

NAZIONALE
BIBLIOTECA
CENTRALE V. E. II
204
10D
22
ROMA

Acutissimi artium interpretis magistri Joannis Maioris in Petri hyspani summulas Cõmẽtaria.

Termini magistri Joannis maioris.
Termini cum abbreuiationibus paruorum logicalium.
Summule eiusdem.
Predicabilium liber.
Predicamenta.
Syllogismi.
Posteriora.
Abbreuiationes paruorum logica lium.
Parua logicalia.
Exponibilia.
Insolubilia.
Obligationes.
Argumenta sophistica.

Tabula huius operis

Explicit tabula huius operis.

¶ Joãnes maioris niniano humẽ tum natalibus tum litteris amplissimo. S. D.

Um in erudiendis artistis quoꝝ presentem gero prouinciam aliquate/nus laborarem mi niniane: sepius ab eis efflagitatus sum ꝛ potissimum a Ludouico coronel ꝛ Anthonio eius germano gaspdoqꝫ cuinis hyspanis ꝛ Ruberto caubraith cõpatriota tibi ꝛ mihi cõmuni vt cõmentari/os in Petri hyspani summulis cuderem quas Parisius lectitant oẽs: hyspanoꝝ editio (vti tuipse Parisius vides) est non mediocri indagine optimas litteras amplecti argumẽtum assumpsere in medium ꝙ Dauid creuston em cõterraneo ꝛ Iacobo almayn senonensi in primo cursu exi/stentibus auditoribus predicabilia exponibilia obligationes cum insolubilibus scripto de/deram: inferentes pro eis rõnem equam suggerere. ratio tamen contrapugnabat: tum ꝓpter meam inhertiã: tum ꝓpter hoium linguas ad male loquẽdum (ꝛ potissimuꝫ de viuentibꝰ) procliues: tum ꝓpter alienum genus studij ab artibus humeris assumptum. s. in legendis sententijs. lubuit tamen lectionem lente proferre. vt qui vellet lectionem scripto mandaret. Quocirca non mireris si interdum succincte diffuteve que dedi protulerim imediate post prandium ꝛ cenam tẽpore reparationum hec scriptitarũt me memoriter vt sciunt omnes ꝛ tuipse proferente. ꝛ quãdo hec in biblioteca excogitate ipse exarassem ꝓpter mei ingenij par/uitatem facile erat delirare non dubito. Scribimus indocti doctiqꝫ poemata passim. primũ summularum tractatum cum tertio ꝛ quarto posterioribus ꝛ duobus libellis in terminis editis impressos intueor: locum epistolam scribendi in fronte libri vt meam menteꝫ patefa/cerem reliquerunt impressores. viris nobilitate sanguinis vel virtute micantibus sua muni/menta scriptores creberrime dicare solent. Cum te ex antiqua nobilium domo ortum in no/dosis artium dyalectice meandris necnon mathematicis apprime eruditum cerno. Tibi igit hos cõmentarios vtcũqꝫ scriptos dicare proposui. Hoc munusculum non te dignum acci/pias: sed offerentis animum aspicias. Vale.

¶ Non viribus: aut velocitatibus: aut celeritate corpoꝝ res ma/gne geruntur: sed consilio scientia ꝛ auctoritate.

Trilogus inter duos lo/
gicos ⁊ magistrum.

Joannes forman. Quid hoc sibi
vult mi dilecte
Joannes: regens ita instāter petit cappā: vix lapsus
est dies vnus a logice exordio. quo cappā nō petierit:
sub velamine nescio quo vt in philosophorum vico
litteram Aristotelis lectitet. Joannes dulart. Pro/
fecto bene rogas: iste exactiones non solent mecū fie
ri gandaui: nec ista petunt regentes in grāmatica qui
longe maiorē operā circa discipulos adhibēt: matu
tinis scholam ingredientes tardiusq; exeunt. Joan
nes forman. Que dicis alio argumento confirmare
cōnabor. In sctō andrea famoso liberaliū artiū stu
dio nihil his a seculis est petitū: nisi me fallat opinio
regentū in artibus cupiditas hunc modū soluēdi ad
inuenit. Joannes dulart. Idē louanij ⁊ colonie mo
dus obseruat. Aliud te non latere volo. nō est mihi
animus artib⁹ incumbere que more fluētis aque abe
unt. Iuri pontificio ⁊ cesareo operā nauabo. Joan
nes forman. Fortasse idētidem faciā: sed prius con/
sulamus regentē quidnā faciendū est exoro. Joan/
nes dulart. Absit. per minas blanditiasq; nobis fata
get secū visitare artes: si nō acquiescam⁹ ei iniuria nō
dubites nos lacesset: ⁊ forte verberibus sine lege nos
cedet. sed magistrū Joannē annand adeamus: est mi
hi patriota ⁊ amicus: nostra archana regenti nō pate
faciet. Joannes dulart. Placet: habeo etiā alia que
rere. Magister Joannes annādus. Salue iohānes
forman. Que noua fert animus? Quisnā est iste iuue
nis quē tecū adducis. Joannes forman. Est quidem
gandēsis nostre lectionis: paucula habemus a te que
rere. Magister. Audiam⁹ queso. Joannes forman.
Regēs petit a nobis solutionē cappe: nō est modus
sancti andree nec ceterorum studiorum. Quid tibi vide
tur an hoc equū sit nobis significa. Magister. Gra/
uis est hec questio. An tu tāta tenacitate laboras vt re
gentis salariū soluere recalcitras. Joannes forman.
Non propterea dixerim certe intelligas: iam nos am
bo soluimus ⁊ pro figura similiter vbi alij simplicē
dedere ego compositam: que pōt diuidi in duas par
tes intelligibiles capaces prioris sensus: hoc est solu/
tionis primo institute. ⁊ pari forma de cappa. Joan
nes dulart. Nos solū quid equitatis est soluēdi roga
mus. Magister. Equū est soluere. Hāc cōclusionē
pbo iure nature: diuino: ⁊ humāo. Iure nature sic.
Vnūquēq; de suis laboribus victitare recta ratio sug
gerit. Iure diuino. prime corinthiorū nono inquit
apostolus. Quis militat suis stipendijs vnq̄. Quis
plantat vineā ⁊ de fructu eius nō edat. Et deuterono
mij vigesimoquinto. Nō alligabis os boui triturāti.
Et tertiadecima questiōe prima. Ecclesias. Et extra
de prebendis ⁊ dignitatibus. Extirpande. Et est In/
nocētij tertij hec verba apli allegantis. Joānes for/
man. Ex hijs oībus quomodo concludis regentem
in artibus debere petere pecuniā pro cappa. Magi
ster. q̄ ex assumptis nō cōcludat imediate regētē
debere petere pecuniā pro cappa: tamen ꝯuincitur q̄
scholastici tenentur ei satisfacere pro improbo labore
quem in docendo assumit ⁊ est cōstitutio humana ad
hanc solutionē determinans: quemadmodū ius na
turale ⁊ diuinū dictat hominē de peccatis debere pe
nitere: sed mater ecclesia illud determinat p aliq̄ tem
pore anni. ſm illud extra de penitentijs ⁊ remissioni
bus. Ois vtriusq; sexus. Joānes dulart. Allega no
bis illam constitutionē q̄ oporteat soluere pro cap/
pa: ⁊ quare parisijs ⁊ nō alibi: ⁊ nō regētibus in grā/
matica sicut in artibus. Magister. Siue allegando
siue nō in idem redit. Cōsuetudo est lex nō scripta: ⁊
q̄n nō esset ꝯsuetudo redde q̄d debes: ⁊ primus inue/
nies vix solutionē in subsexq; altera ꝑportione ad
eius operā das. dijs parētib⁹ ⁊ magistris inq̄t Arist.
pōt ad ꝯdignū regratiari nemo: quare parisij (aliorū
pace dixerim) facile est rñdere: nō est facile creditu q̄
alibi tantū opē assumant in docēdo regētes. hic stu/
penda exercitatio. nōne hec carmina audistis? Nec
studiū tale q̄ laudent athene. Est visum in terris
quale sequana tuus. Romani q̄n hēbant iperiū gau
debant priuilegijs quib⁹ alij nō gaudebāt: ⁊ reputa/
bant nobiles. Quare illud a preclaro studio parisiē
si negabis q̄d iustū est? ⁊ sola causa in romanis erat
iminētia imperij. prius assirijs: persis: medis: mace/
donib⁹ ſm q̄ dici solet. nullū adequat lumē cum lu
mine solis: nullū romano par fuit imperio. Preter
ea alij iuste idētidem expetere possunt. de regētibus
in grāmatica multa dici possunt. Martinus de ma/
gistris grauis theologus opinat regētes in artib⁹ nō
astrictos ieiunio quadragesimali per locū a contra/
rio sensu illud negare videt a grāmatice regētibus.
In sociū sorbonicū eligit nemo nisi qui prius cursum
integrū duxerit in artibus: legēs grāmaticā ita diu si
cut lotarius in sociū nō assumit. Item nō nego quin
iuste eis in grāmatica regētib⁹ debeat aliq̄d vltra por
tionē. Joānes forman. Certe videt mihi rō de ieiu/
nio valere citius pro grāmaticis q̄ artistis. Magr.
Nō figamus hic vestigia: nō negare intēdo q̄n mul/
ti regētes in grāmatica aliquib⁹ regētibus in artibus
prestant: sed sibi imputet quare hec ꝯsuetudo nō in/
troducat. Joānes dulart. Carmina que induxisti p
iouē satis floccipēdo vbi studiū parisiēse extollere
moliris: teste Horatio in arte poetica. Pictoribus
atq; poetis q̄libet audēdi semp dat equa potestas.
Athenarū studio sciētiarū torrēti: ergo cōparare nō
debebas. ibi septē artes tanq̄ a fonte scaturierunt.
Magister. Hec carmina egoipse vti intelligitis non
fabricaui: sed athenas septē artiū liberaliū inuentri/
cem grādefacio. sed sicut sinagoga que sancta erat p
tpe suo: ecclesie locū dare nō erubuit: sic athene pari
siorum achademie: hic doctrina athenarū cū cremēto
parisiēsi vberrime fluit. Zenonis sophismata: pclaris
simi Aristotelis logica: diui Platonis metaphysica
sorbona cū phorū vico: cū athenis ꝯtēdere possūt.
Joānes forman. Resolue an iustū est soluere. Ma
gister. Iā rñsum est: ⁊ ꝯfirmo per terminū cappa in
quo sunt quinq; littere per litteras interpretando. c ca/

pias

piſs a ꝓpoſitio. ꝑ potētib⁹. ꝑ ſcd̄o loco pecuniā. a ar
tiſtis. ita ꝙ terminus tantū valet ſicut cappe a potē
bus artiſtis pecuniā: ita ꝙ ſi nō qd̄libet iſtoꝝ argumē
toꝝ ɔcluſionē ɔcludat: oia tn̄ iūcta. Joānes dulart.
Multa inſolida inuoluis. In ꝑmis potētiores arti
ſte ſunt pauperiores hoīes. quonā pacto dicis a poten
tib⁹ artiſtis: dicas ab impotētib⁹ artiſtis: q꞉ diuites vi
ri plerūqͫ ſunt impotentes artiſte. ⁊ ſic interꝑtando
terminū falleris. reducam illud argumētū ɔtra te.
cappa. c caueas. a accipe. p pecuniā. ꝑ ſcd̄o loco ꝓ
a artiſtis. ac ſi diceret: caueas accipe pecuniā pro ar
tiſtis. Et qn̄ dicis: ſi nō qd̄libet ɔcludit: oia tn̄ ſimul
iuncta. hoc repugnantiam inuoluit: ſi nō quodlibet
concludit: quodlibet argumentum ſolui poſſe non
negādū eſt: quolibet ſoluto oia cōcludūt. perinde eſt
ac ſi diceretur: tota multitudo eſt in iferno pro abla
tione racemorū: ⁊ qlibet illius multitudinis eſt in ce
lo in ſophiſmate qd̄ regēs nob̄ ſolet practicare in co
pulatiuis ⁊ copulatio. Magiſter. Non ſane intelligē
tis clarum eſt intueri: oia plus vos mouere debēt ꝙ
quodlibet vnū argumentū ſeorſum: quis niſi cecu
tiens bene abigit vbi arguis ex appellationis harū
notionū potentib⁹ artiſtis deciperis non immediate
iungunt. in cuius indiciū p pecuniā ſignificans iter
a ⁊ p primū interſerit. Item ſcd̄o de celo inqt Ari
ſtoteles. Loquēdū eſt vt plures. ſed pergite ad ali
as queſtiūculas ſi vobis occurrāt. Joānes forman.
Eſt nobis animus haſce artes peſſundare que inſtar
niuis in ɔſpectu ſolis liqueſiunt. extra ſtudiū qd̄ pro
derunt artes? O bone ieſu quot coꝝ dant cachinno
qui dies integros abſorbent: an cuiuſlibet hoīs aſin⁹
ſit aſinus: addunt quedā ſincathegoreumata vt ali
quid frugi videat̄ vbi eſt infelix loliū. ſicut a homīs
aſinus nō eſt aſinus preter modū phicū. Joannes
dulart. Profecto recte dicis. artiſte ſuas artes iacti
tant vtiles ꝓpter alias diſciplinas: ⁊ omni luce clari⁹
eſt nec theologiā nec vnā phiam nec mathematicam
iſtos meandros inſerere: q꞉ eſſet in cirpo nodū in
quirere. Magiſter. Prochdolor vos ſeductos iſpi
cio oclos faſcinatos hn̄tes. hec exēpla aſinoꝝ addu
cunt̄ vt in ceteris ſciētijs manuductionē hēatis. ca
piatis alia exēplaria ſi lubet. vtputa. a celum non eſt
celum cuiuſlibet epiſcopi beneficiū nō eſt beneficium
ſi nūc in teneris annis ad hec anhelatis de ſincathego
reumatibus qd̄ obſtat in hac iuuētute vt oia hec pene
trabilia trāſcurratis: ne falli poteſtis in poſterū in ſi
milibus regentibus. profecto vobis eſt tedioſius vbi
multū temporis inutiliter frequēter vobiſcū clamitāt:
nec nimis in illis inuolutis ſcopulis immorari appro
bo. Johannes forman. Peritus canoniſta vt a ma
ioribus audiui theologo preferendus eſt. quid ergo
ꝓdeſt videre artes ꝓpter theologiā cum quadrim⁹
canoniſta theologo duodecim annoꝝ preferatur tē
pus ſatis inutile in caſibus poſſibilibus deo nunquā
euenientibus: vt de infinito: de intētione formarū in

materia: de charitate. in ſeptimadecima diſtinctione
primi ſolent tractare theologi an continuū compo
nant̄ ex pūctis. in ſcd̄a diſtictione ſcd̄i ſniaꝝ. ⁊ ita in
plerisqͫ alijs allegarunt mihi illa loca ⁊ menti com
mēdaui: tu ſcis an ita ſit. Magiſter. Digito compe
ſce labellū: nō tranſgrediaris limites tuos in theolo
gia: ſed q꞉ ſiniſtre te eruditū video ɔtra artes: vm
bone repellā vmbones: ſuccincte tn̄ ptranſiens rn̄
dens ſolum illi obiectioni in qua dicis canoniſtam
theologo preferendū: q꞉ ex tua pharetra nō venit il
la ſagitta. Bene veꝝ eſt ꝙ Hoſtiēſis extra de cōſan
guinitate ⁊ affinitate. c. j. ⁊ extra de clericis non reſi
dētibus. Tue fraternitatis. ⁊ Panormitanus dicūt
ꝙ ſi fuerit locus vbi ventilant̄ cauſe ⁊ non hereſis ca
noniſta theologo preponēdus eſt. Iſta ſunt v̄ba ca
noniſte decretales epiſtolas ɔſiderātis facile ſoluen
tis qōnem ſatis impertinenter motā in capitib⁹ ꝑdictis
cum ibi ſolū dicatur ꝙ iudex debet ſcire canones ⁊
hoc qs negat. ſed rurſus ɔſidera qd̄ Okā in dialo
go li° ꝑ° capite 3° dicat. canoniſtas temerarios ꝑſū
ptuoſos appellat. ⁊ ca. xiiij. eiuſdē libri dicit. cano
niſtas puros nō debere inferre aliquid per bonā con
ſequentiā ex hijs que in iure habēt niſi ita patenter ſe
quat̄ vt cuilibet pateat: q̄uo ipſe ɔñaꝝ ignarus non il
luſus deducere pōt declarat per exēplū longe docti
viri in Theologia ſcribentis commentarios Beati
Dionyſij accuſati publice in concilio: qui petijt ca
noniſtam pro ſe reſponſurum: cum nō calleret cano
nes dictum eſt ei illud eſſe turpitudinis theologo triū
dierū inducias flagitās. Tertio quoqͫ die ita profun
de rōnes canoniſtarū eneruauit: vt que prima fronte
videbant̄ eſſe in eū vibrate ꝓ ſua parte in contrarios
perpulchre retorſit. Reſpondit romanus pontifex:
eſt iſte quem dicitis iura neſcire? ita ſcite oia explicat:
vt iuris radicem in digitis ferre videat̄. nimirū q꞉ ius
diuinū ſanctorū patrū ſanctiones: philoſophorūqͫ
ſcripta ita profunde ante rimabat̄ ꝙ iura ab eis ema
nantia quadrare oſtēdit: per elenchos ſophiſticos in
ferendo decipi nō poterat. Inſuper theologus vti vi
detis eſt ambidexter iura primo intuitu in radice capit
ſubtilius: impugnat tutius: in reſpondendo ſeſe hēre
dinoſcitur: illationē ſophiſticā quantācūqͫ nodoſam
nō formidat. Eccleſia enī in dieb⁹ Auguſtini ⁊ Hie
ronymi an̄ ius canonicū bene regebat̄: ipſū eſt agar
ſuffultū diuitijs ſarrā ſuā dominā deſpiciēs. Joan
nes dulart. Placet hoc: nō facile credendū opinor
aliquē poſt prima grāmatice rudimēta quatuor an
norū curriculo ad equalitatē theologi duodecī vel
quatuordecim ānis exercitato peruenire poſſe. Ma
giſter. Recte ſentis in liberalibus doctus a puncto
in punctum lineam rectam ducit. alter multas epi
ſtolas memoriē habet quas in radice difficulter ca
pit: ⁊ ſi viueret annos neſtoreos non peracute vena
bit ſicut theologus.

Qui ducis vultus: et non vides ista libenter.
Omnibus inuideas liuide: nemo tibi.

Fata regunt finem: spero dij cepta secundent.

Excusatio Lazari.

Si quid forte tuos offendet lector ocellos
Quod mihi mendoso grāmate versus erat
Emendare velis: nam non me Lazarus istis
Confecit mendis Bibliopola tuus.
Sed turbata magis pressoris inertia quando
Sera dedit lassas artibus hora manus.

Finis.

¶ Laus summo regi dicatur vocibus oris.
¶ Qd iam non cesset merces condigna laboris.

Ad lectorem.

Accipe lector studiose qui dyaletice cognitioni et studio vacare peroptas Clarissimi viri magistri Joannis maioris doctoris egregij opa subtilissima ingeniose ac artificiose super summulas magistri Petri hyspani et alia logicalia edita: Que tametsi Lugduni impressa fuerint ac vulgata: Industrius tamen vir Lazarus de Soardis ad maiorē scolarium cōmoditatem Venetijs ea imprimi fecit. Ut aūt liber ipse esset scolaribus ipsis accōmodatior: aposhillas marginales supaddidit cum tabula generali sequēti. Cui quidē Lazaro ab oibus christicolis gratie sunt habēde et non vulgares ac mediocres: verū magis ingētes: qui summo studio preclara scripta doctorum virorum et in lucem edere: et alia edita magis magisqz vulgare cōtendit. Ad hec vo operā suā studiosissime exhibens: cōtinue noua veteribus: et vetera nouis successiue doctoribus ac studētibus ceterisqz studiosis exhibere non cessat. Hec igitur accipe scripta subtilissima et perlege: et ex eis fructum ingentem cōsequeris: Ipso prestante qui sapientiā dat oibus affluenter et nō improperat. Cui est honor et gloria in secula seculorum amen.

¶ Accuratissimi artiū interpretis magistri Joannis maioris de acceptione ꝛ multiplici diuisione terminorum tractatus perutilis.

Termin⁹ multiplr accipit.

Erminus accipit dupl'r. Uno mō phȳsice: vt ꝯuenit reb⁹ ad ex: quēadmodū dicimus de termino a quo ꝛ de termino ad quē. Scdo mō vt ꝯuenit dicibilib⁹ ꝛ hoc qntupl'r. Primo mō capit ex ꝯūsso termino qd̄ large vulgo dicim⁹ ꝑ oi signo ponibili in ꝓpōne. 2ᵒᵒ capit min⁹ large ꝑ oi termino signte sumpto ponibili in ꝓpone siue fuerit cōplexū siue nō. 3ᵒᵒ capit ꝓprie ꝑ oi signo incōplexo signtiue sumpto in ꝓpone ponibili. 4ᵒᵒ ꝓprijssime ꝑ oi illo qd̄ signtiue sumptū pōt esse extremū ꝓpositionis respectu cui personalis modi finiti. Quinto modo strictissime pro incōplexo quod potest esse extremū significatiue sumptum ꝛc.

Ista equocatio pōt ꝓbari ex cōi mō loquendi in artib⁹. 5ᵃ acceptio ē trita: ꝛ 4ᵃ pꝫ ex ꝑ⁰ pō rū. terminū voco in quē resoluit ꝓpō vt in p̄dicatū ꝛ illud de q̄ dr̄ appositio vel diuisio esse vel nō esse. ꝛ petrus hyspan⁹ dicit aliq̄s ꝓpōnes nullo termino participare esto q̄ copula participēt que ibidē nō reputant termini. tres p̄me acceptiōes sūt satis famose. Et inter istas talis ē ordo. q̄ oē qd̄ est termin⁹ 5ᵒᵒ est termin⁹ 4ᵒᵒ: sed nō ecōuerso: qꝛ hoc cōplexū hō alb⁹ audiēs missā ē termin⁹ 4ᵒᵒ ſꝫ nō 5ᵒ: cetez q̄rt⁹ modus nō est iferior ad tertiū: qꝛ terti⁹ cōplonem excludit: sed terti⁹ modus ē iferior ad 2ᵐ quēadmodū scds ad p̄ᵐ. ꝛ ex isto sequit q̄ qnt⁹ modus ē iferior ad oēs: qꝛ qcqd est iferi⁹ iferiore ē inferi⁹ supiore eiusdē. huꝰ est termin⁹ p̄ᵒᵒ ꝛ nō 2ᵒ: hō alb⁹ 2ᵒᵒ ꝛ nō 3ᵒ. hoiem albū 2ᵒᵒ ꝛ nō 4ᵒ. Quare scds modus ꝛ q̄rtus nō coincidūt in q̄rta acceptiōe dixi ꝓprijssime ꝛ in 5ᵃ strictissime: qꝛ aliqd inter illos terminos iterest capit ꝓprijssime qñ maxie accedit ad trāssumptionē qꝛ termin⁹ phisice extremitatē rei signt ita termin⁹ in 4ᵃ acceptiōe extremitatē ꝓpōnis. Strictissime capit qñ pauca icludit. Ex isto pꝫ q̄ idē ē termin⁹ phisice ꝛ logice: vt hō ē aial vbi hō ē termin⁹ phisice qꝛ terminat illā ꝓpōnē ꝛ logice qꝛ ē signū ponibile in ꝓpōne: ꝛ ſm istas acceptiōes vario mō diffinit. ſm p̄mā acceptionē sic. Termin⁹ ē sigᵐ aliqd aliq̄ vl' aliq̄liter repn̄tans ꝑ q̄ vel qb⁹ vl' tal'r ē ponibile in ꝓpone. vel sic: termin⁹ est signū ponibile in ꝓpone. vl' sic 3ᵒ: termin⁹ est ps ꝓpinqua ꝓpōnis. ſm alias acceptiōes facile ē terminū diffinire restrigēdo diffōnes ſꝫ nām acceptionū diffōnē p̄mā: qꝛ est magis explicatiua ceteris explanabim⁹ illi⁹ diffōnis diffinitū ꝓpinquū est termin⁹: ꝛ q̄libet res signa ꝑ diffinitū ꝑpe ē diffinitū remotū: ꝛ sic idē est diffinitū ꝓpinquū ꝛ remotum ꝛ hoc giial'r qñ idē ꝑ ꝑe se sigt. diffinitū ꝓpinquū ē illud cui⁹ rei sigte nām explicat diffō. In hac diffōne ponit signū loco gn̄is: qꝛ ois termin⁹ ē signū: ſꝫ nō ecōtra: qꝛ simulachrū herculis herculē repn̄tat: siue herculis est signū ꝛ nō ē termin⁹: ꝛ equus regis regē repn̄tat q tñ nō est termin⁹. Dr̄ ꝑ q̄ vel qb⁹ respectu cā diffōe ꝛ hoc ꝯuertit cū diffinito ſꝫ ad magis explicandū solum ponit aliqd respectu ꝛ ponit accipi ex nō supponere ꝓ tales terminos chimera q̄libet ꝛ similes. Et dr̄ aliqd ꝓ terminos singularis nūi non collectiuos vt aristoteles aial: ꝛ dicit aliqua ꝓpter nomina pluralis nūi nō collectiua vel ꝓpter terminos collectiuos: siue in singulari siue in plurali vt ppls aialia: ꝛ dr̄ aliq̄liter ꝓpter sincathegoreumata.

Diuerse termini acceptiōes.

Pro quo aduerte aliq termini capiuntur pure diuisiue: vt michael: aliqui pure collectiue vt ppls. nō obstat varia acceptio termini q̄ ad accentū. Aliqui termini capiunt mixtim diuisiue ꝛ collectiue vt quantitas multitudo: multitudo enim hoiem significat ꝛ pro eo supponit ꝛ populum significat: ꝛ pro eodem supponit.

Cōtra p̄dicta arguit nihil diffinit: gᵒ male dr̄ q̄ diffinitū ꝓpinquū ē termin⁹: ꝯña clara: añs pꝫ: qꝛ nec nō terminus nec termin⁹: de p̄mo notū est de scdo arguit: qꝛ nec iste termin⁹ nec ille ꝛ sic de singulis: igit si neges vnā singularē antecedētis in cōsequentia demonstratur ly terminus.

Cōtra nec diffinit termin⁹ vocalis nec mentalis nec script⁹: ergo si dicas quilibet eorum diffinit: tunc vnius diffinitionis plura erunt diffinita quod est inconueniens.

Terminus mētalis vocalis ꝛ scriptus.

Respōdet negādo añs: ꝛ ad ꝓbationē dī q̄ termin⁹ diffinit ꝛ mētalis ꝛ vocalis ꝛ script⁹ ꝛ ad illud qd̄ tangitur in argumento quod est inconueniens vni diffinitioni dare plura diffinita pono tres propositiones.

Diffinita ꝓpinqua ꝛ remota diffinitiōis

Prima est vni⁹ diffōnis plura sunt diffinita remota: qꝛ q̄libet termin⁹ i mūdo ē diffinitū remotū hui⁹ diffōnis: quēadmodum q̄libet homo mūdi est diffinitū remotū aialis rationalis.

Secūda ꝓpō vni⁹ diffōnis plura sunt diffinita ꝓpinqua pꝫ diffōnis date diffiniuntur terminus vocalis mentalis ꝛ scriptus.

Tertia ꝓpō nulli⁹ diffōnis plura sunt diffinita ꝓpinq̄ nō sinonima neqꝫ pla diffinita remota nō sinonima: qꝛ diffinitū remotū nō ē diffinitum simpliciter quēadmoduꝫ sortes ad extra nō est diffinitum absolute animalis rationalis.

Cōtra hoc sic arguit: diffinitū diuidit in propinquū ꝛ remotū: sed in omni diuisione diuisum debet verificari de mēbris diuidentibus ergo esse diffinitum remotum est diffinitum.

Respōdet cōcessa maiore distinguēdo minorē vl' i diuisiōe analogi i sua analogata sic nego: vl i diuisiōe supioꝛ i sua iferiora sic ꝯcedo ꝛ vlteri⁹ nego añs: ꝛ ex isto seqt q̄ hec ꝯña est nulla hoc ē diffinitū: remotū: ergo est diffinituꝫ. qꝛ arguit a dicto ſm quid ad dictum simpliciter.

Cōtra hoc arguit. bñ seqt hoc ē diffinitū remotū: gᵒ ē diffinitū demōstrando istud

Prīa termini diffō. 2ᵃ t'mini diffō 3ᵃ t'mini diffō Diffinitū ꝓpinquum ꝛ remotū

terminū terminꝰ qui actu est diffinitum ꝓpinquum.

Respōdet negādo ꝯñaȝ quãuis ꝯñs sit veruȝ: qꝛ si diffiniat terminꝰ ꝓprie significās illū terminū terminꝰ antecedēs est verū ꝛ ꝯsequens falsum.

Secundo arguit diffinitū ꝓpinquū ꝛ remotū relatiue opponunt: sed relatiue opposita nūꝙ verificant de eodē saltē respectu eiusdē: ȝ terminꝰ est diffinitū ꝓpinquū huiꝰ diffōnis: ergo nō est remotū respectu eiusdē. Dicit ꝑ duas ꝓpōnes: pᵒ: est relatiue oppoᵃ v̈ificant de eodē respectu diuersoꝝ: qꝛ demōstrādo platonē veꝝ ē dicē ē ꝙ est pꝛ respectu ciceronis: ꝛ filiꝰ respectu sortis. 2ᵃ ꝓpō relatiue opposita v̈ificant de eodē respectu eiusdē diuersis tñ rōnibꝰ: qꝛ si sortes esset silis platoni in scia dissimilis ī albedine iā sortes eēt silis ꝛ dissilis: qꝛ quēadmodū sequit sortes est platoni silis in scia: ergo est silis: ita bñ sequit est dissilis platoni in albedine ergo est dissilis. nec ex illo infert: ergo nō est silis. sic in ꝓposito diffinitū ꝓpinquū ꝛ remotū signū ꝛ signatuȝ verificantur de eodem ꝓpter aliam ꝛ aliam rationem.

Tertio arguit: nullus terminꝰ sigt aliqd qui ille significet aliqua: ergo ille particule male ponunt añs pȝ: qꝛ si sic maxime eēt michael: ȝ hoc est falsum: qꝛ michael angelum significat ꝛ ipsummet terminum quum hic capiamus significat large.

Dicit ꝙ ꝯña est nulla: qꝛ idem terminus sigt aliquid ꝛ aliq: sed qꝛ cōuer negat ꝙ hō significet aliq aduerte ꝙ hoiem sigre aliq pōt dupl'r intelligi: vnoᵒ ꝙ aliq repñtet: dico ꝙ hoc est veꝝ: qꝛ oēm hominē ꝛ oēs hoies. Alioᵒ ꝙ possit pro eis supponē: ꝛ sic negat qñ dr ꝙ hō nō sigt plura hoc sic intelligit nō supponit ꝑ plibꝰ ꝯiunctis ȝ soluȝ diuisim: qꝛ demōstrādo tres hoies vel q̄tuor hec ē falsa isti sunt hō ēt qñ dr nō sigt plura hoc itelligit nisi illa plura ꝯstituāt aliqd vnū: qꝛ hō māṁ ꝛ formā copulatū significat etiā ptes hoies: quū ps itegralis hois sit hō: ȝ ista ꝯstituūt aliqd vnū. Sȝ terminꝰ collectiuꝰ nūꝙ sigt aliqd vnū vt populus m'tos hoies sigt ꝛ nullū illiꝰ multitudinis: qꝛ mille hoies ꝑales ad populū nō sufficiūt: ȝ regrunt multi totales. ȝ suus plis aliter sigt multa: quoꝝ qd libet est pp'le ꝛ supponit ꝑ illis vt vbi causa si essent tres exercitꝰ in prato clericorū separi ppli supponit ꝑ oibꝰ vel tribꝰ exercitibus: populus vō nō ex isto sequit ꝙ pp'le pro isto ꝛ isto demonstrando mille supponit ꝛ pro nullo eorum.

Hō pōt aliq dupl'r a liqua significare

Cōtra hoc arguit ppls sigt mille hoies auferat vnus eoꝝ: tūc vel sigt reliqs vl nō scōȝ ē absonū: ergo ꝛ pmū: postea auferat aliꝰ hō: tūc querit vt sup vl sigt reliqs vel nō: ꝛ opȝ dare pmū ꝛ sic ꝯtr nō erit statꝰ vsqȝ ad vnū: ergo ꝛ vnū hoiem sigt ꝛ hꝰ ꝯ dicta si dct minimꝰ pp'ls vel maximꝰ ppls qui non tunc ex pma pte sequit ꝙ ablatio vniꝰ hois destruet pplm ex scōa pte sequit ꝙ vnꝰ hō facit pplm ꝛ ex illo iterū cōcludo intētuȝ ꝙ populus significat vnū.

Ad hoc argᵐ dicit ꝙ opȝ signare certū numerū in descēdēdo ad esse pplm: ꝛ opȝ dare minimū populū vel maximū q nō ꝛ hoc magis depēdet ex cōi mō loquēdi ꝙ ab arte ꝛ pōt dari minima multitudo q sufficit ad eē pplm ꝛ signare vt decē tūc dr ꝙ vno ablato reliq m'titudo desinit esse ppls ꝛ non ē sic qñ sunt cētū ꝑ ablatione vniꝰ: qꝛ adhuc remanēt decē: ꝛ qñcū qꝛ remouent a decē desinit esse populus: sed in ascēdēdo nō est statꝰ ꝛ hoc pcise nō prouenit rōne illiꝰ hois sed ꝓpter scōm hoiem ad talem nūm puta denariū vbi damꝰ statum: ꝛ sic auferēdo oēs hoies successiue a nūo supremo vsqȝ ad vltimū nō desinit esse pple quēadmodū Arist. dicit vltima gutta cauat lapidē nō rōne sui pcise sed rōne pcedētiū guttaꝝ si dct maria m'titudo q nō est ppl's: tunc additio vnius hois facit populū non simpliciter sed propter habitudinem aliorum precedentium.

Quarto ar. chimera est terminꝰ ꝛ tñ nō sigt aliqd aliq nec aliq l'r: igitur. ꝯña tenet ꝛ maior pȝ: qꝛ nō loqmur de hoc qd sigt se: qꝛ notū est opȝ dicē ꝙ aliter significet: qꝛ illa negatur chimera est: ꝛ si chimera pcise sigret illū terminū chimera non negaret magis ꝙ hꝰ est. ꝛ minor pȝ: qꝛ q̄ro qd significet nō chimerā: qꝛ chimera nihil ē: ergo nō sigt chimerā. Et ꝯfirmat qꝛ bñ sequit chimera sigt chimerā: ergo chimera sigtur ꝑ chimerā: sed ꝯñs est falsum quum sit vna affirmatiua cuius subiectū nō supponit: igit.

Ad q̄rtū negat minor ꝛ dr ꝙ sigt aliqd: ꝛ nego hāc ꝯñam chimera sigt chimerā ꝛ chimera nihil est: ergo chimera nihil sigt quēadmodū nō sequit antexps sigt añxpm ꝛ añxps nō est: ergo antexps nihil sigt ꝛ cā est: qꝛ arguit a nō āplo ad ampliū negatiue. Ad ꝯfirmationem ꝯcedo ꝯñam ꝛ nego ꝙ sbm nō supponat imo ꝑ chimeraȝ: qꝛ sigt ex quo est adiectiuum pncipalioris partis pdicati ꝛ est ampliatiuum ad quinqȝ ante se quēadmodū verbū actiuuȝ ampliat post se sic subiectum supponit pro chimera nec sequit supponit pro chimera: ergo chimera est.

Cōtra hoc ar: tūc chimera ē significabil' ꝛ ꝑ ꝯñs intelligibilis: ergo aliqd ipoſe ē significabile: ꝛ nō est potior rō de vno impossibili ꝙ de alio: gᵒ qd libet ē itelligibile ȝ nō itelligibile sigtiue capiēdo est impoſe gᵒ nō intelligibile est itelligibile. Et ꝯfirmat vl' intellectꝰ mouet ab ipossibili vel a possibili nō ab ipossibili: qꝛ ipoſe nō diffundit aliquā spēm in ipsuȝ intellectū: neqȝ a possibili. nam poſe potꝰ mouet intellectū ad qd libet poſe ꝙ ad impoſe intelligendū.

Respōdet ꝯcedēdo ꝙ chimera est intelligibilis ꝛ sigbilis ꝛ qd ipoſe est significabile. ꝛ pro illo.

Nota ꝙ duplex est ipossibile: nam quoddā est iplicās pcise ꝯdictionē quēadmodū hō irrationalis: ꝛ tale ipoſe nō repugnat imaginationi neqȝ itellectui quēadmodū multi dicūt bonā ꝯñam m'liter tenere qñ oppᵐ ꝯñtis est imaginabile cū antecedēte. Aliud ē ipoſe explicās ꝯdictionem ꝛ tale nō est significabile nō ꝙ explicet copulatiuā cōpositam ex contrarijs vel ex ꝯdictorijs in forma: sed sufficit contradictio incōpleta vt nō significabile nō intelligibile: ꝛ sic subiectum huius non supponit non intelligibile est intelligibile: sed subiectum huius homo irrationalis est intelligibilis bene supponit pro illo quod imaginatur homo irrationalis.

Impossibile est duplex

Ad scdm

Ad scđm qđ dr vel intellect⁹ monet a possibili vl ab ipossibili do ꝓmū: ⁊ qn̄ hoc iprobas pole poti⁹ mouet itellectū ad itelligēdū possibile distinguit vel de p se: ⁊ sic ꝯcedit: vel de per accn̄s ⁊ sic negat: hoc est itellect⁹ ꝓmo hn̄s ꝯceptū dyametri ⁊ postea cōceptū quadrati ⁊ cōceptum equalitatis: postea format vnum cōceptū cōmunez ab his reb⁹ que non possunt compe.tere sibiinuicem affirmatiue.

Cōtra hoc sic arguit vel ille res repn̄tant nāliter rē ipoſem vel ad placitū. non scđz qꝛ nō signt ad placitū. nec ꝓm : qꝛ tūc repn̄tarent idē apđ oēs. ⁊ sic qlibet hn̄s ꝯcept⁹ rerū possibiliū q̄ simul mēte reddūt rē impoſem puta rez disparatarū habebit cōceptū impossibilē quod nō est dicendū.

Ad hoc argm̄ dictū est supra ꝙ ꝯcept⁹ possibiles repn̄tant rē possibilē semp de p se ⁊ hoc nāliter ⁊ de p accn̄s neqꝫ ꝓprie nāliter nec ad placitum quēadmodū termin⁹ vocalis sigt̄ ꝯceptū vltimatū ⁊ nec nāliter nec ad placitū siue glosa sic in ꝓposito dico ꝙ ad placitū ipsi⁹ itellect⁹ ⁊ libertate voluntatis cōparātis illos cōcept⁹ rerū possibiliū in vnā rē impossibilē : ⁊ sic pꝫ ꝙ interdū hꝫ cōceptū ipossibilium qn̄. s. cōparat cōcept⁹ disparatos affirmatiue: qn̄qꝫ vo nō qn̄. s nō cōparat sicut nōnunq̄ ꝯcept⁹ extremoꝝ sūt i itellectu ⁊ nō relatiu⁹: iterdū vo sic ēt ꝯcept⁹ directi⁹ est in itellectu: idirect⁹ vo nō: interduz oppositū.

¶ Terminoꝝ quidam ⁊c̄.

Sequnt̄ diuisiones terminoꝝ.

Terioꝝ diuisiones.

t Erminorum alij sunt vocales: alij mentales: alij scripti: Rursus terminorū aliqui cōplexi: alij incōplexi. Insup quidā sunt cathegoreumatici: qdā sincathegoreumatici : qdam mixti: qdā ꝓme intētionis : qdā scđe : quidam sunt vltimati: alij nō vltimati: vt pꝫ de ꝯceptib⁹: qdā trāscēdētes: qdā vo nō: qdā finiti: qdā ifiniti : qd i disparati: qdā impertinētes: ⁊ alij sinonimi: ⁊ sic de alijs.

Terminoꝝ quidā vocalis: qdā script⁹: ⁊ quidaz mētalis. hec est diuisio logicalis termini superioris in terminos inferiores in supponēdo: ita ꝙ est dicere omnis termin⁹ est vocalis script⁹ vel mētalis disiunctim: vel de numero terminoꝝ alius est vocalis: alius scriptus: alius mētalis. vel quocunqꝫ termino dato: ille est vocalis scriptus vel mentalis.

Termin⁹ mētalis diffinitur.

Terminus mētalis est cōceptus aie vel passio naturaliter significās ⁊ vocat nōnunq̄ actus intelligēdi notitia rei apprehensiua vitalis imutatio effigies simulachrū cognitio. Et sicut vult. b. Aug. v. de trini. nulli⁹ ydiomatis est qđ sic declaratur: si qs solus nutriat̄ decē annis nō videndo hoiem: tūc ille presentato hoie cōceptum hois formabit: ⁊ non est maior ratio ꝙ ille cōceptus sit vni⁹ ydiomatis q̄ alterius: ergo nullius est ⁊ cōcept⁹ talez q̄litatem nō absolute significat: sed cōnotando ꝙ potēne cognitiue inhereat ⁊ ab ea effectiue partialiter causet̄ iuxta illud Augu. A cognoscēte ⁊ cognito parit̄ notitia. defectu cui⁹ si ad imaginationem notitia quā ego habeo de sorte poneret̄ in lapide desineret eē notitia qđ patet. qꝛ dicit̄ notitia solū respectu illius qđ pōt denoiari noscēs illud suadet̄ ex cōi mō loquēdi hoiuz: qꝛ aliter nō possum⁹ ꝓbare significātias terminorū. Ex illo infert̄ ꝙ cōceptus nō est eēntialr ⁊ intrinsece ꝯcept⁹. Essentialr ⁊ itrinsece est qn̄ nō stat aliā rē esse in rerū nā qn ipsa sit talis vt albedo nō stat rē q̄ est albedo esse in reruz nā p quācūqꝫ potētiā qd eadē sit albedo secus est de notitia vt dictum est.

Secūdo sequitur ꝙ albū essentialiter ⁊ intrinsece est: ⁊ tamen nihil est essentialiter ⁊ intrinsece album: propositio est clara.

Terminus script⁹ est termin⁹ qui oculo corpali ꝑcipi pōt: ⁊ ex hoc sequit̄ ꝙ termin⁹ ipressus insculpt⁹ circulus ante tabernā sunt termini scripti: silr vinum argentū hō ad ex̄ sūt termini scripti: de vino si in cōcauo sculptura ponat̄: de argēto opꝫ in libris dn̄aꝝ: de hoie pꝫ sculpēdo vnā ptē ei⁹ cū q̄libet pars integralis hois sit hō.

Tertio sequit̄ ꝙ hō pōt viuē q̄draginta annos ꝑcise comedēdo terios scriptos vt si in pane caseo hmōi rebus sculpant̄ caracteres.

Quarto seqt̄ ꝙ alicui⁹ ꝓpōnis sbm pōt calefacere predicatū in sensu cōposito stāte ordine reꝝ ꝓbat̄ hec ꝓpō in scrio : hō est aial subiecto existēte intēse calido ⁊ predicato remisse.

Quīto sequit̄ ꝙ atramētū i calamo erit sbm ⁊ tn̄ nunq̄ veꝝ erit dicere atramētuz i calamo est sbm: 2ᵃ ps pꝫ stāte cōi mō: ⁊ ꝓor ꝓbatur hoc erit sbm demēstrādo terminū qui erit in libro ⁊ hoc est vl erit atramētū in calamo: ergo atramētū in calamo erit subiectū ⁊ eodē modo pōt ꝓbari ꝙ atramentū venale in vico sancti iacobi erit predicatum.

Sexto ⁊ vltio seqtur ꝙ nigredo est termin⁹ quēadmodū res nigra hoc ē qn̄ atramētū nigrū p caracteres dirigit̄ sup papirū ibi ē vn⁹ termin⁹ q ē sba atramētū: ⁊ ali⁹ q est nigredo eidez sbe inherēs qꝛ aliogn ex sba fieret accn̄s ꝓme intētionaliter qđ est impossibile: vt pꝫ in sacro eucharistie.

Termin⁹ vocalis diffinit.

Terminus vocalis est termin⁹ q ab auditu corpe ꝑcipi pōt vt vox ꝓlata ab hoie ab angelis ab asino: vt pꝫ de asino balaaz ab aliqb⁹ auibus ⁊ instris alijs: nec refert siue illud fiat mediate vl imediate: ⁊ modus ꝓnūciādi vari⁹ puenit ex vario ꝯtactu ligue sup palatū: vt pꝫ aduertētibꝫ qꝛ ex itegritate ⁊ diuisiōe ligue alr ⁊ alr ꝓferim⁹ narrat Diodor⁹ siculus i fine tertij libri de q̄dā isula nō mīm distāte ab ethiopia ꝙ i illa gēs hꝫ liguā diuisā in iferiore pte vt a radice duplex eē videat̄: ita varias vtunt̄ loq̄la vt nō mō voce hoiuz loquant̄: sed diuersaꝝ auiū imitat̄ cant⁹: qđ vo vr admirabili⁹ vna cuz duob⁹ hoibus perfecte rn̄dendo tamen disputando loquuntur vna enim pars lingue alteri loquitur.

Quidā ꝑpli linguā hn̄t diuisam in iferiore pte ligue

Cōtra istā diuisionē arguit̄ ꝓbādo ꝙ diuisum nō sit termin⁹: ⁊ hoc sic. nullus t̄min⁹ mētalis: vocalis vel script⁹ diuidit̄: ⁊ qlibet termin⁹ est mētalis: vocalis: vel script⁹ ergo nullus termin⁹ diuidit̄: ꝯn̄a tenet in 2° mō ꝓme figure. minor ē diuisio iam ꝓbat̄ maior: qꝛ da oppositū termin⁹ mēta

lis: vocalis vel script⁹ diuidit. ꝛ non est potior rō de vno istoꝝ terminoꝝ ꝙ altero: ergo qlibet illoꝝ diuiditur: ꝛ tunc sic ergo vnum mēbrū conuertitur cum diuiso contra vnam cōditionē bone diuisionis.

Ad hoc argᵐ rñdet ꝙ diuisū est termin⁹ in cōi. i. ly termin⁹ sine addito vel restrictiōe ꝛ ad iprobationē negat maior ꝛ cōcedo ei⁹ oppᵐ: ꝛ dr ꝙ si diuisio fuerit i voce diuisū est terminus vocalis: tñ nō est hoc cōplexū termin⁹ vocal: ꝛ qñ dr tūc vnū mēbrū diuidēs ꝯuertit cum diuiso dr ꝙ hoc nō eēt magnū icōueniēs: vt pꝫ de ꝗ̄titate q̄ diuidit i ꝯtinuā ꝛ discretā: ꝛ tñ ſꝫ multos ꝗ̄titas discreta ꝯuertit cū diuiso: ſꝫ qꝛ argᵐ nr̄m nō venat hoc nego ꝙ diuisū ꝯuertat cū mēbro diuidēte qꝛ diuisuꝫ ē terminus vocalis ſiḡtiue capiēdo vnū mēbruꝫ est hoc cōplexū termin⁹ vocalis mō hoc complexū termin⁹ vocalis ꝛ terminus qui est vox nō conuertuntur.

Cōtra h⁹ arguit tūc diuisū ꝑūm ē ṫmin⁹ vocalis ſiḡtiue capiēdo ꝛ vnū mēbrū diuidēs ē ṫmin⁹ script⁹: ſꝫ i oī bona diuisiōe diuisū dꝫ v̄ificari de mēbris diuidētib⁹: ergo illa est vera terminus scriptus est terminus vocalis qḋ est falsum.

Respōdet ꝯcedēdo totum añs negando ꝯñam: sed dꝫ cōcludi hoc cōplexum termin⁹ script⁹ in voce est terminus vocalis predicato personaliter sumpto vel termin⁹ scriptus est termin⁹ qꝛ diuisum est terminus simpliciter.

Secūdo ar si res ad cṗ̄ iponat ad sigñduꝫ puta vn⁹ equ⁹ ad sigñdos boues sicut pōt tūc esset terminus: ꝛ tñ nec vocalis nec mētalis nec scriptus: ergo diuisio mala. Rursus est aliquis terminus ꝑtim vocalis ꝛ ꝑtim script⁹ vtpote si ꝓferatur hec syllaba boni scribat mo: ꝛ tamē nec est vocalis nec mentalis nec scriptus igitur.

Respōdet dato casu sicē est pōse vt postea dicet equ⁹ ad cṗ̄ ē termin⁹ scriptus vt pꝫ p diffōnē termī scripti. Ad aliud de tertio mixto dr ꝙ opꝫ itellig̃e aliḋ mēbrū vl̄ ex his mixtis demādo p ly his disiūctū mēbroꝝ. Pōt ad idem argui de eo ꝙ sit termin⁹ ꝛ quēadmodū ſm multos reputat ꝓpō icreata: qꝛ repñtat sibi oē veꝝ: ita pt dici ei ṫmin⁹: qꝛ repñtat sibi oēs hoies ꝛ ꝯñr ꝯcederē ꝙ ē gen⁹ ſpēs ṫmin⁹ cōis ꝛ termin⁹ singularis pp aliā ꝛ aliam rōnem sed hec materia est alterius negocij.

Tertio arguit oīs bona diuisio dꝫ esse bimēbris hec diuisio nō ē bimēbris: imo trimēbris: ergo hec diuisio nō est bona. maior ē boetij in diuisionib⁹ ꝛ ꝯñа est in quarto mō scḋe figure.

Ad hoc rñdet distinguēdo maiorē vl̄ ꝙ dꝫ esse bimēbris in ꝓpa forma ꝛ sic negat maior vl̄ reductiue ꝛ sic ꝯcedit ꝛ ꝯcedit minor ꝓportionabilr ꝛ ꝯñа cum ꝯñte negat absolute. ꝛ sic dꝫ reduci capiēdo vnū mēbrū cū negatione ifinitante ꝛ sup aliud mēbrū cū diuiso p̄cedēte sic. Terminoꝝ alius vocalis: alius termin⁹ nō vocalis ꝛ ita capiendo qḋcunq aliud mēbrū: ꝛ dr notāter ꝑponendo diuisum qꝛ mēbra diuidentia transcēderent diuisum: quia non vocale predicatur de non termino.

Diuisio dꝫ eē bimēbris vl̄ reducibil ad bimembrem

Cōtra hoc ar: ħ diuisio ꝗ̄titatis i ꝯtinuā ꝛ discretā nō pt sic reduci dicēdo ꝗ̄titatum alia discreta alia nō discreta nec iuuat dicē iḋ ē actu bimēbris ꝓpterea nō ē op⁹ reductiōe: qꝛ qñ eēt vnuꝫ mēbrū pt idē ꝯting̃ eē bimēbris in forma pt reduci.

Rñdet sustinēdo solōnē ꝛ bene reducitur ꝛ dꝫ intelligi: ꝗ̄titatū alia discreta alia nō discreta ſm candē rōnem: ꝛ vr mihi ꝙ boeti⁹ nihil aliud velit dicē nisi ꝙ ad min⁹ hēat duo mēbra.

Et ꝯfirmat qꝛ pono ꝙ de⁹ ponat notitiā quā habeo de sorte i pariete ipsa remanēte in aīa mea ſm imaginationē vel ſm po⁹ᵐ absolutā dei iā illa ē notitia i pariete qḋ ꝓbo sic. hec q̄litas ē notitia ꝛ hec q̄litas ē in pariete: ergo hec q̄litas in pariete est notitia. ꝯñа ē syllo expositori⁹ ꝛ maior pꝫ: qꝛ būsī seuqet hec q̄litas est notitia in mēte mea: ergo hec q̄litas ē notitia ab inferiori in supponēdo ad superius: minor patet: quia idem demōstro a parte subiecti ꝛ predicati. Ad aliud argumentū pono propositiones.

Prima est hec qualitas in lapide ē notitia. Probatio pꝫ p syllm expositoriū.

Secūda ꝓpō ſꝫ hec q̄litas non est notitia in lapide vl̄ pariete hoc est nō accipit illam denominationē notitie a lapide sed ab anima.

Tertia si hec notitia desineret iformare aīaꝫ ipsa remanēte in lapide desinit eē intellige cū addito puta notitia ꝛ non simpliciter.

Quarta ꝓpō notitia ꝛ nō notitia sunt eiusdē ſpēi eēntial. pꝫ qꝛ nihil ē qḋ currat de specie in ſpēm. ergo opꝫ dicere siue illa q̄litas sit in aīa siue in in lapide semp ē eiusdē ſpēi essentialis.

Quarto ar ꝓducat de⁹ de solo illā notitiam vl̄ saltē illā q̄litatē ꝛ ponat eam in aīam sortis: ꝛ sic notitia repñtatiua platonis iam sortes icipit habere notitiā: tñ aīa sortis nō ꝓduxit illam notitiā g⁹ nō reqrit aīam cognitiuā aliq̄ mō ꝯcurrē ad hoc qḋ aliqḋ dicat eē notitia. Rñdet dato casu icipit eē notitia respectu aīe sortis ꝛ sortes p illā denoiat noscēs ꝛ aīa sortis causat efficiēter illā notitiā eam ꝯseruando lꝫ nō ꝓducēdo de nouo quēadmodū corp⁹ luminosum cōseruat lumē iam ꝓductum.

Quinto ar albū eēntialr ꝛ itrinsece ē aliqḋ: g⁹ aliqḋ eēntialr ꝛ itrinsece ē albū: ergo male antedictū est ꝯñа est cōcedendo simplex.

Respōdet ꝙ ꝯuersio ē nulla nec sic ꝯuertit quēadmodū nō seqt credo necessario est de⁹: ergo de⁹ necessario est creans. sed opꝫ cōuertere cū mō particulari: sed opꝫ in ꝓposito fingere vnum terminum particularē ad intrinsece ꝛ essentialiter vt aliqualiter vel aliquid simile.

Dubitat circa p̄dicta q̄re voces ꝛ scripture sunt iuēte ꝛ qs fuit ꝑm⁹ iuētor. 2⁹ q̄re tā varia sīt idiomata ꝛ qḋ ē nobili⁹. ꝛ q̄ sīt. 3⁹ q̄rit si eēnt duo puuli expositi i nemo: ib⁹ nutriti a feris vl̄ a muliere muta an nouum idioma facerēt ꝛ qḋ eēt illḋ. 4⁹ q̄rit q̄re voces ad cṗ̄ iponunt cit⁹ q̄ res. 5⁹ q̄rit q̄re nō intelligentes vnū idioma apparet eis ꝙ loquentes isto celeriter pronunciant. Sexto an res significēt

res significēt

Voces ad quid sint inuẽte. res significent terminos sicut econuerso.

Ad pᵐ rñdet φ voces sũt iuẽte: vt ꝯcept⁹ nr̃os cõmode alijs sigñre possem⁹: q2 nõ intelligi mus sicut angeli ⁊ hoc ẽ nec̃iuȝ qn hõ sit aial politi cũ ſȝ si solus hõ viueret nõ eẽt op⁹ vocib⁹.

Scriptura ad quid sit inuẽta. Scriptura ẽ repta ad sigñdũ abñtib⁹ ea q̃ mẽte gerim⁹ etiaȝ multa cõmẽdant memorie p scripturã q̃ fluerẽt vocib⁹: q2 sicut dicit beat⁹ Augu. 2° de doctri. xp̃iana. Signoꝝ qb⁹ hoies sua iter se cõicãt: q̃dã ptinẽt ad oculoꝝ sensũ. pleraq3 ad manũ paucissima ad ceteros sensus. p man⁹ ⁊ oculos multa sigñmus: sed alia signa cõparata paucissima sunt v̄ba cũ ĩ ꝓsus inter

Hoies cõicant potissimũ sua iter se p man⁹ ⁊ oculos. hoies obtinuerũt ṗncipatũ sigñdi q̃cũq3 aio ꝯcipiũtur. Et dr̃ φ adã fuit ṗm⁹ impositoꝛ vocũ: vt p3 genesis 2° caplo. oẽ qð vocauit Adã aie viuẽtis ipm ẽ nomẽ ei⁹: appellauitq3 adam noib⁹ suis cũcta animãtia ⁊ vniuersa volatilia celi ⁊ omnes bestie terre.

Ad 2ᵐ qõnẽ dr̃ φ oẽs loquebant hebraice vsq3 post diluuiũ ⁊ loq̃bant codẽ idiomate vt p3 in xj° caplo geñ. Erat aũt terra labij vni⁹ ⁊ ſmonis eorundẽ: cogitauit pp̃ls ſtruere turrim q̃ ptim tãgeret vsq3 ad celũ vt celebraret nomen ei⁹ anteq̃ƺ diuideret in vniuersas terras: ⁊ sequit in caplo eodẽ. venite igit descẽdam⁹ ⁊ ꝯfundam⁹ ibi linguã eoꝝ vt nõ audiat vnusq̃sq3 vocẽ ppli sui. Et sic varia iceperũt esse idiomata. legi apud aliquos historiographos fore tot idiomata ſm numerum filioꝛum sem cham ⁊ iaphet. sed curiosa est questio que difficilis est: ⁊ im ponitur vbi queritur quod est nobilius.

Oẽs loq̃bãtur hebraice vsq3 ad diluuium.

Respõdet necesse ẽ dare vnũ idioma optimũ negatiue capiẽdo: saltẽ q2 nõ ẽ infi⁹ mltitudo idiomatũ ⁊ affirmatiue oẽs sñia mea latinũ recipiũt an hebraicũ pstet latino vel greco nõ est qõ: sed q̃rit de alijs: ⁊ vr̃ rõnabile φ idioma nõ est melius simpliciter per hoc qð est diffusuȝ per plures partes: q2 illo dato si idioma hibernicuȝ ad imaginationẽ esset diffusum p totã asiã: nõ ꝓpterea pstaret latino: sed tũc esset vtili⁹ q̃ƺ nunc sic.

Tertia ꝓpõ loq̃la nõ est melioꝛ pp meliores modũ loquẽdi ⁊ subtilioꝛẽ: ſȝ ampla diffusio ꝯducat ad vtilitateȝ alioqn nõ vr̃ quõ latinũ excederet hibernicuȝ in casu scðe ꝓpõnis h° accepto tanq̃ƺ fundamẽto φ latinũ est meli⁹: ⁊ hoc nõ fateri arbitroꝛ neminẽ. Tũc si talis ꝓpõ lingua italica ẽ melioꝛ pbat: maxie accedit ad linguaȝ optimã ⁊ secum cõicat: g° ẽ optia iter ceteras. ista ꝯña t3: q2 ille ẽ modus arguẽdi q̃ pbat ãgelus pfectioꝛ hoie: q2 magis accedit ad deũ: ⁊ si dicas me petẽ ṗnᵐ: q2 negabitur mihi φ ãgelus magis accedat ad deuȝ q̃ƺ hõ de hoc non curo tamen rationabiliter loquoꝛ vt videtur in idiomatibus φ lingua italica maxime accedat ad latinam linguam nemo est qui neget.

Que sit melioꝛ iter linguas.

Quinta ꝓpõ ligua hispanicaȝ post italicã est melioꝛ. pbat vt ꝓpõ pcedẽs: q2 maxime p° italicã accedit ad latinã ita φ hispani dicant se itelligẽ linguã italicã: ⁊ ꝯ̃ ⁊ parũ est discriminis.

Sexta ꝓpõ. post has tertiũ locũ obtinet lingua gallica pbat vt due pcedentes nec valet dicẽ φ ligua gallica pstet ceteris: q2 pl'es vchũt vt eã addiscãt q̃ƺ italicã: q2 hoc nõ pueniț pp linguã: sed hoc puenit ꝓpter mercãtias ⁊ multitudinẽ populi ⁊ celebrem famam quam habent galli in europa.

Septima ꝓpõ idẽ iudicũ cẽseo de lingua germanica capiẽdo germanica large: vt icludat nationẽ alemanie queadmodũ parisij cõiter capit: ⁊ p ꝯñs idẽ ẽ de flamigis ⁊ brabãtinis q pticipãt cũ germanis h° p3: q2 regulr̃ ꝓferunt easdẽ dictiones pax differẽtes nũc litteralr̃: nũc sillabiliter. de britonibus ⁊ hibernicis loquoꝛ nihil.

Ad 3ᵐ qõnẽ qua q̃rit de duob⁹ puulis ⁊c̃. Arguit φ nõ iponerẽt terios qð ꝓbo sint duoꝛ s. sortes ⁊ plato: tũc si sortes debeat iponẽ a ad signi ficãdũ panẽ vl̃ hmõi tũc op3 φ hoc exṗmat platoni. ⁊ dicat plato a sigñbit nobis panẽ vl̃ aliqd hmõi. q2 alioqn plato nõ intelliget sed hoc nõ. q2 plato nescit aliquas voces esse significatiuas ⁊ nescit aliqd intelligere. ⁊ p ꝯñs si sortes diceret tota die a sigñbit panem plato nõ intelligeret nec econuerso ⁊ sic sortes nõ põt ṗmo iponere ⁊ per cõsequens nõ imponeret.

Rñdet φ difficile est valde ṗ° iponẽ sic. s. φ itelligãt se queadmodum ṗnᵃ sciarũ sunt difficilia q̃ ad in uẽtionẽ: ſȝ pñt iponere p hunc modũ sortes demonstrabit ṗ° vnã rem pñtem: puta vnũ panẽ vel vnuȝ librũ ⁊ dicet platoni demõstrãdo librũ danũ a ⁊ capiet iteꝝ deponet ⁊ repetet a tãdem plato itelliget φ liber dat⁹ vocat a: sed si sortes dicat da mihi a nõ intelliget plato qd velit circa a quousq3 per nutum hoc ostendat vel per alia signa. ⁊ iste videtur mihi conuenientissimus modus imponendi primo. ⁊ ex illo infero propositiones.

Prima nõ põt imposino ṗmo hĩe originẽ a sincathegoꝛeumatibus probatur propositio: q2 non possum⁹ demonstrare res significatas per sincathegoꝛeumata cum nullas habeãt.

Secũda propositio iposutio ṗmo nõ põt incipere a terminis cathegoꝛeumaticis significantibus res remotas patet sicut pcedẽs.

Tertia ꝓpõ facili⁹ ẽ ṗ° iponẽ vni sic. s. φ sortes iponat sibiipsi q̃ƺ iponẽ alteri. probat scðȝ ẽ difficile vt p3 ex dictis ⁊ ṗᵐ facile ſȝ superflueret. Tũc dr̃ ad dubiũ i se φ foꝛabunt nouũ idioma: φ foꝛabũt idioma ẽ visile vt itelligãt suos ꝯceptus mutuo: φ nouũ p3 q2 nõ ẽ maioꝛ rõ φ loquant vno idiomate q̃ƺ alio: nec iuuat dicẽ φ loquant hebraice queadmodũ añ diluuiũ: q2 tũc ligua hebraica nobis iesset a nã: ẽt dato ad imaginationẽ φ de⁹ ꝓduceret duos puulos nõ descẽdẽtes ab adã iã redibit ppoᵐ nec v3 dicẽ si nutriant i gallia φ gallice loquãt. Cõcludo g° φ nouã liguã effingerẽt q̃ cũ nullo idiomate cõicaret nisi de p accñs. Dr̃ de p accñs pp argᵐ q̃ qs pbare põt φ loq̃rent gallice i toto: q2 imponerẽt vnũ terminũ gallicũ ⁊ nõ ẽ maioꝛ rõ de vno q̃ƺ de alio: g° qlibet ẽmin⁹ ab eis iposit⁹ erit gallicus ⁊ eodẽ mõ pbabit φ germanice loq̃nt h° argᵐ ẽ sophisticũ ⁊ piter ꝯcluderet φ cec⁹ incedẽs pariter partim paludosum partim v̄o non: non macularet

Nõ est dici de p accñs.

pedes. ⁊ idem est iudicium si multi simul viuerent quorum quilibet sciret precise vnum idioma.

Ad 4^m q̄rit q̄re voces ad ex̄ imponunt citi⁹ q̄ res pono ppones. Prima est res ad ex̄ pnt imponi sicut termini: pȝ qr pure obedienaliter res se hn̄t quemadmodum voces et nulla est repugnantia qn vn⁹ equ⁹ pōt iponi ad sign̄du tantu quantu hō ⁊ asin⁹ tātu ⁊ quātu bos ⁊ leo ad ex̄ pōt imponi ad significādu tantu quātu ē ⁊ tūc casu dato dr̄ q ille res ad ex̄ essent ppō ⁊ sbm̄ curreret velociter ⁊ p̄dicatu recalcitraret ⁊ sic vn⁹ grossus equ⁹ poneret in p̄mēto quemadmodu nūc ponit scriptura in p̄mēto. Tūc dr̄ q cā est: qr voces facilius pducunt a nobis ⁊ scripture q̄ res ad extra si ignis ad ex̄ iponeret ad sign̄du ignē qn̄ sermo esset de igne difficile esset currere pro igne ⁊ sic de aliis. Forte dices nō potētes loqui nec scribere ⁊ pn̄t eidus hr̄e res ex̄ q̄ scripturas vl voces, q̄cquid sit de hoc nihil de vli comodo ↄcludit.

Ad 5^m forte diceret gallus q oēs alie nigene i ordine ad eos celeriter loquunt sȝ exptus suȝ oppo^m cu p̄mo intraui oras gallie visi sunt galli loq celerius q̄ scoti: dr̄ q alia ē dāda cā qr videlȝ itelligētes vn̄ i loq̄la ⁊ aduertētes sigūt aspectu ⁊ sup voces: ⁊ sup res sigtas p voces: ppterea retardat eius iudiciu: audiēs āt idioma ⁊ ipȝ nō itelligēs figit fantasiā soliu sup voces: ppterea aliu loq celeri⁹ iudicat.

Ad 6^m dicit q res interdu significāt voces ⁊ scripturas: sicut ecōuerso: sed nō adeo pprie: qr voces ipse iposite faciūt ad sign̄das res ⁊ nō ecōuerso: p or ps pȝ: qr viso vno aiali raro viso q̄rim⁹ nois re illud ⁊ latine ⁊ anglice. ¶ Secūda diuisio.

Terioꝝ alia diuisio

Terminorum qdā est cathegoreumaticus tm̄: qdā sincathegoreumatic⁹ tm̄: qdā ex his mixt⁹. Rursus terminorū cathegoreumaticoꝝ qdā officio tm̄: quidaȝ sigtione tm̄: qdā offō ⁊ sigtōe simul. In hac diuisiōe capim⁹ terminū scd̄o mō: bus eni nec est cathegoreuma: nec sincathegoreuma nec mixtū: qr tūc v̄bū tertiū adiacens esset cathegoreuma simpl'r ↄ cōem modum loquendi sup quē stamus potissimū in terminis.

Termini cathegoreumatici diffinitio

Termin⁹ cathegoreumatic⁹ est qui aliqd vel aliq̄ significat: vt homo populus. ⁊ lȝ v̄bū tertiū adiacēs sit terminus cathegoreumatic⁹ offō tm̄: nō tm̄ est termin⁹ cathegoreumatic⁹: qr ponit cu dictione diminuēte: qr cōiter v̄bū sincathegoreuma dicit sine addito: sed nō cathegoreuma. Et sic hec diuisio est analogi i sua analogata. Termin⁹ cathegoreumaticus offō tm̄ est terminus nihil nec aliq̄ sign̄s: potēs tm̄ hr̄e in potētia ppinqua offm̄ in ppōne. Offm̄ hr̄e dr̄ posse esse suppositū sigtiue respectu verbi psonalis modi finiti: vel esse appositū vt hoc v̄bū est tertiū adiacēs. Cathegoreuma sigtione tm̄ est termin⁹ aliqd vel aliqua significans non potēs habere offm̄ in ppōne vt nois gti casus ⁊ alij obliqui sil'r adiectiuū adiectiue tentū. Termin⁹ cathegoreumatic⁹ officio ⁊ sigtione simul est termin⁹ aliqd vel aliq̄ significās ⁊ potēs habere offm̄ in ppōne: vt chimera.

Termini sincathego/

Termin⁹ sincathegoreumatic⁹ est termin⁹ nihil nec aliq̄ significās: sed soluȝ aliqualiter: vt ois aliqs quilibet. Et talis est triplex: saltē cu addito vel simpl'r: quidā est officio tm̄: ⁊ coincidit cu cathegoreumate sigtione tm̄: qdā significatione tm̄: ⁊ diffinit eodē mō cu termino cathegoreumatico offō tm̄. Terti⁹ est sincathegoreumatic⁹ officio ⁊ significatione simul: ⁊ est termin⁹ aliq̄liter significans nec potēs in potētia ppinqua hr̄e officiu in ppositione: vt ois. Ex isto pȝ q hec iterum est diuisio analogi i sua analogata. ⁊ sincathegoreuma significatione tm̄ ⁊ sincathegoreuma simpliciter quemadmodu officio ⁊ significatiōe simul: ⁊ quia aliqua mēbra repugnāt aliq̄ do nō ponam propositiones.

reumati ci diffō. Termi n⁹ sinca thego reumati cus triplex.

Prima ē q̄libet cathegoreuma offō tm̄ est sincathegoreuma significatione tm̄.

Secūda ppositio: q̄libet cathegoreuma significatione tm̄ ē sincathegoreuma officio tm̄: ⁊ sic tm̄ nō capit exclusiue: sicut in exclusiuis cōiter practicat: nec in sensu excluso: sȝ oȝ exponi s̄m naturā materie subiecte: vt sic a est termin⁹ significatione tm̄: idest a est terminus significatione ⁊ nō aliter q̄ sigtōe: puta nō est officio: ⁊ ita in alijs.

Tertia ppō: nullū cathegoreuma simpl'r ē sincathegoreuma simpl'r siue per cathegoreuma simpl'r itelligat cathegoreuma offō ⁊ sigtione simul: siue cathegoreuma sigtione tm̄: ⁊ p sincathegoreuma simpl'r sincathegoreuma officio ⁊ significatione simul: vel sincathegoreuma officio tm̄.

Quarta ppō: nulluȝ cathegoreuma offō tm̄ est sincathegoreuma officio tm̄.

Quinta ppō: cathegoreuma sigtione est sincathegoreuma sigtiōe tm̄. Quarta ⁊ quinta ppositio potest succinctius dici q nullū cathegoreuma est sincathegoreuma similiter accipiendo terminos. Prima propositio ⁊ scd̄a clarent.

Tertia ppō pbat: qr da ei⁹ opp^m aliqd ē cathegoreuma simpl'r ⁊ sincathegoreuma ⁊ ergo hoc vel illud posito medio mētto signet ⁊ sit a: a est sincathegoreuma simpl'r: g⁹ aliqd vel aliq̄ sigt: ⁊ pōt hr̄e offm̄ in ppōne ⁊ vltra a est sincathegoreuma simpl'r: g⁹ nec aliqd nec aliq̄ sigt: nec pōt habere officiu in ppōne: sȝ ista ↄn̄a repugnāt g⁹ ⁊ an̄s implicat saltē: ⁊ p ↄn̄s suū oppo^m est vex qd est nr̄a tertia ppō quā q̄rim⁹. Quarta ⁊ q̄nta ppōnes possunt eodē modo pbari p diffōnes terminoꝝ. Terminus ex his mixtus est q cathegoreuma ⁊ sincathegoreuma includit: vt nihil nullū ens includit: nullū qd ē sincathegoreuma ⁊ ens qd ē cathegoreuma. Ex his pȝ q hec ↄn̄a ē nulla: h termin⁹ nihil nec aliq̄ sigt: g⁹ nō est termin⁹ sigtiuus: vt pȝ de puro sincathegoreumate. vn̄ purū sincathegoreuma respectu cathegoreumatis se hȝ sicut cifra in arismetica. Naȝ sicut cifra nihil de se sigt: tm̄ p̄posito vl postposito ei⁹ figure facit variū nūi valorē: sic de hoc signo ois q̄ q̄ de se nihil nec aliq̄ sigt: tm̄ facit terminū in quē ppinque fertur accipi aliter q̄ si non poneret puta p suis signis copulatiue: al'r eni ↄcipio p hac nūe q̄dratus est nouenari⁹: ⁊ p ista ois nūe q̄drat⁹ est nouenari⁹: lȝ nulla res sigtur p vlem q̄ nō significet p idiffinitā

⁊ intellectus

ꝛ itellect⁹ fingit hec sincathegoreumata ad varios mõ ꝯcipiẽdũ de ipsis ꝯceptib⁹: ꝛ hoc voluit Aristo. p⁹ periarmenias. vbi dicit ois nõ ẽ vl'e: sʒ qm vl'r sigt. Ex isto pʒ q͛ aliter mouet po⁹ cognitiua a ꝯceptu ꝛ al'r ab actu: nã lʒ act⁹ multũ equoce capiat in sciẽtijs: tñ in pposito capit ꝑ isto cui subordinat sincathegoreuma vocale vl' scriptũ: ꝛ ꝯcept⁹ ꝑ illo cui sbordinatur termin⁹ cathegoreumatic⁹ sigtione siue tñ siue simpliciter: po⁹ mea cognitiua scʒ mea aia hñs ꝯceptuʒ ꝑ illũ tẽdit in obiectũ ad ex͂ vel ad intra ꝛ ad ipʒ terminat. Sʒ ꝑ actũ sic imutat q͛ al'r apprehẽdat: non q͛ per actuʒ aliquid concipiat. si queras an dicat noticia: rñdetur ex cõmuni modo loquẽdi q͛ non qꝛ nihil per talem actuʒ in mẽte dinoscitur: si dicat aliqs q͛ aliqualiter sufficit non cõtẽdo secum de termino.

Potentia cognitiua al'r mouet a cõceptuali ter ab actu.

Cõtra hoc arguit: ille act⁹ significat in mẽte: ergo significatum significat: sed consequens est falsum: qꝛ quero qð significatũ significat.

Forte dicis sicut dicẽdũ est q͛ ꝯña nõ hʒ apparentiã quẽadmodũ nõ sequit sigt: g⁰ aliquid significat: qꝛ sensus illi⁹ significatũ sigt est iste: aliquod significatum significat quod est falsum.

Cõtra ex isto sequit q͛ nũq͂ aliqs formauit illã mẽtalẽ: ois homo est aial quin suus intellect⁹ referret supra ꝯceptũ oium hoiuʒ ipm cognoscẽdo: sʒ hoc est falsũ ꝛ ꝯ͂ expientiã: ꝓbat tamẽ ꝯña: qꝛ ꝑ opionẽ intellect⁹ mediãte illo actu mentali ois accipit illũ ꝯceptũ oiuʒ hoium: ꝛ seq̃t bñ accipit illũ ꝯceptũ: g⁰ cognoscit seu ꝯsiderat illũ ꝯceptum: nullus. n. accipit t͛minũ quẽ non cognoscit: ꝛ ꝑ ꝯñs nũq͂ hẽbat illa mẽtalis. ois hõ est aial qn itellect⁹ se reflectat supra ꝯceptũ oium hoiuʒ ipʒ cognoscẽdo.

Ad arg^m rñdet sicut rñsuʒ est in arguẽdo: ꝛ ad improbationẽ qua dr̃ nunq͂ aliqs ferret illam mẽtalẽ: ois hõ est aial ꝛc̃. negat ꝯña: ꝛ cõcedit q͛ itellect⁹ mediãte illo actu mẽtali accipit illũ ꝯceptũ oium hoium ad hũc sensũ q͛ al'r ꝯcipit illũ ꝯceptũ pp illũ actũ: ꝛ vlteri⁹ ꝯcedit hec ꝯña: itellect⁹ accipit illũ ꝯceptũ: g⁰ cognoscit seu ꝯsiderat illum ꝯceptũ ex cui⁹ ꝯcessione nõ habes q͛ itellect⁹ reflectat se sup illũ ꝯceptũ: qꝛ lʒ ꝯsiderat nõ tñ ꝯsiderat se cõsiderare. analogia est de viro vehementer ꝯsiderante hũc mãʒ sincathegoreumatũ q nõ ꝯsiderat se ꝯsiderat.

Secũdo arguit ad ideʒ: seq̃t. n. q͛ hec vox ois ꝛ sincathegoreuma cui sbordinat nõ essent sinonima qð nõ ẽ dicẽdũ pʒ: hec vox ois denotat terminũ vocalem accipi ꝑ suis sigtis copulatiue: ꝛ tñ ille termin⁹ mẽtalis nõ denotat illã vocẽ hõ accipi ꝑ suis sigtis copulatiue: sed tñ denotat ꝯceptũ accipi pro suis sigtis copulatiue. Rursus nisi qꝛ t͛min⁹ sincathegoreumatic⁹ sigret aliqd ad placitũ seq̃ret q͛ esset aliq͂ ꝓpositio vocalis que nõ esset ꝓpositio ex eo q͛ nõ esset vox sigtiua ad placituʒ: pʒ de hac buf est buf que nihil significat ad placitum.

Ad 2^m negat ꝯña: ꝛ ad ꝓbationẽ allegat opinio imo opinio dicit q͛ act⁹ cui subordinat hec vox ois denotat terminũ sup queʒ fert accipi ꝑ suis significatis copulatiue q̃liscũqʒ sit termin⁹ sup queʒ fert: siue vox ꝯceptus vl' scriptura: ꝛ sincathegoreuma vocale idẽ denotat: ꝛ qñ ita foret sicut arg^m imaginat hoc nihil esset: qꝛ diceret opio cois q͛ ad esse sinonima in mẽte sufficeret q͛ cadãt in terminos sinonimos cũ hoc q͛ oino similẽ modũ cadẽdi hẽant.

Ad aliʒ de hac: buf ẽ baf qñ isera seq̃ret q͛ esset aliq͂ ꝓpõ ꝛc̃. Rñdeo vel tu vis loq de v͛tute s͛monis: ꝛ sic qs dubitat: vt pʒ de hac ꝓpl'e est ꝓpl'e (qs inq͂ q nõ dubitat de qõne ꝓposita) si capias nihil loq̃ndo ad rẽ vt vʒ: nec aliq͂ nec aliq͂ l'r negatur ꝯña nec eam ꝓbare potes. ❡ Tertia diuisio.

Alia diuisio terminoꝝ: qdã cõplex⁹ qdã incomplexus. Incõplexus est termin⁹ simplex vel aliqd tali sbordinatũ: vt si hoc totũ ois hõ ẽ aial: sigret tantũ: ꝛ eodẽ mõ sicut hec vox hõ esset terminus incõplexus. Termin⁹ cõplex⁹ est ꝯcept⁹ ꝯpositus vel aliqð tali subordinatũ: vt a impositũ ad significãdũ tãtũ quãtũ hoc cõplexũ hõ est aial ẽ terminus cõplex⁹. Termin⁹ cõplexus est duplex: qdã cõplexus cõplexione distãti: ꝛ est qñ extrema distant ꝑ aliqð ꝯiugibile: ꝛ dr̃ per ꝯiugibile ꝛ nõ ꝑ ꝯiũctionẽ: ex^m vt sortes vel aial octo est nũs diminut⁹. Et per anthonomasiã cõplexũ iterdũ capit ꝑ cõplexo propositionali solum: ꝛ quãlibet aliã complexionẽ excludit. Terminus cõplexus cõplexione indistãti est qñ extrema nullo modo distant: vt homo aial bene disputans sic de talibus. ❡ Quarta diuisio.

Alia diuisio terminorum ꝛ est triplex.

Termini incomplexi diffinitio.

Termini cõplexi diffõ.

Termin⁹ complexus duplex.

Sequit diuisio t͛ioꝝ: qdã ẽ ꝑme itẽtionis: qdã scðe. Impositio ꝯducit t͛ios ad placitũ sigtiub⁹: ꝛ itẽtio terminis nãl'r sigtiub⁹: tñ loquẽdo vt plures ꝓmiscue vtar intẽtiõe loco impositiõis ꝛ econuerso: intelligẽdo vt pauci impositionẽ terminis ad placitũ sigtiub⁹ ꝯuenire: ꝛ terminus ꝑme intẽtionis vl' scðe nihil aliud ẽ q͂ termin⁹ q est ꝑma intẽtio vel scða: ita q͛ illa ꝯstructio trãsitiua in qua ponunt obliqui reducat ad vnã itrãsitiuã de rectis: quẽadmodũ iste mẽsis ẽ februarij. i. februari⁹.

Terminorum illa diuisio s. ꝑme ꝛ scðe intentionis.

Dr̃ia inter intẽtionẽ ꝛ ipõneʒ.

Isto notato diffinit termin⁹ scðe itẽtiõis sic. Est termin⁹ sigñs rem que est signum ea ratione qua est sigtiuuʒ: vel rem significatam ea ratione qua significata est vel alterum includens copulatiũ.

Termini scðe intentiõis diffõ

In hac diffõne ponit termin⁹ loco gñis. Dicitur sigñs rẽ q̃ ẽ signũ ad excludẽdos tales t͛ios hõ aial: q excluderent satis bñ sine illo t͛io. Dr̃ ea rõne q̃ est sigtiuum ad excludẽda trãscẽdẽtia ꝛ terminos sigñtes signa: qꝛ q͂q͂ iste t͛min⁹ ens illud signũ hõ repñtet: nõ tñ ea rõne q̃ est sigtiuũ: qꝛ esto q͛ hec vox hõ cadẽt a sua sigtione non min⁹ sigbit per istũ terminũ ens: sec⁹ ẽ de isto t͛io nomẽ q sigt istõ nomẽ hõ ea rõne q̃ est sigtiuũ: qꝛ si hec vox hõ cadat a sua significatiõe nõ amplius significabit ꝑ istũ terminũ nomẽ: qꝛ sequit quocunqʒ demõstrato hoc nõ est significatiuũ: ergo hoc nõ est nomẽ quũ ex opposito sequit oppo^m hoc est nomẽ: ergo hoc est vox significatiua ad placitũ ꝓportional'r capiẽdo terminũ. Dr̃ vel rem significataʒ ea rõne q̃ significata est ꝓpter tales t͛ios. diffinitum remotũ: scibile remotissimũ: equocũ equiuocatũ: vniuocũ vniuocatũ. nã

iste terminus diffinitū remotum de māli rē ad ex̄ significat de formali ↄnotando illā rē sig̃ri p aliū terminū .s. per diffinitū ꝓpinquum: ꝛ nō obstante talis terminus nō ē primi pme ꝛ primi scđe: sʒ pcise scđe hus declarat: capiat hec diffō aial rōnale: huius diffinitū ꝓpinquum est iste terminus hō: ꝛ sortes ad ex̄ diffinitū remotum: sortes ad ex̄ definiret sig̃ri per istū terminū diffinitum ꝓpinquū: ēt p istū terminū diffinitū remotum ēt hec ꝓpō hō est risibilis est vnū scibile ꝓpinquū cuius extrema sunt scibilia remota: ꝛ res ad ex̄ .s. sortes ꝛ plato sūt scibilia remotissima: q̄ si nō significarent p istū terminū scibile remotū: neqȝ p istū terminū scibile remotissimū: ꝛ ita i alijs practicādū est. Dicitur insup vel alterum includens copulatim ꝓpter tales terminos. sortes ꝛ nomē diffinitū remotum ꝛ participium scibile remotissimū ꝛ iteriectio.

Termini pme itētiōis diffō.

Terminus pme intentionis sic diffinit. Est terminus nō sig̃ns rē que est signū ea rōne qua est signū: neqȝ rē sig̃tam ea rōne q̄ sig̃ta est: nec alteꝝ eoꝝ copulatim includens ly nō in hac diffōne nō infinitat rē que est signū: sʒ hoc totū rē q̄ est signum ea rōne q̄ est signū: dr̄ neqȝ rē sig̃tam ꝓpter istū terminum scriptura qui quāq̄ significet rem que est signū: puta istū terminū homo: nō tamē ea rōne qua est significatiuum: q2 si hec scriptura homo caderet a sua significatione non minus significaretur per istū terminum scriptura: q2 huiusmodi in scripto est scriptura: quēadmodū hec scriptura hō.

Dria t̄minoꝝ pme ꝛ scđe in tētionis.

Termini pme intētiōis vocant noia rerū. scđe vo noia nominū: nec dicuntur termini scđe intētionis q̄ si in secūdaria ꝛ methaphorica sig̃tione in ordine ad pmā: sʒ plerunqȝ hoc teneat: vt p3 de istis terminis genus spēs ꝛ ly terminus: sʒ termini dnr̄ scđe impōnis: q2 ipositiōes alioꝝ terminoꝝ psupponūt ad hoc qđ significēt: quare si ad imaginationē oia pticipia caderēt ab eoꝝ sig̃tionibus iam ille terminus pticipiū sine noua depōne cadet ab eius sig̃to: secus est de terminis pme intētionis. Ex isto p3 q aliqui termini pme intētiōis terminos scđe significāt ꝛ ecōuerso. pm p3 de istis terminis ens vox q̄litas. 2m p3 de istis vlē pdicabile genus. Etiā3 aliq termini pme sig̃nt terminos pme: quēadmodū aliqui. scđe terminos scđe repñtant exempla clarent: ꝛ terminus pme significationis nō incōueniēter assignatur supius ad terminū pme intētionis ꝛ pme impositionis: ꝛ ita de termino scđe sig̃tiōis dicat. Ex isto p3 q aliqui termini sig̃nt pcise res: ꝛ tales sūt duplices: nā qdā sig̃nt res absolute: vt sortes albū pater. aliqui cōnotatiue: vt diffinitū remotum: aliq sunt termini sig̃ntes terminos: ꝛ nō terminos: vt trāscēdentia pmi semp sunt prime sig̃tionis: scđi sunt scđe significationis: ꝛ p alio membro dat tale docum. Qñ dubitat de aliq termino an sit pme vel scđe op3 capere vnū enthimema cuius sbm añtis erit pnomē hoc demōstrādo rem sig̃tā p terminū de quo dubitat copula erit: hoc veꝝ est negatū pdicatū sig̃ns ↄcludēd pro pdicato terminū de quo dubitat seruatis subiecto ꝛ copula eodē mō sicut in añte: ꝛ si ↄña sit bona terminus datus est scđe finaut pme: vt exēplī gra hec vox hō est res sig̃ta p istū terminū vox op3 sic arguere: hoc eodē demōstrato nō sig̃t: ergo nō est vox: q2 hec ↄña nō v3: vox est terminus pme sig̃tionis: sʒ demōstrādo istud participiū amās dicamus sic: hoc non significat: ergo hoc non est pticipiū: ↄña est bona: ꝛ sic cognoscit q participiū ē scđe significatiōis: sed de re ad extra oportet dicere in añte hoc nō est significatum ↄcludēdo sicut ante dictum est. Et hic capitur signum ꝛ significare tertio mō: de quo postea dicetur: q2 alioquin argumentū pbaret istos terminos imago vexillum secunde significationis: quēadmodum opinat Gregorius bruxellēsis: qđ nō est dicēdū.

Termini sig̃ntes res sunt duplices.

Qualit cognoscat terminus an sit pme vl scđe itētiōis.

Notandū est ēt q aliq̄ cōplexa capiunt secūde sig̃tionaliter: quoꝝ ptes capiunt pme: de quibus nō pōt dari ars: sʒ in hoc imitādus est noialium vsus: vt esse in pme intētionaliter tantum v3 sicut realr̄ inherē: scđe intētionaliter tantum valet sicut denoiatiue pdicare: ꝛ hoc mō solent tales distingui: sapiētia est in deo pme intētionaliter falsa: ꝛ impossibilis est scđe intentionalr̄ vera: q2 sensus est: hoc cōplexū sapiētia dei pdicat denominatiue de isto termino deus q aliqs terminus capiat pme intētionaliter: ꝛ secunde intentionaliter exploratum est ex dictis: vt substantia terminus: ꝛ sic de alijs.

Quid ē cē pme itētionalit ꝛ qđ scđe itētionalr̄

Cōtra pdicta arguit: ꝛ pmo cōtra hoc vbi dr̄ q si amās cadēt a sua sig̃tiōe nō āplius sig̃ret p istū terminū pticipiū: q2 terminus anteq̄ cadat a sua significatione siue depositione sig̃tionis b3 qđ solet dici: defuncto sorte sortē sua dictio mōstrat.

Ad hoc rūdet q hoc ē veꝝ nisi sig̃no termini depēdet ex sig̃ntia alterius: quēadmodū est de terio scđe sig̃tionis: q2 si hec vox amās nō sig̃ret amplius: nō āplius sig̃bit p istū t̄minū pticipiū: q2 nō sufficit possibilitas: q2 si sic huiusmodi sig̃ret p istū t̄minū pticipiū3: ꝛ si obstes ꝓpter terminationē pticipialē currit argm de ly fraus: ꝛ ad illud defuncto sorte sortē sua dictio mōstrat: dico q male applicas: debes sic applicare q iste terminus pticipiū sig̃t illū terminū3 amās quādo nō est: vel dicit in vno vbo q significari capitur pro accipi: ꝛ hoc est verum nisi sit repugnātia in adiecto ꝓpter tale indiuiduū3 existens gnālissimū3.

Sig̃ri aliq̄ capit pro accipi.

Secūdo arḡ pbādo q nullus t̄minus pōt capi prie ꝛ scđe itētionalr̄ ꝛ hoc sic: hñ seqt a t̄minus ē scđe sig̃tionis: ergo sig̃t rē q̄ ē signū ea rōnē q̄ ē signū: vl rē sig̃tam ea rōnē q̄ ē sig̃ta: vel hoc copulatim icludēs p diffōnē t̄mini scđe sig̃tiōis: ꝛ ex altera pte seqt a ē pme sig̃tionis: ergo nō significat rē q̄ ē signū ea rōne q̄ est signū nec rē significatā ꝛc̄. ↄña tenet per diffōnem termini prime intentionis.

Respōdet ↄcedēdo pmā ↄñā3 ꝛ ↄñs cū i eo nulla ponat negatio: ꝛ negat 2a ↄña cuius ↄñs negationē icludit: sʒ op3 ↄcludē nō sig̃t rē que ē signū ꝛc̄. sm rōnē q̄ ē pme sig̃tiōis: vl sic neget ↄña: sʒ d3 ↄcludi sig̃t rē que nō est signū ea rōne ꝛc̄. ꝛ ibi cōcludit diffinitio termini prime intentionis: modo ista ↄña nō repugnat quēadmodū sortes habet rē que est asinus: ꝛ rem que nō est asinus.

Tertio

Tertio arḡ ꝯ regulā q̄ dinoſcunt̄ termi ꝑme intētiōis:qꝛ r͡la data ſeq̄t ꝙ hꝰ cōplexum hō exn̄s aſinꝰ eēt ſcđe itētiōis:ꝯn̄s liqdo ꝯſtat eē falſū:gꝰ añs nō ē verꝫ:declaꝛ ꝯn̄a qꝛ demr̄emꝰ fortē ſigtū ꝑ hꝰ cōplexū hō exn̄s aſinꝰ dicamꝰ ſic hꝰ nō eſt ſigtūm:ergo hoc nō ē hō exn̄s aſinꝰ. hec ꝯn̄a eſt bona:gꝰ ꝑ tuā regulā hō exn̄s aſinꝰ ē terminꝰ ſcđe.

Reſpōdet negādo ſeq̄laꝫ nec retorques argm̄ ad intētionem regule:qꝛ regula vult qn̄ res ſigta eſt terminꝰ: ꝛ adhuc in illis nō tenet vl'r: ꝛ hoc qn̄ t'minꝰ demſtatꝰ pōt accipi pro aliq̄ vt accepto hoc cōplexo ens qđ nō eſt ens vox q̄ nō eſt vox: ꝛ ſic de ſilibus demōſtremꝰ iſtā voces hōi hec ꝯn̄a eſt bona hoc nō ſigt:ergo hoc nō ē vox que nō eſt vox vel ergo hoc nō ē ens qđ nō eſt ens: ꝛ hoc pōt ſatiſfacē iſti cōplexo hō exn̄s aſinꝰ. non tn̄ nego quin ſint aliqui termini ſcđe intētionis qui ſi'lem repugnātiā inuoluūt vt idiuiduū exn̄s gn̄aliſſimū ſꝫ eādem rōneꝫ. Et vt hec mā terminoꝝ ꝑme ꝛ ſecunde intentionis plenius dinoſcatur formo aliqua dubia.

An cōplexum nom̄ ſit t'minus ꝑme vel ſcđe itētiōis.

Primo dubitatur an hoc complexuꝫ nomē vocale ſit terminus prime vl' ſecūde Simil'r ſigns hominem ſupponens pro terminis.

Secūdo dubitat̄ an terminꝰ logicaliter ſumptus in toto ſuo ambitu,put ſic diffinitur. Terminꝰ eſt ſignum ponibile in ꝓpōne ſit terminus ꝑme vel ſcđe ſignificatiōis ſil'r an hoc cōplexum terminus ꝑme ſignificatiōis ſit terminꝰ ſecūde.

Termini logical'r ſūpti diffū

Tertio dubitatur an aliquis terminus infinitus ſit terminus ſecunde intentiōis.

Quarto dubitatur an diſiunctum aliquorū terminorum quorum vnus eſt prime ꝛ alter ſecunde:ſit ſcđe intentionis vel prime.

Quito dubitat̄ an iſti tres termini ꝯceptꝰ: ꝯceptus nō vltimatꝰ ꝯceptꝰ vltimatus ſint termini ꝑme vel ſcđe: ꝛ an in eis oībꝰ ſit idē iudiciū.

Sexto dubitatur an terminus reflexus vniꝰ conceptus directi qui eſt ſecunda intentio ſit terminus ſecunde intentionis.

Ad ꝑm̄ dubiū qđ erat de iſto terio nomen vocale. rn̄det ponēdo vnā ꝯclonē ꝙ ē terminꝰ mere ſcđe ſignificationis. que ꝯclo ꝓbat̄ ſic:ſigt rem que eſt ſignū ea rōne qua eſt ſigtiuum:ergo ē terminus ſcđe ſigtionis. ꝯn̄a tꝫ ꝑ diffōnē termini ſcđe itētionis:qꝛ cuicūqꝫ ꝯuenit pe diffōnis diſiūctiue ſupta ꝛ tota diffō. añs pꝫ de hac voce ſigta ꝑ hoc cōplexū nomē vocale que ſi caderet a ſua ſignificatiōe nō amplius ſignificabit per ipm̄ eodē mō dicat̄ de hoc cōplexo ſigns hoiem:ſed ſupponēs pro termio eſt terminus prime. Ex iſto pꝫ ꝙ aliqđ cōplexū terminoꝝ ꝑme ꝛ ſcđe eſt ſcđe ſignificatiōis aliquod vō ꝑme.

Cōtra hāc ꝯcluſionem arguit̄ ſic: qua rōne illud cōplexū eſt ſcđe ſignificatiōis rōne illiꝰ termini nomē eadē rōne eſt ꝑme rōne huiꝰ concreti vocale qđ eſt ꝑme ſigtionis: vt patet per eiꝰ abſtractū vox quēadmodū de ꝓpōne mixte qualitatis.

Reſpōdet ꝙ hoc argumētum innitit̄ vni falſo fundamēto ꝙ dicatur ſecūde rōne partis imo dicitur ſecūde ratione totius.

Ad 2m̄ dr̄ ꝙ terminꝰ ſumptꝰ in toto ſuo ambitu ꝓprie nō eſt terminꝰ ſcđe ſigtionis: qꝛ q̄uis iſtū terminū hō ſigtiuū ſignificet non tn̄ ea rōne qua ſignificatiuꝰ ē: qꝛ ſi caderet a ſua ſigtione nō ampliꝰ ſiḡndo q̄ buſ. adhuc ſigbit ꝑ iſtū terminū terminꝰ Sed bn̄ verꝫ eſt: ꝙ multū cōicat cū terio ſcđe ſigtionis,ꝓpterea in ſuppoſitiōibꝰ cenſeret terminꝰ ſcđe ſignificatiōis: ꝛ faceret terminū ꝑme ſtare mā liter nec hoc eſt icōueniēs: qꝛ extēſiue capit i ſuppōnibꝰ q̄ in terminis ꝛ eā diſcriminis facile pōt oſtēdi recipiēdo ad ſuppōnē mālem ꝛ ad eiꝰ radicē de q̄ in ſuppōnibus: ꝛ ſi dicas ꝙ ſbm̄ huiꝰ hō eſt dictio diſſillaba ſupponit mā liter gr̄a ꝑti ſcđe ſigtionis hoc eſt diſſolutū ex dictis ēt pōt dici ꝙ dictio diſſillaba multifariam capit: quēadmodum ly terminꝰ tn̄,vt ſufficit in,ꝑpoꝰ dupl'r. Unoꝰ vt tātū vꝫ ſicut hn̄s duas ſillabas ſiue fuerit ſigtiuꝫ ſiue nō: vt beltrix triſſillabū ſil'r vt blitiri. Alioꝰ addēdo ſigtiuum. De iſto cōplexo terminus ꝑme intētionis dr̄ ꝙ eſt ſcđe: qꝛ ſigt tales terminos hō: pro: pre: ea rōne q̄ ſunt ſignificatiui nec propterea ſequit̄ ꝙ terminus ꝑme intētionis ſit ſcđe: lꝫ nō inficiamur conſequens: ſed ſolū ſequit̄ ꝙ ly terminus prime intētionis eſt ſecunde ſignificationis.

Terminꝰ cōplexus dupl'r capitur.

Ad 3m̄ dubiū vbi querebat̄ an terminꝰ infinitꝰ ſit ſecūde intētiōis. rn̄det ꝙ nullus terminus ſemel poſitꝰ cū negatione infinitāte ſtāte ordine rerū eſt terminꝰ ſcđe ſigtionis hoc pꝫ qn̄ termini ifinitati ſunt ꝑme itētiōis in iſtis nō hō nō aliqđ nō chimera ſil'r qn̄ terminꝰ infinitatꝰ eſt ſcđe intentiōis vt in iſtis nō participiū nō nomē q termini ſunt pure ꝑme intētionis: qꝛ lꝫ nō participiū ſignificet rē que ē ſignū nō tn̄ ea rōne qua eſt ſigtiuū. Dr̄ cuꝫ ſola negatione infinitāte poſitꝰ ꝓpter tales terios nō pticipiū nō nomē quoꝝ termini ifinitati ſunt ꝑme ſigtionis: qꝛ iſti termini ꝯuertunt̄ cū iſtis nomē pticipiū. Dr̄ ſtāte ordine rerū: qꝛ ꝑ nouū modū iponēdi al'r pōt contingere: vt ſi a imponat̄ ad ſigndas res que nō ſunt ſigna hoc cōnotando iam nō a erit terminꝰ ſecūde.

Terminꝰ infinitꝰ ē prie ſigtiōis

Ad 4m̄ vbi dubitabat̄ de duobꝰ terminis diſiunctim ſumptis quoꝝ vnꝰ ē ꝑme ꝛ alter ſcđe. Rn̄det ꝑ vnū notabile ex eo iferēdo ꝯcluſiones tiſiuas. Pro notabili aduertēdū ē ꝙ aliqđ eſt diſiunctum ꝑme ꝛ ſcđe ſic ſe habēs ꝙ terminus ſcđe nulli pōt cōpetere niſi terminꝰ ꝑme competat eidē: vt ens vl' pticipiū aliqđ ē diſiunctū cui terminꝰ ſecūde pōt competere abſqꝫ hoc ꝙ terminus ꝑme competat eidē vt forte vel participiū chimera vel interiectio.

Termini diſiūctim ſūpti ſūt i duplici dfia.

Iſtis notatis ponunt̄ cōcluſiones. quarū prima eſt: quodlibet diſiunctū primi modi eſt terminꝰ prime intētionis: probatur cōcluſio. aliqđ tale eſt ꝑme: ergo ꝛ quodlibet. tenet ꝯn̄a quāq̄ꝫ arguit̄ a non diſtributo ad diſtributū: qꝛ eq̄lis eſt ratio in oībus. aſſumptū arguit̄: qꝛ eſto ꝙ hoc diſiūctū ens vel pticipiū ſignificet iſtū terminum amdo nō tn̄ ea rōne qua eſt ſigtiuꝰ: qꝛ ſi ad imaginationē poſſibilē caderet a ſua ſigtione adhuc illud totum accipiet pro eo ꝛ cauſa eſt recurſus in alteraꝫ ptem extremi.

Quōtermini diſiunctiui ſint prie vl' ſcđe itētiōis.

Secūda ɔclusio: nullū disiūctū scd̄i modi est ter min⁹ pure scd̄e intētiōis sic ꝙ nullo mō sit p̄me. Probat̄ de aliq̄ tali: q2 parilis est ratio de hoc disiuncto sortes vt participium signi ficat sortem non ea ratione qua significata est ꝛ vt li quet nō est signum ergo ratione illius nō est p̄ime.

Tertia ɔclusio: nullū disiunctū eiusdē mo di est pure termin⁹ p̄me itentiōis sic ꝙ nullo⁹ sit scd̄e: pbat̄ de aliq̄ tali exemplo ꝓposito in secūda cōclusione: sortes vel participiuꝫ significat istū terminū amās ea rōne qua est significatiuum. q2 si esset significatiuū non magis significaret̄ per illud disiunctum capiendo significaretur vt in ꝓposito.

Quarta ɔclo: q̄libet tale ɔsideratuꝫ in or dine ad terminū p̄me ē p̄me inten tiōis: ꝛ in ordie ad t̄minū scd̄e est scd̄e: alr̄ tñ ꝙ̄ vn⁹ termin⁹ q in vna significatiōe capit̄ p̄me intētionalr̄ ꝛ in alia scd̄e. De copulatis d̄r ꝙ sūt p̄ se scd̄e signi ficatiōis vt sortes ꝛ p̄ticipiū illud copulatuꝫ ꝑ sorte ad cū ꝛ illo terio amans supponit ea rōne q̄ hoc ag gregatū ē signiuū: q2 si ly amās cadēt a sua sigtione istud copulatū ꝑ illis duob⁹ t̄minis nō accipiet̄: ꝛ ex illo infert̄ ꝙ aliq̄s t̄min⁹ scd̄e significatiōis sigt rem que nō est signū rē saltē aggregatiue: q2 demōstratis illis duob⁹ significatis falsum est dicē ꝙ sunt res q̄ ē signū ꝛ ex quo sunt verū erit dicere sunt res que nō est signū nec illud copulatuꝫ significat rem significa tā ea rōne qua est significata distinguēdo rē a signo.

In t̄mi nis sigtī ue sūpt ɔcept⁹ ñ vltiatus ꝛ vltima tus sunt eiusdeꝫ itētiōis. **Ad** 5ᵐ duᵐ vbi dubitabat̄ de istis teriis concept⁹ ꝛc. d̄r ꝙ dubiū ꝓcedit a teriis mālr̄ capt̄: q2 significatiue sumpti s teriis ɔcept⁹ nō vltimat⁹ ꝛ vl timat⁹ sunt eiusdē intētiōis cū voce vl scripto vt ɔce ptus oium hoīuꝫ ē p̄me itētionis ꝛ ē nālis silitudo hui⁹ vocis hō quēadmodū vox ipsa: ꝫ t̄min⁹ nō vlti mat⁹ p̄tim cōicet cū terio scd̄e itētiōis eo ꝙ v̄r signi ficare rē sigtā ea rōne q̄ significata ē p alteꝝ terminū vt ɔcept⁹ hui⁹ vocis hō nō vltimat⁹ significat sortē ꝛ platonē ad cū ea rōne q̄ sūt significati p vocē. Dicit̄ hoc negādo: q2 quāꝙ̄ hec vox hō cadēt a sua signifi catione ꝛ nō sit in reꝝ nā adhuc sortes ad cū signifi cabit̄ p ɔceptū nō vltimatū saltē nō ē necessariū. Se cus ē de isto terio diffinitū remotū significāte sorteꝫ ꝛ platonē: q2 si iste termin⁹ nō esset nec aliq̄s ali⁹ ter min⁹ sortē significās ꝓpinque diffinit⁹: dico ꝙ tunc sortes ad cū nō significabit̄ p istū terminū diffinituꝫ remotū: hoc p̄notato ꝙ duᵐ q̄rit de illis trib⁹ termi nis ꝛ nō de coꝝ sigtis vltimatis nisi p accñs: ꝛ tūc rñ det̄ ad duᵐ ꝙ isti termini sūt p̄me intētiōis: q2 ꝫ iste termin⁹ ɔcept⁹ rē q̄ est signū significet hoc tñ ē gñā liter ꝛ sub rep̄ntatione in cōi mō rep̄ntare cōuenit si gnis ꝛ nō signis 3ᵒᵒ: ꝛ hoc nō sufficit ad terminū se cūde intētiōis: ꝫ opus est ꝙ significet ꝓpositionalr̄: hoc declarat̄ accepto gñalissimo terminoꝝ scd̄e intē tionis cui⁹ vicē supplet signū ꝓpositionale: q2 signuꝫ ꝓpter eius cōitatē est p̄rime: tūc dicit̄ ꝙ quilibet ter minus in sp̄ali participās cōnotationeꝫ hui⁹ termini signū ꝓpositionale est secunde intētionis ꝛ nō alr̄: vt iste termin⁹ nomen significat istos terminos hō aial

ꝑnotādo ꝙ sūt signa ꝓpōnalia ꝛ adhuc magis i sp̄a li puta in recto siue tp̄e ꝛ de aliis p̄ticulis in diffini tione nominis modo sic nō est determinis datis.

Ad 6ᵐ d̄r ꝙ dubiū depēdet ex eo an vn⁹ conce ptus reflex⁹ vni⁹ cōcept⁹ directi significet il la que per conceptum directum significantur ꝛ si sic conceptus reflexus est secunde intentionis quod ta tum concedo vt patebit in diuisione sequenti.

Cōtra totā diffōnē termini scd̄e itētionis ar̄: q2 ex ea sequit̄ ꝙ iste t̄min⁹ vox esset se cūde intētionis. Cōsequēs ē falsū igit̄. ɔñns falsitas p3 ex dictis: pbat̄ tñ ɔña q2 significat rē q̄ ē signum ea rōne q̄ est significatiuum qđ sic oñdit̄: q2 si q̄libet res sigta p istū t̄minū vox cadēt a sua sigtione id iste termin⁹ vox non accipiet̄ pro illo ꝑ quo ante accipie bat̄: q2 iste termin⁹ vox caderet a sua significatiōe: ꝛ sic falsū erit dicere hō ꝑlatū ē vox: q2 sensus est talis terminus hō est iste termin⁹ vox qđ est falsum: ꝛ pro pterea nomē reputat̄ terminus secūde intentionis.

Ad argᵐ rñdet̄ negādo ꝙ sit terminus scd̄e: q2 aliter nomē significat rē⁹ que est signuꝫ ꝛ alr̄ vox: q2 quāꝙ̄ in casu argumētū hec sit falsa homo in s̄mone est vox: tñ tūc ita erit in re sicut mō ante casū significat̄: sec⁹ est de isto terio nomē qđ sic declarat̄: volo ꝙ i h⁹ die dñico nulla sit mutatio ꝛ cras stet ca sus argumētū cū hoc ꝙ cras hec vox hō cadat a sua significatiōe tūc cras vtraq3 istaꝝ de p̄nti erit falsa hō in s̄mone ē vox hō est nomē: tñ ista hodie in die dñi ca est v̄a: ita erit cras sicut hec sigt hō in s̄mōe ē vox ista exñte falsa hodie ita erit cras sicut hec sigt hō est nomē ꝛ ex illo pōt argᵐ solui ad for̄am de talib⁹ idi uiduū exñs gñalissimū: bos exñs nomē: capra cate gorica: celū exñs p̄ncipiū: p̄tim patēt ex dictis: p̄tim questionib⁹ inueniēdū relinquunt̄. ¶ Quinta diuisio:

Terminorū mētaliū q̄dā vltimat⁹: q̄dā nō vltimatus: pro quib⁹ mē bris pono ꝓpositiones. Quarum p̄ma est cōceptus nō dicitur nō vltimatus: q2 nō vltimo genitus vel p̄ri mo productus ꝓbat⁹ propositio: q2 ostenso sorte for ti mo eius conceptum ꝛ postea huius termini sortes. Termi noꝝ. v3 vlti⁹ ꝛ non vltimatū diuisio

Secunda ꝓpositio ɔceptus nō dicit̄ nō vlti mat⁹: q2 est nālis vocis vel scri pture silitudo. pbat̄ ꝓpō de ɔceptu reflexo distincte rep̄ntante vnū aliū ɔceptū: q2 quēadmodū nālis hu ius vocis hō silitudo est ɔcept⁹ nō vltimat⁹ sic natu ralis silitudo cōceptus rep̄ntatiui oium bonorum.

Tertia ꝓpō ɔcept⁹ nō d̄r nō vltimat⁹ eo ꝙ est nālis silitudo termini: pbat̄ da oppᵐ ꝓpōnis sequit̄ hec ɔclo ꝙ ɔcept⁹ gñalissim⁹ oiuꝫ en tium rep̄ntatiu⁹ esset ɔcept⁹ nō vltimat⁹. silr̄ cōcept⁹ oium vocū scripturaꝝ ꝛ huiuscemodi qđ diceret ne mo pbat̄ tamen ɔña: q2 naturalis similitudo omniū entiū est naturalis similitudo vocis vel scripture.

Quarta ꝓpositio concept⁹ d̄r nō vltimat⁹ eo ꝙ ē nālis silitudo termini distincte: pbat̄ ꝓpositio q2 nō dicit̄ nō vltimat⁹: q2 p̄mo ꝓdu ctus per p̄mā ꝓpōnem: nec d̄r nō vltimat⁹: q2 natu ralis silitudo vocis vel scripture p scd̄am: nec d̄r nō

vltimatus

vltimat⁹: q2 nālis silitudo termini per tertiam: τ nō videtur aliquid aliud per qđ dici debeat ɔcept⁹ nō vltimat⁹: ergo habet quarta ɔclusio vel haberi videt.

Cōclo/ nes ò cō ceptu vl timato τ nō vltia to

De ɔceptu vltimato pono qnqȝ ppōnes. Quarū pma ē ɔcept⁹ nō ɔ̄ vltimat⁹ q2 vltimo pductus: pbatur ex pma ppōne concept⁹ non vltimati.

Secūda ppositio cōceptus nō dicit vltimatus q2 est naturalis silitudo rei significate per vocem vel scripturaȝ: pbat ppositio de cōceptu quē hēbat adā vel habere poterat de cāpo damasceno ālivocū τ scripturaȝ inventionē habuit.

Tertia ppositio cōceptus non dicit vltimat⁹: q2 est nālis silitudo rei significate per terminū: pbatur ppositio q2 illo dato sequit ꝙ nālis silitudo hui⁹ vocis vox respectu vocis esset ɔceptus nō vltimat⁹. ɔsequens est falsum ergo τ antecedens: consequentis falsitas est nota: aperit tamē cōsequentia: q2 est naturalis similitudo rei significate p vocē.

Quarta ppositio cōceptus nō ɔ̄ vltimat⁹ q2 est nālis similitudo rei significate p terminū indistincte: q2 tūc si a iponeret ad signdū se pcise cōcept⁹ de a nō cēt ɔcept⁹ vltimat⁹ qđ est falsuȝ: cū ibi ɔcidat cuȝ ɔceptu nō vltimato vt statim dicet. Silr sequit ꝙ ɔcept⁹ singularis quē ego hēo de sorte ad eē nō esset vltimat⁹ q2 nō esset nālis similitudo rei significate per terminū indistincte imo distincte.

Quinta ppositio est affirmativa cōcept⁹ dicit vltimat⁹: q2 est nālis silitudo rei significate per terminū indistincte: nisi termin⁹ distincte significet: pbat ppositio q2 non dicit vltimat⁹: q2 vltimo pduct⁹ per pmā ppōnem: nec vltimat⁹: q2 naturalis silitudo vocis vel scripture per scđam: nec vltimatus q2 nālis similitudo rei sigte per terminum per tertiā: nec vltimatus: q2 naturalis silitudo rei significate per terminū indistincte p q̄rtā. τ nō videt aligd aliud p qđ meret dici vltimat⁹ nisi p hoc quod vult qnta ppō: ergo qnta ppō ṽa quā intēdim⁹.

Quare ɔceptus dī vltimatus.

Cōcept⁹ vocat vltimat⁹ q2 regulr est posterior cōceptus quē de termino habem⁹. Termin⁹ ipse duos causat ɔcept⁹ vt capto isto termino rex gñat efficiēter in audiēte pmo ɔceptū hui⁹ vocis rex: postea ɔceptuȝ rei significate: τ lȝ vterqȝ in instāti ne pducat cōcept⁹: tñ nō vltimat⁹ est pōr saltē natura τ psupposit⁹ tpe vel natura cōceptu vltimato: dūmodo cōceptus vltimatus causet a termino: sed nō econuerso cū terminus ɔceptū nō vltimatum nāliter repñtat vltimatum ṽo ad placitū etiā ɔ̄ conceptus vltimatus: q2 ibi intellect⁹ vltimo quiescit τ non vltimat⁹ opposito mō ɔ̄: vt plata hac voce antropos corā latino apprehensa voce anim⁹ auditoris nō quiescit: sȝ in cōceptum rei significate cum discursu significationis progredit.

Quisdicat ɔceptus nō vltimat⁹.

Tertio dicit cōcept⁹ nō vltimatus q2 cuȝ hoc ꝙ naturaliter significat etiā ad placitum representat si vox ad placituȝ significet vt capta naturali silitudine huius vocis hō ipsa nāliter pprie vocē representat mediāte se τ oēs hoies ad extra mediante ɔceptu oium hoium representativo τ in sic significādo subordinat vni alteri cōceptui τ nō est stat⁹ in ipso cōceptu nō vltimato. Insup aduerte ꝙ significare sic describit: est potentie cognitive aliquid representare. representare ponit loco generis: nō q2 cōmunior capiēdo significare vt hic diffinit: sed q2 terminus notior qđ sufficit in diffinitionib⁹ quid nominis: dicit aliquid trāscendēter vt includat aliqua τ aliqualiter. Dicit potentie cognitive ad excludendas potētias nō cognitivas quēadmodū est potētia ignis: que potētie apud Aristotelē vocant irrationales: τ per potētiā nihil aliud intelligo ꝙ̄ intellectuȝ: siue fuerit nudus solus vel pur⁹. Et dicit potētie cognitive τ nō intellective ad significādū ꝙ aliquid representat brutis quod sic declarat canis in aula a cōsuetudine vocat⁹ sortes audita hac voce sortes movetur τ nō nisi q2 ei aliquid significat per hāc vocē sortes. Si queras qđo pōt ei primo fieri impositio: respōde perinde respōsuȝ est ante in illo dubio de duobus paruulis. Et nō ponit in ista diffinitiōe pncipaliter q2 sufficit ad hoc ꝙ aligd dicit significare ꝙ formaliter representet vt cōceptus: vel efficiēter siue pncipaliter vt deus anima: vel obiectū cognituȝ vel instrumētaliter vt vox. Ex omnib⁹ istis sequit ꝙ proferens in curia rex venit mihi significat regē: sed mediate: q2 mediāte voce: τ vox eandē regē repñtat mediate simpliciter: q2 mediante conceptu regis τ conceptus regem absolute immediate representat.

Signi/ficare quid dicatur.

Tunc ecce ista tria per ordineȝ prolator sortes vox eius cōcept⁹ rei significate omnia illa tria eandē rem representant lȝ differēter per mediate: imediate vox tamē comparata ad prolatorem eius imediate representat: hoc est imediate in respectu solum: τ in ordine ad cōceptū mediate representat: τ simplr quēadmodū dicit Aristoteles ꝙ pallidum comparatū ad albū est nigrū: τ comparatum ad nigrum est albū. Rursus aduertēdum est ꝙ aliquid dicit esse signum quadrupliciter τ pportionabiliter de significare τ representare dicatur.

Aligd dī eē signuȝ q̄drupl̄r

Primo mō aliquid ɔ̄ eē signū quā repñtat se siue aliud a se: siue pōt poni in ppositione siue nō: τ hoc mō q̄libet res mūdi ē signū.

Secūdo mō aligd dicit esse signū quā representat aliud a se siue pōt poni in ppōne pro illo siue nō: τ hoc mō simulachrū herculis dicitur esse signū: τ isto mō capit beat⁹ Augustinus in pn⁹ scđi de doctrina xpiana vbi sic inquit. Signū enī est pter spēm quā ingerit sensib⁹ aliquid aliud a se faciēs in cogitatiōe venire sicut vestigio viso aial trāsisse iudicam⁹: τ fumo pcepto ignē subesse cognoscim⁹: τ tuba sonāte milites pgredi vl̄ regredi.

Tertio modo accipitur signuȝ pro illo quod significat aliud a se: τ pōt poni in propositione pro illo vt iste terminus homo.

Quarto modo capitur signū pro illo quod significat se siue aliud a se dūmodo potest poni in propositione pro illo: vt buf. inter illas acceptiones talis est ordo ꝙ omne signū secundo modo est signū pmo modo τ p ɔsequēs quodlibet signū tertio modo: pmo mō est signum q2 qcqd

est inferi⁹ inferiori est inferi⁹ superiori illi⁹: sed signum 4ᵒᵒ ab alijs acceptionib⁹ excludit. Preterea sigre diuidit in significare naturaliter et ad placitum.

Sigre nālr qd sit

Significare nāliter est ex nā rei quancūq3 iposi tiōe semota repn̄tare ij ad hūc sēsū q̄ a sigtio ne nāli semp impositio secludat: vt p3 de terio ene s3 sic. s. q̄ dato q̄ nō eēt ipositio nō min⁹ illō sigret.

Sigre nālr tri plr diui ditur. s. median te se: cōi ter et ex i stictu na ture.

Significare nāliter trifariā diuidit. Nā aliqd significat nāliter cōiter aliquid nāliter ex instinctu nature et aliqd sigt nāliter ꝓprie. Significare naturaliter ꝓprie est sigre mediante se: vel sigre immediate vel formaliter repn̄tare vt notitia quā3 ego habeo de ioanne formaliter ioanne3 repn̄tat. idest q̄dā forma mediāte qua aia mea cognoscit ioanne3 quēadmodū albedo est q̄dā forma mediāte qua paries est alb⁹: et talis notitia ab aia mea et a ioanne cognito pducit. De hoc dicit beat⁹ Augu. 9ᵒ de trini. caplo 21. circa mediū. vnde liquido ꝯstat q̄ quancūq3 re3 cognoscim⁹ cōgenerat in nobis notitiā sui. vnde a cognoscēte et cognito parit notitia: et omīe sigre ad significare nāliter ꝓprie tanq̄ ad basim sigtionis reducit vel est ipmmet in forma. Significare nāliter cōiter est cognitione3 efficere vel obiectiue repn̄tare hoc est esse obiectū significatiōis. et hoc mō quelibet res mūdi se significat: qꝛ est obiectiue diffusiua notitie suipsius. Significare est instinctu nature si capitur in terminis vt tantū valet sicut sigre ex nā rei: qꝛ tūc quodlibet significare nāliter esset ex instinctu nature repn̄tare: et sic phi accipiūt qn̄ dicūt quodlibet leue ascendere posse et graue descendere ex instinctu nature vel ex nā rei qd pro eodē cōuertibiliter accipiunt. Sed hic capit appropriate quēadmodū spūs sanct⁹ tertia psona in diuinis. Et sic diffinit significare ex instinctu nature est aliud a se repn̄tare nō ex impositione nec formaliter: vt latrat⁹ canū irā vel gaudiu3 ex istinctu nature repn̄tat. Similr risus cordis letitiam et gemit⁹ ad dolorē: et sic bruta cōiter representat sicut dicit in 2ᵒ de doctrina xp̄iana. habēt eīm bestie quedā signa quib⁹ apppetitū animi sui representāt: vt gallus repto cibo vocē dat galline vt accurrat: et colūbus colūbam sup gemitu vocat: q̄re posuerim nō ex impositione nec formaliter est facile cognitu.

Sigre ad plm qd est.

Significare ad placitū est ex impositiōe vl cōsuetudine representare. vt iste terminus hō in signdo hoies. Et duplex est impositio. Quedā autētica que est per ipositionē vnius in tota cōitate auctoritatē habētis. Alia est nō autentica et particularis q̄ vtūtur disputātes et potissimū obligatores vt posito q̄ a in ꝓpositione vera significet asinū et in falsa hoiem etc.

Cōclōnes. xij d̄ sigtio ne nāli.

Ex dictis pono ꝓpositiones. Quarū pma ē. Aliquid sigt nāliter cōiter qd nō significat cōmuniter pbat ꝓpositio: ioānes ad ex̄ nāliter significat vt dictum est et nō cōmuniter qꝛ nihil significat cōmuniter ex cōmuni modo loquendi nisi termin⁹ cōis.

Secunda. Aliquis termin⁹ significat naturaliter cōiter et nāliter ex istinctu nāe: imo glibet termin⁹ signs nāliter ꝓprie vel nāliter ex instinctu nature sigt naturaliter cōiter: propositio est clara de se.

Tertia ꝓpositio. Nullus termin⁹ significat naturaliter ex instinctu nature et naturaliter proprie: patet per diffinitionem terminorū.

Quarta ꝓpositio. Conceptus nō vltimatus vocis nō est nō vltimat⁹ scripture ꝓbat ꝓpō: qꝛ duaꝝ rerū q̄rū vna est sba et altera accn̄s: vel quarū vna est accn̄s successiuum et altera accidēs pmanēs: nō est eadē naturalis similitudo distincta.

Quinta propositio. non est idem cōceptus nō vltimat⁹ recti et obliqui neq3 singularis et pluralis quanq̄ hmōi termini sint synonimi quo ad significata vltimata: saltem essentialiter.

Sexta ꝓpositio: nō est de ratione cōcept⁹ non vltimati significare ad placitū: vt p3 de nāli silitudine huius vocis buf. quā nō vltimatā reputo: qꝛ si dicat est cōcept⁹ vltimat⁹: qꝛ mere nāliter sigt tūc ꝯn̄s est dicere q̄ pus erat cōcept⁹ vltimat⁹: et nullo modo nō vltimat⁹ per impositionē vocis efficitur nō vltimatus: pbatur propositio etiam de ꝯceptu nō vltimato vocis sigṅtis ex instinctu nature.

Septima idem conceptus non vltimatus significat naturaliter et ad placitum respectu diuersoꝝ: probatur propositio: nālis similitudo huius vocis homo nāliter ꝓprie vocem repn̄tat: et ad placitū oēs hoies quēadmodū vox ipa.

Octaua ꝓpositio. aliquis ꝯcept⁹ nō vltimatus eādē rē sigt nāliter: et ad placitū nāliter: tn̄ adequate et ad placitū inadequate. probatur ꝓpositio nālis silitudo hui⁹ vocis vox nāliter et adequate vocem repn̄tat et ad placitū oia q̄ significantur per vocē modo vox ipsa per vocē sigtur.

Nona ꝓpositio stat eundē cōceptum non vltimatū significare ide3 naturalr adeq̄te et ad placitum. adequate pbatur casu possibili posito q̄ hec vox a imponat ad significādū se. quo admisso arguit sic: cōceptus nō vltimat⁹ vocis a naturaliter vocem significat et hoc adequate et ad placitum eodē mō pbat: qꝛ significat ad placitū et adeq̄te quicquid per vocem ad placitū adequate significat3 modo vox per seipsam ad placitū adequate significatur: igitur pbatur possibilitas casus. nam hec vox significat se ad placitū esto q̄ se significet naturaliter. et si dicas nō esse simile eo q̄ vnū adequate significat aliud do h⁹ nō nō tollit argumētū vt p3 ex diffōne termini sigtiui in q̄ df q̄ terminus nō est sigtīn⁹ nisi significet aliud a se a suo simili et a suo platore nisi ponat ad significandū alterum eoꝝ. vltima particula addit et dicunt oēs nisi termin⁹ imponat ad significandū aliq̄: istoꝝ modo negādo casum negat ille tertius modus dicendi et q̄ non sit repugnantia quum ide3 terminus potest imponi ad adequate significandum se do casum et teneo totā ꝓpositione3:

Idē cōcept⁹ sī vltimatus quō signifi ct.

Decima terminus mētalis significat ad placitū naturaliter: qꝛ ad placitum intellect⁹ vel volūtatis est q̄ significet. pbat: qꝛ ad placitum est q̄ ꝓducat in rerum natura: sed nō sigt sic ad placitum q̄ ab impositore suā significatione3 accipiat et propterea pure naturaliter significare dicit.

Termin⁹ mētalis sigt ad plm nāliter.

Undecima

Terios diuersa signo.

Undecima ppõ aliqs termin⁹ sigt suum signum pp ꝯueniētiā rei sigte ꝛ aliqs termin⁹ sigt terminū ꝛ pp nullā ꝯueniētiā. pma pobaꝛ de termino mētali. s. de cōceptu brunelli: qꝛ qrit qre sigt brunellū ꝛ nō platonem vel fauellū ꝛ nō pōt reddi cā nisi pp ꝯueniētiā accñtalē in ter sorē ꝛ eī⁹ nālē silitudinē accñtalē: dico ꝙ si sores hret duos cōcept⁹ quoꝝ vn⁹ esset a ꝛ repñtatiu⁹ brunelli ꝛ alter b repñtatiuus fauelli: iā a sigt brunellū ꝛ nō b ꝯceptū ꝛ e diuerso b ꝯcept⁹ sigt fauellū ꝛ nō a ꝯceptū ꝛ cū a ꝛ b magis cēntialr ꝯueniūt: qꝛ duo accña ꝛ forte einsdem spēi spālissime ꝛ sortes ꝛ a discōueniūt a toto gñe: g⁹ min⁹ cēntialr ꝯueniūt ꝙ a ꝛ b. exᵐ in filii op⁹ pductū ab aliquo ꝛ si alterius rōnis citius repꝛesentat factoꝛē ꝙ aliqd eiusdem speciei cum factoꝛe secunda pars claret.

Duodecima ꝛ vltia ppō est declaratiua terminoꝝ in diffōnib⁹ cōcept⁹ vltimati ꝛ nō vltimati positoꝝ. Notitia distīcta est notitia q̄ cōcludē possum⁹ aliqd vni⁹ spēi differre a qlibet alio siue eiusdē spēi siue alteri⁹ vt notitia intuitiua quā ego hēo de iohāne sufficit mihi distinguē eūdē a brunello ꝛ forte sub vbis faciliorib⁹ dicit est pcise singulariter repñtare dūmō nō increate signisicet: dī nō increate ppter deū ad cꝫ q distincte repñtat ꝛ non pcise singulariter. Notitia confusa vel significare confuse opposito modo diffinitur.

Notitia distīcta qd sit.

Notitia confusa que dif finitur

Cōtra pdicta aꝛ: ꝛ pᵒ ꝯ nonā ppōnē ꝙ a pōt imponi ad pcise repñtandū sc ꝛ sic argumētatoꝛ qꝛ data ꝯclusione sequiꝛ ꝙ idē esset cōcept⁹ vltimat⁹ ꝛ nō vltimat⁹: ꝯña est falsum quū illi termini ꝯdictoꝛie opponanꝛ: ꝯña tñ est clara de nāli silitudine hui⁹ vocis a. Forte dices ꝙ isti termini cōcept⁹ vltimat⁹ cōcept⁹ nō vltimat⁹ nō opponunꝛ ꝯdictoꝛie terminoꝝ: sꝫ bñ isti termini cōcept⁹ vltimat⁹ ꝛ nō cōcept⁹ vltimat⁹ quēadmodū lignū albū ꝛ lignū nō album nō ꝯdictoꝛie opponunꝛ. sed bene lignū albuꝫ ꝛ nō lignū albū. Cōtra eodē demonstrato est virtualis repugnantia quēadmoduꝫ est de conceptu nec in similitudine est verificatio pro eodem.

Ad argumētū rñdeꝛ ꝙ isti termini realiter nō ꝯdictoꝛie opponunꝛ: qꝛ vltimatū tantū valet sicut secūdariū ꝛ nō vltimatū tantū valet sicut pꝛimarium ad sensum ante dictum modo isti termini nō repugnant.

Cōtra illo dato sequunꝛ ille ꝯclones absone. Pꝛia est ꝯcept⁹ vltimat⁹ sigt ad placitū. 2ᵃ ē cōcept⁹ vltimat⁹ est alicui⁹ idiomatis ꝯ beatū Augustinuꝫ suꝑ allegatū. 3ᵃ est. ꝯcept⁹ vltimat⁹ pōt cadē a sua signone. Pꝛima ꝯclo aꝛ sic. cōcept⁹ nō vltimat⁹ sigt ad placituꝫ ꝛ hic cōcept⁹ nō vltimat⁹ est iste ꝯcept⁹ vltimat⁹ eodē demōstrato a pte sbi ꝛ pdicati. Cōcludam⁹ g⁹ hic cōcept⁹ vltimat⁹ sigt ad placitum. ꝛ eodem modo pbantur alie conclusiones.

Respōdeꝛ dando duas pmas negata tertia. sꝫ p tertia istā ꝯcedo hic cōcept⁹ vltimat⁹ pōt cadere a signone quam sigt ad placitū que nō infert istā pōt cadē a sua signone pp distributionē inclusam in hoc vbo cadē ꝛ qñ opp᷑ duarum pmarū ppositionū concedit intelligit stante oꝛdine rerū possunt fieri alia argumēta cōtra ideꝫ ex parte suppositionum que nunc missa facio.

Secūdo aꝛ ꝯ hoc in q̄ dr ꝙ cōceꝑt⁹ nō vltimat⁹ sigt nāliter ꝛ adꝫ placitum ꝛ hoc sic. bñ sequiꝛ iste termin⁹ sigt ad placitum: ergo ex ipositione sigt ꝛ hic termin⁹ nāliter sigt: ergo sine ipositione sigt. Ista ꝯña repugnāt ergo añs saltē implicat ꝛ consequentie patent ex terminis.

Respōdeꝛ ꝯcessio pᵃ ꝯña ꝛ ꝯñte negādo 2ᵃᵐ: sꝫ opꝫ inferre talis terminus sigt sine impōne respectu illi⁹ respectu cui⁹ sigt pure ꝛ nāliter ꝛ p tali forā arguendi daꝛ tale docuᵐ qñ danꝛ due diffōnes q̄ repugnāt vt iacēt bñ exposite vbo nō tūc semp ꝯcedaꝛ ꝯña cui⁹ ꝯñs ē affirmatiuū nec negationem includēs ꝛ negeꝛ ꝯña cui⁹ ꝯsequens est negatiuum vel negationem includens.

Tertio arguiꝛ ꝯ talē diuisionē: mēbꝛa diuidētia nō euacuāt totū ambitū diuisi: g⁹ diuisio nulla ꝯña nō ē dubia. ꝛ arguo assumptū de actu sin cathegoꝛeumatico cui sboꝛdinaꝛ hec vox qlibet ꝛ sic ē termin⁹ mētalis. ꝛ tñ nō nō vltimat⁹: qꝛ nō loquoꝛ de nāli silitudine vocis nec ē vltimat⁹ qꝛ nō ē nālis silitudo rei sigte p terminū eo ꝙ nulla res significatur per terminum vt antedictum est.

Respōdeꝛ negādo añs ꝛ ad pbationeꝫ de actu sincathegoꝛeumatico dr ꝙ diuisuꝫ est termin⁹ vt ꝯuenit terio cathegoꝛeumatico pcise ꝛ sic nō pungit argᵐ sꝫ ibi aduertendū est ꝙ qlibet ꝯcept⁹ nō vltimat⁹ cuiuslibet vocis pure sincathegoꝛeumatice est cathegoꝛeumatic⁹ absolute: qꝛ semp aliqd sigt: qꝛ vocē cui⁹ est cōcept⁹ nāliter ppe. Et ex illa ppōne iteꝝ inferꝛ ꝙ simplr cathegoꝛeuma ꝛ sincathegoꝛeuma officio ꝛ significatōe simul sumpti termini sinonimi. 2ᵒ ad idē argᵐ rñdeo dando ꝙ diuisum est termin⁹ mētalis cōiter dict⁹ ꝛ tunc opꝫ exponē diffōnē cōcept⁹ vltimati sic scilicet est naturalis silitudo rei significate ad rerum significataꝝ vel est taliter ex natura sua repꝛesentare.

Concept⁹ nō vltimatus quō est cathegoꝛeumaticus.

Circa dicta dubitaꝛ an ꝯcept⁹ reflex⁹ significet illa q̄ p ꝯceptū directū significantur.

Secūdo dubitatur an voces significēt res ad extra vel conceptus quibus huiuscemodi res ad extra significantur.

Tertio dubitaꝛ circa vnū duᵐ in pᵃ diuisiōe terminoꝝ vbi dcm̄ ē ꝙ res signt terios vtꝝ significent terios nālr vl ad plm. Silr dubitaꝛ an ꝯcept⁹ vltimat⁹ possit imponi ad significanduꝫ.

Pꝛo pꝛimo dubio notādum est ꝙ duplex est ꝯcept⁹: quidaꝫ est direct⁹ ꝛ est nālis silitudo rei que nullo mō est cōceptus negatiue capiēdo. s. ꝙ est cōcept⁹ qui nullo mō est nālis silitudo cōcept⁹ dicit negatiue capiēdo alio quin cōcept⁹ oium entiū esset concept⁹ direct⁹: qꝛ est nālis silitudo puta brunelli qui nullo mō ē cōcept⁹. Cōceptus reflexus est nālis silitudo cōcept⁹ vt cōceptus cui suboꝛdinaꝛ hec vox cōcept⁹ vel est nō rōne

Duplex est cōcept⁹: directus ꝛ reflexus ꝛ qd est ꝯceptus direct⁹. Descri bit cōcept⁹ reflexus.

Nulle voces date significāt ꝯceptuz vltimatum ad placitū ppue.

Nona ppositio: nulle voces date significāt cōceptū vltimatū ad placitū ppue: pbat: qz significare ad placitū ppue est significare illud ad qd terminus imponit ad significādū illud: vt ꝯstat ex dictis: igit.

Oēs voces date signt ꝯcept⁹ vltimatos ad placitū iproprie.

Decima ppositio: oēs voces date signt cōceptus vltimatos eis respōdentes ad placitū improprie: pbat ppositio: qz oēs tales significāt ꝯcept⁹ vltimatos ad placitū: vt dicit octaua ppositio: ⁊ nō ad placitū ppue: vt dicit nona. Concludo ergo ꝙ ad placitū iproprie cōcept⁹ vltimatos significāt. pportionabilr de scripturis i ordine ad suos ꝯceptus dicat sic: voces significāt ꝯcept⁹ vltimatos ad placitū: qz ponebant ad sigñdas res p hmōi cōceptus cōceptas: ⁊ sic auditis vocib⁹ incitamur ad formādos rerū significatarū ꝯceptus: ⁊ si non fuisset hmōi impositio nō formassem⁹ cōceptū vltimatum magis ꝙ de ly bu: ⁊ sic voces signt conceptus vltimatos ad placitū ꝓsuppositiue qd sufficit ad significare ad placitum simpliciter vel cum addito.

Ad 3ᵐ dubiū vbi querit quō res signt terminos: ad dubium respondeo per propositiones.

Res significate p terminos significāt termios mētales nāliter.

Prima est: res significate p terminos significāt terminos mētales nāliter: probat viso vno obiecto de nouo nunꝙ viso nec ab hebreo nec greco nec latino: quilibet eoz si lꝫ eos formabit cōceptus talis obiecti: ⁊ hoc seclusa omni impositione: ergo res significāt ꝯcept⁹ vltimatos nāliter.

Secūda ppō: res significata p terminos ad placitū signtes repñtat illos terminos ad placitū: pbat viso obiecto raro viso qrimus qs terminus adeqte talē rē vel sibi eos repñtat: ⁊ interdum significat terminū singularez: qñqꝫ terminum cōem: non qz res iponant ad sigñdos terminos: sed econuerso: ⁊ sic per circuitū res terminum repñtat.

Tertia propositio significata sincathegorematum chimere: ⁊ similium nō sic representant terminos: patet per fundamentum.

Ad vltimū respōdet ꝙ nō est maior repugnātie ex parte ipositiōis cōceptus ꝙ vocis vel cuiuscūqꝫ alteri⁹ rei: vt ꝯcept⁹ quē ego habeo de brunello pōt imponi ad significādum sortē: ita ꝙ ꝯsuetudine qdā viso brunello cōceptuz sortis formabo: nūc ille cōcept⁹ nāliter ppue brunellum repñtat: qz est ei⁹ nālis silitudo: ⁊ ad placitū proprie sortē mediāte vno alio cōceptu sortis representatiuo: ⁊ sic vn⁹ cōcept⁹ vltimat⁹ alteri vltimato in significādo subordinabit ⁊ equoce sortē ⁊ brunelluz repñtabit: qz ēqualr ab origine sua sigta mediātibus diuersis ꝯceptib⁹ repñtat. dr ab origine: qz i sigñdo sortē nō ē ibi stat⁹: sꝫ pcedit in vlteri⁹ i cōceptū sortis.

Quō voces significēt scripturas ⁊ econuerso.

Vltimo dubitat an voces significēt scripturas ⁊ ecōuerso: ⁊ vt patet ex scdo dubio hui⁹ diuisionis qstio nō est pticularis: qz de aliquibus certū est ꝙ sic: sed est vtils vtruz qlibet vox scripturā representet: vt an hec vox ioānes suā scripturā significet: p q dubio pono ppōnes. Quaz pria ē. Quelibet vox scripturā rñdentē sigt: pbat ppositio de vna quā equa sit rō in oibus (oib⁹ inqꝫ nō ppue hoc significantibus) ⁊ capio hāc vocez: Aristoteles: nam me pferente Aristoteles studuit athenis: scholastici scribētes non scribūt plato disputauit in achademia: sed aristoteles studuit athenis: ⁊ nō est danda rō: nisi qz tales voces tales scripturas repñtant.

Secūda propositio: voces nō significāt scripturas naturaliter: probat non significant idem apud omnes: nā sorte pferente hanc vocē a latinus scribit a grecus alpha: ⁊ hebre⁹ aleph etiam a latine differenter nimis scribi potest.

Tertia propositio: vox nō significat scripturā aliquo modo ad placitū proprie: probatur hec vox aristoteles nō imponebat ad significandū hāc scripturam aristoteles: sed ipsum philosophum pcise. ergo nō significat ad placitū ppue.

Quarta ppositio: vox significat scripturā aliquo modo ad placitū: patet ex duabus precedentibus quum eā significat ⁊ nō nāliter.

Quinta iterum sequens est ex tertia ⁊ quarta ꝙ ad placitū improprie significat ꝯsuetudinē sic: scilicet qz est ꝯsuetudo latini ⁊ ad placitū sic protrahere a ⁊ grece ⁊ hebraice eodē modo ad placitū est ⁊ ferme ppositiōes similes possunt poni de scriptura in ordine ad vocē: sed scriptura suuz ꝯceptum nō vltimatū nāliter repñtat ⁊ ecōuerso.

Cōtra hoc tūc forte diceretur quilibet habēs cōceptum nō vltimatum scripture sciet legere scripturā illius cōcept⁹ nō vltimati qd est falsum. pbat ꝯsequētia: qz cōceptus scripture scripturā nāliter representat: ergo idem apud oēs respondet negādo ꝯsequētiā ⁊ bene verū est ꝙ cōceptus scripture ipsarū scripturā significat ⁊ non sub tali appellatione do exemplū in simili sortes nutritus in nemorib⁹ viginti annis pñtato platone format cōceptuz platonis qui platonē naturaliter ppue significat: sed nescit per suū ꝯceptū ꝙ res visa sit plato. Ex oibus istis recolligēdo dico ꝙ multuz refert inter conceptū vltimatū ⁊ significatū vltimatū: imo impertinenter se habēt. nam aliquis cōceptus vltimatus est significatū vltimatum respectu eiusdē vt patet de cōceptu vltimato hui⁹ vocis cōceptus ⁊ aliquis cōceptus vltimatus respectu alicui⁹ termini nō est significatum vltimatū eius. sed significatū nō vltimatū. vt patet de cōceptu vltimato huius vocis homo etiā aliqd significatū vltimatū nullo modo est cōceptus hoc claret de se. Secūdo sequit ꝙ hec vox homo multa significat. significat eīn vltimate oēs homines ⁊ oia alia significata: nō vltimate significat se ⁊ suas ptes ⁊ cōceptum nō vltimatū naturaliter cōiter ⁊ prolatorem ⁊ cōceptū vltimatū ad placitum ꝙ vox prolatorē significet patet. Nam niniano pulsante ostiuz ⁊ proferente aperite termin⁹ aperite ninianū representat ⁊ eodem mō si proferret vocez nō significatiuam ⁊ hoc est aliquo modo ad placitūz: qz est precise apud illos qui ninianī modū loquēdi nouerūt. Pōt hic etiam queri an cōcept⁹ vocis scripturam significet ⁊ cōceptus scripture vocē sinonimam representet ⁊ an cōcept⁹ vltimat⁹ conceptum nō vlti/

Dfnt ꝯcept⁹ vltimat⁹ ⁊ sigtū vltimatū.

matum significet ⁊ e diuerso ⁊ qualiter de quib⁹ nūc nihil dico. ¶ Alia diuisio termini.

Termin⁹ diuidit in significatiuū ⁊ nō significatiuū: ⁊ diffiniunt̄ emi n⁹ significatiu⁹

Terminoꝝ qdā est sigñtiuus: quidā nō sigñti⁹. Termin⁹ sigñtiu⁹ est qui aliud a se alia vł aliter repñtat a suis ptibus a suo sili ⁊ a suo platore vel imposit⁹ ad sigñdū aliqđ istoꝝ. p sił̄e in ꝑposito intelligim⁹ vocē scripturā cōceptū nō vltimatū. nā ał̄s buf esset termin⁹ sigñtiuus: qꝛ sił̄es voces scripturā ⁊ ꝯceptū nō vltimatū represẽtant: sed oia ista nō vltimate sigñt. Dr̄ in diffōne aliter a se ꝓpter hoc sincathegoreuma ois qđ nihil aliud a se repñtat nec alia: sed qꝛ sigñt aliter a se quod sufficit ad hoc ꝙ dicat termin⁹ sigñtiuus. Dr̄ impositus ad sigñduꝫ: qꝛ hec vox ioannes plata ab eodem nō repñtat aliud a platore: ⁊ qꝛ imponit ad sigñduꝫ platorē hoc sufficit. sił̄r si beltrix imponat ad significanduꝫ esset termin⁹ sigñtiuus. Et significatiuum in ꝑposito non capit ampliatiue de mãli sigñto sed solū de formali quēadmodū ꝯiungit de ꝓprijs passionib⁹ sed ponit ad oñdendū ꝙ termin⁹ ex sigñtione quam actu hꝫ pōt repñtare ⁊ ꝙ nō oportat actualiter sigñre ⁊ q̄ diffōne pꝫ ꝙ hec ꝯña est nulla buf sigñt se: ergo significat vel est sigñtiuum: qꝛ sigñt ⁊ sigñtiuum stricti⁹ i ꝯñte ꝙ̄ in añcedēte quēadmodum hec ꝯña est nulla hec vox ens sigñt se: ergo sigñt lꝫ ꝯña sit veruꝫ. Scdo sequit̄ hāc ꝯñam non valere a termin⁹ nihil nec aliq̄ sigñt: ergo nō est sigñtiuus: qꝛ si vnū purū sincathegoreuma añs erit veꝝ ⁊ ꝯñs falsuꝫ: qꝛ esto ꝙ a significet se ⁊ a est aliqs tñ nihil sigñt vt pꝫ ex ꝓpositione.

Termini sigñtiui ⁊ nō sigñtiui sūt sinonimi.

Tertio sequit̄ ꝙ sigñtiu⁹ termin⁹ ⁊ nō sigñtiu⁹ sunt sinonimi. ꝓbat̄ de cōceptu non vltimato hui⁹ vocis buf. qui in ordine ad vocē est significatiuus cū vocē nã liter ꝓprie significet qđ sufficit ad esse sigñtiuū. ꝙ vox ipsa sit non sigñtiua pꝫ ex dictis. Quarto sequit̄ ex 3ª ꝓpōne ꝙ cōcept⁹ non vltimatus in ordine ad vocem reputatur similis sed nō econuerso. Quinto sequitur ꝙ diuisum huius diuisionis est terminus cōmunissime sumptus.

Sexto sequit̄ ꝙ lꝫ hec vox buf cū indignatione prolata representet aliqđ audienti non ꝓpterea est vox significatiua qꝛ hoc non ꝯuenit ex parte vocis immo proprie vox non representat sed modus ꝓferendi ⁊ gestus ꝓferentis.

Diffinit̄ terminus nō sigñtiuus.

Terminus non significatiuus opposito modo diffinit̄ vt buzba: bliriri beltrix. ¶ Alia diuisio terminoꝝ.

Terminoꝝ quidā ē trāscēdēs: ⁊ qdam nō transcēdens. Terminus trāscēdens diffinit̄

Terminoꝝ quidā est trāscēdēs quidā nō transcēdēs. Terminus transcendēs est q de q̄libet vere ꝑdicat̄ mediante copula de pñti deducta ampliatōe vt ens q̄libet re mūdi demōstrata veꝝ ē dicē hoc ē ens. ⁊ in plurali dicat̄ de mltitudine entiū. Dr̄ mediāte copula de pñti: qꝛ sorte ēnun⁹ discret⁹ pōt p̄ri de q̄libet ente mediante copula de imaginat̄. vt plato imaginatie ē sortes: sortes imaginari ⁊ sortes: tales cōiter cēsent̄ ve ⁊ quum sint affirmatiue opꝫ extrema p eodeꝫ supponē ⁊ per ꝯñs eādē rem sigñre ēt trāscēdēs nō v̄ificat̄ de ꝓnoie sortē demōstrāte mediāte copula de necio. Ista enī est falsa sortes nec io est ens ⁊ cōiter enumerant̄ sex q̄ intelligunt̄ p lr̄as hui⁹ dictiōis reubau p r res itelligē do p e ens p u veꝝ p b bonum a aliqđ u vnū. ⁊ dñr trāscēdētes negatiue ⁊ nō affirmatiue vt gñalissima. Sꝫ si ens teneat analogū ad sb̄aꝫ vł accñs vt opinatus ē Aristo. tūc nō dr̄ de ꝓnoie demōstrāte accñs. ista. n. ē falsa: hec albedo ē ens cū analogū stet p substantia: sꝫ qꝛ p̄tur cuꝫ addito albedo mosioꝝ sigño. s. p sb̄a: sꝫ qꝛ p̄tur cuꝫ addito albedo est ens in alio vł entis dispō in eo saluat̄ rō trāscēdētalis ⁊ nō in sb̄a: qꝛ albedo nō ē sb̄a in alio: imo ē repugnātia i adiecto: ⁊ lꝫ cōiter enumerent̄ sex. tñ sunt lōge plura vt pꝫ de istis terminis: idētitis nō chimera nō hō exñs asin⁹ sb̄a vel accñs: sꝫ qꝛ tales termini nō sunt simplices. vel hñtes cōnotationē spãlem nō reputant̄ trāscēdētia sꝫ stādo i ꝯnotato difficultas cēt de aliqb⁹ transcēdētib⁹ enūatis: vt pꝫ de istis terminis veꝝ bonū ꝓpterea sati⁹ ē dicē quāꝙ̄ ponant̄ sex. non tñ cū nota exclusionis. Ex isto pꝫ ꝙ iudas alr̄ ē bonus ⁊ alr̄ abrahā. nā ꝓr est bon⁹ bonitate entis. secūdus bon⁹ bonitate morali p habitū bonū ⁊ iherētem. ⁊ i cōi mō loquēdi p se positum accipit̄ p bono bonitate morali negam⁹. n. iudā eē bonū: lꝫ ꝯcedamus iudā bonū cū hoc addito bonitate entis. capiēdo bonū transcēdēter nihil ē malū i opp^m. sꝫ bñ vt distinguit̄ ꝯ̄ bonuꝫ moralr̄. sił̄r veꝝ capit̄ equoce vt enti ⁊ ꝓpositioni conuenit veꝝ vt ꝯuenit enti tantuꝫ vꝫ sicut vere exñs ⁊ hoc mō barrabas est veꝝ ⁊ nihil opposito mō ē falsum. lꝫ bñ cū addito vt auricalcū est falsum auꝝ vt cōuenit ꝓpōnib⁹ non ad ꝓpositum.

Declaratio diffinitiōis trāscendentis. Sex sūt trāscendentia.

Iste terminus res capitur dupliciter.

Insuper notandū est ꝙ iste terminus res capit duob⁹ modis. vno mō trāscēdenter ⁊ sic locuti sum⁹. 2° mō transcendenter vt distinguit̄ ꝯ̄ terminū: ⁊ ita de alijs trāscendētib⁹ dicat̄: ⁊ hoc tangit in p° de doctrina xp̄iana vbi dr̄ ois doctrina aut ē signoꝝ aut est reꝝ: sꝫ res p signa discunt̄ ⁊ sequit̄ in lr̄a. sed res non sigñt vt arbor lapis pec⁹: sꝫ nō arbor illa quā moysen legim⁹ posuisse i aquas amaras vt amaritudine carerēt nec lapis quē posuit iacob ad caput: nec pec⁹ illud qđ imolabat abraham pro filio: iste enim sunt res que aliarum sunt signa.

Cōtra diuisionē ꝑdictā arguit̄ nullū est transcēdēs: ergo diuisio ꝑsupponit falsuꝫ. assumptū arguit̄: nā si cēt aliqđ maxime esset ens: sꝫ hoc est falsum: minor ꝓbat̄: est aliqs termin⁹ q p̄tur de oi illo de q̄ p̄tur ens ⁊ de aliq̄ alio: ergo ens nullo mō ē trāscēdēs añs ꝓbat̄ de isto ꝯditionato sortes si ē sortes qđ p q̄libet ente supponit ⁊ etiā chimera: qꝛ est sortes si est sortes vt patet ex cōi mō concipiendi.

Respondet ad formā argumenti negādo ꝙ ens nō sit trāscēdens esto ꝙ ꝯditionatū datum ꝑ dicet̄ de q̄libet ente ⁊ chimera: eodē mō ꝓbarēt p istū terminū posse ꝙ ens nō cēt trāscēdēs: qꝛ p̄tur de q̄libet ente antichristo: sed ad bene arguēdum opꝫ assumere terminū non ampliatiuū nec amplū modū sigñdi hñtē scdam ptem addo pp ꝯditionatū. ⁊ ꝓpterea voco hñe amplum significādi modū pcise ⁊ nō ampliate: qꝛ nō sit respectu q̄libet sortes: sed sꝫ rñdentiā sue ꝯditionalis.

Modus sigñdi duplex. s. pcise ⁊ amplius.

Cōtra hoc arguitur sortes si est sortes nō sigt platonē ergo nō supponit p platone ꝛ per ꝯñs nō ṗdicatur de q̄libet ente cuiꝰ oppm tñ deñi ē q̄ nō significet platonē pbatur sic: qꝛ nullū cōplexū sigt aliquid nisi qd̄ sigtur p aliquā ptē eiꝰ q̄ ppōne negata das mihi modum sustinendi q̄ hoc cōplexū sortes vel plato quālibet rem mundi significat. ꝛ si pbares oppositū mariē esset sic arguēdo nulla pars eiꝰ sortem vel brunellū significat: ergo neqꝫ totū negabo tibi ꝯñam quēadmodū mihi negas in conditionatis.

Dicitur q̄ nō est sile: qꝛ sigtio ꝯditionati mutat sigtionē ꝯditionalis cuiꝰ sigtio totalis est impertinēs sigtioni añtis ꝛ ꝯñtis: sed tñ ꝯsurgit ex habitudine añtis. Ad ꝯñs sic dico q̄ sigtio totiꝰ cōditionati consurgit ex tertio sequēti s. in habitudine ad terminū pcedentē vt sortes si est sortes sequitur ly si ꝛ terminus pcedēs ly si pōt cōpetere omni illo cui terminus sequēs pōt competere ꝓpterea totū est trāscendēs ꝛ supra trāscēdēs secus est de nō cōditionatis ꝛ pro tota materia argumenti pono ꝓpositiones.

Prima ppō qcq̄d sigtur p ptem alicuiꝰ cōplexi id idem significatur per totuꝫ.

Secūda ppō nihil sigtur per totū nō conditionatū qd̄ sigtur per aliquā parteꝫ eiꝰ vel saltē nō dependēs: bñ tamen aliq̄liter vt albꝰ monachus sigt aliq̄liter q̄liter p nullā ptē sigtur dr nō dependēs: qꝛ hoc copulatū materia ꝛ forma sortem significat: ꝛ tamen nulla pars eundē repręsentat de termino infinito non facio hic mentionem.

Tertia ppō pbatur. qꝛ alſs sine lege dicetur q̄ sortes vł plato ciceronem sigt ꝛ quālibet rē mūdi. Pma ppō pbatur p illud terminꝰ siue ponatur in ppōne siue nō minꝰ sigt. Ex q̄ pª ppōne infertur q̄ diffō sigt plura q̄ suū diffinitū: vt aial rōnale hoies ꝛ boues sigt rōne ptis. s. aial: ꝛ si dicas q̄ hō sigt infinita: qꝛ oēs hoies possibiles ꝛ nō sunt aliq̄ plura infinitis: bñ veꝝ q̄ nō sunt aliq̄ plura in vno certo nūo: sꝫ sic. s. q̄ qcūqꝫ sigtur p diffinitū eadē per diffinitionem significantur ꝛ aliqua alia: ꝛ sic capio plura.

Cōtra hāc ppōnem arguitur: aliqd sigtur per ptē qd̄ non sigtur p totū: qꝛ qlibet rex mūdi significatur per istū terminum rex: ꝛ nō per hoc complexum sorex vel plato ergo ꝓpositio falsa.

Ad argm rñdetur q̄ nullus rex sigtur p vltimam sillabā huiꝰ dictionis sorex ꝛ qñ positor imposuit istū terminū rex nō cadebat ipositio nisi in similibus terminis quemadmodum nō est rex in hac dictione sorex.

¶ Ultra terminoꝛum diuisio.

Ultima diuisio ē. Terminoꝝ: qdā cōis qdaꝫ singularis. diuisū huiꝰ diuisionis est terminꝰ cathegoreumaticꝰ. Pro ista diuisione notādū ē q̄ singulare capitur duobꝰ modis. vnoꝰ pme intētionalr̄ ꝛ sic quālibet rē mūdi sigt quā quelibet res mūdi sit singularis hoc est vna singularis ꝛ nō plres saltē tales ꝛ isto mō nō capitur in ꝓposito. Alioꝰ capitur scd̄e intētionalr̄. ꝛ hoc tripl̄r fm̄ q̄ tribꝰ modis terminꝰ dicitur singularis. pmo mō in sigñdo tm̄ vt Adam. 2ºº in supponēdo tm̄ vt iste populus demōstrādo vnū magnū populū. 3ºº in supponēdo ꝛ significādo simul vt sortes q̄ diu existit. pro 2º mēbro itelligatur ꝯditionalr̄ pp̄ sbaꝫ taliū ista chimera ē chimera quā aliq reputāt (ꝛ male indefinuā) nisi hoc rōne q̄ sbm nec est terminꝰ singularis in sigñdo nec in supponēdo qñ sbm huiꝰ ista chimera est chimera tot significet sicut sbm huiꝰ oīs chimera ē chimera: hoc argm est solutū p hoc qd̄ dr ꝯditionalr̄. Isto notato ponunt ꝓpōnes. Prima est. Terminꝰ nō dicitur cōis: qꝛ rem cōicabilem multis significet: nec singularis: qꝛ rē singularē significet: qꝛ nulla est res cōicabilis multis saltē creata. ꝛ q̄libet res est singularis.

Secunda ppō terminꝰ non dr singularis: qꝛ pcise pro vna re accipitur ꝛ cōmunis: qꝛ pro pluribꝰ pbatur subiectū huiꝰ est terminus singularis ista entia sunt demōstrādo omnia entia mūdi ꝛ subiectū huis est terminꝰ cōmunis ista vł ista entia sunt demonstrando quatuoꝛ angelos.

Tertia ppō terminus eo dr singularis: qꝛ ei repugnat fm̄ acceptionē fm̄ quā accipitur sumi pro pluribꝰ vt ista aialia demōstrando oīa aialia in mūdo dr accipi ꝛ nō sigre: qꝛ sbm huiꝰ ista aialia currūt sigt oīa aialia mūdi quēadmodū subiectum huius oīa aialia currunt etiā dicitur accipi ꝛ non supponere propter istum terminum ista chimera.

Terminus cōis est terminꝰ cui nō repugnat accipi pro pluribꝰ quātū est ex impositione termini fm̄ sigtionē pꝫ quā capitur: qꝛ lꝫ sit defectꝰ ex parte rei sigte vt pꝫ in istis terminis sol mūdus phenix. tñ nō est defectꝰ ex pte modi significādi termini significātis: qꝛ si per possibile vel ipossibile pure phisice loquēdo pducatur vnꝰ aliꝰ sol iste terminꝰ sine noua ipositione illū significaret. Forte dicis eodē mō si per possibile vel ipossibile eēt vnus alius sortes ab isto iste terminꝰ sortes sine noua ipositione illū repñtaret qñ ex ipossibili sequatur qd̄libet quēadmodū est in ꝓposito capiēdo ly sortes vni voce. Rñdetur q̄ vltimate stādū est in impōne termi q̄ sol cōiter imponebatur ad significādū: sortes vo discrete ꝛ in terminis mētalibꝰ hoc puenit ex nā rei.

Cōtra dicta arguitur sic: sbm istius iste hō currit: nō significat: oēs hoies: ergo male deñi est: añs pꝫ: qꝛ significat singulariter ꝛ nō cōiter: qd̄ pbatur sic: bñ sequitur ille terminꝰ supponit discrete: ergº sigat discrete ab inferiori ad supius: qꝛ oē supponere est sigre ꝛ nō eꝯ. Et ꝯsimatur bonitas ꝯñe p vnā aliā regulā qñ aliq̄ ꝯña est bona: tūc eodē vtrobiqꝫ addito ad hec valebit ꝯña: sꝫ sic est in ꝓposito q̄ hec ꝯña valet talis terminꝰ supponit: ergo sigt ꝛ nos addimus illū terminū singulr̄ tā antecedēti q̄ ꝯñti.

Respōdetur negādo ꝯñaꝫ supposito q̄ per singulariter itelligatur pcise: singulariter quēadmoduꝫ pēdit argm ad pbationem qua dr arguitur ab inferiori ad superiꝰ rñdeo dupl̄r. Primo distinguēdo vel cū dictione includēte negationē: ꝛ sic ꝯcedo nā talis ꝯña nihil valet: vel sine dictione includēte negationē sic nego: qd̄ manifeste pꝫ capiēdo sensum in q̄ ꝓponitur añs g est iste repugnat

Quid sigtur p ptē hoc sigtur p totum.

Diffō significat plura q̄ diffinitū.

Terioꝝ qdā cōmunis: qdā singularis Singulare dupl̄r capitur.

Singulare secūde intētionaliter tripl̄r capitur.

Terminꝰ ñ dr cōis: qꝛ rē cōem multis sigt: nec singlarē qꝛ rē singulares significet.

Quō terminus dicatur singularis

Terminus cōmunis.

Quōꝝ argm ab iferiori ad suū superiꝰ

illi termino accipi pro pluribus: et sensus pñtis est. repugnat illi termino sigře plura: exemplū est in sili repugnat isti termino hō supponere pro duob⁹ asinis: ergo repugnat ei supponere pro plib⁹ reb⁹. Secūdo soluit argm̄: solutio est vniuersalior distinguendo ꝙ arguit ab inferiori ad supius: vel respectu ptis extremi ꝯcedit: respectu totius negat: nā lȝ oīe supponere sit significare: tñ nō oīe supponere discrete est significare discrete: declarat in sili in quo etiaȝ soluit cōfirmatio ꝓbationis ꝯñe: qꝛ lȝ sequit philippus est magister: ergo est homo ab inferiori ad supius cōsequētialiter tñ nō sequit philippus est magister parisiensis ergo est hō parisiēsis quanq̄ ꝯñs sit verū: et tota causa est: qꝛ hoc cōplexū magister parisiēsis nō est inferi⁹ nec quidditatiue nec illatiue ad hoc cōplexum homo parisiēsis: et ex isto pȝ: qꝛ regula assumpta pro cōfirmatione ꝓbationis cōsequētie nulla est: et nunq̄ tenet nisi aliquib⁹ gr̄a materie: qꝛ lȝ sequit a homo est aial: ergo homo est aial addēdo vtriq̄ negationē negātem nō valet ꝯña: qꝛ nō sequit a homo nō est aial: ergo homo nō est aial: posito ꝙ a supponat ꝯfuse tm̄. dicit gr̄a materie: qꝛ in aliquib⁹ bñ valet: qꝛ quēadmodū bñ sequit homo currit: ergo aial currit: ita ēt bñ sequit hō alb⁹ currit: ergo aial albus currit: et ita vniuersaliter: nisi qñ appellatio īpedit.

Secūdo arguit ꝓbādo ꝙ iste homo non sit terminus discret⁹ de quolibet homine verificat saltē pro quolibet sic intēdo loqui. qꝛ quocūq̄ hoīe demōstrato verū est dicere hoc est hō: et nō debem⁹ capere signū in verificatione: vt pȝ hic: oīs hō est aial: nō dicimus hoc est oīs hō: sed hoc est

Solo

homo: qꝛ in verificatione opȝ tollere signū. Dicit ꝙ argm̄ est puerile: nec est simile: qꝛ qñ verificamus sic hoc est iste homo addim⁹ signū vt termini stēt eque restricte in suppositiōe et verificatiōe et nō respicim⁹ ad signū nisi de per accñs: vel accipias a vel b vt termini stēt eque restricte: sec⁹ est hic: oīs hō est aial vbi homo pro oīb⁹ hoībus tenet: sed hic quilibet hō est aial: sic verificam⁹ hoc est aliquis homo vel hō masculus: ad oīa ista cognoscenda ponunt ꝓpositiōes.

Noīa superlatiui gradus sūt termini cōes.

Prima est: noīa suplatiui gradus affirmatiue exponendo sunt termini cōes: qꝛ lȝ eis repugnat accipi pro plib⁹ in codē tpe vt df 5° thopicoꝝ: tñ per successionē tpis accipiunt: vel accipi non repugnat pro pluribus: et eodem modo et de hoc complexo omnes apostoli dei collectiue capto termino dicat: qꝛ si deus ad apostolatū alios sex cuȝ istis vocaret: iam supponeret pro decem et octo.

Omne copulatum ex terio singulari et termino cōi ē terminus cōis.

Secūda ꝓpō: omne copulatū ex terio singulari et termino cōi est terminus cōis: ꝓbatur de vno: qꝛ vtrobiq̄ est eq̄lis rō accepto copulato sortes et homo pro sorte et platone accipit: qꝛ sortes et plato sunt sortes et hō pro sorte et cicerone per idē et pro sorte se solo: qꝛ nō est de nā ꝯiūctiōis et copulare inter penit⁹ diuersa: et ad illud alexādri tñ git diuersa ꝯiūctio dicat ꝙ sufficit ꝙ videant spectare ad diuersa quēadmodū ꝯiungit de ꝯstructione trāsitiua fm grāmaticos, et ex illa scōa ꝓpositiōe sequit.

Tertia ꝙ illud copulatū ꝓ nullo hoīe supponit: nisi ꝓ sorte: et ꝓ nullis hoīb⁹ supra duos: ꝓ nullis duob⁹ sorte nō incluso: p⁹ ps iā pȝ. et 2ª ꝓbat: qꝛ qbuscūq̄ hoīb⁹ trib⁹ demōstratis falsum est dicere isti sunt sortes et hō. Tertia ps claret de se.

Cōtra istas duas ꝓpōnes arguit sic. Hoc cōplexuȝ sortes et oīs homo est copulatū duoꝝ terminoꝝ quoꝝ vnus est cōis et alter singularis: qꝛ oīs homo est termin⁹ cōis cuȝ successiue pōt accipi pro plibus: et tñ nō est termin⁹ cōis igit. ꝓbat minor: qꝛ ei repugnat accipi pro alio a sorte qd̄ probatur sic: nō pro platone se solo nec pro q̄cūq̄ alio per idē: nec pro duob⁹ simul: nec successiue qd̄ ꝓbat sic. nā da oppo^m pro duob⁹ supponit: sit ita ꝓ sorte et platone tūc sortes et plato sunt sortes et oīs homo. Et vltra arguo descendendo sub isto terio hō dabis vnā singularē falsam demōstrādo sortē: ista est falsa sortes et plato sunt sortes: et iste hō sorte demōstrato: qꝛ bñ sequit sortes et plato sunt sortes et iste homo: ergo sortes et plato sunt sortes: quod est impossibile.

Dicēdo sortes et oīs hō ē termin⁹ cōis.

Ad argm̄ dicit ꝙ hoc cōplexum sortes et oīs hō est termin⁹ cōis: et qñ arguit ei repugnat accipi ꝓ alio a sorte: dicit ꝙ bene verū est ꝙ nō pōt accipi pro alio a sorte neq̄ simul neq̄ successiue: sed defect⁹ nō ꝓuenit ex pte hui⁹ termini cōis: oīs homo vel eius oīs homo: sed ꝓuenit ꝓpter distributionē termini superioris ad terminū singularē copulatim sumptum. declarat in simili ꝙ defect⁹ nō ꝓueniat ex parte termini cōis: qꝛ accepto hoc copulato sortes et oīs asin⁹: illud realiter pōt accipi pro plibus: sīmilr sortes vel chimera est termin⁹ cōis vt postea dicemus: et tamē nō pōt accipi pro alio a sorte: et hec solutio sufficit. Pōt etiam bene dici ꝙ copulatū istud sortes et omnis homo est terminus discretus. et ad argumentū vbi dicit omne copulatuȝ ex termino singulari et cōi est termin⁹ cōis hoc nego vniuersalr: sed cōcedit quando ponitur sine signo vniuersali vl singulari.

Contra solonem datā arguit sic. vel quodlibet copulatū ex terminis cōi et singulari distributo est termin⁹ singularis vl aliquod et aliqd̄ nō: secundū nō est dicendū: qꝛ eq̄lis est rō vtrobiq̄: nec p̄miū: qꝛ hoc copulatū sortes et oīe currēs est termin⁹ cōis: qd̄ ꝓbo: qꝛ ei nō repugnat accipi pro plurib⁹ saltē successiue: qꝛ nihil currat in mūdo nisi plato sorte quiescēte: iam sortes et plato sunt sortes et omne currēs: rursus quiescāt ambo et currat ioannes ꝑcise: iam sortes et ioānes sunt sortes et oīe currens: et ita de multis aliis potest verificari successiue: ergo est terminus cōis: ergo positio nulla.

Respōdetur ꝙ nō quodlibet copulatū ex termino singulari et cōi distributo est termin⁹ singularis vt argm̄ ꝓbat: et sic nego ꝙ eq̄lis sit rō in oīb⁹. Et ꝓ tota mā pono propositiōes. Quarū p⁹ est fundamētalis: oīe copulatū ex terio singulari et terio cōi distributo cōi inquaȝ superiori vel ꝯuertibili ad terminū singularē est terminus singularis. ꝓbatur ꝓpositio per argumētū ante oppositū de hoc complexo sortes et oīs homo: et sī

Dē copulatuȝ ex terio singlari et terio cōi etc. ē ēminus singlarȝ

argumētū

argumentum pbat illud complexum esse terminū singularem probat nostram ppositionē fundamētalē.

Secūda est: hoc complexū sortes τ ois alt⁹ a sorte est termin⁹ cōis. pbat: q2 successiue potest accipi pro plurib⁹ pro sorte τ platone cū illi soli sunt pro sorte τ cicerone: p sorte τ io āne.

Tertia ppō: omne copulatū ex terio singulari τ cōi distributiuo nō supior vl cōuertibili ad tminū singularē ē tmin⁹ cōis. pbat propositio: q2 qōlibet tale pōt accipi p plib⁹ successiue.

Quarta ppositio: lz sortes τ omne currens sit termin⁹ cōis: tamen hoc currēs τ omne currēs sorte demōstrato est termin⁹ singularis: nec pptera sequitur q terminus cōis τ singularis cōuertant: lz sequēte nō sit incōueniēs cū solum vnū copulatū ꝯuertat cū alio ꝯuertibiliter: vt nūc.

Cōtra hoc arguitur sic: q2 per idem reputabis hoc copulatū sortes τ chimera terminum singularem quod non est dicendum.

Et ꝯfirmat vbi nō potes euadē de hoc copulato sortes τ plato τ ois hō: q2 p te debebit eē termin⁹ singularis: sz pbo q nō vel h⁹ ē q2 ei repugnat accipi pro aliqb⁹ τ tūc chimera esset termin⁹ singularis: qd diceret nemo. Uel vis dicē q pōt accipi pro vno signo τ p nullo alio: iā q̄ro a te qd est illd signū: nō sortes: q2 sortes nō est sortes τ plato τ ois homo τ p idē nec plato nec sortes τ plato copulatim sunt sortes τ plato τ ois hō nec tres hoies nec q̄tuor: τ sic de singulis reb⁹. Hic aūt nihil singularitatis inuenies vbi fateri necesse est q est terminus cōis τ nō potes habere aliū recursum nisi q2 defectus nō prouenit ex repugnantia termini: τ eodem modo debebas dixisse hic sortes τ omnis homo.

Sortes τ chimera ē terminus cōis. **Ad** p̄ᵐ rñdet: sortes τ chimera est termin⁹ cōis: q2 si qōlibet signū eius foret hoc copulatum accipet pro plibus: secus est de isto cōplexo sortes τ ois homo: q2 q̄n solus sortes ē inter hoies tunc pōt accipi p sorte τ p nullo alio nec simul nec successiue: ex quo quodlibet signum eius p quo pōt accipi est. Sz q2 artiste frequēter hoc termino chimera vtunt.

Chimera ēmōi in lina. **Notandum** est q chimera ē mons licie i asia minore ppe pāphiliā q ꝯtinuo dieb⁹ τ noctib⁹ flagrat in cui⁹ montis vtice habitāt leones: i medio mōte sūt optima pascua: τ in pede eiusdē serpētuz mltitudo: hinc fabule loc⁹ datus ē q est aīal cōpositum ex capite leonino: ex ventre caprino: τ serpentinis cruribus: τ sic nō capim⁹.

Chimera accipit p ente cōposito ex impossibilibus. Alio modo capitur vt tantum valet sicut ens cōpositū ex impossibilibus τ sic passim capit in artibus.

Ad ꝯfirmationē de isto copulato sortes τ plato τ ois homo dicit q arg^m nō est ꝯ positionē cum homo nō sit superi⁹ ad hoc copulatuz sortes τ plato: sed realiter dico q illud copulatū est termin⁹ discretus potens supponere pro illis duob⁹ solum.

Sē disiūctiuē hmōi singula **Tertia** ppositio pncipalis q omē disiunctuz terminoꝝ singulariū p diuersis sumptoꝝ est termin⁹ cōis. Df pro diuersis sumptorū: q2 si caperet pro eodē disiunctū esset termin⁹ singularis vt aristoteles: vl hic nichomachiꝰ eandē demōstrādo. pbat ppositio: aliqō tale est termin⁹ cōis: g⁹ qōlibet. ꝯña ñ ē dubia: saltē itelligēti mā3. Probat aña de h⁹ disiūcto sortes vl plato: nā sortes ē sortes vl plato: iā ecce vnū signū p q̄ pt capi τ plato ē sortes vl plato: iā ecce aliō signū. Et ex hac ppōne isero ppōnes min⁹ pncipales. q omē disiūctū ex terio singulari τ terio cōi est terius cōis: vl ex terminis cōibus sortes vel homo homo vel asin⁹. Scdo infero q sortes vel chimera est termin⁹ cōis. τ rō est chimera est termin⁹ cōis vt notū est: ergo quocunq termino ei addito disiunctū totū erit cōis: saltem de forma: ergo sortes vel chimera nō erit minus cōe q̄ chimera cuz disiunctū ex forma sit superius ad partes eius. Dico ex forma ppter tales ens vel sortes. Tertio sequitur q terminus cōis τ singularis cōuertūtur: vt sortes τ sortes vel chimera: quia de quocūq est verificabilis vnus: de eodem verificatur alter. — Disiūctū p diuersis sūptoꝝ ē tmin⁹ cōis.

Sē disiūctuz τ copulatum terminorū singulariū ē termin⁹ cōmunis. **Quinta** ppō pncipalis est q omē disiūctum τ copulatū terminoꝝ singularium est terminus cōis: vt sortes vel plato τ cicero: illud totū pōt accipi pro sorte: q2 sortes est sortes vel plato τ cicero: silr illud disiūctuz pōt accipi pro platone τ cicerone: q2 plato τ cicero sunt sortes vel plato τ cicero: hoc facile pōt oñdi arguēdo a pte disiuncti ad totum disiuncti que ꝯña est bona in pposito: τ equalēña in disiunctiuis pbat ꝯclusio alia via sic. Omne copulatū ex terio cōi saltē sine distributiōe τ terio singulari est terminus cōis: istud aggregatū est hmōi vl hoc im plicans: ergo est termin⁹ cōis. ex isto p3 quomodo illa propositio debet intelligi: q omne copulatum terminoꝝ singulariū est terminus singularis.

Sexta ppositio: omne conditionatum terminorum singulariū est terminus cōmunis: vt sortes si est sortes non restrictum intellige.

Septima ppō: terius singlaris p signo vltimato τ pmario h3 tminū cōez p signo scdario rñdētē: vt sortes est pict⁹: nā sōm hui⁹ accipitur pro qualibet imagine instar sortis depicta.

Parentelarum noia sūt termini cōes. **Octaua** ppō: parentelarū noia sunt termini cōes vt Iulier: qui termini sine noua impositiōe signt ꝯcreatos ab eis: tamen hic quis dicere pōt q est impositio tacita hoc est quādo filio talis iponit sortes in baptismate tacite cognomen paternū iponit qd a communi cōsuetudine relinqtur.

Terius singularis acceptus pro signo nō vltiato ē terminus cōis. **Alia** p pō: terius singlaris accept⁹ p signo ñ vltimato ē terius cōis: vt secana ē nomē pprīū: τ istō valde q̄drat cū dictis antiq̄rū artistaꝝ: vt p3 i diffōne ppōnis vlis. vbi nō supaddunt more iunioꝝ terius singlaris cōiter tēt⁹: reputātes sorte tminū singlarē f3 signū vltiatū: cōez f3 signū nō vltimatū: τ tūc op3 pp iportunas sophisticatiōes extēdē diffiōes terioꝝ. vt singla q̄drāt: q2 ex ista octaua ppō nē seqt q h⁹ signū qlibet τ qōlibet sincathegorēuma est terius cōis: vt p3 dicēdo ql3 ē signū vle: τ tñ diximus in capite hui⁹ diuisionis diuisum esse terminuz cathegoreumaticū: τ in diuisiōe termini cathegoreumatici qlibet esse sincathegoreuma oīno neganim⁹.

tem ſm q ſinꝫ cathegoreumata ſunt.

Tertio ſequitur aliquos terminos nõ ſigniſicatiuos eſſe imptinẽtes vt patet de iſtis terminis vox buf: qui ſunt nõ ſignatiui qꝛ ſunt termini ⁊ nõ termini ſignatiui: igit ⁊c. vel proba de iſtis terminis ſcriptis buff baff q ſunt impertinentes.

Cõtra hanc diuiſionẽ cũ annexis correlarijs arguit ſic. ſi eẽnt aliq termini iptinẽtes maxime eſſent iſti ſortes alb⁹ ſortes currẽs. ſꝫ hoc ẽ falſum: igit. ꝯña tenet ⁊ maior ẽ nota: qꝛ poſſunt de eodem vificari ⁊ nullus alterũ infert igit. ꝓbat minor qꝛ de nullo eſt vificabilis vn⁹ qn opꝫ alterũ de eodẽ verificari ex quo vterqꝫ de ſolo ſorte vificabilis eſt. Forte dices q ſufficit pro illo tẽpore pro quo vnus verificat non opꝫ alterũ verificari pro nũc vt ſi ſortes eſſet albus ⁊ dormiens ſortes currens nõ verificaretur de ſorte pro tunc ſed bene ſortes albus.

Contra hanc ſolonẽ argueres. ſeqret q iſti termini hõ aial eẽnt imptinẽtes ſi ly aial nõ ponat in ꝓpõne in hac hora: ſꝫ bñ lꝫ ly homo ⁊ ecõtrario in hora ſequẽti nũc qlibet illoꝝ vificabil de aliquo ⁊ nõ opꝫ pro nũc alterũ verificari. Similiter de nullo verificat iſte termin⁹ ſortes albus quin de illo pro nũc verificet iſte termin⁹ ſortes currẽs: qꝛ ſi ſic maxime eſſet de ſorte ſicut prius argutũ eſt: ſed hoc eſt falſum: qꝛ de illo pro tunc ſortes currens verificatur ſic hoc poſſibiliter eſt ſortes currens.

Pro ſolone argumẽti pono tres ꝓpões. Prima ꝓpõ: termini nõ ideo dñr imptinẽtes: qꝛ nõ opꝫ illos de eodẽ verificari eſto q de eodẽ verificabiles ſint ꝓbat: qꝛ alr oẽs termi nõ repugnãtes cathegoreumatici eſſent imptinẽtes vt ꝓbatũ eſt de iſtis terminis homo animal: qꝛ quibuſcũqꝫ terminis datis nõ oportet q ſi vnus ſit alter ſit: nec q ſi vnus ſit in propoſitione alter ſit in propoſitione. *Propoſitiones terminorũ impertinẽtium.*

Secũda ꝓpõ nõ ideo termini ſunt imptinẽtes qꝛ eſto q ſint in ꝓpõne ⁊ de eodẽ vificabiles nõ opꝫ q de eodem vificet pꝫ qꝛ alr oẽs termi mũdi eẽnt imptinẽtes: qꝛ qbuſcũqꝫ datis de eodẽ vificabiles ſunt ſaltẽ ꝑ nouã impõnẽ vl mediãte hac copula imaginarie ẽ. ⁊ q nõ opꝫ q de eodẽ vificent dato q ſint i ꝓpõne pꝫ. qꝛ ſi ſic eẽt de aliqb⁹ termis maxie eſſet de iſtis hõ riſibile: qꝛ eſto q illi ſint in ꝓpõne non tñ necio in ꝓpõne ſunt: ⁊ dato q eſſent necio i ꝓpõne vl ꝓpõnibus nõ opꝫ tñ eos eẽ in ꝓpõnibus veris: ⁊ dato q opꝫ eſſe in ꝓpõnib⁹ veris nõ opꝫ tñ eos eẽ in ꝓpõnib⁹ mere affirmatiuis veris: ⁊ dato q opꝫ q ſint in affirmatiuis veris non opꝫ q de eodem verificent. hec facilime cognoſcuntur.

Tertia ꝓpõ termini iõ imptinẽtes ſunt: qꝛ de eodẽ vificabiles mediãte copula de pñti: ⁊ ſtat vnũ mediãte eadẽ copula de ꝓnoie aliquã rẽ demõſtrãte vificari ꝓ q̄ nõ vificaret alter dato q ſimilr accept⁹ reſpectu eiuſdeꝫ ꝓnois poneret ⁊ hoc nõ pp reflexionẽ. Ex his ꝓpõnib⁹ pꝫ ſolo ad argm. Ad totũ rñſum eſt pter q̄ ad vltimo tactum. ſ. q ly ſortes currẽs caſu argumẽti ſtãte eſt vificabil de ſorte diſtinguit: vl q ſit vificabilis ꝓ nũc mediãte copula de pñti ⁊ ſic nego: vel mediãte copula de poſſibiliter eſt ⁊ ſic trãſeat. Et ſi dicas P⁹o nũc vificabilis eſt mediãte ly ẽ: igit añs põt ꝓbabilior expõne hoc vificabile ẽ de ſorte mediãte ly eſt demõſtrãdo ly ſortes currẽs: ⁊ h⁹ ẽ ly ſortes currẽs ꝓ nũc: g⁹ ly ſortes currẽs ꝓ nũc eſt vificabil de ſorte mediãte ly eſt. Rñdeo ꝯcedẽdo ꝯñam ⁊ ꝯñs: qꝛ nõ arguit ꝯ intẽtionẽ volo dicẽ q ſortes currẽs nõ eſt vificabile de ſorte ꝓ nũc.

Secũdo ad idẽ arguit: oẽs termini ſũt ptinẽtes: ergo nulli termini ſũt ipertinentes ⁊ ꝑ ꝯñs falſuꝫ ſupponit diuiſio. Aſſumptũ ꝓbat ſignata multitudine oiuꝫ terminoꝝ q̄ cathegoreumaticoꝝ tunc ſic arguit: oẽs termini cathegoreumatici ſũt ptinẽtes vl imptinẽtes: iſti ſunt tmini cathegoreumatici: g⁹ iſti ſũt ptinẽtes vl imptinẽtes: ſꝫ iſti nõ ſunt iptinẽtes: qꝛ nõ pñt de eodẽ verificari: ex quo inter eos termini contradictorij complectunt.

Et ꝯfirmat capio iſtos tres terios: hõ: albũ: aſin⁹: ſeqret q nõ eẽnt termini imptinẽtes: ſꝫ de hoc eſt falſum: qꝛ iſti duo binarij demõſtratis iſtis duobus binarijs hõ albũ: albũ aſin⁹ ſunt termini imptinẽtes: ⁊ iſti duo binarij ſũt iſti tres termini: igit. Eodẽ mõ at de iſtis riſibile hõ currens: nec ſunt iptinẽtes: qꝛ vn⁹ alteꝝ ifert: nec ſt ptinẽtes: qꝛ nõ repugnãtes vt ꝯſtat: nec ly currẽs aliquẽ alioꝝ infert: igitur.

Rñdet per ꝓpões. Prima ꝓpõ: nec oẽs termini ſũt ptinẽtes nec oẽs tmini ſt iptinẽtes capiẽdo ly oẽs diſtributiue: iſta ꝓpõ eſt nota. *Rñ⁹ q̄ſtiõi*

Secũda ꝓpõ: oẽs termini ſunt ptinẽtes: ⁊ ſilr oẽs tmini icludẽtes duos terminos ptinẽtes ſũt ptinẽtes vtrobiqꝫ capẽdo ly oẽs collectiue: iſta ꝓpõ ꝓbata eſt in argumẽto pncipali.

Tertia ꝓpõ: oẽs tmini ſunt ptinentes vl imptinẽtes q̄litercunqꝫ capiat ly oẽs.

Ex iſtis tria ſequunt correlaria. Primũ correlariũ tñ termini imptinẽtes ſunt termini: ꝓbat ex ſcda ꝓpoſitione exponẽdo eã gra pluralitatis a ꝓpoſitione de ſigno collectiuo ad excluſiuã terminis trãpoſitis non curo ꝓ nũc ſiue inſtãtiã habeat regula ſiue nõ: ⁊ forte etiã verũ eſt capiẽdo tñ gra alietatis: qꝛ nulli ſunt forte termini adeo imptinẽtes quin ſm aliquã ſignificationẽ eoꝝ ſunt ptinẽtes puta vel vltimatã vel nõ vltimatã: vel pmariã vel ſecũdariã: nec hoc repugnat pme ꝓpoſitioni: qꝛ in pma ꝓpõne volo dicere nõ oẽs terminos eſſe ptinẽtes ſm ſignificationẽ vltimatã. Scdo ſequit q termini imptinentes ſunt termini ptinẽtes: pꝫ ſcdm correlariũ: qꝛ iſti duo termini: termini imptinẽtes termini imptinentes ſunt ptinẽtes. Scdo pꝫ de iſtis duobus terminis ſcriptis hõ aſin⁹ qui ſunt ptinẽtes ſm ſignationem vltimatã: ⁊ iptinẽtes ſm ſignationẽ nõ vltimatã. 3⁹ ſequit hãc eẽ verã: tmini ptinẽtes ⁊ nõ ptinẽtes ſũt ptinentes: pꝫ capiẽdo ptes illi⁹ copulati mãlr: ⁊ ly cõplexiue ſicut ꝯtingit hꝫ: ſortes ⁊ plato ſunt noĩa. Ex hijs ſolo ad argm pꝫ: qꝛ oẽs termini ſunt ptinẽtes: capiẽdo oẽs collectiue ſꝫ nõ capiẽdo diſtributiue: ſaltẽ in ordine ad ſignificata eius pertinẽtia ⁊ vltimata. *Tantuꝫ termini iptinentes ſunt termini*

Ad ꝯfirmationẽ dico q oẽs termini ibi aſſignati ſunt ptinẽtes: qꝛ ſufficit ad terminos eſſe ptinẽtes eos repugnare ſicut repugnãt primi tres ter

mini: q2 sicut copulatiua cuiꝰ vna ps est ipossis est impossibilis: ita oēs ēmini repugnāt q̄rū duo ēmini repugnāt. Et ad pbationē3 nego q isti duo binarij. s. hō albū: albū añnꝰ sint ēmini iptinētes: tñ iste binarius ē ēmini iptinētes: ꝛ iste binariꝰ est ēmini iptinētes qlibet illoꝝ binarioꝝ demōstrato: q2 a diuisis ad ꝯiūcta mltotiēs fallit argᵐ: ꝛ pcipue includendo negationē: ꝛ q2 equaléter sic arguit: nullus istoꝝ duoꝝ repugnat alteri: nec alteꝝ isert aliqbꝰ duobꝰ demōstrat illoꝝ triū nec istoꝝ aliis duobꝰ demōstratis: gᵒ nullus istoꝝ triū alteri repugnat nec alteꝝ infert. Et silr dicat de tribꝰ vltimis q nō sunt imptinētes: q2 vnꝰ alterū infert. s. nō quilibet quēlibet: nec hoc requiritur.

Tertio arguit: si aliq termini ēēnt iptinētes maxie ēēnt isti: hoc albū: albū hac albedine: vł isti: albū hac albedine: ꝛ hoc coloratū: sed hoc nō: q2 isti termini se hñt sicut genꝰ ꝛ spēs vł spēs ꝛ indiuiduū ſm opinionē3 cōem que ponit formalr cōmune in diffinitione vniuersalis: sed omne indiuiduum infert suam speciem ꝛ suum genus: igitur.

Et ꝯfirmat isti duo ēmini sē iptinētes nō ēmini ptinētes nō termini iptinētes: ꝛ tñ diffinitio posita nō ꝯuenit eis: igit q sint iptinētes p3: q2 nō sūt ptinētes: q2 nō sese inserūt vt notū est: nec repugnāt: q2 de eisdē verificant: puta de duobus lapidibus.

Pro rñsione pono triplicē ppōnē cū tribꝰ correlarijs. Prima ppositio ſm opinionē3 allegatā in argᵒ nō incōuenit genus suā spēm esse terminos imptinētes: q2 ptinētia terminorum nō sumitur ex parte illius significati ex parte cuius dicuntur genus ꝛ spēs. patet propositio ex argumento facto.

Secūda ppō: dicti termini sunt ptinentes ex pte formalis sigti nec sequit ppterea q sint ptinētes: q2 arguit a dicto ſm qd ad dictū simplr: vel si vis cōsequentiam cōcedere nō ꝯdico.

Tertia ppō: aliqui termini sunt pertinētes ex parte formalis significati tm: aliq sunt pertinētes ex parte materialis significati tm: ꝛ aliqui ex pte vtriusq3 significati: exempla facilia sunt.

Primū correlariū ē ab iferiore ad supiꝰ affirmatiue sine distributiōe nō semp v3 ꝯña: p3 de terijs assumptis i argᵒ q sunt imptinētes.

Secundū correlariū: oēs ēmini imptinētes ex pte mālis sigti tm: vel ex pte vtriusq3 sunt imptinētes simplr: nō sic si sint impertinentes ex parte formalis significati tm.

Tertio sequitur terminos disparatos esse imptinentes ex parte formalis significati tm. Ex his patet solutio ad argumentum factum.

Ad ꝯfirmationem ꝯcedo q illi duo termini assignati. s. nō termini ptinētes nō termini ipertinētes sunt imptinētes vt pbat rō: ꝛ nego q diffō terminoꝝ imptinētiū nō ꝯueniat illis: nec sequit nō termini ptinētes ꝛ nō termini imptinētes sunt imptinētes: gᵒ nō termini iptinētes sūt iptinētes: q2 cōmittit fallā equocatiōis: q2 sensus añtis ē ly nō termini ptinētes: ꝛ ly nō termini iptinētes sunt ēmini iptinētes: ꝛ sēsus ꝯñtis ē eniā q nō sūt termini imptinētes: sūt ēmini iptinētes: q2 ſdm nō põt mālr accipi ppter incōgruitatē: sed termini ptinētes sunt quoꝝ vnus alteri vel aliis repugnat: vel termini quoꝝ vnꝰ aliū illoꝝ infert ꝛ nullus alteri repugnat. In sequētibꝰ diuisionibꝰ hec diffō declarabit. ¶ Terminoꝝ ptinētiū quidā sunt ptinētes illatione siue sequela: ꝛ qdā sunt ptinētes repugnātia siue repugnātes. Termini ptinētes sequela sunt termini quoꝝ vnus est illatiuꝰ alterius nō per mediū extrinsecū solū. Notāter dī si p mediū extrinsecū: q2 l3 sequat hoc est chimera: gᵒ hoc est hircoceruus isti duo termini nō sunt tñ pertinētes sequela: q2 ꝯña solū tenet p mediū extrinsecū: hoc est solū valet rōne impossibilitatis añcedentis.

Terioꝝ ptinētiū qdā sūt illatiōe ptinentes qdā rpugnātes

Sed cōtra hoc argueres: q2 sequeret q isti duo termini chimera ꝛ chimera nō essent ptinētes sequela qđ est falsum: q2 sunt idem: ptici pbatur assumptum: q2 vnus nō infert alterū nisi p mediū extrinsecum: puta ppter impossibilitatem antecedētis.

Respōdeo negando q vnus illorum iserat alterū solu3 per mediū extrinsecum: immo sese inferunt propter illorum mutuā habitudinē: q2 si ad imaginationē añs non esset impossibile eque bene valeret ꝯña sicut nunc.

Forte ad huc insurges contra diffinitionē: solū añs infert ꝯñs: nullus terminꝰ est antecedens: ergo nullus terminus infert alterum: per cōsequens nulli sunt termini pertinentes sequela.

Rñdeo q op3 sane intelligere vt vnꝰ terminꝰ inferat alteꝝ ad istū sensum. s. q propositio in q̄ vnꝰ illoꝝ pdicatur de ꝯnoie demōstrāte suū sigtū inferat ppōnē in q̄ alter pdicat de eodem ꝯnoie idē demōstrāte: nō pp ipossibilitatē añtis solū vt dcm̄ ē: nec pp necītatē ꝯñtis solū: ꝛ ppterea l3 seq̄tur hoc est currēs: ergo hoc ē deꝰ demōstrādo deū: isti termini currēs ꝛ deꝰ nō sunt ptinētes sequela: q2 solū sequit ppter necessitatē ꝯñtis. Sed termini repugnātes sunt termini nō potētes de eodē verificari nec de se inuicē mediāte copula de pñti esto q eorū significata essent. Notāter dicitur mediāte copula de pñti q2 mediante ly imaginarie termini repugnātes verificantur de eodem ſm communē positionem.

Dria inter terminos ptinentes illatiōe ꝛ rpugnātes

Forte diceres: bñ seqt repugnant: gᵒ mediāte q̄cūq3 copula repugnāt vt sequit hoc ē cecū: ergo nullo loco videt: ꝛ p ꝯñs nō est bñ dictu3 q mediāte ly imaginarie debēt de se inuicē verificari.

Respondeo duobꝰ modis possis imaginare terminos repugnare. Unoꝰ q nulla copula mediāte pñt de se inuicē verificari: nisi fuerit exponibiliter: sic paucos terios reperies repugnantes. Notanter dixi paucos: q2 adhuc isti sic repugnarēt imaginabile nō imaginabile: intelligibile nō intelligibile. Notāter additū est nisi fuerit exponibiliter: q2 hec est vera: nō tñ imaginabile nō est imaginabile. Alio mō imaginātur termini repugnare sicut dictum est: puta mediante copula de presenti: hunc modum approbat cōmunis vsus. Notāter est dictum esto q significata ꝛc. propter istos terminos chimera ꝛ chimera qui non repugnant.

Duplr cōtingit imaginari terminos repugnare

Contra

Cōtra dicta arguitur. Sequeretur quod isti termini essent pertinētes sequela: pater filius: hoc est sortes demōstratus per ly: per ly demōstrādo sortem hec ꝯña bona hec ꝯña bona. semper demōstrādo istā ꝯñam hec ꝯña est hec ꝯña bona: ergo hō ē asinus: sz ꝯñs ē falsū. De pmis patet: nō sequitur hoc ē pater ergo hoc ē filius nec ecō tra: saltē quando quod pře creato demōstrato. s. quod sint pertinētes sequela patet: quia relatiua sunt simul natura: vt dicitur in predicamentis ꝛc. sequitur bene pater est ergo filius est igitur. De secūdis patet: nō sequitur hoc est hoc: ergo hoc est sortes demōstratus: ita est in re sicut nūc significatur per añs sorte nō demonstrato: et nō est ita sicut significatur per ꝯñs. Forte dices ecōtra sequitur sic hoc est sortes demōstratus: ergo hoc est hoc patet quod nō sit sortes mortuus et demōstretur añs est verum et ꝯñs falsum. De tertijs patet: quia nō sequitur hec ꝯña est hec ꝯña bona: ergo hec ꝯña est hec ꝯña bona: quia posito casu quod ꝯñs istius ꝯñe sit añs ꝯñe prius demonstrate in argumēto: añs est verū et cōsequens falsum. Forte dices cōsequens infert antecedēs. Cōtraficat ergo antecedens: antecedens alterius cōsequentie: et cōsequēs nō: tunc iterum ex vero sequitur falsum.

Propositiones terminorum pertinentium illatiōe.

Pro solone argumēti pono tres ppōnes. Prima est: nō oēs termini quorum vnus ē illatiuus alterius sunt pertinētes sequela: patet bene sequitur hoc imaginarie est hoc. ergo hoc imaginarie est asinus. similiter bene sequitur hoc possibiliter est homo albus: ergo hoc possibiliter est homo currēs. Et similiter sequitur hoc ē lapis: ergo hoc est lignū demōstrādo sortem: et tamen dicti termini nō sunt ptinētes sequela vt notorium est.

Secūda ppō: nō oēs termini quorum vnus est illatiuus alterius mediāte copula de pñti: nō propter impossibilitatē añtis: neque in exponibilibus sunt ptinētes sequela: patet ppositio de istis tribus terminis homo risibile asinus: quorum vnus est illatiuus alterius: puta ly homo infert ly risibile.

Tertia ppō: oēs termini quorum vnus ē illatiuus alterius mediāte copula de pñti: nō propter impossibilitatē añtis aut ꝯñtis necītatē in ppōnibus nō exponibilibus quorum nullus repugnat alteri sūt ptinētes sequela.

Tunc respondens ad rationem quo ad singulas partes. Primo nego quod isti termini: pater filius sint ptinentes sequela capiendo pro parte naturali vt dictum est: quia alias dicerem quod sic.

Ad pbationē ꝯcedo quod relatiua sunt simul natura et quod vnus infert reliquū mediāte copula de pñti: sz hoc nō ē talr qualiter requiritur ad terios pertinētes: quia requiritur quod pdicentur de pnoie eandē rem demōstrāte in añte et ꝯñte ꝯñe illatiue illorum. Ad illud quod 2° tangitur de istis terminis hoc et sortes demōstratus per ly hoc demōstrādo sortē: distinguo quod sint termini ptinētes sequela: vel ly demōstratus nō ampliatiue capiatur: sed pure noialiter: et sic cōcedo quod sunt ptinētes sequela: vt arguit ratio. vel ly demōstratus capitur pticulariter et ampliatiue: et sic nego quod sint ptinentes sequela quia ista ꝯña nō valet: hoc est hoc: ergo hoc est sortes demonstratus: vt pbat ratio assumpta. et lz oppositū cōsequentis repugnet antecedenti quo ad veritatem et falsitatem: non tamen ei repugnat quo ad ita esse.

Ad 3° tactū de istis terīs hec ꝯña bona: hec ꝯña bona: nego quod nō sint ptinētes sequela. Ad pbationē quod ista ꝯña nō sit bona: hec ꝯña ē hec ꝯña bona: ergo hec ꝯña est hec ꝯña bona saltē capiēdo ꝯñs in sensu cathegorico in quo infert ex añte. Si autē sensum ypoteticū ptēdas per ꝯñs et nō per añs nihil ꝯtra ppositum quia nō arguis per regulā: quia alter terminorum debet esse totū pdicatū totius cōsequentis formaliter vel equalēter. Istud sophisma solui pōt in insolubilibus bifariam.

Cōtra diffōnē terminorum repugnātium arguitur sic: si diffō esset ꝯueniēs sequeretur hos terminos esse repugnātes: heri: quando: dānatus: saluatus: isti termini repugnāt: isti termini repugnant ꝯtinue demōstrādo istos duos: sz ꝯñs est falsum: ergo non vz diffō. Maior pbatur: quia isti termini heri quando nō pñt de eodem vificari mediāte copula de pñti: hec est enim impossibilis hoc est heri quando demōstretur: sed quod non repugnant pbatur quia nullum genus repugnat sue spēi ex quo se habeat sicut superius et inferius: sz ly quando ē genus ad ly heri: quia si queratur quando venit rex recte rndetur heri. De scōis pbatur: quia hec impossibilis dānatus est saluatus: quia sequitur bene est saluatus: ergo hz quicquid vult et etiam sequitur bene est dānatus: ergo nō habet quicquid vult quia habet miseriā et illam nō vult. sed quod nō sint repugnātes pbatur. quia si sortes esset in duobus locis et in vno viueret cōformiter lege dei in altero vero luxuriose et viciose viuat. quo facto rebus sic stātibus det spūm in vtroque loco. Tūc pro opeibus suis in a loco debetur vita eterna. ergo si nō det ei iniuste fit ei in a loco. Sed pro opibus in b loco debetur pena ppetua ergo si non det ei iniuste fiet in b loco. De duobus vltimis patet. quia vel repugnāt vel nō repugnāt. sz nō repugnant ergo pñt de se inuicem verificari sm significanonē quā hñt per ꝯñs ista erit vera isti termini repugnātes sunt isti termini repugnātes: et si vera sit ita est sicut significat et significat illos repugnare ergo repugnāt. Sed quod nō repugnāt patet: quia si sic: ita est sicut ista significat per consequēs predicatū cōpetit subiecto. et sic nō repugnant.

Pro rñsione pono tres ppōnes. Prima propositio est. Nō incōueniēs genus et suā spēm repugnare. patet de istis terīs hoc albū hoc coloratum demōstrādo per vnū hoiem et per alterū asinū: et tamen sm viam cōem se habent sicut genus et spēs: igitur.

Nō ꝯuenit genus et suam spēm repugnare

Secunda propositio tenendo terminū esse genus ad alterum ratione vtriusque significati sicut credo esse verum nunquam contingit genus et species repugnare.

Tertia ppositio: nō est incōueniēs terminos repugnare et vere et affirmatiue de se pdicari mediāte copula de presenti dūmō repugnāt per reflexionē sicut ꝯtingit de duobus vltimis terīs. Ex his firme patet solo ad argm. Prio de istis duobus terminis heri et quando. dico quod nō repugnāt et nego quod ista non pōt esse vera heri est quando quia ly quando est ampliatiuū et dato quod illa nō possit esse vera sufficit quod si capiatur terius idem signo cū ly heri. ly quādo et ille terminus verificari de eodē mediāte copula de pñti vt ly hoc tpe. Secundo pōt dari solutio parue propositionis.

Isti termini heri et quando repugnāt.

Ad illud qd' scdo tangit de istis terminis damnatus: saluatus cōiter a doctoribus dicit φ sunt termini repugnātes. mihi videt tamē pbabile illos terminos nō repugnare. τ dico φ in casu argumenti sortes erit dānat⁹ τ saluatus τ tūc nego ꝯñaꝫ. est saluatus ergo habet quicqd vult oportet inferri ergo habet qcquid vult in loco in q̄ est saluat⁹. Et silr est dānat⁹: g⁹ nō hꝫ qcqd vult. in loco in q̄ est dānat⁹. τ si ponas φ sit dānat⁹ τ saluatus i eodem loco nūc ad huc dico φ habet quicquid vult fm φ est saluat⁹. τ nō habet quicquid vult fm φ est damnatus. Ad tertium obiectum respondet tertia propositio τc̄.

Terminorum ptinētium sequela quidā sunt cōuertibiles q̄dā nō sunt ꝯuertibiles. Termini ꝯuertibiles sūt termini sic se habentes φ nō statvnū illoꝝ pro aliqua re verificabilē esse mediāte aliqua copula qn alter pro eadē re similr accept⁹ mediāte simili copula verificabilis sit nisi vni illoꝝ repugnat verificari propter reflexionem τ nō alteri. τ hoc nō pp̄ter defectū rei.

Termi-noꝝ qui dā sīt cō uertibi-les: qdā nō ꝯuer tibiles. Termi-noꝝ cō uertibi-liū diffi nitio.

Ex hac diffōne correlaria sequunt. Primum termini nō ca de cā cōuertibiles dnr qꝛ vere vlr τ eē de se inuicem pdicant in ordine ad qnqꝫ dfias tpis pꝫ: qꝛ tūc isti nō essent cōuertibiles vlis falsa vlis falsa: qꝛ mediāte copula de pñti nō pñt vlr de se inuicem pdicari. Eodē mō nō opꝫ φ pdicent de se inuicē vlr in ppōne signte sicut est. patet de istis vlis non significans sicut est vlis non significans sicut est.

Secundo sequit termini nō ideo sunt ꝯuertibiles qꝛ nō reddūt ppōnē insolubilē τ mutuo verificant vlr de seinuicē q̄cunqꝫ copula mediāte: pꝫ de istis terminis hō habēs sanguinē hō extensus: qꝛ stat bñ q̄libet quinqꝫ copulaꝝ mediāte ipsos vlr mutuo verificari de seinuicē patet cōsiderāti. Correlariū etiā pōt pbari qꝛ alr isti termini hō rōnale nō essent conuertibiles: qꝛ ista est falsa ois homo fuit rationalis supposito φ hoc instās sit primū instās esse platonis pꝫ subsumēdo i darij sic sortes est hō g⁹ sortes fuit rōnalis. ꝯclusio est falsa: igit.

Tertio sequit terminos nō iō eē ꝯuertibiles: qꝛ nō stat vnū de aliq̄ verificari quin alter de eodē verificabilis sit pꝫ: qꝛ si sic isti termini essent ꝯuertibiles hoc predicatuꝫ quod nō verificatur semp demōstrando pdicatum istius hoc est predicatum qd' nō verificatur qꝛ scdꝫ verificatur de pronomine demonstrat illud predicatū τ non primuꝫ.

Termi-norū nō ꝯuertibi liū diffi nitio.

Sed termini nō ꝯuertibiles sunt termini sic se habētes φ stat aliquē illoꝝ verificari pro aliqua re pro qua nō vificaret alter dato φ res esset τ nō pp̄ter reflexionē. Ex hoc pꝫ φ isti termini sunt nō ꝯuertibiles. hec entia demōstrādo materiā τ formā sortis τ sortes: qꝛ defuncto sorte pro aliquib⁹ verificaretur vnus illoꝝ scꝫ hec entia pro quib⁹ nō alter.

Secundo sequitur istos terminos non cōuerti homo. homo respirans.

Tertio sequitur istos non cōuerti homo. homo habens caput. patent ista correlaria casu posito φ homo sit spiritus sine organis.

Contra dicta arguit si pma diffinitio bñ assignata esset sequeret istos terminos eē cōuertibiles nō imaginabile nō intelligibile ꝯñs est falsum: qꝛ si coꝝ supposita essent nō staret vnuꝫ de aliq̄ verificari qn de eodē alter verificaret. patet detur ad imaginationē φ aliqd sit nō imaginabile vel illud ē intelligibile vel nō intelligibile si scdm ppositum. si pmum bene sequit intelligit ergo cognoscit τ vltra ergo imaginatur falsitas cōsequentis pbatur. Tū qꝛ nullus illoꝝ est de aliquo verificabilis. Tum qꝛ eodē modo isti essent ꝯuertibiles. hō rudibilis. asinus risibilis vel chimera hircoceru⁹ qd' ꝯstat eē falsum.

Secūdo ad idē arguit si aliq termini eēnt cōuertibiles maxime essent isti. in tunica platonis in tunica platonis vel isti hō rōnale. vel isti asinus hois. hois asinus. ꝯñs est falsum pro q̄libet parte: igit. maior est nota pbat minor ly in tunica platonis de aliquo vere affirmat de quo nō vere pdicat ly in tunica platonis etiā mediāte eadē copula pbat casu posito φ sortes fuisset indut⁹ tunica quā iam habet plato anteq̄ illa fuisset pro platone τ nunq̄ post. tunc est iā est vera in tunica platonis est vel fuit sortes: qꝛ in hoc fuit sortes demōstrādo tunicam τ hoc est vl fuit tunica platonis. ergo in tunica platonis est vel fuit sortes. τ tamen illa est falsa sortes est vel fuit in tunica platonis: qꝛ nec est in tunica platonis nec vnq̄ fuit verū dicere φ est in tunica platonis. de secundis patet: qꝛ terminis materialiter captis nō verificant de eodē nec vno mālr capto altero sumpto psonaliter patet demōstrādo istā voceꝫ homo verū est dicere hoc est ly hō. tamē hec est falsa hoc est ly rationale. Simil̄r si de⁹ pduceret mām alteri⁹ spēi τ infunderet aiam rōnalē esset rōnale τ nō hō: igit. De tertijs pꝫ: qꝛ aliqd negat de vno qd' nō negat de reliq̄: sic hois asin⁹ nō ē asin⁹ vbi ista falsa est asinus hois nō est asinus reb⁹ stantib⁹ vt nunc.

Ad 2ᵐ argumētū rñdeo quo ad singulas ptes. Ad pmā nego φ isti termini nō sunt ꝯuertibiles in tunica platonis. in tunica platonis. Et ad pbationē de aliquo affirmat vn⁹ de quo nō verificat alter mediāte eadē copula hoc ꝯcedo: qꝛ sicut pbatū est ista est vera in tunica platonis est vel fuit sortes. τ ista falsa sortes est vel fuit in tunica platonis: pꝫ per disiunctiuā cui equivalet cui⁹ quelibet pars est falsa: sed ex hoc nō sequit quin illi termini sunt ꝯuertibiles: qꝛ de nullo verificabilis est vnus de quo non alter: qꝛ si ista sit vera sortes est vel fuit in tunica platonis: etiā ista sortes est vel fuit in tunica platonis. Sed forte istabis cōtra solutionē: sequit bene p ꝯuersionē in tunica platonis est vel fuit sortes: ergo sortes est vl fuit in tunica platonis. Tū etiā qꝛ arguit per regulā. Noia τ verba trāsposita idē significant. Rñdeo negando φ sit bona cōuersio: τ similr nego φ arguat per illā regulam. Noia τ vba τc̄. desect⁹ tamē consequētie est valde occult⁹ (fateor) sed dico ꝯñam non valere: qꝛ equiualēter arguit ab amplo ad nō ampliā sine distributione: pꝫ per disiūctiuas correspōdentes qꝛ in vna parte disiūctiue correspōdēti antecedēti ly

Noia et vba trās posita idem significāt

in tunica

tunica platonis ampliat. puta in iſta i tunica platonis fuit ſortes : ſ3 in diſiūctiua correſpōdenti ꝯſequenti ly in tunica platonis nullo mō ampliat p3 intuenti.

Sed forte quereres quō ergo cōuertitur iſta in tunica platonis eſt vel fuit ſortes. reſpondeo ꝙ ſic ꝯuertit ſortes in tunica platonis eſt vl' fuit.

Quo ad tertiā partē argumēti dico ꝙ argumētū ꝓbat iſtos terminos hō rōnale nō ſm oēm ſuā ſignificationem eſſe cōuertibiles: qꝛ nō ſunt cōuertibiles ſm ſignificationē nō vltimatā nec capiēdo vnū ſm ſignificationē vltimatam: ⁊ alterū ſm nō vltimatam: imo potius diſparati ſunt ſm talē ſignificationem. Ad replicam caſu poſito ꝙ aīa ſortis informaret materiā alterius ſpeciei admitto caſum ⁊ cōcedo ꝙ illud cōpoſitum eſt homo. ⁊ ppterea dixi in ꝓdicabilib⁹ illū terminū homo ſimplr eſſe gen⁹ ſubalternū. Ad tertiā partē de iſtis terminis aſinus hois ⁊ hois aſinus. nego ꝙ illi nō ſunt cōuertibiles. Et ad ꝓbationē aliqd negat de vno quod nō negat de reliquo: ergo nō conuertit nego ꝯñā: qꝛ in hoc nō ſtat rō ꝯuertibilitatis: qꝛ eodē mō ꝓbaret ꝙ hō ⁊ a hō nō eſſent termini cōuertibiles: ſed rō ꝯuertibilitatis cōſiſtit in hoc ꝙ pro q̄cūq3 re vn⁹ eſt verificabilis ⁊ alter. Forte dices ſequeret ꝙ iſti termini hō ⁊ b hō non ꝯuertunt: qꝛ iſta eſt vera ois homo eſt hō ⁊ nō iſta ois homo eſt b hō: ergo vnus verificat de aliquo ſubiecto de quo nō alter.

In q̄ cōſiſtit rō ꝯuertibilitatis.

Reſpondeo negādo ꝯñam. Et ad ꝓbationē vnus verificat de aliquo ſbō de q̄ nō alter diſtinguo vel de aliq̄ ſbō ſingularizato ⁊ ſic nego vl' nō ſingularizato ⁊ ſic trāſeat: vl' poſſes dicere ꝙ nō ſilr accipiunt: qꝛ vn⁹ determinate ⁊ alter ꝯfuſe tm̄ ⁊ tm̄ requirit ꝙ ſimiliter accipiātur.

Tertio ad idē arguit. Si aliq termini eēnt ꝯuertibiles maxime eſſent iſti tria entia ⁊ tria capita vel tria nō capita. Similr iſti creans ſi eſt deus deus ſi eſt creās vel iſti non chimere ⁊ ens ꝯñs eſt falſum pro q̄libet pte ei⁹ : igit. ꝯñtis falſitas ꝓbat. De pmis p3 ⁊ primo ꝙ ſunt cōuertibiles p3: omnia tria aſſignabilia vel ſunt tria capita vel tria nō capita: qꝛ tres anguli ſunt tria non capita: ⁊ ſic de oībus alijs trib⁹ que nō ſunt tria capita. Sed ꝙ nō ſūt ꝯuertibiles p3: qꝛ duob⁹ capitib⁹ demōſtratis verū eſt dicere hec ſunt tria entia: qꝛ ſunt tres tertie eorūdem tm̄ hec nō ſunt tria capita nō cōicātia vt ꝯſtat nec tria nō capita: qꝛ ſequit hꝰ ſunt tria nō capita: ergo ſūt entia que non ſunt capita ꝯñs eſt falſum: qꝛ ille tres tertie ſunt entia que ſunt duo capita: ergo ſūt entia q̄ ſūt capita. De ſcdis p3: ⁊ pmo ꝙ ſint ꝯuertibiles: qꝛ iſte partes ꝯuertunt demōſtratis ptib⁹ iſtoꝝ ꝯditionatorū: ⁊ iſte partes ſunt iſti duo termini: ergo iſti duo termini ꝯuertunt: ꝯña tenet expoſitorie. maior ꝓbatur: qꝛ q̄libet pars vnius ꝯuertit cū aliq̄ pte alteri⁹ ⁊ ecōtra: igit ly creans ⁊ ly de⁹ ⁊c̄. Sed ꝙ nō ꝯuertant p3 : qꝛ deus eſt de⁹ ſi eſt creās ⁊ de⁹ nō eſt creās ſi eſt de⁹. pma p3 per cōditionalē : ſcda p falſitatē ſue ꝯdictorie que equalet ꝯditionali falſe. De tertijs p3 : qꝛ quilibet illoꝝ eſt trāſcendēs. ⁊ oia trāſcendētia ꝯuertunt inter ſe: igit. ꝙ nō ꝯuertant p3: qꝛ aīa ſortis eſt ens: tm̄ nō ē nō chimere: qꝛ nulli ſi chimere ſit aīa ſortis. Silr duo angeli ſunt nō chimere tm̄ non ſunt ens: igitur.

Ad 3ᵐ nego ꝯñam pro pma pte. Ad ꝓbationē nulla ſunt tria qn ſint tria capita vel tria nō capita hoc nego: ⁊ do tres tertias illoꝝ duoꝝ capitum aſſignatoꝝ in arg⁹. Sed bene verū eſt ꝙ iſti termini ꝯuertuntur tria entia ⁊ tria capita vel nō tria capita. Quo ad duos ſcdos terios nego aſſumptū ꝙ ſint cōuertibiles. Ad ꝓbationē diſtinguo ꝯñam ⁊ ꝯñs : vel ſi ſenſus ꝯñtis ſit: iſti duo termini ꝯuertunt. iſti duo termini ſunt partes conuertibiles ⁊ ſic trāſeat ꝯña ⁊ ꝯñs. vel ſenſus ꝯñtis eſt: iſti duo termini cōuertūtur iſti duo termini ſunt termini ꝯuertibiles inter ſe: ⁊ ſic nego ꝯñam nec arguit expoſitorie: qꝛ maior extremitas nō ingredit ꝯcluſionē : vel ſi ingrediat maior eſt falſa ⁊ ꝯña bona. Quo ad duos vltimos terios nego aſſumptū niſi vis ꝙ ly ens tm̄ valeat ſicut ens vl' entia. Ad ꝓbationē iſti termini ſunt trāſcēdentia : ⁊ oia transcendētia ꝯuertunt. trāſeat maior ⁊ nego minorē: qꝛ ſunt aliq̄ transcēdētia ſimplr ſicut ly ens aliquid. ſunt aliq̄ trāſcēdētia ⁊ ſup tranſcēdentia ſicut nō chimera nō hircocervus: q cū hoc ꝙ pro quolibet ente ſupponūt pro plib⁹ entib⁹ diſcretis ēt verificātur: mō talia trāſcēdētia q̄ ſunt ſupra trāſcēdētia cū trāſcēdētibus ſimpliciter non cōuertuntur. hic teneo ꝙ termini infiniti ſemper includūt ens vl' entia.

Trāſcēdentia ⁊ ſup tranſcēdētia nō ꝯuertuntur.

Terminorū cōuertibilium. Quidā ſm vnā ſignificationē tm̄ ꝯuertūtur. Quidā ſm duas vel tres. Quidā ſm oēm ſuā ſignificationē ꝯuertunt. Exemplū pmoꝝ tulius marcus ꝯuertunt ſm ſignificationem vltimatā homo riſibile: etiā ſm ſignificationem vltimatā : ⁊ adhuc iſti ſunt duplices. quidā illoꝝ ſunt ſinonimi ſm vnā ſignificationem tm̄. vt ſunt termini idē vel aliqualiter ꝑſe eodē mō ſignificātes: ⁊ iſti ꝓprie termini ſinonimi appellant ſ3 philoſophū: ⁊ diſtinguunt ꝯ terminos idēpticos. qdā vō nullo mō ſinonimi ſunt vt homo riſibile. Exemplū ſecūdoꝝ vt mucro gladius ꝯuertibiles ſunt quo ad duo ſignificata etiam vltimata. puta in ordine ad gladiū verū ⁊ ad gladiū pictū. vel ſi vis aliter exemplū capere pone ꝙ a imponat ad ſignificādū tantū eodemmodo ſicut ly albū vltimate. tūc ly albū ⁊ a erūt ꝯuertibiles ſm duplicē ſignificationē. ſ. formalē ⁊ materialem: ſed ly albū hac albedine nō eſt ſinonimū cū ly a niſi ſm vnā ſignificationem tm̄. puta materialē: ⁊ ſilr ly hoc albū eſt ſecū ſinonimū q̄ ad formalē tm̄. De vltimis exemplū vt hō hō ſunt termini quo ad oēm ſignificationē ꝯuertibiles. ⁊ hoc ſi vterq3 ſit vocalis: qꝛ ſi vnus ſit vocalis ⁊ alter mētalis nō op3 nec ſi vn⁹ ſit vocalis ⁊ alter ſcriptus: qꝛ nūllis ſimilitudo taliū terminoꝝ ſcriptoꝝ homo hō nō eſt verificabilis de talib⁹ vocibus homo hō. de quib⁹ tamē verificat iſta vox homo ſm ſignificationem nō vltimatā ⁊ nulli ſunt termini ⁊ iſto modo ꝯuertibiles niſi idēptici tm̄.

Terminoꝝ aliqui ſm vnā tm̄ ſignificationes ꝯuertūt alij ſm plures.

Cōtra hanc diuiſionem arguit. ſi aliqui eſſent termini ꝯuertibiles ſm vnā ſignificationem tm̄ maxime eſſent iſti termini marcus hō hois : ſ3 cōſequens eſt falſum: igitur. falſitas conſequentis ꝓba

tur: qꝛ marcus tulius ſm duplicē significationes cō/uertunt: puta ſm significationē primariam ꝛ significationē secūdariam: qꝛ de nullo est verificabilis ille terminus marcus ſm significationē secundariam: qn de illo verificetur tulius ſm eandem significationem: qꝛ ois marcus pict⁹ est tull⁹ pictus ꝛ ecōtra.

De secūdis patet pmo ꝙ sunt cōuertibiles: quia sunt sinonimi: ergo cōuertibiles ab infra ad supra. antecedens ꝯstat ex cōmuni logica: qꝛ rectus ꝛ obliquus sunt in eodē pdicamēto ꝛ nō differūt nisi in significatione grāmaticali que nō pōt impedire. Sed ꝙ nō sint cōuertibiles pbat: qꝛ demōstrata tunica sortis verꝫ est dicere hoc est hois: tamē nō est verum dicere hoc est homo: ergo diffinitio terminorū ꝯuertibilium nō conuenit eis nec valet dicere ꝙ predicatū isti⁹ hō est hois sit hoc totuꝫ ens hois: qꝛ suppono opionē alberti ꝙ obliquus pōt reddē suppoᵐ vel volo ꝙ nihil icludat tūc currit argᵐ. Tum ēt qꝛ eadē rōne isti termini essent ꝯuertibiles hō ꝛ hoies.

Ad argᵐ respondeo pmo de istis terminis marcus tulius: cōcedo ꝙ nō ꝯuertunt ſm vnam significationē tm̄ capiendo ly tm̄ exclusiue. cuꝫ hoc tamē stat ꝙ ꝯuertant ſm vnam significationē tm̄ capiendo exclusiue: ꝛ vltimo mō capiēdo termini cōuertibiles ſm vnam tm̄ sunt cōuertibiles ſm plures res nec incōuenit mēbra diuisiōis supponere pro eodem vt in plurib⁹ practicatū est. Sed si vis membra omnino opponi: ly tantū capiendum est exclusiue: sed tunc da exemplū primi mēbri posito ꝙ ly a ꝛ similiter ly b imponant ad significandū istā vocē homo precise: quia illo posito neutrum illorum aliqd significabit secundarie vt practicatum est.

De secūdis dico pro nūc ꝙ nullo modo sunt cōuertibiles: nec quo ad significationē vltimatā nec nō vltimatā vt pbat ratio facta ꝛ nego ꝙ obliquus ꝛ rect⁹ sunt sinonimi: imo dicti termini sup impertinētes: qꝛ pro sorte serno supponūt ꝛ non aliter.

Secūdo arguit si aliqui termini essent conuertibiles ſm oēm significationeꝫ maxime essent omne omne. vel iste voces buf buf. consequens est falsum: pbatur falsitas: qꝛ duo primi nō sunt cōuertibiles quo ad significationē vltimatā: qꝛ ſm talem significationem nō sunt de aliquo verificabiles ex quo nihil nec aliqua sic significant.

De secundis pbat non sunt termini significatiui: ergo nō sunt ꝯuertibiles patet consequentia: qꝛ cōuertibilitas presupponit significationem.

Ad secundū argumētū respondet pmo de istis terminis oīe oīe: ꝯcedo ꝙ sunt ſm oēm significationē cōuertibiles. Et ad improbationē nō sunt de aliquo verificabiles distinguo vel pꝑter defectū rei sigte ꝛ sic cōcedo: vel quātum est ex pte impositionis illoꝝ ꝛ sic nego: modo dico tibi ꝙ si ad imaginationē significatio qua aliqualiter signt esset ens vel entia verificabiles essent de eodem quēadmodū isti termini chimera ꝛ chimera ꝯuertibiles sunt.

Buf et baf sūt termini cōuertibiles.

Ad secūdo tactū de istis vocib⁹ buf baf. cōcedo ꝙ sunt termini cōuertibiles. Ad impugnationē sunt termini nō sigtiui: ergo non ꝯuertunt. nego ꝯñam: ꝛ qñ dicis termini ꝯuertibiles ſꝫ sigtionē ꝯuertunt distinguo vel sigtioneꝫ large sumptā ꝛ sic ꝯcedo vel stricte sumptā ꝛ sic nego: imo dico tibi ꝙ nō incōuenit terminum sigtiuum ꝛ terminū nō sigtiuum ꝯuertibiles esse: ꝛ silr sinonimos: pꝫ de ista voce buf ꝛ suo ꝯceptu q ſm oēm sigtionem ꝯuertunt.

Tertio arguit: nō sequit isti termini sunt conuertibiles ſꝫ sigtionē formalē tm̄: ergo sūt ꝯuertibiles: nec seqt sūt ꝯuertibiles ſm sigtionē mālem tm̄: ergo sunt ꝯuertibiles: ergo etiam ista ꝯña non valet: sunt ꝯuertibiles ſm vnam sigtionem tm̄: ergo sunt ꝯuertibiles: p ꝯñs diuisio dicta nulla.

Respōdet trāseat ꝙ nō sequat: ergo dicta diuisio nulla. nego ꝯñaꝫ: qꝛ nō oia mēbra sunt eque pncipalia: vel si volueris nego ꝙ nō sequat. Si dicas ergo isti termini sunt ꝯuertibiles hoc albū hoc albū p vnū demōstrādo sorteꝫ per aliū brunellū ꝯñs est erroneū qꝛ nō sunt de eodē verificabiles (vt ꝯstat) igit. Rñdetur ꝯcedendo ꝙ dicti termini sunt ꝯuertibiles: imo sunt spēs sinonime ſꝫ magistrū Georgiū vt visum est in pbilib⁹. Ad iprobationem distinguo ꝙ nō sint de eodem verificabiles vł ſm se: ꝛ sic ꝯcedo: vel ſm terminos ipoꝛtātes substractiue coꝝ sigta formalia rōne quoꝝ ꝯuertibiles sunt: ꝛ sic nego. Ex quo sequit nō semp a ꝯuertibili ad conuertibile est bona ꝯña: sed opoꝛtet arguere ſm significationē ſm quam ꝯuertibiles sunt ꝛc̄.

Terminorū repugnātiū quidā sunt disparati: qdaꝫ sunt oppositi. Termini dispati sunt termini nō mere vificabiles de eodē mediante copula de pñti: nisi sint dispati p reflexionē. Ex hac diffōne pꝫ nō incōuenire terminos disparatos in ꝑpositione exponibili verificari de eodē: vt nullus hō ꝯungēter nō est asinus. ꝑpterea dixi mere vificari: qꝛ ꝑpositio exponibilis nō est mere affirmatiua: sed pgnans. 2° per istos terminos non esse disparatos hō ꝛ moꝛtuum hō possibilis vł imaginabilis: qꝛ mediāte copula de pñti de seinuicem verificant: lꝫ hoc fit p ampliationē: qꝛ tm̄ copula est precise de pñti nō sequitur terios esse dispatos. vel sicut alij dicūt qꝛ est solū ampliatio intrinseca ꝛ nō extrinseca. 3° p istos terios nō esse disparatos. de⁹ hō: vgo mater: qꝛ mere affirmatiue sunt de seinuicē vificabiles: lꝫ non naturaliter: hoc est sine miraculo. Et ex hoc subsequit plures terminos fuisse apud Aristotelem disparatos qui in rei veritate nō disparati sunt: vt homo in extensum coꝛpus nō coloꝛatum.

Termi/nozū quidā sunt dispati: qdā oppositi.

Termi/nozū disparatoꝝ diuisiō.

Cōtra hanc diffōnem arguit seqret ꝙ isti duo termini albū albū sumpti pure adiectiue ꝛ silr ꝙ oia sincathegoreumata: insup etiaꝫ ꝙ isti termini hō alb⁹ asinus alb⁹ essent termini disparati. ꝯsequens est falsuꝫ: qꝛ duo primi simpliciter sinonimi: etiaꝫ plura sincathegoreumata sinonima sunt insuper tertij termini pro speciebus sinonimis reputātur: etiam pꝰus dictum est ꝙ sint termini ꝯuertibiles.

Respondeo ad argumētum negādo ꝙ pmi duo termini sint disparati:

rati: et qñ dicit non sunt de se verificabiles transeat: dico quod sufficit quod termini subtractiue importantes illorum signa sint de se inuicem verificabiles: vt isti termini albedo albedo. De sincathegorematibus nego quod oia sint disparata: instantia: p3 de istis terminis ois ois qui verificabiles sunt de se inuicem: saltem scdm significationem nõ vltimatã: et si non de se inuicem verificantur scdm significationem vltimatam: hoc nõ est nisi propter defectum rei: sicut isti termini chimera et chimera nõ verificantur de se inuicem propter eandem causam. De duobus vltimis terminis concedo quod sunt termini disparati: quia significata subtractiua habent de quibus nõ sunt nati verificare: et propterea sunt disparati scdm tale signum. et qñ dicit primo dictum est quod sunt termini conuertibiles: transeat. nõ habeo pro inconuenienti terios conuertibiles scdm vnam significationem esse disparatos scdm aliam. p3 de istis duobus terminis hõ risibile quorum vnus est in voce alter in scriptis qui disparati sunt scdm significationem nõ vltimatam: conuertibiles vero sunt scdm significationem vltimatam: nec sequitur sunt disparati: ergo nõ possunt de seinuicem verificari mediante copula de pñti et cetera. sed oportet addere scdm significationem scdm quam sunt disparati. Ex hoc argumento patet qualiter intelligenda est diffinitio assignata.

Secũdo sic: si aliqui termini essent dispara ti maxime essent isti termini homo asinus: sortes et plato: ioãnes et guillelmus. pñs est falsum: igitur falsitas pñtis probatur. volo quod eodem attramento scribantur isti termini hõ asinus: quo facto de quocumque verificatur vnus de illo verificatur alter. etiam pono casum sicut nõ videtur repugnantia supnaturaliter quod deus faciat aiam sortis informare totum compositum ex mã et forma asini: quo facto hic ternarius est homo aia sensitiua: et per consequens animal et anima rationali: ergo homo: sed quod sit asinus patet habeat animã asini tanquam partem essentialem ipsius ergo asinus.

De scdis p3 casu cõi posito quod aia sortis informat mãm platõis: et sic fiat terti hõ. et siĩr aia platonis informat mãm sortis. et sic fiat quartus hõ. vocent duo vltimi ioãnes guillermus. quo facto de seinuicem verificantur: igitur. Sed quod sint disparati de duobus primis patet.

De vltimis probatur: quia sunt duo copulata ex terminis disparatis composita vt p3 intuenti: et nõ est alia rõ quare isti termini sunt disparati. Michael et gabriel raphael et vziel. sed duo vltimi vt constat sunt disparati: igitur.

Hõ et asinus sũt termini disparati.

Ad 2m respondetur. primo de istis terminis homo asinus: concedo quod sunt termini disparati saltem scdm significationem vltimatam: quia si loquaris de terminis scriptis scdm significationem nõ vltimatã sunt impertinentes. Et qñ dicis de quocumque verificatur vnus de illo verificatur alter nego suppositum quia vnus nõ est alter ab alio. Et nego quod propterea sequatur quod nõ sunt termini disparati: saltem scdm aliquos conceptus. puta scdm illos quibus ante casum subordinabantur. Fateor tamen post casum quod scdm aliquos concept vltimatos sunt termini sinonimi. puta scdm duas nãles similitudines oium hominum quibus post casum subordinantur. Alterius negocij est querere de veritate istius hõ est asinus sit idem subiectum et predicatum: p3 quod potest concedi scdm aliquem sensum.

Ad 2m casum positum admitto illum pro nunc quod aia sortis informet totum illud compositum: qñ dicit ille ternarius est hõ concedo: sed nego quod ille ternarius sit asinus. nego insuper quod habeat aiam asini tanquam partem essentialem sui: quia illud compositum nõ habet nisi duas partes essentiales: quarum vna est asinus et supplet vicem mãe: et altera est aia sortis: sed aia asini est vna pars essentialis prius illius hois. Ex hac solone correlaria sequuntur. Primum quod ille hõ a quolibet hoie qui nunc est specie differret. 2o sequitur quod aliquis hõ esset hõ et asinus capiendo et copulatim: quia esset ipsemet. et sua pars que est asinus. 3o sequitur quod aliquis hõ esset asinus et nõ homo. eodem modo capiendo ly et: quia ille hõ esset asinus et aia sortis que est nõ hõ. nec ista correlaria deberent esse extranea: quia guillermus okam qui aiam sensitiuam ponit in hoie ab aia rõnali distinctam similia correlaria habet concedere.

De scdis concedo quod dicta copulata assignata in argumento nõ sunt disparata imo conuertibilia sunt. Et ad probationem illa copulata componuntur ex terminis disparatis: quod sint disparata nego consequentiam: quia illud argumentum probare quod ista duo copulata sortes et plato sortes plato essent disparata p3: quia componuntur ex istis quatuor terminis sortes et plato. sortes plato quorum duo primi sunt disparati et scdi. Si dicas eodem modo probarem tibi quod illi quatuor termini essent idemptici: quia isti sunt idemptici sortes sortes. et similiter isti duo plato plato transeat totum sufficit mihi impedire consequentiam assumptam in argumento.

Tertio si sic aliqui termini essent disparati maxime essent isti. isti termini disparati. isti termini disparati buf. et impositum ad signandum sed pñs est falsum: quia dicti termini possunt de seinuicem verificari: igitur de primis p3: quia ista est vera isti termini disparati sunt isti termini disparati: quia si nõ sit vera nõ potest esse vera scdm hanc significationem: quia nõ esset maior rõ in aliquo tempore quam nunc. Forte dices per nouam impositionem extremorum verificaretur ppõ si retenta propria significatione primum significaret asinum et scdm hoiem: hanc solonem preueni dicens pro scdm hanc significationem vel adde cuilibet extremo scdm hanc significationem. et solo nõ habebit locum. propterea concedo dictos duos terios esse disparatos: sed hoc est per reflexionem solum. et in talibus nõ inconuenit terios disparatos de se se verificari. Rñdeo de duobus scdis terminis. s. buf. et impositum ad signandum. nego quod sunt termini disparati: si dicas vnus nõ potest alteri conuenire sine noua impositione pro pñs sunt disparati: quia alias nulli essent termini disparati: quia quiuis termini possunt sibi inuicem conuenire per nouam impositionem. Rñdeo concedendo quod sine noua impositione de se se nõ verificantur nec valet obiectio de alijs quod nulli essent termini disparati: quia alij termini disparati nõ possunt sibiinuicem conuenire scdm significationem scdm quam disparati sunt. isti termini vero scdm omnem significationem quam iam actu habent possunt sibiinuicem competere. ista impositio quam hic prendimus nõ variat acceptionem terminorum nec sensum ppõnis. secus est de alia impõne circa terminos disparatos patent consideranti.

Disparatio de terminis buf et baf.

Terminorũ oppositorum quidam sunt relatiui quidam contrarij: quidam priuatiui et quidam contradictorij. Termini relatiui sunt termini oppositi nõ verificabiles de eodem respectu eiusdem in eodem genere causae. Dicitur respectu eiusdem: quia idem est pater et filius diuersi

Terminorum oppositorum quidam sunt relatiui: quidam contrarij: quidam priuatiui: et quidam contradictorij.

mode tñ. Dicit in eodem gñe cause: qz relatiue oppo-
sita respectu eiusdem de eodẽ verificant diuersis
rationib⁹ vt diffinitũ ꝓpinquũ ⁊ remotũ: de isto ter-
mino supposito ⁊ cõcept⁹ vltimat⁹ ⁊ ꝯcept⁹ non vlti-
matus diuersis rationibus de naturali similitudine
sortis verificant ⁊ declaraui in materia cõceptuum.

Contra hãc diuisionem arguit. si aliq termini essent relatiue oppositi maxie essent isti pr̃ fili⁹. sed hoc est falsuz: igit. falsitas ꝯñtis pro-
bat varijs modis. Primo sic q sortes ⁊ berta sint cõ-
iuncti. ⁊ mã sortis in duob⁹ locis ponat in vno loco
disponat in esca sorti ⁊ berte ad comedẽdũ ⁊ volo
q tota pars comesta a berta ꝯuertat in mãz aptã ad
gñationez. ⁊ filr volo de parte comesta a sorte: ꝯcur
rãt sortes ⁊ berta sic q tota mã sortis sit decisa ad ge
nerationẽ: ⁊ tpe infusionis aie infundat de⁹ aiam sor
tis in semẽ ꝯ eciſuz ab illis: quo facto hoc est pr̃ ⁊ fi-
lius respectu eiusdẽ: igit ꝓpositũ. Tum scdo volo q
plato ꝯcurrat cũ katerina: ⁊ ante isusionẽ aie moria-
tur plato postea infundat aia: ⁊ fit nat⁹ fili⁹ tũc a est fi
lius: ergo habuit pr̃ez vel hz: ⁊ nõ habuit platonem:
qz nunq̃ fuit verũ dicere plato est pr̃ nec est dabilis
aliqs ali⁹ ab a. ergo a fuit pr̃ a. Tñ 3⁰ volo q fili⁹ in
diuis genuisset ex aliq̃ muliere ioannẽ: qz h⁹ nõ erat
ipo[s]le nec difforme forte a filio dei in p⁰ instãti q̃ aia
rõnalis isormaret mãm ioãnis scda psona in diuinis
in eodẽ instãti vnuisset sibi illã humanitatẽ. quo fa-
cto idem esset pater ⁊ filius respectu eiusdẽ: igitur.

Ad hanc rõnem rñdet pmo q casus nõ est pos-
sibilis saltez nãliter. etiã supnãliter est satis
difficilis: sed casu admisso dico q sortes ⁊ berta nul
lũ filiũ gñant capiendo generare ꝓprie vt est ꝓcedere
de nõ esse ad esse. Sz si capiat improprie vt sit idez
q disponere mãz ad susceptionẽ forme in loco in q̃
prius illã formã nõ habuit ⁊ sic trãseat. Si dicas ergo
idẽ gñabit se qd reputat Augustin⁹ ipossibile distin-
guo vel capiẽdo gñare ꝓprie pmo mõ ⁊ sic nego vl
capiẽdo scdo mõ ⁊ sic trãseat. dico q augustin⁹ in-
tellexit capiẽdo gñare p⁰ mõ. per hoc pz etiã solu-
tio ad vltimũ casuz de filio dei: qd nõ est incõueniẽs
sicut mihi videt pro nũc q idẽ generet se p cõicatio-
nem idiomatũ: qz hoc improprie gñare ⁊ hui⁹ sentẽ
tie est petrus de aliaco 2⁰ sentẽtiarum casu sexto.

Ad 2ᵐ casuz tactũ in arg⁰ admitto illũ. ⁊ dico q
a illo casu posito est fili⁹: qz fili⁹ katerine nã
liter nat⁹: ⁊ tñ nec hz nec habuit vnq̃ patrẽ capiẽdo
patrẽ ꝓ masculo vt ꝓbat rõ. tñ aliqs masculus cũ ge
nuit qui nunq̃ fuit nec est nec erit pr̃ eius. Et forte
eodẽ mõ nãliter stat a nasci. nec hr̃e pr̃em nec mr̃ez
nec habuisse pr̃em nec mr̃ez casu posito q pmũ in-
stãs isusionis aie a fuisset p^m istãs nõ eẽ katerine etiã
eẽ casus q solũ sint finiti hoies. ⁊ glibet hõ hñs di-
gitũ curuũ hẽat filiũ hñtẽ digitũ curuũ illo casu po-
sito idẽ erit pr̃ ⁊ fili⁹ respectu eiusdẽ: qz opz deueni-
re ad vltimũ filiũ hñtẽ digiti curuũ. ⁊ ille ẽ hõ hñs
digiti curuũ. g⁰ hz filiũ hñtẽ ⁊c̃. ⁊ nullũ nisi se: igit.

Respõdetur q casus non est possibilis: qz vna ps alteri repugnat.

admittendo tñ infinituz quelibet par⁹ possibilis est.

Termini contrarij sunt termini positiui nõ verificabiles de eodem simul na turaliter sed successiue. Predicte particule ponun tur ad differentiaz contradictorioꝝ ꝑuatoꝝ ⁊ dispa ratoꝝ. ⁊ termini ꝓprie contrarij sunt qui formas ꝯrias ꝯnotãt distincte vt albũ: nigrũ: calidũ: frigidũ. — Termini ꝯrio rũ diffi nitio.

Cõtra hãc diuisionẽ arguit. si aliq termini eẽnt ꝯrij maxie essent isti albũ nigrũ ꝯñs ẽ
falsum: qz illi termini de eodẽ verificant pz triplici-
ter. pmo si sortes ponat parisius ⁊ rome possit esse
albus ibi ⁊ niger hic. si dicas hoc dato non ꝓbas q
de eodem verificentur naturaliter qd requiritur.

Contra de eodẽ verificant nãliter: ergo. pz si sortes in duob⁹ locis alb⁹ in vno
induat pelle nigra illo posito sortes est alb⁹ ⁊ niger
nãliter: ergo q sit alb⁹ ꝯstat: q sit niger pz: qz si non
esset niger coruus nõ esset niger nec alia aialia bruta
que hñt pilos nigros qd est ꝯ porphiriũ. Sequela
pz: qz coru⁹ nõ est niger nisi qz induit plumis nigris
nec similr equus nisi rõne piloꝝ: ergo similiter sor-
tes erit niger: qz totaliter induitur veste nigra.

Similiter põt argui tertio. q idem sit album ⁊ nigrũ. signet vnum li-
gnum pedale eque vnũ digitale sit album aliud ni-
grũ: ⁊ sic ꝯñter tũc illud pedale nõ est albũ ⁊ nigruz
simul: qz hoc esset qz vna medietas est alba ⁊ alia ni-
gra qd nõ est verum in casu: ergo opz dicere q est al
bũ vel nigrũ ⁊ qua rõne vnũ reliquũ esset dicendũ.

Ad hoc arg^m facile respõdet admittendo q sor
tes sit in duob⁹ locis albus ⁊ vltra q indua
tur veste nigra altero locoꝝ. ꝯcedo q est albus ⁊ ne
go q est niger qñ dicit eadẽ rõne coruus nõ esset ni
ger nec aliqd aliud brutuz. nego ꝯñam ⁊ cõcedo q
coruus nõ est niger nisi rõne plumarũ ⁊ brutũ rõne
piloꝝ. sed plume denominãt nigrũ: qz lz nõ sunt par
tes corui cõnexionẽ tamẽ nãlem habẽt cũ partibus
corui. Eodẽ modo de pilis. sec⁹ est de veste respectu
sortis qz nõ ꝯnectit sorti nãliter. Ad aliã ꝓbationez
de pedali casu admisso: dico q nec est album nec ni
gruz: sed albũ ⁊ nigrũ simul. Et quãdo dicit nõ ha-
bet vnã medietatẽ albam nec vnam nigraz transeat.
dicit q sufficit ad hoc q aliqd sit albũ ⁊ nigrũ simul
q tot ⁊ tãtas ptes habeat albas quot nigras ⁊ ecõtra
sicut in ꝓposito de supficialib⁹ partibus loquor.

Termini cõtradictorij sunt termini quoꝝ vnus est finitus ⁊ alter infinitus eius vel termini finiti ⁊ infiniti eorundem nõ poten-
tes verificari de eodem singulari vniuoce ⁊c̃. — Termi noꝝ ꝯ dictorio rũ diffi.

Prima ps diffõnis ponit ꝓpter istos hõ non hõ ⁊ siles. 2ª pars ponit ꝓpter tales
hõ asinus nõ hõ nõ asinus. vel tales hõ nõ asin⁹ non
hõ nõ asin⁹. vel tales hõ nõ asin⁹ non hõ asinus. Ex
diffõne sequit istos terminos nõ ꝯdicere homo non
asinus: qz nõ se habẽt sicut terminus finit⁹ ⁊ infinit⁹
eiusdem: scdo sequit q ois termin⁹ infinitus cõtradi
cit sui parti: vt ly nõ homo ꝯtradicit huic parti hõ. ⁊
nunq̃ supponit ꝓ illo ꝓ quo supponit sua pars sal-

riuis: ꝫ ꝓ oīm illo ꝓ q̄ nō supponit sua ps. Ex hᵒ se quit 3ᵒ oīnūctum ex ꝯdictorijs pro q̄libet re verifi-cabile esse. 4ᵒ sequit̄ ꝙ quāto terminᵒ finitᵒ fuerit superior tāto terminᵒ īfinitᵒ īferior in supponēdo erit. ꝛ ecōtra practica istius correlary facilis est iste terminus ens est supremū in supponendo non collectiue. ꝓpterea nō ens tanto est inferior: q2 pro nullo supponit. similiter dicas de chimera ꝛ non chimera.

Cōtra hāc diffōnē cū annexis correlarijs ar. ꝯmini ꝯdictorij de eodē v̄ificabiles sūt: ergo diffō nulla. ꝓbat̄ aūs. isti termini v̄ificātur de eodē sortes si ē sortes nō sortes si ē sortes. nō currēs ꝛ currēs. igit̄. de ṗmis duobᵒ p3: ꝙ ista ē v̄a nō sortes si ē sortes ē sortes si est sortes. p3 p suā ꝯditionalē. Si nō sortes si ē sortes est sortes nō sortes si ē sortes ē sortes ꝛ vltra illa ē v̄a: ergo sbm̄ ꝛ p̄dicatū supponūt pro eodē ex q̄ est affirmatiua nō exponibilis.

De scd̄is p3: q2 currat sortes. tūc ver̄ ē dicē sortes est nō currēs ꝛ currēs p3: q2 sortes ē currens. ꝛ hec aīa nō currēs: ergo sortes est nō currens ꝛ currēs. ꝯña tenet ab equalētibᵒ: aūs nō ē dubiū: igit̄. Secūdo currēs possibiliter est nō currēs: ergo currēs ꝛ nō currēs v̄ificant̄ de eodē. aūs patet: q2 currēs possibiliter possibiliter est sedēs: ergo currēs possibiliter est non currens ab infra ad supra.

Secūdo ar. isti termini ꝯdicunt in p̄te pari ꝛ in nō p̄te pari. ꝛ tñ v̄ificant̄ de eodē: igit̄. p p̄tē parē intelligo partē ꝓportionalē parē ꝓbat̄ assumptū: q2 sortes ī p̄te pari ꝓportionali huiᵒ hore (sit ita) ꝛ sortes est in nō p̄te pari ꝓportionali huius hore p3. sortes ē ī hac camera: ꝛ hec camera ē nō ps ꝓportionalis par: ergo sortes est in nō parte proportionali pari expositoue valet ꝯña. Eodē mō sortes est in coquina ꝛ sortes est in nō coquina. puta in tunica sua. Forte dicis ꝓpter argumētū istos terminos nō esse contradictorios in parte pari in nō parte pari. sed oportet infinitare totū sic nō in parte pari.

Cōtra hoc instat̄ illi termini imediate post hᵒ verificabunt̄ de eodē p3. sumᵒ in instanti initiatiuo hore sexte p̄ribᵒ ꝓportionalibᵒ oībus illiᵒ hore v̄sus nos ꝛ sic imediate post hᵒ sortes erit ī p̄te pari. ꝛ imediate post hoc sortes erit nō ī p̄te pari. pᵒ facile p3 p exponētes apud intelligētē p̄hiam. Sed secunda probat̄ imediate post hoc sortes erit in parte impari ꝛ quandocunq̧ sortes erit in parte impari erit nō in p̄te pari. ergo imediate post hoc erit non in p̄te pari. maior est nota apud doctos in p̄hia ꝛ si nō ītelligas eā stude. minor ēt ē certa. q2 nūq̄ sortes sit ꝛ semel ē in p̄te pari ꝛ ī p̄te ipari. gᵒ qñ est in p̄te ipari est nō in p̄te pari per ꝯñs ꝓpositum q3 imediate post hoc termini ꝯdictorij verificabunt̄ de eodem.

Tertio sic: isti termini sunt ꝯdictorij sbm̄ de quo ꝯdictoriū huiᵒ p̄dicati verificat̄: nō sbm̄ de q̄ ꝯdictoriū huius p̄dicati verificat̄: ꝛ similiter isti hoīes vidētes: nō hoīes vidētes: ꝛ tamen de eodē v̄ificant̄: igit̄. p3 casu posito ꝙ ex mā sortis ꝛ forma platonis p̄ducat̄ vnᵒ aliᵒ hō: scʒ ioānes: ꝛ sit cecus sortes videat ꝛ sīlr plato: tūc isti tres homines sunt nō vidētes: p3 p cōe sophisma plures sunt nō vidētes ꝙ̄ vidētes: casu ꝙ sint nouē vidētes ꝛ vnᵒ cecus. Tū etiā vnᵒ istoꝝ triū ē cecᵒ: gᵒ isti nō vidēt. Et isti tres sūt vidētes: p3 isti duo sūt vidētes demōstratis sorte ꝛ platone: ꝛ isti duo sunt isti tres: gᵒ isti tres sunt vidētes. tenet expositorie ꝯsequētia. si negēt minor: ꝓba iste quattuor partes sunt sortes plato ꝛc̄.

Ad rōnes. Ad pᵐ de istis terminis nō sortes si ē sortes ē sortes si ē sortes nego ꝙ v̄ificētur de eodē. Insup nego v̄itatē istiᵒ nō sortes si ē sortes ē sortes si est sortes. Et ad ꝓbationē p ꝯditionalē dico tibi ꝙ v̄itas sua nō est p̄oderāda penes ꝯditionalē: sꝫ penes suppositionē extremoꝝ ꝛ hoc ꝯtingit pluribᵒ casibus vt dixi in mā de conditionalis: puta qñ ꝯditionatū distribuit̄ īfinitat̄ vl̄ singularizat̄ de duobus scd̄is terminis distinguo ꝙ verificent̄ de eodem vl̄ copulatū aut disiūctū: ꝛ sic trāseat sicut ꝓbat argᵐ vel diuisiue saltē mediāte copula de p̄ñti: ꝛ sic negatur: q2 mediāte alia copula multi nō hūt pro incōuenienti ꝯdictoria de eodem verificari: lꝫ adeo ꝓbabile sit ꝙ nulla copula mediāte de eodē singulari verificant̄. dicas q̄q̄d volueris sed loquere cōsequenter.

Ad 2ᵐ rñsio data est ad ṗmā p̄tē argumenti: q̄ ad scd̄am p̄tē dico ꝙ ꝯcludit terios ꝯdictorios imediate post hᵒ v̄ificari de eodē diuisiue: saltē si negatio īfinitās nō īfinitet totū t̄ps īclusū in copulā si aūt illud t̄ps īcludat facilius dissoluit̄ argumētū.

Ad 3ᵐ ꝯcedo ꝙ termini assignati sunt ꝯdictorij p ly huiᵒ semp demōstrādo p̄ñ istius ꝓpōnis hoc ē sbm̄ de q̄ ꝯdictoriū huiᵒ p̄ñ verificat̄ p ly hoc demōstrādo ēt sbm̄ eiusdē ꝓpōnis: ꝛ nego ꝙ verificat̄ de eodē. Fateor tñ argᵐ valde p̄ternū: sꝫ dico breuiter vtrāq̧ istaꝝ eē falsā ꝫ hoc est sbm̄ de q̄ oppᵐ huiᵒ p̄ri verificat̄: hō est nō sbm̄ de q̄ ꝯdictoriū huiᵒ p̄ri verificat̄: q2 vtraq̧ falsificat. Et ex hoc p3 ꝙ aliquod est sbm̄ supponēs de q̄ neutrū terminoꝝ ꝯdictorioꝝ verificat̄: nec sequit̄ ꝓpterea ꝙ neutrū illoꝝ supponat ꝓ illo ꝓ q̄ supponit sbm̄: q2 nō op3 omnē terminū supponētē ꝓ aliq̄ v̄ificari de ꝓnoīe demonstrāte ꝛc̄. op3 ꝙ talis terminᵒ nō h̄eat reflexionē sup verificationē eius. De secundis duc hᵒ nego ꝙ de eodem vel de eisdē verificent̄: ꝛ admitto casum dico ꝙ illi tres hoīes sunt vidētes: vt ꝓbat argumentū. ꝛ falsum est ꝙ sunt nō vidētes: lꝫ vnus illorum sit cecus: nec est simile in sophismate allegato: q2 ibi decē homines nō sunt nouem sicut hic tres sunt duo.

Termini p̄uatiue oppositi sunt terminᵒ positiuᵒ ꝛ p̄uatiuᵒ eiᵒ: vl̄ termini p̄uatiui ꝛ positiui eoꝝ nō potētes simul̄ p eodē v̄ificari cū ceteris ꝯditionibᵒ in alijs diffinitiōibᵒ assignatis. Termi-noꝝ priuatiue opposi-toꝝ dif-finitio.

Prima ps ꝓpter istos videns cecū. 2ᵃ ps ꝓp istos terminos vidēs mouēs cecum gesēs. Ex hᵒ seq̄t̄ hāc ꝯñaꝫ nō valē isti termi sūt p̄uatiue oppositi: gᵒ sunt p̄uatiui: nec seq̄t̄ isti termini sunt p̄uatiui: gᵒ sūt p̄uatiue oppositi. ꝓba correlariū ꝯ duos ṗmos terminos ꝛ duos vltimos assignatos.

Secūdo sequit̄: terminos p̄uatiue oppositos eē aūtia ad terminos ꝯdictorie

Termi[ni] priuatiue oppositi sūt an[te]cedētia ad terminos ɔ̄dictorie oppositos

oppositos p₃: b[e]n̄ sequit[ur] hoc ē cecū ꝛ hoc est videns: ergo hoc est videns ꝛ hoc non est videns. ꝛ similiter sequitur hoc est currēs ꝛ hoc est quiescens: ergo h[oc] est currēs ꝛ hoc ē nō currēs: ꝛ p ɔ̄ñs de p[ri]mo ad vltimū sequit[ur] hoc ē quiescēs ergo hoc nō ē currēs.

Termi[ni] priuatiui sunt duplices.

Tertio sequit[ur] duplices esse terios priuatiuos quedā solū actū negāt: vt ly quiescens ly currēs: ꝛ ab istis a priuatiōe ad habitū ē possibilis regressus nāliter. Aliȷ actū ꝛ po[ten]t[iam]: s₃ in hoc oēs ɔ̄ueniūt q[uod] nulli termini priuatiui negāt aptitudinē. Ex[emplum] de scd̄is vt cecū: ꝛ a talib[us] a priuatione ad habitū non est possibilis regressus nāliter. Ex hoc subsequitur lapidem non esse cecum: q[ui]a caret aptitudine vidēdi.

Cōtra dictā diuisiōnē cū annexis correlarijs arguit[ur] sic: isti duo termini vidētia ꝛ ceca sūt priuatiue oppositi: tn̄ pñt de eodē vel de eisdē v[er]ificari: igit[ur] maior est nota: ꝛ minor pbat[ur] pro pbatione suppono hāc ɔ̄ñam esse bonā sortes est cec[us] plato est cecus: ergo sortes ꝛ plato sunt ceci: tūc casu posito q[uod] sortes sit cecus ꝛ sil[ite]r plato sit cec[us]. Sil[ite]r ex mā sor[tis] ꝛ forma platonis tertius hō creetur ꝛ sit vidēs: ꝛ sil[ite]r ɔ̄stitueret[ur] q̄rtus ex mā platonis ꝛc̄. q[ui] videat tūc sortes ꝛ plato sunt ceci: p₃ per ɔ̄ñam factā: cui[us] añs est verū ꝛ ɔ̄ña bona a diuisis ad cōiuncta sine distributione affirmatiue: ergo ɔ̄ñs est verum. tamen sortes ꝛ plato vidēt: q[ui]a a ꝛ b vidēt ꝛ a ꝛ b sunt sortes ꝛ plato vt potest iterum exponere deducit[ur]: igit[ur].

Secūdo adhuc ceca ꝛ videntia v[er]ificant[ur] de eodē: igit[ur]. pbatur sic. duo vidētia sūt cecū ꝛ vidēs: ēt nāliter loquor. pbat[ur] sortes est vidēs ꝛ sortes est cecū ꝛ vidēs: p₃ iste due ptes sunt entia vidētia demōstratis duab[us] medietatib[us] q̄rū quelibet includit vnū oculū: hoc est imaginet[ur] diuidi p caput distendēdo p nasum ꝛ iste due ptes sunt sortes: ergo sortes est vidētia. Forte dices op₃ cōcludere: ergo sortes est ptes vidētes (idem est) q[ui]a sequit[ur] sortes ē ptes vidētes: ergo sortes est entia vidētia. S₃ q[uod] sortes sit cecū ꝛ vidēs p₃: q[ui]a iste medietates sunt cecū ꝛ vidēs: per ly iste demōstrādo medietates sortis q̄ru₃ vna est supra zonā ꝛ altera infra: ꝛ iste medietates sūt sortes: ergo sortes est cecū ꝛ vidēs. Minor ē nota ꝛ maior pbat[ur]: q[ui]a hec ps est vidēs demōstrata pte supra zonā: ꝛ hec pars est ceca demōstrata pte inferiori: p₃ hec pars non videt ꝛ est nata vidē: igit[ur] est ceca. q[uod] sit nata videre patet: q[ui]a est eiusdē spēi cū pte supiori: g[o] q[ui]cq[ui]d ē nata vna facere hoc est nata altera facē. Tum etiā de[us] pōt facere hanc ptē videre nulla parte superaddita nec aliqua parte remota: sed solum disponēdo vnam partem materie illius partis in oculos.

Tertio sic: nō seq[ui]t[ur] antixp̄s erit cec[us]: g[o] antixp̄s nō erit vidēs nec g[o] antixp̄s erit nō vidēs: tn̄ ɔ̄ña ē bona f₃ aliq[uo]d correlarioꝝ pcedētiū: igit[ur]. q[uod] non sequat[ur] p₃: posito casu q[uod] nascat[ur] antixp̄s vidēs ꝛ post decimū etatis sue annū vtroq[ue] oculo orbet[ur]: nūc añs ē veꝝ antixp̄s erit cec[us]: tñ ɔ̄ñs est falsu₃. de negatiua notū ē: q[ui]a ista ē v[er]a antixp̄s erit videns: puta ante decimū annum. de affirmatiua patet: q[ui]a infert negatiuam penes finitum ꝛ infinitum.

Ad has r̄ndet[ur]. Ad p[rimu]m de istis terminis videntia ꝛ ceca cōcedo q[uod] sunt priuatiue oppositi: ꝛ nego suppositionē ex q̄ depēdet arg[umentu]m: sc₃ q[uod] seq[ui]tur sortes est cec[us]: plato est cecus: ergo sortes ꝛ plato sunt ceci: qn̄ dicit[ur] arguit[ur] a diuisis ad ɔ̄iūcta affirmatiue sine distributione distinguit[ur]: vel cū dictione includēte negationē ꝛ sic ɔ̄cedo: vel sine dictiōe includēte negationē ꝛ sic nego. dico q[uod] nō op₃ ɔ̄ñam valere q̄n ar[guitur] cū dictiōe icludēte negationē. vel dico q[uod] v[ir]tualr ar[guitur] cū distributiōe termini iclusi in ly ceca: q[ui]a ceca sūt aialia q̄rū nullū aial videt vbi ly aial distribuit[ur]: ꝛ dico simpl[icite]r ly aial distribuit[ur]. ꝛ dico simpl[icite]r i arg[ument]o casu ad misso q[uod] sor. ꝛ plato sūt vidētes: ꝛ falsū est q[uo]d sūt ceci.

Declaratio terminorum priuatiue opposi[torum]

Ad 2[a]m rōnes nego assumptū. Ad pbationem duo vidētia sūt cecū ꝛ vidēs nāliter ɔ̄cedo sicut pbat rō vt mihi videt[ur]: q[ui]a sortes habēs duos oculos est entia vidētia: vt pbat p[rimu]m arg[umentu]m expositorium: ꝛ idē est vidēs ꝛ cecū vt pbat 2[m] arg[umentu]m: saltē capiendo vidēs ꝛ cecū copulatim: q[ui]a pars sortis sub zona non est vidēs: vt notū ē. ꝛ ē nata videre: vt pbāt rōnes assignate: ergo ꝛc̄. Ex hoc sequit[ur] q[uod] q̄libet pars itegralis sortis nō icludēs oculū vel ptē oculi ē ceca. Seq[ui]tur secūdo q[uod] sortes est aliq[ui] hoies q̄rum infiniti sunt ceci ꝛ infiniti vidētes correlariū est facile tenēdo partem integralē hois esse hoiem: sicut tenet verior posi[ti]o. Tertio sequit[ur] q[uod] aliquid est cecū per nām: q[uo]d nō poterat videre per naturam: patet de digito sortis.

Ad 3[m] rōnem vbi tāgit[ur] de bonitate istaꝝ ɔ̄ñaꝝ antixp̄s erit cecus: ergo antixp̄s nō erit vidēs. duplex pōt esse r̄nsio. vno[modo] nego q[uod] nō sequat[ur] imo vtraq[ue] ɔ̄ña est bona. Ad pbationē admitto casu₃: nego q[uod] illo casu posito ista sit vera antixp̄s erit cecus. ꝛ qn̄ arguis antixp̄s erit cec[us] post decimū etatis sue annū: g[o] antixp̄s erit cec[us]. nego ɔ̄ñam: q[ui]a arguit[ur] a pte: nō ad totū cū dictiōe icludēte negationē: ꝛ talis ɔ̄ña nulla est queadmodū nō seq[ui]t[ur] sortes ē nō alb[us] rome: ergo sortes ē nō alb[us]. Nec sequit[ur] hec aia est nō habēs logicā in pede: ergo hec aia est non habens logicā. Sed forte adhuc argues pbādo istā veram antixp̄s erit cecus: q[ui]a antixp̄s in hoc tpe erit cecus: ergo antixp̄s in aliquo tempore erit cecus in vltra in aliquo tempore erit cecus: ergo erit cecus.

Respōdeo hoc arg[umentu]m h₃ apparētiā₃ ꝛ sil[ite]r pbaret istā verā: Adā fuit oīs hō: sed pōt dici negādo ɔ̄ñam vltimatā quā ptendis iferre. s. istā: antixp̄s in aliq̄ tpe erit cec[us]: g[o] antixp̄s erit cecus: q[ui]a aliq̄liter arguit[ur] a nō distributo ad distributū ex pte tempoꝝ: ac si sic diceres antixp̄s in aliq̄ tpe nō videbit: ergo non videbit: patet per exponentes illius antixp̄s erit cecus: q[ui]a sic exponitur antixp̄s non videbit ꝛ antixp̄s erit aptus natus ad videndū.

Secūdo r̄ndet[ur] ad idem: concedo q[uod] neutra ɔ̄ñaꝝ factaꝝ v₃. ꝛ dico q[uod] hoc non est ɔ̄ correlariū: q[ui]a volo dicere q[uod] terius priuatiu[us] terminū ifinitū ꝛ ppōnem negatiuā isert mediāte copula de p̄nti: vel op₃ addē illā pticula₃ in q̄libet parte tpis futuri i añte ꝛ i ɔ̄ñte: ꝛ tūc ɔ̄ña valebit vt sequit[ur] antixp̄s in q̄libet pte tpis futuri erit cec[us]: g[o] antixp̄s

erit non

erit nō videns ⁊ vltra: ergo antixp̄s non erit videns.

Terminorū quidā absolut⁹: quidā ɔnotatiuus. Termin⁹ absolut⁹ est qui nihil vltra materiale significatū nec aliqualiter illud importat nec īportaret esto q̄ sig̃tum mā̃le haberet fm̄ q̄ absolut⁹ est. Per mā̃le sig̃tum in ꝓposito intelligo sig̃tum pro quo termin⁹ natus est supponere nō ampliat⁹ ⁊c̄. vel si nō sit nat⁹ nisi per ampliationē sig̃tum mā̃le cognoscit̄ penes terminū positū primo loco sue diffōnis. Ex hac diffōne sequit̄ istos terminos sedēs: stās: idē: diuersum: nō est absolutos ⁊ lʒ nihil vltra mā̃le sig̃tum importēt: tamē illud significatū mā̃le aliq̄liter se habere denotāt: ly sedens sortē ɔnotat hr̄e mēbra disposita: puta sup sese flexa ⁊ ly idē aliquē respectū in ordine ad rē p̄o q̄ supponit īportat: lʒ respect⁹ nō sit nisi res ꝑ q̄ supponit: tn̄ respectiue aliq̄liter sig̃re. 2° sequit̄ istos terīos albū nigrū pure adiectiue sumptos nō eē̄ absolutos q̄̃ q̄̃ nihil vltra mā̃le sig̃tum importēt: si tn̄ sig̃tum mā̃le haberēt importarent qḋ sufficit. 3° sequit̄: nullū terminū fictum esse absolutū nec sil'r sincathegoreumatici: saltēʒ fm̄ q̄ termini ficti sunt vel sincathegoreumatici: patet q̄ꝛ oēs termini ficti sig̃tum mā̃le impossibiliter se habere denotāt: per ɔñs aliqual'r. De secūdis satis patet q̄ nō habēt sig̃tum mā̃le fm̄ q̄ sincathegoreumata vel dato q̄ haberēt opʒ vltra mā̃le sig̃tum aliq̄d vel aliqualiter: saltē vniuoce īportare.

Cōtra hāc diffinitionē arguit̄: si aliq̄s terminus eēt absolut⁹ maxime esset ly homo: sʒ diffinitio illi termino nō cōuenit: igit̄. Maior est nota: ꝓbat̄ minor: q̄ꝛ iste terīus hō vltra sig̃tuʒ mā̃le ꝑ q̄ supponit īportat humanitateʒ de formali: puta qñ supponit ꝑ deo: ēt qñ suppōit ꝑ hoīe picto figurā similē dispōnē priū ɔnotat: insup qñ supponit ꝑ hoīb⁹ viuis creatis totalitatē ɔnotat al's supponeret ꝑ digito sortis: igit̄ quocunq̄ʒ modo capiatur est ɔnotatiuus.

Secundo ad idē arguit̄: iste terīus sortes nō est absolut⁹: ergo nec iste terminus homo. tenet ɔñs: añs ꝓbat̄ nullus terminus est absolut⁹ qui supponit ꝑ aliq̄ re sic q̄ possibile est illū nō supponere ꝑ illa re ipsa re ꝑmanēte sʒ iste terminus sortes res ꝑ q̄bus supponit sic sig̃t q̄ possibile est illas res in rerū nā manere illo termino sortes nō supponente ꝑ illis dato q̄ esset in ꝓpōne. Maior pʒ: q̄ꝛ in hoc solū dr̄nt termini absoluti a terīis ɔnotatiuis: vt postea dicet̄. ꝓbat̄ minor: multis modis: q̄ꝛ iste terīus sortes ante baptismū nō supponebat ꝑ sorte: ⁊ tn̄ tūc res fuit. Tū ēt iste terīus sortes iā supponit ꝑ sorte: ⁊ tn̄ crastina die nō supponet ꝑ eo supposito q̄ bene hac nocte tenet ⁊ acquirat aliquā pteʒ de nouo: tunc ille terminus sortes nō supponit pro illo binario pro quo heri supponebat: ex quo ille binarius iam est pars sortis: ⁊ nulla pars sortis est sortes.

Tertio sic: si aliquis terminus esset absolut⁹: maxime esset aliquis istoꝝ hoīes: albedo: vel ens: q̄ꝛ nihil nec aliqualiter vltra significatum materiale importāt ⁊ sic se habēt q̄ non stat res pro quib⁹ supponūt esse quin de eis sit verū dicere: hec sunt hoīes hoc est ens ⁊c̄. Sed q̄ nō sint absoluti patet: q̄ꝛ oīs terminus absolut⁹ est in p̄dicamēto substātie: sed nullus illoꝝ est hmōi: q̄ꝛ ly substātia de nullo illoꝝ vniuersaliter verificat̄ patet intuēti: etiāʒ de p̄mo patet q̄ nō sit absolut⁹: q̄ꝛ si sic ista esset alicuius p̄dicabilis p̄dicatio hec sunt hoīes demōstrando q̄̃tuor ptes sortis ⁊ platonis. ɔñs est falsū: q̄ꝛ maxime esset gn̄is vel speciei qḋ est falsum: q̄ꝛ nō sequit̄ hec sunt hec: ergo hec sunt hoīes: p ɔñs ab inferiori ab superius affirmatiue nō valeret ɔña: igitur.

Ad rōnes rn̄detur. Ad p̄mā transeat maior negatur minor. Ad ꝓbationem ille terminus homo cōnotat humanitatē. Ad hoc rn̄deo p ꝓpositiones. Prima: iste termin⁹ hō vt supponit ꝑ deo humanitatē ɔnotat: ⁊ p ɔñs nō est absolut⁹ fm̄ q̄ ꝑ deo supponit vt ꝓbat rō. h⁹ facile ē ꝓbare: q̄ꝛ sic supponit pro 2ª ꝑsona q̄ si dimitterēt humanitatē nō esset amplī⁹ hō. 2ª ꝓpō: iste termin⁹ hō sig̃t hoīes pictos cōnotatiue pʒ: si esset effigies humana cerea q̄ post hoc efficeret̄ spiritea nō esset ampli⁹ hō nec homo pictus. Tertia ꝓpō: necessariū est dicere istū terminum hō ɔnotatiuū in ordine ad hoīes viuos creatos tenēdo nullā ptē hoīs eē̄ hoīem: q̄ꝛ in q̄̃cūq̄ʒ ɔueniētia essentiali ɔueniūt sortes ⁊ plato i illo ɔueniūt sortes ⁊ digit⁹ eius. 4ª ꝓpō: nō est bene defensabile q̄ iste termin⁹ hō sit absolut⁹ in ordine ad suū sig̃tū nō vltimatū. s. ad tales terminos hō hō: q̄ꝛ tunc ista esset p̄dicatio gn̄is vel sp̄ei: ly hō est aīal q̄ non sit dr̄ia ꝓpriū vl' accn̄tis nō est dubiū: ⁊ nō ē idēptica nec disparata. q̄ nō sit disparata pʒ: volo q̄ iprimat̄ i carne sortis vel i carne asini ille terīus hō: tūc ista est ṽa ly hō ē aīal: saltē tenēdo q̄ ps aīalis sit aīal. 5ª ꝓpositio ē: terminus hō absolute hoīes viuos siue totalis siue partiales significat: pʒ. Tū q̄ꝛ cōis fama ad hoc est ⁊ illa nō oīno deꝑdit̄: ⁊ in nulla alia sig̃tione ē absolutus: vt pʒ ex p̄cedētib⁹. Tū q̄ꝛ inter hoīes totales ⁊ partiales est ɔueniētia essentialis: puta habere aīam rōnalem: ⁊ ab omni tali est abstrahibilis cōcept⁹ absolutus ⁊ nō nisi ly homo: igit̄. Ad scđm nego añs: lʒ non esset negandū fm̄ modum loquendi. Pauli veneti qui dicit q̄ sortes tantū vʒ sicut vocatū sortes.

Ad ꝓbationē añtis q̄ tāgit regulā quā dabimus ad cognoscēduʒ terīos absolutos. Si aliq̄s terīus absolut⁹ ē nō stat quālibet illaꝝ reꝝ pro qua vl' quib⁹ talis termin⁹ ṽificabilis est in rerū nā esse quin pro tali vel talib⁹ supponat q̄̃litercūq̄ʒ res ipse disponant̄: ꝓpterea nō stat sortē eē̄ siue idiuisibiliter in loco siue extensiue cum accn̄tib⁹ siue sine accidentib⁹ quin semper sit verum dicere hoc est sortes. Secus est de terminis connotatiuis: intellige nisi deponat̄ a sua significatione vel nondum sit impositus.

Tūc ad formā argumēti de isto terīo sortes: nego añs. s. q̄ iste terīus sortes nō sit absolutus: ⁊ nego q̄ regula assignata ꝑ terminis absolutis nō ɔueniat illi. Ad p̄mā iprobationē stat illa res eē̄ ꝑ q̄b⁹ ly sortes supponit illo termino sortes nō supponēte pro illis trāseat illa ꝑticulariter: sed nihil cōtra regulā: q̄ꝛ non stat quālibet illarum rerum in re-

Termi/norū qui dā abso lut⁹: qui dā ɔno tatiuus.

Termi/n⁹ abso lut⁹ dif/finitur.

Iste ter minus hō quō ɔnotati ue signi ficet.

rum nã esse qn pro aliq̃ illarũ supponat q: non stat sortẽ esse qn de illo vex sit dicere hoc est sortes : vl' si volueris alr explicare sic : termin⁹ absolut⁹ nõ desinit supponere: nõ ꝓpter aliquẽ rei defectũ ꝓ q̃ supponebat si sit singularis nũi nõ collectiu⁹. vl ꝓpter defectũ aliq̃rũ rex si sit pluralis nũi : nõ sic aũt ẽ de terio cõnotatiuo q desinit supponere ominino suo mãli sigto in rerũ nã manẽte. practica de istis terminis album nigrũ hõ sortes: tũc ꝯcedo q stat mãm ⁊ formaz sortis eẽ in rex nã illo terio sortes nõ supponẽte ꝓ illis: tñ qñcũq nõ supponit ꝓ illis hoc est pp defectũ alicui⁹ rei ꝓ q̃ ꝑius supponebat: puta ꝓpter defectuz sortis nec vz dicere q ille termin⁹ album nõ desinit supponẽ ꝓ sorte: nisi ꝓpter defectũ alteri⁹ rei. s. albedinis: q: dato q hoc eẽt vex : nõ tñ desinit supponẽ ꝓpter defectuz rei ꝓ q̃ ꝑius supponebat. Ad scd̃am iprobationẽ distinguo q ille t'min⁹ sortes nõ supponebat ꝓ sorte añ baptismũ. vl' si de terio vocali scripto vl nõ vltimato loq̃ris: ⁊ sic ꝯcedo. vl si de mentali vltimato puta de nãli silitudine rei : ⁊ sic nego. nec sequit ꝓpterea q termin⁹ vocalis non sit absolutus: q: defect⁹ ipõnis fuit cã q̃re nõ supponebat ꝓ illa re. Ad tertiã iprobationẽ admitto eo q sortes binũ ⁊ aliquã partẽ acgrat de nouo. Nego q ille terminus sortes nõ supponat ꝓ illo binario ꝓ q̃ heri supponebat: ⁊ qñ dr ille binari⁹ est nũc ps sortis ꝯcedo q est ps alicui⁹ sortis nũc : sz nõ est ps illi⁹ sortis pro q̃ heri supponebat. Et qñ dr ps sortis nõ ẽ sortes cõcedo q ps sortis nõ est ille idẽ sortes cui⁹ est ps: sz est vn⁹ ali⁹. Et si dicas sortes nũq̃ maneret idẽ duob⁹ dieb⁹ ꝯtinuo hoc ẽ incõueniẽs apud mltos : sed nego assumptũ: imo glibet sortes manet idẽ: sz bñ vex ẽ q nunq̃ duob⁹ dieb⁹ ꝯtinuo manet idẽ totale cõpositũ. Ex hoc pz q nãlis silitudo q̃ hodie repñtat totũ sortẽ die crastina solũ sortẽ partialẽ repñtabit. Ex q̃ vltimat⁹ ꝯcept⁹ non equocat in sigñdo nãliter ꝓprie de silib⁹. vide holkot in vltia determinatõe.

Ad 3ᵐ de istis tribus terminis hoies ens albedo transeat q sint termini absoluti: ⁊ qñ dr ois termin⁹ absolut⁹ ponit in ꝑdicãto sbe dico q nõ opz: sz oẽs termini absoluti icõplexi ⁊c̃. ponunt in ꝑdicamẽto entis quẽadmodũ ly sba met. nec vz auc̃itas Aristotelis in opp̃ᵐ : q: in hoc sorte est fidei ꝯri⁹ ex quo accñs ꝑ se exisit nec euidẽter ꝯstat hoc esse ꝯ nãz accidẽtis. facile est dicẽ alr si volueris q nullus terminus põt accñia absolute sigñre: ⁊ tũc ly albedo ⁊ silr ly ens in sigñdis accñtib⁹ sũt termini ꝯnotatiui: q: aptitudinez inhesiõis ꝯnotarẽt. ⁊ sic ly ens equoce sbaz accñs sigñbit sbam mediãte ꝯceptu absoluto q ẽ met ꝑdicamentũ sbe. accñs vo mediãte conceptu ꝯnotatiuo ꝑdicamẽti q̃litatis sigñret. ⁊ sic dicendo vl ly ens nõ esset trãscẽdens vel ly sba esset trãscẽdens. ⁊ ois sba esset ens ⁊ ome ens esset sba. De 3° terio. s. ly hoies distinguo q ly sba nõ ꝑdicet de eo vlr vl' fm se ⁊ sic ꝯcedo: vel fm suũ sinonimũ in nũo plurali ⁊ sic nego. Ad scd̃am ꝓbationez ista esset alicui⁹ ꝑbilis hec sũt hoies distinguo vel si hec tñ valeat sicut isti hoies ⁊ sic concedo q est ꝑdicatio ꝯñis ꝯñter ad illa q̃ dixi in ꝑbilib⁹. vl si ly hec tñ valeat sicut hec entia. ⁊ sic trãseat q nõ sit alicui⁹ ꝑbilis ꝑrio: q: nõ ẽ directa tñ q̃ directa i t'minis absolutis qd̃ regrit. vl possis dicere q ẽ ꝑuo gñis. ⁊ q nõ opz semꝑ ꝯñam valẽ ab inferiori ad superius etiam in terminis absolutis: q: hoc nõ incõuenit in cõnotatiuis vt ꝑius visum est.

Terminus ꝯnotatiu⁹ est termin⁹ q vltra mãle sigñtũ aliqd iportat vel ipm mãle sigñtũ aliq̃liter se hr̃e denotat. ꝑ⁹ ps ꝓbat ꝓpter tales terios calidũ albũ 2⁹ ꝓpter istos pedale currẽs. Et duplex est termin⁹ ꝯnotatiu⁹. s. ꝯnotatiuus intrinsece ⁊ ꝯnotatiu⁹ extrinsece. Termin⁹ ꝯnotatiuus itrinsece est termin⁹ q distincte ptẽ essentialẽ vl ptes essentiales vltra mãle sigñtum importat. nihil aliene denotãs nisi forte sub disiũctione. Dr distincte ꝓpter istos terios idẽ diuersum q ptẽ essentialem ꝯnotãt. sz nõ adeq̃te. Dr vltra mãle sigñtũ ꝓpter tales terios mã forã ps essentialis q ptẽ essentialẽ importãt. sz nõ vltra mãle. Dr nihil aliene ꝓpter istos terios risibile flebile q bñ ptes essentiales ꝯnotãt : sz vltra copulatũ fletũ vl risum aliene designant. Dicit nisi sub disiunctione ꝓpter istũ terminũ q̃le q ẽ ꝯnotatiuus intrinsece vt postea dicet: q: oẽm suã ꝯnotationez sub disiũctione ad ptes essentiales importat. Dr partẽ vl ptes ꝓpter istuz terminũ a si imponat ad sigñdũ omnes hoies cõnotando materiaz ⁊ formã siue copulatim siue disiunctim. quoniã siue sic siue sic cõnotat est semꝑ connotatiuus intrinsece.

Terminus ꝯnotatiu⁹ extrinsece ẽ terminus nõ adeq̃te ptẽ essentialẽ vltra mãle sigñtũ iportãs ⁊c̃. sz aliqd aliud vl aliquẽ modũ se hñdi. Ex⁹ clarẽt de istis terminis rubeum pr stãs: q: ꝑmi duo aliqd vltra mãle adducunt. tertius vo modũ se hñdi sui mãlis sigñti denotat. Et termin⁹ dr extrinsece ꝯnotatiu⁹ : q: aliqd de fo⁊ali importat qd̃ nõ est intra mãle sigñtum sed ex̃. Opposito mõ termin⁹ dr ꝯnotatiu⁹ itrinsece. Et adhuc bifariaz se hz termin⁹ ꝯnotatiu⁹ extrinsece. Quidaz est min⁹ ꝯnotatiu⁹. Ali⁹ vo magis ꝯnotatiu⁹ extrinsece. Termin⁹ magis ꝯnotatiu⁹ extrinsece est ille q plib⁹ ꝯnotationib⁹ copulatim ꝯnotat q̃ ille cui cõparat. Exᵐ peculiare ẽ de istis duob⁹ terminis vle ⁊ ꝑbile. quoꝶ ly ꝑbile magis ꝯnotatiu⁹ ẽ: q: duas ꝯnotationes copulatim importat (copulatim) intelligo fo⁊aliter vel equalẽter. q̃rum ꝯnotationũ vna dũtaxat pticipat ly vniuersale. Et hoc pz q lz genus plura q̃ sua spẽs ꝯnotet: nõ dr tñ magis ꝯnotatiuuz q̃ spẽs: q: nõ pluribus q̃ sua spẽs ꝯnotationib⁹ ꝯnotat: sed oẽs suas ꝯnotationes sub disiunctione ad cõnotationem speciei importat. Sequit etiã nullum terminũ esse magis cõnotatiuum q̃ alterum loquendo ꝓprie nisi cõnotationem alterius includat aliquid supaddẽdo.

Tertio sequit nõ idẽ esse extrinsecũ ꝯnotare ⁊ extrinsece: q: extrinsece ẽ aliqd vel aliq̃liter respectu alteri⁹ denotare q̃liter aliter nõ denotat nõ admodum superioꝶ ⁊ inferioruz : sed extrinsecum cõnotare est aliquam rem quã non importat alter siue ad modum superiorum siue nõ importare. vt

Termi/n⁹ ꝯnotatiuus diffinit.

Termi/n⁹ ꝯnotatiuus duplex i[n]trinsece ⁊ extrinsece.

Diffõ t'mini ꝯnotatiui itrinsece

Diffõ termini ꝯnotati[ui] extrinsece.

tare. vt ly coloratū in ordine ad ly album.

Contra dicta arguit͂ p̄mo fm dicta sequeret͂ istū terminū q̄le vel istū terminū. a p̄misso casu esse ꝯnotatiuū intrinsece ⁊ istū terminū sortes rōnalis nō eē ꝯnotatiuū itrinsece ꝯn̄s est falsū p vtraq₃ pte: igit͂ falsitas ꝯn̄tis ꝓbat͂ p̄mo de isto termino sortes rōnalis: q₂ ista est predicatio directa sortes est sortes rōnalis ⁊ nō est accn̄talis vt notū ē: nec essentialis quidditatiua: q₂ p̄dicatū est ꝯnotatiuū: ergo est essentialis ⁊ nō qdditatiua ⁊ vltra: ergo vnum extremoꝝ est ꝯnotatiuū itrinsece: ⁊ nō sb̄m: ergo p̄dicatū sed p̄ᵐ ꝯn̄s ꝓbat͂: q₂ ly sortes rōnalis nō ꝯnotat distincte ptem essentialē rei pro q̄ supponit: imo oēm aiam rōnalē ꝯnotat: sicut ly rōnale p regulam cōem. Quicqd sig̃t ps cōplexi ⁊c̄. ꝓbat͂ falsitas ꝯsequētis p p̄ᵃ pte: q₂ ly q̄le esset ꝯnotatiuū intrinsece: q₂ si sic istud disiūctū rōnale vel albū eēt ꝯnotatiuū intrinsece q₂ nihil ꝯnotat nisi sub disiūctiōe ad ptem essentialē: ⁊ illa rō p̄us assignabat͂. si ꝯcedas illatum sequeret͂ arguēdo per p̄mā regulā antepredicamentalē hanc esse essentialē sortes est colorat⁹: q₂ p pte ista est essentialis sortes ē rōnale vł albū: ⁊ ista ē essentialis rōnale vel albū ē coloratū: ꝙ ly a nō sit ꝯnotatiuū itrinsece casu p̄misso p₃: q₂ ly a ē magis ꝯnotatiuus q̄ ly rōnale: ⁊ ois termius magis ꝯnotatiuus est extrinsece ꝯnotatiu⁹ igit͂. ꝓbat͂ maior: q₂ ly a duab⁹ ꝯnotationib⁹ ꝯnotat vna māᵐ altera formā: sec⁹ est de ly rationale cum solum vnā cōnotationē habeat.

Ad hāc rōnē r̄ndet͂ ꝯcedēdo ꝯn̄s illatū pro p̄ma pte: sed negat͂ p vltima. Ad ꝓbationem vltime ptis de isto terio sortes rōnalis cōcedo ꝙ non distincte ꝯnotat partē essentialē rei pro q̄ supponit: nec hoc requirit͂: sed sufficit ꝙ nihil cōnotet nisi sub disiunctione ad ptem essentialem pro qua supponit.

Ad improbationē p̄me ptis. Et p̄ᵒ ad illud quo ꝓbat͂ ꝙ iste terius q̄le nō sit ꝯnotatiu⁹ intrinsece: q₂ si sic seq̄ret͂ ꝙ illud disiūctū rōnale vel albū esset cōnotatiuū intrinsece transeat hoc qn̄ infers ex hoc sequit͂ istā esse essentialē sortes ē colorat⁹ arguēdo p p̄mā regulā antepredicamētalē: nego ꝙ hoc sequat͂ ⁊ dico ꝙ argᵐ factū nō ꝓcedit ꝯ̄ intentionē regule: q₂ ad arguēdū per regulā₃ opoꝛtet semp arguere in p̄dicatione directa tan̄q̄ directa: mō ista nō est directa tan̄q̄ directa rōnale vel albū est coloratū: dato ꝙ esset essentialis. ⁊ ratio est: q₂ stat sb̄m pro aliquo supponere absq₃ hoc ꝙ p̄dicatū pro illo supponat: patet intuenti. quid requiritur ad predicationē directam tan̄q̄ directam dixi in predicabilibus.

Ad aliud qđ tāgit͂ de illo terio a casu p̄misso nego qn̄ sit terius ꝯnotatiu⁹ itrinsece. Et qn̄ dicis ē magis ꝯnotatiu⁹ q̄ ly rōnale ꝯcedo vt ꝓbat rō: s₃ nego minorē ꝙ ois terius magis cōnotatiu⁹ q̄ alē sit cōnotatiuus extrinsece: sed solū omnis terminus magis ꝯnotatiuus extrinsece q̄ alter est cōnotatiuus extrinsece: sicut omnis terminus magis cōnotatiuus intrinsece q̄ alter est connotatiuus intrinsece.

Secundo ar͂ sic s₃ dicta isti t̄mini sūt ꝯnotatiui: idē quātitas discreta. ꝯn̄s ē falsū: igit͂ falsitas ꝯn̄tis ꝓbat͂: q₂ nō stat res p q̄bus supponūt p̄manē in reꝝ nā q̄litercūq₃ disponant͂ qn̄ illi termini sint p illis reb⁹ v̄ificabiles: vt nō stat sortē esse quin sit idē ⁊ sīr quātitas discreta: sed p̄us dictū ē oēs terios sic se h̄ntes esse absolutos: igitur.

Ad hāc rōnem r̄ndeo ꝯcedēdo ꝙ fm dicta dicti duo t̄mini sint ꝯnotatiui: ⁊ qn̄ dicis sic supponūt p reb⁹ ꝙ non stat res esse qn̄ p illis v̄ificabiles sint ꝯcedo: ⁊ nego ꝙ p̄us dcm̄ sit oēs terios sic se habētes eē absolutos: s₃ solū dcm̄ ē oēs terios absolutos sic se h̄re ⁊c̄. Si vis regulā p ꝯnotatiuis ingrere hāc do. soli termini ꝯnotatiui sic se h̄ūt ꝙ stat res p q̄b⁹ supponūt eē: ⁊ tales terios p talib⁹ reb⁹ nō supponere dato ꝙ sit i ꝓpōne ⁊ nō cadat a figtione ⁊c̄. sed nō oēs termini ꝯnotatiui sic se h̄ūt ⁊c̄. 2ᵃ ps ꝓbata ē p argᵐ: ⁊ p̄ᵃ ps sufficiēter est ostēsa soluendo argumenta ꝙ termini absoluti nō sic se habeāt ⁊c̄. S₃ aliqs terios ꝯnotatiuos sic se habē dubitat nemo: imo v̄eīn plurimū patet de istis terminis albū sedens quī pro soꝛte supponūt tn̄ stat soꝛtē esse illis terminis nō supponētibus p eo: puta si soꝛtes esset stans ⁊ niger. Regula de terio ꝯnotati uis.

Tertio ar͂ sic: isti termini sūt ꝯnotatiui in lapide de hoīs: nāli silitudo soꝛtis: ꝯcept⁹ nō vltimat⁹ cui sb̄oꝛdinat͂ ly albū: tn̄ dissō nō ꝯuenit ei: igit͂. de p̄mis duob⁹ p₃: q₂ appellāt sig̃ta soꝛalia dicēdo notitia i lapide coꝛp⁹ hoīs: ēt r̄ndet͂ ad q̄stiua p̄mētoꝝ accn̄tiū: vt si q̄rat͂ vbi ē albedo: dr̄ in lapide. De nāli silitudine soꝛtis p₃: q: q̄ ē soꝛtes nō cadit sb̄ sensu: s₃ solū accn̄s ei⁹ p ꝯn̄s notitia sensualis soꝛtis nō ē absoluta: q₂ nulli⁹ rei abn̄tis pōt h̄ri notitia absoluta: saltē singularū ⁊ incōplexa ⁊ vltra. notitia sensualis non est absoluta: ergo neq₃ notitia intellectiua que causatur ab illa.

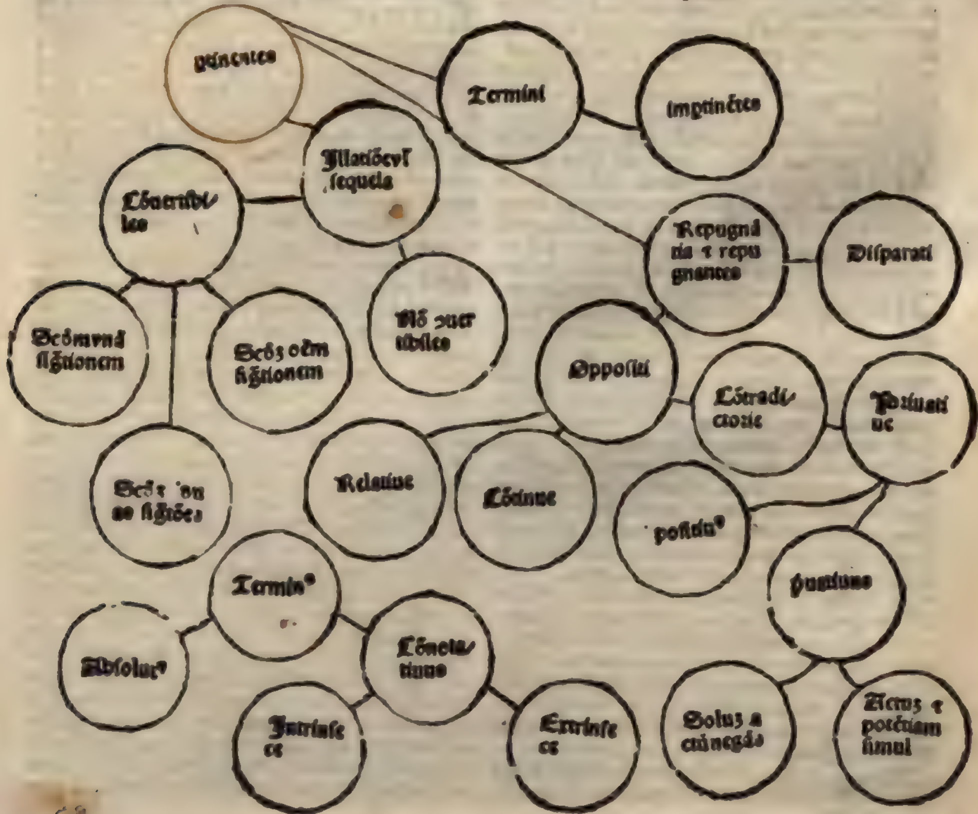
De vltio terio p₃: puta ꝙ ꝯceptū vltiato huius t̄mini albū nō ꝯueniat dissō: q₂ si sic maxime h̄ret sig̃ū soꝛale distinctū a nāli: qđ nō ē itelligibile p₃: q₂ ꝯcept⁹ hui⁹ termini albū ē adeo bn̄ nālis silitudo oiu₃ albedinū sic nālis silitudo reꝝ albaꝝ. qđ si negeᵹ seq̄ret͂ ꝙ ꝯcept⁹ hui⁹ termini albu₃ nō sig̃ret albedines nālr ꝓ ꝓe ⁊ notū ē ꝙ nō sig̃t albedines ad plm̄: igit͂ nullo modo sig̃t albedines: p ꝯn̄s nō ꝯnotat albedinē de soꝛali. Si dicas ꝙ ꝯcept⁹ hui⁹ t̄mini albū ē nālis silitudo albedinū: sic reꝝ albaꝝ libēter scirē q̄re pot⁹ ꝯnotat albedinē q̄ rē albā: ⁊ q̄re p re alba q̄ p albedie suppōit: nec possis dicē ꝙ sig̃t albedinē in obliq̄ ⁊ rē albā i recto: q₂ suppono tecū ꝙ est terius incōplex⁹ ⁊ vniuersale: sicut tenet cōis opinio.

Ad hāc rōnē q̄ ad p̄mos duos terios. s. i lapide hoīs i p̄cedēnb⁹ dixi ꝙ sūt t̄mini ꝯnotatiui ⁊ ꝙ nō icōuenit rectū eē absolutū ⁊ oblique ꝯnotatiuos. immo ille terius hoīs supponit p re possessa ab hoīe ꝯnotādo hoīe₃ sīr dicēdo h⁹ ē hoīs albi: ly albi nō appellaret albedinē adiacē hoī: s₃ solū rei possesse. Sed q₂ nō ē facile recedēdū a cōi vsu nego ꝙ iste terius hoīs sit ꝯnotatiu⁹: imo ē sinonim⁹ cū illo terio hō q̄ ad vnū sig̃tū vltimatū. s. ⁊ nego ꝯn̄a₃ facit appellationē soꝛal' sig̃ti: g⁹ ē ꝯnotatiu⁹: q₂ h̄ fm multos ē tal' appellatio soꝛtes nescio ē cne: soꝛtes ꝯtin

genter ē hō: ɀ tñ illi termini eīs hō nō sūt ɔnotatiui. 2° dico φ dicēdo corp⁹ hoīs: ibi nō ē appellatio: sed modus sigñdi grāmaticalr̄ p modū₃ vt cui⁹ ex pte ly hoīs. De isto terio i lapide nō ē incōueniēs totū esse ɔnotatiuū: ɀ nullā suā ptē ɔnotatiuā: quēadmodū₃ plerūq₃ in logica ɔsiderāt totū aliqd sigñre: ɀ nulla₃ suā ptē illud sigñre. p₃ de istis cōplexis sortes si ē sortes: nō sortes. q̄ lapidē sigñt tñ nulla ps illū repñtat vlteri⁹ nego φ diffō nō ɔuenit illi terio in lapide: qꝛ supponit p aliq̄ re ɔnotādo lapidē tāq̄ locū sbm vl̄ totum illius rei. de his plene dicā in p̄mētis. Quo ad tertiū terminū₃: puta de nāli similitudine sortis: nego φ sit termin⁹ cōnotatiuus: ɀ cōcedo φ diffinitio nō cōuenit ei. Fateor tamen φ magna apparentia est nullum terminū₃ esse absolutum sicut in materia cōceptuum ppter varias rōnes pluries hesitaui.

Ad pbationē q̄ dr̄ φ res q̄ est sortes nō cadit sb sensu: g ɔñs notitia sensualis sortis nō est absoluta. ɔcedo totū imo nullā notitiā sensualē de sorte habem⁹ nec de aliq̄ sba clap̄ ē: qꝛ sortes nō ē obm sensus: vt patebit i libris de aīa. ɀ g ɔñs iste nō sūt de rigore ɔcedēde: video sortē: audio sortē vl̄ tango: qꝛ nullā visionē de eo hēo: s₃ solū de colore suo. s₃ ex his nō sequit̄ g̃n ɔcept⁹ itellectualr̄ sit absolut⁹: qꝛ ille ē abstract⁹ ex notitijs sensitiuis aliap̄ rep̄ elicit⁹ talem sbam repñtās nihil aliene denotās. De vltio terio. s. ɔceptu vltiato hui⁹ termini albū ɔcedo φ ē ɔnotatiuus et hñs sigñū sortale distictū a nāli. Et qñ dr̄ h⁹ nō ē itelligibile nego: qꝛ dato φ eēt ipoīe h⁹ nō īseqt̄. Ad pbōnē vl̄ ē nālis silitudo albedis ɀc̄. dico φ sic. qꝛ als nō sigñret albedinē vt pbat rō: s₃ mihi vr̄ p nūc ɔñter dicēdū ɔceptū hui⁹ termini albu₃ eē: hoc totū eēs hñs albedinē: ɀ h⁹ ē rōnabile qꝛ diffinitū ɀ diffō qd noīs eidē ɔceptui sbordinant̄: vt i plib⁹ alijs habeo ɔcedē. Et qñ dicis non erit vl̄e vt dicit cōis opio nego: ɀ dato φ sit cōplexū dico φ vl̄e nō excludit nisi cōplexionē distātē: ɀ sorte nō oēm talē: s₃ solū cōplexionē ppōnalē: qꝛ in p̄mentis dixi hoc ɔdinonatū sortes si ē sortes est vl̄e ɀ p̄nientū: imo tali cōplexione plura cōplexa s̄m Aristotelem in p̄dicamentis: vbi ɀ quando habes reponere patet cōsideranti.

Finis.

¶ Incipiũt termini magistri Joãnis Maioris cũ abbreuiationibus: ⁊ paruorum logicalium.

A cõio rib⁹ ad min⁹ cõ munia pceden do icho andũ ē.

A Cõiorib⁹ ad minus cõia pcedẽdo inchoãdũ ē: vt Aristoteles in phisico aditu existimat: qcirca a terminis tanq̃ a cõiorib⁹ i hac docu ina opionẽ vulgarẽ insequẽtes exordiamur. ẽt q igno rant termioꝝ significatiõs de facili paralogizantur.

Terius pᶜ ĩtẽtio nis ⁊ ter min⁹ 2ᵉ intẽtõis declarat

Terminus p⁹ sui partitiõe bifariam sumitur. Prie intẽtionalr ⁊ scdẽ. Prie itẽtionalr rei extremitatẽ ipoztat quẽadmodũ dicim⁹ dan ⁊ bersabee st̃ termi iudee. Interptat terminus q̃si terre meta. 2⁰⁰ capit scdẽ itẽtionalr ⁊ h⁰ tripliciꝫ: vt p tres diffõnes notũ euadet. Pmo sic. Termin⁹ ē signũ ponibile i ppõne. 2⁰ sic. Terius ē signũ significatiuũ i ppõne locabile. 3⁰ sic. Terius ē signũ significatiue sumptũ potẽs eẽ extremũ ppõnis. Iter hasce acceptiones talis depẽdet ordo. Ois terius 3⁰⁰ est terius alijs duob⁹ modis. eodẽ mõ de 2⁰ in ordie ad pmũ. Ecõuerso pticularis ē vificatio p eodẽ. Cõtra predicta arguit sic.

Termi interpta tio

Terioꝝ triplex diffõ.

Supi⁹ dcm̃ est q a terio inchoãdũ est: qꝛ cõioꝛ. Sꝫ ens ē cõius terio: ergo p illã rõnẽ ab ente inchoãdũ est. Rñdet distinguẽdũ. vel ens est cõius in pdicando ⁊ sic cõcedit vel in psupponendo ⁊ sic negat. doctrina entis huic materie est impertinens.

Cõtra h⁰ ar sic. terius ē cõioꝛ i psupponẽdo g⁰ ē ens. Cõsequẽtia tꝫ ab iferioꝛe ad superi⁹. añs pꝫ ex pmissis. Rñdet distinguẽdo q ens est cõius vl̃ significatiue ⁊ sic ego ɔcedo mãliter negat.

Secũdo arguit ad idẽ: qꝛ ex diffõne sequeret q ligni extremitas nõ esset termin⁹: sꝫ ɔñs ē falsũ. g⁰ ⁊ añs. Probo ɔñam: qꝛ nõ est terre meta. Rñdet negãdo ɔñam: qꝛ nõ ois interptatio cum interpretato ɔuertit: ledẽs pedẽ de hanibale verificatur in ordine ad romanos ⁊ non lapis.

Tertio ar sic. Seq̃ret p istã diffõnẽ q albedo tm̃ sbm̃ ⁊ copula eẽt terius. ɔñs ē fsm̃ g⁰ ⁊ añs. falsitas ɔñtis appet ⁊ pbo ɔñam: est signũ ponibile in ppõne q̃libet res mundi signũ dici pot. Rñdet negãdo ɔñam in diffõne dicit modum tẽndi ptis in toto: sꝫ illa tñ nõ erat icõuenieẽs vt pꝫ in vna hostia ɔsecrata: sꝫ hõ nõ ptendebat argumẽtuꝫ.

Quarto arguit sic. Per istã diffõnẽ seq̃ret q attramẽtũ in calamo eẽt terius: ɔñs ē fsm: ergo ⁊ añs. pbo ɔñam. currẽdo per oẽs pticulas diffõnis ē signũ ⁊ ponet i ppõne: g⁰ in ea est ponibile. Rñdet p⁹ iductũ argumẽti fatẽdo. 2⁰ nego q seq̃tur ẽt ɔñs ificiẽdo ⁊ ad arg^m distinguo q ē signũ ponibile in ppõne vl̃ talr se hñs fm modũ q̃ nos vtimur ⁊ h⁰ nego: vl̃ p segregationẽ ei⁹ in caracteres ⁊ sic ɔcedo. Eqũit arg^m ē applicabile ad oĩe illõ qd̃ sculpi põt: sꝫ bñ itelligãtis qꝛ ex solone vobis videret q aristoteles eẽ ppõneꝫ posit⁹ nõ eẽt terius: qꝛ talr se hñs nõ ē in ppõne ponibilis h⁰ vos nõ moueat. Prio nego istã talr se hñs nõ ē in ppõne ponibilis quẽadmodũ negabitis in casu pncipal argumẽti. sꝫ ĩtẽtio erat dicẽ nõ est ponibile i ppõne talr se hñs h⁰ est dato terio aristoteles p alioꝝ terioꝝ additionẽ ipso nõ alr variato ps ppõnis ptin⁹ ozit. Sec⁹ ē de attramẽto in calamo vl̃ lagena pbat tñ illa ppõ Attramẽtũ in calamo talr se hñs ē ponibile in ppõne: hoc attramẽtũ est ponibile in ppõne ⁊ hoc attramẽtũ ē hoc attramẽtũ talr se hñs g⁰ ⁊c̃. expositorie.

Quinto arguit per istã diffinitionẽ. Vox ab antichristo pferẽda esset terminus. cõsequẽs liquido est falsum. Probo ɔsequẽtiã propter amplationeꝫ hui⁹ termini ponibilis. respõdetur negando q sequat: ponibile nõ ampliat de materiali: sꝫ de formali quẽadmodũ passiões euntes in hlc.

Sexto arguit. Tria mẽbra diuisionis coincidũt: ergo diuisio nulla. Probat añs hõ ē terius trib⁹ modis. rñdet nõ coincidũt ɔuertibiliter nec quo ad rõnes. Termin⁹ solet diffiniri. terminus ē pɋ ppinqua ppõnis. Cõtra quã diffõnẽ arguit sic: qꝛ p eã terius eẽ ppõneꝫ nõ esset termin⁹. ɔñs est falsum ergo ⁊ añs. Probo ɔñam: nõ est pɋ ppõnis: ergo nõ est pɋ ppinq̃ ppõnis a supioꝛi ad inferi⁹ negatiue cũ distributiõe supioris. Rñdet frequẽter in vsu venit vba in diffõnib⁹ iserta aptitudinẽ ⁊ nõ actũ ipoztãt hoc tibi exẽplo erit manifestũ. Dicim⁹ de milone dormiẽte. Milo comedit vnũ bouẽ i vno prãdio. Milo impetu sue frõtis rũpit vnũ funẽ ⁊ in hieme dicim⁹. Iste apes mellificant qd̃ extra tps roris nõ cõtingit: forte petis documẽtũ ad cognoscẽdũ qñ termini actũ impoztãt: ⁊ qñ aptitudineꝫ. Rñdet regula nequit dari: sed sermões sunt accipiẽdi fm materiã subiectã. Scdo arguit sic: qꝛ per illã diffõnem. Aaron habuit vnã barbã pdicatũ illi⁹ ppõnis esset terius ɔñs est falsuꝫ: imo est termini. Probo ɔñam: qꝛ est pɋ ppinqua illi⁹ ppositionis: pars collectiue capit. vt pꝫ de parte exercitus. capit diuisiue. vt pꝫ de parte cõtinui: ergo demonstratis duob⁹ terminis verũ est dicere. isti sunt pars ppinqua ppõnis. Rñdet diffinitionẽ sustinendo q p partẽ ppinquã vn⁹ simplex terminus intelligit vel ɔcedatur q est termin⁹ cõplexus. Tertio arguit sic: qꝛ per illã diffõneꝫ an: in hoc carmine. Ante mare ⁊ terras ⁊ qd̃ tegit oia celum: esset terminus similiter te in ante ⁊ in tegit. cõseq̃ns est falsum: igitur. patet cõseq̃ntia est pars ppinqua propositionis. Pro quo argumento.

Notandũ est. Triplex ē pɋ ppõnis. Una ppinq̃ vt dictio. alia remota vt syllaba. Alia remotissima vt lr̃a. in q̃tũ hmõi. ex q̃ pꝫ q an ⁊ te in carmine pfato nõ sũt ptes ppinq̃ ppõnis sꝫ remote. nõ nunq̃ vna lr̃a ē pɋ ppinq̃. vtputa vocalis: vt a ⁊ e ppõnes ⁊ i in scda psona de eo is. Uisa qdditate termini euestigio in eius partes locabiter. *Triplex ē pɋ pro positio nis.*

Terminoꝝ qdã vocal̃ qdã mẽtal̃ qdaꝫ script⁹. Terius vocal̃ ē termin⁹ q ab auditu corpali pcipi pt̃ nõ obstãt siue vox fuerit ab hoie imediate vl̃ mediate vt i fistula. vl̃ angelo i aue gr̃a plena. vl̃ a q̃uis alio aiali. vt potuit de asino balaã. Terius script⁹ ē terius q oculo corpali pcipi pt̃ sic q̃ termi insculpti ⁊ ipressi ⁊ huiuscemodi cõprehẽdunt. Termin⁹ mẽtalis est animi ɔceptio. *Terius triplex diuidit ⁊ diffini tur.*

Contra istā diuisionē arguit. Nullus terius in vocalē mētalē vl' scriptū diuidit: ergo diuisio mala. Probo aiis: qꝛ nec terminꝰ vocalis diuiditur nec mentalis nec scriptus. Alioquin idem esset diuisum ⁊ mēbrum diuidens. Huius argumenti solutionem ad priores terminos remitto.

Secūdo aꝛ. Terminꝰ diuidit: ergo in eius ptes seiungit. Cōsequēs ē falsum gͦ ⁊ aiis. ꝓbo ꝯñam ex terminis rñdet distinguēdo aiis. vl' pⁱme intētionalr ⁊ sic nego. vl' scđe ⁊ sic ego ꝯcedo. Cōsequētia nō vꝫ in membro ꝯcesso diuisionē realē logical' ptitio imitat qñ vnū itegrū rūpit in ptes ille ptes añ totū ꝯstituebant sic mēbra diuidētia totū ambitū diuise euacuāt. ⁊ istud oīnifariā i vsu est ꝙ tmini scđe sigñonis sunt simec terminoꝝ prime.

Tertio arguit. Si deꝰ caper ꝯceptū quē ego habeo de sorte ⁊ poneret i lapide tā ille ē terius ⁊ nō mētalis: qꝛ nō ē in mēte nec vocalis nec scriptꝰ vt palā ē. ꝙ sit terius pꝫ: qꝛ ē nālis silitudo rei cuiꝰ añ erat: gͦ ē terius vt antea. Et ꝯfirmat si ille cōceptꝰ poneret in aīa in q̄ pⁱus erat inciperet eē terminꝰ. gͦ aptitudo actualis repñtationis ad terminꝫ sufficit: vt pꝫ de terio scripto in libro clauso: ⁊ vocali in media regiōe aeris. Rñdet ꝯcedēdo ꝙ ē terius ⁊ ē mētalis. nec reqrit ꝙ actualr sit in mēte. sꝫ sufficit ꝙ sit eiusdē nature cū termino mentali. Si dicas nō est notitia: qꝛ sđm eꝰ ꝑ illā q̄litatē nihil cognoscit rñdet ꝙ hoc ē veꝝ actu aptitudine negat nec mihi i aliis terminis aduersor. postq̄ ad ꝯdictionez reqrit eadē disputatio. Ex quo sequit ꝙ terminꝰ mentalis est essentialiter ⁊ intrinsece terminus mentalis.

Terius mētal' ē ēcntialr ⁊ intrinsece mētalis.

Contra hoc aꝛ sic. terius scriptꝰ ē accñtalr ⁊ extrinsece scriptꝰ: gͦ ⁊ mētalis rursus ex solōne seqt ꝙ terminꝰ vocal' eēt terius mētalis. sꝫ hoc ē falsū: gͦ male dcm̄ ē. Probo ꝯñam: qꝛ terminꝰ vocalis pōt poni i mēte ꝑ poam̄ absolutā dei. Rñdet ꝯcedēdo aiis: qꝛ hoc qđ nūc ē terius scriptꝰ pōt desinē eē terminꝰ scriptꝰ. queadmodū pōt icipe. Nō est rōni ꝯsentaneū ꝙ attramētū in calamo dicat terius scriptꝰ: qꝛ petat an est terius pⁱme intētiōis vl' scđe. ⁊ ita de aliis spēbꝰ terminoꝝ. sꝫ cauillator pōt sustinē: ⁊ nego ꝯñam. argm̄ a sili frequētꝰ q̄rto pede claudicat. Ad aliud nego seq̄lā. cū pͦ accñs corporeū ꝑ nullā poam̄ in sđo impabili locari pōt: vt cōiter existimāt doctores. Tū 2ͦ dato ꝙ pōt sic inherē non sequitur ꝙ est aptus natus. graue potest moueri sursum. ⁊ tamen nō est aptum natum. Si quis velit tenere oppositum dicat ꝙ notitia quaꝫ habeo de sorte si ponatur in lapide non est terminus.

Arguit ꝯ hoc vbi dr ꝙ terius mētalis est in lapide. ⁊ hoc si terminꝰ mētalis est indiuisibilis extēsiue. gͦ reqrit tale sđm adeq̄tū: sed nulla pars lapidis ē indiuisibilis: gͦ in lapide stabiliri neqt. Rñdet ꝯcedēdo ꝙ ille terminꝰ mētalis est indiuisibilis saltez extensiue: sed ꝯña est nulla. dico ꝙ implicat ꝙ sit in lapide ⁊ nō in pluribus partibus eius quemadmodum est de anima intellectiua respectu corporis informati ⁊ angeli respectu sui loci.

Quarto aꝛ sic. Mēbra diuidētia excedunt diuisum: gͦ diuisio nulla. aiis pꝫ. Ioānes baptista erat vox ⁊ nō fuit vox nō terius: gͦ fuit terius vocalis ⁊ tñ nō erat terius vt notū est: igit. ꝙ ioānes fuerit vox. ꝓbat marci pͦ. Ego vox clamātis in deserto: igit. Rñdet negādo aiis. ⁊ ad ꝓbationē ioānes erat vox distinguo vl' capiēdo illā ꝓpositionē i sensu quē facit nō hñdo respectū ad ꝓpositiones pcedētes ⁊ sequētes ⁊ sic ipsa est falsa. vl' capiēdo eā in sensu intēto a spū sancto. qui ex ꝓcessu littere cognoscit. ⁊ sic illa est vera anteq̄ vbum cognoscatur opꝫ ꝙ vox audiat. sed deus erat verbuꝫ: vt pꝫ ioānis pⁱmo caplo. ⁊ ioannes baptista erat eius nuncius: ergo accommodatissime dicebatur vox.

Quinto aꝛ sic. Nullus ē terius vocalis: gͦ diuisio psupponit falsuꝫ. Probat aiis. Assumpto isto terio dñs qñ pͦ sillaba. s. do ē alie due syllabe nō sūt. ⁊ qñ vltia syllaba ē due pⁱme nō sunt. ⁊ nullū ē totuꝫ sine suis ptibꝰ gͦ nunq̄ iste terminꝰ vocalis dñs est: ⁊ eadē ē rō de aliis terminis vocalibꝰ: ergo nūq̄ aliqs terminꝰ vocalis ē qđ erat pm̄ assumptū. Rñdet negādo aiis. ⁊ ad ꝓbationem ꝯcedit ꝙ in tpe adeq̄te ꝓlationis pⁱme syllabe due se cūde nō sunt. sꝫ nō ꝓpterea seqt ꝙ in nullo tpe prīus terminꝰ vocalis est: imo ē in tpe totꝰ ꝓlationi rñdētī. pōt fieri argm̄ de terio cuiꝰ vna ps est vocalis ⁊ altera scripta. forte dicis nō ē bona cōnexio respectu vnius tmini. Cōtra hoc nō euacuat argm̄ de terio cōplexo cuius vna ps est vocalis ⁊ altera scripta. Propterea supaddat q̄rtū mēbrū. s. terius mixtꝰ. Preterea illa res que est deꝰ vr̄ esse terminꝰ ⁊ sub nullo mēbroꝝ contineri: dicitur ꝙ terminꝰ mentalis nāꝫ inuoluit.

¶ Sequitur alia diuisio terminoꝝ.

Terminoꝝ qdā cathegoreumaticꝰ qdaꝫ sincathegoreumaticꝰ qdā mixtus. Et cathegoreumaticoꝝ qdā terius cathegoreumaticꝰ offō tm̄. qdā cathegoreumaticꝰ sigñone tm̄. qdā cathegoreumaticꝰ offō ⁊ sigñone simul. Offm̄ hīc in ꝓpōne est posse esse suppom̄ vel appom̄. Per appositū vbū intelligas vt hō ē aial. Subiectū ⁊ copula hñt officia: sꝫ nō pⁱui actu. Terminꝰ sincathegoreumaticꝰ totidē diuidit easdē denoīationes vsurpando ꝑ additionē syllabe sin. Cathegoreuma offō tm̄ ē terminꝰ hñs offm̄ in ꝓpōne: ⁊ nullā rem vl' res signs. Exm̄ vt plato est disputans. pꝫ ibi de copula. Cathegoreuma sigñone tm̄ est terius aliqd vel aliq̄ signs nō hñs offm̄ in ꝓpōne. vt hoꝝ terminoꝝ obliqui casus hō pplo. Tales termini nō reddūt suppositū vbo sigñue sūpti. Cathegoreuma offō ⁊ sigñōe simul ē terius aliqd vl' aliq̄ signs. ⁊ hñs offm̄ in ꝓpositione. vt sđm huiꝰ rōnis lata stolidū sigt. Sincathegoreuma offō tm̄ coincidit cum cathegoreumate sigñone tm̄. Sincathegoreuma sigñone tm̄ cuꝫ cathegoreumate offō tm̄ coincidit. Sincathegoreuma offō ⁊ sigñōe simul est terius nō hñs offm̄ in ꝓpōne: nihil nec aliq̄ signs: vt ois nō est vl'e: sed vlr sigt inquit Aristo. ⁊ sꝫ nihil nec aliq̄ significet facit tñ terminū cathegoreumaticuꝫ cui adiungit aliter ⁊ aliter accipi.

Terius triplex. s. cathegoreumaticꝰ: sincathegoreumaticꝰ ⁊ mixtus: et eorūdē terioꝝ sbdistinctiones

accipi. Aliter per has duas ꝓpōnes enūciat. Elephā/tes gn̄ant in india. ⁊ oēs elephātes gn̄ant in india. ⁊ dr̄ a sin grece qđ est cū latine q̄si cū cathegoreumate simul significās. Accipe analogiā in cifra que mul/tū variat alias figuras sequentes quo ad nūm quā̄q̄ respectu sui nihil significat. ex his patet que mēbra aduersant: que vo nō. insup aduerte ꝙ cathegoreu/ma officio tm̄ apud artistas nō reputat cathegoreūa simplr: s. bñ cathegoreuma sig̃tiōe tm̄ cathegoreūa ⁊ sincathegoreuma cū eisdē denoiatiōib⁹ repugnāt.

Cōtra dicta arguit sic. cathegoreuma offō tm̄ ē cathegoreuma simplr: g⁹ male dictū est. pbat assumptū est cathegoreuma offō tm̄: ergo est cathegoreuma. tꝫ ꝯn̄a ab inferiore ad supius ⁊ a mēbro diuidēte ad diuisuꝫ. rn̄det negādo an̄s ⁊ ad pbationē negat ꝯn̄a: nō arguit ab inferiore ad supe/rius: sed a dicto sm̄ qđ ad dictū simplr. quēadmo/dū dicim⁹ nō sequit sortes est alb⁹ sm̄ dētes: ergo sor/tes est alb⁹. Probatio 2ª est inutilis: q: diuisuꝫ in di/uisione analogi nō verificat de mēbro min⁹ p̄ncipa/li. si petas rōnem q̄re cathegoreuma sig̃tione tm̄ est cathegoreuma simplr ⁊ nō officio tm̄. rn̄det a poste/riori causa orit ab artistaꝝ ꝯsuetudine q̄ ppterea ema/nauit: q: raro de cathegoreumate offō tm̄ loquunt: sed de terminoꝝ sig̃tionib⁹ multū insistūt. pōt esse ar/gumētuꝫ de illo termino sanct⁹ an sit cathegoreuma in hac cū sancto sanct⁹ eris: cū bñ substātiuat in ma/sculino gn̄e postq̄ certū substātiuū dat intelligere. ⁊ nō alb⁹. similiter regule refert ⁊c̄. sꝫ hec puia sunt.

Secūdo af disputat in hac ꝓpōne. Plato disputat est terius. ⁊ nec cathego/reumatic⁹ nec sincathegoreumatic⁹: g⁹ diuisio ma/la. Pro pbatione an̄tis petit qs termin⁹ est. rn̄det si vba adiectiua teneant icōplexa est cathegoreuma offō ⁊ sig̃tione simul: si teneant cōplexa est terius mixt⁹. Sꝫ nota ꝙ mixtuꝫ equoce capit in terminis aial hō in hac diuisione nō est termin⁹ mixt⁹: q: nō miscetur ex cathegoreumate ⁊ sincathegoreumate. sꝫ in diui/sione termi in cōplexū ⁊ in icōplexū vocat terius mi/xtus. hō ē cathegoreuma offō: sꝫ nō est cathegoreu/ma offō tm̄. sed circa hoc pōt esse argᵐ: postq̄ pro/positio de excluso extrema sue p̄iacēti equalet: sꝫ vt sufficit in ꝓposito debet sic exponi. Cathegoreuma sig̃tione tm̄ est cathegoreuma sig̃tione ⁊ nō officio.

Terioꝝ qdā cō/plexus: qdā icō/plex⁹ et eoꝝ dif/finitiōes

Sequit alia diuisio. Terminoꝝ qdā cōple/xus qdā incōplex⁹. Termin⁹ incō/plexus est cōcept⁹ simplex vel aliqđ ei subordinatū. Termin⁹ cōplexus est ꝯcept⁹ mixt⁹ vel aliqđ ei sub/ordinatū. Nota ad hoc ꝙ aliqs terius dicat cōple/xus: opꝫ iter ptes esse debitā vniōnē. vt aial hō. Ho/mo alb⁹ currens velociter ⁊ sic de talib⁹. Quocirco hō aial homo asin⁹ nō sūt termini cōplexi quāq̄ hō existēs asinus est terius cōplexus: hō existēs aial non est terius. Preterea terminoꝝ cōplexoꝝ qdā est cō/plexus cōplone distāte vt qñ vn⁹ termin⁹ inter duos interserit vt hō vel asin⁹ sortes. s. ē plato. Terius cō/plex⁹ cōplone indistāte est qñ nō extrema per mediū distāt vt hō alb⁹. Cōtra istā diuisionē arguit sic: gli/bet terius hꝫ ptes ex qb⁹ cōponit. ergo qlibet est cō/plexus. rn̄detur per ꝓpōnes. Prima: qlibet terius siue mētalis siue vocalis est cōposit⁹ pꝫ inductiue.

Nullꝫ terius ē ꝯposit⁹

Secūda propositio: nō est propterea ꝯn̄s ꝙ qlibet sit cōplex⁹ loquēdo vt p̄ces.

Tertia propositio: terminus ad placitū signi/ficans eo est complexus: q: partib⁹ di/uersarum rationum subordinat. ⁊ per locum a con/trario sensu: terius ad placitū eo sig̃ns eo est incom/plexus: q: conceptui eiusdem rōnis subordinatur.

Terius sig̃tiōis q̄re di/cat com/plex⁹ vl incōple/xus.

Contra hoc arguit sic. seq̄ret ꝙ cōcept⁹ non vltimat⁹ hui⁹ vocis aial eēt cōplex⁹. Cōseq̄ns est falsuꝫ vt notū est: igit. ⁊ pbo ꝯn̄am: q: ptes sunt diuersaꝝ rōnum ⁊ specie differētes. Et cō/firmat: q: per solutionē hō geminati dicēdo sic hō homo erit termin⁹ incōplexus: q: vtriusq; vocis cō/ceptus vltimat⁹ oino cōponit ex partib⁹ equalibus.

Ad pᵐ rn̄det. ꝙ argᵐ ē nullū postq̄ ꝯcept⁹ nō vltimat⁹ sig̃t ad plm. Ad ꝯfirmationē ꝯce/dit ꝙ hō geminati ē terius incōplex⁹. Sꝫ si diceret hō hō est: ē dubitādū postq̄ ē ꝓpō. ⁊ inter terios si/nonimos aliqđ iterserit fo̾ālr vl equiualēter: puta ipsa copula: sed vtrobiq; duo termini sinonimi cir/cūscripta copula sunt terius incōplex⁹. Ex q̄ solōne sequit ꝙ viginti termini sinonimi sunt terius incōple/xus: an gemiatio eiusdē de eodē locutionē iproprīā reddat nō insisto: q: hoc nō excilcerat difficultatem.

Contra hoc af. Captis viginti teriis sinoni/mis af sic. Hoc sunt viginti termi/ni. quoꝝ qlibet est sig̃tiuus: ergo tota multitudo est terius cōplexus. Et ꝯfirmat hō homo pater est ter/min⁹ incōplex⁹ ⁊ ꝯceptui simplici subordinat⁹. Ad/dat copula est iam erit ꝓpō: ⁊ per ꝯn̄s aliq̄ ꝓpō p̄cise ex duob⁹ terminis cōponit: vl duo termini sinonimi nō sunt terius incōplex⁹ p̄mū iplicat: g⁹ dabis scōm. Rn̄det ꝯcedēdo an̄s ⁊ negādo ꝯsequentiā: oporteret plus sumere in antecedēte puta ꝙ non sūt sinonimi.

Ad ꝯfirmationē que pteruior est: rn̄det ꝙ nō ad/dit copula nisi includat trāscēdēs: cā est: q: nō est copula de q̄ nūc loquor: nisi in ꝓpōne. Simi/le argᵐ pōt fieri capta hoc hō est aial vel itellect⁹ pōt rescindere p̄dicati tenēdo vbū vel sbm̄ in aia nullū terminū aliū actualē habēdo vel nō: scōm vf esse ꝯ libertatē volūtatis ⁊ poᵃⁱⁿ intellect⁹. Rn̄det duplr: p̄mo dico ꝙ nō est possibile hr̄e ꝯceptum subiecti ⁊ actū copule absq; cōceptu p̄dicati: sed illaꝝ reꝝ que nūc sunt extrema ꝯcept⁹ possum hr̄e sine copula: sed tūc nō erūt sbm̄ ⁊ p̄tum: sed neq; actū copule nec il/lius rei q̄ est copula possū hr̄e sine extremis. ⁊ istud q̄drat cū dicto Aristotelis p̄mo p̄yarmenias. caplo de vbo. hoc vbū est est si purꝫ dixeris ipm̄ quidā ni/hil est. cōsignificat quādam cōpositionē quā sine ter/minis nō est itelligere: hoc est act⁹ vbi nō pōt esse si/ne terminis. Scđo dico ⁊ est positio ꝯcedēdo ꝙ est aliq̄ mētalis ꝓpō sine p̄dicato sufficit ꝙ sit p̄dicatuꝫ equalens. ⁊ ꝯsequēter dico ꝙ sbm̄ nō dr̄ relatiue ad p̄tum in forā: sꝫ ad p̄tum equalēs. bñ intelligēti nō debet esse extraneū ꝙ idē act⁹ est copula ⁊ p̄dicatum

Nō pōt hri ꝯce/pt⁹ sbi ⁊ act⁹ co/pule si/ne p̄ri ꝯ/ceptu.

quēadmodū aliqui habēt dicere de vbis adiectiuis.

Tertio sequit̄ q̄ alicui⁹ ꝓpōnis ꝑtum nihil nec aliq̄ sig̅t hoc ex sola ꝓpōne ꝑcedēte sequit̄ cū oīb⁹ istis stat: imo sequit̄ q̄ hō vel hō est terius cōplexus. Ex scd̄a solone sequit̄ q̄n intellectus habet cōceptū termini geminati: vt homo hō ꝑ additionē est prin⁹ ꝓpositio sine addito emergit. me mouit dicē duos terios sinonimos facē terminū icōplexū: q2 sūt duo accn̄tia eiusdē rōnis in eodem sb̄o adequato: ergo sese intēdūt ꝛ vnā formā cōstituunt.

Duo termini sinonimi faciunt terminū incōplexum.

Cōtra hoc arguit̄. Posito q̄ habeā notitiā intuitiuā sortis: ꝛ postea habeā vnā abstractiuā de eodē: iam iste due notitie sunt diuersarū rōnū: g⁹ nō se fo2malr intēdūt: ꝛ ꝑ ꝯn̄s duo termini sinonimi sine addito sunt terius cōplex⁹. R̄ndet̄ q̄ cū qd sit arg^m nō ꝓcedit ꝯ̄ intētionē solonis: ꝓpterea ē sophisma ad intētionē solidū arg^m ꝯ̄ itētionē ꝓcedē b3 ꝛ non ꝯtra vba. vt p3. j. q. j. caplo marchion.

Secūdo ꝑncipaliter arguit̄ ad idē: nullus est terius icōplex⁹ ergo diuisio ꝑte supponit falsum. ꝓbat̄ an̄s de isto terio socrates: q2 parilis est rō in oībus. pars termini est terius qd̄ p3 abscissa ꝑte littere s residuu3 est terius ꝛ ꝑ ꝯn̄s pars termini erit termin⁹ script⁹: ꝛ si illa de futuro sit vera sua de inesse erit va. s. pars termini est terius: ꝛ oīs multitudo terminoꝝ sinonimoꝝ est terius cōplexus. idē p3 de ꝯceptu vltiato socrates q̄libet ps ei⁹ socratē sig̅t. ꝛ eodē mō de vocali deduci pōt per partes intēsiuas ꝛ extensiuas respondet̄ negando antecedēs.

Et ad ꝓbationē pono ꝓpositiones. Quaꝝ p⁹ est: pars termini scripti erit termin⁹ p3 in casu argumēti. 2⁹ ꝓpō ex hac sequēs ē: pars termini erit termin⁹ semꝑ de icōplexo loquoꝛ ex̄ sinonimitatē: aliōqn nulla eēt difficultas. 3⁹ ꝓpō: nō ꝓpterea sequit̄ q̄ ps termini ē terius. 4⁹ ꝓpō de iesse hui⁹: ps termini erit terius est hec: hoc est terius: ꝛ illud est verum.

Ad ꝯfirmationē pono ꝓpōnes. Prima est: quelibet ps cōcept⁹ socratis totalē socratē repn̄tat. ꝓbat̄ hec ꝓpositio. q̄libet pars isti⁹ cōcept⁹ est eiusdē spēi spālissime cū toto: ergo idem representat cū toto. ista ꝯn̄a tenet: idē inq̄ntū idē semꝑ natū est facere idē: s3 si esset idēptitas specifica in diuersis obiectis hoc nō op3. Scd̄a ꝓpō: pars remissa illi⁹ cōceptus remisse so2tē repn̄tat ꝛ intēsa intense. Rationabilitas hui⁹ ꝓpōnis patet de calore intēso ꝛ remisso calefaciētib⁹. Tertia ꝓpositio: istud nō ꝯtingit in terminis ad placitū institutis: s3 dubietas nō modica est de cōceptu socratis. Socrates h3 infinitas ptes ꝓpositionales eiusdē spēi: ergo totidē erūt cōcept⁹: ꝛ ex ꝯn̄ti vr̄ q̄ socrates ꝯcept⁹ eēt isinit⁹ intēsiue. h⁹ alibi discussum habeo. Quarta ꝓpō: nō q̄libet pars illius conceptus est terminus. imo quelibet pars illi⁹ ꝯceptus nō est terius cū actu sit pars termini simplicis.

Tertio arguit̄. Nullus est termin⁹ cōplexus: ergo iteru3 diuisio falsum supponit. ꝓbat̄ an̄s. Nullus est terius mētalis complex⁹: ergo nullus est terius cōplex⁹. Cōsequentia est bona q̄ q̄ arguat̄ ab iferioꝛe ad sup̄ius cū distributiōe superioris. eo q̄ terius ad placitū sig̅tiuus a terso mētali cōplexionē accipit. ꝓbat̄ assumptū. Nullū cōplexū est indiuisibile: aīa est indiuisibilis: g⁹ nullu3 diuisibile posset inherere. r̄ndet̄ negādo an̄s: ꝛ distinguat̄ illa ꝓpō: nullū diuisibile posset idiuisibili ihere vl diuisibile extēsu3 ꝛ sic ꝯcedit̄: vl itēsu3 ꝛ sic negat̄. illō vocat̄ diuisibile extēsu3 qd̄ ptes h3 loco ꝛ situ distātes.

Duplex indiuisibile extēsum ꝛ intēsu3.

Quarto arguit̄. Sequeret̄ ex dictis q̄ viroꝝ esset termin⁹ cōplex⁹. ꝯn̄s est falsū: ergo ꝛ an̄s. ꝛ ꝓbo ꝯn̄am. Omne aggregatū ex termino cathegoreumatico ꝛ sincathegoreumatico est termin⁹ cōplexus: viroꝝ est hmōi: ergo ē termin⁹ cōplexus. Cōsequētia tenet cū maioꝛe: declarat̄ minoꝛ viroꝝ est ex sincathegoreumate officio ꝛ cathegoreumate significatione copulatiua. R̄ndetur cōcessis ꝯn̄a cū maioꝛe. Negat̄ minoꝛ cu3 ꝯsequente. Ad hoc q̄ terminus dicat̄ mixt⁹ opoꝛtet q̄ componat̄ ex cathegoreumate ꝛ sincathegoreumate significatione vl ex cathegoreumate officio ꝛ significatione. ꝛ similiter ad ter ex sincathegoreumate. Exemplu3 pꝛimi vt hō est in hac homo est aīal. Exemplū secundi vt oīs homo.

Quid regrat̄ ad terminum mixtū.

Quinto arguit̄. Diffinitio termini incōplexi nō cōuenit cuilibet cōtento sub diffinito: g⁹ diffō ē mala. ꝯn̄a t3 ꝑ vnā ꝯditionē hōe diffōnis. Probat̄ an̄s: nō ꝯuenit huic sincathegoreumati cuiu3 postq̄ sbo2dinat̄ actui ꝛ nō ꝯceptui. R̄ndet̄ q̄ iste terius ꝯcept⁹ apō artistas bifariā sumit̄. Uno⁹ extēso terio. ꝛ sic quēlibet terminū mētalē sig̅t. ꝛ sic act⁹ est ꝯcept⁹. Scd̄o mō capit̄ ꝓpꝛie prout distinguitur ꝯtra actum ꝑnio mō capit̄ in diffinitione p̄fata.

Terius mixtus duplicitē accipit̄.

Sexto arguit̄. Imponat̄ hoc cōplexum homo est aīal ad significādū adeq̄te cu3 hoc termino soꝛtes. iā illud aggregatū est terius incōplexus. vt p3 ꝑ sinonimū ei⁹ soꝛtes icōueniēs ē facere duos terios sinonimos. quoꝝ vn⁹ est complex⁹ ꝛ alter incōplex⁹. si dicas esse terminū icomplexum.

Contra hoc arguit̄. Homo subo2dinat̄ vni cōceptui ꝛ aīal alteri: ꝛ illi nō sunt sinonimi: ergo illud aggregatū ē terius cōplex⁹. Respōdet̄ q̄ in illo casu hō ē aīal est terius icōplex⁹: s3 si ptiales termi nō fuissent an̄ ipositi nullo pacto fuissent sbo2dinati ꝯceptib⁹. ꝛ accipe analogia3 ex trib⁹ termis grecis ipositis ad istar hui⁹ ꝓpōnis hō ē aīal.

Cōtra hoc arguit̄ sic. Isti tres termini nō sunt termini significatiui. ꝛ isti tres termini sunt istud aggregatū: ergo istud aggregatū nō est significatiuū. Cōsequētia ē bona ꝛ ꝯclusio falsa: ergo aliq̄ ꝑmissaꝝ: ꝛ nō minoꝛ noializando: ergo maioꝛ ergo sua ꝯ̄dictoꝛia est vera si fit: ꝛ per ꝯn̄s si aggregatum pluriū terminoꝝ iponat̄ eius ptes imponere necesse est: ꝛ ꝯfirmet̄ apparētī⁹ remaneāt significatiōes ptiales: ꝛ iponat̄ totū cōpositū sinonime cū hoc termino soꝛtes: casus ē possibilis postq̄ significatio totius a cuiuslibet ptis significantia differt. R̄ndet̄ q̄ cōseqnētia est paralogism⁹ male cōcludit̄. debes eni sic inferre hoc aggregatū nō est termini sig̅tiui. ꝛ illa ꝯclusio nō est falsa. ad intētionē casus argumēti. ad cōfirmationem materie ꝑus tāgendo significatio

Significatio quadrupliciter accipiatur

queadmodū reliqua ūbalia in lo desinētia trifariam accipi solent. Significatio passiue est res significata. Actiue est terius signs. ⁊ sic capim⁹ ⁊ nō pmo mō nec abstractiue. Tūc rūdet q illud aggregatū ē termin⁹ icōplex⁹: ⁊ ɔcedo q ptes ei⁹ subordinant pluri⁹ cōceptib⁹ nō sinonimis: nec ex illo est ɔñs q aggregatū est terius cōplex⁹: s3 op3 plus addē in añte: scilicet hāc ppositionē significatio toti⁹ a partium significatione orit: modo est hoc falsum in illo casu.

Septimo arguit. Animal hō non est oratio: ergo male dictū est q est termin⁹ cōplex⁹. Cōsequētia tenet: q2 oratio ⁊ termin⁹ cōplex⁹ cōuertunt. pbatur añs. Semp loco diffiniti l3 ponere diffinitionē eius: tollat iste termin⁹ hō. ⁊ ponat animal rōnale suo in loco ista est inepta aial animal rōnale: ergo ⁊ altera aial homo. Preterea animal hō est termin⁹ complexus: ergo homo aial: tenet cōsequētia per regulā philosophi. Noia ⁊ verba transposita idem significant. Respōdet negādo antecedēs ⁊ negat q semp loco diffiniti liceat ponere diffinitionē eius. pmo in suppositione materiali hoc nō est verū. etiā oportet locutionis aptitudinem seruare. Ad aliud eodē modo rūdetur incassum superius inferius sequit cum vtrobiq psupponant. secus est de iferiori ad supius sequēti cū eū restringat.

Ultimo arguit. Per dicta a significās hominē esse animal est termin⁹ cōplexus sed hoc est falsum: igit. ɔsequētia est clara cum maiore. Minor p3. ad hoc q terius dicat mētalis. op3 q ex pluribus cōceptibus cōponat: ergo ad terminū vocalem cōplexū op3 eū ex pluribus vocibus cōponi. Rūdetur negando minorē. ⁊ ad pbationē nego ɔñam vox a cōceptu dependet ⁊ nō ecōuerso.

Teriorū quidam significatiui quidā nō significatiui cū suis diffinitionibus.

Terminorum quidā significatiu⁹ quidā nō significatiuus. Termin⁹ significatiuus est terminus significās aliud a se a suis partib⁹ ⁊ a suo prolatore ⁊ a suo simili vel impositus ad significandū aliquid istorū vt homo. Termin⁹ nō significatiuus opposito mō diffinitur.

Cōtra pmā diffinitionē arguitur sic. Nullus est termin⁹ nō significatiuus: ergo diffō supponit falsum. pbatur antecedēs. Si esset aliquis maxime esset iste termin⁹ buf: sed hoc est falsū: igit buf significat se: ergo significat aliqd: ergo est significatiuum. Prima cōsequētia tenet ab inferiore ad superius. Secunda tenet a nō amplo ad amplu3 affirmatiue. Respōdetur negādo antecedēs: imo buf est terminus nō significatiuus. ⁊ ad duas consequētias sibi factas pmam nego. l3 bene sequatur buf significat: ergo aliqd significat. scdam cōsequētiā nego: eo q significatiuum ex cōmuni modo loquendi artistarum strictius capit in consequente q significat in antecedēte. Arguitur sic. Buf significat aliud a se ⁊ a suo simili: ergo est pprie significatiuum probat antecedens. Si quis pferat vocem buf corā ceco loquētē cognosceret: ergo illa vox buf representat ei loquētem. Respōdet cōcedēdo q significat aliud a se: sed hoc nō sufficit: oportet q significet aliud a suo prolatore. ⁊ hoc mō iste terius asinus sortem significat.

Rñ⁹ ad arg^m.

Cōtra illam solutionē arguitur sic. Ex ea sequitur q hec vox ioannes nō esset significatiua: ɔsñat ɔñs esse falsum. declarat ɔsequentia: nō significat aliud a suo prolatore vniuoce: etiam capio aliud trāscendēter. respōdet negando q cōclusio inducta ex solutione sequatur: sufficit q terminus imponatur ad significandū vl ptes eius vel prolatorē.

Secundo arguitur ad idem: q2 per diffinitionē conceptus nō vltimat⁹ in ordine ad vocē nō esset termin⁹ significatiu⁹ hoc cōsequēs est falsum: ergo añs nō est verū. Probat cōsequētia: q2 nō significat aliud a suo simili: imo eodē modo cōcept⁹ vltimat⁹ in ordine ad significatū proprie dictū nō esset significatiu⁹ postq est maxima similitudo inter rem significatam ⁊ conceptum eius. Respondet negādo cōsequentiam per simile in proposito oportet vocē intelligere ⁊ scripturā ⁊ vocem in ordine ad cōceptum nō vltimatu3 ⁊ nō ecōuerso. Rñ⁹ ad arg^m. Ex quo sequit q stat terminū mētalem esse significatiuū ⁊ vocem ei respōdentem esse nō significatiua3: vt patet de cōceptu buf ⁊ voce buf. Notandū tamen est q termin⁹ significatiuus quilibet cōceptū vltimatū cōceptum nō vltimatū scriptura3 se ⁊ partes eius cum platore improprie significat. vt hec vox homo: sed hoies ad extra pprie ⁊ vltimate sigt. q vox scripturā significet pbatur. nam me pferente hanc vocalē hūtes magnū occiput sunt bū memoratiui: scholastici nō scribūt hūtes frōtē rotunda3 sunt colerici: se priorem. ergo vox aliquo pacto scripturā sigt.

Contra arguitur. Baf est termin⁹ significatiuus: ergo male dictum est. Probat antecedens. iste terminus fab est termin⁹ significatiuus: ⁊ iste termin⁹ fab est iste terminus baf: ergo baf est termin⁹ significatiuus· cōsequentia est syllogism⁹ expositorius infallibilis. Probat maior: fab est cognomē viri: ergo est termin⁹ significatiuus. pro pbatione antecedētis sciatis q ioānes fab mecū erat sum mulista: nō op3 addiscentē esse incredibilē pmo posterior. Probat minor. iste ternari⁹ b a f ⁊ iste ternari⁹ f a b est iste ternari⁹ baf: ergo idē ternari⁹ adeq te cōstituit vtrūq terminū. ergo est vnus terius. Itē qcquid est pars vni⁹ est pars alteri⁹ ⁊ ecōuerso: ergo est idē termin⁹. Item ternari⁹ b a f ordine antegrado est hec trinitas litterarū f a b ordine retrogrado. Accipe analogiā in trib⁹ scutis vbicūq inchoaueris tria scuta nūando pdeunt eadē nūo. Respondetur per ppōnes. Prima est: iste terius baf est terminus Rñ⁹ ad significatiuus ⁊ hoc bene pbat syllo. Scda ppositio: musca est nomē scde declinationis. arg^m. Probat conclusio iste terius camus est terius scde declinationis. ⁊ iste terius cam⁹ est iste terius musca: ergo iste terius musca est scde declinationis. Cōsequētia tenet cū maiore ⁊ minor p3 de fab ⁊ baf. ⁊ fm hoc intelligit illud carmē musca ligabit equum si vertas ea retrorsum. Tertia ppō cam⁹ est nomē pme declinationis. Probat iste termin⁹ musca est nomē pme declinationis. ⁊ iste termin⁹ musca est iste termin⁹ camus ergo iste

terminꝰ camꝰ est nomē pme declinationis. Cōsequē ita cū pmissis tenet ex pdictis. Ista via potestis ɔcludere q roma est vbū passiuū. pz iste terius amor est vbū passiuuz. ⁊ iste terius amor est iste terius roma: ergo iste terius roma est vbū passiuū. Et ista est q̄rta ppositio. Quinta ppositio codez mō ɔcluditur q mus sit vbū neutrū ⁊ anormalū: qꝛ hoc vbū sum est verbū neutrū ⁊ anormalū. ⁊ hoc vbū sum est iste terminꝰ mus: ergo iste terius mus est vbum neutrum ⁊ anormalū. Ex hoc patet huiꝰ carminis intelligētia. Uersus amor mūdi caput est suz bestia terre. Potestis ɔcludē q mus desinit i m. ⁊ sū desinit i s ɔ̄ nām verbi neutri. ⁊ sic talia carmina pueroꝝ potestis applicare o nebo. Tergisima dic bis no lābusa crapul.

Sexta ppō. Si q̄rat an baf sit terius nō sigtiuus ⁊ qs affirmatiue rñdet: falsū enunciat: hoc pz. oñsum est q baf est terius sigtiuꝰ ⁊ per nām termini ɔ̄dictoriꝫ nō pñt verificari de eodem.

Septima ppō nō obstāte sexta debemꝰ affirmatiue rñdere si petat an baf sit terius nō sigtiuus: qꝛ cōis hoiuz loquēdi modus est loqui de terio baf ꝑm ordinē litterarū a quibꝰ cōmuniter ichoamꝰ. codē mō debemꝰ dicere q roma nō est vbum passiuū q camꝰ nō est pme declinationis nec musca scđe: qꝛ intētio querētiū est q̄rere de illis terminis ꝑm q iacēt in foꝛa. ⁊ opz rñdere ad intentionē nōnunq̄ sītius q̄ ad ppꝛietatē sigtionis. vt pz in tribꝰ vel q̄ttuor caplis pmis in antiqs vboꝛum sigtione. forte curiosius instat q si petat ab eo an roma est vbū passiuū ⁊ si bene rñdeat affirmatiue: pono vltimā ppōnem in rei ꝟitate bñ rñdet sicut decet acutū logicū. sz in sacris lris rñdeat ad intētionez ⁊ nō solū ad vba: ⁊ in nulla sciētia cx̄ sacras litteras cadit heresis. qlibet est liber ad opinādū put vult. Potis insup si negat rñdēs ⁊ arguēs ɔcludat oppositū de ꝟtute sigtōis qd tūc faciēdū est rñdebis. Argᵐ cōcludit verū: sz argue ad rē queadmodū dixit quidā bonꝰ phs. si vis has ppōnes ipedire potes illa via negādo q ille terius roma sit ille terius amor: ⁊ qñ arguis qcqd est pa vniꝰ est pars alteriꝰ ⁊ sic ego ɔcedo: ergo ille terius est ille terius nego ɔ̄nam: sz solū sequit̄ hec res est illa res: demōstrato illo terio roma ɔcedo q est hec res amor: sz nō est ille terius amor: qꝛ esse terminū opz finē q̄ vtimur ītueri: ⁊ hꝰ vtimur ipoꝛtat hec notio terius: sz ad esse rē hoc nō opz. codē mō in alijs dicāt: ɔcedo q fab est terius sigtiuꝰ: sed nemo habet q ille terius fab est ille terminꝰ baf.

Quarto arguit̄ sic. Ex diffōne termini sigtiui. sequit̄ q iste terius foramē non esset terius sigtiuꝰ. Cōsequēs est falsum: ergo ⁊ añs. ɔ̄ña tenet cū minore: probo maiorez: nō sigt aliud a se. ⁊ a suo platore. Dicit̄ q nō opz terminīstā ad quēlibet terminū rñdere: sz solū ad terios sue sciētie ptinētes: hinc partialiter factum est argᵐ: qꝛ frequenter vos vagamini cx̄ ppositū in q̄stionibꝰ q dico q ad hoc q aliqd significet ppꝛie opz in hāc diffinitiuaz incidere q foramē vitri est totū vitrū vel aer iclusus in ruptura vitri vel aliqđ simile: ⁊ do scđm si ponas ibi esse vacuū ɔ̄iter sequit̄ q foramē illud nō sit. si hoc tibi videatur absonū: dicat q supponit pro superficie vitri rupturā verā vel imaginariā ambiēte.

Termini nista nō tenetur ad quēlibet terminum rñdere.

Terminoꝝ qdā scđe intētionis qdā pme. Et q̄q̄ intētio mētalibꝰ ɔueniat: impositio terminis ad placitū signubꝰ artiste eis pmiscue vtunt̄. Terminꝰ scđe intētiōis vel terminꝰ que est 2ᵉ intētio. Hec trāsitiua ɔstructio ex obliquis in vnā itrāsitiuā recti (noializando intelligit̄) q̄ ɔstructio ē trāsitiua ⁊ itrāsitiua ex pnꝰ capli de cōstructiōe relinqt̄. Dr̄ noializādo: qꝛ sz reales terius scđe intētiōis nō est 2ᵉ intētio: imo 2ᵉ intētio est relatio rōnis cōpata p actū nr̄i itellectꝰ. nō vocat̄ ens reale apud eos: sz ens diminutū. supponatis in hoc doctrina solida noialiū oia illa eē figmēta. veniēdo ad diffōnē. Terminꝰ 2ᵉ intētiōis est terius sigtiuꝰ signa ppōnalia ea rōne q̄ sigtiua sunt vl̄ copulatim signū ⁊ nō signū ea rōne q̄ aggregatū est sigtiuū. Terius ponit̄ loco gn̄is reliq̄ pticule ad excludēdos terios pme intētiōis. ponit̄ ppōnale qđ tantū vz sicut ponibile in ppōne. Et p illā pticulā subiungunt̄ tales termini imago: vexillū. Iste terius vexillū illā rē q̄ est vexillū sigt: ⁊ illa res iterum repñtat q hoies duces vexilli sub vexillo se cōgregāt. pari forma iste terius imago imaginē diue vginis sigt: ⁊ illa iterū beatam virginem repñtat. Et qꝛ talia signa nō sunt ppōnalia imago vexillū sūt termini pᵉ itētionis. Dr̄ insup ea rōne q̄ sigtiua sunt: qꝛ qñ aliqs terius sigt notiones opz earūdē sigtiones circūscribere: ⁊ si adhuc p aliū terminū ipoꝛtent non sigñtur ea rōne qua sunt signe. declaret̄ exēplis capiēdo terios sciētijs triuialibus appꝛopꝛiatos. Iste terius pñcipiū sigt illā vocē studēs vigilās. ⁊ si illi duo termini a sigtionibꝰ distinantur non sunt amplius participia magis q̄ buf.

Terioꝝ qdaz 2ᵉ qdā pᵉ itētiōis sunt.

Terius 2ᵉ itētionis diffinitur.

Eodem mō i logica ⁊ rhetorica exēplificaripōt. Terius pᵉ itētiōis est terius signs res q̄ nō sunt signa ppōnalia: vel si illa significent nō ea rōne q̄ sunt sigtiua. Iste terius vox sigt illā vocē homo: q̄ si a sigtione labat̄ adhuc vox erit. Iste terius scriptura illā scripturā aial sigt: que q̄q̄ a sigtione cadat nō minꝰ erit pñcipiū vna pticula in diffōne termini scđe intētionis ponit̄ ppter tales terminos foꝛtes nomē: ⁊ de istis terminis diffinitum remonū scibile remotissimū equocum equocatū: dic q pticipāt quo ad ɔnotationē terios scđe intentionis: q̄ ad materiale terios pme multoꝝ more: vel dic sicut dictū est in alijs terminis. Termini 2ᵉ intētionis noia noium dicunt̄. Termini pme noia reꝝ. Dicit̄ terminꝰ scđe impositionis qꝛ ꝓsupponit impositionē alioꝝ terminoꝝ ad hꝰ q eos significet si termini pme intētionis a sigtionibꝰ fluāt: etiā ⁊ secūde supponēdo pro pmis. Dicit̄ pme: qꝛ nullas impositiōes ꝓsupponūt. Scđo dicunt̄ scđe impositionis q̄si impositiones similitudinarie ad impositionē pmā: tertio mihi videt̄ esse dicēdū q termini dicunt̄ pme impositionis: qꝛ ꝑus tpe impositi erāt Adā pmus impositor circa necessarioꝛa ipositionē inchoauit. Postea necessarijs vite cumulatio docti viri intra sciarū

Terius pᵉ itētionis diffinitur.

Termi 2ᵉ itētionis noia noium: termini pᵉ itētionis nomina rerū significant.

triuialium

riualiū processerunt: hoc patet ex principijs Genesis vbi artium mecanicaꝝ primi inuentores recitant. ⁊ hinc Aristotelis sniā p° methaphysice quadrat.

Aliqui termini p° intētionis terminos sc̄de intentionis significāt ⁊ ecōuerso

Preterea notādū est aliq termini p° intētionis terminos sc̄de signāt ⁊ ecōuerso. Exēplū p̄mi vt vox scriptura: has voces principiū nomē signāt. Exemplū sc̄di gen⁹ spēs: has voces homo aial repn̄tāt. Aliqui termini sc̄de terios se eūde itē ipoꝛtant. Exēpla sunt clara ex his patet soꝛtes vel nomē in ordine ad istū terminū soꝛtes est terius p̄me in ordine ad nomē est termin⁹ sc̄de. 2° sequitur q̄ hoc disiūctuꝫ ens vel nomē est termin⁹ p̄me iposi tionis. 3° sequit̄ q̄ soꝛtes ⁊ nomē est termin⁹ secūde impositionis. 4° sequitur q̄ positio cōiunctionis copulatiue loco ꝯiunctionis disiūctiue de termino prime impositiōis terminū secūde cōstituit chimera vel nomē termin⁹ secūde pōt defendi vel mixtim postq̄ non est repugnantia ex parte termini chimera.

Alia diuisio.

Terioꝝ quidam signāt ad placituꝫ quidam nāliter.

Item terminoꝝ qdā signāt ad placitū: quidam signāt nāliter. Significare ad placituꝫ est ex impositione vel vsu repn̄tare. Aliqui termini ex sola ꝯsuetudine sua sigta important ipositio regulr fit in baptismo: in electionib⁹ summoꝝ pōtificū propter nomē excellētius. Hinc est q̄ nomen viri satis pōderat vt Gregori⁹ gregē regens: iustinian⁹ iustitiā faciēs: quocirca ioānes andreas nomē ioānes visus est satis extollere: sed postq̄ impositio est ad placitū nō est assumendū efficax arg⁹ noie nōnunq̄ in ꝯfirmatione ⁊ religionis ingressu pmutat̄ ipositio: signāre nāliter est seclusa impositione repn̄tare: ⁊ tale est triplex. Ex istinctu nature vt voces aialiū irrationaliū. Videm⁹ de nocte murilegū suo clamore plēs cōgregare. Significare nāliter cōiter est cognitionē ptialiter pducere ⁊ hoc mō q̄libet res mūdi se signāt. Signāre nāliter ppriē est mediāte se repn̄tare: vt ꝯceptus quē habeo de soꝛte mediāte seipso soꝛtē significat. an volitiōes nolitiōes ⁊ habit⁹ dicant̄ termini nō insisto.

Alia diuisio.

Terioꝝ mētaliū qdā vltimat⁹ q̄dā nōvltimatus

Terminoꝛum mētaliū quidaꝫ vltimatus: quidā nō vltimat⁹. Termin⁹ mētalis nōvltimat⁹ est nālis silitudo ⁊ adequata vocis vel scripture: vt nāliter silitudo huius vocis homo. ⁊ ille ꝯcept⁹ nāliter vl' proprie signāt vocē mediāte se: ⁊ omnes hoies ad placitū mediāte cōceptu oium hoium repn̄tatiuo ad placitū significat per vocis impositionē ex quo habes eūdē terminū nāliter ⁊ ad placitū respectu diuersoꝝ significare: gn imo hoc nō incōueniēt respectu eiusdē ⁊ adeq̄te ⁊ inadeq̄te. Termin⁹ mētalis vltimat⁹ est nālis silitudo rei vel reꝝ significate vl' significataꝝ per terminū pro sincathegoreumatib⁹ taliter vel taliter intelligas. Ex his pꝫ vocē cōceptū nō vltimati signāre sicut ecōuerso nāliter. plato termino greco corā me cui⁹ signōnē nō capio cōceptū vltimatū ad placitū signāt: q2 si significaret nāliter idē significaret apud oēs: sed non signāt ad placitū per impositionē quocirca conceptū ipropꝛie significat si q̄s pferat hāc vocalem habētes oculos cōcauos sunt huidi: statim oculos intueoꝛ eorūdē cōceptū formādo: sic est de scriptura ad vocem ⁊ ecōuerso. Dicit̄ cōcept⁹ vltimat⁹ q2 ibi intellect⁹ nouissime q̄escit: ⁊ nō vltimat⁹ q̄si p̄mus: q2 habito cōceptu vocū intellect⁹ ad intelligentiā pficisci t audita hac vocali hn̄tes aures lōgas sunt aiin⁹ bn̄ sensati. Ad rerū signātarū cōceptū vlterius progredioꝛ: nō tn̄ inficioꝛ qui nōnunq̄ cōceptus vltimat⁹ cōceptū non vltimatū antecedat in cōceptuū gn̄atione: ⁊ iste cōceptus vltimat⁹ mere nāliter signāt. cōceptus nō vltimatus mixtim. an nālis silitudo hui⁹ vocis buf vltimatus vl' nōvltimat⁹ ꝯcept⁹ dicat̄ alibi practicatū habes Quia in alijs termis in istis vltimis diuisionib⁹ maꝫ plenius tactā habetis sic superficialiter transcurro.

Finis terminoꝝ.

Joannis Maioris Hadingtonēsis Summularum Primus tractatus incipit.

Queritur vtrū logica sit scia vtilis. Et arguit̄ p° q̄ non. Logica nō est scia: g° logica nō est scia vtilis. ꝯn̄a tꝫ a toto in mō ad suā ptē negatiue. Assumptū arguit̄. ipsa est opiniōnib⁹ referta: vt pꝫ. Aliq sunt reales. aliq noiales. aliq ab vtrisq̄ pticipātes. ⁊ isti inter se multipharia digladiant̄. Et ideꝫ solet esse athenis. Aliqui erāt perypathetici aristotelem insequētes. aliqui academici platonē imitātes. aliqui stoici zenocrati ⁊ aristipo adherētes. aliq epicurei epicurū approbantes. ⁊ aliqui gimnosophiste: ergo ⁊ antiquit⁹ in hac tempestate in logica volant opiniones.

Secūdo arguit̄ ad ideꝫ. q2 vl' ipsa est vtilis grā sui vl' grā aliaꝝ sciaꝝ acgrēdaruꝫ. Nō p̄mū: q2 multa supuacanea ꝯtinet: vtpote isolubilia: obligatiōes: artē inueniēdi mediū: cautelas opponēdi ⁊ r̄ndēdi. Nec ē vtilis grā aliaꝝ: imo erudīti logici astute ⁊ dolose veꝝ tanq̄ falsū astruē nitunt̄ ⁊ ecōuerso: ergo respectu aliaꝝ scientiaꝝ est inutilis.

Logica ē scia vtilis

Pro hac q̄ōne pono duas ꝯclones. Prima ē. Logica est scia vtilis. 2° est. Logica inter scias humanas est vtilissima. Prioꝛē ꝯclonēꝫ sic pbo. Ois illa scia cū qua alie acgri pn̄t sine qua nequeūt est vtilis: logica est hmōi: ergo est vtilis. ꝯn̄a tꝫ cū maioꝛe. minoꝛ est aristotelis p° thopicoꝝ. ⁊ in sūmularū exordio Petrus hispan⁹ recitat: dyalectica est ars artiū scia sciaꝝ ad oiuꝫ methodoꝝ pn⁹ viā hn̄s. ex q̄bus v̄bis patet minoꝛ. Et ꝯfirmat̄ per illud sc̄di metaphysice: vbi aristoteles enūat duo ipedimēta v̄itatis. Vnū vocat logice ignorātiā vbi dicit. Absurdū est q̄rere simul sciaꝫ ⁊ modū sciēdi. Sup quo v̄bo cōmētatoꝛ decimoq̄nto cōmēto dicit: q̄ p modū sciēdi logicā itelligit vbi cōmētatoꝛ logicee expertē cuidā medico cōparat: q̄ relicto agonizāte ad bibliotecā euolauit p ꝯsulēdis codicib⁹: laborāte interim obijt. Et cōmētatoꝛ alibi dicit: tria fecerūt auicennā errare. vnū erat logice ignorātia. Et Boeti⁹ in disciplina scholariū. caplo p°. Cōpleto aūt nō indebite hmōi gymnasij rudimēto ad maioris inquisi

Ignorātia logice fecit auicēnā errare.

Dictuꝫ boetij ō

logice tionis sciētie limina pcedēdū est (scie in q̄) quam veri
necītate falsiq3 nouim⁹ indagatricē solāq3 sciam sciētiaꝝ titu
lo subtilitatis obstipātē subiecta. Et sequit in eodē.
Trebatiū meminim⁹ prudētissimū: s3 in hoc iperitū
q̄ si indignā sciā3 sub silētio pteriysse: die aūt cōflict⁹
aduenieti eundē miserrime ab his sophistica vincētē
detētū vidim⁹: ꝛ indecēter a suo collegio seqstrari.
Quid vlteri⁹ angustia pudoris ꝯfusus qđ prius cense
bat indignū elogo postea sociatim mēdicabat. ¶ Et
Dictu3 magn⁹ ille de Gersono i tractatu de magnificat itro
Gerso- ducit discipulū hec vba q̄rentē. Quid agis de logica
nis ð eo quā studiosi nri tpis vilē hn̄t terministā irridētes: eo
dem. q̄ oia referat ad terios. Nos. n. rē q̄rim⁹ (inquiunt)
ad rē imus: qd ad nos de termis? Rn̄det magn⁹ ille
de gersono grauissime talib⁹. Olim pceptor nr̄ icly
tus sic fuit ꝛ est in plimis qui se gratis inuoluūt cura
erroꝝ inextricabilib⁹ modis: q̄s sola scit ꝛ pōt logica
resoluere: necnō sophismatū palogismos fātasticos
detegere. Docet insup modū explicatiōis cōceptuu3
subtiliū circa res ipsas tā diuinas q̄ nālcs tā in cogi
tationib⁹ q̄ in affectionib⁹ quē explicare difficilimū
est: imo nec plene possibile si logica defuerit. Hanc
eni opinor esse cām erroris hoīu3 deuotioni se dare
putātiū sine logica ꝛ metaphysica sint hoies sint se-
mine dū nesciūt apud se ꝯcept⁹ habitos resoluere se-
ipsos sophisticā ꝛ alios: vel nō istituūt vł decipiūt ex
Dictu3 pert⁹ centies ꝛ cēties loquor. ¶ Et in ꝓlogo okam.
okam ð Cernim⁹. n. q̄ plimos logica ptermissa volētes in-
logica. tēdere discipline mltipharie aberrare errores varios
docēdo seminare: opiones absurditate plenas sine
mō ꝛ ordine ꝯfingē: ꝛ penit⁹ nō itelligibiles ſmones
ꝓlixosq3 texē ꝛ ordiri: siles languidoꝝ sōnijs ꝛ poe
tarū fictionibus. rōnes omnino nulli⁹ vigoris velut
insolubiles pōderātes vim ꝓprie vocis ignorantes.

Secunda ꝯclo ꝓbat: sive vtilissima capiat
affirmatiue siue negatiue de lo-
gica totali semp intelligēdo: quā artē sine addito vo
cam⁹. Aliq̄ septē artiū liberaliū est vtilissima ꝛ non
geometria arithmetica ꝛ musica: vt p3 i canone dist.
xxxvij. cap. Si qs grāmaticā. §. Geometria. Arith
metica ꝛ musica veritatē habēt: sed sciētie pietatis nō
sūt. nec astronomia cū alijs trib⁹ mathematicis enu
merat inter xpianos nunc inoleuit. vt p3. xx. q. ij.
Et inter triuiales ſm oēs expositores hec est nobilis
sima. ¶ Et ꝯfirmat supponendo q̄ theologia inter
oēs est dea sciaꝝ. De qua dr̄ Prouer. ix. Sapiētia
edificauit sibi domū ꝛ excidit colūnas septē. hoc est
theologia septē artes liberales excidit. Et subdit in
eodē. Misit ancillas suas vt vacarēt ad arcem ꝛ ad
menia ciuitatis. Hoc supposito arguit sic. Illa scia
Logica q̄ maxie ꝯducit ad sacra eloqa itelligēda est vtilissi-
cōducit ma: logica ē hmōi: g⁹ ē vtilissima. Maior p3 nō ca-
ad intel piēdo vtilissima ꝓ vtilitate mūdi s3 ꝓ vtilitate ꝯsequē
ligenda de theologie. alioquin leges ciuiles ꝛ iura pōtificu3
sacra e- in vtilitate pstarent (Hic autem extendimus nomen
loquia. scientie) Minor claret: vt patet inducēdo per alias
artes paꝝ prodest rhetorica respectu logice. De grā
matica non est questio ꝛ de mathematicis.

Cōtra dicta arguit. Dicit beat⁹ Hieronymus
ad damasum papā: ꝛ recitat in canone
dis. xxxvij. capi. Nōne. qđ est hic. Nōne vobis vide
tur in vanitate sensus ꝛ obscuritate mētis ingredi il
lū qui dieb⁹ ac noctib⁹ in dyalectica arte torquet ꝛc.
Itē plant⁹ in eadē distinctione capi. Oēm. capitulū
est hoc. Omnē vim inuētoꝝ suoꝝ in dyalectica dis-
putatione ponūt heretici que phoꝝ snia diffinit. Nō
astruēdi vim habere: sed studiū destruēdi. sed nō in
dyalectica placuit deo saluare populū suū. Rursus
in capi. Legim⁹ eiusdē distinctiōis. caplm est hoc.
Legim⁹ de beato Hieronymo: qui cū libros legeret
Ciceronis ab angelo corrept⁹ est: eo q̄ vir xpian⁹ pa
ganoꝝ figmētis intēderet. Hinc etiā Origenes cini
fes ꝛ ranas qbus egyptij sunt pcussi vanā dyalectico
rū garrulitatē ꝛ sophistica arg⁹ intelligit. Ex qbus
omnib⁹ colligit q̄ nō est ab ecclīasticis seculariū lit-
terarū querēda peritia. Quia ista arg⁹ pūgere vidē- Solo
tur que cōiter aliqui cōtra logicā introducūt soluent qōnis.
ꝑ eosdē canones: in distinctiōe pfata habetur caplo.
Si qs grāmaticā. qđ ē octauū post capi. Nōne. Si
qs grāmaticā artē nouerit vel dyalecticā: vt recte lo-
quēdi rōnem habeat vt iter vera ꝛ falsa dijudicet nō
improbam⁹. Et hoc h3 beat⁹ hieronym⁹ sup eplam
ad titū. Et ad illud de caplo legim⁹. Sequit solo in
eodē capite. §. S3 eꝫ. Paraphus est sic. Sed eꝫ le
git q̄ moyses ꝛ daniel oībus sciētijs egyptioꝝ ꝛ cal-
deoꝝ eruditi fuerint. Legit etia3 q̄ pcepit dn̄s filijs
israel vt expoliarēt egyptios auro ꝛ argēto. Mora-
liter instruēs vt siue auꝝ sapie siue argētū eloquētie
apd poetas iueniam⁹ in vsū salutifere eruditiōis ṽta
mus. In leuitico ēt pmitias mellis: ꝛ est dulcedinē
humane eloquētie dn̄o iubemur offerre. Magi q̄3
dn̄o tria munera obtulerūt: i qb⁹ nōnulli tres partes
phie voluit itelligi. ¶ Et ꝯfirmat solo ꝑ Bedā sup
libros Regū. ꝛ recitat distinctiōe pmissa capi. Tur
bat. vbi dicit ita sic. Turbat acumē legētiū ꝛ deficē
cogit q eos a legēdis secularib⁹ libris oīmodo existi-
mabat ꝓhibēdos: i qb⁹ si q̄ iueniunt vtilia q̄si sua su
mere licet: aliogn moyses ꝛ daniel sapia ꝛ lris egyptio
rū ꝛ caldeoꝝ nō se paterēt erudiri. Ex qb⁹ oīb⁹ seqt
q̄ exercitatio logice ē maxie approbāda: nō gra sui:
sed gra aliarū. sed nō est nimis imorandū in grāma
tica: vt fecit Iouiani⁹. nec in logica mora gētiliū pho Logica
rū. Et ex illo patet responsio ad capitulum Omnē. est addē

Secūdo arguit. Nō est vtile multa scire in scēda p
sacris lris: ergo logica non est vtī pter co-
lis ad hoc. ꝛ p ꝯns modus ꝓbādi nullus. Assum- gnitio-
ptū arguit p illud pme ad corinthios. viij. Scien- nē aliaꝝ
tia inflat: charitas do edificat. ¶ Et ꝯfirmat p illud sciaꝝ.
psalmi. Qm̄ nō cognoui lraturā3 intrabo in poten
tia tuā. Glo. idest i religionē xpianā. ergo pitia litte
rature ē ipedimētū religionis xpiane. Hoc p3 a si-
gno de pitia i sacris lris q heresis venenosas suscita
rūt. p3 de Arrio Manicheo Donato ꝛ plerisq3 alijs

Ad p⁹ⁿ istoꝝ rndet beat⁹ Augusti. 9⁰ de ciuita. Rn̄⁹ ad
dei. capi. xx. ad illā ꝓpōnem apli: q̄ scia si- arg^m.
ne charitate inflat: s3 admixta charitate edificat. Et
ad illud

ad illud in psalmo rñdet eadē glosa: q̄ p litteraturā intelligit̃ vet' testm̄: ꝫm illud apli. Littera occidit: spūs aūt viuificat. hoc est seruare ꝓcessū v̓boꝝ vt sonant inde est impedimētū religionis xp̄ianę: nō obstante q̄libet sensus litteralis a spū sancto intent° est verus in veteri testō sicut in nouo. Cognoscere litteraturā nihil aliud ē q̄ s̄uare circuncisionē ⁊ hm̄oi. Et ad illō q̄ aꝛ a signo: aꝛ q̄ signū nullū ē. Tñ p°: plimi lr̃ati. Stultoꝝ īfinit° ē nūs. s; bñ veꝝ est q̄ litterati erāt causa frequēter hm̄oi heresū: s; litteratura de per accidēs: ⁊ depꝛauatū ingenium causa p se.

Ad p̄mū argm̄ ante oppom̄ negat̃ añs: q: extēdit̃ termin° sciētia ⁊ sic opionē cōplectit̃. vel dr̃ l; aliqua logica ptialis sit scia: ⁊ aliq̄ opio totalis a nobiliore q̄litate denominat̃. Et ad cōfirmationē; dicitur q̄ est vtilis ⁊ gratia sui ⁊ aliarum. Insolubilia ⁊ omnia ibi enumerata ad capescendas scientias apprime cōducunt ⁊ eoꝝ ignari frequēter illudunt̃.

Declaꝛ titul° libri magistri petri hyspani.

Circa p̄m̄ summulaꝝ notandum est p̄mo q̄ titulus summularū est talis. Iste est tractat° summularu; magistri Petri hyspāi: vbi nō abs re vulgo hi termini inserunt̃. Primo dicit̃ iste. ad ostēdendū rei vtilis p̄ntiam: q: ꝫm grāmaticos: iste demōstrat rem ꝓpinquā: ille v̓o remotā: ꝓpterea nō dicit̃ ille. Núc pro nr̃o exordio bñ rei vtilis vt postea ostēdet̃. Et sequit̃ est: qd̓ ē radix oīu; v̓boꝝ ꝫm grāmaticos. Et qd̓libet v̓bū adiectiuū in ip̄m ē resolubile. Sic iste tractat° ē radix toti° logices: ⁊ per ꝯñs oīu; sciaꝝ stabilimētū: cū sit callis ad methodū. Sequit̃ tractat°: vbi oñdit̃ scie breuitas: q: succincte iste liber amplectit̃ qcq̄d i magna Aristotelis logica ꝯtinet̃. Quart° terius ē summulaꝝ: q̄ ēt breuitatē declarat: vt p; ispiciēti na; termini diminutiui. Nō dicit̃ sūma: ⁊ dr̃ p̄aliter: pp tractatuū mltitudinē: quēadmodū decretales p̄aliter ꝯcise ꝓfert̃. In q̄ terio ēt includit̃ occulte q̄ sūt ꝓfuturi i sūmulis exponēdo terminū p lr̃as Per S sciam. per U vniuersaꝝ. p M mr̃. p M scd̓o loco modestis. p U hūilib° (s; h nō est lr̃a) p L laboꝛiosis. p A accidiosis. p R rebellibus. p U vanitatē. p M in fine methodus. Uñ summulaꝝ q̄si sciaꝝ vniuersaꝝ mater mō fuerint modestis hūiles laboꝛiosi accidiosis ⁊ rebellib° methodus vanitati.

Declaꝛ per lr̃as hui° termini summularū q̄ sūt futuri ꝓfectū in hac scia.

Prima ps termini ostēdit quib° ꝓdest hec doctrina: q: modestis ⁊ nō q̄buslibet modestis: s; modestis ⁊ humilib°. Quare maturo antiq° mānsit aliquis ad athenaꝝ portā colaphis cedēs philosophari volētes tumidis repudiatis: ⁊ itroductis hūilibus ⁊ nō q̄buslibet modestis ⁊ hūilib° simul: sed addē op; laboꝛiosis. 2ª ps est nota de se. ⁊ illi de 2° ordine sūt qui clamāt. Quid dyalectica nil nisi garrula labilis ars ē. Si tua tpa dederis oīa nil tibi ꝓdest. Quintus terius ē magr̃i in q̄ v̓bo scie tāgit̃ auctoꝛitas. Nō dr̃ baccalarij: nec dr̃ poete laureati: q: expto in sua scia credēdum ē. Et cū fuerit religiosus v̓isil̃e ē q̄ fuerit magr̃ i theologia: q: regulr̃ nō sūt magr̃i in artibus. Sext° terius ē petri: in q̄ tāgit̃ scie soliditas. Nō dixit stephani vl̓ roberti: de q̄ apte pōt dici. Tu es petrus ⁊ sup hāc petrā edificabo eccliā; meā. Per petrus demōstrādo actoꝛē: ⁊ p edificabo Aristo. itelligēdo. ⁊ p eccliā; logicā ei°. Uel p ly petr° h ic scia; itelligēdo: ⁊ p eccliam meā doctrinā ecclasticā idest theologiā. nō sic q̄ theologia q̄ est dea sciaꝝ p hanc artem roboꝛet̃: sed q: hec tanq̄ ancilla docet modū in ea arguēdi. De 7° termio taceo: ni blanditoꝛ videar in hyspanoꝝ p̄ntia. Etia; sicut dicit Salustius. Malo de carthagine tacere: q̄ parum de ea loqui.

Logica ē sciētia theo°.

Secūdo notādū ē q̄ titulus in ꝓposito nō capit̃ ꝓ laude: quēadmodum ibi. Legerat hui° amoꝛ nomē: titulūq̄ libelli. S; capit̃ ꝓ ōrone q̄ tuet̃ nomē actoꝛis. Propterea dr̃ a tueoꝛ qd̓ est defendere: q: actoꝛē libri defendit. Et titulus est oratio composita ex terminis significātibus nomen actoꝛis cu; denoiatione libri ⁊ aliqua causa.

Contra titulū libri aꝛ sic. Ois titulus ē ꝓpō: titulus nr̃i libri nō est ꝓpō v̓a: g° hui° titulus nr̃i libri nō ē titulus. ꝯña t; i baraco: ⁊ maioꝛ ē clara: ⁊ minoꝛ ꝓbat̃: q: ē vna affirmatiua ꝓpō cui° s̄bm̄ nō supponit postq̄ petrus hyspa. nō est: igitur.

Ad argm̄ rñdet̃ distinguēdo maioꝛē. vl̓ in sensu in q̄ fit: ⁊ sic ꝯcedit̃: vl̓ in sensu quem facit: ⁊ sic negat̃. Distinguat̃ mioꝛ ꝓpoꝛtionabilr̃ cū ꝯclone Titulus capit̃ loco illius ac si pe. hys. eēt quēadmodū ista ꝯcedi solet. oēs apl̄i dei sūt duodecim loquēdo ac si eēnt. ¶ Cōtra solonē aꝛ. sic. titulus est ꝓpō falsa i sensu i q̄ fit: g° mēbꝛū ꝯcessū nullū. ꝯña nō est dubia. ⁊ añs aꝛ: q: ꝯcedit̃ loco illi°: ac si pe. hys. eēt S; data exñtia ei° ꝓbo eā eē falsa;: ⁊ h° sic. ois tractat° sūmulaꝝ petri hys. possidet̃ ab eo: iste tractatus nō possidet̃ ab eo: ⁊ p ꝯñs nō ē tractat° sūmulaꝝ petri hys. ꝯña t; vt sup̄ cū mioꝛi. ⁊ maioꝛ p;. quēadmodū ois equ° regis possidet̃ ab eo. ¶ Rñdet̃ distiguēdo maioꝛē vl̓ si pe. hys. regat̃ ab isto terio tractat° ex vi effect° cāe efficiētis: ⁊ sic negat̃ maioꝛ: vl̓ ex vi possessiōis pure: ⁊ sic ꝯcedit̃. ꝯcedat̃ mioꝛ sine distinctione disticta ꝯclusione i sensib° maioꝛis. Terim regi ex vi effect° cāe efficiētis nihil aliud ē in ꝓposito q̄ petrū hys. hēe respectū ad tractatū tāq̄ ad suū effectu; quēadmodū ꝯcedim° mercuriū possessū a rege esse op° polycleti. Terim regi ex vi possessiōis nihil aliud ē realr̃ loquēdo q̄ petrus hyspa. istū tractatū possidē. ¶ Cōtra h° replicat̃. Illa ꝓpō est falsa: esto q̄ pe. hys. regat̃ ex vi effect° cāe efficiētis: g° solo nulla. ꝯña p;: ⁊ ꝓbo añs: q: vl̓ p ly iste demōstras librū meū quē vocas tractatū sūmulaꝝ vl̓ sciam de sūmulis in aia soꝛtis: nō p̄m̄: q: est effect° felicis. nō scd̓m: q: est effect° aie soꝛtis. Dicit̃ q̄ demōstrat̃ scia i aia soꝛtis. Et qñ dicit̃ illa sciētia est effect° aie soꝛtis: distinguit̃. vel imediate ꝓpinque: ⁊ sic cōcedit̃. vel remote: ⁊ sic negat̃. Petrus hys. dr̃ cā efficiēs: q: habebat similē scia; in aia quā scripto posteris reliquit ⁊ ꝓpterea reputat̃ gn̄alis cā efficiēs respectu hui° sciētie. etiā forma arguēdi est nulla: q: nō incōuenit vnū effectū habere plures cās ptiales efficiētes. Et ad hoc qd̓ tangitur vtrū liber sit tractatus summulaꝝ: dr̃ q̄ nō pꝛo p̄ie: s; cū addito s̄bintellecto, quēadmodū text° ari

Rñ° ad arg^m.

tio. nō est logica: qꝛ ōis logica est scia id est in mēte ꝛ pro tāto reputatur logica: qꝛ ꝓpōnum logicalium de quibus habetur scientia ꝛ logica contentiua.

Secundo arguit ꝯ diffōnē tituli in q̄ dicit. Titulus ē denoiatio libri ꝛc. Hec diffinitio ē supflua: g° nō ē bona. ꝯña tȝ ꝛ añs arguit ꝑ doctrinā thopicā: vbi dicit Arist. qñ dubitat de aliq̄ diffinitiōe an ipa sit bona remoueat aliqd ab eadē: ꝛ si residuū fuerit bōa diffō: tūc tota diffō erat superflua. Que cautela ē sūmo ope notāda: tūc subsumo. h̄ diffō ē hmōi qꝛ tollam° istū terim oēs: imo ꝛ aliqs: ꝛ dicamus sic. Titulus ē denoiatio libri ꝑ aliquā cāȝ ꝯuenit soli titulo ꝛ cuilȝ titulo. Rñdet ꝙ qñ plebs religiosa illas ꝑticulas nō mltū aberrasset: ſȝ introductorie ꝯsulti° iposuit. Poterat iuuenib° eē dubium: an aliqs titulus cōponi posset ex duab° trib° ꝛ q̄tuoꝛ q̄ re posuerit oēs: ꝙ bñ ꝑt legi ꝛ distributiue ꝛ collectiue.

Diffō tituli libri

Tertio arguit ad idē. qꝛ vel denoiatio libri est liber denoiatus vł denoians. Si pmū: sequit hec ꝯclō: liber est titulus. Si scōm: sequit ꝙ sortes sūmulista est titulus: q̄rū vtrūqꝫ est icōueniēs ꝛ fłm. Pro arg° radicit° itelligēdo (qꝛ plerunqꝫ occurrit) notādū ē ꝙ v̄balia teriata i io: triphariā accipiunt. vno° passiue. 2°° actiue. 3°° abstractiue. Declarat ex°: qñ ignis calefacit aquā: aqua ē calefactio passiua: qꝛ res q̄ calefit ē ignis. Calefactio actia ē illō mediāte q̄ ē calefactio abstractia. tal ē modus loqndi applicādo ad ꝓpo^m denoiatio: nec capit actie nec passiue: ſȝ ꝑ ofone mediāte q̄ liber denominatur.

Quarto arguit sic. seqret ꝙ iste eēt titulus Incipit liber aristotel: ꝯñs ē fłm: ergo ꝛ añs. falsitas ꝯñtis ē nota: qꝛ nulli° libri ē titulus. hec ꝯña pȝ: qꝛ ē denoiatio libri ꝑ aliquā cāȝ. ¶ Et ꝯfirmat dicēdo sic Incipit donat°: debēt eē titulus cuȝ sit denoiatio libri cū cā efficiēte: qd nō vr dicēduȝ cū nō explicet cui° sit titulus. ¶ Rñdet negādo ꝯñaȝ. Et ad ꝓbationē ē denoiatio libri distinguit vł ꝯfuse: ꝛ sic ꝯcedit. h° ē sub noie gñali: qꝛ iste terius liber quēlibet librū significat ſȝ solū gñalr: vł in spāli et sic nego. ¶ Ad ꝯfirmationē de v̄tute sermonis pōt ꝯcedi ꝙ sit titulus: cū ibi ponat terius signs causam cū denominatione libri. Sed titulus ille nō est distincte datus cū causa coincidat cū denominatiōe libri.

Quinto arguit ad idē. seqret ꝙ h̄ eēt titulus Incipit liber sūmulaꝝ sine titulo. ꝯñs ē fłm: g° ꝛ añs. falsitas ꝯñtis pȝ: cū titulus dēat esse ꝓpō vā. qd si negaueris da mihi modū sustinēdi ꝙ h̄ sit titulus Incipit liber sūmulaꝝ exñs asin°: qd nemo dicēt. hec ꝯña pȝ qꝛ ē denoiatio libri ꝑm aliquaȝ cām. ¶ Et ꝯfirmo idē: qꝛ tūc ista ꝓpō Incipit liber sūmulaꝝ magri pe. hi. eēt titulus: supposito ꝙ non sit i libro sūmulaꝝ: ſȝ sola illa ꝓpō scripta in pariete vł i exordio phiēce. Forte dicis: si nullus esset liber sūmulaꝝ illa ꝓpō nō ē titulus: qꝛ ē falsa. Contra: illo dato seqt ꝙ titulus desinēt eē titulus ꝑ corruptionē vni° libri: qd nō vr dicēdum. ¶ Ad 5^m rñdet de ista ofone Incipit liber sūmulaꝝ sine titulo: ꝙ nō ē titulus ꝑ reflexionē i oppo^m tituli. Sȝ ꝓpō nō sic falsificat nec ē falsa: qꝛ ad ītm eē sicut ipa sigr nō seqt eam eē falsaȝ: ſȝ solū seqt eā nō eē titularē. ¶ Ad cōfirmationē nego ꝯñam: ꝛ ꝯcedit ꝙ ꝑ vni° libri corruptionē titulus desinēt eē titulus. Querit circa illam lrām: vocū q̄dā sigtiua q̄dā nō sigtiua: an ꝑ hoc ꝙ vox iponit ad signdū an aliqs modus signdi actiu° vł passiu° a voce distinct° ei attribuat vł aliq̄ sigtio. Rñdet super mā ꝓposita: duc volūt positiōes. vna multoꝝ i grāmatica speculātiū ꝑtē affirmatiuā tutā tiū. Alia noialiū res nō ab re mltiplicātiū negatiuaȝ defendētiū. Pro q̄ ponā ꝓpōnes. Pria ē: nulli° termini sigtio a q̄libet nō signte distiguit. 2ª ꝓpō ē: modus signdi actiu° ē terius signs. 3ª ē: qōlibet accñs alicui° ꝑtis ofonis ē ipsamet ps ofonis. Pro pma ꝯclone itelligēda nota ꝙ v̄balia in io abeūtia triphariā vulgo capiūt: actiue passiue ꝛ abstractiue: vt sup̄ pauloāte meminim°. capio abstractiue sic. s. ꝙ non sic aq̄ ē calore calida ꝙ terius ē sigtiōe signs. ꝛ idu co vłr i oi terio. p° caplo ꝯceptū vltimatū quē de niniano hēo: vł sigtio illi° teri ē terius signa: ꝛ tñ loqtur ꝓpo^m. vł ē accñs siue accñs siue absolutū siue respectiuū i idē redit. ꝛ q̄ro de scōo illi° accñtis: vł est terius signs. ꝛ h° nō: qꝛ accñtis nō ē accñs. vł aia est scōm illi° accñtis: ꝛ siue sic siue sic post q̄ illa sigtio distinguit a terio: nec ē ps ei°: de° ꝑt hāc sigtionē exuere aia ꝛ terio mētali manentib°. ꝛ adhuc h̄ tñ erit nālis silitudo niniani cū repñtās: g° incassum ponis hāc sigtionē ad hoc ꝙ terius significet dicis pugiōe plūbeo ꝯcedit: qꝛ toti realr distinguit a ptib° copulatim sūptis: ꝛ relatio itrinsec° aduenieēs a sūdamēto ꝛ terio: ꝛ tñ ꝑp eēntialē depēdētiā vni° ad aliō: de° nō pōt vnū ꝯseruare alio ānichilato. nō vȝ hoc vt instas: qꝛ toti ē sue ptes ꝛ relatio q̄libet ē res relata. sit sortes pr: ꝛ plato su° fili° sint i reꝝ nā: mirabile ē i oclo n rie: ꝙ de° ꝑnitatē quā in toto pte ponis non pōt destruē vtroqꝫ extremo remanēte. vł illō accñs ponē in ptē ephebē q̄ tūc dr pr: igr. Propterea arguit ad idē. nō ē petenda pluralitas sine necītate: q̄ ꝓpō est apō Aristo. trutinata ꝛ rōni ꝯformis: ſȝ ē sine cōparatione facili° oia defendē nō ponēdo hāc distinctionē q̄ eā ponēdo: g° p° ꝓpō vā. Et eodē fonte ꝓbationes ad duas alias ꝓpōnes scaturiūt. Tūc ad ꝓpositū dr quō hec vox ninian° pmo iponebat ad signdum nihil acqrit de nouo. Sȝ pm° iposito: facit ꝙ talem rē repñtabit quā ante non repñtauit. de terio scripto eodē mō dicat. Sȝ nālis silitudo quā hēo de niniano siue i trutina siue abstractiua ab illa emanās hūc mihi repñtat sue apte nā: qꝛ sigtio itrinsece ꝛ per se. Friuole sit hee obiectiōes: hec vox ninian° nūc repre sētat suā rē sigtā añ nō repñtabat: g° aliō nācisciit de nouo. Idē in q̄tū idē sp natū est facē idē: ipolis est trāsit° de ꝯdictorio in ꝯdictoriū sine noue rei acqsitione vł veteris deꝑditiōe ꝛ mlte tales: sed q̄liter ad hmōi argumētatiōes rñdere opeprecīū sit scōnectam ꝓpōnes. Prima est modus significādi actiu° termini est modus signdi passiui: pȝ modus significandi actiuus huius termini ens est modus significādi passiu° eiusdem: ita ꝙ modus signdi actiu° nihil aliō ē ꝙ terius

Nō de voce significati na ꝛ nō sigtiua. Rñ° qō nis.

Verbalia in io desinentia tripliciter capiuntur s. actiue passiue ꝛ abstractiue.

Nouem ꝓpōnes de mō significādi

ꝙ̄ termīo. Sꝫ actiuꝰ ꝯnotat ꝙ significet: passiuꝰ cōnotat ꝙ sit res sig̃ta. ¶ 2ᵃ ꝓpō modus sig̃ndi passiuꝰ a q̄lꝫ mō sig̃ndi actiuo distinguit: pꝫ de adingtona q̄ ē res sig̃ta ab oĩ termīo distincta. ¶ 3ᵃ ꝓpō: modus sig̃ndi ēētialis noīs ē modꝰ sig̃ndi accñtal' eiusdē: pꝫ ille termīus ninianꝰ ē modus sig̃ndi ēētialis: ⁊ ille termīus ē modus sig̃ndi accñtal': g° ꝓpoᵐ. ꝯña tꝫ a resolutētibꝰ ad resoluta. ¶ 4ᵃ ꝓpō: modꝰ sig̃ndi noīs ēētialis ē modus sig̃ndi essential' v̄bi. ꝓbat. h̄ terminꝰ amor ē modꝰ sig̃ndi essential' noīs: q: ē nomē: ⁊ ille modꝰ sig̃ndi noīs ē idē: q: passiuū de amo: igr̄ ꝓpoᵐ. Sed hoc in termīo ad plm̄ sig̃nte ⁊ equiuoce. ¶ 5ᵃ ꝓpō: casus est genꝰ. ꝓbat: ille termīus ninianꝰ est nr̄i casus: ⁊ ꝑ ꝯñs nr̄is ꝑ dicta q: ꝑꝰ trāsitiua loco vniꝰ intrāsitiue capit. ēt h̄ termīus ninianꝰ ē genꝰ: ergo ꝓpoᵐ. ¶ 6ᵃ ꝓpō: genꝰ masculinū ē genꝰ femininū. ꝓbat: q: sacerdos ē copulati ⁊ copulatiue masculini ⁊ femini gñis. ex q̄ potes deducē ꝓpoᵐ. Si sacerdos nō eēt copulatiue mascu. ⁊ fe. gñis īsulse ei iūgeret ad termīm mascu. gñis qd̄ nō ē dicēdū. eodēꝫ mō potes ꝓbare ꝙ genꝰ est nūs: ꝙ figura ē ꝑsona: ꝙ nūs singl'aris est nūs pluralis. pꝫ de hac dictiōe panis in singulari ⁊ i plurali. In plurali ꝑdictis sepe tribꝰ ꝗs veteres posuere: ⁊ crebro apd̄ recentiores ꝯtinue loquētes. ¶ 7ᵃ ꝓpō: nomē sig̃t acciñs cū q̄litate ꝓpria vl' cōi: pꝫ de hꝰ termīo albedo ē nomē ⁊ acciñs sig̃t: igit ¶ 8ᵃ ꝓpō: regimē ē ꝑs ꝯstructiōis. pꝫ hic phisica niniani phisica ē regimē actiue ⁊ hꝰ aggregatū ꝯstructio. Cōstructio ē ꝯstructibiliū vnio dicūt grāmatici. ⁊ ꝯstructibiliū vnio nihil aliud ē ꝙ̄ cōstructibilia vnita. ¶ Nona ꝓpositio: casus accidit casui. pꝫ huic nomini vno noīe demōstrato accidit casus: ⁊ hoc nomen est casus: ergo casus accidit casui.

Cōtra dicta ar. nihil idē accidit sibiipsi casus accidit sibiipsi: g° casus nō ē idem noī. R̄ñdet ꝯcedēdo maiorē: si accidē capiat sc̄de intentional'r: tūc sensus ē nullꝰ termīus ꝑdicat accñtal'r de seipso. Si ꝑme: sensus ē nulla res sibiipsi inheret nō vere ꝙ̄ sensus ē verꝰ. minor ē falsa. Sed qñ dr̄ casus ē acciñs noīs denotat ꝙ ille termīus casus accñtal'r ꝑdicet de noīe: ⁊ hꝰ ē verū. Si itelligat ꝙ illa res q̄ est casus accidat noī. noī iheret sm̄ ē ad intētionē: verū tñ de v̄tute s̄mōis si scribat ille termīus ninianꝰ ibi sūt duo termī: q̄ꝝ vnꝰ ē sb̄a ⁊ alter nigredo ei iherēs. ⁊ sic casus real'r noī inheret: sed nō ad realiū intētionem. ¶ Cōtra hꝰ ar. si hꝰ sufficēt ꝙ termīus accñtal'r ꝑdicet de noīe: seq̄ret ꝙ studēs eēt noīs acciñs: ꝯñs ē falsū: q: nō enūat iter accñtia noīs: nec annūari dꝫ: ⁊ ꝓbat ꝯña: q: accñtal'r ꝑdicat de noīe: ille ē accñtal' ninianꝰ ē sedēs. ibi sb̄m ē nomē: bñ verū ē ꝙ sedēs accñtal'r ꝑdicat de noīe: sꝫ nō inq̄ntū nomē q: ad eē accidens noīs opꝫ ꝙ ꝑdicet accñtal'r de noīe in q̄ntū hmōi: ⁊ cū hꝰ ꝙ tal' termīus sit grāmatice ꝯsideratiōis hꝰ addo ꝑ tale termīm 2ᵉ intētio ꝑꝰ intētio: vl' termīos logicales q̄ ꝑdicat de noīe rōne termī. ¶ Cōtra tunc ꝑsona esset acciñs noīs: q: ꝑdicat accñtal'r de noīe in q̄ntū nomē: ⁊ ē grāmatice ꝯsideratiōis. ꝯñs ē fl̄m: q: ē acciñs ꝓnominis ⁊ nō noīs. R̄ñdet ꝙ bñ verū ē hoc totū qd̄ in argꝰ inuit ei ꝯuenit. Sꝫ ꝓpterea donatꝰ ꝑsonā acciñs ꝓnoīs stabiliuit: q: ꝑsona a toto ambitu ꝓnoī ꝯuenit ⁊ nō noī. Pronomē aliq̄d ē ꝑme ꝑsone: aliq̄d secūde: aliq̄d vo tertie. oē nomē ꝑter vctīn ē tertie ꝑsōe: ⁊ adhuc aliq̄ grāmatici opinant iterdū vctīn eē tertie ꝑsone. ¶ Cōtra hoc ar. q: ꝑ istō casus nō eēt accidēs ꝓnōis. ꝯñs est fl̄m ⁊ ꝯ̄ donatū ⁊ grāmaticos: g° ⁊ añs. ꝓbo tñ ꝯñam: q: hec nō ē accñtal'. ꝓpō est casus capiēdo sig̃tiue sb̄m: imo ē ꝑtio dispata: ergo nō ē accñtal'. ꝯña claret ꝑbilia itelligenti. R̄ñdet ꝙ casus nō ꝑdicat accñtal'r i recto de ꝓpōne: sꝫ i obliq̄: ⁊ hoc sufficit. ꝓpositio deseruit casui vl' regit casū: multi grāmatici ad pauca aspiciētes magnum discrimen (q̄rētes nodū i cyrpo) iter regē exigē desuire ponūt: illos termīos ꝯuertibiles reputo: ⁊ qñ dr̄ nr̄is regit ex vi ꝑsone dꝫ sic itelligi: nr̄is regit a v̄bo qd̄ est ꝑsona coartās ipꝫ in nūo ⁊ in ꝑsona: q̄re potiꝰ ex vi ꝑsōe ꝙ̄ nūi regi dicat grāmaticis missū facio: gt̄is regit ex vi possessiōis. Hoc ē crebro dat signs rē possessam regit gt̄iñ sig̃ntē rē possidētē: vt phisica niniani iutiliter nimis: multiplicāt tot regimina gt̄i casus possessionē purā: demfatiōnē ēētie: vt pꝫ i his eoꝝ v̄siculis. Possus: ꝑs: actꝰ: ēētia: cā: relatꝰ. Hec sex ꝑdicta gt̄iñ iure gubernāt. Si dicas male dr̄ ꝙ ꝓpositio regat vt pꝫ ꝑ illa carmina floriste. Una regit tñ: regitur ꝑs altera tñ. Terna regit regit reliqs neutrū reperit. Hec carmina nō multi libro. actūs regit ex vi trāsitiōis q: freq̄nter actꝰ ꝑ v̄bū iportatꝰ denotat trāsire in rē sig̃tā termī recti: vt ego diligo niniatū. suffic in oibꝰ dicere ex vi termī. In termīs nāl'r mere sig̃ntibꝰ ex vi nāe termī. In termīs aūt ad plm̄ sig̃ntibꝰ ex sbordinatiōe termī: q: ē termīus ad plm̄ sig̃ns q̄ sbordiat termīo ex suapte nā talē casū regēte: vl' ex regulaꝝ grāmaticaliū institōne. ¶ Cōtra lram ar sic. si casus eēt vnus termīus seq̄ret ꝙ eēnt decē casus ⁊ plēs ꝯ̄ donatū ꝑcise sex ponētē: ⁊ eēnt cētū nūi ⁊ totidē figure. R̄ñdet ꝙ sūt decē cētū milia casus ⁊ totidē nūi ⁊ gñā. Sed oia noīa sig̃nt ꝑ illos sex casus nr̄is: gt̄is: dtīs: accusatiuꝰ: vctīs: ⁊ ablr̄is. ita ꝙ nō sūt plēs termī nō sinonimi oēs casus sig̃ntes stādo in hac diuisiōe grāmaticoꝝ ⁊ eodē mō dicat octo sūt ꝑtes orōnis. i. octo sūt termī oēs ꝑtes orōnis sig̃ntes ⁊ non plēs neq̄ꝫ paucio res tñ i hac diuisione: ⁊ modus ꝓbādi ꝑ sufficiētiaꝫ paꝝ ꝓbat nūm i talibꝰ. Quocirca multi grāmatici insulse v̄sant in sufficiētijs istaꝝ ꝑtiū orōnis casuū cōparatiōis gñis ⁊ ordie siliū. Sꝫ i talibꝰ auctibꝰ grammaticoꝝ acq̄escēdū ē qbꝰ cōgruētie occurrebāt: iterdū q̄nq̄ꝫ tñ hꝰ nō liberabāt vbi posteriores frequenter aliq̄s cās excogitāt q̄s alij nūq̄ꝫ sōniarūt: vt q̄re aliqs termīus ē mascu. gñis: nō dicit masculinū genꝰ ⁊ q̄re feminini gñis innitētes ioāni losse ⁊ michaeli de mōte morbosco. Dicā de gñe. genꝰ ortū ꝓtrahit a re. Mas ⁊ femineā phisis nouit h̄ duo tñ. hec vox vt nuda sit dictio si sibi det. sig̃ndi rō ꝑs si ꝯsignificet ⁊c̄. A ꝓprietate actiua sumit masculinū genꝰ a passiua fem: hinc est ꝙ lapis est mascu. ge. q: ledēs pedes: ⁊ petra fe. q̄si pede trita. ⁊ tina seq̄na mascu. q: fluit ⁊ agit: ⁊ cū hꝰ ponūt aquā fe. ge. ibi inepdarū

Quare aliq̄d nomen dicat generis masculini ⁊ aliquod gñis feminini.

absurdum. n. iuuenco ipugnatione indignu. ita q talium absurditatu recitatio est cuilibet sano capiti sufficiens tarude explosio. Terius no est mascu. ge. vel mascu linu gen q p eode recipio: qr mare sigt. p3 de hoc terio aial. nec sei qr femineu. p3 de eodem terio. nec qr re agete3 repntat vl patiente: vt p3 si Berta percutiat Platone. Forte dicis qr mas a gnatione agit: femina patit. hoc in q no v3. assumis dubiu vt p3. xv. de aialib. z qn no est dubitatio h no pducit. S3 termin dr mascu. ge. qr frequeter terius adeqte mare signe e mascu. ge. vt ninian: galbin. z femina pcisse fei z gnis mascu. Nota est h. Quilibet terius hac nota hns vocat mascu. ge. ita placuit maiorib: vocare tales terios h articulo designatos. de psona aliqs pmo inter coputadu regulr se nuat: pptera termin nos ipsos signs vocat pma psona vt ego: z qr nobis ppingore z scdo nuam tui illu signs vocat 2a psona vt tu: z qn nos loqmur de alio: ille est terius a nobis: terius illu signs est tertia psona vt ille ninianus: z sic psona scde intetionalr dr p methaphora3 reru ad ex p terios pme intetionis rex sigtax vt crebro euenit: z eode mo in alijs. An ista accntia oia co ceptib vltiatis pueniat ronabilr est dubitatio artistis vulgo dicetib accntia q nihil faciut ad vitate ppons vl falsitate supposita pgruitate no puenire metalib vltimatis z tuc pnr dicedu est q gen z piugatio no repiunt in mete: qr psupposita congruitate nihil refert ad vitate dicere lapis est dur: petra e dura: eodem mo de coiugatione frequeter duo vba sinonima sut diuersax coiugationu: vt vestio: induo: z hec duo vba no sbordinant duob teris vltimatis sic sinonimis: qr sinonimitas solum repit vt hoies venuste loquant: qr cu sino frequeter e hndus de eade re in decox vr eide tn totiens repetere: z no repit in terio mere nalr signtib. 2o seqt q copatio z casus z nus in mete repiunt: na oi cogruitate psupposita multu refert dicere: agelus e ens: agelus e entia. S3 h est dubitatio eo q hec vocalis vr cogrua lapis e alba: e dura: pns e p oes gramatica: g dicta nulla. pbat pna metalis vltimata illi vocalis e cogrua: qr si i ea aliq incogruitas maxie eet iter adiectiuu z sbstatiuu eius i gne disproportio: s3 hoc e falsu3: vt pstat ex dictis: igit. pnr no aliud video dicedu nisi q aliq vocalis ofo e incogrua cui metalis vltiata cui sbordinat est cogrua: nec ois passio vocali metali qdrat. ¶ 2o sequit q act sincathegorcumatic cui h sbordinat pot femineu sicut marem demostrare: vt h currit z h no currit demostrado berta vtrobiqs in mete. Declinatio eode mo no e in mete. ¶ 3o seqt q hec diffo declinatiois nihil v3 p metalib est pncipij recitio z finis variatio sm casus no sio p istis inppiter iouis: s3 qr i mete no est finis variatio nec eode mo pcedit. 3o declinatio est cui gnus desinit in is z dtus in i: qr gnis z dtus no hnt differetes terminatioes termini metales vt dictu est in terminis nulli idiomatis sunt. S3 casus e in mete quaq ro qre aliqd dicat casus in ea no sit ro qre termin ante denoiatione suscepit est: qr vnus ab alio cadit. vel est pn cadedi. Genitiu: qr pn est alijs pducedi vt panis a deleta: z residuu est dtiu s: o in m fit actiu z sic de alijs. hoc no repitur in mete. gnis no desinit in is z dtis in i. Sed niniani z ninian subordinant duob teris no pure sinonimis: qr in mete dfnt in casu: sec est de lapis z petra. quoru termini mentales sunt pure sinonimi dnteos sicut isti duo termi fortes fortes. Ex oib p3 q no cogruitas incipit esse cogruitas. hec cogruitas icipit esse cogruitas. qn nihil icipit ee. si hec scriptura a: b: c. maneat in pariete. s. centum annos: z in fine iponat a ad signdu sinonime cu hac ho est aial: tuc cogruitas no incipit esse eode mo. cocedo q hec costructio trasitiua desinit esse demostrado hac fili alphei. z hec costructio trasitiua est isti duo termi. z tn illi duo termini no desinut esse facile e hoc vificare. io pro nuc peta dubia. Primu est an cocept vltimat hui termini participiu sit terius scde intetionis: z af q sic p Aristo. plogo pmi pyar. Sut voces eax que sut in aia passionu note z reliq. vbi coiter practicat q termini vocales has denoiatoes a metalib suscipiut.

In oppositu arguit. concept vltimat hui vocis pticipiu est nalis silitudo pticipiox oium ad extra z illa sigt ex sua na: qr qcqd termin vocalis significat ad placitu id termin metalis vltimat significat mere nalitter. S3 hec vox pticipiu has voces amas leges sigt: ergo conceptus vltimat eius: ergo ille cocept illas voces quaq cadat ab earu signtionibus significabit. ergo esto q significet res q sunt signa no tn ea rone q sunt signa z sic no est scde intentionis. forte dicis l3 pticipia vocalia cadat ab eox significationib adhuc sigbunt per istu terminu pticipiu: l3 p eis no supponat: qr ante sigbat illos terios z adhuc no deponit a sua signone: ergo adhuc illos significabit. Cotra. tuc pticipiu z glibet terius scde intetiois erit trascedes q no est dicedum: etia sigt res no ea rone qua significatiue sunt. respondet per propositiones. Prima est: quilibet conceptus no vltimatus termini vocalis secude impositionis est secunde: patet per diffinitionem secunde impositionis. Quilq pponens de coceptu vltimato ea no vltio to.

Secuda ppo cocept vltimat hui vocis pticipiu sigt multas res no ea rone q signtiue sunt hoc p3 nuc est nalis silitudo oium pticipiox siue metaliu siue vocaliu siue scriptox: z pono q oia participia vocalia z scripta cadat ab eox significationib: tunc ille cocept erit nalis similitudo earude rex adeqte qru ante erat: ergo illo tuc multas res no ea rone qua sunt significatiue representabit.

Tertia propositio: quanq ille conceptus vltimatus significet aliqua que sunt signa vtputa participia metalia: tamen non est de intrinseca ratione ei: hoc patet per secundam ppositione3.

Quarta propositio tuc apparet dicendu3 q ille conceptus vltimat est partim secunde in ordine ad participia mentalia z partim prime in ordine ad participia ad placitum significantia z eius prime vt patet per premissa.

Quinta ppo q cocept vltimat vnius vocis pcise significatis pticipia ad placitum

ciuum significatiua est pme intentionis gra exépli cócep
ptus hui⁹ vocis pticipiū vocale vel participia ad pla
citū significatiua representās: ꝛ ita in alijs termis secū
de itētiōis dicat. Probat ꝙ vn⁹ termius script⁹ aliqd
significat qḋ cócept⁹ ei⁹ nullo mó representat: capio
hanc scripturā: ergo suꝫ aial. pbat ꝙ ille termin⁹ sum
murē significat. arguit sic: hoc scriptū mus: murē si
gnificat: ꝛ hoc scriptū mus est hoc vbū sū: ergo hoc
vbum sum murē significat. ꝯña est sillis expositori⁹
ꝛ maior nota. minor patet: qcqd est ps hui⁹ demon-
strādo istū terminū sum est ps hui⁹ demōstrādo istū
termī mus ꝛ econuerso. g⁹ h⁹ ē h⁹. Et ꝯfirmat iste
termius demōstrādo illas tres lrās ē h⁹ vbū sum ꝛ ille
ternari⁹ iste terius mus: igit. rñdet per ppōnes.

Prima est: ille termin⁹ mus est vbū hoc pꝫ: ille termin⁹ sum est vbū: ꝛ ille termi-nus sum est ille termin⁹ mus: igit. Secūda ppositio suꝫ murē significat hoc pbatū est in argumēto ꝛ eiā cóceptus vltimat⁹ ei⁹: ꝛ sic nó pcedit argumētū. Tertia ppositio. ille termin⁹ sum est nomē substātiuuꝫ. Quarta ppó. aliqḋ vbū substātiuū desinit in is: hoc pꝫ. ille termius mus desinit in s: ꝛ ille teris mus est h⁹ vbū substātiuum sum: igit. de hoc ampli⁹ in pdicamētis. Et pro introductione materie sequit textus.

Ialectica est ars artiū scia sciētiarum: ad oium methodoꝝ pncipia hñs. Sola. n. dyalectica probabiliter disputat de principijs oium aliarū sciaꝝ: ꝛ ideo in acquisitione oium aliarū sciaruꝫ dyalectica dꝫ esse prior. Dicit aūt dyalectica a dya qḋ est duo: ꝛ logos qḋ est sermo: vel lexis qḋ est ratio: qsi duoꝝ sermo vel rō. s. opponentis ꝛ rñdentis in disputatione. Sꝫ qꝛ disputatio nō pōt haberi nisi mediāte sermone: nec sermo nisi mediāte voce: nec vox nisi mediāte sono: ois. n. vox est son⁹: ideo a sono tanꝗ̄ a cōiori ichoādum est. Sonus est quicqd pprie ꝛ per se ab auditu pcipit. Dico aūt proprie: qꝛ lꝫ homo vel campana audiat: hoc nō est nisi per sonū eius. Sonoꝝ alius vel alius non vox. Sonus vox est idē quod ipsa vox. Unde vox est sonus ab ore animalis platus: naturalib⁹ instrumētis formatus. Naturalia aūt instrumēta quibus vox format sunt nouem. s. guttur: lingua palatum quattuor dētes ꝛ duo labia. vnde vsus. Instrmēta nouē sunt guttur: lingua: palatum. Quattuor ꝛ dētes: ꝛ duo labra simul. Son⁹ nō vox est qui generatur ex collisione duoꝝ corpoꝝ inanimatoꝝ: vt fragor arboꝝ: strepitus pedū. Uocum alia significatiua alia nō significatiua. Uox significatiua est illa que auditui nostro aliqd repñtat: vt hō hoiem. Uox nō significatiua est illa que auditui nostro nihil representat: vt bu ba baf. Uocū significatiuarū alia significat naturaliter: alia ad placitū. Uox significatiua naturaliter est illa que apud oēs homines idē representat: vt gemitus infirmoꝝ: latrat⁹ canū. Uox sigtiua ad placitū ē illa q̄ ad volūtatē pmi istituētis aliquid sigat: vt hō hoiem: equ⁹ equū. Uocuꝫ sigtiuarum ad placitū alia complexa alia incomplexa. complexa vt oratio: incomplexa vt nomen vel verbum. Sonoꝝ ꝛc.

¶ Circa hāc diuisionē notāduꝫ ē pmo ꝙ iste terius diuisio capit duob⁹ modis. vno⁹ pˀ intētionalr: vt ꝯuenit reb⁹ ad ex̄. ꝛ hoc duplr. vno⁹ actiue. put tātū vꝫ sicut res diuidēs. Alio⁹ passiue pro re diuisa accipit. Alio⁹ capit iste terius diuisio scde itētionalr. Et hoc trib⁹ modis. Primo mō actiue ꝛ sic sigt membra diuidētia. Alio⁹ passiue p terio diuiso. Tertio mō collectiue pro diuiso ꝛ mēbris diuidētib⁹ simul acceptis capit. Ex^m. Aialiū. aliud hō aliud brutū: hō ē diuisio actiue aial passiue ꝛ aggregatū ex his collectiue. Quis collectiue capiat suadet sic dicēdo. diuisuꝫ hui⁹ diuisionis excedit mēbra diuidētia vbi diuisionis nō capit p diuiso nec mēbris diuidētib⁹: ꝛ est silitudo diuisionis logicalis ad diuisionē realeꝫ. Naꝫ sicut lapis secat in duas vel in plures ptes que realiter ipm cóponebāt. sic terius cōis diuiditur diuisione logicali in suos terminos inferiores. qui adequate importāt illud quod per diuisum significat.

Diuisio dupliciter capit pme intētionalr: ꝛ secundo intentionalr cuꝫ suis subdiuisionib⁹

Secūdo notādū ē ꝙ nō ē modus loquēdi in artib⁹ dicē diuisionē verā vl̄ falsam. sꝫ dicē eā bonā vl̄ malā. Sꝫ forte dicēt qspiam hoc iō eē: qꝛ nō ē ppó cū i diuisiōe regulr vbū nō ponat. hoc nihil ē: qꝛ semp sbintelligit vbū sbstātiuuꝫ. Sꝫ cā ē: qꝛ nō opꝫ diuisionē eē ppōnē veram. pbat sic. hec diuisio ē bōa: nūoꝝ qdā par qdā ipar sꝫ nullus nūs esset in reꝝ nā. 2⁹ ppó ad diuisionē esse bonā nō reqrit ꝙ sit ppó vera. Probat sic. hec diuisio est ppositio vera: aialiū quoddā hō: quoddā equus. tamē diuisio nihil valet vt cōstat. Tertia ppositio. diuisionē esse verā vel falsam est imptinēs ad diuisionē esse bonā. Et hinc est ꝙ diuisio vocat bona vl̄ mala ꝛ nō va vl̄ falsa. Accipe analogiā p tota de ꝯña q̄ lꝫ sit ppó nō vocat vera vl̄ falsa: sed bona vel mala.

De congruētia diuisionis.

Tertio notādū ē ꝙ ad diuisionē eē bonā reqrit due ꝯditiōes copulatiue: qb⁹ positis ponit diuisio: ꝛ qb⁹ d̄ēptis vel aliq̄ eaꝝ remouet diuisio. Prior ꝯditio ē: ꝙ sit ꝯuertibilitas iter diuisum ꝛ mēbra diuidētia. 2⁹ ꝯditio: ꝙ mēbra sint opposita. Uel sic prolixius tres cōditiones requiruntur ad bonā diuisionem. Prima est ꝙ diuisum nō excedat mēbra diuidētia. Scda ꝙ mēbra diuidētia nō excedāt diuisū. ꝛ hoc nō tm̄ de excessu actuali sꝫ possibili: qꝛ ꝗ̄ ꝗ̄ nulla eēnt aialia nisi boues ꝛ eq: hec nō eēt bona diuisio: aialium qḋdā bos quoddā equus. ꝛ tñ diuisuꝫ actualr non excedit membra diuidētia:

Ad bonā diuisionē q̄ reqrant

Cōditiones bōe diuisionis.

Tertia ꝯditio est: ꝙ mēbra sint formaliter opposita. ⁊ notāter formaliter: q2 nō op3 ꝙ realiter negētur de seinuicē. vt p3 in diuisione termini in terminū ꝑme significationis ⁊ scōe ⁊ in plerisq3 alijs. hoc est sufficit ꝙ vnū mēbrū negetꝰ de de alio mediante hoc aduerbio formaliter. vt hec est vera: nullus terminꝰ ꝑme intētiōis est scōe formaliter. ⁊ nō capitꝰ formaliter phisice put distinguitur ꝯ̄ vtualr nec formaliter logice ꝑnaliter. sed vt tātū v3 sicut ꝑm eandē rōnē vel eandem. ⁊ h diuisio logicalis realē imitatꝰ: q2 qn aliqd realr diuidit in paucas ptes tāto ille grossiores sūt ⁊ quāto vna grossior tāto alie subtiliores sunt. sic in pposito quāto terminꝰ diuidit i pauciora mēbra tāto cōiora sunt. ⁊ quāto vnum cōius alia minꝰ cōia sunt. Ex dictis infero ppōnes. Prima est. hec nō est bona diuisio: aialium aliud hō aliud bos. p3 q2 ei deficit pͣ ꝯditio. 2ª ppō. hec nō est bona diuisio: aialiū aliud hō aliud nō hō. p3 pp defectu3 secūde ꝯditionis: q2 vnū mēbrū diuidens excedit diuisum: cū nō hō vificet de pilari ⁊ nō aial. 3ª ppō hec diuisio nihil v3: aialiū quoddā brutū quoddam hō quoddā risibile. 4ª ppō. hec diuisio est bona: aialiu3 quoddā brutū qddā hō. Probatꝰ: q2 illi diuisiōi cōueniūt cōditiones bone diuisionis. Primo diuisu3 nō excedit membra diuidentia. Secūdo: mēbra diuidētia nō excedūt diuisum ⁊ mēbra opponunt: igit.

Formalr aliquid capi pōt tribus modis.

Et hic aduertēdū est ꝙ hec ꝯña est bona. huic diuisioni deest vna ꝯditio bone diuisiōis: gͦ oēs deficiūt capiendo oēs collectiue ita ꝙ vez sit dicere: iste tres ꝯditiōes nō ꝯueniūt tali diuisioni esto ꝙ due ꝯueniūt. s3 cū hͦ vbo ꝯueniūt nō sufficit ꝙ vnū ꝯueniat s3 oēs. quēadmodu3 ego ꝯcedo oēs scholastici deficiūt a lectiōe esto ꝙ oēs sint pñtes dempto vno.

Cōtra dicta arguit. Oīs bona diuisio d3 esse bimēbris: s3 aliq̄ diuisio cui iste tres ꝯditiones ꝯueniūt nō est bimembris: gͦ aliq̄ diuisio cui iste tres ꝯditiones ꝯueniūt nō est bona diuisio. ꝯña est in baraco ⁊ maior boetij in libro diuisionū: ⁊ minor p3 de diuisiōe q̄dri mēbri vel penthamēbri. Hoc argm̄ est truncatū in artibꝰ ad qd rñdet magister Georgiꝰ in diuisiōe ppōnis cathegorice in vles ⁊ pticularē ⁊c. Et dicit ꝙ illa ppō d3 intelligi qn terius diuiditur in mēbra imediata. s3 hec solo nō placet: q2 vel p mēbra imediata intelligit pmā diuisione3 termini ⁊ tūc stat argm̄ ꝯ̄ eu3 qn diuidit ppō cathegorica simplicis q̄ntitatis in q̄tuor mēbra: q2 est pma diuisio illiꝰ termini ppō cathegorica simplicis q̄ntitatis. Si dicatur nō eiꝰ gn̄is: tūc op3 currere ad pm̄ genꝰ sup ppōne3. Et sic adhuc nō soluit argm̄: ⁊ sic semp vel intrincate vel male rñdet: ⁊ fortassis vtrūq3. dicūt alij ⁊ est modus vulgaris: ꝙ qn mēbra diuidētia excedunt binariū nūm mēbra oīno sunt reducibilia in nūm binariū. ⁊ isti inaniter se fatigāt in reductiōe: nisi reducerent oia mēbra vno dēpto in terminū ꝯ̄dictorie oppositū terio diuidente: ⁊ cū hoc seruādo hanc cautelā: ꝙ diuisu3 ꝑponatꝰ negationi infinitāti. ⁊ sic expono cōe3 solone3. S3 sic rñdeo ꝙ nihil aliud vult dicere boetiꝰ q̄ ꝙ ad minꝰ in oīū diuisione debēt esse duo mēbra: q2 in suo libro diuisionū nō aliud comperio ad illud ppositū nisi in 2ͦ caplo istā ꝯclonem. op3 oēm gn̄is diuisione3 esse in suas spēs ⁊ nō in infinitas nec in pauciores duabꝰ: q̄ vba nihil aliō sonāt nisi in ascēdēdo nō capiant spēs infinite: nec in descēdendo ꝯungit accipe pauciores duabꝰ: q2 tūc nō eēt diuisio. Forte dicis hͦ nihil ē dictu: q2 vnū mēbrū nō diuideret terim: dico ꝙ nihil aliud vult illa ppositio.

Solo vniuersorū quo diuisio d3 eē bimēbris.

Secundo arguit. hec est bona diuisio: aialium q̄dā sunt hoies q̄dā bruta: ⁊ tn̄ mēbra diuidētia nō euacuāt totū ambitū diuisi: gͦ pͣ ꝯditio nulla. pmisse apparēt cū maiore ex cōi mō loquendi. ⁊ minor pbatꝰ ꝙ demōstratis duobꝰ aialibꝰ: sc3 roberto ⁊ eiꝰ mula: ver est dicē: hec sunt aialia: ⁊ tn̄ nō sunt hoies vel bruta. Ad hoc argm̄ solet cōiter dici ꝙ diuisiones nō valēt in plurali nūo: q2 in singulari hoc argm̄ nō h3 apparentiā. s3 hoc nihil v3: q2 si mēbra bn̄ dent idem est in plurali ⁊ in singulari. Et ad hoc faciēdū op3 copulare singula mēbra de qbꝰ diuisum est vificabile: declaro exēplis vtputa aialiū: q̄dā rōnalia: q̄dā irrōnalia: qddā rōnale ⁊ irrōnale. q̄dā rōnalia ⁊ irrōnale. qddā rōnale ⁊ irrōnalia. De pmis duobꝰ mēbris nō ē difficultas. de 3ͦ mēbro sūt robertꝰ ⁊ eiꝰ mula. de 4ͦ mēbro sunt duo rōnalia vel plura cū totidē irrōnalibꝰ vel vnū rōnale cū plibꝰ irrōnalibꝰ vel ecōuerso: ⁊ ibi pōt eē qntū mēbrū. 6m̄ mēbrū ⁊ nouissimū: hoies ⁊ bruta. nec ibi sunt plura mēbra. Aliud exm̄ pluralis nūi qn sunt tria membra. vt terminoꝝ: qdā sunt vocales: qdā mētales: qdā scripti. qdā vocalis ⁊ mētalis. qdā vocalis ⁊ scriptꝰ: qdā mētalis ⁊ scriptꝰ: qdā vocalis mentalis ⁊ scriptꝰ. qdā vocales ⁊ mētalis: qdam vocales ⁊ scripti: qdā mētales ⁊ scripti: qdam vocales mētales ⁊ scripti: quidā vocalis ⁊ mētales: quidā vocalis ⁊ scripti: qdā mētalis ⁊ scripti: qdā vocales mētales ⁊ scripti. Ex isto p3 ꝙ qn q̄tuor sūt mēbra in plali nūo ad bn̄ diuidēdū op3 bn̄ ascēdē in mēbris. ⁊ ista multu3 ꝯducūt ad diuisionē ⁊ ad silr ascēdēdū ⁊ descēdēdū ⁊ i exceptiuis ad excipiēdū ⁊ i mltꝭ alijs materijs.

Rn̄ ad argm̄

Tertio arguit ꝯ̄ eāde3 ꝯditione3. Hec est bona diuisio: coloratoꝝ: qddā albū: qddā nigrū: qddā fuscū: qddā alurgu3: ⁊ sic de singulis. ⁊ sic de singulis intelligendo disiūctū ex oibꝰ mēbris: ⁊ tn̄ diuisu3 excedit mēbra diuidētia ergo pͣ ꝯditio nulla. Qd diuisio sit bona pbatꝰ. nā mēbra sunt opposita ⁊ disiunctū specieꝝ ꝯuertitꝰ cū gn̄e: ꝙ diuisum excedat mēbra diuidentia pbatꝰ de scuto cuiꝰ medietas est alba ⁊ medietas nigra. nā ipm est coloratū ⁊ nō albū vel nigrū: ⁊ sic de singulis: q2 illa ppō de disiuncto equivalet vni disiūctiue. Ad hoc argm̄ rñdet doctor subtilis qōne vltima 4ͦ metaphisice. Prenotādo ꝙ scutū sit coloratū: sed diuisio nihil v3: sed op3 cape mēbra copulatum: vt dicimꝰ in solone prioris argumēti: nec op3 disiunctū specieꝝ ꝯuerti cū genere saltē in termis pmētoꝝ accītiū. 2ͦ negat ꝙ scutū sit coloratū ⁊ ꝯcederet illā diuisionē fore bonā: q2 coloratum tantū valet sicut corpꝰ hn̄s colorē sufficientem denoiare totū quēadmodū non cōtingit de scuto dato tenendo pmā solutione3 diceret ꝙ coloratū

Rn̄ ad argm̄

sic diffinitur

sic diffinitur. Est corpus habens colorem vel colo reo sufficiētem vel sufficiētes denominare totum.

Opposi tio **Quarto** ar. Hec ē bōa diuisio: hoīz qdā viu⁹ ꝛ qdā pict⁹: ꝛ tñ mēbra diuidētia excedūt diuisū: g° 2ª ɔditio bone diuisiōis est nulla. ɔña tz cuz maiore. ꝛ minor pz de hercule picto demōstrādo simulachrū herculis ɔcedim⁹ hoc ē hō pict⁹. ꝛ tñ negam⁹ hoc fore hoiem: igit. Ad hoc

Rñ° ad arg^m arg^m rñdet ɔcedēdo ꝙ diuisio est bona: ꝛ cū hoc ēt ꝙ mēbra diuidētia excedāt diuisum. Et hoc nō ē inconueniēs in diuisiōe analogi i sua analogata de q̄ nō

Repli catur. dant iste ɔditiōes. ❡ Cōtra hoc ar: qꝛ p illā solonez ibi nō fieret diuisio cū ibi pcise ponat vnū mēbrū de q̄ pdr diuisū. puta hō viu⁹. Forte dicis sicut dicendū ē ꝙ ppterea nō ē pprie diuisio: sz solū metaphorica: qꝛ in talib⁹ semp mēbrū pncipale ɔuertit cū diuiso ꝛ diuisuz pdr cū addito de mēbro min⁹ pncipali qd sufficit ad diuisionem equoci. ❡ Cōtra hoc ar pbādo ꝙ mēbrū pncipale ɔuertat cū diuiso. Et h° sic. aliqd pdr de isto terio hō qd nō pdr de isto termino hō viu⁹: ergo nō ɔuertunt. ɔña ē nota. ꝛ añs pz: qꝛ hec ē va hō est hō pict⁹. hec aūt est falsa hō viuus ē pict⁹. ❡ Rñdet p ppōnes q̄rū p° est. aliqd dr

Rñsio ad arg^m de vno ɔuertibili qd non dr de reliq̄. pbat. Iste terminus diffō de pdr de hoc cōplexo aial rōnale ꝛ nō de isto terio hō. 2ª ppō. aliquid dr de vno ɔuertibili signatiue sumpto qd nō dr de alio. pz p arg^m pncipale. ꝛ cā est. qꝛ est repugnātia istoꝝ terioꝝ affirmatiue hō viu⁹ est pictus. hinc est ꝙ ly hō pōt alienari a sua signatione pmaria ꝛ nō hō viuus. ❡ 3ª ppō. qcqd dr de vno ɔuertibiliū dr de alio capiēdo terminos fm significatōnē fm quā sunt ɔuertibiles: qꝛ hō ꝛ aial rōnale fm significatōnē nō vltimatā nō ɔuertunt: nec hō viuus ꝛ hō alienat⁹ ad stādū pro signato scōario cōuertunt.

Opposi tio **Quinto** ar. Hec diuisio est bona. Sonoꝝ: alius vox alius nō vox: ꝛ tñ diuisuz excedit mēbra diuidentia: g° p° ɔditio nulla. ɔña tz cū maiore. ꝛ minor pbat. diuisuz excedit h° mēbruz diuidēs demōstrādo illud mēbrū ꝛ hoc: ergo diuisū excedit hec mēbra diuidentia. Rñdet. Cōcessis ma

Rñsio ad arg^m iore ꝛ ɔña: negatis ɔñte ꝛ minore. Et ad pbationez minoris distinguo: vel si cōiunctio inclusa in pronomine demōstratiuo pluralis numeri capiat copulatiue: ꝛ sic cōcedo. vel copulatim ꝛ sic nego. Exēpluz in sili fortes est maior ista medietate demōstrādo medietatē eius ꝛ fortes est maior ista medietate demonstrando aliā ptē eius: g° fortes est maior istis medietatibus easdez demōstrādo ꝛ idē est cum ly excedit.

Opposi tio **Sexto** ar sic. In hac diuisiōe. Aialiū qddaz hō qddā brutū vl diuisum ē aial in cōi vel est iste terius aial ꝛ si sic vel vocalis vl mētalis vl scriptus: ꝛ p ɔñs brutuz erit iste terius. ❡ Ad arg^m

Rñsio ad arg^m dr ꝙ diuisū ē aial in cōi: hoc ē dictu ē iste terius aial nō restrict⁹ qꝛ est terius valde cōis. ꝛ ē etiā terius vocalis: mētalis ꝛ script⁹: vt pz. fm qꝛ diuisio pōt eē in voce vl in mēte vl in scripto. nec opz ppterea ꝙ brutū sit iste terius aial: sz brutū ē aial: qꝛ terius nō diuidebat pro se: sed p re signata per terminum. Eodem modo se habebit in propositione in qua predicatur.

Septimo ar. Hec est bona diuisio: quātitatū alia ɔtinua alia discreta: et tñ mēbra nō opponunt cū oīs ɔtinuū sit discretum

Opposi tio put hic supponit. Et idē pz in oibus logicalib⁹ vbi idē accipit large cōiter ꝛ pprie: vbi cōiter ē superius ad pprie ꝛ large ad cōiter. ❡ Ad hoc arg^m rñdeo per

Rñsio ad arg^m per tres ppōnes ppōnes. Quaꝝ p° est: aliq̄ sūt mēbra diuidētia q̄ p nullā potentiā pñt verificari de se inuicē ēt q̄cūq; amplatiōe data sb̄ mō inclusiue queadmodū ɔtingit in diuisiōe terioꝝ i pmēto sbe ꝛ p° ꝛ 3° spērū q̄litatꝫ frequēter: ex^m vt aialiū quoddā hō qddā brutū. Coloꝝ qdā albedo qdā nigredo: ꝛ sic de alijs. ❡ 2ª propositio: aliq̄ sunt mēbra oppo^a q̄ nō pñt verificari de eodē simul ꝛ semel: sz bñ successiue: vt stās ꝛ nō stās ꝛ albū ꝛ nigrū nālit. ❡ 3ª ppō aliq̄ sūt mēbra oppo^a q̄ simul ꝛ semel verificant de eodē: sz hoc ē fm aliā ꝛ aliā rōnē vt bonoꝝ qddā honestū: qddā vtile: qddā delectabile: vbi eadē res nōo ē bona vtilis ꝛ delectabilis: vt virt⁹. ꝛ h° sufficit ad mēbra oppo^a. ❡ Cōtra hoc ar sic. seq̄ret ꝙ h eēt bona diuisio aialiū qddā brutū: qddā hō: quoddaz rōnale. Silr hic lactis qddā amaꝝ: qddā dulce: qddā albū. Patet p duas pmas ɔditiōes bone diuisiōis. Et 3ª ɔditio pbat: qꝛ mēbra sunt oppo^a: hō ꝛ rōnale sic opponunt: qꝛ nō est eadē rō q̄re aliqd est rōnale ꝛ q̄re est hō. silr non est eadē rō q̄re aliqd ē dulce ꝛ q̄re albū. ❡ Rursus arguit de diuisiōe quātitatis: qꝛ quantitas discreta vt iacebat solo ɔuertebat cū isto terio quātitas. Quero ergo q̄re diuidit quātitas: ꝛ non quātitas discreta cum sint termini ɔuertibiles. ❡ Ad p^m rñdet ꝙ ad diuisionē opz aspicē ad nām diuisi: ꝛ fm hoc realez

Bōe diuisionis ɔsideratio dare repugnātiā vl nō: vt in terio de pmēto sbe non sufficit ꝙ mēbra forālr repugnēt: sz ēt realr opz. in alijs pmētis sufficit forālr: mō hñt ɔditiones forālr oppositas. ❡ Ad aliud de diuisione quantitatis dr ꝙ arg^m nō ē pñtis negocij: sz quātū sufficit in pposito. Rñdet ꝙ quātitas eo diuidit ꝙ hz gñaliorē ɔnotationē q̄ quātitas discreta. Et ex illo seq̄t ꝙ in diuisione vniuoca nō incōuenit vnū mēbrū ɔuerti cū diuiso ❡ Insup diligēter notandū est ꝙ iste ɔditiōes

Diuisio nis p se ꝛ p acñs diffia. enūate supi⁹ potissimū hñt veꝝ in diuisiōe p se: qꝛ in diuisiōe p accñs hoc est qñ diuidit accñs in accñtia: ꝛ p accñs non seruatur ista conuertibilitas. que diuisio fit per se: que per accidens videas in fine quinti tractatus.

Opposi tio **Octauo** arguit sic spālr ad ppositū. vel diuisum hui⁹ diuisionis ē son⁹ vox vel son⁹ nō vox: vl neq; sic neq; sic. q̄cunq; pmoꝝ modoꝝ dato seq̄t ꝙ vnū mēbrū ɔdictorie oppo^m pdicat de altero: qꝛ si diuisum sit son⁹ vox: iam son⁹ nō vox erit son⁹ vox. ꝛ si diuisum sit son⁹ nō vox: iam sonus vox erit son⁹ nō vox. ꝛ nō pōt dari aliud diuisuz: cū diuisuz sit sonus vl ale mēbra diuidētia nō euacuāt totū ambitū diuisi. ❡ Dr ꝙ si diuisio fuerit in voce: diuisū ē son⁹ vox terio psonalr sūpto. sz nō ē hoc cōplexū son⁹ vox: sz ē ly son⁹ qd ē vox. Si diuisio fuerit in scripto vl in mēte: diuisū neq; est son⁹ vox neq; son⁹ nō vox: sz est nō son⁹ vox. Silr est nō son⁹ non

De diuisiōe i voce i scripto vl i mente.

vox: q2 est iste terius scripe son⁹ vl mētalis. Forte di cis: si diuisio fuerit in voce τ diuisuʒ fuerit son⁹ vox: cū in q̄libet diuisione diuisū dʒ v̄ificari de mēbris di uidētib⁹: ista erat v̄a: son⁹ nō vox ē son⁹ vox. Nō seq tur q̄ son⁹ nō vox ē son⁹ vox. s3 solū seq̄ q̄ hoc cō plexū son⁹ nō vox ē son⁹ vox. τ totū istud facile pōt itelligi mltiplicādo sensū hui⁹: son⁹ nō vox ē sonus vox: q̄ pōt eē q̄druplex: q2 vl vtrūq3 extremū capi tur significatiue vel vtrunq3 materialiter: vel vnum sigtiue τ aliud mālr. Et ille sensus iteꝝ pōt sbdiuidi penes h⁹ q̄ sbm pt capi sigtiue τ p̄tū mālr vl econ uerso vnū sil'e ē ante p̄dicatū in p⁹ diuisiōe terioꝝ.

Opposi tio — **Nono** ar sic. Diuisum excedit mēbra diuidē tia: g⁹ diuisio mala. añs p3 de tussi: ster nutatione: τ sputo: q̄rū qōlibet ē son⁹: τ tñ neq3 vox neq3 nō vox: igit. De tussi p3 q̄ nō sit sonus vox: q2 nō ē fo2at⁹ mediātib⁹ nālib⁹ istr̄is: q2 q̄ q̄ nouē ista

Rñsio — nālia cuipiam deficerēt ille nō min⁹ tussiret. ¶ Rñr negādo q̄ diuisū trāscēdat mēbra diuidētia. τ p⁹ de sputo dr̄ q̄ ē sbā imūda: τ p ɔñs nō est son⁹: sed in emissiōe sputi causat son⁹. De tussi dr̄ q̄ ē son⁹ vox. τ ad argm̄ i oppo᷑ nō pfert mediātib⁹ nālib⁹ instr̄is ɔcedit: nec hoc reqrit ad sonū vocē: s3 solū ad vocē plene itelligēdā. Et q2 adhuc h̄ pt latē dubiū: pbat solo. q2 vl ē son⁹ vox: τ habet solo. vl son⁹ nō vox. τ tūc sic ar: g⁹ fit ex collisiōe corpoꝝ iaiatoꝝ vl aiatoꝝ vel se habētū sicut inaiata modo nulla inaiata pos sunt emittē tussim. De sternutatione idem intelligo.

Opposi tio — **Arguit** ɔ̄ diffōnē soni vocis q̄ dr̄. Uox ē so nus ab ore aialis plat⁹. Uox plata a gabriele. Aue gr̄a plena τc̄. erat vox: tñ nō erat son⁹

Rñsio — plat⁹ ab ore aialis: g⁹ diffō nulla. ¶ Rñr distinguē do. vl fo2alr τ sic ɔcedit minor. vl equalenter: τ sic negat. Dico. n. q̄ āgelus supplebat vicē aial'. qō du plr pōt facē. p⁹ i corpe assūpto. vt p3 de āgelo tho bie iunioris. 2⁹ motiue mouēdo linguā alteri⁹ aial'. vt de asina balaā: s3 son⁹ dicebat vox respectu asini: vtꝫ possit sine corpe fo2are vocē nolum⁹ inquirere.

Opposi tio — **Secūdo** ar. ad idē. Hec diffō cōuenit voci quā pferebat adā: τ tñ diffinitum nō cōuenit eidē: ergo diffinitio nulla. ɔña tenet cuʒ

Rñsio — minore: τ maior pbat pp ampliationeʒ hui⁹ termini prolatus. Dicitur q̄ prolatus in diffinitione non ca

Opposi tio — pitur p̄ncipialiter sed nominaliter: τ sic nō ampliat.

Tertio ar ɔ̄ diffōnē soni nō vocis q̄ dr̄. son⁹ nō vox fit ex collisiōe τc̄. hec diffō nō ɔuenit cuil3 ɔt̄ēto sb diffinito: ergo nō est bona. añs p3: q2 nō ɔuenit strepitui pedū neq3 sono causato ex

Declarat diffō so ni non vocis — collisiōe manuū: cū talia corpa sint aiata. ¶ Rñr q̄ diffō soni nō vocis sic itelligit. Sonus nō vox fit ex collisiōe corpoꝝ iaiatoꝝ. i. nō min⁹ fieret silis sonus qñ talia corpa eēnt iaiata. qō declarat sic. ponam⁹ q̄ aia itellectiua desinat ifo2are man⁹ τ collidat vna sup alterā nō min⁹ erit talis son⁹ q̄ si man⁹ eēnt aia te. τ sic succincte diffinit: τ nō sic Georgi⁹ diffinit q dic̄ son⁹ nō vox ē son⁹ causat⁹ ex collisiōe duoꝝ cor poꝝ inaiatoꝝ vl aiatoꝝ se h̄ntiū ad modū iaiatoꝝ vl vni⁹ supplētis viceʒ duoꝝ. Tū p̄io son⁹ cāt⁹ ex col lisiōe triū corpoꝝ iaiatoꝝ vl pliū nō eēt son⁹ nō vox neq3 son⁹ cāt⁹ a corpib⁹ q̄rū vnū eēt aiatū τ aliud in aiatū. S3 meli⁹ dr̄ son⁹ nō vox ē son⁹ cāt⁹ a corpib⁹ inaiatis τ nō duob⁹: vl ab aiatis vl ab aiato τ nō aia to: vel ab animato τ nō animatis. vel ab aiatis τ non aiato vel ab aiatis τ nō animatis: vel ab vno supplē te dūmodo se habēt ac si essent corpa inaiata. Si di cas: sufficit vltima particula: iam habeo intentum.

Opposi tio — **Quarto** ar ɔ̄ istā nālia de sono reflexo quo appellat echon. talis son⁹ est sonus vox τ tñ nō fit mediātib⁹ nālib⁹ instr̄is: imo nec pfert ab ore aial'. ¶ Et ɔfirmat de sono emisso p fistulam

De so no q dr̄ echon — talis vt son⁹ vox: τ tñ diffō nō ɔuenit illi: q2 nō fit me diātib⁹ nālib⁹ istr̄is s3 artificialib⁹. ¶ Ad argm̄ rñ det de sono echon q̄ aliqs talis ē son⁹ vox τ aliqs ē son⁹ nō vox. Exm̄ p̄mi: vt son⁹ reflex⁹ aialis in q̄ tum hmōi. Uñ qñ aliqs clamat ppe loca cauernosa ppe mōtes vl antiqs pietes i qb⁹ includit igrossat⁹ aer est rñdētia vocis ad vocē pferētis. Et cōiē existimat q̄ ē idē son⁹ nūo q ē rect⁹ τ q ē son⁹ echon: τ tūc nō est qō in arg⁹. S3 son⁹ echon ē terius ɔnotatiu⁹ addēs sup ɔnotationē hui⁹ teri son⁹ q̄ iteꝝ repcutiat quē admodū ē eadē facies nūo quā video i forte τ i spe culo: τ qñ son⁹ echon realr distigueret a sono recto:

De so no fistu lari. — adhuc aliqs eēt son⁹ nō vox: q2 mediate fit ab ore aia lis qō sufficit. ¶ Ad ɔfirmationeʒ de sono fistulari cōiter dr̄ q̄ ē son⁹ nō vox: s3 dr̄ q̄ aliqs est son⁹ vox. vt si qs loq̄t p corp⁹ ɔcauū. S3 forte ibi dicis q̄ talis son⁹ ē imediate ab ore aialis τ postea i fistula. dico tñ bī q̄ nō q2 accñs nō migt de sbo in sbm. s3 son⁹ i ore exñs mltiplicat aliū sonū i aere iclusu in fistula τ sic

De so no orga norum. — gl3 talis ē son⁹ vox τ hoc vlr ē qñ tal' son⁹ nō sic fie ret a corpib⁹ iaiatis. ex q̄ solone seq̄ q̄ son⁹ organo rū ē son⁹ nō vox: nec de necitate soni vocis est q̄ fiat mediātib⁹ istis nouē instr̄is: s3 cōpleta diffō vocis est q̄ fiat ab ore aialis vl ei equalētis. Et ex illo soluitur argm̄ q̄ solet fieri de vetula τ de pueris: q2 formāt vo ces τ nō h̄nt ista nouē instr̄a. dr̄ q̄ ista nō reqrunt nisi ad cōplete pferendū. Et diffinitū illi⁹ diffōnis est vox completa τ pfecta: q2 experientia videm⁹ denti bus saltez anteriorib⁹ orbatos multū diminute loq.

Opposi tio — **Quinto** ar. aer reqrit ad plationē vocis τ nō enūat iter ista nouē: ergo sūt plura q̄ nouē. dr̄ q̄ argm̄ nō pcedit: q2 eodē mō ɔcludēt ō

Instr̄a ad fo2a tionē vo cis du plicia es sentialia τ accñtia lia. — aia. s3 dʒ pbare q̄ pla sī istr̄a τ tūc g⁹ ad ppo᷑ de arte ria vocali dr̄ q̄ pct. hys. enūat instr̄a soluʒ accñtalr reqsita τ nō eēntialr vt ē arteria vocal'. vl cauti⁹ rñ det ɔcedēdo ɔñs argumēti: q̄ nō obuiat istis carmi nib⁹. i. istr̄a bñ qdē si dixisset instr̄a nouē tñ. Uñ vox sic causat ex aere ispirato p arteriā vocalē τ ibi subti

Diffinit arteria vocalis — liato τ iteꝝ emisso p cui⁹ amissionē causat son⁹. Uñ arteria vocal' ē q̄dā grossa vena incipiēs ab ore ptēn sa vsq3 ad pulmonē semp ɔtigue cū gutture. vt p3 in leone τ alijs aialib⁹. Aristo. tñ ponit cum intētione sig̃ndi in diffōne vocis non q̄ sit de essentia diffōnis ipsius vocis. vt p3 in frenetico τ in dormiēte: s3 vole bat ondere ppter qd voces sūt inuēte. Ex his p3 q̄ son⁹ vox bñ diffinit sic: est son⁹ ab ore aialis plat⁹. τ

son⁹ nō vox sic: est son⁹ q nō ē vox: intelligēdo semp vel equiualentis in diffinitione vocis. Insuper patet si quis eēt in vacuo nō formaret voces ꝓpter defectū medij qd̄ est aer vel aqua vl̄ aliqd ꝓportionabile. Et hec de sono. Alie diuisiones sunt tacte in terminis.

¶ Sequitur de nomine.

Omē ē vox sigtiua ad placitū sine tpe: cui⁹ nulla ps sepata aliqd sigt: finita ꝛ recta. Vox ī ista diffōne pōit loco gnis. Sigtiua ponit ad dr̄iaz vocis non sigtiue. Ad plm ponit ad dr̄iam vocis sigtis nalr. Sine tpe ponit ad dr̄iam v̄bi: qd̄ sigt cū tpe. Cui⁹ nulla ps sepata aliqd sigt: ponit ad dr̄iaz oronis: cui⁹ ptes sepate aliqd sigt. Finita ponit ad dr̄iam nois infiniti: qd̄ nō ē nomē ꝫ dyalecticū: ſꝫ nomē infinitū: vt nō hō: nē equus Recta ponit ad dr̄iaz noīuz obliquoꝝ: vt cathonis cathoni: q̄ nō sūt noīa ꝫm dyaleticū: ſꝫ sunt noīa obliq̄ vel casus noīuz. Vn̄ solus ntūs siue rect⁹ dr̄ esse nomē ꝫm dyaleticum.

Nomē triplr̄ accipit cōiter: ꝓpe ꝓprijssime. ¶ Circa caput de noīe pe. hys. icipit deteriare de ptibus itegralib⁹ ipsi⁹ ꝓpōnis: q̄ sē nomē ꝛ v̄bū. ¶ Et in pmis notādū ē q nomē triphariē accipit. Primo mō cōit: ꝛ sic ois vox q̄ pt eē suppo^m respectu v̄bi psonal modi finiti: siue fuerit cōplexa siue icōplexa: siue malr siue sigtiue ē nomē. 2⁰ capit ꝓpe: ꝛ sic ois ter inevocal q pōt esse suppo^m sigtiue sūpt⁹ respectu v̄bi psonalis modi finiti dr̄ eē nomē. Tertio mō ꝓprijssime ꝛ tūc diffinit sic scd̄o mō pter hoc q delet cōplex⁹. Inter istas acceptiōes tal ē ordo: q oē nomē ꝓprijssime sūptū ē nom̄ ꝓpe sūptū: ꝛ oē nomē ꝓpie captū ē nomē cōit acceptū. ꝛ p ꝯn̄s oē nomē ꝓprijssime sūptū ē nom̄ cōit deim̄. Sꝫ ecōuerso nō est tal ordo vlr ſꝫ bn̄ ptculr. vt pꝫ p ꝯuersionē p accn̄s buf ꝛ viroꝝ sē noīa cōit ꝛ nō ꝓpe hō alb⁹ ē nom̄ ꝓpe ꝛ nō ꝓprijssime: ꝛ p ꝯn̄s buf. viroꝝ ꝛ hō alb⁹ nō sunt noīa ꝓprijssime. hō ē nom̄ illis trib⁹ modis: ꝛ p ꝯn̄s nō ē pure diuisio analogi ī sua analogata: qꝛ nunq̄ mēbrū pncipale vl̄ diuisū in diuisione pure analoga ꝑtur de mēbris min⁹ pncipalib⁹ cuius oppositū cōtingit in ꝓposito: hoc nō obstante hec ꝯn̄a est nulla. hoc est nomē cōiter sūptū: ergo hoc ē nomē: qꝛ nomen in cōsequēte accipit ꝓ noīe ꝓprijssime dicto.

Nom̄ ē triplex mentale vocale ꝛ scriptū. Secūdo notādū ē q triplex ē nom̄. s. mētale vocale ꝛ scriptū. Nom̄ vocale ē vox q̄dā supaddēdo totā diffōnē nois: ꝛ h⁹ si nom̄ capiat ꝓprijssime si capiat cōit ꝛ ꝓpe sp itelligit diffō rn̄dēs supaddēda dr̄ supaddēda: qꝛ nō suffic̄ dicē ē vox q̄dā. sic dicit georgi⁹: qꝛ ꝯuenit alijs a diffinito: ſꝫ forte itelligit ad bonū sensū. Cōtra hāc diuisionē ar. nullū nomē ē mētale: g⁰ diuisio ꝑsuppōit fl̄m. ꝯn̄a ē nota ꝛ assūptū ar. oē nom̄ ē vocale: g⁰ nullū nom̄ ē mētale ꝯn̄a tꝫ a ꝯrie oppositis: qꝛ si qd̄lꝫ ē albū: nihil est nigrū. ꝛ an̄s pꝫ p rl̄aꝫ. Talia sē s̄bta q̄lia pmittūtur ab coꝝ ꝑti ī equoc ī a ꝯsillo. Hic solet cōit ꝑticari sup v̄itate h⁹ ꝓpōis. oē nom̄ ē vocale: quā dico eē falsā: eo q nomē dr̄ vniuoce d̄ mētali vocali: ꝛ sc pto: quēadmodū ꝓpō vocal̄ ē ꝓpō simplr̄. Sꝫ qꝛ difficultas ē ad nom̄ saltē ī origie: dem⁹ g⁰cū aduersarijs ꝓ v̄itati h⁹ ꝓpōnū cognoscēdis q nomē p ꝑus dr̄ de mētali: ꝛ pp silitudinē solū de vocali ꝛ scripto. Tunc ꝓ tota mā itelligēda notādū ē: q qlꝫ terius aliqd signe ꝓpric ꝛ aliō pp solā silitudinē ē analog⁹. vt pꝫ d̄ isto terio hō. v̄itas h⁹ ꝓpōis pꝫ ī ꝑmet̄. ¶ Insup adūte q analoguꝫ p se positū stat ꝓ suo famosiori sigto. ꝛ dr̄ pōi p se duplr̄. p⁹ qn̄ pōit a pte s̄bi: ꝛ mēbrū min⁹ pncipale nō pōit a pte ꝑti: vt nom̄ ē mētale: nom̄ est gen⁹. 2⁰ qn̄ ponit a pte ꝑti: esto q mēbrū min⁹ pncipale a pte s̄bi pōat: vt nom̄ vocale ē nom̄. ¶ 3⁰ nō q ista ꝓpō. Talia sē s̄bta q̄lia pmittūt ab coꝝ ꝑtis: sic ē itelligēda. Qn̄ a pte s̄bi ponit terius analog⁹ ꝛ a pte ꝑti vnū mēbrū min⁹ pncipale. tūc s̄bm alienat a ꝓpria sigtiōe. ꝛ stat ꝫ exigētiā ꝑti. v̄rū rl̄a hēat v̄rā ēt ī equocis a casu ꝛ in s̄bis ꝑmaꝝ itētionuꝫ respectu ꝑtoꝝ 2^e nūc nō disputam⁹: ſꝫ alibi q̄rēda ē radix rl̄e

Nomē ꝑ ꝑus dr̄ de mētali ꝙ de alijs.

De analogo p se a pte s̄bi et a pte ꝑti.

¶ Ex ista rl̄a isero has ꝓpōes eē ꝯcedēdas. Oē nomē ē vocale: oē nom̄ ē mētale: oē nomē est scriptū: nullū mētale ē vocale. ꝛ ita q̄lꝫ negatiua ē v̄a ī q̄ negat mēbrū de mēbro. p⁹ pꝫ: qꝛ sensus hui⁹ oē nom̄ ē vocale: ē iste: oē nom̄ vocale ē vocale: cum ꝑtū sit mēbꝝ min⁹ pncipale alienat s̄bm ad stādū ꝓ noīe vocali ꝛ sic extrēa supponūt ꝯuertibilr̄ ꝓ eodē. 2⁰ seqt has eē falsas nom̄ vocale ē nom̄: nom̄ scriptū ē nom̄ cū sensus p^e sit nom̄ vocale ē nom̄ mētale. qꝛ ꝑtū est analogū p se positū. 3⁰ seqt hāc copulatiuā eē ꝯcedēdā: oē nom̄ ē vocale: ꝛ nullū nom̄ vocale ē nom̄: cū vtraq̄ ps sit v̄a ꝛ nō obligatorie ꝓcedit: igit. 4⁰ seqt q h nō ē ꝯusio: nomē ē nom̄ vocale: g⁰ nom̄ vocale ē nom̄. cū an̄s cōpatiat opp^m ꝯn̄tis. vt pꝫ ex 3⁰ ꝓpōe ſꝫ sic ꝯuerti dꝫ: g⁰ nom̄ vocale ē nom̄ vocal. 5⁰ seqt q q̄ nom̄ ꝛ nom̄ mētale ꝯuertant addēdo ois pa ria nō manebit ꝯuertibilitas. h⁹ pꝫ ex dictis: cū ista ꝯcedat oē nom̄ ē vocale ista negata. oē nomē mētale ē vocale pp repugnānā affirmatiue in extremis.

De nomen est mentale vocale ꝛ scriptū.

Cōtra istā ꝓpōeꝫ ar. oē nom̄ ē vocale: q̄ ē ꝯclō pncipal: ꝛ h⁰ sic. Hoc nom̄ nō ē vocale: demstrato noīe mētali: ꝛ h⁹ nomē ē aliqd nom̄: g⁰ aliqd nom̄ nō ē vocale. ꝯn̄a tꝫ expositorie in 3⁹ figura: ꝛ maior ē v̄a imo necia. vt pꝫ p ipolitatē ꝯdictorie maioris. ꝛ mior ē nota: ꝛ totū an̄s v̄eꝝ: g⁰ ꝛ ꝯn̄s. Rn̄r negādo ꝯn̄am: eo q mior extremitas equocat ī miori ꝓpōe ꝛ ī ꝯclone: ī miore. n. stat ꝓ noīe mētali: qꝛ analogū p se positū: ꝛ ī ꝯclone ꝓ noīe vocali accipit rōne ꝑti alienātis. Cōtra hāc solonē ar. ille pmisse sē nate iferre aliquā ꝯclonē ꝛ nullā nisi hanc: aliqd nom̄ nō ē vocale: g⁰ illa ē iferēda. Rn̄r negādo minorē: ſꝫ hāc iserūt: nomē mētale nō ē nomē vocale vt subiectū cōclusionis teneat pro illo pro quo tenebat pdicatū minoris. Cōtra hoc arguit. aliquid ponit in conclusione qd̄ nullo mō ponit in pmissis: ergo male ꝯcludit: qꝛ das mihi modū ꝯ defēdēdi hāc

Opposito

Rn̄sio

Replica

Rūo in telligaſ aliquid poni in cōclone qđ nō ē positū i ꝑmissis

ꝯn̄a3: h° nō ē currēs ꝛ h° ē albū: g° albū aīal nō ē currēs. Rn̄deſ distīguēdo ꝙ aliqđ pōit i ꝯclone ꝙ nullo° pōit i ꝑmissis. vl̄ vt teri teneāt vniformit: ꝛ sic cōcedo vl̄ aliqđ se tenēs ex pte mā̄e vl̄ q̄uis alia de cā: ꝛ sic negaſ. nec ꝓpterea do tibi modu3 tue male ꝯn̄e defēdēde. Et si itez replicādo isurgis ꝙ pōis ly aīal solū vt teri teneant vniformit ꝛ pp nihil aliud. Dico ꝙ vbi nō ē equocatio vl̄ aliqđ sil̄e supfluit addē: ꝛ si addideris dico ꝙ nō tollit modus arguēdi: ꝛ cōcedo ꝯn̄a3 cū addito sicut sine addito: dūmō nō h̄eās aspectū ad v̄ificationē vl̄ falsificationē pp additum.

Opposītio

Secūdo

aſ. oē nomē ē vocale: ꝛ oē nomen ē scriptū: g° aliqđ nomē scriptū ē vocale i darapti. ꝯcl̄o ē ipossi: g° aliq̄ ꝑmissaꝝ ē fl̄a. ꝛ eq̄lis ē rō de vtraq3: g° vtraq3 ē falsa: qđ ē ꝯ̄ dicta. Forte dicis sic dicēdū ē: ꝙ ꝯn̄a nō ē bona: qꝛ nomen equocaſ i ꝑmissi3: i maioꝛe stat ꝑ noīe vocali in minoꝛe ꝑ noīe scripto. ¶ Cōtra h° aſ. iste ꝑmisse sū nate iferre aliquā ꝯclonē: ꝛ queriſ de illa ꝛ nō pōt dari alia ab illata g° ꝓpo̅. ꝙ sint nate iferre aliquā ꝯclonē p3: qꝛ si nō sola equocatio ipediret: s3 h° nō: vt p3 ex argumēto p̄cedēti.

Rn̄sio

Rn̄deſ ꝙ nulla ꝯclusio sequitur ex istis ꝑmissis formalr saltē gr̄a forme acceptionis terminoꝝ qꝛ in mētali illi° nō ē maioꝛ apparētia q̄ꝫ h. oē lignū est albū: ois lapis ē q̄drat°: ergo aliquod q̄dratū est albū. nec est sil̄e sicut in argumēto p̄cedēti in q̄ oēs termini tenenſ vniuoce in ꝑmissis.

Opposītio

Tertio

aſ ad idē i ista: oē nomē ē vocale: nō p̄tur totale mēbꝛ min° p̄ncipale: sed totale mēbrū min° p̄ncipale ē h° disiūctū vocale vel scriptū: g° ista d3 ꝯcedi tn̄: oē nomē ē vocale vl̄ scriptū: ꝛ neutra istaꝝ: oē nomē ē vocale: oē nomē ē scriptū. ꝓbo assumptū ꝑ sil̄e i q̄ iacet coloꝛ arguisti. qꝛ istā nō ꝯcedis. oē aīal ē hō pict°. nec ista3: ois hō est hercules pict°.

Rn̄sio

Rn̄r ꝯcedēdo ꝓpōes ꝯcessas hāc iterimēdo: oē aīal ē hō pict°. nec ē sil̄e: qꝛ i vna pōit diuisum cū mēbꝛo min° p̄ncipali. ꝛ tales sūt ꝯcedēde. vt ois hō ē lapide°: ois hō est niue°: ꝛ sic de talibus.

Opposītio

Secūdo

p̄ncipalr aſ ꝯ̄ diffōnē. nihil pōit loco gn̄is: g° diffō noīs est mala. aīn̄ p3: qꝛ si sic maxie eēt iste terius vox: s3 h° nō: qꝛ nō p̄tur de noīe mētali. si dicas sic dicēdū ē ꝙ nom vocale ꝓpꝛiissime sumptū ē diffinitū: ꝯ̄ h° aſ. vox nō pōiſ i ꝑmētro cū isto terio nomē vocale: g° nō ē gen° ei°.

Rn̄sio

Ad h° arg̅ rn̄r ꝙ vox nō ē gen° ad h° cōplexū nomē vocale: esto ꝙ icōplexe teneaſ: imo idirecte ꝛ accn̄talr p̄tur de diffinito: ꝛ l3 sit tāq̄ꝫ directa: indirecta tn̄ ē: qꝛ p̄tur min° ꝯnotatiuū de magis ꝯnotatiuo Accipe analogiā i ista. oē cēdēs ē agēs: qꝛ regula infallibil̄ ē ꝙ nullus terius vni° ꝑmētri simplr quēadmodū ē ly vox p̄tur eēntialr de duob° teris diuersorū ꝑmētroꝝ: ꝑmētroꝝ in q̄ꝫ accn̄tū: accn̄tiu3 notāter: qꝛ hāc eēntialē dico: hō alb° ē coloꝛat°. Et ex isto p3 ꝙ destruiſ rō supioꝛitatis hui° teꝛmini vox in oꝛdine ad hūc terim nomē vocale: sed sufficit ꝙ vox sit terminus cōloꝛ in diffōne nō quidditatiua sicut est ista.

Opposītio

Tertio

aſ circa lr̄am vbi dī finita: q̄rēdo de sig̅ſiōe noīs isiniti: vtputa de sig̅ſiōe hui° teri nō soꝛtes. Et aſ. sic ꝓbādo ꝙ non soꝛtes nihil sig̅t: qꝛ vl̄ q̄uālibet rē sig̅t: vl̄ nullā rē sig̅t: vel aliquā ꝛ aliquā nō. nō ē dicendū 3̅: qꝛ soꝛtē sig̅t rōne ptis ꝛ qđ libet aliō a soꝛte cū ꝑ q̄l3 alio suppōat. nec ē dādū ꝑ̅ mēbꝛū: qꝛ ciceronē nō sig̅t. qđ ꝓbaſ: non rōne negatiōis: cū ꝑcise significet aliq̄ lr̄. nec rōe teri ifinitati vt ꝯstat: ꝛ totū nō sig̅t nisi rōe ptis: saltē totū cōplexū ð q̄ ꝑcedim° quā ꝓpōe3 si negaueris das mihi modū sustinendi ꝙ soꝛtes vl̄ plato ciceronē sig̅t: g° dādū ē 2̅ membꝛ: puta ꝙ nihil significet ꝛ ꝑ ꝯn̄s nomē infinitū sufficiēter excluderet per alias ꝑticulas. Pꝛo hoc argumento per notabilia respondebimus de natura noīs infiniti: ꝛ postea ad quesitum.

De nō noīs isinitū

Primo

notādū est ꝙ dr̄nt isti tres teri negatio negās ꝑuāꝫ ifinitās. De ꝑmis duob° nihil ad ꝓpo̅. Et rursus terius ifinit°: terius ifinitat°: ꝛ negatio ifinitās iter se discrepāt. vt p3 i h° terio nō soꝛtes: in q̄ soꝛtes est terius ifinitat° nō negatio ifinitās ꝛ aggregatū duoꝝ. terius ifinit° vl̄ q̄n ponunſ due negatiōes ifinitātes: vt nō nō soꝛtes: vbi p̄mus terius ifinit° in 2° ex° ē ifinitat°. Ex q̄ p3 ꝙ bn̄ sic describiſ. Terius ifinit° ē aggregatū ex negatione ifinitāte ꝛ terio ifinitato: meli° q̄ꝫ dicat Geoꝛgi°: ē aggregatū ex negatione ꝛ terio finito: vt p3 in 2° ex°. l3 pōt exponi ad bonū sensū dicēdo ꝙ nō soꝛtes est termin° finit° in respectu: vl̄ tales nō sunt multū ꝓpꝛie i quib° est multitudo negationū: saltem immediate vl̄ ꝙ diffinit terminum infinitum cum vna negatione.

Negatō triplex negās ꝑuās ꝛ infinitās.

Secūdo

notādū ꝙ qđl3 disiūctum ex ꝯ̄dictoꝛiis ē trāscēdēs: h° ē ex terio finito ꝛ ifinito: ꝛ nunq̄ꝫ accipiunſ ꝑ eodē. Iuxta illud cōe de q̄l3 altero ꝯ̄dictoꝛioꝝ ꝛ de nullo ābo. Ex isto p3 ꝙ q̄ꝫto terius finit° ꝑ plib° supponit tāto termin° ifinit° ꝑ paucioꝛib°: ꝛ eꝯ̄. h° sequiſ ex illo v̄bo disiūctū ex cis ē trāscēdēs. Declaraſ ex°: soꝛtes ꝑcise ꝑ soꝛte supponit: nō soꝛtes ꝑ q̄libet re alia a soꝛte supponit: ita ꝙ ē ferme trāscēdēs: s3 nō sb̄a ꝑ valde paucis supponiſ. Et eodē fundamēto sequiſ ꝙ non chimera ꝑ q̄l3 supponit: qꝛ h° disiūctū chimera vel nō chimera ē trāscēdēs: ꝛ chimera ꝑ nullo accipiſ: ergo nō chimera ꝑ q̄l3. Et eodē mō ꝓbaſ ꝙ non ens ꝑ nullo accipiſ. 3° seq̄ſ ꝙ si a supponeret ꝑ vna medietate ꝑcise oiu3 reꝝ in mūdo nō a deq̄te supponēt ꝑ totidē. 4° seq̄ſ ꝙ q̄n̄ danſ duo teri q̄rū vn° ē supeꝛioꝛ ꝛ alter iferioꝛ dūmō vtriq3 addaſ negatio ifinitās de supioꝛe erit iferioꝛ: ꝛ de iferioꝛe supioꝛ ad hūc sensū ꝙ aggregatū resultās ex vno ē supi° ad aliō aggregatū: vt dat] istis duob° teris: soꝛtes ꝛ hō: n̄ soꝛtes ꝛ nō hō: nō hō ē iferi°: qꝛ oē ens qđ nō ē hō ē ens qđ nō ē soꝛtes: ꝛ esto ꝙ supi° capiaſ ꝑ toto i mō: hoc est supi° ꝯn̄alr i idē redit vt nō hō alb° ē supi° ad nō hō. 5° sequiſ ꝙ negatio addita terio ꝑuatiuo facit ip3 accipi ꝑ illo ꝑ q̄ capiebaſ terius positiu° ꝛ ecōuerso. vt nō cecū ꝑ vidēte supponit: ꝛ nō vidēs ꝑ ceco. nō dico ꝯuertibilr. 6° sequiſ ꝙ nō nō soꝛtes ꝛ soꝛtes ꝯuertunſ. ꝓbaſ nō soꝛtes vl̄ soꝛtes ē trāscēdēs: ergo ꝑ fundamētū ēt nō nō soꝛtes vl̄ nō soꝛtes ē trāscēdēs. ꝛ ꝑ ꝯn̄s sequiſ ꝯuertibilitas ꝓposita. Et ex illo sequiſ ꝙ

Dē disiūctū ex ꝯ̄dictoꝛiis ē isinitum.

Nō ens ꝑ nullo accipiſ.

terminus

Terius finit⁹ ꝛ infinit⁹ ↄuertunt

terius finit⁹ ꝛ infinit⁹ ↄuertunt. nec hoc est extraneum: vt p3 i istis: nõ chimera ꝛ ens: nõ ens ꝛ chimera infinitãdo ens trãscẽdẽter. ꝛ oia ista facile practicant dã do tres figuras: quarũ vna lateralis erit arbor porphiriana. 2ª ꝛ media erit ↄfecta de eisdẽ teris: sp tñ addita negatiõe infinitãte. 3ª erit cũ duplici negatiõe incipiẽdo ab isto terio sortes ascẽdem⁹ vsq ad sbam inclusiue vt ↄstat postea icipiẽdo a nõ sba procedendo vsq ad nõ sortes. ascẽdem⁹ iclusiue postea icipiẽdo ad nõ nõ sortes ascẽdem⁹ vsq ad nõ nõ sba. s3 in pª ꝛ in 3ª lineis ascẽdem⁹ phisice ꝛ logice. in media linea descẽdem⁹ realr ꝛ ascẽdem⁹ logice. ¶ Notãdũ est 3° q̄ qñ ẽ aliqd cõplexũ finitũ illud põt multiplr ifinitari: q2 vl totũ põt ifinitari vl solũ ps totı⁹: vt dato hoc aggregato sortes vl plato vl cicero: addendo negationẽ sic: nõ sortes vl plato vl cicero. Si totũ infinitet illud p nullo illoꝝ triũ supponit. si pª ps tñ p platone ꝛ cicerone supponit. si due pᵉ ptes p cicerone supponit. ꝛ gl3 terius ẽ ifinitabilis qui vel aliqua significat: vel saltẽ gl3 terius q aliqd vel aliqua sigt ẽ infinitabilis ꝛ solũ talis. Ex isto p3 q̄ trãscendẽs ẽ ifinitabile ꝛ pure sincathegoreumata nõ sũt ifinitabilia: s3 bñ fm supponẽm mãlez. 2° p3 q̄ l3 hoc cõplexũ ois hõ sit ifinitabile: vt dicẽdo sortes est nõ ois hõ: tñ ois nõ ẽ ifinitabile: ꝛ põt ifinitari in pn° sicut a pte pdi: vt p3 dãdo ↄclõnem istaꝝ pmissaꝝ: sortes ẽ hõ: ꝛ sortes est nõ ois hõ: ↄcludẽ nec est nõ ois hõ ẽ hõ: in q̄ lr nõ põt capi negãter. 3° p3 q̄ nomẽ nõ dr ifiᵐ magnitudine vl multitudie vt ↄstat: nec q2 infinita sigt: q2 tũc ens eẽt nomẽ infiᵐ: sed q2 est aggregatũ ex negatiõe ifinitãte ꝛ terio ifinitato qd indeterminate admodũ abnegatiõis sigt. ¶ Cõtra dicta ar. pbãdo q̄ nõ qdlibet disiũctũ ex ↄdictorijs sit trãscẽdẽs: ꝛ hoc sic. q2 hoc disiunctũ chimere ꝛ nõ chimere ẽ disiũctũ ex ↄdictorijs ꝛ tñ ẽ trãscẽdẽs: igr. ↄña t3 cũ maiore: ꝛ minor ar. q2 nõ vificar de pnoie demõstrãte vnũ angelũ: q2 demõstrato angelo sim ẽ dicere hoc ẽ chimere: vt liquet. ẽt sim ẽ dicere a est nõ chimere: q2 ex q̄ terius ẽ plis nũi sensus est a ãgelus ẽ aliq̄ q̄ nõ sũt chimere. ¶ Ad h° argᵐ rñdẽt aliq: quoꝝ Georgi⁹ bruxellẽsis est vn⁹: q̄ nõ qdlibet disiũctũ ex ↄdictorijs vificar de q̄libet: ꝛ hoc qñ ẽ difformitas nũi: vt p3 in ex° dato: ꝛ explicãdo nã3 nois ifiniti cũ trãscẽdẽte eiusdẽ nũi pcise cũ terio ifinitato. hoc palã ẽ: s3 arbitror sati⁹ eẽ dicendũ q̄ qdlibet tale disiũctũ ẽ trãscẽdẽs: nõ chimere tãtũ valebit sicut h° cõplexũ aliqd vl aliq̄ qd vel q̄ nõ ẽ vl sũt chimere: q2 cũ ãgelus nõ sit chimere ꝛ ãgelus ẽ ãgelus ẽ nõ chimẽ. a negatiua ad affirmatiuã cũ ↄstãua pro variato penes finitũ ꝛ ifiᵐ. ¶ Cõtra hoc ar. dupl̃r. Tũ p°: angelus ẽ nõ chimẽ: g° nõ chimẽ sũt ãgelus p ↄuersionẽ simplicẽ. ↄñs ẽ fim vt p3 p oẽs singulares ↄñtis. Forte dicis: hec singlaris ẽ va: hoc qd ẽ nõ chimere ẽ angelus demsato angelo a. ↄ mutas nũm in singulari ad nũm quez hẽs in idefinita q2 nisi sic: dicã q̄ ista idefinita hoies currũt posito casu q̄ sint duo i mũdo dicã q̄ h3 duas singlares mutãdo nũ3: qd nõ ẽ dicẽdũ. Tũ 2°: oẽs nõ chimere sũt plã entia

angelus ẽ nõ chimere: g° angelus ẽ pla entia: in dariJ ↄclo est falsa nõ se fallẽs: ergo aliq̄ pmissaꝝ ꝛ nõ maior: vt p3 p oẽs singlares maioris: dũmõ teneas eũdẽ nũm in singularib⁹ quẽ hẽs i vli qd op3: g° minor ẽ falsa: ꝛ p ↄñs dicta nulla. ¶ Ad pᵐ dr negando ↄñam: nec ẽ bona ↄuersio saltem luctãdo pterue cũ ↄñte queadmodu3 tu facis arguẽdo: s3 op3 dare hãc: aliqd vel aliq̄ qd vl q̄ nõ sũt chimere sunt vl est angelus. vl si ↄcedar ↄña ↄuersiue exponar ↄñs isto sensu. Ad argᵐ sillogisticũ dr q̄ si sbm maioris distribuar p omi illo pro q̄ suppõit. ↄña ẽ bona ꝛ maior falsa: eo q̄ ẽ vna vlis cui⁹ sbm pro aliq̄ supponit pro q̄ nõ supponit pdm: nec ẽ sile de sbo hui⁹: oẽs hoies sunt duo aialia posito q̄ sint pcise duo hoies: q2 hoies nõ vificar de vno. sed si sbm maioris distribuar fm exigẽtia3 nũi: ꝛ pdm minoris subsumar p eundẽ nũm adhuc ↄña est bona ꝛ minor falsa. si capiar in sensu q̄ minor ẽ ↄcedẽda: tũc ↄcedo vtranq pmissam ꝛ nego ↄñam: nec ar. in dariJ: q2 nõ subsumit sub terio distributo in sensu pro q̄ distribuit. Et qñ ar. de q̄libet vificar vnũ ↄdictorioꝝ icõplexoꝝ hoc itelligit sicut trãscẽdens. Hoc dixerim pp paruas obiectiões tales adã ẽ hõ adã est nõ homo: q̄rũ vtraq ẽ falsa. Silr si de⁹ in hoc instãti pducat vnum angelũ a: tũc vtraq istaꝝ ẽ falsa. a fuit a: a fuit nõ a. esto q̄ sbta supponãt: q2 pdm nõ supponit saltẽ quousq labar hoc instãs: ꝛ sic ista ẽ falsa a fuit a vl nõ a: q2 terius finit⁹ nõ supponit a pte pdi: sed bñ a pte sbi. Põt fieri vnũ difficile argᵐ de isto disiũcto hoc pdm qd nõ vificar vel nõ hoc pdm qd nõ vificar p ly h° ↄtinue demõstrãdo istũ terim hoc pdm qd nõ vificatur. Et ar. sic. hoc est hoc pdm qd nõ vificar vel ista est va vl falsa. Si pᵐ g° ita ẽ sic p hãc ppõnẽ sigtur. s3 p hãc ppõnẽ sigtur q̄ hoc pdm nõ vificar: g° hoc pdm nõ ve ꝛ affirmatiue pdr ꝛ pdr: g° false pdicar etiã eodẽ pto demõstrato. Ista nõ ẽ va hoc ẽ nõ h° pdm qd nõ vificar vt p ei⁹ mãle equalẽs hoc ẽ hoc pdm qd vificar: dr mãle equalẽs: q2 interdũ idẽ ẽ ifinitari ptẽ cõplexi ꝛ totũ cõplexũ: ꝛ hoc est gra mãez ꝛ tñ vtrũq extremũ i ista h° ẽ pdm qd nõ vificar supponit: q2 nõ seqr nõ vificar: g° nõ supponit: vt p3 de pto hui⁹ hõ ẽ asin⁹: g° disiũctũ ex ↄdictorijs nõ ↄuertit cũ isto terio ens: q2 ista est va hoc est ens: ꝛ tñ disiũctũ non vificar vt vr postq̄ nulla ps ei⁹ cõpetat illi pto. ¶ Ad istud argᵐ rñdeε q̄ istud disiũctũ hoc ẽ hoc pdm qd nõ vificar vl nõ hoc pdm qd nõ vificar ẽ trãscẽdẽs: ꝛ de q̄libet vificar: q̄ de q̄libet alio ab illo pto vificet nõ est ↄtẽtio: s3 de illo pdicato vificar: q2 illo pto demõstrato vez est dicere hoc ẽ hoc pdm qd nõ vificar. vel capiar hec: hoc ẽ hoc pdm qd nõ vere pdicar de hoc sbo: ibi illud pdicatũ nõ vificar de illo pnoie qd est sbm illius ppõnis illud pdicatũ demõstrãte: q2 illa falsa est vt deductũ ẽ arguẽdo: etia3 eodẽ pdicato demõstrato hec est falsa: hoc est nõ h° pdicatũ qd nõ vificar. qd pbo: q2 bñ seqr hoc ẽ nõ hoc pdicatũ qd nõ vificar: ergo: hoc nõ est hoc pdicatũ qd nõ verificar ab affirmatiua ad negatiuã pto variato penes finitũ ꝛ infiᵐ: s3 ↄñs est fim: g° ꝛ añs.

Margin notes (left column): Terius finit⁹ ꝛ infinit⁹ cõuertunt; Cõplexum pt multiplr infinitari; Opposito; p° rñ°; Contra rñsionẽ. (Right column): Rñsio; Oppositio; Rñsio.

Falſitas ꝯñn̄ pȝ: qꝛ ꝯ̄ dictoꝛiū ē verū. Falſitas ꝯñtis pȝ: qꝛ ꝯ̄dictoꝛium ꝯñtis eſt verū: puta
hec ꝓpō hoc ē hoc ꝑtuȝ qđ nō ꝟificat quā voco .b.
qꝛ ita ē ſicut b ſignificat ⁊ nō ſe replectit i oppᵐ: ⁊ ſic b ē veꝝ
⁊ ſic ꝑ ꝑtuȝ b ꝓpōnis ꝑtuȝ a ꝓpōnis ꝟificat. ⁊ ſic illō
diſiunctuȝ ꝑ q̄libet pōt ꝟificari. Relinq̄ dubia i hoc
argᵒ. tū qꝛ dixi iter arguēdū. ꝯñs ē fſm: gᵒ ⁊ añs. tū
qꝛ ex pte ꝯ̄dictōis de qbꝰ i iſolubilibꝰ iā af. ꝓbando
ꝙ duo ꝑta ꝯ̄dictoꝛia pñt ꝟificari de codeȝ: vt cōiter
dicūt theologi. filiꝰ ē nō filiꝰ: qꝛ eēntia diuina ē filiꝰ
⁊ nō filiꝰ: qꝛ ſenſus ē. eſſentia diuina ē res q̄ nō ē fi-
liꝰ ⁊ hoc ē veꝝ. qđ ꝓbat: qꝛ eēntia diuina ē pī q̄ nō ē
filiꝰ: gᵒ eēntia diuina ē res q̄ nō ē filiꝰ ab inferioꝛi ad
ſupius. Foꝛte dicis ſic dicēdum ē icōuenire in teris
diuis: ſȝ itelligit ꝙ nō pñt verificari de codē in crea-
turis: qꝛ illa ꝓpō ē phī q pure nāliter locutꝰ ē. Pꝛo-
pterea af. ad rē ꝓbādo ꝙ in creaturis pñt ꝟificari de
codē: hō eſt hō ⁊ nō hō: ergo aſſumptū af. ſoꝛtes eſt
mā ⁊ ſoꝛa gᵒ hō eſt nō hō ⁊ nō hō. ꝯñs tȝ arguendo
ab iferioꝛi ad ſupius ſimul a pte ſbī ⁊ a pte ꝑti. ⁊ añs
ꝯcedit cōit cū vulgo teneat pariſij totuȝ eē ſuas ptes

Oppoſitio. Foꝛte dicis ſic dicēduȝ ē nō eē icōueniēs copulatim
ſȝ icōuenit copulatiue. ¶ Cōtra hoc af. hoies ⁊ nō
hoies ꝟificant de codē copulatiue: gᵒ ſoꝛtes ē hoies:
cū ꝑ vnā ꝓpōnē ꝓbabilē q̄lȝ ps itegralis hoīs ē hō iā
ſoꝛtes ē hoies vt conſtat. qđ idē ſit nō hoies ꝓbat ſic
mā ē nō hō: ⁊ ſoꝛa eſt nō hō: ergo eedē ſūt nō hoies:
qꝛ nō als ꝓbas vnum aſinū ⁊ vnā mulā eē nō hoies.
Itē ſi ſoꝛtes ē nō hō ⁊ nō hō: gᵒ eſt nō hoies: qꝛ ſin-
gulare geminatū nihil aliđ ē ꝙ̄ plale ⁊ ꝯ̄uerſo: vt

Rñſio. cōiter dr̄. Hic rñdet ꝯcedēdo ꝙ ſoꝛtes ē hoies: ſed
nego ꝙ ſoꝛtes ſit nō hoies: ſed bñ ꝯcedo ꝙ ſoꝛtes ē
duo entia quoꝝ qđlibet eſt nō hō. ⁊ nō eſt ſile de leo
ne ⁊ mula: qꝛ nō ſūt aliq̄ entia q̄ ſunt hoies. Ad aliđ
vbi dr̄ ſingulare geminatū: dr̄ ꝙ hoc nō eſt vlr verū
in ſenſu q̄ ꝑcēdit argᵐ: qꝛ nō ſequit: aial eſt hoc ſciēs
grāmaticā ⁊ hoc ſciēs logicā: gᵒ eſt hec ſcia. ſȝ illa ꝓ
poſitio grāmaticalis ꝙ duo ſbſtantiua copulata hñt
modū ſignādi grāmaticalē plis nūi: vt pȝ quo ad eſſe
ſuppoᵐ ⁊ q̄ ad eē ſbm ⁊ eiuſdē modi. ¶ Scđo af.

Oppoſitio. ad idē: iſta eſt ꝟa: nō nigruȝ erit nigrū: tñ extrēa ſūt
ꝯ̄dictoꝛia: gᵒ duo teri ꝯ̄dictoꝛij ꝟificant de codem.
ꝯñs tȝ cū minoꝛe. ⁊ ꝓbat maioꝛ: qꝛ hᵒ erit nigrū de-
mōſtrato pileo albo q cras denigrabit: ⁊ hᵒ eſt nō ni-
grū: gᵒ nō nigruȝ erit nigrum. ꝯñs tȝ expoſitoꝛe: ⁊
añs eſt veꝝ: gᵒ ⁊ ꝯñs. Pꝛo mā argumēti notādū ē

Quō ſuppōit terius i finitus. ad vidēduȝ ꝓ q̄ ſupponit terius infinitꝰ hñdus ē ocu
lus ad acceptionē copule vidēdo ꝓ q̄ pōt ſuppone-
re terius finitꝰ mediāte illi copula. ⁊ tūc terius ifini-
tus ꝓ nullo tali ſupponit mediāte illi copula: ſȝ pꝛo
q̄libet alio vel ſaltē ꝓ q̄libet qđ nō eſt tale: hoc addo
ꝓpter iſtū terim nō chimera q nō ſupponit ꝓ alio a
chimera: cum nullū tale ſit. ⁊ hec opio ē ſatis cōis ⁊
Ioānis buridani i illo ſophiſmate nō ens itelligit.
Ex iſto ſequit ꝙ ſbm huiꝰ pꝛo plibꝰ ſupponit: nō ni-
grū eſt ꝙ̄ ſbm huiꝰ nō nigrū erit. hoc pȝ ex fūdamē
to ꝑncipali q̄to terius finitꝰ pꝛo plibꝰ ſupponit tāto
terius ifinitꝰ ꝓ paucioꝛibꝰ. 2ᵒ ſeq̄t ꝙ huiꝰ ꝓpōnis:
nō nigrū erit nō nigrū ꝑtū ꝓ plibꝰ accipit ꝙ̄ ſbm: vt
pȝ per eoꝝ terminos finitos quoꝝ terius ſequēs co-
pulā pꝛo nigris futuris ſtat ꝑciſe. ꝑcedēs ꝟo ꝓ pre-
ſētibꝰ ⁊ futuris. Tertio ſequit ꝙ ſbm huiꝰ nullo mō
ſupponit: nō imaginabile eſt imaginabile. Quarto
ſequit ꝓpōneȝ ꝓpoſitā eſſe ipoſſibilē: qꝛ ſenſus ē nec
qđ eſt nigrū neq; qđ erit nigrū: ſed iſta eſt poſſibilis:
nigrū erit nō nigrū. qꝛ ſi aliqđ in hoc iſtāti eēt nigrū
⁊ ſemꝑ poſtea albū: illa eēt ꝟa. Et tunc ad argᵐ hoc
erit nigrū ⁊c̄. negat ꝯñs: eo ꝙ af. a nō amplo ad am
plū cū diſtributiōe ampli: vt pȝ ꝑ minoꝛē ⁊ ꝯclōnē.

Sed ꝯ̄ hoc arguit ſic. Seq̄ret ꝙ iſta eēt ipoſſi- Oppoſitio
bilis: nō diſputās poſſibiliter ē diſputans.
ꝯñs eſt falſum: ergo ⁊ añs. ꝯñs pȝ: qꝛ ſenſus ē. Nec
qđ eſt diſputās: nec qđ erit diſputās: nec qđ fuerit diſ
putās: nec qđ pōt eē diſputās. pōt eſſe diſputās. qui
ſenſus falſus eſt. Falſitas ꝯñtis pȝ: qꝛ per idē iſta eēt
ipoſſibilis diſputās poſſibilr̄ eſt nō diſputās. qꝛ hec
equalet ꝑme. ꝓpterea nō teneo illud dictū vlr̄: ſȝ me
lius eſt diſtinguere ſemꝑ tales ꝓpōnes ſic. ſ. vel nega
tio ifinitās ꝓhibet terium ifinitum ne accipiat pꝛo ali
quo ꝓ quo infinitatꝰ accipiebat. vl ꝓhibet ꝓ vna diſ-
ferētia tpis tm̄: ⁊ ſm hoc cōditionalr̄ dicat de ꝟita-
te vel falſitate. hoc declarat capta hac ꝓpōne non ni
grū erit nigrum qñ ꝑponit eiꝰ veritas. ¶ Rñdeo di- Rñſio
ſtinguēdo vel ly nō ꝓhibet illum terium nō nigrū ꝙ
nec ſtat ꝓ nigro qđ eſt: nec ꝓ nigro qđ erit: ⁊ tūc ē im
poſſibilis. vel ꝓhibet ꝓ pñti tm̄: ⁊ tūc eſt vera. ⁊ ita
de iſta dicat. ſcribēs poſſibilr̄ eſt nō ſcribens: ⁊ ita de
ſi libus. Si dicas cathegoꝛice nō rñdet de ꝟitate vel
falſitate taliū ꝓpōnū. ſed ſolū per cōditionē. ad hoc
dico ꝙ hoc eſt veꝝ: ⁊ arguūꝰ eſt ita rñdere ꝙ̄ ſine di-
ſtinctiōe negādo ꝓpōnes cōiter cōceſſas in quibꝰ nul-
lus eſt rigoꝛ logicus. Qñdo tibi ꝑ ſile. Et q̄ro de ve
ritate huiꝰ nō hō eſt aial: vbi opꝰ eſt diſtinctiōe ſic in
ꝓpoſito. Et ex illo pȝ ſolutio ad argᵐ ꝙ nō icōuenit Nō icō
terios ꝯ̄dictoꝛie oppoſitos ꝟificari de codē in extrin uēit tres
ſecis tpibꝰ: qꝛ ꝑ aduerſariū hoc nō icōuenit: vt pȝ de terios ſi
hac. nigrū erit nō nigrū applicādo ad q̄ſitū ꝑncipa ꝯ̄dicto-
le qñ querit de ſignatione huiꝰ termini nō ſoꝛtes. Foꝛte rie op-
dicis ꝙ nullā rē ſignificat niſi ſoꝛtes ꝓpter argᵐ factū in ca poſitos
pite huiꝰ mā e. ⁊ eſto ꝙ ſupponat ꝓ platone non opȝ ꝟificari
ꝙ platonē ſignificet: qꝛ ꝙ̄ ꝙ̄ oē ſupponere ſit ſignificare: đ codē
nō tñ ſupponere ſic vl ſic eſt iſeriꝰ ad ſignificare ſic vl ſic: i extriſe
Supponere ſic voco ſupponē cū addito: vt ſuppo- cis tpi-
nere ꝓ platone ſupponē copulatiue. Et ſilr̄ de ſignificare bus.
dicat. ⁊ qꝛ verū ē foꝛma arguēdi nō ē efficax arguē-
do ab iſerioꝛe ad ſuperiꝰ reſpectu ptis extremi. Ar-
guo aliter ꝑ diffōnē de ſignificare. Audita iſta voce nō ſoꝛ
tes foꝛmo cōceptū aliarū reꝝ a ſoꝛte: ergo alias res a
ſoꝛte ſignificat. Foꝛte iterū dicis ſicut dicit Geoꝛgiꝰ ꝙ non
ſoꝛtes platonē ſignificat ratione tranſcendētis incluſi: qꝛ
nō ſoꝛtes tantū valet ſicut ens qđ non eſt ſoꝛtes.

Contra hoc arguit. hēat intellectꝰ cōceptū: Oppoſitio
ſed tūc ſic arguit: aut pōt addē actū
rñdētē negatiōe ifinitāte illi cōceptui nihil aliud ad-
dēdo vel nō. Scđm ē irrōnabile: qꝛ pari rōne dicaȝ
ꝙ hō mētaliter tātū vȝ ſicut ens hō: ergo dādū ē pri
mū ꝙ pōt addere ꝑciſe: quā ꝯclōnē teneo. Et ex ea

dē fundamēto

dem fundamēto cōrelarie infero φ negatio infinitans nō cadit supra copulā iplicitā cū nō sortes nullā copulā icludat: s3 bñ ver est φ nō sortes equaler i ɔsequēdo isti terio ens qd nō ē sortes trāscēdēter in capiēdo ens. S3 dr φ nō sortes abnegatiue platonē sigt: hoc ē ifinite. ⁊ sic iponit negatio ifinitās φ neget terim ifinitatū p illo p q̄ accipit ad sensū ante declaratū3 sic. s. φ terius infinit⁹ accipit p q̄libet alio: ⁊ q2 nō imponit deteriate ad aliqd signdu3 nisi sortez dr infinite sigre: nec sile existimes de trāscēdēte: salt ē finito qd nō sic abnegatiue sigt. Et tunc p arg⁹ dico φ nō sortes platonē sigt: ⁊ fateor φ nulla ps illi⁹ cōplexi platonē sigt. ⁊ ad illā ppōnem nunq̄ aliqd cōplexu3 aliqd sigt: nisi aliq̄ pars ei⁹ idē significet. distinguo: vel abnegatiue ⁊ ifinite ⁊ sic nego: vl positiue ⁊ sic ɔcedo ēt mā ⁊ forma sortem sigt: ⁊ nulla pars ei⁹ eum. ¶ Dubitat vtrū nō sortes subordinet cōceptui cōplexo vl incōplexo. ⁊ af. φ cōceptui incōplexo: q2 nisi sic. Pe. hy. supflue posuisset istu3 terminu3 finita in diffōne nois cu3 excluderet p aliā pticulā. s. cui⁹ ptes separ: ⁊ si nō velis acgescē auctitati Pe. hy. acgescēdu3 ē pho q idē h3 p⁹ prar. ¶ Ad du^m rñdet breuiter p ɔclōnē φ qdlibet nom ifinitū est cōplexū. Probat ɔclō: q2 hec vox non hō subordinat actui de ly nō: ⁊ cōceptui hoi3m: q2 alr hō nō distribueret in mēte cum per oppo^m ɔclusiōis nō hō subordinet ɔceptui simplici: ⁊ tunc q̄rit a q̄ distribuitur: nō a se vt liquet nec ab alio cū ponat ɔcept⁹ simplex. Et ad arg^m in oppo^m ipsum nō est pōderādū: q2 siue ponat illa pticula siue nō nō min⁹ apparenter pbabit supfluitas de q̄ in fine hui⁹ capitis loqmur.

Nega/tio ifinitās non cadit supra copulam. — *Rñsio* — *Cōple/xum aliqd pōt sigre dupliciter negatiue ⁊ positiue.* — *Dubitatio* — *Rñsio*

Contra ɔclusionem af. Seqret φ nō sortes equoce sigret sua sigta: ⁊ p ɔñs nō posset distribui p suis sigtis: s3 hoc ē fl̄m. ɔña p3: q2 diuersis ɔceptib⁹ extēdēdo nomē ɔcept⁹ ad actū sua sigta sigt. negat φ equiuoce significet: q2 nō sufficit ad equoce signdū φ diuersis ɔceptib⁹ ptialib⁹ repuret: sed op3 totalib⁹. φ aliq termi ifiniti sint icōplexi nulli cadit in dubiū. ppterea nihil erat dicere qd dicit quidā oportuit mediare iter opiniones extremas ad dubiū. ⁊ qñ teri ifiniti ponunt cū extrinsecis tplibus vt adā fuit nō hō: nō op3 resoluē pvbū de pñti: q2 tūc ista eēt va. adā fuit nō hō. q2 sensus eēt. adam fuit aliqd qd nō est hō nec teneo φ nomē infi^m neget absolute sicut copulā copule sue ppōnis: q2 tūc ista negaret. Arist. fuit nō pho: cū sensus eēt. Arist. fuit aliqd qd nūq̄ fuit phs. qd ē fl̄m: ⁊ idē clari⁹ p3 hec sortes possibiliter ē nō currēs que ē ipolis: s3 adam fuit nō hō sic resoluit: adā fuit aliqd quod tūc nō fuit hō. Antixps erit nō aial: antixps erit aliqd qd tunc nō erit aial. sic pportionabilr in alijs dicat. Propterea aduertēdu3 ē φ ad ifinitādum in cōplexis respiciēda est nā toti⁹ cōplexi: ⁊ nō tm ad ptes vt p3 hic. hō ⁊ hō. nō hō ⁊ nō hō. g nō se hñt sic terius finit⁹ ⁊ ifinit⁹ cū possint vificari de codē. sortes est hō ⁊ hō: q2 medietas iserior ⁊ medietas supior. ⁊ sortes ē nō hō ⁊ nō hō: q2 aia ⁊ mā. S3 ad ifinitādū istud cōplexum nō hō ⁊ nō hō: op3 dicere nō non hō: ⁊ non hō: vt non in pn⁹ cadat in totū sequēs ⁊ ad ifinitandū hoc cōplexū. hō ⁊ hō op3 dicere nō hō ⁊ hō vt nō cadat in totū sequēs. Ex isto p3 φ nō hō ⁊ nō hō vt virtus pme negationis cadat in terim imediate sequentē solū hō ⁊ nō hō: nō hō ⁊ hō vt non in 3⁰ ex⁰ cadat pcise in termio imediate sequēti nō sunt pure termini infiniti: sed poti⁹ mixti. Sed p^m ex^m plus de ifinitatione participat: sed ad habēdū rōnem pcise rōne totius est terius finit⁹: q2 nulla negatio ifinitās cadit in totū: s3 rōne partiū mixtionē accipit: g h⁰ disiunctū hō ⁊ hō: vel nō hō ⁊ nō hō non componat ex termino finito ⁊ infinito p3: q2 nō est transcēdēs cu3 sortes ⁊ brunellus nō sunt hō ⁊ hō vel nō homo ⁊ nō hō. ⁊ ex ɔñti ɔcludit φ sortes ē h⁰ ens qd est iste hō. p iste hō demōstrādo sortez: ⁊ p gñatū iste medietatē iseriorē ⁊ superiorē: ⁊ φ sortes ē hoc ens qd non est iste hō: ⁊ iste hō esto φ ptes essentiales sint itegrales.

Oppo/sitio. — *Ad infinitādu3 in cōplexis qd respiciēdum sit* — *Nulla negatio ifinitās cadit in totum*

Dubitatur primo. An pnomina sint nomina apud logicū: ⁊ an noia adiectiua adiectiue sumpta sint nomina.

Dubitat scdo. An terminus equiuocus sit nomen: ⁊ silr an verbū sit nomen.

Dubitat tertio. An noia composite figure sint noia: ⁊ an nois diffō sit superflua. ¶ Ad ista succincte rñdebim⁹. ¶ Ad p^m dubiū negatiue pbat. vel pnoia capiunt pure pnoialr: ⁊ sic sū sincathegorēuata sigtiōe: ⁊ p ɔñs nō noia: vl capiunt nō pure pnoialr: ⁊ tūc sūt mixta. Dñr capiunt pnoialr qñ imediate herēt noib⁹ ⁊ p locū a ɔñio sēsu nō pure qñ nō herēt. Ex^m pmi. Ego robertus scribo. Ex^m scdi. ego disputo. 2^{ss} capiēdo: sunt infinitabilia. vt nō ego. ¶ S3 ibi incidit dubiū vtrū nō ego sit tertie psone vel pme sicut pnomē. ¶ Ad qd rñdet φ est tertie. iuxta illud alexādri. Tertie persone gñalr ⁊c. Et dicē debem⁹. nō ego disputat. ⁊ nō nō ego disputo: ⁊ sensus erit ens qd nō est ego disputat. De pnoib⁹ adiectiuis vt me⁹: tu⁹. adhuc nō sūt noia: q2 vl cōplexa vl nō po⁹ reddē suppo^m verbo. ¶ Ad scdā3 ptē hui⁹ dubij de adiectiuis dr φ adiectiua adiectiue sūpta nō sē noia: nō q2 sē cōplexa q̄q̄ de oppo⁹a plerisq3 opinet: nec arbitror φ alb⁹ pui e adiectiue sūptū pcise albedinē significet: imo reni albā ⁊ albedinē ei⁹ sinonime cū isto terio albū sbstantiuato. Rōnē p hoc in pbilib⁹ alteri⁹ lecture inuenies. nec hec rō v3 albū substātiue sumptū ⁊ adiectiue captū sunt teri sinonimi. ⁊ vnū est nomē fm logicū: g⁹ ⁊ alter: quēadmodū nō sequit. hō ⁊ hois sunt termini sinonimi: ⁊ hō est nomē fm logicū: ergo ⁊ hois. Et causa est: q2 ad hoc φ mereat dici nomen: op3 vt reddat suppositū vbo sigtiue quēadmodum nō pōt adiectiuum: q2 sicut dicūt grāmatici. Stet p se p^m φ sit rectusq3 scdm. Q2 nō plene capio q̄re alb⁹ ii precise albedinē significet nō est sinoninū cū ly albedo: q2 sigre ɔcretiue ⁊ abstractiue nō ipedit vt p3 in istis termis q̄tū ⁊ quātitas: ⁊ in multis termis noializan do. ¶ Ad scdm dubiū rñdet per ppōnes. Pria ē. equocū a ɔsilio est nomē fm logicū. pbat ppō. hec silis ⁊ est simplr pma. hō est aial: ⁊ tñ extrema sunt equiuocum casu.

An pro nomina sint nomina. — *An terminus equoc⁹ sit nomen.* — *An nomina figure composite sint nomina.* — *Pronoia duplicit sumunt.* — *Nō ego ē psone tertie* — *Adiectiuum nō ē nomē* — *Equiuocum* [*duplex a ...*]

voca a 9ñlio. 2ª ppõ. equocũ a casu vniuoce sũptũ ẽ nomẽ fm logicũ. Probat ppõ. ppõ pl̃es est ppõ vna: ergo terius equoc° capt° p vno suo sigto ẽ vniuocus: τ p ɔñs nomẽ: sed equoce ɔsiderat° nõ ẽ nomẽ: sʒ noia. De vctõ dicũt grãmatici q dupler est rectus. qdã gñalis quẽ ntm vocãt: alter est spãlis qui ẽ vctũs τ iterdũ vocat alter rect°. Preterea ɔtẽdũt grãmatici an vctũs possit reddẽ suppositũ vbo vt in istis petre fac ignez. tu fecisti. τ multoꝝ fert opio q iste vctũs petre nõ reddit suppo^m vbo im patiui modi: sed pnomẽ tu subintellectũ. alij tenẽt ptẽ affirmatiuã q vctũs põt reddere suppo^m vbo: τ hoc expeditiue arbitror qd op° est recursũ ad subintellectionez pnois. in ista petre fac ignẽ cũ ly petre ɔueniat cum ly fac i nũo τ psona: quẽadmodũ pnomẽ resumptũ in recto instar recti gñalis respectu vbi tertie psone: τ tũc dr q vctũs est nomẽ fm logicũ: τ ista ẽ ppõ tu fecisti. capiẽdo tu in vctõ. Sʒ bñ vez ẽ q nõ ẽ nomẽ ppꝛijssime sumptũ: qꝛ nõ ẽ suppo^m in ppõne simplr p° rectitudinẽ vctũ colorãt grammatici eo q vctũs gñalis in casuum pncipio locatur: actũs vo in fine eozundẽ: τ hoc inter casus antiquit° inuctos (Antiquitus in q̃) ppter ablatiuũ nouissime a romanis inuentum. ideo postremũ locum casuum sortitus est.

Vctũs aliq mõ ẽ nomẽ fm logicum

Ad tertiũ. De noibus cõposite figure dr q nõ sũt noia fm logicũ: qꝛ vna ps subordinat vni cõceptui: τ altera alteri. vl sũt radix cõplexa subordinationis: qꝛ aliqn nõ diceretur cõposite figure.

Cõposite figure noia nõ sũt noia fm logicũ

Cõtra hoc af. Nã dicit Aristo. i cap. de noie: q nulle ptes noia signt ex certo pposito. loqt de noib° cõposite figure explicando de hoc noie eqfer° vbi ait: q̃ q̃ vñr ptes noie cõposite figure sigre tñ nõ signt: τ hoc iterest inter noia simplicia τ cõposita. Ad hoc rñdem° q Aristo. nõ vult negare quin ptes nois cõposite figure significẽt: vt captus terius ppulcher: pclar°: vbi ppões augẽt sigta adiectiuoꝝ: sʒ in rei vitate iste ppões nõ retinẽt sigtionez in cõpõne quã pure i simplicitate hñt: sic sez ptialr cõcurrẽ ad sigtionẽ toti°. Notãter toti°: qꝛ alr pbaret q dom° cẽt dictio cõposite figure: qꝛ vna pars mus aial vz sigre τ alia ps actũ dãdi. sʒ h° nõ ẽ vez iquãtũ sunt ptes illi° dictiõis: qꝛ sic nihil signt eo q nõ pticipãt sic sigtionẽ toti°: τ eodem mõ de isto terio dñs fozer: τ de illib° dicat: τ hoc inuebat donat° cũ dicit: dictio cõposite figure pt diuidi i duas ptes itelligibiles nõ absolute: sʒ subiũrit p ozis sensus capaces. Et Alerãder. Dictio cõpositã dicet hẽc figurã. τ legt idẽ i lra. Quaꝝ sigta geru vox designãda p ipsam. sʒ Arist. dicẽ voluit q nõ ẽ de rõne ptiũ in q̃tũ ptes q significẽt. sʒ h° nõ obstãte ptes nois cõposite figure signt. pt ẽt dici q loqt de ptib° noie cõposite figure ex syllabica adiectiõe: vt egomet. i qb° ly met nihil sigt. sʒ tales p pe nõ pticipãt diffõnẽ nois cõposite figure. Propterea dr p ex° Arist. q eqfer° capit duobus modis. vno° vt suppõit p equo cõnotãdo q sit fer°: τ tũc ẽ nomẽ apud logicũ: τ ptes ei° sepate non signt. Alio° capit p cõplexo equ° fer° quẽadmodus dicim° hõ albus: τ sic ptes ei° signt. Primo° cepit

Oppositio

Rñsio

Aristo. τ sic idẽ equoce sumptũ ẽ cõposite figure τ simplicis. τ inquãtũ est simplicis ptes nihil signt: sʒ nõ inquãtũ est cõposite: imo sic sigt. τ sic ɔcludit q qõlibet nomẽ cõposite figure ẽ oio apud logicũ. Et ex eodẽ fundamẽto seqt q nullũ nomẽ est cõposite figure i mẽte: qꝛ nõ ẽ vn° terius quẽadmodũ grãmatic° diceret: q hõ alb° nõ ẽ nomen cõposite figure eo q sunt pl̃es dictiões: τ tñ p lego ab eo reputat dictio cõposite figure. Quõ diffõ nois sit supflua. Arguit p doctrinã Aristo. topicã: remota vna pticula diff° nis residuũ est bona diffõ nois: g° tota diffõ est supflua. añs pz demõstrãdo istum terium sigtiua: qꝛ psupponit in isto terio recta. nã oẽ rectũ ẽ sigtiuũ τ ex illo vr supfluere ad placitũ ẽt supuacaneũ est dicere finita: cũ secludat p hãc pticulã cui° ptes sepate nihil signt: ẽt per totã diffõnẽ alb° adiectiue sũptũ ẽ noiñ: pz discurrẽdo p oẽs terios i diffõne positos si p recta itelligat posse cẽ supp^m tã solũ suffiẽ dicẽ vox recta. τ sic excludit vbũ τ icassũ dic auctor sine tpe.

Nullũ nomẽ est cõposite figure i mente.

Oppositio

Ad istas ipoztunitates rñdet q apparẽt refellendo modũ arguẽdi: qꝛ eodẽ mõ arguẽdi pbares aial supfluẽ i hac diffõne aial rõnale eo q rõnale psupponat aial: τ q̃ q̃ ista diffõ posset dari succinctius: nõ tñ ita bñ explicabit nãm diffiniti. non sufficiebat dicere vox ppter voces nõ sigtiuas: nec sigtiua pp gemitũ ifirmoꝝ: nec ad plm pp vba. Propterea sbiũrit sine tpe: nec hoc sufficiebat pp ly hõ albus. De noie ifinito: forte i dieb° Arist. fuit eadẽ qstio sic apõ nos. An cẽt cõpletũ vl incõpletũ. Propterea subiũrit ad maiozẽ explicationẽ finita: τ hoc totũ adhuc nõ sufficiebat pp istũ terim cathonis. Propterea addidit in calce diffõnis recta p quẽ possum° itelligẽ posse cẽ suppo^m. Et sic diffõ nõ ẽ diminuta: nec addẽdũ ẽ cathegozeũatica sicut addit Ge. Nec negaret arist. qn alio° noiñ diffiniri possit: sʒ nullo° nois cõmodi°. τ sic diffinit noiñ i cõl. Nomẽ ẽ dictio recta. noiñ vocale ẽ vox recta. nomẽ scriptuz ẽ scriptũ rectũ. Iste diffõnes ɔueniũt solis diffinitis τ oib° cõteris sb eoz diffinitis: sʒ nõ multũ sufficiẽter explicãt nãs diffinitoꝝ. Participia substãtiuata sũt noia: vt disputãs est loquẽs. Cetere ptes in q̃tuz hmõi noia esse nõ pñt. Dicit inquãtũ hmõi: qꝛ ppter terios iclusos bñ sortiunt nãs hominuz: vt nũc est tps. τ ita de alijs sicut solet practicari in suppositionibus.

Rñsio

Diffõ nois nõ est diminuta

Participia sb stantiua sũt noia.

Sequitur de verbo.

Verbum est vox sigtiua ad placitũ cum tpe cui° nulla ps sepata aliqd sigt: finita τ recta. Cuz tpe ponit ad diaz nois qd sigt sine tpe. Finita ponit ad diaz vbi ifiniti. vt nõ currit: nõ laborat: q nõ sũt vba fm dyalecticũ: sʒ vba infinita. Recta ponit ad diaz vboꝝ obliquoꝝ vt currebat: currit: q nõ sũt vba pz dyalecticũ: sʒ vba

sʒ v̄ba obliq̄. Uñ solū v̄bū p̄ntis tp̄is idicati-
ui modi ƀm dyalecticū dr eē v̄buʒ. Reliq̄ v̄o
v̄ba eiusdē modi ⁊ alioꝝ modoꝝ dnr v̄ba ob
liq̄. Alie v̄o ptic̄le ponūt ħ eadē rōe q̄ pōebāt
i diffōne nois. Et sciēdū ē ꝙ dyalectic⁹ solū
pōit duas ptes orōnis. s. nom̄ ⁊ v̄bū. Alias āt
appellat sincathegoreumaticas. i. ꝯsig̃tiuas.

¶ Supi⁹ determiatū ē de vna pte itegrali ipsi⁹ enūcia
tiōis. s. d̄ noie q̄ pp dignitatē v̄bū p̄cedit. Nūc de 2ª
pte itegrali. s. de v̄bo determinādū ē. ¶ Et v̄bū est
triplex. s. vocale: mētale: ⁊ scriptum. Et hoꝝ q̄dlibet
Verbuʒ triphariā accipit: ⁊ q̄lr de vno dr ⁊ de alijs dici pōt.
triplex Dr̄ illō q̄d pōt eē appo^m siue cōplexū siue icōplexū: fi
vocale nitū siue infi^m cuiuscūq̄ fuerit modi: ē v̄bū cōit
mētale sūptū. ¶ Verbū ꝓp̄e sūptū ē v̄bū idicatiui modi po
scriptū. tēs eē appo^m siue cōplexū siue icōplexū. Verbū pro
Verbuʒ prijssime diffinit i lr̄a. Q̄ō iste acceptiōes sint ꝯueniē
ꝓp̄e sū- tes declat. Pro q̄ declaratiōe sūme adūtēdū ē de mō
ptū ē v̄- ineniēdi equocatiōes q̄ ē iste. Qñ i cōi mō loquēdi:
bū idica vl' in scriptis viri quē nō licet negare repit repugnā
tiui mo tia i terīs si capiāt i eodē sensu: tūc statim ꝯcludam⁹
di ibi eē equocatiōnē: vt v̄bi cā. Arist. sic stricte capit
Mod⁹ nomē ⁊ v̄bū ipsa diffiniēdo. ¶ Rursus disputat de
inuenien ꝓpōnib⁹ q̄rū extrema sīt multū cōplexa ēt nō infi⁹ pʒ
di equo sua scripta ispiciēti: ⁊ i exordio scdi peryarmenias in-
catiōes. quit. Ois enūciatio ē ex noie vl' noie ifinito. vbi neccē
ē cape nomē largi⁹ sil'r ⁊ v̄bū q̄ꝫ in eoꝝ diffōnib⁹. ⁊
si ibi distribueret enūciatio p enūciatiōe extremoꝝ in
cōplexoꝝ op⁹ erat extēdē ad h° nom̄ enūciatiōis: ⁊ p
ꝯñs ptiū ei⁹. Insup famosus versus ꝯcedit talia eē enū
ciatiōes: bnf ē bō: baf est baf. ⁊ sic ꝯueniēs erat ponē
ista tria mēbra. solū v̄bū idicatiui modi ⁊ p̄ntis tp̄is
dr eē v̄bū rectū: ⁊ si recta equoce accipit i noie ⁊ in
v̄bo pʒ ex dictis. ⁊ ex illo liquet q̄t modis v̄bū dr eē
Quot obliquū. Uno⁹ qñ marie ex recto deuiat (vt amaue-
modis ro) q̄ad tp̄s ⁊ q̄ad modū. Alio⁹ q̄ad tp̄s ⁊ nō q̄ad
v̄bū di- modū. 3° cōīo. Uox sig̃tiua ad placitū ponit hic si
cat obli cut i noie. Circa illū terim cuʒ tp̄e. Discrimē ē inter
quū. sig̃re tp̄s ⁊ sig̃re cum tp̄e. Sig̃re tp̄s est de p̄ncipali
Declat sig̃to tp̄s iportare: vt ann⁹: dies: hora. Sig̃re cū tp̄e
diffōnē v̄ ē vltra sig̃tū p̄ncipale diuaʒ tp̄alem iportare vt ptici
bi pia ⁊ v̄ba: vt amo. De p̄ncipali sig̃to actuʒ amandi
Sig̃re sig̃t denotās illū eē in tp̄e p̄ñti: ⁊ sic amās. sed h° iter
tēpus ⁊ pticipiū ⁊ v̄bū iterest ꝙ pticipiū indetermiate sig̃t: q̄r a
sig̃re cū sua acceptiōe p additā alteri⁹ sumi pōt: vt ego sui le-
tp̄e gēs: ibi legēs accipit pro p̄terito q̄ꝫ q̄ꝫ p̄ñdo sit tp̄is.
v̄bū a ꝯñti a tp̄ali alienari nō pōt. Ex isto pʒ lʒ hec
hora tp̄s determiatū sig̃t: nō tñ cum tp̄e determinato.
¶ Circa illū terim finita: dr ꝙ v̄bū rōe sui nō ē ifini
tabile: sʒ bñ v̄bū adiectiuū infinitari pōt rōne pticipij
icluſi: vt nō disputat ꝙ tāmē vʒ sic ē nō disputās. Sʒ
si teneat v̄bū adiectiuū icōplexū grā sui ē ifinitabile:
Dubita sʒ nō ꝓpterea ē ꝓpō negatiua. ¶ Circa istā lr̄am du
tiōes cir bitat p° an v̄ba adiectiua sint incōplexa. ¶ 2° dubi-
ca lr̄am tat an v̄bū infi^m reddat ꝓpōeʒ negatiuā. ¶ 3° dubi-
tat vtrū v̄bum possit absolui a tp̄e. ¶ 4° dubitat an

bū pōat iste terius cū tp̄e: ⁊ q̄do v̄bū determiate sig̃t:
⁊ nō pticipiū. ¶ Ad p^m du^m sunt due pōnes eterne.
Quaꝝ vna tʒ ptē affirmatiuā. Rōnes ꝓ hac ꝯclōne
ponent impugnādo ꝯclōnē quā veriorē opinor.

Cōtra istā ꝯclōnē ar sic. Capta ista ꝓpōne sor- Opposi
tes currit. Arguit sic. currit tāmē vʒ sic tio
ē currēs i mēte cū in eā resoluat: q̄ō pʒ ex lr̄a Pe- Rñsio
tri hy. i ca. de ꝓpōne. Ad hoc rñdet negādo ꝙ cur-
rit mētal'r tāmē vʒ sicut ē currēs: sʒ solū i ꝯsequēdo.
2° sequit: iste ꝯclōnes sūt absone: aliq̄ ē ꝓpō cathego Oppōsi
rica mētal'r cōposita ex duab⁹ ptib⁹: vt pʒ de hac sor tur.
tes currit. ¶ 3° seqt ꝙ aliq̄ cathegorica nō hʒ p̄tuʒ:
vel q̄ō idē in mēte ē copula ⁊ p̄ti. ¶ Probat ꝯclo
de ꝓpōne data: currit est copula: ergo nō ē p̄tuʒ. Si
ꝯcedas ꝯñam cuʒ nō sit aliq̄ō aliud p̄tum: hēo pri-
mā ptē ꝯclōnis. Si negas ꝯñam ex opposito ꝯñdēt
antecedēte assumpta ꝓpōne v̄a q̄d nihil aliud ē p̄ti:
iam habeo alterā partē disiunctiue ⁊ semp ꝯclōneʒ.
¶ Rñdetur vtrāq̄ꝫ cōclusionē cōcedēdo: scdaʒ pro Rñsio
scda pte: puta ꝙ idem est copula ⁊ predicatum.

Cōtra hoc ar. Sequeret ꝙ eēt vna ꝓpō cathe Oppo-
gorica affirmatiua in terīs simplicibus sitio.
nō ꝯuertibilis: ⁊ ꝯclō ē absona: ergo ⁊ ei⁹ fundamē-
tū. Oñdit ꝯña capta ista sortes currit. q̄ro ꝯuertētē
ei⁹ si dicas currēs ē sortes: iam sc̄dm ꝯuertētis nō fuit
p̄tum ꝯuerse nec ei⁹ sinonimuʒ. Si sic ꝯuertas cur-
rit sortes: hec vr inepta. ꝯcedo ꝙ sic dʒ ꝯuerti currit
sortes: in q̄ currit ē copula ⁊ sc̄dm quēadmoduʒ erat
p̄tum: ⁊ copula i ꝯuersa. ¶ 3° sequit ꝙ eēt aliq̄ ꝓpō
q̄ nec eēt de mō loquēdi ꝯsueto nec icōsueto. pʒ per
eaꝝ diffōnes. ¶ Propō de mō loquēdi ꝯsueto ē qñ
p̄tum sequit copulā. ¶ Propō de mō loquēdi icō Pro-
sueto est qñ p̄dicatuʒ p̄cedit copulā: modo nulla il- positio
larum diffinitionū ꝯuenit isti ꝓpositioni: ꝯcedo con d̄ mō lo
clusionem diffiniendo sicut cōiter diffinitur. Et sor- quēdi ꝯ
te ille diffinitiones non valent: vt postea dicetur. sueto ⁊ i

Contra istud arguit. In hac ꝓpōe sortes di cōsueto
ligit platonē: vel diligit est p̄cise co Opposi
pula vl' ps p̄ti. nō p^m: q̄r tūc platonē eēt p̄cise p̄tuʒ: tio
⁊ sic illa esset impossis: cū extrema nullo pacto sup-
ponūt ꝓ eodē. si dicas ꝙ est ps p̄ti q̄ro ꝯuertentem
isti⁹: sortes diligit platonē. ¶ Rñdet ꝙ diligit ē ps Rñsio
p̄ti: ⁊ p̄tum est hoc totū: diligit platonē. ⁊ sic ꝯuerti
tur: diligit platonē sortes. Pōt q̄spiā dicere ꝙ tales
nō sunt ꝯuertibiles q̄uisq̄ꝫ dent eaꝝ resoluētes i ꝯse-
quēdo. Sʒ is nō adeo pūctualiter rñdet. 2ª ꝓpō. ꝙ
nullū ē v̄bū adiectiuū in mēte currit mētal'r tāmē vʒ
sic ē currēs: ⁊ sic v̄ba adiectiua nō sīt v̄ba apō logicū
de aliq̄b⁹ v̄bis nulli cadit i du^m: vt de v̄bis cōpositis.

Contra hāc ꝯclōnē arguit p°. Ipsa est ꝯtra Opposi
oēs grāmaticos vbi dicit donatus tio
Amo q̄ ps? v̄bi. ⁊ multa sunt capl'a de v̄bis nūcu-
pata apud Priscianū Alexādruʒ ⁊ alios q̄ nō eēnt
de v̄bis: cū v̄ba adiectiua nō sunt v̄ba sed pticipia ⁊
v̄ba copulatim. ¶ Ad hoc rñdet ꝙ currit ⁊ hmōi Rñsio
realiter nō sunt v̄ba: sed verba ⁊ pticipia copulatim:
quēadmodū scutū cui⁹ vna medietas est alba: ⁊ alia
nigra. ⁊ hoc sufficit grāmatico q̄ nō speculatiue in-

Tertia ꝯditio est: ꝙ mēbra sint formaliter opposita. ꝛ notāter formaliter: q2 nō op3 ꝙ realiter negētur de se inuicē. vt p3 in diuisione termini in terminū3 p̄me sig̃tionis ꝛ scd'e ꝛ in plerisq; alijs. hoc est sufficit ꝙ vnū mēbrū neget̄ vł de alio mediante hoc aduerbio formaliter. vt hec est va: nullus termin⁹ p̄me intētiōis est scd'e formalr. ꝛ nō capit̄ formalr phisice put distingui tur ꝯ̄ vrtualr nec formalr logice ꝯ̄nalr. sed vt tm̄ v3 sicut fm̄ candē rōnē vł eam. ꝛ h̄ diuisio logical' rea lē imitat̄: q2 qñ aliq̄d realr diuidit̄ in paucas ptes tā to ille grossiores sūt ꝛ q̄to vna grossior tāto alie sb̄ tiliores sunt. sic in ꝓposito q̄to termin⁹ diuidit̄ i pau ciora mēbra tāto cōiora sunt. ꝛ q̄to vnum cōius alia min⁹ cōia sunt. Ex dictis infero ꝓpōnes. Prima est. hec nō est bona diuisio: aialium aliud hō aliud bos. p3 q2 ei deficit p̄⁹ ꝯditio. 2ª ꝓpō. hec nō est bona di uisio: aialiū aliud hō aliud nō hō. p3 pp defectū3 se cūde ꝯditionis: q2 vnū mēbrū diuidens excedit diui sum: cū nō hō v'ificet̄ de pilari ꝛ nō aial. 3ª ꝓpō hec diuisio nihil v3: aialiū quoddā brutū quoddam hō quoddā risibile. 4ª ꝓpō. hec diuisio est bona: aialiu3 quoddā brutū qddā hō. Probat̄: q2 illi diuisiōi cō ueniūt cōditiones bone diuisionis. Primo diuisu3 nō excedit membra diuidentia. Secūdo: mēbra diui dētia nō excedūt diuisum ꝛ mēbra opponunt̄: igit̄.

Et hic aduertēdū est ꝙ hec ꝯ̄na est bona. huic di uisioni deest vna ꝯditio bone diuisiōis: g⁹ oēs deficiūt capiendo oēs collectiue ita ꝙ ve2 sit dicere: iste tres ꝯditiōes nō ꝯueniūt tali diuisioni esto ꝙ due ꝯueniūt. s3 cū h⁹ v'bo ꝯueniūt nō sufficit ꝙ vnū ꝯue niat s3 oēs. queadmodu3 ego ꝯcedo oēs scholastici deficiūt a lectiōe esto ꝙ oēs sint p̄ntes dempto vno.

Cōtra dicta ar. Ois bona diuisio d3 esse bimē bris: s3 aliq̄ diuisio cui iste tres ꝯditio nes ꝯueniūt nō est bimembris: g⁹ aliq̄ diuisio cui iste tres ꝯditiones ꝯueniūt nō est bona diuisio. ꝯ̄na est in baraco ꝛ maior boetij in libro diuisionū: ꝛ minor p3 de diuisiōe q̄dri mēbri vł penthamēbri. Hoc argm̄ est truncatū in artib⁹ ad qd rn̄det magister Georgi⁹ in diuisiōe ꝓpōnis cathegorice in vle3 pticularē ꝛc. Et dicit ꝙ illa ꝓpō d3 intelligi qñ terius diuiditur in mēbra imediata. s3 hec solo nō placet: q2 vł p mem bra imediata intelligit p̄mā diuisione3 termini ꝛ tūc stat argm̄ ꝯ̄ eu3 qñ diuidit̄ ꝓpō cathegorica simplicis q̄titatis in q̄tuor mēbra: q2 est p̄ma diuisio illi⁹ ter mini ꝓpō cathegorica simplicis q̄titatis. Si dicatur nō ei⁹ gn̄is: tūc op3 currere ad p̄m̄ gen⁹ sup ꝓpōne3. Et sic adhuc nō soluit argm̄: ꝛ sic semp vł intrincate vł male rn̄det: ꝛ forsassis vtrūq;. dicūt alij ꝛ est mo dus vulgaris: ꝙ qñ mēbra diuidētia excedunt bina riū nūm mēbra oino sunt reducibilia in nūm bina riū. ꝛ isti inaniter se fatigāt in reductiōe: nisi reduce rent oia mēbra vno dēpto in terminū ꝯdictorie op positū terio diuidente: ꝛ cū hoc seruādo hanc caute lā: ꝙ diuisu3 ꝑponat̄ negationi infinitāti. ꝛ sic expo no cōe3 solone3. S3 sic rn̄deo ꝙ nihil aliud vult di cere boeti⁹ q̄ ꝙ ad min⁹ in oīm diuisione debēt esse duo mēbra: q2 in suo libro diuisionū nō aliud com perio ad illud ꝓpositū nisi in 2º caplo istā ꝯclonem: op3 oēm gn̄is diuisione3 esse in suas spēs ꝛ nō in infi nitas nec in pauciores duab⁹: q̄ v'ba nihil aliō sonāt nisi in ascēdēdo nō capiant̄ spēs infinite: nec in descē dendo ꝯtingit accipe pauciores duab⁹: q2 tūc nō eēt diuisio. Forte dicis h⁹ nihil ē dictu: q2 vnū mēbrū n̄ diuideret terim: dico ꝙ nihil aliud vult illa ꝓpositio.

Foraliter aliquid capi pōt tribus modis.

Solōdi uersorū quō di uisio d3 eē bimē bris.

Secundo ar. hec est bona diuisio: aialium q̄dā sunt hoies q̄dā bruta: ꝛ tn̄ mēbra diuidētia n̄ euacuāt totū ambitū diuisi: g⁹ p̄⁹ ꝯditio nulla. p̄misse apparēt cū maiore ex cōi mō lo quendi. ꝛ minor ꝓbat̄ ꝙ demōstratis duob⁹ aialib⁹: s3 roberto ꝛ ei⁹ mula: ve2 est dicē: hec sunt aialia: ꝛ tn̄ nō sunt hoies vel bruta. Ad hoc argm̄ solet cōuer dici ꝙ diuisiones nō valēt in plurali nūo: q2 in singu lari hoc argm̄ nō h3 apparentiā. s3 hoc nihil v3: q2 si mēbra bn̄ denī idem est in plurali ꝛ in singulari. Et ad hoc faciēdū op3 copulare singula mēbra de q̄b⁹ diuisum est v'ificabile: declaro exēplis vtputa aialiū: q̄dā rōnalia: q̄dā irrōnalia: qddā rōnale ꝛ irrōnale. q̄dā rōnalia ꝛ irrōnale. qddā rōnale ꝛ irrōnalia. De p̄mis duob⁹ mēbris nō ē difficultas. de 3º mēbro sūt robert⁹ ꝛ ei⁹ mula. de 4º mēbro sunt duo rōnalia vł plura cū totidē irrōnalib⁹ vł vnū rōnale cū plib⁹ ir rōnalib⁹ vel ecōuerso: ꝛ ibi pōt eē q̄ntū mēbrū. 6m̄ mēbrū ꝛ nouissimū: hoies ꝛ bruta. nec ibi sunt plu ra mēbra. Aliud exm̄ pluralis nūi qñ sunt tria mem bra. vt terminor: q̄dā sunt vocales: q̄dā mētales: q̄ dā scripti. q̄dā vocalis ꝛ mētalis. q̄dā vocalis ꝛ scri ptus: q̄dā mētalis ꝛ script⁹: q̄dā vocalis mentalis ꝛ script⁹. q̄dā vocales ꝛ mētalis: qdam vocales ꝛ scri pti: q̄dā mētales ꝛ scripti: qdam vocales mētales ꝛ scripti: quidā vocalis ꝛ mētales: quidā vocalis ꝛ scri pti: q̄dā mētalis ꝛ scripti: q̄dā vocales mētales ꝛ scri pti. Ex isto p3 ꝙ qñ q̄tuor sūt mēbra in plali nūo ad bn̄ diuidēdū op3 bn̄ ascēdē in mēbris. ꝛ ista multa3 ꝓducūt ad diuisionē ꝛ ad sbtilr ascēdēdū ꝛ descēdē dū ꝛ i exceptiuis ad excipiēdū ꝛ i mlt̄ alijs materijs.

Rn̄⁹ ad argm̄

Tertio ar. ꝯ̄ eāde3 ꝯditione3. Hec est bona diuisio: colorator: qddā albū: qddā nigrū: qddā fuscū: qddā alurgu3: ꝛ sic de singulis: ꝛ sic de singulis intelligendo disiūctū ex oīb⁹ mēbris: ꝛ tn̄ diuisu3 excedit mēbra diuidētia ergo p̄⁹ ꝯditio nulla. Qd diuisio sit bona ꝓbat̄. nā mēbra sunt op posita ꝛ disiunctū specier ꝯuertit̄ cū gn̄e: ꝙ diuisum excedat mēbra diuidentia ꝓbat̄ de scuto cui⁹ medie tas est alba ꝛ medietas nigra. nā ipm̄ est coloratū ꝛ nō albū vel nigrū: ꝛ sic de singulis: q2 illa ꝓpō de dis iuncto equiualet vni disiūctiue. Ad hoc argm̄ rn̄det doctor subtilis qōne vltima 4º metaphisice. Pore notādo ꝙ scutū sit coloratū: sed diuisio nihil v3: sed op3 cape mēbra copulatim: vt dicim⁹ in solone prio ris argumēti: nec op3 disiunctū specier ꝯuerti cū ge nere saltē in termis p̄mētor accn̄tiū. 2º negat ꝙ scu tū sit coloratū ꝛ ꝯcederet illā diuisionē fore bonā: q2 coloratum tantū valet sicut corp⁹ h̄ns colorē sufficiē tem denoiare totū queadmodū non cōtingit de scu to dato tenendo p̄mā solutione3 diceret ꝙ coloratū.

Rn̄⁹ ad argm̄

sic di ffinitur

sic diffinitur. Est corpus habens colorem vel colo
res sufficientem vel sufficiẽtes denominare totum.

Opposi tio **Quarto** arguitur. Hec ẽ bõa diuisio: hominũ quoddã viuus ꝛ quoddã pictus: ꝛ tñ mẽbra diuidẽtia excedũt diuisũ: ergo 2ª conditio bone diuisiõis est nulla. cõñia tenet cum maiore. ꝛ minor patet de hercule picto demõstrãdo simulachrũ herculis concedimus hoc ẽ hõ pictus. ꝛ tñ negamus hoc fore hoiem: igitur. Ad hoc

Rñsio ad argumentum argumentum rñdetur concedẽdo q diuisio est bona: ꝛ cũ hoc ẽt q mẽbra diuidẽtia excedãt diuisum. Et hoc nõ ẽ inconueniẽs in diuisiõe analogi in sua analogata de quibus nõ

Replicatur. dantur iste cõditiões. ❡ Cõtra hoc arguitur: quia per illã solones ibi nõ fieret diuisio cũ ibi per se ponatur vnũ mẽbrũ de quo predicatur diuisũ. puta hõ viuus. Forte dicis sicut dicendũ ẽ q propterea nõ ẽ proprie diuisio: sed solũ metaphorica: quia in talibus semper mẽbrũ principale cõuertitur cũ diuiso ꝛ diuisum predicatur cũ addito de mẽbro minus principali quod sufficit ad diuisionem equoci. ❡ Cõtra hoc arguitur probãdo q mẽbrũ principale cõuertatur cũ diuiso. Et hoc sic. aliquid predicatur de isto termino hõ quod nõ predicatur de isto termino hõ viuus: ergo nõ cõuertuntur. cõñia ẽ nota. ꝛ añs patet: quia hec ẽ vera hõ est hõ pictus. hec autem est falsa hõ viuus ẽ pictus.

Rñsio ad argumentum ❡ Rñdetur per propõnes quarũ prima est. aliquid dicitur de vno cõuertibili quod non dicitur de reliquo. probatur. Iste terminus dissõ … predicatur de hoc cõplexo aial rõnale ꝛ nõ de isto termino hõ. 2ª propõ. aliquid dicitur de vno cõuertibili significatiue sumpto quod nõ dicitur de alio. patet per argumentum principale. ꝛ cã est. quia est repugnãtia istorum terminorum affirmatiue hõ viuus est pictus. hinc est q ly hõ põt alienari a sua significatione primaria ꝛ nõ hõ viuus. ❡ 3ª propõ. quicquid dicitur de vno cõuertibiliũ dicitur de alio capiẽdo terminos secundum significationẽ secundum quã sunt cõuertibiles: quia hõ ꝛ aial rõnale secundum significationẽ nõ vltimatã nõ cõuertuntur: nec hõ viuus ꝛ hõ alienatus ad stãdũ pro signato secũdario cõuertuntur.

Opposi tio **Quinto** arguitur. Hec diuisio est bona. Sonorum: alius vox alius nõ vox: ꝛ tñ diuisum excedit mẽbra diuidentia: ergo prima cõditio nulla. cõñia tenet cũ maiore. ꝛ minor probatur. diuisum excedit hoc mẽbrum diuidẽs demõstrãdo illud mẽbrũ ꝛ hoc: ergo diuisũ excedit hec mẽbra diuidentia. Rñdetur. Cõcessis ma

Rñsio ad argumentum iore ꝛ cõñia: negatis cõñte ꝛ minore. Et ad probationem minoris distinguo: vel si cõiunctio inclusa in pronomine demõstratiuo pluralis numeri capiatur copulatiue: ꝛ sic cõcedo. vel copulatim ꝛ sic nego. Exẽplum in simili sortes est maior ista medietate demõstrãdo medietatẽ eius ꝛ sortes est maior ista medietate demonstrando aliã partẽ eius: ergo sortes est maior istis medietatibus easdem demõstrãdo ꝛ idẽ est cum ly excedit.

Opposi tio **Sexto** arguitur sic. In hac diuisiõe. Aialiũ quoddam hõ quoddã brutũ vel diuisum ẽ aial in cõi vel est iste terminus aial ꝛ si sic vel vocalis vel mẽtalis vel scriptus: ꝛ per cõñs brutum erit iste terminus. ❡ Ad argumentum

Rñsio ad argumentum dicitur q diuisũ ẽ aial in cõi: hoc ẽ dictu ẽ iste terminus aial nõ restrictus quia est terminus valde cõis. ꝛ ẽ etiã terminus vocalis: mẽtalis ꝛ scriptus: vt patet. secundum q diuisio põt eẽ in voce vel in mẽte vel in scripto. nec oportet propterea q brutũ sit iste terminus aial: sed brutũ ẽ aial: quia terminus nõ diuidebatur pro se: sed pro re signata per terminum. Eodem modo se habebit in propositione in qua predicatur.

Septimo arguitur. Hec est bona diuisio: quãtitatũ alia cõtinua alia discreta: et tñ mẽbra nõ opponuntur cũ omne cõtinuũ sit discretum Opposi tio
put hic supponitur. Et idẽ patet in omnibus logicalibus vbi idẽ accipitur large cõiter ꝛ proprie: vbi cõiter ẽ suplus ad proprie ꝛ large ad cõiter. ❡ Ad hoc argumentum rñdeo per Rñsio
propõnes. Quarum prima est: aliqua sũt mẽbra diuidẽtia que per adargumentum
nullã potentiã possũt verificari de se inuicẽ ẽt quãcũque am per tres
pliatiõe data sibi mõ inclusiue quẽadmodũ cõtingit in propõnes
diuisiõe terminorum in predicamento substantie ꝛ prime ꝛ 3e speciẽ qualitatis frequẽter: exemplum vt aialiũ quoddã hõ quoddã brutũ. Colorũ quoddã albedo quoddã nigredo: ꝛ sic de alijs. ❡ 2ª propositio: aliqua sunt mẽbra opposita que nõ possũt verificari de eodẽ simul ꝛ semel: sed bene successiue: vt stãs ꝛ nõ stãs album ꝛ nigrum naliter. ❡ 3ª propõ aliqua sũt mẽbra opposita que simul ꝛ semel verificantur de eodẽ: sed hoc ẽ secundum aliã ꝛ aliã rõnẽ vt bonorum quoddã honestũ: quoddã vtile: quoddã delectabile: vbi eadẽ res nũo ẽ bona vtilis ꝛ delectabilis: vt virtus. ꝛ hoc sufficit ad mẽbra opposita. ❡ Cõtra hoc arguitur sic. sequeretur q hec eẽt bona diuisio aialiũ quoddã brutũ: quoddã hõ: quoddam rõnale. Similiter hic lactis quoddã amarum: quoddã dulce: quoddã albũ. Patet per duas primas cõditiões bone diuisiõis. Et 3ª cõditio probatur: quia mẽbra sunt opposita: hõ ꝛ rõnale sic opponuntur: quia nõ est eadẽ rõ quare aliquid est rõnale ꝛ quare est hõ. similiter non est eadẽ rõ quare aliquid ẽ dulce ꝛ quare albũ. ❡ Rursus arguitur de diuisiõe quãtitatis: quia quantitas discreta vt inuenitur solo cõuertebatur cũ isto termino quãtitas. Quero ergo quare diuiditur quãtitas: ꝛ non quãtitas discreta cum sint termini cõuertibiles. ❡ Ad primum rñdetur q ad

Bõe diuisionis cõsideratio diuisionẽ oportet aspicere ad naturam diuisi: ꝛ secundum hoc realem dare repugnãtiã vel nõ: vt in termino de predicamento substantie non sufficit q mẽbra formaliter repugnẽt: sed ẽt realiter oportet. in alijs predicamentis sufficit formaliter: modo habent cõditiones formaliter oppositas. ❡ Ad aliud de diuisione quantitatis dicitur q argumentum nõ ẽ presentis negocij: sed quãtũ sufficit in proposito. Rñdetur q quãtitas eo diuiditur q habet gñaliorẽ cõnotationẽ quam quãtitas discreta. Et ex illo sequitur q in diuisione vniuoca nõ incõuenit vnũ mẽbrũ cõuerti cũ diuiso ❡ Insuper diligẽter notandũ est q iste cõditiões

Diuisio nis per se ꝛ per accñs enũate superius potissimũ habent verum in diuisiõe per se: quia in diuisiõe per accñs hoc est quãdo diuiditur accñs in accñtia: non seruatur ista cõuertibilitas. que diuisio fit per offa. se: que per accidens videas in fine quinti tractatus.

Octauo arguitur sic specialiter ad propositũ. vel diuisum huius diuisionis ẽ sonus vox vel sonus nõ vox: vel neque sic neque sic. quocunque priorum modorum dato sequitur q vnũ mẽbrũ cõtradictorie oppositum predicabitur de altero: quia si diuisum sit sonus vox: iam sonus nõ vox erit sonus vox. ꝛ si diuisum sit sonus nõ vox: iam sonus vox erit sonus nõ vox. ꝛ nõ põt dari aliud diuisum: cũ diuisum sit sonus vel alias mẽbra diuidẽtia nõ euacuãt totũ ambitũ diuisi. ❡ Dicitur q si diuisio fuerit in voce: diuisũ ẽ sonus vox termino psonaliter sũpto. sed nõ ẽ hoc cõplexũ sonus vox: sed ẽ ly sonus quod ẽ vox. Si diuisio fuerit in scripto vel in mẽte: diuisũ neque est sonus vox neque sonus nõ vox: sed est nõ sonus vox. Similiter est nõ sonus non

Opposi tio — De diuisiõe in voce in scripto vel in mente.

vox:qz est iste terius scriptꝰ sonꝰ vl mētalis. Forte di cis:si diuisio fuerit in voce ⁊ diuisū fuerit sonꝰ vox: cū in qlibet diuisione diuisū dz verificari de mēbris di uidētibꝰ:ista erat vā:sonꝰ nō vox ē sonꝰ vox. Nō seq tur ꝙ sonꝰ nō vox ē sonꝰ vox. sz solū seqᷓ ꝙ hoc cō plexū sonꝰ nō vox ē sonꝰ vox. ⁊ totū istud facile pōt itelligi mltiplicādo sensū huiꝰ: sonꝰ nō vox ē sonus vox:q pōt eē ꝗdruplex: qz vl vtrūqꝫ extremū capi tur significatiue vel vtrunqꝫ materialiter: vel vnum sigtiue ⁊ aliud mālr. Et ille sensus ītez pōt sbdiuidi penes hꝰ ꝙ sbm pt capi sigtiue ⁊ pdm mālr vl econ uerso vnū sile ē ante pdicatū in pꝰ diuisiōe terioꝝ.

Opposi tio

Nono arᷓ sic. Diuisum excedit mēbra diuidē tia:gͦ diuisio mala. aña pz de tussi:ster nutatione:⁊ sputo:ꝗrū qōlibet ē sonꝰ:⁊ tn̄ neqꝫ vox neqꝫ nō vox:igitᷓ. De tussi pz ꝙ nō sit sonus vox: qz nō ē soāt mediātibꝰ nālibꝰ istrīs:qz ꝙ ꝙ nouē istra nālia cuipiam deficerēt ille nō minꝰ tussiret. ¶ Rñr negādo ꝙ diuisū trāscēdat mēbra diuidētia. ⁊ pꝰ de sputo dᷓ ꝙ ē sba imūda: ⁊ p ꝯñs nō est sonꝰ: sed in emissiōe sputi causatᷓ sonꝰ. De tussi dᷓ ꝙ ē sonꝰ vox. ⁊ ad argm̄ i oppoͦ nō pfci t mediātibꝰ nālibꝰ instrīs ꝯcedit:nec hoc reqritᷓ ad sonū vocē:sz solū ad vocē plene itelligēdā. Et qz adhuc h pt latē dubiū: pbatᷓ sodo.qz vl ē sonꝰ vox:⁊ habet sodo. vl sonꝰ nō vox. ⁊ tūc sic arᷓ:gͦ fit ex collisiōe corpoꝝ iaiatoꝝ vl aiatoꝝ vel se habētiū sicut inaiata modo nulla inaiata pos sunt emittē tussim. De sternutatione idem intelligo.

Rñsio

Opposi tio

Arguit ꝯ diffōnē soni vocis ꝗ dᷓ. Vox ē so nus ab ore aialis platꝰ. Vox plata a gabriele. Aue gra plena ⁊c̄. erat vox:tn̄ nō erat sonꝰ platꝰ ab ore aialis:gͦ diffō nulla. ¶ Rñr distinguē do. vl foāl r ⁊ sic ꝯcedit minor. vl equalenter:⁊ sic negatᷓ. Dico.n. ꝙ āgelus supplebat vicē aiaᷓ. qd du plr pōt facē. pꝰ i corpe assūpto. vt pz de āgelo tho bie iunioris. 2ͦ motiue mouēdo linguā alteriꝰ aiaᷓ. vt de asina balaā:sz sonꝰ dicebaᷓ vox respectu asini: vtꝝ possit sine corpe foāre vocē nolumꝰ inquirere.

Rñsio

Opposi tio

Secūdo arᷓ.ad idē. Hec diffō couenit voci quā pferebat adā: ⁊ tn̄ diffinitum nō cōuenit eidē: ergo diffinitio nulla. ꝯña tenet cuz minore:⁊ maior pbatᷓ pp ampliationez huiꝰ termini prolatus. Dicitur ꝙ prolatus in diffinitione non ca pitur pncipaliter sed nominaliter:⁊ sic nō ampliat.

Rñsio

Opposi tio

Tertio arᷓ ꝯ diffōnē soni nō vocis ꝗ dᷓ. sonꝰ nō vox fit ex collisiōe ⁊c̄. hec diffō nō ꝯuenit cuiz ꝯcrēto sb diffinito:ergo nō est bona. aña pz: qz nō ꝯuenit strepitui pedū neqꝫ sono causato ex collisiōe manuū:cū talia corpa sint aiata. ¶ Rñr ꝙ diffō soni nō vocis sic itelligitᷓ. Sonus nō vox fit ex collisiōe corpoꝝ iaiatoꝝ.i. nō minꝰ fieret silis sonus qñ talia corpa eēnt iaiata. qd ꝯclaratᷓ sic. ponamꝰ ꝙ aia itellectiua desinat isoāre manꝰ ⁊ collidatᷓ vna sup alterā nō minꝰ erit talis sonꝰ ꝙ si manꝰ eēnt aia te. ⁊ sic succincte diffinitᷓ: ⁊ nō sicᷓ Georgiꝰ diffinit q dic sonꝰ nō vox ē sonꝰ causatꝰ ex collisiōe duoꝝ cor poꝝ inaiatoꝝ vl aiatoꝝ se hñtiū ad modū iaiatoꝝ vl vniꝰ supplētis vicez duoꝝ. Tū pmo sonꝰ cātꝰ ex col

Declaratᷓ diffō so ni non vocis

lisiōe triū corpoꝝ iaiatoꝝ vl pliū nō eēt sonꝰ nō vox neqꝫ sonꝰ cātꝰ a corpibꝰ qrū vnū eēt aiatū ⁊ aliud in aiati. Sz meliꝰ dᷓ sonꝰ nō vox ē sonꝰ cātꝰ a corpibꝰ inaiatis ⁊ nō duobꝰ: vl ab aiatis vl ab aiato ⁊ nō aia to:vel ab animato ⁊ nō animatis. vel ab aiatis ⁊ non aiato vel ab aiatis ⁊ nō animatis:vel ab vno supplē te dūmodo se habēt ac si essent corpa inaiata. Si di cas:sufficit vltima particula:iam habeo intentum.

Quarto arᷓ ꝯ istā nālia de sono reflexo quo appellatᷓ echon. talis sonꝰ est sonus vox ⁊ tn̄ nō fit mediātibꝰ nālibꝰ instrīs:imo nec pferᷓ ab ore aiaᷓ. ¶ Et ꝯfirmatᷓ de sono emisso p fistulam talis vl sonꝰ vox: ⁊ tn̄ diffō nō ꝯuenit illi: qz nō fit me diātibꝰ nālibꝰ istrīs sz artificialibꝰ. ¶ Ad argm̄ rñ dertᷓ de sono echon ꝙ aliqe talis ē sonꝰ vox ⁊ aliqe ē sonꝰ nō vox. Exm̄ pmi: vt sonꝰ reflexꝰ aialis in ꝗtum hmōi. Vñ qñ aliqs clamat ꝑpe loca cauernosa ꝑpe mōtes vl antiqs pictes i qbꝰ includitᷓ igrossatꝰ aer est rñdētia vocis ad vocē pferētis. Et cōit existimatᷓ ꝙ ē idē sonꝰ nūo q ē rectꝰ ⁊ q ē sonꝰ echon: ⁊ tūc nō est qd in argͦ. Sz sonꝰ echon ē terius ꝯnotatiuꝰ addēs sup ꝯnotationē huiꝰ teri sonꝰ ꝙ itez repcutiatᷓ quē admodū ē eadē facies nūo quā video i forte ⁊ i spe culo: ⁊ qñ sonꝰ echon realr distingueretᷓ a sono recto: adhuc aliqs eēt sonꝰ nō vox:qz mediate fit ab ore aia lis qd sufficit. ¶ Ad ꝯfirmationez de sono fistulari cōiter dᷓ ꝙ ē sonꝰ nō vox:sz dᷓ ꝙ aliqs est sonꝰ vox. vt si qs loqᷓ p corpꝰ ꝯcauū. Sz forte ibi dicis ꝙ talis sonꝰ ē imediate ab ore aialis ⁊ postea i fistula. dico ti bi ꝙ nō qz accñs nō migᷓt de sbo in sbm. sz sonꝰ i ore exñs mltiplicat aliū sonū i aere icluso in fistula ⁊ sic qlz talis ē sonꝰ vox ⁊ hoc vlr ē qñ talᷓ sonꝰ nō sic fie ret a corpibꝰ iaiatis. ex ꝗ solōne seqᷓ ꝙ sonꝰ organo rū ē sonꝰ nō vox:nec de necītate soni vocis est ꝙ fiat mediātibꝰ istis nouē instrīs:sz cōpleta diffō vocis est ꝙ fiat ab ore aialis vl ei equalētis. Et ex illo soluitur argm̄ ꝙ solet fieri de vetula ⁊ de pueris:qz formāt vo ces ⁊ nō hñt ista nouē instra. dᷓ ꝙ ista nō reqruntᷓ nī si ad cōpletē pferendū. Et diffinitū illiꝰ diffōnis est vox completa ⁊ pfecta:qz experientia videmꝰ denti bus saltez anterioribꝰ orbatos multū diminute loq.

Opposi tio

De so no q dᷓ echon

De so no fistu lari.

De so no orga norum.

Quinto arᷓ. aer reqritᷓ ad plationē vocis ⁊ nō enūatᷓ iter ista nouē: ergo sūt plura ꝙ nouē. dᷓ ꝙ argm̄ nō ꝯcedit:qz codē mō ꝯcludēt ꝯ aia. sz dz pbare ꝙ pla sē istra ⁊ tūc gͦ ad ppom̄ de arte ria vocali dᷓ ꝙ pet. hyᷓ. enūat instra soluz accñtalr reqsita ⁊ nō eēntialr vt ē arteria vocaᷓ. vl cautiꝰ rñ detᷓ ꝯcedēdo ꝯñs argumēti: ꝙ nō obuiat istis carmi nibꝰ. i stra bñ qdē si dixisset instra nouē tm̄. Vñ vox sic causatᷓ ex aere ispirato p arteriā vocalē ⁊ ibi subti liato ⁊ itez emisso p cuiꝰ amissionē causatᷓ sonꝰ. Vñ arteria vocaᷓ ē qdā grossa vena incipiēs ab ore ꝑten sa vsqꝫ ad pulmonē semp ꝯtigue cū gutture. vt pz in leone ⁊ alijs aialibꝰ. Aristo. tn̄ ponit cum intētione signdi in diffōne vocis non ꝙ sit de essentia diffōnis ipsius vocis. vt pz in frenetico ⁊ in dormiēte: sz vole bat ondere ꝑpter qd voces sūt inuēte. Ex his pz ꝙ sonꝰ vox bñ diffinitᷓ sic: est sonꝰ ab ore aialis platꝰ. ⁊

Opposi tio

Instra ad foā tionē vo cis du plicia es sentialis ⁊ accñta lia.

Diffinitᷓ arteria vocalis

son⁹ nō vox sic: est son⁹ q nō ē vox: intelligēdo semp vel equiualentie in diffinitione vocis. Insuper patet si quis eēt in vacuo nō formaret voces ppter defectū medij qd est aer vel aqua vl' aliqd pportionabile. Et hec de sono. Alie diuisiones sunt tacte in terminis.

¶ Sequitur de nomine.

Omē ē vox sigtiua ad placitū sine tpe: cui⁹ nulla ps sepata aliqd sigt: finita ꝛ recta. Uox i ista diffōne pōit loco gn̄is. Sigtiua ponit ad dr̄iaz vocis non sigtiue. Ad plm ponit ad dr̄iam vocis sigtis nal'r. Sine tpe ponit ad dr̄iam v̄bi: qd sigt cū tpe. Cui⁹ nulla ps sepata aliqd sigt: ponit ad dr̄iaz oꝛonis: cui⁹ ptes sepate aliqd signt. Finita ponit ad dr̄iam nois infiniti: qd nō ē nomē s3 dyalecticū: s3 nomē infinitū: vt nō hō: nē equus. Recta ponit ad dr̄iaz noiu3 obliquoꝝ: vt cathonis cathoni: q̄ nō sūt noia sm dyalecticū: s3 sunt noia obliq̄ vel casus noiu3. Un̄ solus ntūs siue rect⁹ dr̄ esse nomē sm dyalecticum.

Nomē triplr' accipit cōi ter: p pe pprijssime — ¶ Circa caput de noie pe. hyl. icipit deteriare de ptibus itegralib⁹ ipsi⁹ ppōnis: q̄ sūt nomē ꝛ v̄bū. ¶ Et in p̄mis notādū ē q nomē triphariē accipit. Prio mō cōit: ꝛ sic ois vox q̄ pt eē suppo^m respectu v̄bi psonal' modi finiti: siue fuerit cōplexa siue icōplexa: siue mal'r siue sigtiue ē nomē. 2° capit p pe: ꝛ sic ois ter ins vocal' q pōt esse suppo^m sigtiue sūpt⁹ respectu v̄bi psonalis modi finiti dr̄ eē nomē. Tertio mō pprijssime ꝛ tūc diffinit sic scdo mō pter hoc q delet cōplex⁹. Inter istas acceptiōes tal' ē oꝛdo: q oē nomē pprijssime sūptū ē nom̄ p pe sūptū: ꝛ oē nomē p pte captū ē nomē cōit acceptū. ꝛ p ꝯn̄s oē nomē pprijssime sūptū ē nom̄ cōit dcm̄. S3 ecōuerso nō est tal' oꝛdo vl'r s3 bn̄ ptcul'r. vt p3 p ꝯuersionē p accn̄s bus ꝛ viroꝝ sūt noia cōit ꝛ nō p pe hō alb⁹ ē nom̄ p pe ꝛ nō pprijssime: ꝛ p ꝯn̄s bus. viroꝝ ꝛ hō alb⁹ nō sunt noia pprijssime. hō ē nom̄ illis trib⁹ modis: ꝛ p ꝯn̄s nō ē pure diuisio analogi i sua analogata: q2 nunq̄ mēbrū p̄ncipale vl' diuisū in diuisione pure analoga p̄tur de mēbris min⁹ p̄ncipalib⁹ cuius oppositū cōtingit in pposito: hoc nō obstante hec ꝯn̄a est nulla. hoc est nomē cōiter sūptū: ergo hoc ē nomē: q2 nomen in cōsequēte accipit p noie pprijssime dicto.

Nom̄ ē triplex mentale vocale ꝛ scriptū. — Secūdo notādū ē q triplex ē nom̄. s. mētale vocale ꝛ scriptū. Nom̄ vocale ē vox q̄dā supaddēdo totā diffōnē nois: ꝛ h⁹ si nom̄ capiat pprijssime si capiat cōit ꝛ p pe sp itelligit diffō r̄ndēs supaddēda dr̄ supaddēda: q2 nō suffic̄ dicē ē vox q̄dā. sic dicit georgi⁹: q2 ꝯuenit alijs a diffinito: s3 forte itelligit ad bonū sensū. Cōtra hāc diuisionē ar̄. nullū nomē ē mētale: g⁹ diuisio psupponit fl̄m. ꝯn̄a ē nota ꝛ assūptū ar̄. oē nom̄ ē vocale: g⁹ nullū nom̄ ē mētale

ꝯn̄a t3 a ꝯrie oppositis: q2 si qd̄l3 ē albū: nihil est nigrū. ꝛ an̄s p3 p r'la3. Talia sūt sbta q̄lia pmittūtur ab coꝝ p̄t] i equoc] a ꝯsilio. Hic solet cōit p̄eticari sup v̄itate h⁹ ppōis. oē nom̄ ē vocale: quā dico eē falsā: eo q nomē dr̄ vniuoce d mētali vocali: ꝛ sic pto: quēadmodū ppō vocal' ē ppō simpl'r. S3 q2 difficultas ē ad nom̄ salte i oꝛigie: dem⁹ g⁹ cū aduūarijs p v̄itati h⁹ ppōnū cognoscēdis q nomē p p̄us dr̄ de mētali: ꝛ pp silitudinē solā de vocali ꝛ scripto. Tunc p tota mā itelligēda notādū ē: q ql3 terius aliqd signe p pte ꝛ aliō pp solā silitudinē ē analog⁹. vt p3 d isto terio hō. v̄itas h⁹ ppōis p3 i p̄mēt]. ¶ Insup aduūte q analogu3 p se positū stat p suo famosioꝛi sigto. ꝛ dr̄ pōi p se dupl'r. p⁹ qn̄ pōit a pte sbi: ꝛ mēbrū min⁹ p̄ncipale nō pōit a pte p̄ti: vt nom̄ ē mētale: nom̄ est gen⁹. 2° qn̄ ponit a pte p̄ti: esto q mēbrū min⁹ p̄ncipale a pte sbi pōat: vt nom̄ vocale ē nom̄. ¶ 3° nō q ista ppō. Talia sūt sbta q̄lia pmittūt ab coꝝ p̄us: sic ē itelligēda. Qn̄ a pte sbi ponit terius analog⁹ ꝛ a pte p̄ti vnū mēbrū min⁹ p̄ncipale. tūc sbm alienat a ppria sigtiōe. ꝛ stat s3 exigētiā p̄ti. v̄ꝝ r'la hēat verū ēt i equocis a casu ꝛ in sbis p̄maꝝ itētionu3 respectu p̄toꝝ 2^e nūc nō disputam⁹: s3 alibi q̄rēda ē radix r'le

Nom̄ p p̄us dr̄ de mētali q̄ de alijs.

De analogo p se a pte sbi et a pte p̄ti.

¶ Ex ista r'la isero has ppōes eē ꝯcedēdas. Oē nomē ē vocale: oē nom̄ ē mētale: oē nomē est scriptū: nullū mētale ē vocale. ꝛ ita q̄l3 negatiua ē v̄a i q̄ negat mēbrū de mēbro. p⁹ p3: q2 sensus hui⁹ oē nom̄ ē vocale: ē iste: oē nom̄ vocale ē vocale: cum p̄tū sit mēbꝝ min⁹ p̄ncipale alienat sbm ad stādū p noie vocali ꝛ sic extrēa supponūt ꝯuertibil'r p eodē. 2° seq̄t has eē falsas nom̄ vocale ē nom̄: nom̄ scriptū ē nom̄ cū sensus p^c sit nom̄ vocale ē nom̄ mētale. q2 p̄tū est analogū p se positū. 3° seq̄t hāc copulatiuā eē ꝯcedēdā: oē nom̄ ē vocale: ꝛ nullū nom̄ vocale ē nom̄: cū vtraq3 ps sit v̄a ꝛ nō obligatoꝛie pcedit: igit. 4° seq̄t q h nō ē ꝯūsio: nomē ē nom̄ vocale: g⁹ nom̄ vocale ē nom̄. cū an̄s cōpatiat opp^m ꝯn̄tis. vt p3 ex 3° ppōe s3 sic ꝯuerti d3: g⁹ nom̄ vocale ē nom̄ vocal̄. 5° seq̄t q q̄q nom̄ ꝛ nom̄ mētale ꝯuertant addēdo ois parria nō manebit ꝯuertibilitas. h⁹ p3 ex dictis: cū ista ꝯcedat oē nom̄ ē vocale ista negata. oē nomē mētale ē vocale pp repugnātiā affirmatiue in extremis.

Oē nomen est mentale vocale ꝛ scriptū.

Cōtra istā ppōe3 ar̄. oē nom̄ ē vocale: q̄ ē ꝯclo p̄ncipal': ꝛ h⁹ sic. Hoc nom̄ nō ē vocale: demōstrato noie mētali: ꝛ h⁹ nomē ē aliqd nom̄: g⁹ aliqd nom̄ nō ē vocale. ꝯn̄a t3 expositoꝛie in 3° figura: ꝛ maioꝛ ē v̄a imo nec̄ia. vt p3 p ipositatē ꝯdictorie maioꝛis. ꝛ mioꝛ ē nota: ꝛ totū an̄s v̄ꝝ: g⁹ ꝛ ꝯn̄s.

Oppositio

R̄n̄r negādo ꝯn̄am: eo q mioꝛ extremitas equocat i mioꝛi ppōe ꝛ i ꝯclone: i mioꝛe. n. stat p noie mētali: q2 analogū p se positū: ꝛ i ꝯclone p noie vocali accipit rōne p̄ti alienātis. Cōtra hāc solōnē ar̄. ille premisse sūt nate iferre aliquā ꝯclonē ꝛ nullā nisi hanc: aliqd nom̄ nō ē vocale: g⁹ illa ē iserēda. R̄n̄r negādo minoꝛē: s3 hāc iserūt: nomē mētale nō ē nomē vocale vt subiectū cōclusionis teneat pro illo pro quo tenebat p̄dicatū minoꝛis. Cōtra hoc arguit. aliquid ponit in conclusione qd nullo mō ponit in p̄missis: ergo male ꝯcludit: q2 das mihi modū ꝯ defēdēdi hāc

Rn̄sio

Replica

ꝯña3: hᵒ nõ ē currēs ⁊ hᵒ ē albū: gᵒ albū aīal nõ ē currēs. Rñdeẜ distiguēdo ꝙ aliqd pōit i ꝯcl'one ꝙ nullo pōit i p̄missis. vl' vt teri teneāt vniformit': ⁊ sic cōcedo vl' aliqd se tenēs ex pte m̄ae vl' q̄uis alia de cā: ⁊ sic negaẜ. nec ꝓpterea do tibi modu3 tue male ꝯñe defēdēde. Et si iterū replicādo Isurgis ꝙ pōis ly aial solū vt teri teneant vniformit' ⁊ pp nihil aliud. Dico ꝙ vbi nõ ē equocatio vl' aliqd sīle supfluit addē: ⁊ si addideris dico ꝙ nõ tolliẜ modus arguēdi: ⁊ cōcedo ꝯña3 cū addito sicut sine addito: dūmō nõ h̄eas aspectū ad v̄ificationē vl' falsificationē pp additum.

Quō intelligaẜ aliquid poni in cōcl'one qd nõ ē positū i p̄missis

Opposi tio

Secūdo aẜ. oē nomē ē vocale: ⁊ oē nomen ē scriptū: gᵒ aliqđ nomē scriptū ē vocale i darapti. ꝯcl'o ē ipossis: gᵒ aliq̄ p̄missaꝝ ē ſſa. ⁊ eq̄lis ē rō de vtraq3: gᵒ vtraq3 ē falsa: qđ ē ꝯ̄ dicta. Forte dicis sic dicēdū ē: ꝙ ꝯña nõ ē bona: q2 nomen equocaẜ i p̄missis: i maiore stat p noīe vocali in minore p noīe scripto. ¶ Cōtra hᵒ aẜ. iste p̄misse sūt nate iferre aliquā ꝯcl'onē: ⁊ queriẜ de illa ⁊ nõ pōt dari alia ab illata gᵒ ꝓpoᵐ. ꝙ sint nate iferre aliquā ꝯcl'onē p3: q2 si nõ sola equocatio ipediret: s3 hᵒ nõ: vt p3 ex argumēto p̄cedēti. Rñdeẜ ꝙ nulla ꝯclusio sequitur ex istis p̄missis formal'r saltē gr̄a forme acceptionis terminoꝝ q2 in mētali illiᵒ nõ ē maior apparētia ꝙ̄ h. oē lignū est albū: ois lapis ē q̄dratᵒ: ergo aliquod q̄dratū est albū. nec est sīle sicut in argumēto p̄cedēti in q̄ oēs termini tenenẜ vniuoce in p̄missis.

Rñsio

Opposi tio

Tertio aẜ ad idē i ista: oē nomē ē vocale: nõ p̄tur totale mēbꝝ minᵒ p̄ncipale: sed totale mēbrū minᵒ p̄ncipale ē hᵒ disiūctū vocale vel scriptū: gᵒ ista d3 ꝯcedi tm̄: oē nomē ē vocale vl' scriptū: ⁊ neutra istaꝝ: oē nomē ē vocale: oē nomē ē scriptū. ꝓbo assumptū p sīle i q̄ iacet color argumti. q2 istā nõ ꝯcedis. oē aial ē hō pictᵒ. nec istā3: ois hō est hercules pictᵒ. Rñr ꝯcedēdo ꝓpōes ꝯcessas hāc iterimēdo: oē aial ē hō pictᵒ. nec ē sīle: q2 i vna pōit diuisum cū mēbro minᵒ p̄ncipali. ⁊ tales sūt ꝯcedēde. vt oīs hō ē lapideᵒ: ois hō est niueᵒ: ⁊ sic de talibus.

Rñsio

Opposi tio

Secūdo p̄ncipal'r aẜ ꝯ̄ diffōnē. nihil pōit loco gn̄is: gᵒ diffō noīs est mala. añs p3: q2 si sic maxie eēt iste terīus vox: s3 hᵒ nõ: q2 nõ p̄tur de noīe mētali. si dicas sic dicēdū ē ꝙ nomē vocale ꝓprijssime sumptū ē diffinitū: ꝯ̄ hᵒ aẜ. vox nõ pōiẜ i p̄mēto cū isto terīo nomē vocale: gᵒ nõ ē genᵒ. Ad hᵒ argᵐ rñr ꝙ vox nõ ē genᵒ ad hᵒ cōplexū nomē vocale: esto ꝙ icōplexe teneaẜ: imo idirecte ⁊ accñtal'r p̄tur de diffinito: ⁊ l3 sit tā̄ directa: indirecta tm̄ ē: q2 p̄tur minᵒ ꝯnotatiuū de magis ꝯnotatiuo Accipe analogiā i ista. oē cendēs ē agēs: q2 regula infallibil' ē ꝙ nullus terius vniᵒ p̄mēti simpl'r queadmodū ē ly vox p̄tur eēntial'r de duobᵒ teris diuersorū p̄mētoꝝ: p̄mētoꝝ in ꝙ̄ accñtiu: accñtīn3 notāter: q2 hāc eēntialē dico: hō albᵒ ē coloratᵒ. Et ex isto p3 ꝙ destruiẜ rō supioritatis huiᵒ termini vox in ordine ad hūc terim nomē vocale: sed sufficit ꝙ vox sit terminus color in diffōne nõ quidditatiua sicut est ista.

Rñsio

Opposi tio

Tertio aẜ circa l'ram vbi dẜ finita: q̄rēdo de sigñtiōe noīs ifiniti: vtpura de sigñtia huiᵒ teri nõ sortes. Et aẜ. sic ꝓbādo ꝙ non sortes nihil sigñt: q2 vl' quālibet rē sigñt: vl' nullā rē sigñt: vel aliquā ⁊ aliquā nõ. nõ ē dicendū 3ᵐ: q2 sortē sigñt rōne ptis ⁊ qđlibet aliō a sorte cū p q̄l3 alio suppōat. nec ē dādū pᵐ mēbrū: q2 ciceronē nõ sigñt. qđ ꝓbaẜ: non rōne negatōis: cū p̄cise significet aliq̄ l'r. nec rōe teri ifinitati vt ꝯstat: ⁊ totū nõ sigñt nisi rōe ptis: saltē totū cōplexū ö q̄ p̄cedimᵒ quā ꝓpōe3 si negaueris das mihi modū sustinendi ꝙ sortes vl' plato ciceronē sigñt: gᵒ dādū ē 2ᵐ membꝝ: puta ꝙ nihil significet ⁊ p ꝯñs nomē infinitū sufficiēter excluderet per alias p̄ticulas. Pro hoc argumento per notabilia respondebimus de natura noīs infiniti: ⁊ postea ad quesitum.

De nōīs ifiniti

Primo notādū est ꝙ d̄sut isti tres teri negatio negās p̄uās ⁊ ifinitās. De p̄mis duobᵒ nihil ad ꝓpoᵐ. Et rursus terius ifinitᵒ: terius ifinitatᵒ: ⁊ negatio ifinitās iter se discrepāt. vt p3 i. hᵒ terio nõ sortes: in q̄ sortes est terius ifinitatᵒ nõ negatio ifinitās ⁊ aggregatū duoꝝ. terius ifinitᵒ vl' q̄n ponunẜ due negatōes ifinitātes: vt nõ nõ sortes: vbi p̄mus terius ifinitᵒ in 2ᵒ exᵒ ē ifinitatᵒ. Ex q̄ p3 ꝙ bñ sic describiẜ. Terius ifinitᵒ ē aggregatū ex negatione ifinitāte ⁊ terio ifinitato: meliᵒ ꝙ̄ dicat Georgiᵒ: ē aggregatū ex negatione ⁊ terio finito: vt p3 in 2ᵒ exᵒ. l3 pōt exponi ad bonū sensū dicēdo ꝙ nõ sortes est terminᵒ finitᵒ in respectu: vl' tales nõ sunt multū ꝓpꝛie i quibᵒ est multitudo negationū: saltem immediate vl' ꝙ diffinit terminum infinitum cum vna negatione.

Negatō triplex negās p̄uās ⁊ infinitās.

Secūdo notādū ꝙ qđl3 disiūctum ex ꝯ̄dictorijs ē trāscēdēs: hᵒ ē ex terio finito ⁊ ifinito: ⁊ nunꝙ̄ accipiunẜ p eodē. Iuxta illud cōe de q̄l3 altero ꝯ̄dictorioꝝ ⁊ de nullo ābo. Ex isto p3 ꝙ q̄to terius finitᵒ p pluribᵒ supponit tāto terminᵒ ifinitᵒ p paucioribᵒ: ⁊ eꝯ̄. hᵒ sequiẜ ex illo v̄bo disiūctū ex cis ē trāscēdēs. Declaraẜ exᵒ: sortes p̄cise p sorte supponit: nõ sortes p q̄libet re alia a sorte supponit: ita ꝙ ē ferme trāscēdēs: s3 nõ sba p valde paucis supponit. Et eodē fundamēto sequiẜ ꝙ non chimera p q̄l3 supponit: q2 hᵒ disiūctū chimera vel nõ chimera ē trāscēdēs: ⁊ chimera p nullo accipiẜ: ergo nõ chimera p q̄l3. Et eodē mō ꝓbaẜ ꝙ non ens p nullo accipiẜ. 3ᵒ seqẜ ꝙ si a supponeret p vna medietate p̄cise oiu3 reꝝ in mūdo nõ adeq̄te suppon̄et p totidē. 4ᵒ seqẜ ꝙ q̄n danẜ duo teri q̄rū vnᵒ ē superior ⁊ alter iferior dūmō vtriq3 addaẜ negatio ifinitās de supiore erit iferior: ⁊ de iferiore supior ad hūc sensū ꝙ aggregatū resultās ex vno ē supiᵒ ad aliū aggregatū: vt dat] istis duobᵒ teris: sortes ⁊ hō: ñ sortes ⁊ nõ hō: nõ hō ē iferᵒ: q2 oē ens qđ nõ ē hō ē ens qđ nõ ē sortes: ⁊ esto ꝙ supiᵒ capiaẜ p toto i mō: hoc est supiᵒ ꝯñal'r i idē redit vt nõ hō albᵒ ē supiᵒ ad nõ hō. 5ᵒ sequiẜ ꝙ negatio addita terio p̄uatiuo facit ip3 accipi p illo p q̄ capiebaẜ terius positiuᵒ ⁊ ecōuerso. vt nõ cecū p vidēte supponit: ⁊ nõ vidēs p ceco. nõ dico ꝯuertibil'r. 6ᵒ sequiẜ ꝙ nõ nõ sortes ⁊ sortes ꝯuertunẜ. ꝓbaẜ nõ sortes vl' sortes ē trāscēdēs: ergo p fūdamētū ēt nõ nõ sortes vl' nõ sortes ē trāscēdēs. ⁊ p ꝯñs sequiẜ ꝯuertibilitas ꝓposita. Et ex illo sequiẜ ꝙ

Ex ꝯ̄dictorijs ē ifinitum.

Nõ ens p nullo accipiẜ.

terminus

Terius finit⁹ ꝛ infinit⁹ cōuertunt. terius finit⁹ ꝛ infinit⁹ ꝯuertunt. nec hoc est extraneum: vt pꝫ i istis: nō chimera ꝛ ens: nō ens ꝛ chimera infinitādo ens trāscēdēter. ꝛ oia ista facile practicant dādo tres figuras: q̄rū vna lateralis erit arbor porphyriana. 2ª ꝛ media erit ꝯfecta de eisdē teris: sꝫ tñ addita negatiōe ifinitāte. 3ª erit cū duplici negatiōe icipiēdo ab isto terio sortes ascēdem⁹ vsqꝫ ad sbam inclusiue vt ꝯstat postea icipiēdo a nō sba procedendo vsqꝫ ad nō sortes. ascēdem⁹ iclusiue postea icipiēdo ad nō nō sortes ascēdem⁹ vsqꝫ ad nō nō sba. sꝫ in pª ꝛ in 3ª lineis ascēdem⁹ phisice ꝛ logice. in media linea descēdem⁹ realr ꝛ ascēdem⁹ logice. ¶ Notādū Cōplexum pt multiplr ifinitari est 3° q̄ qñ ē aliqd cōplexū finitū illud pōt multiplr ifinitari: q2 vl totū pōt ifinitari vl solū ps toti⁹: vt dato hoc aggregato sortes vl plato vl cicero: addendo negationē sic: nō sortes vl plato vl cicero. Si totū infinitet illud p nullo illoꝝ triū supponit. si pª ps tm̄ p platone ꝛ cicerone supponit. si due pᵉ ptes p cicerone supponit. ꝛ glꝫ terius ē ifinitabilis qui vel aliqua significat: vel saltē glꝫ terius q aliqd vel aliqua sigt ē infinitabilis ꝛ solū talis. Ex isto pꝫ q̄ trāscendēs ē ifinitabile ꝛ pure sincathegoreumata nō sūt ifinitabilia: sꝫ bñ fm supponem mālē. 2° pꝫ q̄ lꝫ hoc cōplexū ois hō sit ifinitabile: vt dicēdo sortes est nō ois hō: tñ ois nō ē ifinitabile: ꝛ pōt ifinitari in pn°sicut a pte pti: vt pꝫ dādo ꝯclonem istaꝝ pmissaꝝ: sortes ē hō: ꝛ sortes est nō ois hō: ꝯcludē necē est nō ois hō ē hō: in q̄ ly nō pōt capi negāter. 3° pꝫ q̄ nomē nō dr ifiᵐ magnitudine vl multitudīe vt ꝯstat: nec q2 infinita sigt: q2 tūc ens eēt nomē infiᵐ: sed q2 est aggregatū ex negatiōe ifinitāte ꝛ terio ifinitato qd indeterminate admodū abnegatiōis sigt.

Opposito ¶ Cōtra dicta ar. pbādo q̄ nō qdlibet disiūctū ex ꝯdictoriis sit trāscēdēs: ꝛ hoc sic. q2 hoc disiunctū chimere ꝛ nō chimere ē disiūctū ex ꝯdictoriis ꝛ tñ ē trāscēdēs: igit. ꝯña tꝫ cū maiore: ꝛ minor ar. q2 nō vificat de pnoie demōstrāte vnū angelū: q2 demōstrato angelo fls̄ ē dicere hoc ē chimere: vt liquet. ēt fls̄ ē dicere a est nō chimere: q2 ex q̄ terius ē plis nūi sensus est a āgelus ē aliq̄ q̄ nō sūt chimere.

pª rñº ¶ Ad h° argᵐ rñdēt aliq: quoꝝ Georgi⁹ bruxellēsis est vn⁹: q̄ nō qdlibet disiūctū ex ꝯdictoriis vificat de q̄libet: ꝛ hoc qñ ē disformitas nūi: vt pꝫ in ex° dato: ꝛ explicādo nāꝫ nois ifiniti cū trāscēdēte eiuidē nūi pcise cū terio ifinitato. hoc palā ē: sꝫ arbitror sati⁹ eē dicendū q̄ qdlibet tale disiūctū ē trāscēdēs: nō chimere tñ valebit sicut h° cōplexū aliqd vl aliq̄ qd vel q̄ nō ē vl sūt chimere: q2 cū āgelus nō sit chimere ꝛ āgelus ē āgelus ē nō chimē. a negatiua ad affirmatiuā cū ꝯstātia pto variato penes finitū ꝛ ifiᵐ.

Contra rñsionē ¶ Cōtra hoc ar. duplr. Tū p°: angelus ē nō chimē: g° nō chimē sūt āgelus p ꝯuersionē simplicē. ꝯñs ē fls̄ vt pꝫ p oēs singulares ꝯñtis. Forte dicis: hec singlaris ē va: hoc qd ē nō chimere ē angelus demrato angelo a. ꝯ mutas nūm in singulari ad nūm queꝫ hēs in idefinita q2 nisi sic: dicā q̄ ista idefinita hoies currūt posito casu q̄ sint duo i mūdo dicā q̄ hꝫ duas singlares mutādo nūꝫ: qd nō ē dicēdū. Tū 2°: oēs nō chimere sūt pls̄ entia angelus ē nō chimere: g° angelus ē pls̄ entia: in dariī ꝯclo est falsa nō se fallēs: ergo aliq̄ pmissaꝝ ꝛ nō maior: vt pꝫ p oēs singlares maioris: dūmō teneas eūdē nūm in singularib⁹ quē hēs i vli qd opꝫ: g° minor ē falsa: ꝛ p ꝯñs dicta nulla.

Rñsio ¶ Ad pᵐ dr negando ꝯñam: nec ē bona ꝯuersio saltem luctādo pteruecū ꝯñte quēadmoduꝫ tu facis arguēdo: sꝫ opꝫ dare hāc: aliqd vel aliq̄ qd vl q̄ nō sūt chimere sunt vl est angelus. vl si ꝯcedat ꝯña ꝯuersiue exponat ꝯñs isto sensu. Ad argᵐ sillogisticū dr q̄ si sbm maioris distribuat p oñi illo pro q̄ suppōit. ꝯña ē bona ꝛ maior falsa: eo q̄ ē vna vlis cui⁹ sbm pro aliq̄ supponit pro q̄ nō supponit ptum: nec ē sile de sbo hui⁹: oēs hoies sunt duo aialia posito q̄ sint pcise duo hoies: q2 hoies nō vificat de vno. sed si sbm maioris distribuat fm exigētiaꝫ nūi: ꝛ ptum minoris subsumat p eundē nūm adhuc ꝯña est bona ꝛ minor falsa. si capiat in sensu q̄ minor ē ꝯcedēda: tūc ꝯcedo vtranqꝫ pmissam ꝛ nego ꝯñam: nec ar. in dariī: q2 nō subsumit sub terio distributo in sensu pro q̄ distribuit. Et qñ ar. de q̄libet vificat vnū ꝯdictorioꝝ icōplexoruꝫ hoc itelligit sicut trāscēdens. Hoc dixerim pp parnas obiectiōes tales adā ē hō adā est nō homo: q̄rū vtraqꝫ ē falsa. Silr si de⁹ in hoc instāti pducat vnum angelū a: tūc vtraqꝫ istaꝝ ē falsa. a fuit a: a fuit nō a. esto q̄ sbta supponāt: q2 ptū nō supponit saltē quousqꝫ labat hoc instāns: ꝛ sic ista ē falsa a fuit a vl nō a: q2 terius finit⁹ nō supponit a pte pti: sed bñ a pte sbi.

Opposito Pōt fieri vnū difficile argᵐ de isto disiūcto hoc ptū qd nō vificat vel nō hoc ptum qd nō vificat p ly h° ꝯtinue demōstrādo istū terim hoc ptum qd nō vificatur. Et ar. sic. hoc est hoc ptū qd nō vificat vel ista est va vl falsa. Si pᵐ g° ita ē sic p hāc ppōnē sigtur. sꝫ p hāc ppōnē sigtur q̄ hoc ptū nō vificat: g° hoc ptū nō vē ꝛ affirmatiue ptur ꝛ ptur: g° false pdicat etiā eodē pto demōstrato. Ista nō ē va hoc ē nō h° ptum qd nō vificat vt p ei⁹ māle equalēs hoc ē hoc ptū qd vificat: dr māle equalēs: q2 interdū idē ē ifinitari ptē cōplexi ꝛ totū cōplexū: ꝛ hoc est gra māe: ꝛ tñ vtrūqꝫ extremū i ista h° ē ptū qd nō vificat supponit: q2 nō seqt nō vificat: g° nō supponit: vt pꝫ de pto hui⁹ hō ē asin⁹: g° disiūctū ex ꝯdictoriis nō ꝯuertit cū isto terio ens: q2 ista est va hoc est ens: ꝛ tñ disiūctū non vificat vt vr postq̄ nulla ps ei⁹ cōpetat illi pto.

Rñsio ¶ Ad istud argᵐ rñdet q̄ istud disiūctū hoc ē hoc ptū qd nō vificat vl nō hoc ptū qd nō vificat ē trāscēdēs: ꝛ de q̄libet vificat: q̄ de q̄lib. t alio ab illo pto vificet nō est ꝯtēno: sꝫ de illo pdicato vificat: q2 illo pto demōstrato vez est dicere hoc ē hoc ptū qd nō vificat. vel capiat hec: hoc ē hoc ptū qd nō vere pdicat de hoc sbo: ibi illud pdicatū nō vificat de illo pnoie qd est sbm illius ppōnis illud pdicatū demōstrāte: q2 illa falsa est vt deductū ē arguēdo: etiaꝫ eodē pdicato demōstrato hec est falsa: hoc est nō h° pdicatū qd nō vificat. qd pbo: q2 bñ sequit hoc ē nō hoc pdicatū qd nō vificat: ergo: hoc nō est hoc pdicatū qd nō verificat ab affirmatiua ad negatiuā pto variato penes finitū ꝛ infiᵐ: sꝫ ꝯñs est fls̄: g° ꝛ añs.

Falsitas ꝯñie pȝ: q2 ꝯdictorium ꝯñtis est verum: puta hec ppō hoc ē hoc ꝑtuȝ qð nō significat quā voco .b. q2 ita ē sic b sigt ꝛ nō se replectit i opp^m: ꝛ sic b ē verum ꝛ sic ꝑ ꝑtuȝ b ppōnis ꝑtuȝ a ppōnis significat. ꝛ sic illō disiunctuȝ ꝑ qlibet pōt significari. Relinq dubia i hoc argº. tū q2 dixi iter arguēduȝ. ꝯñs ē fīm: gº ꝛ añs. tū q2 ex pte ꝯdictōis de qbº i isolubilibº tā af. ꝓbando ꝙ duo ꝑta ꝯdictoria pñt significari de eodem: vt cōiter dicūt theologi. filiº ē nō filiº: q2 eēntia diuina ē filiº ꝛ nō filiº: q2 sensus ē. essentia diuina ē res q̄ nō ē filiº ꝛ hoc ē verum. qð ꝓbat: q2 eēntia diuina ē pr̄ q̄ nō ē filiº: gº eēntia diuina ē res q̄ nō ē filiº ab inferiori ad supius. Forte dicis sic dicēdum ē icōuenire in terīs diuinis: sȝ itelligit ꝙ nō pñt verificari de eodē in creaturis: q2 illa ppō ē phī q pure nāliter locutº ē. Propterea af. ad rē ꝓbādo ꝙ in creaturis pñt significari de eodē: hō est hō ꝛ nō hō: ergo assumptū af. sortes est mā ꝛ sorā gº hō est nō hō ꝛ nō hō. ꝯñs tȝ arguendo ab iferiori ad supius simul a pte sbi ꝛ a pte ꝑti. ꝛ añs ꝯcedit cōit cū vulgo teneat parisij totuȝ eē suas ptes Forte dicis sic dicēduȝ ē nō eē icōueniēs copulatim sȝ icōuenit copulatiue. ¶ Cōtra hoc af. hoies ꝛ nō hoies significant de eodē copulatie: gº sortes ē hoies: cū ꝑ vnā ppōnē ꝓbabilē qlȝ ps itegralis hois ē hō ia sortes ē hoies vt constat. qð idē sit nō hoies ꝓbat sic mā ē nō hō: ꝛ sorā est nō hō: ergo eedē sūt nō hoies: q2 nō aliter ꝓbas vnum asinū ꝛ vnā mulā eē nō hoies. Itē si sortes ē nō hō ꝛ nō hō: gº est nō hoies: q2 singulare geminatū nihil aliō ē ꝙ plurale ꝛ ecōuerso: vt cōiter dr̄. Hic rñdet ꝯcedēdo ꝙ sortes ē hoies: sed nego ꝙ sortes sit nō hoies: sed bn̄ ꝯcedo ꝙ sortes ē duo entia quoꝝ qðlibet est nō hō. ꝛ nō est silr̄ de leone ꝛ mula: q2 nō sūt aliq̄ entia q̄ sunt hoies. Ad aliō vbi dr̄ singulare geminatū: dr̄ ꝙ hoc nō est vlr̄ verū in sensu q̄ ꝓcedit argm: q2 nō sequit: aial est hoc sciēs grāmaticā ꝛ hoc sciēs logicā: gº est hec scia. sȝ illa ꝑpositio grāmaticalis ꝙ duo sbstantiua copulata hñt modū signdi grāmaticalē plis nūi: vt pȝ quo ad esse suppom ꝛ q̄ ad eē sbm ꝛ eiusdē modi. ¶ Scðo af. ad idē: ista est vera: nō nigruȝ erit nigrū: tñ extrēa sūt ꝯdictoria: gº duo teri ꝯdictorij significant de eodem. ꝯñs tȝ cū minore. ꝛ ꝓbat maior: q2 hº erit nigrū demōstrato pileo albo q cras denigrabit: ꝛ hº est nō nigrū: gº nō nigruȝ erit nigrum. ꝯñs tȝ expositorie: ꝛ añs est verum: gº ꝛ ꝯñs. Pro mā argumēti notādū ē ad vidēduȝ ꝑ q̄ supponit terius infinitº hñdus ē ocus ad acceptionē copule vidēdo ꝑ q̄ pōt supponere terius finitº mediāte sili copula. ꝛ tūc terius infinitus ꝑ nullo tali supponit mediāte sili copula: sȝ pro q̄libet alio vel saltē ꝑ q̄libet qð nō est tale: hoc addo ꝓpter istū terim nō chimera q nō supponit ꝑ alio a chimera: cum nullū tale sit. ꝛ hec opio ē satis cōis ꝛ Ioānis buridani i illo sophismate nō ens itelligit. Ex isto sequit ꝙ sbm huiº pro plibꝫ supponit: nō nigrū est ꝙ sbm huiº nō nigrū erit. hoc pȝ ex fūdamēto ꝑncipali ꝙ̄to terius finitº pro plibꝫ supponit tāto terius ifinitº ꝑ paucioribꝫ. 3º seqt ꝙ huiº ppōnis: nō nigrū erit nō nigrū ꝑtū ꝑ plibꝫ accipit ꝙ sbm: vt pȝ per eoꝝ terminos finitos quoꝝ terius sequēs copulā pro nigris futuris stat pcise. ꝓcedēs vero ꝑ presētibꝫ ꝛ futuris. Tertio sequit ꝙ sbm huiº nullo mō supponit: nō imaginabile est imaginabile. Quarto sequit ppōnē ꝓpositā esse ipossibilē: q2 sensus ē nec qð est nigrū neq qð erit nigrū: sed ista est possibilis: nigrū erit nō nigrū. q2 si aliqd in hoc istāti eēt nigrū ꝛ semꝑ postea albū: illa eēt vera. Et tunc ad argm hoc erit nigrū ꝛc. negat ꝯñs: eo ꝙ af. a nō amplo ad amplū cū distributiōe ampli: vt pȝ ꝑ minorē ꝛ ꝯclōnē.

Sed ꝯ hoc arguit sic. Seqret ꝙ ista eēt ipossibilis: nō disputās possibiliter ē disputans. ꝯñs est falsum: ergo ꝛ añs. ꝯñs pȝ: q2 sensus ē. Nec qð est disputās: nec qð erit disputās: nec qð fuerit disputās: nec qð pōt eē disputās. pōt esse disputās. quī sensus falsus est. Falsitas ꝯñtis pȝ: q2 per idē ista eēt ipossibilis disputās possibilr̄ est nō disputās. q2 hec equalēt ꝑme. ꝓpterea nō teneo illud dictū vlr̄: sȝ melius est distinguere semꝑ tales ppōnes sic. s. vel negatio ifinitās ꝓhibet terium ifinitum ne accipiat pro aliquo ꝑ quo infinitatº accipiebat. vl̄ ꝓhibet ꝑ vna differētia tpis tm̄: ꝛ fm hoc cōditionalr̄ dicat de veritate vel falsitate. hoc declarat capta hac ppōne non nigrū erit nigrum qn̄ ꝑponit eiº veritas. ¶ Rñdeo distinguēdo vel lr̄ nō ꝓhibet illum terium nō nigrū ꝙ nec stat ꝑ nigro qð est: nec ꝑ nigro qð erit: ꝛ tūc ē impossibilis. vel ꝓhibet ꝑ pñti tm̄: ꝛ tūc est vera. ꝛ ita de ista dicat. scribēs possibilr̄ est nō scribens: ꝛ ita de silibus. Si dicas cathegorice nō rñdet de veritate vel falsitate taliū ppōnū. sed solū per cōditionē. ad hoc dico ꝙ hoc est verum: ꝛ arguiº est ita rñdere ꝙ sine distinctiōe negādo ppōnes cōiter cōcessas in quibꝫ nullus est rigor logices. Ondo tibi ꝑ sile. Et q̄ro de veritate huiº nō hō est aial: vbi opº est distinctiōe sic in ꝓposito. Et ex illo pȝ solutio ad argm ꝙ nō icōuenit terios ꝯdictorie oppositos significari de eodē in extrinsecis tpibꝫ: q2 ꝑ aduersariū hoc nō icōuenit: vt pȝ de terios sic hac. nigrū erit nō nigrū applicādo ad q̄ntū ꝑncipale qn̄ querit de sigtione huiº termini nō sortes. Forte dicis ꝙ nullā rē sigt nisi sortes ꝓpter argm factū in capite huiº mãe. ꝛ esto ꝙ supponat ꝑ platone non opȝ ꝙ platonē significet: q2 ꝙ̄ ꝙ̄ oē supponere sit sigre: nō tñ supponere sic vl̄ sic est iseriº ad sigre sic vl̄ sic: Supponere sic voco supponē cū addito: vt supponere ꝑ platone supponē copulatiue. Et silr̄ de sigre dicat. ꝛ q2 verū ē forma arguēdi nō ē efficax arguēdo ab iseriore ad superiº respectu ptis extremi. Arguo aliter ꝑ diffōnē de sigre. Audita ista voce nō sortes formo cōceptū aliarū reꝝ a sorte: ergo alias res a sorte sigt. Forte iterū dicis sicut dicit Georgiº ꝙ non sortes platonē sigt ratione transcendētis inclusi: q2 nō sortes tantū valet sicut ens qð non est sortes.

Contra hoc arguit. hēat intellectº cōceptū: sed tūc sic arguit: aut pōt addē actū rñdētē negatiōe ifinitāte illi cōceptui nihil aliud addēdo vel nō. Scðm ē irrōnabile: q2 pari rōne dicaȝ ꝙ hō mētaliter tātū vȝ sicut ens hō: ergo dādū ē primū ꝙ pōt addere pcise: quā ꝯclōnē teneo. Et ex eodē fundamēto

Marginal notes (left): Falsitas ꝯñtis pȝ q2 ctº ꝯdictoriū ē verum — Oppositio — Rñsio — Oppositio — Quo supponit terius infinitus.

Marginal notes (right): Oppositio — Rñsio — Nō icōuenit tres terios ꝯdictorie oppositos significari de eodē i extrīsecis tpibus. — Oppositio

dem fundamēto cōtrectarie infero φ negatio infinitans nō cadit supra copulā īplicitā cū nō sortes nullā copulā īcludat:sz bn̄ ver est φ nō sortes equalet ī ꝯsequēdo isti termino ens qd̄ nō ē sortes trāscēdēter in capiēdo ens. Sz dī φ nō sortes abnegatiue platonē sigt:hoc ē ifinite. ⁊ sic iponit negatio ifinuās φ neget terim ifinitatū ꝑ illo ꝑ q̄ accipit ad sensū ante declaratuz sic.s. φ terius infinit⁹ accipit ꝑ q̄libet alio:⁊ qz nō imponit deteriate ad aliqd̄ signduz nisi sortez dī infinite sigre:nec sic existimes de trāscēdēte:salte finito qd̄ nō sic abnegatiue sigt. Et tunc ꝑ arg⁹ dico φ nō sortes platonē sigt:⁊ fateor φ nulla ps illi⁹ cōplexi platonē sigt. ⁊ ad illā ꝓpōnem nunq̄ aliqd̄ cōplexuz aliqd sigt:nisi aliq̄ pars ei⁹ idē significet. distinguo:vel abnegatiue ⁊ ifinite ⁊ sic nego:vl positiue ⁊ sic ꝯcedo ēt mā ⁊ forma sortem sigt:⁊ nulla pars ei⁹ eum. ¶ Dubitat vtrū nō sortes subordinet cōceptui cōplexo vl incōplexo.⁊ af. φ cōceptui incōplexo:qz nisi sic. Pe. hy. supflue posuisset istuz terminuz finita in diffone noie cuz excluderet ꝑ altā pticulā.s.cui⁹ ptes separ:⁊ si nō velis acgescē auctati Pe.hy.acgescēdnz ē pho q idē pz p⁹ ptar. ¶ Ad du^m rñdet breuiter ꝑ ꝯclōnē φ qd̄libet nom ifinitū est cōplexi. Probat ꝯclō:qz hec vox non hō subordinat actui de ly nō:⁊ cōceptui hoīs:qz aliē hō nō distribueret in mēte cum per oppo^m ꝯclusiōis nō hō subordinet ꝯceptui simplici:⁊ tunc q̄rit a q̄ distribuitur:nō a se vt liquet nec ab alio cū ponat ꝯcept⁹ simplex. Et ad arg^m in oppo^m ipsum nō est pōderādū: qz siue ponat illa pticula siue nō nō min⁹ apparenter ꝓbabit supfluitas de q̄ in fine hui⁹ capitis loqmur.

Negatio ifinitās non cadit supra copulam.

Rñsio

Cōplexum aliqd pōt sigre dupliciter negatiue ⁊ positiue.

Dubitatio

Rñsio

Contra ꝯclusionem af. Seqret φ nō sortes equoce sigret sua sigta:⁊ ꝑ ꝯñs nō posset distribui ꝑ suis sigtis:sz hoc ē fkm. ꝯña pz:qz diuersis ꝯceptib⁹ extēdēdo nomē ꝯcept⁹ ad actū sua sigta sigt. neg af φ equiuoce significet: qz nō sufficit ad equoce signdū φ diuersis ꝯceptib⁹ prialib⁹ repuret:sed opz totalib⁹. φ aliq termini ifiniti sint icōplexi nulli cadit in dubiū. ppterea nihil erat dicere qd̄ dicit quidā oportuit mediare iter opiniones extremas ad dubiū. ⁊ qñ teri ifiniti ponunt cū extrinsecis tpibus vt adā fuit nō hō:nō opz resoluē ꝑ vbū de pñti: qz tūc ista eēt va. adā fuit nō hō. qz sensus eēt. adam fuit aliqd qd̄ nō est hō nec teneo φ nomē infi^m neget absolute sicut copulā copule sue ꝓpōnis:qz tūc ista negaret. Arist. fuit nō phs:cū sensus eēt. Arist. fuit aliqd qd̄ nūq̄ fuit phs. qd̄ ē fkm:⁊ idē clari⁹ pz hec sortes possibiliter ē nō currēs que ē ipolis: sz adam fuit nō hō sic resoluit:adā fuit aliqd quod tūc nō fuit hō. Antixps erit nō aial: antixps erit aliqd qd̄ tunc nō erit aial. sic ꝓportionabilr in aliis dicat. Proptereā aduertēduz ē φ ad ifinitādum in cōplexis respiciēda est nā toti⁹ cōplexi:⁊ nō tm̄ ad ptes vt pz hic. hō ⁊ hō. nō hō ⁊ nō hō. q nō se hñt sic terius finit⁹ ⁊ ifinit⁹ cū possint vificari de codē. sortes est hō ⁊ hō: qz medietas iferior ⁊ medietas supior. ⁊ sortes ē nō hō ⁊ nō hō:qz aia ⁊ mā. Sz ad ifinitādū istud cōplexum nō hō ⁊ nō hō:opz dicere nō non hō:⁊ non hō:

Oppositio.

Ad infinitāduz in cōplexis qd respiciēdum sit

vt non in pn⁹ cadat in totū sequens ⁊ ad ifinitandū hoc cōplexū. hō ⁊ hō opz dicere nō hō ⁊ hō:vt nō cadat in totū sequēs. Ex isto pz φ nō hō ⁊ nō hō vt virtus pme negationis cadat in terim imediate sequentē solū hō ⁊ nō hō:nō hō ⁊ hō vt non in 3⁹ ex⁹ cadat pcise in termio imediate sequēti nō sunt pure termini infiniti:sed poti⁹ mixti. Sed p^m ex^m plus de infinitatione participat:sed ad habēdū rōnem pcise rōne totius est terius finit⁹: qz nulla negatio ifinitās cadit in totū:sz rōne partiū mixtionē accipit:φ h⁹ disiunctū hō ⁊ hō:vel nō hō ⁊ nō hō non componat ex termino finito ⁊ infinito pz:qz nō est transcēdēs cuz sortes ⁊ brunellus nō sunt hō ⁊ hō vel nō homo ⁊ nō hō. ⁊ ex ꝯñti ꝯcludit φ sortes ē h⁹ ens qd̄ est iste hō. p iste hō demōstrādo sortez:⁊ ꝑ gñatū iste medietatē iferiorē ⁊ superiorē:⁊ φ sortes ē hoc ens qd̄ non est iste hō:⁊ iste hō eslo φ ptes essentiales sint itegrales.

Nulla negatio ifinitās cadit in totum

Dubitatur primo. An ꝓnomina sint nomina apud logicū:⁊ an noia adiectiua adiectiue sumpta sint nomina.

Dubitat scdo. An terminus equiuocus sit nomen:⁊ silr an verbū sit nomen.

Dubitat tertio. An noia composite figure sint noia:⁊ an nois diffō sit superflua. ¶ Ad ista succincte rñdebim⁹. ¶ Ad p^m dubiū negatiue ꝓbat. vel ꝓnoia capiunt pure ꝓnoialr: ⁊ sic sūt sincathegorēuata sigtiōe:⁊ ꝑ ꝯñs nō noia: vl capiunt nō pure ꝓnoialr: ⁊ tūc sūt mixta. Dñr capi pur ꝓnoialr qñ imediate herēt noib⁹ ⁊ ꝑ locū a ꝯrio sēsu nō pure qñ nō herēt. Ex^m pni. Ego robertus scribo. Ex^m scdi. ego disputo. 2⁹⁹ capiēdo:sunt infinitabilia. vt nō ego. ¶ Sz ibi incidit dubiū vtrū nō ego sit tertie psone vel pme sicut ꝓnomē. ¶ Ad qd̄ rñdet φ est tertie. iuxta illud alexādri. Tertie persone gñalr ⁊c. Et dicē debem⁹. nō ego disputat. ⁊ nō nō ego disputo:⁊ sensus erit ens qd̄ nō est ego disputat. De ꝓnoib⁹ adiectiuis vt me⁹:tu⁹. adhuc nō sūt noia: qz vl cōplexa vl nō po⁹ reddē suppo^m verbo. ¶ Ad scdaz ptē hui⁹ dubij de adiectiuis dr φ adiectiua adiectiue sūpta nō sūt noia: nō qz sīt cōplexa q̄q̄ de oppo⁹a plerisq̄ opinet:nec arbitror φ alb⁹ pu: ⁊ adiectiue sūptū pcise albedinē significet:imo rem al bā ⁊ albedinē ei⁹ sinonime cū isto terio albū sbstantiuato. Rōnes ꝑ hoc in pbilib⁹ alteri⁹ lecture iuenies. nec hec rō vz albū substātiue sumptū ⁊ adiectiue captū sunt teri sinonimi. ⁊ vnū est nomē sm logicū:g⁹ ⁊ alteꝝ:quēadmodū nō sequit. hō ⁊ hois sunt termini sinonimi:⁊ hō est nomē sm logicū: ergo ⁊ hois. Et causa est:qz ad hoc φ mereat dici nomen:opz vt reddat suppositū vbo sigtiue quēadmodum nō pōt adiectiuum:qz sicut dicūt grāmatici. Stet ꝑ se p^m φ sit rectusq̄ scdm. Qz nō plene capio q̄re alb⁹ si pcise albedinē significet nō est sinoninū cū ly albedo: qz sigre ꝯcretiue ⁊ abstractiue nō ipedit vt pz in istis termis q̄ntū ⁊ quātitas:⁊ in multis termis noializan do. ¶ Ad scdm dubiū rñdet per ꝓpōnes. Pria ē. equocū a ꝯsilio est nomē sm logicū. ꝓbat ꝓpō. hec est simplr pma. hō est aial: ⁊ tn̄ extrema sunt equi

An pronomina sint nomina.

An terminus equocus sit nomen

An nomina figure composite sint nomina.

Pronomina duplicit sumunt.

Nō ego ē psone tertie

Adiectiuum nō ē nomē

Equocum duplex a ꝯsilio ⁊ a casu.

voca a 2ºlio. 2ª ppõ. equocū a casu vniuoce sũptuʒ ē nomē fm logicū. Probaṫ ppõ. ppõ p̃tes est ppõ vna: ergo terius equoc⁹ capt⁹ p vno suo sig̃to ē vniuocus: t p ɔñs nomē: sed equoce ɔsiderat⁹ nõ ē nomē: sʒ noīa. de vctõ dicūt grāmatici q duplex est rectus. gdā giialis quē ntīn vocāt: alter est spālis qui ē vctīus t iterdū vocaṫ alter rect⁹. Preterea ɔtēdūt grāmatici an vctīus possit reddē suppositū vbo vt in istis petre fac ignes. tu fecisti. t multoꝝ fert opīo q iste vctīus petre nõ reddit suppo^m vbo im patiui modi: sed pnomē tu subintellectū. aliȷ̈ tenēt ptē affirmatiuā q vctīus põt reddere suppo^m vbo: t hoc expeditius arbitroꝝ qd op⁹ est recursu ad subintellectionē pnois. in ista petre fac ignē cū ly petre ɔuenīat cum ly fac i nūo t psona: queadmodū pnomē resumptū in recto instar recti gīialis respectu vbi tertie psone: t tūc dr q vctīus est nomē fm logicū: t ista ē ppõ tu fecisti. capiēdo tu in vctõ. Sʒ bñ vex ē q nõ ē nomē ppriissime sumptū: qr nõ ē suppo^m in ppõne simplr p⁹ rectitudinē vctīi colorāt grammatici eo q vctīus giialis in casuum pncipio locatur: actīus vo in fine eorundē: t hoc inter casus antiquit⁹ inuctos (Antiquitus inq̃) pter ablatiuū nouissime a romanis inuentum. ideo postremū locum casuum sortitus est.

Vctīus aliq mõ ē nomē fm logicum

Ad tertiū. de noibus cõposite figure dr q nõ sūt noia fm logicū: qr vna ps subordinaṫ vni cõceptui: t altera alteri. vl sūt radix cõplexa subordinationis: qr ali qn nõ diceretur cõposite figure.

Cõposite figure noia nõ sūt noia fm logicū

Cõtra hoc aṫ. Nā dicit Aristo. i cap. de noīe: q nulle ptes noia sig̃nt ex certo ppõsito. logṫ de noib⁹ cõposite figure explicando de hoc noie eqfer⁹ vbi ait: q̃q̃ vñr ptes noīs cõposite figure sig̃re tñ nõ sig̃nt: t hoc iterest inter noia simplicia t cõposita.

Opposi tio

Ad hoc rñdem⁹ q Aristo. nõ vult negare quin ptes noīs cõposite figure significēt: vt captīs teris pulcher: pclar⁹: vbi ppões augēt sig̃ta adiectinoꝝ: sʒ in rei vitate iste ppões nõ retinēt sig̃tionē in cõpõne quā pure i simplicitate hñt: sic sʒ ptialr cõcurrē ad sig̃tionē toti⁹. Notāter toti⁹: qr alr pbareṫ q dom⁹ cēt dictio cõposite figure: qr vna pars mus aial vr sig̃re t alia ps actū dādi. sʒ h⁹ nõ ē vex iquātū sunt ptes illi⁹ dictiõis: qr sic nihil sig̃nt eo q nõ pticipāt sic sig̃tionē toti⁹: t eodem mõ de isto terio dñs sorer: t de iilib⁹ dicaṫ: t hoc inuebat donat⁹ cū dicit: dictio cõposite figure pt diuidi i duas ptes itelligibiles nõ absolute: sʒ subīūrit põrīs sensus capaces. Et Alexāder. Dictio cõpositā dicet hc figurā. t seqṫ idē i lra. Quaꝝ sig̃ta geru vox designāda p ipsam. sʒ Arist. dicē voluit q nõ ē de rõne pnīi ingrī ptes q significēt. sʒ h⁹ nõ obstāte ptes noīs cõposite figure sig̃nt. pt ēt dici q logṫ de ptib⁹ noīs cõposite figure ex syllabica adiectiõe: vt egomet. i qb⁹ ly met nihil sig̃t. sʒ tales p pe nõ pticipāt diffõnē noīs cõposite figure. Propterea dr p ex⁹ Arist. q eqfer⁹ capiṫ duobus modis. vno⁹ vt suppõit p equo cõnotādo q sit fer⁹: t tūc ē nomē apud logicū: t ptes ei⁹ sepate non sig̃nt. Alio⁹ capiṫ p cõplexo equ⁹ fer⁹ quēadmoduʒ dicim⁹ hõ albus: t sic ptes ei⁹ sig̃nt. Primo⁹ cepit Aristo. t sic idē equoce sumptū ē cõposite figure t simplicis. t inquātū est simplicis ptes nihil sig̃t: sʒ nõ inquātū est cõposite: imo sic sig̃t. t sic ɔcludiṫ q qõlibet nomē cõposite figure ē oro apud logicū. Et ex eodē fundamēto seqṫ q nullū nomē est cõposite figure i mēte: qr nõ ē vn⁹ terius quēadmodū grāmatic⁹ diceret: q hõ alb⁹ nõ ē nomen cõposite figure eo q sunt ples dictiões: t tñ plego ab eo reputaṫ dictio ɔposite composite figure.

Rñsio

Nullus nomē ē ɔposite figure i mente.

¶ Nõ diffõ noīs sit supflua. Arguiṫ p doctrinā Aristo. topicā: remota vna pticula diff nis residuū est bona diffõ noīs: gº tota diffõ est supflua. añs pʒ demõstrādo istum terium sig̃tiua: qr no psupponiṫ in isto terio recta nā oē rectū ē sig̃tiuū t ex illo vr supfluere ad placitū ēt supuacaneū est dicere finita: cū secludaṫ p hāc pticulā cui⁹ ptes sepate nihil sig̃nt: ēt per totā diffõnē alb⁹ adiectiue sũptū ē noīn: pʒ discurrēdo p oēs terios i diffõne positos si p recta itelligas posse cē supp^m tā solū suffic dicē vox recta. t sic excludiṫ vbū t icasū dic auctor sine tpe.

Opposi tio

Ad istas ipoztunitates rñdeṫ q apparēt refellendo modū arguēdi: qr eodē mõ arguēdi pbarcs aial supfluē i hac diffõne aial rõnale eo q rõnale psupponat aial: t q̃q̃ ista diffõ posset dari succinctīus: nõ tñ ita bñ explicabit nām diffiniti. non sufficiebat dicere vox pter voces nõ sig̃tiuas: nec sig̃tiua pp gemitū ifirmoꝝ: nec ad plm pp vba. Propterea sbiūxit sine tpe: nec hoc sufficiebat pp ly hõ albus. ¶ De noie ifinito: forte i dieb⁹ Arist. fuit eadē qstio sicē apd nos. An cēt cõplexū vl incõplexū. Propterea subiūxit ad maiorē explicationē finita: t hoc totū adhuc nõ sufficiebat pp istū terim cathonis. Propterea addidit in calce diffõnis recta p quē possum⁹ itelligē posse cē suppo^m. Et sic diffõ nõ ē diminuta: nec addēdū ē cathegoreuatica sicut addit Ge. Nec negaret arist. qn alio⁹ noīn diffiniri possit: sʒ nullo⁹ cõmodi⁹. t sic diffiniṫ noīn i cõi. Nomē ē dictio recta. noīn vocale ē vox recta. nomē scriptuʒ ē scriptū rectū. Iste diffões ɔueniūt solis diffinitis t oib⁹ cõteris sb eoꝝ diffinitiis: sʒ nõ multū sufficiēter explicāt nāas diffinitoꝝ. Participia substātiuata sūt noia: vt disputās est loquēs. Cetere ptes in q̃tuʒ hmõi noia esse nõ pñt. Diciṫ inquātū hmõi: qr pter terios iclusos bñ sortiunṫ nās hominuʒ: vt nūc est tps. t ita de aliȷ̈s sicut solet practicari in suppositionibus.

Rñsio

Diffõ noīs nõ est diminuta

Participia sb stantiua sūt noia.

¶ Sequitur de verbo.

VErbum est vox sig̃tiua ad placitū cum tpe cui⁹ nulla ps sepata aliqd sig̃t: finita t recta. Cūʒ tpe poniṫ ad diāʒ noīs qd sig̃t sine tpe. Finita poniṫ ad diāʒ vbi ifiniti. vt nõ currit: nõ laborat: q nõ sūt vba fm dyalecticū: sʒ vba infinita. Recta poniṫ ad diāʒ vboꝝ obliquoꝝ: vt currebat: currit: q nõ sūt vba pʒ dyalecticū:

sʒ vba

sȝ v̄ba oblīq. Vñ solū v̄bū p̄ñtis tp̄is idicatiui modi ſm dyalecticū dr̄ eē v̄buȝ. Reliq̄ v̄o v̄ba eiuſdē modi ⁊ alioꝝ modoꝝ dr̄r v̄ba obliq̄. Alie v̄o ptic̄le ponūt ħ eadē rōe q̄ pōebāt i diffōne nois. Et sciēdū ē q̄ dyalectic⁹ solū pōit duas ptes oronis. s. nom ⁊ v̄bū. Alias āt appellat sincathegoreumaticas. i. ꝯſiḡtiuas.

¶ Supi⁹ determiatū ē de vna pte integrali ipſi⁹ enūciatiōis. s. d̄ noīe q̄ p̄p dignitatē v̄bū p̄cedit. Nūc de 2ª pte integrali. s. de v̄bo determinādū ē. ¶ Et v̄bū eſt triplex. s. vocale: mētale: ⁊ ſcriptum. Et hoꝝ q̄dlibet tripharīa accipit: ⁊ q̄lr de vno dr̄ ⁊ de alijs dici pōt. Dē illō q̄d pt eē appo^m ſiue cōplexū ſiue icōplexū: ſiue finitū ſiue infi^m cuiuſcūq̄ fuerit modi: ē v̄bū cōiter ſūptū. ¶ Verbū p̄p̄e ſūptū ē v̄bū idicatiui modi potēs eē appo^m ſiue cōplexū ſiue icōplexū. Verbū p̄p̄rijſſime diffinit i lr̄a. Q̄d iſte acceptiōes ſint ꝯueniētes declarat. Pro q̄ declaratōe ſūme aduiēdū ē de mō inueniēdi equocatiōes q̄ ē iſte. Q̄n i cōi mō loquēdi: vl̄ in ſcriptis viri quē nō licet negare repit̄ repugnātia i terīs ſi capiāt i eodē ſenſu: tūc ſtatim ꝯcludam⁹ ibi eē equocationē: vt v̄bi cā. Ariſt. ſic ſtricte capit nomē ⁊ v̄bū ipſa diffiniēdo. ¶ Rurſus diſputat de ꝑpōnib⁹ q̄rū extrema ſī multū cōplexa ⁊ nō infi⁹ p3 ſua ſcripta iſpiciēti: ⁊ i exordio ſcd̄i p̄yarmenias inquit. Ois enūciatio ē ex noīe vl̄ noīe iſinito. vbi necēē capē nomē largi⁹ ſilr ⁊ v̄bū q̄ in eoꝝ diffōnib⁹. ⁊ ſi ibi diſtribuerēt enūciano p̄ enūciatiōe extremoꝝ in cōplexoꝝ op⁹ erat extēdē ad h⁹ nomē enūciatiōis: ⁊ p̄ ꝯñs ptiū ei⁹. Inſup famoſus verſus ꝯcedit talia eē enūcianōes: buf ē bō: baf eſt baf. ⁊ ſic ꝯueniēs erat ponē iſta tria mēbra. ſolū v̄bū idicatiui modi ⁊ p̄ñtis tp̄is dr̄ eē v̄bū rectū: ⁊ ſi recta equoce accipit̄ i noīe ⁊ in v̄bo p3 ex dictis. ⁊ ex illo liquet q̄t modis v̄bū dr̄ eē obliquū. Vno⁹ q̄n marie ex recto deuiat (vt amanero) q̄ad tp̄s ⁊ q̄ad modū. Alio⁹ q̄ad tp̄s ⁊ nō q̄ad modū. 3° ꝯtrio. Vox ſiḡtiua ad placitū ponit̄ hic ſicut i noīe. Circa illū terim cuȝ tp̄e. Diſcrimē ē inter ſiḡre tp̄s ⁊ ſiḡre cum tp̄e. Siḡre tp̄s eſt de p̄ncipali ſiḡto tp̄s ipoꝛtare: vt ann⁹: dies: hora. Siḡre cū tp̄e ē vltra ſiḡtū p̄ncipale d̄ſtā tp̄alem ipoꝛtare vt pticipia ⁊ v̄ba: vt amo. De p̄ncipali ſiḡto actū amandi ſiḡt denotādo illū eē in tp̄e p̄ñti: ⁊ ſic amās. ſed h⁹ iter pticipiū ⁊ v̄bū itereſt q̄ pticipiū indeterīate ſiḡt: q̄ȝ a ſua acceptiōe p̄ additū alteri⁹ ſumi pōt: vt ego ſui legēs: ibi legēs accipit̄ pro p̄terito q̄ q̄ p̄ñtis ſit tp̄is. V̄bū a ꝯſnti a tp̄ali alienari nō pōt. Ex iſto p3 lȝ hec hoꝛa tp̄s determiatū ſiḡt: nō tñ cum tp̄e determinato. ¶ Circa illū terim finita: dr̄ q̄ v̄bū rōe ſui nō ē ifinitabile: ſȝ bñ v̄bū adiectiuū infinitari pt rōne pticipij icluſi: vt nō diſputat q̄ tāt̄ v3 ſīc ē nō diſputās. Sȝ ſi teneat̄ v̄bū adiectiuū icōplexū grā ſui ē iſinitabile: ſȝ nō p̄pterea ē ꝑpō negatiua. ¶ Circa iſtā lr̄am dubitat̄ p°an v̄ba adiectiua ſint incōplexa. ¶ 2° dubitat an v̄bū infi^m reddat ꝑpōeȝ negatiuā. ¶ 3° dubitat̄ vtrū v̄bum poſſit abſolui a tp̄e. ¶ 4° dubitat̄ an bñ pōat iſte terīus eū tp̄e: ⁊ q̄do v̄bū determiate ſiḡt ⁊ nō pticipiū. ¶ Ad p^m du^m ſunt due pōnes eterne. Quaꝝ vna tȝ p̄tē affirmatiuā. Rōnes ꝓ hac ꝯclōne ponent impugnādo ꝯclōnē quā veriorē opinor.

Verbuȝ triplex vocale mētale ſcriptū.

Verbuȝ ꝓp̄e ſūptū ē v̄bū idicatiui modi

Mod⁹ inueniendi equocatiōes.

Quot modis v̄bū dicat̄ obliquū.

Declarat diffōnem v̄bi

Siḡre tēpus ⁊ ſiḡre cū tp̄e

Dubitatiōes circa lr̄am

Contra iſtā ꝯclōnē ar̄ ſic. Capta iſta ꝑpōne ſoꝛtes currit. Arguit̄ ſic. currit tāt̄ v3 ſīc tīo ē currēs i mēte cū in eā reſoluat̄: q̄d p3 ex lr̄a Petri hy. i ca. de ꝑpōne. Ad hoc rñdet̄ negādo q̄ currit mētalr tāt̄ v3 ſicut ē currēs: ſȝ ſolū i ꝯſequēdo. 2° ſequit̄: iſte ꝯclōnes ſūt abſone: aliq̄ ē ꝑpō cathegorica mētalr cōpoſita ex duab⁹ ptib⁹: vt p3 de hac ſoꝛtes currit. ¶ 3° ſeq̄t q̄ aliq̄ cathegoꝛica nō h3 p̄tuȝ: vel q̄d idē in mēte ē copula ⁊ p̄tū. ¶ Probat̄ ꝯclō de ꝑpōne data: currit eſt copula: ergo nō ē p̄tuȝ. Si ꝯcedas ꝯñam cuȝ nō ſit aliq̄d aliud p̄tum: hēo primā ptē ꝯclōnis. Si negas ꝯñam ex oppoſito ꝯñtis oꝛ antecedēte aſſumpta ꝑpōne v̄a q̄d nihil aliud ē p̄tū: iam habeo alterā partē diſiunctiue ⁊ ſemp ꝯclōneȝ. ¶ Rñdetur vtrāq̄ cōcluſionē cōcedēdo: ſcd̄aȝ pro ſcd̄a pte: puta q̄ idem eſt copula ⁊ predicatum.

Oppoſitio

Rñſio

Oppoſitio

Contra hoc ar̄. Sequeret̄ q̄ eēt vna ꝑpō cathegorica affirmatiua in terīs ſimplicibus ſitis, nō ꝯuertibilis: ⁊ ꝯclō ē abſona: ergo ⁊ ei⁹ fundamētū. Oñdit̄ ꝯñа capta iſta ſoꝛtes currit. q̄ro ꝯuertētē ei⁹ ſi dicas currēs ē ſoꝛtes: iam ſīm ꝯuertētis nō fuit p̄tum ꝯuerſe nec ei⁹ ſinonimuȝ. Si ſic ꝯuertas currit ſoꝛtes: hec vr̄ inepta. ꝯcedo q̄ ſic d3 ꝯuerti currit ſoꝛtes: in q̄ currit ē copula ⁊ ſīm quēadmoduȝ erat p̄tum: ⁊ copula i ꝯuerſa. ¶ 3° ſequit̄ q̄ eēt aliq̄ ꝑpō q̄ nec eēt de mō loquēdi ꝯſueto nec icōſueto. p3 per eaꝝ diffōnes ¶ Propō de mō loquēdi ꝯſueto ē q̄n p̄tum ſequit̄ copulā. ¶ Propō de mō loquēdi icōſueto eſt q̄n p̄dicatuȝ p̄cedit copulā: modo nulla illarum diffinitionū ꝯuenit iſti ꝑpoſitioni: ꝯcedo concluſionem diffiniendo ſicut cōiter diffinitur. Et ſoꝛte ille diffinitiones non valent: vt poſtea dicetur.

Oppoſitio

Propoſitio d̄ mō loquēdi ꝯſueto ⁊ icōſueto

Contra iſtud arguit̄. In hac ꝑpōe ſoꝛtes diligit platonē: vel diligit eſt p̄ciſe copula vl̄ ps p̄ti. nō p^m: q̄ȝ tūc platonē eēt p̄ciſe p̄tuȝ: ⁊ ſic illa eſſet impoſſis: cū extrema nullo pacto ſupponūt ꝓ eodē. ſi dicas q̄ eſt ps p̄ti q̄ro ꝯuertentem iſti⁹: ſoꝛtes diligit platonē. ¶ Rñdet̄ q̄ diligit ē ps p̄ti: ⁊ p̄tum eſt hoc totū: diligit platonē. ⁊ ſic ꝯuertitur: diligit platonē ſoꝛtes. Pōt gſpiā dicere q̄ tales nō ſunt ꝯuertibiles q̄uſq̄ deñt eaꝝ reſoluētes i ꝯſequēdo. Sȝ is nō adeo p̄ūctualiter rñdet. 2ª ꝑpō. q̄ nullū ē v̄bū adiectiuū in mēte currit mētalr tāt̄ v3 ſīc ē currēs: ⁊ ſic v̄ba adiectiua nō ſī v̄ba apō logicū de aliq̄b⁹ v̄bis nulli cadit i du^m: vt de v̄bis cōpoſitis.

Oppoſitio

Rñſio

Contra hāc ꝯclōnē arguit̄ p°. Ipſa eſt ꝯtra oēs grāmaticos vbi dicit donatus Amo q̄ ps? v̄bū. ⁊ multa ſunt capl̄a de v̄bis nūcupata apud Priſcianū Alexādruȝ ⁊ alios q̄ nō eēnt de v̄bis: cū v̄ba adiectiua nō ſunt v̄ba ſed pticipia ⁊ v̄ba copulatim. ¶ Ad hoc rñdet̄ q̄ currit ⁊ hmōi realiter nō ſunt v̄ba: ſed verba ⁊ pticipia copulatim: quēadmodū ſcutū cui⁹ vna medietas eſt alba: ⁊ alia nigra. ⁊ hoc ſufficit grāmatico q̄ nō ſpeculatiue in-

Oppoſitio

Rñſio

Opposi tio quirit nõ ɔceptuũ:ſe ſoluʒ ad voces iſpicit. ¶ Sʒ ɔ̃ hº arguiť:ſi dicať vni grãmatico iponať a ad ſign dum tãtuʒ quãtũ homo ẽ aial:ꝛ deº eſt. ꝛ q̃rať ab eo **Rñſio** cuius ptis orõnis eſt. Rñderet ꝙ hoc trãſcẽderet ſu os limites vel nõ daret ipoſitionẽ: ꝛ ſi daret. opoꝛtet habẽ refugium in ſilibº vocibº. Foꝛte dicis ergo per idẽ debebit dicere ꝙ amo nõ eſt verbũ: ſed ꝓnomẽ: verbũ: ꝛ participiũ copulariim. pʒ currẽdo ad ſimi les voces. hoc iterũ negaret:q2 ſecus eſt de teris ipo ſitis de quibº habet iudicare per regulas grãmaticas quẽadmodum eſt amo: ꝛ de terminis imponẽdis.

Opposi tio Contra idẽ ař 2º. Aliqͦ ẽ ṽbuʒ adiectiuuʒ nõ reſolubile:gº nulluʒ ẽ reſolubi le. ɔ̃ña tʒ:q2 eq̃lis ẽ rõ in oibus. ¶ Aſſumptũ ař. ca pta iſta ꝓpõe:ſoꝛtes amat amãs. Arguiť ſic. vł amat reſoluiť:ꝛ tũc ẽ ſenſus. ſoꝛtes ẽ amãs amãs q̃ ẽ nu **Rñſio** gatoꝛia ſi nõ pt reſolui hẽc iuterũ. ¶ Rñdeť ꝙ ver bum amat ẽ reſolubile:ſi amãs capiať noiał'r anteq̃ reſoluať:nec tũc ẽ geminatio eiuſdẽ eodẽ mõ ſum pte. Si capiať pticipiał'r dř ꝙ eſt nugatoꝛia: ꝛ argᵐ eſt nulluʒ q2 nihil impediť qñ amat mentał'r: videlʒ **Solum ṽbũ ſuʒ ẽ verbũ apud lo gicum.** eſt amãs. Et ſi dicas Ariſto. ponit ṽbũ in p̃mento. Ad hoc in p̃bilibº rñſum eſt. Ex toto recolligo ꝙ nulluʒ ẽ ṽbum apud logicũ:niſi hoc ṽbũ ſũ cũ ſuis ɔdeclinijs:ꝛ nõ ſemp:niſi qñ p̃dicať tertiũ adiacẽs: vt in iſta homo eſt aial. Ex q̃ ſequiť ꝙ in iſta. ſoꝛtes eſt ens:nõ ẽ ṽbuʒ:q2 includit pticipiuʒ. ¶ 2º ſequiť ꝙ nõ in q̃libet ꝓpõne de 3º adiacẽte eſt verbuʒ:vt pʒ de hac. ſoꝛtes eſt in aula:in q̃ ṽbũ icludit trãſcẽdẽs. ¶ Ad 2ᵐ rñdeť ꝙ nõ ɔ̃ qͦd arguit Ariſtoteles capi. huic rñdenti dicit ꝙ ṽbuʒ infinitũ p̃tur de eo qͦd eſt: ꝛ de eo qͦd nõ eſt. qͦd nõ eſſet dicẽduʒ niſi ꝓpõ eẽt ne gatiua. Foꝛte dicis ſicut dicit quidã: p̃tur de eo qͦd ẽ in affirmatiua:ꝛ de eo qͦd nõ ẽ in negatiua. ꝛ hoc ſuf ficit ad negãdas tales antixp̃e nõ currit: quas multi reales cõcedũt capiẽdo nõ iſinitãter: moti ex verbis Ariſto. hic ꝛ in poſtpredicamẽtis ꝛ in pleriſq3 alijs locis. ¶ Cõtra. Hoc nõ q̃drat textui Ariſto. q2 eo dẽ mõ ṽbum finituʒ p̃tur de eo qͦd eſt affirmatiue. ꝛ de eo qͦd nõ eſt negatiue. ergo argᵐ Ariſto. eſt nullũ ad ꝓbãdum ṽbum infinitũ nõ foꝛe verbuʒ: q2 cõclu deret falſum ſicut ꝛ verũ. puta ꝙ verbũ finitũ nõ fo ret ṽbum: ꝓpterea aliter dř ꝙ ṽbum infinitũ p̃dicať de eo qͦd eſt. i. nunq̃ p̃dicať ṽe in ꝓpõne affirmatiua mediãte copula de p̃nti ꝛc̃. niſi illud ſit. id eſt ſuppo nat ꝛ p̃diceť de eo qͦd nõ eſt. hoc eſt dictu ꝙ ꝓpõ non verificať pro aliq̃ antecedẽter ipoꝛtato per terminũ. ſigñtionẽ antecedentẽ voco eã que cõſurgit ex q̃libet pte ſeoꝛſuʒ nois iſiniti: ſed p̃tur de eo qͦd nõ eſt. i. ve rificať pro re abnegatiue ipoꝛtata p terim. ſic aliquo mõ p̃dicatur de eo qͦd nõ eſt. vt ſoꝛtes nõ diſputat.ve rificať pro ſoꝛte doꝛmiẽte vel pro q̃uis alia operatio ne a diſputatione. ꝛ ſic cõfuſius verificat propoſitio nẽ q̃ ens:q2 abnegatiue ſolum ꝛ ex conſequente.

Opposi tio Ad 3ᵐ arguiť. Hoc ṽbũ eſt 3ᵐ adiacẽs nullum tp̃s ſigt̃ neq3 cũ tp̃e: ergo nõ põt abſolui ab ipſo ſaltẽ in potẽtia ꝓpinqua añs pʒ:q2 dato oppoſi to ſequiť ꝙ hoc ṽbũ eſt eẽt cathegoꝛuma ſigñtione. Si dicas ꝙ cõſignificat cum tp̃e:ꝛ nõ ſigt̃: hoc non eſt intelligibile cũ ois cõſignificatio ſit ſigñtio. ¶ Ad **Rñſio** hoc dici ſolet ꝙ de mõ ſigñdi grãmaticali p̃ciſe tp̃s ipoꝛtatꝛ nõ de ſigñtione eẽntiali. Uel dici põt ꝙ nul lo pacto tp̃s cõnotat:ſʒ eſt q̃dã nota q̃ mediãte itel lectº vnit extrẽa ꝓ tp̃e p̃nti niſi fuerit ãpliatio. Hoc notato. Verbũ abſolui a tp̃e nihil aliud eſt q̃ ṽbum accipi: nõ pro vna determinata dña tp̃is quẽadmo dũ dicimº ꝙ ois ꝛ nullus ſunt ſigna ɔ̃ria abſoluẽdo nullus a gñe. ꝛ ens eſt trãſcẽdẽs abſoluẽdo a nũo. ¶ Tunc dř affirmatiue ad dubiũ qñ poniť amplia tio. vt ɔſtat ex terminis:ibi eñ extrema nõ capiũtur preciſe pro vna dña tp̃is: ſed diſceptatio inter arti ſtas eſt qñ nulla poniť ampliatio q̃buſdã dicẽtibº ꝙ abſoluiť a tp̃e in ꝓpõnibus duoꝝ modoꝝ parietatis. hoc eſt in mã nãli ꝓpter neceſſariã habitudinẽ extre mi ad extremũ:ꝛ tũc tales dicerẽt hãc triangulus hʒ tres tãtuʒ valẽ ſicut ẽ fuit:erit:vł põt:q̃buſdã dicẽti bus eq̃lẽ rationẽ in oibus exiſtere certe hec difficul tas ẽ ad nomẽ: ꝓpterea imitãdo cõiorẽ modũ noia **Verbuʒ nũq̃ re ſoluiť a tẽpoꝛe.** liũ. Dico ꝙ ṽbum nunq̃ abſoluiť a tp̃e ꝛ tales ꝓpõ nes ſaluanť modificãdo copulas. vł i ſenſibº ɔditio nalibº: vt tonitruũ eſt ſonº factº in nubibº. ſaluať pro poſitio ſilis iſtis duobº modis qͦd ſufficit ad doctri nã meteoꝛologicã. ¶ Ad 4ᵐ dubiũ breuiter dř ꝙ tẽ poꝛe ibi capiť ꝓ tp̃e ꝓprie dicto vł inſtãte. ꝛ ꝓ q̃cũq3 duratione quẽadmoduʒ q̃lʒ res durãs põt eſſe ſuuʒ tp̃s. ꝛ ſic deº ante creationẽ mũdi fuit in tp̃e:ꝛ ſic fri uola ẽ moꝛa in ɔtingẽtia huiº deº eſt in tp̃e. Tuʒ pp cãm dictã. Tum 2º ꝛ magis ad lſam:q2 Petrº hĩ. imitabať Ariſtotelẽ q arbitrabať tp̃s eſſe ab eterno nec poſſet aliter ɔtingẽ nec nřm eſt q̃rere q̃ eniitas ẽ tp̃s q̃ ṽo inſtãs:ſʒ fieri in tp̃e eſt pꝛibiliter fieri vt ca loꝛ in aq̃. fieri in inſtãti ẽ fieri in mẽſura cui rñdet in ſtans ad imaginationẽ ſaltẽ vł fieri in tp̃e ꝛ quocũq3 tp̃e dato fieri in minoꝛi. ¶ Deinde arguiť ꝙ ṽbũ nõ **Opposi tio** ſigt̃ cũ tp̃e determinato:ṽbũ põt alienari a dña tp̃a li. quẽadmodũ pticipiũ. vt pʒ: h. antixp̃s ẽ futurº:ꝛ in q̃ ly eſt accipiť pro tp̃e futuro rõne p̃ti ampliatim. Et eodẽ mõ hic adã eſt p̃teritº quẽadmodũ dicebať ꝙ i hac ſoꝛtes fuit amãs:amãs accipiebať ꝓ tp̃e pre **Rñſio** terito. ¶ Ad hoc argᵐ rñdeť negãdo ꝙ in iſta anti xp̃s eſt futurº. ly eſt alieneť a tp̃e p̃nti. ĩmo eſt p̃ntis tp̃is:lʒ ṽificatio ꝓueniat pro re futura. veꝝ eſt dicere in p̃ſenti hoc eſt futuꝝ. Secº eſt hic ſoꝛtes fuit amãs vbi amãs pro p̃terito accipiť: ꝛ qñ idẽ foret quo ad veritatẽ:q2 ſimilitudo eſt apparẽs adhuc ṽbũ ſigni ficaret determinate:q2 extrema cõiungit ꝛ nõ partici piũ. Queres foꝛte quãto tp̃e lʒ vti pro p̃nti. Ad hoc eſt modus cõis ꝙ lʒ vti tp̃e p̃nti ad noſtrum libitum pro paruo vel magno ſm mãʒ ſubiectã. Pro q̃ mõ **Ad to tũ requi rũt ſue ptes.** tenet nullũ totũ eẽ niſi ſue ptes ſint tã in ꝑmanẽtibº q̃ in ſucceſſiuis:vt in iſta:dies eſt q̃libet ps huiº diei eſt:ꝛ hoc eſt valde nouũ vtẽdo tp̃e p̃nti ꝓ. xxiiij. ho ris. Silr qñ dico iſte annº eſt tunc q̃libet ps huiº an ni eſt:ꝛ nunc in decẽbri october ꝛ nouẽber ſunt: nec hoc eſt diſſonũ:q2 tp̃e p̃nti vtimur ꝓ toto anno. ꝛ ſic in tp̃e p̃nti albuʒ eſt nigrum:albuʒ ẽ nõ album ſʒ nõ in eadẽ

Opposi tio — in eadē mēsura adeq̄te. Si dicas nouēber est pterit⁹ ergo nō est pñs. ¶ Rñdet duob⁹ modis: q₂ aliquid

Rñsio — dr esse pteritū₃ dupl'r. Uno⁹ simpl'r vt qñ fuit ⁊ non est vt mēsis anni pteriti. Si vtamur isto anno p pñte senti tpe. Alio⁹ aliqd dr esse pteritum respectiue solum. ⁊ hoc mō nouēber comparat ad decēbrem in q̄ sumus est pterit⁹: sed pñs absolute. Ex isto facile p₃ rñsio qñ vbum vocale vel disputatio vocalis. capta ista pña. a est ergo b est. Si vtamur tpe pñti pro adeq̄ta platione huius ppōnis iam qñcunq₃ vna ge est: altera ē. qñ a est etiā b est ly est ⁊ ly ergo est. ⁊ qñ hec lr̃a a est hec lr̃a b non est. hoc p₃: q₂ tps iportatum per qñ stat determinate. Ex oībus his p₃ qd est

Quid ē signare cū tēpore. — figre cum tpe ⁊ q̄ auctores multum stricte loquunt de noīe ⁊ vbo tpa diffiniēdo: q₂ itēdunt determiare de ppōne simpl'r p⁹ tanq̄ de radice veritatis vel falsitatis dignoscere de ceterar̄ ppōnum que itegrant de noīe ⁊ vbo ppriissime sumptis. istā non iudicamus falsā₃: antixp̄s fuit: nisi q₂ nunq̄ hēbat vnā de pñti verā. ⁊ istā cēsemus verā. Jacob fuit in egypto: q₂ interdu₃ verū erat dicere Jacob est in egypto. ⁊ adhuc ppōnes de pñti de extremis mixtis ad simplicia reducunt: q₂ simplicia aliquā pprietatem hñt respectu cōpositor̄: Scd̄o p₃ q̄re determinat de noīe ⁊ vbo vocalib⁹ pncipalius q̄ de mētalib⁹ q₂ nobis ad disputādum accōmodatiora sunt: l₃ mētalia nō lius nomina ⁊ vba dicant. vt p₃ p beatum Augusti. xv. de trini. xj. caplo qd̄ sic incipit. Proinde vbū qd̄ foris sonat signum est vbi q̄ intus lucet cui veri⁹ verbi competit nomē. nā verbū qd̄ carnis ore format vox vbi est. Aristoteles tñ diffiniēs vbum: in fine diffōnis annectit ⁊ est semp eor̄ q̄ dicunt nota: q̄ est pprietas vbo ɔueniēs. Et sicut cōiter dr nō est de essentia diffinitionis verbi. sed mihi videt q̄ illa pticula bene distinguit participium a vbo. In calce huius capituli dicit Petrus hyspa. q̄ logicus appellat ceteras ptes sincathegorematicas ⁊ hoc p₃ ex termis.

¶ Sequitur de oratione.

Oratio est vox sigtiua ad placitum cui⁹ ptes separate aliquid signt. Hoc totū cui⁹ ptes separate aliqd signt: ponit ad differentiā nois ⁊ vbi quor̄ ptes sepate nihil signt. Reliq̄ autē pticule ponunt hic eadem rōne q̄ in diffōne nois ⁊ vbi pcēbant. Orōnū alia pfecta: alia ipfecta. Orō pfecta ē illa q̄ pfectū sēsu₃ gñat i aio auditoris: vt hō currit. orō ipfecta ē illa q̄ ipfectū sensū gñat i aio auditoris vt hō alb⁹. Orōnū pfectar̄ alia idicatiua: vt hō currit. alia ipatiua: vt petre fac ignē. Alia optatiua: vtinā esse₃ bon' clic⁹. Alia ɔiūctiua: vt si veneris ad me dabo tibi equū. Alia depcatiua: vt miserere mei de⁹. Har̄ aūt orōnum sola indicatiua oratio dicitur esse propositio.

De oratione — ¶ Cōsequēter determinat Petrus hyspan⁹ de orōne que est gen⁹ enūtiationis. Et duo in hoc caplo facit. Primo orōnē diffinit. Scd̄o illā ptit. Primū ibi: orō est vox. Scd̄m ibi: orōnum aūt alia pfecta.

Orō est triplex. — Ubi notādū est: q̄ triplex est orō. s. vocalis mētalis ⁊ scripta: vocalis ⁊ mētal' vocalis ⁊ scripta: vl' vocalis ⁊ mētalis ⁊ scripta: m'tiplicādo sicut i textu dixim⁹. Son⁹ est qcqd. quā diuisionē in poster̄ nō repetem⁹ cam: pper facilitatē itelligētis vox ponit loco gñis: siue fuerit cōplexa siue incōplexa. Et ex illo soluit illud argm̄: nulle voces sunt vox. Orō est voces: ergo nō est vox: negādo maiorē.

Diffō orōnis declarat. — diffinitū ē h' complexū: orō vocalis hō alb⁹: sortes currit: sunt diffinita remota. Et hmōi orō in cōi sic diffinit est cōplexum mētale vel aliqd ei sbordinatū.

Orō vocal' ⁊ alie diffinitur. — Orō vocal' est vox q̄ ab auditu corpali pcipi pt. Et orō scripta est orō q̄ oculo corpali pcipit. In qb⁹ diffōnib⁹ pōt: dicit po(tentiam) ppinquā ⁊ pcipit aptitudinē ⁊ nō actū: quē admodū solēt vba i diffōnib⁹ posita. ⁊ h⁹ est ɔforme cōi mō loquēdi. Dicim⁹ de erudito dormiēte: iste subtiliter disputat. Ex isto p₃ q̄ a figne tātū sic homo ē aial: ē orō. In hac diffōne nō pōit sine tpe neq₃ cum tpe: q₂ aliq̄ orōnes signt cū tpe: vt plato disputat. aliq̄ sine tpe: vt hō alb⁹: reliq̄ particule ex diffōnib⁹ nois ⁊ vbi patēt. In 2⁹ pte secernit orōnē i pfectā ⁊ ipfectā dicēs: q̄ orō pfecta ē illa ⁊c. hoc ē est orō nō iterrogatiua in q̄ rect⁹ reddit suppositū.

Orō pfecta ⁊ perfecta diffinit. — Dr rect⁹ ⁊ nō ntūs pter vetū reddētē suppositū vbo. Dr nō iterrogatiua pter istā: qs currit: q̄ nō ē pfecta. Orō impfecta est illa in q̄ ntūs nō reddit suppo vbo vel in q̄ ponit interrogatio vt hō alb⁹ qs disputat. Et sic cognoscit oratio imperfecta qñ aliquid significatiue sumptū pōt reddere suppositū verbo sm se vel suu₃ sinonimū. tūc est oratio impfecta vt homines albi hō albus in recto reddit suppositū vbo significatiue. Et ex illo p₃ q̄ homo est aial nō est orō impfecta. Orō pfecta opposito mō cognoscit. Ex isto p₃ q̄ aliqua orō pfecta pter additione₃ vni⁹ termini efficit orō impfecta hoc ē aggregatū inde ɔsurgēs vt p₃ homo currit p additionē de ly q hō qui currit sigtiue reddit suppositū vbo ⁊ non hō currit. Et ex illo seqt q̄ orō impfecta pfectā includit. ecōtrario nō est q̄stio.

Opposi tio — **Circa dicta** dubitat. si ly a imponat ad significandū sicut dictū ē an sit orō vocalis. Scd̄o dubitat an si hoc cōplexū homo est animal imponat ad significādū omnino sicut iste termin⁹ hō sit vox incōplexa. ⁊ si sic an aial sit significatiuū ⁊c. Tertio dubitat an hoc complexū bus vel bas sit significatiuū ⁊ an sit orō. Quarto dubitat an bene diffiniatur oratio pfecta ⁊ impfecta ⁊ an stat eandem orationem esse pfectam ⁊ imperfectam.

Positio opionis buridani — **Circa** primū dubiū versantur due positiones quarū vna₃ tenet Joannes buridanus q̄ a in casu dato nō est oratio. p₃ in illo sophismate a est ppositio: q₂ dicit ipse ad hoc q̄ aliq̄ orō vocalis sit: oportet q̄ hēat ptes voces q̄rū q̄l' bet seorsu₃ est significatiua nō stando in ptibus diuisibilib⁹ sm intentionē q₂ iam haberet plures ptes significatiuas

lo mō pcedēdo. Et postea arguit ꝯ sic: ideo est aial ē ppō: ergo a ē ppō tz ꝯña a sinonimo ad sinonimū. 2° arguit si a eēt ppō qrit̄ de sbō ⁊ pdicato ei⁹ ⁊ non pñt dari: ergo nō est ppō. ¶ Ad pᵐ argᵐ rñdet. qꝛ est ꝯ sic cōcedēdo ꝙ aꝛ a sinonimo ad sinonimū: sed hoc ē in suppōne mālī: qꝛ qñ dico hō est aial est ppō sbm stat mālit̄: ⁊ sic ly a quēadmodū nō sequit̄ tul lius est dictio disillaba: ergo marc⁹. 2ᵐ argᵐ est pro se cui assentit coloꝛ solonis pp silitudinē quā adducit: sed nō est sile: qm̄ tullius est marc⁹ fm acceptionem fm quā accipiunt̄. In suo ex° nō sinonima: tñ in aliquib⁹ ꝙꝙ extrema stent mālit̄ vz argᵐ sicut lapis ⁊ petra sunt sinonima. ergo si lapis significet petra sigt. vel si tullius sit ps orōnis ⁊ marc⁹. sic dico in suo ex° sequit̄ bñ hō est aial: ⁊ a sunt sinonima hō ē aial est ppō: ergo a. Aliter Joānes dorp arguit ꝯ buridanū hō est aial: ergo a ponēdo hāc ꝯñaz vbi oēs termini stāt psonalr̄ vī ꝙ ibi buridan⁹ nō posset euadere qn oporteat ꝯcedē ꝯñam. ⁊ ex ꝯñti ꝙ a est ppositio vel cōplexū pportionale. Sz istud argᵐ nō vincit qꝛ obligatores esto ꝙ tenerēt pōnēz buridani vel oppoᵐ nō ꝯcederēt ꝯñam neqꝫ negarēt nec dubitarēt sz dicerēt nō est ꝯña vt pz in multis eoꝝ casibus q̄s hic nō recitam⁹ q trutissimi sunt nō itelligenti hāc artē tediosi. 2° positio quā credo eē verā ꝙ a in casu dato eēt ppositio. Tū qꝛ voꝛ ⁊ scriptura imitant̄ nās cōceptuū. Tum 2° ꝓpter modū cōem. Tū 3°: qꝛ ipse ꝯcedit ꝙ sortes currit ē ppō vocalis tenendo vba adiectiua ēt cōplexa: in q̄ vna dictio equalet in signdo copule ⁊ pꝛo: ergo pari facilitate dicā ꝙ vna dictio equalet sbo pꝛo ⁊ copule. Et videt̄ ita esse in vbis pᵉ ⁊ 2ᵉ psonarū ⁊ excepte actionis. Tū 4° nō video q̄lit̄ soluerū argᵐ dorp in doctrina ei⁹. Ex q̄ ppōne infero ꝙ circulus ante tabernā ē ppō: pz oē subordinatū mētali vē vl̄ false est ppō circulus ē hmōi: qꝛ repñtat vinum venale sinonime ac si sortes stās i hostio clamaret. In hac domo vēdit̄ vinū. 2° īfero ꝙ vna ppō ē lōgioꝛ duab⁹ leucis: probat̄ de magno filo frusto cōglobato pēdēte ante domū in q̄ filū ē venale. ꝓbat̄ ppō. hoc filū est res lōgioꝛ vna leuca. qꝛ nō est breui⁹ pp globi glomeratiōnē ꝙ posset extēdi in potētia propinqua: ⁊ hoc filū est ppō: ergo ppō est res lōgioꝛ vna leuca. 3° īfero ꝙ aliquā propositionē emit sortes: ⁊ tñ qñ empta ē desiit ēē ppō. Probat̄ posito ꝙ sortes emisset vnum pileū pileoꝝ venaliū repñtantiū. Tunc arguit̄ sic. hūc pileū emit sortes hic pile⁹ est vel fuit ppō. ergo ppositionē emit sortes. ⁊ tñ qñ est sup caput sortis nō repñtat propō mālit̄. 4° infero ꝙ aliqđ sophisma est rubeū sil̄r ꝙ aliq̄ propositio est cōtētiua duaꝝ q̄rtarū. pᵃ pars pz qꝛ q̄ro qđ est sophisma. si dicas q̄libet ppositio mūdi est sophisma: tūc habeo pmā ptez. Si dicas sicut dicēdū est reqrunt̄ vtrinqꝫ rōnes cū apparētia quadrātes propō: tūc pz propositū de circulo vetustate cōsumpto vel pnim fracto ibi vtrinqꝫ sunt rōnes. 2ᵃ pars pz de magno poto ante edes pēdēte repñtante potos venales. 5° infero ꝙ petrus furioꝛ pncipalis est propō. ⁊ silr̄ ei⁹ canis probat̄ propō. Qē verū re-

pñtans est propō: sortes est hmōi ⁊ silr̄ canis: ergo ē propō. ꝯña tz cū maioꝛe: ⁊ minoꝛ probat̄. casu q̄ eqtant ad curiā redeūte sorte ⁊ igrediēte portā clamāt scholastici pncipalis venit ⁊ nihil eis repñtauit hoc nisi sortes ducens equū in manu ⁊ igrediēs ianuas. Eodez mō probat̄ de cane. 6° infero ꝙ aliq̄ propō cōburit domū. Hec propō pōt mltipharia vificari. Tū p° de sorte q cōburit effectiue applicatiue. Tuz 2° de igne: qꝛ magnus iterdū nobis repñtat domoꝝ vstionē. Innumere pñt inferri propōnes q̄ euadūt cognite ex dictis: vtputa ꝙ fum⁹ ē ppō ⁊ ita de alijs.

¶ Sz circa dicta sunt duo dubia. Unū ē dato circulo ante tabernā querit̄ de sbō illi⁹ propōnis qđ notū est ꝙ oēs iste propōnes date sunt scripte. nō nego tñ qn alique possint eē vocales vt strepit⁹ pedū son⁹ causat⁹ a manu ⁊ a libro q̄ mihi repñtāt satis diu stetim⁹ in lectione vl̄ tpe est abeūdi vl̄ hmōi ⁊ ita de sibilo. Et ad aliud dubiū necesse est in hāc disiūctiuā icidere vl̄ ꝙ vna 3ᵃ ps est sbm ⁊ alia copula: ⁊ 3ᵃ ps est pdicatū ⁊ sic doreas ꝯuerteret pme intētionaliter ⁊ scđe propōnez. vel ꝙ eadē res nūo ⁊ subiectū pdicatū ⁊ copula copulatiue: ita ꝙ demōstrato circulo verū est dicere hoc est sbm ⁊ idē ēt pdicatū. vel ꝙ ē aliq̄ propō scripta q̄ nō hēt sbm pdicatū ⁊ copulam scripta. Et do vltimā ptē: qꝛ sbm mētalis in illa propositione cui subordinat̄ nō est sbm illi⁹ scripte. Nā nūc mouebo dubiū vtrū ps illi⁹ circuli sit propō: qꝛ hoc pōt dissolui ex vno dubio in caplo de propōne.

¶ Scđo dubitat̄ an sortes ⁊ canis de qb⁹ locuti sumus semp eq̄lit̄ sint propōnes. Et aꝛ sic vl̄ ad hoc ꝙ circulus pēdēs añ tabernā sit ppō opz ꝙ actu repñtet vl̄ aptitudie. nō pᵐ vt pz. si 2ᵐ: ergo hēbo hāc ꝯclōnē ꝙ q̄lz arboꝛ i nemoꝛe eēt ppō. ⁊ sic vna magna qrc⁹ i nemoꝛe repñtaret vinū venale: pz aptitudine. Et si tu dicas non aptitudine nisi in tali situ.

¶ Cōtra. Sortes qñ igredit̄ pmo ianuā ē ppō demū ē. ⁊ si staret ibi tota die i eodē situ nō vr̄ eē ppositio.

¶ Ad hoc dicēdū mihi vr̄ ꝙ triplr̄ propōnes se habēt. Nā alique sigñt p ipositionē vt voces ⁊ scripture q̄s oēs vocāt propōnes. Alique repñtant pp sitū vt nocte rure repñtāt pluuiā ⁊ tēpestatē. in mari vō nō. Eodē mō cliēs regis ruri repñtat vectigalia extorquēda. vbi morat̄ nō. ⁊ in illo scđo mō ē circulus. 3ᵃ sunt signa q̄ nō repñtant pcise pp sitū sed propter aliud qđ interdū denotāt interdum vō nō vt canis de nouo veniēs a curia in porta repñtat principalē venire. ⁊ si staret toto die post meridiē non representaret.

¶ Isto notato dr̄ ꝙ ppōnes scripte de pmo mō sunt propōnes vbicūqꝫ situent̄ sed nō dico q̄ litercunqꝫ: qꝛ si ptes hui⁹ propōnis scripte ois homo est animal colligerent̄ in vnū desinerēt eē propō scripta nō opz ꝙ ille partes actualiter repñsentēt ad hoc ꝙ dicant̄ propositio: sed sufficit aptitudine.

¶ Propositiones de scđo modo vt circulus nō sunt propōnes nisi in tali vel in tali situ: qꝛ absurdū videt̄ mihi dicē ꝙ si circulus ante tabernā poneret̄ in nemoꝛe ꝙ esset ppositio vl̄ separatim a domo vl̄ ab equiualēte domui sed sufficit aptitudo dūmodo sīt in tali situ,

⁊ non ꝙ

Marginal notes (left column): Opinio Joānis dorp (beside "Aliter Joānes dorp arguit"); Opinio auctoris (beside "ppositio vel cōplexū pportionale").

Marginal notes (right column): Dubitatur circa pdicta (beside "Sz circa dicta sunt duo dubia"); Rñsio (beside "icidere vl̄ ꝙ vna 3ᵃ ps"); Dubitatur rursum. (beside "Scđo dubitat̄"); Rñsio (beside "Ad hoc dicēdū"); Propositiones ō pmo modo (beside "Isto notato"); Propositiones ō secundo modo (beside "Propositiones de scđo modo").

τ nõ q actualr repñtent: ſʒ ſitus nõ ſufficit ad aliqđ eſſe ꝓpõnē de tertio mõ neq oĩno actual repñtatio: ſʒ aptitudinis ꝓ tali tpe cũ alijs circũſtãtijs q̃ τ varijs materijs varie ſunt vt ſtrepit⁹ pedũ iter nonã τ decimã in lectiõe repñtat mihi tps abeũdi. τ ſi talis ſon⁹ fieret a latonis hora 7ª hoc nõ repñtat ꝓpterea non ſufficit talis ſit⁹ pciſe in illis: ſʒ cũ hoc alie circũſtantie ſm exigẽtiã rei. ❧ Ulteri⁹ iſero q duo circuli ſũt ſinonimi. p3 in magna taberna hñte duas ianuas: τ in vna ianua pendente a circulo: in altera b circulo. Tũc ſic arguit. Oẽs ꝓpões ſignẽtes idẽ τ eodẽ mõ ſunt ſinonime: ſʒ illi duo circuli ſunt hmõi: ergo illi duo circuli ſunt ſinonimi. ꝯña tʒ cũ maiore: τ minor p3: q2 vterq iſtoꝝ circuloꝝ repñtat in hac domo eſſe vinũ venale. quẽadmodũ ſi duo clamarẽt ſortes in vno oſtio hic vẽdit vinũ plato in altero hic vendit vinũ iã notũ eſt q ꝓpões ſortis τ platonis eſſent ſinonime. ❧ Scđo iſero q aliqs circulus ẽ ꝓpõ ypothetica. Probat omĩs repñtans diſiũctiue ve vl falſe eſt ꝓpõ ypothetica aliqs circulus ẽ hmõi: ergo aliquis circulus ẽ ꝓpõ ypothetica. ꝯña tʒ cuʒ maiore. minor p3: τ pono duas domos bñ vicinas τ in medio illarũ domoꝝ põit circulus eq̃liter vtriq domui applicat⁹: iã ille circulus repñtat ſorti vinum venale i hac domo vl in illa τ ſic minor va. Si dicas repñtat vinũ venale in hac domo. τ in illa itez habeo correlariũ. Si dicas põt hr̃e mẽtalem rñdentẽ iſti vocali in vna illaꝝ domoꝝ vẽdit vinũ: τ ſic cathegorice repreſentat. Hoc nobis nõ obſtat: q2 tal circulus dat⁹ erit ꝓpõ cathegorica alteri cui eq̃ bñ repñtat ypothetica erit ypothetica. ❧ Tertio iſero q ſi ſcribat ꝓpe circulũ h nõ vẽdit vinũ: illa ꝓpõ ꝯdicit circulo. τ ſi vn⁹ circulus iponat ad repñtãdũ h nõ eẽ vinũ illi duo circuli ꝯdicerẽt. i his ſupuacaneũ ẽ nimis imorari. Et ad argm̃ pncipale dr q ſufficit aptitudo ad eẽ ꝓpões nõ curãdo de ſitu ad ꝓpões de ſcđo mõ ſufficit aptitudo: pſuppoſito tñ ſitu. ad ꝓpões de tertio mõ hoc nõ ſufficit: ſʒ ẽt reqrunt circũſtãtie. ❧ Ad 2m dubiũ qđ ẽ an ſi hoc cõplexũ hõ ẽ aial iponeret ad ſigndũ eodẽ mõ ſicut iſte terius hõ. Rñr ꝑ locũ a ꝯrio ſenſu ad a q hoc totũ eẽt vox icõpleta τ hõ ꝓpterea non ſigret neq aial: quẽadmodũ nũc iſte terius ſortes ẽ ſigtiu⁹ τ ſor ẽ nõ ſigtiu⁹ τ ly ſor: τ q̃ q̃ hoc totũ ſit ſigtiuũ he ptes nõ ſũt ſigtiue: eſto q realr idẽptificẽtur. ❧ Ad 3m dubiũ dr q hoc cõplexũ buf eſt buf ẽ oõ τ ſigtiua τ ptes ſepate ſignt: q2 ẽ τ buf i pmo loco ſẽ aliqđ ſigtiuũ. ſilr ẽ τ buf i ſcđo loco ẽt ſigtiuũ capit large quẽadmodũ oõ τ nomẽ large capi pñt: τ ſic hec ẽ vna ꝓpõ baf baptizabit. Silr h buf ẽ baf. ❧ Ad 4m vr q oõ pfecta nõ bñ diffiniat: q2 hic eſt oõ pfecta aliqs planeta ẽ ſup nos: τ tñ nõ pfectum ſenſũ gñat in aio auditoris: q2 anim⁹ auditoris non qeſcit: ſʒ q̃rit vlteri⁹ qñ ille eſt: an mars vl venus. Erũ vr q eadẽ oõ ſit pfecta vl ipfecta vt p3 de hac qs currit: capiẽdo qs iterrogatiue τ relatiue. ❧ Ad pm dr q diffõ Pe. hiſpa. ẽ ſatis cruda: ẽ q̃ pfectum ſenſũ gñat τc̃. ſʒ exponit hoc ſic dcm̃ ẽ in pn⁹ hui⁹ capli ſenſus pfect⁹ ꝑ oõne pfecta: ita q ſenſus pfectus nihil ẽ aliud q̃ oõ pfecta: quẽadmodũ mẽdaciũ nihil aliđ ẽ q̃ ꝓpõ. De illa oõne qs currit dr q eadẽ oõ ẽ pfecta τ ipfecta ſʒ talẽ ſenſũ ꝯcedat ꝯña in q̃ ꝯña ẽ diffõ oõnis pfecte reſpectu diffiniti. ſʒ negat ꝯña in q̃ ẽ ꝯña diffõ oõnis pfecte de ſuo diffinito ſi ꝯcedat cũ addito. Ex iſto p3 q oõ non ſit pfecta: q2 ei nõ põt fieri additio: ſʒ ꝑ cãʒ dictã. Si querat an negatio in rñſione negatiua ſit oõ pfecta: vt ſi qs q̃rat an ſortes ſit in aula: τ rñdeat q nõ: iã qđ ẽ ſup hoc aduerbio nõ. τ dr q nõ eſt oõ: τ ꝑ ꝯñs nec pfecta nec impfecta. ſʒ de bonitate itelligẽtis ibi cõiter itelligit nõ ẽ in aula: ſʒ hoc nõ ꝓuenit a ſola negatiõe. Deinde in fine capli põit vnũ notabile ibi. harũ dr ſola oõ idicatiua dr eẽ ꝓpõ. ❧ Cõtra quã pricuiã cõiter iſtat de iſta ego vellẽ eẽ bon⁹ clic⁹. q̃ ẽ ꝓpõ: τ tñ vbũ nõ ẽ idicatiui modi: imo optatiui. Idẽ p3 de iſta libẽter eẽt doct⁹ artiſta quã ſi ꝓferret ninianus oẽs dicerẽt eũ aſſerẽ vez τ acqeſcerẽt. Idẽ p3 de petitiõib⁹ euclidis a pũcto ad pũctũ lineã rectã ducẽ ſuper cẽtrũ qđlibet quãtũlibet occupãdo ſpaciũ circulũ deſignare q̃ recipiunt ꝓpões ſine vbis idicatiui modi. ❧ Ad oĩa hec dr q nulla talia vt iacent ſunt ꝓpões: ſʒ capta in alijs ſenſib⁹ ꝓpões reputant: vt volũtas mea ẽ q ego eſſem bon⁹ clic⁹ ẽ ꝓpõ: τ pmo ꝯcedit gra illi⁹. 2ª põt i hãc reſolui vl capi loco illi⁹ lʒ libet mihi q ſim bon⁹ artiſta. ❧ Ad ꝓpões euclidis dicit brauardin⁹ q q̃ q̃ cũ infinitiuo tanq̃ dicta poſuerit idicatiuo: tñ ſemp itelligit: puta poſẽ ẽ vl cõtingit vt a pũcto in pũctũ lineã rectaʒ ducẽ poſe eſt a pũcto i pũctũ τc̃ τ ita de alia dicat. Hic Pet. hiſ. ꝓpões cathegoricã itelligit: vt p3 ex mã ſbta τ ꝑ ex⁹ i oĩbus modis ſortes icipit: plato põt: ſunt ꝓpões.

Rñ⁹ ad argm̃ pricipale.

Dubitatio.

Rñſio.

Dubitatio.

Dubitatio

Rñſio ad pm

Oppoſitio

Rñ⁹ p⁹

Rñ⁹ 2⁹

❧ Sequitur de propoſitione.

Propoſitio eſt oratio vez vel falſum ſignificãs indicãdo vt homo currit.

❧ Hic determinat de ꝓpõne q̃ ẽ pncipale ꝯſideratiuũ in hoc pmo tractatu. Et diffinit loco enũciatiõnis q2 ẽ terius cõior: iter iuuenes. Pro q̃ aduerte q eadẽ res nũo ẽ enũciatio ꝓpõ τ ꝯclo ꝓpõ ꝑ aliq̃ ſupponit ꝯnotãdo q ſit adducta ad pbãdã ꝯclonem: p3 ex vi vocabuli. ꝓpõ ꝑ alio i pmiſſis poſito. Cõclo ꝑ aliq̃ ſupponit ꝯnotãdo q ꝓbet. τ hinc ẽ q cõiter ponunt ꝯclones: τ nõ vocant ꝓpões. Enũciatio eſt terin⁹ cõioꝝ: ſaltẽ q̃ad ꝯnotationẽ. hinc ẽ qđ diffiniebat ab Ari. τ nõ ꝓpõ. de iſto terio oõ dcm̃ ẽ i caplõ pcedẽti. ꝓpõ ẽ oõ. Uez vltra illa q̃ dicta ſẽ in terio capit duob⁹ modis. Uno mõ vt tãtũ v3 ſic ꝓpõ va. i. qñ ita ẽ ſic ꝓpõ ſigt τ nõ ſe falſificat: vt hõ ẽ aial. 2º capit vt tãtũ v3 ſic ita ẽ in re ſic ꝓpõ ſigt: ſiue ſe falſificet ſiue nõ. τ hoc mõ iſta eſt va: ego dico fĩm ꝓlata a me q̃ ſe falſificat. 2m mẽbꝛũ ẽ ſupius ad pm: ſʒ oẽ verũ ſcđo mõ ẽ vez pmo mõ. Silr falſũ capit duob⁹ modis oppoſitis ad vez. Uno⁹ fĩm tãtũ v3 ſic ſigns alr eẽ q̃ ẽ. Alio⁹ ꝓut tãtũ v3 ſic ſigns alr eẽ q̃ ẽ vl ſe falſificans. Iſte due acceptiões ſolũ deſeruiũt iſolubilib⁹: q2 in alijs mẽbra ꝯuertunt. Et vez in ꝓpoſito vel ſigre vez ẽ ve repñtare. i. eẽ mẽtalẽ verã vl ei ſbordinari. Silr fĩm vl ſigre fĩm accipit. Ex iſto p3

De ꝓpõne

Enũciatio ꝓpõ et ꝯclo idẽ ſũt.

Uez duplicit capitur

Falſum duplicit capitur

ꝙ hoc cõplexũ o͛ro ꝙ nõ sigt verũ vt ad ꝓpositum loquimur. ꝫ pro omnib⁹ ꝓpõnibus veris supponat.

Opposi tio **Cõtra** hãc diffõnẽ arguitur sublata illa pticula indicãdo residuũ ẽ bona diffõ ꝓpõnis. g⁹ sup fluit addere indicãdo. ꝯña tꝫ ex doctrina thopica ⁊ añs pꝫ auctitate Aristo. p⁹ pyarmenias sic ꝓpõẽꝫ diffinientis. Enũciatio ẽ nõ ois o͛ro: ſꝫ illa in qua verũ vl falsum est. ⁊ idẽ põt onñdi rõne. pbatur ẽt ꝙ nõ ꝯuenit cuilꝫ ꝯtẽto sub diffinito vt pꝫ de hac ꝓpõe. Si nullus studeret nullus eẽt doct⁹.

R.ñsio Ad hoc argm̃ aliq rñdẽt petrũ hys. dãnãtes ꝓpter argm̃ factũ: ſꝫ cõe refugiũ i diffõnib⁹ ẽ ꝙ pp maiorẽ explicationẽ aliqd ise rit. sic ẽ in ꝓposito ⁊ nõ abs re: q2 ysagogice p terminos grãmaticales quẽadmodũ ẽ iste terius idicãdo actor pcedit. ¶ Aliud dubium h̃ iplicatur i ꝯditionali adducta: ita ꝙ mihi visũ ẽ ꝙ pe. hy. volebat diffinire ꝓpõnẽ cathegoricã solũ p hoc qd̃ dixit idicãdo ⁊ h⁹ pꝫ ex ꝯtinuatione hui⁹ text⁹. ¶ Ad vltimã ptem o͛ronis in q̃ dixit. Harũ aũt ⁊c̃. ⁊ apparẽtia ẽ: q2 postea ſmonẽ habitur⁹ ẽ de ꝓpõne ypothetica in spãli.

Opposi tio ¶ Sꝫ ꝯ istud arguitur. hec diffõ tũc ꝯueniret alijs a diffinito: g⁹ nõ ẽ bona. assũptũ pꝫ de hac sortes currit: ⁊ plato disputat: q2 ẽ o͛ro verũ vl fls̃m signe mediãtibus

R.ñsio copulis de idicatiuo. Hoc argm̃ nõ vicit: q2 facile rñdebit ꝙ idicãdo tãtũvꝫ sic mediãte copula pncipali de idicatiuo mõ qd̃ nõ ꝯtingit i illa ypothetica cũ copula sit ꝯiũctio ⁊ que nulli⁹ ẽ modi.

Opposi tio ¶ Cõtra h⁹ arguitur. seq̃ret ꝙ petrus hy. supflue bis diffinisset ꝓpõnẽ cathegoricã. p⁹ in ista diffõne. 2⁹ qñ dixit ꝓpõ cathegorica ẽ illa q̃ hꝫ sbm̃ pdi ⁊ copulã ⁊c̃. Scđs modus cõis ẽ iter doctores qñ aliqd diffiniũt ⁊ postea diuidi tur: tũc idẽ accipit p diffinito ⁊ diuiso. ſꝫ diuisũꝫ nõ ẽ ꝓpõ cathegorica vt ꝯstat i cathegoricã ⁊ ypotheti

R.ñsio cã diuidẽdo. imo ẽ ꝓpõ in cõi: g⁹ diffim̃ ẽ idẽ. ¶ Ad p̃m rñdet q̃ fo͛ra arguendi nihil vꝫ: q2 argm̃ ꝯcludẽt ꝙ porphiri⁹ supflue triphariã accñs diffinit qd̃ nõ est

R.ñsio dorp. dicẽdũ. ¶ Ad aliũ facile rñderet ꝙ nõ opꝫ ꝙ semp idẽ capiat p diffinito ⁊ diuiso. Joannes dorp expo nit idicãdo idest asserẽdo: qd̃ mihi iterũ nõ placet. re ſtabat explicare qd p asserẽdo itellexit. viso ꝙ ex toto pcessu cucurrit ad vbũ idicatiui modi. Proptere a aliter diceret tenendo ꝙ diffim̃ p⁹ diffõnis est ꝓpõ in cõi. ꝙ ꝓpõ capit duob⁹ modis vt sufficit in ꝓposito.

Pro positio duobus modis capitur. vno⁹ ꝓprie p enũciatiõe cathegorica vl ex cathegoricis pcise cõposita ⁊ sic diffinit ꝓpõnẽ in cõi: ⁊ tũc nõ currit argm̃ si sortes nõ studeret sortes nõ esset doct⁹: q2 sic nõ eẽt ꝓpõ. Alio⁹ capit extensiue p ypothetica ex cathegoricis vl ex cõplexis ꝓpõnalib⁹ cõposita. ⁊ nõ cepit ꝓpõnẽꝫ hic adeo extẽse imo nec in caplo de ypotheticis. ¶ 2⁹ arguitur. Illa diffõ datur p oppo⁹: ergo ẽ

Oppo sitio. min⁹ bona. añs pꝫ: q2 p istos terios verũ vel fls̃m rñdetur nõ esse incõueniẽs diffõnẽ dari p oppom̃ disiũctiue: copulatiue tñ esset incõueniẽs. Sorte iterũ dicta re plicãdo diffõ mãe ꝯtingẽtis datur p opposita copula

R.ñsio tiue: ⁊ tñ ab oib⁹ censet bona: g⁹. ¶ Rñdet nõ incõuenire qñ ẽ copulatio p modũ vt pꝫ in diffõne assũpta mã ꝯtingens est in q̃ pdm̃ põt abesse ⁊ adesse sbo ⁊c̃. ⁊ per hoc ꝙ in ista diffõne ponit vel datur intelligi

diuisio ꝓpõnis in verã vel falsam. Modus aliquorũ est ⁊ nũc valde trit⁹ dicẽ ꝓpõnẽꝫ negatiuã verã: q2 significat taliter nõ esse q̃liter est. vt hõ nõ est asin⁹: sigt hoiem nõ eẽ asinũ. ⁊ taliter nõ ẽ: hõ est asin⁹ sic opꝫ exponẽ. ¶ Malo dicere cũ mõ loquẽdi antiquorũ qui adhuc nõ inoleuit ꝙ esse sufficit in negatiuis ⁊ in extrinsecis tpib⁹ vt hõ nõ ẽ asin⁹ ẽ vã: g⁹ ita ẽ in re sicut illa sigt nec se falsificat. Aristo. fuit ⁊ antixp̄us erit sũt vẽ p idẽ nec ꝯ istũ modũ pcedũt cauillatiões buridani in sophismatib⁹ de fuisse ⁊ fore in negatiuis.

Dubita tiões q̃ q̃ **Circa** hanc lrãm dubitatur vtrum de⁹ sit ꝓpõ. 2⁹ dubitatur de ista diuisione ꝓpõnis de est secũdo adiacẽte: ⁊ est de tertio adiacẽte. 3⁹ dubitatur que est ꝓpõ de actu exercito: ⁊ q̃ de actu signato. 4⁹ dubitatur qd est ꝓpõ plures: ⁊ qd vna. 5⁹ dubitatur an pars

R.ñsio ad p̃m ꝓpõnis sit ꝓpositio. ¶ Ad p̃m. Nũc cõiter tenetur ꝙ de⁹ est ꝓpõ. ⁊ p̃ ꝙ in titulo dubij sbm̃ supponat mãliter: intẽdim⁹ cape sigtiue. rõ eorũ tenentiũ deũ esse ꝓpõnẽꝫ est: q2 oĩe repñtans alicui vere est ꝓpõ vã. de⁹ est hmõi: q2 sibi repñtat antixp̄m fore ⁊ moysen fuisse. nec opꝫ ꝙ cõponatur ex plibus partib⁹ ad hoc

Angeli itelligũt fine i discursu. ꝙ dicatur ꝓpõ: q2 forte nõ est verũ de mẽtali vltimata sicut tenet Gregori⁹: ⁊ ẽt btũs Thomas h̃et sile teneri de angelis q̃s sine discursu dicit itelligere. Dico ergo tñ ꝓpter apparẽtiã rõnũꝫ: q2 vẽ repñtat ⁊ semp actualiter sibiipsi oĩe verũ imo est suamet vitas. iuxta illud. Ego sũꝫ via ⁊ vitas. Et ioãnis vltio. Ois q me audit vitatẽ audit. Jmptinẽs videtur eẽ ꝙ ꝓpõ habeat plures ptes: nec tñ volum⁹ dicere deũ ꝓpõnẽ sicut sortẽ qñ actualiter repñtat suũ fratrẽ venire q2 tũc sortes est ꝓpõ. pꝫ ex caplo pcedẽti. Et si dicas vl est cathegorica ꝓpõ vel ypothetica mẽtalis vocalis vl scripta ⁊ sic de alijs passionib⁹ ꝓpõnũ: dr ꝙ ẽ cathegorica eo ꝙ cathegorice repñtat. ⁊ ypothetica eo ꝙ ypothetice sigt. ⁊ eodẽ mõ est vlis particularis indefinita ⁊ singularis copulatiua ⁊ disiunctiua: nec opꝫ ꝙ cõponatur ex duab⁹ cathegoricis: ꝫ sint due cathegorice ⁊ tres ypothetice. due cathegorice qm̃ pr ⁊ filius quorũ q̃libet ẽ ꝓpõ cathegorica tres ꝓpõnes ypothetice: q2 tres diuine psone q̃rũ q̃lꝫ ẽ ꝓpõ ypothetica. ¶ Ad aliũ vbi q̃rit an sit mẽtalis vocalis vl scripta. dico ꝙ mẽtalis nõ. q2 ihẽrẽs itellectui imo ẽ ipe itellect⁹ diuin⁹. Sec⁹ ẽ in nobis ⁊ in angelis. In hac mã cũ honestate oi loq opꝫ: q2 teste augustino. sine lege nõ possum⁹ vba multiplicare quẽadmodũ phi.

Rñ⁹ ad 2m̃ q̃ ꝓpõnẽ d̃ 3⁹ adiacẽte. ¶ Ad 2m̃ dr ꝙ ꝓpõ de est tertio adiacẽte est ꝓpõ cathegorica: que h̃et pdm̃ vel ptẽ ei⁹ explicite. Exemplũ pmi: vt hõ est aial. exm̃ scđi. sortes videt platonẽ sol est in zodiaco. ꝙ oporteat addere scđam pticulã pꝫ: q2 cõiter pbam⁹ istas ꝯñas. sol ẽ in zodiaco: ergo sol est a ꝓpõne de est tertio adiacẽte. ad ꝓpõnẽ de est scđo qd̃ nõ esset verũ nisi adderetur alia pticula. Dicitur cathegorica: q2 ꝓpõ ypothetica de nullo adiacẽte est.

Pro positio d̃ 2⁹ ⁊ de 3⁹ adiacẽte de. Propositio de scđo adiacẽte ẽ cathegorica nõ hñs pdicatũ nec ptẽ eius explicite vt de⁹ est. Et apud cõmẽtatorẽ ꝓpõ de est tertio adiacẽte vocatur de est tertio terio. ⁊ de scđo de est scđo terio. ⁊ h̃ opꝫ cape terminũ p sbo pro pdicato ⁊ p copula ⁊ nõ p alijs signis claratur.

q̃re iste

q̄re iste oēs sunt de scđo hō nō est. oīs hō est. hō albus audiēs missam est. ¶ Alij dicūt ꝓpōnē de est secūdo adiacente q̄ nō h3 ꝓtum aliud a suo pricipio ⁊ sic dicerēt hāc de⁹ ē ens de 2° capiēdo ens pricipaliter. S3 nō dico cū eis solū ꝓpter cōe3 vsu3 in opp^m. Ex isto īfero ꝓpōnes. Quaꝝ p^a est due sunt ꝓpōnes sinonime q̄rū vna ē de est 2°: ⁊ altera de est 3° adiacēte. p3 de istis de⁹ ē de⁹ est ens: q2 illa de 2° vocalis s̄bordinat vni mētali de est 3°: q2 ꝓtū est explicitū in mēte. 2ª īfero ꝙ i mēte nunq̄ v3 ꝯña a ꝓpōne de est 3° adiacēte ad ꝓpōnem de est scđo: p3. nulla est ꝓpō de 2° adiacēte in mēte: g° nunq̄ v3 ꝯña ad ꝓpōnē de est 3° ad ꝓpōne3 de est 2°. ¶ Tertio sequit ꝙ hmōi denoīatio ꝓcise ꝯuenit ꝓpōnib⁹ ad placitū signtib⁹ ⁊ sic capit est ꝓ fuit ⁊ alijs copulis. s3 tūc q̄rit de talibus anno pluit circulus an taberna vtrū sūt de 2° vel de est 3°. Pōt dici ꝙ curro ⁊ ningit de nullo adiacēte sunt. vł possum⁹ eas reducē ad ꝓpōnē de est 3°. ⁊ vlr qn̄ ponit ꝟbum adiectiuū. De circulo dic vt libet ⁊ ita de talib⁹.

Rñ⁹ ad 3^m qōnē ꝙ ꝓpositio ē d actu signato

¶ Ad 3^m dubiū dī ꝙ ꝓpō de actu signato est illa cui⁹ ꝟbum est scđe intētiōis formalr vel equalēter. ex^m formalr vt hō supponit pro hoīe. ex^m equiualēter vt asin⁹ est signe asinu3. ¶ Propō de actu exercito opposito nō diffinit semp seruādo i cathegoricis. ⁊ dr de actu exercito: q2 sp ꝟitas ꝓpōis de actu signato ꝓ eā exercet. qd declarat capta ista aial ꝓtur de hoīe q̄ exercet ꝓ hanc hō est aial de copulis mixtis: vt sortes ē vł sigt sortē dr ꝙ est de actu exercito ⁊ signato simul ⁊ frequenter in cōi mō loquēdi. ⁊ apud Aristotele3 vna ꝓpō ponit ꝓ alia vt vbi cā. Diffō ⁊ diffinitū sunt idē. i. signt idē ꝯuertibilr quo ad acceptionē: sbm ⁊ ꝓpria passio realr sunt idem. ⁊ ita in alijs.

Rñ⁹ ad 4^m qōnē de ꝓpositiōe plures.

¶ Ad 4^m dubium rńdet ꝙ ꝓpō plēs est ꝓpō formā ꝓpōnis vni⁹ indnēs subordinata plibus mētalib⁹ incōiūctim sūptis: ⁊ ly plēs nō h3 ꝓ suo substātiuo istū terium ꝓpō sed istū terium subītellectu3 sensus: ita ꝙ tātū v3 sicut ꝓpō hñs plures sensus. tñ pōt dici ꝙ nō tenet adiectiue: s3 est vnū nomē sbstātiuū cōposite figure variatu3 ex pte recti īdeclinabile manēs ex pte oblīq iuxta illud doctrinalis. Ex sola pte recti decet hāc variare. Et dī enūciatio plēs non abs re ptim in singulari ptim plalit. Singulr: q2 induit formā ꝓpōnis vni⁹: ⁊ q2 subordinat varijs mētalib⁹ ꝓfert pluralr: quēadmodū apud grāmaticos speculatiuos canis vocat dictio plēs. ¶ Isto notato q̄q̄ aliq dicāt huiuscemodi ꝓpōnes nō eē ꝓpōes simplr. oppositū tñ teneo. Tū ꝓpter cōem modū loquēdi i artib⁹. Tū quēadmodū equocu3 qōlibet est vniuocū ita dicēdū est ꝙ ꝓpō plures quelibet est propositio. Ex ista positione infero ꝓpōnes. Quarū p^a est. Aliqua ꝓpō est affirmatiua ⁊ negatiua copulatiue. ita ꝙ demōstrata hac ꝓpōne nō de⁹ est in voce vel in scripto. verū ē dicere hec est ꝓpō affirmatiua: ⁊ eadē demōstrata verū est dicē hec ē ꝓpō negatiua. Secūda ꝓpō due ꝯdictorie sunt vere ꝓbatur. he ꝓpōnes sunt de de⁹ est ⁊ nō de⁹ est semp intelligo in ꝓpōnib⁹ ad placitū signtib⁹: ⁊ he ꝓpōnes sunt ꝯdictorie: ergo due ꝓpōnes ꝯdictorie sunt vere. Et eode3 mō ꝓbare potes ꝙ due ꝯdictorie sunt false. hāc scđam ꝓpōne3 latius inuenies in ꝯdictorijs. ¶ Tertia ꝓpositio. Ex vero sequit falsu3. ex vero sequit impossibile. ex necessario sequit ꝯtingēs: tñ nū q̄ in sensib⁹ in qb⁹ antecedūt: ⁊ ita innumere ꝓpōnes inferri possunt que clarent intelligēti fundamēta. Sed q̄ris an ista sit in logica cōcedenda vna ꝓpō est vera ⁊ falsa copulatiue. vel an eade3 ꝓpositio sit vera ⁊ falsa copulatiue. Ex sorte dicis ꝙ nō. q2 in talib⁹ ponunt duo termini cōnotatiui a pte eiusdem extremi. s. ꝓpositio ⁊ vna vel ꝓpositio ⁊ eadē: ⁊ ꝓpō ꝯnotat ꝙ subordinet vni mētali: tūc ista erit falsa demōstrata vna ꝓpōne plēs hec est vna ꝓpō: q2 sensus est. subordinat vni mētali q est falsus.

Rñso

¶ Rńdet ꝙ illa est ꝯcedēda: ⁊ peccas dicendo regulā terioꝝ ꝯnotatiuoꝝ: q2 in ea ponit nisi vn⁹ fuerit in ea terius nūalis: q2 tūc nō denotat ꝯnotatu3 vni⁹ īherere cōnotato alteri⁹: sed signo mālī alteri⁹. Hoc declarat sic cōiter in appellatiōib⁹ si essent tres hoīes eandē aīam hñtes vł eādē albedinē adhuc nō ꝯcederet isti sunt vnū aiatum vel vnū albū: imo tria aīata ⁊ tria alba. Eodē mō in ꝓposito cum isto terio vna: ⁊ cum isto terio eadē idē suaderi pōt. ¶ Scđo nego tibi ꝙ ꝓpositio hēat tale ꝯnotatu3 q̄le tu das: q2 per te nulla ꝓpō mentalis vltimata esset ꝓpō: q2 deficeret ei illa cōnotatio. ¶ Tertio do tibi illā cōnotationē dico ꝙ adhuc est ꝯcedēda ꝓpositio ꝓposita: q2 qn̄ subordinat duab⁹ mentalib⁹ vni subordinat.

De ꝓpōnibus sinonimis

Ex oib⁹ istis p3 ꝙ due ꝓpōnes sinonime sic se hñt: ꝙ vna ē falsa: ⁊ altera vā. vna idefinita: ⁊ alia vlis. vna impossibilis ⁊ vā. p3 de istis. oēs apli dei sunt duodecim. nō de⁹ est scribendo duas tales oēs apli dei sunt duodecim verū est dicē iste due sunt sinonime ⁊ vna demōstrata q̄cūq3 volueris ver3 ē dicere hec ꝓpō est vlis: ⁊ alia est falsa ⁊ idefinita. De vera etiā impoli ca plēs istā. nō de⁹ est: ⁊ ex illo soluuntur ista arg⁹ cōtra Roberti holkot scđo. qōne scđa. si scribat ego sum robert⁹: ⁊ legat a roberto ⁊ a sorte illa sic scripta roberto repńtabit vere: ⁊ sorti false repńtabit nō obstāte vtraq3 vocalis: se3 roberti ⁊ sortis erit vera. Et eodē modo dicat de secūda pte huius copulatiue. aliquis hō est sortes. ⁊ ego sum ille. posito ꝙ scđa pars ꝓferat a Roberto ⁊ a sorte.

Oppositio ad p̄dicta.

¶ Cōtra p̄dicta arguit demōstrata hac ꝓpōne. oēs apli dei sunt duodecim. bñ sequit hec ꝓpō ē vlis. g⁹ subijcit terius cōis signo vniuersali determinat⁹ ⁊ vltra: ergo in ea ponit terminus cōis cum signo ⁊ ex altera parte arguit. hec ꝓpositio est indefinita ergo subijcit termin⁹ cōmunis sine signo ista consequētia repugnat: ergo antecedēs fuit impossibile.

Rñso

¶ Respōdetur cōcedēdo primā cōsequētā ⁊ cōsequens negata secūda. se3 in qua cōcludit diffinitio ꝓpositionis indefinite ꝓpter negationē inclusam in ꝓpositione sine. S3 op3 cōcludere subijcitur termin⁹ cōmunis sine signo fm sensum indefinitum: vel si hec propositio est indefinita demōstrata hac propositione ad placitum significante: ergo in mētali ei respōdenti fm istum sensum subijcitur terminus cōmunis sine signo: ⁊ hoc est verum: ⁊ eodē modo respōderi potest. ꝙ eadē propositio est

affirmatiua ꝛ negatiua. vera ꝛ falsa: possibilis ꝛ ipossibilis caute inspiciẽdo qñ infert ꝯñs negatiuũ semp ꝯñam iterimẽdo admissa ꝯña: cui⁹ ꝯñs est affirmatiuum. vt demõstrata ista nõ de⁹ est q̃ ẽ possibilis ꝛ impossibilis. s3 ibi restat pũctũ. qꝛ si impoſ̃e negationẽ includit oẽm sensum ipoſ̃e3 negãs nõ do ꝙ eadẽ vocalis sit possibilis ꝛ ipossis: l3 absolute dem eadẽ vocalẽ verã ꝛ falsam: s3 itelligim⁹ p impoſ̃e ƒm aliquez sensum: ꝛ ita practicãdo in alijs vt in ex⁹ dato: iste tñ de ṽtute ƒmonis sunt ꝯcedẽde. ꝑpõ ꝯtingẽs in sensu q̃ est ꝯtingẽs infert impoſ̃e. ꝑpõ impossis in sensu ipossi sequit ex ꝯtingẽti. Probat p⁹ demonstrata ista nõ de⁹ ẽ q̃ est ꝯtingẽs capiẽdo nõ infinitãter ꝛ sic arguo. hec ꝑpõ infert ipoſ̃e: qꝛ eadẽ vocalẽ infert q̃ impossibilis ẽ capiẽdo nõ negãter ꝛ hec ꝑpõ ẽ hec ꝑpõ in sensu q̃ ẽ ꝯtingẽs: ꝯcludit gͦ expositorie hec ꝑpõ i sensu q̃ ẽ ꝯtingẽs isert ipoſ̃e. 2⁹ pariformiter põt deduci iste tñ sũt negãde. ꝑpõ ꝯtingẽs isert ipoſ̃e i sensu q̃ est ꝯtingẽs ꝑpõ impossis seqt ex ꝯtingẽti in sensu q̃ est ꝯtingẽs: nec ex premissis veris sillogistice ꝯcludi põt: qꝛ iste due ꝑpões multũ dñt. Propositio cõtingẽs in sensu q̃ ẽ ꝯtingẽs isert impoſ̃e: ꝛ ꝑpõ ꝯtingẽs insert ipoſ̃e sensu q̃ est ꝯtingens. Prior hap denotat solũ ꝙ ꝑpõ ꝯtingẽs hñs sensũ ꝯtingẽtem infert impoſ̃e. ꝛ hoc ẽ veꝛ. posterior ꝑpõ sigt ꝙ illa illatio ꝯuenit a sensu ꝯtingẽti: mõ hoc ẽ fłm. Analogia ẽ si sortes sit rome ꝛ parisi⁹. rome alb⁹ ꝛ parisi⁹ niger. tũc iste sunt ꝯcedẽde. sortes alb⁹ ẽ parisius: sortes niger est rome. iste tñ sũt negãde: sortes ẽ alb⁹ parisius sortes est niger rome. Ex oib⁹ recolligẽdo p3 ꝙ ista ꝑpõ sit pl'es canis ẽ ſba: tñ demõstrãdo trinitatẽ propositionũ cũ gb⁹ sinonime sigt fłm ẽ dicẽ ꝙ hec trinitas ẽ ꝑpõ pl'es: imo est solũ tres ꝑpões. trinitas ẽ ista: vl' p hãc explicabis. sydus celeste ẽ ſba vl' a. canẽ celestem signo. belua marina ẽ ſba vl' b. tales pisces signo. canis latrabilis ẽ ſba. Nec ꝑpõ ypothetica cẽseat ꝑpõ plures que est ꝯiunctione vna: qđ sufficit ad vnã simpliciter (simpliciter in q̃) nullo mõ plures.

Dubitatiões q̃tuor an pe ꝑpõnis sit ꝑpositio.

Dubitat⁹ an pe ꝑpõnis sit ꝑpõ? Sup qua dubitatiõe varie sĩt positiões. Quarũ vna ẽ buridani in sophismatib⁹ tenẽtis nullã ptes ꝑpõnis cẽ ꝑpõnẽ. ¶ 2ͣ ẽ: illi extrema tenẽs quẽlibet ptẽ ꝑpõnis sigñtẽ ṽe vl' false qñ est sepata cẽ ꝑpõnẽ. ¶ 3ͣ est tenẽs nullã ptẽ cathegorice ꝑpõnem: bñ tñ ptes ypotheticar. ¶ 4ͣ dicit ꝙ nulla pe cathegorica sit in mẽte vltimata ẽ ꝑpõ: bñ gdẽ in ad placitũ sigñtib⁹. rõ 4ᵉ ꝑpõnis est: qꝛ capta mẽtali hac. ois hõ est aial. iã hõ stat determiate: qꝛ ſbm indefinite ƒuatis seruãdis ꝛ distributiue: qꝛ est ſbm vlis ꝑpõnis: ꝛ sic idẽ terius mẽtalis accipet copulatiue ꝛ disiũctiue: ꝛ per ꝯñs equoce in mẽte. ¶ Rñdet ꝙ hec opio est nulla qꝛ ꝯcludẽt fłm sicut ꝛ veꝛ: ꝙ opio met ꝯcederet falsũ p3: nõ qlibet hõ est aial ꝯdicit sue pti in voce quslibet hõ est aial: ꝛ tñ ſbm pticularis stat determinate ꝛ sue ptes distributiue: ꝛ tũc sic arguo. Uel hoc sufficit ad equocationẽ vl' nõ. si 2ᵐ: rõ sua est nulla. si pᵐ: ergo nõ ꝯdicũt ꝯ opinãtẽ: imo argᵐ ꝓbaret ꝙ iste nõ ꝯdicerẽt. qlibet hõ est aial: ꝛ aliqs hõ nõ est aial qđ diceret nemo. ¶ 3ͣ opio ẽt est satis futilis: nec vnꝗ̃ vidi rõnẽ ꝓ ea. Prĩa positio ẽ satis vulgata quã colorat Buridan⁹ sic: quẽadmodũ ps ṽmis nõ ẽ ṽmis: ita dicẽdũ ꝙ pe ꝑpõnis nõ ẽ ꝑpõ: qꝛ si'l'e v'z. Confirmat: qꝛ aliogn psalmista loquẽs ore ꝓphetico dixisset fłm ꝛ mẽtit⁹ fuisset. ꝯñs ẽ icõueniẽs in ꝓphetice ꝑceptis: ꝯñam declat: qꝛ dicit in psalmo. Dixit isipiẽs in corde suo nõ est de⁹. ꝛ tũc dixit nõ est de⁹ q̃ si sit ꝑpõ est falsa: ergo nõ credo hãc ꝯclõnẽ verã: imo ꝑcise secũdam teneo. Et tũc ad rõnẽs ei⁹ de pte ṽmis assumũ dubiũ: imo opinabili⁹ ẽ iter phos ꝙ q̃libet ps integralis hois est hõ ꝗ̃ oppoᵐ: ꝛ tũc eodẽ mõ de ṽmie diceret. S3 qꝛ forte diceres: tũc opinabilr ꝯcludit intentũ. nego ꝯñam: qꝛ nõ est si'l'e l3 sua positio ꝑcrue possz sustieri dissi'l'e ẽ: qꝛ hõ ẽ aial exñs ps hui⁹ copulatiue hõ est aial: ꝛ de⁹ est: h3 oia regsita ad hoc ꝙ sit ꝑpõ: qꝛ cũ hẽat oia extrema nihil amittit i ꝑpõe. Secus ẽ de ṽme: si poneret totalis ad esse ṽmẽ. ¶ Ad ꝯfirmationẽ psalmiste dr negãdo ꝙ psalmista mẽtitus ẽ mẽdacio totali: vl' fłm diceret snia totali bñ quidẽ snia ptiali: ꝛ semp ad dicẽ veꝛ vl' fłm aspicim⁹ ad sensũ totalẽ: qꝛ dicẽs istã. nullus hõ ẽ asin⁹. dicit verũ ꝛ fłm snia ptiali de q̃ nõ iudicam⁹ cũ dicẽ fłm. De cõi mõ dicẽdi l3 dicat fłm: qꝛ hõ est asin⁹. silr ꝓferẽs istã. nullus de⁹ est. ꝓfert veꝛ: qꝛ istã. de⁹ est. Postea buridanus ꝯ se replicat. Ad ṽitatẽ copulatiue reqrit ꝙ vtraqꝫ ps sit ṽa: silr ista ꝯcedit. hõ est aial. ẽ verũ: ergo extrema supponũt ꝓ eodẽ: ꝛ pñũ silr supponit ꝓ ꝑpõne: ergo falsũ supponit ꝓ ꝑpõne. Ad pᵐũ dicit ꝙ ad ṽitatẽ copulatiue sufficit ꝙ ptes seorsum sint ṽe: ꝛ nõ qñ sũt actu ptes regrit eap ṽitas. ¶ Ad aliud ꝯcedit hãc verã. hõ est aial ẽ veꝛ. ſbm. n. supponit ꝓ silib⁹ ꝑpõnib⁹. hõ est aial q̃ seorsũ sunt vere. Silr arguit buridan⁹ ponẽdo ꝙ plato dicat. nullus hõ est asin⁹. ꝛ audiat sortes. ꝑcise hõ est asin⁹. nõ audiẽdo hãc vocẽ. nullus. tũc sic af. fłm audit a sorte: ꝛ illud fuit pe ꝑpõis platonis: ergo pe ꝑpõis platõis fuit falsa. ¶ Rñdet ꝙ hõ est asin⁹. i dicto casu nõ ẽ ꝑpõ: ꝛ p ꝯñs nõ falsa. l3 p illud dcm cõcipiat falsu3: quẽadmodũ ꝯtingit frequẽter i male audiẽtibus qñ plato ꝓfert veꝛ ꝛ audiẽs existiat platonẽ dicẽ aliđ: puta fłm. nemo dicẽt in illo casu ꝙ ꝑpõ plata cẽt falsa: l3 audiẽs false cõcipiat. ecce quõ dedit suã positionẽ. Cõtra quã facio argᵐ. Seqret ꝙ hec ꝯña cẽt bona. hoc qđ ẽ pe hui⁹ ꝯñe ẽ veꝛ p ly hoc demõstrãdo añs: gͦ hõ ẽ asin⁹. ꝯñs est valde dissonũ: ergo ꝛ añs qđ ẽ sua positio. Probat tñ ꝯña nõ põt ita esse sicut sigtur p añs: saltẽ i suo mõ dicẽdi: imo hec cẽt bona p idẽ. añs hui⁹ ꝯñe est veꝛ: ergo nullus de⁹ ẽ videri meo opz ƒm ꝯcedẽ has ꝯñas l3 arguo ꝯ positionẽ quã solũ sustineo. Seqret ꝙ ista cẽt vlis. nõ ois hõ currit. Silr placẽs isti⁹. ois hõ currit. vtrũqꝫ ꝯñs ẽ fłm ꝛ ꝯ bonã logicã: ergo ꝛ añs. p3 ꝯña. ql3 ꝑpõ cathegorica cui⁹ ſbm distribuit ẽ ꝑpõ vlis: hec ꝑpõ est hmõi demõstrãdo istã. nõ ois hõ currit: ergo est vlis ꝯña ẽ in darij. ꝛ maior p3: qꝛ i ea ꝑtur diffiᵐ dcĩ dissõne. ꝓbat minor hoc ſbm in hac vli. ois hõ currit. distribuit, ꝛ hoc ſbm i hac vli ẽ hoc ſbm i hac pticulari demõstrãdo

Opinio buridani

Opponit auctor buridano

ti demonstrando istam. nō omnis homo currit: er go hoc sīm in hac pticulari distribuit. ꝯña est isalli bilis: qꝛ expositoꝛia. ⁊ maioꝛ ꝯstat cū minoꝛe: igit.

Declaratio āplioꝛ Pro mā dicēdoꝝ. Notādū ē ꝙ in ista. nō ois hō currit. sunt tres ꝑpōnes realr. Quarū nulla ē alia: sꝫ eadē ē copula: idē ē sīm ⁊ p̄tū in eis. ꝑpterea sūt ꝑpōes cōicantes. ista est vna. non ois hō currit. 2ª ē ista. ois hō currit. 3ª ē ista. hō currit. An ista sit 4ª: nō hō currit. vtraqꝫ ps dici pōt ⁊ lōge faci liꝰ ꝙ nō: ⁊ nō q̄libet ps ꝑpōis hñs sīm: p̄tū: ⁊ copu lam ē ꝑpō cathegorica: sꝫ solū ps illa in q̄ est imedia tus ordo termioꝝ. quēadmodū ē in tribꝰ ꝑpōnibꝰ datis. nō sic est hic. nō hō ē currēs. qꝛ omittimꝰ vnū terim. s. ois. pōt dici ꝙ hoc nō ipedit: ⁊ tūc hic sunt q̄tuoꝛ ꝑpōes: ⁊ sm hoc in ista. nonullus hō nō ē oē aial: possumꝰ dare multas ꝑpōes hñtes semp eadem extrema ⁊ copulā. ¶ Isto notato rñdet ad formā argumēti negādo hāc eē vlem. nō ois hō currit. cō cedēdo ꝙ sīm eiꝰ distribuat vt bñ ꝓbat syll's exposi toꝛius: ⁊ sic nego maioꝛē argumēti: in q̄ dr̄ ois ꝑpō cathegorica cuiꝰ sīm distribuit ē vlis. sed opꝫ ꝙ di stribuat a signo q̄tificāte illā ꝑpōez: quēadmodū nō ē in ꝑposito. ⁊ meliꝰ ē dicē a signo quātificāte q̄ a si gno qd ē psistiꝰ ꝑpōis: qꝛ sīm huiꝰ nō ois hō currit. distribuit a signo qd ē ps illiꝰ ꝑpōis. Silr in ypothe ticis in hac copulatiua nō hō ē aial ⁊ deꝰ est. ly non quātificat scdā cathegoricā: ⁊ tñ forte nō ē ps 2ᵉ ca thegorice: imo realiter est solū ps totius ypothetice.

Oppōit ad solo nē argu menti. Cōtra istā solonē arguit sic. ꝓbādo ꝙ ly hō nō di stribuit in ista. non ois hō currit. ⁊ hoc sic: sup illū terim hō cadūt duo signa distributia: gº ille terius manet nō distributꝰ. añs ē notū: ⁊ ꝯña tꝫ p regulā cōem: qcqd mobilitat imobilitatū imobili tat mobilitatū. hoc ē dictu: q̄ñcūqꝫ sup aliquē terim

Solō argu menti. cadūt duo signa q̄ꝝ vtrūqꝫ seorsum pōt mobilitare: terius ille manet nō distributꝰ: ⁊ se ipediūt. Dr̄ ꝙ si gnū distributiuū posse ipediri duplr itelligit. Unoº

Signū distribu tiuū du plr pōt ipediri ꝙ signū absolute ꝯsideratū ipediat ne exerceat suā vim distributiuā: ⁊ sic nō itelligit. Alioº signū ipedi ri pōt itelligi ꝙ aggregatū signoꝝ ipedit ne tale ag gregatū signoꝝ distribuat vl equalēs signum illi ag gregato: ⁊ hoc ē veꝝ ⁊ sic ē i ꝑposito. nō ois hō cur rit: q̄ q̄ sīm illaꝝ triū ꝑpōnū vl q̄tuoꝛ distribuant: nō tñ ab hoc aggregato nō ois: vl ab hoc signo qꝫ qdā qd ei equalet quantū ad acceptionē sibi respectu illiꝰ totalis. ⁊ qꝛ ab illis duobꝰ stat determiate sīm iu dicamꝰ ꝑinde ac si staret determiate ⁊ nulloº distributi ue q̄ad v̄itatē vl falsitatē: ⁊ ad alias passiōes ꝑpōnū: ita ꝙ si vnꝰ q̄rat quō supponit sīm huiꝰ. non ois hō currit. rñdere debemꝰ determiate ⁊ nō distributiue. qꝛ intētio q̄rētiū ē penes quā suppōez attēdēda ē v̄uas vel quātitas ꝑpōis q̄ q̄ de v̄tute sermonis rñderi pt ꝙ stat distributiue. Et ex illo pꝫ si q̄ratur quomodo suppōit subiectū huiꝰ homo currit. que est pars istiꝰ: nō ois homo currit: debemus dicere determinate.

Repli ca ꝯ̄ so lutionē Contra hāc solonē totā replicat. ꝓbādo ꝙ il le terius hō nō distribuat ab aliq̄ vno signo in ista. nō ois hō currit: ⁊ hoc sic, vl iste terius hō distribuit ab hoº signo ois: ⁊ hoc nō: qꝛ eadē rōe distribueret ab hoº signo nō: nec iuuat dicē ꝙ citiꝰ di stribuat ab hoc signo ois: qꝛ imediatiꝰ seqt: qꝛ nega tio ē tāti vigoris in terim mediatū quāti ē signū vle i terim imediatū: ēt mediatio sincathegorematis nō ipedit: vt pꝫ h. fortes est fortioꝛ oi hoie. vbi ly hoie stat determiate: ⁊ duo signa se ipediūt: ⁊ tñ hoie nō se quit imediate fortioꝛ. Facile rñdet negādo h̄ q̄tuoꝛ ꝑpōnes. nō ois hō currit. qꝛ tūc diceret ꝙ hō distri buit a signo vli: ⁊ nō a negatiōe: qꝛ secū nō ꝯstituit ꝑ pōnē. Si libeat dicē oppoᵐ ꝙ h̄ nō ois hō currit sit q̄tuoꝛ ꝑpōes. dr̄ ꝙ ille terius hō ab vno illoꝝ signoꝝ distribuit qdcūqꝫ signū volumꝰ assignare: quēadmo dū h̄ hō erit futurꝰ: in q̄ sīm ampliat ab hoc vel ab illo: sic in ꝑposito dicat dūmō eque cito applicant.

Iterum arguit ꝯ̄ p̄dicta Contra hoc arguit. Seq̄ret ꝙ aiali in ista ꝑpōne musca ē fortioꝛ oi aiali distribueret: ⁊ p ꝯñs eēt falsa. hº pꝫ qꝛ distribuit i sua pte musca ē fortioꝛ aiali. ēt seq̄ret ꝙ nō eēt poſe hr̄e hāc mētalē hō nō ē asinꝰ. qn itellectꝰ reflecteret se sup illā. hō ē asinꝰ. affirmatiue ꝯcipiēdo. ¶ Ad pᵐ hoꝝ dico ꝙ

Rñsio illatū nō est seq̄ns i q̄ emergit noua dubitatio. s. an ps ꝑpōis sit ꝑpō. ps in q̄ ꝑueniēs ab extremis ⁊ nō a signis q̄ nō sūt ptes extremoꝝ. ⁊ breuit dico idē iudi ciū i oibꝰ ꝙ ps huiꝰ musca ē fortioꝛ oi aiali est ꝑpō: ⁊ aiali distribuit. ¶ Ad aliud argᵐ de reflectiōe nego ꝯñam. Si argᵐ aliquid valeret: ꝓbaret non esse pos sibile habere mētalem sine reflectiōe qd falsum est.

Infert̄ tur sex ꝯclusiōes Et p hac mā iferā ꝑpōes: in q̄rū q̄lꝫ latebit vnū argᵐ. ¶ Pꝛia ē arguēdo a non distributo ad distributū ē ꝯña foꝛalis. Pꝛobat bñ seq̄t. qdā hō nō currit. gº nō qlꝫ hō currit vt cuilꝫ ꝯstat. ⁊ tñ sīm

Pꝛia ꝯclo. ꝯñtis distribuit: vt pꝫ ex argº p̄cedēti sīm añtis non distribuit. Et ex eodē fundamento seqt ꝙ p locū ab equalētibꝰ arguit a nō distributo ad distributū. ¶ 2ª cō

Scda clusio arguēdo a supioꝛe distributo ad iferiꝰ eiꝰ affir matiue posita ꝯstātia nō vꝫ arᵐ. hoc ꝓbat capta pia cēte huiꝰ. oē aial currit. p pº pte añtis. ⁊ ꝯstātia p 2ª ꝙ hō ē aial nō seqt hō currit. ¶ 3ª ꝯclo arguēdo a

Tertia supioꝛi distributo negatiue ad iferiꝰ nō vꝫ ꝯña: nō se quit. nō oē aial currit: gº nullus hō currit. ⁊ tñ ly aial i añte stat distributiue: igitur. ¶ 4ª ꝯclo. terius

Quārta stās determiate stat cōfuse distributiue. Pꝛobat capta ista. hō ē aial q̄ est ps huiꝰ. ois hō est aial. hō stat ibi determinate in ordine ad piacētē: ⁊ distributiue i oꝛ dine ad totalē. ¶ 5ª idē terius stat discrete ⁊ cōfuse

Quinta distributiue ⁊ determiate simul ⁊ semel. Pꝛobat h̄. nō iste hō currit: in q̄ ly hō in ordie ad singularē stat discrete i ordine ad idefinitā determiate: ⁊ in ordie ad vlem omitēdo iste distributiue. Et eodē mō ꝓbat ꝙ idē terius stat ꝯfuse tñ ⁊ determiate: pꝫ de sīo huiꝰ a hō nō est aial. ¶ 6ª ꝯclo. ꝙ sb terio stāte discrete vꝫ

Sexta descēsus copulatiue grā forme ⁊ sub terio stante de terminate vꝫ descēsus copulatiue nō mō foꝛaliter ve rū grā forme acceptiōis terioꝝ. Cōclones alie hanc materiam declarantes patebunt in contradictorijs.

Oppō t clusiōi. Cōtra vltimā ꝯclonē arguit. ꝓbādo ꝙ nō lꝫ descē sexte cō dere copulatiue sub sīo huiꝰ indefinite.

hō currit. que est ps hui⁹. ois hō currit. qr posito ꝙ solus sortes currit: illa indefinita est vā: ⁊ pȝ ꝙ nō de scēdēdo copulatiue sub sbō illi⁹. iste hō currit. ⁊ iste hō currit. ⁊ sic de singulis vbi ꝯña ē bñ. ¶ Rñr ne-

Rñdet gādo ꝙ illa placēs sit falsa: ⁊ cōcedit sub subiecto illius copulatiue descēdēdū: sȝ placēs nō erit añs: sȝ ꝑpō in q̄ de per se ꝑuenit illa distributio que est ista. omnis hō currit. sed placēs ad descēsuȝ disiunctiuū partes antecedentiū semper constātias intelligo.

Opposit eidē cōclusioni

Secūdo arguitur ꝯ eādē ꝯclōnem ꝓbādo ꝙ nō licet descēdē sb termino discreto: qr ois descēsus est a terio supiori in supponēdo ad terminos inferiores ei⁹: sȝ nullus terius discret⁹ hȝ terminos iferiores: g⁰ nō ē posse descēdē sb terio discreto. ꝯña tenet cum maiori. ⁊ ꝓbat minor: talis terminus supponit discrete: ergo ei repugnat accipi ꝑ pluribus.

Rñdet ¶ Respōdet negādo minorē. ⁊ ad ꝓbationē nego cōsequentiam: sed oportet inferre ei repugnat supponere pro pluribus sm acceptionem discretaȝ.

Oppositio

Ultimo arguitur ꝯ totū fundamētū ꝓbādo ꝙ nō q̄lȝ ps vere vl false repñtās ē ꝑpō: vt de pte circuli ante tabernā: qr si ps vni⁹ arboris sit ꝑpō: q̄ro. vl q̄libet ps vel aliq̄: ⁊ aliq̄ nō. Si pmū: vna ꝑpō erit infinite ꝑpōnes. Si scōm: q̄ro q̄ pars ē ꝑpō: ⁊ quāta. Forte dicis sicut dicēdū ē: ꝙ nulla ps ꝯ ablato vno ramo illi⁹ arboris adhuc residuum est ꝑpō: ⁊ nō incipit esse ꝑpō de nouo: g⁰ prius erat ꝑpō.

Rñsio Rñdet ꝙ nulla ps circuli ē ꝑpō: sicut ꝑuehebat argᵐ. ⁊ ꝯcedit ꝙ absciso vno ramo: residuū erit ꝑpō ⁊ incipit eē ꝑpō de nouo: sȝ illa ꝑpō nō incipiat eē de nouo: ⁊ sic cōcede istas de extrinsecis tpib⁹: hec ps erit ꝑpō: hec ps fuit ꝑpō istā sp negādo. hec ps ē ꝑpō: q̄ nō est de pñti rñdēs alijs duab⁹. Sile argᵐ pōt dissolui demōstrādo hāc scripturā hō est aial: verū illa ps sit ꝑpō excludēdo partē supiorē huius littere h: ⁊ mihi videt semp ꝙ nō: nec hoc obuiat nře ꝑpōni: sed nō nego quin aliq̄ scriptura adeo parua sicut demōstrata in casu est ꝑpō. si queras quāta paruitas sufficit ad ꝑpōneȝ scriptā. Rñdet cuicunqȝ sufficit modo legendi repñtat ꝓpositionaliter: sed preiacentem scriptā huius. ois homo est aial. ꝓpositionē iudico.

Triplex opinio d veritate ꝓpositiōis

Dubitat An vitas ꝑpōis a ꝑpōne va distinguat. Ad dubiū triplex ē positio Quaꝝ vna ē ponētiū respect⁹ asserētiū qualȝ vitatē a q̄lȝ ꝑpōne va distingui. Alia ē noialiū opio hmōi respect⁹ negātiū q nō ponūt pluralitatē sine necītate. ⁊ isti sūt bipartiti: nā aliq tenēt mētalē verā eē suā veritatē. de mētali vltimata loquor: ⁊ vitates ꝑpōnū ad placitū signatiū mētales repñtant. Alij indifferenter qualibet ꝑpōnē verā: suā vitatē astruūt. ⁊ illa positio vl sanior: ita ꝙ vitas hui⁹ vocalis hō currit: est ista ꝑpō va. ⁊ falsitas hui⁹. hō ē asin⁹: est illa ꝑpō falsa. ⁊ ista ꝯstructio trāsitiua de obliquo ad intrāsitiuā reduci dȝ: ita ꝙ sit sensus. vitas q̄ ē hec; vl falsitas q̄ ē hec. eodē mō de cōtingētia ⁊ possibilitate ⁊ ipossibilitate dicat. Ex illo pȝ ꝙ veritas erit falsitas. ꝓbat sic: hec ꝑpō va erit falsitas: qr ꝑpō falsa. ⁊ hec ꝑpō va ē veritas ꝑ fūdamētū: igit. nec ꝓpterea sequit ꝙ albedo erit nigredo patebit i pmētis l mā ꝯcretoꝝ ⁊ abstractoꝝ. ⁊ ex illo inuit vnū argᵐ. ¶ 2⁰ seqt ꝙ vitas erit hec ꝑpō demrando istā. sortes currit. qñ hec ꝑpō nō erit vitas: immo vitas erit quādo nō erit vitas neqȝ falsitas: vt pȝ destruendo propositionem scriptam.

Oppōit ꝯdictis

Cōtra istā ꝑpōeȝ arguit sic. demrando istā scriptā i pariete: h⁰ istās est iā: hec vitas desinit eē: ⁊ hec vitas ē hec ꝑpō va p te: g⁰ hec ꝑpō va desinit eē. ꝯclō ē falsa: g⁰ aliq̄ pmissaꝝ. ⁊ nō maior: ergo mior q̄ destruit fūdamētū.

Rñdet ¶ Ad h⁰ argᵐ rñdet negādo maiorē: ꝙ hec vitas desinit eē: sȝ hec vitas desinit eē vitas. ꝙ p⁹ sit falsa pȝ p ei⁹ exponētes: si exponas ꝑ positionē de pñti ⁊ remotionē de futuro: quēadmodū ptēdis: ⁊ tūc opȝ dare istas exponētes: hec vitas nūc ē: ⁊ hec vitas imediate post h⁰ nō erit. mō 2ª exponēs ē falsa: vt pȝ p suā ꝯdictoriā verā. hec veritas imediate post h⁰ erit: qr sensus est. hec vitas vel hec ꝑpō va imediate post h⁰ erit ens vl entia: ⁊ hoc ē vez ⁊ refellit argᵐ: qr eodē mō ꝓbaret hāc falsaȝ. sortes ē scribēs. sic arguēdo. hoc scribens desinit esse: ⁊ hoc scribēs ē sortes: g⁰ sortes desinit eē. imo ꝓbaret ꝙ creatio actiua nō eēt de⁹ sic arguendo. hec creatio desinit esse demōstrādo deum desinētē creare: ⁊ hec creatio est iste deus: ergo iste deus desinit esse.

Oppōit scdo

Secūdo arguit ad idē. qñcūqȝ aliq̄ sic se hñt q̄rū vnū manet alto nō manēte illa distiguūt realr: sȝ sic ē ꝙ hec ꝑpō h⁰ istās ē: ⁊ sua vitas sē aliq̄ q̄rū vnū manet alto nō manēte: g⁰ distinguunt.

Rñsio h⁰ argᵐ ē tritissimū qḋ solēt reales ꝯ noialistātes adducē: ⁊ radix arguūti sūt ab Ari. i p⁰ phisi. ꝓbāte pñ⁹ reꝝ nāliū distigui ⁊ esse multa. Prio ad argᵐ dico vt iacet mediū nō distribuit. sȝ h⁰ nō satisfacit: qr pt sic forari. oia entia q̄rū ⁊c. ꝓpterea nego maiorē: qr si dicat sic. oia entia q̄ruȝ vnū ē manēs ⁊ alt⁹ ē nō manēs distiguūt. iā ē falsa iplicatio. ꝙ ideȝ sit ⁊ sit nō manēs. Si negatio pcedat 2ª copulā min⁹ pncipalē: adhuc maior ē falsa. qr nō enti nihil est idem neqȝ diuersū: ⁊ sic sp maior ē falsa. Sȝ si loco distiguūt pōat nō sē idē: tūc ego ꝯcedo maiorē ꝯñaȝ cū ꝯñte. qr tūc vitas hui⁹ ꝑpōis ⁊ hec ꝑpō nō sē ideȝ qr ē vna negatia cui⁹ sbm nō suppōit ⁊ modus arguēdi refellit: nō q̄ ad formā argumēti: sȝ q̄ ad ꝯfirmationē solonis ꝓbādo ꝙ sortes ⁊ sortes sedēs nō sūt idē supposito ꝙ sortes sedeat: ⁊ q̄litercūqȝ rñdebūt eis rñdebit sic arguēdo. Oia entia q̄rū vnū manet altero nō manēte distiguunt: sȝ sortes ⁊ sortes sedēs sūt entia q̄ꝝ vnū manet alto nō manēte: g⁰ sortes ⁊ sortes sedēs distiguūt. ¶ Pōt forari dubitatio de illa diuisiōe ꝑpōnū: q̄dā ē de mō loq̄ndi ꝯsueto: q̄dā de mō loq̄ndi icōsueto. Propō de mō loq̄ndi icōsueto ē (vt cōit dr) ꝑpō cui⁹ pt⁹ pcedit copulā vt hō aial ē. Et ꝑpō de mō loq̄ndi ꝯsueto ē cui⁹ pñi seqt copulā: sȝ iste nō sē diffōes (⁊ addo) nec dari pñt: qr fȝ successionē tpis ꝑpō de mō loquendi ꝯsueto fit ꝑpō de mō loquēdi icōsueto: ⁊ ꝯ: qr sicut Horati⁹. Multa renascūt q̄ fuerūt in honore vocabula. ¶ Simil Arist. nomē est vox sigtiua ad placitū. nā penes arbitrium stat vis ⁊ norma loquendi: sed ꝙꝙ veritas

ꝓpositionis

ppositionis sit ppõ vera. sensus tñ ppõnis distinguit
a ppõe cui⁹ ẽ sensus: q2 sẽsus ppõis ẽ alia ppõ clarius
explicãs ppõez cui⁹ ẽ sensus. suadet h⁹ ex cõi mõ lo
quẽdi dicim⁹. n. q sensus hui⁹ nõ ve⁹ ẽ: capiẽdo nõ
infinitiue ẽ ista ens qd nõ ẽ ve⁹ ẽ. Silr exponẽtes sũt
Pro/ sensus respectu exponibil. Et duplex ẽ sensus ppõis
positio/ qdã ẽ sẽsus quẽ ppõ fac. ali⁹ ẽ sensus. i q ppõ fit: ali/
nis du/ qñ isti sensus idẽptificant iterdũ discrepãt: ꝛ inuenis
plex est logic⁹ oia recipiat solũ i sensib⁹ q̃s faciũt ppões: sen/
sensus sus i qb⁹ fuit ipugnãdo: postea tñ hita logica ↄtẽt⁹ re
sideat i sẽsu q ppõ fit iuxta illd apli. Cũ fui puulus:
loqbar vt puulus. Et Arist. loqndũ ẽ vt plres sentiẽ
dũ ẽ vt pauci h⁹ ↄtigit i theo⁹: logica: ꝛ i cõi mõ lo
quẽdi. Declarat Augu. i de ciui. dei sup illa ppõne.
mea doctrina nõ ẽ mea. Idẽ pz ibi Joãnes fuit he/
lyas. Et i logica caplo de vbo. Verba p3 se dicta sũt
noia. Et apud grecos modus erat ponẽ negationẽ i
pn⁹ ppõnis q recipiunt idefinite. pz i pyarmenias ꝛ
frequẽter i Aristo. i cõi mõ loqndi dicim⁹ de Winia
no hñte multas bonas tunicas: ninian⁹ hz sex tuni/
cas q̃rũ qlz ẽ melior alia q ẽ ipossis in sensu quẽ facit
ꝛ iplicatiua ↄdictiõis: ꝛ oẽs tales sensus ipugnat lo/
gic⁹ q̃ q̃ pcẽdat p eas ppões vt de ppõe possi ꝛ iposs:
ↄtingẽti ꝛ necia. an ppõ mẽtal cõponat ex plib⁹ par
tialib⁹ notitijs vl sit q̃litas simplex: vl an ppõ ad pla
citũ signs subordinet mentali apprehensiue vel indi
catiue. ¶ Postea futurus est s̃mo in posteriorib⁹.

¶ De diuisione propositionis.

PRopõnũ aũt alia cathe
go^{ca} alia ypothe^{ca}. Ca/
thego^{ca} ẽ illa q hz sbz ꝛ
pñũ ꝛ copulã tãq̃ ptes
pn. sui: vt hõ currit. In
hac. n. ppõe hõ ẽ sbm:
currit vo pñum. Et qd
ↄiũgit vnũ cũ altero est
copula: vt pz resoluẽdo: hõ currit. i. hõ ẽ cur
rẽs: ibi hõ ẽ sbm: currẽs vo pñũ: ꝛ illd vbuz ẽ
dr eẽ copula: q2 copulat vnũ cũ altero. Et dr
cathegorica a cathegorizo zas. zare. qd idẽ est
sic pdico cas care. vñ dr cathegorica. i. pdica.

Diuidit ¶ Hec diuisio solet vocari diuisio ppõis penes sbaz
ppõ i ca ꝛ penes ptes ppõnũ. diuisũ ẽ iste terius ppõ. cathego
thegori rica ꝛ ypothetica sũt mẽbra diuidentia: mẽbra so ialr
cã ꝛ ypo opponunt ẽ ↄuertibilitas iter diuisũ ꝛ mẽbra diuidẽ
theticã. tia vt patebit rñdẽdo ad obiectiões. Sz mẽbra realr
Diffinit supponũt p eodẽ: s3 s̃m aliã ꝛ aliã rõnẽ. ¶ Propõ
ppõ ca/ cathegorica est ppositio habẽs subiectũ pdicatuz ꝛ
thegori copulã tanq̃ partes pncipales sui: vel aliqd ei sub/
ca. ordinatũ. Dicitur tanq̃ partes principales sui ad ex
cludendas ypotheticas que habẽt subiecta pdicata ꝛ
Opponit copulas cathegoricales tanq̃ ptes min⁹ pncipales.
diuisiõi Cõtra hac diuisionẽ ar sic. Diuisũ excedit mẽ
pmo. bra diuidẽtia: g⁹ diuisio nihil v3. añs pz
Rñdet de hac ppõe siue vobis placeat siue vobis displiceat

ego disputabo. ¶ Ad h⁹ arg^m rñdet q ẽ cathegori
ca. Nõ ẽ q2 hz pcise vnã copulã cathegoricalẽ. s. dis
putabo nec sũt ponẽda cõplexa ppõnabilia nisi i ↄdi
tionalib⁹ vt pz i ypotheticis: imo qñ placeat ꝛ displi/
ceat in vba indicatiuoꝝ modoꝝ mutarentur adhuc
ppositio esset cathegorica ꝛ singularis cuius subie/
ctũ est ego: copula ero: predicatum hoc totuz dispu
tans siue vobis placeat siue vobis displiceat.

Secũdo ar ad idẽ. Diuisũ verificat de ista p/ Opponit
põne tñ hõ ẽ aial: ꝛ nullũ mẽbro/ secũdo.
rũ diuidẽtiũ. Probat. nõ ẽ cathegorica q2 equalet
ypothetice: g⁹ est ypothetica. ¶ Ad h⁹ breuit rñdet Rñdet
q dicta ppõ ẽ cathegorica: ꝛ ad arg^m q pbat q ẽ ypo
thetica: q2 equiualet ypothetice distinguo vel in con
sequẽdo vel in iferẽdo qd idẽ ẽ ꝛ sic ↄcedo: vel in si
gnificãdo ꝛ sic nego. ꝛ negat ↄña q sit ypothetica.

Pro mũ argumẽti. Notãdũ ẽ q duob⁹ modis Pro/
ppões dñr equalẽ. Uno⁹ in signdo qñ si positio/
nonime signt quẽadmodũ sũt mẽtales ꝛ vocalis ei nes duo
rñdẽs. Alio⁹ ppões dñr equalẽ in ↄñdo est qñ mu/ b⁹ mõis
tua iferibilitas 2^m mẽbrũ ẽ supius ad p^m: q2 oẽ equi equalet
ualẽ in signdo ẽ equalẽ in ↄñdo: s3 nõ ecõuerso. Et dicũtur
dr mutua q̃re iste nõ equalẽt hõ currit: ꝛ aial currit:
s3 vna sit alteri⁹ illatiua. Tũc dr q illa ppõ de equa/
lẽtib⁹ idẽ ẽ iudiciũ si itelligat ad passiones ppõnum
gñaliter itelligẽdũ ẽ de equalẽtib⁹ i signdo. Proba
tur q dicta ppõ sit cathegorica: q2 hõ ẽ aial: ẽ cathe/
gorica ex trib⁹ teris cõposita. Tũc capio h⁹ signũ tñ
seorsũ: ꝛ sic argumẽtor. vl ẽ vnum pur sincathego/
reuma: vl cathegorẽia: vl mixtũ. 3^m dari nõ põt: q2
q̃ro de illo mixto: g⁹ dãdũ ẽ q ẽ terius simplex: ꝛ p
ↄñs tñ hõ ẽ aial: ẽ cathegorica. ꝛ recipio ↄclonẽ ar
gumẽti: s3 buridan⁹ eã dicẽt ypotheticã: ꝛ aliq voca/
les cathegoricas ꝛ mẽtales qb⁹ sbordinant ypotheti
cas affirmãt: q2 vltimũ dcm ẽ valde friuolũ. ¶ Cõ Opponit
tra istã solonẽ ar. seqret eodẽ mõ q ista eẽt cathego solont.
rica. magro legẽte pueri pficiũt. Oppo^m ↄñtis cõiter
asserit: g⁹ añs nõ ẽ bñ positũ. ↄña pz: q2 ista ẽ cathe/
gorica. pueri pficiũt. Tũc ar vt argumẽtati sum⁹: vl
est posse addẽ ablatiuos istoꝝ terioꝝ. magr legẽs vl
nõ. nihil aliũ addẽdo. si dicat q nõ ẽ posse. eodem
mõ dicã i alijs exclusiuis. ꝛ si sic i mẽtali isti⁹ magro
legẽte pueri pficiũt sũt solũ gnos ↄcept⁹ nõ distinguẽ/
do iter actũ ꝛ ↄceptũ: ꝛ qlz ypothetica ad min⁹ hz se
ptẽ ↄcept⁹: ppterea ego credo q ista ẽ cathegorica vt Opinio
suadet arg^m: q2 qñ ablatiu⁹ ñ capit i designatiõe ↄñe auctoris
nõ ẽ dn^m: s3 idẽ vr eẽ qñ ablatiu⁹ põit absolute i desi
gnatiõe ↄñe. Et expõit ppõ p dũ: si: vel q2: ꝛ equalet
ypothetice i ↄñdo sic dicãt. Per dũ: vl p si: vl p q2
sepe resolui. Ablatiu⁹ hz qñ regẽte caret. ꝛ sic tales
sũt distinguẽde penes sensuz tpalẽ ↄditionalẽ ꝛ cau/
salẽ: ꝛ pueri est subiectũ: pficiẽtes magro legẽte: est
pdicatũ. Eodẽ mõ de ppõnibus in quib⁹ ponunt ge
rundia dicatur: vt intrando vrbez repperi tria scuta.

Tertio ar. Ista ẽ ppõ sortes currit g mouet: Opponit
ꝛ tñ nec ẽ cathegorica nec ypothetica. tertio.
Pro argumẽto rñdet q h⁹ relatiuũ g nũq̃ ponit i
ppõne sine verbo geminato sili vel dissili: vt sortes

qui currit currit. plato q disputat mouet͂ s3 illō grā
maticoꝝ. Precedēs ⁊ q binis v̄bis volo iungi Di/
uersis: v̄bū vl' oēt eis geminatū. ¶ Isto notato po/
nit͂ rl'a q̄ ē hec. Añ h° relatiuū q ponit͂ iter duas co/
lpuas v̄bales referēs terim añ ꝑoꝛē copulā: siue sit
sbm locutiōis siue ꝑs eiusdē fac sensū ypotheticū: ⁊
resoluit͂ p ⁊ ille: qñ negat͂. ex^m vt sortes currit q mo
uet͂. platonis asin⁹ currit q ē rudibilis qꝛ aliquā ꝑpō
nē scio eē verā quā dubito eē verā. dr̄ referēs terim
ante copulā: qꝛ si referret terim post copulā nō esset
ypothetica s3 cathegoꝛica: vt hō ē aial qđ ē asin⁹: qꝛ
nisi sic ista nō eēt ꝯcedēda hō nō est aial qđ ē asinus.
ꝯ cōem modū: l3 Buridan⁹ reputet hāc ypotheticā
Opinio buridāi tu cognoscis illū q ē veniēs. vt p3 i illo sophismate.
tu cognoscis veniētē qđ nos nō recipim⁹. Dr̄ medi
ans: qꝛ si ꝑcedēt vtrāq3 copulam eēt cathegoꝛica vt
soꝛtes q currit mouet͂. De ineptis oꝛonibus vt ē hō
aial q mouet͂: reducant͂ ad aptas ꝑpoꝛtionabil'r dicē
do. Ex q̄ regula isero tales eē ꝯcedēdas hō nō ē aial
qđ est asin⁹. De⁹ nō est sb̄a q̄ est creatura. Ois sūmu
Opinio auctoꝛ lista cui⁹ q̄libet ꝑs ei⁹ ē in aula ē in aula: ois copulati
ua cui⁹ q̄l3 ꝑs ē v̄a: ē vera vbi tales veniūt negande.
hō nō est aial q ē asin⁹. De⁹ non ē sb̄a q est creatura.
Ois sūmulista ē in aula cui⁹ q̄l3 ꝑs est in aula. Ois
copulatiua ē v̄a cui⁹ q̄l3 ꝑs est v̄a. Ex eadem radice
isero tales esse distinguēdas. Aial nō ē aial qđ ē asi/
nus. Aliqd nō ē ens qđ est sūmulista. Aliqd differt
ab aiali qđ nō differt ab hoīe. Tāto soꝛtes ē albus q̄
plato ē albioꝛ q̄ in sensib⁹ cathegoꝛicis sūt v̄e: i ypo/
theticis v̄e false. Prima ꝑpō ꝑbat͂. ipsa ē vna negati
ua cui⁹ sbm ⁊ p̄ti ꝑ nullo eodē supponunt. sbm. n.
ꝑ solo hoīe suppōit: p̄ti v̄o ꝑ asino ꝑcise: qꝛ aial qđ
ē asin⁹ ⁊ asin⁹ ꝯuertunt͂. ⁊ eodē mō ꝑbat͂ de ista. de⁹
nō ē sb̄a q̄ ē creatura. ¶ 3ª ꝑpō ꝑbat͂. ipsa ē vna vl'is
affirmatiua sic se hñs q ꝑ de q̄cūq3 v̄ificat͂ sbm de illo
ē v̄ificabile p̄ti taliter acceptū ⁊ nō al's. ista ē v̄a ois
hō est aial. Et 4ª positio eodē3 mō ꝑbat͂. ꝑpōnes ne/
gāde ōñdunt͂ ꝑ eaꝝ copulatiuas in q̄s resoluunt͂. vt
hō nō est aial q est asin⁹. sensus ē. hō nō ē aial ⁊ ipse
ē asin⁹. Distinguēdo i sensib⁹ cathegoꝛicis patēt ꝑ°
de hac. aial nō ē aial qđ ē asin⁹. in sensu cathegoꝛico
illa ē vna negatiua cui⁹ p̄tū inferi⁹ negat͂ de sbo ꝑticu
larizato: g° ē v̄a in sensu ypothetico resoluit͂ in hanc
falsam aial nō ē aial ⁊ illud ē asin⁹. ⁊ h° depēdet ex
eo q illud relatiuū qđ pōt referri ad ꝑ^m terim aial:
vl' scđm. 2ª p3 in sensu cathegoꝛico ꝑ ei⁹ exponētes.
3ª patet posito q soꝛtes ⁊ plato sunt precise albi de
totalibus intelligēt cū hoc q plato sit albioꝛ soꝛte.

Opponitur ꝑpōnib⁹ ꝑpositis. **Cōtra** istas tres ꝑpōnes ar͂ vno arg° ꝑbando
q sūt v̄e in sensib⁹ ypotheticis: ⁊ h° sic.
Iste ꝑpōes in sensib⁹ cathegoꝛicis sunt v̄e: ⁊ iste ꝑpō
nes in sensibus cathegoꝛicis sunt iste propositiōes in
sensibus ypotheticis: ergo iste ꝑpositiōes in sensib⁹
ypotheticis sunt vere. ꝯña t3 cū minoꝛe: ⁊ maioꝛ de/
ducit͂ ex hoc v̄o. iste ꝑpōes sūt vere i sensib⁹ cathego
ricis ꝯcludēdo: g° iste ꝑpōes sūt vere. mō ꝯñs huius
Rñdet ꝯñe fuit maioꝛ alteri⁹ q̄ restabat ꝑbāda. ¶ Ad arg^m
rñdet ꝑ duas ꝑpōes: quaꝝ ꝑoꝛ ē. Iste ꝑpōes in sensi
bus ypotheticis sūt vere: hāc ꝑpōnē3 bñ ꝑbat arg^m.
Scđa ꝑpositio argumēti solutiua: q iste ꝑpositiōes
nō sunt vere in sensib⁹ ypotheticis. Nā ista ꝑpositio:
iste ꝑpositiones sūt vere in sensib⁹ ypotheticis: duo
dicit ꝑpter duos terminos ꝯnotatiuos positos a ꝑte
eiusdē extremi. vnū est q iste ꝑpositiones sunt vere:
aliud ē q hec veritas ꝯuenit a sensib⁹ ypotheticis.

Contra regulā ar͂ 2°. ista ꝑpō ē ypothetica: Opponitur rl'e
ē loc⁹ i carcē qđ tullianū appellat͂: ⁊ tur
tñ relatiuū nō refert terim añ ꝑmā copulā: g° regu/ sup̄i⁹ da
la nulla. Maioꝛ p3 ex cōi mō ꝯcipiēdi: ⁊ minoꝛ ꝑba te.
tur: qꝛ nihil illi⁹ ꝑpōnis ꝑcedit ꝑmā copula3: nec v3
dicē q v3 hāc: loc⁹ ē in carcē qđ appellat͂ tullianu3:
qꝛ adhuc tullianū qđ ē añs seq͂t ꝑmā copulā. Rñ/ Rñdet
det q illa ꝑpō salustiana est ypothetica: nec ꝑcedit ꝯ
regulā: qꝛ ly qđ h3 ꝑ añte istū terim loc⁹: vt p3 ex nā
relatiui faciētis rei ante late recoꝛdatione3: ⁊ q̄q̄ ꝑ
regulā oꝛatoꝝ relatiuū iterceptum iter duo sb̄stātiua
debeat ꝯuenire cū posterioꝛi i gñe potissimū qñ sup
plet vicē nōis ꝑprij: nō tñ ē ex eo existimādū q sub/
stātiuū sequēs sit relatiui añs. Ex oib⁹ istis infero q
q̄druplr relatiuū refert ypothetice. Prio sbm tota Relati/
le. 2° ꝑtē min⁹ ꝑncipalē eiusdē. 3° ꝑtē ꝑncipalioꝛē. uum q̄/
4° ꝑtē p̄ti dūmō est sbm locutionis vel ꝑs ei⁹ ⁊ ꝑmū druplr
mēbrū distinguit͂: qꝛ interdū sbm ꝑcedit in foꝛa ⁊ in ypothe/
valoꝛe. nōnunq̄ v̄o in valoꝛe tñ: vt i ex° catilinario tice re/
istoꝝ tāgunt͂ ex⁹. Eutisbet ⁊ Paulus venet⁹ i 6° so fert
phismate in ꝑ° ꝑte in solōne ad 4^m arg^m tāgūt istam Pauli
regulā. Aliter sb̄ q̄tuoꝛ mēbris q̄rū aliq̄ icludunt͂ i veneti o
nr̄a regula: aliq̄ v̄o nihil valēt. vn⁹ modus fm eos pinio.
sensus cathegoꝛice ē qñ relatiuū refert añs stās ꝯfu/
se tñ: vt ois hō est aial qđ ē asin⁹. s3 illo dato muta/
rent͂ ꝑpōnes in istis. hō ē aial qđ est asin⁹: hō ē a aial
qđ ē asin⁹ posito q a: ꝯfundat ꝯfuse tñ. ⁊ hec ois hō
ē aial qđ est asin⁹: ⁊ hō ē aial qđ ē asin⁹. quaru3 due
erūt cathegoꝛice ⁊ due ypothetice qđ vr̄ absurdum.
¶ 4° ar͂. ad ide3 ecōuerso in ista ꝑpōe. ois hō ē aial Opponitur 4°
⁊ ecōuerso ē ꝑpō: cū ꝑpōni equaleat: ⁊ tñ nec ē cathe
goꝛica nec ypothetica g° diuisio nulla. q nō sit cathe
goꝛica p3: qꝛ nō h3 extrēa. Silr si ꝑpōat ei vna ꝑpō
ypothetica ꝑ eādē rōnē eēt ypothetica: qđ vr̄ icōue/
niēs. Hoc sophisma est cōissimu3 iter sophistas. ois
hō ē aial ⁊ ecōuerso aliqb⁹ defēdētib⁹ totā istā ꝑpōe3
eē cathegoꝛicā alijs dicētib⁹ eā ypotheticam eo q 2ª
ꝑs i voce e3 vnā cathegoꝛicā ⁊ vtrāq3 ꝑt defēdi. Pri
mus modus dicēt q ecōuerso sb̄oꝛdinat͂ ꝯceptui icō
plexo: s3 equalet i ꝯñdo vni ꝑpōni exn̄eā hñs nā3 i
oꝛdie ad alios terios: s3 qꝛ iplicant͂ bone difficultates
q̄ ad ascēsū ⁊ descēsū ad syll3 ad ꝯdictionē eā nō re
probo. Alij dicūt eā esse ypotheticā ⁊ solet cōit' dici
hec distictio q ecōuerso ꝑt dicē ꝯuersionē simplice3
vl' ꝯuersionē ꝑ accñs. si ꝑ^m op3 cape terios retrogra
do mō q̄ ad suppōe3. ⁊ tūc erit sēsus. ois hō ē aial ⁊
ecōuerso. i. oē aial est hō. in q̄ ly aial suppōit sic iste
terius hō i ꝑoꝛi cathegoꝛica. ⁊ iste terius hō suppōit
sic iste terius aial. Si dicat ꝯūsionē ꝑ accñs sensus
erit aliqđ aial ē hō: h° ē denotat ꝑmā cathegoꝛicam
ꝯuerti ꝑ accñs: ⁊ i 2° sensu solet h° sophisma ꝯcedi.

Oppōit secūdo. **Cōtra** hoc arguit̃. Seq̄ret̃ q̄ eadē ꝓpō eēt vlis ⁊ idefinita: cathegorica ⁊ ypothetica: affirmatiua ⁊ negatiua: nulla mutatiōe fcā i ipsa: s3 solū i alia ꝓpōe. Pꝛobant̃ he ꝓpōes. scribat̃ hec ꝓpō. ois hō ē aial ⁊ ecōuerso: ⁊ capiam⁹ sp ecōuerso vt dicat ꝯuersionē simplicē iā 1ᵉ cathegoce ē vlis tollam⁹ signū vle a ꝓn°ton⁹ ꝓpōis iā efficit̃ idefi⁹. rursus addat̃ signū vle ⁊ erit vlis. q̄ erit cathegoᶜᵉ ⁊ ypotheᶜᵉ p3 ꝓponēdo vnā ypotheticā: q̄ ablata pōat̃ loco ei⁹ cathegorica. ⁊ eodē mō pt ondi affirmatio ⁊ negatio ꝑ ꝓpōnē ꝓpōis affirmatiue ⁊ negatiue. dr̃ nō eē in cōuenies recipe oēs istas ꝯclusiones. ⁊ h° qn̄ signo teri vl̄ ꝓpōis depēdet ex alio: ⁊ sic ē v̄tualr ⁊ mētalr variatio i ipsa: q2 respicit nā3 ꝓpōnū p̄cedētiū. ¶ 2° Oppōit secūdo arguit̃. ꝯ idē q̄rēdo qd signt ecōuerso ex ꝓpōe3: vl̄ ē vnū pur cathegorenā vl̄ sincathegorenā vl mixtū. si duo p̄ma nūq̄ ē ꝓpō nec ei equalēs. si 3ᵐ q̄ro q̄ ē illud mixtū. Itē volo q̄ ponat̃ cū terio simplici: sic hō ⁊ ecōuerso q̄ro qd ibi signt. Silr scribāt due ꝓpōes vna oxtogonalr: sup aliā sit ꝓpō affirmatiua supior: negatiua iferior: ⁊ i ea3 extremitatib⁹ scribat̃ ecōuerso ⁊ ducant̃ due linee a ꝓpōib⁹ ꝯtē ad vnū terim sic solēt artiste facē i diuisiōib⁹. ¶ Ad p̄ᵐ pt dici q̄ nō ē dāda Rn̄det signo hui⁹ teri seorsū: s3 sp h̄ri dus ē respect⁹ ad p̄cedēs quēadmodū ꝯtingit de signōe relatiui ⁊ adhuc cōnī⁹ signt q̄ relatiuū ⁊ de sua signione p̄regrit ꝓpōe3 ⁊ nō icōplexū. ⁊ sic nō ē itelligibile h° ⁊ ecōuerso: eo q̄ hō nō ē ꝓpō. pt ēt bn̄ dici q̄ sepatim quēlibet ordinē signt ꝯnotatiue. s. vicēūsa vl̄ ordie v̄so: ⁊ h° est bonū motiuū p p̄ᵃ opione q̄ hec ē cathegorica. ois hō ē aial ⁊ ecōuerso. ¶ Ad 3ᵐ de duab⁹ ꝓpōib⁹ scripti fm sb ⁊ sup̄: dr̃ q̄ ista ꝓpō cōpata ad affirmatiuā est Oppōit affirmatiua: ⁊ ad negatiuā ē negatiua. ¶ 5° arguit̃. ista est ꝓpō. Pꝛopōnū q̄dā cathegorica alia ypothe. tn̄ nec Rn̄det ē cathego. nec ypothe. ꝓpō. Ad h° argᵐ rn̄det q̄ tales sīt ypothetice vl̄ loco ypotheticaꝝ sūpte pp breuiloquiū. relictis tn̄ aliqb⁹ teris: ita q̄ sensus hui⁹ ē de nr̄o ꝓpōnū. q̄dā ē cathego. ⁊ q̄dam ypothe. ¶ Un notādū ē q̄ qn̄ habem⁹ ꝯiūctionē i ꝓpōne tales solēt distingui ꝑ h° q̄ ꝯiūctio copulet inter ꝓpōnes vl īter Sensus diuisus ⁊ cōpositus terios. Pꝛim⁹ sēsus iter artistas vocat̃ diuisus. scōs cōposit⁹ q̄ q̄ mltotiēs ꝓpō de v̄tute fmōis sit cathego. ⁊ analogia ē i modalib⁹ q̄ distiguunt̃ ꝑ sensū cōpositū ⁊ diuisū esto q̄ p̄cise vnū habeāt: vt v̄bi cā. si q̄rat̃ de istis oia duo ⁊ tria sīt q̄nq3. sortes ⁊ plato currūt. parisi⁹ ⁊ rome v̄edit̃ piper q̄ q̄ dicte ꝓpōnes de v̄tute fmōis sint cathegorice: solēt tn̄ distigui ⁊ i sensib⁹ cathegoricis vocāt̃ cathegorice. de extremis ypotheticis: ⁊ ita de disiūctis ⁊ ꝯditionatis dici pt. ⁊ pn̄t mltiplicare ꝑ sbta ⁊ p̄ta ꝑ ptes sboꝝ ⁊ p̄toꝝ. p3 exēplis. sortes ⁊ plato sunt sortes. ⁊ sortes ⁊ plato sūt sortes ⁊ plato. asinus sortis ⁊ platonis est currēs: q̄ vocat̃ de copulata pte sbi. sortes si ē sortes est currēs q̄ ē de ꝯditionato sbo. multiplica sic i copulatis mixtū sic. sortes ⁊ plato sīt sortes vl̄ plato. sortes ⁊ plato sīt sortes si est plato. gl3 ex seipso ista multiplicare pt.

¶ De subiecto propositionis.

Subiectū est illud de quo aliqd dr̃ sc3 p̄dicatum. Predicatum est quod dicit̃ de altero scilicet de suo subiecto.

¶ Hic diffinit̃ sbm enūciatiōis: h° ē iste terius sbm capt⁹ 5°° i cai minib⁹ cōib⁹. ⁊ diffinit̃ ꝑ suū correlatiuū. s. p̄tū: q2 oē sbm ē p̄ti sbm: ⁊ oē p̄ui ē sbi p̄tū. An circulatio i diffōnib⁹ ꝓpediat: videas i p̄bilibus vbi porphiri⁹ diffinit gen⁹ ꝑ spē3: ⁊ ecōuerso. Et diffinit̃ sbm sic. ē terius siue cōplex⁹ siue incōplex⁹ de q̄ aliud dr̃. s. p̄tū enūciat̃ siue affirmatiue siue negatiue foꝛalr vl̄ v̄tualr. v̄tualr addo pp istam. hō currit. cui⁹ mētalis h3 p̄tū i forā q̄ sufficit. ⁊ eodē mō si a iponat̃ ad signdū tātū sic hō ē aial. Diffinitio sbi Pꝛedicatū est termin⁹ qui de altero nunciatur. ¶ Ulterius nota q̄ duplex ē sbm: q̄dā distributionis: q̄dā enunciatiōis. Subm distributiōis ē terius distribut⁹ ante copulā posit⁹: q̄ pōt eē mediū i barbara vl̄ i dary: vt p3 i hac. cuiuslibet hois asin⁹ currit. in q̄ hois ē sbm distributionis. Et iterdū coincidūt mālit: vt p3 hic. Ois triāgulus h3 tres. iterdū nō sūt idē: vt p3 h. cuiuslibet hois oculus ē dexter. in q̄ sbm distributiōis ē ps sbi enūciatiōis. ⁊ sic multiplices sūt ꝓpōnes cathegorice. Aliq h̄nt sbm ante copulā ⁊ p̄tū post copulā: ⁊ tales ceteris euidētiores sūt: in q̄s alie sūt resolubiles: vt hō ē aial. Interdum ps p̄ti copulā p̄cedit: vt hō equū videt. i q̄ equū vidēs ē p̄tū. Interdū totale p̄tū p̄cedit copulā: vt hō aial ē. S3 obliqu⁹ p̄cedit copulā sine recto exp̄sso: recto posito a pte p̄ti: vt hois est asin⁹. multis placet q̄ termin⁹ sequens sit sbm ⁊ obliquus ⁊ pucipiū v̄bi ē p̄tū: vt hois ē asin⁹. Philos leuce h3 timidus alijs placet oppoᵐ: difficultas ē ad nomē. opinet̃ gl3 ad libitū. S3 nūq̄ obliquus pōt eē sbm ⁊ p̄tū respectu v̄bi psonalis modi finiti i ꝓpōe de inesse. dr̃ respectu v̄bi psonalis: q2 obliquus pōt eē totale extremū respectu v̄bi ipsonalis: vt penitet me fecisse hoiem. in q̄ me ē vnū extremū. Interest mea bn̄ facē i q̄ mea ē extremū i ablatio. Dr̃ modi finiti: q2 v̄bū ipsonale i īnitiui modi pōt habere obliquum pro totali extremo. vt p3 in modalib⁹ sortem possibile est esse currētem. Dicitur significatiue: q2 materialiter pōt. vt hic magistroꝝ est pluralis numeri cui⁹ subiectum totale est magistrorum.

Oppōit **Cōtra** hāc ꝯclone3 arguit̃ sic ꝓbādo q̄ obliqu⁹ pt suppoñi eē totale extremū ꝑ illō terētianū. Po tis pulo vt placerent q̄s fecisset fabulas. Silr q̄s credis eē has nō sīt v̄e nuptie. Et i psal. Lapidē quē reprobauerūt edificātes. Et v̄bē quā statuo v̄ra ē ⁊c̄. ⁊ est modus tutissim⁹ nūc: vt p3 in Augu. dati. Quas ad me scripsisti lr̄as piucūde fuerūt. Rn̄det Rn̄r ad oia ista q̄ hmōi obliq resoluunt̃ i rectos. ⁊ fabule ē suppoᵐ ad ly placerēt in p̄° ex°. ⁊ ita in alijs dicat̃. S3 ꝓpter regulā oratoꝝ vtunt̃ tali mō loquēdi. S3 fm grāmaticos op3 sic resoluere iuxta illud alexandri. Uult in secūdo Oppōit secūdo Albertꝰ trāitio rectum supponere verbo. De personali ⁊c̄. **Secūdo** arguit̃ ꝯ eādē ꝯclonē rōne que mouet de saxo Albertū de saxonia tenē oppᵐ i illa opinio lo sophismate cuiuslz hois asin⁹ currit vbi vult ꝓba-

re q ly hois ē sbm enūciationis. Et arguit sic. qr ni si sic eēt aliq vlis q nullā posset hēc singularē. ɔñs ē incōueniēs: g° ⁊ añs: ɔña p3 qr si hēct aliquā maxīe eēt ista istius hois asin⁹ currit: sed hoc falsū est: igit falsitas illius patet: qr illa nō est singularis cum non repugnet subiecto illius p mille asinis supponere.

Rñsio auctor] **Ad** argm tripl'r rñdeo. Tū p° illatū nō ē icōueniēs vt patebit i ppōe singulari. Tū 2° nego p suppo^m qr ista nō est vlis. cuiuslibet hois asin⁹ currit: s3 mixte quātitatis. Tū 3° ea pte q ē vlis singlarē hēc pōt: vt p3 p ly isti⁹.

Okam opinio Okam opinat eodē mō cum Alberto: p3 i 2° caplo sue logice dic̄ q i ista hois est asin⁹ hois ē sbm. sed nullā rōnē affert pp̄terea neget suū dictum. Si dicas in ista hoiem est aial sunt sbm: p̄tum ⁊ copula: ergo illa est cathegorica: nego q ibi sit p̄dicatū: qr p̄dicatum est respectu subiecti. etiā relinquit gen⁹ diffiniti. s. istum terminū ppositio.

Oppōit iteru3 **Arguo** adhuc al'r. Volo q hoie3 currit. cōuertat cū ista. hō currit iā ppono tibi istā hō currit est ppō q ɔcessa: qr va ⁊ iptinēs. Pro pono tibi hoie3 currit ē ppō: si neges: sic ar hō currit: ⁊ hoie3 currit ɔūtunt: s3 hō currit ē ppō: g° hoie3 currit est ppositio. ɔña tenet a conuertibilibus.

Rñsio **Ad** h⁹ argm rñdet q ē sophisma ad istū ppositū s3 post q ppom ē rñdet ɔcedēdo q hoimnes currit ē ppō. s3 si pponas hoie3 currit: nec cōcedam nec negabo nec dubitabo. q̄cūq3 tn̄ pponit q est ppō in loco 3° ɔcedit qr sequēs ex posito cū bn̄ con cesso hoc argm ē obligatoriū pp̄terea nolo imorari. Ex dictis p3 tales eē ɔcedēdas. i celo nō ē de⁹ cu3 q stat vbiq3 ē de⁹. In hac domo nō ē sortes ⁊ i hac domo ē sortes. Pria p3: qr sensus ei⁹ ē ens in celo non ē de⁹ q cōpatit 2m ptē copulatiue. s. q vbiq3 ē de⁹. sensus 2e ē ens i hac domo nō ē sortes. S3 qn̄ adiectiuū ponit a pte p̄ri tales ppōes solēt distingui: qr vl adiectiuū capit substātiue ⁊ idē ē. pinde ac si eēt trāscēdēs p suo substātiuo. vl capit adiectiue hn̄s substātiuū a pte sibi positū p suo substātiuo: ⁊ s3 h° multe ppōes sūt distinguēde ve in vno sensu false in alio. Ex⁹. Iste pr nō ē tu⁹ demōstrando canē tuū q genuit aliū canē. Si ille tu⁹ hēat p sbstantiuo pr: sensus est. iste pr nō ē tu⁹ pr. ⁊ hoc ē verū. Si hēat ly res vel capit sbstantiue qō p eodē recipio. tūc illa ē falsa: ⁊ sensus ē. iste pr nō ē tua res. Eode3 mō de talib⁹ dicat. ista soror nō ē tua demōstrando sorozē. iste frater non ē tu⁹ demōstrando brunellū fratrē baudelli. Ista scuta sūt octo demōstrando duo scuta: qr sūt octo res qr octo q̄rte duoz scutoz. Si hēat ly scuta p substātiuo falsa ē. Et p h° p3 solo hui⁹ palogismi ista scuta sunt octo ⁊ ista scuta sūt duo scuta: g° duo scuta sūt octo. Silr tua capita sūt octo ⁊ eodē mō h̄ eēntia diuina ē gn̄ans si p̄tū capiat sbstātiue vl hēat trāscēdēs p substātiuo va ē: qr si hēat eēntia diuina p substātiuo ipsis ē ⁊ heretica. ⁊ p h° p3 an talis ɔña v3 si sortes ē alb⁹ tn̄ sortes est alb⁹. Ex oib⁹ p3 tales eē distinguēdas aial hō n̄ ē vl hō ē p̄ui sic ē va vl h° totū ē sbm aial hō: ⁊ tūc ē falsa. Et eodē mō dicat h̄ aliqō coloratū albū nō ē. ⁊ hec antiq̄s p̄terit⁹ est vel adā p̄terit⁹ ē: si p̄teritus sit predicatu3 ista ē va: adā p̄terit⁹ est. ⁊ sensus est adam est preteritus si pars subiecti falsa est.

Dubitatio triplex **Circa** istā lrām tripl'r dubitat. Pōio vtrū rectus ⁊ obliqu⁹ sūt sinonimi. 2° dubitat qn̄ signa q̄tificātia sūt ptes extremoz. 3° dubitat de aliquibus ppositionibus que sunt eorum extrema.

Rñ° ad p̄niū R ect⁹ ⁊ obliqu⁹ sūt termi sinonimi **Ad** p^m dubiū rñdet q rect⁹ ⁊ obliquus sunt termini sinonimi: ita q hō ⁊ hois eandē rē significāt. ⁊ ambo absolute s3 p̄cise dnt in mō signdi grāmaticali: ita q hois sigt p modū vt cui⁹: ⁊ dtūs p modū vt cui sicut loquunt grāmatici speculatiui. Aliqui pp̄terea existimāt q hois est terius ɔnotatiu⁹ quālibet rē ab hoie possessā3 signo. ⁊ p ea supponēs de māli ɔnotādo q spectet ad hoie3: ⁊ sic dicunt q platonis ē terius cōis ⁊ ɔnotatiu⁹. Quid aliō ē sigre

Sigre p modū vt cuius ⁊ p modum vt cui. p modū vt cui⁹ nisi sigre p modū possessiōis. ⁊ tunc glibet terius signs aliqd in recto p q supponit ⁊ aliqd in obliq ɔnotāo ē terius ɔnotatiu⁹: qr nō al's alīū dē terius ɔnotatiu⁹. Pro nūc supponit q nō intēdo loq de mō signdi grāmaticali: qr op⁹ eēt maiori discursu. S3 q ad casu3 ē accn̄s ɔueniēs ɔceptib⁹ quēadmodū terius ad placitū signtib⁹: qō mutat veritatē ⁊ falsitatē enūciatiōis. Et sigre p modū vt cuius nihil aliud ē q sigre eādē rē quā sigt rect⁹ ⁊ p ea supponere. Et addit p modu3 vt cui⁹ tan q nota ipsius genitiui i latina lingua: ⁊ cui tā q nota datiui. ⁊ sūt alie note rn̄dētes appropriate istis casib⁹ i ligua gallica ⁊ i alijs linguis q sūt p̄cise signa taliū casuū in teris ad placitū signtib⁹: qr alios casus nobis nō innotescerēt: s3 teri mētales p p̄e dicti ex sua nā sunt talis vl talis casus. Ex isto p3 q sigre vt cui⁹ nō ē sigre cōnotatiue p modū possessiōis: s3 ē eē signū gti casus l3 gtūs a noiatiuo regat frequēter ex vi possessiōis in xta illud. Nomē signs possessū da gtō ⁊c̄. Et sic nego q hois p re possessa ab hoie suppōat. vl q re3 ab hoie possessa3 significet nisi vn⁹ hō ab alio possideatur. Nec obstat q rect⁹ ē nomē s̄m logicū ⁊ nō obliquus eo q rect⁹ pōt reddere suppom v̄bo ⁊ nō obliquus iuxta illud. Vult itrāsitio rectū supponē v̄bo: q ad ɔnotationē nūc nō rn̄deo: qr ē nobis iptinens. semper tamen nego q sit terminus cōnotatiuus.

Rñ° ad 2m dubitationē **Ad** 2m dum q q̄rebat qn̄ signa q̄tificātia sūt partes extremoz p̄libare op3 q duplicia sūt extrema. q̄dā simplicia. q̄dā vō mixta. Et itez mixtorū. q̄dā mixta ex deteriatione ⁊ deteriabili. q̄dā vō nō ex deteriatione ⁊ deteriabili. Exēplum scdi vt hō vel asin⁹ hō ⁊ asin⁹ hō si est asin⁹. Et rursus mixtoz ex deteriatione ⁊ deteriabili. Quedā sūt mixta ex determinatione accepta vnica acceptione cū suo determinabili. Quedā vō ex deteriatione nō accepta vnica acceptiōe cū suo deteriabili. Deteriatio h̄ capit actiue p terio deteriante. deteriabile ē terius deteriatus.

Duplicia sūt extrema. Duplicia sunt mixta. Deteriatio ⁊ deteriabile qd sint ⁊ q mō capiatur. **Pro** quo aduerte q determinatio accipit vnica acceptione cū suo determinabili qn̄ determinatio sequit suu3 determinabile: vel qn̄ p̄cedit determinabile mediāte tn̄ inter signū qō ē adiectiuū determinabilis ē determinabile. Exēplū pmi: vt asinus hois currit. Exm scdi. vt quilibet hois asin⁹ currit.

rit. ¶ Determiatio accepta nõ vnica ẽ determiatio pce/ dẽs determiabile ⁊ opposito mõ diffiniendo ad deter minationẽ acceptã vnica: vt hoĩs asinꝰ currit. cuiuslꝫ asinꝰ hoĩs currit. i q̃ ẽ determiatio accepta nõ vnica lꝫ determiabile pcedat. Ex isto pꝫ quõ iste diffões sũt in/ telligẽde. ¶ Insero ppões p cognitiõe dictoꝝ. Pri/ ma signũ vle affirmatiuũ distribuit terim remotũ ⁊ nõ ppinquũ pꝫ h. qlꝫ hoĩs asinꝰ currit. ⁊ cã ẽ: qꝛ il/ le obliquus nõ ẽ capax distributiõis a signo vli alte/ rius casus. 2ª ppõ aliqd̃ sbm est aggregatũ ex determia tione accepta nõ vnica qd̃ efficit aggregatũ ex deter/ minatione ⁊ determiabili acceptis vnica remanẽte eo/ dẽ situ terioꝝ. Probat accepta ista hoĩs asinꝰ currit ponẽdo qlꝫ in pnº ⁊ ecõuerso. pꝫ delẽdo qlibet. 3ª ppõ. nõ ẽ idẽ addẽ nullus ⁊ nõ in cathegorica q̃ ad determiationẽ accipi vnica: pꝫ h. nullus hoĩs asinꝰ cur rit in q̃ sbm accipit vnica. sꝫ ponẽdo ly nõ accipitur nõ vnica. sꝫ tũc q̃rit de sbalternata istiꝰ. qlꝫ hoĩs asi nus currit. an põt cẽ ista. hoĩs asinus currit. Rñr q imo: qꝛ idẽ ẽ dictu hoĩs asinꝰ currit: ⁊ asinꝰ hoĩs cur rit so ꝫalr ⁊ sũt eadẽ extrema: sed nõ ẽ idẽ h. nullus hoĩs asinꝰ currit. in sbalternato opꝫ dicẽ aliqs hoĩs asinꝰ nõ currit. vl asinꝰ hoĩs nõ currit: qꝛ nõ pax re/ fert dicẽ hoĩs asinꝰ nõ currit: ⁊ asinꝰ hoĩs nõ currit. ⁊ vocat determiatio accepta vnica acceptiõe cum suo de terminabili. nõ qꝛ ptes accipiunt fm eãdẽ spẽꝫ sup/ põnis: vt pꝫ h. asinꝰ platonis currit. asinꝰ cuiuslibet hoĩs currit: sꝫ ptialr qꝛ ẽ vna acceptio totiꝰ ⁊ non re/ spiciẽdũ ẽ ad ptes ⁊ p vno terio reputant. Secus est qñ ẽ determiatio accepta nõ vnica. De alijs causis ⁊ de mutua restrictiõe in ꝯdictorijs syllis ⁊ suppõnibꝰ pa tebit. Ex oĩbꝰ pꝫ q idẽ terius ẽ determiatio ⁊ determia/ bile respectu diuersoꝝ. Exᵐ. soꝛ. vidẽs astrũ currit. in q̃ vidẽs ẽ determiatio: qꝛ adiectiuũ huiꝰ teri soꝛ. est determinabile respectu huiꝰ termini astrũ: qꝛ dictio regens est determinabile respectu dictiõis recte ⁊ eo dẽ modo hic. sortioꝛ homine differt ab animali.

Irtap/ põnes ll late. · *Prĩa ppõ* · *Scda ppõ* · *Tertia ppõ*

Idẽ terminꝰ est determia/ tio ⁊ de terminabi/ le respectu diuersorum

Determinationes

adiectiuales pa rum difficulta/ tis cumulãt in contradictorijs: qꝛ idem est dictu: ho mo albus: ⁊ albus homo. sicut a certo pposito pbat Aristoteles pº pyarmenias. Sꝫ auget difficultas re spectu dictiõis regẽtis ⁊ recte. vel respectu taliũ eĩs qd̃ est omnis homo sortes qui non est homo. ⁊ sic in alijs. Istis notatis pono conclusiones ad dubium.

Dubitationes

Conclo responsiua ad pmã dubitatiõnẽ

Prima

ẽ ⁊ ad dubiũ rñsiua qd̃lꝫ signũ me/ diãs iter determiationẽ acceptaꝫ vnica ⁊ determiabile eiꝰ efficit pꝰ extremi cũ eis vbicunqꝫ si/ tuant termini siue a parte subiecti siue a pte pdicati.

Conclo responsiua ad secundaꝫ dubitationem

Secũda

ꝯclo. qd̃libet signũ positũ a pte pñ in soꝛa ⁊ in ṽtute ẽ pꝰ pñi. vt sortes est oĩs hõ. oĩs est pꝰ pñ. Dĩ in ṽtute ppter hmõi ppõ nes est oĩs hõ aial: ⁊ rõ est qꝛ radix ad oĩa ista est qñ/ cũqꝫ ṽtus vniꝰ signi cadit in aliqd̃ efficit pꝰ cũ illo i qd̃ cadit. Ex q̃ fundamẽto infero q oĩs nõ est pꝰ pñ in ista. sortes oĩs hõ ẽ: qꝛ cadit in pñum ⁊ ꝯfundẽdo tpꝰ importatũ p copulã: ⁊ sic est pꝰ pñi ⁊ copule si/ mul. 2º infero q ly aliqs ẽ pꝰ sbi in ista aliqs hõ cur rit. Probat. facit istũ terim hõ stare determiate nõ ca dẽdo in copulã nec in pñi. Et ex eodẽ fundamento sequit q pnomẽ demõstratiuũ ẽ pꝰ extremi cũ q̃ ap/ plicat vt in hº iste hõ currit. sbm ẽ hº totũ iste homo Joãnes dorp tñ lꝫ q cadit in pñi ad hũc sensum q faciat pñum cõpetere sbo pro vno discreto supposito.

Oppõit pmo

Cõtra

istud fundamẽtũ arguit. seq̃ret q oĩs esset pꝰ subiecti in ista oĩs hõ est sortes. ꝯñs est falsum cõtra cõem modũ: ergo ⁊ añs. pꝫ tñ ꝯseqñẽa p nostrũ fundamẽtum: qꝛ precise cadit in istũ terminũ homo. Et si dicas cõfũdũ tpꝰ importa tũ per copulã: tunc saltem habeo q est pars subiecti in ista oĩs homo nõ est sortes. ¶ Ad hoc argumen/ tũ respõdeo negãdo q sequat: imo est pꝰ totiꝰ ppõ/ nis ⁊ sufficit q ponat in loco in quo caderet in totũ sequẽs quãtuꝫ est ex pte eiꝰ qd̃ ꝯtingit in pposito. vt hic. oĩs hõ est aial. omnis distribuit sbm ꝯfundit pre dicatũ ꝯfuse tñ ⁊ tpꝰ importatũ p copulã. Eodem mõ in alia q̃ tñ est ex pte eiꝰ secꝰ est cũ pnoĩe demon stratiuo ⁊ signo particulari positis in pncipio.

Rñdet

Oppõit secũdo.

Secundo

arguit. Sequeret q ista nõ cẽt particularis. aliqs homo cur/ rit. ꝯsequẽs est falsuꝫ: ergo ⁊ fundamẽtũ. ꝯña patet: qꝛ ibi nõ ponitur signũ particulare cadens in subie/ ctũ. Breuiter nego ꝯñaꝫ. sed sufficit q cadat in pn cipaliorem partem subiecti ⁊ hoc in simplicibus.

Rñdet

Oppõit tertio.

Tertio

arguit. Seq̃ret q iste nõ ꝯdicerent. aliquis hõ currit: ⁊ nullus hõ currit: ꝯñs ẽ fãm: gº ⁊ añs. ꝯña pꝫ: qꝛ nõ cõponunt ex eisdẽ extremis cũ signuꝫ pticulare sit pꝰ sbi in vna ⁊ nõ in alia. Rñdet negãdo q nõ ꝯdicũt ⁊ ꝯcedit q nõ cõ/ ponunt ex eisdem sbiectis nec sinonimis nec hº opꝫ dũmodo hoc ꝯueniat pcise ex signis quantificanti/ bus. Secꝰ est addẽdo terminos cathegoricos vel sin cath. goricos variãtes alios terminos. Coloꝛat solu tio. nã iste cõtradicũt sortes necessario est animal: ⁊ sortes possibiliter nõ est animal vt notum est. ⁊ tamẽ necessario est est copula in pmaꝛ ⁊ possibile est in se/ cũda: ergo ad cõtradicẽduꝫ nõ requiritur sinonimi tas copularũ: ergo per idẽ nec sinonimitas extremo rũ. Hic põt fieri replica de signo clauso inter deter/ minationẽ ⁊ determinabile quam videas in exponi/ bilibus in capitulo de signis collectiuis.

Rñdet

Paulꝰ venetus

Contra istam

cõclusionẽ arguit Pau lus venetꝰ in pº sophis/ mate pbãdo q oĩs positũ a pte pñi nõ est pꝰ pñi. Et arguit sic. hec ẽ bona ꝯuersio. nullus hõ est oĩs hõ: ergo nõ oĩs hõ est aliqs hõ. ⁊ tñ sbm conuertentis est hõ sine addito: ergo illud ideꝫ fuit pñum conuerse. ¶ Ad argumẽtũ rñdeo dupl'r. Tum pmo cõuer/ sio nulla est: qꝛ cõuersa est vera: ⁊ cõuertẽs falsa: ve/ ritas cõuerse pꝫ per eius ꝯdictoriũ: posito q solum sint masculi in mũdo. tũc ista ẽ falsa. aliqs hõ ẽ oĩs hõ ⁊ ꝯñs est falsum: imo suũ oppositũ est verũ. om nis hõ est aliqs homo: ⁊ causa est: qꝛ at a suppõne cõ fusa tñ ad determinatam respectu multitudĩs. ¶ 2º dico quãdo ipse caueret ab illo erroꝛe: dico q nõ est ꝯuersio ppꝛie dicta: sꝫ ꝯuertit ꝯuersiõe ĩpropꝛie dicta.

sic: nihil qd ē ois hō ē aliqs hō. ¶ 2° i ista. Ois hō ē ois hō: vl hoc totū ois hō supponit vl nō. si 2m tunc nō hz ɔ̃riā, neqꝫ ɔ̃dictoriā cū in illis teri debēt eodez mō supponē. ¶ Rñdet. hoc argm est adeo puc apparētie in logica Parisieñ. qꝫ nō opꝫ ē rñdē ad formā: sꝫ dr qꝫ nō supponit. ꝛ qñ dr in ppōnibus termini supponūt eodē mō hoc ē ɔ̃ditionalr. alias rōnes subtiles ponit q̄s glibet pōt solnē ex se. Ex oibus recolligo qꝫ nunq̄ signū vl'e positū ante copulā ꝛ p̄tuz est ps extremi nisi in vno casu qñ claudit iter determinationē ꝛ determinabile acceptas vnica: ꝛ sic ly oēz ē ps sbi i istis. sortes vidēs oēz lapidē currit. sortes oēm vidēs lapidē currit. sꝫ in 2° pōt dici qꝫ nō: qꝛ nō sequitur dictionē regētē: sꝫ seqꝫ radicale determinabile. Sed i istis nunq̄ ē ps extremi. oēm lapidē sortes videns currit. hoīs glꝫ asinus currit. hō vl ois asinus currit hō ꝛ ois asinus currit. asinus si ē oē rudibile currit. ꝛ i talibus signū vl'e nunq̄ agit extra terim ppinquum. Et apud veteres logicos dr teneri cathegorcumatice: ꝛ sic pꝫ qꝫ aliq̄ ppō ē negatiua q̄ p additionē huius teri hois ē ppō affirmatiua vl negatiua ide resultans. hoc pꝫ h. asinus nō currit iterserēdo istū tm̄ hois iter negationē ꝛ copulā dicēdo. asinus nō hois currit.

Signū vl'e positū añ copulaꝫ ꝛ p̄tum ē ps extremi nisi ꝛc.

Oppositio

Quantū ad 3m dubiuz dubitaꝫ de extremis taliū. Joānes amat. ita est qꝫ hō est aial diu est qꝫ tu fuisti asinus: dñe nō sum dignus vt intreo sub tectū meū. nō ē verꝫ ɔ̃dicē q̄ toti ppōni negationem preponere. Qui autem negauerit me coram hoibus negabo euz coram patre meo qui in celis est. nihil est homo quin ipse est asinus.

Rñsiones ad p̄mam.

Ad pm dr qꝫ Joānes ē sbm est inclusū in vbo copula ꝛ pticipium vbi p̄tum: caute tn̄ capiendo pticipiū. s. pñtialr ꝛ passiue nō qꝫ amatus sit pticipiū pteriti tpis: qꝛ ista erit va. ioānes est amatus ioāne mortuo: capiēdo amatus vt est pticipiū pteriti tpis pp eius ampliationē: ꝛ ista ē falsa in eodē casu. Joannes amaꝫ. ꝛ si vbuz nō hēat pticipiū in vsu fingaꝫ vnum rñdēs vt ego sio. capiaꝫ siens vl pticipiū huius vbi sū hñdo semp aspectū ad sigtionē vbi: hoc notaꝫ pp tales. ego criminor. qd pōt capi actiue ꝛ passiue: ꝛ bm hoc varia hēbit pticipia. De 2a ppōne dicit qꝫ hoc p̄tum est hoc totū qꝫ hō ē aial: ꝛ tantū vꝫ sicut hō est aial: ꝛ sbm est iste terius ita vel eius equalēs. s. verꝫ: sed in ista verꝫ ē qꝫ hō ē asinus. ly qꝫ pōt capi relatiue: ꝛ tūc dicaꝫ sicut ante dem̄ est de regula relatiuoꝝ. Pōt et capi ɔ̃iunctionalr: ꝛ eodē mō pōt dici de ista: ita ē in re qꝫ deus est. ¶ De 3a ppōne dicit qꝫ sbm est diu vel terius inclusus. s. longuz tps ꝛ pm est copula p̄tum hoc totū qꝫ tu fuisti asinus. ¶ De 4a ppōne q̄ est centurionis dr qꝫ ly dñe nō ē ps ppōnis: sꝫ est ōō suspēsiua: ꝛ sit pausa imediate post vtm: ꝛ residuū ē propositio: ꝛ eodē mō dicaꝫ de talibus. dñe salua nos perimus. De illa ppōne nō ē verꝫ ɔ̃dicere ꝛc. dr qꝫ talis est trūcata de se: ꝛ reducaꝫ in vnā pfectā. ꝛ postea dētur extrema: ꝛ hoc in oibus obseruādū est capiēdo sbm vbi nō obstāt regule logicales. Ex ea pte vbi grāmaticus aptius accipet suppositum: ꝛ pōt reduci in istā: nemo verꝫ ɔ̃dicit q̄ toti ppōni negationē pponēdo dr in illa. q aūt negauerit me: sbm ē ly ego iclusū in hoc verbo negabo: ꝛ p̄tum ē illud magnū cōplexuz negabo eum coraꝫ pŕe meo q in celis est. Qui aūt negauerit me ꝛc. ¶ De vltima ppōne dr qꝫ trāscēdēs inclusū in hoc terio nihil est sbm: ꝛ residuū sequēs hoc verbū est: est p̄tum: ꝛ in hoc termino quin includit negatio infinita: ꝛ tantum valet sicut quin non.

ad 2m

ad 3m

ad 4m

ad 5m

ad 6m

Ad vltimá

¶ Sequiꝫ de ppositione vniuersali.

Propōnuz cathegoricarū. alia vl'is. alia pticularis. alia idefinita. ꝛ alia singularis. Propō vl'is ē illa i q̄ subijciꝫ terius cōis: signo vl'i determiatus. Uel ppō vl'is ē illa que oñi aut nulli iesse sigt: vt ois hō currit: nullus hō currit. Terminus cōis ē q aptus natus ē pdicari de pluribus: vt hō de sorte ꝛ de platone. Signa vniuersalia sunt hec: omnis. nullus. quilibet: neuter. ꝛ silia.

¶ Hic ppō cathegorica diuiditꝫ penes eius quātitatē. ¶ Pro q̄ aduerte qꝫ quātitas capiꝫ duobus modis. Uno° phisice vt ɔ̃uenit rebus ad ex magnitudini vel multitudini: quā acceptionē videas in pdicamētis. Alio° capiꝫ 2e intētionalr: ꝛ triplr equoce capitur in artibus: in formalitate ɔ̃ñe q̄titas attēditꝫ ex pte p̄ti sic ex pte sbi: in syllis q̄titas attēditꝫ pcise ex pte medij: hanc aūt ex pte sbi solum: ita qꝫ iste terius quātitas 2e intētionalr capiēdo p ppōe cathegorica supponit cōnotādo qꝫ sbm eius sic vel sic accipiaꝫ: ꝛ est silitudo cū quantitate ciuiliter dicta. ꝛ qꝛ quemadmodū aliqua quātitas ē maior alia ꝛ minor is ɔ̃trariua: sic ē in ppo sito: vt pꝫ de vl'i respectu pticularis idefinite: ꝛ singularis si quātitas supponit p sbo nō curo. Postea diuidit auctor ppōnē vl'em: que diuisio sic intelligiꝫ.

Quātitas capitur duobus mōis phisice ꝛ 2o intētionalr

Propositio vl'is ē ppō cathegorica i q̄ explicite vl iplicite subijcitur terius cōis signo vl'i denoiante ppōnē ipsam determinatus. i. distributus. Jn q̄ diffōne dr terius cōis ad excludēdas tales. nō sortes currit. ꝛ ad includēdas istas. nō sortes ē dictio dissyllaba: nō plato est 3e inflectiōis: q̄rū sbta sunt cōia. Dr explicite pꝑter tales. glꝫ hō currit. Dr iplicite pp tales. qdlꝫ est. nihil ē. a tātū signis sic ois hō currit. Et dr denoiante ppōnē ad excludēdā istā. ñ ois hō currit. ꝛ siacētē huius ois hō currit. q̄rū sbta distribuunꝫ: vt pꝫ ex añdictis.

Propositio vl'is diffinitur.

Signa vl'ia sūt talia. vnusqsqꝫ: ois: quilibet: nō: nihil: nullus: Aliqꝫ vocāt signū vl'e pcise adiectiuū: ꝛ dicūt negationē nō eē signū vl'e: sꝫ ei equalēs: sꝫ sbi nō maneamus: noīa signt ad placitū ꝛ apud satis multos negatio dr signuz vl'e. De terio cōi tactū ē i terio. Sꝫ adhuc aꝫ qꝫ sortes sit terius cōmunis argumētis facillimis. p̄tur de plibus. plato est sortes: cicero ē sor. distinguiꝫ vl false ɔ̃cediꝫ vel vere negaꝫ. ¶ Cōtra p̄tur de plibus ꝛc. plato nō ē sortes: cicero nō est sortes. Si dicas sicut dicēdū est: verum

Signa vl'ia que sint

est negādo:

est negatiue:sed nõ affirmatiue. ¶ Contra. iste sor/tes est sortes:ille sortes est sortes. Si dicas sicut dicẽdum est:hoc nõ est vniuoce:sed equiuoce.

Oppõit **Cõtra** hoc arguit. mĩ ꝛ so꞉a sortis sũt sortes: si dicas hꝰ ẽ ꝯiũctim ꝛ nõ diuisim. vel meliꝰ hoc ẽ de vno:q꞉ illud copulatũ est vnũ sbm̃.
Confirmatur ¶ Cõtra. iste sẽ vẽ. aial ẽ sortes:hõ ẽ sortes. gͦ p̃tur de plibꝰ. Sorte distiguis sic dicẽdũ ẽ:vł de plibꝰ ꝛ p plibꝰ: ꝛ hoc negas:q꞉ sp ṽificatio puenit p sorte. vel
Confirmatur de plibꝰ ꝛ p vno: ꝛ hoc ꝯcedis. ¶ Cõtra. plato imaginat sortes: cicero imaginat sortes. ibi sortes p̃tur de plibꝰ ꝛ p plibꝰ vẽ ꝛ affirmatiue vniuoce ꝛ diuisim. Sorte ꝯcedis hꝰ nõ eẽ icõueniẽs mediãte copula ampliata:vł saltẽ i istis. plato imaginarie ẽ sortes: cicero imaginarie ẽ sortes: vt imaginarie est sit copula.
Confirmatur ¶ Cõtra. illo dato sequit ꝙ sortes asinũ significat ꝛ quãlibet rẽ mũdi:q꞉ pro q̃libet tali re supponit. Re
Rñdet spõdetur cõcedendo cõclusionez ꝙ sortes quãlibet rem mũdi significat mediãte copula de imaginat: sꝫ nõ mediante aliqua ampliatione citra imaginatur.

Oppõit diuiñõi **Cõtra** diuisionẽ totalẽ ar sic. mẽbra diuidẽtia nõ euacuãt totũ ambitum diuisi:gͦ diuisio nulla. aña pꝫ:q꞉ diuisum ṽificat de hac ppositione cuiuslibet hois asinus currit. ꝛ tñ nullũ mẽbroꝝ diuidẽtium verificat de eadẽ:igitur. minor pꝫ:q꞉ si sic maxime esset vlis: sed hoc nõ:q꞉ queadmodum vna pars subiecti distribuit:alia non distribuitur.

Rñdet aliqui. **Respõdẽt** aliq ad hꝰ argm̃ ꝙ ipsa ẽ indefiꝰ: q꞉ opꝫ respicẽ ad determinabile stãs ꝯfuse tñ nullo pacto hñdo ad determinationez respectũ. ¶ 2ͦ dicũt ꝙ ipsa ẽ indefiꝰ alia rõne. q꞉ totale sbm̃ ẽ terius cõis sup quẽ nullũ cadit signũ agẽs in totale sbm̃: ꝛ ꝙ̃ ꝙ̃ cuiuslibet distribuat istũ terim hominis:nõ tñ sbm̃. Qui pteruire velit põt q̃dlꝫ istoꝝ
Impugnatõ dictorum dictoꝝ defensare. Sꝫ p̃m̃ dctñ nõ est rõnabile:q꞉ opꝫ respicẽ ad determinationẽ ad ṽitatẽ ꝛ ad falsitatẽ: ꝛ q꞉ ẽ ꝯ cõez modũ i q̃ cũ eq̃li rõne stãdũ est. Scõs modus minꝰ placet:q꞉ si dicat ꝙ ẽ indefiꝰ: q̃ro vtrũ est attribuẽda vnica suppositio totali sbo distincta a suppositiõibꝰ ptiũ:vł opꝫ pcise respicẽ ad ptes. nõ p̃m̃: q꞉ difficile ẽ illã suppõnẽ dare: ꝛ pꝫ p descẽsũ ꝛ ascẽ-
Opinio auctoris sum:gͦ opꝫ ispicere ad ptes: ꝛ sic dico ꝙ ẽ mixte q̃titatis ꝛ ꝯcedo ꝙ diuisũ excedit mẽbra diuidentia si p diuiso accipias istũ terim ppõ cathegorica ꝛ nihil ꝯ nos:q꞉ diuisũ ẽ hꝰ totũ ppõ cathegorica simplicis q̃titatis:ita ꝙ ppõ cathegorica dꝫ pus diuidi i ppõnẽ cathegoricã simplicis q̃titatis ꝛ i ppõnẽ cathegoricã mixte: ꝛ q̃dlꝫ mẽbrũ iterꝫ diuidi pꝫ ꝙ ppões pñt misceri. vt mixtaꝝ:q̃dã vlis ꝛ indefiꝰ: vt in exͦ ppositio:q̃dã vlis ꝛ pticularis:vt cuiuslibet hois aliq̃s asinus currit:q̃dã vlis ꝛ singularis. vt cuiuslibet hois brunellus currit. q̃dã pticularis ꝛ indefiꝰ vt alicuius hois asinꝰ currit. pticularis ꝛ singularis vt alicuius hois brunellus currit. indefiꝰ ꝛ singularis: vt hois brunellus currit: ꝛ dando subiectũ compositum ex tribus partibꝰ vel quatuoꝛ pportionabiliter dicatur. Et iterum ppositio simplicis q̃titatis que est nfm diuisum diuiditur in vniuersalẽ particularem.

Cõtra hꝰ ar. Seq̃ret ꝙ ista eẽt mixte q̃titatis: qlꝫ asinꝰ hois currit. ꝯñs ẽ fl̃m:gͦ ꝛ añs Oppõit
falsitas ꝯñtis est nota in logica ꝛ ꝯña pbatur. q꞉ vna pars distribuit altera pte nõ distributa cum ly hois supponat ꝯfuse tñ. ¶ Rñdet negãdo ꝯñaz ꝛ ꝯñs: Rñdet
ꝯcedẽdo tñ ꝙ hois supponat ꝯfuse tñ: nec ẽ sile sicut i alia:q꞉ determinabile distribuit ꝛ determinatio accipit vnica pptere a opꝫ respicẽ ad solũ determinabile.

Cõtra hoc ar pbãdo ꝙ totũ non distribuat sic Oppõit
arguendo. he ptes nõ distribuunt: ꝛ he ptes sũt hꝰ totũ:gͦ hoc totũ nõ distribuit:ꝯña tꝫ ex positiõe: ꝛ maioꝛ pꝫ p falsitatẽ sue ꝯdictõis: ꝛ minoꝛ est ṽa tenẽdo totũ esse suas ptes. ¶ Rñdet. Si per Rñdet
ly he ptes demõstras illos duos terios: ꝛ eodẽ mõ in minore cõcedo ꝙ pmisse sũt vẽ:sꝫ male ꝯcludis. debes. n. sic cõcludere. hoc totũ nõ est ptes distribute. Dubitatur d q̃
Circa istã lram dubitat de q̃ntitatibꝰ aliq̃ruꝫ ppõnuꝫ. Et pͦ q̃rit q̃nta ẽ ista. vterq꞉ titate ppõnum
hõ currit. 2ͦ q̃ta ẽ ista. hõ qlꝫ currit. 3ͦ q̃nta ẽ ista. oẽ aial fuit i archa noe. 4ͦ q̃nta ẽ ista. ois hõ ꝛ asinꝰ currunt. 5ͦ q̃nta est ista. q̃si quilibet hõ currit. 6ͦ q̃nta ẽ ista. ois vł aliq̃s hõ currit. 7ͦ q̃nte sũt iste. Ois homo pter sortez currit. Totꝰ sortes est minoꝛ sorte. 8ͦ q̃nta est ista. Ois hõ vel asinus est asinus.

Ad p̃m̃ põt dici ꝙ ppõ in q̃ ponit vterq꞉ vł neuter ẽ nõ intelligibilis nisi ponat cũ pnoie demõstratiuo plalis nũi: vt dicẽdo: vterq꞉ istoꝝ currit neuter istoꝝ mouet. ¶ Cõtra hꝰ ar. bñ dicimꝰ: neutrũ oculũ hñdo tu potes videre: vt pꝫ in illo sophismate cõi: ꝛ tñ ibi nõ ponit genitiuꝰ plalis. gͦ male dictũ ẽ. Preterea pposita hac ppõne vterq꞉ istoꝝ currit. q̃ro de q̃ntitate eiꝰ. Si dicas vlis: ꝯ. nõ subijcit terius cõis signo vlĩ determinatꝰ: q꞉ ille gtũs istoꝝ non potest esse subiectum cum sit pure obliquus. Ad p̃m̃ rñdet

Ad p̃m̃ rñdet Ad primã rñ sionem opponitur pͦ.

Ad 2m̃ dr ꝙ sophiste admittẽtes istaꝫ. neutrum oculũ hñdo tu potes videre: subintelligũt istoꝝ: ꝛ nõ est opꝰ ibi exprimere: cũ p hoc pnomẽ tu aliq̃d demõstrat: ꝛ oculoꝝ habet pcise duo supposita regulariter in vno demonstrato. Et ad aliud dr ꝙ ista est vlis. vterq꞉ istoꝝ currit ꝛ istoꝝ non est subiectũ:sed hec istoꝝ si demõstrentur duo homines. Rñdet ad oppositũ

Cõtra hꝰ ar demfando vnũ equũ ꝛ vnũ hoiez Oppõit 2ͦ ad p̃mũ
pposita q̃ntitate hꝰ. vterq꞉ istoꝝ currit q̃ro de sbo huiꝰ. nõ potes dicẽ. hõ istoꝝ: q꞉ idẽ dicẽ haberes:asinꝰ istoꝝ. nec potes dicẽ aial istoꝝ pp icõgruitatem. ¶ Rñdet ꝙ sbm̃ ẽ hoc disiũctuꝫ hõ vel Rñꝰ ad oppõnẽ secũdaꝫ
asinꝰ istoꝝ saltez circũlocutiue. Dico circũlocutiue: q꞉ realr nõ rẽ ꝙ ppõ data sit de disiũcto extremo:q꞉ si fuisset dictuꝫ vtrũq꞉ istoruꝫ currit dixissem ꝙ aial istoꝝ fuisset sbm̃:q꞉ ṽitas vł incõgruitas impediebat nos in illa vel in q̃ demõstrant hõ ꝛ asinꝰ sic circũlocuti sumꝰ:sꝫ realius possumꝰ imponere vnũ substantiuum masculini gñis significãs hoies ꝛ asinos: ꝛ p eis supponẽs. Et sit a. Tũc dico ꝙ subiectũ ẽ a isto rũ:sed admissa proprietate huiꝰ. vterq꞉ hõ currit:q꞉ cõmuniter admittitur dico eam esse vniuersalem. Oppõit

Contra hoc arguit. Subm̃ huiꝰ nõ distribuitur:q꞉ q̃ro p q̃bus si dicas p sorte ꝛ 3ͦ ad p̃mũ

platone assigna rōnez q̄re nō eque bñ distribuit pro cicerone τ Roberto: τ sic pro qbuscūq duob⁹ si dicas ꝑ oib⁹ copulatiue hoc ē falsuz: q: tūc iste equalerēt. vterq hō currit τ ois hō currit. qd nō est dicendū. ¶ Ad hoc argm̄ rñdetur supposito q vterq distribuat ꝑ duob⁹ sicut dicit cōis logica q sbm nō distribuit ꝑ qbuscūq duob⁹ sub disiunctione ad alios duos: ita q ad vitatē hui⁹ sufficit q sor. τ plato currāt: vl cicero τ robert⁹ currāt: τ sic de qbuscūq duobus. ita q descēdēdo sb sbo opz dicē iste hō currit. τ iste hō currit. vl iste hō currit: τ iste hō currit. τ sic de singlis: ita q descēdētes sint vna disiūctiua cōposita ex tot copulatiuis quot sūt varia duo supposita hois τ cuiuslibet ptis vitas sufficit ad vitatez ei⁹. Si dicas sbm distribuit: ergo nullo modo descēdēdum est disiunctiue. Ad hoc in descensu rñdebit.

Rñ⁹ ad 3m opponem.

Rñ⁹ ad 2m q̄situ

Ad 2m q̄ q̄rit de q̄titate hui⁹. hō qlibet currit. Rñdet q apud logicū talis ꝑpositio censenda est indefinita. sz in sensu q̄ sit ē vlis. Et ita rhetor diceret: q: signuz vle nōnunq̄ venusti⁹ ponitur post terminū quem natus est distribuere q̄ econuerso.

Rñ⁹ ad 3m q̄situ

Duplex ē distributio ꝑ gn̄ibus singulo ruz. τ ꝑ singulis generū.

Ad 3m de ista. Omē aial fuit in archa noe: solet dici ab antiqs sophis. τ ēt a theologis q duplex est distributio. Quedā ē ꝑ gn̄ib⁹ singloꝝ. Alia est ꝑ singulis genez. hoc est qñ signū vle addit termino generico pōt ipm bipharia distribuere. s. pro singulis generū: hoc est dictu ꝑ oib⁹ de quib⁹ terius est vificabilis. vel ꝑ gn̄ib⁹ singuloꝝ: hoc est pro speciéb⁹ sub alio vocabulo: vel sic. τ clari⁹ ꝑ cuiuslibet spēi vno indiuiduo. spēi infīg iferioris ad terim generici. ¶ Isto notato q̄litercūq sbm distribuit siue pro gn̄ib⁹ singuloꝝ siue pro singulis generū dico ꝑpōnē datā eē vlem: τ sbm ē iste terius aial sine addito: q: nō opinor cū eis q dicūt q sbm ē hoc totum de aliq̄ specie aialis aliqd aial: sz bñ vez ē q illud cōplexū ē sbm in ei⁹ equalēte qd sic ꝑbo: hēat itellect⁹ hāc indefinitā aial fuit in archa noe cui⁹ sbm est iste terius aial sine addito. Tūc sic arguo vel intellect⁹ pōt ferre signū vle sup illum terim genericū ipm distribuēdo ꝑ gn̄ib⁹ singuloꝝ: τ nō pro singulis generū vel nō. Si scōm distinctio ꝑncipalis nulla est. Si ꝑmum habeo intētum. quid veritatis hec distinctio habeat: videas in oppositionibus.

Rñsio Ad 4m q̄situm

Ad 4m dicit q ista. Ois hō τ asin⁹ currūt nō pōt distingui penes hoc q totale sbm distribuit: vel ꝑ⁹ ps solū: q: sbm est vnū copulatū equalenter pluralis nūi qd non pōt distribui a signo alteri⁹ nūi: mō ois est singularis nūi: ꝑpterea nō distribuit totū: τ sic ꝑpō est mixte q̄titatis: vel saltē nō ē vlis. ¶ Cōtra hoc arguit. sbm hui⁹ distribuit. nō hō currit: τ tñ nō a signo eiusdez nūi: q: aduerbiū nullius nūi est.

Oppōit huic rñsioni.

Forte dicis sicut dicēdū est replica nō ꝑcedit ꝯ solonem. nō enim dicebat ad hoc q terminus distribuatur necē est distribui ipz a signo eiusdē nūri: sed ponebat hec negatiua q nō pōt distribui a signo alteri⁹ nūi mō nō nō est terius alteri⁹ nūi: q: nulli⁹ nūi est.

Replicatur

Contra hoc replicat. Seqret q sbm huius nō distribueret. Ois ppls est populus ꝯñs est falsum. τ ꝯña pz: q: sbm est equalēter alterius nūi ab adiectiuo. Forte iterz dicis. τ ita dicēdū est q ppls lz equiualeat terio plalis nūi: tñ grāmaticaliter loquendo est singularis nūi. Secus est de copulato: τ grāmaticaliter capimus equiualenter.

Replicatur

Cōtra hoc arguit. Cōfundit ꝯfuse tm̄ terium alteri⁹ nūi: ergo eodē mō pōt distribuē terim alteri⁹ nūi. añs pz de ꝑto hui⁹. hō ē ois aial. supponere cōfuse tm̄. Forte iterū dicis sicut dicēdū est q nō est incōueniēs respectu termini remoti sec⁹ est respectu termini ꝑpinqui: τ eā est: q: nō distribuit terminū ꝑpinquū: nisi respectu cui⁹ ē adiectiuū: imo ꝯñter dico q aliqd signū distribuit terminū remotū τ nō ꝑpinquū: τ signum est distributiuū respectu teri ꝑpinqui q̄tū est ex pte ei⁹ etiā terius sequēs est capax q̄tū est ex pte ei⁹. hoc pz hic. nullus hō τ asin⁹ sunt aialia: cui⁹ sbm nō distribuit: τ tñ ꝑtuz distribuitur si ꝑcedam⁹ eodē pede cū signo negatiuo τ affirmatiuo qd vł eē eq̄le q̄tū est ad h⁹. ¶ Cōtra solnē ꝑncipalē replico ista est indefi⁹. hō τ asin⁹ currūt: g⁹ pōt fieri vlis ꝑ additionē signi vlis: τ nō nisi sic c̄rimus sic dicēdo. ois hō τ asin⁹ currūt. Forte rñdeo sic rñdēdū ē. sic erit vlis. ois hō τ asin⁹ currūt: q: ibi adiectiuū est equiualēter eiusdem numeri cū copulato.

Replicatur

Cōtra hoc arguo ꝑbādo q ista nō est vlis. oēs homo τ asin⁹ currūt. iste terius hō non distribuit. pz per fūdamētū: q: ē alteri⁹ nūi a signo: τ ꝑ eandē rōnē nec iste terius asin⁹: ergo nec totum. Si neges ꝯñam sicut negāda ē habebit hec ꝯclo. vł q iste nō ꝯdicūt. oēs hō τ asin⁹ currūt. τ hō τ asin⁹ nō currūt. vel erit aliqs terius distribuibilis q nō est determinatio accepta vnica acceptiōe τ i neutra ꝯdictoriaz distribut⁹.

Rñdet

¶ Rñdeo ꝯcedēdo ꝯclonē. q: ē sequēs ex dictis: nec clare sequit aliq̄ ps ꝯclonis illius: sz recipio scđam ptē ꝑmā negādo. Si q̄ras quō supponit ꝑ⁹ ps illi⁹ copulati: τ q̄no scđa dico q ꝑ⁹ pars stat determinate: τ scđa stat cōfuse tm̄: q: mediate sequēs signū vle affirmatiuū nō curādo de numero. sed in ista. nulli homo τ asin⁹ currūt. dicit q totum distribuitur τ prima pars stat determinate.

Rñ⁹ ad 5m q̄situ

De quinto dubio q̄si qlibet homo currit. Notādū est q hoc totum q̄si qlibet capit ꝑ vno signo: ita q q̄si retrahat istud signū qlibet ne distribuat istū terminū hō pro q̄libet suo sigto: τ nō determinet istū terminū hō: q: additio hui⁹ termini q̄si retrahit terminū a sua suppōne. hoc pz: sūmulista suppōnit ꝑ aliq̄ studēte sūmulas. τ nō ꝑ grāmatico: sed hoc totū: q̄si sūmulista stat ꝑ grāmatico q primo futur⁹ ē sūmulista: τ ita ꝑportionabiliter de alijs dicat vt q̄si magn⁹ grāmaticus serme heretic⁹ pene xpianus limitatiōe facta q sit pars signi: tūc opz sic ꝑcedere querēdo de quātitate ꝑpōnis date.

Oppōit

Et arguo q nō sit vlis: q: sbm nō distribuitur: ergo nō est vlis: ꝯña nō est dubia. τ ꝑbo añs: q: pro nullo nec aliqb⁹ distribuit qd si neges: q̄ro ꝑ q̄ vel quib⁹ distribuit τ nō est maior rō q distribuat ꝑ alio a sorte q̄ pro alijs a platone: τ sic de q̄libet homine: g⁹ pro nullo distribuit: sed cū sbm sit termin⁹

diuisiuus

diuisiuus pro nullis distribuit:g° habet vnum suffi/ciés añs ad ɔcludédũ ppõnẽ datã nõ eẽ vlẽ3. ¶ Rñ det vt facile intelligat argᵐ: qꝛ est paꝝ tediosuꝫ mu/tabo in istã q̃ñ glibet sũmulista ẽ in aula: ⁊ q̃lr dico de ista pportionabilr dicat in alijs:tũc volo φ oẽs sũ mulistẽ sint in aula. ⁊ gra exépli signo eos oẽs col/lectiue esse q̃draginta quatuoꝛ volo φ vn° egrediat solũ:iã remanẽt q̃draginta tres in aula iã q̃ro ab ar/guẽte an velit istã ɔcedere q̃ñ glibet sũmulista est in aula:⁊ notũ est φ sic: ppterea volo φ egrediat vnus alius:iã sunt duo in curia: ⁊ q̃draginta duo in aula: ⁊ q̃ro adhuc ab eo an velit eã cõcedere ⁊ sic successi/ue remouebo q̃usq dicat. nũc incipit esse falsa:⁊ si/gnet ille numer° qui sufficit ad ṽificãdã istam: ita φ ñ vnus hui° nũi signati egrediat ppositio cẽsebit fal sa:⁊ sit ita φ q̃draginta sufficiãt: qꝛ opꝫ φ det nume rũ vt disputatũ est in terminis querẽdo qs numerus sufficit ad populuꝫ. Tunc applicãdo ad rõnẽ ar/gumẽti dico φ sõm distribuit pro quocũq summu lista sub disiunctione quẽadmoduꝫ dcm̃ est in pmo dubio de ista:vterq homo currit: hoc tñ interest qꝛ hic opoꝛteat cape q̃draginta cathegoꝛicas copulati/ue sub disiunctiõe in alia autẽ duas. Et qñcunq to/talis disiunctiua cõposita ex ascẽdẽtib° habebit vnã partẽ verã(parteꝫ in q̃)cõpositã ex q̃draginta cathe goꝛicis copulatiue:tota ppositio erit vera sic ascẽdẽ do. iste homo est in aula. ⁊ iste hõ est in aula. ⁊ sic de singulis. demõstrãdo q̃draginta copulatiue. vel iste hõ ẽ in aula:⁊ iste hõ est in aula. ⁊ sic de singulis de/mõstrãdo alios q̃draginta vel aliũ numerũ q̃drage nariũ:qꝛ interduꝫ aliqui sũmulistarum sunt cõican/tes:imo necesse est ita fieri in istis quadragenarijs.

Ad 6ᵐ questiõ Rñsio

Ad 6ᵐ de ista. Omnis vel aliqs hõ currit:de q̃ q̃rit Doꝛp ⁊ dicit φ aliq dicunt eã iproprĩaꝫ eo φ nõ ẽ possis cõiunctio sincathegoꝛeumatã in mẽ te:sꝫ postea admissa ei° pprietate dic̃ φ ẽ mixte q̃tita/tis.s. vlis ⁊ pticularis:qꝛ cadũt duo signa sup subie/ctum:quoꝝ vnum est vniuersale ⁊ aliud pticulare.

Oppõit rñsioni

Cõtra istud arguo sic. Uel subiectũ distribuit ab hoc signo oĩs.s. φ nõ impediat a si gno pticulari vl nõ. Si pmuꝫ mere vlis est: si scõm pticularis est. ergo nullo mõ est mixte q̃titatis. ⁊ sic

Rñsio

dico φ ẽ simplicis q̃titatis pter argᵐ factum. s. me re vlis:qꝛ signũ vlẽ nõ impedit ab hoc sincathego/reumate aliqs:⁊ quãdo impediret esset mere pticu/laris: nec existimãdum est φ opoꝛteat bis resumere homo: qꝛ iam nõ esset questio de pprietate sermonis sic dicendo. omnis homo vel aliquis homo currit: in quo ly vel nõ cõiungit sincathegoꝛeumata.

Ad 7ᵐ q̃situ͂ re sponsio

Ad 7ᵐ dr φ ista est vlis. oĩs hõ preter soꝛtẽ cur rit: ⁊ sõm distribuit p q̃libet suo supposito qꝛ sõm est hoc totũ. hõ pter soꝛtẽ:qõ supponit p q̃li bet alio hoie a soꝛte ⁊ sic dꝫ ṽificari de platone:h° est hõ alius a soꝛte mutãdo pter in aliud:⁊ sic de cicero ne ⁊ petro. De alia. tot° soꝛtes est minoꝛ soꝛte. dicit φ si totus capiat partim cathegoꝛeumatice ⁊ partim sincathegoꝛeumatice φ illa est vlis: ⁊ subiectũ est h° totuꝫ. pars integralis soꝛtis si capiat cathegoꝛeuma tice ipsa est singularis:⁊ sõm ẽ hoc totuꝫ. tot° soꝛtes: qꝛ terminus discret° cũ quocũq addito nõ ampliati uo ɔstituit terim singularẽ. non ampliatiuo dico:qꝛ ista est idefinita soꝛtes imaginabilis est homo: sꝫ nul la ampliatio citra possibile inclusiue hoc facit.

Ad 8ᵐ q̃situ͂ re sponsio

Ad 8ᵐ. De ista omnis hõ vel asinus currit: põt distingui:per hoc φ cõiunctio vel disiungit inter terminos vel ppões. Si scõm: est ypothetica ⁊ nullius quãtitatis:⁊ hec distinctio nõ datur de ṽtute sermonis:qꝛ ppositio est mere cathegoꝛica:sꝫ de bo/nitate intelligẽtis:⁊ de cõi mõ loquendi. si disiũgit in ter terminos. Hoc iteꝝ dupl̃r. vel signuꝫ vlẽ positũ in pncipio cadat in totũ disiunctũ:⁊ tũc ẽ mere vlis: qꝛ disiũctum est equiualẽter eiusdẽ numeri cũ illo si gno singl̃aris numeri ꝫ qõ grãmatici dicũt: ⁊ plura le petit vel singulare requirit. si signuꝫ vlẽ cadat sup primam parteꝫ tñ: tunc nõ est vlis:sed citius mixte quantitatis partim vniuersalis: ⁊ partim indefinita.

Uel ɔiũctio di/stinguit inter ter/minos vl ppões

Oppõit pdicte rñsioni

Contra istud arguit. pbãdo φ non põt preci se distribuẽ pmã partẽ:⁊ hoc sic. to/tũ illud disiunctũ sequit imediate signũ vlẽ affirma/tiuũ:⁊ est capax sue distributiõis:g° distribuit. Rñ/detur φ bene veꝝ est φ istud totũ disiunctũ adeo im mediate sequit signũ vlẽ affirmatiuũ sicut pma pars quẽadmodũ vna lãcea tãgẽs h° pilare ẽ adeo ime/diata pilari sicut cuspis ei°: ⁊ h° rõne ptis ⁊ ẽt toti°: h° nõ obstãte itellect° põt regulare ṽtutẽ distributiuã sup pᵐ terim nõ ferẽdo i totũ disiũctũ recipiẽdo pri mã ptẽ p vno terio:⁊ non totũ disiũctũ p vno terio.

Oppõit rñsioni

Cõtra hoc ar. pbãdo φ nõ ẽ mixte quantitatis: esto φ pcise p° ps distribuat. ⁊ h° sic:qꝛ totũ disiũctũ ẽ vn° terius supponẽs vno gñe suppõ/nis:g° ei debet vna suppõ alia a suppõnib° ptium:qꝛ hoc disiunctũ. homo vel asin° nõ est iste termin° hõ: nec iste termin° asin°: sed vnus termin° ab vtroq di stinctus copulatim ⁊ copulatiue:quẽadmodũ ẽ hic: nõ soꝛtes vl plato currit. q̃ est vlis cui° sõm distribui tur:⁊ q̃lꝫ ps stat discrete:silr hic. nõ hõ vel soꝛ. cur/rit. cui° totale sõm stat distributiue: 2ᵃ ps discrete:⁊ p° distributiue. Silr hic. nulli homo ⁊ asin° currũt: cuius sõm totale distribuit: ⁊ p° ps stat determina/te. ⁊ iste homo vel asin° currit. cui° subiectũ stat di/screte si iste singularizet totum: ⁊ tamen soꝛte vtraq pars stat determinate: de quo exemplo postea dice/tur applicando ad propositum. eodẽ modo erit hic. omnis homo vel asin° est asinus. esto φ prima pars distribuatur:⁊ secunda pars stet confuse tñ. ⁊ eodẽ modo hic argumẽtaboꝛ. omnis hõ vel omnis asin° est asinus. vt virtus primi signi distribuat precise pri/mã partem. ¶ Ad hoc argumẽtum respondendo dr φ opoꝛtet in hanc disiunctiuam incidere φ nul/la istarum de disiunctis erit emis: puta omnis hõ vl omnis asinus currit:vt virtus cadat in primam par/tem est mixte quantitatis sicut coloꝛare videntur ra/tiones adducte. vel ponendo eas mixte quantitatis opoꝛtet dare discrimen quare ista est simpliciter inde finita. iste homo vl asinus currit ponẽdo φ pnomẽ singularizet primam parteꝫ: qꝛ sic dicunt cõmuniter

Rñ° ad oppõnẽ

loquētes: vt p3 in dorp. ⁊ in ceteris carpentib⁹ aliq̄s qui dicunt hanc mixte quātitatis. iste homo vel asinus currit. si pnomē singulariz3 et p̄mā ptē3. ⁊ tñ isti alios arguētes dicunt istas mixte q̄ntitatis. ois hō vel asin⁹ currit. posito q̄ ois distribuat p̄mā ptē solū. ⁊ p nūc capio 2ᵐ mēbrum. s. q̄ ista. iste hō vl asin⁹ currit. ē mere idefi⁹. ⁊ ista ois hō vl asin⁹ currit. ē mixte q̄titatis tenēdo terios vt añ limitauim⁹. ⁊ tunc op3 dare discrimē i q̄ latet pūctū argumēti. ⁊ hoc iō est: q2 h⁹ disiūctū iste hō vl asin⁹ reputat terius vnā suppōne3 hñs. ⁊ hoc iō: q2 possum⁹ dare singlares eius ascēdēdo ⁊ descēdēdo rōne toti⁹ ac si eēt terius in q̄ nullū poneret signū iste hō vl asin⁹ currit demōstrādo sortē. Dam⁹ sic singularē h⁹ exñs iste hō vl asin⁹ currit: siue demsat sortes siue brunellus. ⁊ idē est dicu iste hō vl asin⁹ currit. ⁊ sortes vl asin⁹ currit. hic aūt ois hō vl asin⁹ currit. vl ois hō vl ois asin⁹ currit. nō possum⁹ cape vnā singularē sb totali nō mutatis signis vlib⁹: q2 capta ista ois hō vl ois asin⁹ currit: si debeat hēc aliquā vnā suppōnē maxie eēt determinata eo q̄ totū ē terius cōis sup quē nullū cadit signū ois i pn⁹ nō cadit: q2 regulat in p⁹ terio: nec mediate seq̄ p̄ᵐ signū: g⁹ nō stat 9fuse tm: ⁊ qñ staret cōfuse tm rediret eedē difficultates sic stādo determiate. Des g⁹ q̄ suppōat determiate: tūc op3 sic ascēdere. iste ois hō vl ois asin⁹ currit. vl ille ois hō vl ois asinus currit: ⁊ sic de singlis. ⁊ q̄ro qd demōstras ⁊ nō pōt dari pp distributionē priū. Si dicas q̄ delēde sūt distributiōes nūc op3 sic ascēdē. iste hō vl iste asin⁹ est currēs. vl ille hō vl ille asin⁹ ē currēs. tūc si sortes ⁊ brunellus currāt illa ē v̄a: qd nō est dicēdū. Et tunc ad oba rñdet h⁹ totū est vn⁹ terius distinct⁹ ab vtraq̄ pte disiūcti supponēs: g⁹ ei debet vnica suppositio. nego 9ña3 ⁊ refello formā argumēti: q2 eodē mō pbabis q̄ sbm hui⁹: cuiuslibet hois q3 asin⁹ ē rudibilis: h3 vnicā suppōnē qd dicē nō potes: q2 stat hāc eē verā. hois asin⁹ nō ē asin⁹ rōne priū: vbi si trāseas ad totū eā nō sic v̄ificabis. Hoc declabit in 9dictorijs. Alia arg⁹ psuasiua ex dict3 solui pñt: q2 p oib⁹ eis dico nō eē negādū qn vnū totale extremū disiūctū vel copulatū hēat vnicā suppōnē a suppōīb⁹ ptiū distinctā: vt p3 i exēplis adductis. Sz respiciēdū est qñ p regulas cōes possum⁹ ascēdē ⁊ descēdē dādo singulares sb totali. ⁊ qñ sic ē mixtū h3 vnā suppōnē. Sz si cuipiā libeat tenē hāc mere idefinitā. ois hō vl ois asin⁹ currit. si dicat q̄ totale disiūctu3 stat determiate: q2 nullū signū cadit i ipm. ⁊ q̄ ad ascēsū p⁹ ascēdat sb p⁹ terio distributo ad oia sua suppo⁹: ⁊ postea p oia suppo⁹ scd̄i termini distributi nullo pacto primo asc²dēdo sub toto: ⁊ postea dato disiūcto terminoꝝ singulariū disiunctiue ascēdat sub toto. qui modus in descensu explanabit. ⁊ fm istud nō dabitur ppositio de extremis ypothetcis mixte quantitatis.

Dubitatiões de q̄titate ppōnis

Dubitatur nono quanta est ista. sortes nō vl plato currit. Et similr ista. sortes⁊ omnis homo currit.

Decimo dubitatur de distributione accommoda: vt in illo exēplo cōmuni. Celum tegit omnia. ⁊ querat de quātitate huius. quelibet res est sub celo.

Undecimo dubitat de talib⁹ q̄cqd placet platōi mihi placet: nihil ⁊ nemo mordēs se in sacco. nullibi est hō nusq̄ sunt antipodes. contra negantem principia nō est disputandum. vbicunq̄ homo currit homo mouetur.

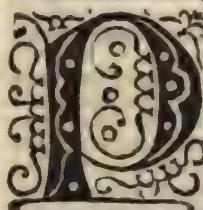
Duodecimo dubitat de q̄titate 2ᵉ partis huius copulatiue ois hō ē aial ⁊ ille mouet. ¶ Ad nonū rñdet q̄ ille ppositiōes sūt vles. De p⁹ p3: q2 iste 9dicūt. sortes vl plato currit. sortes nō vl plato currit. quod pbat: q2 iste 9dicūt: sortes vel plato currit. nō sortes vel plato currit: vt 9stat. s3 in singularib⁹ nō refert p̄ponere negatione3 q̄ñ est ex pte teri singularis: g⁹ idē erit dicere formaliter. nō sortes vel plato currit. ⁊ sortes nō vel plato currit. ⁊ vna est vlis: ergo ⁊ altera. — Rñ⁹ ad dubitatiōe3 nonā

Cōtra hoc arguit sic. sbm hui⁹ nō distribuit: g⁹ non est vlis. añs pbo: q2 si sic maxie a negatiōe. s3 hoc nō ē dicēdū. qd pbo: q2 nullu3 signū distribuit terim nisi ponat post se: sed illud disiunctū nō ponit post negationē: g⁹ nō distribuit a negatione: forte dicis q̄ nō distribuit totū vt suadet argumētū: s3 distribuit vl plato. ¶ Cōtra. h⁹ nō est distribuibile: g⁹ ipm nō distribuit. ¶ Ad argᵐ rñdet 9cedēdo q̄ disiūctū illud distribuit a negatiōe ⁊ vel plato nō distribuit: s3 totū disiunctū. Et qñ dicis nullū signū distribuit terim nisi positū post hoc nego: ⁊ potissimū qñ p̄cise p̄cedit terius discret⁹ vbi est ide3 p̄ponē signū tali disiūcto vel ante ly vel. Vel dr sic. q̄ l3 formaliter nō p̄cedat totū v̄tualr tñ antecedit. sed istā indefinitā assero. sortes vl nō plato currit. — Oppōit rñsioni — Rñdet oppōni

Contra hoc arguit. Seq̄ret q̄ ista eēt vlis. sortes ⁊ plato ⁊ cicero nō vl robertus currit. p rōnē te mouētē: qd si 9cedas sicut 9cedēdū ē qñ copulatū q̄ntūcūq̄ cōplexū terioꝝ singulariū p̄cedit. ¶ Cōtra. eodē pacto habes dicē istas esse vles. hō vl asin⁹ currit. hō nō vel sortes currit: 9ñs ē incōueniēs: q2 9dictoria 2ᵉ ppōnis. ois hō vel sortes currit ē vlis: ⁊ nunq̄ due vles 9dicūt. ¶ Ad hoc rñdet q̄ l3 9ña possit ipediri pp hoc q̄ p̄cedit terius cōis illā negationē: 9cedo tñ 9ñe: nec hoc est incōueniēs q̄ totū distribuat. esto q̄ p⁹ ps stet determinate vt in alijs dctū ē. ¶ Ad aliud de ista. sortes ⁊ ois hō currūt: vr q̄ sit vlis q̄q̄ signū vle nō p̄cedit totā neq̄ cōiunctionē copulatiua3: ⁊ sbm accipit vnica acceptiōe. s. distributiue: ⁊ op3 sic ascēdere copulatiue. sortes ⁊ iste hō currunt demōstrādo platonē. sortes ⁊ iste hō currūt demsando ciceronē3 ⁊ sic de alijs suppositis hui⁹ teri hō. ⁊ eodē mō h̄. sortes ⁊ ois asin⁹ currit. Et qñq̄ alige terius discret⁹ p̄cedit illā 9iūctionē ⁊ cū 2⁹ terio distributo q̄tūcūq̄ cōplex⁹ fuerit terius discret⁹: vt sortes plato cicero robert⁹ ⁊ ois asin⁹ currit. ¶ Ad x⁹ notādū ē q̄ antiq̄ distinctio q̄ nūc pene extincta ē dic̄ q̄ duplex ē distributio q̄dā est simplr dicta. alia ē accōmoda. Distributio simplr dicta est qñ terius distribuit p oib⁹ suis sig̃tis fm exigētiam signi. Distributio accommoda est quādo — Rñdet — Rñ⁹ ad decimā dubitationem — Distributō duplex simplex ⁊ commoda

est qñ terius distribuit p oib⁹ suis sigñis dēpto signo
termi cū signo vli accepto: vt celū tegit oia. ꝛ ista di/
stributio orti hȝ ex cōi mō loquēdi hoim ꝯcedētiuȝ
istā. celū tegit oia. ꝛ si iferat eis: g° celū tegit se. nō ē
op⁹ ꝯstātia: qꝛ ē itrinseca i añte. mox negāt ꝯñaȝ rñ/
dētes ꝙ tegit oia alia a se. Possum⁹ hāc distinctiōeȝ
īpugnare accept) talib⁹: celū vł nō celū tegit oia. silr
ens tegit oia. sed nō insisto: qꝛ false sūt tales de ṽtute
ſmōis: lȝ p eas ṽe enūciatiōes itelligant: ꝛ adhuc h°
ꝯtingit alio° in signis vlibus vbi ppōnes vłes hñtes
mltas singłares veras ꝛ paucissimas falsas ꝯcedunt
ppōnes ṽe. ṽbi cā. libro nūi ꝯcedit ꝙ oēs filij israel
q māducauerūt de māna in deserto mortui sūt ꝛ tñ
chaleph ꝛ iosue nō mortui st̄ i deserto. sȝ qꝛ q̄dragin
ta nulle singulares illi⁹ vlis dēptis duab⁹ erāt vere il
Rñ°ad la ꝯcedit. ¶ Ad. xjᵐ. de ista qcqd placet sorti mihi
vndeci/ nō placet: dī ꝙ ē vlis: ꝛ sbm ē h° totū ens qd placet
mā du/ sorti. De alia nihil ꝛ nemo mordens se in sacco q̄ad
bitatōeȝ q̄titatē dr ꝙ vtraqȝ negatio pōt capi negāter: ꝛ tunc
sbm ē hoc totū ens: ꝛ hō ē mixte q̄titatis ꝛ totū co/
pulatū nō distribuit: qꝛ ly nullū inclusū i h° terio ni/
hil nō distribuit copulatū. esto ꝙ ens ꝛ hō supponūt
p eodem: imo ꝙ sorti⁹ ē sbm hui⁹ nō distribuit. ois
gladi⁹ ꝛ ensis st̄. esto ꝙ pteo copulati sint sinonime:
qꝛ nō opȝ ꝙ si vnū sinonimoꝝ distribuit ꝙ alter di/
stribuat: vt pȝ h. ois lapis ē petra q̄ ad p̄mū hui⁹ etiā
totale copulatū nō ē sinonimū cū ptib⁹ ei⁹ excludē/
do ꝯiūctionē: vł vtraqȝ negatio capit ifinitāter: ꝛ tūc
ē indefi°: ꝛ sbm est h° totū nihil ꝛ nemo q̄ idefinita
est. vł p̄° negatio capit tm̄ negāter: ꝛ 2° infinitāter vł
ecōuerso. ꝛ facile ē dare q̄titatē ei⁹. De istis duab⁹
nullibi ē hō. nusq̄ sūt antipodes. resoluant ꝛ st̄ cla
re de se: nullo loco ē hō: nullo loco sunt antipodes.
De alia ꝯ negātē p̄n° nō est disputādū. silr resoluit
in talē nō spectat ad aliquē disputare ꝯ negantē p̄n°
Rñ°ad ꝛ illa ē vlis: pȝ de se. ¶ Ad duodecimū vbi q̄rit de
duode/ quātitate 2ᵉ ptis hui⁹ copulatiue ois hō est aial ꝛ ille
cimā du mouet. capiēdo ille relatiue. dr ꝙ ipsa ē idefi° ꝛ tā
bitatōeȝ tū vȝ sicut ille hō q est aial mouet. qꝛ vt dicet in rela
tiuis relatiuū sbe idēptitatis in alia cathegorica posi
tū a suo añte stat sicut terius cōis suo loco positus.
Et si dicas dorp dicit illā eē vlem: veꝝ ē ꝙ ita dicat ꝛ
i hoc repugnat sibiipsi ꝛ sue positiōi in relatiuis: qꝛ
ipse tȝ sicut tenēt oēs hoc qd dicim⁹ de relatiuo i mā
relatiuoꝝ qd infert illā nō esse vleȝ: sȝ pōt dari cōe re
fugiū: qꝛ locut⁹ est ſm varias positiōes. Ex oibus re
colligat ꝙ ppō dr vlis eo ꝙ ad ṽitatē ei⁹ requirit pre
dicatū cuilibet supposito subiecti ꝯuenire ſm exigē/
tiā signi instar vniuersi oia ꝯtinētis. Dictū ē ſm exi/
gētiā signi que sūt multū varia. qꝛ q̄dā distributiua
sbe: q̄dā accītis: q̄dā hñt cathegoreuma distributū
inclusum vt semp q̄ magis hñt pertractari in suppōni/
bus q̄ hic: ꝛ potissimū fūdamētū ad quātitates van
das est repiri extrema: qꝛ sbm qñqȝ est in capite ppō
nis: vt qdlibet q̄lelibet: de q̄libet tali scit ipm esse tale
q̄le ipm est: Interduȝ oino in fine: vt nullus adhuc
mūdo prebebat lumina titan. In celo nō est de⁹ sed
in isto exēplo indifferenter possum⁹ cape subiectus.

¶ De ppositione particulari ꝛ indefinita.

Ropositio pticularis est
illa in q̄ subijcit termin⁹
cōis signo pticulari de/
terminat⁹. vt qdā hō cur
rit. Signa pticularia sūt
hec. qdā. alter. aliqs. ꝛ si
milia. Propō indefinita
est illa in q̄ subijcitur ter
minus communis sine signo: vt hō currit.
Propositio pticularis est ppō cathego rica que formalr vł ṽtualiter Propositio
hȝ sbm cōe determinatū a signo pticulari denoiante pticula/
ppōnē illā. dr ṽtualiter ad includēdas tales aliqd ris diffi
est capiēdo terium ptim cathegoreumatice ꝛ partim nit ꝛ de
sincathegoreumatice vt tātū vȝ sicut aliqd ens mēta claratur
liter qꝛ si capiat trāscēdēter mere idefinita ē. Etiam diffinitō
dr ṽtualr pp tales a b. posito ꝙ a significet tātum si
cut aliqs hō currit ꝛ b. tantū sicut aliqs hō disputat.
dī determināte illā ppōnē ad excludēdā placentem
hui⁹. aliqs hō est aial. q̄ ē indefinita. q̄ q̄ sbm deter
minet signo pticulari: sȝ illud signū nō denoiat illaȝ
pticularē sed ppōneȝ cui⁹ ē ps. Ex illo pȝ ꝙ deteria/
tus equoce capit in diffōne ppōis vlis ꝛ in hoc loco
qꝛ i diffōne ppōis vlis tātū vȝ sic distribut⁹. h aūt sic
deteriatio deteriabile ꝛ determināds ꝛ terius cōis qui
subijcit est aggregatuȝ ex signo ꝛ terio cōi si teneant
que dicta sunt. Sȝ si qs dicat sufficere ad signū non
esse ptē sbi ꝙ ponat in p̄n° ꝛ denoiet ppōeȝ siue pti
se cadat in vnū extremū siue nō: talis nō pōt cogi in
oppoᵐ: sȝ pter rōnē loqtur nō ē op⁹ addere nisi im/
pediat pp facilitatē vt hic. nō aliqs hō currit. Et sup
uacaneū foret: qꝛ determinat⁹ vȝ determinando par
ticularizatus. ¶ Signa pticularia sunt talia: qdam Signa
aliquis: alter: nōomnis: nōnullus: sed ista duo vlti/ pticula/
ma sunt per equiualentiā. Signa particularia vnius ria ppō/
ꝛ ambo non sunt signa pticularia. nis

¶ De propositione indefinita.

Propositio indefinita est ppō cathego rica in q̄ subijcit termin⁹ Propositio i
cōis sine signo quātificante: vt occeanum circuit ter/ finita.
ram: nō est opus hanc diffōnem vlterius exponere.

Circa predicta dubitatur qd ē signuȝ quantificans. Dubita tur ꝯ p
Secundo dubitat an q̄libet ppō indefinita dicta p°
pōt fieri vniuersalis p additiōeȝ oppōi fi
signi vlis: ꝛ pticularis per additionem signi particu Scdo
laris: ꝛ singularis per additionem signi singularis. dubitat
Tertio dubitat q̄re ponunt signa pticularia Tertio
i ppōib⁹. Si dicas sic dicēdū ē ad ca dubitat
piēdos terios p eoꝝ signis diuīsiue nisi ipediatur.
Contra In propositione indefinita sbm ca/ Instat
pitur pro suis significatis diuisiue ꝯ rndē/
sine tali signo: ergo superflue ponuntur talia signa. tem
Quarto dubitatur de quantitatibus istarū. Quārto
omnes apostoli dei sūt duodecim: dubitat

capiendo omnes collective. Omnis est totū in quātitate: sortes est dictio dissyllaba.

Quinto dubitat. **Quinto** dubitatur quare quantitas nō attribuitur ypotheticis.

Rn̄°ad p^m du^m **Ad** p^m dr̄ q̄ signū q̄tificās ē signū q̄ posito vl̄ remoto variat q̄titas ppōis: vt capto hoc signo ois. ista ē vlis. ois hō currit. auferatur signū remanet ppō indefinita. vl̄ remanēte signo vli addatur negatio. in p̄n° efficit ppō pticularis: τ eodē mō de signo pticulari. τ singulari ondi pōt τ quātificās hic nō dicit actū: sed tantū valet sicut quantificatum.

Contra rn̄sionē arguit. **Cōtra** hāc diffōnē ar sic. pbādo q̄ iste terius alb° sit signū q̄tificās p hāc diffōnē: τ ita de q̄l3 terio mūdi: q2 ipso posito vl̄ remoto variatur q̄titas. q̄d sic ondit capta ista ppōe hō alb° currit q̄ ē indefi^a: remoueat iste terius alb°. iā pbo q̄ varietur q̄titas q̄ sic ar. hec ppō variat: q2 ad variationē ptis variat totū: τ hec ppō ē ista q̄titas: g° ista q̄titas

Rn̄det variat. ¶ Rn̄r q̄ q̄titas mutat vt pbat arg^m: s3 non mutat q̄titas: q2 q̄titatē mutare denotat q̄ ppō non denoiat sili q̄titate q̄ta q̄d ē falsu3 i cā argumēti: q2 quēadmodū ppō prior est idefinita ita est posterior.

Contra rn̄sionē **Cōtra** h° ar. seq̄t q̄ iste terius sortes ē terius q̄tificās. ɔn̄s ē fl̄m: g° τ an̄s. falsitas ɔn̄tis liquet. pbat ɔn̄a: q2 ipo addito vl̄ remoto variat q̄titas: vt p3 h. hō currit. q̄ ē indefi^a. hō sortes

Rn̄det currit est singularis. ¶ Rn̄det q̄ ei nō cōuenit diffō ppter defectū gn̄is diffiniti: q2 p signum intelligit signū sincathegoreumaticū explicite vl iplicite. iplicite adeo pp replicā quā faceres de isto termio nihil.

Contra rn̄sionē **Cōtra** hāc solonē ar. q2 per illā expositionē sequit q̄ negatio ifinitās eēt signū q̄tificās. ɔn̄s est fl̄m: ergo τ an̄s. τ pbo ɔn̄am: q2 est sincathegoreuma: τ ipso posito vel remoto variat q̄titas. Hoc declarat. ista ē singularis. sortes currit. addam° negationē infinitātē dicēdo. nō sortes currit. illa est indefinita. ¶ Ad hoc arg^m rn̄det dupl̄r. Tu3

Rn̄sio pncipalis p̄mo q̄ d3 itelligi q̄ variet quātitas respectu termini cōis: mō sic nō ē in ppositō: q2 in nō hō currit ē indefinita. tollat negatio ifinitās adhuc residuū ē ppō idefinita. Tn̄ 2° dr̄ q̄ hoc nō ē pcise pp additionē negatiōis infinitātis: s3 pp additionē termini cathegoreumatici cōis in fo2a vl̄ in valore additi: q2 nō sortes tantū v3 in ɔsequendo sic ens q̄d nō ē sortes. τ p primā solonē soluit vnū ar. q̄d fieri pt ad pbādū q̄ nō mālitatis sit signū q̄tificās: q2 ista ē singularis. sortes currit. ista idefinita l3 sortes currit. qn̄ mutat genus suppōnis. ēt in eodē v̄bo pōt solui aliud arg^m q̄ pbares relatiuū sbe idēptitatis eē signū q̄tificās: q2 posito vel ipso remoto variat q̄titas ppōnis. vt p3 hic. hō est sortes τ hō mouet. scda cathegorica ē indefinita: addat istud relatiuū ille sic dicendo. hō est sortes τ ille hō mouet. 2ª cathegorica ē singl̄aris vt patebit i relatiuis: s3 h° puēit ex terio singl̄ari p2ois cathegorice τ hoc dinoscit: q2 si muret terius discretus i cōe3 2ª cathegorica semp remanebit idefinita.

Oppōit rn̄sioni **Cōtra** oia ista ar pbādo q̄ signū exclusiuum sit signū q̄tificans: τ hoc sic: capta ista ppōne tm̄ platonē videt hō: ipsa est vlis τ deleto signo exclusiuo ē indefinita. hoc ɔstat capiēdo illum terminū hō p sbo: ergo variat q̄titatē. distinguit. aut respectu termini ppinqui: τ sic negat vl̄ respectu termini remoti: τ sic ɔcedit. q2 vel rōne signi q̄tificantis ē q̄ variat q̄titatē respectu illi° respectu cui° attēdit q̄titas τ nō solū hoc s3 in cōi situ p quē attendit q̄titas. Ex oib° his ifero q̄ diffinitio signi q̄tificantis ē sic intelligēda. Signū quātificās ē signū sincathegoreumaticū variatiuū q̄titatis respectu teri cōis loco sbi cōiter positi. Ex q̄ infero ppōēs q̄ l3 duo signa pticularia nō reddūt ppōem vl̄em tn̄ duo signa vlia ppōem pticularizāt. Prima pe p3 admissa pro pticulare hui° aliqs. aliqs hō currit. 2ª p3 hic. nō ois hō pōt esse aristoteles. 2ª ppō. l3 signū vl̄e pticulariter q̄tificet ppōem pticularē: nū q̄ tn̄ q̄tificat h° totū. p3 capta ista ois hō currit q̄ ē vlis negatio addita causat talē eē ppōe3 pticularē. S3 pticulare signū totale ē hoc aggregatum nō ois. ¶ 3ª ppō. duo signa q̄tificātia sūt vnū signum quātificās vt p3 h nō ois. ¶ 4ª ppō. quēadmodum in ista nō ois hō currit signū vl̄e affirmatiuū nō ipedit: q2 distribuit sbm. Ita nec aggregatū duo2 signo2 ipedit: p̄mo q2 si pe aggregati distribuat τ totū distribuit: s3 h° rōne ptis. 2° totū rōne toti° pticularizat. ¶ Alia ppō. dictiōes reddētes ppositiones exponibiles vt tn̄ preter dino ab. sorti2 signa collectiua nō sūt signa q̄tificantia.

Pro. pō. idefinita pōt fieri vlis **Ad** 2^m dubiū in q̄ q̄rebat an q̄l3 ppō indefi^a pōt fieri vlis. ēt d3 cōit q̄ sic τ bn̄: q2 si sit indefi^a iā subijcit terius cōis sine signo. tūc g° p additionē signi vlis fiat vlis. τ sic de alijs duob° signis dicat.

Contra h° ar. **Cōtra** hoc ar. Ista ppō ē indefi^a hō est pict°. τ tn̄ nō pōt h̄re singularē: igit ɔclō falsa. ɔn̄a t3 cū maiore: τ pbat minor: q2 si posset aliquē h̄re marie eēt ista. sortes ē pict° s3 hoc ē fl̄m: q2 illa

Rn̄det ē indefinita: τ sbm supponit p q̄libet simulacro sortis. Rn̄det negādo minorē. τ ad pbationē dicit q̄ ista est singularis ei° iste hō ē pict° demōstrādo vnā ymaginē depictā ipsius sortis. τ illa de noie pprio ē indefinita. s. sortes est pict°. Forte ibi dicis nō est nomē ppriū cōtēdis solū ad nomē ibi nō accipit pprie: sed q2 sortes cōiter reputat nomē ppriū sic loquor τ ista indefinita sortes est pictus sic erit singularis. iste sortes est pict° demonstrādo vnā ymaginē sortis. τ subiectū illius solū pro ymagine demōstrata accipit.

Oppōit secūdo. **Secundo** arguit ad idē. hec ē indefi^a. hō ymaginarie est asin°. tn̄ nō pōt esse singl̄aris nec p nomē ppriū nec p pnomē demōstratiuū: g° solo precedēs nulla. an̄s p3: q2 capta ista plato ymaginarie ē asin° sbm accipit cōiter. τ eode3

Rn̄det mō h. iste hō ymaginarie ē asin°. Rn̄r ɔcedendo q̄ arg^m pcēdit q̄ ē aliq̄ indefi^a q̄ nō pōt h̄re singularē τ dr̄ q̄ dictū cōe d3 itelligi q̄ q̄libet ppō idefi^a cui° extrema nō ampliant ad quinq3 pōt h̄re singularem.

Oppōit tertio. **Contra** hoc arguit. sbm illi° hō ymaginarie ē asin° supponit determinate: g° l3 ascēdere disiūctiue sub sbo ei° τ nō nisi p ppōes singulares: g° singulares h3. Rn̄det ɔcedēdo q̄ supponit

Rn̄det determinate

determinate. & quod disiunctive ascendendo est induendo formam propositionum singularium huius est capiendo pronomina demonstrativa se- rendo super rem importatam per subiectum & quolibet talis suffic ad veri- tatem propositionis indefinite ac si essent vere singulares.

Oppositio quarto. **Contra** hoc arguitur. Ista est indefinita essentia divina est pater & non potest esse singularis per additionem pronominis demonstrativi: & tamen subiectum non ampliatur: ergo solutio precedentis argumenti est nulla. Probatur minor: quia ista hec essentia divina est pater: est indefinita. quia non repugnat illi subiecto sic singularizato accipi pro pluribus rebus: scilicet pro patre filio & spiritu sancto: quia ille terminus essentia divina non est singularizabilis.

Respondetur. ¶ Ad hoc argumentum respondeo quod ista non potest habere singularem: & dictum commune debet intelligi in creaturis: hoc est in terminis adequate significantibus creaturas. & radicem huius rei invenies in sylloquio expositorio. Ex omnibus patet quando dicitur propositio indefinita potest esse singularis per additionem pronominis demonstrativi: hoc debet intelligi quando copula non ampliatur ad quamque. & quando subiectum non est terminus essentialis in divinis.

Propositio indefinita potest esse singularis

Oppositio contra predicta **Quarto** arguitur. ista est indefinita. sortes vel plato currit: & tamen non potest fieri singularis per additionem pronominis demonstrativi: ergo dicta nulla. & pro toto capitur hoc exemplum. iste homo vel asinus. Probatur minor: quia si haberet aliquem singularem maxime habet hanc. iste homo vel asinus. demonstrando brunellum. sed ista non est singularis. quod probatur. est disiunctum duorum terminorum communium: vel unius singularis & communis: ergo totum disiunctum adhuc tenetur communiter: & per consequens propositio data est indefinita.

Respondetur. Respondetur quod ista homo vel asinus currit non potest fieri singularis per additionem pronominis demonstrativi. quia illa indefinita que prius erat non est illa singularis: immo indefinita est pars & singularis totum: & nulla pars potest esse suum totum. sed hoc non respondet ad intentionem conditionis. conditio enim intendit quod aggregatum ex termino singulari & propositione indefinita efficiatur propositio singularis. & ad illum sensum procedendo dicitur quod ista potest fieri singularis. iste homo vel asinus currit. ferendo pronomen demonstrativum super totum subiectum.

Pronomen demonstrativum potest singularizare totum. Unde notandum est quod pronomen demonstrativum potest singularizare totum una singularizatione quemadmodum signum universale potest totum distribuere unica distributione: & tunc subiectum precise supponit pro demonstrato: ita quod si demonstretur sortes illud disiunctum iste homo vel asinus & sortes convertuntur: & tantum valet sic huius quod est iste homo vel asinus eodem sorte demonstrato. vel pronomen potest singularizare primam tamen vel secundam tamen: & tunc propositio semper est indefinita.

Oppositio **Contra** hoc arguitur. singularizando totum utraque pars stat determinate: ergo totum non stat discrete. Consequentia tenet: quia totum disiunctum numquam stat discretive quam aliqua suarum partium: immo semper communiter: ut patet hic. sortes vel plato currit. cuiuslibet pars stat discrete & totum determinate: & disiunctum terminorum communium vel terminus singularis & communis est superius ad quamlibet partem. Et probo antecedens. 2a pars stat determinate: quia non demonstratur unum signum cuius: nec prior pars singularizatur. quod patet: quia nulla est ratio nisi dicas quod demonstratur unum signum cuius: sed probo quod hoc non sufficiat capta ista indefinita. risibile vel animal currit. singularizando hoc totum hoc risibile vel animal. tunc utriusque partis significatum demonstratur: ergo vel utraque pars sin-

gularizatur vel neutra. non primum: quia pronomen non singularizat terminum remotum. si dicas singularizatur prima pars: quia pronomen demonstrativum capitur cum priori parte tunc capiam nomen proprium ratione totius. ¶ Respondetur quod argumentum assumit aliqua dubia. Primo. n. dici potest quod prima pars singularizatur quando totum singularizatur. si demonstretur signum prime partis. quemadmodum hic. omnis homo vel asinus currit. distribuendo totum. prima pars distribuitur: & 2a pars supponit confuse tamen: quia prima sequitur immediate signum universale affirmativum: & secunda pars mediate. Et ad replicam qua ego capio disiunctum terminorum supponentium pro eodem potest dici quod utraque pars singularizatur: quia una singularizatur: & non est maior ratio de una quam de alia. & istud est satis apparens quam quam hic omnis homo vel homo currit. distribuendo totum non oportet quod ad distributionem primi termini distribuatur secunda. sed bene verum est in aliquibus quod totum distribuitur: ubi quelibet pars stat determinate ut hic. nullus homo & asinus currunt. de quo ex ante dictum est. Potest etiam dici quando totum singularizatur utraque pars stat determinate. & sive dicatur hoc sive illud in idem redit quoad veritatem.

Respondetur

Oppositio ulterius **Quinto** arguitur. ista est indefinita. omnes apostoli dei sunt duodecim: & non potest fieri universalis per additionem signi universalis: quia hic est Tautologia omnes omnes apostoli dei sunt duodecim. que relinquenda est potius quam imitanda cum sit inutilis repetitio eiusdem. ¶ Respondetur negando quod sit tautologia: quia idem non est repetitum & eodem modo sumptum: quia in primo loco distributive: in 2o loco collective. ¶ Potest fieri argumentum quod est aliqua universalis que non potest habere indefinitam per solam dispositionem signi universalis ut patet hic. omnis homo preter sortem currit: ergo contrario ista erit indefinita: quam consequentiam nego. patet ex expositionibus. Similiter potest queri singularis huius. triplex est materia propositionum: tamen homo est animal.

Respondetur

Respondetur ad 3m dubium secundum Joannem dorp **Ad** 3m dubium. De subiecto huius homo est animal: utrum ibi subiectum accipiatur pro suis significatis disiunctive vel copulative. ¶ Ad quod respondet Joannes dorp per duas propositiones. quarum prior est. Subiectum propositionis particularis stat proprie determinate (sic loquor ut plures) intelligendo de principaliori parte subiecti: patet ratione signi particularis ad hoc instituti in ad placitum significantibus: & in mentali ex natura actus. Secunda propositio subiectum indefinite stat determinate reductive & non proprie. prima pars patet: quia equivalet particulari: & particularis & indefinita contradicunt eidem: ergo oportet quod earum subiecta accipiantur pro eadem uniformiter: ergo indefinita ad particularem reducitur. Et ex illo sequitur secunda pars quod non proprie stat determinate subiectum eius: quia non ratione illius propositionis. Alii dicunt quod quam quam in voce non ponatur signum particulare: in mente tamen ponitur. ita quod volunt dicere quod ista vocalis animal est homo: subordinatur uni mentali in qua ponitur signum particulare: sed neutrum istorum dictorum videtur esse verum primo. secundum ubi dicit quod ponitur signum in mente: tunc oportet quod ista vocalis animal est homo: esset particularis quod est falsum. probatur: quia semper propositio ad placitum signans est eiusdem quantitatis cum mentali eius.

Subiectum propositionis particularis stat proprie determinate

Subiectum indefinite stat determinate reductive & non proprie

Responsio aliorum

Oppositio secundo **Secundo** arguitur. vel intellectus potest habere mentalem respondentem isti animal est homo. non ponendo signum particulare vel non: secundum non est rationabile: quia quam quam intellectus haberet mentalem particularem potest

refecare ſignū particulare: ꝛ in mente manebit pro
poſitio indefinita. ſi primum habeo propoſitum.

Oppoſit tertio.

Tertio arguit. data iſta ꝓpōe. ois hō currit. ſcḋm placentis ſtat determinate in mēte: ꝛ tū non a ſigno pticulari: qꝛ non ē appentia ꝙ nō poſ ſum hr̄e mētalē rn̄dētem iſtis vocibꝰ. ois hō currit. qn habeā ſignū pticulare. ꝓpter iſtas rōnes relinquo iſtā opionē. ¶ Cōtra opionē magiſtri ioānis dorp arguitur. qrēdo ab eo vtrū ſcḋm idefinite ſupponit ꝓprie vl' nō. ꝛ op3 dare pͥmo ꝓprie ſupponū: ꝛ poſtea deſcendo ad ſpēs ſuppōnis qrēdo an ꝓprie deteriate vl' ꝓprie di ſtributiue q̄cūq3 illoꝝ dato poſitio ſua deſtruit. Sic arguo ꝛ capio pͥmā inuētionē ꝓpōnū pticulariū ꝛ in definitaꝝ: ꝛ pono ꝙ nō fuiſſet inuēta ꝓpō pticularis: ꝛ qro ab eo tūc ꝓpoſita iſta ꝓpōne mula ē ſterilis: vel ſcḋm accipit ꝓ ſuis ſigtis diſiūctiue vl' copulatiue vl' incōiūcte: tūc nō pt hr̄e recurſū ad ꝓpōnē pticularē

Oppoſit contra Joānez dorp

Propterea aliter dico ꝙ op3 in hāc diſiūctiuā incidē ꝙ ſcḋm ꝓpōnis indefinite ſigta ſua ſigt incōiūcte vl' ꝯiūcte. Si 2m copulatiue vl' diſiūctiue: ꝛ do vltimū mēbrū qḋ ꝓprie ſupponit deteriate: ꝛ accipit ꝓ ſuis ſignificatis diſiūctiue de v̄tute ſmonis. ſ3 qꝛ ex cōi mō loquēdi ꝛ in ſcriptis pp breuiloquiū ꝓpō idefinita capit loco vniꝰ vlis. Hoc p3 diſtin. xix. ſaltē in gloſa ꝛ in pleriſq3 aliis locis. vt fur ē puniēdus capit loco vniꝰ vlis. aſini non pn̄t viuē in ſeptētrione: capit loco vniꝰ vlis. Hoc idē p3 ſi ꝓponat vni iuueni artiſte hec. aial ē hō: heſitabit de v̄itate eiꝰ. ſi ꝓponat aliqḋ aial ē hō ſtatim ei ꝯcedet. Propterea pp maiorē certificationē ſūt repta ſigna pticularia ad ſigndū ꝙ cathegoreūata qbꝰ addunt accipiunt ꝓ eoꝝ ſigtis diſiūctis ꝛ nō pp neceſſitatē: ꝛ ꝓpterea ꝓpō dr̄ idefiꝰ: qꝛ ſcḋm eius confuſe ꝛ indefinite accipitur pro ſuo ſigto.

Oppoſit

Contra hoc arguit. Terius ex ꝓpōnez inconiunctim ſigt: gꝰ ꝛ in ꝓpōne poſitꝰ. ꝯña t3: qꝛ ſp eodez mō ſigt: qꝛ non cadit a ſua ſigtione p hoc ꝙ definit eē i ꝓpōe. Jtē qro a te q̄re dicis terim cōem citiꝰ accipi ꝓ ſuis ſigtis diſiūctiue q̄ copulatiue copulatim vl' diſiūctim. Rn̄r ꝯceſſo an̄te negādo ꝯn̄am queadmodū terius ex ꝓpōnē nō ſupponit: ſed bn̄ in ꝓpōe: ꝛ h capimꝰ ſigrē vt tantū v3 ſicut accipi: qꝛ alr̄s nō eſſet qḋ ꝙ ſcḋm huiꝰ. hō eſt aial. repn̄tat ſua ſigta copulatiue: qꝛ hoc ꝛ illō demſtrando ſortē ꝛ platonē. hoc vl' illud eoſdez demſtrando: ꝛ ſic diſiūctim ꝛ copulatim. ¶ S3 qḋ ē vtrū ad v̄itatē huiꝰ hō currit regrat ꝙ ſortes ꝛ plato ꝛ alij copulatiue currāt: vl' ſufficit ꝙ ſortes vl' plato currit. ꝛ in iſto ſenſu ꝓcedimꝰ: ꝛ vbi qris q̄re citiꝰ dico ſcḋm idefinite debē accipi ꝓ ſuis ſigtis diſiūctiue q̄ copulatiue. Rn̄deo ꝙ bn̄ qris qꝛ vl' op3 dicē ꝙ de v̄tute ſmonis iſta. homo currit: nō ē ꝓpō. vl' ꝙ ſcḋm accipiat ꝓ ſuis ſigtis incōiūcte vt h. canis eſt ſba. vl' ꝯiūcte: ꝛ tūc op3 deſcēdē in vnū iſtoꝝ q̄tuoꝛ ꝙ ſcḋm vl' capit copulatiue diſiūctiue copulatim vl' diſiūctim. ꝛ 2m mēbrū ē v̄iſimilius. Et dico ꝙ terius mētalis hoc h3 ex ſua nā ꝙ nobis ptim ꝯſtat p expientiā: ſ3 a pte ſbi frequēter nō addamꝰ terio cōi ſignū aliq̄ mō limitatiuū. ꝛ hoc ē i ſingulari nūo: puta hꝰ. ſignū vniꝰ vl' aliqḋ ſiāe ad limitādū v̄ificationē diſiūctiuā: ſ3 a pte ſbi hꝰ non pōit: ꝛ tūc dico ꝙ terius ſigns ad placitū in ꝓpōne capit ꝓ ſuis ſigtis diſiūctiue: qꝛ eſt ſignū terio mētali ſbordinatū. Et i hꝰ dubio nō plane ſatiſfacio mihi ipſi. propterea mouebitur iterum in ſuppoſitione deteriata.

Rn̄ſio auctoꝛ

Ad 4m dubiū

Ad 4m dubiū dr̄ ꝙ illa ē idefinita ꝛ oēs collectiue ſumptū ē ps extremi: qꝛ tota v̄tus eiꝰ ꝯſumit in terio ꝓpinquo. ſ. in apli dci. Multi ſic Paulus venetꝰ vocāt illā vlem collectiuā ꝛ nō indefinitā: ꝛ aliq ei imitātes hoc ꝓbāt ſic: cuilibet excluſiue rn̄dēt vlis i terio trāſpoſitis equalēs illi excluſiue: ſed iſta tm̄ duodecim ſt apli dci: exponēdo gr̄a plalitatis ē fa: gꝰ hēbit aliquē vlem veram: ꝛ nō niſi capiēdo oēs collectiue: igit. Rn̄r ꝙ difficultas ē ad nomē: ꝓpterea imitat cōis vſus pariſien̄s negādo illā vlem. Et ad ꝓbationē alioꝝ i q̄ dr̄ excluſiue rn̄det vlis: diſtinguo: vl' qn̄ exponit gr̄a alietatis ꝯcedit: ſ3 gr̄a plalitatis nego. Etiā paulus t3 exceptiuas excluſiuas ꝛ reduplicatiuas eē nulliꝰ quātitatis: ꝛ dr̄ ꝙ tm̄ homo currit nō eēt alicuiꝰ quātitatis: ꝓpterea negat in oibꝰ his. S3 ꝯ vnā rōnē quā adducimꝰ ꝓbādo ꝙ ois ſit ps ſbi: ꝛ ē fundamētū nr̄m i mltis alijs ꝓbādo ꝙ ſignū vlē in iſta. gl3 hō ē aial. ē ps placētis. ꝓbat: tota v̄tus eiꝰ abſoluit in illis tribꝰ terīs: gꝰ ē ps ſp illius cuiꝰ illi tres teri ſt ptes. Rn̄r ꝙ nos ſic dicimus qn̄ v̄tus alicuiꝰ ſigni fert in aliq̄ ē ps cū eis: qm̄ talis latio ē intrinſeca ipſiꝰ ꝓpōis. De iſta. ois hō eſt totū in q̄titate: diſtinguo: vl' p̄tū capit 2e intētionalr: ꝛ tunc illa eſt indefinita: ꝛ ſcḋm ē hꝰ totū. ois hō. ꝛ pt eē ſingularis p additionē ꝓnois demſtratiui ſic dicēdo hoc ly ois hō ē totū in quātitate queadmodū iſta ē indefinita hō ē ſpēs: pt eē ſinglaris ſic dicendo. hꝰ ly hō ē ſpēs. totū in quātitate 2e intētionalr ſigt terim diſtributum: hoc eſt ſigt tales terios. hō aial. ꝯnotādo ꝙ diſtribuant. S3 de v̄itate huiꝰ ꝓpōis ē huic māe ſptinēs ſi p̄tū capiat pͤ intētionalr eſt vlis. ¶ Tertia ꝓpoſitio. ſortes ē dictio diſſyllaba. eſt idefinita. ꝛ ſic efficit ſinglaris. hoc ly ſortes ē dictio diſſyllaba.

Paulꝰ venetus

Contra paulum venetum

Rn̄ſio ad quītum

Ad 5m dr̄ ꝙ nō ē magna rō niſi cōis vſus q ſic ē introductꝰ: qꝛ ſi q̄titas fuiſſet attributa ypotheticis: iā vna ypothetica eēt mixta ex. x. vel. xij. vl' xx. quātitatibꝰ: vt p3 h. nulli aſini viuūt i regiōibꝰ frigidis: ꝛ babylō ē magna ciuitas. ꝛ aliq̄ fenix naſcit in arabia. ꝛ elephās viuit in ethiopia: ſ3 ſic nō ē in ꝓpoſitionibꝰ cathegoricis: qꝛ raro ſunt aliq̄ mixte q̄titatis: ꝛ cōiter in ypotheticis eſſet mixtio ꝓpterea quātitas attribuit cathegoricis ꝛ non ypotheticis. Si qs velit dicere ꝙ tota ypothetica q̄tificat a pͥma cathegorica vl' a ſua nota is defenderet ypotheticas quantas ſed gratis p̄ter cōez modū loquēdi loqueretur.

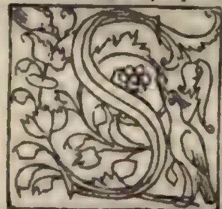
Dubitatio

Sexto dubitat an iſta ſit idefiꝰ ois hō ē aial: ꝛ arguit. ꝙ ſic. iſte q̄ternariꝰ ordine retrogrado ē indefiꝰ ꝓpō incipiēdo ab iſto termio aial. ꝛ iſte q̄ternariꝰ ē hec ꝓpō. ois hō ē aial: gꝰ hec ꝓpō ois hō ē aial. ē indefiꝰ. ꝯña ē ſylle expoſitoriꝰ in 3a figura. ꝛ maior p3. poſito ꝙ ſit vnꝰ. ſ. ſortes latinꝰ legēs ordine antrogrado hāc ſcriptā: ois hō ē aial: ꝛ plato legēs more arabū ordie retrogrado: iā illa ꝓpō platoni erit

toni erit idefinita: τ sorti vlis. Ex q̃ sequit̃ ꝙ ista. ois
hõ ẽ aial. ẽ idefi° capiẽdo ois distributiue. ❡ Ad h°
Rñsio arg^m ꝑt dici sic rñdet Wẽtisber in p° sophismate ad
Wentis pbãdã hãc verã· hõ ẽ ois hõ. Arguit sic. iste q̃terna
ber ri° ẽ ppõ vã demõstrando istos terios. ois hõ ẽ hõ τ
iste q̃ternari° sũt hec ppõ. hõ ẽ hõ ois. τ p ꝯñs hõ est
ois hõ: ergo ista hõ ẽ ois hõ. ẽ vã. Rñdet ipse in illo
casu ꝙ illa. hõ ẽ ois hõ. ẽ vã ppõ: q̃ h° nõ ꝑt euitari
vt scindit arg^m: s; negat ꝙ ista. ois hõ est hõ. sit ppõ
falsa queadmodũ negat hõ ẽ ois hõ. ẽ ppõ falsa in il
lo casu: imo nõ ẽ ppõ ordine retrogrado: ppõ in q̃
Rñsio nisi ẜm pcessum ordinis antrogradi. s; cõcedit istas
sueto] ppõ vã erit ppõ falsa τ ecõuerso. h° p; leuãdo signũ
vle positũ in ꝑn°: iterdũ ponẽdo in fine: iterdum in
ꝑn°: q̃ ad ppnõem scriptã op; respicere sic cõem. τ
eodẽ mõ i mẽtali rñdet. ꝯñter ẜm istud diceret ꝙ i
ista. ois hõ ẽ aial. ẽ ppõ vlis. silr aial ẽ ois hõ. ẽ ppõ
vlis. s; i nullo pacto indefi°: q̃ nõ icipiẽdũ ẽ a tergo
ẜm cõem pcessum legẽdi: s; a frõte. τ q̃ q̃ subtilr rñ-
deat nõ satisfacit arg° nro q̃ cõis pcessus arabũ ẽ in
cipere a manu sinistra legẽdo eũdo ad dextrã noster
ecõtrario. Ex q̃ fundamẽto isero aliq̃s ppositiones.
❡ Prima est. ppõ demõstrata est indefi°: τ p ꝯñs ois
hõ ẽ aial. ẽ ppõ idefi° i casu illo capiẽdo ois semp di
stributiue: alr nõ eẽt qõ ẽ i singlari nõ põt alr accipi.
❡ 2° ꝯclõ. nõ tenẽdo ꝙ pe ppõis ẽ ppõ alicui° ppõis
idefinite sbm distribuit. ❡ 3° ꝯclo. alicuius ppõnis
vlis sbm nõ distribuit. pbat: hui° ppõnis indefinite
sbm nõ distribuit. τ hec ppõ indefi° ẽ aliq̃ ppõ vlis:
g° alicui° ppõis vlis sbm nõ distribuit. ꝯña t; expo-
sitorie maiore de obliq̃ τ minore in recto ꝯcludẽdo
eãdẽ obligatẽ in ꝯclõne. dicis forte ꝯña nihil v;: q̃
sbm alr appellat in maiore: alr i minore: iste termin°
sbm in ꝯclõne deteriat istũ terim vlis hoc nõ obstat:
q̃ ꝯclo nõ sigt̃ ꝙ sbm nõ distribuit ẜ; pcessũ vlitar].
iã pbat maior hui° ppõnis idefinite h° sbm nõ distri
buit demõstrando istũ terim aial: τ h° sb; ẽ hui° ppõis
g° τc̃. τ ista pbatio pbat scdam ꝯclõnẽ. ❡ 4° ꝯclo.
ẽ aliq̃ ppõ cathegorica in terminis simplicib° de mõ lo
quẽdi ꝯsueto cui° p̃tũ sequit sbm: τ sbm semp p̃tu;:
p; de ppõne data. ❡ 5° ꝯclo. ppõ indefi° ꝯdicit sin-
gulari: τ vlis singulari. pbat ꝯclo p fundamẽtũ assu
mẽdo istã ppõnẽ. hõ ẽ sortes. illa ẽ singularis. vt p;
ex pbatiõe fundamẽti applicãdo casu;: τ hec ꝯdicit
vli vt notũ ẽ. ꝙ idefi° ꝯdicat singulari p;. sortes non
ẽ hõ. q̃ ẽ singularis h; p ꝯdictoria. sor. est hõ. q̃ est
indefi°: τ totũ fundamẽtũ clari° p; ponẽdo ꝙ idem
attramẽtũ nũo ponat i duob° locis τ ex ipso in vno
loco positũ scribat idefi°: τ in alio loco q̃cq̃d volue
ris puta ppõnẽ ypotheticã. tũc sequit ꝙ ppõ ypothe
tica est indefi°. vt p; sic arguẽdo hoc attramentũ est
ppõ idefi°: τ h° attramẽtũ ẽ hec ppõ ypothetica: g°
ppõ ypothetica ẽ idefi° expositorie. τ p ꝯñs est alicu
ius q̃titatis. Ite; sequit ꝙ hec cathegorica cõponit
ex duab° cathegoricis demõstrando istã. hõ ẽ aial sic ar
guendo. hec ypothetica h; duas cathegoricas. τ hec
ypothetica ẽ ista ppõ. hõ ẽ aial: g° ista ppõ hõ est aial
h; duas cathegoricas: q̃ ex eodẽ attramẽto i duob°
locis posito põt scribi ypothetica τ cathegorica. ẜm
ꝙ cathegorica põt hẽre ptes corpulentiores τ sensus
ypothetic° ptes cui° corpulẽtiores ẜm quã multa pñt
iferri ex isto puta ꝙ eadẽ res nũo ẽ ppõ cathegorica
simplicis q̃titatis τ mixte q̃titatis affirmatiua nega
tiua necessaria: impolis: modalis: de inesse: greca: la-
tina: τ sic de talib°. S; in oibus istis hoc scriptu; est
vtualr ppõ plures: q̃ sbordinat plurib° mẽtalibus.
Silia arg° τ lõge difficiliora pñt applicari ad mẽta-
les vltatas tenẽdo eas cõpositas q̃ nũc missa facio.

Septimo dubitat̃ q̃ta est ista vbicũq; hõ Dubita
currit hõ mouet. Df ꝙ ẽ inde- tio 7ª
finita: τ hõ i 2° loco est sbm τ p̃tũ mot° i loco i q̃ cur Rñsio
rit. ita ꝙ pe p̃ti distribuit. equũ videt ois hõ ẽ idefi°
τ sbm ẽ h° totũ ois hõ. equũ ois hõ videt est vlis: q̃
sbm est terius distribut°. Ex oib° dictis p; has duas
eẽ idefinitas matthei legit sortes vel plato disputat
sor. τ hõ currũt silr sor. vel chimera currit. doctissi-
mus hõ currit. sortes si ẽ sortes mouet. oia ista nota
euadũt ex teris in mã terioꝝ cõium τ singularium.

❡ De propositione singulari.

Singularis ppõ est illa
in q̃ subycit terius di-
scret° vl terius cõis: cũ
pnoie demõstratiuo pmi
tiue spẽi: vt sortes cur-
rit: vl ille homo currit
Terius singularis vel
discretus est qui aptus
est predicari de vno solo: vt sortes de seipso.
❡ Iste terius singlaris triphariã accipit vt patuit in
ꝑbilib°. tũ in pposito capit 2° intẽtionalr p ppõe ca Terius
thegorica supponẽs ꝯnotãdo ꝙ sbm discrete teneat singula
τ sic diffinit ppõ singularis. Est ppõ cathegorica cu ris tri-
ius sbm repugnat accipi p plib° ẜm sigñtionẽ ẜm quã plr acci
accipit i ea: τ ꝑt fieri ppõ singularis multis modis. pit
Primo p noia ppria viroꝝ vt tẽplũ dño salomõ cõ Pro-
didit cui° p̃tũ ẽ tẽplũ dño ꝯdẽs. mulieꝝ: vt olofernẽ positio
Iudith occidit. vrbiũ: vt magnũ chairũ ẽ pulcher- singula
rima ciuitas. Fluuioꝝ: vt nilus crescit i iunio. Equo ris mul
rũ: vt bucisalus fuit equ° Alexãdri. τ ita in aliis pro tis mõis
priis noib°. 2° fit ppõ singularis p pnoia demõstratiua fieri põt
pmitiue spẽi. vt ego sum vita τ vitas. tu bethleem ter
ra: vbi icludit vbũ substãtiuũ. iste hõ currit. oẽs isti
hoies currũt. q̃buscũq; demõstratis hoib° oẽ ens qd
ẽ sortes currit: capiẽdo sortes in recto in obliq̃ illa
eẽt vlis. df pmitiue spẽi: q̃ pnoia deriuatiue spẽi nõ
ꝯstituũt singulares vt me° equ° currit: q̃ ẽ mere inde
finita cui° sbm p quolibet meo equo supponit τ q̃ q̃
nullũ habeã ei nõ repugnat p nullis meis eqs suppo
nere. dĩ in illa distictione: ẜm illã acceptionẽ ẜ; quã
accipit ppter istã. sequana fluit: q̃ est singularis cui°
sbm repugnat supponẽ p plib° ẜm illã sigñtionez qua
accipit capiẽdo plib° opposito mõ ad tertiũ modu;
idẽptitatis in ista. sequana ẽ nomẽ ppriũ sbm accipit
cõuer p quolibet tali termino: τ sic est terminus cõis

q꞉ quilibet terius singularis est terius cōis ꝛ sbm mē talis illi⁹. sequana ē nomē ꝓpriū: est terius cōis ꝙ ꝙ accipiat ꝑsonalr: q꞉ nō mō supponit ꝓ ista voce. seq̄na. s꞉ ꝓ oib⁹ si lib⁹ ꝛ illa ē indefi⁹: sicut vocalis seq̄na ē nomē ꝓpriū: ꝓpterea nō ē vlr ve꞉ ꝙ terius singlaris sigtiue accept⁹ h° ē ꝑsonalr supponēs accipit singularit. p꞉ de mētali isti⁹ vocal seq̄na ē nomē ꝓpriū

Dubitatiōes circa ꝑdicta **Circa** istam litteram dubitatur an subiecta istarum sint sinonima. iste homo currit aliquis homo currit. omnis homo currit.

Secundo dubitatur quāta est ista. chimera est chimera.

Tertio dubitat an sbm hui⁹ iste asinus est hō demonstrādo sortem significet sortē.

Quarto dubitat an idē act⁹ mētalis demsratiu⁹ pt successiue plura demōstrare.

Quinto dubitatur quanta est ista. mei asini interest currere.

Sexto dubitatur an termino singulari liceat addere immediate signū vniuersale.

Rñsio ad pmā dubitationem **Ad** pᵐ dubiū rñdet ꝙ subiecta illarū triū ꝓpōnum nō sunt sinonima tenēdo ea q̄ ante diximus ꝙ ꝓnois demōstratiua ꝛ signa ꝑticularia sunt ptes sbiectoꝝ. tūc sbm isti⁹. iste homo currit. sigt aliq̄liter aliter rōne ꝓnois demonstratiui q̄liter nō sigt sbm hui⁹. aliqs hō currit. ꝛ sic illa tria nō sūt sinonima: remaneat igit qō nō reputādo signa quātificantia ptes extremoꝝ ꝛ hoc qn̄ ponunt in pn° : vl' q̄ramus sinonimitatē ex ptibus pncipalib⁹ subiectoꝝ: ꝛ tūc rñdeo affirmatiue ꝙ sbta istaꝝ ꝓpōnū sunt sinonima: q꞉ sinonimitas ex pte sigtionis attēdit ꝛ nō ex pte supponis. ꝙ sinonime repntant ꝓbat: capto istā mētalē. ois hō currit rescindat intellect⁹ signum vle adhuc remanebit idē ꝯcept⁹ nūo qui ante erat: ꝛ illi

Idē termin⁹ numero pt esse sbm singularis vlis ꝛ ꝑticularis ꝯceptui pōt intellect⁹ addere ꝓnomē demōstratiuū꞉. Ex oibus istis p꞉ cū successiue idē termin⁹ nūo pōt esse sbm singularis vlis ꝛ ꝑticularis in eis nō ꝓhibet sinonimitas : ꝛ talis sigtio terio mētali est essentialis idest ꝙdiu est in itellectu talr ex sua nā repntat. S꞉ terim accipi ꝓ suis sigtis copulatiue vl' discrete est ei accñtale ab extrīseco depēdēs quēadmodū ē suppō termi nō obstāte ꝙ eadē res nūo sit sigto ꝛ suppō.

Ad 2ᵐ dubitationem. **Ad** 2ᵐ dubiū dr̄ ꝙ ista est singularis ista chimera est chimera. ¶ Cōtra hoc arguit. sbm nō singularizat : neq꞉ pncipalior pars ei⁹. ergo illa nō

Opposītio ē singularis. añs p꞉: q꞉ da ei⁹ oppoᵐ puta ꝙ singularizat: ꝛ tūc vl' singularizat q̄ ad suppōnē꞉: ꝛ hoc nō: q꞉ nō supponit. vel q̄ ad sigtionem: ꝛ hoc nō q꞉ sbm hui⁹. ista chimera ē chimera tot sigt sicut sbm isti⁹. ois chimera est chimera. vt patet ex dubio ꝑcedēti.

Rñdet ¶ Rñr ꝙ sbm singularizat q̄ ad acceptionē ei⁹. h° ē si supponēt ꝓ vna discreta chimera accipet ꝙ suffic ad ꝓpōnē eē singularē. Si q̄ras ꝓ q̄ supposito singularizat? rñdet ꝓ illo qō ad ymaginationē demōstrat.

ad 3ᵐ dubitationem **Ad** tertiā dubitationē que erat an iste terius asinus in ista. iste asin⁹ est hō demōstrādo sortē: sortē significet. Rñdet ꝙ nō. sed subiectū illi⁹ nō supponit: ꝓpterea ipsa est falsa ꝙ ꝙ ꝑdicatum rei demōstrate ꝑ ꝓnomen cōueniat: nō supponit ideo q꞉ de nā ꝓnois demōstratiui est singularizare terim ad supponēdū pro demōstrato ꝑcise: ꝛ si terius cōis pro demōstrato pōt supponere realr pro demōstrato supponit: ꝛ qn̄ terius cui addit ꝓnomen nō pōt sine ampliatione de ymaginat suppponē pro demrato : tūc nullo mō supponit: q꞉ si supponēt ꝓ aliq̄ ꝑcise: ꝓ demōstrato supponeret : ꝛ q꞉ ꝓ illo demōstrato nō pōt supponē absolute nō supponit: ꝛ sic ꝓpō ꝓposita est ipolis ꝛ v꞉ hāc in inferēdo iste hō exñs asin⁹ est hō.

Ad quartā dubitationē que est difficilior vbi dubitabat an idē act⁹ demōstratiu⁹ mētalis pōt successiue diuersa demōstrare. Ad qō rñdet Johēs dorp affirmatiue. ꝓbat rñsionē suā sic: q꞉ act⁹ ꝑticularis pōt ferri successiue sup varios ꝯcept⁹ pariformiter ꝛ act⁹ vlis: ergo ꝛ act⁹ demōstratiu⁹ pōt successiue diuersa demōstrare: ꝯña tenet ꝯueniēti silitudine. Et ꝯfirmat sic: q꞉ nisi act⁹ demōstratiu⁹ posset successiue demōstrare hoc ꝓueniret ex pte obiecti qō ꝯ̄xit: s꞉ hoc nō est dicēdū: q꞉ iterdū demōstrat vnu꞉ impolē dicēdo. ista chimera est chimera: g°. postea ꝯ̄ se insurgit q̄rēdo cām q̄re per iste demōstro sortē ꝛ non robertū: ꝛ ꝓbat nullā esse rōnē : q꞉ act⁹ demōstrandi quātū est ex pte ei⁹ demōstrat vnū sicut ꝛ aliū: ꝛ cōceptus sup quē cadit act⁹ demrandi: puta ꝯcept⁹ oium hoium adeo bñ repntat nō demōstratu꞉ sicut demōstratū. Ad hoc rñdet ꝙ hoc ꝓuenit ex pma cā vl' ex aspectu celi me determinātis ad h° ꝙ ego demōstrē sortē ꝛ nō robertū. Colorat solutionē sic per vnū simile in phia nāli cause scōe. puta q̄litatue dispōnes eodē mō se habēt ad itroductionē vnius forme substātialis ꝛ cuiuslibet alteri⁹ eiusdē speciei possibilis ꝛ forme ꝓducibiles eodē mō se habēt idest nō aliter se habēt: ꝛ tñ nō oēs ꝓducunt: sed vna tm̄ simul: ꝛ nulla est dāda cā nisi determiatio pme cause vel aspectus celi sic dicit in ꝓposito. postea in fine subiūgit: l꞉ hec cōparatio sit extnea circa solutionē: tamē admittēda est. Interloquēdu꞉ tñ dicit ꝙ l꞉ act⁹ demōstratiuus posset successiue plura demōstrare: repugnet tñ ei ex sua nā ꝙ plura demōstret. hic modus vidē meo cōtinet multa falsa in isto vltio dicto sibi repugnat vbi dicit ꝙ pōt successiue plura demōstrare. sed ei repugnat ꝙ plura demōstret : q꞉ si ei repugnat ex sua nā ꝙ plura demōstret nō pōt plura demōstrare : sed videt ꝙ hic intelligit ꝙ nō pōt simul plura demōstrare: ꝛ hoc aliquo mō h꞉ verū de cōparatione quā introduxit que nālis est difficilis ē nimis: ꝛ sup hoc dicūt aliqui ꝙ hoc argᵐ est efficax ad ꝓbādā vnam pmā cām libere agētē ꝯ̄ Arist. de hoc ꝙ dicit de aspectu celi modicū apparētie h꞉ in potentijs liberis: q꞉ potētie rōnales valēt ad opposita ꝛ in libertate mea est demōstrare ꝑ ꝓnomē demōstratiuū sortē ꝛ nō platonē ꝛ ecōuerso quēadmodū possu꞉ mouere digitū ad caput vel ad pedes sm ꝙ mihi libet. ꝛ tamē digitus pōt demōstrare vnū sicut ꝛ aliū: ꝛ vna res demōstrata pōt demōstrari sicut ꝛ altera: ꝓpterea sua similitudo nulla ē: vbi introducit agēns pure nālia bene verū est. Sūt alique cause aliquoꝝ effectuū adeo pe cules ꝙ

Ad q̄rtā dubitationes Opinio Joānis dorp.

Opinio auctoris

Sūt aliq̄ que cāe

occulte q phos pitos la tent.

culte q pitos in phia latet: t in talib' recursum cdez hnt ad aspectu celi: vt pz de fractioe celi: vt pz de fractione fili vniformiter fortis i oib' suis ptib' ctiu' que rendo qre rupit i vna pte q i altera ide pz de fractione porti vniformiter forme bn obstructi in tpe cogelationis aq pleni qrendo qre cuti' potius rupit iu vna pte q i alia gequid sit missa faciam' illa exepla: q2 sut impertinetia post q no sunt potetie ronales. Etiaz vbi dicit q ide act' distributiu' pot distribuere coceptuz hois t asini successiue. hoc nego. imo sunt duo act' distributiui specie distincti quẽadmoduz cocept' sup q ferunt: t sic ans sue p' pne e falsu t nihil pbat de falsitate pntis pz: q2 al's sic arguedo. iste ho e sortes. iste ho e plato. g' plato e sor. no e falsa equocatoio: nisi q2 pnome subordinat diuersis actib' q q i h' ca uillari potes p alia t alia suppone i maiore t minore. Et ad pfirmatione q pbat zc. ¶ Rndet q act' pbit ab obiecto demostrato q sit talis. t qn hoc iprobat qncq demostrat vnu ipossibile trafeat illud: t dico q ab illo ipoli imaginato h' pbit: q2 act' distinguunt p

Jo. dncs dorp

oba. Replicat dorp q volutas no pot libe ferre actu demostratiuu sup vnum suppositu t q no pot impare intellectui q itellect' demostret: q2 si sic nullus pt h e tale ppone singlare gn reflecteret se sup actu singulare ipm cognoscedo. pne est falsu. vt pz in rusticis. pna pz: q2 volutas no fert in incognitu. Rndet negado pnam: t ad pbatione que stat sup illa ppone beati Augustini. Df q volutas no fert in icognituz

Beat' augustinus

actu demfatiuu vt incognitu oppoit ad cognitu gna le: h' est incofuse. t hec expsse ex snia beati augustini x' de trini. caplo 2' t 3'. Sz ad ista plene itelligeda vtru sit ide act' demfatiuus q distribuit pceptum hominu t pceptuz asinoz successiue oporteret pcede p hac disiunctiua an po' cognitiua se sola sine cocepti bus t reb' signis p cept' huiuscemodi act' sincathegoreumaticos possit effingere: vl an regrat concept' vl res signa p coceptu obiectiue cocurres quẽadmodu obm cognitu gnaliter causat coceptu: t nuc solu loquor de actu in spali demostratiuo: q2 hz rem demostratam pro obiecto. vt qn dico iste ho currit. ho demostrat' est obiectu pnois demostratis. Tuc ex q act' distinguunt p obiecta vt pz ex nali phia t pono ppones. ¶ Prima est duoz obiectoz specie distinctoz est eade noticia. h' pz de illa noticia pfusa gnica cui subordinat hec vox aial. t sic i alijs noticijs pfusis. ¶ 2' ppo. nulloz duoz obiectoz distinctoz spe est eade noticia distincta vel due noticie eiusdem spei spalissime vt vbi ca. ego volo dicere noticia singularis qua habeo de sorte spe differt a notica qua habeo de brunello. Silr noticia spei spalissime qua habeo de hoib' specie distinguit a noticia asinoruz. ita q regula gnalis e. oba istaz noticiaz delectionu vel volitionu distinguunt spe: g' noticie delectioes t volitiones spe distinguunt. Alioqn diceret q noticia vni' formice esset adeo pfecta essentialr sicut noticia dei. ¶ 3' ppo: tn hec pna nihil vz hec oba sunt eiusdez spei spalissime. g' t act' eorude sunt eiusde spei spe cialissime. hoc pz q2 noticia intuitiua qua ego habe

bam de pre meo t abstractiua quam heo de platone spe distinguunt: t tn terminant ad duo oba eiusdez spei spalissime: sz iterdu due noticie duoz oboz eiusde spei spe distinguunt vt pz nuc ex dictis: iterdu sut eiusde spei supposito pari mo cognoscedi. Ex istis pponib' isert q qncuq duo act' demfatiui demon strat duo oba spe distincta: illi act' no mo nuo distinguunt: sz spe. 2' sequit q qncuq duo act' demostratiui demostrat duo obiecta eiusde spei spalissime saltē nuo distinguunt. hoc pz: q2 semp est maior vl eq lis distictio actuu q obiectoz. Ex isto sequit q act' demfatiu' no pt successiue pla demfare sicut noticia singularis q cognosco sorte nuq successiue pot esse noticia platois: hec mn depedet ex 2' de aia: nec ed h iseruissez nisi vt gnalr rndissem' ad dubiu ppositu.

Duo actus demostratiui quo distinguntur

Ad 5m dubiu. De ista. mei asini iterest curre distinguit: vel si mei sit deriuatiuu hui' pnois me': t tuc d: q illa e indefin': vl mei capit primitiue vt sit gnis hui' pnois ego: t tuc iter distiguo: vel ly mei e adiectiuu de ly asini: t tuc est singlaris: t si demostret qcuq res ab asino e ipolis: t sensus e. ego asinus su cui' iterest curre vl ly mei no sit adiectiuu huius teri asini. sz dictio recta ab eo: t tuc ista ppo e mixte qtitatis si deteriatio pcedit e singularis t indefinita: sz ista ppo mei asin' currit capiedo mei priuatiue no e singlaris: q2 illud pnomen no singularizat istu terminu asin': q2 no est eiusdez casus secum.

Ad 5m dubitationem

Ad 6m dicit q termino singulari no licet imediate addere signuz vniuersale: q2 fm Petrum hyspanum in duodecimo tractatu sincathegoreumatum hic est barbarismus. omnis sortes currit.

Ad sextam dubitationem

Contra hoc arguit. ista est vniuersalis. omnis sortes vel plato currit t ibi addit termino singulari imediate: igit. cocedo totu nec hoc est incoueniens qn imediate addit termino coi: q2 illud signu vniuersale adeo ppinque applicat termino comuni sicut termino singulari dicebat imediate: q2 mediate addi pt. vt oe ens qd e sortes currit. etia potest addi termino discreto pluralis numeri vt omnes isti hoies currut. pnomen demonstratiuu pot etiam addi termino discreto pp certificatione: hoc est gra equocationis tollede. vt sic dicendo. iste aiax pdidit arma achillis demostrado aiacem thelamoniu hoc e ad excludedu aiacem olei.

Contra ista opponitur

Rnsio

Ultimo dubitatur an qlibet singulare sit alicui' vniuersalis singularis. Rndet q no: q2 ad hoc q aliqua ppositio sit singularis alicuius vniuersalis opz q subiectum vniuersalis possit vere pdicari de pnomine demonstratiuo t termino coi. hoc est de subiecto singularis. hoc patet hic. ois homo albus est ho alb': que est vera: t sic quelibet singularis eius: t demostrando hoiem nigru sic dicedo. iste homo alb' est alb'. negam' q sit singularis eius eode mo dicedo hic. omnes aie causabiles possunt ee causate cui' qlibet singularis est va: capiedo oes distributiue: t si demostrent oes collectie ad imaginatione dicedo sic: iste oes aie causabiles possunt esse causate: nega

Ultima dubitatio et ei' rnsio

mus ꝙ sit singularis illi⁹ ⁊ nulla ē causa nisi ꝙ sbm vlis nō ꝑtur vt de sbo singulari ⁊ dādo singulares maneāt cetera paria puta copula ⁊ ꝑtu3 ⁊ ear determinationes nihil mutādo nisi loco vlis signi ponēdo pnomē demonstratiuum ⁊ hoc dādo singulares in supponendo tm̄. Ex isto patet ꝙ omnis chimera est chimera nō habet singularē ꝙ ꝙ iste sint singulares absolute ista chimera est chimera in descensu ⁊ ascensu. ois homo est hoc animal reputatur singularis respectu huius . omnis homo omne animal est.

Contra arguit. **Contra** hoc arguit pbādo ꝙ ꝑtu3 nō debeat manere in vlibus ⁊ singularib⁹ vl iter hoc p3 dādo singulares hui⁹. qlibet hō est ipsemet: ⁊ hui⁹ ql3 hō est aial ⁊ ecōuerso tenendo eā cathegoricā ⁊ hui⁹. ois hō ois hō ē ascēdēdo simr sb vtroq3 extremo. ℂ Rñdet ꝙ nō est vlr verū ꝙ ꝑtum debeat manē in forma in singularib⁹ ⁊ in vli vt pbant iste tres rōnes adducte : s3 intelligēdū est ꝙ nō mutem⁹ ꝑta ad hūc sensu3 ꝙ pcise loco signi vlis positi i pncipio ponam⁹ pnomē demōstratiuū: ⁊ h⁹ dūmō damus singulares pcise ex pte sbi cui⁹ oppositū cōtingit in trib⁹ rōnib⁹ adductis. ℂ Ex isto infert ꝙ aliq̄ ppositio hodie est singularis respectu alicui⁹ vlis: ⁊ cras nō erit singularis nō ppter desitionē ppōnū: sed ppter vificationē subiecti vlis ⁊ subiecti singularis. Ex oib⁹ a pn⁹ epylogo pro quātitatib⁹ cognoscēdis.

Rñdet

Epylogatio ꝙtitatū ppōnū

Propō diuidit i cathegoricā ⁊ ypothe . ypothetica nulli⁹ quātitatis ē potissima cā ē vsus artistar. Rursus cathegoricar: qdā alicui⁹ quātitatis: qdā nulli⁹. mēbra patebūt ex hac diuisiōe sequēti . Ois cathegorica aut ē de sbo simplici aut mixto. Si p̄ᵐ notum est ꝙ sit mixtio signor. Si 2ᵐ: vel sbm est mixtū ex deteriatiōe ⁊ determinabili : vl nō est mixtū ex determinatiōe ⁊ deteriabili. Si p̄ᵐ h⁹ est distinguēdū: vel deteriatio accipit vnica acceptiōe cū suo deteriabili vel nō. Si p̄ᵐ : tūc respiciat ad solū deteriabile: qꝛ fm exigentiā ei⁹ denoiat quātitas ppōnis: ⁊ qlibet talis est simplicis quātitatis. Si 2ᵐ: tūc respiciēdum est ad vtrūq3 : ⁊ fm vtriusq3 exigētiā denoiat quantitas. hoc notū est ex cōi logica dūmō ponunt signa: idē pōt ꝯcedi qn̄ nō sunt signa: ⁊ sic ista est mixte quātitatis. hois asin⁹ currit. indefi⁹ ⁊ indefi⁹ copulatim si qs dicat illā mere idefinitā nō ibi insistēdū est . vel sbm est aggregatum nō ex deteriatione ⁊ deteriabili: quēadmodū ꝯtingit in disiūctis ꝯditionatis ⁊ copulatis. Et hoc iter3 distinguo vl in pn⁹ ponit signū vl nō ponit. Si p̄ᵐ: vl cadit in totū: vl pcise i vnā ptē. Si p̄ᵐ: tūc ppō est simplicis quātitatis: vt ois hō vel asinus currit. Si ois distribuat totū iste hō vel asin⁹ currit. singularizādo totū. vel signū cadit in vnā ptē tm̄: ⁊ hoc est distinguēdū: vel illud signū ē distributiuū vel nō est distributiuū. Si pmu3: ppō est mixte quātitatis. Si 2ᵐ: ppō ē simplicis quātitatis f3 quātificationē totalis extremi: si nō ponat signū: tūc iter3 ppō est simplicis quātitatis. Considera iterū de signo nō posito sonalr in pn⁹: vt sortes nō vl plato currit. sortes ⁊ ois hō currūt. quō illō totū copulatū distribuit a signo singularis nūl de p accñs: tū ad distribu

Diuisio ppōnis cathegorice seu sufficientia ō ei⁹ ꝙtitate.

tionē teri sequētis cū habitudine note copulande.

ℂ De ppositione affirmatiua ⁊ negatiua.

Propōnū cathegoricaru3 alia ē affirmatia alia negatiua. Affirmatia ē illa : i q̄ ꝑtū affirmat de sbo: vt hō currit . Negatia ē illa in q̄ ꝑtum negat de sbo: vt hō nō currit. Diuisa ppōe tri plr sciēdū ē ꝙ triplex ē q̄situū: p qō q̄rim⁹ de ipsa ppōe. s. q̄ qlis ⁊ quāta. Que q̄rit de sba ppōis: vn̄ ad qōnē facta3 p q̄ rñdēdum est cathegorica: vl ypothetica. Qualis q̄rit de qlitate ppōnis. vn̄ ad qōne3 factā p qlis: rñdēdū ē affirmatiua vl negatia Quāta q̄rit de q̄ztitate. vn̄ ad iterrogatione3 factā p quāta rñdēdū est vniuersalis vl pticularis: vl idefinita: vl singlaris: vn̄ vsus. Que ca. vel yp. qlis ne. vel af. v. quāta par. in. fin.

ℂ Circa hāc lrām ar sic. mēbra diuidētia excedunt diuisū: g⁹ diuisio ē mala. añs p3 de vna ypothe^ca q̄ ē affirmatiua vl negatia: ⁊ tñ nō ē ppō cathego^ca: igit. Ad hoc argᵐ rñdet georgi⁹ ꝙ affirmatio ⁊ negatio accipiūt duob⁹ modis. Uno⁹ large. ⁊ sic ꝯueniūt cathegoricis ⁊ ypothe. ⁊ sic nō cepit Pe. hy. i diffōne pñti. Alio⁹ capiunt spālr. ⁊ sic affirmatio ⁊ negatio pcise ꝯueniūt cathegoricis: ⁊ sic itelligit text⁹. Istud nihil v3: qꝛ quēadmodū ypothetica ē ppō: ita p hc est affirmatia ⁊ negatiua: nisi dicat more Alexādri pipathetici. Quia diuisio ppōis i cathegoricā ⁊ ypothe. nō ē diuisio supioris ad inferiora: cui⁹ oppoᵐ ponit georgi⁹. nec v3 rō georgiū mouēs: qꝛ ex q̄ affirmatiua ⁊ negatiua sūt adiectiua posita a pte ꝑti hñt p suo substātiuo diuisū qō ē hoc totū ppō cathegorica : vt expresse habet text⁹ Pe. hy. ⁊ mēbra diuidētia sunt cathegorica affirmatiua ⁊ cathegorica negatiua.

Oppōit lre text⁹

Rñsio georgij

Secūdo ar ꝯ diffōnes mēbror: qꝛ seq̄ret ꝙ ista nō eēt affirmatiua. hō ē asin⁹: cui⁹ ꝑtū nō affirmat de sbo: qꝛ nullus affirmat hoie3 eē asinū. dī ꝙ affirmat capit duob⁹ modis. Uno⁹ vt tātū v3 sicut vere ⁊ affirmatiue ꝑri ⁊ sic non capit in pposito. Alio⁹ tantu3 v3 sicut enūciat de subiecto mediāte copula affirmata ⁊ tūc nō pcedit argᵐ.

Oppōit diffōib⁹ mēbrorū ppōnis

Affirmare capit duob⁹ mōis

Cōtra hanc solōnem arguit sic. seq̄ret ꝙ ista eēt affirmatiua sortes q non currit mouet. silr sortes possibilr est nō currēs: pñs ē falsu3 p vtraq3 sui pte : g⁹ ⁊ añs. Probat ꝯña: qꝛ copula in eis affirmat: qꝛ possibilr ē copula in vna ⁊ mouet in alia. ℂ Pro hoc arg⁹ notādū est ꝙ ppōnū cathegoricarū qdā hñt simplicē copulam qdā mixtā. Et mixtar qdā hñt copulas eque pncipales de qb⁹ in hoc arg⁹ nihil loquor. Alie hñt vnā min⁹ pncipalem ⁊ aliā pncipalē vt p3 in ppōnib⁹ assumptis in modalib⁹. hoc totū est copula. Possibilr est qn̄ ponunt recti cū actō. hoc totū est copula possibile est esse . sed

Contra solonez oppōit.

Rñsio

principalior

pncipalior ps est illa rõne cui⁹ extrema ordinant ad inuicē vt sortē posse ē esse currētē in q̃ vbū infinitiui modi ē pncipalior ps copule. In talib⁹ affirmatio ꝛ negatio attēdunt pcise ex pncipaliori pte ꝛ eodē mō hec: sortes q nō currit mouet. q̃litas ppōis attēdit ex pte scōe copule. vñ qñ ē hmōi geminatio copularū: illa ē min⁹ pncipalis q̃ capit cū iplicatiōe terioꝝ: vt cū h⁹ relatiuo q: ꝛ suis cōdeclinijs ꝛ alia q̃ sine teris inolutī⁹ capit est magis pncipalis. exm̄. sortes q non currit mouet. ois copulatiua cui⁹ q̃lz ps ē va ē va: vbi sp 2m vbū est copula pncipalis ꝛ in ꝯuertētibus istaꝝ opposito mō erit. s. ꝙ pm vbū erit copula pnci palis. ꝛ si fuerit inolutio terioꝝ a pte vtriusqꝫ extre/ mi neče ē dare copulā nō inolutā: alr̄ nō erit ppō. vt sor. q nō currit ē aial qḋ nō mouet: vbi ē in 2⁰ loco est copula pncipalis: q: ista nō ē itelligibilis: sor. qui nō currit aial qḋ nō mouet. Tūc dr̄ ꝙ ppōes ppositē in pn⁰ erāt opposite q̃litatis modalis erat negatiua: q: pncipalior ps copule negabat. Alia. s. sor. q nō currit mouet erat affirmatiua ꝛ sōm est hoc totū sortes qui nō currit tanq̄ determinatio accepta vnica.

Contra sup posita opponitur pmo.

Cōtra istud vltimū arguit pbādo istā negatiuā negatio pcedit copulā pncipalē: g⁰ eā negat: g⁰ ppō data est negatiua. minor pꝫ p illud cōe. Negatio qcqd post se iuenit destruit ꝛ ei⁹ oppom ponit. Rñdet negādo ꝙ illa sit negatiua esto ꝙ negatio pcedit copulā pncipalē. ꝛ ad illud dcm̄ cōe negatio qcqd post se inenit destruit ꝛc̄. dr̄ ꝙ h⁰ itelligit respectu illi⁹ i qḋ cadit: aliogn ppō eēt falsa: q: non opꝫ ꝙ negatio posita in pn⁰ biblie reddat oēs ppōes negatiuas: ꝛ tñ oēs sequunt eā. applicando ad ppositum negatio est pars subiecti ꝛ nō agit vltra subiectum.

Rñdet

Contra rñsionē oppōit secūdo

Cōtra hoc arguit sic. negatio posita i pn⁰ huius sic dicendo. nō sor. q currit mouet reddit ppositionē negatiuā: ergo negatio posita iter ptes subiecti. tꝫ ꝯña cū sit equalis vigoris ꝛ facili⁹ est agere in ppinquū q̄ in distās. Respōdet ꝙ ille negationes sunt equalis vigoris q̄tū est de se: sed vna includit inter partes extremi vbi virtus eius ligatur.

Rñsio

Oppōit tertio.

Tertio arguit. seqret p diffōnē ppōnis negatiue ꝙ ista nō eēt negatiua hō aial nō est. ꝯñs est falsum: ergo ꝛ añs. pbat ꝯña: q: pdicatū nō negat de sbo. Rñdet negādo ꝙ p̄tū nō neget de subiecto. Unde pdicatū negari de sbo nō est p̄tū seq negationē: sed est pdicatū enūciari de subiecto mediante copula negata. quēadmodum est in pposito.

Rñdet

Oppōit ꝯ̃ suꝑdicta

Cōtra hoc ar. pbando ꝙ h⁰ nō sufficiat: q: sic placēs isti⁹. null⁹ hō est aial: eēt ppō negatiua. ꝯñs est falsum: q: ꝯ̃dicit negatiue. s. suo toti. ¶ Pbat tñ ꝯña. Copula placētis negat: g⁰ placēs ē ppō negatiua. ꝯña tꝫ p diffōnē ppōis negatiue: añs pꝫ. hec copula in ista vli negat p ly ista denitando hāc. nullus hō ē aial. ꝛ hec copula i hac vli ē hec copula i hac placēte: g⁰ copula i hac placēte negat. ꝯña tꝫ cū maiore: ꝛ minor pꝫ tenēdo ptē ppōnis esse ppōnē sicut ante tenuim⁹: g⁰ dāda ē ꝯclō q̃ fuit añs pbādū. Rñdet ꝯcedēdo ꝙ copula negat ꝛ negādo ꝯñam: q: h⁰ nō sufficit ad ppōnē negatiuā. sꝫ opꝫ ꝙ

Rñsio

neget a signo q̃lificāte illā. mō sic non est in pposito hoc signū nullus q̄tificat ꝛ q̃lificat illā vlem nullo pacto denoians placētē. nō dico a signo qḋ ē ps ei⁹: q: h⁰ nō sufficit vt pꝫ de 2ª cathec̄ª hui⁹ copulatiue q̃ ē negatiua. nō hō ē aial. ꝛ de⁹ ē. in q̃ negatio reddit 2am ppōnē negatiuā: ꝛ tñ nō ē ps ei⁹. Ex ista solōne sequit ꝙ due ppōnes ꝯ̃dicūt ꝛ vtriusqꝫ copula negat vt pꝫ de vli pposita ꝛ placēte ei⁹. Scōo sequit ꝙ due ppōes sunt sinonime: tñ copula vni⁹ negat. alteri⁹ vo nullo⁹ negat. pꝫ de placēte data ꝛ hac que nō est ps alicui⁹ ppōnis hō est aial. 3⁰ pꝫ ꝙ lꝫ cuiuslibet negatiue ppositionis copula neget nō tamē cuiuslibet affirmatiue copula affirmat. prima pars patet per inductionem. secunda est consequens ex dictis.

Quarto ar. Diuisuꝫ excedit mēbra diuidē/ tia: g⁰ diuisio mala. añs pꝫ de hac ppōne. qdlibet ē vl nō ē. illa est ppō cathegoca: ꝛ tñ neqꝫ affirmatiua neqꝫ negatiua: igit. ¶ Circa h⁰ argm notādū ē ꝙ aliq dicūt istā ꝛ siles ypotheticā ꝛ ꝯñter dicūt ꝙ nulla ē ppō mixte q̃litatis: q: ista ē vna disiūctiua affirmatiua. ꝛ ita i alijs dicerēt: istud nihil vꝫ. q: aliq̄ sūt ppōnes de disiūctis extremis: g⁰ aliq̄ sunt vl eē pñt de disiūctis copulatis. ꝯña tꝫ: q: nō pt dari rō sufficiēs ꝯcessiōis vni⁹: ꝛ negatiōis alteri⁹. Alij sicut Petrus mātuan⁹ admittētes cathegoricas istas dicūt opꝫ hīc respectū solū ad pmā copulā nō curādo de negatiōe aliaꝝ: aliogn ꝯcedēdū foret ꝙ eadē ppō eēt de inesse ꝛ modalis vt pꝫ de hac. sor. est vel possibilr̄ ē h⁰. Itēꝫ nō vꝫ q: q̃ro rōnē q̃re aspiciendū est magis ad pmā copulā q̄ ad 2am viso ꝙ sunt eque pncipales. Et ꝯcedo ꝙ eadē ppō ē de inesse ꝛ modalis copulatim de iesse ꝛ fuisse ꝛ fore copulatim. Alios video dicē hāc eē affirmatiuā ꝛ negatiuā copulatiue. hoc sic pbāt. Copula pncipalis affirmat g⁰ ista ē affirmatiua: ꝛ eodē mō copula pncipalis negat: g⁰ ipsa ē negatiua. ¶ Cōfirmāt. si man⁹ mea haberet duos g̃dus caloris ꝛ duos g̃dus frigoris: iam man⁹ mea eēt calida ꝛ frigida copulatiue: g⁰ idē erit q̃ad q̃litates copulaꝝ. Itēꝫ iste rōnes nihil valent. p⁰ eni pp maliciā ꝯñe nego hāc ꝯñam copula pncipalis hui⁹ ppōis affirmat: g⁰ hec ppō ē affirmatiua. sꝫ opꝫ addē in añte ad bñ arguēdū ꝛ simplicē copulā hꝫ vel si mixtā ptes nō eque pncipales. Cōfirmatio est ꝯ̃ arguētē ꝛ nō p eo imo in illo casu man⁹ non ē calida neqꝫ frigida: sꝫ calida ꝛ frigida copulatim. Uñ fm eos q admittūt q̃litates ꝯ̃rias posse se cōpati in gradib⁹ remissis dicēdū est ꝙ si fuerit equalitas graduū nulla q̃litas denoiat totū in ꝯcreto. sꝫ si fuerit excessus gradus excedēs totū denoiabit. Dico g⁰ ꝙ ppō pposita ē mixte q̃litatis affirmatia ꝛ negatiua copulatim. ꝛ nō ē affirmatia imo ē nō affirmatiua. nec ē negatiua imo ē nō negatiua saltē pp̄ter dicta.

Oppōit quarto

Rñdet

Petrus mātuanus

Confirmatio

Rñsio auctoris

Contra hoc arguit. Ois ppō cui⁹ copula pncipalis affirmat ꝛ min⁹ pncipalis negat est affirmatiua. sꝫ ista ppō est hmōi: ergo est affirmatiua ꝯña tꝫ cū maiore: ꝛ minor pbat. ly est in primo loco est adeo pncipale sicut ē in 2⁰: vt pꝫ sꝫ oēs ꝛ vel est ps copule: g⁰ hoc totū est vl est mai⁹ pncipa

Oppōit ꝯ̃ hec.

le. 9ña est se solo: ergo minor va. f. q ps minº pncipalis pcise negat: τ ps magis pncipalis affirmatur.

Rñsio auctoris. Nec rõ h3 apparẽtiã τ alibi tenui 9clõnẽ argumentũ ppter argᵐ. sed istud nõ euitat ppões mixte q̃litatis vt p3 hic. sortes est vel nõ possibiliter est. in q̃ ps pncipalis τ minº pncipalis affirmant de eodem mõ ps pncipalis τ minº pncipalis negat nisi qs dicat q vl τ possibiliter nõ sunt eque pncipales postq̃ sũt diuersap rõnũ. tũc geminãdo vel admissa ppẽtate sermonis hoc erit mixte q̃litatis sortes est vl nõ. vl est. τ ita in alijs q̃ pñt occurrere iterdũ satis ppẽe. Tunc ad formã argumẽti rñdeo qñ af. diuisu3 excedit mẽbra diuidẽtia: hoc nego saltẽ pro argº facto. s3 p propositõibº mixte q̃litatis dico diuisũ est hoc totũ ppõ cathegoᶜᵃ simplicẽ q̃litatẽ hñs: s3 q̃ad istã. qõl3 ẽ vl nõ est põt dici q ẽ simplicis q̃litatis vt arguebat rõ. nec h̃ simplicẽ q̃litatẽ voco ppõnẽ simplicis copule q2 nõ 9uertunt: q2 ẽ aliq̃ ppõ simplicis copule τ simplicis q̃litatis: vt hõ ẽ aial. Aliq̃ ẽ simplicis q̃litatis τ mixte copule. vt sortes ẽ vel ẽ nõ sortes est vel est. S3 ois ppõ mixte q̃litatis est mixte copule. Queris tũc an ista debeat 9cedi. chimera ẽ vl nõ ẽ cũ sit affirmatiua de sb̃o nõ supponẽte põt dici q ẽ falsa. s3 ista ẽ va. chimera est nõ vl est: q2 ẽ negatiua de sb̃o supponẽte. Rõnabiliº ẽt vtraq3 d3 9cedi dicẽdo q equiualent esto q vna sit affirmatiua τ alia negatiua. Et ad rationẽ qua dicit chimera est vel non est: est affirmatiua de subiecto nõ supponẽte distinguitur. vel sb̃ disiunctione ad copulam verbalem principalem negatam τ sic conceditur. vel non negatam negat. Et proportionabiliter in copulatis copulis dicat.

Oppõit quinto. **Quinto** af. diuisũ excedit mẽbra diuidẽtia: gº diuisio mala. Añs p3 de talibº. Mintanº nõ vult studẽ nego 9ña3. nescio lectionem: hõ falsi ẽ aial.

Rñdet. Rñr q pº ppõ ẽ distinguẽda. q2 vel nõ vult ẽ due dictiões cõposite ex aduerbio negãdi τ 3ᵃ psona de volo: τ tũc ppõ dicta est negatiua. vl est vna dictio 3ᵃ psona de nolo τ tũc est ppõ affirmatiua loco huiº vbi. pp discrimẽ. aliq dicunt vult. de alijs duabº d3 q sũt affirmatiue. de 2ᵃ clar ẽ. vltima resoluit i hãc. ego sum nesciẽs lectionẽ. Ex isto p3 oẽs tales eẽ vas. chymera nõ nescit lectionẽ. chymera nõ negat 9ña3. sortes nõ cessat comedere ferrũ. τ quẽadmodũ chymera nõ cessat currere: q2 sunt negatiue de extremis nõ supponentibº p eodẽ. 2º p3 q̃q̃ hec oro ego nõ sũ nesciº: exponat p istã ego su3 sciuus vel ego scio fm oratores nõ tñ 9uertibilr ẽ expositio: q2 me mortuo negatiua ẽ va τ affirmatiua falsa. τ eodẽ mõ dicat de istis. nõ parũ fructº h3 copia dicẽdi: qõ de vtute sermonis nõ equalet isti. multũ fructº h3 copia dicẽdi. s3 tales apud cõiter loquẽtes τ doctos sũt admittẽde quẽadmodũ ista. pstãtiorẽ te vidi neminẽ. q̃ affirmatiua ẽ. sed capit loco vniº negatiue. Et eodẽ mõ põt dici de ppõne laurẽtiana τ nicholai perotti de ista. nescio nec in pace nec in bello viuere. vbi volũt ipsi istare 9 dyalecticos q tres negationes reddũt ppõnẽ negatiuã: hoc nihil ẽ dictu: q2 copula pncipalis ẽ hoc vbũ nescio vl vbũ inclusum τ certũ est q tres negatiões nõ pcedũt illã: s3 more oratoris satis bñ dicũt nõ pngẽtes 9 logicã s3 realr decepti. De ista hõ falsi ẽ aial: d3 q ẽ affirmatiua. τ ppe ille terminº falsi: nõ deteriare pt copulã s3 totã cõpositõe3.

Sexto arguit. Diuisu3 excedit mẽbra diuidẽtia: ergo diuisio nulla. Assumptũ arguit de ista. nullus hõ nõ est aial: qõ nõ sit negatiua notũ ẽ: q nõ sit affirmatiua pbat. vna negatio nõ põt facere ppõne3 negatiuã ergo due pñt facere ppõne3 negatiuã. t3 9ña: q2 qcqd vnũ põt facere duo pñt facere. Oppõit sexto

Rñdet. Rñdet negãdo añs: imo illa ppõ est affirmatiua. Et ad improbationẽ que stat i hac ppõne qcquid vnũ põt facẽ duo pñt facere. distinguo. dũmodo se inuãt sic 9cedo. dũmodo se ipediũt nego. hoc declarat exẽplo pono vnũ põdus q̃ sortes nõ põt portare maiº sine fractione nũi: puta duas libras volo q plato sit eq̃liter fortis secũ. Jã si se ipediũt põdus a nullo portabit. sed sic ẽ de duabº negationibº. pº impedit scdã τ ẽ malignãtis nature: q2 qcqd post se iuenit destruit τ eiº oppoᵐ ponit. hº idẽ facit 2ᵃ negatio respectu pme. Et ex illo sequit q paritas negationũ ante copulã affirmatiuã gignit. iparitas vo negatiuã τ sub imparitate vnitatẽ numeri pncipiu3 intellige.

Contra hãc solõnem af pbãdo q 2ᵃ negatio nõ ipediat pmã τ eodẽ mõ q iparitas negationũ nõ reddit ppõnem negatiuã capta ista ppõne nullus hõ nõ ẽ aial sic arguo. 2ᵃ negatio non agit ante se: gº nõ ipedit ante se. a supiori t3 9ña ad inferiº cũ distributiõe supiorie: q2 ipedire ponit in pdicamẽto actiõis τ vltra nõ ipedit añ se: gº nihil ipedit añ se imo nullo mõ añ se. s3 pº ponit añ scdã3 negationẽ: gº pº negatio nõ ipedit a 2ᵃ τ vltra pma negatio non impeditur a secunda τ a nullo alio impeditur: gº nõ impedit. τ ex 9ñti sic arguo. pº negatio nõ ipedita cadit sup2a copulã illiº ppõis: ergo ppõ ẽ negatiua. Contra rñsionẽ oppõit

Rñdet oppõni. ¶ Rñdet forte negãdo pªᵐ 9ña3. f. nõ agit añ se τc. q2 q̃q̃ arguat a superiori ad iseriº respectu ptis extremi. tñ nõ respectu totiº vt vbi cã agere ẽ superiº ad ipedire tñ agere añ se nõ ẽ supius ad ipedire añ se. 2º forte d3 q ipedire nõ ẽ p se i pdicãto actionis s3 solũ reductiue: s3 neutrũ istop soluit. Propterea sic d3 q nõ agit añ se aliquã actionẽ pcedẽtem se nec ipedit aliquã actionẽ añ se vt p3 q2 sbm distribuitur. i q̃ distributiõe 2ᵃ negatio nõ ipedit pmã: s3 ipedit pmã respectu copule q̃ sequit vtraq3 negationẽ. Jã pbat q iparitas nõ reddit ppõnẽ negatiuã: τ applicet replica 9 solõnẽ datã ista nõ est negatiua. non nullus hõ nõ ẽ aial. gº nec ista est affirmatiua. nullus homo nõ est aial. 9ña p3 supposita cõtradictione.

Oppõit 9 assumptum. **Assumptum** arguit. copula illius ppõnis nõ negat: ergo ppõ nõ est negatiua. añs arguit: q2 nec a ly nõ in principio: nec a ly nullus: nec a ly nõ: in fine. τ si forte rñdẽs neget aliquã istap dei cãm q̃re pma negatio citius neget copulã q̃ aliq̃ alia. τ ita de scda τ tertia.

Rñdet oppõni. Rñdet q ista nõ nullus hõ non est aial est negatiua τ q̃libet de se est sufficiẽs reddere illã negatiuã. Si pº fuisset pmo pposita sine alijs duabº reddidisset ppõnem negatiuã

negatiuā. Et ſi ſcða fuiſſet ſucceſſiue applicata mutaſſet negationē in affirmatiuā: ꝛ tūc 3ª negatio adueniēs illis duab⁹ cauſat ꝓpōnē negatiuā. ſed argᵐ pro tertio inſiſtit ꝙ oēs ſil applicent: ꝛ tūc duplr rñdebo p̄ ꝯ obligatorie dico ſꝑ ꝙ ꝓpō eſt negatiua. Et qñ q̄ris a q̄ negatione negat copula. rñdet ꝓpone ꝛ videbis. tūc arguēs ꝓponet copula negat a p̄ª negatione hoc ego nego: qꝛ fīm ē ꝛ imptinēs. rñdē vt dicet in 2ª solōne. poſtea ꝓponit arguēs copula negat a 2ª negatione iterū nego ꝓpter eādē dictam. Demū ꝓponit copula negat a 3ª negatione cōcedo qꝛ ſequit ex poſito cū oppoſitis bñ negatoꝝ: qꝛ bñ ſequit hec copula negat: ergo ab aliq̄ negatiōe negat. ꝛ nō ſunt niſi tres negationes hic: g⁹ ab aliq̄ eaꝝ negat: ꝛ nō a p̄ª nec a 2ª: ſequit ergo a 3ª. Iterū queris q̄re dico citi⁹ a tertia ꝛ nō a p̄ª vel a ſcða. Rñdeo ꝙ ordo proponēdi eſt cā. ſi ꝓpoſuiſſes ordine retrogrado ad ordinem in q̄ ꝓponebas rñdiſſem ꝙ copula fuiſſet negata a pma ꝛ ſimilr a ſcða ſi fuiſſet vltimo ꝓpoſita. 2⁹ rñdeo magis ad rē ꝙ copula a nulla negatiōe negat: qꝛ nō eſt maioꝛ rō de vna q̄ de alia: ſꝫ copula negat ab illa trinitate negationū: qꝛ ſi dicat ꝙ negat a q̄cūꝗ illaꝝ quā volum⁹ ſignare quēadmodū de ampliatione ſibi hui⁹ hō fuit ꝑterit⁹: hoc eſt declinare ad ſolutionē ꝑcedentem: nec adeo artificioſe rñdet.

Ordo ꝓponēdi eſt cā

Cōtra iſtā vltimā ſolonem replicat ꝓbādo ꝙ iſta trinitas negationū nō negat copulā: ꝛ hoc ſic. Illa trinitas ipedit a ſua negatiōe: qð ꝓbo pma impedit: ſcða ipedit: tertia ipedit: ergo ille tres impediunt. hic ꝓcedit ex tibi dubio: g⁹ ꝯñs nō ē negādū. ſi neges quālibet ptē añtis tūc das oppoſita: ſcꝫ ꝙ p̄ª nō impedit: 2ª nō ipedit: ꝛ 3ª non impedit. Tūc ſic arguo. Prima negatio non ipedit ꝛ ꝑcedit copulā: ergo eā negat. ꝛ eodē mō de 2ª: ꝛ ſic illa copula eēt negata a q̄libet illaꝝ negationū qð ē falſū.

Oppōit vltīe ſolutiōi

Rñdet ſuſtinēdo ꝙ copula neget ab illa trinitate. ꝛ qñ hoc iprobas p̄ª ipedit: cōcedo ꝙ impedit ab illa actione. ſ. a negatione copule: ꝛ ēt 2ª ipedit: ꝛ 3ª impedit. ꝛ qñ inferꝭ: ergo ille tres ipediunt: diſtinguo: vel capit ꝯiūctio incluſa in tertio tres copulatiue concedo. copulatim nego: ꝛ ꝯcedo ꝙ q̄cūꝗ due illarū ipediūt de trib⁹ copulatim nego. dabo tibi vnū ſile: ſit vnū pondus duaꝝ libraꝝ qð ſortes ſe ſolo pōt ferre: veniet plato eū ipediēs iā nō portabit ab illis duobus: veniet cicero ꝛ ꝯtendāt mutuo pro latione illi⁹ pōderis ſic. ſ. ꝙ pōdus ſupportet. iā pōdus portabitur ab illis trib⁹: ſꝫ a nullo coꝝ nec aliqb⁹ duob⁹ coꝝ: imo qꝫ ſort⁹ ē a nullis coꝝ: qꝛ illa trinitas hoim nō eſt aliq̄ iſtoꝝ ſed iſti. 3⁹ dici pōt ꝙ in iſta nōnullus hō nō eſt aial. ꝙ due p̄ᵉ negatiōes ſe ipediūt ꝛ 3ª manet ipedita: ꝛ eā ꝑſuaſiua eſt: qꝛ quelibet negatio agit poſt ſe ꝛ nō ꝓprie ante ſe. Eodem mō ꝓprie ꝑcedens impedit ſequentem ꝛ nō proprie econuerſo: ꝛ ſic virtus tertie negationis manet non impedita.

Rñdet

Septimo arꝫ ꝓbādo ꝙ vna negatio reddat ꝓpōnē affirmatiuā: ꝛ h⁹ ſic pono iſtā ꝓpōnē ſcriptā. hō nō ē aial. ꝛ volo ꝙ de⁹ capiat eādē negationē nūo ꝛ ponat i capite ꝓpōis ipſa remanēte i eodē ſitu quo pꝰus erat tūc ſic arguo. hec ꝓpō ē affirmatiua ꝛ ꝑciſe vna negatio ꝑcedit copulā: g⁹ negatio ſꝑ reddit ꝓpōes affirmatiuā. ꝯña tꝫ cū miore. ꝛ ꝓbat maioꝛ: qꝛ nō mioꝛis po⁹ ē illa negatio i p̄⁹ loco q̄ eēt vna alia negatio: ſed vna alia negatio cū negatiōe añ copulā reddit ꝓpōnē affirmatiuā vt notū ē: g⁹ illa ſola negatio reddit ꝓpōnē affirmatiuā.

Oppōit ſeptimo

Rñdet ꝙ caſus ē poſſis q̄ q̄ aliq cū nō admitteret ēt, ꝛ aliȷ admittētes dicerēt ꝙ ꝓpō eēt ꝑciſe negatiua. ꝛ idē i duob⁹ locis nō eſt maioris actiuitatis q̄ in vno: imo nec i mille locis q̄ in vno. ꝛ hoc pt̄ defenſari. rōnabili⁹ tñ ē videri meo ꝙ idē in duob⁹ locis ē in duplo actiui⁹ q̄ ipm in vno loco. Vñ ſi ſortes potēs leuare vnā librā ponat in trib⁹ locis cū trib⁹ varijs libꝛis irrōnabile ē negare ꝙ nō pt̄ leuare tres libras: quēadmodū tres hoies q̄rū qlꝫ eēt eq̄lis fortis cū ſorte. applicādo ad ꝓpoᵐ ꝯcedo iſtas ꝯclōnes. Vna negatio i caſu argumēti reddit ꝓpōnē affirmatiuam: ꝛ lꝫ ſit vna i re ē due i valore: quēadmodū vnū ſcutū i duobus locis vꝫ duo ſcuta ꝛ in mille locis mille ſcuta.

Rñdet

¶ 2ª ꝯclo. ꝓpō affirmatiua ē ꝓpō negatiua. pꝫ de illa demōſtrata: qꝛ iſta nō hō nō ē aial eſt iſta hō nō eſt aial. hoc pꝫ: qꝛ qcqd eſt ps vni⁹ eſt pars alteri⁹ ꝛ econuerſo: g⁹ vna eſt altera. ¶ 3ª ꝯclo. negatio diſtribuit terim ꝑcedētē ſe. h⁹ ꝓbat. negatio ſequēs illū terim hō diſtribuit illū terim hō: qð ſic ꝓbo. hec negatio in pn⁹ ꝓpōis diſtribuit illū terim hō: ꝛ hec negatio in pn⁹ ꝓpōis ē negatio ſequēs illū terim hō: ꝯcludo g⁹ expoſitorie ꝙ negatio ſequēs iſtū terim hō diſtribuit ipꝫ qð añcedit ad ꝯclōnē. ¶ 4ª ꝯclo. vna ꝓpō ꝯ̄dicit ſibiipſi. ꝓbat. iſta nō hō non eſt aial ꝯ̄dicit iſti. hō nō eſt aial. ꝛ eſt eadē ꝓpō: vt pꝫ ex ſcða concluſione ¶ Quinta ꝯclo. oēs termini cōes poſiti in duab⁹ ꝯ̄dictorijs diſtribuunt in eis. hec clara eſt ex dictis.

Pōnūtur qn ꝙ ꝯclōnes

Octauo arguit. Diuiſū excedit mēbꝛa diuidēna: g⁹ diuiſio nulla. añs pꝫ. poſito ꝙ eſſet vn⁹ intellect⁹ infinite virtutis actiue concipiēs infinitas negationes ante copulā: tūc illa ē ꝓpō cathegorica ꝛ nō affirmatiua: qꝛ tota mltitudo negationū añ copulā nō ē par. nec negatiua: qꝛ tota nō eſt impar: igit. hoc argᵐ ē Petri mātuani: ad qð rñdet ꝙ illa eſt impropria: quēadmodū iſta eſt impropria hō nō nō nō currit. iſtud tñ nō ſoluit: qꝛ diceremꝰ de ꝓpōne ꝓpoſita hñte tres negationes imediate ꝙ ipſa ē negatiua. Iterū pōt dici ꝙ caſus eſt impoſſis: ſed hoc nō ſatiſfacit. qꝛ eſto ꝙ caſus ſit impoſſibilis ſm rem que ſorte nō eſt impoſſibilis ſm imaginationē: ſō non dꝫ negari quēadmodū freq̄nter Ariſtoteles dat vnū impoſſe ſimplr: vt videat ſequela ꝯſequēter reſpondeatur. patet in caplo de vacuo. Et tunc ego dico ꝙ argᵐ ē tedioſū. In p̄⁹ pōt dici ꝙ ē mixte q̄litatis affirmatiua ꝛ negatiua: qꝛ nō ē maioꝛ rō ꝙ ſit affirmatiua q̄ negatiua: qꝛ tota mltitudo negationū añ copulā nō ē par nec ipar. Et vt capiat plene argᵐ volo ꝙ vn⁹ itellectus in p̄ª pte ꝓportionali vni⁹ hore habeat vnā negationē ante copulā. in 2ª duas añ copulā. in 3ª tres. in 4ª quatuoꝛ: ꝛ ſic ꝯñter vſꝗ ad finem hore creſcētib⁹ ptibus ꝓportionalibus creſcant

Oppōit octauo

Petr⁹ mantuanus

Rñdet

negationes ante copulā: tūc in pͦ pte ppositionabili ppō erit negatiua. in 2ª affirmatiua. in 3ª negatiua. i 4ª affirmatiua. ꝛ sic ꝯñter ꝛ in instāti terminātē totā horā ppō erit mixte quātitatis ꝫ imediate antenūc in stās ppō erat negatiua: ꝛ imediate ante hoc fuit affirmatiua: ꝛ nunꝗ̄ erat simul ppō affirmatiua ꝛ negatiua quā hꝫ ille intellectus. 2º dico ad pncipale argm̄ ppō ē affirmatiua: ꝛ cā est q: q̄libet negatio ibi posita ipedit. ꝛ biñ vez ē ꝙ cuilibet negationi rñdēt tres negatiōes: q̄tuor: qnq;: ꝛ sic de quocūq; nūo finito.

Oppōit nono — **Nono** arguitur. Diuisū excedit mēbra diuidentia: g° diuisio nulla. añs pꝫ de talibꝰ: nullū hoīeꝫ esse asinū est ipoſſe. asinꝰ nulliꝰ hoīs currit. nullus hō est aial. est ppō negatiua. Silr si scribatur ista. hō nō est aial. ꝛ vnus legat antrogrado ꝛ aliꝰ retrogrado. ꝛ de ista nō deꝰ est capiendo nō neganter ꝛ infinitanter. respondetur per ordinem ad omnia.

Rñdet 9ͤ oppositioni — **Ad** pm̄ de ista. nullū hoīeꝫ esse asinū est ipoſſe: ꝙ vl ly nullū capit sigtiue: ꝛ totum reſiduū ſbi mālīter: ꝛ tūc ppō est negatiua. vl hꝰ totū capit mālīter. nullū hoiem esse asinū: ꝛ tūc ipsa est affirmatiua. 2ª ppō. s. asinꝰ nulliꝰ hoīs currit: est affirmatiua q: signū negatiuū ponit inter determinatonē acceptaꝫ vnica cū suo determinabili. ſꝫ ista est negatiua. hoīs nullus asinꝰ currit. Sed 3ª ppō. nullus hō ē aial: ē ppō negatiua. ē affirmatiua si nullus sit ps ſbi: ꝛ ſbm est hoc totū. nullus hō ē aial. sed si nullus capiat sigtiue ppō est negatiua. De vltimis duabꝰ dꝛ ꝙ sūt affirmatiue ꝛ negatiue in diuersis sensibꝰ: ꝛ ppōes plꝛes: ꝛ de hoc satis late disputatuꝫ est in q̄titatibꝰ: ꝛ siles ꝯclōnes pñt iferri in q̄litatibꝰ paulo mutatis teris.

Dubitatio circa pdcā ē circa sex — **Circa** pdicta dubitat in q̄ copula icludit pruꝫ hic q̄libet est vl nō ē. 2º dubitat quare nō regrit nota affirmādi ad hoc ꝙ ppō sit affirmatiua: queadmodū regrit negatio ad hoc ꝙ ppō sit negatiua. 3º dubitat qd est negatiua pgnās. 4º dubitatur an qñ in cōi mō rñdēdi rñdet p geminatā negatiōnē an rñsio sit affirmatiua de v̄tute fmonis. 5º dubitat an ecōuerso in ista. nullus hō est aial ꝛ ecōuerso sit negatiua. Et silr an ista sit negatiua. Dixit insipiēs in corde suo nō est deꝰ. verū est ꝙ nulla chimera est. Ultimo dubitat quō dꝫ illa lra intelligi. Que ca. vel hyp. qualis. ꝛ an hec sit diuisio gñis in spēs: ꝛ vtrum ponent negationes in mēte sicut in voce.

Prime dubitationi rñdet — **Ad** pm̄ pōt dici rōnabilr ꝙ in vtraq; includit trāscēdēs ꝛ pmū est ens ens: q: nō est maior ratio ꝙ includat i pmo v̄bo q̄ in 2º nec ecōuerso. nec ſbi ē nugatio: q: idē nō addit imediate eidē: ſꝫ ꝯiunctio disiūctiua mediat: ſcꝫ ly vl. ꝛ vna ps pti stat ꝯfuse tm̄: puta pm̄ trāscēdēs: ꝛ 2ª ps distribuit rōne negationis: ꝛ eodē mō si q̄tuor ponantur copule v̄bales eque pncipales trāscēdēs q̄druplicatū est pdicatū. Sꝫ h̄ notādū ē ꝙ negatio aduerbialis nō negat oēs copulas v̄bales nisi ponant i pnº: quēadmodū contingit i ypotheticis: ſꝫ pcise cadit i primā copulā ꝛ in terminū inclusuꝫ i copula si aliqs icludat: vt in ista. aliqd nō est vel est. hec negatio nō: nō cadit in vl nec in scdam copulā: sed qñ ponit imediate ante ꝯiūctionem cadit in totū qđ sequit. vt sortes est nō vel est vl fuit. que negationes negant totales ypotheticas vl cathegoricas: vt dicetur in ypotheticis.

Secunde dubitationi rñdet — **Ad** 2m̄ dꝛ ꝙ cā est: q: v̄bū de sua nā denotat vnionē affirmatiue extremoꝝ inter se: ppterea nō est opus nota affirmādi ad reddendā ppōnem affirmatiuā: ppterea adducitur negatio ad negandum.

Tertie dubitatiōi rñdetur — **Ad** 3m̄ dꝛ ꝙ duplex ē negatiua qdā negatiua pregnās ꝛ ē ppō negatiua affirmatiua formalr ꝛ intrinsece inferēs: vt tm̄ hō nō currit. creatura ꝯtingēter nō ē deꝰ. dꝛ formalr: q: q̄libet negatiua isert affirmatiuaꝫ mālit: vt pꝫ de affirmatiua necīa. Et dꝛ intrinsece: q: q̄libet negatiua isert formalr disiūctiuā cōpositā ex ꝯdictorijs. ſꝫ hꝰ nō ē intrinsece hꝰ ē illō nō pueniēt a negatiua. nec hic addo formalr nisi pp maiorē explicationē. alia ē pure negatiua: vt regnū meuꝫ nō ē de hꝰ mūdo. q̄ de v̄tute fmōis nō isert hāc. rex sū ego. ſꝫ biñ ex cōi mō loquēdi solemꝰ iferre talia cōsequētia vt inferebat pilatus. vt pꝫ Joānis. xviij.

Quarte dubitationi rñdet — **Ad** 4m̄ vbi dubitat de cōi mō rñdēdi qñ q̄rit est ne sor. i aula: si nō sit cōiter rñdemꝰ nō: nō ē i aula. ꝛ sic i talibꝰ dꝛ ꝙ de v̄tute fmōis ē affirmatiua: ꝛ capit loco duaꝝ negatiuaꝝ duplicādo duas cathegoricas: scꝫ sortes nō est in aula: sortes nō est in aula.

Quinte dubitatiōi rñdet — **Ad** 5m̄ dꝛ ꝙ ecōuerso i illo casu ē ppō negatiua. ſꝫ ista Dixit isipiēs i corde suo ꝛc̄. ē ppō affirmatiua. isipiēs ē ſbm: fuit copula dicēs i corde suo nō ē deꝰ pdi. ¶ 3ª ppō. s. vez ē ꝙ nulla chimera ē: ē ppō affirmatiua. ꝛ nō ꝯuertit cū ista. nulla chimera ē ſꝫ opꝫ ponē ꝯstātiā cū adeq̄ta sigtiōe illiꝰ. nulla chimera ē. ꝛ sic itelligit Arist. i pmētis caplo de possi.

Sexte dubitationi rñdetur — **Ad** 6m̄ dꝛ ꝙ textꝰ sic intelligit q. i. ad qōnē factā p que: rñdeat cathegorica vl ypothetica. q̄lis. i. ad qōnē factā p q̄lis rñdeat affirmatiua vel negatiua. quāta. i. ad qōnem factā p quanta rñdeat. v. vlis. par. pticularis. in. indefiª. sin. singularis vl mixte q̄titatis. ꝛ sic de mixta q̄litate. ꝛ sic itelligēdū est ꝙ nullo mō possumꝰ rñdere cathegorica vl ypothetica nisi p hoc q̄situū que. q: si q̄ramꝰ ē ne hec ppō cathegorica: sor. currit. rñdemꝰ ꝙ sic. ſꝫ in qōne inuoluit terius rñsiuꝰ ē rñdendo nō rñdemꝰ pcise est cathegorica: ſꝫ addimꝰ notā affirmādi. Ex isto pꝫ ꝙ q̄lis: que: ꝛ quāta equoce capiunt i sciētijs ꝛ fm variationem substātiui rñdemꝰ vario mō. Si q̄rat q̄lis ꝯstructio ē hec. rñdemꝰ cōgrua vl icōgrua. Qualis ppō ē hec. Ninꝰ fuit rex assirioꝝ. rñdemꝰ affirmatiua. Sꝫ si q̄rat q̄lis ptio ē hec. rñdemꝰ accñtalis: ſꝫ eadē res sit ptio ꝛ ppō. Sꝫ si q̄rat q̄lis fuit ninꝰ. rñdemꝰ filiꝰ martis. q: qō spectat ad pmēra. ¶ Ibi q̄ritur an ista sit diuisio gñis in spēs. Rñdet boeciꝰ i pͦ peryarmenias ꝙ alexāder peripateticus tenuit ꝙ nō.

Boeciꝰ

Porphiriꝰ vo sic. Alexāder dicit ꝙ est diuisio analogi in sua analogata arguebat sic alexander. nulla spēs ꝯtenta sub aliq̄ gñe est prior alia: sed affirmatio est prior negatione: g° nō sunt spēs ꝯtente sub ppōne. ꝯña claret cū maiore: ꝛ minorē pbabat alexāder. affirmatio est prior negatione: q: simplicior cuꝫ sit ps ꝛ negatio totū. 2º. affirmatio ē cōpositio: negatio ē diuisio

Alexander peripateticus

Porphirius

nisi oris cõponẽ est põus diuidere. 3°. negatio distribuit affirmationẽ: g° affirmatio est põr. ¶ Ad hec
Boeti⁹ ṽtualr rñdet boeti⁹ ꝙ lʒ affirmatio cõpata ad negationẽ sit põr aliq̃ mõ põitatis: qꝛ pe ẽ p̃supposita i negatione: nõ tñ ꝯsiderata i ordie ad ppõcʒ: qꝛ eque bñ p̃ncipalr pticipãt rõnẽ ppõis cũ ppõ negatiua sit oĩo vez vl' fłm signo. Ex^m i sili. hõ ẽ põr equo aliq̃ mõ põritatis sʒ nõ in cõpatiõe ad aial: qꝛ eq̃liter pticipãt rõnẽ corpis sensitiui. Et ex isto pñt solui rõnes alexãdri tenẽdo ꝙ ẽ diuisio gñis i spẽs sicut nũc cõiter tenẽt. Etiã multi tenẽt diuisionẽ ppõnis in cathegoricã ⁊ ypotheticã nõ eẽ diuisionẽ gñis in spẽs: sed analogi i sua analogata: ⁊ g° ppõ ypothetica nõ ẽ vã vł falsa rõe sui: sʒ suaꝝ cathegoricaꝝ. Sʒ istõ nõ arguit q̃n ita foret diuisionẽ analogi: qꝛ ꝯcedim⁹ ypotheticas vãs ⁊ falsas simplr quẽadmodũ cathegoricas.

Ultime dubitatiõi rñdetur: Ad vltimũ qõ ibi petebat an ponunt negatiões i mẽte. ad qõ mltoꝝ ẽ opio ꝙ nõ. vt hẽusberi i p̃° sophismate ⁊ scole ei⁹: ⁊ dicit ipse ꝙ ista vocalis hõ nõ ẽ aial. sbordinat vni mẽtali i q̃ nulla ponit negatio: sʒ h° totũ nõ ẽ sbordinatũ vni actui simplici diuidẽti extrema: ⁊ qõ forti⁹ ẽ dicũt imitatores ei⁹ ꝙ in ista. nõ hõ ẽ aial. ꝙ hec negatio nõ ⁊ copula sbordinant vni actui mẽtali. ⁊ talis act⁹ sequitur sbm ⁊ distribuit sbm añ se in mẽte: qõ ẽ mirabile nãliter loquẽdo: nõ credo hãc positionẽ verã nec apparentẽ: nullas rõnes adducit opinãs p se. dĩ g° ꝙ tot sũt negatiões in mẽte q̃t i voce. ¶ Ex oĩb⁹ his pʒ q̃litas

Epylogat õ q̃litate propositõis: ppõis paucis epilogãdo: qꝛ vł q̃libet ppõ hʒ vnã copulã simplicẽ vł mixtã. si p̃^m. vł illa affirmat sic illa ẽ affirmatiua: vł negat ⁊ sic ẽ negatiua. Si mixta hoc ẽ duplr: aut ex vna copula min⁹ p̃ncipali: ⁊ alia magis p̃ncipali: ⁊ tũc respiciam⁹ solũ ad p̃ncipalẽ: vt fortes si nõ ẽ fortes ẽ aial. q̃ ẽ affirmatiua. Si sint eque p̃ncipales: vt fortes ẽ vł nõ possibilr est. tũc respiciamus ad vtrãq₃ ⁊ dicatur talis mixte q̃litatis.

¶ De oppositione propositionum.

Item ppõnũ cathegoricaꝝ: q̃dam pticipãt vtroq₃ termĩo vt hõ ẽ aial: hõ nõ est aial. Alie pticipant vno tñ: vt hõ currit: hõ disputat. Alie v̇o nullo: vt plato disputat: equus mouetur. Itẽ ppõnũ pticipãtiũ vtroq₃ termĩo: alie pticipãt b̃m eũdẽ ordinẽ. vt hõ currit hõ nõ currit. Alie v̇o ordine ecõuerso: vt hõ ẽ aial: aial ẽ hõ. Itẽ ppõnũ cathegoricarũ vtroq₃ termĩo pticipantiũ b̃m eũdẽ ordinẽ: alie sũt ꝯrie. alie subcõtrarie alie ꝯtradictorie. alie subalterne.

Oppõit textui: ¶ Hec lr̃a ẽ clara ad oppões solũ preparatiua. ¶ Cõtra istã lr̃am ar. sic. nulle sũt ppões pticipãtes nullo termĩo: g° diuisio nulla. añs pʒ: qꝛ si sic maxie eẽnt iste hõ ẽ asin⁹: ⁊ leo ẽ capra. hoc ꝯñs ẽ falsũ: qꝛ pticipãt in copula: g° in vno termĩo. Forte dicis sicut dicẽdũ ẽ ꝙ termin⁹ hic capit p extremis ppõnis: ⁊ tũc nõ pro copula ⁊ signis que non sunt partes extremorum.

Confirmatur: Cõtra hoc ar. tũc iste pticiparẽt vtroq₃ termĩo. hõ alb⁹ ẽ aial: ⁊ hõ ẽ aial: qꝛ q̃t sunt termini in 2° tot eis rñdent sinonima in p̃ma. Forte dicis sicut dicendũ est hoc non sufficere: sed requiritur econuerso: ⁊ oportet respicere ad extrema totalia.

Instat: Cõtra hoc ar. iste pticipãt vtroq₃ termĩo aliquis hõ currit ⁊ nullus hõ currit. tñ nõ sẽ extrema totalia: igr. maior pʒ: qꝛ ꝯdicũt. minor pʒ ex añdictis: qꝛ aliqs ẽ ps sbi. ⁊ sic sbta istaꝝ nõ sũt sinonima.

Rñdet: Rñdet ꝙ iste pticipãt vtroq₃ termĩo cũ opponantur. ⁊ vlteri⁹ ꝯcedit ꝙ sbta nõ sũt sinonima. cum hõ sit sbm i negatiua: ⁊ aliqs hõ i affirmatiua: nec h° requirit q̃n ꝯuenit ex pte signoꝝ nõ denotãtiũ sbm aliõ ipoꝛtare q̃ꝫ p termĩm cathegorẽumaticũ ipoꝛtet: secus eẽt in aliis. ⁊ lʒ restringat termĩm cathegorẽumaticuʒ p mascul' tñ h° nihil tollit: qꝛ sic restrigit i negatiua.

Oppõit sofoni: Cõtra h° ar. Ille ppões pticipãt vno termĩo tñ: g° nõ vtroq₃. añs pʒ. ille ppões pticipãt vno termĩo: g° vno termĩo tñ. pbo ꝯñaʒ a ppõne nõ exclusiua ad vnã de excluso extrẽo ẽ bona ꝯña: in̄ o cõuertibilitas quẽadmodũ iste equalẽt. hõ est aial: hõ ẽ tñ aial.

Rñdet: Rñdet ꝙ oẽs ppões que pticipãt vtroq₃ termino pticipant vno termĩo tñ: sed illa ppõ de excluso extremo capit loco vni⁹ exclusiue: sʒ hui⁹ tñ pticipãt vno termĩo exponẽdo eã gr̃a pl'alitatis est falsa.

Oppõit iterum: Cõtra h° ar. Ex oĩb⁹ istis seq̃ret ꝙ ista pticiparẽt vtroq₃ termĩo argumẽtatio ẽ sbm logice ⁊ nulla argumẽtatio ẽ sbm logice. ꝯñs est fłm: igr. ⁊ pʒ ꝯña: qꝛ cõponunt ex extremis sinonimis.

Rñdet: Rñdet negãdo ꝙ pticipãt vtroq₃ termĩo: qꝛ sbta nõ accipiunt p eisdẽ qõ reqrit. Cõtra: tũc saltẽ iste pticipabũt vtroq₃ termĩo. hois asin⁹ currit: ⁊ asin⁹ hois currit. hoc nõ videtur dicendum: igr.

Rñdet: Rñdetur ꝙ q̃ꝫ q̃ꝫ possumus concedere ꝙ sic in affirmatiuis vbi nulla ponit distributio: tamen gratia forme acceptõis terminorum pcedẽdo nego ꝙ vtroq₃ termĩo pticipent.

Ex his oĩbus patet ꝙ iste nullo mõ pticipãt. hõ ẽ pict⁹: ⁊ hõ ẽ aial: risibile currit: ⁊ hõ mouet. sed iste pticipãt vtroq₃ mẽtalr. mucro est lapis: gladius est petra. ⁊ vocaliter occulte participant.

Que ppões dicant pticipare vtroq₃ termio: Unde ppões dñr pticipare vno termĩo tñ: i q̃b⁹ vnũ extremũ ẽ sinonimuʒ cũ altero extremo p̃cise: vt hõ ẽ aial: hõ est lapis. ⁊ ille pticipant vtroq₃ termĩo q̃n sbta ⁊ p̃ta sẽ sinonima sp itelligo cũ moderamie signi pticularis ppões nullo termĩo pticipãt q̃n extrema nõ sẽ sinonima nõ curãdo de aliis signis: ⁊ ista dʒ capi negatiue: ita ꝙ sit sensus: alique ppões nullo termĩo pticipãt: ⁊ nõ sic ppões q̃dã pticipãt nullo termĩo: qꝛ datã istis duab⁹ ppõib⁹. carthago ẽ i aphrica. hierusalẽ ẽ in palestina. sic arguo. pticipãt nullo termĩo: g° pticipãt. ⁊ vltra g° termĩo vel terminis pticipãt ⁊ nullo termino participant ppterea opʒ capere illam loco vnius negatiue: ⁊ termini sinonimi reputantur pro vno termĩo: qꝛ q̃ꝫ q̃ꝫ subiecta istaꝝ. hõ est aial: ⁊ homo est lapis sint duo subiecta pticipantia. hic reputatur vnus terminus participans.

Oppõit pdictis: Cõtra istud ar. ponẽdo ꝙ ex eodẽ attramẽto nũo posito i duob⁹ locis scribant extre

ma harũ duaꝝ. hõ ẽ aſin⁹: equus ẽ lapis. iã ille ꝓpõ
nes ꝑticipãt vtroqꝫ terio: ⁊ tñ ſbta nõ ſunt ſinonima
nec ꝑ̃ta:igiẽ.maioꝛ pꝫ:qꝛ hõ ⁊ equ⁹ nõ ſunt teri ſino
nimi. ꝓbo maioꝛẽ ſic arguendo. Iſte terius hõ ſigt
hoĩes abſolute ⁊ adeq̃te: ⁊ iſte terius hõ ẽ iſte terius
aſin⁹. g° iſte terius aſin⁹ ſigt hoĩes abſolute ⁊ adeq̃/
te:imo vn⁹ terius eſt alr̃ capiẽdo alr̃ idefinite. Rñr

Rñdet

dato illo caſu. hec ſcriptura equ⁹ hoĩes ſigt: ⁊ hõ eq̃s

Oppõit rñſi oni

Contra h° aẽ. Iſte terius hõ equos ſigt vl̃ h° eſt nãliter vl̃ ad placitũ. nõ ꝑ̃ᵐ vt no
tũ ẽ:neqꝫ 2ᵐ:qꝛ hec vox hõ nõ iponebaẽ ad ſigndũ
equos. Rñdeẽ ꝙ equos ſigt ad placitũ ⁊ iponebaẽ

Rñdet

ad ſigndos eq̃s:qꝛ bñ ſequiẽ. iſte terius equ⁹ ipone/
baẽ ad ſigndũ equos: ⁊ iſte terius equ⁹ eſt iſte terius
hõ:g° iſte terius hõ iponebaẽ ad ſigndũ eq̃s. añs eſt
veꝝ:g° ⁊ ꝯcl̃o. minoꝛ pꝫ:h° attramẽtũ eſt iſte terius
equus ⁊ h° attramẽtũ eſt iſte terius hõ : g° iſte terius
hõ eſt iſte terius equ⁹. Tũc ad formã argumẽti dico
ꝙ iſte ꝓpõnes ꝓpoſite ꝑticipant vtroqꝫ terio: ⁊ oẽs illi
q̃tuoꝛ teri equoce ſignt h° eſt equ⁹ ſigt equoce hoĩes
⁊ equũ ⁊ ſic hõ: ⁊ ſic de alijs duob⁹ teris. ⁊ qñ voco
q̃tuoꝛ terios itellige ꝑ equalẽtiã:ſꝫ ſi eẽt vn⁹ terius q
ſignificet ordine antrogrado ⁊ retrogrado vt roma

Roma ꝯuerſis lr̃is or/ dine re/ trogra/ do dicit amor

⁊ amoꝛ:nõ opꝫ ꝙ ꝓpões rõne illoꝝ terioꝝ vno terio
ꝑticipẽt vt h. Roma ẽ in italia : amoꝛ ẽ in italia: vbi
ꝑ ꝯuerſionẽ litterarum redibit ſinonimitas: patet in
cipiendo a tergo hui⁹ dictionis roma que producit
iſtũ terminũ amoꝛ:ſed ſm talem ſitum litteraruꝫ nõ
ſunt termini ſinonimi: ⁊ eodẽ modo in alijs dicaẽ.

Epylo/ gus

Ex oĩb⁹ iſtis ꝯſidera ꝙ iſte ꝑticipãt vtroqꝫ terio. nullus hõ currit. aliqs hõ currit. cũ ſbta nõ ſit
ſinonima. ⁊ ille nõ ꝑticipãt in ꝑ̃tis : ſoꝛ. eſt oĩs hõ. ⁊
ſoꝛtes eſt hõ. 2° ꝯſidera ꝙ due ꝓpões ꝑticipãt vtroqꝫ
terio vno terio tñ: ⁊ nullo terio ſm aliã ⁊ aliã acce/
ptionẽ terioꝝ pꝫ in h° ex°. auguſt⁹ eſt auguſt⁹: augu/
ſtus ẽ auguſt⁹. In qb⁹ ſi oẽs termĩ accipiantẽ ꝑ vno
ſigto puta ꝑ ceſare vl̃ mẽſe:tũc ꝑticipãt vtroqꝫ terio
ſi ꝓm⁹ terius ⁊ q̃rt⁹ capiantẽ ꝑ eodẽ ſigto nõ capiẽdo
2ᵐ ⁊ 3ᵐ ꝑ eodẽ nõ ꝑticipãt i vno:qꝛ h oĩa ſbta repu/
tantẽ vn⁹ terius ⁊ oĩa ꝑ̃ta reputantẽ vnus : ⁊ ſic nullo
terio ꝑticipãt. Sꝫ ſi ꝓmus ⁊ terti⁹ capiantẽ ꝑ eodẽ:ſe
cũdus ⁊ q̃rt⁹ nõ ꝑ eodẽ:tunc ꝑticipãt vno terio tñ.

Alia diuiſio ẽ facilis vt pꝫ in lr̃a ꝙ q̃dã ꝓpões ꝑticipãt oꝛdie eodẽ:q̃dã oꝛdie ecõtrario.

Sufficientia ꝑ diuiſionũ de ꝑticipatione ꝓpõnuꝫ

In oĩb⁹ iſtis diuiſionib⁹ ſic diuidam⁹. Propõnum
cathegoricaꝝ. q̃dã nullo terio ꝑticipãt. q̃dã aliq̃ ter
mino ꝑticipãt abijciaẽ ꝑ̃ᵐ mẽbꝛũ tanq̃ alienũ a ꝓpo
ſito. Rurſus: ꝓpõnũ ꝑticipãtiũ vno terio : q̃dã ꝑtici
pãt vno terio tñ:q̃dã vtroqꝫ. abijciaẽ iterũ ꝑ̃ᵐ mẽ/
brũ. Et iterũ ꝓpõnũ ꝑticipãtiũ vtroqꝫ terio q̃dã ꝑti/
pãt ordine ecõuerſo maneat h° mẽbꝛũ ꝑ ꝯuerſioni/
bus. q̃dã ꝑticipãt oꝛdine eodẽ. ⁊ ꝓpõnũ ꝑticipãtiuꝫ
vtroqꝫ terio oꝛdine eodẽ. q̃dam nõ ſunt oppoſite vt
equalẽtes. q̃dã ſunt oppoſite. ꝓmũ mẽbꝛũ ꝑtim ſer
uit ꝑ equipollẽtijs: ꝑtim nihil facit in ꝑ̃° tractatu. ⁊
nouiſſime ꝓpõnũ cathegoricarũ vtroqꝫ terio ꝑticipã
tiũ oꝛdine eodẽ oppoſitaꝝ. q̃dã ſũt ꝯ̃rie. q̃dam ſub
cõtrarie. quedaꝫ cõtradictoꝛie. quedam ſubalterne.

Hoc vſqꝫ ad oppões in qb⁹ ꝑuerilis alteri⁹ curſus
paucis ꝯſtringam⁹ in oppõnib⁹ materijs ⁊ legibus.

De oppoſitione.

Ontrarie ſunt vl̃s affirmatiua ⁊ vl̃s negatiua eiuſdẽ ſbi ⁊ eiuſ/
dẽ ꝑ̃ti:vt oĩs hõ currit. Subcon
trarie ſũt ꝑticularis affirmatiua
⁊ particularis negatiua eiuſdem
ſubiecti ⁊ eiuſdem pꝛedicati. vt quidam ho/
mo currit:quidam homo non currit.

Oppõ duplex realis et vt ꝯucit ſignif: q̃ rurſus ſubdiuiditur

Oppoſitio capiẽ duob⁹ modis. Uno° realr̃ vt cõ
uenit reb⁹ ad ex̃ queadmodũ dicim⁹ caloꝛẽ frigoꝛi ⁊
humiditatẽ ſiccitati oppoñi. Alio° capiẽ vt ꝯuenit ſi
gnis: ⁊ hoc duplr̃. vno° capiẽ ꝑ terie nõ potẽtib⁹ ve
rificari de eodẽ cũ terio ſingulari ſingulariter ⁊ vni/
uoce tẽto in eodẽ gñe cãe vel de eodem termino cõi
diſtributo vel nõ diſtributo ſumpto cũ relatiuo idẽ/
ꝑtitatis in creaturis: ⁊ ex ꝯ̃ñti ꝯuenit ꝓpõnib⁹ talium
terminoꝝ. exᵐ ſoꝛtes eſt alb⁹. ſoꝛtes ẽ nõ albus . oĩs
hõ eſt calidus. oĩs hõ eſt frigidus. hõ ẽ vidẽs. idẽ hõ
eſt cecus. iſte acceptiões nõ ſunt ad ꝓpoſitũ. de 2° di/
cetur in poſtꝑ̃dicamẽtis. Alio° capiẽ oppõ ⁊ diffini

Diffõ oppõis

tur ſic. Oppoſitio ẽ due ꝓpões vtroqꝫ terio ꝑticipan
tes ſm eũdẽ oꝛdinẽ in foꝛa vl̃ in valoꝛe oppoſite q̃li
tatis tñ vl̃ q̃titatis tñ: vl̃ q̃litatis ⁊ q̃titatis ſimul. ⁊
h° ꝓprie capiẽdo oppõnẽ ſicut cepit Ariſt. ꝑ̃° ꝑyer.
vl̃ includẽdo oppõnẽ ſubalternã de q̃ loquiẽ Pe.
hyſ. vl̃ q̃rũ vna ẽ foꝛalr̃ illatiua alteri⁹: ⁊ nõ ecõtra.
ſemꝑ itellige ꝯditiões oppõnũ. Uel oppoſitio ẽ due

Alia diffinitio oppõis

ꝓpões vtroqꝫ terio ꝑticipãtes ſm eũdẽ oꝛdineꝫ gr̃a
foꝛe acceptiões terioꝝ repugnãtes i v̇itate tñ vl̃ i fal
ſitate tñ: vl̃ in v̇itate ⁊ falſitate ſimul. Pro oppõne
ſubalterna inuolue vltimã ꝑticulã diffõnis ꝑcedẽtis.

Ex oĩb⁹ pꝫ ꝙ iſte terius oppoſitio eſt terius colle

Oppõ ẽ termin⁹ collectiuus

ctiu⁹ nõ pro vna ꝓpõne ſuppoñẽs ſꝫ ꝑ duab⁹: ſꝫ hoc
ꝯcretũ oppoſita v̇ificaẽ de vna ꝓpõne queadmoduꝫ
multi hoĩes ſunt ppl̃s ⁊ qlibet eoꝛum popularis.

Secũdo notãdũ ẽ ꝙ iſte terius oppõ impti nẽter ſe hꝫ cũ iſto terio repugnare

Inter oppõnẽ ⁊ repugnãtiaꝫ differentia.

nã aliq̃ ꝓpões repugnãt q̃ nõ opponũẽ: ⁊ aliq̃ oppo
nunẽ q̃ nõ repugnãt: ⁊ aliq̃ opponunẽ ⁊ repugnant.
exᵐ ꝓmi:vt hõ ẽ aſin⁹: ⁊ de⁹ ẽ. exᵐ ſcdi:vt aĩal ẽ hõ:
aĩal nõ ẽ hõ:q̃ opponunẽ qꝛ ſubcõtrarie: ⁊ tñ non re
pugnãt. exᵐ tertij:vt quilibet triãgulus hꝫ tres:nul/
lus triãgulus hꝫ tres:qlibet angulus obtuſus ẽ ma/
ioꝛ recto:aliqs angulus obtuſus nõ ẽ maioꝛ recto:qꝛ
ad hoc ꝙ ꝓpoſitiones opponanẽ opoꝛtet ꝙ vtroqꝫ
terio ꝑticipẽt loquẽdo de oppõne de q̃ ẽ ad ꝓpoſitũ:
ſed ad ꝓpões repugnare ſufficit copulatiuã ipoſſi/
bilẽ poſſe ꝯſtituere:vt ſoꝛtes currit : ⁊ hõ eſt aſinus.

Rurſus ꝓpõnũ repugnãtiũ:q̃dã repugnant mãliter: ⁊ q̃dã foꝛalr̃. Et ad ꝓpõnũ

Propões q̃dã mãliter q̃dã foꝛmaliter repugnãt

repugnantiũ foꝛmalr̃ quedã repugnãt gr̃a foꝛme ⁊
quedã repugnãt gr̃a foꝛme acceptiõis terioꝝ. q̃ mẽ/
bꝛa declarabunẽ in ꝓſecutione ⁊ in ꝯ̃rijs. dictũ eſt i
veritate tñ ꝓpter ꝯtrarias que nõ pñt eſſe vere. in fal
ſitate tñ ꝓpter ſubcõtrarias que nõ poſſunt eſſe fal/
ſe. dicit

se. dicit in veritate et falsitate propter contradictorias.

Circa oppo(n)es sunt aliq(ua) s(er)uanda

Notandu(m) est 3° q(uod) circa o(mn)es oppo(n)entes sunt aliqua seruanda. primo op3 q(uod) co(n)ueniant in extremis .i. q(uod) habeant extrema sinonima: et q(uod) vniuoce capiant eque restricte cu(m) eade(m) appellatione q(ua)re iste no(n) (con)dicunt. ego sum ioa(n)nes. et ego non sum ioa(n)nes: q(ua)ru(m) prior e(st) plata a me: et scda a sorte. nec iste: ioa(n)nes est ex(tra) po(n)tes: et ioa(n)nes no(n) e(st) extra po(n)tes. esto q(uod) sit sermo de eode(m) ioa(n)ne casu q(uod) sortes in sallis dicat ioannes est ex(tra) po(n)tes dicit verum: et plato in collegio mo(n)tis dice(n)s: ioa(n)nes no(n) est ex(tra) po(n)tes etia(m) dicit veru(m): g° ille no(n) (con)dicu(n)t: q(uia) ex(tra) capit(ur) equiuoce: in vna v3 citra: et in alia v3 vltra. et eode(m) mo(do) cu(m) isto terio canis et sili bus. q(ua)re et iste no(n) (con)dicu(n)t: nulla argume(n)tatio e(st) s(ecundu)m logice: et argume(n)tatio est s(ecundu)m logice: posito q(uod) subiectu(m) scde supponat pro illo terio argume(n)tatio: q(uia) impertine(n)s e(st) addere in eode(m) g(e)n(er)e suppo(n)entis: q(uia) s(ecundu)m mentalis illi(us) indefinite supponit p(er)sonal(ite)r p(ro) illa voce argume(n)tatio: et t(ame)n illa p(ro)po(sitio) me(n)talis no(n) (con)dicit isti: nulla argume(n)tatio est s(ecundu)m logice. et ca(usa) est: q(uia) s(ecundu)m(?) accipiu(n)tur p(ro) diuersis reb(us) et equoce propter illa(m) p(ar)ticula(m) eq(ue) restricte iste non (con)trian(tur). ois ho(mo) currit: et nullus ho(mo) currit. q(uia) casu q(uod) essent sole mulieres iter hoies et currerent: ille ambe sunt vere. illa e(st) vera. ois ho(mo) currit. et negatiua vera. nullus ho(mo) masculus currit. s3 (con)tra(ri)a huius. nullus homo currit est hec. glibet ho(mo) currit. vel op3 terminu(m) absoluere a g(e)n(er)e. et ad Poe. hys. et co(mmun)iter loquentes dicam(us) illud Arist. i p° po(steriorum). Exe(m)pla enim ponim(us) no(n) vt ita sint: sed vt p(er) ea addisce(n)s intelligat.

Oppoit(ur) p(re)dictis Laure(n)ti(us) valla Nicolaus pero(t)tus

Sed (con)tra hoc arguit(ur). Laure(n)ti(us) valla et nicolaus perot(us) p(ro)ba(n)do vtra(m)q(ue) p(ar)te(m) ab artistis male posita(m) sic argu(u)nt datis istis duab(us) p(ro)p(osition)ib(us). ois ho(mo) currit et nullus ho(mo) currit. iste termin(us) ho(mo) i negatiua e(st) termin(us) co(mmun)is sup que(m) cadit signu(m) negatiuum ip(su)m distribue(n)s p(ro) q(uo)libet suo sig(nifica)to. s3 sig(nifica)t semias sicut et mares: g° s(ecundu)m illi(us) p(ro) tot distribuit(ur) sicut s(ecundu)m hui(us). ois homo currit: g° ve (con)trian(tur). 2° p(ro)ba(n)t. glibet ho(mo) currit: et nullus ho(mo) currit no(n) (con)trian(tur): et hoc sic. glibet e(st) signu(m) p(ar)ticulare: ergo no(n) distribuit terim imediate(m). (con)s(equenti)a est nota: et p(ro)bat(ur) a(n)t(ecedens): q(uia) in varijs locis Leuitici habet(ur) vnu3 que(m)libet p(ro) aliq(ue)m: et hoc p3 Leuitici. xiij. c. Locut(us) e(st) d(omi)n(u)s ad moysen et aaron si fuerit ho(mo) cui(us) color i cute et in carne fuerit vari(us) siue pustula .i. plaga lepre. Imediate sequit(ur) ad p(ro)positum adducet(ur) ad aaron et ad vnu(m) que(m)libet filio(rum) ei(us). vbi si que(m)libet e(ss)et signu(m) v(niuersa)le: q(ua)re d(icitu)r vnu(m) imo capie(n)do distributiue non b(e)n(e) q(ua)drat cu(m) littera: ergo vnu(m)que(m)libet est signu(m) p(ar)ticulare. et finaliter co(n)cludit q(uod) glibet est signu(m) p(ar)ticulare tantu(m) valens sicut aliq(ui)s glibet vt p(ro)cedat glibet ad certame(n) co(n)tra me id est aliq(ui)s cuicu(m)q(ue) libet. et postea infert Laurentius quo minus danda est venia theologis recentib(us) dyalecticis et p(hilosop)his qui p(ro)pria(m) voce(m) no(n) audiu(n)t: sed tan(quam) diuerse ciuitates in sua(m) metropolim co(n)spira(n)t.

R(espo)n(de)t(ur) ad primam oppo(siti)o(n)e(m)

Ad p(ri)m(u)m r(espo)n(de)tur q(uod) ois ho(mo) currit: et nullus ho(mo) currit. no(n) (con)trian(tur). et co(n)cedit(ur) q(uod) ho(mo) est co(mmun)is g(e)n(er)is: et q(uan)n ipse p(ro)bat nullus est signu(m) distributiuum distribue(n)s terim illu(m) ho(mo) pro oibus suis sig(nifica)tis disinguo: vel pro oibus suis sig(nifica)tis p(ro) quib(us) supponit: et sic concedit(ur): q(uia) nullus est distributiuu3 et restrictiuu(m) ex quo est masculini g(e)n(er)is restringit istu3 terminu(m) homo ad sta(n)du(m) pro masculino. propterea solu(m) p(ro) illis distribuit(ur): vel q(uod) distribuat pro oib(us) suis sig(nifica)tis que sig(nifica)t: capiendo sig(nifica)re vt est superi(us) ad suppone(re) sic nego s(ecundu)m hui(us) om(n)e a(n)i(m)al q(uo)d est senex volat: solu(m) distribuit(ur) p(ro) senice: et t(ame)n asinos et boues sig(nifica)t: et sic p(ri)mu(m) arg(umentu)m parum p(ro)cedit. De scdo argume(n)to in quo ipse po(n)derat vim vocabuli .s. glibet quicq(ui)d sit noia sig(nifica)nt ad placitu(m): et logici vtunt(ur) loco signi vniuersalis. Scdo po(tes)t dici q(uod) e(st) signu(m) vniuersale de se no(n) depe(n)de(n)s ex vniuersalitate partiu(m) et no(n) est inco(n)ueniens addere nome(n) nu(mer)ale vnus q(uam) q(uod) addi no(n) po(tes)t huic signo ois a p(ar)te ante: s3 hoc no(n) arguit q(uod) sit signu(m) v(niuersa)le: q(uia) aliquib(us) signis vniuersalib(us) addi po(tes)t: aliq(ui)b(us) v(er)o no(n). etia(m) videt(ur) q(uod) omne satis bene quadrat cu(m) illa p(ar)ticula leuitici op3 q(uod) termini equaliter appelle(n)t: siue quo ad appellatione(m) fo(rm)alis sig(nifica)ti: siue quo ad appellatione(m) ro(n)is: q(ua)re iste no(n) (con)trian(tur) q(ui)libet homo venie(n)te(m) cognoscit: et nullus ho(mo) cognoscit venie(n)te(m). nec iste co(n)tradicu(n)t. sortes rege(n)te(m) p(er)cussit: et sortes percussit regente(m): q(uia) sta(n)t in veritate. q(uia) si sortes cu(m) qui est rege(n)s p(er)cusserit q(ua)n(do) erat s(u)mmulista affirmatiua est vera: et negatiua sig(nifica)t q(uod) sortes no(n) percussit rege(n)te(m) t(em)p(or)e quo erat rege(n)s. hoc est ve(rum). Scdo op3 q(uod) in om(n)i oppo(siti)o(n)e p(ro)p(ri)e dicta p(ro)po(n)es sint opposite q(ua)litatis quo ad copulas p(ri)ncipales ad istu(m) sensu3 q(uod) q(ua)libet partialis copula in vna affirmata sit in alia negata et e co(n)uerso: s3 no(n) e(st) inco(n)uenie(n)s duas p(ro)po(n)es esse (con)trarias vel (con)dictorias vel subco(n)trarias: q(ua)ru(m) neutra e(st) affirmatiua: si(mi)l(ite)r q(ua)ru(m) neutra est negatiua: q(uia) vni p(ro)po(n)i mixte q(ua)litatis opponit(ur) alia mixte q(ua)litatis. Et d(icitu)r nota(n)ter copula p(ri)ncipalis: q(uia) de copulis min(us) principalibus no(n) op3: imo si copula min(us) p(ri)ncipalis i vna sit affirmatiua: i alia affirmat(ur). et si i vna neget(ur) in alia negabitur: q(uia) se h3 tan(quam) determinatio accepta vnica cum terminis secu(m) implicatis. exemplu(m): glibet ho(mo) qui currit mouet(ur). sua (con)dictoria est hec. aliquis ho(mo) qui currit no(n) mouet(ur): imo q(uam) q(uod) preponeret(ur) negatio sic dice(n)do. no(n) quilibet homo qui currit mouet(ur): adhuc copula min(us) p(ri)ncipalis no(n) negat(ur). esto q(uod) negatio p(re)cedat. eode(m) mo(do) iste subco(n)trarian(tur): chimera q(uod) no(n) currit mouetur: et chimera q(uod) no(n) currit no(n) mouet(ur). 3°. ad o(mn)em oppositione(m) reg(ui)rit(ur) q(uod) determinatio he(ab)at tale(m) suppo(siti)o(n)e3 in negatiua q(ua)le(m) sortit(ur) in affirmatiua: et hoc q(uan)n capit(ur) vnica: q(uia) tu(n)c aggregatu(m) ex determinatione et determinabili reputatur vnus termin(us): et hec de conditionib(us) co(mmun)icantibus. quo ad singulas oppo(siti)o(n)es dande sunt conditiones speciales: et primo sit sermo de contrarijs.

Opinio auctoris

R(espo)n(sio) ad 2(m) oppo(siti)o(n)em

Co(n)ditio nec (con)trariorum

P(ri)ma (con)ditio

Prima (con)ditio (con)tra(rio)r(um) e(st) q(uod) sint a(m)be v(niuersa)les .i. q(uod) plus de v(niuersa)litate he(ab)ant q(uam) de p(ar)ticularitate: no(n) q(uod) sint p(ro)po(siti)o(n)es v(niuersa)les sicut in q(ua)ntitatib(us) locuti sum(us): s3 q(uia) in eis sunt plures termini distributi q(uam) non distributi: et tales termini dicunt(ur) v(niuersa)lizati: et p(ro)po(n)es ipse g(rati)a terio(rum) v(niuersa)les: q(uia) ista cuiuslibet hois asinus currit: habet contraria(m) que(m)admodu(m) ista. ois mula est sterilis. S3 pro istis co(mmun)iter dicit(ur) q(uod) triphartia(m) p(ro)p(ositi)o(n)es opponunt(ur). P(ri)mo modo de mo(do) enunciandi t(antu)m. Scdo mo(do) de lege t(antu)m. Tertio mo(do) de mo(do) enu(n)cia(n)di et lege simul. Ex(emplu)m p(ri)mi.

Oppo(n)unt(ur) triplicter p(ro)po(n)es

Georgius

nullū ens ɔtingēter est de⁹: ⁊ nullū ens ɔtingēter nō est de⁹. q̄re cʒ Georgi⁹ ɔ̄rias de mō enūciādi: sed nō de lege: q: sūt ambe vere: ⁊ sic nō pticipāt legē ɔ̄riarū. Ex^m icēi. vt cuiuslibet hoīs asin⁹ currit: ⁊ nulli⁹ hoīs asin⁹ currit. sūt ɔ̄rie de lege: q: repugnat eis gra forte acceptiōis terioꝝ φ sint ve: ⁊ sic pticipāt legē ɔ̄riaꝝ. nō. n. opponūt de mō enūciādi: q: nō sūt vles capiēdo vlitatē vt in q̄titatib⁹ dictū est. nō ē op⁹ ex⁹ tertij mēbri. Primū mēbrū nihil vʒ est error auxonij corā archiepō cātuariēn. ⁊ Aristo. pbans φ ad necesse esse sequat possibile eē in pyarmenias sic arguit. si nō sequat. g⁹ oppo^m ɔ̄ñtis. s. impoīe eē stabit cū añte: ⁊ si sic ɔ̄ria simul stabūt qd̄ relinqt impoīe ⁊ pari facilitate dicā Georgio φ iste ɔ̄dicāt. nullum ens ɔtingēter ē de⁹: ⁊ aliqd̄ ens nō ɔtingēter ē de⁹: ⁊ sic tenebo ɔ̄dictoria vā in ɔtingēti spāliter capto. ⁊ si dicat φ cōtingēs in vna negatū: in altera affirmabit: sic dicet in ɔ̄riis: ⁊ nō est: q: qñ negat exponitur disiūctiue mō vel est pticularitas: ⁊ sic i vtraqʒ ɔ̄riaꝝ poneret pticularitas qd̄ euitādū est. quo ad 2^m membrū: q: alique sint opposite q̄ ad legeʒ tm̄ ⁊ nō q̄ ad modū enūciādi hoc ē facile iuuenib⁹ ⁊ tritum in cōi mō loquēdi: nec rōnabilr pōt dānari: q: eedem difficultates redibūt de lege tm̄ sicut de lege ⁊ mō enunciādi simul: vt vbi cā: si q̄rat de ɔ̄ria huius. cuiuslibet ois oculus nō est dexter: ⁊ si rñdeat nō habet ɔ̄riā: q: nō est vlis: sed mixte quātitatis. querat vlteri⁹ de ɔ̄ria fm legē redibit eadē difficultas de vitate ⁊ falsitate si qs rñdeat tales nullo mō habent ɔ̄rias eo φ ɔ̄rieta s per se posita stat pro ɔ̄rietate fʒ legē ⁊ modū enunciandi. Ideo pter rōnem loquit ⁊ pōt ei ostendi per formalē repugnātiā quo ad esse verū. ⁊ ista de excluso extremo capiat loco vni⁹ exclusiue. Aliogn eedē ppositiones opponerent de lege tm̄ ⁊ mō enunciādi simul cū ppositio de excluso extremo equaleat sue piacenti. subtili⁹ tamē est dicere φ nulle ppōnes opponunt de lege tm̄. tūc redeūdo vnde digressi sumus dicat φ iste sūt ɔ̄rie. sortes ois hō est: sortes nō est homo. ⁊ sunt vles: id est plus habētes de vniuersalitate q̄ de pticularitate negatiue plus: id est nō tm̄ habentes de particularitate sicut de vniuersalitate: ⁊ ita in alijs cuiuscunqʒ quantitatis fuerint.

2ª ɔditō ɔ̄riarū

Secūda cōditio. φ quilibet terius distribuibilis nō distribut⁹ in vna distribuatur in alia ⁊ nō ecōuerso. Dico non ecōuerso: q: stat oēs terminos distribuibiles in vtraqʒ distribui: vt pʒ quilibet hō est sortes: nullus homo ē sortes. imo qñ oia extrema sunt distribuibilia: vt quilibet homo est ipsemet: nullus hō est ipsemet. imo qd̄ forti⁹ est qñ oia extrema sunt termini absoluti: vt qlibet hō oīe aial est: nullus hō est aial. realr ɔ̄riant vt dicet arguēdo: ⁊ nō tm̄ respiciēdū est ad cathegoreumata: sʒ ēt ad sincathegoreumata: imo p sincathegoreumatib⁹ qñ est particularitas in vna debebit eē vlitas in alia: nō nego tm̄ quin in vtraqʒ pōt esse vlitas q̄re iste non ɔ̄riant. nō tm̄ hō est aial: ⁊ nō tm̄ homo nō est aial. nec obstat ex pte p̄teꝝ dicēdo φ p̄tū in vna nō distribuit: q: tūc capies istā. nō tm̄ hō est aial. nō tm̄ hō nō oīe aial est. vl capias p̄ta discreta. nō tm̄ lapis ē sortes: ⁊ nō tm̄ lapis nō est sor. q̄ nō ɔ̄riant: ⁊ nullus est error nisi ex pte pticularitatis sincathegoreumatici: q: postq̄ tm̄ negat vtraqʒ est exponēda disiūctiue: ⁊ sic semp includit vel: q̄ est pticularitas: sed ad min⁹ opʒ φ tm̄ i vna affirmet: ⁊ ita in exceptiuis ⁊ cū alijs signis exponibilibus sincathegoreumaticis pcedas (sincathegoreumaticis dico) q: si signa eēnt cathegoreumatica nō oporteret eq̄liter pcedē: vt pʒ in cōparatiuo ⁊ in differt in qb⁹ q̄ q̄ signa nō negent exponunt disiūctiue: ista ptim dependēt ex pulis logicalibus. Quare etiā iste nō ɔ̄riant. ois hō vel asin⁹ ē rudibilis: ois hō vel asin⁹ nō est rudibilis. posito φ signa vlia nō cadāt i totalia subiecta distribuēdo: sʒ in pmas ptes imo ad min⁹ si extrema nō distribuantur opʒ φ vl neget in vna. vt ois hō vl asin⁹ est rudibilis et ɔ̄riabit. ois hō nō vl asin⁹ est rudibilis. ⁊ ita in determinationib⁹ ex pte copulaꝝ: q̄re iste nō ɔ̄riant. ois hō possibilr currit: ⁊ ois hō possibilr nō currit: sʒ ad minus opʒ φ vn⁹ modus sit vlis i forā vl equalēter: equalēter ē vlis qñ negat: defectu cui⁹ iste nō ɔ̄riantur: etiā ois hō forte disputat: ois hō forte nō disputat.

Que sint ppōnes contrarie

Ex his pʒ has nō esse ɔ̄rias oē aial hō est: oē aial homo nō ē. cuiuslibet ɔ̄dictionis altera ps est vera. cuiuslibet ɔ̄dictōis altera ps nō est vā. cuilibet rñdēti homo cōcludit: cuilibet rñdenti hō nō cōcludit. quēlibet hoiem homo videt: quēlibet hoieʒ homo nō videt. a quolibet hoie homo differt: a quolibet hoie homo nō differt: pʒ sunt oēs vere: ergo nō cōtrariant. ɔsequētia est nota ex lege ɔ̄riaꝝ: ⁊ añs pʒ discurrēdo p eas ponēdo φ nulla sint aialia in mundo nisi hoies. De pmo binario pʒ per inductionem ascēdēdo sub termis distributis. Scd̄s binari⁹ est notus per ascēsum ⁊ cōtradictionē: ⁊ terti⁹ patet posito φ quilibet hō habeat vnū difficile argumētū: ⁊ concludat sibijpsi ⁊ nulli alteri iā sorti homo ɔcludit: q: ipsemet sortes ⁊ platoni hō ɔcludit: q: plato ⁊ sic de singulis: ⁊ negatiua iteꝝ pʒ p ascēsum. Quart⁹ binari⁹ pʒ posito φ qlibet hō pcise videat se. Ultimū exemplū pʒ per ascēsum: ⁊ in his oib⁹ est vna causa: q: est vnus terius distribuibilis in neutra distribut⁹: sʒ ɔ̄ria huius. omne aial homo nō est: est hec. oīe aial omnis homo est. ⁊ cōtraria huius cuiuslibet cōtradictionis altera pars nō est vera est ista. cuiuslibet cōtradictionis vtraqʒ pars omne verum est. ⁊ ita de alijs.

Opposit p̄dictis

Cōtra p̄dicta arguit sic q: sequeret φ iste non essent cōtrarie. cuiuslibet hominis oculus ē dexter. ⁊ cuiuslibet hoīs qlʒ oculus nō ē dexter hoc ɔñs est falsuʒ. g⁹ dicta nulla. ɔña pʒ. p cōeʒ modū ɔ̄riandi: q: sic solet dari cōtraria illius negatiue falsitas ɔñtis pʒ: q: ille sunt ve vel saltē sunt dabiles due vere in simili forma: mō ɔtrarietas est oppositio formalis: qd̄ dant due i sili forā vere pbo ⁊ pono φ qlʒ hō hēat duos asinos. iā iste se cōpatiunt i vitate de affirmatiua notū ē: cuiuslibet hoie qlibet asin⁹ est aial: ⁊ cuiuslibet hoīs asin⁹ nō est aial. negatiua pʒ p eius ɔ̄dictoriaʒ q̄ est hec. alicui⁹ hoie qlibet asin⁹ est h. aial que est falsa in casu ⁊ declarabit i ɔ̄dictorijs.

Rñdet

Rñdet ¶ Rñdet q nõ sequit ex dictis: q iste ꝯriant. cuiuslibet hoīs oculus nõ ẽ dexter. ⁊ cuiuslibet hoīs qlibet oculus ẽ dexter. imo oppõm seqt ex ꝯditiõe quã posuim⁹ quã ꝯditionẽ nec̄iuꝫ ẽ ponẽre ꝓbat hec rõ: vel vmbratice ꝓcedẽs p terim stãtẽ determinate signãdo ꝯriã hui⁹. cuiuslibet hoīs oculus nõ ẽ dexter. cuiuslibet hoīs quilibet oculus b dexter ẽ. ⁊ h⁹ semꝑ ꝑuandũ ẽ vt pꝫ i rectis. qlꝫ hõ ẽ aĩal in ꝯria hꝫ quẽlibet terminũ distributũ vt liquet de se. ⁊ sic iste ꝓpões negatiue sꝑ hõ nõ ẽ aĩal: cuiuslibet hoīs asin⁹ nõ ẽ aĩal. habebũt has ꝯrias sꝑ oĩs hõ oẽ aĩal ẽ cuiuslibet hoīs qlibet asin⁹ quodlibet aĩal est. sꝫ nõ sufficit imparitas vniuersalitatũ: lꝫ requirat: qꝛ iste nõ ꝯtrariant: cuiuslibet hoīs asin⁹ currit. ⁊ cuiuslibet hoīs asin⁹ nõ currit: ⁊ tñ sunt plures termini distributi in negatiua q̃ in affirmatiua: sed hic omittit vna alia cõditio: scꝫ nõ distributio termini cõis in vtraq̧ cõtrariarum.

Oppõit rñsioni **Cõtra** h̃ arguit. sic seqret q iste eẽnt ꝯrie. oĩs hõ nõ ẽ aĩal: ⁊ oĩs hõ oẽ aĩal est. ꝯña est falsuꝫ: g⁹ ⁊ añs: ꝯña pꝫ: qꝛ si nõ ꝯriarent h⁹ marie forent qꝛ i vtraq̧ p̃tum distribuit: sꝫ hoc non incõueniẽs pꝫ ex solõne ꝓcedẽti: falsitas ꝯñie pꝫ ex cõi logica. ⁊ ꝓbat rõne ponẽdo istas i figura. oĩs hõ oẽ aĩal est: ⁊ oĩs hõ nõ est aĩal in cap subalternatis. p̃ta debebũt distribui. pꝫ ex vna ꝯditiõe subalternarũ: ⁊ sic in tali figura nõ dabit ꝯdictio.

Rñdet ¶ Rñdet q ꝯclo illata nõ sequit ex dictis: imo est impuniẽs ⁊ negat ꝯña: qꝛ illa nõ ẽ cã q̃re nõ ꝯriant: qꝛ in vtraq̧ p̃tũ distribuit. sꝫ cã est qꝛ ẽ paritas vlitatũ in vtraq̧ respectu oĩum extremoꝝ cõiuꝫ nõ reciprocoꝝ: ⁊ sic negaret ꝯclo ꝓposita: saltẽ sequẽs ex dictis: sꝫ illã ꝯclonẽ absolute ꝯcedẽ nõ video q̃re iste nõ ꝯriant oĩs hõ oẽ aĩal non est ⁊ oĩs hõ oẽ aĩal est: qꝛ falsitas earũ nõ ꝯcludit eas nõ fore ꝯrias: imo q̃to maius ẽ de vlitate tãto vicinior ẽ falsitas q̃ eid⁹ ꝯrietatẽ edificat q̃ eã destruat: ratio adducta de figura nõ ꝓcedit vt postea ostendetur. ⁊ ad cõem vsuꝫ dico: lꝫ dat istas duas ꝯtrarias. omnis homo nõ ẽ aĩal: ⁊ oĩs homo est aĩal nõ negat (vel non negare dꝫ) qn iste bene contrariantur omnis homo nõ est aĩal ⁊ omnis homo omne aĩal est.

Oppõit rursum **Cõtra** hoc arguit sic. qꝛ ex illa solõne sequitur q due ꝓpõnes nõ equalẽtes ꝯriant eidẽ ꝓpõni. ꝯña est falsuꝫ ⁊ ꝯ illud phĩ. Tñ vnũ vni opponit. declarat ꝯña hec negatiua oĩs hõ nõ ẽ aĩal hꝫ has affirmatiuas ei ꝯrias oĩs hõ est aĩal. ⁊ oĩs hõ oẽ aĩal est. ⁊ tñ p̃or affirmatiua ẽ v̾a ⁊ 2ª falsa: g⁹ equalẽt. ꝯña est infallibilis ex̃ isolubilis.

Rñsio Rñdet ꝑ ꝓpões ad hãc ꝓpõnẽ phĩ q̃ exponẽda est gr̃a plalitatis ⁊ nõ gr̃a alietatis.

Cõclõnes seu ꝓpõnes Pria ꝓpositio. Prima ꝓpõ est ista. multe ꝓpões opponunt vni: ⁊ vna opponit plib⁹ hoc pꝫ i diuersis gñibus oppõnũ. quilibet hõ currit: ꝯriat isti. nullus hõ currit: ꝯdicit isti. qdã hõ nõ currit: ⁊ sic de alijs speciẽb⁹ oppõnis.

Scõa 2ª ꝓpõ. vna ꝓpõ opponit in eodẽ gñe oppõnis plib⁹ nõ equalẽtib⁹ in sigñdo hoc pꝫ qlibet hõ currit: ꝯriat istis duab⁹ qlibet hõ nõ currit: ⁊ nullus hõ currit. ⁊ tñ nõ equalẽt in sigñdo: qꝛ signũ vlẽ affirmatiuũ ponit in mẽtali p̃ ⁊ nõ in mẽtali 2ᵉ.

Tertia 3ª ꝓpõ. vna ꝓpõ plib⁹ ꝓpõnib⁹ nõ equiualẽtib⁹ in ꝯñdo in eodẽ gñe oppõnis opponit. hoc practicat in ꝯtrarijs subcõtrarijs ⁊ subalternis. in ꝯrijs tñ mitte q̃titatis q̃ simplicis q̃ntatis. ista nulli⁹ hoīs asin⁹ ẽ aĩal ꝯriat huic: cuiuslibet hoīs asin⁹ est aĩal: ⁊ huic cuiuslibet hoīs qlibet asin⁹ ẽ aĩal. ⁊ isti cuiuslibet hoīs quilibet asin⁹ qdlibet aĩal est. ⁊ isti cuiuslibet hoīs quilibet asin⁹ est b. aĩal. ⁊ isti. cuiuslibet hoīs b. asin⁹ qdlibet aĩal ẽ. ⁊ ita potes multiplicare in ꝯrijs simplicis quãtitatis. ⁊ idẽ ꝓbo. iste ꝯriant. quilibet hõ est aĩal: ⁊ nullus hõ est aĩal. ⁊ ille negatiue ꝯriant isti. quilibet hõ est b. aĩal. ⁊ quilibet hõ qdlibet aĩal est. q cõtrariant pme ⁊ scdẽ pꝫ ex dictis. sꝫ q tertie ꝯrientur pꝫ: qꝛ q̃ro ꝯriã hui⁹. quilibet hõ est b. aĩal. ⁊ nõ potes dare aliã ab ista nullus homo est aĩal: g⁹ ei ꝯriat. Forte ꝓteru⁹ dicit q ista. qlibet hõ est b aĩal: nõ hꝫ cõtrariã eo q in ꝯrijs p̃dicatum debebit stare determinate hoc ẽ mere gratis dictũ ⁊ eodẽ mõ sustinẽdo q p̃dicatũ nõ dꝫ stare cõfuse tñ. ꝓbat cõclusio in subcõtrarijs. hec hõ est aĩal. subcõtrariat istis duab⁹. hõ nõ ẽ aĩal ⁊ a. hõ nõ est aĩal. ⁊ tñ ille negatiue nõ equalẽt: igit. minor patebit in ꝯdictorijs. q ꝯriet p̃ori nõ est q̃stio. q subcõtrariet scdẽ ꝓbo. qꝛ si nõ subcõtrariet scdẽ q̃ro subcõtrariã scdẽ. Forte dicis hãc. a homo ẽ aĩal: tũc sic arguo. a hõ ẽ aĩal gr̃a forme acceptionis terminoꝝ equalet isti hõ est aĩal. ⁊ cõponunt ex extremis sinonimis: ergo cuicũq̧ vna subcõtrariat alteri reliq̃ sbcõtrariabit. ⁊ ex illo pꝫ q due ꝓpões nõ equalẽtes sunt subalterne respectu eiusdẽ subalternãtis. qꝛ iste due hõ nõ ẽ aĩal ⁊ a hõ nõ ẽ aĩal: sunt subalternate huic. oĩs hõ nõ ẽ aĩal. ¶ Ex oĩb⁹ istis infero correlaria. Ex p̃cedẽtibus duo correlaria inferunt

Primũ correlariũ. Primũ ẽ. hec ꝯña ẽ nulla talis ꝓpõ ẽ subalternata respectu hui⁹ subalternãtis: ergo ꝯdicit ꝯrie subalternãtis. oñdit malicia ꝯñe in istis. oĩs hõ nõ est aĩal ⁊ a hõ nõ est aĩal. vbi a hõ non est aĩal subalternat huic: oĩs hõ nõ est aĩal ⁊ tñ nõ ꝯdicit huic. oĩs hõ est aĩal.

Scõm correlarium. ¶ Et ex illo scõm infert q hic dat oppositio trigona ⁊ nõ tetragona. hoc pꝫ multiphariã capiẽdo istas in figura: oĩs hõ est b aĩal. oĩs hõ nõ ẽ aĩal. hõ nõ est aĩal. hõ est aĩal. ibi reperit ꝯrietas sub cõtrarietas ⁊ oppositio subalterna ⁊ nõ ꝯdictio iter vlẽm affirmatiuã: ⁊ idefinitã negatiuã. pt v̾ificari cõclusio i eisdẽ locis capiẽdo qlꝫ hõ est aĩal: aliq̧ hõ nõ ẽ aĩal: ibi possunt disponi q nõ det ꝯdictio ex parte vni⁹ anguli capiẽdo istas. oĩs homo omne aĩal est. oĩs homo nõ est aĩal. hõ nõ est aĩal hõ omne aĩal est: ibi est bona contrarietas bona oppositio subalternat sed non contradictio neq̧ oppositio subcontraria.

Rñso ad formã **Tũc** rñdeo ad formã argumẽti. qd iacet in hac ꝓpõe tñ vnũ vni opponit distinguo. vl in ꝯdictorijs: ⁊ sic ꝯcedo ad hũc sensũ q vna ꝓpõ non ꝯdicit plibus nõ equalẽtib⁹ in ꝯñdo. in alijs gñib⁹ oppositionũ nego cui⁹ negatio nota ẽ ex dictis q habeat ver in ꝯdictorijs ꝓbat sic: qꝛ da oppõm puta q vna ꝓpõ ꝯdicit duab⁹ nõ equalẽtib⁹ signet illa ⁊ sit a ⁊ due nõ equalẽtes b c. tũc sic arguo. bñ sequit a cõtradicit b c: ergo b ⁊ c equalẽt. ꝓbo ꝯñam: qꝛ da oppositũ ꝯñtis cũ antecedẽte puta b ⁊ c nõ equalẽt ⁊ cõtradicit a. Infero q duo ꝯdictoria sunt v̾a vel falsa

Duo correlaria inferũtur

intelligo in sensib⁹ ꝯdictorijs ⁊ ex se falsificātes: q2 si b ⁊ c nō equiualēt tūc stabit vnā eē verā altera exñte falsa vel saltē stat vnā sigre taliter q̄liter pōt eē ⁊ aliā aliter ⁊ tūc sic. vl' b est va ⁊ c falsa vl' ecōuerso. si pri-mū: tūc vl a est va vl falsa ⁊ nescio euitare ꝯdictoria vera vel falsa. sed ista ꝓbatio nullaten⁹ ad ceteras op positiones applicari pōt ꝙ ꝗ ꝗ iste due qlibet hō est aial: ⁊ qlibet hō est b aial nō equaleāt: q2 p⁹ est vera: ille ambe ꝯriant vni false. Et ex illo vlter infero si due ꝓpōnes quarū vna est va ⁊ altera falsa ꝯriarent vni tertie necesse est illā tertiā fore falsā: q2 si esset ve ra darent ꝯdictoria vera. Opposito mō est in subcō-trarijs. si due ꝓpositiōes quarū vna est vera ⁊ altera falsa subcōtrar iant vnā illaꝝ eē verā necesse est.

Oppōit diffōni ꝯriaru3 **Secundo** arguit ꝯ diffinitionē ꝯriarū: q2 ſm eam iste essent ꝯrie. oē aial fuit in archa noe: ⁊ oīe aial nō fuit in archa noe: p3 descēdēdo per singulas ꝯditiones ꝯrietatis: sed ꝯña est falsum vtrobiq3 vtēdo distributiōe pro gñib⁹ sin-guloꝝ. ista est va. oē aial fuit in archa noe: q2 sensus est de q̄libet specie aialis aliqd aial fuit in archa noe. similiter ista est vera. oīe aial nō fuit i archa noe: q2 sensus est de q̄libet specie aialis aliqd aial non fuit in archa noe. Hic innuit illa distinctio de distributiōe pro generib⁹ singuloꝝ ⁊ singulis generū quam par-tim tetigimus circa propositionem vniuersalem.

Albertus paruus **Unde** circa hoc aduertēdū est ꝙ albert⁹ par-uus in sophismatib⁹ in ista distinctione dānat sophistas ⁊ ꝯ eos arguit. Data ista distinctiōe sequit ꝙ ꝯria essent vera vt posito ꝙ de q̄libet specie aialis sint duo supposita vnū sanū: aliud egrū. tunc q̄libet istarū est ꝯcedēda. oīe aial est sanu3 oīe aial est egrū: distribuēdo subiecta pro gñib⁹ singuloꝝ. ⁊ vltra oīe aial est egrū ergo oīe aial ē nō sanū. ⁊ ex ꝯñti oīe aial nō est sanū. ⁊ vltra: ergo nullū aial est sanū. Sed iste ꝯriant. oīe aial est sanum: ⁊ nullum aial est sanū. pma ꝯña tenet ab inferiori ad superius oīe egrū ē nō sanū: scda tenet ab affirmatiua ad ne-gatiuā p̄dicato variato penes finitū ⁊ infinitū. ⁊ vlti ma ꝯña tenet per scdā3 regulā equipollētiaꝝ. Scdo ꝓbat ꝙ duo ꝯdictoria sunt va. p⁹: hec est va. omne aial est sanū. Scdo hec est vera. aliqd aial nō est sanū ⁊ ille ꝯdicūt: igit. ¶ Rōnes iste alberti sunt aliqua-liter apparētes: sed hec distinctio est trita iter antiq̄s theologos ⁊ recētes vt p3 in exponēdis illis ꝓpōni-bus. Oīe qd in os intrat in vētrē vadit ⁊c. matthei xv. Et sup illa ꝓpōne apostoli de⁹ vult oēs hoies sal-uos fieri. ⁊ in ista. de⁹ illuminat oēm hoiem venietē in hūc mundū. Joānis p⁹ ⁊ hoc satis innuit magi-ster sniaꝝ. xlvj. dist. pmi. ⁊ in forma eā ponūt cōmē tatores ei⁹. ¶ Et hic notet ꝙ nō op3 ꝙ terminus di stribut⁹ sit termin⁹ genericus; sed sufficit ꝙ habeat multa supposita vt patet in exēplis adductis. Per istā distinctione3 nitit petrus de illiaco saluare illam ꝓpōnem psalmiste. In omnem terram exiuit sonus eorum. Tunc respondeamus ad argumēta alberti.

Nō op3 ꝙ terius distribu t⁹ sit ter min⁹ ge nericus Soluūt arg⁹ albti gui

Ad pmū nego ꝙ iste ꝯriant oīe animal ē sanū ⁊ omne aial nō ē sanū: supposito ꝙ vtriusq3 subiectū distribuat pro gñibus singuloꝝ: q2 nō sunt vniuersales vniuersalitate sufficiēte ad cōtrarietatē: imo op3 ꝙ subiectū vni⁹ distribuat ꝓ q̄libet suo sup posito qd hic nō seruat. ⁊ nō op3 in vtraq3. Et qñ in fert omne aial nō est sanū: ergo nullū aial est sanum. distinguo ꝙ sequat. vl' si subiectū ꝯñtis distribuatur ꝓ singulis generū: nego ꝯña3: q2 arguit a min⁹ distri-buto ad mai⁹ distributu3 si velit vniformit' cape sbta cōcedo ꝯñam cū ꝯñte: ⁊ nego istas ꝯriare. oīe aial est sanū. nullū aial est sanum propter causam dictā.

Ad aliud argumētū de ꝯdictorijs dico ꝙ si sub-iectū huius aliquod animal non est sanū: ca piatur solum determinate pro hoc supposito vel il-lo ita ꝙ ad veritatē huius sufficiat ꝙ hoc aial nō sit sanū tūc nego ꝙ ꝯdicāt nec ex illo h3 ꝯdictoria va. Oppōit soloni

Cōtra hoc arguit. ista oīe aial est sanū h3 ali quā ꝯdictoriā cuius subiectu3 est terius simplex. q2 sicut dicit Aristo. p⁹ periermenias. Cuili bet affirmationi est vna negatio opposita ꝯdictorie ⁊ cōtra: ⁊ tūc q̄ro de ꝯdictoria istius omne aial est sa nū. ¶ Rñdet ꝙ necesse est assignare ei ꝯdictoriam: ⁊ assigno istā. nō oīe aial est sanū. cui⁹ sbm particula rizat opposito mō ad distributionē vlis pro gñibus singuloꝝ ⁊ valebit hāc in iferēdo de aliq̄ spē aialis. nullū aial est sanū. S3 sbm realr nō est hoc cōplexū de specie aialis: sed iste termin⁹ aial sine addito. Rñdet

Cōtra istud totū arguit. sbiecto hui⁹ oīe aial fuit in archa noe addit signum vle affir matiuū nō impeditū: ergo distribuit sbm pro q̄libet ei⁹ supposito: h⁹ est ꝓ q̄libet illo ꝓ quo supponit. sed pro q̄libet aiali mūdi supponit: g⁹ pro q̄libet distri-buit. Jtē si nō pro q̄libet distribuit. vl' g⁹ pro nullo distribuit: ⁊ sic nullo mō est vlis. vel pro aliq: ⁊ aliq nō: ⁊ hoc est voluntarie dictū: q2 q̄ro rōnem q̄re ma gis pro vno distribuit ꝗ pro alio. ¶ Rñdet ꝯcedē-do ꝙ subiectū est iste termin⁹ aial: ⁊ nego ꝯña3: q2 si gnū vle ipm distribuit pro q̄libet suo supposito nisi esset distributio pro singulis generū: ⁊ tūc nō op3 ꝙ interdū signu3 vniuersale distribuit terim pro sigtis imediatis ⁊ nō mediatis vt patebit in termis diuinis. sed hic ꝯcedit ꝙ subiectū distribuit pro q̄libet suo si gnificato sub disiūctione: sed ad vitatē talis vlis nō requirit ꝙ p̄dicatū cōueniat cuilibet supposito subie cti: sed sufficit ꝙ cōueniat subiecto ſm nām distribu tionis. ita ꝙ op3 sic ascēdere hoc aial est sanū: demō strādo sortē. vl' hoc aial est sanū demōstrādo plato-nē. vel hoc aial ē sanū demōstrādo ciceronē: ⁊ sic de singulis hoib⁹ sub disiunctione. ⁊ postea copulatiue demōstret pmū suppositū equoꝝ quodcūq3 libet ca pere pro pmo sub disiūctiōe ad oēs alios equos sic dicēdo hoc aial est sanū a equo demōstrato. vel hoc aial est sanū: bucifalo demōstrato. ⁊ sic de q̄libet equo sub disiūctione. ¶ Et iterū incipiēdo ab asinis i de-mōstratione pme singularis capiat ꝯiūctio copula-tiua sic dicēdo hoc aial est sanū brunello demōstra-to. vel hoc aial est sanū fauello demonstrato: ⁊ sic de singulis asinis sub disiunctione. ⁊ ita cū oibus aiali-bus ꝓcedas. ita ꝙ semp in demōstratiōe pme singu-

laris noue

laris noue speciei capiaꝭ cōiunctio copulatiua ⁊ cū omnib⁹ indiuiduis eiusdē spēi capiaꝭ cōiunctio disiunctiua. ⁊ rō hui⁹ est: qꝛ hoc exigit nā signi distributiui. ita ꝙ ad vītatē huius. oīe aial est sanum opꝫ ꝙ vnus bos sit san⁹. ⁊ nō est maior rō de vno boue ꝙ̄ alio: ita ꝙ ad vīficationē boum sufficit iste vel ille. ⁊ opꝫ ꝙ vn⁹ asinus sit san⁹: ⁊ nō ē maior rō de vno asino ꝙ̄ de reliquo: ergo opꝫ cape oēs asinos sub disiūctione. ⁊ sic in oib⁹ alijs spēbus. pcedēdū ē semꝑ pre suppositā ꝯstātia spērū: qꝛ si solū essent hoies: asini ⁊ serpētes ⁊ de nullo gñe aialiū alia aialia ⁊ vn⁹ serpens esset san⁹: vnus asin⁹ san⁹: vnus hō sanus: tunc ista est vā oīe aial ē sanū. ⁊ nulla reqriꝭ vīficatio ꝑ bobus ⁊ alijs nō exñtib⁹. qꝛ illo dato aliaꝝ specierū deficit ꝯstātia. Opposito mō pcedēdū est in suo ꝯ̄dictorio h̄. nō oīe aial ē sanū disiunctiue sub copulatione ascēdēdo ⁊ descēdēdo: ita ꝙ ad vītatē huius. nō oē aial est sanū opꝫ sic ascēdere. hoc aial nō ē sanū: demōstrato sorte. ⁊ hoc aial nō est sanū demōstrato platone: ⁊ sic de singulis hoibus copulatiue. ⁊ postea capiaꝭ cōiunctio disiunctiua qñ demōstraꝭ ꝑmū suppositū alterius spēi puta asinū. ⁊ dicaꝭ sic vł hoc aial nō est sanū: brunello demōstrato ⁊ hoc aial non est sanū: fauello demonstrato: ⁊ sic de singulis asinis copulatiue demōstrādo ⁊ semꝑ cū demōstratiōe primi idiuidui noue spēi capiaꝭ: vł ⁊ cū oib⁹ idiuiduis eiusdē spēi ⁊: ⁊ vna pcilli⁹ totalis disiūctiue sufficit ad vīficādū hāc: nō oē aial ē sanū ꝙcunꝙ fuerit illa ꝑ hoc seruato ꝙ vna totalis copulatiua cōposita ex cathegoricis negatiuis demōstrās oia idiuidua vni⁹ spēi vna pars ꝑncipalis illius disiunctiue reputabiꝭ.

Oppōiꝭ pdictis **Cōtra** hoc arguiꝭ. Iste equalēt. nō omne aial est sanū ⁊ aliqđ aial nō est sanū. per primā regulā eqpollētiaꝝ. ⁊ ad vītatē 2ᵉ nō reqriꝭ hoc qđ dcm̄ ē: sꝫ sufficit ꝙ sortes sit ⁊ nō sit sanus. qđ pꝫ sic arguēdo. hoc aial nō est sanū sorte laborante demōstrato: ⁊ hoc aial est aliqđ animal: ergo aliquod aial nō est sanū. añs est verū: ergo ⁊ ꝯñs. Forte dicis ꝙ illud ꝯñs captū ꝯ̄dictorio mō ad distributionem pro gñib⁹ singulorum nō sequiꝭ ex illis premissis.

Roboratur **Cōtra** h⁹ arguo. sm̄ vt sꝑ defensatū est: est termin⁹ simplex suppōnēs deteriate ⁊ ꝓpō ē idefinita: g⁹ pōt resolui ex aliqb⁹ resolucēb⁹ ⁊ hoc nō nisi ex istis: g⁹ ꝯña est bona ⁊ añs vez. g⁹ ⁊ ꝯñs. Rñdeꝭ ⁊ sic nō euitas ꝯ̄dictoria. Rñdeꝭ concedēdo ꝙ sm̄ istaꝝ est simplex stās deteriate ⁊ hꝫ aliquas resoluentes. s. istas hui⁹ spēi nullū aial est sanū. ⁊ hec spēs ē aliqđ aial: ergo aliqđ aial nō est sanum. ⁊ nō illas datas capiēdo ꝓpōnē singularē sīc cōiter capim⁹. Sꝫ pro oibus succinctī⁹ ⁊ meli⁹ dꝭ ꝙ opꝫ singularizare pro gñibus singuloꝝ. queādmodū distribuiꝭ ⁊ particularizaꝭ: ita ꝙ ista. hoc aial nō ē sanū si singularizetur ꝑ gñib⁹ singuloꝝ valebit hanc in ꝯ̄ñdo hui⁹ spēi nullū aial est sanū. ⁊ tūc possum⁹ ascendere ⁊ descēdere cū istis singularib⁹ respectu ꝓpōnum vlium ⁊ particularīū sicut in alijs vlibus in quib⁹ subiecta cōplete distribuunꝭ sic. s. oīe aial fuit in archa noe: ⁊ ista aialia sunt vł fuerūt oia aialia: ergo hoc aial fuit in archa noe ꝙcūꝙ hoīe (quē volueris) demōstrato ⁊ hoc aial fuit i archa noe demōstrato ꝙcūꝙ asino. ⁊ hoc aial fuit in archa noe demōstrato ꝙcūꝙ serpēte: ⁊ sic de singulis. De ꝙlibet specie aialis demōstrādo vnū suppo^m sensus ꝑme singularis erit. De ista specie aliqđ aial fuit in archa noe. ⁊ ita in oib⁹ alijs. ⁊ sub sbo hui⁹ aliqđ aial nō fuit i archa noe sic ascendam⁹. h⁹ aial nō fuit i archa noe ꝙcūꝙ hoīe demsfato. vł h⁹ aial nō fuit i archa noe ꝙcūꝙ boue demsfato. ⁊ sic de singulis. De ꝙlibet spē demsfando vnum suppo^m sensus ꝑme erit. De ista specie animalis. nullū aial fuit in archa noe ⁊ ita in alijs. ⁊ iste ꝯñe sūt formales dummodo recte dederis constantiam.

Contra hoc arguiꝭ si in prima singulari qñ demōstras sortē sic dicēdo hoc aial fuit in archa noe: subiectū ē hoc aggregatū hoc aial: vel saltē iste terius aial restrict⁹ ad stādū ꝑ demōstrato: sed ꝓtū illi⁹ nō vere enūciaꝭ de illo sbo: ergo illa singularis est falsa: ⁊ ita ꝓbabo de ꝙlibet alia singulari ⁊ vlis cū ꝯstātia sūt vere: ⁊ vt hoc magis clareat capiatur vlis de pñti. s. omne aial est sanū: stāte casu in ꝑn⁹ ꝙ ad min⁹ sunt duo aialia quoꝝ vnū sit sanuꝫ ⁊ aliud egrū iam illa est vera oīe aial est sanū ⁊ constātia est nota. In singularib⁹ ꝯñtis demōstrabo cōtinue animalia egra ⁊ demōstrem⁹ ꝑmo sortē egruꝫ sic. s. hoc aial ē sanū. ista est ꝯcedēda sꝫ dicta. qꝛ vꝫ hāc de hac specie aialis aliqđ aial est sanū. sꝫ ꝓbo ꝙ nō subiectū supponit solū pro sorte demōstrato viso ꝙ sustinem⁹ subiectū simplex: ⁊ ꝓtū nō cōuenit huic rei demōstrate imo egrū cōuenit huic. hoc arg^m videtur mihi aliꝙliter pōderāduꝫ: sed vtcūꝙ rñdēdo dico ꝙ arg^m tibi videꝭ fortius ꝙ̄ sit: qꝛ nō solem⁹ singularizare subiecta pro gñib⁹ singuloꝝ: iō apparet tibi extraneum: queādmodū Aristoteles innuit scdo methaphisice: sed nō est incōueniēs ꝙ ille terminus aial in recto singularizat⁹ in forma pro demōstrato in equiualēte particularizat⁹ in recto: ⁊ singularizatus in obliquo: vt pꝫ per hanc istius spēi. aliqđ aial nō est sanū. accipiaꝭ pro quocūꝙ aiali hui⁹ spēi: ⁊ cōcedo ꝙ ꝑdicatū nō cōuenit huic rei demōstrate: sed vni indiuiduo huius speciei cōuenit: ⁊ hoc sufficit. secus esset si esset singularizatio simpliciter.

Contra hoc arguiꝭ. Sequereꝭ ꝙ iste eēnt cōcedende. hoc animal est sanū: ⁊ hoc aial est egrū: eodē demōstrato. Et ex 2ᵃ ꝓpōne sequitur hoc aial nō est sanū. sed iste realiter cōtradicunt. hoc aial nō est sanū: ⁊ hoc aial est sanū. Rñdeꝭ cōcedēdo illas duas. hoc animal est sanū: ⁊ hoc aial non est sanū. si ꝑ negatiuā fit singularizatio simpliciter: ⁊ per affirmatiuā singularizatio pro generib⁹ singuloꝝ: nec ille cōtradicūt. esto ꝙ in re sint due singulares: nō tamē opposito mō enūciātes: vt patet de eaꝝ equalētibus: hoc animal est sanū huius speciei aliquod aial nō est sanuꝫ: que nō repugnat isti: hoc aial demōstratum nō est sanū. Sꝫ ad cōtradicēdū in istis singularibus oportet singularizare in ambabus pro gñibus singuloꝝ. hoc animal est sanū: hoc aial non est sanū. ⁊ sensus ꝑme erit: hui⁹ spēi aliquod animal

Right margin notes: Oppōiꝭ rursus. — Rñsio auctorꝭ — Oppōiꝭ rñsioni — Rñdeꝭ

est sanu. sensus 2ᵉ est: hui⁹ spēi nullū aial est sanum. ¶ Forte q̄ris qd voco spēz ⁊ qd demōstro p huius spēi. dī ꝙ qōlibet idiuiduū vni⁹ spēi talis spēs deno minat: vt ibi cā. sortes ē spēs humana: brunellus ē spēs asinina: qꝛ h nō est sermo de specie logicali. Ex oib⁹ epilogādo dī ꝙ queadmodū sūt signa vlia distributiua p gn̄ib⁹ singulorꝫ: ita sūt pticularia ad pticularizādū: ⁊ singularia ad singularizādū cū quib⁹ possum⁹ ascēdere ⁊ descēdē ⁊ ꝯdicē. Et vocat distributio p singulis generꝫ. i. p singulis suppositis spēcieꝫ ꝯtētaꝫ sb termio generico. Spēs nōnunꝗ in mō loquēdi gn̄a appellant: ⁊ talis distributio ē cōpleta. Distributio p gn̄ib⁹ singulorꝫ tantū vꝫ sicut distributio p spēb⁹ singulorꝫ indiuiduorꝫ: ita ꝙ singulorꝫ hꝫ p substātiuo suppositorꝫ vl indiuiduorꝫ: ⁊ singulis p substātiuo hꝫ idiuiduis vel suppositis. ⁊ generꝫ idtū vꝫ sicut specierꝫ. Et qn̄ dī ē distributio p spēb⁹ nō intelligat p termis specificis: sꝫ p cuiuslibet spēi aliquo indiuiduo. spēi inꝗ iferiori ad terium genericū: ⁊ inter istas acceptiōes talis ē ordo. qꝛ vlis in q̄ signū vle distribuit p singulis generꝫ isert ppōnē in q̄ signū vle distribuit p gn̄ib⁹ singulorꝫ. nō ē: qꝛ arguit a ppōe habēte pauciores cās vitatis ad ppōeꝫ hn̄tē plēs. Et ex illo sequit ꝙ pticularis pticularizata p gn̄ib⁹ singulorꝫ: isert pticularē pticularizatā p singlis generꝫ. h⁹ pꝫ arguēdo ex opposito ꝯn̄tis ad oppo^m an̄tis respectu ꝯn̄tie cōposite ex vlib⁹ ⁊ pportionabilr de singularib⁹ practicari pōt. An alique ppōnes contrariantur fm legē tm̄ dicet in legibus oppositionum.

Epilogatio

Spēs aliqn̄ genera appellant

¶ De contradictorijs.

Ontradictorie sūt vniuersalis affirmatiua et pticularis negatiua vel vl'is negatiua ⁊ pticularis affirmatiua eiusdē sbi ⁊ eiusdem p̄dicati. vt ois hō currit: qdā hō nō currit. nullus hō currit: qdam hō currit. Subalterne sunt vl'is affirmatia ⁊ pticularis affirmatiua. vl vl'is negatiua ⁊ pticularis negatiua: eiusdē sbi ⁊ eiusdē pti. vt ois hō currit: qdā hō currit. nullus hō currit qdā hō n̄ currit. ¶ Hic petrus hyspan⁹ diffinit ꝯdictionē cōpositam ex termis cōib⁹. qꝛ in termis singularib⁹ nō ē difficultas: vt sortes ē plato: sortes nō ē plato. qꝛ i eis sufficit opposita q̄litas. Et dꝫ diffō auctoris sic itelligi. ¶ Cōtradictorie sūt vlis affirmatiua ⁊ pticularis negatia. vel vlis negatiua ⁊ pticularis affirmatiua eiusdeꝫ sbi ⁊ eiusdē pti ⁊c. ¶ Cōtradictorie sūt vlis pticularis: id est tot termini vlizati q̄t pticularizati posita ꝯstantia terioꝝ cōium: ⁊ ecōuerso. Tot termini pticularizati qnot vniuersalizati: q̄ruꝫ vna est affirmatiua ⁊ alia negatiua. nō ꝙ vna ppō totalis sit affirmatiua: ⁊ alia negatiua: sꝫ ꝙ q̄libet copula p̄ncipalis i vna affirmeta i altera negeṫ ⁊ ecōuerso. qꝛ iste nō ꝯdicūt cuiuslibet ꝯdictionis altera ps ē v̄a: ⁊ alicui⁹ ꝯdictiōis altera ps nō ē v̄a: qꝛ ibi sunt plēs pticularitates ꝗ vlitates qꝛ solū due vlitates. s. ꝯdictiōis in affirmatiua ⁊ v̄a i negatiua. Et tres pticularitates vel q̄tuor pꝫ aduertēti. q̄re iste nō ꝯdicūt qlibet hō qlibet aial est. ⁊ aliqs hō nō ē aial: qꝛ in eis sūt tres vlitates ⁊ vna pticularitas: ppterea iste nō ꝯdicūt tm̄ sortes nō est plato tm̄ sortes est plato: imo sunt ambe false: ⁊ cā ē: qꝛ sunt due vlitates. s. bis ꝯiunctio copulatiua iclusa in illo signo tm̄: nō negato ppterea negeṫ i vna vt equaleat vel: ⁊ tūc erit vlitas pticularitati rn̄dēs: ⁊ ita cū hac dictiōe p̄ter dicaṫ. ⁊ ex pte copularū idē seruet: q̄re iste nō ꝯdicunt sortes possibilr ē sortes: ⁊ sortes possibilr nō est sortes: qꝛ in vtraqꝫ est pticularitas ex pte modoꝝ. ppterea negeṫ modus i vna. nec iste ꝯdicūt. sortes nescio ē plato: sortes nescio nō est plato: qꝛ i vtraqꝫ est vlitas ex pte modoꝝ. nec iste ꝯdicunt. Sortes semp ē sortes: sortes nunꝗ est sortes. sortes aliqn̄ est sortes: sortes aliqn̄ nō est sortes. Forte plato disputat: forte plato nō disputat. sꝫ opꝫ negare forte i vna. De talib⁹ sortes diu fuit asinus: sortes diu nō fuit asin⁹: negeṫ iste terius diu: qꝛ est q̄dāmō vlitas. ois hō vel asin⁹ ē rudibilis. hō vl nullus asin⁹ ē rudibilis nō ꝯdicūt: ponēdo signū vle in affirmatiua cadere in p̄mā pte disiūcti. ⁊ cā ē: qꝛ i vtraqꝫ ē pticularitas. s. vl ꝯria hui⁹: ois hō vl asin⁹ est rudibilis erit ista. hō nō vel asin⁹ ē rudibilis. ¶ 2ᵃ ꝯditio ꝯdictoriaꝝ ē si distribuaṫ terius i vno extremo respectu termini i altero extremo stātis ꝯfuse tm̄ i ꝯdictorio. termin⁹ distribut⁹ nō stabit ꝯfuse tm̄. sꝫ determiate: quare iste nō ꝯdicūt. ois hō ē aial ⁊ a hō nō ē aial. Sꝫ semp intellige qn̄ addit a ꝙ faciat stare terim imediatū cōfuse tm̄ nisi prepediaṫ p signū maioris vigoris ⁊ b facit terim imediatū stare determiate. Q̄ illa ꝯditio sit addēda: pbaṫ: qꝛ nisi sic. iste ꝯdicerēt. ois hō ē aial: ⁊ a hō nō ē aial. Sꝫ pbo ꝙ nō sūt simul v̄e: ergo nō ꝯdicūt. ꝯn̄a nō est dubia. ⁊ an̄s pbo. de affirmatiua notū ē: ⁊ negatiuā sic pbo. equalet vni vere g⁹ ē v̄a. Ista ꝯn̄a ē infallibilis ex̄ isolubilia. pbaṫ an̄s. equiualet isti. oē aial hō nō ē: ⁊ illa est v̄a: g⁹ equalet vni vere. minor pꝫ p ei⁹ ꝯdictoriā q̄ ē hec. aial ois hō ē: cui⁹ falsitas est nota. Iā pbaṫ maior ꝙ equaleat illi. Nn̄cūqꝫ sūt due ppōnes eiusdē q̄litatis cōposite ex termis eodeꝫ mō supponētib⁹ pprietatib⁹ logicalib⁹ suatꝫ ille equalēt. iste due sꝫ eiusmodi. oē aial hō nō ē: ⁊ a hō nō ē aial: ergo equalēt. ꝯn̄a ē nota in darij. ⁊ maior fundata super illo v̄bo phi 2ᵒ pyarmenias. Noia ⁊ v̄ba trāsposita idē sign̄t. pbaṫ minor. ꝙ sūt eiusdē q̄litatis nō ē dubiuꝫ: ⁊ hō in vtraqꝫ supponit cōfuse tm̄ ⁊ aial distributiue ⁊ nulla ampliatio restrictio vl appellatio impediēs: g⁹ nō vꝫ tergiuersari ꝙ hō ꝯfundit in vna pte signi p̄cedētis imediate: ⁊ mediate a signo vl'i: qꝛ hoc nō tollit vt pꝫ in istis tm̄ aial est hō ⁊ ois hō est aial: qꝛ ꝯuertibilitas istarum duarum ppositionum ex ista maiore assumpta depēdet. ¶ Tertia ꝯditio. qn̄ distribuiṫ terius i ordine ad terminū stātē determiate ille terius distribut⁹ in ꝯdictorio dꝫ stare ꝯfuse tm̄ ⁊ nō determiate respectu totalis ꝯdictorie. Probaṫ ꝯditio: qꝛ nisi sic duo ꝯdictoria cēnt falsa qd nō est dicēdū. Probaṫ captis istis duabus quilibet

Contradictoriarū ppōnū diffō

Declaṫ diffō

Pria ꝯditio ꝯdictoriarum

Scd̄a ꝯditio ꝯdictoriarū

Tertia ꝯditio ꝯdictoriarum.

quilibet hō est b animal. quidam homo nō est aial. falsitas negatiue ē nota. falsitatē affirmatiue pbo. eq ualet vni false: g° est falsa. Isolubilis sp excipio τ lo quor fm mā3 subiectā. añs pbo equalet isti: aial qui libet hō ē. qz sunt due ppōes eiusdē q̄litatis cōposite ex terīs eodē mō supponētib°. i vtraqz hō distribuit: τ aial stat determiate: g° p regulā in ɔditiōe pcedētē as sumptā: iste equalebūt. τ ista ē falsa. aial qlz hō ē g° τ altera. Hic dictū ē respectu totalis ɔdiuoīe: qz ve raciter due ppōes ɔdicūt i qb° terius distribut° i vna: in alia stat determiate. b° pz. iste due ɔdicūt. qlz hō est b aial: τ aliqs hō nō est aial. τ iste ois hō ē b aial: τ a hō nō ē aial: τ tñ fbm huius a hō nō ē aial stat deter minate. hoc pz tenēdo ptē ppōnis eē ppōnē qō ante terius: accepta placēte ei°. Et in istis duab° ɔditioni bus dcm̄ ē respectu terioꝝ distributoꝝ: qz al's idē eēt addē a τ b: τ nō addere. Iste equalēt forālr a hō est aial τ hō ē aial a hō nō ē sortes τ hō nō ē sortes: τ sic in aliis. τ nō dcm̄ ē in eis q terius stās ɔfuse tm̄ τ de teriate debēt in ɔdictoriis distribui: qz b° seqt ex p° ɔditione. ¶ 4ª ɔditio q determiatio accepta vnica ac ceptiōe cū suo determiabili talē suppōnē i negatiua ha bebit q̄lē i affirmatiua. Sz de determiabili nō opz imo suppōnē oppositā sortit in ɔdictoriis. vt sor. nō por tat lapidē. lapidē stat determiate quēadmodu3 in ista. sortes portat lapidē. sortes nō ē fortior oi aiali. aiali stat determiate: qz sic stetit i affirmatiua. τ illa ē cā q̄re tales teri fortior τ differt nō pñt ipediri p aliqd pce dēs ad coꝝ distributionē: sz bñ p sequēs. vt sor. ē for tior oi aiali. aiali stat determiate: τ cōparatiu° ipedit p signū vl'e sequēs. sz hec sortes nō est fortior aiali: for tior nō ipedit: imo aiali stat distributiue. τ ita vl'r vbi ɔtingit determiatio accepta vnica q̄ ad suppōnē i affir matiua p quā regulabit suppositio determiatiōis acce pte vnice i negatia. Ista ɔditio arguendo colorabit.

Quarta ɔditio ɔ dictoria rum

Notandū ē 2° q oppō ɔdictoria apud an tiqs vocat maior ceteris oppōni bus extēsiue τ intēsiue: qō sic itelligo. Est maior ex tēsiue qz extēdit ad oia gña ppōnū: ad ypotheticas: ad cathegoricas: cetere oppositiones cathegoricis cō petunt. τ adhuc paucis earum. Intensiue qz hic est repugnantia in veritate τ in falsitate sic. s. q nunq̄ cōtradictorie possunt esse vere nec possunt esse false. Sec° est in ceteris oppōnibus vt patebit in legibus.

Oppō ɔ dictoria ē maior aliis op pōnib°

Ex his oib° pt iferri diffō ɔdictoriaꝝ q̄ plixa esset cū debeat cōponi ex ɔditiōib° dictis sic dicen do: ɔdictorie sūt vl'is affirmatiua cū tota diffōne pe tri hyl. opz ɔditionalr addē tres vltimas ɔditiones ɔdictoriaꝝ: τ b° diffiniēdo a posteriori p ɔditiones. Sz sūmope cauēdū est in bñ dādis extremis qñ de teriatio capit vnica qō cognoscit ex dictis in q̄titati bus q̄re iste nō ɔdicūt. asin° nulli° hois currit. τ qlz asin° hois currit: cū sint ambe affirmatiue nō cōposi te ex eisdē sbiectis. Sz ɔdictoria pōris ē. qlibet asi nus nulli° hois nō currit: τ ɔdictoria scđe ē asin° ho minis nō currit. nec iste ɔdicūt. asin° cuiuslz hois nō currit: τ qlz asin° hois currit. Sz ɔdictoria scđe ē asi nus hois nō currit, τ ɔdictoria pōris. qlz asin° cuius

Magistral' dif finitio ɔ dictoria rum

libet hominis currit. sortes vidēs omne astru3 est in curia. cōtradictoria est sortes vidēs oē astrū nō est in curia: vt practica istarū conditionū intelligat mul tiplici argumento instabo contra conditiones.

Ex af p° sic. Ista ppō qlz asin° hois currit: h3 hāc p ɔdictorio. asin° hois nō currit: vt pz ex 4° cō ditione: τ tñ ly hois i neutra distribuit. g° p° cōditio repugnat q̄rte. Forte dicis sicut dicēdū ē q p° cōdi tio itēdit loq de teris nō añ exceptis quēadmodū est determiatio: qz a pn° oppōnū dcm̄ ē q talis determiatio eodē mō supponit in ɔdictoriis: τ i oib° oppōnib°. Etiam nō repugnat terminus. sed aggregatū ex de terminabili τ determinatione vn° termin° reputat.

Opp° ɔ dictus

Cōtra b° af. Illud repugnat 4e ɔditioni ɔdi ctiōis: qz i ista. asin° hois nō currit. hois stat determiate. τ i ista. qlz asin° hois currit. vl stat ɔfu se tm̄ vl distributiue q̄cūqz istoꝝ dato seqt q determia tio diffor mit suppōit i ɔdictoriis. Forte dicis sicut dicēdū ē q nō ē icōueniēs terios stare vniformiter q̄ ad suppōnē ɔfusam tm̄: vl determinatā: sz incōue niēs est quo ad distributionē τ nō distributionem: qz in ista. qlibet asin° hois currit. hominis stat ɔfuse tm̄ eo q mediate sequit signum vl'e affirmatiuum.

Replicatur

Cōtra b° af. Iste ɔdicūt qlz hō videt se: τ ali qs hō nō videt se: τ illud relatiuū reci procū se, ē determiatio accepta vnica: τ i affirmatiua di stribuit: qz relatiuū reciprocū supponit sič suū añs. τ i negatiua stat determiate quēadmodū suū añs. g° de terminatio stat difformit q̄ ad distribui τ nō distribui. Rñr sič arg° pbat: q stat difformit in relatiuis reci procis. Sz forte ɔ b° argueres. In ista. aliqs hō nō videt se: relatiuū ē terius cōis sequēs negationez. g° distribuit. Rñdet q ɔña ē nulla: τ potissimū qñ sup positio termini sequētis depēdet ex suppōne alterius quēadmodū est de relatiuo reciproco: τ ferme: simi liter potes dissoluere argumentū quo pbaret q hois in ista. nō quilibet asinus hois currit: distribuitur eo q sequitur negationē negantem: sed illa determina tio quo ad suppositionē depēdet ex affirmatiua.

Confirmatur

Rñ° ad obiecta

Cōtra b° af. Iste ɔdicūt asin° hois currit. τ nullus asin° hois currit. τ tñ hois sup ponit distributiue i negatia cū negatio distribuat ter minū remotū. Et si dicas nihil agit in determiationez.

Oppōit

Cōtra b° af. Dicebas q in ista. qlz asin° hois currit: hois stat ɔfuse tm̄ eo q mediate seqt signū vl'e affirmatiuū: g° b̄ habes dicē q distri buit eo q sequit mediate signū vl'e negatiuū. Si ne ges ɔñam sp recurrēdo ad affirmatiuā. tūc q̄ro a te ad quā affirmatiuā eiūdē ē. cū ista. nullus asin° hois currit. h3 vnā ɔdictoriā τ vnā ɔriā. Forte iteꝝ dicis q redit in idē ire ad cōtrariā vl ad ɔdictoriam: qz nō est incōueniēs q determinatio in vna stet cōfuse tm̄: τ in altera determinate: sed cum hūdus est respect° ad cōtradictoriā pter maiorē repugnātiā τ vniuer saliorē quā h3 etiā hec. nullus asinus hois currit. nō est dicendū q hominis stat cōfuse tm̄ sed determiate.

Replicatur

Cōtra istud totū af sic. Iste pñt eē vere simul. qlz asin° hois currit, τ aliqs asin° hois

Instat

b

nō currit. ergo nō ɔ̄dicūt. añs p3: posito ꝙ qlibet asinus possessus ab hoīe currat: ⁊ plato nō hēat asinū: tūc affirmatiua est vera ⁊ negatiua pbaẗ. asinꝰ platonis nō currit: gꝰ asinꝰ hoīs nō currit: s3 ɔña ab inferiori ad supius sine distributiōe supioris. ⁊ si dicas: requirit ɔstātia inferioris: qꝛ nō sequiẗ. hō non currit. gꝰ aial nō currit. s3 op3 addē hō est in añte. ¶ Cōtra. tunc bñ sequiẗ: asinꝰ platonis nō currit: ⁊ plato ē: gꝰ asinꝰ

Rñdeẗ hoīs nō currit. ⁊ añs est vex: ergo ⁊ ɔña. ¶ Rñdeẗ ꝙ male poniẗ ɔstātia: sed op3 eā sic ponē. plato hñs asinū est q̄ est falsa. ⁊ ita vsq3quaq3 qñ poniẗ determinatio accepta vnica: ⁊ eodē3 mō in alijs dicaẗ posito ꝙ sortes portet vnū lapidē ista ē vera. sortes portat lapidē. ⁊ ista falsa. sortes nō portat lapidē. in q̄ lapidē stat determinate: ⁊ si dicas sortes nō portat hūc lapidem demōstrādo vnū lapidē quē nō portat: ⁊ h lapis est: gꝰ sortes nō portat lapidē. negaẗ ɔsequentia: qꝛ male ponis ɔstātiā in qua debebas sic dicere. sortes portās hunc lapidem est: ⁊ eodē mō hic si sortes videat pcise vnum asinū ista est falsa. sortes vidēs asinū nō est homo q̄ꝙ ista sit vera. sortes vidēs hunc asinū nō est homo demōstrādo vnu3 asinū quem non videt.

Oppōit fūdamē to facto **Cōtra** istud fundamētū arguiẗ: qꝛ tūc iste ɔ̄dicūt. sortes vidēs oē astrū est hō. ⁊ sortes vidēs oē astrū nō ē hō. s3 ɔña est falsu3: gꝰ ⁊ añs. ɔña p3 ex dictis: falsitas ɔñtis p3: posito ꝙ sortes pcise videat polū arcticū: tūc ista est falsa: sor. vidēs oē astrū est hō. eo ꝙ est vna affirmatiua: cuius sbm non supponit. suadetur falsitas negatiue descēdēdo sub illo termino astrū. sortes vidēs hoc astrū nō ē hō: ⁊ sortes vidēs hꝰ astrū nō est hō. ⁊ sic de singlis. mō vna singularis erit falsa i q̄ demōstras polū articū: imo sua

Rñdeẗ ɔ̄dictoria ē vera sortes vidēs hꝰ astrū ē hō. ¶ Rñr negādo ꝙ ille sūt simul false: imo negatiua ē vera pp nō supponē sbi ⁊ nego ꝙ ex ea sequiẗ falsu3 p descēsu3.

Notandum **Unde** aduertēdū ē circa descēsū determinationis accepte vnica acceptiōe cū suo determinabili varia ē opinatio vt diceẗ in puis logicalibꝰ multis antiquoꝝ dicētibꝰ ꝙ nō possumꝰ descēdē sub pte extremi: hoc ē bñ dem̄ qñ ps extremi est determinatio accepta vnica: s3 ibi descēdaẗ sub determinabili vel sub totali aggregato qđ idē est vl̄ disiūctim descēdas suando cetera paria vt in ppposito. sortes vidēs oē astrum nō ē hō: gꝰ sortes vidēs oē hoc astrū: vl̄ hꝰ astrū: vel hꝰ astrū nō est hō: vbi ɔña ē vex sicut ⁊ añs. nec deleaẗ signū vl̄e: qꝛ tūc nō remanebit idem extremū in añte ⁊ ɔñte: ⁊ etiam sbm ɔñtis supponeret sbo añtis nō supponēte ⁊ parū discriminis realiter est in his duobus dictis: imo ppō de disiuncto reddit vitatē obscuriorē q̄ terminꝰ superior ad disiūctum: ⁊ descensus debet esse vitatis manifestatiuus: ppterea satiꝰ est nō descēdere sub determinatione accepta vnica. Si replices de pdicato huiꝰ. ois homo est aial. sub q̄ disiunctim descēdimꝰ hoc ad mā3 descēsus spectat: sed

Contra pncipalē soloñē af. bñ verū est ꝙ in aliquibꝰ formalr potes descendere **Cōtra** solonē pncipalē arguiẗ sic pbādo illa3 falsam. sortes vidēs oē astrū nō ē hō. ⁊ hoc sic bñ sequiẗ sortes vidēs oē astrū nō est hō,

ergo oē astrū sortes vidēs nō ē hō. ɔña est falsu3: qꝛ suū ɔ̄dictoriū ē vex aliqđ astrū sortes vidēs ē hō. qꝛ hꝰ astru3 sor. vidēs ē hō: gꝰ aliqđ astru3 sor. videns est hō. ɔña t3 ab inferiori ad supius affirmatiue deducto impedimēto. ⁊ ɔña p3: qꝛ iste equalēt. sortes vidēs oē astrū nō ē hō: ⁊ oē astrū sortes vidēs nō ē hō p regulā phi. Noia ⁊ vba trāsposita idem signt.

¶ Rñdeẗ negādo ɔña3: qꝛ ɔñs ē falsu3: vt pbat sua ɔ̄dictoria: ⁊ ad pbationē ɔñe dr̄ ꝙ nō remanēt pprietates logicales: qꝛ in vna est determīatio accepta non vnica ⁊ subiectū nō supponit: in altera vo ē determinatio accepta vnica ⁊ sbm supponit: ⁊ possumꝰ descendere sub illo terio astrū ac si esset totale extremum. Rñdeẗ

Secūdo af. Qꝛ p oēs ɔditiōes datas iste ɔ̄dicerēt. ois chimera que currit mouetur: ⁊ aliq̄ chimera que currit nō moueẗ: vt p3 discurrēdo p oēs cōditiones: sed patet ꝙ nō sunt ambe false. de affirmatiua notū est: qꝛ subiectū non supponit: ⁊ negatiua equiualet isti. chimera currit ⁊ illa nō moueẗ: postq̄ illud relatiuum que non negatur. 2ꝰ opponitur

Ad hꝰ argm rñdet Hēnsber ꝙ iste ppōes nō ɔ̄dicūt: sed sūt simul false ppter cām assignatā: ⁊ ita pñter negaret istas ɔ̄dicere: ista chimera q̄ currit moueẗ: ista chimera q̄ currit nō moueẗ. S3 vtriusq3 ɔ̄dictoria dabiẗ p preponē negationis: ⁊ equiualebit vni disiunctiue ppōni pp negationem relatiui. Istud mihi nō apparet rōnabile: s3 peruiēdo posset defendi: qꝛ in ppōnibꝰ singularibꝰ sicut dicit Aristo. nō refert pponere vl̄ postponere negationē: ppterea ɔcedo ppōes datas ɔ̄dicere: ⁊ nego hāc eē falsam. chimera q̄ currit nō moueẗ. Et vlteriꝰ negaẗ ꝙ equalet copulatiue: imo in ɔñdo vni disiūctiue negatio relatiui in sensu cathegorico nihil facit ceteris pibꝰ. idest ē dictu ista chimera q̄ currit nō moueẗ. ⁊ nō ista chimera q̄ currit moueẗ. ¶ Ex istis p3 oēs has negatiuas eē veras. chimera q̄ currit non moueẗ: chimera q̄ nō currit nō moueẗ. Ioānes q vixit cētū annos nō vixit tres annos. sortes q disputauit athenis nō disputauit in grecia. De sorte q nunq̄ fuit athenis uel ligē. Antixpē qui nescio est nō nescio est. Nihil ⁊ chimera sunt frēs: nihil ⁊ chimera sunt frēs ex pte patris. Nihil ⁊ chimera sunt sorores: nihil ⁊ chimera sunt sorores ex pte mrīs: ⁊ ex pte pr̄is. Oia ista patent p falsitates affirmatiuaꝝ eis ɔ̄dicētiū. S3 suandū ē ꝙ in istis teneaẗ eadē extrema ⁊ ꝙ pticipēt nūs determinationū acceptarū vnicis acceptiōibꝰ: vt nullus hō q currit moueẗ: aliqs hō qui currit moueẗ ei ɔ̄dicit: ⁊ nō ista. aliqs hō qui nō currit moueẗ. ⁊ eodem mō hic. sortes est ens qđ est ois hō: sortes nō est ens qđ est ois hō. in qbꝰ hō stabit instar determinationis accepte vnica acceptiōe. Et eodem mō hic hoc aial qđ nō est hō est irrōnale. ⁊ hoc aial qđ nō est hō nō est irrōnale. ita ꝙ ille terminꝰ homo teneaẗ vniformiter.

Rñdeẗ p Hensiberus

Oppōit Hentisbero

Tertio arguiẗ. Quia fm dicta ista ɔ̄dicerēt. aliqs asinꝰ cuiuslibet hoīs currit: ⁊ aliqs asinꝰ cuiuslibet hoīs nō currit: s3 hꝰ ē fl̄m: qꝛ pñt eē false i aliq̄ casu: vt posito ꝙ sint tres hoīes sortes; plato: ⁊ cicero: q̄rū qlibet h3 asinū pticularē gescentem: ⁊ Tertio oppōit

tem: et sint duo asini cōes ab eis possessi currentes: et nō plēs hoīes in mūdo: iā negatiua est falsa: vt p3 ex cōi logica. et affirmatiua falsa: q2 sbm eiꝰ nō suppōit: qd̄ pbat. Qñcūqȝ est aliqd̄ aggregatū ex determinatiōe et determinabili sic se hñs q determinatio nō supponit: totū aggregatū nō suppōit. s3 sic ē in pposito: q2 hec determinatio cuiusl3 hoīs nō suppōit: q2 de nullo hoīe verū ē dicē hꝰ est qlibet hō: nec de qbuscunqȝ hoībus: q2 non alr̄ ista est neganda. asinus antichristi currit.

Rñsio pncipal. **Pro** mā argumēti notādū est q asinꝰ duobus modis pōt dici cōis. Unoꝰ copulatim et copulatiue: quēadmodū ɔtingit de bonis i religionibus bñ reformatis. Alioꝰ copulatim cōis sic: sc3 q vnꝰ asinus possideł a tribꝰ et a nullo illoꝝ: et sic cōiter hic capił: et a plerisqȝ logicis qñ capił cathegorematice collectiue capi dł: patebit in suppositionibꝰ.

Ad formā argumēti rñdetur. ¶ Rñdeo ad formā argumēti ɔcedēdo istas ppōnes ɔ̄dicere negādo eas esse falsas: imo affirmatiua est vera: et qñ iprobas determinatio nō supponit: g° nec aggregatū. nego ɔñam: instātia multiplex est. tū pᵐ asinꝰ nō chimere currit cuiꝰ sbm supponit: et nō qlibet pō. silr asinꝰ sortis vel chimere currit. tum 2° asinus hoīs albi currit. vbi adiectiuū nō supponit. tum 3°: hec pō et hec pō et hec pō sunt hec hora: totū sbm supponit in istāti medio huiꝰ hore: et tñ hec pō demōstrās vnā q̄rtā huiꝰ hore nō supponit: et ita de oībus talibꝰ terīs hec pō: imo si cētiēs demōstrares cētū cētesimas sic dicēdo: hec cētesima et hec cētesima et hec cētesima sunt ista hora: totū sbm supponit. et tñ nullus istoꝝ terioꝝ hec cētesima supponit. nec est sile in hꝰ qd̄ assumił asinꝰ antixpi currit. vbi determinatio est sbstātiuū simplex nō supponēs: s3 i istis aggregatis: asinꝰ cuiuslibet hoīs currit. sufficit suppositio pncipalioris ptis sc3 hoīs qñ totū ē vificabile. Dico qñ totū ē vificabile pp ptū huiꝰ: sortes est oīs hō: qd̄ nō supponit. esto q hoc cathegorema hō supponat: et cā est: q2 totū ptū nō est vificabile in poꝰ ppinqua: et ppterea hoc sbm nō supponit asinꝰ alicuiꝰ entis qd̄ ē oīs hō currit. nec sbm huiꝰ. equꝰ aristotelis currit. et ista sufficiūt p arg°. esto q cuiuslibet capiał distributiue. sed postq̄ capitur collectiue: dico q determinatio supponit fm rectum pluralem cum signo collectiuo sic verificando hec sunt omnes homines vel quilibet quod raro capitur in recto plurali.

Oppōit ppōni. **Sed** ɔ̄ istā ppōne3 ał. bñ seqł. ql3 asinꝰ cuiusl3 hoīs currit: g° ql3 asinꝰ alicuiꝰ hoīs currit. ɔñs est fls: q2 illi duo asini empti sex scutis ab illis tribꝰ hoībꝰ nō sł asini sortis neqȝ platonis neqȝ ciceronis: et nō sł plēs hoīes i mūdo: g° nulliꝰ hoīs sł. ɔña p3: q2 esto q cuiuslibet capiał collectiue isert totū residuū ɔ̄pto signo.

Rñdet. ¶ Rñr negādo hāc ɔñam. ql3 asinꝰ cuiusl3 hoīs currit: g° ql3 asinꝰ alicuiꝰ hoīs currit. imo cū toto añte cōcedo q asinꝰ nulliꝰ hoīs currit nec aliq̄ꝝ hoīm: nec aliq̄rū hoīm ponēdo q vnꝰ asinꝰ possideał a sorte et berta: et currat nō exñtibus plibꝰ hoībꝰ i mūdo: nec h̄ respicio ad ɔceptionē generū. ¶ Ex isto p3 q nō sequił. qlibet asinꝰ cuiuslibet hoīs currit. et isti hoīes sūt oēs hoīes: ergo quilibet asinus istius hoīs currit sed oportet inferre quilibet asinus istius. et istius: et istius hominis currit. tot capiendo copulatim quot ponis in bona ɔ̄stantia.

Ultimo seqł q sensus huiꝰ. ql3 asinꝰ cuiusl3 hoīs currit: nō ē iste: cuiusl3 hoīs habētis asinū asinꝰ currit: s3 est iste. ql3 asinꝰ a ql3 hoīe possessus currit. sed ista ē falsa in casu argumēti. cuiuslibet hominis quilibet asinus currit. patet de se.

De 4ª ɔditiōe ɔ̄dictinarū. **Circa** mām istoꝝ triū argumētoꝝ q̄rił q̄re addita est 4ª ɔditio in ɔ̄dictorijs et in alijs oppositionibus. et in quot casibꝰ cōtingit terminum in vtraqȝ contradictoriarū distribui vł nō distribui.

Rñª ad primum argm. **Ad** pᵐ dł q ē modus recētioꝝ logicoꝝ cōis ponere illā ɔditionē q colorał sic: q2 alr̄ termi nō starēt eque restricti i ɔ̄dictorijs. hꝰ p3 captis istis duabꝰ. arnoldus ē aliud a sūmulista. arnoldus non est aliud a sūmulista. ptū pme supponit p logicis et phisicis: et p qlibet alio a sūmulista: et pro nullo summulista supponit. Tūc sic arguo. vel in negatiua ɔ̄dicēte ei sūmulista distribuił vel nō. si pᵐ habeo intētum: si scdm: tūc stabit determinate. et p ɔñs p qlibet ente mūdi supponit. q2 plato sūmulista est a sūmulista aliud. Et sic de qlibet sūmulista dicał. et tūc hoc cōplexū fm talē acceptionē p qlibet re mūdi supponit: et ptū distribuił: et negał de terio discreto simplici: ergo ista negatiua ē falsa: et sua ɔ̄dictoria est falsa: ergo duo ɔ̄dictoria sunt falsa: vel 4ª cōditio ē bñ posita. Forte dicis q suppositio teri in negatiua īspiciēda ē ex affirmatiua sic: sc3 q pro q̄ supponit in affirmatiua p eodē adeq̄te supponit i negatiua: q2 hꝰ requirił ad oppōnē: l3 nō in eadē specie suppōnis. hꝰ ē satis volūtarie dcm: rōnabilr g° ponił ɔditio. S3 bñ verū est q lōge faciliꝰ ē ascēdere et descēdere: et dare equiualentes in multis ppositionibꝰ tenēdo q determinatio accepta vnica supponit opposito modo in cōtradictorijs: vt patet i istis. sortes nō differt ab animali: sortes nō est fortior homine. in quibꝰ sub determinationibꝰ possumus disiunctiue ascendere et descēdere. hoc cōstat cū copulatiue in earū oppositis procedimus. idem patet de equiualētibus: sortes nō est fortior homine: equiualet isti. sortes aliquo homine nō ē fortior. Sortes non ē fortior omni homine gra forme equalet isti. sortes quolibet hoīe nō ē fortior.

Rñª ad 2ᵐ argm per tres ppōnes. **Ad** 2ᵐ rñdeo p ppōnes. Prima ē. due ppositiones cōtradicunt: et in illis nullus terminꝰ distribuibilis distribuił. hꝰ p3 acceptis istis. sortes est plato: sortes nō ē plato.

Scōa ppositio. ¶ 2ª ppositio. due ppōnes oīno composite ex teris cōibus ɔ̄dicūt: et tamē in eis nec subiecta distribuuntur nec pdicata. hoc patet captis istis duabꝰ: quilibet homo est animal: quidā hō nō ē animal. Arguił sic. ista subiecta nō distribuunł demōstrādo earū subiecta: hoc patet per eiꝰ contradictoriā. et eodē modo pbał q earum pdicata non distribuunł.

Tertia ppō. ¶ 3ª ppositio. due ppōnes omnino cōposite ex terminis cōibꝰ ɔ̄dicūt in qbꝰ ē aliquis terminus cōis in neutra distributus. hec ppositio pōt verificari de subiecto huius. quidā homo nō ē aial: assumēdo eiꝰ ɔ̄dictoriā. ille terminꝰ hō in negatiua non

vt dicemo ad equitandum requiritur equus. ¶ Speciale signum est terminus aliquid significans confundens precise confuse tantum vt promitto requiritur.

Opponit contra predicta

Sed contra hoc arguitur sic. ad equitandum requiritur equus est falsa: ergo totus iste processus est nullus. consequentia tenet: quia non alias ista dicuntur nisi ad defensandam hanc veram et sic ergo. antecedens patet: quia est vna affirmatiua cuius primum non supponit: vel saltem cuius vnum extremum non supponit: ergo ipsa est falsa. consequentia patet per illam regulam communem. In affirmatiuis non pregnantibus. probatur antecedens. vnum extremum est hoc totum ad equitandum ens requisitum quod pro nullo supponit. hoc patet istam resoluendo. Responsio Poterit aliquis diceret quod verbum adiectiuum non est resolubile in substantiuum et suum participium: sed hoc non iuuat: quia teneatur verbum adiectiuum: et fac sic verificationem. hoc requiritur ad equitandum: quero quid demonstras vel aliquem equum. vel nullum equum. Si primum signetur ille: tunc ille requiritur ad equitandum. Si secundum: non supponit propter quod argumentum teneo idem dicere. ad equitandum requiritur equus: et equus requiritur ad equitandum. et vna propositio vtriusque contradicit: et sic vel vtraque est falsa: quia vnum extremum non supponit: vel vtraque est vera quod ego teneo. et dicitur quod extrema huius supponunt: ens requisitum ad equitandum est equus. quilibet equus est ens requisitum ad equitandum: quia in ista ad equitandum requiritur equus: equitandum stat determinate. et sensus est ad aliquam equitationem requiritur equus: et ille sensus est verus: quia ad hanc equitationem demonstrando brunellum equitatum requiritur iste equus: quia equitatio equi nihil aliud est quam equus equitatus passiue capiendo verbale: quemadmodum in proposito capi debet.

Opponit contradictio

Contra hoc arguitur. Nihil requiritur ad equitandum sine quo potest fieri equitatio: sine hoc equo (brunello demonstrato) potest fieri equitatio: ergo iste equus non requiritur ad equitandum. minor patet: quia equitatio stat determinate: modo equitatio aliqua potest fieri sine hoc equo demonstrato. ¶ Respondetur negando maiorem: et do eius contradictorium. aliquid requiritur ad equitandum sine quo potest fieri aliqua equitatio: sed istam concessissem nihil requiritur ad equitandum sine quo quelibet equitatio potest fieri: et ex priori argumentum debebas concludere: ergo iste equus ad equitandum non requiritur: et non hanc. iste equus non requiritur ad equitandum. Sed iste propositiones sunt concedende ad omnem equitationem equus non requiritur: iste equus potest fieri sine hac equitatione. pro ly iste et de hac equitatione demonstrando eundem equum. quia iste equus potest fieri sine hoc equo equitato. Sed ista est neganda. hec equitatio potest fieri sine hoc equo: licet potest fieri sine hoc equo equitato. Veritas huius ad omnem equitationem equus non requiritur. patet per ascensum et eius contradictorium.

Contra solonem oppo. ait

Contra istam solutionem arguitur sic. Iste sunt concedende. Ad scribendum requiritur calamus ad delendum peccatum requiritur penitentia. ad salutem requiritur baptismus. ad transeundum ad romam necesse est transire per aliquod spacium et tamen omnes iste sunt negande. calamus requiritur ad scribendum. penitentia requiritur ad delendum peccatum. baptismus requiritur ad salutem. ad transeundum ad romam per aliquod spacium necesse est transire: vt patet per earum contradictorias. de prima. nullus calamus requiritur ad scribendum: quia nec iste calamus requiritur ad scribendum: imo iste calamus non requiritur ad scribendum scripturam que fit per istum calamum: quia si idem atramentum fuisset in alio calamo fuisset eadem scriptura. ¶ Ad istas obiectiones respondetur quod ista gerundia includunt equiualenter istum terminum aliquo modo: ita quod sensus huius ad scribendum requiritur calamus est iste. Responsio ad obiectiones hoc modo vel illo ad scribendum requiritur calamus et hoc est verum: et eodem modo concedatur. Iste calamus requiritur ad scribendum imo iste calamus demonstrato calamo fortis requiritur ad scribendum scripturam aliquo modo puta hoc modo vel illo demonstrando modum quo ipsemet calamus scribit. et licet eadem scriptura per alium calamum fieri potest non tamen est eodem modo. esto quod caracteres protrahantur eodem modo. Secunda est concedenda ad delendum peccatum requiritur penitentia que capitur loco ad hoc modo delendum peccatum requiritur penitentia. vt verbi causa: fortes dormit vsque ad septimam: et ei iniungitur pro penitentia dicere septem psalmos: tunc dico quod ad delendum peccatum isto modo delendi requiritur hec penitentia iniuncta. Et eodem modo de tertia propositione dicatur. Ad salutem hoc modo habendam requiritur iste baptismus. si baptizetur baptismo fluminis vel si baptismo flaminis vel sanguinis eodem modo dicatur. et licet in illa non ponatur gerundium: tamen capitur loco vnius in qua ponitur gerundium puta loco huius ad habendam salutem requiritur baptismus. De 4ª propositione in qua ponitur necesse multi aberrant ponderantes maiorem difficultatem cum necesse quam cum requiritur. quod sic arguitur. quia vel necesse capitur vt tantum valet sicut requiritur: et tunc redit eadem difficultas. vel capitur secunde intentionaliter: et tunc facit modalem copulam. et idem est ponere in capite propositionis vel in tergo eiusdem. et semper ista est falsa. et sensus est talis propositio est necessaria transeundum vsque ad romam per aliquod spacium: modo hoc est falsum: quia non est necesse transire ad romam. Vel necesse capitur prime intentionaliter. et hoc dupliciter. vel cathegorematice: et tunc nihil est necessarium nisi deus. vel sincathegorematice: et tunc facit modalem diuisam falsam sed propter hoc hanc concedens eam capit loco illius conditionalis. siquis transit ad romam transit per aliquod spacium. et talis conditionalis est necessaria: propterea redditur necesse totam conditionalem modificans. Necesse dupliciter capitur

Contra solutionem principalem arguitur sic. hec consequentia est nulla talis est affirmatiua de extremo non supponente ergo ipsa est falsa: sed per talem consequentiam nixi sumus destruere hanc conclusionem ergo male processimus. Contra principalem solonem opponit Assumptum arguitur. ista est vera incipit calor produci in hac aqua. posito quod incipiat per vltimum instans non esse caloris quod assigno b in quo nos sumus et tamen extrema pro nullo eodem supponunt determinate. sed pro aliquo sub disiunctione. ¶ Respondetur quod non solum stetimus in illa consequentia vt patet de veritate huius. non tamen chymera non est chymera. cuius subiectum non supponit: sed in hoc quod propositio data fuit affirmatiua non pregnans cuius vnum extremum pro nullo accipitur nec aliquibus. et ad illud incipit albedo produci in hoc subiecto stante casu argumenti. et quod albedo prohibiliter producatur secundum se totam extrema illius non supponunt: quia albedo non supponit posito quod in instanti dato nulla esset albedo in rerum natura. et de virtute sermonis dico eam falsam eo quod nec hoc incipiens esse in hoc subiecto est albedo: vel immediate post hoc erit albedo: nec illud incipiens esse: et sic de singulis et quando illa fortis ha Respondetur

incipit albedo pduci in hoc sbo. sec^9 est ex exponibi lis. In affirmatiõe sexti argumẽti de incipit & desinit locu^9 suu3 vt p;cs. s3 iste modus arguẽdi nihil vltra ꝯ aduersarios. ad equitãdu3 reqrit equ^9 est a equus requirit ad eqtãdũ. q̃r q̃r in vtraqꝫ equ^9 supponat cõ fuse tñ & disiũctim q2 nõ est idẽ. Dicerẽt aduersarij de suppõne ꝯfusa tñ p spãle signũ & nõ per spãle.

Opposit sexto

Sexto arguit̃ fm dicta. Iste ꝯdicũt. cuiusli bet hois quilibet asin^9 est asinus: & ali cuius hois asinus nõ ẽ asinus. S3 pbo ꝙ nõ sũt am be vere: ergo nõ cõtradicũt. añs arguo de affirmati ua ipsa est vna vlis sic se habẽs ꝙ cuilibet supposito subiecti respõdet vnũ suppositũ pdicati stãtis cõfuse tñ. ergo ipsa est vera: q2 nõ alr̃ pbabis hãc verã. ois homo est animal. Qd̃ negatiua sit vera arguit̃ sic. q2 bene sequitur platonis asinus non est asinus: & plato est: ergo hois asinus nõ est asinus. añs est verum po sito ꝙ plato nõ habeat asinum: ergo & cõsequens.

De deteriatiõe & suo deteriabili

Pro mã argumẽti notãdu3 ẽ ꝙ qñ determina tio accipit̃ vnica acceptiõe cum suo deter minabili se mutuo restringũt vt cõiter dĩ: ita ꝙ i ista qlibet asinus hois currit: asin^9 nõ p q̃libet asino stat: sed p asino ab hoie possesso. & hois nõ pro quolibet hoie: sed pro hoie habẽte asinũ. s3 in ista. cuiuslibet hois asinus est asin^9: hois stat absolute: & asin^9 restri cte solũ pro asino ab hoie possesso. pma pars psua det: admirat̃ iste modus syllogizãdi in darij. cuiusli bet hois asin^9 currit: plato est hõ: ergo platonis asi nus currit. & termini debẽt stare vniformiter & hõ p q̃libet hoie in miore stat: ergo p q̃libet in maiore &c̃. Scda pars suadet̃. ꝯcedim^9 tales. platonis qlibet asi nus currit. posito ꝙ plato habeat duos asinos currẽ tes: & nõ plures oibus alijs asinis quiescẽtib^9. & hoc nõ foret dicẽdũ si asinus pro q̃libet asino stat. sed vi det mihi pma frõte ꝙ in ista. qlibet asinus hois cur rit: ꝙ hois stat absolute pro q̃libet hoie. credo ꝙ h^9 mouet antiquos: q2 dixerũt istas ꝯdicere. qlibet asi nus hois currit. & aliqs asin^9 hois nõ currit. mõ ho minis in negatiua nõ distribuit̃: per ꝯñs in affirma tiua distribuebat̃. & postea ꝯñter dixerunt sub quoli bet termino distributo valet descẽsus copulatiuus: & per ꝯñs nõ poterãt defendere ppositiones ꝯcedẽdas nisi seruando illd restrictionẽ in obliq̃. q̃re dixerunt ad distributionẽ recti sequit̃ distributio oblig. ratio est ꝙ nõ debeat stare restricte: q2 tũc ista esset cõcedẽ da. ioannes videt oẽ astrũ. posito ꝙ nullus alius videat: & ioãnes videat tñ vnũ astrũ: q2 sensus esset. ioannes videt oẽ astrũ visu3. & ille sensus est ver^9: & tamẽ cõcedere illã ppõnẽ est cõtra cõem animi cõ ceptionẽ. Sed meli^9 est dicere ꝙ determinatio acce pta vnica codẽ mõ supponit in ꝯdictorijs: & in ista. qlibet asin^9 hois currit. hois stat cõfuse tñ pro quo libet hoie forte supponẽs: & descẽdẽdũ ẽ disiũctim.

Notandũ ẽ scdo ꝙ ista. cuiuslibet hois qli bet asinus est asin^9. reqrit copu latiue duas cãs vitatis. Una est ꝙ qlibet asin^9 sit asi nus. Alia ꝙ qlibet hõ habeat asinũ: & p ꝯñs ista. ho minis asin^9 nõ est asin^9. duob^9 modis disiũctiue põt

vificari: vl ꝙ asin^9 nõ sit asin^9: vl ꝙ aliqs hõ nõ hẽat asinũ. & iste mod^9 arguẽdi ẽ bon^9 platõis asin^9 nõ ẽ asin^9. & plato ẽ: g^o hois asin^9 nõ ẽ asin^9. In ꝯstantia nõ op3 dicẽ plato ẽ hõ hñs asinũ. 2° seqt̃ ꝙ hec ꝯña ẽ bõa. asin^9 hois nõ ẽ asin^9: g^o hois asin^9 nõ ẽ asin^9 a ppõne habẽte pauciores cãs veritatis ad ppõnez ha bentẽ plẽs. Et ex illo subseqt̃ ꝙ hec ꝯña ẽ bona. cuiuslibet hois qlibet asinus est asin^9: ergo qlibet asi nus hois est asin^9. hoc p3 arguẽdo ex opposito ꝯse quentis ad oppo^m añtis. ¶ Nunc rñdeo ad formas argumẽti ꝯcedendo ppões ppositas ꝯdicere negan do eas esse simul veras: imo affirmatiua ẽ falsa. Et ad pbationẽ in q̃ dĩ est vna vlis cui^9 pdm stãs ꝯfu se tñ ꝯuenit cuilibet supposito sbi: ergo est va. Pri mo nego añs ipsa nõ est vlis: sed bis vlis. nec ꝯñs est ꝙ sit semel vlis: q2 ex quo sbm est aggregatũ ex de terminatione & determiabili accepta nõ vnica duabus quãtitatib^9 q̃tificat illa ppõ: & duab^9 distributionib^9 sbm distribuit̃. & ꝯcedo ꝙ qõlibet suppositũ pdi cõ uenit totali sbo: s3 nego ꝙ ppterea ppositio sit vera. Quidã dicit ꝙ in rei vitate hoc nõ satisfacit cũ quod libet suppo^m pdi ꝯueniat vni supposito sbi op3 dicẽ re ꝙ ppositio sit vera: q2 noibus p reb^9 vtimur: q2 si res rei ꝯueniat extremũ extremo ꝯuenire necesse ẽ. nõ adducit alias rõnes. dedi ei aliam instãtiã memo riter oẽ falsu3 est ppõ: posito ꝙ ista ppõ sit cũ viginti ppõnib^9 alijs veris iam sic arguo. cuilibet supposito sbi cõpetit pdm: imo sbm nõ habet nisi vnum sup positũ: & tñ ipsa est falsa. qd̃ pbat̃. q2 da oppo^m est ve ra: ergo ita est sicut ipsa sigt̃: sed ipsa sigt̃ ꝙ oẽ falsu3 est ppõ: ergo op3 ꝙ aliq̃ ppõ sit falsa: & nulla alia ab ista p casum: ergo ista est falsa. Dixit mihi ꝙ instãtia nõ erat ad ppo^m. ppterea ad rẽ dico ꝙ pdm nõ cõ uenit sbo taliter q̃liter reqrit̃: q2 requirit̃ ꝙ quilibet asinus sit asinus: & ꝙ quilibet homo habeat asinu3: modo illud pdicatum nõ cõuenit partib^9 subiecti.

Rñ^o ad formas argumẽti

Contra hoc arguit̃ sic pbãdo hãc falsam. ho minis asin^9 nõ est asin^9 & hoc sic: sbm supponit p asino & pdicatũ distributũ false negat̃ de illo: ergo illa est falsa. Et cõfirmat̃. iste ppositiones cõuertunt̃. hominis asin^9 nõ est asinus: & asinus ho minis nõ est asin^9. secũda est falsa: ergo & pma ꝙ cõ uertant̃ pbatur sic. predicata cõuertunt̃ & copule sub iecta & termini supponunt eodẽ modo: & maxime te nẽdo hoc ꝙ ego dixi opinabile ꝙ in ista. asin^9 homi nis nõ est asinus. ꝙ hois stat p quolibet homine.

Contra pdicta obijcit̃

Ad pmũ rñdet cõcedẽdo ꝙ subiectũ supponit pcise pro asino: & pdicatũ vere negat̃ de illo subiecto nõ pro aliq̃ asino: sed q2 aliqs hõ nõ habet asinũ: & sic nego ꝯñam ꝙ false pdicatũ negat̃: q2 hoc nõ tenet qñ subiectũ diuersis suppositionib^9 nume ro supponit: queadmodũ est in pposito. nec hec rñ sio videt̃ sophistica tenẽdo modũ cõem parisiensez. Ad cõfirmationẽ bene verũ est ꝙ pdicata & copule vniformiter se hñt: sed subiecta nõ ꝯuertunt̃ in nega tiuis: q2 aliqd vere negat̃ de vno quod false negat̃ de alio. sed in affirmatiuis ꝯuertunt̃ ad hũc sensum ꝙ de nullo est verificabile hois asin^9: quin de eodẽ ve rificetur

Rñsio

rificetur asinus hominis: ergo si vna est falsa reliqua est falsa. nego ɔñam. dicis forte q ex illo sequitur q subiecta non conuertuntur: distinguo vt supra.

Termi duplicit ɔuertūt simplr & fʒ qd

Sed pro isto intelligēdo notādū est q duobus modis termini ɔuertunt. Uno° simpliciter. Alio° fm qd: 2m mēbrum reijciat. Et rursus terioꝝ ɔuertibiliū simplr. quidā ɔuertunt fʒ se tota: & acceptiones partiū pmo mō. asin° hois & hois asinus cōuertunt ad sensum datū. q dc q̄cūqꝫ v̄ificat vn° eorū: verificat alter mediāte q̄cūqꝫ copula. addo mediāte q̄cūqꝫ copula: ppter ɔuertibilia fm qd. quēadmodū sunt ioānes & hoc loquēs. p ly hoc demonstrādo ioānem: qꝛ om̄e qd̄ ē hoc loquēs est ioānes & ecōuerso. sed ioānes pōt esse ioānes: qn̄ nō erit hoc loquēs. Sec° est in istis: hois asin° & asinus hois: qꝛ de nullo ente est v̄ificabile hoc totū. hois asin°. qn de illo v̄ificet asin° hois & ecōuerso: qꝛ si brunellus ē asin° hois: est hois asin° & ecōuerso. Alio mō teri ɔuertunt simplr q̄ ad acceptiones q sunt termi sic se hn̄tes q nihil pōt negari de vno qn illud idē neget de alio & econuerso. vel nihil affirmat de vno qn illud idē affirmet de alio ceteris oino paribus. & hoc mō hois asinus & asinus hois nō cōuertunt. Ista.n. est vera. glibet asin° hois est asinus. Ista ē falsa. cuiuslibet hois asinus est asinus. esto q hois distribuatur in p° more antiquoꝝ. Silr ista est v̄a. hois asin° nō est asin°. & ista falsa. asin° hois nō est asinus. & sic nō ɔuertunt ppriissime. Ex ista solone inuit triplex gradus ɔuertibilitatis. Ex hac solone isero correlaria.

Pri^m correlariū illatum

Pmū correlariuʒ. Iste ppōnes ɔuertunt. asinus hois currit: & hois asin° currit. Et ex isto correlario insero scdm. q iste ɔuertunt. nulli° hois asin° currit: & nulli° asin° hois currit. Hoc pbat p mediū infallibile. q̄cūqꝫ due ppōnes equalent eaꝝ ɔ̄dictorie equalebūt. Tertio sequit q arguēdo a terio stante ɔfuse tm̄ vel determiate ad terim distributū: vʒ ɔña formalis. bn̄ eīn sequit. nullius asin° hois currit: ergo nulli° hois asin° currit. & tm̄ hois stat ɔfuse tm̄ in añte vel determiate: & distributiue in ɔñte.

Scdm correlarium

Oppōit

Cōtra veritatē negatiue adhuc arguit bn̄ sequit. hois asin° nō ē asin°: & hois asin° est: ergo hois asin° ē nō asinus. cōclusio est impossis & ɔñtia v̄a: ergo ad min° illa negatiua ē falsa. & ɔña pʒ a negatiua ad affirmatiuā po sita ɔñtia p̄to variato penes finitū & infinitū.

Rñdet

Rñr negādo ɔñam: qꝛ regula nō tenet qn̄ sbm est aggregatū ex determiatiōe accepta nō vnica cū suo determiabili. vel opʒ sic ponere ɔñtiā eiusdē hois asinus est. Feci aliud arg^m hic qd̄ replico in ɔuersione p ɔ̄positionē. Sʒ h aduertēdū est q Petrus mātuan° dicit q in ista. cuiusʒ hois asin° currit. hō stat restricte p hoie hn̄te asinū: sʒ negaret istū syllm cuiuslibet hois asin° currit: plato ē hō: g° platonis asin° currit: eo q iste terius hō i minori stat p q̄libet hoie: & i maiore p hoie hn̄te asinū: & sic teri nō stāt eq̄ restricte. sed opʒ sic subsumē. plato ē hō hn̄s asinū. & dicit q iste equalēt. qlʒ asin° hois currit. & cuiusʒ hois asin° currit. hoc sic pbat: idefinite illaꝝ ɔuertunt: g° ille vlēs ɔuertunt. hoc arg^m ē nullū: qꝛ eodē mō pbaret istas

Petr° mantuanus

vlēs ɔuerti. oē aial ē risibile: & ois hō ē risibilis: qꝛ idefinite illaꝝ ɔuertunt. seqt.n. aial ē risibile: g° hō ē risibilis: & ecōuerso. hō ē risibil': g° aial est risibile.

Secūdo ar. singulares illaꝝ ɔuertunt: g° & vlēs. añs pbat: qꝛ capta aliq̄ singulari isti°. cuiusʒ hois asin° currit. illa infert vnā singularē isti°. qlʒ hois asin° currit ɔtinue idē demonstrādo: bn̄ sequit isti° hois asin° currit: g° asin° istius hois currit. & seqt. hois iste asin° currit: g° iste asinus hois currit: & ecōuerso. sp demōstrando idē.

Oppōit secūdo

Sed hoc rñdet q qlʒ singularis vni° isert vnā singularē alteri°: dūmō ɔtinue idē demōstret: & ecōuerso. sed h° nō sufficit: qꝛ captis oīb° singularib° isti°. qlʒ asinus hois currit. ille nō inferūt totā multitudinē singulariū penes quā attendit illatio isti°. cuiusʒ hois asin° currit: qꝛ ad dādas singulares isti°. qlʒ asinus hois currit. sufficit dare singulares ex pte determiabilis postq̄ accipit vnica acceptiōe. sʒ ad dādas singulares sufficiētes hāc iferre verā. cuiusʒ hois asinus currit. opʒ dare istas. isti° hois asinus currit sorte demōstrato. & isti° hois asin° currit platone demrato. & sic de singulis. Un̄ sb̄ paucis dī q hec ɔña est nulla qlʒ cathegorica copulatiue q̄ ē añs: isert vnā cathegoricā copulatiue q̄ ē ɔñs: g° totale añs isert ɔñs. rō ē qꝛ ē aliq̄ cathegorica ɔñtis nō illata ab aliq̄ cathegorica añtis. vt v̄bi cā. ista cathego^ca isti° hois asin° ē asin° demrando platonē nō hn̄tē asinū: nō ē illata ex aliq̄ cathego^ca añtis. h° declat ex°. data ista ɔña sortes currit & plato currit: & iste asinus currit: g° hō currit & asin° currit & equ° currit: iā qlʒ cathegorica añtis isert vnā cathegoricā ɔñtis: vt pʒ p ascēsū teri distributi: & tm̄ ɔñs nō seqt ex añte vt notū ē.

Rñdet

Et oīb° istis pʒ q iste sūt ipertinētes. qlʒ asin° hois currit: & cuiuslibet hois asin° currit: qꝛ si glibet asin° ab hoie possessus curreret pma esset vera: & scd̄a falsa. & si glibet homo haberet duos asinos quoꝝ vnus curreret, & alter quiesceret: iam scd̄a esset vera & prima falsa.

Cōtra vnū qd̄ dem est ar. Dicebat q ista cuiuslibet hois glibet asin° est asin°. duo denotat: scʒ q glibet asin° sit asin°. & q glibet hō hēat asinū. & hoc sufficit ad v̄itatē illi° & requiritur.

Oppōit

Cōtra hoc arguo supponēdo quēlibet hoiez hr̄e vnū asinū bene sequit cuiusʒ hois glibet asin° ē asin°. & isti asini sūt oēs asini: g° cuiuslibet hois iste asinus est asin° demōstrādo brunellum. & cuiuslibet hois iste asin° est asinus: demōstrando fanellū: & sic de singulis. ɔña est fīa & ɔñtia v̄a: ergo ppō pposita ē falsa. ɔña pʒ p descēsuʒ. ille terius asinus distribuit p q̄libet asino hois: ergo possum quēcūqꝫ demōstrare quē volo. falsitas ɔñtis ostēdit capta vna singulari: scʒ brunello quē possideat plato & nō cicero. Sic arguo. cuiusʒ hois iste asin° est asin° & cicero est hō: ergo ciceronis iste asin° est asin°. ɔña ē in darij. cōclo falsa. minor v̄a: g° maior falsa q̄ erat vna singularis illata ex hac cuiuslibet hois quilʒ asinus est asin°: & ipsa est falsa qd̄ fuit pbandū.

Rñdet

Rñdet q ppō pposita erat vera: & nego illū descensuʒ. Un̄ qn̄ est aggregatū ex determiatione non accepta vnica

deus deus nõ est. Et eodem modo sancta trinitas est deus ꝛ spũs sanct⁹ nõ ẽ. ergo sancta trinitas de⁹ non

Rñdet est. Rñdet cõcedẽdo ꝙ ille equalet: ꝛ nego vitatem hui⁹. qlibet de⁹ de⁹ nõ est. imo habet vnã singularez falsam demõstrãdo essentiã diuinã. Ista ẽ falsa. iste deus de⁹ nõ est: imo iste de⁹ omnis de⁹ ẽ: quantũcũqꝫ cõplete deus distribuat põt addi instãtia. ꝓ hac a hõ nõ est ipsamet vel ipsemet: qꝛ vrualiter sbm stat deter

Regle declaratio minate ꝓpter reciprocã acceptionem terioꝝ. Ex isto pꝫ ꝙ tota regula sic intelligit. qlibet terius ṽc negat de qlꝫ terio stãte ꝯfuse tm̃ hñte plura supposita essentialiter distincta dũmõ totale sbm stet ꝯfuse tm̃: ꝛ propositio nõ sit exponibilis ꝛ pñi nõ ẽ relatiuũ reciprocũ. Et ex ista regula pꝫ ꝙ ista ẽ necessaria a alter istorum nõ ẽ alter istoꝝ demõstrãdo sortẽ ꝛ platonẽ. sed ista ẽ cõtingens a hõ nõ ẽ animal. pⁱma ps pꝫ: qꝛ sua ꝯdictoria ẽ impossibilis vterqꝫ istoꝝ ẽ b: alter istoruꝫ que equiualet isti alter istoꝝ ẽ vterqꝫ istoꝝ. Secunda pars pꝫ: qꝛ ista nũc ẽ vera a hõ nõ ẽ aial. ꝛ si solus sortes foret inter hoĩes ipsa esset falsa nõ tenẽdo partem integralem hoĩs esse hominẽ: qꝛ si sic homo haberet plura supposita: ꝛ necessaria esset: qꝛ quando nullus hõ est ipsa ẽ vera. ꝛ si vnus hõ sit duo homines sint.

Oppõit **Cõtra** istã declarationẽ arguit sic. hec ẽ falsa. a hoĩes nõ sunt hoĩes: ꝛ tñ non includit in instãtijs datis: ergo male ponunt. añs pꝫ: qꝛ sua ꝯdictoria ẽ vera: g⁹ ipsa est falsa. añs pꝫ: qꝛ hec est sua ꝯdictoria. oẽs hoĩes sunt b: hoĩes. ꝛ illa equalet vni vere. s. isti aliqui hoĩes sunt oẽs hoĩes. ꝙ illa sit vera ꝓbat. bene sequit. isti hoĩes sunt oẽs hoĩes demonstrãdo oẽs hoĩes in mũdo: g⁹ aliqui hoĩes sunt oẽs

Rñdet hoĩes. añs ẽ verũ: ergo ꝛ ꝯñs. Rñdetur negãdo ꝙ ista sit falsa a hoĩes nõ sunt hoĩes imo sua ꝯtradictoria ẽ falsa: ꝛ nego ꝙ equaleat vni vere. ꝛ ad ꝓbationẽ qua dr̃ equiualet isti aliqui hoĩes oẽs hoĩes sunt: distinguo. vel si oẽs capiat distributiue ꝛ sic cõcedo: vel collectiue nego. Similr̃ ista ẽ falsa. isti hoĩes sũt omnes hoĩes capiẽdo oẽs distributiue: qꝛ bñ sequitur. isti hoĩes sunt oẽs hoĩes: ergo omnes hoĩes sũt isti hoĩes. sortes ꝛ plato sũt hoĩes: ergo sortes ꝛ plato sunt isti hoĩes: demõstrãdo oẽs hoĩes in mũdo cõ

Oppõ clusio ẽ falsa: ꝛ minor ṽa: ergo maior falsa. ¶ Possunt hic fieri parua arg⁹ quoꝝ vnum ẽ. A homo nõ ẽ animal ꝛ isti hoĩes sunt oẽs hoĩes: ergo iste vel iste homo nõ ẽ animal. pꝫ ꝑ descẽsuꝫ. ꝯsequẽs ẽ falsuꝫ: imo oĩe qđ ẽ iste vel iste: ꝛ sic de singulis ẽ animal.

Rñsio ¶ Rñdet ꝙ male descẽdit: qꝛ arguit a suppõne confusa tm̃ ad determinatã respectu multitudis: sꝫ opꝫ inferre ergo a iste vel iste vel iste hõ nõ ẽ animal mõ hoc totũ ẽ verũ quẽadmodũ a sortes vel plato non

Oppõ ẽ hõ. Põt fieri aliud argumẽtũ ad ꝓbãdũ ꝙ iste nõ ꝯdicũt a homo nõ ẽ aial: ꝛ animal oĩs homo ẽ: qꝛ nõ

Rñsio participãt ordine codẽ. Ad qđ rñdetur. ꝙ in vtute participãt ordine codẽ. qꝛ ꝗꝗ animal ꝑcedat in forma: accipiat pro ꝑo: sed ibi ponim⁹ vt stet deteriate: ꝛ hoc ꝓpter spãlem suppõnẽ quã dꝫ habere. Secus ẽ hic homo ẽ aial ꝛ nullũ animal ẽ hõ. sed iste subtiliter loquẽdo cõtradicũt etiã dam⁹ eius contradictoriã sic. oĩs homo ẽ b animal. ꝛ quãdo dicimus a homo nõ est animal: non accipiat a pro pte subiecti esto ꝙ vtus eius tm̃ cadat in subiectũ: qꝛ solũ addim⁹ ad suppositionẽ subiecti. Ex isto sequit ꝙ termin⁹ distributus negat de ipso stãte determinate. hoc sic ꝓbat. ista ẽ vera a homo nõ ẽ animal vt notũ ẽ: ꝛ iste terminus homo supponit deteriate. qđ sic ꝓbo hoc subiectũ in hac ꝑiacẽte supponit determinate. ꝛ hoc subiectũ in hac ꝑiacẽte est subiectũ in ista. hõ nõ ẽ aial: ergo sbm in ista. a hõ nõ ẽ aial supponit deteriate. sed ꝓpõ nõ accipit vitatẽ a suppõne deteriata. sꝫ a suppõne ꝯfusa: ꝛ sic pars illius ẽ falsa: cui⁹ veritas vel falsitas mensuratur ẜm suppositionem determinatam.

Terius distributus negat de ipso stãte determinate

Oppõit septimo **Septimo** arguit sic. Cõtradictoria isti⁹ a homo nõ ẽ animal ẽ vera: ergo ipsa ẽ falsa. añs pꝫ: qꝛ hec ẽ sua cõtradictoria. non a homo nõ ẽ animal. ꝛ hec ẽ vera: igit. ꝙ sit sua ꝯtradictoria. ꝓbat per regulã cõem nõ ẽ verius ꝯtradicere ꝙ toti ꝓpositioni negationẽ preponere: ꝙ illa sit vera arguit equiualet vni vere: g⁹ est vera. añs pꝫ: qꝛ equalet isti oĩs hõ ẽ aial: qꝛ due ꝓpõnes eiusdẽ qlitatis ceteris parib⁹ ꝛc̃. Forte dicis ꝙ i ista nõ a hõ nõ ẽ aial: pñũ stat deteriate. ꝛ in ista. oĩs hõ ẽ aial: pñum stat ꝯfuse tm̃ ꝛ sic predicata nõ stãt eodem modo.

Instat **Contra** hoc arguo. sublato isto signo a predicatũ stat cõfuse tm̃: ergo addito signo a: predicatum nõ stabit determinate: aliogn hoc signum a faceret ꝑdicatũ stare determinate ꝯtra ei⁹ impositionẽ. cũ imponim⁹ eum ad ꝯfundenduꝫ terminum immediate sequentem nisi prepediatur.

Rñsio Regula ꝯtradictiõis quatuor modis fallit **Hic** respondet pro materia argumẽti ꝙ ꝗtuor modis fallit illa regula cõis. Nõ est veri⁹ cõtradicere. Primo mõ qñ est termin⁹ distribut⁹ in ordine ad terim stãtẽ ꝯfuse tm̃ vt pꝫ in argumẽto nostro. Scđo mõ quãdo distribuit termin⁹ respectu termini stãtis determinate vt qlꝫ hõ ẽ b animal: nõ quilibet homo ẽ b aial. Tertio modo qñ ẽ termin⁹ distributus ad terios quoꝝ vnus stat determinate: ꝛ alter cõfuse tm̃. vt hoĩs quilibet asin⁹ ẽ aial: preponendo negationẽ toti. Quarto mõ qñ sunt duo termini distributi in ordine ad terminũ stãtẽ cõfuse tm̃: vt cuiuslibet hoĩs asinus nõ est aial: anteponẽdo negationẽ toti. Scđs modus ꝓbat ponẽdo ꝙ b faciat terim sequẽtẽ stare determinate nihil agẽdo in terios ꝑcedẽtes: iã in ista. nõ quilibet hõ ẽ b animal. hõ stat determinate. ergo nõ ꝯdicit alteri. ꝯña est nota: qꝛ sunt

Oppõit ambe false. si dicas ꝙ stat cõfuse tm̃. Cõtra hoc arguit sic auferẽdo b. adhuc stabit ꝯfuse tm̃: ꝛ sic iste nõ ꝯtradicũt. qlibet hõ est aial: ꝛ nõ quilibet homo est aial. ꝛ iterũ habebit intentũ. Si dicas ꝙ aductus b facit illũ terminũ homo stare deteriate hoc est valde extraneũ. Tum pⁱmo qꝛ causaret suppõneꝫ ante se. Tũ scđo: qꝛ causaret suppõnẽ cõfusam tm̃ contra positũ. alij duo casus nõ adeo clare currũt cõtra regulã: ꝛ dependẽt ex vna regula suppõnum. s. qñ cadũt duo signa mobilitãtia sup̃ terminũ cõem in ꝓpositione vtꝫ an ille termin⁹ debeat stare confuse tm̃ vel determinate de ꝗ dicet in suppõnib⁹. Sed ad destru

ctionē regule adhuc arguit dādo vnā solutionē quā dedim⁹ in q̄litatib⁹ sup hoc argumēto ꝙ si esset vn⁹ intellectus qui haberet infinitas negatiões ante copulā ibi dictū est ꝙ talis ꝓpositio esset affirmatiua eo ꝙ sunt infinite ⁊ q̄libet earū impedit ⁊ oēs ipediunt.

Instat ¶ Cōtra. preponat vna negatio toti ꝓpōni: adhuc ꝓpter eādē rōnem illa erit affirmatiua: ergo nō ꝯdicit poti.

Petrus mantua nus. Petrus mātuan⁹ etiā dicit ꝙ i ypotheticis hec regula nō h₃ verū: vt p₃ in cōditionalibus vt capta ista. si de⁹ ē de⁹ ē: ista nō ꝯdicit ei. nō si de⁹ est de⁹ ē: q₂ equiualet vni vere sc₃ si nullus de⁹ ē nullus de⁹ ē: sed illud dictū nihil valet vt dicet in ypotheticis: est apparētia ꝙ illa regula i duob⁹ ꝑmis casib⁹ patit instātias. s₃ q₂ in ꝓpōib⁹ difficilib⁹ solēt artiste ꝯdicē ꝑ preponēm negatiōis ꝙ si patiat instātias semꝑ manebit regula suspecta: ꝓpterea vtcūq₃ rn̄deo ad arg⁹.

Prime oppōni rn̄detur. Ad ꝑmū cōcedo ꝙ iste cōtradicūt. a homo nō ē animal ⁊ nō a hō nō est aial: negando ꝙ hec rō a homo nō est aial equaleat vni vere: imo equiualet vni false. s. huic ois homo ē b aial. ⁊ quādo ꝓbas nō a hō nō est aial: ꝙ animal stat ꝯfuse tm̄: hoc nego. ⁊ ad ꝓbationē sublato a supponit cōfuse tm̄. hoc cōcedo: ⁊ qn̄ infers: ergo a causat suppōnē determiatā: hoc nego: s₃ hoc aggregatū nō a causat suppōnē determinatā: ⁊ sic a ꝑaliter causat suppōnē determinatā: q₂ quādo a ipōebat ad cōfundēdū vt in ista a hō nō est aial. tūc est nobis nota. ꝙ aial debeat ꝯdictorio mō supponere in ei⁹ ꝯdictorio: sicut in ista. non ois homo currit: nō ꝑaliter ꝑticularizat. ⁊ tamē nō imponebat ad ꝑticularizādū.

Secunde oppositōi rn̄detur. ¶ Ad aliud argumētū dico ꝙ iste cōtradicūt. ois hō est b aial ⁊ nō ois hō ē b animal. ⁊ dico ꝙ hō in negatiua stat cōfuse tm̄: s₃ sublato b stat determiate: ⁊ nego ꝓpterea ꝙ b causet suppōnem cōfusā tm̄. causat in ꝙ tanꝙ cā totalis instrumētalis: sed hoc totū nō ois b. facit illū terminū hō stare cōfuse tm̄. Et ad aliud illatū nego ꝙ b agat ante se suppōnē cōfusam tm̄: s₃ bn̄ est cā partialis vl signū ꝙ termin⁹ ante se stet cōfuse tm̄. Reperio aliquos dicētes hāc respōsionē quādā ꝑeruā habere. alios dicētes: si termini sic stent ꝯdicūt si nō sic stent nō ꝯdicunt. ¶ De vltimo dicto nō ē questio: q₂ eodē mō cōcederēt istas cōtradicere. quil₃ hō oīne currens est ⁊ aliq̄s homo nō est currēs dicēdo ꝙ si currēs nō distribuat cōtradicūt si distribuat nō ꝯdicūt s₃ in istis suppositio sit clara: ⁊ in alijs occulta. tamē arguit ꝙ iste ꝯdicāt a. hō nō est aial: ⁊ nō a homo nō est aial: ⁊ hoc sic. vel in aliq̄b⁹ cōtradicit preponēdo negationē toti qn̄ termin⁹ stat cōfuse tm̄ in ordine ad terminū distributū vel in aliq̄b⁹ nō: ⁊ oēs rōnes vni⁹ ⁊ nō alteri⁹ vel in nullis: ⁊ ꝓbo ꝙ nō ꝓpono tibi hāc tm̄ aial est homo. ⁊ q̄ro de eius ꝯdictorio: nō possū ipsā dare nisi preponēdo negationē: q₂ si tm̄ in vna affirmet op₃ ꝙ in altera neget si dicas hec ē sua ꝯdictoria. nō tm̄ animal ē hō. Cōtra. hō supponit cōfuse tm̄: ergo nō ꝯdicunt cū cadant duo signa in ꝓpōne vniuersali. s. nō: ⁊ tm̄ supra ꝑdicatū. Et cōfirmo apparētius: quero ꝯtradictoriū hui⁹ tm̄ b animal ē hō: si dicas erit hec. nō tm̄ b aial est homo. q̄ro quō supponit homo. Si dicas determinate sunt ambe false ergo nō cōtradicūt. si dicas cōfuse tm̄: argumētabor sicut an̄ argui ē: ꝙ b facit terim stare ꝯfuse tm̄: nisi teneat h⁹ q₃ an̄ dcm̄ ē nō video quō ista. tm̄ b aial ē hō. possit hr̄e ꝯdictoriā ip̄prijs terīs dico ꝙ i ꝓprijs terīs: q₂ per equalētiā delēdo tm̄ ⁊ capiēdo ois pōt dari eius cōtradictoria: vbi causa. ego volo dicere ꝙ tm̄ animal ē hō: ⁊ hō nō est animal cōtradicūt. ⁊ hoc q₃ dicit ordine eodē est ꝓpter pueros. rō est. q₂ ly tm̄ nō est pars extremi magis ꝙ̄ ly ois. Et ad argumentū de infinitis negationib⁹ op₃ in hāc disiunctiuā incidere ꝙ affirmatiua affirmatiue cōtradicat vel regula patit instantiā in illo casu. Forte solū ymaginabile ⁊ de ꝑmā partē ⁊ regula d₃ sic itelligi. nō ē veri⁹ cōtradicere hoc est q̄cunq₃ ꝓpositione data preponēdo negationē illi aggregatū ex negatione ⁊ ꝓpositione. ꝑma cōtradicit ꝑme propositioni vt capta ista. a est b: sua ꝯdictoria erit hec. nō a est b. Et rursus nō a est b. auferēdo negationē vel ꝓponēdo vnā aliā nō a ē b: nō stādo in ip̄proprietate. Alia argumēta hic sc̄i que videant currere cōtra regulas equipollētiarꝫ de quib⁹ in equipollētijs. Ex oībus istis patet has eē veras semꝑ homo nō est aial. cuiuslibet hois asin⁹ non est asin⁹. posito ꝙ q̄libet homo habeat duos asinos: semꝑ hō nō est substātia. semꝑ hō nō est hō. omne caput homo nō h₃. a caput ois hō habet. quālibet manū homo nō h₃. quēlibet librū substātia nō h₃. quēlibet equū rex nō possidet. Ois ista patēt bene cōtradicēdo. ꝯdictoria ꝑme est hec: aliquo tp̄e ois hō est b aial que nāliter loquēdo est ipossibilis: ⁊ nūc falsa q₂ ista nō cōtradicit ei. aliquo tp̄e ois homo est aial. cū in negatiua erāt duo termi distributi in ordine ad terminū stātem cōfuse tm̄. op₃ illos terminos distributos in cōtradictorio stare determiate: ⁊ neuter stabit cōfuse tm̄. Similr̄ ꝯdictoria sc̄de est hec. alicui⁹ hois quilibet asin⁹ b asin⁹ est que ē falsa ponēdo quēlibet hoiem habere duos asinos sicut posuim⁹: ⁊ ille ꝓpōnes clarius patēt dādo earū equiualētes: vt semꝑ hō nō est aial equiualet isti: oīi tp̄e omne aial hō nō est. cui facile ē ꝯdicere. ⁊ sc̄da equalet isti. q̄libet asinus cuiuslibet hois asin⁹ nō est: capiēdo vltimū terminū qui distribuebat ⁊ ponēdo in ꝑncipio. S₃ aduerte ꝙ qn̄ ponit talis obliquus inter duos rectos a quorꝫ vtroq₃ pōt regi pōt determinare rectū ꝑcedentē. ⁊ tūc erit determinatio accepta vnica. ⁊ ꝑs extremi: vel pōt determinare rectū seq̄ntem ⁊ esse determinatio accepta nō vnica. ⁊ tūc nō erit pars extremi. Scd̄o mō capit i ꝓposito. Et ex illo sequit ꝙ iste asinus cuiuslibet hois asin⁹ nō est: ⁊ iste asin⁹ cuiuslibet hois asin⁹ nō ē: ⁊ sic de singulis. p₃ per descēsū ⁊ exīnī infert ꝙ iste asin⁹ isti⁹ hois asin⁹ nō ē: ⁊ iste asin⁹ istius hois asin⁹ nō ē. ⁊ sic de singulis. h⁹ p₃ ꝑ descēsum. Forte dicis. ꝯria huius semꝑ hō nō est animal est vera: igitur ipsa nō est vera: cōsequētia tenet per legem cōtrariarum. ⁊ antecedens patet: q₂ hec est sua contraria semper omnis homo est animal.

De obliquo ⁊ rectis casibus

Oppōit

Rn̄det oppōni. Respōdetur ꝙ illa nō est sua cōtraria vt patet ex iam dictis circa cōditiones

dtiones contrariarũ: sed est hec semꝑ omnis hõ omne animal ẽ que est falsa. ṽitas hui⁹ ⁊ similiũ p₃. quelibet librũ summulista nõ h₃ per ei⁹ cõtradictoriã aliquẽ librũ omnis summulista h₃ que nota ẽ falsa: sed hec sorte est ṽa a librũ quilibet sũmulista habet. Dico sorte ꝓpter vnũ malum studẽtẽ qui amisit suũ librũ. Et ex illo sequit̃ falsitas hui⁹ quelibet libru₃ b sũmulista nõ h₃ ⁊ eodẽ mõ hec: a caput ois hõ habet cuius ꝯdictoria est omne caput b hõ nõ habet que equalet isti. homo nullũ caput habet. Unde ṽitas ꝓpõnis in qua termin⁹ stat ꝯfuse tm̃ a ṽitate ꝓpõnis in q̃ terminus stat deteriate sic dinoscit̃: vel terius stãs cõfuse tm̃ ponit̃ in affirmatiua vl̃ negatiua. Et rursus quodlibet istoꝝ mẽbroꝝ põt scindi: vel ponit̃ multitudo cũ terio stãte cõfuse tm̃ vel nulla ponit̃. si nulla ponat̃ idem est ac si staret deteriate. appellationes rõnis excipio etiã est ṽualiter multitudo: si ponat̃ in affirmatiua tũc sufficit ꝙ vnũ suppo᷑ termini stantis ꝯfuse tm̃ põt competere vni supposito termini distributi. ita ꝙ cuilibet vni supposito teri distributi respõdeat vnũ suppositũ teri stãns ꝯfuse tm̃ vt ad ṽitate₃ huius a. aial ois homo est sufficit ꝙ cuilibet hoi sua aialitas rñdeat. vt sortes est hoc aial demõstrato sorte: plato ẽ hoc aial platone demõstrato. ⁊ sic de alijs a caput ois homo h₃: sortes h₃ hoc caput demõstrãdo suum caput: plato h₃ hoc caput demõstrãdo suũ caput. ⁊ sic de alijs. defectu cui⁹ hec est falsa. omne animal est hõ: q₂ nõ cuilibet aiali respõdet vn⁹ homo ita ꝙ in singularib⁹ op₃ dare supposita certa ṽificationis: q₂ ibi termini stãt determinate q̃libet pte cõtinui dabilis ẽ pars minor nõ op₃ dare vnã certã partem cõtinui que q̃libet erit minor: qm̃ hoc foret impossibile: sed accepta vna singulari termini distributi necesse est dare certũ suppositũ ꝑdicati ei respõdẽs: vt ṽbi de causa data hac singulari a pte cõtinui demõstrãdo vnã quartã vna pars est minor que ṽificatur pro vna pte: puta medietate eiusdẽ q̃rte: si volueris: ⁊ ita in q̃libet singulari ꝓcedẽdũ est: sed si terius staret deteriate hoc nõ sufficit s₃ op₃ ꝙ vnu₃ discretum suppositũ termini stantis determinate cõueniat cuilibet supposito termini distributi: vt ad ṽitatẽ hui⁹ q̃libet pte cõtinui b pars est minor: op₃ ꝙ vel medietas cõtinui q̃libet pte sit minor: vel ꝙ vna q̃rta qualibet pte sit minor. Et in negatiuis ꝓportionabiliter ꝓcedatur vt ad ṽitatem hui⁹: omne aial hõ nõ est. sufficit ꝙ brunellus plato nõ sit: ꝙ fauellus cicero nõ sit: ꝙ iod nec robert⁹ nõ sit. Quare ista ẽ falsa. ois planeta sol nõ est. q₂ vnũ suppositũ termini distributi in quo demõstrat̃ sol nõ vere negat̃ de sole. ⁊ eodem mõ hic. ois auis fenix nõ ẽ. h₃ vnã singularẽ falsam: sed ista est vera. ois sol planeta nõ ẽ: q₂ illud ꝓ quo supponit sbm põt negari de vno supposito predicati: sc₃ de luna: ⁊ eodem modo hic. A sortes vel plato nõ est sortes vel plato. que est vera: q₂ sortes non est plato: nec plato est sortes. ⁊ ita in alijs ꝑcedendu₃ est. ℂ Plura circa hãc materiã tangent̃ in descensu ⁊ ascensu.

Octauo oppõit **Octauo** arguit̃. Iste nõ cõtradicũt omnis hõ vel asin⁹ est asin⁹: ⁊ hõ vel asin⁹ nõ est asinus distribuẽdo totũ disiunctũ in prima: ⁊ tamẽ eis cõueniũt oẽs cõditiones ꝯdictoriarũ: igit̃. ꝙ nõ ꝯtradicãt ꝓbat̃ sic: sunt ambe vere. De negatiua arguit̃. q₂ sortes nõ ẽ asinus ⁊ sortes est hõ vel asinus: ergo hõ vel asinus nõ est asin⁹. affirmatiua ꝓbatur. iste ẽ hõ vel asin⁹ est asinus: ⁊ iste homo vel asinus est asinus: ⁊ sic de singulis. ⁊ isti hoies vel asini sunt oẽs homines vel asini: ergo ois homo vl̃ asin⁹ est asinus. ℂ Rñdet̃ cõcedẽdo ꝙ ꝯdicãt: sed affirmatiua ẽ falsa. ⁊ qñ ca₃ ꝓbas per ascẽsum dicit̃ ꝙ si totũ disiunctũ singularizet̃ vnica singularizatione ꝯña ẽ bona: sed añs est falsum. q̃libet singularis est falsa in q̃ demõstrat̃ vnus hõ. vñ si essent viginti hoies ⁊ viginti asini h̃ret tot singulares veras q̃t falsas: ⁊ ecõtra.

Cõtra hoc arguit̃ sic. est aliqᵉ terius distributibilis in neutra ca₃ distribut⁹: g⁹ nõ ꝯdicũt. añs patet de illo terio asinus: ⁊ hoc ante dictum est in quãtitatib⁹. ℂ Rñdet̃ hoc nõ esse incõueniens qñ terius est ꝑ vnius teri accepti vnica acceptione: ⁊ ita ꝯtingit in multis alijs: vt sortes q ẽ ois hõ currit: sortes q ẽ ois hõ nõ currit. in qb⁹ ille terius hõ semꝑ distribuit̃. S₃ qñ partes accipiunt̃ diuersis acceptionibus: vel quãdo est totalis vn⁹ terminus foret incõueniens. Pro tota hac materia intelligenda. Oppõit̃ sup dicta Rñdet̃

Pro põnũ de disiũcto q̃dã affirmatiua q̃da₃ negatiua

Notandum est ꝙ propositionum de disiuncto: quedam est negatiua: ⁊ quedã affirmatiua. Et affirmatiuarũ quedã est in qua nulla ponit̃ distributio: quedã est in qua ponitur distributio. Et ꝓpositionũ de disiuncto in quib⁹ ponit̃ distributio: in aliquib⁹ ponit̃ vna sola distributio: in aliquib⁹ plures distributiones semꝑ computãdo a parte subiecti. Et iteꝝ vbi ponit̃ vna distributio signum potest distribuere totũ vel pⁱmam partem.

Notabile

Insuper aduerte ꝙ aliqᵉ dicunt vl̃ qñ ponitur inter terminos potest capi disiunctiue: ⁊ tũc equalet disiũctiue ypothetice ei rñdẽti. Alio⁹ cõplexiue ⁊ sic nõ op₃ ꝙ disiunctiue equaleat. sed hec disiũctio ẽ inutilis: cũ nullas ꝓpões saluet cõiter ꝯcessas magis in vno sensu q̃ i alio. Alteri⁹ dicũt aliqui ꝙ vel negatũ valet ⁊ affirmatũ. Cõtra qd̃ af. q₂ tũc dabiles ẽẽnt due ꝓpões q̃rũ sbm vni⁹ supponeret: alteri⁹ vo nõ. ꝓbat̃ de istis. sortes vl̃ antix ꝑe ẽ sortes. cui⁹ sbm ꝓ sorte supponit ⁊ per aduersarios nõ sortes vel antix ꝑe est sortes. ibi vel negatũ valebit ⁊: ⁊ sensus erit. sortes ⁊ antix ꝑe nõ sunt sortes. Et ex illo sequit̃ ꝙ singularis indefinite ꝯdicat: q₂ illa de disiuncto est indefinita: ⁊ illa de copulato singularis. Etiã infert̃ ꝙ duo ꝯtradictoria sunt vera. de affirmatiua notũ est ⁊ sbm negatiue nõ supponit: ergo est ṽa currendo ad ⁊ diuisiue sumptum: ⁊ ad vel diuisiue sumptũ: qd̃ est mere volũtariũ arg⁹ nõ ꝯuincit: sed stando in sensibus cathegoricis ostẽdũt propositũ. Oppõit̃

Pro cognoscẽdis ꝓpõnib⁹ de disiũcto ꝓpões ponunt̃

Secũdo notãdũ ẽ ꝙ ꝓ ṽitatib⁹ ꝓpõnum de disiũcto cognoscẽdis ponunt̃ propões. Quaꝝ ꝑma ẽ. nõ ois ꝓpõ de disiuncto equalet disiunctiue sibi rñdẽti. hoc ꝓbat̃. ista est ṽa in sensu disiunctiuo. sortes vel antix ꝑe nõ ẽ sortes. falsa in sensu disiũcto: vt p₃ ꝑ eius ꝯdictoriã. omne quod est

2ª ppõ sortes vel antixp̄s est sortes. ¶ 2ª ppõ. nõ ois ppõ de disiuncto affirmatiua equalet disiūctiue sibi rñdēti. hoc pbat: ista est vā ois ppõ est cathegorica vl ypothetica in sensu disiūcto: τ falsa in sensu disiūctiuo.

3ª ppõ ¶ 3ª ppõ. nõ ois ppõ de disiūcto affirmatiua in qua nulla ponit distributio equalet disiūctiue. hoc pbat. ista ē falsa in sensu disiūcto si tu es hoc aial vl h⁹ aial vel hoc aial: τ sic de singulis: tu es asin⁹: τ tñ vera ē in sensu disiunctiuo: qz hz vnā partē verā: scz hāc. si tu es hoc aial: tu es asin⁹ demōstrādo brunellū: eodē mō in ppōne de ɔditionato extremo dicat: vt sortes est asin⁹ si est hoc aial vel hoc aial: vel hoc aial: τ sic de singulis. Sed aliq dicūt sic distribuere: pbat ppõ alr: ista disiūctiua pōt eē vā. oēs hoīes vl asini sūt asini ppōne de disiuncto exñte falsa. Silr ista in sensu disiūcto est vā. deus necio est creans vl nō creans. τ falsa in sensu disiūctiuo. Sz forte dicis oēs collectiue sumptū pticipat nām signi vlis: τ necio ē modus vlis etiā hoc dictū de necio est falsum vt dicit qdaz: ad cui⁹ arg⁹ rñdebit in modalib⁹. pbat tñ aliter propositio. ista est vā in sensu disiuncto sortes vel plato ē vnū disiunctū falsa in sensu disiunctiuo: sed ibi nō pticipat rōnem disiuncti postq̄ mãliter capit.

4ª ppõ ¶ 4ª ppõ. non ois ppositio de disiuncto affirmatiua in q̄ nulla ponit distributio terminis sigatiue sumptis equalet disiūctiue ei rñdēti in terīs. hoc pbat ista ē vā in sensu disiuncto. sortes summulista disputat disputauit vel disputabit i sorbona posito q disputet i sorbona: postq̄ erit bachalari⁹ τ nō antea. qđ pbat. naz sensus ē: sortes qui ē summulista vel q fuit summulista: vel qui erit sūmulista disputabit in sorbona disputat vel disputauit in sorbona: itē pbat aliter: h⁹ disputat vel disputauit vel disputabit in sorbona. τ hoc ē fuit vel erit sortes sūmulista. ergo sortes sūmulista disputat disputauit vel disputabit in sorbona. ɔña tz: a resolutētib⁹ ad resolutam: τ añs ē verū: ergo τ illa de disiuncto: que ē cōsequens. τ tamē disiunctiua respōdēs in terminis ē falsa. pma pars ē falsa. sortes summulista disputat in sorbona. Scđa pars ē falsa. sortes summulista disputauit in sorbona: τ 3ª pars ē falsa. etiā pōt poni ppositio pro ppōe de disiūcto qñ totum disiunctū est singularizatū vnica singularizatione: vt iste hō vel asinus ē asin⁹ demōstrādo sortē que falsa ē: τ in sensu disiunctiuo vā: nisi demōstres idē in q̄libet pte disiunctiue qđ demōstrabas in ppōne de disiuncto: qz tūc erit equiualētia. extra casus istos nō mihi occurrit qn ppositio de disiuncto equaleat disiunctiue: q̄re ista ē falsa in sensu disiuncto. hoc scutū ē albū vel nigrū demōstrato vno scuto cui⁹ vna medietas ē alba. τ altera nigra: pz disiūctiue ei rñdēs ē falsa. si h⁹ fūdamētū negaueris dabis mihi modū sustinē q ego sum lapis vel chymera i sensu disiuncto.

Ultimū notabile Ultimo notandū ē q vītates ppositionū de disiuncto meli⁹ cognoscunt p regulas cathegoricaz q̄ per equiualētiā in ypotheticis. vbi gfa. omnis homo vel asinus est asin⁹: omnis homo vel asinus est asinus ois homo vel ois asinus ē asinus ponēdo q in pma vtus signi distributiui cadat in totū disiunctū. in 2ª sup illū terminum hō pcise: τ sic in tertio ex⁹ pma est falsa: cui⁹ falsitas sic dinoscit: qz ē vna vlis affirmatiua sic se hñs q pro aliquo supponit subiectū pro quo nō supponit pdi: ergo ipsa ē falsa: τ ista ē vera. ois hō vel chymera ē hō qz est vna vlis sic se habēs q pro q̄cunq accipit subiectū: pro illo rñdet vnū suppositū pdicati fm exigētiam distributionis. Et ex illo pz q ppositio de disiūcto distributo nō equiualet copulatiue: hoc notū ē ex vītate huius. ois hō vel chymera est hō: τ ex falsitate hui⁹. ois hō ē hō: τ omnis chymera ē homo: nec copulatiua infert cathegoricā de disiuncto distributo: qz nō sequit. omnis hō ē b currēs: τ omnis asin⁹ est b currēs: ergo omnis hō vel asin⁹ ē b currēs: qz posito q inter hoīes τ asinos sint pcise sortes τ brunellus τ currāt: copulatiua ē vera: τ ppositio de disiūcto falsa: sz ponēdo relatiuū idēptitatis i 2ª cathegorica copulatiue illatio eēt bōa: quēadmodū si propositio de disiūcto sit vā vtraq parte disiuncti supponēte copulatiuā esse verā necesse est. vt si ois homo vel asinus ē currens: τ hoīes τ asini sint: opz q omnis hō currat: τ ois asin⁹ currat. τ iste pmus modus sic exponit. homo vel asin⁹ est asin⁹. τ nihil est hō vel asinus qn ipm ē asinus pportionabiliter dicatur qñ virt⁹ signi distributiui cadit in vnū disiunctū ex trib⁹ partib⁹ vel plurib⁹. vt omnis hō vel asin⁹ vel equus vel bos est aial que est vā: τ totū disiunctū distribuitur cathegorematice. τ iste terius hō: asinus equus: vel bos nō distribuitur nec in suo ɔdictorio τ ista ē vera. hō vel asin⁹ nō est asin⁹: qz ē vna negatiua de subiecto stāte veteriate sic se hñs q pro aliq supponit sbm pro quo nō supponit pdicatū. 2m exēplū s. ois homo vel asin⁹ est asin⁹. distribuēdo solū primā partē est verū: τ cognoscit vītas ei⁹ p disiūctiuaz ei equiualētē. s. ois homo ē asin⁹. vel asin⁹ ē asinus. Tertiū exēplum etiā est ppositio vera: τ equalet vni disiūctiue. ois hō est asin⁹. vel ois asin⁹ est asinus. τ ɔdictoria illarū cognoscunt negando vel. τ p equalentiā copulatiuarū: qz si aliq ppōnes equaleāt disiūctiuis ipsaz ɔdictorie copulatiuis equalent etiā cognoscuntur per regulas cathegoricarū. vt omnis homo vel omnis asin⁹ est asinus est vna ppositio mixte quātitatis: puta bis vniuersalis disiunctim sumptaz τ cuilibet supposito vnius ptis rñdet vnū suppositū pti stantis confuse tm̄. ergo ipsa ē vā: τ eodem mō de secūdo exemplo dicat q est vlis τ indefinita τc.

Cōtra ista arguit. qz per ista iste cōtradicerent Oppositio qđlibet ē vel nō ē τ aliqđ nō ē vel ē. qz pdictis dictum ē q vel in vna cōtradictoriarū nō erit τ in altera. sed hoc nō: qz sunt ambe vere. ¶ Respondet Rñsio negādo q cōtradicāt. imo cōtradicendo ex parte copularū: vel in vna pōt esse τ in altera τ econuerso. τ requirit q sit τ in valore: puta q negetur vt cōtradictoria istius. quodlibet ē vel nō ē: pōt esse ista. aliqđ nō ē τ ē. vel ista. nō quodlibet ē vel nō ē que equiualet illi in ɔñdo. τ eodē modo in copulatis copulis. vt qđlibet ē τ nō ē: sua ɔdictoria ē hec. aliqđ nō ē vl ē vl nō quodlibet ē τ nō ē. q̄ due ppōnes equiualent in ɔñdo

in ꝯsequēdo: ⁊ q̄ est vna ꝓpositio de disiuncta. ⁊ copulata sic mutet: vl' in ⁊ copulata ⁊ copula v̄balis in vna affirmata i altera neget: ⁊ ecōuerso vt ꝯdictoria hui⁹. q̄l3 ē vl' nō ē ⁊ ē: est ista. aliq̄d nō ē ⁊ ē vl' est: q̄ ꝓpōes n̄ q̄ se cōpatiunt in v̄itate ꝓcedēdo in sensu

Arguit · bus ꝯdictorijs. Jā arguit q̄ ista sit falsa. ois hō vel asin⁹ ē asin⁹ distribuēdo ꝑmā ptē. sua ꝯdictoria est v̄a: g° ipsa ē falsa: añs p3. hec ē sua ꝯdictoria. hō vel nullus asin⁹ ē asin⁹ q̄ est v̄a: q2 ꝓpō mixte q̄titatis de s̄bo disiūctim sūpto: ⁊ ꝑtīū pt negari de vna pte disiūcti. Forte dicis sic dicēdū ē q̄ nō ꝯdicit. imo sic d̄be vere: q2 postq̄ disiūctū nō distribuebat in p° op3 negare vl': ⁊ ꝓpter ea ꝯdictoria ꝑme est hec. hō non vel asinus est asinus que equiualet vni copulatiue false.

Instat · Cōtra hoc. Jsta ꝓpō hō vel nullus asin⁹ est asinus h3 vnā ꝯdictoriā ⁊ nullā nisi ꝑorē3 vel ei equalētē: igit. rñdet ꝯcessa maiore negādo minorē imo ē hec. ois hō vel asin⁹ est asin⁹ vt ois cadat

Rñdet · in totū disiūctū. An iste equiualeāt. omnis homo vl' omne brutū oīe aial est. ⁊ oē aial ois hō vel oē brutum est: posito q̄ sit vnus hō cū vno bruto in mūdo cū tota materia de disiunctis in descensu inuenies.

Notabile · Pro vlteriore intellectu hui⁹ mā̄e q̄ro ꝯdictoriā hui⁹ hois a asin⁹ quodlibet rudibile ē casu q̄ nullus hō habeat asinū nisi sortes: ⁊ q̄ sortes habeat multos asinos: ⁊ nullus sit asin⁹ silvester. Et

Oppōit · arguit q̄ ista sit vera. quodlibet rudibile ē sortis asinus. ergo sortis asin⁹ q̄lbet rudibile ē. ꝯña t3 p re

Noīa ⁊ v̄ba trāsposita idē significāt · gulā phi. Noīa ⁊ v̄ba trāsposita idē signt omnibus ꝓprietatib⁹ logicalib⁹ seruatis: queadmodū in ꝓposito p3 p suppōne3 restrictionē ⁊ sil'es ⁊ añs est verū. p3 ascēdēdo sub illo termino rudibile. hoc rudibile sortis asin⁹ est. ⁊ h° rudibile sortis asin⁹ ē. ⁊ hoc rudibile sortis asin⁹ est. ⁊ sic de singulis p casum. g° ꝯña est ve3: ⁊ ex ꝯñti sic arguo sortis asin⁹ q̄lbet rudibile ē. g° hois a asin⁹ q̄libet rudibile ē ab iferiori ad supius affirmatiue deducto ipedimēto. Jā quero a te ꝯdictoriā illi⁹. si dicas cuiuslibet hois q̄lbet asin⁹ rudibile nō ē: iā illa erit v̄a vt p3 p eius verā ꝯdictoriā q̄ est falsa. hois asin⁹ q̄lbet rudibile ē. Forte dicis sicut arg^m vincit q̄ nō bn̄ ꝯdicit faciēdo illū terminū rudibile in negatiua stare ꝯfuse tm̄ s3 hec ē sua ꝯdictoria. cuiuslibet hois q̄l3 asin⁹ b rudibile nō ē.

Oppōit · ¶ Cōtra. Jlle p̄nt eē false in aliq̄ casu hois a asinus q̄lbet rudibile ē ⁊ cuiuslibet hois q̄lbet asin⁹ b rudibile nō ē: q2 pono p casum q̄ sint duo hoies quo2 q̄lbet habeat multos asinos: ⁊ nulli sint asini silvestres. Jā ista ē falsa. hois a. asin⁹ q̄lbet rudibile ē: q2 bn̄ sequit. hois a asin⁹ q̄lbet rudibile ē. g° istius hois a asin⁹ q̄l3 rudibile ē: vl' isti⁹ hois a asin⁹ q̄libet rudibile ē. ⁊ sic de singlis s3 suppono ꝯstātiam: s3 ꝯñs est falsu3. g° ⁊ añs q̄ ꝯñs sit fl'm p3: q2 vna singularis ē falsa. g° q̄lbet cū eq̄lis sit rō in oib⁹ d3 vnā demōstrādo sortē: isti⁹ hois a asin⁹ q̄lbet rubile est. illa infert hāc. q̄lbet rudibile ē isti⁹ hois asin⁹ q̄ cū brunello paltonis ifert brunellū eē isti⁹ hois asin⁹ demōstrādo sortē. ⁊ q̄ negatiua sit falsa p3 p ei⁹ vera3 ꝯdictoriā q̄ est hec a hois a asin⁹ q̄l3 rudibile ē q̄ ē vera. ¶ Ex istis dat mā̄ clarioris argumēti ꝓpositis istis trib⁹ a hois a asinus quodlibet rudibile est. hominis a asin⁹ quodlibet rudibile est. ⁊ hois asin⁹ q̄lbet rudibile ē. Prima pōt esse vera 2ª existēte falsa. Secūda pōt esse vera 3ª existēte falsa. Hoc declarat posito q̄ sint duo hoies: quo2 q̄lbet hēat duos asinos: ⁊ nulli sint asini silvestres. iā ista est v̄a a hois a asin⁹ quodlibet rudibile est: p3 per suā equiualētem. quodlibet rudibile est hois asinus. ¶ Sed posito casu q̄ sit vnus hō in mūdo qui habeat multos asinos: nullis existētibus asinis silvestrib⁹ iā secūda est vera ⁊ tertia falsa. ¶ Ex quo sequit q̄ ille tres nō equiualent: l3 tertia inferat duas ꝑmas: q2 semꝑ agit a termino stāte determinate ad ipm stantē cōfuse tm̄ ceteris parib⁹. ⁊ scd̄a infert ꝑmā: sed ꝑma nō ifert duas alias: nec secūda vltimā vocet ꝑma a. scd̄a b. tertia c tūc sic arguo a b ⁊ c nō equalēt: ergo nulla vna ꝓpositio cōtradicit illis trib⁹: ⁊ ꝓcedit in mētalib⁹ vltimatis: imo nec duab⁹ illarū. ꝓbatio ꝯsequētie patuit supra. Eodē mō q̄ro cōtradictoriā hui⁹ equū q̄libet homo videt. cū iste nō equaleāt a equū q̄lbet homo videt: ⁊ equū q̄lbet homo videt: q2 si sortes videat vnū equū ⁊ nō plures: plato vnū equum ⁊ nō plures: ⁊ sic de singulis hoibus ista est vera a equū q̄lbet hō videt: q2 equiualet huic: q̄lbet hō equū videt. ⁊ ista est falsa. equū q̄libet hō videt. Jā q̄ro cōtrariā hui⁹. equū q̄lbet homo videt. si dederis hāc. q̄lbet equū b homo nō videt. Cōtra. ille possunt eē false: ⁊ illa cōtradicit huic a equū q̄libet hō videt que nō equalet alteri. si dederis hāc. q̄lbet equu3 homo nō videt. Cōtra. illa cōtradicit huic equū q̄lbet homo est b videns. ⁊ illa non equiualet huic. equū quilibet homo videt: q2 posito q̄ quilibet hō videat brunellu3 ista est vera. equū q̄lbet homo videt ⁊ ista falsa equū quilibet hō est b videns: igit. ¶ Dubiū hoc est satis difficile ⁊ freq̄nter in hac mā̄ hesitaui: ⁊ forte adhuc difficile erit eā extinguere. Jnterdum videbat mihi q̄ in cōtradicēdo oportuit de necessitate addere relatiuū idēptitatis. Jnterdū videbat q̄ nō oportuit respicere ad ptes extremo2 sed ad totalia extrema preponēdo negationē toti ⁊ nō dicere q̄liter termin⁹ distribut⁹ in ordine ad duos terminos supponit in cōtradictorio: s3 istud nihil est dicē. si q̄s dicat cū ꝓteruia q̄ est aliqua ꝓpositio que nō habet ꝯtradictoriā hoc min⁹ est dicere. Jnterdū etiā videbat mihi ⁊ in hoc finalr steti ⁊ sto q̄ ille terminus distribut⁹ habebit suppositionē mixtā ita q̄ nec stabit determinate tm̄ nec cōfuse tm̄ vt argumēta supra ostēderūt: sed mixtim determinate ⁊ cōfuse ita q̄ cōtradictoria hui⁹ hois a asinus quodlibet rudibile ē erit hec cuiuslibet hois q̄lbet asin⁹ c rudibile nō ē. ita q̄ c denotat q̄ termin⁹ sup quē cadit stat determinate cōfuse: hoc est determinate ⁊ cōfuse copulatim. Sed nūc questio est de mō ascendēdi ⁊ descēdendi ⁊ vtrū liceat descēdere disiunctim ⁊ ascēdere disiūctine. Pro cui⁹ itelligētia capiat affirmatiua hois a asinus q̄lbet rudibile est que nō pōt esse v̄a nisi vnus homo hēat oēs asinos in mūdo: ⁊ sit ille sortes, tūc

Dubitatur an relatiuū idēptitatis necessario addatur in cōtradictorijs

Declarat difficultas

bem⁹ sua cōtradictoriā cuiuslibet hoīs glibet asinus c rudibile nō est: ad hū ascēdēdū debem⁹ ire ad terminos ppōnis in quib⁹ nō ponit suppositio mixta ⁊ ascendēdo tollere suppositionē cōfusam tm̄ vel determinatā ita φ sola vna earū maneat cū termino distributo: ⁊ tūc facile est ascēdere in suo ꝯdictorio: vt ꝑbi causa ascēdo disiūctiue sub illo terīo hoīs ⁊ capio hāc. istius hoīs a asinus quodlibet rudibile est. que est vē singularis hui⁹ hoīs a asin⁹ quodlibet rudibile est. ⁊ hic distribuit termin⁹ in ordine ad termīnū stātem pure cōfuse tm̄. tūc sub illo terīo hoīs distributo in eius ꝯdictorio copulatiue ascēdā sic: isti⁹ hoīs glibet asinus b rudibile nō est mutādo suppositionē mixtā in suppositionē determinatā. ⁊ cā est: qꝛ sic ascendēdo tollo suppositionē gfa cuius oīm est dubiū: ⁊ notū est φ iste singulares sunt false: isti⁹ hominis glibet asinus b rudibile nō est stante casu: ꝗre illa fuit falsa cuiuslibet hoīs quilibet asin⁹ c rudibile nō est. Sed qñ in ppōne in qua nō ponit suppositio mixta pcedit termin⁹ stans cōfuse tm̄ nō ab ipso inchoet ratio: qꝛ disiunctū iterū stabit cōfuse tm̄: ⁊ remanebit eadē difficultas i singularib⁹ sicut i vlib⁹ vt a hoīs asinus nō est animal nō inchoet ascēsus vł descensus ab illo termino hoīs. Forte ꝯtra hoc arguis qꝛ per hūc modū cuiuslibet hoīs glibe asin⁹ c rudibile nō est: ⁊ cuiuslibet hoīs glibet asinus b rudibile nō est. habebūt easdē singulares ⁊ p ꝯñs equalebūt. Rñdet φ ꝯña nulla ē vt pꝫ de istis glibet hō ē, b animal. glibet hō est aīal. a hō oīe aīal est. hō oīe aīal est. a hō nō est animal. hō nō est aīal in pmo exēplo dādo singulares ex pte subiecti i duob⁹ vltimis a pte pdicati. de hoc ante dictū est. qcqd sit in pposito nego añs qꝛ capiēdo singulares huius cuiuslibet hoīs glibet asin⁹ b rudibile nō est: op⁹ est relatiuo idēptitatis nō ppter singulares absolute sed vt tota multitudo vlem inferat: sed nō est necesse cape relatiuū idē ptitatis ascēdēdo sub terminis hui⁹. cuiuslibet hoīs glibet asinus c rudibile nō est quousqꝫ mutauerim⁹ suppositionē mixtā in suppōnē mere determinatā potes ascēdere ⁊ descēdere pmo sub illo terīo hoīs in hac negatiua cuiuslibet hoīs glibet asinus c rudibile nō est: isti⁹ hoīs glibet asinus c rudibile non est: in qua rudibile stat determinate: qꝛ iā distribuit terminus distribut⁹ cui⁹ sinonimū in affirmatiua stetit determinate: ⁊ supsunt duo termini ꝗrū vnus distribuit ⁊ alter stat cōfuse tm̄. ppterea opꝫ φ rudibile in negatiua stet determinate. Pro exēplis ppositis potes ichoare pmo ab illo terīo rudibile si volueris ⁊ hoc duob⁹ modis. vno mō descēdendo disiūctim ⁊ ascēdēdo disiūctiue. alio⁹ φ per respectū ad istū terminū hoīs disiūctim pcedat ⁊ ad istū terminū asin⁹ stantē ꝯfuse tm̄ disiunctiue: vt cuiuslibet hoīs glibet asin⁹ c rudibile nō est: g⁹ cuiuslibet hoīs glibet asin⁹ hoc rudibile: vł hoc rudibile: ⁊ sic de singlis nō est. Forte dices φ illa ē vā vt pꝫ p falsitatē sue ꝯdictorie: hoīs asin⁹ qōlibet hoc rudibile vł hoc rudibile ⁊ sic de singulis est. Hoc nō vꝫ: qꝛ ex falso hū sequit verū: nec ecōtrario vꝫ ascensus: sed disiunctiue debes ascēdere. nimirū est: qꝛ ille termin⁹ nō stat determinate tm̄ nec confuse tm̄. Eodē mō in ista equū quilibet hō videt. sua vera ꝯdictoria est hec: quēlibet equū c hō nō videt. vbi equū glibet hō vidēs est vnū extremū: qꝛ deteriano ⁊ determiabile ista nō pōt esse vera equū glibet hō videt nisi brunellum glibet hō videat vel alterū pticularē equū glibet hō videat. ⁊ tunc dī φ hec ē falsa: quēlibet equū c hō nō videt ⁊ falsitas ppōnis in qua ponit suppō mixta ⁊ veritas semp hꝫ attēdi ex pte alteri⁹ ppōnis in ꝗ ponit terīus distribut⁹ in ordine ad duos terminos ꝗrū vn⁹ stat expsse determinate ⁊ alter cōfuse tm̄ dando singulares sub isto terīo equum in hac negatiua. istū equū c hō non videt: ⁊ istū equū c hō nō videt: ꝗlibet illaꝝ est falsa: qꝛ iam stat hō deteriate. ⁊ hoc est facile cognitu incipiēdo ascēsum ab illo terīo equū in affirmatiua. Sꝫ si mutaueris casū vitans affirmatiue ponēdo φ brunellū videat forte sanctū plato ⁊ φ nullus equus a ꝗlibet hoīe videat: sed a quolibet hoīe videat vnus equus iam ista est falsa. equū quilibet hō videt. ⁊ sua ꝯdictoria est vā: quēlibet equū c hō nō videt. ¶ Sꝫ hic notādū est φ interdū termin⁹ distribuit in ordine ad duos terminos quoꝝ vn⁹ stat deteriate ⁊ alter cōfuse tm̄: ⁊ illa equiualet vni ppōni in ꝗ illi duo termini nō distribuū stāt cōfuse tm̄: vt hoīs quilibet asinus est currēs fořalr equalet huic. a hoīs glibet asinus est currēs. in sīli forma nō occurrit mihi instantia: tūc ille termin⁹ distribut⁹ i ꝯdictorio pōt stare determinate: ⁊ in talib⁹ anteꝗ̄ ꝯdicas videas vtruꝫ ille ppōnes nō equiualeāt vel nō. si pmū fac terminū distributū in ꝯdictorio stare deteriate. si scōm mixtim vel breuissime potes p hāc artē facere terminū distributū in ꝯdictorio stare suppōne mixta dūmō ascendas pus in terminis alteri⁹ ppōnis fm exigētiā suppositiōis. ¶ Sꝫ ꝯ. qꝛ tūc hec ꝯña esset formalis. alicui⁹ hoīs iste asin⁹ est currēs: ⁊ alicui⁹ hoīs iste asin⁹ est currēs: ⁊ sic de singulis. ergo alicui⁹ hoīs glibet asin⁹ est currēs: sꝫ h⁹ est fł'm: qꝛ af. a plib⁹ suppōnib⁹ deteriatis respectu ptiū multitudinis i ordine ad vnā deteriatā respectu toti⁹. ⁊ φ ꝯña sit bona pꝫ per dicta: qꝛ ille singulares inferūt hāc. a hoīs glibet asin⁹ est currēs. dcīn est supius φ fořalr sequit. hō iste hō est: ⁊ hō iste hō ē: ⁊ sic de singlis. g⁹ a hō oīs hō est. sꝫ iste equalēt. a hoīs glibet asin⁹ ē currēs ⁊ hoīs qlibet asin⁹ ē currēs: g⁹ qcūqꝫ ppō infert vnā ⁊ alterā. ¶ Rñdet ꝯcedēdo q⁹ fořalr sequit. hoīs iste asinus ē currēs: ⁊ hoīs iste asin⁹ ē currēs: ⁊ sic de singlis asinis sp ꝯstātiā suppono: ergo hoīs glibet asin⁹ ē currens: ⁊ ꝯcedit ꝯclo argumēti φ formalr arguēdo a plurib⁹ suppōnib⁹ deteriatis respectu ptiū multitudinis ad vnā deteriatā respectu toti⁹. Sed equalēter ille terīus stat cōfuse tm̄. ¶ Et qꝛ dicta nō sufficiūt ad hū ꝯdicēdū af. adhuc sic. Capiās istas ꝗtuor ppōnibus. a hoīe a asin⁹ nō est asin⁹: hoīs a asin⁹ nō ē asinus: a hoīs asin⁹ nō est asin⁹: hoīs asin⁹ nō ē asinus. iste ꝗtuor nō equalēt: qꝛ posito casu φ sint duo homines ꝗrū glibet hēat vnū asinū tm̄ p⁹ ē vā. pꝫ per q⁹ equalētē glibet asin⁹ hoīs asin⁹ nō est: qꝛ iste asin⁹ hominis

Instantia

Rñsio

Oppōit

R. ñsio

Notabile

Oppōit

Rñdet

Declaratio ad bonā ꝯdictiōes

hois asinus nō est. ⁊ iste asinus hois asin⁹ nō est. idē pz p ct⁹ ꝯdictoriū cuiusłz hois qlz asin⁹ est b asin⁹. Et ista est falsa codē casu retēto hois a asin⁹ non est asinus: qꝛ bn̄ sequit̃ hois a asin⁹ nō est asin⁹: g⁹ isti⁹ hois a asin⁹ nō est asin⁹ vel illi⁹ hois a asin⁹ nō est asinus: ⁊ sic de singulis: ⁊ hoc est falsuz. eq̄lis est ratio in oibus singularib⁹. demōstro sortē. ꝯdictoria illi⁹ est vera. s. istius hois quilibet asin⁹ est b asin⁹: ⁊ per ꝯñs p⁹ pt esse vera scda existente falsa. Sed si solus sortes esset in mūdo qui hēet plures asinos ista esset vera. hois a asinus non est asinus. ⁊ ista falsa. a hois asinus nō est asinus. ꝙ q̄rta ꝓpositio sit falsa nō est questio. ꝙ scda sit vera arguit̃ sic. bene sequit̃ sortis a asinus nō est asinus ⁊ sortes est: ergo hois a asinus nō est asinus. Prima ps añcedētis ꝓbat: qꝛ hec est eius ꝯdictoria. sortis quilibet asinus est b asinus que est falsa: sed questio remanet an iste equaleant a hominis asinus nō est asin⁹: ⁊ hominis asin⁹ nō est asinus: ⁊ arguit̃ ꝙ nō: qꝛ posito casu ꝙ sint duo homines: scz sortes ⁊ plato quoꝝ quilibet habeat vnū asinum pcise: sortes brunelluz: ⁊ plato fauellū iam ista est falsa. hominis asinus nō est asin⁹ nō est questio. ⁊ ista vera. a hominis asinus nō est asin⁹: ꝙ arguit̃ sic per ascēsuz. bene sequit̃ a isti⁹ vel istius hois. ⁊ sic de singulis asinus nō est asinus. ⁊ isti hoies sunt oēs homines: ergo a hois asin⁹ nō est asin⁹. Probo assumptum ascendēdo sub illo termino asin⁹ in primo loco a istius vel istius hois iste asin⁹ nō est asinus demōstrādo brunellū: vel a istius vel istius hois iste asinus nō est asinus demōstrādo fauellū. ⁊ isti asini hominū sunt oēs asini hominū: ergo a istius vel isti⁹ hois asinus nō est asin⁹. Assumptū ꝓbo: qꝛ est vna disiunctiua cui⁹ vna pars est vera demōstrādo brunelluz. hec est vera. a istius vel isti⁹ hois iste asinus nō est asinus sua cōtradictoria est falsa. cuiuslibet isti⁹ vel isti⁹ hois iste asinus est b asinus: qꝛ bene sequit̃. cuiuslibet istius vel istius hois iste asinus est b asinus demōstrato brunello sortis: sz plato est iste vel iste homo: ergo platonis iste asinus est b asin⁹. cōclusio est falsa ⁊ minor va: ergo maior ē falsa que est cōtradictoria huius a isti⁹ vel isti⁹ hominis iste asinus nō est asinus: ⁊ tūc reduco totale argumētum. Iste q̄tuor nō equivalēt. a hois a asinus nō est asinus. hois a asin⁹ nō est asinus. a hois asinus nō est asin⁹. hois asinus nō est asinus. ⁊ nulle due earū inter se equalēt. tunc capio secūdā ⁊ tertiā ⁊ quero de cōtradictorio scde: scilicet hois a asin⁹ nō est asinus. nō potes hāc dare cuiuslibet hois quilibet asin⁹ est asinus. qꝛ illa cōtradicit huic. hois asinus nō est asin⁹. mō secūda ⁊ q̄rta nō equivalēt. nec potes hanc dare. cuiuslibet hois quilibet asin⁹ est b asinus. qꝛ ista cōtradicit p̄me: ergo nullo mō secūde.

Instat Forte das vel nō. si p̄mum: tūc nō ꝯdicit scōe: qꝛ secūda ⁊ tertia nō equalent. si scdz: oportet vlteri⁹ ꝓcedere pro cōtradictione. hāc cuiuslibet hois quilibet asinus e asin⁹ est. sed ꝓbo ꝙ nō. vł ista cōtradicit tertie ꝓpositioni.

Rn̄det Rn̄det ꝙ hoc argumētū nō ꝓbat ꝓcedere vltra dicta ad bn̄ ꝯtradicendum, dico ꝙ iste equalēt, a hois asinus nō est asin⁹, ⁊ hois asin⁹ nō est asin⁹. Et nego ꝙ hec sit va in casu quē ponis. a hois asin⁹ nō ē asin⁹. Et qn̄ iteꝝ aiēs dis sub illo terio asin⁹ disiūctiue nego illū ascēsum: qꝛ qn̄ determiatio accipit̃ nō vnica acceptiōe cū suo determiabili nō opz ascēdere sub determiabili q̄usqꝫ dederis singulares ex pte determiatiōis. aliogn ꝓbabis hāc verā. hois asin⁹ nō est asinus. posito ꝙ qlibet hō habeat vnū asinū. Sz tūc remanet perplexitas ascēdēdi postq̄ illud disiūctū stat ꝯfuse tm̄ nō poteris vlterius ꝓcedere: ⁊ sic hoc arg^m nō est ꝓpriū ad ꝯcludendū ꝓpo^m. ꝓpterea arguit̃ altera via: ⁊ pono p⁹ istas q̄tuor ꝓpōnes. a hō ⁊ a asin⁹ oia portātia lapidē sunt a hō ⁊ asin⁹ oia portātia lapidē sunt. hō ⁊ a asin⁹ oia portātia lapidē sunt. hō ⁊ asin⁹ oia portātia lapidem sunt. iste nō equalēt: qꝛ posito casu ꝙ sp vn⁹ asin⁹ cū vno hoie portēt lapidē: puta sortes cū brunello: plato cū fauello: ⁊ sic ꝯñter: iam p⁹ est va: qꝛ oia portantia lapidē sunt hō ⁊ asinus. pz inductiue: ⁊ hec equivalet huic. a hō ⁊ a asin⁹ oia portātia lapidē sunt. Et codē casu retēto hec est falsa. a hō ⁊ b asin⁹ oia portantia lapidē sunt. pz descendēdo sub illo terio asinus. ⁊ ^a pōt esse vera 3ª exñte falsa. Si brunellus ponatur in decē locis cū hoibus, iuuando quēlibet hominem portare lapidē nullis alijs portantib⁹. ista est vera. a hō ⁊ b asinus oia portātia lapidē sunt: qꝛ a hō ⁊ brunellus oia portātia lapidē sunt. hoc pz oia portantia lapidē sunt hō ⁊ brunellus. pz ascēdēdo sub illo terio distributo. Et ista hō ⁊ a asin⁹ oia portātia lapidē sunt. est va: posito ꝙ sor. ponat̃ in decē locis cū decē asinis i q̄libet loco iuuādo asinū portare lapidē. ⁊ 4^a ē falsa codē casu retēto. s. hō ⁊ asin⁹ oia portātia lapidē sꝫ. His positꝭ sic arguo q̄rēdo ꝯdictoriū hm⁹. a hō ⁊ b asin⁹ oia portātia lapidē sꝫ. Si des hāc. oēs hō ⁊ asin⁹ b portātia lapidē n̄ sꝫ. Cōtra. illa realr ꝯdicit p^e: g⁹ nō scōe cū nō equalcāt. forte das hāc. oēs hō ⁊ asin⁹ portātia lapidē nō sunt. Cōtra. illa ꝯdicit 4^e: g⁹ nō 2^e. forte das hāc oēs hō ⁊ asin⁹ c portātia lapidē nō sūt. Cōtra. vł illa ꝯdicit 3^e vł nō. si p^m: vna ꝓpō ꝯdicit duab⁹ nō equalētib⁹ qꝺ est fals: si 2^m: q̄rit̃ de ꝯdictorio tertie. Et ꝯfirmatur quō aial supponit in ꝯdictorio hui⁹. hō vel a asin⁹ nō est aial. ⁊ in ꝯdictorio hui⁹. a hō vel asinus nō est aial.

Oppō

Rn̄sio Ad huc rn̄deo ꝙ illa arg^a nō ꝯcludunt ꝓpositū dico ꝙ vera ꝯdictoria hui⁹. hō vel a asin⁹ non est aial ē hec. ois homo vel asin⁹ est aial. rō est: qꝛ a pte sibi ponunt̃ duo teri quoꝝ vnus stat determiate ⁊ alter ꝯfuse tm̄ respectu p̄ri distributi: ⁊ ex pte toti⁹ sibi possumus dare singulares sufficiētes ascēdēdo vel descendēdo pro v̄itate ⁊ falsitate illi⁹: hoc est dictu. sbm̄ habet vnicā suppōnem ⁊ totū sbm̄ stat determiate: ꝓpterea terminus distribut⁹ in suo ꝯdictorio stabit ꝯfuse tm̄.

Oppō **duplicit** **ꝯdictio** Contra hoc arguit̃ dupliciter. Tū p̄mo: tūc duo cōtradictoria essent vera. ista est vera, ois hō vel asin⁹ est aial vt notū est. negatiuaz ꝓbo a asinus non est aial: ⁊ a asinus est; ergo homo vel a asinus non est animal. tz ꝯñia a pte disiuncti ad totū disiunctū negatiue posita cōstātia. vł ab inferiori ad sup̄i⁹ negatiue cū ꝯstātia ⁊ sine distributiōe suglo

ris. Tñ 2°: si debes respicē ad totale extremū: tūc ɔ̄dictoria hui⁹ cuiuslibet hoīs asin⁹ nō ē currēs nō erit hec. alicui⁹ hoīs qlʒ asin⁹ ē b currens: qr nō opʒ p te aspicē ad ptē extremi stātē ɔfuse tm̄. Rñr negādo φ duo ɔ̄dictoria sint va: ista ē falsa. hō vl' a asin⁹ nō est aīal: qr negat supius de īferiori stāte pure deteriate. Et qñ arguis a asin⁹ nō ē aīal 7c. nego ɔ̄ñam: qr arguis a suppōne ɔfusa tm̄ ad deteriatā respectu mltitudinis et q̄ totū disiūctū in ɔ̄ñte stat deteriate: sʒ de hoc ɔcludē a hō vl' asin⁹ nō ē aīal vt a cadat in totum disiūctū. Ad aliō argm̄ de ɔ̄dictorijs nō seql φ ɔ̄dictoria hui⁹. cuiuslibet hoīs asin⁹ nō ē currēs. nō erit hec. alicui⁹ hoīs qlʒ asin⁹ ē b currēs. nec ē replica ad ītētionē solonis. argm̄ nō ē solutū p h° φ non opʒ respicē ad ptē extremi: sʒ ad totale extremū: sʒ cū addito φ totale extremū hʒ suppōnē vnā distinctā a suppositiōib⁹ ptiū penes quā regulat̄ v̄itas vl' falsitas talis ppōis quēadmodū ē de q̄libet disiūcto vl' copulato cui⁹ nulla ps distribuit̄ sicut ē in pposito. Eodem mō nego istā. a hō 7 a asin⁹ oīa portātia lapidē sunt: casu q̄ sortes 7 brunellus portēt vnū lapidē plato 7 fauellus: 7 sic de alijs. Et nego φ iste equaleant oīa portātia lapidē sī hō 7 asin⁹: 7 a hō 7 a asin⁹ oīa portātia lapidē sūt: qr af. a suppōe ɔfusa tm̄ ad deteriatā respectu toti⁹ mltitudinis totū copulatū in p° stat ɔfuse tm̄ i 2° deteriate. Eodē mō facile rñdebis ħ. a hō 7 b asin⁹ oīa portātia lapidē sunt: illā negādo. 7 si cāpbes a hō 7 brunellus oīa portātia lapidē sūt: g° a hō 7 b asin⁹ oīa portātia lapidē sunt. ɔcedo ɔ̄ñā: sʒ nego añs. fm̄ añtis stat deteriate. Sʒ hāc concedo. oīa portātia lapidē sī hō 7 brunellus. Forte arguis. hec ɔ̄ña nulla ē. a hō 7 a asin⁹ oīa portātia lapidē sī. g° hō 7 asin⁹ oīa portātia lapidē sūt: qr arguit̄ a suppositiōe ɔfusa tm̄ ad deteriatā respectu toti⁹ multitudinis: sed fm̄ dicta ɔ̄ña cēt bona. Rñr φ ɔ̄ña ē bona 7 formalis. 7 arguit̄ a suppositione determinata ad determinatā respectu integrop̄ extremop̄ vnicam suppositionem habētium: 7 añs 7 ɔ̄ñs equiualent.

De suppōne cōfusa 7 d'teriata

Opposito

Rñsio

Oppōit

Cōtra hoc af. nō potes euadē i talib⁹. oīs hō 7 leo 7 b capra oīa currētia sūt. qr p̄ma ps sibi distribuit̄ 7 2ª stat ɔfuse tm̄: 3ª deteriate. Et qr vna ps sibi distribuit̄ totū nō hʒ vnicā suppōnē. Eodē mō i talib⁹ disiūctis. oīs hō vl' leo vel b capra q̄libet currēs ē: posito φ v̄tus distributiua cadat pcise i p̄m terim. Rñr φ h° argm̄ non cogit: qr lʒ 2ª ps stet ɔfuse tm̄. 7 3ª deteriate: tm̄ totū illud copulatū stat cōfuse tm̄ 7 siľr disiūctū, ppterea idē ē iudiciū ac si esset terius distribut⁹ i ordine ad terim stātē ɔfuse tm̄. suppositio deteriata nihil facit. dico hāc verā: oē aīal est hō vl' ħ bruti. 7 nego ppterea φ oē aīal ē hō vl' hoc bruti. debes descēdē disiūctim sub totali p̄o qñ totale extremū hʒ suppōnē vnicā: opʒ ire ad ipm 7 nō ad ptes quēadmodū ē ibi. alioqn in innūas captiunculas icides. Eodē mō ħ. q̄libet asin⁹ b hoīs currit, esto φ hoīs stat deteriate equalet huic. qlʒ asin⁹ hoīs currit. dato φ hoīs stat ɔfuse tm̄ vl' ɔfuse 7 distributiue more aliop̄. ista ē falsa. q̄libet asin⁹ hoīs currit. posito casu φ qlʒ asin⁹ platonis currit, nō obstāte φ

Rñdet

hoīs stet deteriate. 7 lʒ nō arguat̄ ab īferiori ad supius cū distributiōe hui⁹ teri hoīs i hac ɔ̄ña qlʒ asin⁹ platonis currit: g° qlʒ asin⁹ hoīs currit. 7 tñ af. cuz distributiōe toti⁹. Eodē mō ħ. cuiuslibet hoīs b asinus est currēs. equalet huic. cuiuslibet hoīs asin⁹ est currēs. h° pʒ: qr p hāc. cuiuslibet hoīs b asin⁹ ē currēs. sīgtur φ de q̄cūq3 verū ē dicē φ ē hō de illo verū ē dicē φ illi⁹ b asin⁹ ē currēs. Et idē iportat p hanc ɔuertibilr. cuiuslibet hoīs asin⁹ est curren s. ecce oīa arg⁹ adducta nō ɔcludūt ppo̊m. Sʒ qr forte pōt ɔtingere φ arg⁹ ptēdūt 7 apparētia fuit de hac. a hoīs asin⁹ nō ē asin⁹. do illā verā hac exñte falsa. hoīs asinus nō ē asin⁹. Et nūc qñ arguis iste nō equalēt. hoīs a asin⁹ nō ē asin⁹: 7 a hoīs asin⁹ nō est asin⁹: g° habebūt duas ɔ̄dictorias nō equiualētes. Rñr dādo añs necē est ɔcedē ɔ̄ñam 7 ɔ̄ñs. Pro q̄ aduerte qñ i aliqua ppōne ē terius distribut⁹ i ordine ad duos terios q̄rū p̄or stat deteriate 7 scōs ɔfuse tm̄: tūc ille terius distribut⁹ in ɔ̄dictorio stabit suppōne mixta: 7 vocabit̄ deteriata ɔfusa 7 nō ɔfusa deteriata ad sīgndum φ p̄m⁹ terius stetit deteriate 7 scōs ɔfuse tm̄ 7 ei addet̄ c noīa sīgnt ad placitū. Sʒ si p̄m⁹ terius stet cōfuse tm̄ 7 scōs deteriate tūc terius distribut⁹ i ɔ̄dictorio stabit ɔfuse deteriate: 7 hoc repñtabit d. non vtor eodē signo ad sīgndū φ ille nō equalēt. vt vbi cā. ɔ̄dictoria hui⁹. hoīs a asin⁹ nō ē asin⁹. ē hec. cuiuslibet hoīs q̄libet asin⁹ c asin⁹ ē. 7 ɔ̄dictoria hui⁹ a hoīs asin⁹ nō ē asin⁹. ē hec. cuiuslibet hoīs qlʒ asin⁹ d asinus ē. nec iste due negatiue equalēt magis q̄ earum affirmatiue: qr vltim⁹ terius stat deteriate ɔfuse i vna 7 ɔfuse deteriate i altera. Si q̄ras quō cognoscit̄ differimē v̄itatis iter istas. Rñdet̄ φ dicta supius sufficiūt. capiam⁹ p̄mā negatiuā cuiuslibet hoīs qlʒ asinus ē c asin⁹. 7 pōderem⁹ v̄itatē sue negatiue ɔ̄dicē tis ascēdēdo sub illo terio hoīs 7 descēdēdo: 7 tunc delet̄ difficultas: qr tollit̄ terius stās deteriate: tūc facile ē ascēdere 7 descēdere i altera. Eodē mō ħ. cuiuslibet hoīs qlʒ asin⁹ ē asin⁹ anteq̄ iudicem⁹ quicq̄ de v̄itate ei⁹ cam⁹ ad ei⁹ ɔ̄dictoriū in q̄ nō ponit̄ suppositio mixta: saltē iplicite. 7 casus v̄itatis sui ɔ̄dictorij erat: posito φ sint duo hoīes sortes 7 plato i mūdo q̄rū qlʒ hʒet vnū asinū: tūc incipiendo opposito mō descēdē 7 ascēdē in affirmatiua facile erit iudicare falsitatē sue affirmatiue. Nec istud est mirabile φ nō debeam⁹ rñdē de v̄itate vl' falsitate ppōis in q̄ ponit̄ suppō mixta q̄usq3 examinauerim⁹ suaʒ ɔ̄dictoriā. 7 idē ɔtingit i alijs vt semp hō nō ē aīal: cuiuslibet hoīs asin⁹ nō ē asin⁹: sp celū nō est celū. ista v̄ris vł falsa fm̄ Aristo. 7 tñ ei⁹ necessitas oñdit̄ p ipolitātē sui ɔ̄dictorij q° ē aliq̄ tpe q̄libet celū ē b celū. pp ipedimētū occurrēs sb̄cōtrarias cū sb̄alternis transcurro. hoc tene φ sb̄cōtrarie sunt pticulares affirmatiua 7 pticularis negatiua sic: sed3 φ plus de pticularitate sit q̄ de v̄litate: h° ē plꝰes teri nō distributi q̄ distributi. q̄re iste nō sb̄cōtrariant̄. hō oē aīal ē: hō nō ē aīal: sʒ sb̄cōtraria p̄me ē hec. hō aīal nō est. 2ª ista. hō ē aīal. sʒ iste bñ sb̄cōtrariant̄. hō ē aīal. hō aīal nō est. quāto plus de pticularitate tollit̄ tāto citi⁹ pticularitas

Instat

Rñdet

laritas ꝯstruit. q̄re iste nō subcōtrariant. tm̄ homo ē aial: ꝛ tm̄ hō nō ē aial: qꝛ in vtraqꝫ est vlitas. s. ꝛ. dicūr subcōtrarie q̄si sub cōtrarijs posite ꝛ ab eis illate: qꝛ nisi sic nō essent subcōtrarie. qlibet hō currit: ꝛ aliqs homo currit simul sumpte sūt oppositus subalterne vniuersalis subalternās particularis subalternata.

¶ De materijs.

De tri plicimā ppōnū

Propositionum triplex est materia. s. naturalis contingens ꝛ remota.

¶ Postq̄ determinatū ē de oppōnib⁹ ꝯñter loquēdum est de eaꝝ legib⁹. In quib⁹ dr̄ q̄ ꝯrie pñt esse false ꝛ subcōtrarie vē in ꝯtingēti mā qḋ cognosci nō pōt sine materijs grā cui⁹ antea de materijs loquēdum ē.

Mā du plr capitur

Pro q̄ aduerte q̄ mā capit duplr. Vno⁹ ppꝛie pro altera pte cōpositi. Alio⁹ iproꝑe ꝛ metaphorice p extremis cathegoricaꝝ: ꝛ hec est silitudo: qꝛ queadmodū mā ppꝛie dicta est pn^m ꝛ finis trāsmutationis nālis: vt cū ex aere fit aqua eadē mā nūo pus infor mata fo2ā aeris forma aq̄ posteri⁹ informat. sic sbm est pn^m ꝛ p̄tum finis ipsius cathegorice. Ex isto pꝫ q̄ mā improprie dicta hꝫ māꝫ ppꝛie dictā pro altera pte essentiali. Et mā iproprie dicta nō hꝫ māꝫ ppꝛie dictā tanq̄ ptē essentialem. Prior ps pꝫ de sbo scripto vl' p̄to scripto que sunt sba. Scḋa ps pꝫ de extremis vocalib⁹ ꝛ mētalib⁹. Sic forma capit silitudine. Et illa ē duplex quēadmodū in reb⁹ nālib⁹: vt in equo forma substātialis dat eē specificū equo: ꝛ albedo adueniēs vel magnitudo dat eē tale vl' tātū: sic in ppōe cathegorica copula adueniēs extremi ppōnē ꝯstruit ꝛ alia signa superueniētia: puta negatio. signa vlia vel pticularia cathegoricā inesse tale vl' tāto efficiūt. Ex isto pꝫ q̄ cathegorice prius sunt in materijs: ꝛ ex consequēti ypothetice: qꝛ vna integra ppō in ypotheticis se habet tanq̄ subiectū vel p̄dicatū in cathegoricis.

Mā ppōnis ē hitudo extreōꝝ

Notandū ē 2⁹ q̄ mā ppōnis ē habitudo extremoꝝ q̄ trāsitiua loco vni⁹ intrāsitiue accipit. ꝛ qꝛ illa extrema pñt tripharium se hre. Mā vl' p̄tū pōt cōpetere sbo essentialr̄ vl' accn̄ta liter intrāsmutabilr̄ vel accn̄talr̄ trāsmutabiliter: vel p̄tum nō pōt cōpetere sbo. ꝛ fm hoc dant tres materie cōputādo p^m disiunctū p vno mēbro: qꝛ ita processerūt maiores nr̄i qḋ p rōne nobis sufficiat.

Triplex mā

Primū mēbrū mām nālē appellāt. 2^m ꝯtingētē. 3^m remotā. ꝛ hoc ē dictu triplex ex mā ppōnū. i. tres sunt termini cōes nō coincidētes i sig̃ndo fm suas rōnes oēs mās sig̃ntes. Dr̄ nō coincidētes fꝫ rōnes qꝛ nō incōueniit vnā ꝛ eandē ppōnē in q̄libet haꝝ locari: sꝫ hoc est fm diuersas rōnes vt capta ista. hō viuit: in q̄ si viuēs tm̄ vꝫ sicut hēc vitā nūc est in mā nāli si tm̄ vꝫ sicut exercere opanōes vitales ē in mā ꝯtingēti: ꝛ sic h⁹ ē fꝫ aliā ꝛ aliā rōnē. hic nō dictū est distincte nec ꝯfuse: ꝛ hoc meli⁹ ē: qꝛ si mā nālis quā nūc habemus fuisset biptita quēadmodū bn̄ poterat etiā quālibet mām subdiuidē possum⁹ nūc essent sex vel octo termini cōes distincte mās sig̃ntes. Sꝫ in oib⁹ diuisiōib⁹ logicalib⁹ ꝛ phisicalib⁹ vtamur illo mō. Tres sunt termini cōes vel tot sbi sig̃ēdo diuisionem p ratione assignādo ꝯsuetudinem maioꝝ. Sꝫ qn̄ dicim⁹: hec ppō est in mā ibi in capit p ex vl' de: ꝛ sensus est. hō ē aial. ē in mā nāli. i. cōponit ex terīs nālē habitudinē hn̄tib⁹. Toti dr̄ esse in sua pte fꝫ aliquē modū eēndi in. de qb⁹ modis futur⁹ ē fmo posterius.

Esse in mā q̄uo capit

Notandū est 3⁹ q̄ ex dictis sequit vna ppō fundamētalis in materijs que ē hec. q̄ oēs ppōnes cōposite ex eisdē terīs sunt in eadē mā. Fundamētū pꝫ. qꝛ dictū est q̄ mā nihil aliḋ est q̄ sbm ꝛ p̄tū ꝯño est vbicūqꝫ sunt idē sbm ꝛ p̄tū ibi est eadē mā. Ex q̄ fundamēto vlteri⁹ deducit q̄ ꝯuersa ꝛ ꝯuertēs ppōnes opposite eqpollentes ppōnes de futuro ꝛ p̄terito sunt in eadē mā h⁹ pꝫ in eis sunt eadē extrema. Et p oib⁹ materijs respiciam⁹ de inesse ita q̄ si q̄rat a nobis. nullus hō ē aial. i q̄ mā eam⁹ ad hāc: hō ē aial ꝛ potissimū ad p̄tionē directā q̄ notato facile ē r̄ndē de materijs. ꝛ ex illo reddi pt cā q̄re n̄ determinat de formis ppōnū h̄ sic de materijs.

Propositiones cōposite ex eisdē terminis sē i eadem mā.

Cōtra istā ppōnē fundamentalē ar. Iste cōponunt ex eisdē terminis. ois hō ē ois hō: ꝛ ois hō ois hō ē: ꝛ tm̄ nō sunt i eadē mā: g⁹ fūdamētū debile. maior pꝫ de se: ꝛ mior patebit ex dicēdis.

Oppōit

Rn̄det

Rn̄det ꝯcedēdo q̄ nō sūt in eadē mā: ꝛ distiguo q̄ cōponant ex eisdē terīs vel capiēdo terim p extremis ꝛ sic nego: qꝛ ois hō ē p̄tū in vna ꝛ iste terius hō i altera. vl' capiēdo terim p omī signo ponibili in ppōe ꝛ sic ꝯcedo q̄ cōponunt ex eisdē terīs: h⁹ ē ex sinonimis in ppōne fūdamētali terius capit p̄mo modo.

Contra solones oppōit

Cōtra hāc solonē ar sic. sortes ē dr̄ns ab aiali ꝛ sortes ē ab aiali dr̄ns cōponunt ex eisdē terīs capiēdo terim p extremis ꝛ tm̄ nō sūt i eadē mā: g⁹ solo nulla. minor pꝫ. qꝛ ista sortes dr̄t ab aiali ē in mā remota. ꝛ ista sortes ab aiali dr̄t ē i mā nāli nālit loquēdo ꝛ fm v̄itatē in mā ꝯtingēti: g⁹ nullo mō sunt i eadē mā.

Rn̄det

Rn̄det ꝯñdo q̄ nō sunt in eadem materia ꝛ distinguo q̄ cōponunt ex eisdē terminis vel eodē mō se hn̄tib⁹ sic nego: imo extra non sunt sinonima: qꝛ ab aiali differēs de aliquo verificatur de quo nō verificat differēs ab animali vt notum est. ꝛ sic bene negat q̄ cōponunt ex eisdē extremis.

Replicatur

Contra hāc solonē replicat sic pbādo q̄ p̄ta istaꝝ sortes ē ab aiali dr̄ns ꝛ sortes ē dr̄ns ab aiali sūt sinonima: ꝛ hoc sic. cuilꝫ pti p̄ti p⁹ ppōnis r̄ndet terius sinonim⁹ in 2⁹ ꝛ ecōuerso: ergo illa p̄ta totalia sūt sinonima. ꝯña tꝫ: qꝛ nō al's possē mihi pbare p̄ta istarū esse sinonima. sortes ē hō alb⁹ plato ē hō alb⁹ ꝛ añs pꝫ qꝛ aial in ista. sortes ab aiali differt est sinonimū cū aiali in ista. sortes differt ab aiali. ꝛ eodē modo ly dr̄ns cū ly dr̄ns.

Rn̄det

Rn̄det ꝯñdo añs: negata ꝯña cū ꝯñte. ꝛ cā ē: qꝛ aiali est determinatio accepta vnica in vna ꝛ nō in altera ꝛ totale est v̄ificabile de aliquo in vna de q̄ nō verificat aliud totale in altera nec est sile in p̄dicatis istarū. sortes est homo albus. plato est hō albus propter totalia extrema.

Scḋo pncipaliter opponit

Secūdo pncipalr̄ arguit ꝯ idē fundamētū iste cōponunt ex eisdē terminis. brunellus ē hō si ē aial. ꝛ brunellus ē aial si est hō. ꝛ tm̄ nō sūt in eadē mā: igit. minor pꝫ: qꝛ p⁹ est in mā

remota. brunellus est hō ſi est aīal: q2 illa ipoſſis est: ⁊ alia in materia nāli. hec p3 p cap̄ ꝯditionales. cōditionalis p̄me est hec. ſi brunellus ē aīal brunellus ē hō q̄ est ipoſſis. ꝯditionalis ſcōe est. ſi brunellus ē hō brunellus est aīal q̄ est necia.

Rñdet

Rñdet q̄ nō ſunt in cadē materia nec ꝓcedit ꝯ regulā q2 extrema totalia nō ꝯuertunt ⁊ p ꝯñs nō ſunt ſinonima. S3 iſta ē in mā nāli. chymera ē hō ſi ē aīal poſſum⁹ hic argumētari de iſta. iſte hō vl' aſin⁹ ē aſin⁹ ſingularizādo totū diſiūctū p ſorte q̄ est in mā remota. ⁊ tñ iſta hō vl' aſin⁹ ē aſin⁹ est in mā nāli: ſed hoc arg^m candē ſolōnē patit cū duob⁹ p̄cedētib⁹ q̄ ſbā ſic in iſtis duab⁹ nō ſunt ſinonima ſm acceptionē: ⁊ h⁹ reqrit ad fundamentū.

Correlaria inferuntur

Ex his oib⁹ iſero correlaria. Primum ē. iſta hō poſſibilr̄ est currēs: est in mā contingenti. ſed iſta hō pōt currere est i mā naturali: q2 valet hāc ſortes ē potens currere.

Pri^m correlarium

Scōm correlariū. q̄ cumulus ſtraminū est in mā ꝯtingenti. ſimilr̄ vnus paſtillus: hoc p3 ex paſtillo repreſentante ceteros paſtillos venales.

Oppōit tertio

Tertio arguit ꝯ lr̄am ⁊ hoc ſic. nulla materia ꝓpōnum est triplex: ergo male dī triplex est mā ꝓpōnū. ꝯña patet p legē ꝯdictoriarū. ⁊ añs p3 per inductionē. Forte dicis ſicut cōiter dī q̄ iſte nō ꝯdicūt. triplex est mā ꝓpōnum: ⁊ nulla mā ꝓpōnum est triplex. ſed ꝯdictoria p̄me est hec: non triplex est mā ꝓpōnum: vt iſte terius mā diſtribuatur diſtributione oppoſita ſuppōni ꝯfuſe tm̄: ⁊ ꝯdictoria negatiue est hec. aliq̄ mā ꝓpoſitionum est triplex.

Inſtat

Contra hoc arguit ſic. Idē ē dictu. triplex ē materia ꝓpōnū: ⁊ materia ꝓpōnū ē triplex. ergo pp̄ v̄itatē p̄me ⁊ falſitatē ſcōe nō ē fingēda illa ꝯdictio. Aſſumptū arguit ⁊ capio hāc triplex est materia ꝓpōnū q̄rēdo de extremis ei⁹: ⁊ neceſſe est dicere q̄ iſte terius materia est vnū extremū: ⁊ aliud est hoc cōplexū triplex mā ꝓpōnū. Et ex illo ſic arguo. vl' hoc aggregatū ſupponit vel nō ſupponit. Si ſcōm cū ſit pure affirmatiua ipſa est falſa quēadmodū ⁊ altera. Si p̄mū puta q̄ ſupponit quero pro quo vel quibus. Si dicas pro extremis ꝓpōnum est. tūc iſta erit vera: materia ꝓpoſitionū erit triplex.

Rñdet

Ad hoc arg^m rñdet concedendo hāc: triplex est materia ꝓpōnum. ⁊ ſilr̄ hāc. materia ꝓpōnū est triplex. ⁊ cōcedit q̄ vna ꝓpō vtriq3 cōtradicat: q2 pro hoc argumēto nō opus est diſtributione oppoſita ſuppoſitioni ꝯfuſe tm̄. ⁊ nego hāc. nulla mā ꝓpoſitionū est triplex: q2 habet multas ſingulares falſas: q2 demonſtrādo iſtas tres ꝓpoſitiones hō est aīal: hō est currēs: hō est aſinus. verum est dicere iſtarū propoſitionū materia ē triplex: idest materia iſtarū triū ꝓpoſitionū triplicē variam ſortitur habitudinem.

¶ Sequitur de materijs in ſpeciali

N Aturalis est illa in qua p̄dicatū ē de eſſe ſubiecti: vel propꝛium eius. vt homo est animal. hō est riſibilis.

De mā naturali

¶ Notandū est p̄⁹ q̄ iſte termin⁹ materia naturalis est terius cōnotatiuus pro extremis enūciantis ſupponēs ꝯnotādo q̄ p̄dicatū nō pōt negari de ſbō. ſbo ſupponēte in p̄dicatione directa. imo in nulla p̄dicatione directa. ⁊ ꝓpterea vocat naturalis ꝓpter naturalē inherētiam p̄dicati ad ſbm̄ q̄libet ampliatione ſemota nō ꝓueniēte ab extremis. duo termini ponunt in lr̄a: ſc3 p̄dicatū est de eſſentia ſbi vel ꝓprium eius.

Eſſe de eſſentia dupliciter ſumitur

¶ Pro q̄ aduerte q̄ eſſe de eſſentia bipharīā accipitur. Uno⁹ p̄mo intētionaliter: ⁊ ſic aīa est de eſſentia toti⁹ cōpoſiti: ⁊ ſic illud vocat de eſſentia alicui⁹ ſine quo nō ſtat illud eſſe ſm apparētē imaginationem. Hoc addo alioqn de⁹ eēt de eſſentia cuiuſlibet creature q2 nō ſtat aliquā creaturā eē ſine deo: ſed bñ ſm apparētē imaginationē. Sec⁹ ē de pte reſpectu toti⁹ Alio⁹ capit ſcōe intētionalr̄ ⁊ tātū v3 ſicut eſſentialr̄ p̄dicari. ſcōo modo capit in ꝓpoſito: q2 in iſta hō est aīal: p̄tū nō est de eſſentia ſbi p̄mo⁹: ⁊ hoc non ſuſſicit ſuperadditur vel ꝓpriū eius. ⁊ pro hoc ſuccincte.

Predicatio eſſentialis diffinit

Notandū est ſcōo q̄ p̄tio eſſentialis est predicatio nō diſparata in q̄ neutrū extremoꝝ ꝯnotat extrinſece ſupra reliquū: niſi ꝯnotatio illi⁹ fuerit ſupioꝛ ad ꝯnotationē alteri⁹ nō excludēda est p̄tio idēptica ſicut in p̄bilib⁹.

Predicatio directa diffinitur

Predicatio directa ē illa in q̄ p̄tur ſupius de inferioꝛi ꝯnotatiuū de abſoluto: mai⁹ ꝯnotatiuū de min⁹ ꝯnotatiuo vl' eq̄ ꝯnotatiuū de eq̄ ꝯnotatiuo dūmō p̄tū nō ē iſeri⁹ ad ſbm̄ nec p̄tio ē diſpata. Addit dūmō pp̄ iſtā. coloratū ē albū. i q̄ p̄tur eq̄ ꝯnotatiuū de eq̄ cōnotatiuo.

Expōit diffinitō materie naturalis

Iſtis notatis exponit diffō ſic. mā nālis est illa ſupple materia in q̄ p̄dicatū est de eēntia ſubiecti. i. p̄tur eſſentialr̄ de ſbo vel ꝓpriū ei⁹. i. accidētaliter p̄tur de ſbo ⁊ intrāſmutabilr̄ ſbo ſupponēte. Ex iſtis p3 q̄ oēs teri ſe hn̄tes ſm ſupius ⁊ inferius vel ſicut dīa reſpectu ſui ſbi ſupioꝝ vl' iſerioꝝ ad ſbm̄ ſūt in mā nāli: vt hō est aīal. linea est q̄ntitas. albū est coloratū. hō est rōnalis. ſba est rōnalis. ſortes est rōnalis. plato est aīal rōnale. Nō in his oibus est: q2 p̄dicatū est de eſſentia ſbi. Scōo p3 tales eē in materia naturali. hō est riſibilis. triāgulus h3 tres. homo ē hō. q2 illa est eēntialis ⁊ nō repugnat vni extremo ſupponere. Dī nō repugnat ꝓpter iſtā ⁊ ſilēs. chimera est chimera. que q̄ʒ q̄ʒ est eēntialis nō cōſtituit materiā naturalē: q2 ſbm̄ nō pōt ſupponere. in p̄bilib⁹ nō reputaret eſſentialis neq3 accidentalis.

Oppōit p̄dictis

Cōtra p̄dictā diffōnē arguit ſic. q2 p eā hō est aīal eſſet in materia nāli vt notū est: ſ3 ꝓbo q̄ non p̄dicatū pōt negari de ſubiecto qn̄ nullus hō est. Forte dicis hoc non est ſubiecto ſupponente.

Inſtat

Cōtra hoc arguit. Iſta est v̄a. hō aīal nō ē ſbo ſupponēte. Forte dicis p̄tū nō diſtributum pōt negari de ſbo. Secus ē de p̄dicato diſtributo.

Replicatur

Cōtra hoc arguit. Iſta est v̄a. a hō nō est aīal: in qua predicatum diſtributum negat de ſubiecto ſupponente. Forte dicis hoc nō eſſe incōueniens reſpectu ſubiecti ſtantis cōfuſe tm̄: ſed non pōt negari de terio ſtāte determinate: niſi ille idē ſtet confuſe tm̄. vel ſaltē nō pōt negari de ſbo diſtributo.

Roboratur

Contra hoc arguit. Iſta est v̄a. aīal nō ē rōnale. ſi dicas ſbm̄ non diſtribuit capiā hanc. nullū aīal est rōnale: ponendo q̄ nulli ſint

homines

homines sȝ remanent alia aialia. tñ p̃tm̃ ỽ negat de s̃bo distributo s̃bo supponẽte. Forte dicis q̃ s̃bm nõ supponit pro tot rebus sicut antea quãdo affirmabat.

Adhuc instatur **Cõtra** hoc arḡ. ponẽdo q̃ plura bruta pducãt q̃ hoies corrũpant. ¶ Ad hoc argm̃ sufficiẽter rñsum ẽ arguẽdo q̃nq̃ ad vltimã pticulã ad quã rñdet q̃ pdicatũ nõ põt negari de s̃bo supponẽte p oi illo p quo affirmabatur in affirmatiua.

Oppõit arg° **Contra** hoc arḡ. sic. Seq̃ret q̃ ista. hõ gallicus est hõ esset in materia naturali. ɔ̃ñs est fl̃m: q2 ẽ in materia ɔtingẽti: vt p3 p eiꝰ ɔuertentẽ q̃ est in materia ɔtingẽti. ꝛ pbo ɔ̃ñam: q2 p̃tũ

Rñdet nõ põt vl̃r vere negari de s̃bo supponẽte. ¶ Ad hoc rñdet q̃ q̃q̃ iste terius hõ nõ põt negari de illo termino hõ gallicꝰ ipso supponẽte: tñ ecõtrario hõ gallicus põt ỽ negari de isto terio hõ: ꝛ hoc sufficit: q2 semp eundũ est ad pdicationeȝ directã isto terio hõ etiã supponẽte pro omĩ illo pro q̃ supponebat in affirmatiua nõ curãdo de suppõne pdicati. hoc declarat ponẽdo q̃ oẽs hoies geniti in gallia gñant i palestina tot nõ gallis exñtibꝰ sicut nũc sũt: tñ iste terius hõ supponit pro oibꝰ rebus pro q̃bus ante supponebat: ꝛ pdicatuȝ vere negat de s̃bo: sed bñ verũ est q̃ tunc pdicatũ nõ supponit: q2 deficit eius cõnotatio. hõ gallicus supponit p hoie ɔnotãdo q̃ sit genitꝰ in tali patria. Ex illo p3 q̃ hõ gallicꝰ nõ est terminꝰ inferior ad istũ terim hõ: q2 nõ q̃dditatiue inferior: q2 in pposito non sufficit inferioritas inferendi. ꝛ eodem modo de omnibus talibus dicatur: homo hybernicus est homo: homo picardus est homo.

Oppõit **Cõtra** hꝰ arḡ. sic. q2 p istã so|õnẽ hõ albꝰ est hõ risibilis. eẽt in mã nãli. qd̃ sic oñdit: q2 ista ẽ p̃tio directa postq̃ p̃tur eque cõnotatiuum de eque ɔnotatiuo: ꝛ tñ p̃tũ põt negari de s̃bo supponẽte. ſi cõcedas q̃ est in materia naturali ppter argm̃.

Instat **Cõtra** hoc arḡ. sic. hõ risibilis ẽ hõ albꝰ. est in materia ɔtingenti: ergo ꝛ altera. ɔ̃ña t3: q2 oẽs ppões cõposite ex eisdẽ extremis sũt in eadeȝ

Rñdet mã. ¶ Ad hꝰ argm̃ rñdet q̃ ẽ in materia ɔtingẽti: ꝛ cõcedo q̃ in aliqua pdicatione directa pdicatũ non põt negari de s̃bo: puta qñ p̃tum ppriũ sed sufficit q̃ p̃tuȝ põt negari de s̃bo ꝛ ecõuerso: dũmõ sp maneat p̃tio directa qd̃ ɔtingit i pposito: q2 capta ista hõ risibilis est homo albꝰ: ibi pdicatũ põt negari de s̃bo.

Notabile **Unde** i istis hꝰ obsuãdũ ẽ q̃ maria accñtalitas ponat a pte p̃ti: vt datis istis duobꝰ teris risibile ꝛ albũ vterq̃ illoꝝ accñtalr p̃tur ɔ̃ terio absoluto: sȝ albũ fac 5m̃ p̃bile respectu teri absoluti: risibile ỽo 4m̃: ppterea albũ est maior accñtalitas.

Oppõit scdo **Secũdo** arḡ. q2 p diffõnes materie nãlis ista eẽt i mã nãli. sortes ẽ ois hõ: plato est omne aial. ɔ̃ñs est falsuȝ: ergo ꝛ añs. ɔsequentia patet: q2 ista pdicatio est essentialis. sortes est ois homo: q2 homo nõ est terminus ɔnotatiuus: nec hꝰ sincathego: euma ois: ergo neq̃ totũ predicatuȝ. Si dicas excludit per istum terminũ disparata bene dicis naturaliter loquẽdo: sed nõ fm veritatem. Forte concedis conclusionem q̃ est in materia naturali.

Cõtra hoc arḡ. sic. p̃tũ ỽ negat de s̃bo: s̃bo supponẽte. ꝛ p̃tũ põt affirmari de s̃bo: g° ẽ in mã ɔtingẽti p diffõnem materie ɔtingẽtis. ¶ Ad hoc argm̃ dr̃ q̃ põt sustineri q̃ ẽ in mã nãli: vel q̃ est in mã cõtingẽti dũmõ ɔ̃ter dicat. Pꝰ dico q̃ est in mã nãli ꝑut suadet pꝰ rõ ꝛ negat q̃ sit i mã ɔtingẽti q2 p̃tum nõ põt accñtalr ỽe affirmari ꝛ negari: hꝰ ẽ reddere affirmatiuã verã ꝛ negatiuã verã in p̃tione accñtali. Si dicat q̃ est in mã ɔtingẽti: tũc ɔcedo q̃ p̃tum est de eẽntia s̃bi ad hũc sensuȝ q̃ p̃tionẽ essentialẽ ɔstituat: sed hoc nõ sufficit. sed eñ hoc reqrit q̃ p̃tũ ñ pt negari ỽ s̃bo: s̃bo supponẽte i p̃tiõe directa. Instat / Rñdet

Contra hoc arguitur. sortes est ois hõ nõ est pdicatio directa: p3 per oẽs particulas positas in pdicatiõe directa. q2 ſi sic maxime eẽt q2 pdicat superius de suo inferiori hoc est falsum: q2 hoc cõplexũ omnis hõ nõ est supius ad istũ terminũ sortes. ¶ Rñdet q̃ phi diffiniẽtes predicationẽ directã ꝛ indirectã steterũt in terminis simplicibus: ꝛ ideo nimiruȝ q̃ diffinitio ab eis data nõ cõueniat isti pdicationi: superaddat ergo vel includẽs supius cet̃terio partibꝰ. ꝛ eodẽ modo dici põt de materia huiꝰ. homo coloratus est animal album. cõiungẽdo superius cum inferiori a parte eiusdẽ extremi. Oppõit / Rñdet

Tertio arḡ. q2 fm hoc qd̃ dcm̃ est in materijs ista i nulla mã poneret. nõ hõ ẽ nõ asinus. q2 q̃ro in qua mã ponit. Si dicas in mã nãli. Cõtra p̃tuȝ nõ est de eẽntia s̃bi nec ppriuȝ eiꝰ. p3 discurrẽdo per oẽs acceptiõẽs ppriĩ q2 nõ solus nõ hõ ẽ nõ asinus. nec omnis nõ hõ est nõ asinus. ꝛ destructis duobꝰ pmis modis ppriĩ interimunt oẽs. Forte dicis ppter argumentũ q̃ est in materia ɔtingenti. Oppõit tertio

Cõtra hoc arguit. vtriq̃ extremo repugnat vl̃r de altero negari: saltẽ nãliter: ergo nõ est in mã ɔtingẽti. Forte dicis. in nulla mã est de per se: sed reductiue est in mã remota rõne terminorũ infinitatoꝝ queadmodũ in predicamẽtis terminꝰ priuatiuus reductiue est in eo pdicamẽto in quo est suus terminꝰ positiuus hoc nl̃ valet: q2 pdicamẽta cõplexionẽ excludũt: materie ỽo nõ. ꝛ essentia materie cõuenit terminis infinitis sicut finitis. Rñdet q̃ pposio pposita est in materia nãli: ꝛ qñ arguit. predicatũ nõ est de eẽntia subiecti nec ppriũ eiꝰ. Rñdet cõcedẽdo hoc totuȝ capiẽdo ppriũ vt in pdicabilibꝰ accipi solet: sed sic est ppriũ q̃ intrãsmutabilr predicatur de s̃bo ꝛ ecõuerso s̃bo de pdicato saltem vl̃r. sȝ bene verũ est q̃ vtrũq̃ extremũ distributũ põt de altero negari stante determinate ꝛ nõ confuse tñ. Instat / Rñdet

Circa materiã naturalẽ dubitat in qua mã sũt iste. sortes est hõ vel asinꝰ. sortes est hõ vel currẽs. hõ est pictus: hõ est quantitas: hõ est continuus: sortes est albꝰ vel nõ albꝰ: sortes est nõ asinꝰ. Dicit q̃ pme sunt in materia nãli: q2 totale predicatum nõ põt negari de s̃bo: nec sunt in mixta materia. Scdẽ due ppões sunt in materia naturali. Sed q̃nta fm veritatem est in materia cõtingenti fm Aristo. in mã naturali. Sexta ppõ est in mã nãli: imo oĩs distinctũ ex terio ɔ̃dictorijs respectu subiecti potentis Dubitatio

supponere reddit mām nālem: τ est prius respectu sbi: albū vel nō albū ē passio q̄rto mō entis scd̄o mō sortes qd̄ sufficit ad mām nālem. Sortes ē nō asin⁹ est in mā nāli: qr qñ aliqua ppō est in mā remota infinitādo vnū extremū reddit mā nālis τ ecōuerso: sed qñ ppō ex terminis finitis est in mā ꝯtingēti infinitādo vnū extremū tota est in mā ꝯtingēti. hō ē humanitas. hō alb⁹ est hō alb⁹ sunt in mā nāli: nec vz ratio aliquoꝝ de p⁹ istaꝝ in vltimate abstractis: nec de scd̄a eo ꝙ p̄dicatū importet rē cōtingētē: qr qñcū ꝙ predicat sinonimū de sinonimo terminis potētibus supponere talis ppō est in mā nāli. Ex dictis patere pōt ꝙ aliq̄ ppositio de est 2° adiacente est in mā remota: vt chimera ē. aliq̄ in mā nāli: vt risibile est. aliqua in mā ꝯtingēti: vt albū est. hoc pz respiciēdo ad trāscendēs inclusū τ ponendo terminū ꝯnotatiuum a pte p̄dicati. Et ex illo sequit ꝙ q̄ꝗ̄ ista sit in materia nāli micalus est. ista tñ est in mā cōtingenti micalus musicus est. De talibus sortes est nō omnis homo: sortes est non hō τ non homo: sortes est hō τ non homo. cōsiderent extrema: τ fm̄ hoc dicatur.

¶ Sequitur de materia contingenti.

Ontingens est illa in qua p̄dicatum pōt adesse τ abesse subiecto: preter subiecti corruptionē: vt hō est alb⁹: homo nō est alb⁹. Remota ē illa in qua p̄dicatū non pōt conuenire subiecto. vt homo est asinus.

Abesse τ adesse q̄nō capiantur

¶ Abesse τ adesse capiunt p̄me intētionaliter: τ tantū valēt sicut ppinquū esse: distās esse: τ hoc mō non capiunt hic. Alio mō scd̄e intētionalr: τ adesse tantū valet sicut vere τ affirmatiue p̄dicari: τ abesse tantū valet sicut vere τ negatiue p̄dicari: τ sic accipiunt in lra. Preter sbi corruptionē capit dupl'r. Uno⁹ phisice τ tantum valet sicut sbm̄ desinere esse. Alio modo logice vt tantum valet sicut hoc complexum sine hoc ꝙ subiectum desinat supponere.

Preter sbi corruptionem dupl'r capit phisice τ logice.

¶ Littera materie remote est clara.

Oppōit — Rñdet

Circa istas materias simul arguitur sic. Quia data lra materie cōtingentis sequit ꝙ ista hō est risibilis. esset in materia contingēti: hoc consequens est falsum. ergo littera nulla. ꝯña patet: qr predicatū pōt adesse vel abesse. ¶ Rñdet ꝙ satius est loco ꝯiūctionis disiūctiue copulatiuā iterserere.

Oppōit littere

Cōtra litterā sic ordinatā arguit. sequeret ꝙ ista dom⁹ est cōbusta nō esset in mā cōtingenti. ꝯña est falsū. ergo. ꝯña pz: qr predicatum nō pōt adesse subiecto p̄ter subiecti corruptionē: qr q̄ primū cōbustio adest domui: domus corrūpitur.

Joānis dorp τ georgij rñsio

Propter hoc argͫ dicūt Joānes dorp τ Georgius ꝙ p̄ter subiecti corruptionē nō pōt determinare hoc verbū adesse: sed solū hoc verbū abesse: ita ꝙ sensus lre est: mā cōtingens est illa supple mā in qua p̄dicatum pōt adesse sbo τ abesse p̄ter sbi corruptionē: sz istud nihil est dictu: capiēdo terios scd̄e intentionalr sicut ipsi capiūt: imo p̄ter sbi corruptionē vtrūqꝫ verbum determinare pōt. Et qñ arguit qñ cōbustio adest domui, sbm̄ corrumpitur: distinguo. vel p̄me intētionaliter trāscat. vel scd̄e: τ sic nego. qr adhuc suppōit: qd̄ pz. qr illa cōcedit qñ dom⁹ est incinerata τ nō est in rerū natura dom⁹ est cōbusta: τ est affirmatiua. ergo opz extrema supponere. τ sic subiectū supponit pro domo que fuit: τ per ꝯñs sbm̄ nō corrumpitur secūde intentionaliter. nec arbitror instantiam dari posse.

Contra rñsionē Joānis τ georgij opponitur

Cōtra hanc solutionē arguit sic. p̄dicatū nō pōt adesse subiecto seclusa ampliatiōe. ergo ē in mā remota. ꝯña tz: qr ppterea illa ē in mā remota. albū ē nigrū: vel albū erit nō album. τ añs pz: qr qñ p̄dicatum v'ificat de sbo ipm̄ est ampliatiuū. ergo seclusa ampliatione nō pōt v'ificari de subiecto.

Rñdet

¶ Rñdet ꝙ duplex est ampliatio. q̄dā pueniēs ab extremis: τ illa nō ipedit. Alia pueniēs ex pte copule. τ illa pueniēs ex pte copule nō variat māz ppōis: vt ibi causa. sortes possibilr est currēs est in mā cōtingenti: qr lz p̄dicatum nō possit negari de sbo sic sumpto: hoc nō arguit māz nālē: sed sufficit deleto mō: ꝙ vnū extremū de altero negari possit. τ rō est: qr mā nihil aliud ē q̄ habitudo extremi ad extremū. Et ex illo pz ꝙ q̄ꝗ̄ hec hō est asin⁹ sit in mā remota: tñ hō ē apparēs asin⁹ vl' hō ē imaginabilis asinus nō ē i mā remota. ampliationē ab extremis pueniētē intrīsecā voco: qr h⁹ ē inatū extremis. aliā āpliationē extrīsecā appello: qr aliūde q̄ ab extrēis pueniēs

Dō p⁹

Circa oīa ista quero in qua materia est hec. oīs ppositio est particularis. hec propositio est falsa per ly hec demōstrando ppōnē cui⁹ est pars hec ppositio est impossibilis se demonstrando.

Rñ⁹ ad pͫum

Ad pͫ df ꝙ p⁹ ppō est in mā nāli: qr p̄dicatū pōt adesse subiecto τ nō opz vl'r qñ sbm̄ supponat p pluribus q̄ p̄dicatū vt pz hic: omē aial est risibile: sed sufficit hāc eē verā. oīs ppō pticularis est propositio in qua p̄dicatum nō pōt vere negari de sbo in predicatione directa τ hoc ē notū si pticulare ponatur spēs hui⁹ termini ppō. Si ponat terius magis connotatiuus q̄ ille termin⁹ ppō iam capiā a: significās pticulares: τ pro eis supponēs nō hñs ꝯnotationem extrīsecā ad illū terminū ppō: tūc a erit spēs ad illū terminū ppositio: τ particularis erit eius passio: τ a est ppositio particularis est in mā nāli: ergo τ illa oīs ppositio est pticularis est in eadē materia: aliq̄ propositio est pticularis est in eadē materia que non pōt esse falsa stāte sua significatiōe. sed nō est necessaria.

Rñ⁹ ad secūdū

Ad 2ͫ de ista hoc est falsum intelligēdo eā i mētali vltimata vel addēdo fm̄ hāc fictionez: pōt dici ꝙ est in mā remota eo ꝙ p̄dicatū nō pōt adesse subiecto. i. vere τ affirmatiue p̄ri de sbo: nec pōt abesse. i. vere negatiue p̄dicari: sed melius est dicere ꝙ est in materia materiali. Et adesse dz sic exponi: pōt ita esse in re sicut affirmatiua sigt in q̄ p̄dicatum affirmatiue enūciat de subiecto: τ h⁹ sufficit. De alia hoc est ipossibile fm̄ hanc fictionē que ē ipossibilis reflexiue pōt pportionabiliter dici p̄mo ꝙ ē in materia remota sicut de alia dictū est: eo ꝙ est affirmatiua impossibilis seclusis sincathegorematib⁹: sed dicatur in materia naturali τ ꝙ p̄dicatū adest. i. de τ affir

matiue

matiue p̄dicaꝛ de subiecto. q2 nō sequitꝛ. hec ē impossi-
bilis. ergo est falsa in reflexiuis. Posũt esse replice de
istis in quib⁹ materijs locentꝛ hec sigt aliter esse q̄ ē
hec est nō signs sicut ē que trāscēdūt pn̄s negociū: ꝛ
semp intelligo pnomē demōstratiuū demōstrare pro
Q̄ō 2ᵉ positionē cui⁹ est ps. ¶ Scd̄o quero in q̄ mā ē hec.
hec ppō est i mā remota s3 hāc sigtionē. Forte dicto
est in materia nāli sicut de alijs reflexiuis ē dictum.
Opposit Cōtra hoc arguitꝛ: ergo p̄dicatū pōt adesse sbo
q2 si ꝯcedas tunc ita erit sicut ista sigt:
sed ista sigt q̄ hec ppō ē in mā remota s3 hāc sigtio
nē: ꝛ ita ē p te: g⁹ ē in mā remota s̄m hāc sigtionē:
ꝛ p ꝯn̄s nō est in mā nāli s̄m candē. ꝛ ex illo cōclu-
Rn̄det ditꝛ q̄ nō ē in mā ꝯtingēti. Rn̄detꝛ q̄ ppō pposita est
in mā remota q2 in nulla alia materia stabiliri pōt.
Opposit Cōtra hoc arguitꝛ sic. p̄dicatū ꝯuenit subiecto
ergo pōt ꝯuenire subiecto ꝛ ex ꝯn̄ti nō
est in mā remota per diffinitionē materie remote. Rn̄-
Rn̄det detꝛ ꝯcedendo q̄ p̄dicatū cōuenit subiecto ꝛ pōt cō-
uenire imo est ppositio vā vix falsificabilis. ꝛ qn̄ in-
fertꝛ. ergo nō est in materia remota. negatꝛ ꝯn̄a. Sed
ad bene arguēdū op3 assumere in an̄te ꝛ nō asserit se
esse in materia remota non v3 dicere q̄ se falsificat eo
q̄ est in materia remota vt patet de multis veris que
in materia remota ponunꝛ. Eodē mō dicaꝛ de istis.
hec ppō est in nulla mā hec ppositio diffrēs a pposi
tione possibili in mā est ppositio: q̄ sunt in mā re-
mota false tamē sunt ꝛ sic nō oimodā silitudinē itel-
Q̄ō 3ᵉ ligo. ¶ Tertio q̄ritꝛ in qua materia sunt iste. hō est
moriturus: hō est mortu⁹. dicit q̄ sunt in materia cō
tingēti: q2 de⁹ pōt facere q̄ nullus hō sit moritur⁹ ꝛ
q̄ quilibet hō duret per infinitū tp̄s: ꝛ q̄ nullus ho-
mo fuisset mortu⁹: sed s̄m Aristo. vtraq3 cēsereꝛ in
materia naturali ista est necessaria s̄m Aristo. hō est
mortuus. silr hec hō est moritur⁹: ꝛ iste p eū ipossibiles.
nullus homo est mortuus: nullus hō est moritur⁹.
Opposit Contra hoc arguitꝛ sic. In ista hō est mortu⁹
p̄dicatū nō est de essentia subiecti vt
notū est: nec ppriū eius: qd̄ pbo: q2 nō solus homo ē
mortuus: nec ois hō est mortu⁹. ꝛ sic duob⁹ primis
modis nō est ppriū. ꝛ per ꝯn̄s nullo mō est propriū.
Rn̄det ¶ Respōdeaꝛ sicut respōsū est ad simile argumētū
sup hac ppositione. nō hō est nō asinus. sed ista sor-
tes est mortu⁹ est in materia cōtingēti. sed nō est idē
de ista. sortes ē moritur⁹. De talib⁹. coru⁹ est niger:
olor est alb⁹: homo est colorat⁹: aq̄ est frigida: ignis
est calidus. videas in p̄dicabilib⁹ circa materiam de
pprio ꝛ accn̄te: q2 hec materia illi affinis ē. ¶ Quar
Q̄ō 4ᵉ to queritꝛ vtrū aliq̄ ppositio in materia remota sit vā
Rn̄⁹ad ꝛ an particularis vli equiualeat in materia naturali.
p̄ᵐ p. 7. ppōnes Ad p̄mū rn̄detꝛ per ppositiones. ¶ Prima est
Aliqua ppositio in materia remota ē vā: p3
Propositio p̄ma de hac. nullus hō est asin⁹. ¶ Scd̄a ppositio. aliq̄
pposito affirmatiua in materia remota est vera: p3
de hac. nullus hō est asin⁹. vel nullus leo est capra.
ppō 2ᵉ ¶ Tertia ppō. aliq̄ cathegorica affirmatiua in mate
ppō 3ᵉ ria remota est vā: p3 de hac. sortes est vel nō est asi-
ppō 4ᵉ nus. ¶ Quarta ppositio. aliq̄ affirmatiua cathegori

ca simplicis quātitatis seclusa ampliatione in mate-
ria remota est vā: p3 de hac. hec est in mā remota.
¶ Quinta ppō. aliq̄ affirmatiua cathegorica simpli- ppō 5ᵉ
cis quātitatis in mā remota est vā. p3 de hac. alb..m
erit nigrū. ¶ Sexta ppō. aliq̄ cathegorica affirmati- ppō 6ᵉ
ua simplicis copule seclusa ampliatione ꝛ reflectiōe
in materia remota est vā. pbatꝛ de ista. non tm̄ hō nō
est asinus. q̄ sit in materia remota ondiꝛ per hanc.
homo est asin⁹ que cōponiꝛ ex similib⁹ extremis: cl⁹
vitas patet p el⁹ exponētes: que sunt iste. nō hō non
est asinus: vel aliqs nō hō nō est asinus. ¶ Septima ppō 7ᵉ
ppositio. nulla ppositio in materia remota extra ca
sus datos est vā p3 inductiue: nec istam possū3 pba
re nisi q2 mihi nō occurrunt instantie. sed si cuipiam
plures occurrant instātie ppositiones interserat.
Ad 1ᵐ dubiū vbi q̄rebaꝛ an pticularis equaleat Rn̄⁹ad
vli ponunꝛ ppōes. Quaꝝ p⁹ ē. nō ois pticu- 2ᵐ p.6.
laris in mā nāli sue vli equalet. pbatur de istis. aial ppōnes
est hō: oē aial est hō. ¶ Scd̄a ppō. non ois pticula- ppō p⁹
ris in s̄tione directa sue vli equalet. pbaꝛ de istis. ppō 2ᵉ
ens nec̄io est ens. oē ens nec̄io est ens. ¶ Tertia pro ppō 3ᵉ
positio. nō ois pticularis in s̄tione directa nō moda
lis equalet sue vli. vt p3 de istis. hō fuit aial: ois hō
fuit aial. ponēdo q̄ in hoc instāti sortes habeat p̄mū
instās sui esse: vlis est falsa pticularis vā. ¶ Quarta ppō 4ᵉ
ppō. Non ois pticularis in mā nāli non modalis in
s̄tione directa seclusa ampliatione sue vli equalet.
pbatur de istis. aial est rōnale: oē aial est rōnale. S3
ista nō est tanq̄ directa. ¶ Quinta ppō. non ois par ppō 5ᵉ
ticularis in mā nāli in s̄tione directa seclusa amplia
tione sue vli equalet. pbatur de istis a hō nō est aial.
ois homo non est aial. hō est b aial ois hō est b aial.
¶ Sexta ppositio. non ois pticularis in mā nāli in ppō 6ᵉ
s̄tione directa nō modalis cū copula mere de inesse
vbi nec sbm stat confuse tm̄ in pticulari nec s̄tum di
stributiue in vli: sue vli equalet patet de istis. hois asi
nus est asinus. cuiuslibet hois asinus est asin⁹: vel cu
iuslibet hois qlibet asinus est asin⁹. sed iste non sunt
mere vles ceteris parib⁹ non repio alias instātias de
ista. ens semp est oē ens. semp est cū modalib⁹ par
ticipat. aliqñ instāt de istis. hō nūc non est aial ꝛ nul
lus homo nūc est aial: ꝛ in istis modis nō incōuenit
dare ꝯrias falsas in mā naturali: ꝛ hoc etiā in expo-
nibilib⁹ vt p3 de istis. qlibet hō preter sortes est aial.
nullus hō p̄ter sortes est aial. Ex his patet q̄ loqui-
mur de equalētia in ꝯn̄do ꝛ non in sigñdo: ꝛ q̄ inde-
finitam pticularē reputam⁹. Ex isto sequiꝛ has ꝯn̄as
valere hō est: ergo ois homo est. aial est substantia.
ergo oē aial est sbā. albu3 est coloratu3. ergo oē
albū est coloratū. Scd̄o sequiꝛ hāc esse necessaria3.
oē ens est. pbaꝛ. bene sequiꝛ ens est. ergo oē ens
est. an̄s est necessariu3 q2 sequiꝛ ex ista de⁹ est. ergo ꝛ
ꝯn̄s. Tertio sequiꝛ q̄ hec est ipossibilis: aliq̄ res nō
est. pbaꝛ. equalet isti. nulla res est. silr nō semp pticu
laris in materia remota equalet sue vli. p3 in talib⁹.
album fuit nigrū: oē albū fuit nigrum: nec cū vbo
de p̄nti: patet hic. hō est de⁹. ois homo est de⁹: s3 ista
homo est de⁹ nō capiēdo cōnotatiue subiectum est in

materia remota: τ ꝗ ꝗ ꝯnotatiue caperet̃ ẽ in eadem mã si nãliter ꝓcedam⁹. si ꝺm oẽm potẽtiã est in mã ꝯtingenti: τ sic ista. albũ est nigrũ ponere nãliter i dissinitionib⁹ materiaꝝ vel remouere est ad nomen disputare: sed ꝑ iuuenib⁹ facili⁹ ẽ ponere. De talib⁹ aial est gen⁹: hõ est species. hõ est asinus est ꝓpõ ṽa: vide fundamẽtũ in predicabilib⁹ τ dicas ꝯsequenter.

¶ Sequitur de legibus.

Lex siue nã ꝯtrariarum talis est ꝙ si vna est vera reliq̃ erit falsa τ non ecõuerso. Possunt. n. ambe simul esse false in ꝯtingẽti mã. vt ois hõ est alb⁹. nullus hõ ẽ alb⁹. In nãli ṽo mã τ remota semꝑ vna est ṽa τ reliq̃ falsa. vt ois hõ est aial: nullus hõ est animal. τ siłr in mã remota. vt ois hõ est asin⁹ nullus hõ est asinus. Et in mã ꝯtingẽti qñ ꝑdicatũ est accñs inseparabile. vt ois coꝛuus est niger: nullus coꝛuus ẽ niger. Sꝫ ille q̃ sunt de accñte sepabili pñt ambe esse: vt ois hõ ẽ alb⁹: nullus hõ est alb⁹. Lex siue nã subcõtrariarũ talis est ꝙ si vna ẽ falsa reliq̃ est ṽa τ nõ ecõtra. Possunt enim ambe eẽ simul ṽe i ꝯtingẽti mã. vt qdã hõ est alb⁹: quidã hõ nõ est albus. Unde lex subcõtrariarũ ꝯrio mõ se hꝫ legi ꝯtriaꝝ. Lex siue nã ꝯdictoꝛiarum talis est: ꝙ si vna est ṽa reliqua est falsa τ nõ ecõuerso. In nulla enim mã possunt esse simul ṽe aut false. vt si ista sit vera: ois hõ scire desiderat: tũc sua ꝯdictoꝛia erit falsa: quidã hõ nõ scire desider[illegible]. Lex siue nã subalternarũ talis est ꝙ si vlis sit vera sua ꝑticularis erit ṽa: τ nõ ecõuerso. Põt. n. particularis [illegible]e vera sua vniuersali existente falsa τ nõ [illegible]cõuerso. vt quidã hom[illegible] est albus: omnis hõ est alb⁹. Se[illegible] ꝑticularis est falsa vniue[illegible]lis erit falsa: [illegible] non econuerso.

¶ Notãdũ est ꝑ⁹ ꝙ iste terius lex nõ capit̃ ꝑ regula opatiões hũanas dirigẽte queadmodũ dicim⁹. Ligurg⁹ τ Solon leges dederũt athenieñb⁹ τ lacedemonijs. Sꝫ capit̃ ꝑ q̃dã ꝓprietate oppõnib⁹ ꝯueniẽte τ tantũ vꝫ sicut ꝓprietas vł nã: τ ꝑ⁹ de lege ꝯtriarũ determinãdũ ẽ. Que ẽ hec: ꝙ nulle ꝯrie pñt eẽ ṽe simul. Ubi aduerte ꝙ hoc aduerbiũ sił põt deteriare illud ṽbũ pñt: i talib⁹ due ꝯrie pñt sił eẽ ṽe: τ tũc vocat̃ simultas potẽtie: τ illa est ṽa: qꝛ sensus ẽ: due ꝯrie pñt sił eẽ ṽe. i. due ꝯrie simul hñt potẽtiam ad hoc ꝙ sint ṽe: τ hoc ẽ veꝝ. Uel illꝺ aduerbiũ simul põt deteriare illuꝫ terim ṽe: τ tũc est sensus due ꝯrie pñt esse ṽe simul ꝙ ṽitas vni⁹ est ṽitati alteri⁹ ꝑ codẽ instãti cõpolis. τ hoc ẽ fłm: τ vocat̃ po⁹ simultatis. Ex illo pꝫ hanc ꝯñam esse nullã due ꝯrie sił pñt esse ṽe. ergo due ꝯrie pñt eẽ ṽe simul τ eodẽ mõ dicat̃ de ista. due subcõtrarie pñt sił esse false. Probat̃ lex ꝯriaꝝ a posteriori: qꝛ a ꝑori est indemõstrabilis. Dico a posteriori: qꝛ ꝯdictorie nõ pñt eẽ ṽe nec false. sed ꝯrie pñt esse false. Propterea aliq̃s ambigeret: an possint esse ꝙ ꝙ ṽitas ꝯdictionis in ṽitate ꝯrietatis ꝯtineat̃. Et ad hoc oñdendũ duo supponũtur. ꝑmũ ẽ ꝙ vles iferũt suas ꝑticulares. Scðm est ex ṽo nõ sequit̃ falsũ. Istis duob⁹ suppositis arguit̃ ꝯclõ. nulle due ꝯrie sunt ṽe. ꝓbat̃: qꝛ gratia disciplĩne det triũculus oppo^m. s. due ꝯrie sũt vere: tũc vlis affirmatiua τ vlis negatiua sunt ṽe. Et vltra vles inferũt ꝑticulares ꝑ ꝑmã suppõnẽ. ergo ꝑticulares sũt ṽe ꝑ scðam suppõnẽꝫ: τ sic oẽs ꝓpõnes q̃drangulares sunt ṽe in quib⁹ icludunt̃ ꝯdictoꝛia ẽ ꝑ ꝯñs due ꝯdictorie sunt ṽe hoc ꝯñs est falsũ: ergo τ añs. Sed añs est hec ꝓpositio. due ꝯrie sunt ṽe. ergo illa ẽ falsa. due ꝯrie sunt ṽe: ergo sua ꝯdictoꝛia est ṽa que est hec. nulle ꝯrie sunt vere que est conclusio ꝓposita.

Unde ille ꝓpõnes dicunt̃ ꝑticipare legẽ ꝯtriarũ: τ nõ sunt ꝯrie de mõ enunciãdi que sic se hñt ꝙ nõ sunt vles: sed vtraq₃ terio ꝑticipant τ repugnat eis de foꝛa ꝙ sunt simul ṽe τ nõ sunt simul false: vt ṽbi eã quodlꝫ studium visitauit pictagoꝛas: nullũ studiũ visitauit pictagoꝛas que pñt esse false τ nõ pñt esse ṽe. qꝺ ꝓbat̃ sic: qꝛ da oppo^m: sunt ambe ṽe: ergo ista ẽ ṽa. aliqꝺ studiuꝫ visitauit picthagoꝛas q̃ sequit̃ ex affirmatiua τ añs est veꝝ ꝑ te: ergo τ ꝯñs τ sic dabis ꝯdictoꝛia vera. Hic dictũ ẽ de foꝛa: qꝛ iste ꝓpõnes hõ est aial: hõ nõ est aial nõ pñt eẽ ṽe: τ tñ nõ ꝑticipãt legẽ ꝯtriarũ τ causa est: qꝛ in siłi foꝛmabiles sunt due ṽe. s. aial est hõ: aial nõ est homo. Idẽ pꝫ de talib⁹. soꝛtes ois homo ẽ. soꝛtes nõ est hõ que ꝯriant̃ ꝺꝫ legẽ nullus hõ currit. τ iste hõ currit. soꝛte demõstrato: qꝛ solo platone currẽte τ soꝛte qeiscẽte vlis negatiua ẽ falsa. τ singularis affirmatiua: sed iste nullã legem ꝑticipãt. quilibet hõ currit. τ iste hõ nõ currit. soꝛte demonstrato: qꝛ si quilibet hõ currat cũ soꝛte moꝛtuo vtraq₃ est vera τ facile vtraq₃ ẽ falsa. Idem est de istis. cuiuslibet hominis oculus est dexter: τ nullius hominis oculus est dexter.

Lex subcõtrariarũ est: ꝙ nunq̃ subcõtrarie sunt simul false: qꝛ cum duabus suppositionib⁹ premissis in lege contrariarum potes cum opposito huius conclusionis inferre contradictoꝛia falsa.

Lex contradictoꝛiarum est. ꝙ neq₃ possunt esse vere neq₃ possunt esse false.

Lex subalternaꝝ ẽ ꝙ vlis est illatiua ꝑticularis: q̃re iste nõ subalternant̃ cuiuslꝫ hois asinus nõ est asin⁹: τ alicui⁹ hois asin⁹ nõ ẽ asin⁹: qꝛ arguit̃ suppõne ꝯfusa tñ ad deteriataꝫ respectu multitudinis: sꝫ opꝫ hãc inferre hois a asin⁹ nõ ẽ asin⁹. Ex dictis pꝫ has esse subalternas. nullus hõ currit. τ iste hõ nõ currit. demõstrato soꝛte: sed iste nõ sunt subalterne. nullus hõ currit: τ soꝛtes nõ currit. qꝛ nõ ꝑticipãt vtraq₃ terio. Et dat̃ instãtia in simili foꝛma. nullus hõ currit. ergo bꝛunellus nõ currit. Nec iste sũt subalterne. ois hõ currit: τ iste homo currit qꝛ vlis nõ infert illã singularẽ. Eodẽ mõ pꝫ has esse subcõtrarias de lege saltẽ soꝛtes aial est: soꝛtes aial non est.

ꝓbatur

Lex ꝯtriarum a posteriori ꝓbat̃

Probatio ꝯclusionis

Lex capit̃ hꝛ ꝑ ꝓprietate oppõnibus ꝯueniente

Aduerbiuꝫ sił dupliciẽ põt determinare

De lege subcõtrariarum

De lege subalternarum

pbaẗ. Sūt simĺ ve ꝛ repugnat eis falsitas de foꝛa.qꝫ pbaẗ. ꝺa oppoᵗᵐ:sunt simul false: ꝛ sic arguo. Bñ sequiẗ. soꝛtes oīe aial est:ꝛ soꝛtes aial nō est: gᵒ soꝛtes animal est. ꝛ soꝛtes aial nō est. ꝯñs est falsuꝫ per aduersariū. ergo ꝛ añs: ꝛ sic ꝯdictoꝛia stabūt simul falsa. ꝛ ꝯña pbaẗ:qꝛ vna ps añtis infert aliam partez cōsequentis. ꝛ altera alteram. ergo totale añs infert cōsequēs. Idem dicit Georgius in ꝯdictoꝛijs ꝙ iste participāt legē ꝯdictoꝛiarū hō currit. ꝛ idem hō nō currit.cum eis de foꝛma repugnat ṽitas ꝛ falsitas.

Georgius

Opposit pdicatis

Cōtra qꝫ arguiẗ sic. Dabiles sunt ṽe in simili foꝛma.ergo nō pticipāt legē ꝯdictoꝛiarū:cōsequētia est nota:qꝛ lex opponēdi dꝫ esse foꝛmalis:ꝛ añs patet. iste sunt simul ṽe. deᵘˢ est pater:ꝛ idē deus nō ē pater. ꝛ sunt in simili foꝛma:igiẗ. qꝺ sunt in sili foꝛma notuꝫ est. ṽitas affirmatiue pꝫ. s. deᵘˢ est pater. ꝛ ṽitas negatiue pꝫ etiā:qꝛ sensus ē. idem deᵘˢ qui est pater nō ē pater: ꝛ hoc ē verū vt declarabiẗ in syllis. ibi an ex puris particularibᵘˢ aliqd sequaẗ syllogistice. Sed in creaturis nō ē possibile istare ꝙꝙ aliqui realizātes in naturis cōībus instare nitētur. Tūc queris qꝛ superiᵘˢ dictū ē ꝙ nō ē opus oppositione fm legē tm̄: sed oēs opposite de lege opponūtur de opposito mō enūciandi. Quō saluabunẗ iste subcōtrarie:soꝛtes aial ē: soꝛtes animal nō ē.cū non sint particulares.sed singulares. ¶ Rñdeẗ ꝙ sunt pticulares.i.nō tantū habētes de vlītate sicut de particularitate. similr̄ iste. nullus hō currit. ꝛ iste hō nō currit. sunt subalterne de mō enūciādi. Et si dicas neutra est pticularis:hoc negaẗ qꝛ pticulare includit insensibile qꝺ singularibᵘˢ cōuenit:ꝛ iste due. hō currit: ꝛ idē hō nō currit. sunt ṽtualiter singulares:nec daẗ instātia in simili foꝛma hic. deᵘˢ ē pater:ꝛ idē deᵘˢ non est pater:qꝛ nō est silis quātitas:qꝛ neutra istaꝝ est virtualiter singularis: qꝛ semp ego dico ꝙ terīus essentialis in diuinis nō ē singularizabilis: ꝛ ita in alijs dici pōt. Repio quēdā q dicit has eē sbcōtrarias. oīs hō aial ē omnis hō aial nō est. pbat:qꝛ aliq̄ oppositiōe: opponūtur ꝛ nō cōtrarie nec aliqua alia oppositiōe: subcōtrarie. ꝛ dicit. det sophista aliā oppositionem istud nihil valet: qꝛ in sili foꝛma dātur due false: qꝺ pbatur sic de istis. oīe animal ē hō:oīe animal hō nō est. posito ꝙ sit solus vnᵘˢ hō cuꝫ brutis. iam affirmatiua ē falsa:ꝛ falsitas negatiue patet p eius ꝯdictoꝛiā que est hec. aliqꝺ animal oīs hō est:que ē vera in illo casu. Et ex illo sequiẗ ꝙ iste nullā legē seruant. a animal oīs hō ē:ꝛ a aial nō est hō. qꝛ equiualēt pꝛimis. similr̄ iste nullā legem seruāt hō omne aial est: homo nō ē aial. qꝛ danẗ due false vt patet de istis. Et in simili foꝛma due ṽe. aial oīs homo est: aial nō est homo:posito ꝙ sit vnᵘˢ hō in mūdo cū brutis. Et ex illo sequiẗ ꝙ iste nullā legē seruāt. oīs homo ē b currens:oīs hō b currēs nō est. qꝛ dātur due vere: ꝛ sic eis deficit lex cōtrariaꝝ ꝛ danẗ due false: ꝛ p ꝯñs eis deest lex subcōtrariaꝝ. ꝛ ex illo sequiẗ destructio legis cōtradictoꝛiaꝝ. ꝙ nō subalternanẗ notum est. Ex his oībᵘˢ pꝫ ꝙ iste nō habēt legē ꝯtrariarum. oīs hō currit: ꝛ nullū risibile currit. nec iste legē ꝯdictoꝛiaruꝫ. oīs hō currit: ꝛ aliqꝺ rōnale nō currit. Rō ē:qꝛ i sili foꝛa sp danẗ due ṽe. iste sūt eiusdē foꝛe cū duabᵘˢ pꝛimis. oīs hō currit:nullᵘˢ aīnᵘˢ currit: ꝛ iste sūt eiusdē foꝛe cū duabᵘˢ scdīs. oīs hō currit:aliqs hōs ñ currit

Notabile

Sed hic notādū est ꝙ nō opoꝛtet ppōnes oppositas cōponi ex extremis oīno sinonimis: imo iste ꝯdicūt. qlibet hō currit: aliqs hō nō currit. ꝛ tñ sbm scdē est hoc totū aliquis hō: sbm pme ē iste terminᵘˢ homo. iste cōtradicūt. iste homo currit: ille homo nō currit eodē demōstrato. sꝫ iste nō ꝯdicūt. iste homo currit:robertᵘˢ nō currit. per pnomē demōstrādo robertū:qꝛ solum māliter repugnāt. imo qꝺ foꝛtius est dico istas ꝯdicere. oīs hō ē omnis hō: hō non oīs homo ē. ratio est:qꝛ foꝛmalr̄ repugnāt quo ad esse veꝝ:ꝛ quo ad esse falsuꝫ. ꝛ qlibet terminᵘˢ simplex vnius est sinonimᵘˢ cuꝫ alio simplici alteriᵘˢ ex q̄ (si veꝝ sit) infero ꝙ due ppōnes de inesse ꝯdicunt:tñ pdicatum vniᵘˢ nō supponit:alteriᵘˢ ṽo supponit. patet de istis datis. Scdo infero ꝙ vltra casus tactos in oppositionibᵘˢ ꝙ due ppositiones ꝯtradicūt cōposite omnino ex extremis cōībus:ꝛ tñ neutrius pdicatuꝫ distribuiẗ. patet de istis ppositis. pdicatum huiᵘˢ. oīs homo est oīs hō stat cōfuse tm̄. nō dico supponit cōfuse:ꝛ pdicatū secūde stat determiate ꝛ nō distribuiẗ in oꝛdine ad illā totalē ppōsitionē:imo nullo modo distribuitur. hoc patet tenēdo ꝙ pars ppōnis nō est ppositio. Tertio infero ꝙ nō oēs ppositiones opposite sunt in eadē mā. hoc pbaẗ: qꝛ ista. omnis homo est oīs homo. fm Aristo. ē in materia remota: ꝛ sua cōtradictoꝛia quā dedimᵘˢ ē in materia naturali. nec nobis repugnamᵘˢ in materijs quādo dixīmᵘˢ oēs propositiōes oppositas esse in eadē materia: qꝛ hoc intelligēdū est quādo sunt eadē extrema: aľs nō opoꝛtet qꝫ declaraẗ in alijs nulle aie causabiles possunt esse causate:ꝛ oēs aie causabiles pñt esse causate:capiendo oēs collectiue. ista est in mā remota. oēs anime causabiles sunt causabiles. ꝛ ista est in mā nāli. nulle aie causabiles sunt cābiles: ꝛ tñ satis bene ꝯrianẗ. totū fundamētū ē facile visa foꝛmali equalētia istaꝝ. oīs hō est oīs hō:ꝛ oīs hō hō est. vbi nō est possibile instare in sili foꝛa. de istis marcᵘˢ oꝛat: tulliᵘˢ nō oꝛat: dī ꝙ realiter ꝯdicūt ꝛ de lege ꝛ de mō enūciandi. rō est:qꝛ alioqn essent due mētales ꝯdicētes quaꝝ ppōnes subordinate non ꝯdicerēt qꝺ icōueniēs reputo. Sed p dicto Aristo. in diffōne elenchi ꝯdictio est nō nominis tm̄ nec rei tm̄ nec sinonimi de sinonimo.

Oēs ppositōes opposite sūt in eadē materia

Notabile

Duplex oppositio clara ꝛ occlta

Regule ꝯñtiales q̄ sequūtur ex regula data

Notandum est ꝙ duplex est oppositio. Quedam est clara ꝛ manifesta. alia occulta. tūc diciẗ ꝙ iste ppositiones. oīs mucro est acutus:ensis nō est acutus. nō cōtradicūt contradictione manifesta eo ꝙ voces non sunt siles. Ex istis legibᵘˢ aliq̄ regule ꝯñtiales sequiẗ. Quarū pꝛima est. hec ppō est vera ꝛ habet ꝯriam:ergo sua ꝯria est falsa. ꝛ opus est ꝯstātia in añte:qꝛ hec ꝯña est nulla. hec ppositio est vera demōstrādo istam. quilibet homo est aial:ergo sua ꝯria est falsa:qꝛ posito ꝙ vlis negatiua non sit in rerū nā: ita est sicut sigṫur p añs ꝛ oppositū ꝯñtis, sed ista ꝯña est bona.vna contra-

stribuat subiectus ƺdictorie incõplete pticularizabit. τ in illo sensu hec est falsa. essentia diuina nõ est pr.

Tertio arguit

Tertio arguit iste ƺdicūt. oĩs res q̃ ē hec essentia diuina est pr: τ nulla res que ē hec essentia diuina est pater τ sunt simul false: g° due ƺdictorie sūt simul false. ɔña tȝ cum minore: τ pbat maior: qꝛ sunt due singulares opposite q̃litatis: ceteris ptuatis reqsitis ad bonā ƺdictionē g° ƺdicūt. Quod sint singulares pbat sic. qꝛ ē terius discret° addit° in recto terio cõi: g° totuȝ aggregatū est terius discret°: qꝛ nõ aliť hec ē singularis. oĩs res q̃ ē hoc lignū currit.

Rñdet

Rñdet negãdo φ ppões pposite ƺdicunt imo realr ƺriant. τ nego φ ibi addat termin° singularis: qꝛ hec essentia diuia ē terius cõis nõ singularizabilis: τ sic iste ppões date veraciter ƺriantur. Hec de terminis diuinis crude sint dicta vsq ad syllogismos.

Oppõit

Quarto arguit. iste ƺdicūt oĩs ppõ vlis affirmatiua ē falsa: τ aliq̃ ppõ vlis affirmatiua nõ ē falsa: τ sūt simul false posito φ iter vles affirmatiuas sit ista vlis affirmatiua cū hac oĩs hõ ē asin°: iā affirmatiua ē falsa. qđ pbo: qꝛ ds ei° oppo ē va: ergo ita ē sicut ipsa sigt: sȝ ipsa sigt φ oĩs vlis affirmatiua ē falsa: τ ita ē p te cū ipsa sit vlis affirmatiua. ɔñs ē eā eē falsam τ pticularis ē falsa qđ sigt φ aliq̃ vlis affirmatiua nõ ē falsa τ nõ ē ita ergo ipsa est falsa.

Rñdet

Rñdet ƺcedēdo φ ƺdicāt τ φ sint simul false affirmatiua: qꝛ se falsificat. nec sequit. ita est in re sicut ipsa sigt. ergo ipsa ē va. sed opȝ addere in antecedēte τ nõ se falsificat τ pticularis negatiua ē falsa: qꝛ sigt aliť esse q̃ ē. τ qñ dico sine restrictiõe ex hanc mām φ nunq̃ contradictoria sunt falsa: insolubilia semp excipio: qꝛ opȝ pcedere fm materiā subiectaȝ.

Oppõit

Cõtra hoc arguit sic. Ex ista solõne sequit φ iste nõ pticipãt legem ƺdictoriaruȝ. oĩs mulier alba currit: aliq̃ mulier alba nõ currit: ɔñs ē ƺ dicta: ergo τ añs. ɔña pbat: qꝛ in sili forma dantur due false.

Rñdet

Rñdet negãdo φ ille ppões pposite nõ pticipãt legē ƺdictoriarū τ ƺcedit φ in sili forma dat in stãtia vl dari põt τ qñ infert: ergo ille nõ pticipãt legem ƺdictoriaꝝ negãda est ɔña: qꝛ qñ dr ƺdictorijs formalr repugnat falsitas. hoc sic itelligit. nõ sūt dde ppões in sili forā nõ isolubiles simul false τ eodē mõ dicat i sbcõtrarijs vt pȝ de istis aliq̃ ppõ pticularis affirmatiua ē falsa: aliq̃ ppõ pticularis affirmatiua nõ est falsa casu q̃ ille due sole sūt simul false: affirmatiua qꝛ se falsificat. negatiua: qꝛ sigt aliter eē q̃ est. Sed de his oĩbus remitto ad insolubilia.

Oppõit

Quinto arguit. iste sūt subcõtrarie hõ ē hõ: τ hõ nõ ē hõ: τ tñ eis ƺuenit lex ƺdictoriaꝝ: g° lex illa ē male posita. φ sint subcontrarie pȝ: qꝛ due indefinite: vna affirmatiua τ alia negatiua ceteris ptuatis ad subcõtrarietatē φ pticipãt legē ƺdictoriaꝝ pbat: repugnat eis vitas forāľr sil'r τ falsitas: sūt cathegorice vtroq terio pticipãte: g° hñt legeȝ ƺdictoriaꝝ. φ repugnet eis vitas pbat. sequit forāľr hõ ē hõ. g° oĩs hõ ē hõ pticularis τ vlis in mā nālī. nec istas i sili. aĩal ē hõ ergo oē aĩal ē hõ: qꝛ ptes sūt teri sinonimi i vna q̃ i alia. τ sic si ista simul stãt. hõ nõ est hõ: τ hõ ē hõ. ista simul stabūt oĩs hõ est hõ: τ hõ nõ est hõ q̃ realr ƺdicūt. Et ex illo pbat φ eis formaliter repugnat falsitas.

Rñdet

Rñdet φ iste ppões legē cõtradictoriarū seruãt vt bene pbat argumētum: qꝛ iste gratia forme equiualēt. hõ nõ est hõ τ oĩs hõ nõ est hõ: homo est hõ: τ oĩs hõ est hõ. τ ita qñcunq pdicat sinonimū de sinonimo currēs est currēs: ergo quodlibet currēs ē currēs. sed iste nõ equalent.

Instat

a hõ non est hõ: τ oĩs hõ nõ est homo. sed iste formalr equalēt. a albū est albū. τ omē albū est albū. sed tūc queris quõ possum° saluare φ cõtradictorie quo ad legē tñ cõtradicunt de opposito mõ enunciãdi viso φ in istis nõ est tãtuȝ de vniuersalitate quãtū de pticularitate.

Rñdet

Rñdet φ facile ē hoc saluare. dico φ iste cõtradicūt de mõ enunciãdi τ tãtuȝ habēt de vniuersalitate quãtuȝ de pticularitate: qꝛ vn° termin° sinonimus ē pticularizat°: τ alter distribut°. τ tres termini sinonimi reputant p eodē. Sȝ dicit φ lȝ iste formaliter ƺdicãt nõ tñ gra forme acceptionis terioꝝ: qꝛ in sili acceptiõe terioꝝ dabo duas vas. s. aĩal non est hõ τ animal est homo: hic est similis acceptio terminorū: qꝛ est vn° terius distribut° τ plures nõ distributi.

Oppõit

Cõtra hoc arguit sic. Uel silis acceptio terminoꝝ psupponit similē formã vel nõ. Si pmū nõ stas in simili acceptiõe terminoꝝ. Si secunduȝ: ergo ille due nõ subcõtrariant. aĩal est currēs τ animal nõ est currēs. qꝛ in simili acceptiõe terminorū dabo duas falsas has scȝ. lignū ē lapis τ hõ nõ est animal. iste sūt simul false τ nescio dare cām q̃re nõ est silis acceptio terminoꝝ nisi qꝛ nõ est similis forã.

Rñdet

¶ Ad hec argumētū rñdet φ similis acceptio terminoꝝ nõ psupponit oĩno similē formã sed psupponit similē formã q̃ ad q̃litatē τ q̃titatē τ quo ad oĩa alia dēpta sinonimitate intrinseca i eadē ppositione. Hoc declarat captis istis duab° hõ est hõ: τ hõ nõ est hõ. sic insto in simili acceptiõe terminoꝝ aĩal est hõ: aĩal nõ est hõ: que sunt simul ve. iste sūt eiusdē acceptiõis terminoꝝ cū alijs duab°: qꝛ est eadē q̃litas eadē quãtitas τ pticipãt in extremis. quēadmodū iste hõ est hõ: hõ nõ est hõ. Sed iste due intrinsece cõicãt in extremis: qꝛ oĩa extrema sūt sinonima: τ hoc dempto cetera sūt paria: q̃re iste equ° est lapis τ hõ nõ est aĩal nõ sūt in sili acceptione terminoꝝ: lȝ sit eadē q̃litas τ quãtitas. τ cā est: qꝛ iste nõ cõicant in extremis qđ requirit: qꝛ nõ oĩa sunt paria dēpta sinonimitate intrinseca. Et eodē mõ hic. hõ est hõ: τ isti hoĩes sūt omnes hoĩes: ergo iste homo est homo vl iste hõ est homo: τ sic de singulis. formalr sequit sed non gra forme acceptionis terminoꝝ: qꝛ hic est silis acceptio. aĩal est hõ: qꝛ oĩa cetera sunt paria dēpta sinonimitate intrinseca. cetera inq̃ reqsita ad similem formaȝ.

Sexto oppõit

Sexto arguit partim extra ppositū. Iste cõtradicunt. fortes satisfecit pro figura fortes nõ satisfecit pro figura: casu q̃ idē duoden° ponat in viginti locis τ fortes teneat dare dimidiū scutū τ det istū duodenū positū in viginti locis imo vigesies successiue semp duodeno reseruato in eadē datione apud regētē. Tunc sic arguo. ista est va. fortes

satisfecit pro figura: qr solū debebat dimidiū scutū et dedit viginti duodenos in valore: qr vnus duodenus in duobus locis valet duos duodenos: qr ponat parisius et rome. parisius valebit duodenum: et rome valebit duodenū: ergo in duobus locis valebit duos duodenos. et p ↄsequēs in tribus locis tres duodenos: et sic fm multitudinē locoꝝ crescit valor in duodeno: ergo sortes satisfecit pro figura in casu. negatiuā pbo sortes debebat ad minus decem et sempē duodenos: et dedit precise vnum: ergo non satisfecit: et sic vtraqȝ pars est vera: qȝ contradicant non est questio.

Rñdet

Respondetur negādo qȝ sint simul vere imo negatiua ē falsa. Et quādo arguit sortes nō dedit nisi vnū duodenū: distinguo. vel in forma et sic ego cōcedo: vel in valore et sic nego. Ille positus in viginti locis valet viginti duodenos. et si sortes auferret vnū duodenū a regente adhuc manet satisfactio apud regētē et totum qd sortes dedit ē ablatū. sed tunc ablatū nō includit negationē. Ex omnibus legibus repeto qȝ due ppōnes opponunt que nō cōponunt ex silibus extremis: hoc patet hic. Tullius orat marcus nō orat. iste hō currit: iste homo nō currit: codē demōstrato. nullus hō mouet: aliqs homo mouet. vbi subiectū secūde est hoc cōplexū aliquis homo. et hec vbi videt magis extraneū. ois homo est ois homo et homo nō ois hō est. Sȝ iste nō opponunt aliquis homo currit et nullus homo albus currit: qr formaliter possunt esse vere.

¶ Sequitur de conuersionibus.

Item ppositionū cathegoricarum vtroqȝ termino pticipātiū ordine ecōuerso triplex est cōuersio. s. simplex: per accidēs: et per cōtrapositionē. Cōuersio simplex est quādo fit de subiecto pdicatū et de pdicato subiectū manēte eadē qlitate et quantitate. Et hoc mō cōuertit vniuersalis negatiua i seipsaȝ et pticularis affirmatiua in seipsaȝ. vt nullus hō ē lapis: ergo nullus lapis ē hō. qdā hō est aial: ergo quoddā animal est hō. Cōuersio per accidēs est facere de subiecto pdicatū et de pdicato subiectū manēte eadē qualitate sȝ mutata quātitate. Et hoc mō cōuertit vniuersalis affirmatiua in pticularē affirmatiuaȝ: vt ois hō est aial: ergo quoddaȝ aial est hō. Et vlis negatiua in pticularē negatiuā: vt nullus homo est lapis ergo quidaȝ lapis nō est homo.

Notabile pmū Cōuenientia cōuertibilitas et cōuersio quomodo dfūt

¶ Notandū ē pmo qȝ isti tres termini differūt: conuertētia: ↄuertibilitas: et ↄuersio. Cōuertētia attribuitur relatiuo et correlatiuo. Cōuertibilitas nihil aliud ē qȝ termini sic se hūtes qȝ vnus illoꝝ nō pōt de aliquo verificari qn alter eoꝝ de eodē verificet. esto qȝ eoꝝ significata essent: nec aliqd pōt de vno negari qn de eodē neget. quare animal et hō nō sunt termini conuertibiles: esto qȝ nulla aialia essent in mūdo nisi homines: nec chimera et hō existēs asinus qȝ qȝ isti termini sic se habēt qȝ nihil pōt affirmari de vno quin de eodē affirmet. Et si eoꝝ sigta forēt oppositum cōtingeret. vt negatiue pter hec cōplexa: hois asinus et asinus hois. de quibus dictū est in oppositionibus. Cōuersio attribuit ppōnibus. Unde iste terius cōuersio est terminus cōnotatiuus pro conuersa ↄuertēte: et nota illationis supponēs cōnotādo qȝ de subiecto ↄuerse fit pͣtum ↄuertētis: et de predicato cōuerse subiectum ↄuertētis. Et capit secūde intētionaliter instar ↄuersionis ciuiliter dicte: qr quēadmodū si pars inferior lapidis fit supior et ecōuerso. ita in cōuersione logicali qd pcedit in ↄuersa sequit in cōuertēte. vnde cōuersa vocat añs: puta ppositio que ↄuertit. et consequēs vocat cōuertens et cōiunctio nota illationis appellatur. hoc est signū inferēdi. hoc patet: qr illatio ē verbale deductū de infero. Ex isto sequit qȝ stat conuersam et cōuertentē esse ppositiones falsas et cōuersionē esse necessariaȝ: interdū ppositionē necessariā: interdū cōsequētiam necessariā solū et nō ppositionē necessariā. Primū patet cōuertēdo per notā ↄditionalē: qr hec est bona ↄuersio. si homo ē asinus: asinus est homo. vbi ↄsequētia ē necessaria et etiā ppositio: qr vt dicet in ypotheticis idē sufficit ad bonitatē cōsequētie in cōditionalibus: et ad vitatē ppositiōis in rationalibus aliud reqrit vt postea dicet. Sed quādo dicimus ois cōuersio est necessaria subintelligat ↄña et nō ppō. et sic ois ↄuersio est necessaria vel impossibilis et nulla ↄtingēs: lȝ ↄuersa et ↄuertens sint ↄtingentes: vt hō currit: ergo currēs est homo. illa ↄuersio signat ↄña totali qȝ currēs est hō. sequit ex ista homo currit: hoc est qȝ habitudo ē necīa: et hoc ē veruȝ. Forte dicis he ptes sunt cōtingētes demōstrādo ↄuersaȝ et ↄuertētē: et he ptes sunt cōuersio simplex: ergo conuersio simplex est ↄtingēs. Hoc argumentum peccat in maior qr minor est falsa. sed ista ē ita ↄuersa ↄuertēs et nota illationis sunt ↄuersio simplex. Scdo argumētū peccat in forma: qr male cōcluditur debes sic ↄcludere ↄuersio simplex est partes contingentes.

Conuersio attribuit ppositionibus

Notandū est 2o qȝ duplex ē ↄuersio. Que ddā pprie dicta qn de subiecto cōuerse fit pͣtum ↄuertētis: et de pͣto ↄuerse fit subiectū ↄuertētis nihil addēdo vel remouendo: hoc ē fm se vel suū sinonimū. Alia ē cōuersio iproprie dicta qn de extremo fit extremū cū additione vel substractione. Exēplū. vt nullum aial ē ois hō. non bn sic ↄuertitur. nullus ois hō est aial. qr illa ē impropria. nec in istā. nullus homo ē aial. qr illa est falsa: et qn esset vera esset cōuersio impropie dicta: sed in hāc cōuertitur. nullū ens ois hō est aial. in qua transcendēs ē pars subiecti cōuertētis: et tn nō erat pars pdicati in cōuersa sic cōuer dicit. ¶ Et aduertēdū ē qȝ in omni cōuersione opȝ terminos vniformiter sumi. defectu cuius hec cōuersio est nulla. nulla essentia diuina est generās. capiēdo gñans adiectiue habēs pro sustēto tiuo essentia diuina: ergo nullū gñans est essentia diuina: qr añs est catholicū: et ↄñs hereticū. et totus error eo ↄuenit: qr gñans diffoɼmiter capit in cōuersa et in

Notabile scdm Cōuersio ppe dicta et ↄuersio improp e dicta

In omni ↄuersione opȝ terminos vniformiter sumi

⁊ in cõuertẽte. Unde hec propositio est distinguẽda nulla essentia diuina est generãs. qꝛ vel generãs capitur substãtiue vel adiectiue habẽs transcẽdẽs ꝓ substãtiuo quod idẽ est: ⁊ tũc illa ẽ falsa: ⁊ sensus ẽ. nulla essentia diuina ẽ res generãs qui falsus ẽ: imo aliq̃ essentia diuina: puta pater ẽ res generãs. Sed si generãs habeat pro substãtiuo istũ terminũ essentia diuina: tũc predicatũ nõ supponit: qꝛ de nullo verũ ẽ dicere. hoc ẽ essentia diuina generãs. qꝛ essentia diuina nec generat nec generat̃. Eodẽ mõ dicat̃ de ista. generãs est essentia diuina: ergo essentia diuina est generãs. tenẽdo generãs substãtiue in cõuertente sicut in cõuersa. cõsequẽtia est optima: nec est maior difficultas in istis ꝙ̃ in alijs. Et eodẽ modo dicatur. iste monachus est alb⁹: ergo album est iste monachus. qꝛ si esset vnus ethiops albus monachus cõuersa est vera si alb⁹ habeat pro substãtiuo monachus. ⁊ consequens est falsũ. qꝛ nulla res alba est iste monach⁹. Eodem modo hic dicat̃. exercitus est rotũdus: ergo rotundũ est exercitus. qꝛ si sit exercitus hominũ circulariter existẽs antecedẽs conceditur: posito ꝙ predicatũ subiectũ pro substantiuo obtineat: ⁊ ita in talibus dicatur. Et hic. qđ calefit velociter est currẽs: ergo currẽs velociter calefit. qꝛ si vnũ mobile tarde currẽs velociter calefiẽs moueat̃ cõuersa est vera ⁊ cõuertẽs falsa: posito ꝙ velociter determinet illũ terminum currẽs in cõuertẽte: ⁊ illũ terminũ calefiens in conuersa. propterea oportet ꝙ idem determinet.

Notabile tertiũ

Notandum est tertio ꝙ cõuersio est due propositiões cathegorice ⁊ copula vtroqꝫ termino participãte ordine econuerso vnius ad aliam formalis cõsequẽtia. Et duplex ẽ. conuersio. ¶ Quedã est simplex ⁊ diffinitur sicut cõuersio in cõmuni interserẽdo istos duos terminos manẽte eadem qualitate ⁊ quãtitate. ¶ Alia ẽ conuersio per accidẽs ⁊ diffinitur sicut ꝯuersio in cõmuni imposita ista particula variata quãtitate. Primo modo cõuertuntur vniuersalis negatiua ⁊ particularis affirmatiua dicit littera. Secũdo modo cõuertunt̃ vniuersalis affirmatiua ⁊ vniuersalis negatiua.

Duplex ꝯuersio. Simplex ⁊ p accidens. Oppõit ꝑdictus

Cõtra istas diffĩões arguit̃ sic. Hec ẽ vlis negatiua ois hõ aial nõ est. ⁊ tñ nõ ꝯuertit̃ simplr: g⁹ nõ q̃libet vlis negatiua simplr ꝯuertitur. cõceditur conclusio: qꝛ nõ est cõtra litterã Petri hyspani. qꝛ nõ licet quãlibet vniuersalem negatiuã sic posse cõuerti. Sed dicit̃ ꝙ quelibet vniuersalis negatiua de ꝑdicato distributo est sic cõuertibilis cõuersione impropꝛie dicta vel ꝓpꝛie dicta: imo artificiose cõuersione ꝓpꝛie dicta. Et tũc quãdo petis cõuertentẽ istius. nullus hõ est omnis hõ. dico ꝙ ẽ hec. non ois homo nõnullus homo est. q̃re omnis homo nõ põt limitari pro subiecto quẽadmodũ erat ꝑdicatum in alia. Ex illo patet multas ꝯditiones Georgij superuacaneas ⁊ aliq̃s falsas. Primo dicit istam nõ posse ꝯuerti simplr. nullus panis ẽ in furno. hoc nihil ẽ dictu: imo põt ꝯuerti conuersione ꝓpꝛie dicta simplr bñ capiẽdo extrema. Scđo ista. nullus hõ ẽ sortes: non põt ꝯuerti simplr conuersione impropꝛie dicta.

Rñdet. Georgius

cuius oppositũ dicit. sed põtest cõuerti per accidẽs conuersione propꝛie dicta ⁊ conuersione impropꝛie dicta. Exemplũ primi. nullus homo est sortes: ergo sortes nullus homo est. Exemplũ secundi. nihil qđ est sortes aliquis homo est. de supfluitate cõditionum patet aduertẽti ad euitãdã prolixitatẽ nõ repeto vbi dicit istam nõ posse cõuerti simpliciter. omne animal homo nõ est. qꝛ est de modo loquẽdi inconsueto. ⁊ istam. nullus homo est sortes. quia ꝑdicatum nõ est terminus cõmunis etiã de modo loquẽdi incõsueto nihil facit. qđ probatur. omnis homo omne animal nõ est. potest cõuerti simpliciter sicut ista. ois hõ nõ est aial. Propositiones etiã de terijs ampliatiuis põt etiã ꝯuerti cõuersione ꝓpꝛie dicta vt postea patebit.

Oppõit scđo

Secundo arguitur. Uniuersalis affirmatiua potest cõuerti simpliciter: ergo Petrus hyspanus nõ debebat solũ loqui de vniuersali negatiua ⁊ particulari affirmatiua. añs patet: sequitur formaliter. oẽ currens est currens: ergo oẽ currens est currens. faciẽdo de ꝑdicato ꝯuerse subiectũ cõuertentis. Forte dicis ꝙ formaliter sequitur: ⁊ ita quandocunqꝫ predicatur sinonimum de sinonimo: sed nõ gratia forme acceptionis terminorum.

Instat

Contra hoc arguit̃ sic. bene sequit̃ omnis hõ omne animal est: ergo oẽ animal omnis homo est. gratia forme acceptiõis terminorũ: ⁊ tamẽ illa est vniuersalis affirmatiua: igit̃. ¶ Rñdetur concedẽdo ꝙ vniuersalis affirmatiua cõuertitur simpliciter: nec hoc est contra Petrum hyspanum: qꝛ nõ dicit tñ vniuersalis negatiua ⁊ particularis affirmatiua: motus erat dicere vniuersalis negatiua ⁊ nõ vniuersalis affirmatiua: qꝛ regulariter predicatum vniuersalis affirmatiue stat cõfuse tñ: ⁊ predicatum vniuersalis negatiue distribuitur: ⁊ predicatũ particularis stat determinate sicut subiectum: quare bene possunt conuerti simpliciter: quia termini eodẽ modo accipiũtur. Et propterea Paulus venetus vocat istam conuersionẽ simplicem. omnis homo est sortes: ergo sortes omnis homo est. Et potest dici ꝙ remanet quãtitas: ⁊ est similis acceptio terminorũ. Sꝫ quia magistri parisienses non solent sic legere hãc litterã: ⁊ difficultas est ad nomẽ subsequẽdo cõem modũ loquẽdi: quantitatẽ intelligam⁹ sicut in caplo de ꝓpositione. Ex isto pꝫ ꝙ aliqua singularis cõuertit̃ simpliciter: vt sortes est plato: ergo plato est sortes. ⁊ aliqua particularis negatiua cõuertitur simpliciter vt homo aial non est: ergo aial homo nõ est. ⁊ sic de omni gñe ꝓpositionũ cathegoricarũ aliq̃ ꝯuertuntur simplr. Eodẽ modo de omni gñe ꝓpõnum aliq̃ conuertuntur per accidens: vt omnis homo est sortes: ergo sortes omnis homo est: vel sortes est homo: qꝛ vtraqꝫ cõuersio est per accñs ⁊ bona. nullum aial ẽ sortes: ergo sortes nullũ aial est: vel sortes aial nõ est. homo est sortes: sortes est hõ. Tñ hõ est aial: ergo omne aial est hõ. vel simplr sic. ergo animal est homo. ⁊ ibi in conuersione simplici cõuersa ⁊ conuertens non equiualent: aial ois hõ est. sic conuertitur per accidens. ergo omnis homo est aial: qꝛ non

Rñdet. Aliqua singularis ꝓpõ cõuertit̃ simplr

inconueniens arguere a termino stante determinate ad ipm stantem cõfuse tm̃ respectu multitudinis. a hõ nõ est aial. sic ꝯuertit p accñs. oẽ aial hõ nõ est. hõ vterqꝫ istoꝝ ẽ. gº vterqꝫ istoꝝ ẽ hõ. vel simplr. alter istoꝝ est hõ. Forte dicis ꝙ qñ vlis affirmatiua ꝯuertit p accidẽs arguit a termino stãte ꝯfuse tm̃ ad ipm stantem determinate: vt vterqꝫ istoꝝ ẽ asinꝰ: ergo asinꝰ est alter istoꝝ. distinguit. vl deleta mltitudine: ⁊ sic ꝯcedit. vl remanẽte signo distributiuo: negat. sꝫ h est bona ꝯuersio p accñs. oĩe aial ẽ currẽs gº a currẽs oĩe aial ẽ. ⁊ hec. aial nõ est hõ: gº oĩs hõ aial nõ ẽ. vl oĩs hõ b animal nõ est. Et quãdo dr̃ ꝙ particularis negatiua nõ põt cõuerti simpliciter nec per accñs. hoc intelligitur oblatis terminis in cõi modo loquẽdi: qꝛ non sequit. animal non est homo: ergo hõ nõ ẽ aial.

Querũtur septem

Circa p̃dicta q̃ro aliq̃. ¶ Primũ q̃ro q̃o debẽt ppões ꝯuerti de terĩs ampliatiuis: gr̃a cuius q̃ro ꝯuertẽtẽ istiꝰ. pastilli comesti sũt comedẽdi. Scdo q̃rit de ꝯuertẽte istiꝰ nullũ a ẽ p̃tũ: posito ꝙ a nõ sit p̃tm̃ alicuꝰ ppõnis. Tertio q̃ro ꝯuertẽtem istiꝰ. plures sũt nõ videntes q̃ꝫ videntes. Quarto q̃ro ꝯuertẽtes istaꝝ. oĩs hõ p̃ter sortẽ currit: qlibet hõ habẽs equũ equitat illũ. Quinto q̃ro ꝯuertẽtẽ istiꝰ. ego sũ ioãnes. Sexto posito ꝙ a pte sbi significet hoĩem: ⁊ a pte p̃dicati asinum: q̃ro ꝯuertentẽ istius. a ẽ risibile. Septimo q̃ro ꝯuertẽtẽ istius. marcus ⁊ tullius sũt. ⁊ istius. ꝯuertẽs huius ꝯuersionis est falsum.

Rñdet ad pm̃ q̃situm

Ad pm̃ de terĩs ampliationis dr̃ duabus regulis p̃suppositis. Quaꝝ pꝛ est arguẽdo a maiꝰ amplo ad minꝰ amplũ: vl ad nõ amplũ sine distributione ampli nõ vꝫ argm̃. rõ ẽ: qꝛ maiꝰ amplũ ẽ supius ad minꝰ amplũ. mõ argm̃ nõ vꝫ a supiori ad inferius sine distributiõe: q̃re ista ꝯuersio ẽ nulla. pastilli sũt comedẽdi: gº pastilli comedẽdi sũt pastilli: qꝛ pastilli ĩ ꝯuersa p pastill q sũt vl erũt suppõit: ⁊ ĩ ꝯuertẽte p pastillis q sũt. 2ª rl̃a arguẽdo a nõ ãplo ad ãplũ vl a minꝰ ãplo ad maiꝰ ãplũ sine distributiõe vꝫ argm̃. vt bñ seqt. pastilli sũt comesti gº pastilli comesti sũt vl fuerũt pastilli. Et h intellige ceteris paribꝰ. q̃re ista ꝯña nihil vꝫ pastillꝰ ẽ: gº pastillꝰ fuit. q̃ꝫ q̃ꝫ sbm ꝯñtis ampliet. ⁊ rõ ẽ: qꝛ p̃tm̃ nõ stat vniformiter. sꝫ ista est bona. pastillus ẽ: gº pastillus ẽ vl fuit. vbi ẽt p̃tum stat ãple. iste due multũ dĩnt. pastillus fuit: ⁊ pastillus ẽ vl fuit. qꝛ p̃tum ampliat in 2ª ⁊ nõ in pª. Istis suppositis pñt ppões de terĩs ãpliatiuis facile ꝯuerti. exẽpli gr̃a. pastillus antixp̃i ẽ pastillus comedẽdꝰ. sic ꝯuertit. gº pastillus comedẽdus est vl erit pastillus antixp̃i. vbi pastillus comedẽdus ãpliat ĩ ꝯuertẽte ⁊ nõ ĩ ꝯuersa. nec hoc icõuenit: vt pꝫ p scdam regulã. vl põt sic ꝯuerti: gº pastillus q ẽ comedẽdus ẽ vl erit pastillus antixp̃i. ⁊ addit q ẽ ad denotãdũ ꝙ pastillus comedẽdus debebit vniformiter stare ĩ cõuertẽte ⁊ ĩ ꝯuersa: ⁊ pastillus antixp̃i stat in ordĩe ad distinctionẽ copulaꝝ: vterqꝫ istoꝝ modoꝝ sufficit. pastilli comesti sũt comedẽdi: gº pastilli comedẽdi sũt vl erũt pastilli comesti. hoĩes occisi sũt occidẽdi: gº hoĩes occidẽdi sũt vel erũt occisi. cãdela lucẽs ẽ extincta: gº cãdela extincta ẽ vl fuit cãdela lucẽs. adã ẽ mortuꝰ: gº adã mortuꝰ ẽ vl fuit adã: vl adã mortuus q est: ẽ vl fuit adã. ⁊ q ẽ nõ ponit tanq̃ ps extremi: sed ad limitãdos termios vniformiter accipiet sp ẽ ꝯuersio pp̃te dicta: qꝛ de p̃cisis extremis ꝯuerse conuertẽtis extrema resultãt. Adã ẽ pꝛ antixp̃o: ergo. pꝛ antixp̃o q est vl erit ẽ vel fuit adã. antixp̃s ẽ posterioꝛ abrahã: ergo antixp̃s posterioꝛ abrahã qui est vel fuit ẽ vl erit antixp̃o. hõ fuit currẽs. ergo currẽs ẽ vl fuit hõ. vl sic. qđ fuit currẽs ẽ vel fuit hõ. Et ita de talibꝰ dicat. Cerasa sũt comesta vl comedẽda. cerasa erũt vel fuerũt fm exigẽtiã ãpliatiõis: vt cerasa erũt comesta: gº cerasa comesta sũt erũt vel fuerũt cerasa. nec opꝰ est hoc v̀bo sũt. creãs imediate ante hꝰ fuit deꝰ: ergo qđ imediate añ hoc fuit deꝰ est vel fuit creãs. Et ita in aliis fm exigẽtiã ãpliationis dicat.

Sed arguit cõtra istã ꝯuersionẽ. Adam ẽ mortuus: ergo mortuũ qđ est: est vel fuit adã. cõsequẽs est vna affirmatiua ppõ cuiꝰ subiectũ implicat falsũ: qꝛ repugnãtia ẽ ꝙ aliqđ sit mortuũ qđ ẽ. Opponit

Rñdet negãdo ꝙ cõsequẽs sit falsum: ⁊ nego ꝙ subiectũ cõuertẽtis implicet falsũ: sed hec est distinguẽda. mortuũ qđ ẽ: est vl fuit adã: vel qđ ẽ deteriet istũ termĩm mortuũ: ⁊ sic est vã. sensus ẽ. qđ ẽ mortuũ est vel fuit adã. vel qđ ẽ deteriet istũ termĩm existẽs: ⁊ sic ꝯña est falsum: sed nõ est ꝯuertens illius cõuerse. Rñdet

Contra hoc arguit. qꝛ si adã est mortuũ qđ est adã est appõne de est tertio adiacẽte ad ppõnem de est scdo vbi nullus ẽ terminꝰ ampliatiuus. Dicit ꝙ cõsequẽtia nihil valet: qꝛ q̃ꝫ q̃ꝫ p̃dicatũ nõ ampliet hꝫ amplũ modũ significãdi de se ⁊ mediãte copula de presenti predicatur de eo quod non est: secus est si poneretur a parte subiecti. Opponit Rñdet

Ad scdm de ista. nullum a est p̃dicatũ. Põt dici ꝙ casus est impossibilis: qꝛ postq̃ vna pars ponit ꝙ nullum a predicet alia petit conuertentem in qua a predicetur: ⁊ hoc est facile iuuenibus. Rñdet ad 2m̃ q̃situm

Sed cõtra istud arguit sic. pono tibi hãc. nullũ a est p̃dicatũ nihil aliud ponẽdo: vl casus ẽ possibilis vel nõ. scdm nõ est dicẽdũ vt cõstat: ergo pmũ: ⁊ oĩe possibile ẽ admittẽdũ: admitte ergo casum: quo admisso ppono tibi hãc ꝯñam. nullũ a est p̃dicatũ: ergo nullũ p̃dicatũ ẽ a. Si neges ꝯñam arguit sic. ꝯña fuit bona ante casũ ergo necessariũ: mõ pp̃ter nullũ possibile positũ ẽ necessariũ negandũ. Opponit

¶ Rñdetur cõcedẽdo ꝯñam quãdocũqꝫ pponit: qꝛ fuit necessaria ante casuꝫ: ergo nõ dꝫ negari in casu. ⁊ si arguas añs est verũ ⁊ ꝯña falsũ. hoc nego nõ qꝛ falsũ sed qꝛ repugnat posito cũ bene cõcesso. ⁊ causa est: qꝛ sum obligatꝰ sustinere hãc. nullũ a est p̃dicatũ ⁊ quodlibet sequẽs ex ea. exẽpluꝫ in simili si mihi poneret ego sum qđ est possibile debeo ipm admittere ⁊ ipso admisso cõcedere ꝙ nõ sum parisiis: qꝛ sequitur ex posito. ⁊ negare hanc. ego sum parisiis. nõ qꝛ falsũ: sed qꝛ repugnat posito. Sꝫ si sic ponas casuꝫ ꝙ nullũ a ẽ p̃dicatũ ⁊ ꝙ hec cõuertẽs: sꝫ nullum p̃dicatũ est a sic nego casum pp̃ter partium repugnantiã. Rñdet Rñdet

Ad tertiũ de hac. plures sunt non videntes q̃ꝫ videntes. oportet cape extrema illius: ⁊ tũc est facile ad 3m̃ q̃situm

facile

facile tales ↄuertere. Sis error ↄuertēdi frequenter i oādis extremis latitat. vnū extremū ē nō vidētes. ⁊ aliud plēs q̄ vidētes. ⁊ sic ↄuertūt. g° plēs q̄ videntes sūt nō vidētes. ⁊ eodē mō h̄ dicē potes. sp hō est aial. ppetue sūt gñationes ⁊ corruptiōes resoluant̄ si cut p p̄mā. oi tpe hō est aial. vbi potes cape aliq̄ tpe hō p ist̄o: ⁊ sic ↄuertūt. g° aial est hō aliq̄ tpe. q2 non opȝ tenē signū vl'e in ↄuertēte dicēdo sic: g° aial sp ē hō. q2 ibi af a suppōe ↄfusa tm̄ ad determiatā respectu multitudinis. pari fo2a resoluat̄ 2ª. Omni tpe magnitudinis dabilis ē aliq̄ ps mino2. h̄ aliq̄ ps ↄueniētū° est sīm ⁊ p̄tū ex pte magnitudis ps mino2 vl' res mino2: ⁊ sic ↄuertūt sm extrema data: ⁊ ita de talib°. totus sortes ē mino2 sorte. isinitū hoies fuerunt: sȝ nisi q̄ isti teri p̄nt capi sincathego2eumatice vl' cathego2eumatice: q̄ acceptiōes ad qua logicalia spectāt: sed sufficit ipposito q̄ rñdēs q̄rat nāȝ signi positi in cōuersa. ⁊ sm hoc iueniet extrema cauēdo ne arguat a suppōe ↄfusa tm̄ ad determiatā respectu multitudinis ⁊ ↄ̄ regulas logicales. ⁊ sic dicat̄ h̄. caput bȝ hō. si caput hñs sit sīm sic ↄuertūt: g° hō ē caput hñs. q2 si p̄tū pcedat in ↄuersa sequat̄ copulā in ↄuertēte: al's nō eēt ↄuersio: q2 nō opȝ q̄ p̄tū ↄuerse sit sīm cōuertētis: ⁊ hoc qñ sequit̄ copulā ↄuerse: sed si pcedat secus ē. Sȝ qñ cōiter dicim° in oi ↄuersiōe sīm ↄuerse dȝ eē sīm ↄuertētis. h°itelligat qñ sīm ↄuerse pcedit copulā ⁊ q2 ita ē regul'r dicim° i oi ↄuersiōe sīm ↄuerse dȝ eē p̄tū ↄuertētis. hoc itelligit qñ sīm ↄuerse pcedit copulā: ⁊ q2 ita ē regul'r dicim° i oi ↄuersione sīm cōuerse debere esse predicatū cōuertentis.

Ad 4m q̄situm Rñsio

Ad 4m de istis duab°. ois hō p̄ter sortem currit: ois hō hñs equū equitat illum. d: q̄ i p° sic conuertitur. ergo currēs est homo nō sortes. q2 ista nō est ppria currēs est homo preter sortē. hoc patuit in exceptiuis. Scda sic cōuertit̄. aliquis homo equitans illum equū quē habet est homo habens equū.

Rñ° ad 5m q̄situ̅

Ad 5m de ista ego suȝ ioānes. multiplex est modus rñdēdi aliqb° dicētib° q̄ nō pōt cōuerti nisi a pferēte aliqb° dicētib° q̄ si ego q̄rerem a sorte ↄuertētē hui°: ego sum ioānes: sortes dȝ repetē ↄuersam sic dicēdo. vos q̄ritis a me ↄuertētē isti°. ego sū ioānes. dr̄ q̄ ē hec. ioānes ē ego ⁊ sicut ↄ̄ñs ē falsū ita ē añs. q2 añs nō est ppō pbata a me sȝ a sorte. hoc 3m dictū real'r nō differt ab illo p°: q2 q̄rat̄ a sic dicētib° ↄuertēs hui° ↄuerse pbata a me sine resumptiōe ↄuerse. Si dicāt q̄ nō pōt cōuerti coincidūt cū p̄mo dicto. Si dcāt ↄuertētē co2 modus nō satisfacit. propterea dr̄ q̄ sortes pōt hāc ↄuertere sic. g° ioānes ē ego. ⁊ lȝ vocal'r sīm ↄuerse nō sit p̄tū cōuertentis: est tñ mētal'r qō sufficit q2 qñ ego ⁊ tu accipiunt̄ p eadē re sunt teri sinonimi. Sȝ tūc est qō an ↄnomē tue possit reddere suppo^m vbo p̄me psone: postq̄ est sinonimū cū ego quā grāmaticis dimittim° discutiendā. vl' sic pōt ↄuerti a sorte. g° ioānes ē ego. ita q̄ sortes loquat̄ noie ioānis. ⁊ illud ↄ̄ñs ē vez sicut ⁊ añs q̄ liceat sorti loqui i psona ioānis p ↄnomē p̄me pȝ ex psalmo. Dñs dixit ad me fili° me° es tu ego hodie genui te. vbi hō celebrās loqt̄ i psona p̄tis. Idē pȝ d scripto2ib° vbi sortes scripto2 loquēs noie alicui° p̄ncipis dicit. Nos Jacobus gr̄a dei ⁊c̄. vbi sortes scripto2 loqt̄ in psona alteri°. Et ita de talib° dicat̄. ego vl' tu sū currēs: g° currēs ē ego vl' tu. sortes ē ego tu vl' ille ego tu vl ille sū es vl' ē sortes sp tenēdo vniusationē pnoiȝ ⁊ exigētiā vbi vl' vbo2 ad extrema.

Ad 6m dubium vbi ponebat̄ q̄ a a pte sībi significet hoiem: ⁊ a parte p̄ti asinum: tūc queritur de cōuertēte isti°. a est risibile. Rñdet̄ q̄ sic cōuertitur: ergo risibile est hō. ⁊ q̄q̄ vocaliter de extremo nō sit extremū sit tñ sinonimē qō suffic̄. quēadmodū h̄ ē bona ↄuersio. marc° ē orato2: g° orato2 ē tulli°. — Rñ° ad 6m q̄situm

Cōtra hoc arguit̄ ponēdo q̄ a a pte sībi significet hoieȝ: ⁊ a pte pdicati asinū: ⁊ quodlibet sinonimū eius. iā solutio pcedēs nō habet locū. — Oppōit pdictus

Hic pōt dici q̄ iste casus nō ē admittēdus in cōuersionib°: q2 mā cōuersionū sup hoc depēdet q̄ termini vniformiter teneant̄: ⁊ istud inuenitb° ē facile. Sȝ sm regulas artis obligato2ie nō satisfacit aliter rñdē dū est: q2 iste casus ē possibilis. A a pte sībi sigt̄ hominē: ⁊ a pte pdicati asinū q̄ admisso qñ pponit̄ hec. a est risibile: ergo risibile ē a: ↄcedat̄. q2 pp nullū possibile positū est necessariū negādū. sȝ si ppones hāc. a ē risibile: eam nego: q2 sensus ē. hec littera a ē risibilis: q2 nō sequit̄ a a pte sībi sigt̄ hoiem: ergo a est risibilis quēadmodū nō sequit̄ de° est sigt̄ hoiem eē asinū: ergo hō ē asin° vel ecōuerso. Et si ppones a ē risibile est vez trāseat: lȝ possim negare tunc infers: g° risibile ē a: est vez ego ↄcedo: q2 sequit̄ ex posito cuȝ bñ ↄcesso. ⁊ si inferas: g° risibile ē asin° ē verū concedit. nego tñ semp q̄ risibile sit asin°: q2 pp nullū possibile ↄcessuȝ est ipossibile cōcedēdū: modo hoiem esse asinū est vez est possibile: sed hominem esse asinum est mere impossibile.. Sit ibi analogia q̄ si mihi ponas q̄ iste conuertant̄. de° est ⁊ hō est asin° debeo admittere: q2 possibilis ē casus. ⁊ si ppones de° ē cōcedam negādo semp hāc hō ē asin°. Et si arguas iste cōuertunt̄: ⁊ de° est est vez g° hō est asin° est vez. ego cōcedo q̄ est vez ⁊ q̄ est cōcedēdum q2 sequit̄ ex posito cū bñ cōcesso bñ sequit̄ de° est ⁊ hō ⁊ asin° cōuertunt̄: ⁊ de° ē: est ↄcedēdū: ergo hō ē asin° est cōcedendū. qñcūq̧ tñ ppones q̄ hō est asin° eā negabo. Hoc arg^m hic non posuissem nisi q2 a Joanne dorp ⁊ ab alijs est insertū nō intelligētib° obligationes.

Ad 7m q̄situm Rñsio

Ad 7m de ista marcus ⁊ tullius sunt v̄: aliqb° q̄ sit impropria eo q̄ coniunctio copulatiua debet copulare inter diuersa iuxta illud Alexādri. Iūgit diuersa coniunctio significata.

Respondetur q̄ illa ē cōgrua nec opȝ q̄ cōiunctio cōiungat inter diuersa realiter sȝ sufficit q̄ ptes videant̄ diuerse: quēadmodū h̄ esset cōstructio trāsitiua. marc° vidit tulliū: ⁊ p diffōneȝ cōstructionis trāsitiue ptes debēt esse diuerse. iuxta illud. Signant diuersa cōstructio trāseat ista. sed sufficit q̄ partes spectēt ad diuersa. toto isto supposito dicit Buridan° in cōsequētijs: ⁊ Albert° de saxonia in sua logica q̄ ad formal'r ↄuertendū opȝ addere ens vel entia in cōuertēte: al's con

sequētia nō est formalis: cū aīs sit verū τ ꝯñs falsuz: qꝛ ꝗꝗ sequat: deᵘˢ est: ergo ens est deᵘˢ. In simili nō sequitur. populus est: ergo ens est populus. Similiter lꝫ sequat. sortes τ plato sūt: ergo entia sunt sortes τ plato. in silitū nō sequit. marcus τ tulliᵘˢ sūt: ergo entia sunt marcus τ tulliᵘˢ. Sꝫ istud nihil vꝫ: qꝛ si caperēt extrema eadē vel sinonima cōuersio eēt optima. de ista marcᵘˢ τ tulliᵘˢ sunt cōuertēs est entia sunt marcus τ tullius que est vā: qꝛ due medietates tullij sunt marcᵘˢ τ tulliᵘˢ. suppono tulliū esse. Et eodē mō hic. deᵘˢ τ gubernās mūdū sunt: ergo entia sunt deᵘˢ τ gubernās mūdū. vbi cōuertens est vez: qꝛ tres persone in diuinis sunt deᵘˢ τ gubernās mūdū. τ eodem mō hic. michael τ hic angelus sunt ꝑ ꝓnomē demōstrādo michaelē: ergo entia sunt michael τ hic angelus τ quēadmodū ꝯñs est falsuz: ita est aīs. Et ex illo solui pōt argumētū hoc. populus est: ergo ens ē pplᵒs: qꝛ quero ab eis ꝑdicatū cōuerse: si dicāt ens: vl terius querā: vel capit substātiue vel adiectiue habēs trāscēdēs ꝑ substātiuo: vel hꝫ istum terminū pplᵒs ꝑ substātiuo. Si dcāt vltimū mēbrū tūc male cōuertūt. Sꝫ opꝫ sic cōuertere: ergo existēs pplᵒs est pplᵒs. vbi cōuertēs est vera sicut τ cōuersa. Si dent ꝑma mēbra ꝯñs est bona: τ quēadmodū ꝯñs est falsum ita τ aīs: qꝛ ista est falsa. pplᵒs est ens: capiēdo ens substātiue. τ eodē mō hec ē falsa. michael τ h angelus sūt τ nego hāc ꝯñaz: michael τ h angelus sunt michael: gᵒ michael τ h angelus sūt. nec arguit a ꝓpōne de est 3ᵒ adiacēte ad est 2ᵐ adiacēs: eo ꝙ trāscēdēs iclusuz in vbo pluralis nūi nō est supluead predicanū ꝓpositionis de est 3ᵒ adiacente quod requiritur. Et hic.

Notabile

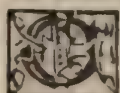
Notandum est ꝙ qñ sbm τ ꝑdicatū sūt varij nūi opꝫ mutare copulā singularē in pluralē: τ ecōuerso: vt toti est sue ptes: ergo ptes sui totiᵘˢ sunt totuz. De vltimo q̄sito: scꝫ cōuertēs huiᵘˢ ꝯuersionis ē falsuz: gᵒ sīm ē cōuertēs huiᵘˢ ꝯuersiōis. dꝛ ꝙ ꝯñā est bona: τ ꝯuersa ē vā: τ ꝯuertēs falsa: nec hoc ē icōueniēs qñ ꝯñs se falsificat. Pro vltimo querit quō ista cōuertit. nullus hō false est aīal: τ silr ista. nō ois homo nō est currēs.

Questio ista dua rū ꝓpōnum

Rñᵒ ad q̄situm

Ad ꝑmū dicit ꝙ si cōuertit nihil false aīal est hō false dꝫ determinare istū terminū aīal in cōuertēte: qꝛ ipsum deteriabat in aīte. pōt etiā dici ꝙ illa est impropria: τ ꝙ false nō pōt deteriare copulam: sed totā cōpositionē. Tertio sic cōuertūt: ergo nullū aīal false est hō: τ ꝯsequēs est vez sicut τ aīs. Et si arguas: brunellus false est hō: ergo aliqđ aīal false est hō. cōcedit ꝯñā: sed negat aīs: qꝛ brunellus nec vere nec false est hō. Sic tripl'r rñdet Joannes dorp: sed ꝑmū dictū est melliᵘˢ: lꝫ duo vltima dicta sufficiāt. de alia ꝓpōne. s. nō ois homo nō est currēs: capiat sua equipollēs. s. homo est currēs: τ tūc facile est eā cōuertere. non tñ nego qn ipsa est cōuertibilis in ꝓpria forma: ergo currēs nō ois homo nō ē: ita ꝙ potissimū in hac arte seruādū est ꝙ reperiant extrema anteꝗ̄ inchoet cōuersio: τ rñdēs pōt eum opponēte in extremis ꝯuenire anteꝗ̄ ꝯuersionē aggrediat. τ sic facile est tales cōuertere. nō ē ita ꝙ hō est asinᵘˢ nihil est homo qn ipm est aīal: nō est verisile ꝙ plato fuit doctior aristotele. q̄tiēscūꝗ fuisti parisiᵘˢ totiēs fuisti hō. De istis ꝓpōibᵘˢ: ad eqtandū reqrit equus. ad salutē requirit baptismᵘˢ. nō ē specialis difficultas ex pte cōuersionis. de istis. parisiᵘˢ τ rome vēdit piper. ter celebraui missam. futurus est sermo in ypothetice.

¶ De conuersione per contrapositionem.

Conuersio per cōtrapositionē est facere de subiecto ꝑdicatuz τ de ꝑdicato sbm manēte eadē q̄litate τ quātitate sed mutatis terīs finitis in terīos infinitos. τ hoc mō ꝯuertitur vniuersalis affirmatiua in vlēz affirmatiuā: τ pticularis negatiua in seipsam vt ois hō ē animal: ergo oīne nō aīal est non hō. qdam hō nō est lapis: ergo qdā nō lapis nō est hō. Unde vsus. Simpl'r feci cōuertit eua ꝑ acci. Asto per cōtra sic fit cōuersio tota. Asserit a negat e: sunt vl'r ambe Asserit i negat o sunt particulariter ambo. Et sciēdū ē ꝙ signū positū in sbo ꝓpōnis que dꝫ cōuerti qđcūꝗ sit illud dꝫ poni supra totū p̄tū τ reducere ipm ad sbm in ꝯuertēte. Preterea eadē ē ꝯuersio ꝓpōnis pticularis indefinite τ singularis.

Cōuersio per ꝯpositionem qd sit. Declaratio diffōnis ē versuū conuersiōis

¶ Circa hūc textū notādū ē ꝙ ꝯuersio ꝑ ꝯpositionē ē facere de sbo p̄tuz τ ecōuerso: saltē pncipaliter mutādo terīos finitos in īfinitos: vt ois hō est aīal: ergo oē nō aīal est nō hō. τ hoc mō ꝯuertunt vlis affirmatiua τ pticularis negatiua. postea in lr̄a ponunt duo carmina. Simpl'r feci cōuertit eua ꝑ acci. Asto ꝑ ꝯ sic fit cōuersio tota. A sp in logica vlēz affirmatiuaz sigt e vlem negatiuā. i pticularē affirmatiuā. o. pticularē negatiuā. Tūc sic terunt carmina. Simpl'r feci. fe. i. vlis negatiua. ci. i. pticularis affirmatiua. simpliciter. i. ꝯuertunt simpl'r. Cōuertit eua ꝑ acci. e. i. vlis negatiua. ua. i. vlis affirmatiua. ꝯuertut ꝑ acci. i. ꝑ accñs. Asto ꝑ ꝯ. ast. i. vlis affirmatiua. o. i. pticularis negatiua ꝯuertit per ꝯ. i. per ꝯpositionē. Ex q̄ pꝫ ꝙ qñ nobis ꝓponit vlis negatiua possumᵘˢ eā cōuertere vel simpl'r vel per accñs: vt nullū mortuum est hō: ergo nullus hō qui est: est mortuus: vel aliqs hō q est nō est mortuᵘˢ: semꝑ seruando ante dicta in conuersione simplici τ ꝑ accñs: qꝛ hec ꝯuersio nihil vꝫ: vt ante visum ē. hō est mortuᵘˢ: ergo mortuuz est hō. qꝛ arguit ab amplo ad nō amplū affirmatiue. τ si nō valeat ꝑ regulā ꝯñalem ex opposito ꝯñtis non sequit oppositū aīis: qꝛ arguit a nō amplo ad amplū negatiue τ cū distributione ampli. Eodeꝫ mō h nullū diuisuꝫ est ꝯtinuū: ergo nullū ꝯtinuum qđ est: est diuisuꝫ: vel aliqđ ꝯtinuū qđ ē nō est diuisum. Similiter vlis affirmatiua duobᵘˢ modis pōt cōuerti: vt ois hō est pictᵘˢ. sic ꝯuertit per accñs: ergo hō pictᵘˢ est homo pictᵘˢ. τ ꝑ cōtrapositionē sic. ois non hō pictus est nō hō pictᵘˢ. Et sequit in littera. preterea eadem est

dem est ↄuersio particularis indefinite ⁊ singularis.

Oppo/nūt Jo. dorp ⁊ Georgi us

Cōtra quā lrām arguūt dorp ⁊ Georgi⁹: vel per candē Petrus hyspa. itelligit idē p̄prietatē nūalē: ⁊ hoc ē falsuʒ vt liquet. vl' itelligit idē p̄prietatē specificā sic: scʒ q̄ eodē mō ↄuertunt. Et arguūt q̄ nō: qꝛ singularis negatiua p̄t ↄuerti p̄ticularis negatiua nō pōt ↄuerti: ergo nō eodē mō cōuertunt.

Rñdet

Ad hoc rñdet q̄ hoc ē appositū ex vitio scriptorū ⁊ nō a Pe. hy. In signū cui⁹ dicit dorp. Buridan⁹ illā particulā nō adiūxit. vel dicūt intellexit q̄ singulares pn̄t ↄuerti sicut particulares hoc est nō repugnat eis cōuersio: nō q̄ eodē modo ↄuertant cuʒ p̄ticularib⁹. istud nihil valet. Prima ratio quā adducūt sutilis est dicētes q̄ particularis negatiua nō pōt cōuerti: hoc nego. imo ista: animal nō est homo. multiphariā cōuertit. Tum p̄mo: hō aial nō est. Tum scđo: hō nō oīne aial est. Tū tertio: ois hō b aial nō est. Tum q̄rto: oīe homo aial nō est. nec vʒ dicere q̄ particula est apposita ex vitio scriptoris: qꝛ idē dicam in quolibet alio dicto summulaꝝ: viso q̄ passim oēs libri hoc habeāt: ⁊ littera saltē mei Buridani hʒ: nec valet hoc vbi dicit ↄuenit singularib⁹ posset cōuerti: qꝛ quero q̄re cōparauit singulares cū particularib⁹ magis q̄ꝫ cū vniuersalib⁹. Propterea dicit q̄ volebat dicere q̄ singulares regulariter conuertunt simpliciter queadmodū particulares: vt sortes est plato: queadmodū ista. homo est animal etiā nōnunq̄ꝫ singulares noīe particulares appellant.

Contra literaʒ oppōit

Cōtra totā lrām arguit sic. non sequit. ois hō est existēs. ergo oīne nō exn̄s est nō hō: ⁊ tamē est ibi cōuersio per cōtrapositionē: ergo ↄuersio p cōtrapositionē nihil vʒ. p̄bat maior: qꝛ an̄s est verū ⁊ ↄn̄s falsuʒ. falsitas ↄn̄tis pʒ: qꝛ ē vna affirmatiua cui⁹ sb̄m nō supponit.

Rñdet

Rñdet sicut cōiter dī q̄ cōuersio per cōtrapositionē nihil valet qn̄ p̄dicatuʒ vniuersalis affirmatiua ē trāscēdēs vt cōtingit in proposito: nec tenet qn̄ subiectū p̄ticularis negatiue non supponit. nō sequit. chimera nō est hō: ergo nō homo nō est nō chimera. an̄s est verū: qꝛ negatiua non pregnās cui⁹ subiectū nō supponit. ⁊ ↄn̄s est falsuʒ: qꝛ trāscendēs negat de suo inferiori stāte determinate. etiā suū cōtradictoriū est verū. qꝛ ois nō homo est nō chimera: vt pʒ iductiue. etiā nō tenet in terminis diuinis: qꝛ nō sequit. ois essentia diuina est fili⁹. ergo ois nō filius est nō essentia diuina. an̄s est verū incōplete distribuēdo subiectū: ⁊ ↄn̄s falsum: qꝛ pater est non filius: ⁊ tamen non est non essentia diuina.

Oppōit litere

Cōtra litterā arguit scđo extra casus istos non sequit. hoīs asin⁹ nō est asinus: ergo nō asinus nō est nō hoīs asinus: ⁊ tamē est cōuersio per cōtrapositionē: igit. q̄ nō sequat pʒ. an̄s est verꝫ quēadmodū dictū est in cōtradictorꝫs. ⁊ cōtradictoriuʒ cōsequētis est verū: scʒ hoīs nō asinus est nō hoīs asinus: vt patet per inductionē.

Rñdet

¶ Rñdet cōcedendo q̄ nō sequit qn̄ subiectū est aggregatū ex determiatiōe non accepta vnica acceptiōe cū suo determinabili.

Oppōit

Cōtra hoc arguit sic. extra casus istos nō seqt. homo nullus hō est: ergo nōnullus hō nō est nō homo. ⁊ tn̄ est cōuersio p cōtrapositionē: igit. q̄ nō sequat patet: qꝛ an̄s est verꝫ ⁊ ↄn̄s falsuʒ. q̄ an̄s sit verū p̄bat. Berta nullus hō est ⁊ berta ē homo: ergo hō nullus homo est q̄ ↄn̄s sit falsuʒ pʒ qꝛ suum oppo^m est verū: omnis nō hō est nō homo.

Rñdet

Rñdetur q̄ hoc argumētū nō cogit: nego q̄ nō seq̄tur saltē pro argumēto. ⁊ cōcedit q̄ an̄s est verum negata falsitate cōsequētis. ⁊ nego q̄ cōtradictoriuʒ cōsequētis sit verū: cōtradictorium cōsequētis nō est hec. oīs nō homo ē nō homo. sed hec. omnis nō aliquis homo est nō hō. que est falsa.

Oppōit

Preterea arguit nō sequit. a homo nō est aial: ergo nō aial nō est nō homo. ⁊ tamen est ↄuersio per cōtrapositionē: igit. q̄ nō sequatur pʒ: qꝛ an̄s est verū cum cōtradictorio cōsequētis. omne nō animal est non homo.

Rñdet

Ad hoc argumentum potest responderi q̄ non bene cōuertitur: sed oportet sic cōuertere. a nō aial nō est non homo. cōsequens huius est verꝫ.

Oppōit

Contra oia ista arguit sic. nō sequit. hē nō est lapis: ergo nō lapis nō est non hō: qꝛ posito q̄ de⁹ destruat oia alia a se. an̄s est verū ⁊ ↄn̄s falsum. imo posito q̄ illa ↄuersio scripta maneat cū deo ⁊ tūc ista est vera. homo nō est lapis. qꝛ est negatiua de subiecto nō supponēte. ⁊ ↄn̄s est falsum: scʒ nō lapis nō est nō homo: vt patet per eius cōtradictoriū. omnis nō lapis est nō homo: qꝛ iste: nō lapis est nō hō: demōstrādo cōuersionē ⁊ quēlibet partē eius ⁊ iste. nō lapis est nō hō. quālibet p̄sonam in diuinis demōstrando.

Rñdet

¶ Rñdet q̄ illa cōuersio nihil valet: put bene ostēdit argumētū: sed tūc subiectū negatiue nō supponit: sʒ hoc nō tollit arg^m: qꝛ tunc qn̄ sb̄m supponit ostēdit ↄn̄a mala. Et ex illo pōt ostendi q̄ hec ↄuersio nihil vʒ. a hō nō est aial: ergo a non aial nō est nō hō: qꝛ posito q̄ deus destruat oia alia a se: ita est sicut sigtur p an̄s ⁊ ↄdictorium ↄn̄tis: scʒ oīne nō aial est b nō hō. qđ pʒ: qꝛ nō hō est omne nō aial. qꝛ essentia diuina que est nō homo est oīne nō aial. sʒ in isto casu an̄s nō pōt esse verum ↄn̄te existēte falso. qꝛ si an̄s ē verꝫ: an̄s ē. ⁊ sic ista ē falsa. nō hō oīne nō aial est. sed hoc nō arguit ↄn̄am bonā: qꝛ pōt ita esse in re sicut sigtur per an̄s qn̄ nō ita erit sicut sigtur p ↄn̄s: ⁊ hoc sufficit ad maliciā ↄn̄e. Per idē mediū.

Oppōit

Arguitur in affirmatiuis. Non sequitur. omnis homo est aial ergo oīne nō animal est nō homo. ⁊ tamē p̄dicatū vniuersalis nō est transcēdēs: qđ non sequat: p̄bat: qꝛ posito q̄ nihil esset in mūdo p̄ter hoīes. an̄s est verꝫ ⁊ ↄn̄s falsum.

Instat

Forte dicis sicut dicendū est q̄ hec ↄn̄a ē bona eo q̄ si aial est nō animal est: ⁊ si homo est nō hō est. qꝛ si homo est: sua aia est: ⁊ per ↄn̄s nō hō est. ostendo intētū p hāc. ois sp̄us est sp̄us: ergo ois nō sp̄us ē nō sp̄us. posito q̄ de⁹ destruat oia alia a se ⁊ ab angelis: ita est sicut sigtur per antecedēs: ⁊ tamē nō ita est sicut significat per ↄn̄s.

Rñ⁹ auctoris ⁊ declaratio

Hic pōt dici q̄ p̄dicatuʒ vniuersalis est transcendens in illo casu: qꝛ tunc p:o quolibet supponit. hoc nō impedit argumentum vt ante dictuʒ est in particulari negatiua. Et ex hoc colligitur q̄ nūc ↄn̄a nihil vʒ: ⁊ sic veraciter pauce sunt

ɔñe bone p hãc regulã tenẽtes vel nulle. nec hoc imputãdũ ẽ auctori vt multi faciũt: qꝛ Boeci⁹ i tractatu de syllis cathegoricis: ⁊ cõmẽtator. vij. phisi. ⁊ plerisq; alijs locis de hac ɔuersione mentionẽ faciunt. vtrũ auctor hoc debebat purgare vl nõ: non loquor. Sꝫ Aristo. in ꝑorib⁹ de hac ɔuersiõe nihil locut⁹ ẽ: qꝛ nõ deseruiebat suo ꝓposito ad reducendos syllos impfectos ad pfectos. Etiã ẽ visile ꝙ in dieb⁹ ei⁹ nõ erat inuẽta: argm̃ est: qꝛ p eũ examinata fuisset: sꝫ ponẽdo ɔstãtiam: ɔña est bona sic arguẽdo. ois hõ est exñs ⁊ nõ exñs est: ⁊ nõ hõ est: ergo oẽ nõ exñs ẽ nõ homo. ois hõ est nõ currẽs: ⁊ currẽs est ⁊ nõ hõ est: ergo oẽ currẽs ẽ nõ hõ. hõ non est aial ⁊ hõ ẽ ⁊ aial ẽ: ergo nõ aial nõ ẽ nõ hõ. Et pticularis affirmatiua põt sic ɔuerti: ⁊ vlis affirmatiua in pticularẽ affirmatiuã. exm̃ pmi. hõ ẽ aial: ergo nõ aial ẽ nõ hõ. exm̃ secũdi. vt ois hõ ẽ aial: ergo nõ aial ẽ nõ hõ. sꝫ vlis negatiua nõ põt sic ɔuerti: qꝛ nõ sequit. nullus hõ ẽ currẽs ⁊ nõ currẽs ẽ: ⁊ nõ hõ ẽ: g⁹ nullũ nõ currẽs est nõ hõ. Etiã in ista ɔuersiõe nõ fit de extremo extremũ: sꝫ supaddit negatio. ⁊ arguit a nõ distributo ad distributũ respectu teri isinitati. Ex his oib⁹ pꝫ ꝙ aliq̃ vlis affirmatiua ɔuertit simplr p accñs ⁊ p ɔ̃positiõnẽ vtputa ista. ois hõ oẽ aial est q̃ põt bifariã cõuerti simplr. Tũ pmo oẽ aial ois hõ est p locũ ab equalẽtib⁹. Tũ 2° oẽ aial ẽ hõ remanẽte ɔuersione simplici. ⁊ ibi est casus in q̃ ɔuertẽs nõ infert ɔuersam. Et terti⁹ casus pꝫ ex antedictis. arguẽdo a min⁹ amplo ad mai⁹ amplũ. nõ sequit. albũ ẽ vl fuit hõ. ergo hõ fuit alb⁹: ⁊ tñ añs est ɔuertens ɔñtis. Particularis negatiua tripl'r ɔuertit vt pꝫ de hac. aial nõ ẽ hõ per cõtrapositionẽ nõ est questio: simplr ⁊ per accñs ante ostẽsum est. idem ɔtingit de pticulari affirmatiua: hõ oñe aial est simplr sic aial est hõ. p accñs oẽ aial est hõ. p cõtrapositionẽ nõ aial ẽ nõ hõ. Idem dicas de hac sortes oẽ aial ẽ: ⁊ de ista. sortes nõ est animal.

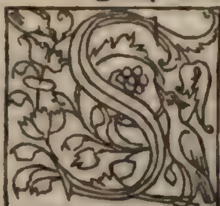
Particularis affirmatiua quõ ɔuertat

Particularis negatiua tripliciter ɔuertit

Nõ

Finaliter qrit an ista conuersio sit simplex. qdã hõ ẽ aial: ergo aial qdã hõ est postq̃ cõuersa est pticularis ⁊ ɔuertẽs ẽ indefinita: df ꝙ est simplex: qꝛ pticularis ⁊ indefinita p eadem q̃titate reputant. Si qs velit dicere oppom̃ difficultas ẽ ad nomẽ. silr vr ꝙ ista nõ ẽ formalis. nullum aial ẽ currẽs. ergo nullũ currẽs ẽ aial: qꝛ in sili forma nõ sequit. nullũ mortuũ est aial: ergo nullũ aial ẽ mortuũ. Df ꝙ p⁹ est formalis nec instat in sili forma: qꝛ nõ remanet silitudo copulaꝝ min⁹ pncipaliũ ṽtualiter inclusaꝝ: qꝛ mortuuꝫ ẽ terius ampliatiuus ṽtualr icludẽs fuit. Sec⁹ ẽ in alia. sꝫ adhuc videtur ꝙ nõ sequit formalr. aial ẽ hõ. ergo hõ est aial: qꝛ in sili forma ẽ dabilis istãtia. hõ ẽ aial: g⁹ lignũ ẽ lapis. qꝛ 2ª ɔña sit eiusdẽ forme cũ pma pbat: qꝛ añs ẽ eiusdẽ forme cũ añte: ⁊ ɔñs cũ ɔñte. ⁊ nota cũ nota. ergo vna totalis ɔña ẽ eiusdẽ forme cũ alia. ¶ Rñdetur ɔcedẽdo ꝙ añs vni⁹ est eiusdẽ forme cũ añte alterius: ⁊ ɔñs cũ ɔñte: ⁊ nota cũ nota. sꝫ nego ɔñaꝫ. ꝙ ille due ɔñe sint eiusdẽ forme iter se: ⁊ cã est: quia sũt plures termini sinonimi in p° ɔña q̃ in 2° ꝓpter habitudinẽ terioꝝ in añte ⁊ in ɔñte positoꝝ. reputo ꝙ in hac mã maior difficultas est in ṽdãs extremis vt de talib⁹. Tedet aiam meã vite mee. iterest regis gubernare regnũ. ⁊ sic de talib⁹ ṽbis impsonalibus que ꝓpositiões pmo sunt resoluende: ⁊ postea facile est eas ɔuertere. Prima sic resoluitur. Anima mea habet tedium de vita mea. Scda sic. spectat ad regẽ gubernare regnũ: ⁊ eodẽ modo si ponant verba accepte actiõis vt tonitruat: grandinat: deus tonitruat vel natura tonitruat: ⁊ ita de alijs dicatur.

¶ Sequitur de equipollentijs.

Equit de equipollentijs: de quib⁹ tales dantur regule. Prima regula. Si alicui signo vli vel pticulari ꝓponat negatio: eqpollet suo contradictorio: vt iste equipollẽt: nõ ois homo currit ⁊ qdã hõ nõ currit. Scda regula. Si alicui signo vli postponat negatio eqpollet suo ɔ̃rio: vt iste due equipollẽt: ois hõ non currit: nullus hõ currit. Tertia regula. Si alicui signo vli vel pticulari ꝓponat vel postponat negatio eqpollet suo subalterno: vt iste due eqpollẽt: nõ ois hõ nõ currit: quidã hõ currit. ⁊ dicte regule in his ṽsib⁹ ɔtinẽtur. Pre. cõtradic. post cẽtra. pre. postq; subalter. Ex his regulis infert regula q̃ talis ẽ. Si duo signa vlia negatiua ponãt in eadẽ locutione ita ꝙ vnũ sit in sbo ⁊ reliquũ in p̃o: pmũ eqpollet suo ɔ̃rio p scdam regulaꝫ: qñ ei negatio postponitur. ⁊ scdm suo ɔ̃dictorio p pmã regulã qñ ei negatio ꝓponit: vt nihil ẽ nihil: eqpollet huic: qdlibet est aliqd. qꝛ p scdam regulã nihil nõ ⁊ qdlibet eqpollent: sicut ois nõ ⁊ nullus. ⁊ p pmam regulã nõ nihil: ⁊ aliquid eqpollẽt sicut nõnullus ⁊ quidã. ⁊ sic due pme sũt equipollẽtes. ṽsus. Nõ ois: qdã nõ: ois nõ q̃si nullus: Nõnullus qdã: sꝫ nullus nõ valet ois. Nõ aliqs nullus: non quidam non valet omnis. Nõ alter neuter: neuter non prestat vterq;.

Notabile p̃m

¶ Circa hãc litterã. Notãdũ ẽ p° ꝙ iste terius equipollẽtia capit duob⁹ modis. Uno⁹ pme intẽtionalr: ⁊ sic tñ vꝫ sicut res eq̃liter valentes. alio⁹ capit scde intẽtionalr ⁊ tantũ vꝫ sicut ꝓpões eq̃liter valentes in illatione vl varietate vel falsitate ex isolubilia. Et duob⁹ modis ꝓpões eqpollent. Uno⁹ mãliter vt risibile currit ⁊ hõ currit. In sili forma dant due non equipollẽtes. s. hõ currit: ⁊ rudibile currit. Alio⁹ ꝓpositiões equipollẽt formalr qñ mutuo se inferũt in ɔña formali. Ex hoc duobus modis. Uno⁹ qñ equipollent

Eqpollẽtia duplr capitur

Propositões duobus modis equipollent

pollent in si gndo quēadmodū ɔtingit in ppōnib⁹ si nonimis. Alio⁹ in ɔñdo tm̄: ⁊ istud solū mēbrū q̄rimus in p̄ntiarꝫ. Unde ppōes eqpollētes p has regulas nō sūt sinonime vt datis istis duab⁹ non quilibet homo currit: ⁊ aliqs hō nō currit. in mētali p̄me ponit signū vl'e in mētali alteri⁹ nullum sic de istis duabus. non homo nō currit. ⁊ ois homo currit in mētali p̄me ponunt due negatiōes in mētali scōe nulla.

Nobile secūdus

Pria rl'a ō eqpollentijs

Notandū ē 2° q ponunt tres regule ex qbus auctor q̄rtam infert. Et oēs regule depēdēt sup hoc q oēs ppōes cōposite ex silibus extremis: eodē mō acceptis q̄ ad ppetates logicalēs. s. ad suppōnē: restrictionē ⁊ āpliationē. dūmō sūt eiusdē q̄litatis equalēt hoc ē radix oīb⁹ regulis. Tūc pponat istud carmē. Pre ɔ dic. hoc ē demus duas ppōes ɔdictorias: ⁊ p̄ponam⁹ negationē vni s3 q nobis libet tūc aggregatū ex negatiōe ⁊ ppōne cui addit negatio eqpollet ppōni q̄ ɔdicebat ppōi cui addita ē negatio vt vbi cā. pponam⁹ has. ois mula est sterilis: mula n̄ ē sterilis ille ɔdicūt. addam⁹ p̄e negationē dicētes. nō ois mula ē sterilis. illa eqpollet isti. mula nō ē sterilis. Silr̄ hec. nō mula nō ē sterilis eqpollet isti. ois mula ē steril': ⁊ h⁹ tāgit i illo v̄bo pre ɔ dic. qd nō ē sic itelligēdū q aliqd eqpolleat suo ɔdictorio: s3 qd aggregatū ex negatiōe ⁊ ppōe cui addit eqpollet ppōni ɔdicēti ppōni cui addita ē negatio.

Scōa rl'a ō eqpollentijs

Secūda regula ē. datis duab⁹ ɔrijs siue s̄m legē tm̄ siue s̄m modū enūciādi ⁊ legē simul addita negatione post terim distributum imediate aggregatū ex negatiōe ⁊ ppōe cui addit negatio eqpollet ppōni q̄ ɔriabat ppōni cui addita est negatio. ⁊ hoc tāgit i illo v̄bo: post ɔtrar. Dr̄ h imediate: q: si mediate sequat nō pueñt eqpollētia vt vbi cā. iste nō eqpollēt. ql3 hō aial nō est: ⁊ nullus hō est aial. esto q deleta negatiōe a p̄e remaneat sufficiens ɔrietas: nec iste eqpollēt p idē. cuiusl3 hois oculus nō ē dexter: ⁊ nullus hois oculus ē dexter s3 eqpollēa scōe ē: cuiusl3 hois nō oculus ē dexter: s3 iste eqpollēt p regulā nullus hō nō currit: ⁊ ql3 hō currit: ita q hec ɔña ē formalis ql3 hō non currit: g⁹ nullus hō currit. quēadmodū ɔtingit sp formalr̄ arguē in eqpollētib⁹. Hic dr̄ s̄m legē q: iste eqpollēt p hāc regulā. sortes ql3 hō nō ē: ⁊ sortes nullus hō ē. ⁊ rō ē: q: iste ɔriant s̄m legē. sortes ql3 hō est: ⁊ sortes nullus hō ē. Et ex illo p3 hāc eē falsam. sortes oīe aial nō ē: q: infert hāc. sor. nullū aial ē. sed hec ē v̄a. sor. nō oīe aial est: q: sequit ex hac v̄a p p̄mā regulam: sor. aliqd aial nō est. ⁊ ex illo p3 hāc esse falsam. oēs scholastici nō venerūt posito q aliq venerint: aliī v̄o nō. ⁊ h⁹ capiēdo oēs distributiue: s3 nō oēs scholastici venerūt ē v̄a i casu illo. Et cauēdū ē q: freq̄nt abutimur i cōi mō loq̄ndi ɔcedēdo tales ppōes falsas.

Tertia rl'a ō eqpollentijs

Tertia regula est. pre: post: q: sub: alter. hoc ē datis duab⁹ ppōnib⁹ oppositis subalterne addendo geminā negationē subiecto vni⁹ aggregatū ppōnis cum negationib⁹ equipollet alteri vt vbi cā. nō hō nō est aial: eqpollet isti. ois hō est aial. Et rursus. nō ois hō nō est aial isti: homo ē aial: nōnullus hō nō est aial: quidā homo nō est aial. nōnullū hoiem nō videt plato aliquē hoiē3 nō videt plato.

Quarta rl'a ō eqpollentijs

Ex istis regulis actor infert q̄rtā que ē hec: q q̄n sunt duo signa negatiua vl'a in ppōe. p̄m eqpollet signo ɔrio: ⁊ scd3 signo ɔdictorio: vt nihil nihil est eqpollet isti. qd̄libet aliqd est. ⁊ l3 auctor ponat vnū signū post copulā op3 itelligere vtrūqꝫ ante copulā: q: iste formalr̄ nō equalēt nihil ē nihil: ⁊ nihil nihil est dico formaliter q: ille due mālīter bn̄ equiualēt. hoc p3: q: vtraqꝫ ē nec̄ia qd ista sit necessaria. nihil ē nihil pbat: sua ɔdictoria ē impossi. s. aliqd ē nihil. ⁊ ista est nec̄ia: nihil nihil est cū eqpolleat isti. qd̄libet aliqd est q̄ sequit ex ista aliqd est ⁊ illa. Iterū ex ista. de⁹ est. Sed in sili forma dant due nō equipollētes. s. nulla chymera ē chymera: ⁊ nulla chymera nulla chymera ē. p̄ma ē nec̄ia ⁊ scōa impossi. Ex isto p3 q dabiles sūt due ppōnes eqpollētes per oēs regulas imo hoc frequētissime ɔtingit: hoc p3 capiēdo istas. nullu3 aial nulla sb̄a est. qd̄libet aial aliqua substātia est q equipollēat per p̄mā regulā. p3. Sequestret ad intellectū p̄e negatio iam remanebūt iste due qd̄libet aial est sb̄a ⁊ aliqd aial nulla substātia est que realr̄ ɔdicunt: ergo preposita negatione pueniet equipollētia. ⁊ hoc ex pte p̄me regule. Scōo datis eisdē ppōnib⁹ sequestret scōa negatio: iā remanebūt iste due. qd̄libet aial est sb̄a: ⁊ nullū aial est sb̄a: q̄ realiter ɔriant postposita negatione erit equipollētia ex pte scōe regule. Tertio pponent eedē ppōnes sequestrata vtraqꝫ negatiōe: iā remanebūt iste due. qd̄libet aial est sb̄a: ⁊ animal est sb̄a realr̄ subalterne preponēdo ⁊ postponēdo negationē habebit eqpollentia ex pte tertie regule. Quarto pponent eedē ⁊ capio silā cū duab⁹ negationib⁹. s. nullū aial nulla substātia est: ⁊ p̄mū signū eqpollebit signo ɔrio. qd̄libet. Secūdū signū signo ɔdictorio opposito ⁊ habebit hec quodlibet animal aliqua sb̄a est: : ⁊ hoc ex parte q̄rte regule. Et ita in alijs dicat vt ex nihilo nihil fit si vtraqꝫ negatio capiat negāter falsa ē: ⁊ eqpollet isti. ex q̄libet aliqd fit qd ē manifeste falsum. S3 ista. ex nihilo nihil fit in sensu q̄ ɔcedit a pho ē negatiua: ⁊ p̄e negatio capit ifinitāter ita q sit sensus: ex nō ente nihil fit. Prez illa est falsa. ex nihilo nihil fit vt p3 p ei⁹ ɔdictoriā. ex aliq̄ fit nihil: ⁊ hoc capiēdo negationē iclusam i nihilo negāter: si ifinitāter nota ē ei⁹ falsitas: q: ē vna affirmatiua de neutro extremo supponēte. Uñ ad facile h ɔdicēdū q̄n sunt plures negationes vt nullus hō nullū aial ē: vel nullus hō ē nullū aial: vel nullus hō est ois hō. vel nullus hō ē non nullus hō loco de nullus pōat aliqs ceteris parib⁹.

Qō

Querit post q̄ locut⁹ est de cōtrarijs ɔdictorijs ⁊ subalternis: q̄re nihil locutus est de subcontrarijs ⁊ de earum equipollentijs.

Rn̄sio

Rn̄det q vel sunt improprie vel sinonime de quib⁹ nullus dubitat: vt vbi cā. hō currit ⁊ hō nō currit subcōtrariant. ponat negatio post subiectū affirmatiue: iam illa erit sinonima alteri. si vos addatis negationē isti. hō nō currit. sic dicēdo homo nō currit. hic erit inutilis repetitio negationū:

lʒ nõ ſit ſinonimitas cũ alia. artificioſe tñ nõ ſtãdo i negatiõe iſte eqpollẽt: hõ currit: ⁊ hõ nõ nõ currit. queadmodũ iſte nõ qdam hõ nõ currit: ⁊ nullus hõ currit. Alioqn iſte due. nullus hõ currit ⁊ qdam hõ nõ currit: nõ poſſunt pducere eqpollentiã per tertiã regulã addẽdo negationẽ pticulari negatiue ⁊ rõ in oibus eqpollẽtijs ẽ: q: qñcũq₃ ſunt due ppões eiuſ dẽ q̃litatis cõpoſite ex terĩs eodẽ mõ ſtãtib⁹ ille equi pollent hoc in p̃n⁹ aſſumptũ eſt pro fundamẽto: ſed ſic ẽ in oib⁹ regulis eqpollẽtiaꝝ p₃ inductiue nõ gli bet hõ currit ẽ negatiua cui⁹ ſb̃m ſtat determinate: ⁊ p̃tum diſtribuit. ⁊ idẽ ↄtingit de hac qdã hõ nõ cur rit. nec eſt aliq̃ reſtrictio in vna vł ãpliatio: vel aliqđ eiuſmodi. qđ nõ ſit in alia. idẽ põt oñdi i oib⁹ alijs regulis. Et ex illo p̃n⁹ infero qñ ponunt tria ſigna ne gatiua ante copulã. p̃ᵐ equipollet ſuo ↄ̃rio. 2ᵐ ſigno ↄ̃dictorio. 3ᵐ ipſimet vł ſigno vli cũ negatione poſt poſita: vt nullus hõ nullũ aial nullo loco videt: eq pollet iſti. quilibet hõ aliqđ aial nullo loco videt. vł huic. qlibet hõ aliqđ aial q̃libet loco nõ videt: rõ eſt: ſunt ambe negatiue: ⁊ p̃m⁹ terius diſtribuit a p̃⁹ ne gatiõe. ſcđs terius ſtat cõfuſe tñ. ⁊ cadũt duo ſigna in ppõne vli ſe imobilitãtia et terti⁹ terius diſtribuit a tertio ſigno: ſʒ ſi fuerint q̃tuor ſigna negatiua: p̃ᵐ eqpollet ſigno ↄ̃rio. 2ᵐ ↄ̃dictorio. 3ᵐ ↄ̃rio. 4ᵐ ↄ̃di ctorio. ⁊ ſic in ifinitũ aſcẽdendo per nũʒ parẽ vt nul lus homo nullũ aial nullo tpe nullo loco videt. equi pollet iſti. qlibet hõ aliqđ aial q̃libet tpe aliq̃ loco vi det ſed aſcẽdẽdo in infinitũ p nũm iparẽ: p̃ᵐ ſemp eqpollet ſigno ↄ̃rio: 2ᵐ ſigno ↄ̃dictorio: de tertio di cat ſicut de p̃⁰: de 4⁰ ſicut de ſcđo. ⁊ ſemp vltimum impar equipollet ſibiipſi vł ſigno vli negatione poſt poſita vt nullus hõ nullũ aial nullo tpe nullo loco nullũ diſputans eſt eqpollet iſti. qlʒ hõ aliqđ aial q̃li bet tpe aliquo loco nullũ diſputãs ẽ vł qđlʒ diſputãs nõ eſt. Idẽ de puris negationib⁹ itellige: vt nõ hõ: nõ aial nõ tpe nõ loco nõ diſputãs eſt: ⁊ iſtud tʒ quãdo inter ſigna mediat vnum cathegoreuma nõ pñt dari certe regule pro oib⁹ ſine magna pluritate: ſed ſemp reſpiciat ad fundamẽtũ ⁊ ad terioꝝ acceptiões: nec regule eqpollẽtiaꝝ ſupfluunt eſto q₃ aliqb⁹ rãe: ſine eqpollẽtijs dari poſſint: q: hoc nõ ẽ adeo cõmode.

De ſigno negatio p̃poſito añ copulam

Oppõit regulis

Cõtra omnes regulas arguit ſic. Iſte nõ equi pollẽt: oĩe aial idẽ homini ẽ ſba: ⁊ nullum animal non idẽ homini eſt ſubſtãtia: cũ p̃ma ſit ṽa ⁊ ſecũda falſa: ergo ſcđa regula nulla. Forte dicis ſicut dicẽdũ eſt q₃ ſcđa regula vult q₃ negatio capiat neganter ⁊ non infinitanter: ⁊ idẽ volũt oẽs regule.

Inſtat

Cõtra hoc arguit. Iſte ↄ̃riant: cuiuſlibet hoĩs oculus eſt dexter: ⁊ nulli⁹ hoĩs oculus ẽ dexter ⁊ tñ iſte nõ equipollẽt: nulli⁹ hoĩs oculus ẽ de xter: ⁊ cuiuſlibet hoĩs oculus nõ eſt dexter: g⁰ 2ᵃ re gula nõ tʒ: capiẽdo negationẽ neganter. Forte dicis q₃ male iterſerit negatio negãs. ſʒ opʒ ſic dicere: cu iuſlibet hoĩs nõ oculus ẽ dexter. vbi negatio imedia te ſequit terĩm diſtributũ: q: hoc ſemp reqrit.

Oppõit

Contra hoc arguit. Iſte eqpollẽt: nullus hõ fortes eſt: ⁊ qlibet hõ fortes nõ eſt. ⁊ tamẽ negatio nõ ſequit imediate terminũ diſtributũ. Forte dicis hoc nõ incõuenire qñ negationem ſequit vel precedit terminus diſcretus: q: termino diſcreto non refert preponere vel poſtponere negationem.

Replicatur

Contra hoc arguit. Iſte equipollẽt: null⁹ aſi nus hoĩs currit. ⁊ qlibet aſinus hoĩs nõ currit. ⁊ tñ ibi ſunt teri cões: ⁊ negatio ſequit ime diate terĩm non diſtributũ. ſ. illũ terĩm hoĩs qui ſtat ↄfuſe tñ. Forte dicis ſicut dicẽdũ ẽ q₃ ille equipollẽt ⁊ negas q₃ negatio nõ ſequat imediate terĩm diſtribu tũ: q: ſequit hoc totũ aſin⁹ hoĩs adeo imediate ſicut illũ terĩm hoĩs ⁊ ſic ↄcedit q₃ imediate ſequit terĩm diſtributũ ⁊ imediate ſequit terĩm non diſtributum.

Replicatur

Contra hoc arguit ſic. iſte ↄ̃riant oĩs hõ oẽ aial ẽ: ⁊ oĩs hõ nõ ẽ aial: ⁊ tñ nõ equi pollẽt ponẽdo negationẽ imediate poſt terĩm diſtri butũ ergo ſolo nulla. mio: p₃: q: iſte nõ equipollẽt oĩs hõ nõ oẽ aial ẽ ⁊ oĩs hõ nõ ẽ aial: q: p̃ᵃ ẽ ṽa ⁊ 2ᵃ falſa. nec iſte eqpollẽt. nullus hõ nõ ẽ aial: ⁊ oĩs hõ oẽ aial eſt cũ p̃ᵃ ſit ṽa ⁊ 2ᵃ falſa. Rñdet ↄcedẽdo q₃ iſte ↄ̃riant oĩs hõ oĩe aial eſt: ⁊ oĩs hõ non eſt aial. Et vlteri⁹ ↄcedit q₃ iſte nõ equipollẽt ponẽdo nega tionẽ imediate poſt ſb̃m diſtributũ: q: hoc non tʒ qñ p̃dicatũ diſtribuit: ſʒ dãdo iſtas ↄ̃rias. nullus hõ eſt aial: ⁊ qlibet hõ qđlʒ aial eſt faciendo eqpollẽtiam ponẽda ẽ negatio poſt p̃tum diſtributũ dicẽdo ſic. qlibet hõ qđlʒ aial nõ ẽ. ſed iſta. nullus hõ eſt aial nõ põt equipollẽ alteri p additionẽ ſoli⁹ negatiõis. Iſte nõ eqpollẽt: qlʒ hõ qđlʒ aial eſt ⁊ null⁹ hõ nõ ẽ aial cũ p̃ᵃ ſit falſa ⁊ 2ᵃ ṽa. imo dabiles ſunt due ↄ̃rie ſic ſe hñtes q₃ neutra põt alteri equipollẽ (intelligendo vt pauci) quantumcunq₃ addatur negatio: hoc p₃ de iſtis. cuiuſlʒ hoĩs aſin⁹ nõ ẽ aſin⁹: ⁊ cuiuſlʒ hoĩs qlʒ aſin⁹ qlibet aſin⁹ ẽ. Iſte nõ equipollẽt. cuiuſlʒ hoĩs nõ aſin⁹ nõ eſt aſin⁹ ⁊ cuiuſlibet hoĩs quilʒ aſin⁹ qlʒ aſin⁹ eſt. nec iſte. cuiuſlʒ hoĩs aſin⁹ nõ aſin⁹ nõ ẽ ⁊ cu iuſlibet hoĩs qlʒ aſin⁹ quilʒ aſin⁹ ẽ. ⁊ iſte nullo pacto pñt equipollere p ſimplicẽ negationẽ ſitu eodẽ ſer uato. ſed ſi iſta cuiuſlibet hoĩs aſin⁹ nõ eſt aſin⁹ reſol uat i hãc equiualẽtẽ ei. cuiuſlʒ hoĩs quilʒ aſin⁹ aſin⁹ nõ eſt. tũc poſſum⁹ addere negationẽ ſic dicẽdo. cu iuſlibet hoĩs quilʒ aſin⁹ nõ aſin⁹ nõ ẽ: q̃ equipollebit iſti. cuiuſlʒ hoĩs quilʒ aſin⁹ quilʒ aſin⁹ ẽ. Propterea ſanioꝝ ſolo in vno ṽbo ẽ q₃ i oib⁹ regulis opʒ itelligẽ cetera paria: q: tedioſuʒ eẽt ppõnes reſoluẽ. Et lõge melius iſta intelligunt p fundamẽtũ ante poſitum.

Rñdet

Oppõit ſecũdo

Secundo arguit. iſte ↄ̃riãt. oĩs hõ ẽ ani mal: ⁊ nõ a hõ eſt aial: ⁊ tñ non equipollẽt per poſtpõnem negationis imediate poſt terĩm diſtributũ: ergo regula nulla. q₃ ille ↄ̃riant p₃ q: vna eſt vlis affirmatiua ⁊ alia vlis negatiua oibus ſeruatis ad bonã ↄ̃rietatẽ: ergo ↄ̃riant. q₃ nõ equiua leãt hoc p₃: iſta eſt ṽa. oĩs hõ eſt aia. ⁊ iſta falſa. non a hõ non eſt aial. ⁊ hoc eſt notũ tenẽdo q₃ nõ eſt ve rius ↄ̃dicere q̃ toti ppõni ⁊c. ¶ Rñdet ↄcedẽdo q₃ iſte ↄ̃riant. nõ a homo eſt aial: ⁊ oĩs hõ eſt aial. ſʒ per poſtpoſitionẽ negationis nõ puenit equipollentia vt argᵐ bene oñdit. Idẽ põt induci in ſubalternis affir

Rñdet

matiuis

matiuis ꝛ negatiuis. In affirmatiuis iste nō sunt sub/ alterne. oīs hō est animal: ꝛ a hō est aīal: ꝛ tñ ꝑponē do ꝛ postponēdo negationē sic dicēdo. nō a hō nō ē aīal nō resultat equipollētia cū hac. oīs hō est aīal. In negatiuis iste subalternant. nullus hō ē animal: ꝛ aliquis hō nō ē aīal: ꝛ tñ iste nō equipollēt. nōnullus hō nō est aīal: ꝛ aliquis hō nō ē animal: qꝛ 2ª est vā ꝛ ꝑª falsa vt pꝫ ꝑ v̄itatē sue ꝯdictorie. nullus hō nō est animal. Idē pꝫ de multis ꝯrijs quo ad legē iste ꝯriā tur. hō nō ē animal: ꝛ oīs hō oē aīal est. siīr iste. nul/ lus hō currit. ꝛ iste hō currit saltē ꝫm legēꝫ. sed hec duo vltima exª nō ꝓcedunt ꝯ cōem expōnem postꝙ̄ subiecta nō distribuunt etiā ꝛ ista. hō nō est aīal distri buēdo illū terim hō sine ꝑ multa signa siue ꝑ resolu tionem in hāc. oīe animal homo non est. tūc sic ad dendo negationem. omne animal non hō non est.

Oppōit tertio

Tertio arguit ꝯ regulā. iste ꝯriant. nullum aīal esse hoiem est veꝝ: ꝛ oīe aīal eē hoiem est veꝝ. ꝛ tñ addēdo negationem affirmatiue sic. oē aīal esse hoīeꝫ nō est veꝝ. nō ꝓuenit equipollē tia. qđ ꝓbat sic. ista ē falsa. nullū aīal eē hoiem ē ve/ rū. ꝛ illa vā. oīe aīal eē hoiem nō est veꝝ. qđ ꝓbat sic. sequit ex vō: ergo ipsa est vā. ꝓbat añs. bñ sequi tur. oē animal eē hominē ē fłm: gº oē aīal esse homi nē est nō verum. ꝛ ex ꝯsequenti sequit oīe aīal esse hominem est nō verum: ergo oīe animal esse homi nem nō est veꝝ. ꝑma ꝯsequentia tenet ab inferiori ad supius. oīe falsum est nō veꝝ. secunda tenet ab affir matiua ad negatiuā p:edicato variato penes finitū ꝛ infinitū ꝛ vltra: ergo bñ sequit. oīe aīal eē hoiem ē fłm: gº oīe animal eē hoīeꝫ nō ē veꝝ. qcqđ sequit ad ꝯñs bene ꝯñs sequit ad etº añs. ¶ Rñdet ꝑº ad istas duas. nullū animal esse hominē est veꝝ: ꝛ oīe animal eē hominē ē veꝝ eas distinguēdo. vł in ista: oē aīal eē hominē ē veꝝ. hoc totū oīe aīal eē hoīeꝫ capit mālr: ꝛ eodē mō hoc cōplexū nullū aīal eē ho minē. Pro coꝝ dictis vel ꝓpōnibº ꝛ tūc nego ꝙ sūt ꝯrie. Tum ꝑº sunt ambe indefinite. Tū 2º sūt ambe affirmatiue. Tū 3º nō cōponunt ex eisdē subiectis. vel oīe aīal esse hoīeꝫ capit māliter ꝑ illo cōplexo ꝛ nullū sigłiue vel ecōuerso: ꝛ sic nō cōponunt ex eis/ dē extremis. vł vtrūqꝫ signū capit sigłiue: ꝛ sic cōce do ꝙ ꝯriant si vniformiter fit distributio. qꝛ in ista. nullū animal eē hominē ē veꝝ. hoc signū nullū pōt distribuere illud dictuꝫ ꝑ ipsomet dicto: ꝛ tūc illa est vera: qꝛ illud dictū nō est ꝓpō. vel pōt distribuere di/ ctū pro ꝓpōne cuiº est dictū: ꝛ tūc illa est falsa. vł pōt distribuere ꝑ vtroqꝫ. Si distribuat ꝑmo mō sensus est nullū tale cōplexū. animal eē hoīeꝫ est veꝝ. Si di stribuat scđo mō: sensus ē. nulla talis ꝓpō aīal est hō ē vera. Si tertio mō. neqꝫ tale cōplexuꝫ est veꝝ neqꝫ talis ꝓpō est vā. Et eodē mō de affirmatiua dicatur. Sed ꝓcedamº in 2º sensu. ꝯcedo ꝙ iste ꝯriant: ꝛ con cedit ꝙ iste equipollēt. oīe aīal esse hominē nō est veꝝ: ꝛ nullū animal eē hoīeꝫ ē veꝝ. ꝛ nego ꝙ ꝑº seq̄ tur ex vero: ꝛ ad ꝓbationē q̄ arguit. oīe aīal eē ho/ minē ē nō veꝝ: ergo oīe aīal eē hominē nō est veꝝ. ꝯcedo ꝯñam ꝛ nego añs. sensus añtis est. omnis ta/ lis ꝓpō. animal est hō. est nō vā. mō hoc est falsum. Et qñ arguis illa iteruꝫ sequit ex vero sic arguēdo. omne animal esse hominē est falsum: ergo oīe aīal esse hominē est nō verū. quicquid sit de bonitate cō/ sequētie. nego añs. sensus antecedētis ē. oīs talis pro positio. animal est hō. est falsa. modo hoc est falsuꝫ si hoc totū in ꝑmo antecedente. oīe animal esse ho minē. capiat pro illa ꝓpositione. oīe animal est hō. Tunc illa est vā ꝛ nō ꝓcedit argumētū: qꝛ ex ea nūꝙ̄ infert omne animal esse hominē nō est verū in sensu quo cōtrariat isti. nullū animal esse hominē est veꝝ. Et ex illo solū pōt argumētū in reliquis sensibus.

Rñdet

Quarto arguit. iste cōtrariant. omnis ꝓpo/ sitio vniuersalis in q̄ ponit negatio est falsa. ꝛ nulla ꝓpositio vniuersalis in q̄ ponit ne/ gatio est falsa: ꝛ tamē iste nō equipollēt. nulla ꝓposi tio vniuersalis in qua ponit negatio nō ē falsa. ꝛ oīs ꝓpositio vniuersalis in q̄ ponit negatio ē falsa: ergo secūda regula nulla. ꝙ nō equipollēat patet. posito ꝙ nulle sint alie ꝓpositiōes in mūdo ab istis: ꝛ earuꝫ cōtradictorijs ꝑma est vā ꝛ vniuersalis cū duabº ne gationibº est falsa. vniuersalis equipollet isti. oīs ꝓpo sitio vniuersalis in q̄ ponit negatio est falsa: ꝛ tūc sic vł ita est sicut ipsa significat: vel nō ita est. Si secūdū ipsa ē falsa. Si ꝑmū ita est sicut ipsa significat: ꝛ ipsa significat ꝙ oīs ꝓpositio vniuersalis in q̄ ponit ne/ gatio est falsa. ꝛ ita est ꝑ te: sequit ꝙ ipsa ē falsa ꝛ ꝑi ma est vā: qꝛ ita est sicut ipsa significat. sꝫ ipsa signifi/ cat ꝙ oīs vniuersalis affirmatiua in q̄ ponit negatio est falsa: ꝛ ita est vt pꝫ ex casu. ꝛ nō se falsificat vt pꝫ intelligēti. ¶ Rñdet ꝙ ꝓpositiones date bñ cōtraria bantur ꝛ postponēdo negationeꝫ producebat equi/ pollētia: ꝛ cōcedit ꝙ vna est vā ꝛ alia falsa: qꝛ se falsi ficās. sed ita est in re sicut per vtrāqꝫ significat qđ ad equipollētiam sufficit: qꝛ in isolubilibº nō incōuenit dare duas sinonimas quarū vna est vā alia falsa: er/ go nec a fortiori duas equipollētes: sed extra insolu/ bilia nō est possibile dare duas eqpollētes quaꝝ vna ē vā ꝛ alia falsa. ¶ Pōt hic fieri argumētū ex istis. quilibet asinº cuiuslibet hoīs nō currit: ꝛ quilibet asi/ nus nulliº hoīs currit: sed solū pōt ex dictis in quā/ titatibº ꝛ q̄litatibº ꝓpositionum respiciēdo semꝑ ad eadē extrema. plura repūt argumēta cōtra scđaꝫ re/ gula ꝙ̄ cōtra ꝑmā. ꝛ hoc cause est: qꝛ vna ꝓpositio cōtrariat valde multis nō equipollētibº: vt patet de hac. nulliº hoīs asinus currit. que ꝯtrariat oībº his. cuiuslibet hoīs quilibet asinus quodlibet currēs est. cuiuslibet hoīs quilibet asinº est currēs cuiuslibet ho minis asinº est currēs. alicuiº hoīs quilibet asinº qđli bet currēs est. alicuiº hoīs asinº quodlibet currēs ē. ꝛ multis alijs modis ꝑ variationē suppōnis ꝯfuse tñ in determinatā. ꝙ iste ꝯrient. nullus hoīs asiñº cur rit: ꝛ alicuiº hoīs asinus quodlibet currēs est saltem ꝫm legē quod sufficit nobis. Probat eis non repu/ gnat falsitas de forma: sꝫ eis formaliter repugnat ve ritas: quod ꝓbatur sic. nā da opposituꝫ sunt simul vē ꝛ tūc sic arguo. bene sequit: nullus hoīs asiñº ē cur/ rēs: ꝛ alicuius hoīs asiñº quodlibet currēs est: ergo

Oppōit quarto

Rñdet

Arguit

Rñdet

alicui⁹ hois asin⁹ est currens. ꝯña est bona qꝛ vna ꝓpositio copulatiue infert ꝯñs: ergo tota copulatiua idem infert: ⁊ añs ē veꝝ ꝑ aduersariū: ergo ꝯñs stabit in vita tecū eis: ⁊ ꝯñs realiter ꝯ̄dicit vni pti illi⁹ copulatiue vt notū ē: ergo negās ꝯclonem ꝓpositā dabit ꝯ̄dictoria v̄a. Et eodē mō ꝓbabit ꝙ iste ꝯ̄riant: alicui⁹ hominis qlibet asin⁹ ē currēs. ⁊ nulli⁹ hois qlibet asin⁹ ē currēs. nullus hō ē aial. aliqs hō oīne aial est. aliqs hō nō est aial ⁊ qlibet hō qdlibet aial est. ⁊ rō est: qꝛ i eis ſꝑ plus ē de vlitatate q̄ꝫ de ꝑticlaritate. ⁊ ad sciendā equipollētiā in oīb⁹ istis ꝓponat terius nō distribut⁹ negatiōe ꝓposita terminis nō distributis vt v̄bi cā. capiat hec. hois asin⁹ qdlibet currēs ē ⁊ sic resoluat qdlꝫ currēs hois asin⁹ ē: vel qdlibet currēs b hominis asin⁹ ē ⁊ addat negatio sic. qdlibet currēs nō hois asin⁹ est: q̄ equalet isti. nulli⁹ hois asin⁹ currit: ⁊ ita in alijs: ⁊ sic regula satis vliter defendit: addēdo tn̄ ꝙ deleta negatione posita in ꝓn⁹ residuuꝫ ꝯ̄dicat ꝓponi cui dꝫ esse equipollētia ⁊ ꝯ̄ hāc expōnem non currit hoc arg^m. nō a hō nō est aial. qꝛ deleta ꝓ⁹ negatione residuū nō ꝯ̄dicit vli. iste nō ꝯ̄dicunt. ois hō est aial: ⁊ a hō nō est aial. Eodē mō soluit arg^m ꝯtra tertiā regulā. De istis. nō a hō nō est aial ⁊ ois hō est aial. esto ꝙ a hō est aial sit subalternata respectu huius. ois hō est aial: qꝛ videm⁹ in alijs eqpollētib⁹ vt ꝑꝫ i hac. qlꝫ hō ē aial: ⁊ nullus hō nō ē aial ꝙ delecto illo signo null⁹ residuū ꝯ̄dicit vli tali restrictiōe v̄nata in indefi⁹ negatia q̄lis v̄nabat in vli affirmatiua.

Oppōit quinto

Quinto arguit ꝯtra tertiā regulā iste sunt subalterne tn̄ ois hō est aial: ⁊ tn̄ hō ē aial. ⁊ tn̄ nō equipollēt ꝑ ꝓpōnēꝫ ⁊ postpōnem negationis: ergo 3⁹ regula nulla. ꝯña tenet cū maiore: ⁊ minor ꝑꝫ: qꝛ iste nō equipollēt. tn̄ ois hō ē aial: ⁊ nō tn̄ hō nō est aial. qd ꝓbat sic. ꝓ⁹ est falsa ꝑꝫ per eius vlem in terīs trāspositis q̄ est hec oīne aial ois hō ē. ⁊ scđa est v̄a: vt ꝑꝫ ꝑ ei⁹ ꝯ̄dictoriā. tn̄ hō nō est aial q̄ est falsa: ⁊ nō ꝓcedit in isolubilib⁹: ergo eqpollent.

Rñdet

¶ Rñdet ꝙ ꝓpōes assūpte erāt bn̄ subalterne ⁊ cōcedit ꝙ ꝓpōes date nō eqpollēt. qꝛ cetera nō v̄nant: qꝛ in vna ē terius vlis hoc ē signū vle i alia signū pticulare: qꝛ post q̄ꝫ tn̄ nō negat i ꝓ⁹: ꝓpō exponēda ē copulatiue ⁊ i alia negat ꝓpterea exponēda ē disiunctiue. sed si seruētur cetera paria bona erit equipollentia tn̄ omnis homo est animal habet hanc equipollentiam. tn̄ non homo non est animal.

Arguit sexto

Sexto arguit ꝯ̄ ꝓmā regulā. iste ꝯ̄dicūt. oēs apli dei sūt duodecim ⁊ aliq apli dei nō sunt duodecim. ⁊ tn̄ ꝓponēdo negationē dicēdo nō oēs apli dei sūt duodecim: nō ꝓuenit eqpollētia: g⁹ ꝓ⁹ regula nulla. ꝙ iste nō eqpollēat nō oēs apli dei sūt duodecim: ⁊ apli dei nō sūt duodecim ꝓbat. 2⁹ est v̄a ⁊ ꝓoꝛ falsa.

Rñdet

¶ Rñdet distinguēdo ꝙ iste ꝯ̄dicāt. oēs apli dei sūt duodecim: ⁊ apli dei non sunt duodecim. vl̄ oēs capit collectie. ⁊ sic negat vl̄ distributie: ꝯcedit. si ꝓ⁹ ꝯcedit ꝙ n̄ eqpollēt ⁊ nihil ad regulam. Si scđo mō bn̄ eqpollent ⁊ vtraq̄ est vera.

Oppōit

Cōtra hoc argit capiēdo oēs distributiue iste nō eqpollēt, nō oēs apli dei sūt duodecim. ⁊ apli dei nō sunt duodecim: ergo solo nulla. añs ꝑꝫ: qꝛ ista nō oēs apli dei sūt duodecim. eqpollet huic. nulli apli dei sꝫ duodecim. qꝛ v̄t⁹ hui⁹ signi ois nō pōt ipediri ꝑ negationē ꝓcedētē: qd ꝓbat ꝑ illud dctū psalmiste. nō oēs qui descēdūt in isernū laudabūt te dn̄e: vl̄ illa vꝫ istā nulli q descēdūt in infernuꝫ laudabūt te dn̄e. ⁊ habet intētū. vl̄ vꝫ hāc. aliq q descēdūt in infernum nō laudabūt te dn̄e. ⁊ hoc nō: qꝛ nō ē maioꝛ rō de aliqb⁹ q̄ꝫ de alijs. Itē ꝑ illud psalmi. Timētes aūt dn̄m nō minuent oīni bono: equalet isti. timētes aūt dn̄ꝫ nullo bono minuent. ⁊ si sic habet intētū. Si dicas ꝙ equalet isti: Timētes autē dn̄m aliq̄ bono nō minuent hoc nihil ē dictu: qꝛ non timētes dn̄m aliq̄ bono nō minuent. Itē ꝑ illud euāgelij. Nisi abbꝛeuiati fuissent dies illi nō fuisset salua ois caro. vbi euāgelista loquēs de antixꝑo volebat dicere nisi abbꝛeuiati fuissent dies illi nulla caro fuisset salua: qꝛ siue breuient siue lōgent dies illi aliq̄ caro nō erit salua. His trib⁹ rōnib⁹ mot⁹ Laurētius valla dicit ꝙ oēs distributiue sumptū nō pōt ipediri ꝑ negationē ꝓcedētē: ⁊ tunc ꝑ eū idē esset dicere. nō qlibet hō currit: ⁊ qlibet hō nō currit. ꝯ̄ Aristo. ponētē discrimē inter has. nō ois hō ē sapiēs. ⁊ ois hō nō est sapiēs. etiā haberet has negare ꝯ̄dicere. qlibet hō currit: ⁊ nō qlibet hō currit: cū possint simul esse falsa ⁊ multa logicalia ꝑꝑ hoc fūdamentū negaret. nec pro eo ē cōis modus loquēdi: imo magis ꝙ nō ois vꝫ quidā nō. vt ibi nō ois possum⁹ oēs: nō oēs arbusta iuuāt ⁊c̄. ⁊ tūc ad illud qd inducit ex sacris literis dr̄ ꝙ in sensib⁹ quib⁹ fiunt nō oēs capit loco de nulli. sꝫ in sensib⁹ q̄s faciūt negat: qꝛ in inumeris locis sacraꝝ lraꝝ ostēdi pōt nec hic respiciēdū ē an ꝓpōnis sit ꝓpositio: qꝛ sic non qlibet hō currit: habet subiectum distributū vt ante dictum est circa ꝓpositionē sed nō ꝓpterea valet hāc. nullus homo currit. Etiā loquit de suppōne que regulat veritatē vel falsitatem totius que est precise suppositio determinata.

Rñdet

Laurē⁹ valla

Oppōit septimo

Septimo arguit. Iste ꝯ̄dicūt nullo currēte crescūt tibi cornua frōte ⁊ aliquo currēte crescūt tibi cornua frōte: nō tn̄ eqpollēt ꝑ ꝓpōnē negationis: igit. minoꝛ ꝑꝫ: qꝛ ista est v̄a: nō aliq currēte crescūt tibi cornua frōte vt ꝑꝫ ꝑ falsitatē sue ꝯ̄dictoꝛie: ⁊ ista est falsa. nullo hoie currente crescūt tibi cornua frōte. qꝛ equalet huic dūꝫ nullus hō currit. crescūt tibi cornua frōte ⁊ hoc exponēdo tpaliter.

Rñdet

¶ Rñdet. negādo istas ꝯ̄dicere. ⁊ hoc tenendo cōem modū: ꝙ sunt ypothetice: ⁊ esto ꝙ sunt cathegoꝛice equalēt eis in ꝯ̄ndo ⁊ iudicādo de caꝝ veritatib⁹ ac si essent ypothetice. Tum ꝓmo: sunt ambe false. sensus huius est. aliquo currēte crescunt tibi cornua frōte. dum aliquis homo currit crescunt tibi cornua fronte: ⁊ sensus alterius est dūꝫ nullus homo currit crescant tibi cornua fronte: ⁊ hoc exponēdo eas per dūꝫ. de expōne per si ⁊ qꝛ postea patebit.

Oppōit

Contra hoc arguit sic. Nō isto homine currēte crescūt tibi cornua frōte: demōstrato forte ⁊ nō isto hoie currēte crescūt tibi cornua fronte: ⁊ sic de singulis. ergo nullo hoie currente crescunt

fcunt tibi cornua fronte. ãñs tenet p ascẽsũ. ꝛ añs ẽ verũ: ergo ꝛ ãñs. ꝙ añs sit verũ pꝫ de pma pte nõ isto hoie currẽte crescũt tibi cornua fronte. illa hꝫ hãc ꝯdictoriã isto hoie currẽte crescũt tibi cornua fronte q̃ est falsa. ergo alia est vera: ꝛ eodẽ mõ pbabit q̃lꝫ alia p pó añtis vera.

Rñdet ¶ Rñdet negãdo illã ãñã: nec ẽ ascensus: qꝛ añs est negatiuũ ꝛ ãñs affirmatiuũ: hoc est q̃lꝫ ppõ de vno termio singularizato est negatiua: qꝛ negatio aduerbialis posita in pncipio ypotheti ce ppõnẽ negatiuã ꝯstituit: noialis võ nõ: sꝫ ex illo añte dꝫ iferri: nõ aliq̃ hoie currẽte crescũt tibi cornua fronte.

Instat que est vera sicut añs. Forte dicis negatio noialis posita in pncipio cathegorice reddit ppõnẽ negatiuã. sꝫ ista est cathegorica vt añ opinatũ est: igit ista est negatiua. nullo currẽte crescũt tibi cornua fronte.

Rñdet **Ad hoc** rñdet ꝙ possum⁹ dicẽ ꝙ negatio noialis nõ reddit cathegoricã negatiuã qñ equalet ypothetice quẽadmodũ est in pposito. sꝫ hoc nõ est realr rñdẽ: ppterea dico tenẽdo eã cathegoricã ꝙ ipsa est negatia. ꝛ ꝯcedo ꝙ iste ꝯdicũt nullo currẽte crescũt tibi cornua frõte. ꝛ aliq̃ currente crescũt tibi cornua fronte. ꝛ negatiua est vera: qꝛ extrema nõ supponũt pro eodẽ. sbm est cornua. pdtum est crescẽtia tibi in fronte aliq̃ currente ꝛ demãdando hoiem extrema nõ supponũt pro eodẽ: ꝛ nego ꝙ equaleat isti. qñ nullus hõ currit crescũt tibi cornua frõte. imo equalet isti. nõ dũ aliqs hõ currit crescũt tibi cornua fronte: ꝛ rõ est. qꝛ negatiua p affirmatiuã non venit explicanda ꝛ potissimum vbi non est equipollentia. ¶ Ex omnibus his regulis.

Nõbile **Notãduz** est ꝙ ypothetice eqpollẽt sicut cathegorice: qꝛ datis istis duabus. hõ est aial: ꝛ de⁹ ẽ. ois hõ nõ est aial. vel nullus deus est. iste ꝯdicũt pponat negatio vni ꝛ aggregati ex ppõne ꝛ negatiõe cui addit alteri eqpollet. ꝛ rõ est. qꝛ nũq̃ due ppões nõ eqpollẽtes vni ꝯdicũt ꝛ in modalib⁹ posita oppõne modoꝝ nõ ꝯuenit eqpollentia vt dictũ est: ꝛ ne aliq̃ eqpolleãt ꝛ nõ p aliquã haꝝ regulaꝝ in diffõne eqpollẽtie addat p ppõnẽ negatiõis vel p postpõnẽ negatiõis vel p ppõnẽ ꝛ postpõnẽ negationis: ꝛ tũc diffinitũ nõ erit eqpollẽtia in cõi. sed hoc totũ eqpollẽtia cã negationis vel negationum. Iste eqpollẽt. a hõ nõ est currẽs: ꝛ oẽ currẽs hõ nõ est: qꝛ nõ ipedit ꝯtri⁹ ordo vt pꝫ ex resolonib⁹ multarũ ppositionũ de quib⁹ ante habitus est sermo.

Et hec de equipollentijs dicta sufficiant.

P Ropositio ypothetica est illa que hẽt duas ppões cathegoricas ꝯiunctas tãq̃ ptes pncipales sui. vt si hõ currit hõ mouet. Et dr ypothetica ab ypos qd ẽ sb ꝛ thesis qd est positio: q̃si suppõ siue suppositiua locutio: qꝛ vna ps ei⁹ supponit alteri. Propõnũ ypotheticaꝝ alia ꝯditiõalis: alia copulatiua: alia disiũctiua. Cõditionalis est illa i qua ꝯiungunt due cathegorice p hãc ꝯiũctionez si: vt si sortes currit: sortes mouet. Et illa cathegorica cui imediate pponit illa ꝯiũctio si dr añs: reliq̃ võ ãñs. Ad veritatẽ ꝯditionalis reqrit ꝙ añs nõ possit eẽ verũ sine ãñte: vt si hõ est aial est. Uñ ois ꝯditiõalis vera est necessaria: ꝛ ois falsa est ipossibilis. Ad falsitatẽ ꝯditionalis sufficit ꝙ añs possit eẽ verũ ãñte exñte falso. vt si hõ est albũ est.

¶ Sequit de ypotheticis. Que mã in q̃ttuor parte dividit. In pma de ꝯditionalib⁹ determinabit. In scda de copulatiuis. In tertia de disiũctiuis. In q̃rta q̃ret de nũero spẽrũ cõparãdo spẽs ypotheticaruz inter se. qꝛ hoc psupponit tres pmas partes.

Nõbile pmũ **Circa** pmũ notãdũ est ꝙ ppõ ypothetica est illa que hꝫ duas cathegoricas tanq̃ ptes pncipales sui. Que diffõ sic intelligit. Propõ ypothetica est illa ppõ que hꝫ plures ppõnes tanq̃ ptes pncipales sui: vel saltẽ duas cathegoricas: vel aliqd equalẽs p aliquã notã ꝯiũctas. Dicit vel aliqd equalens pp tales: si asinus volaret asinus hẽret alas: que cõponit ex duob⁹ cõplexis pportionalib⁹.

Propõ ypothetica diff. nit. ¶ Uñ cõplexũ pportionale est oõ non vera neq̃ falsa: mutata tñ copula in vbũ psentis tpis fit oõ vera vel falsa vt si asinus volaret asinus hẽret alas asinus volaret non est vera neq̃ falsa. sꝫ mutet volaret in volat fit oõ vera vel falsa. Etiã ponit vel aliqd equalens pp tales. Sole lucẽte dies est (loquor vt plures) ꝛ pprer hãc lrãm a si imponeret ad signdũ tantũ quãtũ vna ypothetica. Di ꝯiũctas ad excludẽdas ppões plures que non sunt ypothetice: qꝛ ypothetica est ꝯiũctione vna vt vult Aris. ¶ Uñ in ypothetica duplices sunt ptes. s. mãles. ꝛ tales sũt ppões interdũ cathegorice nõnunq̃ ypothetice. aliqñ vna cathegorica: ꝛ alia ypothetica. Alie sũt ptes formales. s. copule ypotheticales ꝯiũctiones ꝛ forte aduerbia. Postea alie sũt ptes mãles min⁹ pncipales. ꝛ silr formales q̃ freqnter sũt sbm ꝛ pdicatũ ꝛ copule vbales de qb⁹ dictuꝫ est circa materias. Dico frequenter qꝛ qñ ypothetica componit ex multis cathegoricis vna integra cathegorica est pars materialis minus principalis.

Ypothetica duplices hꝫ ptes

Nõbile scdm **Notãdũ** est 2° ꝙ ppõ ypothetica a Petro Hysp. diuidit in ꝯditionalẽ copulatiuã ꝛ disiũctiuã. Et ppõ ꝯditionalis sic diffinitur. Est ppõ cathegorica q̃ hꝫ plures ppões vl saltẽ duas vl aliqd equalẽs ꝯiũctas p hãc ꝯiũctionẽ si. Dicit aliqd equalẽs pp eãdẽ rõnẽ sicut añ dictũ est. ¶ Sꝫ hꝫ aduertẽdũ est ꝙ cõplexa pportionalia nihil valẽt in copulatiuis ꝛ disiũctiuis ꝛ ppõ q̃ imediate seqt si in forma vl in valore est añs. dico in forma pp tales. si hõ currit aial currit. aial currit si hõ currit. vbi hõ currit semp est añs 2° itẽtionalr capiẽdo. Sꝫ aial currit est añs. in 2° exẽplo capiẽdo añs pᶜ intẽtionalr. Pᶜ intẽtionalr añs tm vꝫ sicut res pcedẽs. Scdo intẽtionalr ppõnẽ signt q̃ aliã vꝫ iferre. Et dr in valore pp tales. sole lucẽte dies est. neutrũ oclm bñdo tu potes vidẽ. nullus hõ legit parisi⁹ nisi ipse sit asin⁹ q̃ est disiguẽda. vl nisi capit exceptiue. ꝛ tũc vꝫ sicut

fiter: et sic cathegoricam constituit. Nisi forte capit conditionaliter. et tamen valet sicut non vt nullus homo legit parisius nisi ipse sit asinus: equivalet isti. si homo non sit asinus: nullus homo legit parisius. Loco rationi in conditionali licet ponere suum antecedens consequens est alia propositio vel equalens ab antecedente non sufficit dicere est propositio vel equalens mediate sequens illam nota si vt patet hic. animal currit: si homo currit.

De vita te conditionalis **Postea** determinat actor de veritate conditionalis. Et dicit quod ad veritatem conditionalis sufficit et requiritur quod antecedens non possit esse verum sine consequente: vt si homo currit animal currit. et ad falsitatem sufficit quod antecedens potest esse verum sine consequente: vt si animal currit homo currit. Et dicit quod omnis conditionalis vera est necessaria: et omnis conditionalis falsa est impossibilis. et est bene dictum: quia idem requiritur ad veritatem conditionalis et ad bonitatem consequentie: et omnis consequentia bona est necessaria consequentia. Ex illo patet quod aliqua conditionalis est necessaria cuius antecedens et consequens sunt impossibilia: vt si homo est asinus homo est rudibilis. et aliqua est impossibilis cuius antecedens et consequens sunt contingentia: vt si animal currit homo currit. et aliqua est necessaria cuius antecedens et consequens sunt contingentia: vt si homo currit animal currit. Et ex illo patet quod nulla conditionalis est contingens.

Opponitur pdictis **Contra** ista arguitur sic. quia per dicta ista esset conditionalis vera. si nulla propositio est negativa aliqua propositio est negativa. consequens est falsum non ponendo propositionem increatam: ergo et antecedens. consequentia probatur: quia antecedens non potest esse verum sine consequente. hoc patet: quia antecedens non potest esse verum. quod sic ostenditur: quia vel oppositum potest esse verum. vel hoc est quando est vel quando non est. 2m non est dicendum: quia si non est non est verum neque falsum: quia quandocunque est eius contradictorium est verum.

Rndet **Ad hoc** argumentum respondetur negando quod illa conditionalis sit vera: et quando arguis antecedens non potest esse verum. hoc ego distinguo: vel quia per esse verum tu intelligis quod non potest esse propositio vera: et sic concedo. vel per esse verum: tu intelligis non potest ita esse sicut significatur per antecedens: et non est ita sicut significatur per consequens et sic ego nego. Isto 2o modo capit Petrus hyspanus. et diffinientes consequentiam per esse verum. ¶ Unde pro hac materia.

Nobile Multe sunt propositiones contingentes que non possunt esse vere **Notandum** est quod multe sunt propositiones contingentes que non possunt esse vere secundum significationes quas habent vt nulla propositio est negativa: nulla propositio est vera. omnis propositio est particularis ego taceo (de vocali loquor) hoc idem est per hoc demonstrando idem in quo propositio scribitur. Ex opposito multe sunt contingentes que non possunt esse false. vt iste. aliqua propositio est particularis: aliqua propositio est indefinita.

et multe que non possunt esse false. **Contra** istud arguitur sic. quia ex illo sequitur quod ex vero sequitur falsum excepto insolubilia. Sed hoc est inconveniens. igitur. quod sequitur patet capiendo hanc consequentiam si omnis propositio

Opponitur est affirmativa: nulla est negativa. hec consequentia est bona. et consequens non potest esse verum per dicta. et antecedens potest esse verum. ponatur ergo in esse iam ex vero sequitur falsum.

Rndet **Respondetur** negando quod ex vero sequitur falsum ad intentionem argumenti: et ad probationem tenendo propositionem plures vnam. consequentia nihil valet: sed quia in hoc non iacet vis argumenti: concedo consequentiam. et conceditur quod antecedens potest esse verum: et consequens non potest esse verum. et quando dicis ponatur in esse volo. iam illud consequens non est cum omnis propositio sit affirmativa: nec alia propositio est: tunc antecedens nec potest esse verum antecedens respectu illius consequentis. Dicitur respectu illius: quia respectu huius nec aliqua propositio est affirmativa, vel isti- us deus est. potest esse verum antecedens.

Opponitur secundo **Secundo** arguitur contra veritatem conditionalis. ista consequentia nihil valet. si omne ens quod est: est deus hoc ens quod est: est deus demonstrando sortem. et tamen non potest ita esse sicut significatur per antecedens quin ita sit sicut significatur per consequens: igitur quod conditionalis nihil valet probatur. antecedens est impossibile: quia ita fuit sicut ipsum significat sententia totali ante creationem mundi. et consequens est impossibile. Probatur minor idem significatur per antecedens et consequens: et per antecedens significatur sortem esse deum cum significatur quod omne quod est: est deus: et sortes est ex casu. igitur. ¶ Rndet negando consequentiam: quia

Rndet antecedens est possibile: quod quod non potest esse verum: quia quandocunque antecedens est: aliquod ens non est deus: sed ita erat in re ante creationem mundi sicut istud antecedens nunc significat sententia totali: et nego quod significaret sortem esse deum sensu totali. nec valet hoc argumentum. omne ens est deus sententia totali significat omne ens esse deum. sortes est ens: ergo sortes sententia totali significat esse deum. licet in bono sensu illa conclusio illata concedi posset: quemadmodum non sequitur. omne ens esse ens est necesse plato est ens: ergo platonem esse ens est necesse.

Opponitur 3o **Tertio** arguitur. hec consequentia est bona. si hoc est falsum: hoc est falsum. vtrobique demonstrando consequens et tamen antecedens est verum et consequens falsum. igitur dicta nulla. quod bene sequitur patet arguendo a sinonimo ad sinonimum. ¶ Rndet

Rndet concedendo quod sequitur et quod antecedens est verum et consequens falsum. nec hoc inconveniens quando consequens se falsificat excepto insolubilia. hoc nunquam contingit: sed hic sufficit quod ita est in re sicut significatur per antecedens et ita est in re sicut significatur per consequens. quod verum est in proposito.

Opponitur **Contra** hoc arguitur sic. bene sequitur. si hoc consequens significat aliter esse quam est. hoc consequens significat aliter esse quam est continue demonstrando consequens: et tamen ita est in re sicut significatur per antecedens: et non ita est sicut significatur per consequens. igitur. ¶ Rndet concedendo

Rndet quod consequens non est bona: et quod ita est sicut significatur per antecedens: et aliter quam significatur per consequens. quod probatur sic. quia vel ita est sicut consequens significat: vel aliter: si secundum intentum. Si primum cum consequens significat aliter esse quam est oportet quod ipsum significet aliter esse quam est. nec inconveniens est quod ex antecedente non significante aliter esse quam est sequatur consequens significans aliter esse quam est: quando consequens habet aliter annexum.

Opponitur 4o **Quarto** arguitur sic. hec conditionalis est bona consequentia. si deus est aliqua conditionalis est falsa. et tamen ita potest esse sicut significatur per antecedens quando non erit ita sicut significatur per consequens: cum antecedens sit necessarium et consequens contingens. quod conditionalis sit vera probatur. oppositum consequentis repugnat antecedenti: ergo ipsa est vera. probatur antecedens. quia dentur oppositum consequentis cum antecedente sola illa conditionali existente. scilicet. deus est: et nulla conditionalis est falsa: et tunc sic nulla conditionalis est falsa. ergo ista non est falsa. et vltra non est falsa: et est conditionalis. ergo est vera. ¶ Respondetur

Rndet admisso casu quod sola illa conditionalis sit: negatur quod sit vera: sed ita est sicut antecedens significat. et negatur quod oppositum consequentis repugnet antecedenti. et quando arguitur. nulla conditionalis est falsa. ergo ista conditionalis non est falsa. conceditur consequentia: sed quemadmodum consequens est falsum. ita est antecedens. Ista bene simul stant. deus est: et nulla conditionalis est falsa: quia posito quod nulla conditionalis sit: iam ita est sicut per partes significatur. Sed difficilior est processus de hac conditionali si deus est. et hec conditionalis est significans secundum hanc significationem aliqua conditionalis est falsa.

Oppõit quinto. Quinto arguit̃. eadẽ ꝯditionalis est vera ⁊ falsa: ergo vitas ꝯditionalis ẽ male posita. añs p₃ de hac ꝯditiõali. aliqḋ aial ẽ: ⁊ si tu es illud: tu es asin⁹. quero an sit vã. Et tũc sic arguo loco relatiui in ꝯditionali lic₃ ponẽ suũ añs: s₃ ista ẽ
Rñdet falsa. si tu es aial tu es asinus: ergo ⁊ altera. ℂ Hic rñdet breuiter ꝙ mĩ spectat ad relatiua ꝙ dicta ppõ est falsa. Et vnũ pñᵐ. est in relatiuis ꝙ in ꝯditionali relatiuũ nõ refert restricte. ꝓpea semp loco relatiui lic₃ ponẽ suũ añs: ⁊ tũc sensus ei⁹ erit. aliqḋ aial est: ⁊ si tu es aial: tu es asinus. que est falsa: q₂ si referret restricte qñ soli asini sunt: ista ꝯditionalis est vã. S₃ si corrũpant̃ asini iter aialia solis hoibus existentib⁹ ista est falsa: ⁊ sic eadẽ ꝯditionalis successiue est vera ⁊ falsa: quã conclusionẽ nolo vniuoce concedere.

Oppõit Sed ꝯ hoc arguit̃ sic. hoc aial est demꝯ̃ato brunello: ⁊ si tu es illud: tu es asin⁹: ergo aliqḋ aial est: ⁊ si tu es illud: tu es asin⁹. ꝯña t₃ ab infe-
Rñdet riori ad supi⁹. ℂ Rñdet̃ distinguẽdo istã. hoc aial est: ⁊ si tu es illud: tu es asin⁹: q₂ vel illud relatiuũ illud refert ꝓ suo añte illũ terminũ discretũ hoc aial: ⁊ tũc dr̃ ꝙ añs est verũ. vel refert illũ terminu₃ aial cõiter sumptũ: ⁊ tũc añs est falsu₃. scḋo mõ referendo ꝯcedo ꝯña₃. pmo mõ nego eandẽ. Et qñ ꝓbas ab iferiori ad supi⁹ dr̃ ꝙ cetera nõ sunt paria: q₂ relatiuũ diuersimode refert. q₂ i añte refert terim discre-
Instat. tũ: ⁊ in ꝯñte terminũ cõe₃. Forte dicis. arguit̃ ab iferiori ad supius ex pte hui⁹ termini aial. ⁊ etiã ex pte
Rñdet relatiui: ergo semp ꝯña est bona. Dr̃ ꝙ arguẽdo ab inferiori ad superius respectu termini imediate sequẽtis: ꝯña nihil valet. non sequit̃ si tu es hoc aial tu es plato demonstrãdo platonẽ: ergo si tu es aial tu es plato. cum añs sit necessariũ ⁊ ꝯñs impossibile.

Oppõit sexto. Sexto arguit̃ ad idẽ. eadẽ ꝯditiõalis est vera ⁊ falsa: ergo añs. p₃ de hac ꝯditiõali. si hõ currit risibile currit. ꝙ sit vã p₃ ḋ se. ꝙ sit falsa ar̃ sic. sua ꝯdictoria est vera. s. nõ si hõ currit risibile currit. qḋ ꝓbat̃. equalet vni vere: ergo ẽ vã. equalet isti. Si ois hõ nõ currit: nullũ risibile currit. ⁊ illa ẽ vã: igit̃. ꝙ equaleat illi ꝓbat̃: sunt due ꝓpõnes cõposite ex teris eodẽ mõ supponẽtib⁹: g⁹ equalẽt. Forte dicis ꝙ nõ h₃ ꝯdictoriã. Cõtra. qcqd ꝯtigit affirmari: ꝯtingit negari. pmo ptar. ⁊ tũc redibit opio anti-
Rñdet stenis. ℂ Rñdet̃ negãdo ꝙ eadẽ ꝯditiõalis est vã ⁊ falsa: imo illa ꝓposita est vã. ⁊ negat ꝙ sua ꝯdictoria est vã. ⁊ nego ꝙ equaleat huic. si ois hõ non currit: nullũ risibile currit. esto ꝙ termini supponãt eodẽ mõ: s₃ potissimũ reqrit̃ eadem q̃litas: aliogn iste equalerẽt. nullus hõ ẽ asin⁹: ⁊ g l₃ hõ ois asin⁹ est. mõ ista est negatiua. nõ si hõ currit: risibile currit: q₂ nota pncipalis negat̃. s. si. hec aũt est affirmatiua. si ois hõ nõ currit: nullũ risibile currit. nõ mõ iste ꝓpões ꝯdicũt: s₃ equalẽt. ⁊ queris equalẽtẽ illi⁹ ꝯditionalis negatiue. Dr̃ ꝙ equalet oib⁹ istis. non seqt̃. si hõ currit: risibile currit. vel nõ est ita. si hõ currit risibile currit. ꝙ ꝗ hõ curat nullũ risibile currit. hõ currit: ⁊ nullũ risibile currit. q₂ vtrobiq₃ cõditionalis negatiua pariter ⁊ quelibet ꝯña negata equiualet

vni aduersatiue ex ꝯdictorio ꝯñtis ⁊ añte composite vel vni copulatiue: ⁊ per hoc facillime cognoscitur veritas in contradictorijs consequentiarum.

Circa ꝯditiõales q̃runt̃ aliq̃. pmo vtꝝ idẽ re- Queruntur. 5 quirat ad vitatẽ rõnalis ⁊ cãlis q̃ solẽt circa cõ includi in ꝯditiõali. Scḋo q̃rit̃ qd reqrit̃ ad vitate₃ ditiona ꝓpõnis de ꝯditionato extremo. Tertio q̃rit̃ qd suffi les. cit ad vitatẽ ꝯditiõalis: in q̃ si tenet̃ ꝓmissiue vel ꝯuẽtiue. Quarto ponat̃ casus ꝙ tota hec ꝯditionalis. si hõ currit aial currit. sponat̃ ad sigñdũ tãtũ sicẽ si sortes currit plato disputat: remanente sigñone añtis ⁊ ꝯñtis vtꝝ illa ꝯditiõalis sit vã. Quinto querit̃ de regulis arguẽdi sillogistice in ꝯditionalibus. Potest etiã queri (qḋ est satis difficile) de ascensu ⁊ descensu in conditionalibus ⁊ in rationalibus: ⁊ in omni consequẽtia de q̃ futurus est sermo i paruis logicalib⁹. Rñsio

Ad primum respondet̃ ꝙ ad vitatem ad pᵐ rationalis requirit̃ illud q̃situm. quod reqrit̃ ad vitatẽ ꝯditionalis: ⁊ cu₃ hoc ꝙ añs ⁊ ꝯñs sint vã: vt vbi cã: ad vitatẽ hui⁹. hõ currit: ergo aial currit. reqrit̃ ꝙ si ita ẽ sicẽ sigñtur ꝑ añs: ita est sicẽ sigñtur ꝑ ꝯñs. Et ꝑ ita esse itelligim⁹ oẽ illud cui intell'is assentit: vt cõprehẽdat ita fuisse fore ⁊ nõ eẽ. ⁊ cũ hoc reqrit̃ ꝙ añs ⁊ ꝯñs sint vã. Ad vitatẽ cãlis ista duo reqrunt̃ ⁊ cũ hoc etiã ꝙ ita eẽ sicẽ sigñtur per añs sit cã q̃re ita ẽ sicẽ sigñtur ꝑ ꝯñs. Ex illo p₃ ꝙ nõ ois rõnalis bona ꝯña est vera ꝓpõ. hoc ꝓbat̃ de ista. hõ est asin⁹: ergo hõ ẽ rudibilis. ⁊ idẽ p₃ ḋ cãli. Forte ꝯ hoc arguis. Ista rõnalis hõ ẽ asin⁹: ergo hõ ẽ ru- Instã⁹ dibilis. ẽ necc̃ia ꝓpõ: ergo ẽ vã. ꝯña t₃ ex̃ isolubilia. añs p₃. hec ꝯña ẽ necc̃ia: ⁊ hec ꝯña est hec rõnalis: ergo hec rõnalis est necc̃ia. ꝯña t₃ expositorie. ⁊ mai o r p₃: q₂ ois ꝯditiõalis bona ꝯña est necc̃ia. ℂ Rñdet̃ ꝙ Rñsio male ꝯcludit: q₂ necc̃ia h₃ aliud substãtiuũ in maiore ⁊ aliḋ in ꝯclõne o₃ ꝯcludẽ hec ꝓpõ est ꝯña necc̃ia. Ex isto p₃ ꝙ cãlis infert rõnalẽ: ⁊ rõnalis ꝯditionalẽ. cũ est: q₂ arguit̃ a ꝓpõne hñte pauciores cãs vitatis ad ꝓpõnẽ hñtẽ pl'es: q₂ qcqd reqrit̃ ad vitatẽ cãlis illõ sufficit ad vificãdũ rõnalẽ ⁊ ꝯditionalẽ. ℂ Et ex il- Correlo inferunt̃ correlaria. ꝙ rõnalis ⁊ cãlis equalẽt co- laria infepulatiuis: vt hõ currit: ergo aial currit. equiualet isti runt. pᵐ copulatiue. si hõ currit: aial currit ⁊ hõ currit. hec ẽ correᵐ equalet toti ꝯditionali cũ ꝓpõne añtis: hoc ẽ solutu₃ in ꝯñdo ⁊ in vitate ⁊ falsitate ex̃ isolubilia: s₃ ad icludẽda isolubilia o₃ ẽt ponẽ ꝯñs. ⁊ ista cãlis: q₂ sol lucet dies est. vel dies est q₂ sol lucet. equalet isti. si sol lucet dies est ⁊ sol lucet. ⁊ lucẽtia solis est cã ꝓpter quã dies est. Ex illo patet hanc causalẽ esse falsam: quia deus est: mundus est. licet deus sit causa efficiẽs mũdi patet: quia illa conditionalis est falsa. si deus est mundus est. sed tales causales interdum admittuntur vere: quia pater est filius est. quia ibi conditionalis est vera ⁊ positio antecedentis. ⁊ est aliqua prio- 2ᵐ corᵐ ritas: scilicet nature ⁊ illationis. Secundum correlariũ causalis est subalternans respectu ꝯditionalis rõnalis copulatiue ⁊ disiũctiue: hoc p₃ ꝓpõ cãlis oẽs tales infert: ⁊ rationalis est subalternãs respectu ꝯditionalis copulatiue ⁊ disiunctiue: sed ꝯditionalis est

impertinẽs ad copulatiuã ꝛ disiunctiuã: hoc ẽ est formalis repugnantia nec illatio inter eas. ¶ Et ex illo 3m correlariũ seqt̃ 3m correlariũ. ꝙ cãlis affirmatiua h3 rõnalẽ negatiuã: ꝯditionalẽ negatiuã: copulatiuã negatiuã: ꝛ disiunctiuã negatiuã ꝓ ꝯrijs. Probat̃ correlariũ: nã si seq̃t̃. q2 sol lucet dies ẽ: g° sol lucet: g° dies est. Tũc arguendo ex ꝯdictorio ꝯñtis isert̃ ꝯdictorium añtis: ꝛ cãlis stetit loco v̾lis affirmatiue op3 ꝙ rõnalis negatia loco ꝑticularis negatiue stet. hoc p3 ꝑ angulos oppositos: ꝛ sic iste ꝯriabunt: q2 sol lucet dico ẽ: nõ sol lucet: g° dico ẽ. qð aĺr ẽt oñdit̃ eis de forma nõ repugnat falsitas: b̃n tñ ṽitas: g° ꝯriant̃ ſm legẽ. ꝙ eis de forã nõ repugnat falsitas ꝓbat̃. Iste sunt sil falſe: q2 risibile ẽ rõnale est nõ risibile ẽ: g° rõnale ẽ. ꝙ eis repugnet ṽitas ꝓbat̃ sic. Nã da oppom. iste sũt ṽe: q2 a est b ẽ ꝛ nõ a est: g° b est. Tũc sic arguo: q2 a est b ẽ: g° a est: g° b est. añs ẽ ver ꝑ aduersariũ: g° ꝛ ꝯñs. ꝛ sic dabunt̃ ꝯdictoria ṽa. s. rõnalis negatiua ꝛ rõnalis affirmatiua. ꝛ eodẽ modo lex opponẽdi põt ꝓbari i alijs angulis. ꝛ hoc ẽ ver vtrobiq3 capiẽdo sẽ̃les notas negatas q̃les habes affirmatas: s3 mutatis notis nõ op3 in oĩbus angulis repire opponẽ: vt vbi causa: ex causali inferẽdo rõnalẽ affirmatiue: ꝛ ponẽdo loco v̾lis negatiue ꝯditionalẽ inferẽdo rõnalẽ negatiuam. ibi est bona oppositio subalterna ꝛ nõ subcõtraria: imo ꝯdictio in angulis ꝯrijs ꝛ subcõtrarijs ꝛ nulla ꝯdictio in angulis cõtradictorijs.

Finaliter isert̃ ꝙ nõ si infert nõ g°: nõ g° infert nõ q2: ꝛ ꝙ nõ oẽs ꝓpões posite in eodẽ tono equalẽt: ꝛ ꝙ vni ꝓpõi multe ꝯriant̃: subalternant̃ non equiualẽtes: sed nunꝙ̃ in ꝯdictorijs quemadmodũ ante dictum est in cathegoricis.

Ad 2m q̃situm Rñsio **Ad** 2m dum vbi petebat̃ qd reqrit̃ ad ṽitatẽ ꝓpõnis de cõditionato extremo. ¶ Rñr relictis opionib9 ponẽdo fundamẽtũ tale. ꝙ oĩs ꝓpõ cathegorica de ꝯditionato extrẽo est regulãda ꝑ ꝯditionalẽ ei rñdẽtẽ: vt vbi cã. dabit̃ vna ꝯditional̾ cui9 añs cõponit̃ ex ſbo ꝯditionati ꝑ ſbo añtis: ꝛ hẽbit terim sequentẽ si ꝑ p̃to eiusdẽ añtis ꝑ p̃to ꝯñtis hẽbit terminũ p̃cedentẽ si ſp eodẽ ſbo ṽuato. ꝛ hoc qñ ſbm ꝯditionati ẽ terius discret9 ꝛ absolut9: vt vbi cã. sortes ẽ aial si est hõ hẽbit hãc ꝯditionalẽ: si sortes ẽ hõ sor. est aial. ꝛ ista ẽ ṽa: g° illa de ꝯditionato p̃to erat ṽa. dĩ ꝙ ſbm est terius discret9: q2 si fuerit terminus cõis stãs deteriate vl̾ ꝯfuse tñ op3 dare vnã singularem vl̾ plões: ꝛ si aliq̃ eaꝝ fuerit ṽa: illa de ꝯditionato p̃to erit ṽa: vt aial ẽ hõ si ẽ aial. nõ reducit̃ ad hãc. si aial ẽ aial: aial ẽ hõ. q2 ista ẽ falsa: ꝛ alia ṽa. qð ꝓbat̃. sor. ẽ hõ si ẽ aial. ꝛ sor. ẽ aial: ergo aial ẽ hõ si ẽ aial. maior ẽ ṽa vt p3 ꝑ suã ꝯditionalẽ. ꝛ minor nota sup posita exñtia sortis: g° illa de ꝯditionato p̃to est ṽa. Propterea sensus illi9 est de aliq̃ de q̃ ver ẽ dicẽ ꝙ ẽ aial de illo veruꝫ est dicere ꝙ est hõ si ẽ aial. modo ille sensus ẽ ver9. Dicebat̃ qñ ſbm ẽ terius absolut9: q2 si fuerit terius ꝯnotatiu9 op3 capẽ ꝓnomẽ demonstratiuũ vl̾ terim absolutũ ꝑ ſbo ꝯditional̾: vt sor. albus ẽ alb9 si ẽ colorat9: illa est falsa. ꝛ tñ si resoluat̃ hãc. si sortes alb9 ẽ colorat9: sor. alb9 ẽ alb9. ista cõditional̾ est bona ꝯña. ꝙ ista sit falsa. sor. alb9 ẽ alb9 si est colorat9. ꝓbat̃. b̃n sequit̃. sor. alb9 ẽ alb9 si ẽ colorat9: ꝛ sortes alb9 ẽ sor. ergo sor. ẽ alb9 si est colorat9. ꝯclo ẽ falsa vt p3 ꝑ suã ꝯditionalẽ q̃ ẽ hec. si sortes ẽ colorat9: sor. ẽ alb9. minor ẽ ṽa: g° maior erat falsa. ꝛ eodẽ mõ cognoscit̃ ꝓpõ de ꝯditionato ſbo cõuertẽdo eã: vt si q̃rat̃ de ṽitate hui9 aial si ẽ hõ ẽ brunellus. ꝯuertat̃ illa ꝛ fiat de ꝯditionato p̃to sic dicendo. brunellus ẽ aial si ẽ hõ. q̃ ẽ ṽa. g° altera ẽ ṽa cũ ei equaleat. ꝛ si ex pte vtriusq3 extremi fuerit ꝯditionatũ eodẽ mõ cognoscit̃: vt hõ si ẽ aial ẽ aial si ẽ hõ. capiat̃ aliqð suppom ſbi: sortes lignũ vl̾ lapis: ꝛ suppositũ cognoscit̃ ponẽdo illð ꝯditionatũ a pte p̃ti vl̾ dẽdo ꝑ q̃ ṽificat̃: ꝛ tũc capto sorte ista ẽ ṽa. sor. ẽ aial si est hõ: ꝛ ꝯtinebat̃ sub ſbo: ergo ista ẽ ṽa: hõ si ẽ aial est aial si ẽ hõ. q2 sensus ẽ de aliq̃ de q̃ ver ẽ dicere ꝙ est hõ si ẽ aial: de illo ver ẽ dicẽ ꝙ ẽ aial si est hõ. mõ hoc ẽ ver. sor. ẽ de9 si ẽ oẽ ens si sor. ẽ oẽ ens: sor. est de9: ꝛ sic cognoscunt̃ affirmatiue de ꝯditionatis extremis sine sincathegorematib9: puta sine distributione singularizatiõe mõ vl̾ signo exponibili: q2 oĩs regulãda sũt ꝑ ceteras r̾las logicales: vt vbi cã. hec est falsa. sortes est oĩs hõ si ẽ risibilis: q2 est vna affirmatiua de p̃to supiori ad ſbm distributũ. ꝛ hec ẽ falsa. oĩs hõ si ẽ sor. ẽ ens. q2 ẽ vna affirmatia cui9 ſbm distributũ supponit ꝑ antix pð: ꝛ p̃tũ nõ suppõit ꝑ illo. ¶ Hic p̃nt fieri q̃tuor cõbinatiões ꝯditionatoꝝ.

Quattuor cõbinatiões cõditionatorũ **Prima** est qñ terius sequẽs si nõ põt ꝑ aliq̃ supponere qn terius p̃cedens ꝑ illo supponat: ꝛ tale cõditionatũ ẽ trãscẽdẽs ꝛ supra trãscẽdẽs: vt aial si est hõ: hõ si ẽ hõ: risibile si est hõ.

Pria cõbinatio **Secũda** cõbinatio est qñ terius sequẽs si põt alicui cõpetere cui terius p̃cedẽs nõ cõpetit vt hõ si ẽ aial. ꝛ hoc i terijs ptinẽtib9 nõ repugnat hõ si ẽ aial: ꝑ q̃l3 hoie supponit: ꝛ ꝑ q̃l3 qð non pt̃ eẽ aial: ꝑ q̃l3 imaginabili: vt p3 ꝑ ꝯditionalẽ. sor. est hõ si est aial. iste lapis ẽ hõ si ẽ aial. ista chimera ẽ hõ si ẽ aial. sed ꝑ nullo bruto supponit. ista est falsa. brunellus ẽ hõ si ẽ aial: vt p3 ꝑ suã ꝯditionalẽ: si brunellus ẽ aial. brunellus ẽ hõ. ꝛ hmõi ꝯditionatũ nec ẽ trãscendẽs: nec ifra trãscẽdẽs: nec sup̃ trãscẽdens. ꝙ nõ sit trãscẽdẽs ꝓbat̃: q2 nõ ṽificat̃ de q̃l3. ista ẽ falsa. brunellus ẽ hõ si ẽ aial vt dcm̃ est: ergo nõ est trãscendẽs. ꝙ nõ sit infra trãscendẽs ꝓbat̃: q2 ṽificat̃ de aliquo de q̃ nõ ṽificat̃ trãscendẽs: s3 ꝯditionatũ scðĩ modi est inferius ad conditionatũ primi modi.

Scða cõbinatio **Tertia** ẽ cõbinatio terioꝝ disparatoꝝ. vt hõ si ẽ asin9. ꝙ supponit ꝑ oĩ illo qð nõ põt esse asin9. asin9 si est hõ suppõit ꝑ oĩ illo qð nõ põt eẽ hõ ꝛ ꝑ nullo hoie. brunellus est asin9 si est hõ: sed sortes nõ ẽ asin9 si est hõ. ꝛ sortes ẽ hõ si ẽ asin9: sed brunellus nõ est homo si est asin9. hoc patet per earũ conditionales. Ex illo sequit̃ ꝙ iste nõ equiualẽt: brunellus est asinus si est homo: ꝛ brunellus est homo si est asinus. q2 prima est ṽa ꝛ secunda falsa.

Tertia cõbinatio **Quarta** ẽ cõbinatio terioꝝ iptinẽtiũ vt albuꝫ si est currẽs qð supponit ꝑ oĩ illo qð nõ põt eẽ currẽs, lapis ẽ albũ si ẽ currẽs. chymera est

Quarta cõbinatio

mera est albū si ē currēs. s3 sor. nō ē albū si ē currēs s3 illa est albū si est currēs vt p3 p veritatē vni⁹ singularis. currēs si est volās supponit p oī illo qd nō pōt esse volās: brunellus ē currēs si est volās. sor. est currēs si ē volās. Ex isto p3 quō cognoscit veritas ppōis de ɔditionato sbo: q2 sp ponit ɔditionatū a pte pdi: et fm hoc regulabit veritas a pte sbi. Ex oib⁹ his infert q hec ɔña est nulla. sor. si est sor. est sortes: sortes si est sor. est plato g⁹ plato ē sortes. añs est verū et ɔña falsū. nec expositorie arguit: sed ex puris pticularibus cū oīe. ɔditionatū pmi modi sit trāscēdēs et vltra q terius precedens notā et subsequens nō sunt signti vt buf si ē buf: a si est a. imo iste sunt sbcontrarie. sor. si est sor. est sortes et sor. si est sor. nō ē sortes.

Oppōit

Sed ɔ̄ ista ar sic. ista est falsa. chymera ē aial si est hō: g⁹ male ɔcessa est: añs p3: q2 est vna affirmatiua cui⁹ sbm nō supponit: g⁹ ē falsa ɔña t3 p regulā cōem. ¶ Ad hoc argm rñdetur ɔcedēdo q sbm nō supponit et negat q ppterea sit falsa: q2 quēadmodū ɔditionalis nihil ponit. ita ppō de ɔditionato nihil ponit. S3 amplū modū signdi h3 ɔditionatū in ordine ad termi cadentē infra limites sue cōditionalis: vt vbi cā. ista ē va. sor. est aial si ē hō sorte existente: p3 p veritatem sue ɔditionalis: et adhuc sorte mortuo ipsa est va: q2 sbm cadit ve in sua ɔditionali Si qras vtrū illud ɔditionatū sit terius ampliatiu⁹ dr q nō: q2 si esset terius ampliatiu⁹ maxie ampliaret ad qnq differentias tempoz: et terius ampliatiu⁹ nullū terminū respicit pcise. s3 oēm indifferēter hñtem signa rñdentia. sed sbm hui⁹ nō ampliat ad qnq. brunellus est hō si est aial: q2 tūc deberet ɔcedi qd fīm ē: sed amplū modū signdi h3 ad sbm cui pt cōpetē et in ordine ad illud op3 iudicare ac si esset terius āpliatiu⁹.

Rñdet

Oppōit

Sed ɔ̄ hoc ar. chymera est aial si est hō: g⁹ aial si est hō est chymera. ɔña est fīm: q2 ql3 singularis ɔñtis ē falsa. nā si dez aliqua va maxie erit hec. hoc aial si ē hō est chymera demrando vnā chymerā. Sed pbo q illa est falsa sua ɔ̄dictoria seqt ex vero: g⁹ est va. añs p3. nulla chymera ē chymera h⁹ aial si est hō ē chymera: g⁹ hoc aial si est hō nō ē chymera. ɔña t3 in serio: et añs ē vez: g⁹ et ɔclo q ɔ̄dicit singulari date. ¶ Rñdet ɔcedendo hāc ɔñā3. chymera est aial si est hō: g⁹ aial si est hō est chymera. et hoc dūmō ille termin⁹ chymera codē mō accipiat: q2 est ɔuersio simplex. et nego q ql3 singlaris ɔñtis est falsa: imo illa data arguēdo est va: et nego q sua ɔ̄dictoria sequat ex vero. Et ad syllm ppositū in serio nego q sequat: q2 arguit a terio nō hñte amplū modū signdi ad terminū hñtē amplū negatiue et cū distributiōe āpli q ɔña nihil v3. declat h⁹ chymera i maiore nō āpliat vt p3 de se: et in ɔñte habet hoc aial si est hō nō ē chymera vbi pdm ɔclonis distribuit respiciēs ɔditionatū āpliatiuū vl hñs amplū modū signdi a pte sbi. Exm in sili. nullū aial est aial. antixps pōt esse aial: ergo antixps nō pōt esse animal posito q nullū animal sit in mundo: añs est verum et ɔña falsum.

Rñdet

Oppōit

Sed ɔ̄ ista arguit. tūc eadē rōne ista erit va chymera est ens si currit: s3 pbo q nō. q2 tunc p ɔuersionem ens si currit est chymera: s3 qlibet singularis ɔuertētis est falsa. nā si des hāc veram. hoc ens si currit est chymera: iā dabis q chymera ē chymera: q2 per pnom ē hoc demrabis chymerā ɔcedo ɔñam et singularē ɔñis. et nego ppterea q chymera sit chymera q2 arguis a termino hñte amplū modū signdi affirmatiue in añte ad ipm nō hñtem in ɔñte quēadmodū hic. hō pōt esse antixps: q2 h3 hanc singularem verā iste hō pōt esse antixps demōstrando antixpm nec ppterea sequit q antixps est antixps.

Rñsio

Oppōit

Cōtra hoc ar. aial si est hō est chymera est va p te capiat aliq singularis ei⁹. Tūc sic. h⁹ aial si ē hō est chymera et hoc aial si ē hō ē hyrcocerus: g⁹ hircoceru⁹ ē chymera. ¶ Rñdeat vt supra.

Rñsio

Finaliter querit de vitate hui⁹. oīe animal si est rudibile est asin⁹: distinguit: vl totū ɔditionatū distribuit et tūc est falsa: q2 sensus est de qcūq verū est dicē q est animal si est rudibile de illo vez est dicē q est asin⁹ qd est falsum. vel si p⁹ pe distribuat puta iste terius animal. et tūc dr q ē va. nā sensus est de quocūq vez est dicere q est aial. de illo verū est dicere si est rudibile est asin⁹: et hoc ē verum. et codē modo dicat de hac ppōne. ois ppō si ē impossibilis est falsa: q2 si totū subiectum distribuat est falsa: q2 deus est deus est ppositio et est impossibilis: vt patet per suā conditionalē et tamē nō est falsa.

Oppōit

Sed ɔ̄ hoc ar. sic. pbando q illa est falsa. oīe aial si ē rudibile ē asin⁹: posito q solū p⁹ pe distribuat. nā bñ sequit. oē aial si est rudibile est asin⁹. sortes est aial si ē rudibile. ergo sortes ē asin⁹. ɔclo est falsa: ergo aliq pmissaz. et nō minor: g⁹ maior. Forte dicis sicut dicēdū est q ɔña est nulla eo q plus predicat in minore q distribuat in maiore.

Instat

Contra hoc ar. sic. saltē hec ɔña est bona. oīe aial si est rudibile est asin⁹: sortes est aial: g⁹ sor. si est rudibile est asin⁹. ɔclo est falsa. qd pbat. bñ sequit p ɔuersionē simplicē sortes si est rudibile ē asin⁹: g⁹ asin⁹ ē sortes si ē rudibilis. ɔña est fīm: vt p3 p eius ɔditionalē: g⁹ et añs. qd fuit ɔclo sylli in darij in q minor erat: g⁹ maior in omni sensu est falsa. ¶ Rñdet q male ar. in darij nisi cōditionatū in ɔclone se teneat a pte pdi: q2 i maiore denotabat de qcūq vez est dicere q est animal de illo verificat hoc cōplexum rudibile si est asin⁹. ppterea subsumēdo sub terio distributo idē ɔditionatū pdibit in ɔclone: et tunc nego q ɔclo sit falsa. ɔclo erit hec in valore. sortes est rudibile si est asin⁹ q est va et necessaria: sed bñ vez est q aliq pe maioris extremitatis frequenter ponit a pte subiecti in ɔclone: vt cuiuslibet hominis asin⁹ ē currēs. plato est hō: ergo platonis asin⁹ est currēs. vbi asinus se tenet a pte sbi. Secus est in ɔditionatis vt p3 p pnm regulandi sylloś. Ex oibus his p3 has eē ɔcedēdas. sortes necio ē hō si est plato. sortes si est sortes non est ens. scda p3 per eius cōtradictoriā: et pma patet si aliquid est ipsum necessario est si est vt solet practicari sup illo verbo. phi. Omne qd est quādo est necesse est esse: nec sequitur. sortes necessario est si est: ergo sortes necio est.

Confirmatur

Rñdet

Rñdet ad 3m q̃situ

Ad tertiũ vbi q̃rebat̃ quid sufficit ad v̾itatem cõditionalis in qua si tenet̃ ꝓmissiue ꝛ votiue. ¶ Pro illo notãdũ est ꝙ si triphariã accipit̃. Uno mõ illatiue: ꝛ sic de ipso locuti sum⁹. Scd̃o mõ capit̃ ꝓmissiue qñ aliqd ꝓmittit̃ per v̾ba de futuro: vt si veneris ad me dabo tibi equũ. Tertio mõ capit̃ ꝯũtiue vel votiue: vt si haberem libros libẽter studerẽ. Ad v̾itatẽ ꝯditionalis ꝓmissiue nõ requirit̃ positio añtis neq̨ ꝯñtis. sed si ponat̃ añs ponẽdũ est ꝯñs: vt ad v̾itatẽ hui⁹. si veneris ad me dabo tibi equũ. nõ reqrit̃ ꝙ venias ad me nec ꝙ dem tibi equũ. sed op3 ꝙ si venias dem tibi equũ. ꝛ imitat̃ ꝯditionalẽ nõ ad bonitatẽ ꝯñe: q2 ista põt eẽ ꝯtigẽs ꝯditionalis: illatiue v̾o nõ. Et codẽ mõ de ꝯditionali votiua dicat̃: ꝛ h3 ꝯ̄dictoriã per prepositionem negationis.

Si tri- pl̾r accipit̃. illa- tiue pro- missiue ꝯuẽtiue

Oppõit

Contra istud arguit̃ sic. ꝛ pono casũ ꝙ sortes ꝓmittat platoni sic ꝙ si plato intret religionẽ sortes intrabit: ꝛ si plato nõ intret religionẽ sortes nõ intrabit ꝛ ecõuerso. plato ꝓmittat si sortes nõ intret plato nõ itrabit. ꝛ si sor. nõ itret plato itrabit. tũc si nihil aliud reqrat̃ vltra dicta vtraq̨ conditionalis erit v̾a: q2 pono ꝙ sor. intẽdit facere qđ ꝓmittit: ꝛ ecõtrario plato. ꝛ sic vterq̨ ignar⁹ promissi alteri⁹: tũc vterq̨ casus ẽ ꝯditionalis v̾a: ꝛ oẽ v̾ey cũ oi v̾o stat: ergo casus sunt cõpossibiles. S3 ꝓbo ꝙ nõ stãte casu sequit̃ ꝯ̄dictio: ergo nõ ẽ positas in casu. añs ꝓbo: q2 vl̾ plato intrabit religionẽ vl̾ nõ intrabit: hoc ẽ necessariũ: q̃cũq̨ mẽbro dato ꝓbo ꝙ sequit̃ oppo͞m. Deo ꝙ plato itrabit tũc sic arguo. Si plato itrabit religionẽ sor. itrabit religionem ex casu sortis: sed plato itrabit p te: g⁹ sor. itrabit religionẽ. t3 ꝯña a tota ꝯditionali ꝓmissiue sumpta cũ positiõe añtis ad positionẽ ꝯñtis. ꝛ vltra ex ꝯñti arguit̃. sor. intrabit sic si sor. intrabit plato nõ itrabit p casũ platonis. s3 sortes itrabit: ergo plato nõ intrabit. ꝯña t3 vt supra: ergo si plato itrabit plato nõ intrabit. Sorte des aliud mẽbrũ ꝙ plato nõ itrabit: ꝛ tũc sic arguo. si plato nõ intrabit sor. nõ intrabit p vnã ptem casus sortis. sed plato nõ itrabit p te: ergo sortes nõ intrabit. ꝛ si sortes nõ itrabit plato intrabit p casũ platonis: ꝛ sic si plato nõ intrabit plato nõ itrabit. Rñdet ꝙ casus est ipossibilis ꝛ vterq̨ ẽ possibilis si si capiat̃ illatiue: sed ꝓmissiue capiẽdo vterq̨ ẽ posbis: s3 in eis est incõpossibilitas. ꝛ nego ꝙ vn⁹ casus stet in v̾itate cũ alio: q2 ad v̾itatẽ casus sortis op3 ꝙ si plato intret religionẽ sortes itret. ꝛ ꝙ si plato nõ itret neq̨ sortes intrabit. Ita ꝙ casus sortis duob⁹ modis põt v̾ificari ꝛ nõ aliter: vl̾ p vtriusq̨ igressũ: vel p neutri⁹ ingressum. q2 si vn⁹ ingrediat̃ ꝛ alter nõ ꝯditionalis sortis est falsa: vt p3 de se. ꝛ dcẽ ꝙ v̾ificet̃ casus sortis vno istoy modoy p vtriusq̨ igressũ: tũc ꝯditionalis platonis est falsa: q2 plato ꝓmittit si sortes ingrediat̃ ꝙ ipse nõ igredief̃: ꝛ illa est falsa ꝛ incõpolis v̾itati date: ita ꝙ ꝓpõ platonis nunq̃ põt esse v̾a nisi p vnĩ⁹ igressum si neuter ingrediat̃ ꝓpositio platonis est falsa. si vterq̨ ingrediat̃ ꝓpositio platonis est falsa. ꝓpõ platonis põt esse vera absolute: sc3 si plato ingrediat̃ et nõ sortes: vel si sortes intret ꝛ nõ plato: s3 tũc destrui-

Instat

Rñdet

tur v̾itas ꝯditionalis sortis: ꝛ sic clare p3 incõpossibilitas casus illatiue capiendo si vterq̨ casus est mala ꝯña: ꝛ sic nõ est q̃stio s3 ꝓmissiue capiẽdo ꝓcedim⁹. Et codẽ mõ dicat̃ ad istũ casũ ꝛ ad oẽs siles. sortes ꝛ plato prãdẽt in domo ciceronis ꝛ cicero q̃rit si velint secũ cenare. Rñdet sortes. si plato hic cenauerit ego tecũ cenabo. ꝛ si plato hic nõ cenauerit hic tecũ nõ cenabo: q2 forte sortes diligit platonem. Rursus plato ꝯueniat cicerone patrẽfamilias sic. si sor. tecũ cenauerit hac nocte nõ tecũ cenabo: ꝛ si sor. nõ cenauerit tecũ ego cenabo. Df̃ ꝙ tũc ex casu cicero nõ parabit cenã: q2 p dcm̃ platonis nõ simĩ cõparebunt: q2 alĩs casus platõis nõ põt eẽ ver⁹: ꝛ p casum sortis vel ambo ibi cenabũt vl̾ neuter: ꝛ q̃cũq̨ illoy mẽbroy dato ꝓpõ platonis erit falsa. ꝛ obligãt se ad impoẽ.

Secũdo arguit̃ ad idẽ. posito ꝙ sortes custodiat pontẽ sup magnũ fluuiũ ꝛ veniat plato ꝛ petat facultatẽ ptrãseundi: renuẽte sorte tandẽ sortes iopoztunatis p̄cib⁹ platonis dicat. Si p̄ma ꝓpõ tua fuerit v̾a ptrãsibis põtẽ: si falsa p̄cipitabo te in aquã. ꝛ dicat plato. Proijcies me in aquã isto casu dato q possibilis est s3 dicta sequit̃ ꝯ̄dictio: ergo min⁹ bñ dictũ est ꝙ sequat̃ ꝯ̄dictio. ꝓbat̃: q2 vel sortes ꝓmittit eũ ptransire põtẽ vel nõ. Si p͞m ergo plato dixit verũ: g⁹ illa de futuro habebit vnã de presenti verã. sortes ꝓijcit platonẽ in aquã ꝛ sic nõ ptrãsibit pontẽ. Si dicas ꝙ nõ ptrãsibit pontẽ: ergo dixit falsum ꝛ ꝓijciet in aquam qđ si ꝯcedat ꝯ̄ illa de futuro habebit vnã de pñti verã: ergo est v̾a. ꝛ p ꝯñs nõ ꝓijciet in aquã: sed ptransibit pontem. ¶ Rñdet dãdo ꝙ sortes dicat ꝛ admittat̃ totus casus sortis: ꝛ tũc qñ q̃ritur de ꝓpõne platonis an dixerit verũ vel falsum ptrãsibit pontẽ vel nõ. df̃ ꝙ hoc est in potestate sortis. si sortes ꝓijciat platonẽ in aquã plato dixit vey. sed ille nõ simul stãt ꝙ hoc sit p͞m dcm̃ tu ꝓijcies me in aquã stante casu sortis. ꝓpterea casus sortis puta tiue cõditionalis d3 sic intelligi. Si ꝓmũ dictũ tuũ fuerit verũ ptransibis pontẽ. Si falsum p̄cipitabo te in aquã: ꝛ hoc nisi tuũ dictũ habeat reflexionẽ in oppositũ: hoc est si plato dixisset homo ẽ asin⁹ poterat sortes sine argumẽto eũ ꝓijcere in aquã. Si dixisset de⁹ est libere ptrãsiuisset. ꝛ si dictũ sortis nõ sic interpretet̃ nõ est rõnabile: imo cum ꝯtrarua rñsione platonis ipossibilitat se ꝛ manebit perplex⁹. obligator sic respõderet dãdo ꝙ sortes illã dicat: ꝛ tũc qñ q̃rit̃ an ꝓpõ platonis sit vera df̃ ꝙ hoc spectat ex voluntate sortis. Et si dicas volo ꝙ submergat̃ in aqua a sortes tũc dicit̃ ꝙ est vera. ꝛ qñ infero ergo ptransibit pontẽ. negat̃ ꝯña: q2 ista ꝯña est ipossibilis ꝛ extra casum nõ valuit: ergo neq̨ nũc valet. Et codẽ mõ rñdeat̃ ad illũ casum trucinatũ qui est apud Aulũ geliũ in noctib⁹ atticis libro. v. capite. x. quidam auditor sc3 euathus adijt prothagorã sophistã acerrimũ volens ab eo erudiri hac ꝯditione ꝙ vnã summã pecunie daturus esset euathus cui⁹ medietatẽ p̄solueret in pn⁹ aliã datur⁹ in fine hac lege interiecta. Si p̄mã causam lucret̃ quã corã iudicib⁹ ꝯuenit ꝓthagoras in fine p reliq̃ pecũia: ꝛ ex illo ꝓcedebat arg͞m postq̃ euathus

erat patron⁹

Oppõit secũdo

Rñdet

erat patronus illi^9 cause: qr si enathus amisisset cãm nõ tenebat quicq̃ impēdi protbagorī: patet ex ꝯuentione si lucrat^9 fuisset iam amisisset.pthagoras. qr ꝑ opposita: ⁊ sic nullo mõ tenebat soluere: sed ꝑ se arguebat pthagoras. vel enathus lucraret: ⁊ tūc ꝑ ꝯuētionē tenebat soluē pthagorī. Si enathus amitteret id lucraret pthagoras: qr aduersarius. hec arg^9 dicit aulus geli^9 sunt reciproca. Et eodē mõ dicat ad illā sicut ad ꝑcedētes ꝙ casus debebat moderari sic. Si ego lucror ꝑmā cāz dabo tibi reliquā pecuniā ⁊ nõ aliter nisi prima causa fuerit reciproca in oppositū3.

Ad 4^m q̄situm Rñsio — Ad q̄rtū vbi capiebat ista ꝯditionalis. Si homo currit aīal currit. imponēdo illā totalē ad significādu3 tantū sicut si sortes currit plato disputat. iam illa ꝯditionalis totalis est falsa postq̄ ꝯuertat cū vna mala ꝯña: ⁊ tñ nõ pōt ita esse sicut significatur ꝑ añs: qn ita sit sicut sig̃tur per ꝯñs: igitur. ⁊ ꝙ tota ꝑt imponi añte ⁊ ꝯñte nõ impositis. patet: qr totalis ab illis distinguit: qr extra añs ⁊ ꝯñs includit notā. Ad

Johānes dorp — hoc dicit Johānes dorp ꝙ casus nõ est possibilis: ⁊ l3 ꝯditionalis ab añte ⁊ ꝯñte distinguat: tñ veritas ꝯditionalis ex habitudine añtis ad ꝯsequens consurgit.

Paul^9 venetus — Paulus venet^9 admittit tales casus in ꝯditionalib^9 copulatiuis ⁊ disiūctiuis: ⁊ tūc ad formā argumenti ꝯcedit ꝙ ista cōditionalis ꝑposita est falsa. nec sequit nõ pōt ita esse sicut significat per añs qn ita sit sicut significat per ꝯñs: ergo ꝯditionalis est vera. Et ad bñ arguendū oportet addere in añte ⁊ tota cōditionalis sig̃t ex cōpositione partiū mõ hoc falsu3 est: qr habet vnā sig̃onem nõ resultātē ex significatione partiū. Pōt etiā dici ꝙ illa est mala: ⁊ pōt ita esse sicut significat per ei^9 añs equiualens: puta sortes currit absq̃ hoc ꝙ ita sit sicut sig̃tur per ꝯñs equiualēs: puta plato disputat. ⁊ hoc sufficit ꝙ consequentia sit mala.

Ad vltimū q̄situ rñsio — Ad vltimū respōdet ꝙ sunt qnq̃ regule arguendo in cōditionalibus: q̄rū tres ꝑme sunt bone ꝯsequētie ⁊ formales syllogistice vocate. ¶ Prima est. arguēdo a tota cōditionali cū positione añtis ad positionem ꝯñtis est bona ꝯña: vt si homo currit aīal currit. sed hõ currit: ergo aial currit. Si asinus volaret asinus hēret pēnas: sed asin^9 volat: ergo asin^9 habet pēnas. nisi tu esses homo tu nõ esses aial: s3 tu non es hõ: ergo tu nõ es aial. qr nisi tñ valet sicut si nõ: vt ante dictū ē.

Regule qnq̃ in cōditionalibus. Pria regula

2ª rla — ¶ Scda regula est arguēdo a tota cōditionali cū ꝯdictorio ꝯñtis ad cōtradictoriū añtis est bona ꝯña vt si hõ currit aial currit: sed nullum aial currit: ergo oīs homo nõ currit.

3ª rla — ¶ Tertia regula est. arguēdo a tota cōditionali ad vnā disiunctiuā compositā ex ꝯdictorio añtis ⁊ cōsequēte ē bona cōsequētia: vt si homo currit aial: ergo oīs homo nõ currit vel aial currit. ꝙ sequat ꝑbatur sic. ꝯdictoriū ꝯsequētis repugnat antecedēti: ergo bñ sequit. patet iste repugnāt. si hõ currit aial currit: ⁊ hõ currit ⁊ nullū aial currit: vt patet ex ꝑma regula: qr ꝯdictoriū istius nullū aial currit sequit a tota ꝯditionali cū positione añtis: ergo eius ꝯdictoriū eisdem repugnat.

4ª rla — ¶ Quarta regula est. arguēdo a tota ꝯditionali cū positione ꝯñtis ad positionē añtis nõ valet consequētia: vt nõ sequit. Si pluit terra est madida: sed terra est madida: ergo pluuit.

5ª rla — Quinta regula est arguēdo a tota cōditionali cū ꝯdictorio añtis ad ꝯdictoriū ꝯñtis nõ valet cōsequētia: vt non sequit. si mel est rubeū est: s3 nullū mel est ergo nullū rubeum est.

Oppōit ꝑ^e rle — Contra ꝑmā regulā arguitur sic. nõ sequitur. si sortes currit necessario mouetur: sed sortes currit: ergo necessario mouet. ⁊ tamē arguit a tota cōditionali cū positione añtis ad positionē ꝯñtis: ergo ꝑma regula nulla. ꝙ nõ sequa t p3 ꝯñs est falsum: qr sortes cōtingēter mouet: ⁊ añs est verū.

Rñdet — ¶ Rñdetur ꝙ illa est de cōmuni mõ loquēdi. si sortes currit necessario mouet. vel necessario determinat totā cōditionalē: ita ꝙ sit sensus. si sortes currit sortes mouetur. vel determinat illud vbū currit: ⁊ tūc est cōditionalis ⁊ vã. ⁊ sensus est. si sortes currit necessario sortes mouet: vel necessario determinat illud verbū mouet: ⁊ tūc est cōditionalis falsa. Ex isto patet solutio argumētu ꝑmomodo nõ est ꝯditionalis sed cathegorica habēs pro dicto vnā cōditionalē. Secundo modo oportet sic ponere antecedēs: sed sortes currit necessario: ⁊ tūc cōsequentia erit bona ⁊ cōseq̄ns verum antecedēte existente falso. Si tertio mõ cōsequētia est bona: ⁊ quēadmodū consequens est falsum: ita ⁊ antecedēs pro maiore. Et eodē modo pōt solui hoc argumētū cōe impossibile est te currere si tu potes currere: sed tu potes currere: ergo impossibile est te currere. hec est distinguēda impossibile est te currere si tu potes currere. vel impossibile cadit in totā cōditionalem: ⁊ tunc sensus est. hec est ipossibilis. tu curris si tu potes currere. ⁊ hoc est veru3: qr hec ꝯña nihil valet. tu curris si tu potes currere. si ipo^le deteriat ꝑmā parte3 siue ꝯñs. ꝯña est bona. ꝑmo modo nõ arguit per regulam.

Oppōnit 2^e regule — Contra secūdā regula3 arguitur sic. qr ex ea sequitur ꝙ arguēdo a non distributo ad distributū gratia forme valet arg^m. ꝯñs est falsū: ergo. ꝑbatur ꝯña qr capto hoc argumēto si hõ currit aial currit: sed nullum aial currit: ergo nullus hõ currit. homo nõ distribuit in añte: vt p3 ex cōi logica: ⁊ tñ distribuit in ꝯñte vt notum est.

Rñd et — ¶ Rñdetur concedendo illatū ⁊ negatur falsitas consequentis.

Oppōit 3^e rle — Cōtra tertiā regulā af. sic. Seq̄ret ꝙ hec disiūctiua eēt necīa. sor. nõ currit vel sor. mouet. vel ꝙ ex necīo seq̄ret ꝯtingens: sed neutru3 illoꝝ est dicendū. nõ scdm vt notū est. nec ꝑmu3: qr est vna disiūctiua cuius nulla pars est necessaria: nec cōposita ex ꝯdictorijs vel subcōtrarijs. ꝑbat tñ ꝯña: qr sequit per regulā si sortes currit necessario mouetur: ergo sortes nõ currit: vel sortes mouet. añs necessarium: qr cōditionalis bona cōsequentia. ⁊ si disiunctiua sit contingēs habet ꝑpositum pro ꝑma parte: si necessaria pro altera.

Rñdet — ¶ Rñdet ꝯcedēdo ꝙ illa est disiunctiua necessaria. ⁊ dī ꝙ partes pticipant legem cōtradictoriarum: sed solum materialiter.

Oppōit 4^e rle — Cōtra q̄rtā regulā arguit sic. bñ seq̄t si hõ currit risibile currit sed risibile currit g^o hõ currit. Fone dic3 sic dicēdū ē ꝙ h^9 solū ē gr̃a mãe. Instat

Rńdet **Contra** hoc nihil ē dictu: qꝛ regule ꝯditiona les tenent mãliter vt pꝫ de hac. si hō currit animal currit. vbi in illi forma est dabilis instã
Instat tia. Forte dicis sicut dicendū est ꝙ simplex ꝯditiona lis bona ꝯña tenet solū gr̃a materie. Sꝫ in istis gnq
Rńdet regulis est mixtio syllogistica ꝛ formaliter ꝑceditur.

Instat rursus **Contra** hoc arguitur. Bñ sequit gr̃a for̄e. si sortes currit vel sortes nō currit baculus stat in angulo: sꝫ baculus stat in angulo: ergo sortes cur rit vel sortes nō currit. ¶ Rńdet ꝙ formalr̃ sequit: sꝫ ista formalitas ꝓuenit ex formali necessitate ꝯñtis
Rńdet nec multū regula ꝑcedit. etiā lꝫ inferre cathegoricas per hāc regulā formalr̃ vt si qōlꝫ est vel nō est sortes currit sed sortes currit ergo qōlibet est vel nō est.

¶ Sequitur de propositione copulatiua.

Copulatiua est illa in q̃ ꝯiungūt due cathegorice p hāc ꝯiūctionē et. vt sortes currit ꝛ plato dispu tat. Ad veritatē copulatiue reqrit vtrāq ptē eē verā. vt hō ē aīal: ꝛ deus est. Ad falsitatē eius sufficit alterā par
Nōbile primum tē esse falsam vt hō est aīal ꝛ equus est lapis.

¶ Notādum est ꝙ ꝓpositio copulatiua est ꝓpō ypo
Propositio copulatiua diffinitur: ꝛ diffinitio ꝯclaratur thetica in q̃ ꝯiūgunt ptes ꝓpōes p hāc ꝯiūctionē et: vel p aliqd equalens. ꝛ dico exñte copula ṕncipali: dr̃ exñte copula ṕncipali pp ypotheticas i qb⁹ ponū tur plures note puta ꝯditionalis copulatiua ꝛ disiun ctiua. vt si hō currit aīal currit. ꝛ de⁹ ē vel hō est aīal q̄ est distinguēda vl̃ si sit copula ṕncipalis ꝛ tūc ē cō ditionalis vl̃ et sit copula ṕncipalis ꝛ tūc ē copula tiua. aut vl̃ est copula ṕncipalis: ꝛ tūc est disiūctiua. ꝛ sic oēs tales sūt distinguende ſm ꝙ vario mō apte pōt signari copula. Dr̃ apte vel cōgrue pp hāc. sor. currit ꝛ si hō est aīal est ꝙꝙ in ea ponant copula cō ditionalis ꝛ copulatiua nō pōt esse cōditionalis. ꝛ qñ frequēter repit coniunctio copulatiua vt hic sortes currit ꝛ plato currit ꝛ cicero currit: ꝛ sic de singulis capiat et: in quocūq loco volueris ꝛ totum qd ṕce dit ꝛ erit vna ps ṕncipalis toto sequēte exñte altera.

Nōbile secūdum **Notandū** est 2° ꝙ qñ hec ꝯiunctio ꝛ ponit in ꝓpōne talis solet distingui. vel et: copulat inter ꝓpōnes vel inter terios. ṕm [illegible] nūc ꝓsequemur ꝛ postea 2m. vñ ad veritatē copulatiue affirmatiue reqrit ꝛ sufficit vtrāq ptē ṕncipalē eē ve rā. Dr̃ affirmatiue qꝛ ad veritatē copulatiue negatiue hoc nō reqrit. Ista est vera. nō homo est asin⁹ ꝛ de⁹ est vt pꝫ p falsitatē sue ꝯdictorie: ꝛ tñ nō vtraq pars eius est vā. Dicit ṕncipalē: qꝛ stat partē min⁹ ṕnci palē esse falsam tota copulatiua existēte vera vt patet hic. si homo est asinus homo est rudibilis ꝛ de⁹ est.

Oppōit **Cōtra** hoc arguitur sic. aliq̄ ē copulatiua falsa: ꝛ tñ vtraq ps eius est vā: ergo male dcm̄ est ꝓbat assumptū de hac. oēs hoies sunt asini vl̃ hoies ꝛ asini sunt asini. ꝙ illa copulatiua sit falsa ꝓbatur. Prima ps ē falsa. s. oēs hoies sūt asini. 2a ps ē fal sa. s. homines ꝛ asini sunt asini. ¶ Pro illo arg⁹.

Notandū ē ꝙ hec ꝓpō ē distinguēda: qꝛ vl̃ ē disiūctiua. ꝛ tūc ē falsa. rō ē: qꝛ Nōbile
vtraq ps ṕncipalis ē falsa. s. ps que ṕcedit vel: ꝛ ps q̄ sequit vl̃ ē vna copulatiua ꝛ sic ē vā: qꝛ vtraq ps est vā. Por ps ē hec. oēs hoies sūt asini vel hoies 2a ps ē ista. asini sūt asini. Tūc ad argm dr̃ ꝙ illa ꝓpō ꝓpo sita est vā ꝛ falsa in diuersis sensib⁹ sꝫ nō in eodē sen su i sensu copulatiuo ē vā: in sensu disiūctiuo ē falsa.

Cōtra hoc arguitur. ꝓbādo ꝙ hec ꝓpō in sensu copu latiuo ē falsa: esto ꝙ vtraq ps ei⁹ sit vā. Oppōit
Et arguit sic. hec ꝓpō i sensu disiūctiuo ē falsa ꝛ hec ꝓpō in sensu disiūctiuo est hec ꝓpō i sensu copulati uo: g° hec ꝓpō i sensu copulatiuo ē falsa ꝯña ē syllꝫ expositori⁹ cui⁹ añs ē verū: g° ꝛ ꝯñs. ¶ Rńdet cōce Rńdet
dendo ꝯclusionē argumēti. s. ꝙ hec ꝓpō in sensu co pulatiuo est falsa. sꝫ ista est negāda hec ꝓpō est falsa in sensu copulatiuo. Prima signat ꝙ hec ꝓpō que est existēs in sensu copulatiuo est ꝓpō falsa. sꝫ hoc ē ve rū: qꝛ ē disiūctiua falsa. scđa vltra hoc denotat ꝙ fal sitas a sensu copulatiuo ṕcedat: hoc est ꝙ copulati ua est cā q̄re ē falsa ꝛ hoc sane intelligēdo qꝛ iterū pōt esse replica. hec disiūctiua est cā q̄re hec ꝓpō est falsa: ꝛ hec disiūctiua ē hec copulatiua: g° hec copu latiua est cā q̄re hec ꝓpō est falsa. Siĺr ab hac disiun ctiua falsitas hui⁹ ꝓpōnis ṕcedit: ꝛ hec disiūctiua est hec copulatiua: g° ab hac copulatiua falsitas huius ꝓpōnis ṕcedit que ꝯclō est cōcedēda in sensu q̄ ꝯce dit maior: qꝛ falsitas nō ṕcedit ab illa ꝓpōne cū falsi tas ē illa ꝓpō. sꝫ ṕcedit falsitas: sed loquēdo vt ptes ṕcedit añs cū ꝯñte. Et ex illo infert ꝙ aliq̄ disiūcti ua est falsa cui⁹ vtraq ps ṕncipalis est vā ꝛ aliq̄ co pulatiua est falsa cui⁹ vtraq ps ṕncipalis ē vā: ꝛ ecō uerso: aliq̄ copulatiua ē vā cui⁹ vtraq ps ṕncipalis ē falsa. oīa ista patēt de ꝓpōe ꝓposita assumēdo syllꝫ hui⁹ disiūctiue vtraq ps ṕncipal̄ ē falsa ꝛ hec disiū ctiua ē hec copulatiua: g° hui⁹ copl'atiue vtraq ps ṕnci palis ē falsa ꝛ hec copulatiua est vā vt dcm̄ est: igitur.

Contra hoc arguit. hec ꝓpō in sensu copula tiuo est vā ꝛ hec ꝓpositio in sensu co Oppōit
pulatiuo est falsa: ergo hec ꝓpositio in eodē sensu est vera ꝛ falsa qd nō est cōcedendū. ¶ Rńdet ꝯceden Rńdet
do illū syllogismū añs ꝛ ꝯñs eius. Nō ꝯclō sit reci piēda arguit. hec ꝓpō est vā ꝛ falsa ꝛ hec ꝓpō est hec ꝓpō in eodē sensu: ergo hec ꝓpositio in eodē sensu est vera ꝛ falsa: sed nō est vera ꝛ falsa in eodem sensu.

Contra hoc arguit sic. hec vocalis subordi nat vni mētali ve ꝛ false: ergo hec ē Oppōit
vā ꝛ falsa in eodē sensu. ꝯña est nota intelligēti. añs ꝓbat: qꝛ hec vocalis subordinat vni ypothetice in q̄ ponunt cōiunctio copulatia ꝛ disiūctiua: g° si itelle ctus cōcipiat vel p copula ṕncipali erit falsa. et si et erit vā si simul cōcipiat vtraq cōiunctionē eque ṕn cipaliter cōcipiet simul vera ꝛ falsa. ¶ Rńdetur ꝙ Rńdet
qñ est aliq̄ ꝓpositio ad placitū signās vā ꝛ falsa illa nō subordinat vni mentali vltimate vere ꝛ false sed dua bus. quarū vna est vera ꝛ alia falsa. hoc declarat. qꝛ capta hac. non deus est in sensu falso subordinatur vni mentali negatiue q̄ est mere impossibilis. ꝛ si capiat

infinitāter

infinitáter s͞bordinat͞ vni affirmatie q̄ nullo mō͞ negatiua ē. Sec⁹ ē in ꝓposito ꝓpterea i hāc disiūctiuā incidere opꝫ ꝙ h͞ ꝓpō mētalis vltimata ē v͞a ⁊ falsa ꝯ cōsuetū modū loquēdi: vl' dare duas mētales distictas gb⁹ illa vocal' s͞bordiat͞. Et dꝫ ꝙ si vl' sit copula pͥncipalis i vocali s͞bordinat͞ vni mētali i q̄ ponit͞ vl' tāq̄ copula pͥncipalis. ⁊ si ⁊ sit copula pͥncipal' s͞bordiat͞ vni mētali nō solū nūo distincte a prima sed specie.

Oppōit **Cōtra** hoc arḡ capiēdo istā vocalē s͞bordicit͞ vni mētali i q̄ ponit͞ ⁊: mediās iter ꝓpōnes: g⁹ itellect⁹ pōt cape illā notā ⁊: ꝑ copula pͥncipali.

Rn̄det ¶ Rn̄r ꝯcedēdo ꝙ in mētali illi⁹ ponit͞ ꝯiunctio ⁊: sed nego ꝙ intellect⁹ in illa mētali possit capere ⁊: ꝑ copula pͥncipali ⁊ hoc ponūt ex natura rei in ꝓpositione mere naturaliter significāte: qꝛ nisi sic eadē mētalis vltimata esset vera ⁊ falsa ⁊ nō erit stat⁹ in aliq̄ ꝓpōne p̄cise vera vel p̄cise falsa cui illa subordinat͞: qꝛ idē arg͞m redit in q̄cūq; alia mētali a prima.

Oppōit **Secūdo** arḡ. aliq̄ copulatiua ē negāda cui⁹ q̄lꝫ ps ē ꝯcedēda. g⁹ aliq̄ copulatiua ē falsa cui⁹ q̄lꝫ ps ē v͞a. aīs pꝫ. ⁊ pono tibi hanc. sortes ē in curia: q̄ posita ⁊ admissa ꝓpono tibi hanc copulatiuā. sor. ē i curia ⁊ plato ē sūmulista ⁊ sit rei v͞itas ꝙ sic. illa copulatiua ē negāda: qꝛ falsa ⁊ impertinēs posito. qꝛ nō seq͞t sor. ē i curia: g⁹ sor. ē in curia ⁊ plato ē sūmulista. nec repugnat posito vt notū est. g⁹ illa copulatiua ē negāda. Q̄ q̄lꝫ ps sit ꝯcedēda. ꝓbat͞ sor. ē in curia ē positū: ⁊ q̄ncūq; pōit͞ ē ꝯcedendū ⁊ plato ē sūmulista ē v͞a: g⁹ ē ꝯcedēda ēt nō repugnat posito.

Rn̄det Rn̄r negādo ꝙ sit aliq̄ copulatiua negāda cui⁹ q̄lꝫ ps ē ꝯcedēda. ⁊ ad ꝓbationē admitto casum ⁊ q̄n ꝓponis copulatiuā eā nego ꝑ cām arguēdo dictā ⁊ nego ꝙ q̄lꝫ ps sit ꝯcedēda post negatiōeꝫ copulatiue: imo illa ē negāda. plato ē sūmulista: qꝛ repugnat posito cuꝫ opposito bn̄ negati: qꝛ bn̄ seq͞t: sor. nō ē in curia vl' plato nō ē sūmulista: sꝫ sor. ē in curia g⁹ plato nō ē sūmulista. A tota disiūctiua cum destructiōe vni⁹ ptis ad positionē alteri⁹ vbi maior ē oppo͞m bn̄ negati ⁊ minor positū: g⁹ debeo ꝯcedē oē sequēs ex eis. sꝫ plato nō ē sūmulista ex illis seq͞t: g⁹ ei⁹ ꝯdictoriū eisdē repugnat. Sed si ꝓposuisses imediate post positū plato ē sūmulista illā ꝯcessissem: qꝛ v͞a ⁊ ipͥtinēs ⁊ ex ꝯn̄ti totā copulatiuaꝫ post vtriusq; ptis ꝯcessiōnē.

Confirmatur ¶ Cōfirmat͞ idē. hec copulatiua ē negāda: de⁹ ē: ⁊ aliq̄ copulatiua ē falsa: posito ꝙ nulla alia sit copulatiua saltē falsa: tn̄ q̄lꝫ ps ē ꝯcedēda. de p̄ori pte notū ē. de 2ª pꝫ ita ē sicut ipsa sig͞t ⁊ non se falsificat: qꝛ ad totā copulatiuā eē falsaꝫ nō sequit͞ scdͣam ptē eē falsaꝫ.

Rn̄⁹ ad arg͞m ¶ Rn̄r negādo ꝙ q̄lꝫ ps sit cōcedēda saltē ꝯcedēda v͞a: imo tota copulatiua ē falsa: ⁊ 2ª ps ei⁹. qꝛ cū circūstātia casus tota copulatiua se falsificat: qꝛ tota copulatiua ē falsa: ⁊ hꝫ p̄cise duas ptes q̄rū p̄or ē v͞a. ergo 2ª est falsa ⁊ sig͞t taliter esse q̄liter est. ergo se falsificat. Si deleta p̄ori pte iponeret͞ hō est asin⁹ scdͣa ps non se falsificat imo est vera.

Oppōit tertio **Tertio** arḡ ad idē. Hec copulatiua ē falsa aliqs hō ē: ⁊ qlꝫ hō ē ille: ⁊ tn̄ q̄lꝫ pars ei⁹ est ꝯcedēda. igit͞. ꝙ illa sit falsa ꝓbat͞. nulla singularis p̄oris partis stat in v͞itate cū 2ª pte q̄ sufficienter iserūt p̄orē ptē. g⁹ p̄or ps nō stat in v͞itate cū 2ª. aīs pꝫ. sortes ē hō. nō stat in v͞itate cū hac. qlꝫ hō ē ille: neq; ꝑ idē aliq̄ alia singularis cum illa v͞li stabit g⁹ tota copulatiua ē negāda. ꝙ ipsa sit ꝯcedēda ꝓbat͞: p̄or ps ē v͞a vt liquet. ⁊ 2ª ē vna v͞lis cui⁹ q̄lꝫ singularis stat i v͞itate cū p̄ori pte: g⁹ tota multitudo singularū stat cū eadē. Sꝫ cū q̄cunq; stat tota multitudo singularū cū eodē stat coꝝ v͞lis. p⁹ singularis sor. ē ille stat cū hac. aliqs hō ē. ⁊ sir̄ hec plato ē ille: cicero ē ille. ⁊ sic de alijs.

Rn̄det ¶ Rn̄det͞ ꝙ hoc arg͞m magis stat ad relatiua q̄ ad ꝓpositum: sed postq̄ dorp facit ipsum rn̄debitur. ¶ Et pro solutione.

Notabile q̄mō relatiuū suppōat **Notandū** ē ꝙ cōis modus ē ꝙ relatiuū s͞be idēptitatis nō reciprocū suppōit sic̄ terius cōis suo loco posit⁹: ⁊ tūc ille supponit cōfuse tm̄: ⁊ sic tota copulatiua eēt v͞a quēadmodū amplectemur i relatiuis. Sꝫ alioꝝ modus ē satis bon⁹ ꝙ relatiuū nō supponit magis ꝯfuse q̄ suū aīs: hoc ē si aīs supponit discrete vl' deteriate relatiuū codeꝫ mō supponit: ⁊ sic copulatiua ꝓposita ē falsa. Et ad arg͞m q̄ dꝫ q̄lꝫ singularis illi⁹ v͞lis stat cū p̄ori pte g⁹ tota m͞ltitudo earūdē: ⁊ ꝑ ꝯn̄s v͞lis ipsa. Rn̄r ꝙ modus arguēdi ē inefficax: qꝛ s͞m Aristo. q̄lꝫ singlaris hui⁹ nullus hō ē aial stat cū ista. de⁹ ē ⁊ v͞lis non stat cū illa. Et h͞ nō capit͞ stare ꝑ stare i possibilitate: sꝫ ꝑ stare i v͞itate ꝯcedo ꝙ q̄lꝫ singularis hui⁹ v͞lis qlꝫ hō ē ille stat i v͞itate cū hac. aliqs hō ē: ⁊ ēt tota multitudo singularū ⁊ nego ꝯn̄aꝫ ꝓpterea ꝙ illa v͞lis stet i v͞itate cū p̄ori pte: qꝛ hoc nō opꝫ nisi q̄n m͞ltitudo singularū infert v͞lem quēadmodū nō est i ꝓposito. Ex͞m q̄libet singularis hui⁹. qlibet hō ē b aial stat cū hac. deus est. ⁊ tn̄ v͞lis non stat cū ea: qꝛ ad dādas singulares respectu v͞lis sufficit singularizare subiectum ad sensum ante dictum circa ꝓpositionem singularem.

Oppōit **Cōtra** hoc arḡ sic. Nō q̄lꝫ singularis illi⁹ v͞lis ē v͞a. qō pꝫ: qꝛ si sortes dicat: aliqs hō ē: ⁊ plato ⁊ cicero sil' clamēt: ego sū ille: ego sū ille: q̄libet illaꝝ singlariū ē falsa. ꝙ pꝫ qꝛ nulla singularis illi⁹ idefinite stat cū illa copulatiua: g⁹ illa copulatiua nō stat cū illa idefi⁹.

Rn̄sio Joānis dorp Ibi rn̄det dorp ꝙ Plato ⁊ Cicero dicūt sir̄: sꝫ si vn⁹ coꝝ dixisset p⁹ ego sū ille: ille dixisset veꝝ: ⁊ scdͣs sir̄ sꝫ postq̄ ābo loquūt͞ eā cito vtriusq; ꝓpositio est falsa.

Rn̄⁹ auctoris Mihi tn̄ vr͞ dicēdū ꝙ vterq; illoꝝ dicit veꝝ: ⁊ si viginti hoīes simul clamarēt ꝑ tales singulares. ego sū ille: ego sū ille: qlꝫ coꝝ pferret veꝝ. rō ē qꝛ sensus ꝓpōnis sortis ē. ego sū ille hō q ē vl' ille hō q sum. ⁊ eodē mō de q̄libet alia singulari: ⁊ ꝯcedo ꝙ nulla singularis illi⁹ idefinite stat cū illa copulatiua (copulatiua in q̄) vt relatiuū refert terim discretū: sꝫ tota m͞ltitudo singularū illi⁹ indefinite stat cū illa copulatiua ⁊ disiunctiua cōposita ex oib⁹ singularib⁹ ifert illā idefinitā: ⁊ cū quocūq; stat aīs stat ꝯn̄s: seq͞t ꝙ ꝓpōes plate a platone ⁊ cicerone stabūt v͞itate cū illa inde⁹. Etiā dico ꝙ ille due singulares plate a platone ⁊ cicerone dūmō relatiuū teneat͞ vniformiter stāt cū aliq̄ singulari isti⁹. aliqs hō est, imo cum q̄libet illi⁹ vt verbi causa, ista p: olata a

platone. ergo sum ille hō, qui sum: stat cum hac singu
lari i sortes est homo. ꝛ eodem modo cum qualibet.

Opponit **Cōtra** hoc arguitur sic. Quia ꝑ idē capta ista copulatiua: aliqs hō est: ꝛ nullus hō est ille: q̄libet singularis illi⁹ vlis stabit in veritate cū ista aliqs hō est: qꝛ aliqs hō est: ꝛ plato nō est ille. qꝛ ille supponit determinate. ℂ Rn̄det ꝯcedēdo ꝙ q̄lꝫ singularis istius: nullus homo est ille. stat cum hac aliquis homo est: quia in qualibet singulari predicatum stat determinate quēadmodum in vniuersali.

Opponit **Cōtra** hoc arguitur sic. si tota multitudo singularium huius vlis nullus hō est ille: ꝛ tota multitudo singulariū hui⁹ vlis. q̄libet hō est ille. stet in veritate cū ista. aliqs hō est: ꝯdictoria simul stabunt qđ nō est dicēdū. q̄ꝫ ꝓbatur. iste hō est ille demōstrādo sortē. ꝛ iste hō nō est ille demōstrando eundē sil' stabūt: qꝛ realiter contradicūt. Forte negas illas contradicere eo ꝙ in eis est vnus terminus distribuibilis in neutra distributus puta relatiuum.

Opponit **Contra** hoc arguitur. Iste ꝯdicūt. iste hō est ille: ꝛ nō iste hō est ille sp eodē demōstrato qꝛ nō est veri⁹ ꝯdicē ꝙ toti ꝓpōni negationē ꝓponē: sꝫ in singularib⁹ nō refert ꝓponē nec postponē negationē. ergo ista. iste hō nō est ille. ꝯdicit huic. iste hō est ille. ℂ Rn̄det negādo ꝙ iste ꝯdicāt iste hō est ille ꝛ nō iste hō est ille pp cām dictā: sꝫ ꝯdictoria h⁹. iste hō est ille est hec. iste hō ois ille hō q est nō est. ꝛ ꝯdictoria h⁹ iste hō nō est ille est hec: iste hō ois ille hō q est est. Et tūc dr̄ ad illā ꝓpōnē cōeꝫ nō est veri⁹ ꝯdicē hoc sic itelligit data quacūqꝫ copula in qua termi nō dependēt ꝓponēdo negationē dabit ꝯdictio ꝛ eodē modo in ypothetica pōt hic fieri facile argumentum de hac. omnis homo est animal ꝛ econuerso.

Regule copulatiuarū. Prima regula **Circa** copulatiuā ponunt aliquē regule ꝯn̄tiales. quaꝝ ꝓma est. Arguēdo a tota copulatiua affirmatiua ad alterā ptē ꝑncipalē ei⁹ formalr vꝫ ꝯn̄a: ꝛ hoc dūmō ps separata capit in eodē sensu sic qn̄ est ꝯiūcta. hec ꝯn̄a est euidēs. soꝛ. currit: ꝛ plato disputat: ergo sortes currit. Dr̄ affirmatiua: qꝛ copulatiua negatiua nō īfert alterā ptē de forma. Dr̄ dūmō capit in eodē sensu pp talia argumēta cōia pedale est albū: ꝛ tm̄ est nigrū: ergo tm̄ est nigrū capiendo tm̄ relatiue in an̄te: ꝛ exclusiue i ꝯn̄te. Soꝛ. ignorat ꝙ de⁹ est: ꝛ papa dormit. ergo soꝛ. ignorat ꝙ de⁹ est. An̄ illa est distinguēda. soꝛ. ignorat ꝙ de⁹ est: ꝛ ꝙ papa dormit vel act⁹ ignorādi cedit in totā copulatiuā: ꝛ nō in ptes: ꝛ tūc non arguit ꝑ regulā. qꝛ illa est vna cathegorica: cui⁹ sbm̄ est iste terius soꝛ: ꝛ ꝑdm̄ hoc totū ignorās ꝙ de⁹ est: ꝛ ꝙ papa dormit. vl' act⁹ ignorādi cadit in vtrāqꝫ cathegoricā. ita ꝙ sit sensus soꝛ ignorat ꝙ de⁹ ē: ꝛ soꝛ ignorat ꝙ papa dormit. vl' act⁹ ignorādi cadit in vnā partē tm̄: ꝛ tūc ꝓpositionabiliter inferendū est ꝛ eodē modo cum alijs termis dicat ꝯtingēter dubito nō scio impossibiliter.

Scd̄a regula **Secūda** regula arguēdo a pte copulatiue ad totā copulatiuā raro vꝫ argm̄. Dr̄ raro: qꝛ īterdū vꝫ gr̄a forme. vt soꝛ. currit. ergo soꝛ. currit ꝛ soꝛ. currit: hō est hō. ergo ois hō est hō. ꝛ hō est hō. Interdū vꝫ gr̄a mãe qn̄ ps est impossibilis vt hō est asin⁹: ergo hō est asin⁹. ꝛ baculus stat in angulo. vl' qn̄ an̄s est ꝯtigēs: ꝛ altera ps copulatiue necīa vt soꝛ currit. ergo soꝛ currit: ꝛ de⁹ ē. vl' esto ꝙ an̄s sit ꝯtingēs dūmō iferat alterā ptē copulatiue. vt sortes currit. ergo soꝛ. currit: ꝛ sbīa mouet hoc est i vno v̄bo qn̄ vna ps copulatiue isert vtrāqꝫ a pte ad totā vꝫ argm̄ ꝛ nūq̄ aliē ꝛ in talib⁹ admissa pte q̄ an̄cedit ad totā ꝯcedat tota vbicūqꝫ ꝓponit. Et ex illo seqt ꝙ arguēdo a pte copulatiue negatiue ad copulatiuā negatiuā vꝫ ꝯn̄a. sꝫ ecōuerso raro vꝫ. Pria ps hui⁹ correlarij pꝫ arguendo ex opposito ꝯn̄tis ad oppm̄ an̄tis ꝑ ꝓmā regulā. 2ª ps pꝫ arguendo ex opposito ꝯn̄tis ad oppm̄ antecedētis per scd̄am regulam.

Tertia regula **Tertia** rl'a arguēdo a copulatiua affirmatiua ad disiūctiuā affirmatiuā: ꝛ solū mutato et: in vl': vꝫ ꝯn̄a: vt bn̄ seqt. soꝛ. currit. ꝛ plato disputat: ergo soꝛ. currit vl' plato disputat. Dr̄ ꝛ solū mutato in vel: qꝛ nō seqt oēs hoies sunt asini vel homines ꝛ asini sunt asini. ꝛ tenet inferēdo eandem dūmodo antecedēs capit in sensu copulatiuo: ꝛ ꝯn̄s in sensu disiunctiuo vt pꝫ ex ante dictis.

De possibilitate copulatiue affirmatiue ℂ Sequit de possibilitate copulatiue affirmatiue.

Unde ad possibilitatē copulatiue affirmatiue nō sufficit vtriusqꝫ ptis possibilitas. licꝫ hoc reqrat. ꝓmū pꝫ qꝛ aliq̄ est copulatiua ipossibil' cui⁹ q̄lꝫ cathegorica est possis vt pꝫ h̄. soꝛ currit ꝛ sortes non currit. Silr h̄. ois hō currit. ꝛ soꝛ. est hō. ꝛ soꝛ. nō currit. q̄ vtereqꝫ ipoles sunt pp ptiū icōpositatē. 2ª ps pꝫ ꝙ ipositas vni⁹ ptis ad ei⁹ ipositatē sufficiat: qꝛ copulatiua sp inseqt debiliorē ptē: ꝛ necessitas est ps fortissima: ipossibilis debilissima: ꝯtingētia cōparata ad necessitatē est debilioꝛ in ordie ad ipossibilē fortioꝛ: oppm̄ ꝯtingit de disiūctiua q̄ ptē fortioreꝫ inseqt. Sꝫ ad positatē copulatiue sufficit cuiuslꝫ ptis positas cū earūdē cōpositate hoc ē sufficit ꝙ pōt ita eē sil' sicut ꝑ ea sigt̄ur. Ad ipossibilitatē sufficit partium incōpossibilitas vel vni⁹ ptis ipossibilitas.

Opponit ꝑ dictis. Prio **Contra** hoc arguitur sic. soꝛ currit ꝛ soꝛ nō currit sunt cōposles. ergo male dictū est. an̄s pꝫ: soꝛ currit est cōpossis huic. sortes nō currit: qđ ꝓbat. est cōpossibilis huic. baculus stat in anglo. ꝛ soꝛ nō currit est cōpossibilis isti. baculus stat in angulo. ergo ille due sunt cōpossibiles inter se. ꝯn̄a est cois ai ꝯceptio: quecunqꝫ sunt cōpossibilia vni tertie sunt cōpossibilia iter se. ℂ Rn̄det ꝯcedēdo ꝙ q̄libꝫ illaꝝ est cōpossibilis: iste baculus stat in angulo: sꝫ nō seqt ꝓpterea ꝙ sunt cōpossibiles: qꝛ in an̄te est cōpossibilitas extrinseca: in ꝯn̄te intrinseca: qꝛ qn̄ dr̄ sortes currit: ꝛ sortes non currit sunt incōpossibiles sigt̄ur ꝙ vna est alteri compossibilis qđ est falsum.

Scd̄o oppōit **Secūdo** arguitur ad idē. Iste sūt cōposles: ois hō currit: soꝛ est hō: ꝛ sortes nō currit. Probat. q̄libet cathegorica illi⁹ copulatiue alicui cathegorice: imo cuiuslibet cathegorice est cōpossibilis. iste simul stāt. ois hō currit: ꝛ sortes est hō. ois hō currit ꝛ sortes non currit. hō currit ꝛ sortes non currit. ℂ Rn̄det ꝑ ꝓpōnes. Rn̄det ꝑ ꝓpōnes. ℂ Prima est. q̄libꝫ cathegorica

thegorica illi⁹ copulatiue cū qualibet cathegorica illius copulatiue stat. hoc iā argutum est. ¶ Scḋa ppō ex hac sequēs est: q̄ quelibet cathegorica illi⁹ copulatiue alicui parti est cōpolis. ¶ Tertia ppō. q̄libet cathegorica illi⁹ copulatiue alicui pti repugnat. hoc pbat: q2 ista. ois hō currit. repugnat duab⁹ cathegoricis sibi sūptis. Scḋa cathegorica repugnat pme ⁊ 3ᵉ: tertia aduersat pᵉ ⁊ 2ᵉ. Et ex isto sequit q̄ nō q̄libet ps illi⁹ copulatiue cū q̄libet cathegorica eiusdē stat. s3 q̄libet ps que est ppō cū aliq̄ cathegorica stat. Ex isto p3 q̄ iterdū vna ppō ɔtingēs vni cathegorice est incōpolis: ⁊ tūc claret incōpolitas: iterdū vna cathegorica nō est incōpolis alicui cathegorice: s3 q̄lib3 cathegorica est incōpolis vni multitudini cathegoricaꝝ vt ɔtinuū diuidit in hāc ptē: ⁊ idē ɔtinuu3 diuidit in hāc ptē: ⁊ idē ɔtinuū diuidit in hāc ptē. ⁊ sic d singulis. capiēdo īfinitas singulares p egualētiā demōndo quālibet ptē ɔtinui ad imaginationē: iā nulla cathegorica illi⁹ copulatiue alicui cathegorice repugt: s3 q̄libet cathegorica toti multitudini aliquaꝝ cathegoricaꝝ est incōpolis. facile exēplū dat doctor subtilis capta hac ppōne pole est ɔtinuū diuidi in omnes suā ptē declarādo illā p hāc. oēm lapide3 portare a sorte est pole: posito q̄ sint decē lapides eq̄les pcise in mūdo: quoꝝ nouē sortes pōt portare ⁊ nō decē. iā ista modalis cōposita est ipolis vt nūc: ⁊ tn̄ q̄lib3 singularis est cōpolis qbuscūq3 septē vel octo singlarib⁹: s3 nouē singlarib⁹ est icōpolis. Ex isto reddit cā q̄re pole poli repugnat: ⁊ verū vero nō repugnat: q2 omne veꝝ cum omni vero stat ex primo elichoꝝ.

Quare possibile possibili repugnat

Opponit pᵒ

Sed ɔ̄ hoc af. Iste repugnāt de⁹ est: ⁊ hec ppō est repugnās isti. de⁹ est. s̄m hāc sigtionē p ly hec demōstrando istā singularē: ⁊ tn̄ vtraq3 ps est vera. q̄ scḋa poni repugnat pbat. q2 vel pōt ita eē sicut sigtur p copulatiuā cōpositā ex illis duab⁹: vl nō pōt ita eē. si scḋm vna alteri est incōpolis. si pmu3: tūc sic ita pōt eē sicut p illā copulatiuā sigtur: g⁹ ita pōt eē sicut p scḋa3 ptē sigtur: s3 scḋa sigt q̄ ipa poni repugnet: ⁊ qualētūq3 pōt se hēri in sigdo ia3 se hēt: ergo poni repugnat. ¶ Rn̄det ɔcedēdo q̄ aliqd veꝝ p reflectionē repugnet alicui vero: q2 non est opus dicē q̄ ista reflexiua se falsificat: ⁊ tn̄ vt argᵐ arguit repugnat huic. de⁹ est. Etiā doctor subtilis dicit q̄ pole est dare copulatiuā cōpositā ex veris: ⁊ tn̄ illa est ipolis pp incōpolitatē ptiū: qḋ multi reputant exneū in logica: s3 verificata est illa ɔclo p reflectionē. s3 dicis q̄ hoc est sophistice. Declarat qḋ vult dicē capta ista copulatiua in hāc ptē ɔtinuu3 diuidi est pole: ⁊ in hāc ptē ɔnuū diuidi est pole: ⁊ sic de singulis. capiēdo copulatiuā cōpositā ex oīb⁹ singularibus: que q̄q̄ sint idefinite freq̄ēter apud doctos reputant singulares: iā q̄libet cathegorica est vera cum sit modalis cōposita possibilis: ⁊ tn̄ tota copulatiua ē ipossibilis pp ptiū incōpossibilitatē: q2 q̄libet modalis cōposita pōt poni inesse terie in ppria forma suatis: ⁊ hoc claret hic. sortē currē est pole: ⁊ sortē non currē est pole. vbi q̄libet ps est vera: ⁊ tn̄ vna ps est alteri incōpossibilis postq̄ dictū vni⁹ nō est cōpole cu3 dicto alteri⁹: q2 sortē currē nō stat cū hac. sortē non currē. s3 qḋlibet veꝝ stat cū q̄libet vero ex istos duos casus. Et ex isto p3 q̄ nūq̄ neciu3 ɔtingēti repugnat pbat: q2 data vna copulatiua cui⁹ vna cathegorica ē ɔtingēs: ⁊ alia necīa. Arguit sic. Ita pōt eē sic p totā illā copulatiuā sigtur: ergo illa est polis: ɔn̄tia est nota. pbat añs. ita pōt eē sicut ps ɔtingēs sigt alioqn non eēt ɔtingēs: ⁊ cū alia est necīa sp ita est sicut ipsa sigt. ppterea apḋ Arist. vocat ppetua ⁊ icorruptibilis. ¶ S3 ad dubitationē copulatiue sufficit vnā ptē dubitare: nisi cognoscat incōpolitas. vt vbi cā. dubito hāc copulatiuā: de⁹ est: ⁊ egypt⁹ est in africa pp dubitationē scḋe ptis. s3 hec nō est mihi dubia. papa dormit. ⁊ nullus papa dormit. s3 scio ptes eē icōpoles. S3 ad sciēdā copulatiuā op3 scire vtrāq3 ptē. Sed ad eius ignorantiam alterius partis ignorantia sufficit. Et in omnibus his seruetur hoc principium. Copulatiua insequitur debiliorem partem.

Rn̄det

Nunq̄ necium ɔtingēti repugt.

Opponit

Rn̄det

Cōtra vnū dictū af quo dicebat q̄ nullū necessariū ɔtigēti repugnat. iste repugnāt solus asinus demōstrat. ⁊ hoc qḋ demōstrat est de⁹: ⁊ tn̄ scḋa ps est necīa demōstrando deū. q2 ɔuertit cu3 hac. iste de⁹ est de⁹ postq̄ pdicata ɔuertūt copule ⁊ sbta. q̄ ille repugnāt pbat sic. vna ps isert ɔ̄dictoriū alteri⁹. ergo nō sibi stāt. añs p3. q2 bn̄ sequit. solus asin⁹ demōstrat. ergo hoc qḋ demōstrat nō ē de⁹. hoc p3. q2 bn̄ sequit. solus asin⁹ demōstrat: ergo nihil aliud ab asino demōstrat. ⁊ p ɔn̄s de⁹ nō demōstrat. ⁊ meli⁹ curru argᵐ inserēdo nullus nō asinus demōstrat: q2 hec est necīa. de⁹ est nō asinus. ⁊ hec ɔtingēs. de⁹ est aliud ab asino ⁊ hoc capiēdo ly asin⁹ absolute. hoc addo q2 de⁹ pōt assumē asinū. ¶ Rn̄det ɔcedēdo q̄ iste nō sibi stent solus asinus demōstrat: ⁊ hoc qḋ demōstrat est de⁹: ⁊ nego q̄ scḋa ps sit necessaria. nec ɔuertit cū ista. hoc est de⁹ nisi ɔuertibilitate vt nūc: q2 non sequitur. hoc est deus. ergo hic deus est demonstratus.

Opponit rursum

Rn̄det

Cōtra hoc af sic. ista est ipossibilis. hic de⁹ nō est demōstrat⁹. ergo sua ɔ̄dictoria est necessaria. si sic pbat añs: q2 bn̄ sequit hoc qḋ demōstrat nō est de⁹. ⁊ hoc qḋ demōstrat est ēentia diuina. ergo essentia diuina nō est de⁹. ɔn̄s est ipossibile: ⁊ minor vera. ergo maior est ipolis. ¶ Rn̄det ɔcedēdo ɔn̄am ⁊ ipossibilitatē ɔn̄tis: ⁊ ɔcedit minor vera. s3 non sequit ppterea q̄ maior sit impossibilis. sed totu3 añs est impossibile propter nullius partis impossibilitatem. sed solum propter incompossibilitatem.

Opponit adhuc.

Rn̄det

Cōtra hoc af. Tūc p idē ista erit ɔtingēs. oē demōstratū ē asin⁹: q2 equalet isti ɔtigēti. solus asin⁹ demōstrat: s3 pbo q̄ nō sit ɔtingēs imo ipolis q2 bn̄ seqt. oē demōstratū est asin⁹. g⁹ hoc demōstratu3 est asinus demōstrando deū vel celū. ɔn̄s est ipole. ergo ⁊ añs. ¶ Rn̄r negādo ɔn̄a3. q2 op⁹ est ɔstātia: ⁊ ɔstā⁹ cum illa vlt erit copulatiua impossibilis. iste non simul stant. oē demōstratu3 est asinus. ⁊ hoc demōstratum est demonstrando celum. sed quelibet pars est contingens. Sed tunc queris demonstrādo celū nunqd ista est ɔtingens. omne demōstratu3 p pnomen hoc est asinus dicis q̄ sic. postea queris: quid demonstratur

Opponit

Rn̄det

per hoc pnomē hoc. dr̄ ꝙ celū: sed tota copulatiua est impossibilis: nec cōcessi hāc copulatiuā nec quālibet partē eius: sed solū scđam ⁊ p̄mam possibilem.

Opposit. **Cōtra** hoc dicis pono tibi hāc: oē demſtratū p hoc pnomē hoc ē asin⁹ ⁊ sit rei vitas ꝙ demōstres celū q̄ posito ⁊ admisso: qꝛ est possibilis q̄ro qd demōstras: si dicas celū. bn̄ sequit. oē demōstratū p hoc pnomē hoc: ē asin⁹. celū ē demſtratū p hoc pnomē h⁰. g⁰ celū ē asin⁹. hec ꝯña ē bōa. maior fuit tibi posita ⁊ minor ꝯcessa. g⁰ habebit ꝯcło.

Rn̄det. **Respōdet** admittēdo casuꝫ ⁊ qn̄ q̄ris qd demōstro nō certificabo qꝛ si dicero asinū puta brunellū vel fauellū ꝯcedo falsum ⁊ īptinēs: si dicā celū do tibi repugnās posito ⁊ sic nō opꝫ rn̄dere p aliqđ determinatū suppositū. dꝫ notāter p aliqđ determinatū suppo^m qꝛ bn̄ possū dicē: ego demōstro asinū ⁊ si ꝓponas. demōstro brunellū. negabit tanq̄ falsa ⁊ impertinēs istud clarebit ex obligatiōib⁹.

De ꝓpōnib⁹ de copulato extremo p^m nōbile Cōiunctio ⁊ cōiūgēs tripharia accipit. ¶ Circa materiā ꝓpositionū de copulato extremo.

Notandū ē p⁰ ꝙ hec ꝯiūctio ⁊ ꝯiūgēs iter terios tripharia accipit. Uno⁰ cōplexiue: ⁊ tūc ē ps extremi nihil faciēs ad suppōnē terio. Alio⁰ capit diuisiue ⁊ copulatim ꝯfundit terim sequētē: ⁊ ꝯiūctio nō ē ps extremi ⁊ suapte nā ponit cū vbo pluralis nūi vt parisi⁹ ⁊ rome vedit pl per. qn̄ capit cōplexiue exigit vbū plalis nūi ⁊ multiplices sunt tales ꝓpōnes. Nā q̄dā sunt de copulato sbo vel de copulata pte sbi. ex^m vt sortes ⁊ brunellus sunt aialia. ex^m scđi. vt sortes vidēs platonem ⁊ brunellū ē hō. codē mō ex pte p̄dī dicat: ⁊ ex pte vtriusq̄ extremi enā ꝓpōnes ex teris pluralis nūi solēt distingui p hoc ꝙ cōiunctio inclusa capit cōplexiue vel diuisiue vt totuꝫ est due partes vbi coniunctio inclusa in due partes potest capi complexiue vel diuisiue.

2^m nōbile. **Secundo** notādū ē ꝙ p⁰ ē fmo h̄ndus de ⁊ cōplexiue sūpto. Et p vitatib⁹ ꝓpōnū i qb⁹ ponit habeat recursus ad affirmatiuas: qꝛ tūc p leges oppōnū negatiuaꝝ vitates elucescent. Et sit hec rl̄a fundamētalis. Ois affirmatia ꝓpō cuius extrema supponūt p eodē vel eisdē ē va: hec regula hꝫ vex seclusa distributione ⁊ mō a pte copule ⁊ falsificatiōe i cathegoricis i qb⁹ intēdim⁹ ꝓcedere.

Regla ꝓpōnis affirmatiue de

Tūc ponit vna ꝓpō rōnabilis qn̄ ponit terius signs aliqđ totū copulatim sūpt⁹ cū terio signte ptē eiusdē toti⁹: tūc aggregatū illoꝝ terioꝝ supponit pro illo p q̄ suppōit terius signs totū vt hō ⁊ suū caput supponit p hoie. qꝛ hō supponit p toto cōposito: ⁊ suū caput p pte eiusdē: ⁊ postq̄ iportat ptē eiusdē tot⁹ illud copulatū p hoie suppōit. Eodē mō in toto p aggregationē ppl's ⁊ iste hō supponit p illo p q̄ supponit ppl's. Istis suppositis adducant oēs iste ve. hoc scutū ē albū ⁊ nigrū demōstrādo vnū scutū cui⁹ vna medietas est alba: ⁊ altera nigra: qꝛ albuꝫ supponit p vna medietate scuti: ⁊ nigrū p altera: ergo totū copulatū p toto supponit: ⁊ sbm supponit p eodē: imo si esset vnū scutū cui⁹ septē octaue eēnt albe: ⁊ vna octaua nigra: hoc scutū esset albū ⁊ nigrū: qꝛ totū copulatū supponit p illo scuto vna ps copulati supponit p septē octauis ⁊ altera ps copulati p reliq̄ supponit: nō tn̄ nego qn hoc scutū est albū simplr ⁊ nō nigruꝫ absolute. sortes est nō hō ⁊ nō hō: vna ps copulati p aia supponit que est nō hō alia ps p mā. totū copulatū ꝓpterea supponit p toto sorte sortes est hō: ⁊ su⁹ oculus. sortes est hō: ⁊ sua aia p ꝯñs sortes ē hō ⁊ nō hō. sortes ⁊ brunellus sūt hō ⁊ asin⁹ vbi hō supponit p vna pte ⁊ asinus p altera: ⁊ sbm p eisdeꝫ supponit: igit. mā ⁊ forma sūt risibile. qꝛ risibile p sorte supponit: mā p vna pte eius: forma p alia: ergo extrema pro eodē supponūt. sortes ⁊ brunellus dn̄t ab hoie vbi p̄tum dn̄a ab hoie supponit pro oib⁹ reb⁹ q̄ nō sunt hō ⁊ sortes ⁊ brunellus nō sunt hō: igit. Eodem mō sortes ⁊ brunellus dn̄t a brunello: sor. ⁊ brunellus dn̄t ab aiali. de⁹ ⁊ hoc instās incipiūt esse in q̄ p̄tum icipiētia esse supponit p oib⁹ q̄ nūc sunt ⁊ nō ante fuerūt. ¶ Et iste due res de⁹ ⁊ hoc instās nūc sunt ⁊ nō ante fuerūt copulatiue heretica est. elephas ē minor formica ⁊ vno mōte hoc scitū est hoc nescitū: ⁊ hoc nescitū demōstrādo p hoc scitū hoc enunciabile. ois triāgulus hꝫ tres: ⁊ p hoc nescitū in p̄mo loco signo vle. In scđo loco sbm. In tertio loco copulam. In q̄rto p̄tū: exēplum in terminis pluralis nūi: iste ꝓpōnes ꝯdicūt istis demōstrando duo ꝯdictoria inter se sbm supponit p illis ꝓpōnib⁹: ⁊ p̄tuꝫ p eisdē: qꝛ vna ps ꝯdicit alteri ⁊ ecōuerso. Isti sunt sciētes septē artes liberales demōstrando sortē scientē triuiales pcise ⁊ platonē sciētem q̄driuiales: qꝛ postq̄ sortes scit tres ⁊ Plato q̄tuor. Sortes ⁊ Plato sciunt illas septem. Isti pugnāt p se demōstrādo sortē ⁊ Platonē cōtendētes. Isti pugnāt ꝯ se: isti pugnāt ꝯ illos pro quib⁹ pugnāt: isti diligūt se: isti odiūt se: qꝛ sortes diligit sortē ⁊ plato diligit platonē. Isti odiūt se: sortes odit platonē: ⁊ plato odit sortē: ⁊ sic dilectio ⁊ odiū sunt in eisdē respectu eorūdē: sꝫ nō est ꝯñs. ꝓpterea ꝙ dilectio ⁊ odiū sunt in eodē respectu eiusdeꝫ: ⁊ si sic esset vna copulatiua h̄ns q̄tuor ptes q̄rū p⁰ ē scita a sorte: ⁊ alie tres ei opinate. 2ª est scita a Platone alijs trib⁹ opinatis. Tertia scita a Cicerone dubitando de alijs. Quarta scita a Roberto opinādo reliq̄s tres: tūc isti sciunt hāc copulatiuā ⁊ hec copulatiua ē scita ab istis ⁊ opinata ab eisdē: sed negāda ē ista hec copulatiua est nescita ab istis: hic modus arguēdi vꝫ hec ps ē nescita a Sorte demōstrādo ptē quā nescit. ⁊ sic de alijs duab⁹ ptib⁹ nescitis respectu duoꝝ alioꝝ: ergo hec copulatiua ē nescita ⁊ cā est: qꝛ ibi arguitur cū terio includēte negationē ⁊ extrema hui⁹ non supponūt p eodē hec copulatiua ē nescita ab istis: qꝛ scita ab istis supponit p illa copulatiua: ꝓpterea nescita ab istis nō supponit p eadē: semp eūdū ē ad affirmatiuā vbi nō ē terius negationē includēs. ⁊ postea fm leges opponendi de alia dicat: ⁊ qꝛ repea est hec ꝯcedēda hec copulatiua ē scita: etiā termini ꝯdictorij nō verificant de eodē hec negabit: hec copulatiua est nescita. Isti sunt nō vidētes demōstrādo vnū cecū ⁊ aliū videntē: qꝛ opꝫ ire ad istā. isti sunt videntes in qua extrema nō supponūt pro eodē: ⁊ tūc si videntes nō supponat pro istis nō vidētes supponit pro

eisdem

eidē isti sunt vidētes τ nō vidētes illa est ↄcedenda:
non vidētes sunt plures q̄ᵱ vidētes posito casu cōi φ
sint nouē vidētes τ vnus cecus:tūc decē istoꝝ sūt nō
vidētes τ solū nouē vidētes : ſ3 plures sint videntes
q̄ᵱ ille cecus. plures sunt τ nō existes in aula q̄ᵱ existē
tes in aula posito φ sint solū cētū hoīes in mūdo q̄ꝝ
nonagintanouē sint in aula:τ vnus ex aulā : iam isti
centū hoīes sunt non existes in aula τ sunt plures q̄ᵱ
nonagintanouē. Nō auca h3 plures pedes q̄ᵱ auca:
vt p3 de q̄drupede. Isti hoīes nō saluabunt nec dā/
nabunt demōstrando vnū p̄destinatū τ vnū prescitū3.
Isti hoīes nec erūt in celo nec erūt in iferno:ſ3 glib3
[Nō] coꝝ erit in celo:vel in iferno. Queris si sortes sit i cu
ria τ plato in aula:vtrū isti hoīes sunt ex aulā. Rñ/
[Rñsio.] det φ sic. τ tūc sufficit φ sunt τ nō sunt in aula τ per
ide3 sunt ex curiā. Si exponat sic:sunt τ neuter coꝝ
est in aula nō sunt ex aulā difficultas est ad nomē de
us τ sortes ↄtingēter sunt:ſ3 de⁹ necessario est. isti sūt
regentes istoꝝ demōstrando sortem scientē tres artes:τ
platonē quattuor callentē quoꝝ vterq3 alteꝝ instruit.
tūc isti duo sunt regētes istoꝝ:τ isti duo sunt discipu
li coꝝidē:ſ3 tunc querit:ponat φ vterq3 p̄ficiat i sci/
endo vtrū sunt sciētiores in fine q̄ᵱ fuerint in princi/
pio. Rñdet φ nō:imo erāt adeo sapientes in princi/
pio sicut in fine. p3:q2 in p̄ncipio sciebāt septē artes:
τ nūc p̄cise sciūt easdē:τ pono φ nō intēti⁹ in fine ne
sciūt ampli⁹. Et ex illo isero φ sortes τ plato manēt
in studio septē ānos quoꝝ vterq3 p̄ficit optime scien
do τ tñ nesciūt ampli⁹ in fine septē ānoꝝ q̄ᵱ in princi
pio coꝝidē:τ illi duo nullo mō p̄fecerunt: ſ3 vterq3
optime p̄fecit. Scdo isero φ sunt mille hoīes quoꝝ
glibet est ydiota p̄cise sciēs vnā ppōnē:τ tñ tñ sciunt
sicut sciuit Aristoteles:ostēdit positas ↄclōnis posito
φ Aristoteles sciuerit solū mille ↄclōnes:q2 claꝝ est
φ nūerus suus erat finit⁹ respectu scibiliū opinabiliū
τ creditoꝝ:τ tūc pono tot hoīes rñdētes ad suas con
clōnes. tūc si aliqs Aristotelē examinasset τ istos isti
rñdissent. q2 semꝑ vnus rñdisset in vna ppōne. Hē/
[Hentisber] tisber τ Paulus Venet⁹ dicerēt φ illi cēnt sciētiores
in fine:τ sufficit φ aliqualr intelligāt qualr nō p̄us
[Paul⁹ Vene⁹] dicit Hētisber isti trahūt nauē posito φ decē trahāt
vnā nauē ūa est hec vicesima ps τ hec vicesima ps τ
sic de singulis vicesimis copulatiui valēt vnū scutū.
posito φ totū valeat vnū scutū τ nulla vicesima du/
os duodenos. hoc granū τ hoc granū τ hoc granū.
τ sic de singulis vident a me. posito cumulo grani
q̄ꝝ aliq̄ gna occultāt. imo ferme oīa q2 iste cumulus
est due medietates vise a me. ergo due res vise a me
(trāscēdēter res) τ iste cumulus est hoc granū. τ sic d̄
singulis sil'r idctis. ergo hoc granū τ hoc granū τ h⁹
granū. τ sic de singlis sil'r collectis vident a me. τ sic
ↄcedo φ aliq̄ grana vident a me:quoꝝ mlta mihi oc
cultant:imo multa grana vident a me quoꝝ mlta nō
vident a me:hoc p3 de cumulo gni. Ex istis p3 q̄do
dicēdū est cū terīs nūalib⁹ hoc p̄supposito φ ↄiūctio
[Hentisber] et:pōt copulare iter eadē sic bñ dicit Hētisber hec sē
duo oc'li τ duo istrā vidēdi:hec sunt duo p̄tria τ duo
inuisibilia. Ex isto p3 has ↄcedēdas duo τ duo sunt

duo:p̄bat. q2 hec sunt tria demōstrando duos angelos
τ hec sunt duo τ duo. q2 duo angeli τ duo custodes
hoīum. duo τ duo sunt tria hoc ostēdit demōstrando
tres angelos gabrielē michaelē τ raphaele3. φ sunt
tria nō est qō. φ sunt duo τ duo p3:q2 sunt isti duo an
geli demōstrando gabrielē τ michaelē:τ isti duo angeli
demōstrando michaelē τ raphaelē. vna ps illi⁹ copula/
ti supponit pro tot sic altera τ glibet angelus icludit
ergo totū copulatū pro illis supponit τ sic illa est v̄a.
Et eodē mō duo τ duo sunt q̄ttuor de idiuisibilib⁹ lo
quor:q2 in ↄtinuo nō est qō:q2 ibi due medietates sūt
tres tertie τ centū cētesime τ mille millesime τ sic in
isinitū. Et eodē mō q̄ttuor τ q̄ttuor sunt q̄ttuor:q̄t/
tuor τ q̄ttuor sunt gnq3:q̄ttuor τ q̄ttuor sunt sex:q̄t
tuor τ q̄ttuor sunt septē octo. ſ3 nō sunt nouē. ſ3 oēs
iste sunt distiguēde. Oia duo τ duo sunt duo vl' totū
copulatū distribuit τ sic illa est falsa qō p3 subsumē/
do in darij. q̄ttuor angeli sunt duo τ duo ↄcludit φ
q̄ttuor angeli sunt duo qō est falsū. S3 si p̄ma ps co
pulati distribuat iste sūt ↄcedēde. Oia duo τ duo sūt
duo:oia duo τ duo sunt tria:oia duo τ duo sunt q̄t/
tuor. seruādū est in istis qō geminatū est sup̄i⁹ ad prem/
ci⁹ duo τ duo est termin⁹ sup̄ior ad duo τ triplicatū3
sup̄i⁹ ad geminatū duo τ duo τ duo est sup̄ius ad hoc
cōplexū duo τ duo. ¶ Et ad ↄdicēdū h̄ notādū ē φ
τ in vna erit τ in altera τ non est cura siue neget siue
nō. idē est dictu sortes τ plato nō currūt:τ nō sortes τ
plato currūt. Eodē mō ↄcedēdū est φ oīa duo τ duo
nō sunt duo distribuēdo p̄mā ptē copulati. hoc p3 ꝑ
falsitatē sui ↄdictorij aliq̄ duo τ oīa duo sūt h duo.
¶ Ex his oīb⁹ p3 φ multū impanēs est ppō copula [Epylo/]
tiua ad cathegoricā de copulato:q2 ſ3 sequat sortes τ [gatio]
plato currūt:g⁹ sor̄s currit:τ ergo pl̄o currit. non tñ
seqt sor̄s τ pl̄o trahūt nauē:ergo sor̄s trahit naue3.
ita coīter dī. S3 hic sunt duo dubia. Unu3 est an illa [Duo du]
reputata mala sit mala. Scd3 est an reputata bona sit [bia]
bona. qñ sor̄s τ pl̄o sil'r trahūt nauē:tūc est qō an sor
tes trahit nauē vl' nō. si scd3 eadē rōne nullā ptē na/
uis trahit:τ ꝑ ↄñs nihil trahit:q2 pono φ non alibi
opet. si p̄mū:tūc ↄña erat bōa:q2 dato opposito ↄñ/
tis cū añte hēbit scd3 mēbꝝ. Eadē difficultas pōt fie
ri. Si q̄ttuor hoīes portāt vnū lignū an glibet ipsoꝝ
ipm portet. Ad qō dī ab Hētisbero φ glibet coꝝu3 [Hentis]
portat illud lignū. s. portādo ꝑ accñs:τ hoc suffic ad [beri rñ⁹]
portare simplr. τ vlteri⁹ ↄcederet φ potētia portati/ [Porta]
ua sortis nō est termiata in mimū pōdus qō non pōt [re sim/]
portare:imo nō est termiata portatiōe ꝑ accñs. τ isto [plr τ pō]
mō portādi vna musca pōt portare mille libras:quia [tare per]
pōt iuuare alia mouētia ad ferēdas mille lib:as. τ h⁹ [accñs.]
sufficit ad ferre simplr. τ sic ſnī cu3 bñ seqret sortes
τ pl̄o trahūt nauē:g⁹ sor̄s trahit nauē. isti q̄ttuor ho
mines portāt hoc lignū τ quāl3 ptē ei⁹:g⁹ glib3 coꝝ
portat hoc lignū τ quāl3 ptē ei⁹. S3 sīmil'r est dicē φ
qñ q̄ttuor hoīes portāt vnū lignū null⁹ illoꝝ portat
illud lignū nec aliquā ptē ei⁹:q2 nō est sig̃bilis quam [Rñsio]
ptē fert sortes. Si dicas sor̄s fert vnā q̄rtā ptē signet [auctoris.]
illa recedētib⁹ alijs trib⁹ τ cadit sua q̄rta quā signa/
sit. Et eodē mō p̄bat φ nullā ptē illius ligni portat:

nec portat illud lignū. ⁊ p ɔña in illo casu nihil por-
p° ppō tat. Et ex hac solone ɔcedo has ppōnes. Isti q̄tuor
hoies portāt hoc lignū: ⁊ tñ nullus eoꝝ portat aliqd
nec duo eoꝝ portāt aliqd: nec tres eoꝝ portāt aliqd:
s° ppō s3 illi q̄tuor portāt aliqd. ¶ Scḋa ppō. sanson nō
fert tm̄ sicut sortes duoꝝ ānoꝝ: posito ꝙ sorꝫ ferat vnā
fabā ⁊ sanson ⁊ goliath ferāt mille libras copulatiꝫ.
pbaꝫ ppō. sorꝫ fert vnā fabā. g° fert aliqd: ⁊ sanson
3° ppō. nihil fert: vt p3 p pmissaꝫ. g° scḋa ppō vera. ¶ Tertia
ppō. cētū hoies trahūt vnā nauem: ⁊ adueniēte vno
debilissimo eis velocius trahiꝫ nauis: ⁊ tñ illi centū ni
hil trahūt. p3 ppō: posito ꝙ cētū hoies trahāt vnam
nauē ⁊ adueniat eis vnus debilis q̄ iuuat trahē iā illi
cētū nihil trahūt. p3 ex pma ppōne. s3 qlꝫ eoꝝ ptia-
liter trahit nauē. i. efficit ppique motiue cū tota multi
tudie ad trahēdā nauim: ⁊ hoc sufficit ad seruādum
4° ppō queliꝫ eoꝝ ab ocio ⁊ vt eis satisfaciat. ¶ 4ª ppō. hec
ɔña nihil v3. sorꝫ ⁊ plō portāt aliq̄. g° sortes portat
aliqd vl aliq̄: q2 casu q̄ sorꝫ ⁊ plō portāt vnū lignū.
añs est veꝝ: q2 portāt duas medietates: ⁊ ɔñs est fal-
suꝫ. Et ex illo seqꝫ ꝙ duo portātes illud lignū sunt
nō portās ⁊ nō portās illud lignū: s3 falsū est ꝙ sunt
nō portātes illud lignum. Ex his p3 ꝙ homo fortis
in portando non magis portat q̄3 homo debilis: ⁊
hoc quando debilis ⁊ fortis simul portant.

Ad aliud vbi dr̄ ꝙ hec ɔña est bona. sorꝫ ⁊ pla-
to currunt: ergo sortes currit.

Opponit Contra hoc arḡ. pono ꝙ sorꝫ ⁊ plō sint i hac
aula: ⁊ q' aia sortis ponaꝫ rome: aia
informāte mā3 in hac aula: ⁊ cū illa aia ponaꝫ m̄ i pla
tonis e diuerso ponaꝫ aia plōnis cū mā sortis rome:
sic. s. ꝙ aia sortis informet m̄m plōnis rome: ⁊ aia
plōnis informet mā3 sortis. iā ex illo casu sūt duo ho
mines rome cōpositi ex ptib° sortis ⁊ plōnis: quoꝝ
neuter est sorꝫ: q2 aia sortis ⁊ mā plōnis nō ɔstituūt
sortē: ⁊ eadē rōne neqꝫ plōnē voceꝫ suppositū3 hñs
aiaꝫ sortis cicero ⁊ aliud calleas. Preterea pono ci
ceronē ⁊ calleā currē rome: ⁊ ꝙ sorꝫ sit in collegio
mōtis in lectiōe ⁊ plō sit secū: ⁊ isto posito arḡ pposi
tū. s. ꝙ nō sequaꝫ sorꝫ ⁊ plō currūt. g° sortes currit:
q2 ɔñs est falsū: q2 sorꝫ nullibi currit: nec i vacuo nō
currit parisij p casū: nec currit rome: q2 nō est rome
ꝙ añs sit veꝝ pbaꝫ. bñ seqꝫ. cicero ⁊ calleas currūt.
cicero ⁊ calleas sūt sortes ⁊ plō: ergo sorꝫ ⁊ plō cur
rūt. ɔña est sylls expositori°: ⁊ maior est clara: q2 cur
rūt rome. ergo currūt: pbaꝫ mior in qua est vis argu
mēti. Iste q̄tuor ptes demāfando duas mās ⁊ duas
aias ciceronis ⁊ callee sūt cicero ⁊ calleas: q2 totū est
sue partes. s3 iste q̄tuor ptes sūt sortes ⁊ plō. g° sor.
⁊ plō sūt cicero ⁊ calleas: ⁊ p ɔuersionē simplicē ci-
cero ⁊ calleas sūt sorꝫ ⁊ plō: ⁊ habeꝫ minor pbata.
Rñdet ¶ Rñdeꝫ ꝙ argm̄ efficaciter pbat illā ɔñaꝫ nō valē
Tres cō ppterea ɔcedunꝫ iste ɔclones. sorꝫ ⁊ plō currunt. ⁊
clones. tñ sorꝫ nō currit neqꝫ plō currit. hāc ɔclonem pbat
argm̄. ¶ Scḋa ppō. sorꝫ ⁊ plō currunt rome. ⁊ tñ
p° ɔclo sorꝫ nō est rome neqꝫ plō est rome. scḋa ps est nota
s° ɔclo. ex casu. ⁊ pōr ps pbaꝫ. cicero ⁊ calleas currunt ro-
me. cicero ⁊ calleas sūt sortes ⁊ plō: g° sortes ⁊ plō
3° ɔclo. currūt rome. ¶ Tertia ppō. cicero ⁊ calleas sunt in

collegio montis: ⁊ tamen cicero in nullo collegio est
neqꝫ calleas est in aliquo collegio. secunda pars li-
quet ⁊ prior probatur. sortes ⁊ plato sunt in collegio
montis: sortes ⁊ plato sunt cicero ⁊ calleas: ergo ci-
cero ⁊ calleas sunt in collegio montis. Et eodem
modo potes concludere cicero ⁊ calleas erunt gra-
duati: ⁊ tamen cicero non erit graduatus neqꝫ calle-
as. Et ex hoc patet paucas tales consequentias vale
re a propositione copulata ad copulatiuam.

Tertio dubitaꝫ an hec sit ɔcedēda. Isti duo
apli dei ⁊ isti duo apli dei: ⁊ sic ō sin
gulis copulatiꝫ demāfando septies duos an isti sint
duodecim. ¶ Rñdeꝫ ꝙ sic: q2 extrema supponūt p
eadē vltra istā̄ tias: imo oēs iste sūt ɔcedēde: sex ⁊ sex
apli dei sūt duodeciꝫ: septē ⁊ septē apli dei sūt duode
cim: octo ⁊ octo apli sūt duodeciꝫ. vndeciꝫ ⁊ vnde-
cim apli sūt duodeciꝫ. Et si dicas tūc ista est ɔceden
da. oēs duo apli dei sunt duodeci. imo p3 p ascēsū.
si isti duo ⁊ isti duo enūerando septies duos sūt. xij. iā
oēs duo apli dei sunt duodecim. quā ɔclonē conce
dit Hētisb̄r ⁊ post eū Paulus Venetus ⁊ bene.

Contra hoc arḡ. bñ sequiꝫ. oēs duo apli dei
sunt duodeciꝫ. g° aliq duo apli dei
sunt duodeciꝫ. ɔña est falsuꝫ saltē ab istis doctorib°
negatuꝫ. ergo ⁊ añs. ⁊ vltra. ergo duo apli dei sunt
duodeciꝫ. Mirabile eni esset ɔcedē ꝙ oēs duo apli
dei eēnt duodeciꝫ: ⁊ duo apli dei nō eēnt duodeciꝫ.
Tū scḋo: ex opposito ɔñtis sequiꝫ oppom̄ añtis: bñ
seqꝫ. nulli duo apli dei sūt duodeciꝫ. ergo nulli oēs
duo apli dei sūt duodeciꝫ. Tū 3°: q2 regla est isalli-
bilis arguēdo a ppōne in qua ponit ois collectiue sū
ptū ad ppōnē in qua deleꝫ. Tū 4° arḡ. ab iferiori ad
supius. q2 aggregatū ex signo collectiuo ⁊ terio cōi
est iferi° ad teriuꝫ cōem. hoc p3 iductiue oēs apli dei
est infer° ad apli dei. oia aialia ad aliqua aialia.

Ad primū argm̄ rñdeꝫ ɔcedendo hanc. Rñsio-
oēs duo apli dei sunt duode nes ad
cim. hāc negādo. duo apli dei sunt duodecim. sen- alia arg°
sus pme est ꝙ maxima multitudo duoꝝ aploꝝ dei ē
duodeciꝫ. ⁊ hoc ē veꝝ: q2 sigtur ꝙ isti duo ⁊ isti duo
⁊ sic de alijs duob° simul iunctis sunt duodecim: et
hoc est veꝝ vt p3 p ascēsuꝫ. sensus hui° est. duo apli
dei sunt duodeciꝫ ꝙ isti duo vl isti duo sunt duode-
cim apli: qḋ est falsuꝫ. Vñ iste terius duo supponit p
duob° entib°: ⁊ fm̄ suū additū aggregatū pōt p alio
accipi: q2. xij. apli dei sunt senarij: s3 nullo° sūt duos
q2 nō sūt duo entia. Tūc rñr ad rōes nego hāc ɔñaꝫ
oēs duo apli dei sūt. xij. g° aliq duo apli dei sꝫ. xij.
nec hoc ē mirabile ꝙ isti duo ⁊ isti duo ⁊ sic ō singu
lis duob° collectis sint. xij. ⁊ tñ nlli duo istoꝝ sꝫ. xij
quēadmodū isti duo hoies ⁊ isti duo hoies ⁊ isti duo
hoies sūt vn° exercit°. ⁊ tñ nulli duo sūt exercit°. Et
ex illo soluiꝫ argm̄ negādo ꝙ ex opposito sequaꝫ op
pom̄. Et alie due rōnes ex h° soluūt: ⁊ nego ꝙ sit rſa
isallibilis arguēdo a ppōne in q̄ oēs capiꝫ collectiue
ad ppōnē i q̄ deleꝫ: s3 i mltis hoc h3 veꝝ. oēs hoies
sūt hoies: ⁊ oēs apli sūt apli. s3 i terīs nūalib° raris
me vitatē h3. nec tenet extra terminos numerales: s3
ista est ɔcedenda. oēs apli dei paucioꝛes duodecim

sunt duodecim: q2 isti pauciores duodecim d'm̄ſan do ſex: ⁊ iſti pauciores duodeci demādo alios ſex ſunt duodecim. ⁊ iſta eſt negāda. apl̄i dei pauci. res duodeci ſunt duodeci. Sed hec r̄ſa eſt infallibilis ar guēdo a ꝓpōe in qua ois capit collectiue ad terim ca thegorcumaticū pciſe. vt, oēs duo apl̄i dei ſunt duo decī3: g° apl̄i dei ſunt duodecim. oēs apl̄i dei paucio res duodeci ſunt duodeci: g° apl̄i dei ſunt duodecī3.

Oppōit ruſioni **Cōtra** hoc ar ꝓbādo q2 iſta d3 ꝯcedi. duo apl̄i dei ſunt duodecim: q2 ſm̄ aliq̄s oēs non eſt pars ſubiecti tunc ſi iſta concedatur. oēs apl̄i dei ſunt duodecim. cum ſm̄ eos omnes non eſſet pars ſubiecti: ſubiectum erit duo apoſtoli dei. ⁊ cū iſta ſit affirmatiua vera op3 extrema ſupponere pro eiſde3.

R̄ndet **Reſpōdet** q2 bn̄ ver ē q2 aliq̄ dicūt qđ eſt ſatis ꝓbabile dicere q2 oēs non eſt pars ibi qn̄ capit collectiue: q2 ſic dicit Geo: gi° q vtrā ꝓ negat ⁊ pp falſitatē hui°: duo apl̄i dei ſūt duo deci3: q̄ eſt nota falſa īfert falſitatē hui° oēs duo apl̄i dei ſunt duodeci3: ⁊ ſic argumentū eſt exhauſtū. Se cūdo dicit q2 hoc nihil valet q2 oēs nō eſt pars ſub iecti. Tertio dr̄ q2 forma arguēdi nihil valet in expo nibilibus eſt affirmatiua vera: ergo extrema ſuppo nūt ꝓ eodē vt p3 hic: nō tn̄ chimera nō eſt chimera.

Oppōit vltimo. **Ultimo** ar ad idē. duo apl̄i dei ſupponit ꝓ duodeci3. ergo ꝓpoſitū. ān̄s p3: q2 vel pro aliq̄b° duob° ſupponit vel ꝓ nullis. 2m nō eſt dōm: dei ergo ꝑmū. ⁊ nō eſt maior rō q2 ꝓ iſtis duo bus ſupponat q̄ ꝓ illis duob°: ergo ꝓ oibus duob° ſupponit. Itē oēs duos apl̄os ſigt: ergo pro illis ſit ſupponit. Ite oēs duos aplōs ſigt : ergo pro illis ſit iūctis pōt ſuppōnē.

R̄nſio ¶ R̄ndet ꝯcedēdo q2 duo apl̄i dei eſt termin° cōis: ⁊ ꝯcedit q2 ꝓ iſtis duob° ſuppo nit ⁊ ꝓ qbuſcūq3 duob°: q2 eq̄lis eſt rō: ſ3 nō ſeq̄r q2 copulatim ꝓ duodecim ſupponat: q2 duodeci3 ſil ui cti nō ſunt duo apl̄i dei. nec hoc valet de ſigt: q2 ꝓba ret q2 hō pro vno exercitu ſupponeret: ⁊ ſm̄ hāc viā iſte ꝯriant. oēs duo apl̄i dei ſunt duodecim: ⁊ nulli duo apl̄i dei ſunt duodecim cū ſint ſimul vere. Ibo dus negādi hāc oēs duo apl̄i dei ſunt duodecim. pa tuit in expoſibilib°. Sed oīnō hec ē negāda ⁊ ſi ſeq. duo apl̄i dei ſūt. xij. tres apl̄i dei ſunt. xij.

Epilo gatio. ¶ Epilo gādo ex oīb° dr̄ q2 m̄lte ꝓpōes ſunt diſtiguēde penes h° q2 ⁊ capit coplatiue vl̄ coplatī3: vt p3 de iſtis. ſoꝛ. ē ſoꝛ. ⁊ aliō a ſoꝛte. q2 ſoꝛ. ē ſoꝛ. ⁊ ſua aīa. ſoꝛ. ē ſoꝛ. ⁊ nihil aliō a ſoꝛte: q2 ſoꝛ. ē hō ⁊ aliqd qđ nō eſt aliud a ſoꝛte: q2 ſoꝛ. quēadmodū ſoꝛ. ē ſoꝛ. ⁊ hō ſoꝛ. ē ſoꝛ. ⁊ nō hō ſoꝛ. ē aliō q̄ p̄ſo ⁊ nihil aliō q̄ p̄ſo. qđ p3: q2 iſta ē f̄ſa. ſoꝛ. ⁊ p̄ſo ⁊ nihil aliō q̄ p̄ſo. vbi p̄mū ꝓ nul lo ſuppōit vl̄ ꝓ ſolo p̄ſone. ꝑ° facie ꝑm appet eo q2 p̄ſo ē p̄ſo ⁊ aliō a p̄ſone: ſ3 i ſenſu an̄ explicato. 2m ē dādū ⁊ tūc ſic. p̄ſo ⁊ nihil aliō q̄ p̄ſo pro ſolo p̄ſone ſuppōit: g° addēdo relatiuū diuerſitatis aggregatū ꝓ q̄l3 alia re ſuppōit: ⁊ ſic capit ꝓ ſoꝛte: ⁊ ꝓ ꝯn̄s extrēa hui° ſoꝛ. eſt aliud q̄ p̄ſo: ⁊ nihil aliud q̄ p̄ſo ſuppo nūt ꝓ eodem ⁊ ſic aliud dicit alietatē toti° copulati.

Finaliter q̄rit de v̄itate h° bis duo ſūt q̄tuoꝛ. Hēnſber negat tales eo q2 duo non ſunt q̄tuoꝛ: ⁊ ꝓ ꝯn̄s ſi duo nō ſunt ſit q̄tuoꝛ bis duo nō ſūt q̄tuoꝛ. ſ3 dr̄ q2 hec eſt diſtiguēda. bis duo ſunt q̄tuoꝛ. Uel hoc aduerbiū bis dicit iterruptionē tpis: ⁊ tūc illa ē f̄ſa. ⁊ ſenſus ē. ſi duo ſunt q̄tuoꝛ ⁊ poſtea il la deſinūt eſſe ⁊ iterū ſunt q̄tuoꝛ: ⁊ hoc ē f̄ſm. Uel bis capit aggregatiue: ⁊ tūc illa ē ꝯcedēda. ⁊ tūc eſt ſen ſus duo ⁊ duo ſūt q̄tuoꝛ: q2 niſi ſic nūer° q̄drat° nō cōſurgeret ex ductu ſuiipſi°: nec nūer° cub° ex ductu alicui° numeri in ſe duplicati. Dn̄t arithmetici q2 ter tria ter ſunt. 27. ⁊ q̄ter q̄tuoꝛ ſunt. xvj. q̄z ꝑoꝛ eſt cu bus ⁊ ſcōs q̄drat° qđ nō haberet ver ſine hac diſtin ctiōe de talib° hō ⁊ oīs aſin° ſunt currētia. a hō ⁊ ois aſinus ſunt b currētia. alibi habendus eſt ſermo.

Bis ad uerbiū3 dupl'r capitur

¶ Sequitur de ⁊ diuiſiue tento.

De ⁊ di uiſiue tento. **Dictū** ē ſup q2 qn̄ ⁊ copulat iter terios duob° mōis capit. vno° ꝯplexiue ⁊ ſic de eo lo cutiſſum° l. c. ꝓcedētī. Alio° diuiſiue ⁊ ſic n̄ q̄rit v̄bū p̄lalis nūeri ſic bn̄ dic̄ Johes doꝛp. ſ3 ei ſuffic̄ v̄bū ſinglaris nūeri. Introducta ē hec diſti° ad ſaluādas aliq̄s ꝓpōnes cōit̄ ꝯceſſas: vt h° ſophiſma ātiq̄ſſimū. p̄iſi° ⁊ rōe vēdit pip. qđ varij vario mō ſaluāt. aliqb° p̄iſi° ⁊ rōe vēdit pip. qđ varij vario mō ſaluāt. aliq̄b° ſic doꝛp ⁊ geoꝛgi° dicētib° q2 icludit ſignū v̄lē ⁊ iſtū terim loco: ita q2 p̄iſi° ⁊ rōe vēdit pip tn̄ val3 m̄etaſr ſic vtroq3 iſtoꝝ locoꝝ p̄iſi° ⁊ rome vēdit pip. i q̄ pip ſuppōit ꝯfuſe tn̄ rōe h° ſignivtroq3. Iſtō nihil v3: qđ qr̄. ſic. Capti iſtis terio p̄iſi° rōe eēs vēditū vel ii eiſs ꝑt addē hāc ꝯiūctionē ⁊: nō addēdo vtroq3 iſtoꝝ lo coꝝ vl̄ nō pōt. Scō3 nō ē rōabile: g° ꝑm: q2 q̄ q̄ rōa ſit loc° ⁊ p̄iſi° ſit loc° nō o3 vbi ponūt iſti teri p̄iſi° rōa pōat iſte terius loc°. Dn̄t aliq̄ q2 illa nō pōt ſaluari ni ſi i ſenſu ypothetico: ita q2 illa ē vna ypothetica. p̄iſi° vēdit pip ⁊ rōe vēdit pip: ⁊ h° ſatis innuebat geoꝛgi° ſ ſuppōe ꝯfuſa tn̄. vbi i vna r̄ſa dic̄ q2 pip hic ſuppōit ꝯfuſe tn̄ ⁊ ſic ipro ꝑe ſuppōit ꝯfuſe tn̄ qđ nihil ē de terminate: ⁊ ſic ipro ꝑe ſuppōit ꝯfuſe tn̄: ſ3 bis determiate: ⁊ h° mō ctu: y° ſic nllo° ſtat ꝯfuſe tn̄: ſ3 bis determiate: ⁊ h° mō loquēdo nō cadet difficltas tenēdo qđ vr̄ ꝯformi° dl ctis aniq̄z logicoꝝ q dn̄t q2 copulatū de p̄mēto vbi ⁊ qn̄ ꝯiudit teri3: ⁊ h° ē ver de q̄l3 copulato diuiſiue ſū pto: vt ſoꝛ. ⁊ brunell° ē aial. p̄iſi° ⁊ rōe vēdit pip. ⁊ dr̄ q2 vtroq3 iſtaꝝ ē vā. ⁊ ad v̄itatē taliū ſuffic̄ ⁊ reqrit q2 p̄tū ꝯuēiat vtriq3 pti coplati vl̄ trib° ptib° ſi fuerit: vt p̄iſi° ⁊ rōe ⁊ rothomagū vēdit pip. q̄r iſta ē falſa. ſoꝛ. ⁊ brunellus ē hō. poſt q̄ p̄tū nō cōpetit vtriq3 pti co pulati(p̄tū in q̄ ꝯſtās ꝯfuſe tn̄: q2 ſi ſtaret determina te vt pariſi° ⁊ rome vēdit pip: requirit q2 determina tū ſuppoſitū piperis in vtroq3 illoꝝ locoꝝ vēdat.

Joan. doꝛp.

geoꝛgi°.

Notandū eſt 2° q2 tales ꝓpōnes equalēt hy potheticis copulatiuis eis r̄ndētibus: ⁊ per ꝯn̄s eaꝝ ꝯdictoꝛie diſiūctiuis equalebūt ⁊ hic ⁊ negatiū val3 vel affirmatū ⁊ eduerſo: quēadmo dū in hypotheticis loquoꝛ de equiualētia in ꝯñdo.

Oppōit **Contra** hoc ar. ſic. iſta ē falſa. piſius ⁊ rome vēdit pip. tenēdo eā cathegoricā: g° modus declarādi nullus. ān̄s p3: q2 bn̄ ſequit. pari ſius ⁊ rome vēdit pip. ergo pip vēdit pariſi° ⁊ rome ꝯn̄s eſt falſu3: q2 nullū piper vēdit pariſius ⁊ rome. probatur tn̄ ꝯn̄a per conuerſionem ſimplicem.

R̄nſio **Reſpondetur** negando conſequētia3. Et quādo dicis ꝯn̄s eſt falſum hoc dubito: q2 ſtat q2 pip vēdat pariſius ⁊ ro me: dato q2 nullū pip ſit pariſi° ⁊ rome. Sed trāſeat

q̄ ꝯña sit falsum:q2 argm̄ pōt applicari hic. sortes ⁊ brunellus est aial:g° aial est sortes ⁊ brunellus. ⁊ nego q̄ sit ecōuersio simplex. imo af a suppōne cōfusa tm̄ ad determinatā respectu multitudis: q2 in ista parisi° ⁊ rome vēdit pip. pip stat ꝯfuse tm̄: ⁊ i ꝯuertente stat determiate:imo ista parisi° ⁊ rome vēdit pip est vlis vlitate pueniēte ex pte de ⁊:q2 i ista ois hō ē aial. ois ē sigm̄ vl'e ⁊ v̄tualr icludit ⁊ copl'atiue acceptū:⁊ sic ⁊ pñcipat nā3 signi vlis:qñ capit disiue potissimū

Oppōit primo. **Cōtra** hoc af. parisi° ⁊ rome vēdit pip. h3 aliquā ꝯuertētē. ⁊ querit de illa dr̄ q̄ hec est. piper vendit parisius vel rome. vbi delet signu3 vl'e in ꝯuertente:⁊ mutat in particularē vt hic. quilibet homo est animal:ergo animal aliquis homo est.

Oppōit scdo. **Secundo** af. ad idē. Ista est vna affirmatiua cui° sb3 nō supponit nō ex ponibilis:ergo est falsa. añs p3. de nullo vez̄ ē dicē. hoc est parisi° vel rome ens vēditū ⁊ si ibi cauillas dōo q̄ aliq3 est vēditū parisi° ⁊ rome adduco hāc. sor. ⁊ brunellus ē aial. i q̄ p̄tū p vno aiali suppōit ⁊ nō pro duobus vel trib° copulatim:⁊ tñ sb3 p nullo vno supponit. de nullo verū est dicere. hoc est sortes ⁊ brunellus. ⁊ sic licet extrema hui° sortes ⁊ brunellus est aial supponāt pro nullo codē accipiunt.

Rñdet **Ad** hoc argm̄ rñr dupl'r. Tū p̄°:nego q̄ sb3 nō supponat:q2 ⁊ diuisiue sumptū nō ē ps sbi: sed subm d3 sic verificari. hoc est parisius vel rome ens vēditū. causa est quare ⁊ non est pars sbi:q2 v̄tus ei° cadit in p̄dicatū ⁊ in terminos sequētes. Nec dr̄ ppō de copulato sbo:q2 ⁊ est pars subiecti qñ diuisiue capit:sed q2 ⁊ interseritur inter partes subiecti.

Oppōit **Cōtra** hoc af. Capta hac ppōne sor. ⁊ brunellus est aial. sbm̄ est realr sor. brunellus:qd̄ de nullo est v̄ificabile nec de aliqb°: ergo nō supponit. nec hoc valet iterserē vel in v̄ificatione:q2 gl3 termin° in recto supponēs pōt v̄ificari sine addito. ℂ Rñr q̄ sbm̄ est illi duo termini sor. brunellus ⁊ illi indebite applicant sine aliq̄ medio ⁊ redderēt oñonē nō itelligibilē:ppea in v̄ificatiōe o3 iponē vl'e ⁊ nego q̄ illud sbm̄ sine addito pōt v̄ificari:nec hoc o3:s3 o3 tenē cetera paria:q2 i ista. parisi° ⁊ rome vēdit pip. ⁊ in ista sor. ⁊ brunellus est aial iterponit ⁊: q̄re tota ē ppria. sic iterponēdū ē vel in verificatiōe ⁊ nō tenebit ⁊. exm̄. ois hō ē aial. hō p sorte supponit:⁊ tñ in v̄ificatiōe delet sigm̄ vl'e. Scdo dr̄ trāseat q̄ ⁊ sit ps sbi ꝯcedēdo q̄ totū sb3 nō supponit. nec hoc reqrit:s3 suffic q̄ vtraq3 ps copulati supponat.

Rñdet

Oppōit p̄°rñsioni. **Cōtra** p̄mā soIonē af. seqret q̄ ista eēt ꝯcedēda. parisi° ⁊ chimere vēdit pip. posito q̄ pip vēdat parisi°. ꝯña est firm ⁊ ꝯ̄ dicta. g° ⁊ añs. ⁊ ꝯña p3: q2 ē vna affirmatiua c° sbm̄ ⁊ p̄tū supponūt p codē. de pipe vez̄ ē dicē hoc est parisi° vl' chimere ens vēditū:⁊ pip supponū p codē:igit. ℂ Rñdet ꝯcedēdo q̄ extrema illi° supponūt p codē:imo q̄ stat p q̄cūq3 supponit sbm̄ p illo supponit p̄tum. hoc p3:posito q̄ nihil vendat parisius nisi pip: ⁊ tñ adhuc illa ppō est falsa eo q̄ p̄tū nō ꝯuenit sbo fm exigētiam signi vlis: q2 illa ppō denotat q̄ parisius vēdit piper ⁊ chimere vendit piper. modo predicatum non ꝯuenit subiecto pro vtraq3 parte copulati.

Rñdet

Replicatur. **Cōtra** hoc replicat qdā. ibi nullū ponit signū vl'e. parisi° supponit discrete rome supponit discrete vbi est illud signū vl'e qd̄ meli° declarat in ista. sor. ⁊ brunellus est hō:sor. suppōit discrete:brunellus supponit discrete. ibi nullū ē sigm̄ vl'e.

Rñdet ℂ Rñr q̄ iste nō ꝯsiderauit soIonē. nō dictū est q̄ ē aliq̄s termin° distribut°:s3 ponit ⁊ qd̄ ē vl'e suo mō: q2 quēadmodū in ista. ois hō currit:requirit q̄ sor. currit ⁊ plato currit ⁊ sic de aliis. ita ista. parisi° ⁊ rome vendit piper exigit q̄ parisius vendat pip ⁊ rome vendat piper. Sed querit an subiectū in ista sortes ⁊ brunellus est homo. sit terminus cōmunis vel singularis. similiter queritur de quantitate huius.

Rñdet ad p̄m. **Ad** p̄mum dicit q̄ nec hoc nec illud: q2 non est debita vnio subiecti de se:sed per verificationem accepto. vel est terminus communis.

Rñdet ad 2m. **Ad** 2m dr̄ q̄ ē ppō vlis ⁊ sua ꝯ̄dictoria pticularis in qua negatur valens vel affirmatum.

Oppōit **Sed** ꝯ̄ hoc arguit sic. Ista ē v̄a. nō sor. ⁊ brunellus est aial:ergo altera nō ē vera. pbatur añs. nō sor. ⁊ brunellus est hoc aial. ⁊ non sor. ⁊ brunellus est hoc aial. ⁊ sic de singulis. ergo nō sor. ⁊ brunellus est aial. ꝯña t3 p ascēsu3. q2 añs est vez̄. nō sor. et brunellus est hoc aial. demōstrando sortē. h° p3 p falsitatē sue ꝯ̄dictorie. sor. ⁊ brunellus est hoc aial. ℂ Rñdet negādo q̄ sequat:⁊ nego illū ascēsū s3 o3 ascēdere disiūctim. nō sor. et brunellus ē hoc aial vl' hoc aial. ⁊ sic de singlis. et quēadmodū ꝯña est falsu3 ita et añs. S3 tūc q̄ris quō supponit aial i ista. nō sor. et brunellus ē aial. Ad hoc rñdet q̄ supponit ꝯfuse tñ. nec incōueniit q̄ in neutra ꝯ̄dictoriarū distribuat in 2° regla suppōnis ꝯfuse distributiue.

Rñdet

Rñsio georgii ℂ Dicit Georgi° q̄ negatio qnq3 modis ipedit. et q̄rt° modus ē q̄ copulatū p̄mētū vbi ⁊ qñ ipedit negationē ne distribuat. ⁊ l3 Georgi° hoc iaduertēter posuit cū q̄rta r'la suppōnis ꝯfuse tñ loquēs de hac mā:tñ q̄rtū ipedimētū cepit ab antiqs sophistis qd̄ oino supuacaneū est nisi dicat sic nos dicim°. Si vis dicē q̄ distribuit distributiōe opposita suppōni ꝯfuse tñ de q̄ añ meminim° in oppōnib° in ide3 redit: l3 sub aliis v̄bis. Etiā hic ens vēditū stat confuse tñ dicendo. parisius ⁊ rome ens venditum est piper.

Oppōit rñsioni. **Cōtra** istud totū arguit adhuc. vna ppō ꝯ̄dic istis duab° parisi° ⁊ rome vēdit pip:pip vēdit parisi° ⁊ rome:ergo ille due equalēt. ꝯña ē nota. pbat añs. q̄ ꝯ̄dicit huic pip vēdit parisi° ⁊ rome nō ē qd̄:s3 q̄ ꝯ̄dicat alteri pbat:q2 gl3 termin° distribuibilis in affirmatiua nō distribut° i negatiua distribuit ceteris p̄uatis ad ꝯ̄dictionē:igit. imo ista:nullū pip vēdit parisi° ⁊ rome equalet isti nullū pip vēdit pisi° vel nullū pip vēdit rome. q̄ formalr repugnat huic. parisi° ⁊ rome vēdit pip. ℂ Rñdet negādo q̄ vna ppō vtriq3 ꝯ̄dicat:imo ista nullū piper vēdit parisi° ⁊ rome est vera ⁊ nego q̄ equaleat disiūctiue date:q2 o3 cape suā verā ꝯ̄dictoriā que est hec. piper vēdit parisi° ⁊ rome:que equaleat huic. pip vendit

Rñdet

parisius

parisi⁹ ⁊ idē pip vēdit rome: q̄ manifeste est falsa. ⁊ ex
illo appet vitas hui⁹. nullū pip vēdit parisi⁹ ⁊ rōe.
qꝛ equalet huic. nullū pip vēdit parisi⁹. vl̄ null'ꝫ idē
Instat pip qd̄ vēdit parisi⁹ vēdit rome: q̄ disiūctiua est vera p
scd̄a pte. Forte dicis parisi⁹ ⁊ rome vēdit pip. ergo a
pip vēdit parisi⁹ ⁊ rome. ꝯn̄s est falsū. qꝛ nulli a pip
vēdit parisi⁹ ⁊ rome vt pꝫ p ascēsuꝫ. ⁊ ꝯn̄a pꝫ. noīa ⁊
Rn̄det vba trāsposita idē signt. Rn̄det negādo ꝯn̄aꝫ: qꝛ pip
nō supponit eodē mō ꝯfuse tm̄: qꝛ in p̄ᵃ ꝯfundit post
copl'atiū qd̄ est spāle signū supponis: in ꝯn̄te ꝯfundit
nō post spāle signum. ppterea in vna ꝯdictoria distri
buit distributiōe opposita suppōni ꝯfuse tm̄. in altera
vō distributiōe opposita suppōni determinate.

Oppo-nitur **Contra** hoc aꝛ: qꝛ tūc eodē mō iste debēt ꝯce di ter cātaui missā. ter bibi vinū. duo
hoīes sūt vn⁹ hō. ꝯn̄s est falsū pro oī pte. g° ⁊ an̄s. ꝙ
ꝯn̄s sit falsū pbat sic. qꝛ bn̄ seqꝛ. ter bibi vinū. g° ter
bibitū a me est vinū. ter cātaui missā. ergo ter cātata
a me est missa istoꝝ ꝯn̄tū sbta nō supponūt. ergo ꝯn̄a
Rn̄det sūt falsa ⁊ ꝯn̄a tenēt ab actiua ad passiuā. ❡ Rn̄det:
est igrinēs dictis ꝯcedē ppōnes ppositas. sꝫ postq̄ a
multis ꝯceduntur ⁊ ad hoc sūt deputate certe r'le in sup-
pōne ꝯfusa tm̄ ꝯcedendo tales. ter bibi vinū. ter dixi
horas. has negādo. vinū ter bibi. horas ter cātaui.
sꝫ istā sp nego. hoīes sūt hō ad itētionē argumēti. qꝛ
nō intēdit loq de hoīb⁹ ptialib⁹ eo ꝙ extrema nō sup
ponūt pro eodē nec pro eisdē nec realr̄ icludit vnuꝫ
sincathegoreuma in vno extremo. ⁊ tūc ad argᵐ. ter
bibi vinū. ter bibitū pro nullo supponit arguēdo ab
actiua ad passiuā. ❡ Rn̄det ꝯcedēdo ꝙter bibitū nō
supponit. sꝫ in talib⁹ sufficit ꝙ deleto terio nūali resi-
duū extremoꝝ accipiat p eodē fm̄ exigētiā teri nūa-
lis vt ad vitatē hui⁹. Ter bibi vinū ꝙ sufficit ego ⁊ bi
bēs vinū p eodē supponāt trib⁹ vicib⁹ iterruptis. Dꝫ
iterruptis q̄re nō seqꝛ ter bibi vinū i aula. ergo ter bi
bi vinū. qꝛ si sor̄s ad imagiationē ꝯtinue bibēs egre-
derēt ter aulā ista est vera. sor̄s ter bibit vinū in aula: ⁊
Instat nō ppterea hec eēt vera. sor̄s ter bibit vinū. Forte dicis
ꝙ pari ꝯteruitate tenebit ꝙ p̄ui hui⁹ supponit. sor̄s
videt oē astrū: posito ꝙ p̄cise videat vnū astrū ⁊ i vi-
Rn̄det ficādo opꝫ delē signū vl̄e. Dꝛ ꝙ nō est sile. ⁊ dissili-
tudis maria rō est auctas artistaꝝ ꝯcedētiū aliq̄s p-
pōnes in q̄b⁹ sic opꝫ dicē. etiā termini nūerales apti⁹
determināt copulas ⁊ eaꝝ actus q̄ extrema. De istis
amplius videbit circa suppōnem ꝯfuse tm̄.

Rū **Querit** hic an signū vl̄e singl'aris nūi pōt di stribuē totū copulatū vt oīs hō ⁊ asi
Rn̄so. nus currit. ❡ Rn̄det ꝙ sic: ⁊ illa est mere vl̄is: qꝛ ex
pte de ⁊: ⁊ ex pte terioꝝ cathegoreūaticoꝝ. Ibi pōt ar
gumētari p reg'las eqpollētiaꝝ an idē sit dictu. omis
hō ⁊ asin⁹ nō est aial. ⁊ nullus hō ⁊ asin⁹ est aial. appa
ret ꝙ nō postq̄ copulatū negat in scd̄a equalet vl' est
pticularis ex pte note. vl̄is ex pte terioꝝ cathegoreu̅a
ticoꝝ. Et signū vl̄e affirmatiuū nō mutat ⁊ i vel. Tuꝫ
p̄mo: qꝛ mediate seqꝛ. Tū scd̄o: qꝛ forte ex nā act⁹ de
qua nō multū ꝯtēdo. sꝫ descēdēdo in talib⁹. hō ⁊ asi
nus est aial. sb̄ istis teris ho asin⁹ captam⁹ ppōtiona
bilr̄ ⁊ diuisiue. Aliq̄ affirmatiue regulant p negati-
uas ⁊ nō ecōuerso: qd̄ raro ꝯtigit. vt nō sor̄s ⁊ brunel
lus nō est aial. q̄ p hāc falsaꝫ dinoscit. sor̄s ⁊ brunel
lus nō est aial. q̄ equalet isti copulatiue false. sor̄s nō
est aial: ⁊ brunellus nō est aial. ⁊ per ꝯn̄s altera huic.
sortes est animal: vel brunellus est animal.

Ultio circa copl'atiuas q̄rit quō vitas copl'ati ue ⁊ negatie cognoscit. ❡ p hoc dubio Querit vltimo.

Notādū est ꝙ nega⁹ adūbialis posita i p̄n⁹ ypothetice negat totuꝫ qd̄ seqꝛ: qd̄ Nōbile p̄ᵐᵒ ad uerbialī b⁹ nega tionib⁹.
se tenet ex pte illi⁹ ypothetice. hoc pꝫ: qꝛ talis ppō ꝯ-
dicit residuo dēpta negatōe: vt nō a hō nō est aial. ⁊
oīs hō est b aial. vbi hō in p̄mo loco ⁊ aial in vltimo
distribuunt: ⁊ aial in p̄mo loco stat determinate: ⁊ hō in
scd̄o ꝯfuse tm̄. ⁊ vtraq̄ cathegorica est negatiua. Eo
dē mō in ꝯditōalib⁹ ⁊ in alijs dicat. ❡ 2ᵃ ppō. nega
tio adūbialis posita īter ptes cathegorice nō agit vl-
tra illā cathegoricā. ❡ 3ᵃ ppō. negatio adūbialis po
sita imediate an̄ copulā ypotheticalē cadit in totū qd̄
seqꝛ: vt hō est aial nō ⁊ de⁹ est. ❡ 4ᵃ ppō. negatio no-
mialis nō cadit vltra cathegoricā i qua ponit siue po
nat in frōte siue in medio. Ex isto pꝫ quō cognoscen
da est q̄litas in ypotheticis hoc p̄misso ꝙ eodem mō
nota ꝯiūctiōalis se hēt ad denoiandā ppōnē affirma
tiuā ⁊ negatiuā sicut vbii in cathegoricis iueniet ypothe
tica affirmatiua cui⁹ q̄libet cathegorica est negatiua ⁊
ecōuerso. exᵐ p̄mi: vt nullus hō est aial: ⁊ nullus de⁹
est. exᵐ scd̄i: hō est aial nō vel nullus de⁹ est. imo dabi
lis est ypothetica negatiua p solam negationē note vt
supposita ppietate h⁹. sor̄s currit: plō disputat non
⁊. ⁊ ppie cū ve: vt sortes currit plō disputat non ve.
Sꝫ tūc q̄ris ꝯdictoriā isti⁹. aial currit: nō si hō currit
dꝛ ꝙ hec ē: nō aial currit: nō si hō currit. vbi p̄ᵃ cathe
gorica ē vl̄is negatia: ⁊ tota ypothetica affirmatiua.

Notāduꝫ est 2° ꝙ circa copulatiuā negati- uā due sūt opinatiōes. quaꝝ p̄or Nōbile scd̄m De co- pulatiā negatiā.
est marcilij tenētis nullā copulatiuā negatiuā esse in
mēte: ⁊ nō seqꝛ hec vocalis hēt duas copulatiuas ꝯn̄
tes p hāc notā ⁊: g° ipa est copl'atiua. Sꝫ opꝫ addē
in an̄te in mētali ei⁹ in qua fm̄ eū ponit: vl' eodē mō
dicit ꝙ disiūctiua negatiua vocalr̄ sbordiat copulati
ue affirmatiue. suā positionē sic pbat p̄suppositis tri
b⁹ ppōnib⁹. Quaꝝ p̄ma est ꝙ disiūctiua affirmatia p̄ᵃ ppō
cōposita ex ptib⁹ ꝯdictib⁹ copulatiue affirmatiue ei
ꝯdicit: vt vbi cā iste ꝯdicūt. hō est aial: ⁊ de⁹ est. nul-
lus hō est aial vl' nullus de⁹ est. sor̄s nō currit ⁊ plato
nō disputat: sor̄s currit vl' plō disputat. ❡ Scd̄a ppō 2ᵃ ppō
ꝙ tm̄ vnū vni opponit ad hūc sensuꝫ: ꝙ si plures vni
ꝯdicāt ille iter se sūt sinonime. ❡ Tertia ppō. ꝙ da- 3ᵃ ppō
bilis est aliq̄ disiūctiua affirmatiua in mēte. ❡ His Oppo- nit p̄mis sis
p̄missis aꝛ sic. Hec ppō hō est aial ⁊ de⁹ est: hēt has
ꝯdicētes. nō hō est aial ⁊ de⁹ est: qꝛ nō est veri⁹ ꝯdicē
⁊ reliq̄: ⁊ hāc nullus hō est aial vl' nullus de⁹ est p pri
mā suppōnē. g° ille sūt sinonie p scd̄aꝫ suppōnē. Sꝫ
vna eaꝝ est disiūctiua affirmatia p tertiā suppōnē: g°
⁊ altera. tꝫ ꝯn̄a: qꝛ copl'atiua ⁊ disiūctiua nō sūt sino-
nime. hec opio est modici momēti: ⁊ nego scd̄aꝫ sup
pōnē: imo dādo duas p̄mas dicerē marcillo ꝙ dan-
da est copulatiua negatiua in mēte: ⁊ p ꝯn̄s ꝯcluderē

q̃ nulla est disiunctiua. falsuȝ est hoc q̃ oēs ꝓpōnes ꝯdicētes vni sunt sinonime. qlibet hō currit: hȝ istas ꝯdictorias. qdā hō nō currit. ꝛ nō qlȝ hō currit. ꝛ in 2ᵒ ponit actᵘ vñs in mēte ꝛ nō in altera. q̄re itellectᵘ habens istā mētalē. hō est aial ꝛ deᵘ ē: nō pōt addē negationē nihil aliud addēdo remanētibᵘ eisdē acti-
Martinᵘ magistri bus ꝛ ꝯceptibᵘ. Martinᵘ magistri opinat cū marsilio ꝛ facit rōnes. q̄rū hec melior ē: nulla negatiua aliqd ponit: aliq̄ copulatiua negatiua aliqd ponit: gᵒ aliq̄
Marsilius copulatiua negatiua nō ē negatiua. ꝯña tȝ i festino. minor pȝ: qꝛ equalet vni disiūctiue qꝛ alterā ptē po-
Rñdet p auctorem nit. ꝛ maior est ꝓpō famosa in artibᵘ. Rñdet ne-gādo maiorē imo negatiua ꝑgnās ponit aliquid: vt pȝ de hac. tm̄ sortes nō est hō. Forte dicit arguēs in telligit de pure negatiua. Tūc dico q̃ destruit suum argᵐ: ꝛ cōcedo maiorē: imo ista est negatiua. nō anti xp̄s est ꝛ chymera ē. q̄ est negatiua cuiᵘ q̄libet cathe-gorica negatiua nō ponit antixp̄m esse neq̧ chyme-rā fore. ꝛ cōcedit q̃ equalet vni disiunctiue: huic scȝ nulla chymera est: vel antixp̄s nō est. mō ista disiūcti ua nihil ponit ad hūc sensuȝ q̃ requirat existētia reꝝ p
Instantia quibᵘ supponunt extrema cathegoricaꝝ. Forte dicis ponit vnā ptē ad hoc q̃ sit v̄a. veꝝ ē sic: ista antixp̄s nō est: qꝛ antixp̄s nō est in reꝝ nā ponit v̄itas illius. hoc ꝑnotato q̃ est aliq̄ copulatiua negatiua i mēte.
Rñsio aliquorum Dicūt aliq̄ q̃ negatio aduerbialis posita i capite pro positionis negat ꝑcise copulā ypotheticalē ꝛ non co pulas v̄bales: ꝛ iste modus dicē hȝ q̃ ē aliqꝛ terius distributibilis: in vtraq̧ ꝯdictoriaꝝ nō distributᵘ: ꝛ in vtraq̧ distributus. Intelligo vltra illas de qbᵘ locutus sumᵘ in oppōnibᵘ. pᵐ pȝ: qꝛ iste ꝯdicūt. hō est aial ꝛ deus est. non hō est aial ꝛ deus est. tm̄ nec hō nec aial distribuit in vna. Scōm pȝ in his duabᵘ. ois hō est aial ꝛ ois deᵘ est. nō ois hō ē aial ꝛ ois deus est. Alij dicūt rōnabilius q̃ negatio aduerbialis negat copu-
Quid requiratur ad v̄itatem copulatiue negatiue lā ypotheticalē ꝛ copulas v̄bales. Hibus his po-sitis dr̄ q̃ ad v̄itatem copulatiue negatiue sufficit q̃ vna ps eius vt iacet in forā sit falsa. hoc pbat: qꝛ hoc sufficit ad falsitatē affirmatiue: gᵒ ad v̄itatē negatiue satis ē: cū ꝯdictorie ꝓpōnes ꝯdictorias hn̄t cās v̄ita-tis ꝛ falsitatis: vt v̄bi cā. hec copulatiua est v̄a. non hō est aial: ꝛ hō est asinᵘ: qꝛ scda ps est falsa. ꝛ dr̄ in forma: qꝛ scda ps est negatiua: ꝛ tāmē vȝ sicut nullus hō est asinᵘ. sȝ tūc pmā ps in valore ē falsa: sed aliq̄ est v̄a cuiᵘ vtraq̧ ps in valore ē v̄a: vt nō hō ē lapis: ꝛ hō est asinᵘ. vtraq̧ cathegorica ē negatiua: ꝛ nega tio deseruit illis tribᵘ ꝓpōnibᵘ: sed hō est lapis q̄ est ps illius copulatiue ē impossis ꝛ affirmatiua ꝓpō. lȝ nō hō est lapis: sit neciā ꝛ negatiua enūciatio. Ex oi-bus his pȝ q̃ in ypotheticis affirmatiua affirmatiue ꝯdicit. hoc pȝ de copulatiua affirmatiā ꝛ disiūctiua affirmatiua cōpositis ex ptibᵘ ꝯdicētibᵘ: qꝛ ista hō ē aial ꝛ deus est. multipharia pōt hr̄e ꝯdictionē p̄mo nullus hō ē aial: vel nullus deᵘ est. scdo hȝ ꝯdictori as negatiuas: vt nō hō est aial ꝛ deᵘ est. nullus hō est aial nō ꝛ nullus deᵘ est. Et ex illo sequit q̃ negatiua formalr̄ affirmatiue equalet. hoc pbat: copulatiua ne-gatiua ꝛ disiūctiua affirmatiua ꝯdicūt copulatiue af-

firmatiue: ergo iter se equalēt. Scdo sequit q̃ disiū ctiua negatiā equalet copulatiue affirmatiue p pmā rl̄am eqpollētiaꝝ. Probat. Iste ꝯdicit vt sup̄ dictū ē. hō ē aial ꝛ deᵘ ē. nullus hō ē aial vel nullus deᵘ ē. ꝑponēdo vni negationē dicēdo. nōnullus hō ē aial vel nullus deᵘ ē. Illud aggregatū equalet copulati ue affirmatiue ꝛ quēadmodū dctū ē q̃ cālis īfert rō nalē: ita copulatiua disiūctiuā ifert tāq̄ a sbalternā-te ad sbalternatā: ꝛ tūc p ordinē cālis rōnalē inferet rōnalis copulatiuā: ꝛ copulatiua disiūctiuā. Sȝ ꝯdi tionalis ꝑtinēter se hȝ respectu copulatiue ꝛ disiūcti ue ex antedictis circa notas ꝯñtiales adiūgēdo copu-latiuā ꝛ disiūctiuā facile pȝ ordo: arguēdo ex oppo sito ꝯñtis ad oppᵐ añtis. multa istoꝝ sūt clara. sȝ ꝛ di uisiue sūptū ꝯsiderēt. Contra qd̄ aī. adhuc duplici argᵒ. Tū pᵒ qꝛ ꝛ capit diuisiue equalet vni copula-tiue: gᵒ supflua ē illa distinctio. Tū 2ᵒ: sortes ꝛ bru-nellus sumptū diuisiue equalet illi copulato accepto cōplexiue: gᵒ iter illas acceptiōes nō ē discrimē. añs pȝ: qꝛ eodē mō situat: ꝛ cetera sūt paria. Ad pᵐ Rñsio ad pᵐ
rñdet ꝯcedēdo q̃ ꝛ diuisiue sumptū equalet copula tiue: ꝛ nego ꝯñam: q̃ ꝓpterea supuacanea est distin-ctio. hoc argᵐ ꝓbaret copulatiuā negatiuā disiuncti ue affirmatiue nō equalere: ꝛ q̃ iste nō equipolleāt. nō quilibet hō currit ꝛ quidā hō non currit. Ad Rñsio ad 2ᵐ
scdm̄ dicitur q̃ capitur equiuoce qñ capitur cōple-xiue ꝛ qñ diuisiue vnum copulatū ꝯfundit: reliquū vo non. multiplex discrimen ante narratum est.

Sequitur de disiunctiuis.

Disiūctiua ē illa i q̄ ꝯiūgunt due ca thegorice p hāc ꝯiūctionem vl'. vt sortes currit vl' plato disputat. Ad v̄itatē disiunctiue sufficit alteram ptē esse verā. vt hō est aial: vel equus ē lapis. Tamē pmittit q̃ vtraq̧ sit vera: sȝ nō ita pro prie vt hō est animal vel equᵘ ē hynnibilis. Ad falsitatē eius reqrit vtranq̧ ptem esse fal sam. vt homo est asinus vel equus est lapis. Nobile pmum

Circa hāc lrām notandū est q̃ ꝓpositio disiūcti- Propositio disiūcti
ua est ꝓpō ypothetica in q̄ plures ꝓpōnes ꝯiungitur ua diffi
per hāc ꝯiūctionē vel: tanq̄ copulā ꝑncipalē: vel p nitur
aliqd̄ equalē: nō q̃ sit equalēs in ꝯsequēdo: qꝛ nō ꝛ Vel du
vȝ vel. Sȝ equalēs i p̄ntiaꝝ voco realr̄ ꝯiūctionē dis plr̄ capi
iūctiuā: vt aut vel. Vel capit duplr̄. vno mō vt ꝯiun-tur
git iter ꝓpōnes. alioᵒ vt ꝯiungit iter terios siue a pte sbi siue a pte p̄di dicat ꝓpositionabiliter ꝛ sitis mēbra in copulatiuis. Circa disiūctiuas ponunt regule Regule disiūcti
ꝯsequētiales. q̄rū pma est. Arguēdo a pte disiūcti-uarum
ue affirmatiue ad totā disiūctiuā affirmatiuā in ordi ne ad sensuȝ disiunctiuū est formalis ꝯña ꝛ nō econ uerso. Dicit affirmatiue ꝓpᵗ ptē disiūctiue negatiue q̄ Prima regula
nō infert totā. Dicit in ordine ad sensuȝ disiūctiuum ꝓpter ꝓpōnes q̄ pñt capi in sensu disiūctiuo ꝛ copu-latiuo vel in alijs sensibᵘ. Scda ps regule tȝ nisi qñ pare illata sequit ex vtrauis pte disiūctiue: qꝛ bn̄ seq-ur. homo est asinᵘ vel baculus stat in angulo: ergo

baculus stat in angulo. deus est vel sortes currit: ergo deus est. antixps est albus vel antixps est coloratus. ergo antixps est coloratus. Et ex ista regula sequitur quod sophalis est consequentia arguendo a disiunctiua negatiua ad alteram partem eius et non econuerso: nisi proportionabiliter quando vna pars infert vtramque. Correlarie probatur pars disiunctiue affirmatiue infert totalem disiunctiuam vt dicit regula. ergo arguendo ex opposito consequentis ad oppositum antecedentis valet consequentia. ¶ 2a regula principalis arguendo a tota disiunctiua affirmatiua cum destructione vnius partis ad positionem alterius est formalis consequentia. vnde bene sequitur sortes currit vel plato disputat: et sortes non currit: ergo plato disputat. probatur regula. oppositum consequentis repugnat antecedenti: quia detur quod plato non disputat et sortes non currit. per antecedens tunc destruitur disiunctiua quod neque sortes currit neque plato disputat.

2a regula

Notandum est 2o quod ad veritatem disiunctiue affirmatiue sufficit alteram partem esse veram: et hoc est verum. vnde Priscianus quando coniunctio subdisiunctiue capitur: aliquis oportet vnam partem esse veram et aliam falsam. istum modum loquendi insequitur Boetius: sed subdisiunctiue loquimur. ¶ Unde pro maxima seruandum est quod disiunctiua partem fortiorem amplectitur. Et ex illo potest induci quod requiritur ad possibilitatem disiunctiue. scilicet vnius partis possibilitas Et ad necessitatem sufficit vnius partis necessitas: vt homo est asinus vel deus est: sed neutrius partis necessitas requiritur ad eius necessitatem. ¶ Unde quando partes disiunctiue participant legem subcontrariarum vel contradictoriarum disiunctiua est necessaria. Et hoc tripharie esse potest. Primo quando vna pars est necessaria. Secundo quando disiunctiua componitur ex partibus repugnantibus: vt sortes currit vel sortes non currit. Tertio quando capitur contradictorium antecedentis disiunctiue cum consequente: vt sortes non currit vel homo mouetur. Et ista duo vltima membra satis bene intelliguntur in vno: imo etiam et primum: quia tunc disiunctiua componitur ex partibus repugnantibus quando copulatiua ei contradicens est impossibilis: vt capta ista. sortes non currit vel homo mouetur: sua contradictoria est. sortes currit et nullus homo mouetur: que est impossibilis. Ex isto patet quod non inconuenit disiunctiuam transcendere partem fortiorem: sed nunquam sub ea descendit. hoc patet sortes currit vel sortes non currit. neutra pars est necessaria: sed tota disiunctiua est necessaria: idem patet hic. hoc continuum non diuiditur in hanc partem vel hoc continuum non diuiditur in hanc partem: vel hoc continuum non diuiditur in hanc partem: et sic de singulis. demonstrando ad imaginationem omnes partes continui tota disiunctiua est necessaria: vt patet per impossibilitatem sue contradictorie. et tamen nulla cathegorica illius disiunctiue est necessaria: imo quod fortius est nec disiunctiua composita ex duabus cathegoricis: nec ex tribus: nec ex mille: nec ex quotlibet numero finito. Ex illo patet quod sufficit ad eius impossibilitatem. Ad sciendam disiunctiuam sufficit vnam partem scire: sed hoc non requiritur: imo ego scio vnam disiunctiuam cuius quamlibet partem dubito. hoc probatur per hanc disiunctiuam. scio quod papa dormit vel nullus papa dormit. quia scio suam contradictoriam esse impossibilem: et per consequens hanc scio esse necessariam: et priorem partem dubito: et ex consequenti secundam: quia dubitato vno contradictoriorum dubitandum est et reliquum. Et ex illo cognoscitur quod sufficit ad ignorandam disiunctiuam. Similiter hec est credita a me: deus fecit mundum

Notabile secundum.

vel homo est asinus. et hanc opinor. deus potest facere infinitum magnitudine vel homo est asinus. quia vna pars est impossibilis: et altera opinata a me. et per consequens tota disiunctiua opinata: et tamen dubito. de disiunctiua negatiua dicatur sicut de copulatiua affirmatiua iuxta que tacta sunt in materia de copulatiuis.

Cotra hoc arguitur. Et primo contra primam regulam. non sequitur. sortem currere est contingens. ergo sortem currere vel sortem non currere est contingens: et tamen arguitur a parte disiunctiue ad totam disiunctiuam. ergo regula nulla. ¶ Respondetur distinguendo quod non sequatur: vel si consequens capiatur in sensu disiunctiuo et contingens idem determinat in consequente sicut in antecedente et sic nego: vel si determinet totum puta totam disiunctiuam. et tunc concedo quod non sequitur nec arguitur contra regulam: quia tunc est vna cathegorica affirmatiua cuius subiectum est hoc totum: sortes currit vel sortes non currit supponens pro illa disiunctiua: et predicatum est iste terminus contingens quod non competit illi subiecto. Et eodem modo tales sunt distinguende sortem currere vel sortem non currere est necesse: sortem currere et sortem non currere est impossibile. Si necesse in prima determinat hoc totum et non partes sortes currit vel sortes non currit: illa est vera. Si partes: falsa est. Opposito modo est de secunda. Si impossibile determinet totum vera est: quia significatur quod hec copulatiua sortes currit et sortes non currit est impossibilis: si partes determinet falsa est.

Opponitur primo contra primam. Respondetur

Secundo arguitur. non sequitur. hoc est falsum: ergo homo est asinus vel hoc est falsum continue per pronomen hoc demonstrando illam singularem que est pars disiunctiue. et tamen arguitur a parte disiunctiue ad totam disiunctiuam. igitur. quod non sequatur probatur. antecedens est verum et consequens falsum: quia detur oppositum quod consequens est verum: et cum hec sit falsa homo est asinus oportet hanc esse veram: hoc est falsum: et si sic ita est sicut illa significat: sed illa significat quod ipsa est falsa: et ita est per aduersarium. ergo ipsa est falsa. ¶ Respondetur concedendo consequentiam: et quod antecedens est verum et consequens falsum nec hoc inconuenit in se falsificantibus.

Secundo opponitur

Respondetur

Deinde arguitur contra secundam regulam. non sequitur: omnis propositio est cathegorica vel ypothetica: sed non omnis propositio est cathegorica. ergo omnis propositio est ypothetica: et tamen arguitur a tota disiunctiua cum destructione vnius partis ad positionem alterius. quod non sequatur patet. quia antecedens est verum et consequens falsum. ¶ Respondetur distinguendo maiorem: vel si ista capitur in sensu disiuncto omnis propositio est cathegorica vel ypothetica: et sic conceditur maior: sed in sensu disiunctiuo negatur: in sensu quo conceditur maior falsa est minor: et nihil ad regulam.

Opponitur contra secundam regulam

Respondetur

Cotra hoc arguitur. non sequitur. omnem hominem currere a significat vel homo est asinus: sed aliquem hominem non currere a significat. ergo homo est asinus: et tamen arguitur a tota disiunctiua etc. quod non sequatur probatur. posito quod a significet hanc copulatiuam: omnis homo currit: et aliquis homo non currit. iam consequens est falsum: et antecedens verum: quia omnem hominem currere a significat: quia postquam totam copulatiuam significat partes eius significat: et ex illo redditur veritas minoris. ¶ Respondetur negando quod non sequatur: nec arguitur a tota disiunctiua cum destructione vnius partis. aliquem hominem currere a significat est affirmatiua de dicto negato: sed in minore oportet dicere non omnem hominem currere a significat. ita quod sit sensus. a non significat aliquem talem omnis homo currit. et tunc bene sequitur. sed quemadmodum consequens est falsum: ita est minor.

Opponitur

Respondetur

Oppōit **Cōtra** hoc arguit nō sequit hō ē asinꝰ: vl manus mea ē clausa. s3 nulla manꝰ mea ē clausa. ergo hō ē asinꝰ: ꝛ tñ arguit a tota disiūctiua cū vª destructiōe viniꝰ ptis ad positionē alteriꝰ. ergo solo pcedēs nō satisfacit. maior p3 posito ꝙ manus claudat tpe plaōis maioris: ꝛ tpe minoris apiatur.

Rñdet ¶ Rñdet ꝯcedēdo ꝙ nō sequit stāte casu argumē/ti: qꝛ nō af. cū ꝯdictorio viniꝰ ptis. si copula istiꝰ ma/nus mea ē clausa iportet pcise tps in q̄ pfert maior. ꝛ in minore tps iportatū per copulā distribuit p illo puo tpe i q̄ est maior ꝛ nō ē mior: qꝛ tūc copule ppō nū nō referunt ad idē tps. ꝛ hoc est ꝯ nā3 ꝯdictiōis vt p3 ex diffōne elēchi. Si tps importatū p copula3 negatiuā distribuat p toto tpe in q̄ sunt maior ꝛ mi/nor: ꝛ tūc ꝯcedit ꝯña. ꝛ quēadmodū ꝯñs est fīm: ita est añs. imo impossibile ppter partiū incōpositatem sensus minoris est: nulla manus mea in tpe pñti est clausa: vbi tps pñs capit pro tpe plationis vtriusq.

2ꝰ opponitur **Secūdo** arguit ad idē. Nō sequit sortes est asinꝰ vel sortes nō est asinꝰ: sed sortes nō est asinꝰ. ergo sortes est asinꝰ: ꝛ tñ af a tota dis

Rñdet iūctiua: ꝛc. qꝺ nō sequat p3 de se. ¶ Rñdet ꝙ male cōcluditur: qꝛ in minori posuimꝰ vnā negatiuā: ꝛ sic affirmatiua erat destructa altera: pars (relatiue altera) est negatiua sed op3 cōcludere. sortes nō est asinus sed si dicatur in minori. sortes est asinꝰ iam de/struo negatiuam. debeo concludere sortē esse asinū.

Oppōit **Contra** hoc arguit sic. ista ꝯña nihil v3. sor/tes nō est asinꝰ vel sor. est asinꝰ: s3 sortes ē asinꝰ: ergo sor. est asinꝰ. gꝰ solo nulla. qꝺ nō sequat p3: añs est veꝛ: qꝛ est disiūctiua cuiꝰ vna pars ē vª. dr ꝙ añs nō est disiūctiua ppō: sed si capiat disiūctiue nihil ad regulā: sed añs d3 esse vna copulatiua cuiꝰ pꝛior pars est disiūctiua: posterior vo cathegorica vnā ptē destruēs (scđe itētionalr destruēs) infe/rēdo totū residuū in fōa. ꝛ ex ista regulā cōiter infe/rūt doctores ꝙ ex ipoli seqt q̄l3: ꝛ ois copulatiua cōposita ex ꝯdictorijs gfa fōe q̄l3 isert p hoc me/diū qñcūq arguēdo a pꝰ ad vltimū ꝯñc itermedie sunt fōales pᵐ añs formalr infert vltimū ꝯñs. De/claraf. bñ sequit sortes currit: ꝛ sor. nō currit. ergo sor. currit a tota copulatia ad alterā eiꝰ ptē: ꝛ vltra. sortes currit. gꝰ sor. currit vl hō ē asinꝰ. vtraq istarꝫ ꝯñarꝫ ē fōalis ꝛ hʒbet ꝙ hec copulatiua illā disiun/ctiuā infert. Et rursus sor. currit: ꝛ sor. nō currit: er/go sortes nō currit. ergo pꝰ copulatiua fōalr ifert sortes currit vl hō est asinꝰ: ꝛ sor. nō currit. ꝛ tūc capio illas tres sortes currit vl hō ē asinꝰ: ꝛ sor. nō cur/rit. ꝯcludit ergo hō est asinꝰ. Qꝺ impossibile iferat q̄libet materialiter declarabitur in cōsequentijs.

Oppōit **Deinde** af ꝯ necessitatē disiūctiue pbādo ꝙ ista nō est nec̄ia. sortes currit vl sortes nō currit: ꝛ sit rei vitas ꝙ sortes currat disiūcti/ua insequit partē fortiorē: s3 ps fortior est vª: ꝛ ꝯtin/

Instat gēs: ergo tota disiūctiua est vª ꝯtingēs. Forte dicis ꝙ neutra pars est fortior altera ad esse ꝯtingens: vel forte dicis ꝙ disiunctiua insequit partē fortiorē: tñ ad hūc sensum ꝙ nō descēdit sub pte inferiori: sed non est inconueniens ꝙ vtranq partem transcendat.

Cōtra hoc af. Plato disputat quā suppono verā reddit disiūctiuā ꝯtingētē cū hac. sor. currit. gꝰ hec sortes nō currit. reddit ꝯtingētē cū hac: sor. currit. ꝯña t3: qꝛ plato disputat ē vª. sor. nō currit ē falsa ꝛ veꝛ q̄l3 plus facit ad nec̄itatē q̄ fīm. Oppōit instātie

¶ Rñdet negādo ꝙ hec sit nec̄ia. sor. currit: vl plato disputat: ꝛ qñ dicis veꝛ facit plus ad necessitatē q̄ fīm eo ꝙ plus facit ad vitatē. ¶ Rñdet ꝙ si sic in/telligat veꝛ plus facit ad vitatem. i. reddit plura vª ꝯcedo: si itelligat ꝙ reddat vnā totalē disiūctiuā magis verā: hoc nego: eo ꝙ vna ppō vª nō ē vior altera vª gnimo nulla ppō ē vior altera. ꝛ nulla ppō est falsior altera: qꝛ vitas ꝯsistit i diuisibili quēadmodū anguli recti: ꝛ sic falsu3 est veꝛ eq̄liter ꝯdicūt ad ne/cessitatē ceteris paribꝰ sor. nō currit. nō ꝯstituit disiū/ctiuā nec̄ia3 cū hac sortes currit: eo ꝙ ē falsa: sed qꝛ ei repugnās qꝛ aliq̄ disiūctiua ē nec̄ia cuiꝰ q̄l3 ps est vª. hꝰ p3 de hac. deꝰ ē vl hō ē aial. Etiā qñ vtraq ps ē ꝯtingēs vt antixps nō est albꝰ vel hō est coloratus vtraq ps est ꝯtingens ꝛ vª. ꝛ tota disiūctiua nec̄ia. Rñdet

Secūdo af. ad idē. Ista cōponit ex duabꝰ ꝯdictorijs hoc ē fīm vel hoc nō est fīm ꝯtinue demōstrādo affirmatiuā: ꝛ tñ nō est necessaria: ergo nō ois disiūctiua cōposita ex ꝯdictorijs ē necessaria: ꝙ ista nō sit necessaria pbat. vtraq pars ē falsa. ergo tota disiūctiua nō est necessaria. ¶ Rñdetur breuiter negādo ꝙ illa nō est nec̄ia: imo est falsa ꝛ formaliter necessaria patet intelligenti insolubilia. Oppōit secūdo Rñdet

Cōtra hoc af. stāte casu pmi argumēti ꝯ hāc mā3 hec ē ꝯtingēs sortes currit: ꝛ hec ē tota vitas istiꝰ disiūctiue: gꝰ tota vitas huiꝰ disiūctiue ē ꝯtingēs. ꝛ p ꝯñs hec disiūctiua ē ꝯtingēs. ¶ Rñr ꝯcedēdo maiorē ꝛ distinguit minor. vl ille gñs illiꝰ disiūctiue itrāsitiue ꝯstruit ita ꝙ sit sensus hec ē tota vitas q̄ ē hec disiūctia vª: ꝛ sic nego ꝙ illa ē ipolis. aut trāsitiue ꝯstruit: ita ꝙ sit sensus hec est tota vitas quā h3 illa disiūctiua vel que denominat illā disiun/ctiuā verā. ꝛ sic conceditur ꝯclusio in eodem sensu. Oppōit tertio Rñdet

Quarto af. sortē currere ē ꝯtingēs: ꝛ sorte3 currē est sorte3 currē vel sorte3 non currē. ergo sor. currē vel sor. nō currē est ꝯtingens: ꝯña t3 expositorie: ꝛ añs est veꝛ. gꝰ ꝛ ꝯñs. ¶ Rñr ꝙ pmisse sunt mltiplices p hoc ꝙ ꝯtingens pōt capi pme intētionalr put tm̄ v3 sicut res ꝯtingens. Uel scđe intētionalr p ppōne ꝯtingēti. si ꝯtingēs in ma/iore capit pꝰ itētionalr: tūc ꝯcedo maiorē: qꝛ sēsus ē sortes currēs est res cōtingens cū subiectū supponat psonaliter etiā maior est cōcedēda si ꝯtingēs capitur scđe intētionalr: qꝛ sensus est sortes currit: est ppō cō/tingēs in pmo sensu est singularis: in scđo indefini/ta. Et ad maiorē eā distinguo vel oēs termini capiū/tur sig̃tiue: ꝛ tunc est sensus. sortes currēs est sortes currēs vel sortes nō currēs. ꝛ hoc est veꝛ: vel ambo termini capiunt mālr pro ppōnibꝰ quarꝫ sūt dictai ꝛ tūc minor est falsa: ꝛ sensus est hec ppositio sortes currit est hec ppō. sortes currit vl sortes nō currit qꝺ est falsu3. Et si dicas bñ sequit sortem currē est sor. Oppōit quarto Rñdet

currere

currere: ergo sortē currere est sortē currere: vel sor/tē nō currere a pte disiūcti ad totū disiunctū: vel ab inferiori ad supius. Dicit q terminis mĺiter sum/ptis ɔña nihil vʒ imo fm illā sigtionē disiūctorum nō est supius ad ptem ei⁹ imo disparatū ꝓcedēdo semper sigtiue ɔcedit añs cū ɔñte: ꝛ capiēdo ɔiungēs prime intētionalr si semꝑ scđe intētionalr ꝓcedat qcqd sit de for̄a arguēdi: minor est falsa: sicut ꝛ ɔcl'o. Si teri difformiter capiant erit falla equocatiōis. Et ex illo pōt solui aliud argᵐ q̄ argueret idē est sigtū hui⁹ sor tes currit: ꝛ hui⁹ disiūctiue sortes currit vel sor. non currit. sed vnū sigtū est cōtingēs: ergo ꝛ reliquum.

Oppō tacita — Rñdet tacite oppositiōi: ¶ Rñr q sor. currit nihil aliud sigt nisi sortē curre re ꝛ insup sortes currere est sortes currēs: ꝛ illud est sigtū disiūctiue nūc sʒ si sortes nō curreret: sortē nō currere eēt sigtū disiūctiue illi⁹. Sʒ fateor q eadeʒ res successiue ē sortē currē ꝛ sor. nō currē: puta sor/tes. Et ex illo potes dissoluē aliud argᵐ q̄ ꝓbaret q isti teri ɔuertunt: qꝛ oē qđ est sortē currē est sortem currē vel sortē nō currē ꝛ ecōuerso. hoc ē verꝫ nunc actu: sʒ nō opʒ ecōuerso: qꝛ si sor. gescit hec ē fl'a. oē qđ ē sortē currē vl' sortē nō currē est sortē currere.

Oppōit quinto — **Quinto** af. hec disiūctiua ē necīa fm Arist. iste hō erit vel iste hō erit vel iste hō erit. ꝛ sic de singulis demrando oēs hoīes futuros ꝛ loquamur fm ꝑncipia Aristo. ꝛ tñ ista nō est neces/saria aliquo istoꝝ modoꝝ: ergo dicta male ponunt. q illa sit necessaria pʒ p impossibitatem sui ɔ̄dictorij.

Instat — Forte dicis complectit in vno modorū eo q partes repugnant in suo ɔ̄dictorio: ꝛ sic illa est disiunctiua pticipat legem subcōtrariarum vel contradictoriaꝝ.

Oppōit — **Cōtra** hoc af. Illa disiūctiua ē falsificabilis: g⁹ nō pticipat leges dictas: preterea illo dato: seq̄ret q hec disiūctiua esset necīa aliq̄ ꝓpō est pticularis vel baculus stat i angulo: ɔñs ē fl'm vt pʒ p ɔtingētiā sui ɔ̄dictorij. g⁹ ꝛ añs. ɔña tñ pʒ: qꝛ illi disiūctiue repugnat falsitas ꝛ nō vitas. ꝛ hec est lex sbcōtrariaꝝ q repugnet eis falsitas pʒ: nō pōt eē fal/sa: nec qñ ē nec qñ nō est fm sigtionē quā teri hñt.

Instat — Forte dicis sicut dicēdum est repugnat ei falsitas ad hūc sensuʒ q nō pōt eē disiūctiua falsa: sʒ pōt al'r eē q̄ tota illa disiūctiua significet quod sufficit. Tūc re deo ad principale: ꝛ sic arguo. Quelibet cathego rica illi⁹ disiūctiue erit falsa: ergo illa tota disiūctiua erit falsa: tʒ ɔña ex eo q nulla ꝓpō cathegorica post/q̄ erit falsa: in posterū erit vera. Et añs pʒ. hec erit falsa iste hō erit demōstrādo sortē futurū cras: qꝛ ipo mortuo nō repugnet nāl'r sꝑ itelligo: ꝛ hec erit falsa: iste hō erit demrando platonē futuꝝ in anno seque/ti: ꝛ sic de alia cathegorica.

Rñdet — ¶ Rñdet negādo q illa disiūctiua sit falsificabilis: imo necesse ē ita esse sicut p eā sigtur. Et qñ hoc iprobas: qlibet cathegorica ē falsificabilis conceditur nulla est cathegorica cuius pronomen demonstrat aliquem hominem futurum quin ipsa erit falsa ꝛ nunq̄ postea vera ꝛ nego pro/pterea q tota disiunctiua erit falsa: qꝛ semper habe/bit aliquam singularem veram q̄q̄ nullā singula/rem semper habeat veram.

Oppōit — **Cōtra** hoc af. si q̄libet cathegorica erit falsa. oēs cathegorice erūt false: ꝛ si oēs erūt false tota disiūctiua erit falsa. Pria ɔditionalis ꝓba/tur: si qlʒ cathegorica erit falsa: tūc due pᵉ cathego/rice erūt false posita ɔ̄stātia tres pᵉ erūt false centuʒ pᵉ mille pᵉ: ꝛ sic i infiᵐ ascēdēdo.

Rñdet — ¶ Rñdet q hec ɔditionalis ē negāda qlʒ cathegoᶜᵃ erit falsa: g⁹ oēs cathegorice erūt false q̄liter cūq capit oēs siue distri butiue siue collectiue: ꝛ ɔcedit q due pᵉ erunt false cētuʒ pme mille pme ꝛ sic q̄cūq multitudine fini/ta singulariuʒ data tota illa erit falsa in vno tpe fini/to: sʒ assignādo infinitā multitudinē singulariū q̄ in cludit in hac pticula. ꝛ sic de singulis disiunctiua ex his oīb⁹ cōposita nūq̄ erit falsa.

Instat — Forte dicis ex q̄ ista est va qlibet cathegorica illi⁹ disiūctiue erit falsa: tūc dādo suā de pñti qlibet cathegorica illi⁹ disiūctiue ē falsa illa erit va. ꝛ sic tota disiunctiua redditur falsa.

Rñdet — ¶ Rñdet q nō bñ dat sua de pñti sed postq̄ illa ē vl'is dʒ habere plures singulares de inesse: q̄rū qlʒ erit va. ꝛ ita erit i ꝓposito. hec cathegorica illi⁹ disiū ctiue est falsa iterdū erit va: ꝛ sic de qlibet alia singu lari de iesse. nec ꝓpterea seqtur q iste sūt ɔcedende. oēs iste cathegorice erūt false: qꝛ demrando ifinitas: ille nūq̄ erūt false nec disiūctiua falsa: sed ɔcedo sꝑ q qlibet cathegorica illi⁹ multitudinis erit falsa. Ex hoc pʒ qđ reqrit ꝛ sufficit ad necessitatem disiūctiue sꝑ obseruādo q si disiūctiua legē subcontrariaꝝ vel ɔ̄dictoriaꝝ seruet ipsa ē necīa qđ facili⁹ p impossibitatē copulatiue ei ɔ̄dicētis euadit notū.

Instat — Hic potest fieri argᵐ ex hoc qđ añ dictū est q nō erat multū iopina/bile dare copulatiuā ipoleʒ cui⁹ qlʒ cathegorica est va in modalib⁹ cōpositis vt sortē currē ē pole ꝛ sor tē nō currē ē pole. ꝛ hoc fuit apparēs tenēdo q qlʒ

Rñdet — modalis cōposita dʒ poni i esse reseruatis terminis in forma cū partiū cōpossibilitate secluso modo vt ca/pio disiunctiuam copulatiue cōtradicenteʒ ipsa erit vera imo necessaria: ꝛ qlibet cathegorica eius falsa. extra insolubilia df q hoc est ɔñs ꝛ correlarie iserī.

Oppōit — **Cōtra** hoc af. Tūc capio talē disiūctiuā: non sortē currē ē pole: vel nō sor. non currē nō ē pole: sʒ sortē nō currē ē pole: g⁹ nō sortē currē ē pole. tʒ ɔña a tota disiūctiua cū destructiōe vnius ptis ad positionē alteri⁹ ponēdo q negatio adūbial' i frōte disiūctiue sita pcise cadat i porē cathegoricā.

Rñdet — ¶ Rñr q h modus negaret ɔñam ꝛ totuʒ añs ē ab ipo ɔcedēdū disiūctiua: qꝛ necīa ɔ̄dictoria vni⁹ ptis: qꝛ va nō repugnās ꝛ ɔña negādū ꝛ rōnem benā da ret ɔñter: qꝛ regula sup hoc fūdat pᵒ dādo disiūcti/uā ꝛ destruēdo vnā ptē necē est ponē alterā: qꝛ si ita ē sicut p disiūctiuā sigtur ita ē sicut p vnā ptem eius sigtur qđ nō ɔtingit in ꝓposito: qꝛ ita est sicut p hanc disiūctiuā sigtur. nullū ly sortē currere est possibile. vel nō sortē nō currere est possibile. ꝛ tamē nō ē ita sicut per vnā ptē eius sigtur. ꝛ diceret regulam vsq quaq teneri ex̄ modales cōpositas. Doctor etiā non dat illam solutionē: sed inquit. Pōt go dicere. Sed q̄ris est necesse ita dicere. dicit q nō. imo illa ɔña fa cta a tota disiunctiua est bona siue in modalib⁹ com

possibile siue nõ. ⁊ ista est possibilis. sortẽ currere est possibile: ⁊ sortẽ nõ currere est possibile: est vera. ⁊ dz poni inesse per cathegoricas incõiunctim sumptas. hoc non obstante

Instat

aliud nõ est inopinabile. Forte dicis dabilis est vna copulatiua impossibilis cui⁹ q̃libet cathegorica est vel erit vera: patet de hac copulatiua. iste homo nõ erit ⁊ iste homo nõ erit ⁊ iste homo nõ erit. ⁊ sic de singulis demõstrando oẽs homines futuros. illa copulatiua ꝯdicit disiunctiue necessarie: ergo est impossibilis. ⁊ tamen quelibet cathegorica erit vera: igitur.

Respõdet ꝯcedẽdo cõclusionẽ nec hoc incõueniens est ꝑ hanc mãm: q2 quelꝫ cathegorica huius copulatiue sortes currit ⁊ sortes nõ currit erit vera: ⁊ tamẽ illa copulatiua nunq̃ erit vera: sed dissimile est in ista magna copulatiua i qua dabuntur due cathegorice vere. similiter tres cathegorice mille ⁊ sic de quocunq3 numero finito.

Opposit dubitationi

Jam arguit̃ ꝯ dubitationẽ disiũctiue q2 ante dictum est q quelibet disiũctiua cui⁹ vtraq3 pars est dubia si copulatiua ꝯtradicẽs nõ sit cognita impossibilis cũ attentione est contingens vt pz de talibus. papa dormit vel plato est sub paruo ponte.

Opposit

Cõtra hoc ar. ⁊ ꝑpono hãc disiunctiuã. sortes currit. vel hec disiũctiua scripta i pariete ẽ platoni dubia posito q plato multũ erudit⁹ ꝯsideret circa illã disiũctiuã posita dubitatiõe circa priorẽ ptẽ. iam q̃ro vtrũ disiũctiua scripta sit platoni dubia. Si dicas q sic. Ar. ois disiũctia cui⁹ vna ps est scita a platone est totalr scita: disiunctiua ꝑposita est hmõi: ergo ẽ totalr scita. pz ꝯña cũ maiore. ꝑbatur mior. plato scit ita eẽ sicut 2ª cathego^ca sigt: g⁹ ipsa ẽ a platone scita. ꝯña tenet ex terminis large capiẽdo scire: ⁊ añs pz: q2 scđa cathegorica ẽ platoni dubia. qđ

Instat

ꝑbo nõ est impossibilis. Forte dicis est scita ab eo.

Opposit instãtie

Contra hoc ar. Est scita a plõne g⁹ ẽ vera. ⁊ vltra. g⁹ ita ẽ sicut ipsa sigt: s3 ipsa sigt q hec disiũctiua ẽ platoni dubia ⁊ ita ẽ p te: g⁹ ipsa ẽ

Rñdet

platoni dubia: ⁊ p ꝯñs nõ ẽ scita. ❡ Rñr q illa disiũctiua ẽ platoni dubia: ⁊ vtraq3 ps est ei dubia. ⁊ nego q 2ª ps ab eo sciat. ⁊ ad ꝑbationẽ in q̃ ꝯsistit totũ argm̃ plato scit ita eẽ sicut illa sigt. g⁹ illa ẽ scita a platone. nego ꝯñam. S3 ad bñ arguẽdũ opz addere i añte ⁊ nõ repugnat illã ptem sciri a platone que ꝯña est bona. ⁊ queadmodũ ꝯño est falsum ita ⁊ añs.

Opposit

Contra hoc ar. sic. limito tibi terminos q illa ꝑpõ dicat scita qñ qs scit ita esse sicut sigt hoc ẽ possibile: tũc reduco argm̃ vt supra. Tum 2° nõ repugnat illã disiũctiuã sciri a sorte: g⁹ nec a pla-

Instat

tone. Forte dicis nõ repugnat illã disiũctiuã sciri ab vno eo ꝑpter p̃mã ptẽ: ꝑpterea sp addo stãte dubitatiõe p̃oris ptis. Tũ 3° dubitato vno ꝯdictoriorum dubitandũ ẽ ⁊ reliquũ. sed copulatiua huic disiũctiue ꝯdicẽs nõ ẽ platoni dubia: imo scita ab eo eẽ falsa g⁹ hec disiũctia ẽ scita ab eo esse vera ⁊ p ꝯñs est scita.

Rñdet

❡ Rñdet nõ admittẽdo illã limitationẽ in terio: q2 i hõstãdo buridan⁹ ⁊ mlti alij finxerũt hãc ypo^cam.

Ad 2m Rñsio

Ad 2m ꝯcedit añs negat ꝯño cũ ꝯña ꝑpter repugnãtiã in terio. ecõuerso põt dari disiũctiua quã sor. nõ põt scire: ⁊ eã plo põt scire. pz de hac disiũctiua. hõ est asin⁹. vel hec disiũctiua ẽ sor. dubia.

Ad vltimũ

Ad vltimũ dr̃ q plato scit copulatiuã ꝯdicentẽ illi disiũctiue esse falsaz: ⁊ ꝯcedit q disiũctiua ẽ scita vera: hoc ẽ illa disiũctiua ẽ vera esto q p̃or ps sit falsa: q2 nõ se falsificat. ⁊ nõ seqt̃. plo scit hãc disiũctiuã eẽ verã: g⁹ hãc disiũctiuã scit. ⁊ nõ opz q sp dubitato vno ꝯdictorioz dubitet̃ ⁊ reliquũ: l3 nunq̃ sit instãtia nisi qñ dubietas ẽ reciproca: vt i ꝑposito.

Rñsio

De spẽbus ypotheticę ꝑpõnis

Quarto circa hãc mãm ypotheticaz ꝑbat̃ q sunt plẽs spẽs q̃ tres: ꝯditionalis: ꝯiũctiua: ⁊ ꝑmissiua: sunt ypothetice. Silr rõnalis ⁊ causalis aduersatiua quã donat⁹ expletiuã vocat: g⁹ ad min⁹ sunt octo spẽs ypotheticarũ. ❡ Rñdet̃ q oẽs iste sũt ypothetice. ⁊ Pet. hys. cõplectit̃ eas sub ꝯditionali. Vñ ꝯditionalis duobus modis capitur.

Conditionalis dupliciter capitur

Vno mõ extẽso terio ꝑ oi ypothetica ꝯñiali: ⁊ ad eã reducit̃ ꝯditionalis votiua ⁊ ꝑmissiua ꝑpter ꝯuenientiã de ly si: q̃ q̃ ꝯiũctio in eis capiat̃ equoce. Expletiua vt ante dciũ ẽ in ꝯditionalib⁹ aliq̃liter ꝯdicit cõditionali affirmatiue: hoc ẽ ꝯditionalis: q2 expletia cõposita ex añte ꝯdictorio ꝯñtis affirmatiue ei repugnat: ⁊ sic ꝯditionalis hz multos gradus. ❡ Alio⁹ cõditionalis capit̃ ꝑp̃ie ꝑut diffinit̃ in lr̃a a Petro hyspano. ⁊ sic nõ cõplectit̃ istas spẽs datas: ⁊ sic ꝯceditur q sũt plres spẽs ypothetice q̃ iste tres noiate. Et q2 satis erant in vsu alie species eas nõ diffiniuit ⁊ sic capitur conditionalis qñ cõuer ꝯ f nulla ꝯditionalis aliquid ponit p̃mo mõ capiẽdo aliqua conditionalis aliquid ponit. patet de causali ⁊ rationali.

Opposit quinto

Quinto ar. ad idẽ. iste sũt ypothetice. sor. ẽ talis q̃lis ẽ plato. sor. ẽ tant⁹ quãt⁹ ẽ plato pl̃ me⁹ nõ fuit qñ adã fuit. ⁊ tñ sub nulla istarũ triũ specierũ ꝯtinent̃: ergo species male ponunt̃.

Rñdet a Joã. dorp. ⁊ a Georgio

Circa hoc argm̃ notãdũ ẽ q dorp ⁊ georgi⁹ dicũt istas ypotheticas ⁊ realr sunt copulatiue. sortes ẽ talis q̃lis ẽ plato. sortes ẽ q̃lis ⁊ talis ẽ plato: hoc est. sortes hz aliquã q̃litatẽ ⁊ silem habet plato. ⁊ eodẽ modo de tpalib⁹ ⁊ logicalib⁹ dicẽdũ ẽ. sortes est vbi plato ẽ. sor. ẽ in aliq̃ loco ⁊ in illo ẽ plato. ⁊ sic ƒm eos oẽs sunt copulatiue. ⁊ ita dicunt okam ⁊ buridan⁹. Et sic ad vitatem tpalis non opz aspicere ad ptes vt iacẽt in forma: sed ad mẽtalẽ copulatiuã in quã resoluunt̃: vt hec ẽ vera. abraham nõ fuit qñ adã fuit. ⁊ tñ p̃or ps in forma ẽ falsa: scilicet abrahã nõ fuit. s3 q2 resoluit̃ i hãc copulatiuã. adaz fuit i aliq̃ tpe: ⁊ in eodẽ adeq̃to nõ fuit abrahã. hui⁹ copulatiue in quã resoluit̃ illa tpalis vtraq3 pars est vera: ⁊ propterea tota tpalis. ⁊ eodez mõ de locali.

Paul⁹ venet⁹

Paulus venet⁹ t3 istas cathegoricas in quib⁹ ponũtur note nõ ꝯiũctionales: qđ arbitror esse veri⁹. q2 capta ista ꝑpõne. abraham nõ fuit qñ adam fuit. Arguit̃ sic. vel hoc aduerbiũ tpale qñ: mẽtaliter includit cõiunctionẽ vel nõ. Si scđm: illa nõ est copulatiua. Si p̃mũ: tũc qñ nõ est aduerbiũ: imo ẽ taltũ partiũ orationis sicut sue mẽtales: ⁊ sic esset ꝯiũctio nominẽ substãtiui ⁊ nomẽ relatiui. Forte dicis q grammatic⁹ nõ respicit ad cõcept⁹ in terminis ipositiue: sed

Instat

solum

solū ad vocē: vt patet in hoc verbo curro . dico in terris ipositis: qz si hec litera a imponeret ad significandū tātū sicut vna copulatiua cōposita ex quatuor vel quinqz cathegoricis: τ quereret ab vno grāmatico cui⁹ partis orationis est a: nō responderet nisi fm habitudinē cōceptuū. Hoc nō tollit argumentū: qz tunc quādo vbicūqz ponit siue solitarie siue cū aliis terminis tm̄ valebit. Preterea in ista. sortes ē tant⁹ quāt⁹ est plato. vel piunctio icludit in tāt⁹ vl in quāt⁹. τ nō est maior rō q includit in vno q̄ in alio: τ non includit in vtroqz ergo in neutro. Hic aduersarius diceret q forma arguēdi ē debilis τ cōcluderet fōm huius nō esse distributum. nō ois hō currit. τ diceret q in hoc aggregato includit cōiunctio. Preterea.

Rūdet

Oppōit secūdo

Secūdo arguit ad idē. Pater me⁹ nō fuit quādo adam fuit. nō bene resoluitur in hāc. Adam fuit in aliquo tpe τ in eodē pater meus nō fuit post q̄ negatio pcedit quādo: τ tempore erit pars extremi in eadē cathegorica: ergo dz resolui in hāc falsaz . pater meus nō fuit in aliquo tpe τ in illo adam fuit. τ tamē alia tpalis cōceditur: ergo nō bene resoluit in copulatiuā . ppterea satius videtur esse dicendū q locales τ tpales ppositiones de talis τ q̄lis tant⁹ τ quātus nō sunt ypothetice eo q in eis nō est nota coniūctionalis sed cathegorice sunt. Ista est vera. Pater me⁹ nō fuit quādo adam fuit. qz est vna cathegorica negatiua cui⁹ extrema nō supponunt pro eodē: ergo est va. pater me⁹ est subiectū ens quādo Adā fuit pdicatū qd supponit solū pro ente qd erat in tpe ade. mō notū ē q ista extrema nō supponūt pro eodē τ sic ista ē vera. sortes nō est vbi psbyter ioānes est: qz predicatū est hoc totū ens sūit presbyter ioannes qd solum supponit pro ente in india: τ sortes pro nullo tali supponit: ergo illa est va. Eodē modo de hac dicat. granū sinapis nō est tantum quantū est celū. pdicatū est hoc totū: ens tantuz quantū est celū. τ subiectū pro nullo tali supponit. τ sic in istis. nulla ē difficultas cōpertis extremis τ copula pncipali: vt quādo Adā fuit Abrahā fuit. in q̄ fuit in pmo loco est copula min⁹ pncipalis: qz capit cum implicatione verboz sed opz resoluere in hāc. Abrahā fuit quādo adam fuit: qz ibi aptius exordiēda est cōstructio. τ tūc abraham est subiectū pdicatū est ens quando adā fuit. Ex isto pz q ppositio nō dicitur tpalis eo q est ypothetica cōposita ex cathegoricis. sed qz ponit aduerbiū temporis cū cathegoricis. τ si loco aduerbij poneret cōiunctio aggregatū esset ypothetica: τ p hoc differt a tēporato extremo. vt ista. Nullum aial dū dormit vigilat nō vocatur tēporalis qz secluso hoc aduerbio dū nō remanēt due cathegorice: τ sic est de tēporato extremo cui⁹ subiectum est animal. pdicatū dormiens dū est vigilās. p quo tēporati extremū supponit videbit in celarent. in hoc syllogismo cōmuni. nullū animal dū dormit vigilat: τ omnis homo ē animal dū dormit τ reliq̄.

Recollectio

Recolligendo dicit q sunt ples species ypotheticarū q̄ tres: hoc est si proprie capiant cōditionales nō propter locales τ temporales nec pp̄ter terminos de pdicamēto qualitatis vel quātitatis nec forte etiā propter relatiuum qui: sed pp̄ter dicta in argumēto precedenti. Sed bene verū est q iste temporales τ locales pure affirmatiue equiualēt in cōsequēdo copulatiuis vt Abrahā fuit quādo Adā fuit: equiualet isti. Abrahā fuit in aliquo tēpore: τ in eodē Adaz fuit. Sortes est talis q̄lis est plato. sortes ē aliqualis τ talis est plato . Et cōtradictorie illaz disiunctiuis equiualent. Sed hec Abrahā nō fuit quādo adā fuit nō equiualet isti copulatiue. Abrahā non fuit in aliquo tempore τ in illo adā fuit: sed bene in pseqāndo equalet copulatiue in quā alie resoluunt hoc est preponēdo affirmatiuam. Ueritas aduersatiue cognoscit per cōditionalem cōpositam pro antecedēte ex propositione sequenti illum terminū lz vel q̄ q̄ vel aliquod eiusmodi: τ ex cōtradictorio cōsequentis propositionis sequētis tm̄ vel lz tu es homo: tn̄ tu nō es regēs. conditionalis per quaz cognoscitur est hec. si tu es homo tu es regens. que conditionalis si fuerit vera expletiua est falsa. De relatione specierū ypotheticarum inter se supra satis dictum est.

Ueritas aduersatiue qūo cognoscit

¶ Et hec de ypotheticis.

¶ Sequitur de modalibus

De modalibus ppōnibus

Modus ē adiacens rei determinatio: τ hz fieri p adiectiuū. Sz duplex est adiectiuū . Quoddā ē adiectiuuz nois: vt alb⁹ niger τ sīlia . Aliud ē adiectiuū vbi vt aduerbia. fm eni pscianum aduerbiū est vi vbi adiectiuū . Et iō duplex ē modus. vn⁹ noialis q fit p adiectiuuz nois. Ali⁹ aduerbialis q fit p aduerbiū. vt hō currit velociter. Itē aduerbioz q̄dā determināt vbū grā cōpositiōis: vt ista sex. necessario. cōtingēter. possibilr. ipossibilr. vō τ falso. Alia determināt vbū grā rei vbi . vt fortiter agit. velociter currit . Alia determināt vbum grā tpis. vt hodie cras. τ alia aduerbia tēporalia. Alia aduerbia determināt vbuz rōne modi. vt aduerbia optādi: hortādi: τ fm hoc sumit multiplr modus p aduerbia. Sz omissis oibus aliis: solū nūc de illis dicēdū est q̄ cōpositionē determināt: vt sūt hi sex. nec̄io. ptingēter. τc̄. Cū eni dicit hō nec̄io sedet: designat q cōpositio sessionis cū hoie sit nec̄ia . Sed cū dr̄ hō currit bn̄ vel velociter: signatur q cursus hoie sit bon⁹ vel velox. τ in ista deteriat res vbi: in pma vō cōpositio. Uñ solū illi modi q cōpōnē determināt faciūt ppōnē modalē. ideo de talib⁹ solūmodo hic intēdim⁹. Et sumunt qn̄qz pdicti modi noialiter. vt possibile impossibile ptingēs necessariū verum τ

falsuz. Quãqz aduerbialiter. vt possibiliter impossibiliter necessario ꝯtingẽter vero ꝛ falso.

Consequẽter hic Petrus hyspan⁹ determinat de modalibus que ꝙꝗ sint cathegorice sed propter aliqualẽ difficultatem: quam hñt. ꝛ qꝛ sunt de copula mixta post ypotheticas de eis determinat. ¶ Pro quo

Nõbile p^m qdo propó a mó denoiẽ **Notãdũ** est ꝙ ꝑpó denoiaẽ modalis a mõ q hic nõ capiẽ ꝑ modestia nec ꝑ mensura. vt ibi. Oibus adde modũ modus est pulcherrima virt⁹. nec pro carmine. vt ibi. Flebilis heu mestos cogoꝛ inire modos. nec capiẽ hic pro accidente verbi ẽm ꝙ donatus diuidit in indicatiuũ ꝛc̃. nec capitur pro dispositione in debita qualitate ꝛ quãtitate sed capitur pro determinatione vt postea patebit.

2^m notabile Mod⁹ triplicit capiẽ **Secundo** notandũ est ꝙ modus triplr̃ accipit in ꝑposito. ¶ Uno modo pro oi determiatione ꝛ sic aduerbiũ dẽ esse modus: ꝛ sic sub aduerbio prepositio ꝛ alie ptes ideclinabiles icludunẽ. nomen adiectiuũ etiã dẽ esse modus ꝑ qd̓ pticipiũ ꝛ ꝓnomẽ itelligunẽ. ꝛ hoc est qd̓ dẽ in lra. duplex est adiectiuũ noĩs ꝛ v̓bi. ꝛ ista acceptio non sufficit denoiare ꝑpónem modalẽ. ¶ Scd̓o mó capiẽ modus pro terio v̓ificabili de tota ꝑpóne in q̃tũ ꝑpositio ẽ vt vr̄e: pticulare: scitũ: opinatũ: affirmatiuum: negatiuuz. dẽ in q̃tũ ꝑpó est. qꝛ lz isti termini vox: q̃litas albũ ꝛ nigrũ verificẽtur de tota ꝑpóne. hoc tñ nõ est in q̃tũ est ꝑpó. Aliq̃ ꝑpositio dẽ esse nigra nõ qꝛ ꝑpositionalr̃ sigñt: sed qꝛ hz nigredinẽ sufficientẽ denoiare totũ. Ex isto pz ꝙ soli teri scd̓e intẽtiõis sunt modi scd̓o mõ. ¶ Tertio mõ capiẽ modus pro terio v̓ificabili de tota ꝑpóne. ꝛ cũ hoc hñs siliẽ terim ponibilẽ a pte copule. Siliẽ dico id est silr̃ se hñs in reb⁹ sicut modus in ꝑpónib⁹ vt poẽe necesse vt v̓bi cã. possibile est modus 3us: qꝛ in ei⁹ diffinitione a pte copule poniẽ terius sic cõueniẽs reb⁹ ad extra sicut modus ꝑpónib⁹ hoc pz. ꝑpositio dẽ esse possibilis eo ꝙ q̃liter cũqz per eã sigñtur esse poẽe est foꝛe. ecce in diffõne hui⁹ termini poẽe scd̓e intentionalr̃ a pte copule poniẽ poẽe sic ꝯueniẽs rebus sicut ille modus scd̓e intẽtionalr̃ sumpt⁹ ꝑpónibus. Ex istis sequitur ꝙ solũ isti teri poẽe ipoẽe ꝯtingẽs ꝛ necesse sunt modi de qb⁹ est ad ꝑpositũ. Et ad modũ tertio mõ duo reqrunẽ. Primuz est ꝙ eoꝝ siles pñt p̃ri de tota ꝑpóne in q̃tũ ꝑpó. Dẽ notãter siles ꝛ non sinonimi qꝛ isti modi scd̓e intẽtionalr̃ ꝛ p^e supti sunt sinonimi. ¶ Scd̓m ẽ ꝙ non pñt ampliari nisi restringatur. Et modus p̄mo mõ non sufficit denominare ꝑpónem modalẽ: tunc ex cõi vsu ꝛ scd̓o ꝛ tertio modis pñt. sed p̄cise quo ad equipollẽtias ꝛ oppositiones determiam⁹ de modo in tertia acceptione.

3^m nõbile **Tertio** notandũ est ꝙ modoꝝ qdã determinãt sb̓m vel p̃ri: vel sunt sb̓m vl̓ p̃tũ. Alij determinant verbum ꝛ tenenẽ ex pte copule.

Modi v̓bũ determinã **Item** modoꝝ determinãtiũ verbũ qdam determinãt v̓bum rõne tpis. s. qꝛ est illi⁹ vel illius tpis vt hodie heri. Aliqui determinãt v̓bũ rõne modi: qꝛ est illius vel illi⁹ modi vt ly vtinã determinat verbuz optatiui modi. ꝛ quidam modi determinãt verbũ ratione actus v̓bi vt velociter. vt cũ dico. soꝛtes currit velociter denotaẽ ꝙ act⁹ currẽdi est velox. Alij determinãt v̓bũ nõ rõne modi vel tpis vel pticipij in eo inclusi: sed sub rõne illa que est copula ꝑpónis vt sunt isti termini possibile impoẽe ꝛc̃. Et isti termini capiunt triplr̃. Uno mõ scd̓e ĩtẽtionalr̃. ꝛ tũc sũt differẽtie ꝑpositionũ ꝛ reddũt modales cõpositas ꝛ nõ ampliãt. ꝛ tũc possibile tãtũ valet sicut ꝑpositio possibilis: ꝛ ipossibile sicut ꝑpositio ipossibilis. ꝛ sic de alijs modis dicẽduz est. Alio mõ capiunẽ p̄me intẽtionalr̃: ꝛ hoc duplr̃. Uno mõ cathegoꝛeumatice: ꝛ tũc sunt dñe entiũ ꝛ entiũ quedã sũt necẽia vt deus p̃ deus fili⁹: qdã ꝯtingẽtia vt creature tot quot sunt vel esse pñt ꝛ isti termini sunt dispati ꝛ lz possibile ẽ supius ad has duas acceptiões ꝛ sic ly cõtingẽs capereẽ sic gñaliter: tamẽ nulla sunt ipossibilia p̄me intẽtionalr̃ nec esse pñt. ꝛ necesse p̄me intẽtionaliter siue necessariũ sigñt rẽ que nõ põt nõ esse ꝛ pro illa tñ supponit ꝛ possibile sigñt rẽ que põt esse ꝛ ampliat ad ea q̃ sũt ꝛ pñt esse qñ ponunẽ a pte predicati q̃re hec est cõcedẽda. anxp̄s est polis. Tamẽ ista nõ est modalis: qꝛ modus nõ capiẽ scd̓e intẽtionaliter nec determinat copulã nec p̄ncipalioꝛẽ ptem ei⁹. Et dicunẽ tales termini capi cathegoꝛeumatice: qꝛ aliqd vel aliq̃ sigñt ꝛ nõ determinãt ptes copulatiuã. Alio mõ capiunẽ sincathegoꝛeumatice: ꝛ sic determinãt ptes copulaꝝ ꝛ maxime sic capiunẽ in ꝑposito. Ex istis acceptionib⁹ sequunẽ duo coꝛrelaria. p^m coꝛrelariũ Quoꝝ p̄mũ est. soꝛtes necio est ꝑduct⁹: ꝛ soꝛtes possibiliter nõ est ꝑductus: p̄ma ps patet capiẽdo necessario cathegoꝛeumatice: qꝛ soꝛtes est ꝑduct⁹ a deo: ergo a necessario. 2^m coꝛrelariũ ¶ Scd̓m coꝛrelariũ cõtingẽs est ꝙ de⁹ nõ est ꝛ necessariũ est: qꝛ de⁹ nõ est naturaliter loquẽdo. p̄ma pars patet: qꝛ soꝛtes est illud de⁹ nõ est: igiẽ. Secũda pars patet. qꝛ celũ est ꝛ illud de⁹ nõ ẽ: ergo totũ coꝛrelariũ veꝝ cũ arguaẽ ab equiualẽte ad equiualens. Isto notato exponitur diffinitio modi.

Diffiniẽ modus **Modus** est adiacẽs rei determiatio. i. determiatio adiectualis apta nata specificare seu determinare determiabile. Et ly rei in diffinitione nõ capiẽ trãscendẽter ꝛ p̄me intẽtionalr̃: sz scd̓e intẽtionalr̃ vt tantũ vz sicut determinabile. Et isti diffõni põt ꝯuenire modus in tota sua cõitate. Et sequiẽ in tertia isti termini possibile ꝛ ipoẽe capiunẽ triplicit̓. Uno mõ noialiter ꝛ illo mõ poẽe ꝛ ipossibile sunt noia. Alio mõ aduerbialr̃ vt poẽe possibiliter: ipossibile ipossibilr̃. ¶ Alio mõ itelligiẽ sic ꝙ illi modi capiunẽ vno mõ noialiter ꝛ faciũt modalẽ cõpositã ꝛ sũt subiectũ vel p̄dicatũ vt noster modus reqrit. Alio mõ capiunẽ aduerbialiter vt faciũt modalẽ diuisaz ꝛ determinat ipsaz copulã vel ipz v̓bũ: qꝛ de ratione aduerbij est determinare suum v̓buz. Poẽe ꝛ impoẽe triplicit̓ capiunẽ

4^m nõbile Ppó duplex **Quarto** notandũ ẽ ꝙ duplex ẽ ꝑpó. qdã de simplici ĩherẽtia copule ꝛ est de inesse. Alia ẽ modalis. Tñ de inesse capiẽ dupliciter. Uno⁹ vt distinguiẽ ꝯ ꝑpónes de fuisse ꝛ foꝛe ꝛ modales

dales ⁊ sic capitur de inesse qñ q̄ritur in illis de p̄terito ⁊ futuro vt darem⁹ eas de inesse. Alio mō capit̄ vt non distinguitur cōtra illas de p̄terito ⁊ futuro sed p̄cise ꝯ modales ⁊ sic albuȝ fuit nigrū est de inesse. ⁊ isto mō capitur in diuisione p̄cedēti ⁊ nō p̄mo mō.

Diffinit̄ ꝑpō modalis

Propositio modalis est propositio cuius copula determinat̄ mō vel p̄ncipalior pars copule vel in q̄ modus subijcit̄ vl̄ p̄dicat̄. Scd̄aȝ partē addo ꝑ ꝑ vocatas modales.

Duplex est ꝑpō modal̄

Triplex opio de ꝑpōne modali

Item duplex est ꝑpō modalis. q̄daȝ diuisa: ⁊ q̄dā cōposita. Diuisa est ꝑpō cui⁹ p̄ncipalior pars copule determiat̄ mō ȝ° mō capiēdo modū in sensu cōposito triplex est opio. Aliq̄b⁹ dicentibus cū isti termini totalr̄ p̄cedūt: tūc est ꝑpō de sensu cōposito. Sȝ qñ mediāt vel sequūtur: tūc faciunt sensuȝ diuisuȝ. Ex hoc arguit ꝙ terius sequēs nō hȝ vim supra p̄cedētem vt pȝ de negatione ⁊ silīb⁹: g° nō vr̄ ꝙ modus in fine posit⁹ denoiet totā cōpositā. Alij dicunt ꝙ qñ modus ponit̄ in p̄n° est cōposita. si vo modus ponat̄ in fine tūc hec ē distinguēda: q2 indifferēter pōt capi in sensu cōposito ⁊ diuiso. sȝ q2 difficultas est ad nomē ꝑpterea dicat̄ cū cōiter loquētibus ꝙ qñ modus p̄cedit vel sequit̄ tūc est sensus cōpositus: ⁊ hoc est verum nisi etiā modus ponat̄ a p̄te copule: vl̄ si sic nō esset modalis cōposita sed diuisa: vt deū esse possibile est esse nec̄iuȝ cui⁹ ꝑ̄suasio est. q2 copula respicit vtrūq3 extremū vl̄ s̄bm vel p̄dm. tñ vnū scȝ forma est p̄ncipalior ps q̄ materia. Et tunc ad argumētū p̄me opinionis quo dicit̄ terius posit⁹ in fine nō hȝ vim ante se. distinguo. vl̄ q̄ ad suppōnē ⁊ sic ꝯcedo. vel q̄ ad aliam denoiatonē. ⁊ sic nego.

Diuisio ꝑpōnis modal̄

Propositio modalis diuisa est qñ modus ponit̄ a p̄te copule vl̄ a p̄te p̄ncipalioris ꝑtis copule ex q̄ v̄tus ei⁹ nō trāscēdit copulā est ps copule. Scd̄aȝ p̄tem addo: q2 ex q̄ modus ē ps copule nō denoiat copulā cuȝ copula ⁊ copula totalis ꝯuertunt̄: ⁊ sic intelligā in toto ꝓcessu cū breuitatis cā hanc p̄ticulā omisero. An ꝑpō modalis sit vere modalis vl̄ nō: de illo triplex ex opio.

Triplex opinio

P̄ria antiq̄rū

Nā antiq̄ tenuerūt cōpositas tñ esse modales: q2 solū ille habebāt modos determiantes totā ꝑpositionē: sed per eos reqrit̄ ꝙ modus determinet cōplexā significationē. ⁊ hoc pȝ p̄ Petrū hyspanuȝ in textu.

2° opio

¶ Scd̄a opinio est ꝙ tā modalis cōposita q̄ diuisa dicit̄ modalis: q2 aliq̄ est rō reperibilis ⁊ vniuoce cōueniēs modali cōposite ⁊ diuise: igit̄. añs pȝ: q2 ista rō modificaret aliq̄ mō. ⁊ lȝ vtraq3 harū opinionuȝ pōt defendi: q2 tñ neutra est cōis eas relinq̄.

3° opio

¶ Tercia opio. ꝑpō modalis dr̄ analogice de propositione modali cōposita ⁊ diuisa. Et ꝑpō dr̄ modalis: q2 copula eius determiat̄ mō: tñ ꝑpter quandaȝ silitudinem modalis cōposita dr̄ modalis: ⁊ sic resoluit̄ ꝑ̄suasio scd̄e opionis: tñ oīs ꝑpō modalis est modalis cōposita: q2 talia sunt s̄bta q̄lia p̄mittunt̄ ab eoꝝ p̄tis in equiuocis a cōcilio: hoc est qñ s̄bm est analogum ⁊ p̄dm vnū membrū diuidēs p̄dicatū restringit s̄bm ad stādū p̄ illo p̄ quo pōt sibi cōpetere: ⁊ lȝ ꝑpō modalis ⁊ modalis diuisa cōuertant̄: oīs tñ ꝑpositio modalis est cōposita: ⁊ nulla modalis diuisa est composita.

Nobilis gnitas

Notāduȝ est quinto ꝙ ꝑpositio dicit̄ modalis diuisa: quia modus diuidit p̄tes dicti ⁊ inter eas mediat. Et dicit̄ modalis cōposita: q2 partes ei⁹ cōponunt̄ a p̄te eiusdem extremi: ⁊ ad idē extremū se applicāt: vt v̄bi gratia: sortē currere est possibile. vbi hoc dictū sortē currere est subiectū. Ex isto patet facile qd est ꝑpositio de inesse. Et multiplex est differētia inter modales cōpositas ⁊ diuisas.

D̄ria inter modales cōpositas ⁊ diuisas

¶ Primo. In modalib⁹ compositis modus capitur scd̄e intētionaliter: ⁊ est termin⁹ verificabilis de tota ꝑpositione inquātuȝ ꝑpositio ⁊ p̄dicatū non ampliat in diuisis sumit̄ sincathegoreumatice ⁊ p̄me intētionaliter ⁊ ampliat nisi aliūde ꝓueniat ipedimētū.

P̄ria d̄ria

2° d̄ria

¶ Scd̄a d̄ria. In modalib⁹ cōpositis aliq̄ termini a copula ⁊ mō tenent̄ m̄aliter: vt sortē currere est possibile. vbi sortē currere ponit̄ m̄aliter pro tali dicto ⁊ ꝑpositiōe cui⁹ est dictū: vt dicet̄ in tertia q̄one ⁊ hoc est verū nisi subijciat̄ termin⁹ scd̄e signationis siue p̄dicet̄. vt deū eē necesse est esse possibile. vbi deū esse capitur m̄aliter: nō obstāte ꝙ sit modalis diuisa: tamē si nō subijceret̄ vel p̄dicaret̄ termin⁹ scd̄e significationis alij termini starēt ꝑ̄sonalr̄: vt sortes possibiliter est currēs. ⁊ dico stare ꝑ̄sonaliter ⁊ nō supponere ꝑ̄sonaliter ꝑpter hāc ⁊ similes. chymera possibiliter est chymera.

3° d̄ria

¶ Tertia d̄ria est. sub terio sum pro cū signo distributiuo nō vȝ subsumptio i modali cōposita nisi capiat̄ totū extremū. In modalibus vo diuisa bñ valet: vt dicet̄ in p̄mo dubio tertie q̄onis.

4° d̄ria

¶ Quarta d̄ria. In modalibus diuisis modus qñq3 sumit̄ noialiter: ⁊ tūc subiectū ⁊ p̄dicatū sumūtur in accusatiuo casu. qñq3 vo aduerbialr̄: ⁊ tūc extrema ponunt̄ in recto. i modalib⁹ cōpositis modus sumit̄ noialiter.

Quid sit dcm̄ i modalibus

¶ Dictū in modalib⁹ cōpositis vocatur aggregatū ex recto ⁊ infinitiuo mō. In diuisis totū qd̄ remanet dēpto mō. Ex isto seqtur has eē diuisas: cōtingēter sortes currit necessario creās ē de⁹. q2 ex quo modi nō capiunt̄ noialiter nō sunt modales cōposite: tñ in ista scd̄a si ly necessario determinet ly creans nō est modalis: sed de inesse ipossibilis. cuius s̄bm ē hoc totū necessario creās. Tamē p̄ma de v̄tute sermonis est diuisa ⁊ nō facit sensum talē ex q̄ ly cōtingēter est aduerbiū qd̄ nō pōt determinare nomē nisi velim⁹ subintelligere participiuȝ: ita ꝙ dicat̄ ꝯtingēter existēs sortes currit: ⁊ tūc esset de inesse: tñ qñ modus faciēs sensuȝ cōpositū trāscēdit vnā ypotheticā: tūc illa est distinguēda. q2 modus pōt modificare totū qd̄ seqtur vel p̄mā cathegoricā tm̄: si totū hoc est duplr̄: vel capiēdo totū p̄dm cathegoreumatice vel sincathegoreumatice vt tantū vȝ sicut q̄libet pars: ⁊ s̄m hoc ista est distinguēda. ꝯtingēs ē papā dormire vel nullū papā dormire. Si ly ꝯtingens modificet totū cathegoreumatice falsa est. sensus talis est. hec est ꝯtingēs. papa dormit vel nullus papa dormit. qd̄ est falsum: imo est necessariū. Si modificet quālibet partē vel p̄mā tm̄ v̄a est. ⁊ sic de ista. impossibile est hoiem esse asinū ⁊ deū esse. Si impossibile modificet totū cathegoreumatice ipsa est v̄a. Si

totius cathegorematice ꝛ partim sincathegorematice falsa est. Si vo modificet primam partem tūc vera est. ꝛ hec de primo articulo.

Due cō clusiōes

Sequunt̄ due ↄclusiones. Prima ē. diffō ꝛ acceptiones modi sunt bn̄ posite. pꝫ ꝑ ↄditiōes bone diffōnis q̄ ad ꝑmā ptē : ꝛ ꝑ vsum cōem ad scđam partem. ¶ Scđa conclusio. diuisio ppōnis i modalem ꝛ de inesse : ꝛ modalis in modalem compositā ꝛ diuisam sunt sufficienter posite. patet per conditiones bone diuisionis.

Oppōit o nplr

Queritur vtrum eadem propositio sit de inesse ꝛ modalis : ꝛ an propositio de inesse ꝛ modalis differant specie.

Rn̄det ad p^m

Ad ꝑmū rn̄det ꝑ duas ppōnes. Quarū pª est. nulla ppō simplicis q̄litatis est simul de inesse ꝛ modalis qđ sic pbat. vel copula vel ꝑncipalior ps copule ↄteriat mō vel non. Si ꝑmū : est modalis ꝛ nō de inesse. Si scđꝫ : est de inesse ꝛ nō modalis. ¶ Voco ppōnē simplicis q̄litatis ppōnē que nō hꝫ plures copulas ꝑ̄ales eq̄ ꝑncipales. Scđa ppō. ſ̄ nulla ppō est mixte q̄litatis : nulla ppō est de inesse ꝛ modalis simul. Bonitas hui⁹ ↄn̄e ↄditionalis pꝫ per propositionē precedentē : sed nō inconueniēt dare vnā propositionē de inesse ꝛ modalē copulatim.

Rn̄det ad scđꝫ

Ad 2^m dubiū dr̄ ꝙ ille due differūt specie. quod pbat. qꝛ iste due differūt in nūo. sor. ē ꝛ sor. est. ꝛ ista. sortes ↄtingenter est magis differt ab vna illarū q̄ ille due inter se : ergo differūt specie : cū inter differre numero ꝛ differre specie nō sit dare mediuꝫ in differētia : ꝛ sic quotiēscunqꝫ dant̄ due ppōnes in quarū vna ponit̄ vnus termin⁹ qui nō ponitur in altera ſm se vel ſm suū sinonimū ille differūt specie.

Dubita tur tri pliciter

Dubitat̄ 1° an iste sint modales. sortes pōt : vel sortes est possibilis : vl̄ sor. pōt currere. ¶ Ad ꝑmū rn̄det Paulus venet⁹ in summulis ꝙ nō est ppō : sꝫ ex q̊ tantū valet sicut sortes est potēs mētaliter est ppō : sed est de inesse in ppria eius sign̄tione.

Rn̄sio ad p^{m}

Rn̄° ad secūdaꝫ

¶ Ad 2^m dicit̄ ꝙ nō est modalis. p° nō est diuisa : qꝛ nō ponit̄ modus a pte copule : nec cōposita : qꝛ nō capit̄ modus scđe intētionalr̄. Tn̄ si ly a tātū valeret sicut sortes currit. tūc ista pōt distingui. A est possibilis vl̄ ꝑ̄tum est scđe sign̄tionis : ꝛ tūc ē modalis saltē cōposita. sꝫ si capiat̄ ꝑme intētionalr̄ : tūc dr̄ ꝙ nō est modalis.

Rn̄° ad tertiam

¶ Ad 3^m dr̄ ꝙ de eius ppria significatione nō est modalis : qꝛ mētaliter tantū valet sortes est potēs currere. que nō est modalis. ꝛ ille est sensus quē facit ppō. vel si capiat̄ loco isti⁹. sor. possibiliter currit. tūc dicit̄ ꝙ est modalis : ꝛ ille sensus est sibi impropri⁹ vocabo tn̄ eam modalē in futurū eo ꝙ loquēdū est vt plēs : ꝛ hec de scđo articulo.

Oppōit

Circa initiū modaliū q̄rit̄ vtruꝫ diffō modi ꝛ diuisiones eius cōiter date sint bn̄ posite. Et arguit̄ p° ꝙ nō. nulliū equocū dꝫ diffiniri : sed modus ē equocū : g° nō dꝫ diffiniri. ↄn̄a tꝫ in ferio. ꝛ minor patuit in p° notabili. ꝛ maior pbat̄ : qꝛ nulli⁹ equoci est vna rō : ergo nec diffō.

Confir matur

Et ↄfirmat̄ qꝛ soli⁹ ſbe est diffō. tenet cōsequētia equaualēter in baroco : dūmodo exclusiua cōuertatur in vniuersalem eius.

Oppōit secūdo

Secūdo af. nullum cathegorema sign̄tiōe est determinatio puri sincathegorematis sign̄tione : sed ly posse est sincathegorema : ergo nō potest determinare a ly possibile : ꝛ eodē mō de aliis modis arguēdū est.

Confir matur

Et ↄfirmat qꝛ sequit̄ ꝙ albedo sit modus : sed ↄn̄s est falsum : igitur. ↄsequētia pꝫ : qꝛ est adiacens rei determinatio : scꝫ parieti.

Oppōit tertio

Tertio af. ꝯ illud in 2° notabili q̄ dr̄ ꝙ ↄtingēs p^{c} intētionalr̄ ꝛ necessariū sunt dispata. Et af. sic. hec vocal de⁹ ē : ē res ↄtigēs : ꝛ tn̄ est necc̄ia ꝑme intētionalr̄ : ergo ↄn̄a est nota cū maiore. ꝛ minor pbatur ē ppositio necessaria : ergo est res necessaria tenet ↄn̄a ab inferiori ad superius.

Oppōit quarto

Quarto af. ꝯ diuisionē ppōis i ppōnē de inesse ꝛ modalē mēbra diuidētia non euacuāt totū ābitū diuisi : g° diuisio nulla. an̄s pꝫ de hac. Adā fuit ꝛ antixp̄s possibilr̄ est : qꝛ q̄ rōne esset de inesse rōne ꝑme cathegorice eadē rōne eēt modalis rōne scđe ptis.

Confir matur

Et confirmat. ista nec est modalis nec de inesse. adā est possibilis. ꝛ tn̄ est ppō cathegorica : igit̄. ꝙ non sit de inesse pꝫ : qꝛ ibi ponit̄ modus. nec modalis : qꝛ si sic maxime esset cōposita. sed hoc est falsum. qꝛ tūc modus capit̄ scđe intentionaliter.

Oppōit quinto

Quinto af. ꝯ diuisionē q̄ modalis diuidit̄ in cōpositā ꝛ diuisā. Et af. sic. deū esse possibile est necessariū. est modalis. ꝛ tn̄ nec diuisa nec cōposita : igit̄. ꝙ nō sit diuisa pꝫ. qꝛ modus nō deteriat copulā nec ptē copule.

Confir matur

Et cōfirmat̄. qꝛ ista. sortē currere posse nō est. nec est diuisa nec cōposita : igit̄. nō cōposita. qꝛ modus ponit̄ a pte copule. nec diuisa : patet. qꝛ modus capit̄ scđe intentionaliter.

Oppōit sexto

Sexto af. ꝯ eādē diuisionē. nulla ppō modalis cōposita ē modalis : g° illa diuisio nulla. tꝫ ↄn̄a. qꝛ diuisū dꝫ ꝑ̄ri de mēbris diuidētib⁹ ꝛ an̄s pꝫ. qꝛ modal cōposita. vt hec. sorteꝫ currē est posse. ē de simplici inherētia copule.

Confir matur

Et ↄfirmat. nulla modalis est diuisa. g° diuisio mala. an̄s pꝫ : qꝛ ois modal ē cōposita. g° nulla ē diuisa. tꝫ ↄn̄a a ꝯ̄rie oppositi. vl̄ magis ppc loquēdo a dispari. In oppo^m ē Paul. venet. in textu ꝛ cōiter logici. In ista q̄ōne sicut i ceteris sequētib⁹ erūt tres articuli. In p° ponentur q̄tuor notabilia declaratiua q̄siti. Scđo ponent̄ q̄ōnes ꝛ dubia. In 3° ponent̄ solones argumētoꝝ i oppositum. Deinde rn̄detur ad rōnes in oppositum.

Rn̄° ad ꝑmū argumētū superi⁹ factum

Ad p^m distinguit̄ ꝙ nullū equociū diffinit̄ vl̄ equoce sūptū : ꝛ sic ↄcedit̄. vl̄ vniuoce sūptuꝫ : ꝛ sic negat̄. deide ↄcessa miore distinguit̄ ↄclo more alioꝝ vl̄ i eisdē sētib⁹. ꝛ sic arg^m currit. ¶ Et ad ↄfirmationē q̄ dr̄ soli⁹ ſbe ē diffō distinguit̄. vl̄ q̄dditatiua ꝛ essentialis. ꝛ sic ↄcedit̄. vl̄ descriptiua siue q̄d nois : ꝛ sic negat̄. ꝛ maior ↄcessa i illo sensu non pbat nisi ꝙ modi nō est diffō q̄dditatiua : ꝛ sic concedit̄.

Rn̄° ad secūdū

Ad 2^m rn̄det̄ ↄcedendo maiorē : ꝛ distinguit̄ minor. ꝙ posse est cathegorema qn̄ capit̄ scđe intentionaliter vel ꝑme vt est dīa entis. ꝛ sic ↄcedit̄ vel vt deteriat copulaꝫ in rōne copule : ꝛ hoc negat̄. ¶ Ad ↄfirmationem nego sequelam : ꝙ albedo est modus. ꝛ quādo dicis est adiacēs rei determinatio.

distinguo

distinguo. vel si adiacens capitur secunde intentio/naliter: et sic nego. vel prime: et sic concedo.

Rñsio ad 3m — Ad 3m negatur q ista sit necia pme intẽtionalr. deus est. et ad pbationez ↄcedo q est ppõ necessaria: et nego ppterea q sit res necia: et q̄ q̄ ly propositio sit inferi9 ad ly res: tñ hoc totũ ppõ necia nõ est inferi9 ad ly res necia. qr aliter ly necia appellat in vna q̄ in alia. qr sicut nõ ois bon9 sutor est bon9 hõ: ita nõ ois ppõ necia ẽ res necia: si nõ ponat ppõ increata. nã si velis ponẽ ppõnez increatã: habes eã ponere cõpositã et diuisaz: et eadẽ ppõ esset de inesse modalis composita: et diuisa: et simplicis q̄litatis.

Rñsio ad 4m — Ad 4m negat añs. et ad pbationẽ de illa ypotheti/ca dr q illa ẽ de inesse: imo nulla ypothetica est modalis: lz ptes eius possint esse modales. ¶ Et ad ↄfirmationẽ dr q vtraq̄ illaꝝ ẽ d' iesse. vt dictũ ẽ.

Rñsio ad 5m — Ad 5m dr q illa est diuisa vt dictũ est. ¶ Et ad cõ/firmationẽ de ista. sortẽ currere possibile nõ est. dr q si posse capiat sc̃de intẽtionalr est modalis cõposita. et nego q determinet copulã: q̄ q̄ in men/te adiūgatur copule eo q ẽ cathegoreuma signione et copula sincathegoreuma signione. vl si capiat p9 intẽtionalr. et tũc dico q opz cape ly ens in obliquo. alr non ẽet ppria: et sortẽ currẽ capit signũe cũ p̄ui sit p9 signionis. s. ly ens. et sortẽ currere tantũ vz si/cut sortẽ currẽtẽ. et idẽ est dicẽ sortẽ currẽtẽ posse nõ ẽ. et sortẽ currentẽ posse ẽ nõ esse exñs. Tñ si capiat in sensu cõposito ex q̄ posse capit 2e intẽtionaliter: et supponit determinate: ipsa est vera. et dãdo sibi equi/pollentes opz cauere vt termini eodez modo stent.

Rñ9 ad sextum — Ad 6m concedit añs illi9 empthimematis eo q p̄ui est analogũ p se a pte p̄ui positũ stãs pro suo famosiori sig̃to. et nego ppterea q diuisio sit ma/la: eo q in diuisione analogi diuisio nõ dz verificari de mẽbro min9 pncipali: queadmoduz arbor picta nõ est arbor: vt pz de arbore porphirij. ¶ Et ad ↄfir/mationẽ negat añs. et ↄcedit ↄñs pbationis: negatis tñ ↄña cũ ↄñte. Et ad pbationẽ p regulaz dr q opz tenere cetera paria queadmodũ nõ est illic respect9 termini restricti in vna et nõ in alia. sz opz sic arguẽ. Ois modalis ẽ cõposita: g9 nulla cõposita ẽ diuisa.

¶ Sequit de diffõne ppõnis modalis.

Propositio modalis ẽ illa q̄ deter/minat aliquo istoꝝ sex modoꝝ: posse. ipose. ↄtinges necessarium. veꝝ. et falsũ. vt sortẽ currẽ ẽ posse. et sic de alijs. Et i istis modalib9 v̄bũ dz subijci: modus aũt p̄dicari. Oẽs aũt alie ppões q̄ nõ determinant p illos sex mo/dos dñr de inesse. i. de simplici inherẽtia p̄di/cati ad sbm. Et p hoc pz diuisio ppõnis q̄ so/let fieri. Propõnũ alia modalis alia de iesse. Ille aũt ppões que modificant his modis vero et falso: ad p̄ns relinquunt: qr in illis eo/dẽ modo sumunt oppõ et eqpollẽtia sicut in illis de inesse. In illis aũt de his q̄ttuor mo/dis possibile ipossibile ↄtingẽs et necessariũ alio mõ sumunt oppositio et eqpollentie vel ↄñe. vt postea patebit. Sciẽdũ ẽ aũt q glibet istoꝝ q̄ttuor modoꝝ q̄ttuor facit ppões mo/dales: ideo cũ modi sunt q̄ttuor q̄ter q̄ttuor erũt ppões: et sic erũt sexdecim. vbi gratia. iste modus pose si sumat sine negatione facit vnã ppõnẽ modalẽ. vt sortẽ currere est pose. Si aũt sumat cũ negatione posita ad v̄bũ fa/cit secundã vt sortẽ nõ currere est possibile. Si v̄o cũ negatiõe posita ad modũ facit ter/tiã. vt sortẽ currere nõ est pose. Sed cũ nega/tione posita ad v̄bũ et ad moduz facit aliã. vt sortẽ nõ currẽ nõ ẽ pose. et h mõ bzv nũq̄ẽ qz alioꝝ modoꝝ sumũt q̄ttuor ppões modales.

¶ Notãdũ est p̄mo q lz sint plures alij modi faciẽ/tes modales: vt isti teri veꝝ: falsum: singulare: pticu/lare: et breuiter oẽs termini adiectiuales de tota ppõ/ne inquãtuz ppositio v̄ificabiles. Et accipio hic mo/dales pro modalib9 determiatis istis q̄ttuor modis possibile: ipossibile etc. qr cõis vsus ita loquitur. Et lz cõe sit distinguere modales penes sensuz cõposi/tum et diuisuz: tñ hoc nõ est de rigore: qr q̄cũq̄ mo/dali data vel ipsa est diuisa tm vel cõposita tm: et hoc est satis facile cognitu per ea que dicta sunt. et per cõ/sequẽs nõ est opus distinctione: et põt diffõ modalis exponi de modali cõposita: vt pz per totũ ↄcessum. etiã p̄ patet per illud: in modalib9 v̄bũ debet subijci. modus aũt p̄dicari. tamen qcquid senserit Petrus hyspa. de hoc põt trahi ad bonũ sensũ in diuisiu mo/dalibus. ¶ Et põt exponi sic diffinitio. Proposi/tio modalis etc. Est illa cui9 pncipalior pars copule determinat aliquo istoꝝ modoruz: scilicet possibile: ipossibile etc. et tũc in modalib9 verbũ debet subijci: hoc est v̄bũ vel principalior pars copule dz esse de/terminabile: modus aũt p̄dicari: hoc est modus dz esse determinatio. Sed si exponat de compositis dz sic exponi. Propositio modalis etc. est illa in qua subijcit vel p̄dicatur vnus istoꝝ modorum: possibi/le: impossibile: et sic de alijs. et verbuz debet subijci: hoc est dictu debet esse subiectum: et illa est propo/sitio sinecdotica. vbi pars supponit pro toto: scilicet verbum pro toto dicto: modus v̄o debet esse predi/catum: vt sortem currere est possibile.

Nõbile p̄mum

Declaratio diffõnis modaliũ.

Notandum est 2o q in modalib9 cõposi/tis nõ semp modus p̄dicat: imo interdũ subijcit: vt pz in hac. possibile est sortẽ currere. q̄ est ↄuertens respectu hui9 cõuerse. sortez currere est possibile. vel saltẽ addẽdo hoc signũ ly. et q sit ↄuersio patet per ↄuersionẽ simplicẽ. ¶ Ad hoc rñdent aliq negando ibi esse cõuersionem: et di/cũt illam nõ posse cõuerti fm se totã: sed fm partes dicti: tamẽ ↄuersio est satis bona. Aliter dicit Geor/gius q illud debet intelligi in predicatione directa.

Nõbile secũdũ

Georgius

Oppōit primo. **Contra** illud tñ sic arguit sic dicēdo. sortez cenare est posse ibi videt esse ptio di recta: eo q cenare est magis ↄnotatiuum q̄ ly posse.

Oppōit scdo. ¶ Tū scdo: qr dicēdo posse est sortē currere: nō videtur ibi aliqd esse qd debeat magis ptū facere stare mā liter q̄ sbm: qr q̄ q̄ regula cōis sit q talia sunt sbta q̄lia pmittit ab eoz ptis: quare hic sortez currere est possibile: subiectū stat mā liter rōne predicati secunde intētionis: nulla tamen regula habet q talia sunt predicata qualia permittuntur ab eorum subiectis.

Rñsio ad pm. **Ad hoc** pōt dici q iste textus sic exponit. in modalibus cōpositis modus ptur r nunq̄ subijcit nisi addat signū mā litatis ad ptuz: qr tūc pōt subijci: vel sic facilius. modus autē ptur hoc est cōmūs: qr magis solemus vti talibus sortē currere est posse q̄ posse est sortē currere: vel posse est ly sortes currere: vel dico ad illā sortē cenare est posse. qd est indirecta: qr ptur superius denoiatiuū ad sbm stās mā liter qd sufficit ad ptionē indirectā cū ptum supponat pro qualibet ↄpositione possibili r subiectum pro hac. sortes cenat. dr notāter respectu subiecti stātis mā liter: qr si staret significatiue vocarē eā indirectā: quēadmodū est ista. homo albus est hō.

Rñsio ad 2m. **Ad** 2m nō videt q de rigore debeamus addere signū mā litatis: r sic ista eēt falsa. posse ē sortē currere. capiēdo sbm secūde intētionaliter: qr ptū stat psonaliter: r sortē currere nihil aliud est q̄ sortes currēs r hoc cū currit: r si nō currit nihil ē: r sic siue currit siue n̄ currit ē fl̄a. ¶ Preterea q̄tuor sūt

Quatuor mōi modalium sexdeci modales efficiunt. mōi de qbus loqmur. s. posse: ipose rc. r qlz istoz pōt q̄druplr accipi in ↄpōne. r sic erūt sexdecim modales ex eis cōposite r nō plures cū eqpollcāt: r obseruato tñ q modus pcedat pncipaliorē partē copule. vbi gfa. ly possiter sic multiplicat sortes possiter currit: sortes nō possiter currit. sortes nō possiter nō currit. r sortes possiter nō currit. r ita in alijs modis dicendū est. Dicit notāter nō erūt plures quin eqpolleāt: qr iste eqpollēt. nō sortes nō possiter nō currit: r sor. possiter nō currit. Dr notāter seruato q modus precedat copulā: qr ista videt in illatē. sortes est non possibiliter currens cum modus negat r non verbū vt exigit illatē: r tamē non videt equipollere alijs in illatē vt in secūdo notabili textus sequētis dicetur.

¶ De qualitatibus modalium.

Nōbile 3m Uerso/rio paulus venetus. **Notandū** est tertio q circa q̄litates modaliū est qd inter artistas: qr sm vsorio r Paulū venetū respiciēdū est ad modū r non ad vbū: ita q si modus negat: ↄpō negatiua est: vt sortē currere est nō posse: r si modus nō negat affirmatiua est. vt sor. nō ē nō possiter creās: qr ibi cadūt due negōnes ante modū. r sic ipsa esset affirmatiua sm eos. sortē currere est nō ipose q̄ est tertia in amabimus: qr est vna negatio iclusa in ly ipose: r altera expsse posita. r est apparētia in hoc ad saluādū eqpollētiā in modalibus cōpositis: qr iste due in amabimus sortē currē est posse r sortē currere est nō ipose: sunt ambe affirmatiue. pōt dici q aliud est dicē ↄpōnē eē modalē negatiuā r cathegoricā negatiuā. r dicunt q illa ↄpō dr modalis cuius modus negat: r modalis affirmatiua cuius modus affirmat: r sic illa est modalis negatiua. sortē nō posse est nō esse. cū ibi modus neget qd sufficit nec ppea sequit q ē ↄpō negatiua cū arguit a dicto sm qd ad dictū simplr: r sic negarēt hāc ↄnāz hec oīo modalis est ↄpō negatiua ergo est modalis negatiua. silr hāc negarēt. hec ↄpō modalis ē negatiua: ergo ē cathegorica negatiua: qr termini aliter appellāt in vna q̄ in alia. qr in ista hec est ↄpō modalis negatiua denotat q modus negat: r ↄñter ↄcederēt ↄpōnē modalē negatiuā eqpollere modali affirmatiue vt pz: qr iste equalēt sortes nō possiter nō currit r sortes necio currit. cū sint in pur purea: tñ vtraq est simplr affirmatiua: qr affirmatio attēdit ex parte copule vel partis pncipalioris ei⁹: r si qs voluerit vnā istaz opionū defendē pōt. dr alr q q̄litas in modalibus attēdēda est ex parte copule r pncipalioris ptis sic in illis de inesse: r qñ extrema sunt obliq̄: tūc ly eē est pncipalior pars copule: qr pz ei⁹ exigētiā extrema ordinant adinuicem: r qñ sunt recta ly est est pncipalior pars copule ppter eandez causam: r tunc dicitur q si copula vel principalior pars copule negetur talis propositio est negatiua.

Nōbile quartū. Quātitas i modalibus triplr sumitur. pº mō. **Notandū** est q̄rto q sm aliquos q̄ntitas in modalibus pōt triplr sumi. s. ex pte dicti vel ex pte modi vel ex pte dicti r modi sil. Vñ ex pte dicti oēs illas voco pticulares. oēz hoīez eē aial est necesse quēdaz hoīez currere est ↄtingens eo q vnū istoz dictoz supponit p ipsomet r silibus: r p ↄpōne cui⁹ est dictū r nō pro alijs. vt vbi cā. oēm hoīez esse aial in ↄpōne pdicta nō supponit p hoc dicto platonē disputare vel sortē currē: r ista oēz hoīez esse aial ex pte sbi est pticularis: r ex pte modi vlis. r si dicas: hoc totū oēz hoīez esse aial est necesse supponit pro plibus vniuoce r diuisim r cetera hoc nō cogit distinguit vel pro plibus dissilibus a ↄpōne cui⁹ est dictū r a dicto: r sic negarēt: vel pro plibus silibus: r hoc ↄcederēt r qñ infers nō esset singularis negarēt ↄnāz cū ↄñte: sz hoc nūc inoleuit. ppea aliter dr q triplr pōt sumi q̄ntitas in modalibus diuisis. vno mō ex pte sbi ↄpōnis modalis. tūc eodē mō dicat in modalibus sic in illis de inesse. Alio mō pōt sumi q̄ntitas ex pte modi: r tūc illa est vlis: in qua ponunt isti modi necesse

2º mō. vel ipose nō ipediti per negōnē r pticulares sunt ↄpōnes ille in qbus ponunt isti modi posse: ↄtingēs: qr isti duo mōi necesse r ipose assilant istis signis. ois: nullus. in illis de inesse. qr sicut hoc signū ois distribuit terim supra quē fertur p suis sig̃tis copulatiue ita iste modus necē distribuit tpe ipostatū p copulā p oī dfia tpis: vt a de necītate est b ante q̄ hec sit vera oz q illa res p qua supponit a sit b. r pōt eē b r de necītate sit b. tñ nō oz q a sit b. qr ista est vā. creās de necītate est deus q̄ q̄ nullū creās sit aliqd. tñ illa res p qua supponit creās est deus fuit deus: erit deus: r de necessitate est deus r silr per istā. hō ipossiter est asinus. denotat q hō non est asinus: nec fuit asinus: nec erit asinus: nec pōt esse asinus. sed per istā. adam pōt esse hō. sufficit q adā fuit hō: vel erit hō: vel q nō sit hō: nec fuit

nec fuit hō: nec erit hō: tñ pōt esse hō: ꝛ rō est: qꝛ ipo
Tertio modo. importatū p ly pōt stat disiūctiue. Alio mō pōt ꝙti/tas sumi ex pte dicti ꝛ modi sil'. ꝛ sic eadem ꝓpō est vlis ꝛ singlaris sil: vt so; es necīo currit. ꝛ in modalibꝰ cōpositis dr ꝙ oēs tales sunt idefinite nisi sumāt cū signo quātificāte mediāte hac dictiōe ly: vt omnē hoiez eē aial est neċe. sortē eē aial est ꝯtigēs. ql3 ista rō idefinita est. ꝛ supponūt ꝓ pluribꝰ. vt oēz hoiem esse aial est neċe. supponit pro hac ꝓpōne. ois hō est aial. cuiꝰ est dictū: ꝛ p silibꝰ in voce scriptura ꝛ i mēte. ꝛ si volimus eā facere vlem sic dicemus. omne ly omnez hoiem esse aial est necesse. ꝛ singularem sic. istud ly oēm hoiem esse animal est necesse.

Istis notatis ponunt due ꝯclones. Prīa est. Petrꝰ hyspanꝰ determinās de illis modis pol'e: ipol'e ꝛc. sufficiēter enūat termios reddentes propōnes modales. patet: quia solum enumerat modos inter quos reperitur oppositio ꝛ equipollentia: sed hoc solum conuenit eis. igitur.

Secūda ꝯclo. qlitas ꝛ quantitas in modalibus sufficienter ponuntur: patet p secundum tertium ꝛ quartum notabilia.

Dubitatio pma. Dubitat pmo an ly necesse sit ps copl'e: hic creās necesse est esse deū. Ad hoc
Rñsio marsilij. sūt due opiones. Quaꝝ pma est marsilij: p qua supponit ipse aliq̄. pmo supponit ꝙ in eqpollentibꝰ d3 eē eadē copula: hoc p3 p diffōnē eqpollēne. 2ꝰ supponit ꝙ negatio nō est ps copl'e. p3 suppō. qꝛ da oppositū seq̄ret ꝙ due ꝯ̄rie mere de ineē nō hērent copulas sinonimas. qḋ falsū est. 3ꝰ supponit ꝙ ꝓpō de necīo sine negatiōe eqpollet ꝓpōni de pol'i in q̄ vna negatio ꝑcedit pol'e ꝛ alia seq̄t. p3 suppō p purpurea. 4ꝰ supponit ꝙ in hac sortes nō pol'r nō est creans. copl'a est hoc totū pol'r est. Tūc rñdet marsiliꝰ negatiue ad dubiū. s. ꝙ necesse nō est ps copl'e. ꝛ hoc sic ꝓbat. iste eqpollēt. sortes nō pol'r nō currit: ꝛ so; es necīo currit. vt dicit 3ª suppō. s3 ly pol'r ē ps copule in hac de pol'i. vt dicit 4ª suppō. ꝛ in eqpollētibꝰ d3 eē sinonimitas copl'aꝝ: vt dicit pma suppō ꝛ tūc iste due erūt sinonime. so; es necīo currit: ꝛ sortes nō pol'r nō currit. s3 scḋa ꝯ̄cordiat vni mētali in qua ponit pol'r cū duabꝰ negationibꝰ. ergo eodem
Rñꝰ auctoris. mō erit de altera: ꝛ p ꝯ̄ns neċe nō est ps copule. Et l3 multi istā opionē fouēt. nō tñ vr ṽa. tū pmo: qꝛ sicī ipse dicit ly neċe icludit mētal'r ly pol'e cū duabꝰ negationibꝰ. sic ēt pōt dici ꝙ ly pol'e icludit neċe cum duabꝰ negationibꝰ: qꝛ queadmodū nō neċe nō equalet pol'e: ita nō pol'e nō equalet necesse ꝛc. Tū scḋo. seq̄ret ꝙ ly pol'e icluderet tres negatiōes. qḋ sic probat: qꝛ ista. so; es ipol'r currit: equalet huic. so; es necessario nō currit: ꝛ neċe icludit duas negatiōes: ꝛ sic erūt tres: ꝛ p ꝯ̄ns nugatio: ꝛ sic sensus esset mētal'r. so; es nō pol'r nō nō currit. qꝛ due expresse ꝛ neċe per marsiliū icludit duas: ergo ꝓpositū. Propterea rñdet al'r ad titulū affirmatiue. s. ꝙ ly neċe est ps copule ꝛ nō incōuenit duas ꝓpōnes equalētes formaliter cōponi ex copulis nō sinonimis: ꝛ dr ꝙ illa in q̄ ponit pol'e ꝯ̄cordiat vni mētali in q̄ ponit neċe: qꝛ queadmodū mētal'r hēmus signa vl'ia ꝛ ꝑticularia determinātia sbm: sic modos vl'es ꝛ ꝑticulares hēmus determinātes ptes copulaꝝ. ꝛ p hoc p3 negatio pꝰ suppōnis marsilij qua negata frangitur argumentum: ꝛ conceduntur tres vltime suppositiones.

Instantia. Tamē ꝯ̄ tertiā suppōnē istaṫ: q̄ vr repugnaṫ dictis: qꝛ si ipsa eēt ṽa seq̄ret ꝙ ly impol'r nō eēt ps copule: qꝛ est negatio iclusa in ly impol'e vel ipol'r. Ad hoc rñdet negādo seq̄lā. ꝛ qñ Rñsio. dr negatio nō est ps copule. distiguo: vel qñ negatio est explicite posita. ꝛ sic ꝯcedo. s3 qñ nō est nisi ṽtualiter ꝛ iplicaṫ in altero terio: ꝛ sic nego queadmodū est in proposito. vel dicitur ꝙ non est simile: quia ly impossibile est quid cōplexum valens mentaliter nō possibile: ꝛ non est sic de ly necesse.

Dubitatio scḋa. Dubitat scḋo an ista sit negatiua fm dicta in 3ꝰ notabili. sortē pol'e est nō eē currētez. ꝛ aṫ ꝙ nō tripl'r. Tū pmo est incōgrua: gꝰ nō est ql'is. ꝯ̄ña est nota. ꝛ añs ꝓbaṫ: qꝛ ly sortē non Prio oppōiṫ. pōt reddē suppositū huic ṽbo est. qꝛ obliquus non pōt reddē suppositū ṽbo ꝑsonali modi finiti. nec ly pol'e pōt eē suppositū: qꝛ est vnū pu3 sincathegoreuma. vt in scḋo nōbili pꝰ qōnis dictū est. Tū scḋo: qꝛ Opponit scḋo. equalet huic. so; es pōt nō currē. s3 ista est affirmatia: ergo ꝛ altera. ꝯ̄ña t3. ꝛ maior vr ꝯ̄ñr ꝯcessa. ꝛ mior ꝓbaṫ: qꝛ sic resoluiṫ. so; es est potēs nō currē. q̄ affirmatiua est. Tū tertio: seq̄ret ꝙ ista eēt affirmatiua. Opponit tertio. nō pol'e est te nō eē. cū due negatiōes ꝑcedāt ly esse hoc est falsū: qꝛ cū est modal' cōposita ꝑncipalis: ps copl'e est hoc ṽbū est. In opm aṫ p ea q̄ dicta sunt in nōbilibꝰ. Ad dubiū dr ꝙ ipsa est negatiua vt dicērō post oppom: ꝛ tūc ad pmā rōnē dicūt aliq argm Rñdet ad pm. ꝯcludē: ꝛ eā de rigore fo;e incōgruā: ꝛ p ꝯ̄ns nō esse negatiuā: nisi capiaṫ loco istiꝰ. so; es pol'r non currit. coīs tñ opio est ꝙ hoc totū pol'e est eē capit ipsonaliter: ꝛ sil'r ly pol'e qñ ꝑcedit totā ꝓpōnē: vt dicēdo pol'e est ꝙ ly hō est asinꝰ. hic capiṫ ipsonal'r. Ad 2m rñdeṫ negādo ꝙ de ṽtute fmonis equaleat huic. Rñdet ad scḋz. so; es est potēs nō currē. qꝛ illa affirmatiua est mere de ineē ꝛ in mā nāli: qꝛ ꝑtū est hoc totū potens non currē. Altera est in mā ꝯtigēti sicī sua de ineē: ex q̄ sequunṫ duo correlaria. Quoꝝ pm est. iste nō equalēt. chimera nō pōt nō eē: ꝛ chimera necīo ē. p3: pꝰ est negatiua ꝛ necīa. scḋa affirmatiua ꝛ ipol'is. Scḋo seq̄t hāc eē falsā. chimera pōt nō eē. p3. est affirmatiua nō de ꝯditionato extremo nō exponibilis ḋ sbo nō supponēte. Tertio seq̄t has nō equalē: chymera pōt nō eē. ꝛ chimerā est pol'e nō eē. cū pª sit falsa: ꝛ 2ª ṽa. Ad 3m negaṫ ꝯ̄ña qꝛ est: est copl'atiua ꝑncipalis ꝛ est negatiua. ꝛ si dicaṫ. nō pol'e nō equiualet Rñdet ad 3m. necīo. veꝝ est in modalibꝰ diuisis: ꝛ hoc est qḋ strodus dicit cū ꝯstātia nō v3: qꝛ est negatiua. Et ꝯ̄ istud adducit Arist. 2ꝰ ꝑyarmenias dicentē ꝙ equalet huic. nō necessario eē. ꝛ ad hoc dicit ꝙ Arist. nō vocat Arist. illā ꝯ̄ñam bonā sine ꝯstātia cum prior sit negatiua ꝛ altera affirmatiua: s3 ista scḋo nō placet magro ꝑauētino. Vñ sic arguit. Ista ꝯ̄dicit. necesse est te eē. pol'e est te nō eē: nego ꝑ tres cās. Prima est: sine

ambe affirmatiue ex quo sunt modales composite. Scḋa sunt ambe indefinite. Tertia sunt non vtroqꝫ termino participantes: immo ista disiūctiua est ꝯtingēs. necesse est te eē vel posse est te nō eē: qꝛ sigt talez esse necessariā. tu nō es. vel hāc eē possem. tu nō ea. mō qn̄ neutra illaꝝ est nō est ita sicut illa tota disiunctiua sigt: ſꝫ illa bn̄ est disiūctiua necīa. necesse est te eē: vl nō necesse est te eē. que cōponit ex duabus ꝯdictorijs: ⁊ lꝫ ponēs istā disiunctiuā nō eē: ita est sic ipsa sigt quēadmodū nō est in altera.

¶ Sequitur de equipollentijs modalium.

b Arū aūt ꝓpōnū modaliū eqpollētie siue ꝯn̄e q̄ttuor regulis cognoscunt: sigtis p has dictiōes. Amabimᵒ. Edētuli. Iliace. Purpurea. ita ꝙ vbi fit a. nl'la negatio dꝫ poni. Ubi e. negatio dꝫ poni ad v̄bū seu dictū. Ubi i. ad modū. vbi v. ponaꝶ ad v̄bū ⁊ ad modū. Un̄ v̄suſ. E dictū negat. i. qꝫ modū: nihil a. ſꝫ v. totuꝫ. ¶ Jtē p̄ma ꝓpō erit de possi. Scḋa de ꝯtīgēti. Tertia de iposs'. Quarta de necesse. Unde v̄sus. Posse ꝯtigēs ipose necesse. Jtē oē neče valꝫ. vꝫ ipose nl'lus. Pose qdā: qdā nō: pose nō. Amabimᵒ. pᵃ rl'a. Cuicūqꝫ dicto affirmato attribuiꝶ pose eidē attribuiꝶ ꝯtigēs. ⁊ ab eodē dicto remoueꝶ ipose. ⁊ ab eiᵒ ꝯdictorie opposito remoueꝶ necesse vt sortem currē est pose. sortē currē est ꝯtingēs. sortē currē nō est ipose. sortē nō currē nō est necesse. Edētuli. Scḋa rl'a. Cuicūqꝫ dicto negato attribuitur pose eidē attribuiꝶ ꝯtingēs: ⁊ ab eodē remoueꝶ ipose: ⁊ ab eiᵒ ꝯdictorie opposito remouetur necesse. vt sortē nō currē est pose. sortē nō currē est ꝯtingēs. sortē nō currē nō est ipose. sortē currē nō est necesse. Iliace. Tertia rl'a. A quocūqꝫ dicto affirmato remoueꝶ pose ab eodē dicto remoueꝶ ꝯtingēs: ⁊ eidē attribuiꝶ ipose. ⁊ eiᵒ ꝯdictorie opposito attribuiꝶ necesse vt sortē currē nō est pose. sortē currē nō est ꝯtingēs. sortē currē est ipose. sortē nō currē ē necesse. Purpurea. Quarta rl'a est. A quocūqꝫ dicto negato remoueꝶ pose ab eodeꝫ remoueꝶ ꝯtingēs: ⁊ eidē attribuiꝶ ipose: ⁊ eius ꝯdictorie opposito attribuiꝶ necesse. vt sorteꝫ nō currē nō est pose. sortē nō currē nō est ꝯtingēs. sortē nō currē est ipose. sortē currē est necesse. Istaꝝ aūt reglaꝝ exēpla ponunꝶ in figura sequēti. Jtē eqpollētie siue ꝯn̄e modalium pn̄t hēri p has rl'as. Pria rl'a. Oēs ꝓpōnes de pos'i ⁊ ipos'i eqpollēt v̄bo seu dicto similr̄ se habēte: ⁊ mō dissilr̄: vt sortē currē est pose. ⁊ sortē currē nō est ipose. Scḋa regula. Oēs ꝓpōnes de pos'i ⁊ necessario eqpollent v̄bo ⁊ mō dissilr̄ se hn̄tibᵒ vt sortem currē est pose: ⁊ sortē nō currē nō est necesse. Tertia regl'a. Oēs ꝓpōnes de ipos'i ⁊ de necesse equipollēt v̄bo dissilr̄ se hn̄te: ⁊ mō silr̄ vt sortem currē nō est ipose: ⁊ sortē nō currē nō est necesse. Ex oibᵒ istis vna rl'a gn̄alis formaꝶ ad modales oēs. Et itelligiꝶ modus silr̄ ⁊ dissilr̄ se hēre q̄tū ad affirmationē ⁊ negationē vt dicaꝶ se hr̄e silr̄ cuꝫ affirmaꝶ in vtraqꝫ vel in vtraqꝫ negaꝶ. Dissilr̄ aūt qn̄ affirmaꝶ in vna ⁊ negaꝶ in alia. Et eodē mō intelligēdū est de v̄bo sic dictū est de mō. Et sciēdū est ꝙ in p̄dicta regl'a nō facimus mētionē de ꝯtingēti eo ꝙ ꝯtingēs ꝯuertiꝶ cū possibili. vn̄ idē est iudicium de ꝓpōnibus vtriusqꝫ.

¶ Notādum est p̄mo ꝙ hic post diffōnē ⁊ diuisionē modi determinat de eqpllētijs modaliū ponens quattuor regulas. Quaꝝ p̄ma est que significaꝶ per hanc dictionē amabimus. Scḋa p edētuli. ⁊ sic ꝯn̄r vt postea diceꝶ. ⁊ videꝶ eas maxime itelligē in modalibᵒ cōpositis: que ꝓprie nō eqpollent: qꝛ in eqpollētijs vna sequiꝶ formalr̄ ad aliā ⁊ ecōtra: quēadmodū non est hic. Et pro illo rn̄deꝶ p aliquas ꝓpōnes. Quaꝝ p̄ma est. a modali composita affirmatiua ad modalē cōpositā negatiuā si sint ō sinonimis dictis est bona ꝯn̄a: vt sortē currere est pose. ergo sortem currere nō est ipossibile: ſꝫ cū hoc oporteret tenē ꝓpōnē plures nō fore vnā: vel tenere istaꝝ sbta simplr̄ ⁊ nō mal'r: qꝛ alr̄ nō sequereꝶ nō deū eē est possibile: ergo nō deū eē est ipose: qꝛ eadē ꝓpō est possibil' ⁊ ipossibilis. si tn̄ ly nō capiaꝶ infinitāter est possibil's ⁊ si negāter est ipossibilis: nisi dicaꝶ ꝙ est ꝓpō plres ⁊ nō vna. ¶ Scḋa ꝓpō. arguēdo ab affirmatiuis ad negatiuā de diuersis dictis posita ꝯstātia ꝓpōnis pro qua ipm̄ ꝯn̄s nata est supponē est bona ꝯn̄a. vt bene sequiꝶ. sortē currere est possibile. ⁊ talis ꝓpō sortes nō currit est: ergo sortē nō currere nō est nece. Dr̄ ō diuersis dictis: qꝛ de dictis sinonimis non est opᵒ cōstātia. Dicit notāter ꝓpōnis: qꝛ non sufficeret constātia dicti: qꝛ nō sequiꝶ. sortē currere non est pose. ⁊ ly sortē currere est: ergo sortē currere est impossibile: qꝛ posito casu ꝙ nulla talis esset. sortes currit. an̄s ē verū ⁊ ꝯn̄s falsum. pro prima parte an̄tis pꝫ: qꝛ est vna negatiua cuius subiectū nō supponit pro propositione: ⁊ predicatum solum supponit pro ꝓpōne: ⁊ sic extrema illius negatiue non supponit pro eodē: ⁊ per ꝯn̄s vera est. minor est nota. ⁊ ꝙ ꝯn̄s sit falsuꝫ pꝫ: qꝛ sortem currere nō est ꝓpositio: ergo nō est impossibilis. ¶ Tertia ꝓpō: arguēdo a negatiuis ad affirmatiuas ꝯsequētia nihil valet eo ꝙ arguiꝶ a propositione habente plures causas veritatis ad ꝓpositionem habentē pauciores. ⁊ talis modus arguendi non valet etiā negatiua nō pregnans non equiualet

affirmatiue

Eqpollētiemodalium pᵃ rl'a. 2ᵃ rl'a.

pᵃ ꝓpō

2ᵃ ꝓpō

3ᵃ ꝓpō

Alia opīo de modalibus cōpositis.

affirmatiue formaliter. Alij dicūt aliter in istis modalibus cōpositis: qꝛ ille q̄s nos negatiuas vocamus sunt affirmatiue ⁊ ecōuerso: vt in qōne precedenti dictum est. tamē propter capiēdo equipollentias exponunt de modalibus diuisis: ⁊ tunc est formalis illatio: qꝛ oēs ꝓpositiones posite in eadem linea equipollent inter se ceteris paribus. Prima linea siue primus angulus vocat amabimus. scḋa edentuli. tertia iliace. quarta purpurea. ⁊ sic per istas lineas vł earum ordinationes possunt facile logici memoriter dicere regulas textus. Ante dies Aristotelis habebat amabitis ⁊ edentulus vel ꝓpōnes quibus ille respōdebant. sed hoc satis ꝓbat Aristo. fore falsum: vt videbit in libris peryarmenias. ⁊ facile est cognitu: qꝛ quarta ꝓpositio de amabimus est negatiua alijs existentibus affirmatiuis: etiam quarta ꝓpositio de edētuli est affirmatiua alijs existentibus negatiuis inter quas non cadit equipollentia.

Nob̄ile scḋm. De formalitate modalium

Notandū est scḋo q̄ ad istas regulas cognoscēdas opꝫ capere quattuor digitos: ⁊ supra primū digitū. s. indicē locare istū modū possibile. supra mediuꝫ istum modusꝫ cōtingens. supra tertiuꝫ impossibile. ⁊ supra quartum necesse: quo facto oportet notare q̄ in qualibet earum quattuor dictionuꝫ quattuor sunt vocales: scꝫ a e i ⁊ v. ⁊ quādo habet a denotat q̄ non debet ferri negatio: nec ad dictum nec ad modū: iuxta illum textuꝫ. Sed a ꝯfirmat vtrūq;. Et qn̄ habet e denotat q̄ debet ferri negatio ad dictum ⁊ non ad modū: iuxta illum textū. Destruit e dictum. Et quādo habet i denotat q̄ debet addi negatio modo ⁊ nō dicto. iuxta illud. Destruit i q; moduꝫ. Et per v denotat q̄ vna negatio debet addi dicto ⁊ altera modo iuxta illud. Destruit v totum. Ex isto patet q̄ ista dictio amabimus denotat nobis q̄ nulla negatio debet addi dicto vel modo in prima ⁊ secunda ꝓpositionibus: qꝛ habet bis a in principio ⁊ denotat q̄ in tertia de amabimus debet addi negatio ad modū ⁊ in quarta due ⁊ sic iste dabuntur in amabimus. sortes possibiliter currit. sortes ꝯtingenter currit. sortes non impossibiliter currit. sortes non necessario non currit. ⁊ ꝑ negationē dicti non opꝫ negationem precedere dictū: sed sufficit q̄ precedat verbum qḋ est principalior pars dicti: nec opꝫ q̄ verbum negetur. vt pꝫ in quarta ꝓpositione antedicta cum illa sit mere affirmatiua: sꝫ sufficit q̄ negatio cadat supra verbum: vel dictum negare est sublato modo cuꝫ sua negatione adhuc verbum negare q̄ ꝯiungit in proposito ⁊ sic pōt practicari in edentuli ⁊ in alijs modis. tn̄ de ista ꝓpositione. sortes est nō possibilr̄ currens apparet in iliace: vt ostendit tertiuꝫ argumētuꝫ ante oppositꝰ. sed videt q̄ hoc non pōt dici qꝛ illa de necessario debꝫ habere negationē latam supra verbuꝫ ⁊ nullam supra moduꝫ ⁊ sic illa de necessario erit negatiua ⁊ alie affirmatiue ergo non erit equipollentia. ⁊ eodeꝫ modo pōt queri de ista. sortes est non necessario currēs que videt in edentuli ⁊ est affirmatiua: ⁊ oportet dare alias negatiuas de possibili ꝯtingenti ⁊ impossibili. ꝓpterea dr̄ q̄ regule eq̄pollentiaꝝ in diuisis etiā nō tenēt nisi qn̄ sūt de mō loq̄ndi ꝯsueto modū loquēdi ꝯsuetū voco qn̄ modusꝰ ꝑcedit copulā. Et ꝯfirmat hoc. Nā ꝓpōnes mixte q̄litatis. vt sor̄s possibilr̄ est vel nō possibilr̄ est. nō vr̄ eē in aliquo rotulo: qꝛ q̄ rōne ꝑme copule videret eē in amabimus: eadē rōne videret eē in edētuli eo q̄ ṽbū negat mō nō negato. ⁊ silr̄ de ista sortes possibilr̄ est vel nō necīo est. que simul ⁊ semel est de possibili etiā de necessario. ⁊ iste sūt in duobꝰ rotulis sil̄. ⁊ si velimꝰ dare eaꝝ eq̄pollētias capiamus vnā ꝓpōnē ꝯformiter mixte q̄litatis. vt ṽbi grā. ista est in amabimꝰ ⁊ edētuli sil̄. sor. possibilr̄ currit vł possibilr̄ nō currit. dabimꝰ ei has. sortes nō ipossibilr̄ currit vel nō ipossibilr̄ nō currit. Pōt etiaꝫ simul eq̄pollētia ex pte dicti solū: ⁊ tūc in modalibꝰ cōpositis negatio adūbialis posita i capite ꝓpōnis nō cadit in totā: vt nō oēm hoīeꝫ a currē est posse. equipollet huic. hoīeꝫ nō currē est posse. nullū corpꝰ eē in hoc loco est posse. oē corpus nō eē in hoc loco est possibile. ⁊ sic de alijs exemplificari potest.

Cōtra ꝑdicta ar̄ ⁊ potissime ꝯ hoc vbi dr̄ q̄ne cesse distribuit tp̄s iportatū ꝑ copulā ⁊ posse ⁊ posse nō ꝑticularizant: si hoc eēt veꝝ seq̄retur q̄ iste eq̄pollerēt. sortes necīo currit. ⁊ sor̄s nō possibilr̄ nō currit. ꝯñs est ꝯ purpurea ergo ⁊ añs. ꝯña ꝓbat: qꝛ tpꝰs iportatū ꝑ copulā in ista. sortes nō possibilr̄ non currit nō distribuit cū due negatiōes ꝑcedāt hoc verbuꝫ est. Et ꝯfirmat. qꝛ hoc dato iste nō ꝯdicūt. sor̄s necīo currit ⁊ sor̄s possibilr̄ nō currit. ꝯñs est manifeste falsuꝫ. ergo saltē añs est falsuꝫ. ꝓbat ꝯña: qꝛ hoc verbuꝫ est distribuit in ista. sortes possibilr̄ nō est currēs. ⁊ in alia distribuitur per positum. ergo in vtraq; tempus importatum per copulam distribuitur.

Opponit ꝑdictis. Confirmatur.

Ad ꝑmū rn̄det negādo q̄ ille nō equaleāt ⁊ nego q̄ tpꝰs iportatū ꝑ copulā i hac. sor̄s nō possibilr̄ nō currit nō distribuat. Et pro illo. ¶ Notandū est ꝯñr ad dicta in caplo de ṽbo q̄ hoc ṽbū est tertiū adiacēs: imo neq; scḋm includit istū tertiuꝫ tēpus: sꝫ solū vnit extrema pro tpe ꝑsenti. ⁊ in ista sortes nō est currēs tpꝰs iportatū ꝑ copulā nō distribuit ad hūc sensuꝫ q̄ iste terius tēpus distribuat vel q̄ copula aliqḋ tēpus significet: sꝫ distribuit ad hūc sensuꝫ. i. q̄ ꝑdicatū negat de sb̄o pro quocūq; tpe pn̄ti tūc applicādo ad ꝓpositū qn̄ ṽbo addit modus extrema enūciant de se inuicē s̄m exigētiā modi vt sortes possibilr̄ est currēs nō opꝫ q̄ cursus insit sorti: sꝫ sufficit q̄ potētas currēdi sortis possibilr̄ cōpetat ⁊ sic tpꝰs includit in mō. Ex hoc soluunt argumēta nō posse nō ꝑꝰ negatio ⁊ posse valēt ipossē. scḋa nō agit añ se ⁊ sic tpꝰs ibi distribuit ⁊ hic nō distribuit. sor̄s possibilr̄ nō ē currens ex quo tempus includitur in possibile: i. predicatū enūciat de sb̄o s̄ꝫ exigētiā de pn̄te nō.

Rn̄sio ad ꝑm. Nōbile

Hic dubitat quomō cognoscitur modalis cōpositio a modali diuisa. ¶ Secundo dubitatur de veritate huiꝰ s̄m Aristotelē. oēm hoīem esse aīal est necesse. ¶ Tertio dubitatur. In talibus sortes currere est possibile ꝓ quo illud aggregatum accipitur.

Dubitatio ꝑma
Du. 2ᵒ
Du. 3ᵒ

Rñsio ad pᵐ. **Ad** pmũ dr̃ ꝙ modales diuise vel sũt vles vl nõ sũt. si scd̃z opꝫ eas resolue p duas resoluẽtes quarũ pos hẽbit pro sbo hoc hec vel hui⁹ fm ꝙ q̃rit ꝯgruitas ꝛ p pdicato hẽbit pdicatũ resolubilis in scd̃a resolucẽte manebit idẽ sbm sp in recto ꝛ pñs erit sbz resolubilis. ꝛ si copula resolubilis fuerit ampliatiua vel ampliata capiat copla de pñti in scd̃a resoluẽte fm exigẽtiã ampliatiõis: ꝛ hoc bñ valet i nõ exponibilib⁹. ꝛ qñ sbz nõ stat ꝯfuse tm̃: si fuerit vlis exponat vt oẽ comedẽs auenã põt eẽ equ⁹. sic exponit. comedẽs auenã põt eẽ equ⁹. ꝛ nihil est vel põt eẽ comedens auenã qn illud põt esse equus.

Sed ad vitates modaliũ cõpositaꝝ respiciam⁹ ad eadẽ media si velim⁹: vl respiciam⁹ in affirmatiuis si extrema supponãt p eodẽ sicut in aliis cathegoricis de ieẽ. Ex isto pꝫ tales eẽ ꝯcedẽdas sciẽs antixpm fore nec̃io est. pbat hoc nec̃io est demõstrando deũ: hoc est vl põt eẽ sciẽs antixpm fore: ergo ꝛc̃. creãs nec̃io est de⁹: imo breuiter qcqd est de⁹ nec̃io est de⁹. ꝛ qcqd põt eẽ de⁹ nec̃io est de⁹. sꝫ si capiat signũ vle in talib⁹ videat an res iportata p sbm sit ꝓpriũ deo vl nõ. Si pmũ vles sũt ve. vt oẽ creãs nec̃io est de⁹. oẽ gubernãs mũdũ nec̃io est de⁹. omne optimũ ens nec̃io est de⁹. Si scd̃m tales sunt false. Exẽplũ. Oẽ sciẽs antixpm fore nec̃io est de⁹. oẽ diligẽs scm̃ petrũ nec̃io est de⁹. Ex isto pꝫ tales eẽ false ꝛ ipoles. oẽ currẽs polr est equus. oẽ comedẽs polr est hõ. esto ꝙ soli equi currãt ꝛ hoies comedãt. Ex isto pꝫ oẽs tales eẽ vas q̃libet corpus polr nõ est in hoc loco demõstrando locũ in q̃ ego suꝫ. q̃libet ps rote rotãs iferior põt eẽ supior. In oẽm suã pte ꝯtinuũ põt diuidi vtrũqꝫ ꝯdictorioꝝ põt eẽ veruꝫ in hoc istãti. fortes rome põt eẽ parisi⁹. qlibet hõ mũndi põt eẽ in collegio montis. nãlr õ ꝛ iste sunt false. pole est quẽlibet hoiez mũdi eẽ in collegio montis. pole est fortẽ parisi⁹ eẽ rome. nãlr loquor: qꝛ ad vitatẽ modalis cõposite reqrit ꝙ ptes dicti possint cõpetẽ p eodẽ istãti. nõ opꝫ ꝙ actu cõpetant: sꝫ sufficit ꝙ eis nõ repugnat: ꝛ hoc cũ istis modis pole contingẽs ꝛ necesse cũ ipoli sufficit ꝙ vnũ extremũ dicti alteri repugnet. vt tacentẽ loq est ꝯtingẽs. tacentẽ loq est ipole. vbi pma istaꝝ duaꝝ ẽ falsa ꝛ scd̃a va. ꝛ iste pñt resolui sic demõstrata ista. tacentẽ loq est ꝯtingens hoc est ꝯtingẽs demõstrando hãc tacẽs loqt. ꝛ hoc est ly tacentẽ loq. g⁹ ꝛc̃. sꝫ pos resoluẽs est falsa sicut resolubilis oẽꝫ stellã eẽ sub orizonteꝫ est pole. hoc est pole demõstrando hãc. ois stella est sub orizontem. ꝛ hoc est ly oẽm stellã eẽ supra orizõtẽ. ꝛ ita in oib⁹ aliis. ꝛ si arguas oẽ currẽs est hõ. g⁹ oẽ currẽs põt esse hõ. Hic arguit ab eẽ ad posse eẽ: h⁹ ẽ a nõ ãplo ad ãplũ affirmatiue. ꝛ talis cõsequẽtia est bona. dicit ꝙ talis ꝯña nihil valet quãdo arguitur cum distributione ampli quẽadmodum est in proposito.

Rñsio ad scd̃am dubitationem. **Ad** scd̃m dubiũ vbi petebat de necessitate hui⁹. oẽm hoiem eẽ aial est necesse. dr fm vitateꝫ ꝙ ipsa est falsa ꝛ extrema nõ supponũt pro eodem: qꝛ oẽm hoiem eẽ aial nõ supponit p ꝓpõne necessariã: sed fm pncipia Aristotelis ipsa est necessaria: ꝛ sic ista modalis cõposita est vera fm eum.

Oppõ contra rñsionem. **Cõtra** hoc arguit. Bñ seqt. oẽm hoieꝫ eẽ aial est necesse. g⁹ ois hõ nec̃io est aial. ꝯñs est falsũ. g⁹ ꝛ añs. ¶ Rñdet negãdo ꝯñaꝫ ꝛ ponunt ꝓpõnes. Quaꝝ pma est. qlꝫ hõ polr nõ est aial. pbat fortes polr nõ est aial: ꝛ sic de qlꝫ alio p ascẽsuꝫ. ¶ 2ᵃ ꝓpõ capiẽdo ly hõ in oi sua acceptiõe. aliqs hõ nec̃io est. sꝫ nihil nec̃io est hõ aial vl risibile. pos ps pꝫ. h⁹ nec̃io est demõstrando deũ filiũ: hoc est vl põt eẽ aliqs hõ: g⁹ aliqs hõ nec̃io est. Et ex illo seqt ꝙ aliqs hõ ñ polr nõ est ab equalẽtib⁹. 2ᵃ ps pꝫ. qꝛ sua ꝯdictoria est falsa. aliqs hõ nec̃io est hõ: qꝛ ista nõ põt vificari p aliq̃ creatura neqꝫ p deo. qꝛ nõ nec̃io hꝫ hũanitatẽ assũptã. Prima ꝓpõ. Scd̃a ꝓpositio. ¶ 3ᵃ ꝓpõ: aliq̃ est vlis nec̃ia cui⁹ qlꝫ singlaris est ꝯtigẽs. pbat de hac vli. ois hõ est aial ꝛ suis singlarib⁹. 3ᵃ ꝓpõ. ¶ 4ᵃ ꝓpõ. ex hac 3ᵃ sequẽs est ꝙ aliq̃ vlis est ipolis cui⁹ qlꝫ singlaris est ꝯtigẽs. hoc ꝓbat ista est nec̃ia ois hõ est aial: g⁹ sua ꝯria si sit est ipolis s. ois hõ nõ est aial: ꝛ tñ qlꝫ singlaris ei⁹ est ꝯtingẽs: imo tota mltitudo singulariũ coplatiuã ꝯtingẽtẽ cõstituit. 4ᵃ ꝓpõ. Forte dicis ꝙ vlis isert suas singulares: ꝛ sic ex nec̃io seqt ꝯtingẽs. qd̃ est incõueniẽs. Instã. ¶ Rñdet negãdo ꝙ vlis iserat illas singulares: sed copulatiua cõposita ex cõstantia ꝛ vli infert illas singulares vbi añs est contingens propter contingentiã constãtie. de hoc videbitur circa descensum. Rñsio.

Oppõnit 2ᵒ **Secũdo** arguit. qlꝫ singlaris hui⁹. oẽm hoieꝫ eẽ aial est necesse ẽ falsa: g⁹ ista est falsa. oẽm hoieꝫ eẽ aial est nec̃e. añs pꝫ. qꝛ iste sunt false istũ hoieꝫ eẽ aial est nec̃e. illũ hoiem eẽ aial est nec̃e. ¶ Rñdet ꝙ male dant singlares: qꝛ opꝫ vidẽ pro q̃ sbm idefinite accipit ꝛ cape sbm p eodẽ in singularib⁹. mõ in hac. oẽꝫ hoieꝫ eẽ aial ẽ necesse. sbꝫ accipit p illa ꝓpõne ois hõ est aial. ꝛ sic dabis singulares ei⁹. hoc ly oẽm hoieꝫ eẽ aial est necesse. illõ ly oẽm hoieꝫ eẽ aial est necesse demõstrando talia dicta. oẽm hoiem esse aial supponentia pro ꝓpositionib⁹: vel demonstrando propositiones ipsas. Rñdet.

Oppo. **Cõtra** hoc arguit. Descẽdẽdo sub isto termino hoieꝫ dabunt singlares false: qꝛ esto ꝙ totuꝫ sbm stat mãlr ps ei⁹ stat sigtiue. ¶ Rñdet qcqd sit quo gñe suppõnis hoieꝫ supponit in idẽ redit q̃ ad vitatẽ ꝛ falsitatẽ. ꝛ dr ꝙ nõ põt descẽdẽ sub illo termino hoieꝫ: qꝛ in hac oẽm hoieꝫ eẽ aial est necesse nõ denotabit ꝙ fortẽ eẽ sit necesse nec ꝙ fortes est sit ꝓpõ nec̃ia: sꝫ solũ sigñbat ꝙ ois hõ est aial sit ꝓpõ nec̃ia. exẽplũ in simili: aial hõ est aliqd aggregatuꝫ illa est va nõ põt cape singlares sub illo termino aial: nec sub illo termino hõ. sꝫ sub totali sbo. Ex illo pꝫ ꝙ hec est falsa. alteꝝ ꝯdictorioꝝ ꝯtigẽtiũ eẽ verũ est necesse: qꝛ illud dictũ nõ supponit p ꝓpõne nec̃ia: qꝛ nõ opꝫ ꝙ alteꝝ ꝯdictorioꝝ ꝯtigẽtiũ sit: sꝫ bñ veꝝ est ꝙ aliq logici illã negant. sed hanc ꝯcedũt. necesse est alteꝝ ꝯdictoriorũ ꝯtingentiũ esse verũ. pmã negant: qꝛ hanc dicunt verã. neutrũ ꝯdictorioꝝ ꝯtingentiũ esse veꝝ est necesse: quam dicunt alteri ꝯdicere: ꝛ illa est vera vt pꝫ p ascẽsum. Ille due equalent ꝛ vtraqꝫ est falsa. ꝛ si ponerent vnã verã male dicunt ꝯsequẽter alteram negantes. Rñdet.

negantes. Et causa erroris est quia male capiunt sin gulares in istis modalibus compositis.

Ad 3m Rn̄sio. **Ad** 3m petebat pro quo capit̄ istud dictū. sortē currere est ꝯtingēs. Rn̄det ꝙ de v̄tute sermonis sēm capit̄ mālr ꝓp ꝑtuȝ scōe ñgtionis: ȝ ex cōi mō loquēdi sortē currere pōt capi ñgtiue vl' mā liter. si pmū sortē currere est sortes currens: ⁊ sic il la est falsa: q2 sensus est ꝙ sortes qui est currens est ꝓ pō ꝯtingēs. vel sortē currere capit̄ mālr: ⁊ hoc du plr. Uno mō vt supponit pro se dicto ⁊ silib⁹ dictis: ⁊ sic illa est falsa: q2 hoc cōplexū sortē currē non est ꝓpō: ⁊ sic solet ꝯcedi hoc sophisma oē vez ⁊ deū eē differūt: q2 si deū eē supponat pro illo dicto ⁊ non ꝓ ꝓpōne nota est v̄itas illi⁹. Uel sortē currē capit̄ mā liter pro ꝓpōne cui⁹ est dictū. ⁊ tūc ista est v̄a. sorteȝ currere est ꝯtingēs. an vniuoce istud dictū sig̃t ⁊ ꝓ pōnē cui⁹ est dictū nō sit nobis cure ex cōi mō loquē di talia dicta mālr supponūt pro ꝓpōnib⁹ dictoꝝ. ⁊ sic ista dȝ ꝯcedi sortē currere ⁊ sortes currit. Quę ris an sequat̄ aial eē hoieȝ ē necesse: ergo oēm ly aial eē hoieȝ est necesse. dr̄ ꝙ si sēm vlīs distribuat̄ ꝓ di cto ⁊ ꝓpōne cui⁹ est dictū nō sequit̄: q2 añs est veruȝ ⁊ ꝯsequēs falsum si solum distribuat̄ pro ꝓpositio ne cuius est dictum consequentia est bona.

Quarto dubitat̄ de v̄itate hui⁹. oē creās ne cessario est de⁹. ꝙ sit vera pȝ ex di ctis. ¶ In oppositū ar̄. (Oppōit) est vna affirmatiua cui⁹ sēm nō supponit. ergo est falsa. añs pȝ. de nullo verū est dicere hoc necessario est creans. (Instat) Forte dicis sicut di cendum est ꝙ non debet sic verificari: sed hoc mo do: hoc possibiliter est creans: quia necesse ampliat a parte ante ⁊ a parte post ad possibilia.

Oppōit **Contra** hoc ar̄. ois terius supponēs dȝ veri ficari mediāte copula sue ꝓpōnis.

Rn̄det ¶ Rn̄det hoc negādo. sēm hui⁹ supponit. adaȝ est ꝓduct⁹ ⁊ tñ nō pōt verificari mediāte copula sue ꝓ pōnis. (Oppo.) ¶ Ar̄ scōo ad idē. Bn̄ seqr̄ oē creās neccio est de⁹: ergo oē creās est de⁹. ꝯñs est ꝯtingēs ⁊ añs. posito ꝙ de⁹ nihil creet sicut ego suppono ⁊ añs ne cessariū. (Instat) Forte negas ꝯñaȝ sicut negāda est. tūc infe ro tales ꝓpōnes possibiles imo veras. omne creās necessario est deus: ⁊ nullū creans est creans necessa rio est ⁊ ipm non est. (Rn̄det) ¶ Rn̄det ꝯcedēdo has duas copulatiuas: nec ex vltima sequit̄ ꝙ aliquid necessa rio est ⁊ ipm non est: q2 illa est impossibilis.

Oppo. **Cōtra** hoc ar̄ ꝓbādo illā ꝯñaȝ bonā. ex oppo sito ꝯñtis seqr̄ oppositū añtis. ergo est bona ꝯña. bn̄ seqr̄. aliqd creās nō est. ergo aliquod creās poſr nō est ab eē ad posse eē. (Rn̄det) ¶ Rn̄det negā do hāc ꝯñaȝ: q2 añs est verū ⁊ ꝯñs ipoſe. Sȝ ad bn̄ arguēdū opꝫ est ꝯstantia: opȝ addere in anteceden te ⁊ creans est quēadmoduȝ arguendo ab inferiori ad superius oportet habere constantiam.

Oppo. Instat **Cōtra** hoc ar̄. seqr̄ bn̄. sorꝫ nō currit: g⁹ sorꝫ poſr nō currit sine ꝯstātia. Forte dicis sicut dicēdū est ꝙ hoc est ꝓp necessitatē ꝯsequētie.

Oppo. **Contra** et istud ꝯñs est neccīuȝ. creās poſr nō est: q2 equalet vni disiūctiue ꝑe ⁊ est modalis diuisa de nullo extremo restricto: ergo est necessaria. equiualet isti disiunctiue. creans quod est possibiliter non est vel creans qd fuit possibiliter nō est. vel creans qd pōt esse possibiliter non est. modo ista disiunctiua est vera ꝓpter veritateȝ pme ptis. (Rn̄det) ¶ Rn̄det negando ꝙ equaleat vni disiunctiue: imo ampliatio debet explicari disiunctim in vtraq3 con tradictoriarū. ⁊ ista est vera. omne creans qd est vel qd fuit vel qd erit vel qd pōt eē necessario est de⁹. ȝ creās qd est nō supponit quēadmodū hec est vera ⁊ necīa. ois de⁹ vel chymera necessario est deus.

Oppo. **Cōtra** hoc ar̄. bene sequit̄. oē creans necessa rio est deus. ergo de⁹ necessario est cre ans. ꝯñs est falsum ergo ⁊ añs. (Instat) Forte dicis sicut po stea dicetur ꝙ male conuertitur: quia debes sic con uertere. ergo deus possibiliter est creans.

Oppo. **Contra** hoc ar̄. Bene sequit̄. omne creans necessario est deus. ergo deus neces sario est creans: per ꝯuersionē per accñs. ꝯñs est fal sum ergo ⁊ añs. (Instat) Forte dicis sicut postea dicet̄ ꝙ ma le ꝯuertit̄: sed debet sic ꝯuerti. de⁹ poſr est creans.

Oppo. **Cōtra** hoc ar̄ sic. Istud ꝯñs est necīuȝ. deus necessario est creans. ergo ꝯña non est negāda. ꝓbatur añs: q2 est vna affirmatiua cuius ex trema supponunt pro eodē ergo est vera: q2 ex quo necesse ampliat ad possibilia a parte ante ⁊ a parte post vtruq3 extremū debet verificari mediante possi bili. (Rn̄det) ¶ Hic rñdet negādo ꝙ ꝯñs sit necessariuȝ: im mo impossibile ⁊ ad argumētuȝ adductuȝ extrema supponunt pro eodem. Hoc negat Georgius. (Georgius) dicit ꝙ predicatuȝ non supponit. ⁊ ratio est: q2 terminus sequens copulā determinatā per necesse debet verifi cari mediāte necesse. modo de nullo verū est dicere. hoc necessario est creans quare predicatuȝ illius nō supponit. Causa mouens euȝ est: q2 alr̄ hec sorꝫ ve ra cum esset affirmatiua de extremis supponētibus pro eodem. Et ꝯfirmat̄ hoc duplr. Tū pmo in ista tñ deus de necessitate est ens. ens solū supponit pro ente necessario. ergo in verificatione a parte predica ti opȝ capere necesse qd supponit pro solo deo. hoc patet ipsa est vera vt patet per eius exponentes. deus de necessitate est ens ⁊ nullus non deus de necessita te est ens: sed si supponeret pro quolibet ente iam ha beret multas singulares falsas: quia ens distribuitur cum mediate sequatur signum exclusiuum non im peditū per descēsum hec est falsa. tñ deus de neces sitate est hoc est demonstrando sortem. Tum scōo. in equiualētibus termini debent eodē modo suppo nere: sed in equiualente istius. tñ deus de necessita te est ens: ens solum pro ente necessario stat in exclu siua. ꝯsequentia est nota. probatur añs: quia hec est sua equiualens. omne qd de necessitate est ens possi biliter est deus. non potes dare hanc. omne ens ne cessario est de⁹: cū illa vlīs sit falsa ⁊ exclusiua vera. Et ex illo soluit̄ argm ꝑncipale negando ꝙ extrema hui⁹ de⁹ necessario est creans supponāt pro codē. (Oppōit pᵒ soloni.)

Sed contra radicem huius solutionis arguitur sic. Tunc esset ali

quia terminus in vna contradictoriarum supponens in altera vo non supponens. probatur ↄclusio. Iste contradicunt. omnis deus necessario est creans ꝛ deus possibiliter non est creans. vt patet ex quarto ꝛ secundo rotulis. ꝛ tñ predicatum in affirmatiua nō supponit ꝛ in negatiua supponit ꝛ ex ↄsequente infertur ꝙ negatiua est falsa postꝙ extrema non supponunt pro eodem predicatum distribuit respectu subiecti stā tis determinate. Ad hoc habēt concedere primā cōclusionem. sed scdam negarent nec hoc est vniuersaliter verū. vt pꝫ in alijs casibus etiā pñt ipedire primā ↄclonem vt patebit negando eas contradicere.

Oppōit scdo **Secūdo** arguit. sequeret ꝙ iste non equipollerent. deus omne creans necessario non est: ꝛ deus omne creans impossibiliter est. qꝛ prima est vera cū sit vna negatiua de predicato non supponente ꝛ non exponibilis: scdam cōstat esse falsam: sed hoc est contra illace. Sequeretur vlterius ꝙ iste non equipollerent. deus non possibiliter non est creans: ꝛ deus necessario est creans. hoc autem est contra purpurea. ꝛ probatur ꝙ non equipullerent: qꝛ prior est vera cum extrema supponant pro eodem: ꝛ secūda falsa: qꝛ predicatum non supponit: imo qꝛ predicatum supponit in vna ꝛ non in alia

Instā°: satis concludendum est ꝙ non equipolleant. ¶ Hic forte responderent cōcedentes ꝙ non equipollent: sed ista. deus necessario est creans. habet hanc equipollentem. deus non possibiliter non est creans: qđ necessario est addendo solum necessario vt predicata silr teneant: vl pñt dicē in modalib° nō incōuenit vnū terminum in vna equipollēte supponē ꝛ non in alia: nec propterea seqt ꝙ vna sit vera ꝛ alia falsa.

Oppōit tertio **Tertio** arguit principaliter cōtra idem fundamētum: qꝛ tunc ista debet cōcedi deus necessario est omne ens. cum sensus sit. de° necessario est omne ens qđ necessario est: sed probo qđ non bene sequit deus necessario est omne ens: ergo deus omne ens necessario est ab equiualentibus. sed ↄsequens est falsum: vt patet per eius cōtradictoriā. omnis deus ens possibiliter non est. qđ est verum.

Rñdet Hic rñderent dubitando ↄñiam factam vel ens in ↄsequente stat solum pro ente necessario: ꝛ sic cōcederent ↄñam: ꝛ tunc negatur ꝙ eius cōtradictorium est verum: imo hoc est suum contradictorium. omnis deus ens necessarium possibiliter non est. addo ens necessarium solum ꝑpter restrictionē ꝛ non tanquā partem extremi. Sed multa istoꝝ vidētur male quadrare cum regulis equipollentiarum ꝛ oppositionibus. magis opinor ꝙ predicatū supponit in hac. deus necessario est creans. Et tunc ad rōnem Georgij extrema supponunt pro eodem: ergo est vera. nego ↄñam. Instantia multiplex est. ego dico falsum. omnis homo est b homo: omnis homo omnis hō est. ꝛ necessario virtualiter est signum vniuersale. Et ad alia argumenta que magis apparent.

Rñdet **Ad primum** rñdetur negando illum descēsum quo demonstras formam copulatiue. Duo dico. Primū est: nego ꝙ predicatum distribuat: qꝛ necesse est modus vlis ꝛ impedit signū exclusiuū ne distribuat predicatū. Et si inferas tunc aliquod signū impedit signū distributiuū ꝛ tñ ipm impediens non pōt distribuere illum terminum imobilitatū. ↄcedit illatum: ꝛ potissimū qñ iudicat signum spāle suppōnis: quēadmodum a plerisqꝫ censet necesse. Secundo dico: esto ꝙ predicatum distribuat nō possumus copulatiue descēdere: sed solum disiunctim: quēadmodū frequēter ↄtingit in exponibilib°: sed opꝫ inferre tñ deus de necessitate est hoc ens: vel hoc ens: ꝛ sic de singulis qđ verum est.

Rñsio **Ad aliud** argumētum de equalentibus dī ꝙ est sophisticum: qꝛ equaliter militat cōtra aduersarios: qꝛ capio istā. omne ens necessario est deus. ꝛ quero exclusiuā eius in ꝓprijs terminis si dederis istam. tñ deus de necessitate est ens iam infero ꝙ ens in cōsequente pro quolibet ente supponit. qꝛ pro quolibet in vlī supponebat. Forte das

Instā° hanc. tñ de° necessario est oē ens. qđ possibilr est. sic dicā tibi in altera ꝙ vlis h°. tñ deus de necessitate est ens est hec. oē qđ de necessitate est ens possibiliter est deus: nō ꝙ teri eodē mō accipiant: sed ꝙ similis casus termioꝝ seruet in añte sicut in ↄñte. De hoc vide in exclusiuis. Etiā dr ꝙ nō cuilibet exclusiue in recto respondet vniuersalis: ꝛ hoc qñ preiacēs non potest conuerti in forma quēadmodum contingit in ista. deus necessario est ens.

Oppōit **Contra** hoc at sic. tunc stabit principalis ꝓpositio vera. deus necessario est creans. cum sensus est. deus necessario est creans: qđ est vel qđ fuit vel qđ erit vel qđ pōt esse. modo hoc est verū: qꝛ deus necessario est creans qđ pōt eē: ꝛ ꝙ equaleat illi pꝫ: qꝛ est ꝓpō explicans ampliationē alteri° teri. Et ↄfirmat. sua ↄdictoria est ipossibilis: ergo

Confirmatur ipsa est necessaria. añs pꝫ. qꝛ ista ei ↄdicit. ois deus possibilr nō est creās. que equalet isti. ois deus possibilr nō est creās qđ pōt eē: qꝛ signū distributiuū distribuit terim pro oi illo pro quo supponit: ita ꝙ vlr lꝫ reflectē copulā cū distributiōe. Declarat in alijs. Adā fuit ois hō. equalet isti. adā fuit ois hō qui fuit. antixpꝰ erit ois hō. antixpꝰ erit ois hō qui erit. sor ꝰ possibilr est ois hō qui possibilr est. ergo ita erit cum possibilr nō: ꝛ sic erit ipossibilis. Et ↄfirmat. bñ sequitur. de° polr nō est creans: ꝛ deus polr est. ergo de° polr est nō creās. a negatiua ad affirmatiuā ꝑdicato variato ꝛc̄. ↄñs est ipoſe. qđ ꝓbat. qꝛ negatio infinitans ꝓhibet suppōnē teri: ne terius infinit° supponat pro aliq pro quo supponit suus terius finit° mediāte tali copla. Sꝫ in ista de° polr est creās: creās supponit ꝓ oi creāte poli: g° in altera ꝓ nullo creāte possibili supponit: ꝛ sic redditur impossibilis.

Rñsio ad p^m. **Ad primū** rñdet negādo istā. de° necio est creās. ↄcedēdo hāc. deus est necio creās. qđ est vl qđ fuit vel qđ erit vel qđ pt eē. ꝛ nego ꝙ illa explicet sensum alteri°. ꝛ causa est: qꝛ in ista deus necio est creans. sunt duo termi cōnotatiui. s. creans ꝛ necio nolo dicere ꝙ necio habeat mālē sigtum sed solū aliqualr sigt qđ sufficit ad terminum

minus cōnotare vt patebit in appellationib⁹. modo illa sigt q deus necessario est producens aliquid ad extra ex nihilo. ꝛ sic aliqualr signe de necessario de/notat cadere in cōnotatū hui⁹ termini creans: ꝛ hoc op3 seruare in ꝑpōne explicāte ampliationez eius ꝛ dicemus sic. deus necīo est creans qđ est vel qđ fuit vel qđ erit vel qđ pōt esse necessario creans. vbi ille cōnotatio debet manere in qualʒ parte disiuncti qua

Instantia lis est in pncipali ꝑpōne. Forte dicis deus necīo est illud qđ est creans: ergo deus necessario est res que

Rn̄sio. est creans ꝛ ꝑ ꝯn̄s deus necīo est creans. ❡ Rn̄det negādo vltimū ꝯn̄s ꝛ primū ꝯn̄s nisi aliqualr signe

Q̄ō de necessario tm̄ cadat in mōāle signum p̄dicati. Forte queris an iste equaleant. deus necīo est creans: deus necessario creans est: deus creans necessario est.

Rn̄sio. Respondet q non est discrimen inter illas.

Ad 2ᵐ **Ad aliud** argumētum de hac. deus polr nō est creans. Duo possum dicere. Primū q ista est ipossibilis. deus polr nō est creans. ꝛ iste sortes polr nō est creans: ꝛ cytharizāns polr non est cytharizans vt suadebat argumētū ad

Instantia hoc factuʒ. Et si dicas hoc est ꝯtra cōem modū concipiendi. Rn̄detur satis colorandū q cū possibi/

Rn̄sio. le nō assignat ꝯdicere necesse semp virtualr presupponit necesse. vt capta ista sortes polr non est currēs cuius ꝯdictoria assignat. sortes necīa est currēs. sensus negatiue erit. sortes polr non est currens: quod necīo est. modo ista est necīo ꝛ ꝑpter breuiloquium relinquimus necesse ꝛ sic coiter ꝯcedimus hanc veram. sortes polr non est currens: ʒ absolute sortes polr non est currens sit falsa ꝛ non ꝯdicit huic. sortes necīo est currens. sed redeunt argumēta contra illud que redierāt ꝯtra hoc qđ diximus q predicatum huius non supponit. deus necīo est creans. Secūdo dico negando q ista sit falsa. deus polr nō est creans absolute quacūq ꝯdictoria seclusa ꝛ nego q sensus eius est. deus polr nō est creans. qđ pōt esse: qꝛ nō op3 reflectere copulā cum pole non: ʒ difficile sit dare rōnem aliā a cōmuni vsu loquēdi: sed colorat sic q hoc vlr ʒ: vbi seruat sinonimitas i copulis ꝯdicēdo. vt adam fuit ois hō qui fuit. adā nō fuit ois hō. Pro istis duabus adā fuit ois hō. adā nō fuit ois hō. sortes polr est currens equalet isti. sortes polr est currens: qđ pōt esse. cuius ꝯdictoria est sortes impolr est currens. ꝛ v3 hanc. sortes non pōt eē currens: quod potest esse. ꝛ sic non ʒ reflectere possibile nō nisi per respectum sue contradictorie.

Ad 3ᵐ **Ad tertium** argumētuʒ de hac. sortes polr est non currens: hāc cōcedo ꝺm dicta in fine ſolutionis scđi argumenti ꝛ nego q terminus infinitus non pōt supponere pro aliquo pro quo supponit suus terminus finitus: ꝛ hoc in extrinsecis tꝑibus ꝛ in modalibus qꝛ tūc hec esset negāda. nō cytharizantē possibile est cytharisare quam cōcedit Aristoteles. Et in hac vltima solutione magis sto. Forte adhuc insurgis: qꝛ predicatuʒ in ista supponit deus necessario est creans ꝺm dicta: ꝛ tn̄ in ꝑpōne explicante ampliationeʒ eius a parte predicati ponit necessario determinās cōnotatū huius termini creans. ergo totuʒ p̄dicatum nō supponit: qꝛ nihil pōt eē necīo creans: ꝛ sic predicatum in vna equivalente supponit: in altera ꝟo non. Dicitur q non ponitur necessarium tanq̄ pars predicati: ʒ ad limitandam connotationem termini.

Circa hanc materiā. Querit de veritate hui⁹. deus necessario est creans vel nō creans ꝛ de veritate huius. sortes necessario est si est. ꝛ de veritate huius. sortes possibilr est ois homo. ❡ Respondet q p̄ma est vera: qꝛ bene sequit: de⁹ necīo est cns: ergo deus necessario est creans vel non creans an̄s est necessariū: ergo ꝛ ꝯn̄s. ꝛ tenet ꝯn̄a a ꝯuertibilib⁹ subiecta ꝛ copule ꝯuertunt. ꝛ p̄dicata sunt transcēdentia omne disiunctū ex ꝯdictorijs est transcendēs simplr. Et ꝯfirmat de inesse illi⁹ est necessaria: ergo ipsa est necessaria: nā ʒ nō sequat ecōuersio seruatis termis in forma qācunq de inesse est necessaria modalis diuisa est necessaria. Q̄ꝺ ista sit necessaria notum est. deus est creans vel non creans. Q̄ō Rn̄sio. Confirmatio

Cōtra hoc arguit sic. Illud disiunctū non cōpetit subiecto pro aliqua parte ei⁹ mediante mō: ergo ipsa est falsa. Alr dabit modus sussinēdi sortes necessario est plato vel cicero. ❡ Respōdet ꝯcedēdo q nulla pars disiuncti cōpetit subiecto mediāte mō: ʒ toti disiūctū cōpetit. ꝛ ad hoc qđ assumis de ista. sortes necessario est plato vel cicero. non est apparentia: quia sua de inesse est impossibilis. sortes est plato vel cicero. Oppōit Rn̄det

Secūdo arguit. de⁹ necīo est creās vel nō creās: ergo de⁹ necīo est hoc creans vel nō creās. vel de⁹ necīo est illud creās vel nō creās singularizādo totū disiunctū vnica singularizatione. ꝯn̄a tenet ꝑ descēsum: sed ꝯn̄s est falsuʒ: qꝛ sequit. deus necīo est hoc creans vel non creans: ergo de⁹ necīo est hoc creās singularizādo totū disiunctū in an̄te pro deo creāte. hoc p3 vlr. Seqt. hoc qđ est hō vel asinus currit singularizādo totū disiūctuʒ pro brunello: g⁹ brunellus currit a ꝯuertibilibus. Scđo oppōit.

Respōdet ꝺm mltos q necīo ꝯfūdit a pte post: ꝛ sic negarēt descēsuʒ: ʒ istud argumētū parū cogit: ꝯcedo illū descēsuʒ disiunctiuū. s. q de⁹ necīo est hoc creās vel nō creans demōstrādo deū. Et qn̄ infert: ergo de⁹ necīo ē hoc creās: nego ꝯn̄aʒ: qꝛ q̄q̄ illud disiūctū singularizet tn̄ singularizare nō ꝯuertit cū altera pte in tertio ꝯnotatiuis: imo illud disiunctū ꝯuertit cū hoc tertio hoc ens. declarat exēplo. sortes est disputās vel non disputās q̄ est vera q̄diu viuit sortes. ꝛ hec singularis est vera. sor. est hoc disputās. vel nō disputās: demōstremus sor. nec seqt. ergo sor. est hoc disputans. Rn̄det

Tertio ar. seqt q ista eēt v̄a. sor. necīo est albus vel nō alb⁹ hoc ꝯdictorioꝝ ꝯtingētū vel illud necīo est veꝝ. qđ nō videt dicēdum. Oppōit tertio.

Respōdet has negādo: qꝛ vlr seqt sortes necīo ē alb⁹ vl nō alb⁹. g⁹. sor. necīo ē. qđ est falsū. ꝛ sic de inesse isti⁹ ē ꝯtigēs sortes necīo est alb⁹ vel non alb⁹ hec est falsa post mortem Rn̄det

sortis: sortes est albus vel non albus: sed hanc concedo. sortes necessario est albus vel non albus. Et breviter quandocunque de inesse est necessaria modalis divisa de necessario est vera. et etiam modalis composita dummodo subiectum est terminus absolutus vel pronomen demonstrativum.

Ad 2m Responsio **Ad secundum** de hac sortes necessario est si est dicitur quod est vera vt patet ex fundamento hec est necessaria. sortes est si est que est de inesse illius. tunc ponendo necesse ex parte copule tota propositio manebit vera.

Opposit responsioni **Contra** hoc arguitur. Quandocunque predicatum in modali divisa de necessario supponit pro re contingenti: talis propositio est falsa ista est huiusmodi: igitur nego maiorem: et hoc quando predicatum habet amplum modum significandi: vel est terminus ampliativus: quia licet talia predicata pro rebus contingentibus supponant tamen modo necessario pro eis accipiuntur. sortes necessario est possibilis. sortes necessario est corruptibilis. sortes necessario est potens disputare. sortes necessario est ymaginabilis. omnes tales sunt concedende: vt patet per earum de inesse necessarias. Preterea si sortes necessario est si est descendendo sub illo conditionato demonstrabis sortem in singulari vera: et dabis hanc. sortes necessario est hoc ens: si est. et ex illo infertur quod sortes necessario est hoc ens. concedo descensum a parte predicati et nego vlteriorem illationem quemadmodum non sequitur. sortes necessario est possibilis. ergo sortes necessario est sortes. Insuper sortes necessario est si est. vel ergo sortes necessario est omne ens si est: vel aliquod et aliquod non. non primum. ergo secundum. Et arguitur vt in argumento precedenti. si decest secundum hoc argumentum potest solui ex precedenti.

Ad 3m Responsio **Ad** tertium de ista. sortes possibiliter est omnis homo. dicitur quod ista est impossibilis: quia sensus est sortes possibiliter est omnis homo qui potest esse.

Opposit **Contra** hoc arguitur. Modalis composita ei respondens est vera scilicet sortem esse omnem hominem est possibile: ergo et illa modalis divisa. negas consequentiam sorte sicut neganda est.

Instantia Opposit **Sed** contra hoc arguitur de inesse istius modalis divise est possibilis: ergo et hec modalis divisa: et per consequens male negata est. Assumptum probatur: quia hec est sua de inesse. sortes est omnis homo que vtique possibilis est.

Responsio **Respondetur** negando quod illa sit eius de inesse imo postquam predicatum distribuitur oportet capere infinitas de inesse. puta tot singulares ex parte predicati pro quot homo distribuitur dicendo sic. sortes est plato. sortes est cicero. et sic de aliis. De istis omne quod est quando est necessario est. sortes potest videre omne astrum et ponendo propositiones modales inesse non spectat ad hunc locum: sed ad appellationes.

¶ Sequitur de oppositionibus modalium.

i **Item** propositionum modalium alie contrarie alie subcontrarie alie contradictorie: et alie subalterne. Unde omnes propositiones que sunt in quarta linea de purpurea. scilicet iste. sortem non currere non est possibile. sortem non currere non est contingens: sortem non currere est impossibile. sortem currere est necesse. contrariantur omnibus his que sunt in tertia linea de Iliace. scilicet istis. sortem currere non est possibile: sortem currere non est contingens. sortem currere est impossibile: sortem non currere est necesse. Et omnes propositiones que sunt in prima linea de Amabimus subcontrariantur his que sunt in secunda linea de Edentuli. Et istud eodem modo potest practicari. Item primus ordo et tertius contradicunt. similiter secundus et quartus. Item primus ordo subalternatur quarto. et similiter secundus tertio. Unde versus. Tertius est quarto semper contrarius ordo. Sit tibi linea subcontraria prima secunde. Tertius est primo semper contradictorius ordo. Pugnat cum quarto contradicendo secundus. Prima subest quarte vice particularis habens se. Hanc habet ad seriem se lege secunda sequentem. vel sic. Ordo subalternus est primus siue secundus. ¶ Nota linearum sunt: Amabimus. Edentuli. Iliace. Purpurea.

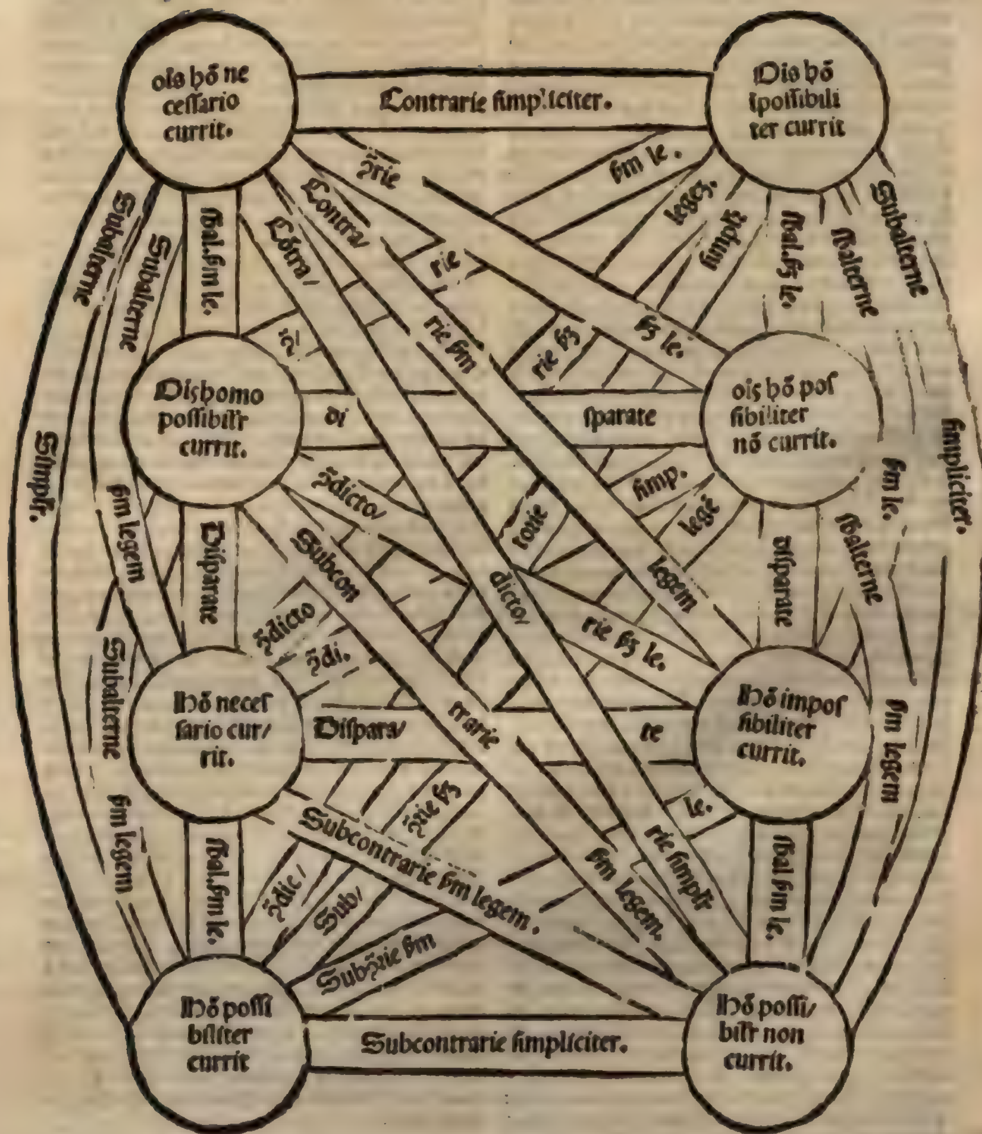
¶ Et sic est finis textus huius primi tractatus summularum.

De oppositionibus modalium h **Hic consequenter** determinat de oppositionibus modalium que in modalibus compositis tenent sicut in illis de inesse et in modalibus divisis debent seruari eedem conditiones sicut in illis de inesse. et vltra hoc tenendo oppositionem modorum necesse et impossibile contrariantur. possibile et possibile non subcontrariantur. necesse et possibile. impossibile et possibile non subalternantur. necesse et possibile non. impossibile et possibile contradicunt. Sed ad contradicendum non oportet quod vna sit mere vniuersalis vt ista: omnis homo possibiliter currit habet contradictoriam et de lege et de modo enunciandi hanc homo impossibiliter currit. Ex isto patet has esse concedendas. omnis homo possibiliter est homo: omnis homo possibiliter non est homo: omnis homo homo possibiliter est que infert hanc a homo omnis homo impossibiliter est. iste due patent per falsitates earum contradictoriarum. scilicet omnis homo possibiliter est b homo que contradicit quarte. et homo omnis homo possibiliter est que contradicit tertie. nec de virtute sermonis nego quod quelibet istarum contradicat tertie et quarte. Et pro omnibus oppositionibus ponuntur propositiones. Quarum prima est. quod due singulares de modis contrariis contrariantur secundum leges. et de modis subcontrariis subcontrariantur et de modis subalternis subalternantur vt verbi causa. ponantur iste quattuor in figura. sortes necessario currit. sortes impossibiliter currit. sortes possibiliter currit. sortes possibiliter non currit. ibi est contrarietas secundum legem subcontrarietas

Propositiones de oppositionibus modalium

contrarietas: ⁊ oppositio subalterna: ⁊ contradictio quo ad legē ⁊ modum enūciandi. hoc facile ostendi potest: sed in terminis communibꝰ difficilior est processus. Capiant̄ octo propositiones: quattuor ex vno latere: ⁊ quattuor ex altero que duas paruas figuras ⁊ vnam totalem constituentes totā materiā declarāt: ⁊ ex vna parte dicamus sic. omnis homo necessario currit. maneat illa in capite dyametraliter sub ea ponantur iste tres propositiones. omnis homo possibiliter currit. quidam homo necessario currit. quidam homo possibiliter currit. e regione ponātur iste quattuor. omnis homo impossibiliter currit. omnis homo possibiliter non currit. homo impossibiliter currit hō possibiliter non currit quattuor propositiones supreme due ex vna parte: ⁊ due ex altera vnā paruam figuram constituunt: ⁊ quatuor inferiores aliā: tunc dicitur ꝙ propositiones supreme. s. omnis homo necessario currit: ⁊ omnis homo impossibiliter currit sunt contrarie simpliciter. omnis homo possibiliter currit. ⁊ omnis homo possibiliter non currit. nullam legem seruant: ꝓbatur. eis non repugnat veritas: ergo non participant legem contrariarum. ꝙ eis non repugnet veritas ꝓbatur. iste propositiones sunt simul vere ⁊ de forma non repugnat eis falsitas: ergo non participant legem subcontrariarum. antecedens patet. iste sunt simul false. omne ens possibiliter est deus omne ens possibiliter non est deus: ⁊ ex isto distribuitur lex contradictoriarum. Et neutra de forma est illatiua alterius. ergo nō participāt legem subalternarum. ⁊ ex consequenti nullam legem seruant quod est probandum: s3 propositiones in angulis contradictorijs contrariantur quo ad legem scilicet omnis homo necessario currit: ⁊ omnis homo possibiliter nō currit. voco illos angulos cōtradictorios: qꝛ sic solent situari contradictoria. ꝙ iste participant legem contrariarum. probatur. eis nō repugnat falsitas vt ostendunt iste. omne ens necessario est ens: ⁊ omne ens possibiliter non est ens. ꝙ repugnet eis veritas de forma arguitur. da oppositum. due tales sunt vere infero duo contradictoria vera: qꝛ ista. omnis homo necessario currit. īfert hāc homo necessario currit. que cōtradicit huic. omnis homo possibiliter non currit. ⁊ sic dabis duo cōtradictoria vera. Eodem modo potes ostendere ꝙ oīs homo impossibiliter currit: ⁊ omnis homo possibiliter currit. contrariantur quo ad legem tm̄: ⁊ nō de modo enunciandi: quia possibile est modus particularis: sed semper propositio extrema infert inferiorem dyametraliter per legem subalternarū: ecce primam paruam figuram. In principio secunde parue figure situantur iste due. homo necessario currit: ⁊ homo impossibiliter currit. que sunt simul false. ⁊ sic destruitur lex subcontrariarum in eis: ⁊ iste in eadem forma sunt vere. ens necessario est deus. ens impossibiliter est deus: ⁊ sic iste nullam legem seruant saltem gratia forme acceptionis terminorū: sed iste simpliciter subcontrariantur. homo possibiliter currit: ⁊ homo possibiliter non currit. ⁊ iste subcontrariātur. homo necessario currit: ⁊ homo possibiliter non currit. quo ad legem dantur due tales vere. ens necessario est deus: ⁊ ens possibiliter non est deꝰ. sed de forma repugnat eis falsitas. probatur sic: quia da oppositum sunt simul false: tunc sic arguo. bene sequitur. omnis homo possibiliter nō currit: ergo homo possibiliter non currit. consequens est falsum per te: ergo ⁊ antecedens. ꝙ contradicit huic. homo necessario currit. ⁊ sic das contradictoria falsa. idē potes ostendere de his. homo impossibiliter currit: et homo possibiliter currit. sed iste subalternantur sm legem. homo necessario currit: ⁊ homo possibiliter currit. ⁊ eodem modo in latere opposito: ecce secūdam paruam figurā. iam oportet capere. omnis homo necessario currit. quod ponitur in capite vnius lateris ⁊ comparare ipsum in ordine ad omnes propositiones lateris oppositi: ⁊ postea capere secundā: scilicet omnis homo possibiliter currit: ⁊ comparare ad omnes propositiones lateris oppositi. ⁊ sic de alijs duabus. Et dicamus sic. omnis homo necessario currit. contrariatur huic simpliciter: omnis homo impossibiliter currit. ⁊ contrariatur sm legem huic. omnis homo possibiliter non currit. sicut dictum est in prima parua figura: ⁊ contrariatur huic sm legem. homo impossibiliter currit. probat̄. iste propositiones sunt false: quod repugnet eis veritas probatur. da oppositum. sunt vere. ⁊ homo impossibiliter currit. infert hāc. homo possibiliter nō currit. antecedens est verū per aduersarium. vel de forma: ergo consequens est verum. ꝙ contradicit huic. omnis homo necessario currit. ⁊ sic das cōtradictoria vera. ⁊ per consequens participant legem contrariarum. sed omnis homo necessario currit. contradicit huic simpliciter. homo possibiliter nō currit. ⁊ sic propter prolixitatē relinquo alia exempla practicanda quia facile cognoscuntur ex dictis. Sed in latere dextro quo ad oppositionem subalternam prima infert vltimam subalterne simpliciter ⁊ infert tertiam subalternam sm legem: sed ipsa ante est comparata ad secundam in prima figura. Tertia infert quartam subalterne sm legem: sed secūda ad tertiā nullam legem seruat: quia formaliter non infert eam nec econuerso. Et eodem modo in latere sinistro dicatur absolute quo ad oppositionem subalternam ⁊ comparatiue capiendo quanlibet propositionem illius coordinationis. omnis hō impossibiliter currit. ad huius coordinationem. omnis homo necessario currit.

¶ Sequitur figura horum declaratiua.

ois hõ ne cessario currit.
Ois hõ ipossibili ter currit
Contrarie simpliciter.
Ois homo possibilr currit.
ois hõ pos sibiliter nõ currit.
Hõ neces sario cur/ rit.
Hõ impos sibiliter currit.
Hõ possi bilster currit
Hõ possi/ bilr non currit.
Subcontrarie simpliciter.
Subalterne
Simplr.
simpliciter.
sbal. sm le.
Disparate
disparate
Disparate
sparate
Subcontrarie sm legem.
Subcontrarie sm
sm legem
sm le.

Oppōit p̄dictio **Arguitur** nūc ꝯ aliq̄ in oppōnib⁹ ꝓbādo duo ꝯdictoria vā. iste ꝯdicunt quālibet ptē hui⁹ pōderis possibiliter portat sortes i potētia ꝓpinqua: ꝛ aliquā partē hui⁹ pōderis impos sibiliter portat sortes in po⁹ ꝓpinq̄: ꝛ sunt simul ve: igit. ꝯña tenet cū maiore. ꝓbat minor: ꝛ assigno mi nimū pōdus qḋ sortes nō pōt portare in po⁹ ꝓpinq̄: puta vnū pōdus eq̄lis resistētie cū po⁹ portatiua sor tis. iam illud nō pōt portare: q2 a ꝓpōne eq̄litatis nō fit actio. Tūc ꝓbo affirmatiuā hanc partē sortes pōt portare demōstrādo vnā q̄rtā hui⁹ pōderis: ꝛ nulla est pars hui⁹ pōderis qn illā potētia portatiua sortis excedat ꝛ ab oīni ꝓportione maioris ineq̄litatis fit actio: g⁰ ps affirmatiua vā: negatiuā ꝓbo. istud pon dus sortes nō pōt portare in po⁹ ꝓpinqua demōstrā do totū pōdus: ergo hāc ptē non pōt portare in po⁹ ꝓpinqua demōstrādo p hāc ptē3 totū pōdus preter

Confirmatur millesimā ptē grani sinapis. ¶ Et ꝯfirmat affirma tiua ē impolis: g⁰ negatiua erat vā. ꝓbat añs sua de iesse ē ipolis. s. quālibet ptē hui⁹ pōderis sortes por tat: q: hoc posito inesse q̄ro an sortes portat totū pō dus vel nō. Si non: dabit ꝯ̄o impolis q quālibet partem huius pōderis portat ꝛ non hoc pondus.

Rñdet ad p̄ᵐ **Respōdet** ꝯcedēdo q ꝯdicāt: ꝛ ꝯcedit q affirmatiua est vā: ꝛ nego nega tiuā. Et ad p̄ᵐ argᵐ ꝯcedit q p illā paruā ablationē factā in arg⁰ q sortes pōt illud pondus portare: sed hoc est p valde paruū spaciu3: ꝛ p paruū t̄ps f̄m q

Rñdet ad 2ᵐ paruū ē ablatū. ¶ Ad 2ᵐ argᵐ dicit q modalis di uisa vlis nō d3 poni in esse p vnā vlem: sed p multas singulares quaꝝ q̄libet est polis: nec reqrit earū cō

Regule oppōnū modalium possibilitas: ꝛ sic ē in ꝓposito. ¶ De istis oppōnib⁹ solēt poni due regule. Quaꝝ p̄ᵃ ē. si vnū ꝯdictorio rū sit necessariū: aliud ē impolē ꝛ ecōuerso et extra modales. ¶ Scđa regula. si vnū ꝯdictorioꝝ sit con

p̄ᵃ rla tingēs: reliquū esse ꝯtingēs necesse est. Prior regu

2ᵃ rla la ꝓbat. sit a ꝓpositio necīa tūc vel b ei ꝯdicēs est im polis vel nō. si p̄ᵐ: habeo intētū. si 2ᵐ: tūc erit ꝯtin gens vel necessariū: ergo pōt eē veꝝ: saltē pōt esse si cut ipm sig̃t: ꝛ a est veꝝ q2 necessariū: ergo dabis ita esse sicut sig̃tur p ꝯdictoria qḋ est f̄m. Scđa regula ꝓbat. signet c ꝓpō cōtingēs: tūc vel d ei ꝯdicēs ē cō tingēs vel nō. si p̄ᵐ: intētū. si 2ᵐ: vel ipm ē impolē vel necessariū. Si impolē nunq̄ pōt eē sicut d sig̃t: ꝛ c est cōtingēs: ergo pōt sig̃re aliter esse q̄ est: ꝛ sic dabis aliter esse q̄ per ꝯdictoria sig̃tur. hoc ē nō est ita sicut vnū cōtradictorioꝝ significat. Si d sit neces sarium illatum est inconueniens in priori regula.

Oppōit **Cōtra** porē regulā arguit sic. iste ꝯdicūt. hoc est ipolē demōstrādo se. ꝛ hoc nō ē im polē demfando affirmatiuā. ꝛ affirmatiua ē ipolis ꝛ negatiua nō est necīa imo falsa sig̃t affirmatiuā nō

Rñdet esse ipossibilē qḋ est f̄m. ¶ Rñdet ꝯcedēdo q affir matiua est ipossibilis et postea ostēdet saltē3 per re flectionē: ꝛ negatiua ē falsa: ꝛ sic dent due ꝯdictorie quarū vna est impolis ꝛ altera falsa. sed illa ipolis ē vera: q2 ita est sicut ipsa sig̃t ꝛ nō se falsificat. Et ide3 hic cōtingit hoc possibile est ipolē f̄m hāc sig̃onē3 illa affirmatiua est impolis q̄ q necesse est esse sicut ipsa significat. Et ex hoc infero ꝓpōnes. Quarū pri

p̄ᵃ ꝓpō ma est. nō quodlibet impolē ifert quodlibet. ꝓbat. nō sequit. hoc est impolē ergo hō est asin⁹. q2 ita est sicut sig̃tur per añs: ꝛ nō ita est sicut sig̃tur per ꝯñs. ¶ Secūda ꝓpositio. ex hac sequēs est q nō quelibet

2ᵃ ꝓpō ꝯsequētia cuius cōtradictoriū cōsequentis repugnat antecedēti est bona. ꝓbatur. nō sequit. hoc est ipos sibile: ergo homo est asin⁹ per p̄missam: ꝛ tamē nul lus homo est asin⁹. ꝛ hoc est impolē copulatiuā im possibilē cōstituunt. Et nihil aliud est oppositū con sequētis repugnare antecedēti: igit. ¶ Tertia ꝓpō.

3ᵃ ꝓpō ꝓpositio mētalis vltimata cōtingēs impossibilē in fert in bona cōsequētia. ꝓbat data hac ꝯsequentia in mente. sortes currit: ergo hoc politer est impolē f̄m hanc significationē. qḋ bñ sequatur patet. necesse est ita esse sicut ꝯñs sig̃t: ergo ꝯsequentia bona. q cōse quens sit impolē patet per impolitate3 sue de inesse. Et si dicas hoc destruit oēm logicā ꝛ regulas conse quētiarū: dicit q regule cōes intelligunt de impossi bili sine reflectione quēadmodum non ꝓcedit hic.

Secūdo arguit ad idē. Iste ꝯdicūt. hoc nō est necessariū. ꝛ hoc est necīu3. de

Oppōit secūdo mōstrādo cōtinue negatiuā: ꝛ tñ vna se3 affirmatiua est impossibilis ꝛ negatiua nō est necīa: ergo regula nulla. ꝯña tenet cū maiore. q negatiua nō sit necessa ria ꝓbatur. nam da oppoᵐ: ipsa est necīa: ergo ita est sicut ipsa significat sed ipsa sig̃t q ipsa nō est necessa ria: ergo ipsa nō est necessaria. Et affirmatiua sig̃t il lam esse necessariā ꝛ nō potest ita fore saltē in menta li vltimata vel addendo f̄m hanc significationem.

Respondetur cōcedēdo q iste cōtradi cant: ꝛ cōcedit q affir

Rñdet matiua est impolis ꝛ negatiua nō est necessaria: q2 in reflexiuis nō oportet q si vnū ꝯdictorioꝝ sit impos sibile q reliquū sit necessariū: sed sufficit q necesse ē ita esse sicut aliud sig̃t: ꝛ ita est in ꝓposito. S3 finali ter oportet habere recursum extra reflectionē: vt p3 de istis. hec nō significat sicut necesse est esse f3 hanc significationē: hec significat sicut necesse est esse f̄m hāc significationē. ¶ Ex isto infero ꝓpōnes q dabi

p̄ᵃ ꝓpō les sunt due ꝓpōes sinonime mere naturaliter signi ficātes quarū vna est necīa ꝛ alia non est necīa. p3 de istis duab⁹ negatiuis in mētali vltimata: hec nō ē ne cessaria. hec nō ē necīa: demfantib⁹ p̄mā negatiuā. ¶ Scđa ꝓpō. vna ꝓpō ꝯdicit duab⁹ q̄ru3 vna est ne

2ᵃ ꝓpō cessaria altera vō nō: patet de illa affirmatiua que cō tradicit illis duabus negatiuis. ¶ Tertia ꝓpō. ꝓpō

3ᵃ ꝓpō necessaria infert ꝓpositionē nō necessariā. ꝓbat. bñ sequitur. hoc nō est necessariū: ergo hoc nō est neces sarium. semp demōstrādo ꝯñs a sinonimo ad sino nimū ꝛ antecedēs est necessariū: cōsequēs vō non.

Oppōit **Contra** hoc arguit sic. consequens est ꝓpo sitio nō contingens: q2 si sic pōt ita eē sicut per cōsequens significatur nec impossibilis: q2 ita est sicut consequēs significat: nec asserit se impos sibilē: ergo cōsequens est ꝓpositio necessaria ꝛ tenet consequentia: q2 nisi sic sequit hec cōclusio: q est ali

que ppositio que nec est necessaria nec contingens nec impossibilis: vt patet de hac dua.

Rñdet. **Respondet** ꝯcedēdo ꝯclonē inductā i restrictiuis pōt fieri argm̄ in istis. hec poſſr est ꝯtingēs ꝯ regulā in qua ot: si vna ppō est ꝯtingēs sua ꝯdictoria est ꝯtingēs: sȝ hoc tangit in ꝯsequētijs in illa pña: hoc poſſr est ꝯtingēs ſȝ hāc ſigtionē: gº hoc poſſr est ꝯtingēs ſm hāc ſigtionem continue demonstrādo ꝯsequens ad probandū ꝙ ex necessario sequatur contingens. ¶ Et hec de modalibus dicta sufficiant.

¶ Sequitur de contingenti specialiter capto.

Nobile pmum De ꝯtingenti Contingēs duplr capit. **Notandū** est pº ꝙ iste terius ꝯtingēs capit duobꝰ mōis: scȝ scōe intētionalr: ⁊ tm̄ vȝ sic ppō ꝯtingēs: hoc est ppō q̄ nec est necīa nec ipoſſis. Alio mō capit pᶜ intētionalr vt tm̄ vȝ sic res ꝯtingēs. hoc est res q̄ pōt eē ⁊ nō eē: hoc mō q̄lȝ creatura poſſis est ꝯtingēs. ⁊ in istis acceptiōibꝰ capit cathegoreumatice. Alio mō deteriat copulā ⁊ est sincathegorcuma ⁊ pōt capi adūbialr ꝯtingēter: ⁊ hic capit spālr: vt tm̄ vȝ sicut neqȝ nec̄iuȝ neqȝ ipoſſe: hoc est sicut poſſe ⁊ poſſe nō. ⁊ isto mō nō ꝯūit cū poſſe nec facit oppōnes cū alijs modalibꝰ. iste nō equalēt. ens poſſr est deꝰ: ⁊ ens ꝯtingēter est deꝰ. nec iste ꝯdicūt. omne ens necessario est deus: ⁊ aliquod ens contingenter non est deus. cum sint ambe false.

Nobile scōm **Notādūȝ** est 2º ꝙ discrimē est iter artistas: an ppōnes de ꝯtingēti spālr capto sint cathegorice vel ypothetice: sȝ sanior positio est tenēdo eas cathegoricas ꝗꝗ facilius est rñdē ad multa argꝰ q̄ fiūt de ꝯtingēti tenēdo eas ypotheticas vt freq̄nter ꝯtingit in exponibilibꝰ: ⁊ in miltis ppōnibꝰ q̄s ambigit nemo eē cathegoricas: faciliꝰ est rñdē de equalēntibꝰ ꝗ de ppōnibꝰ ipsis in foꝛa. ¶ Tūc aꝛ sic. capta ista soꝛs ē currēs. capio ꝯtigēs seorsū vl ꝯtigēter: ⁊ q̄ro an sit sincathegoreūa tm̄ cathegoreūa vl mixtū. Si ē mixtū ex poſſe ⁊ poſſe nō nlla erit mētal vlnmata in qua ponit ꝯtingens: ergo opȝ dicē ꝙ est vnū purū sincathegoreuma. sȝ bene verū est ꝙ equalet in ꝯsequēdo cum possibile ⁊ possibile non.

Nobile tertium **Notādū** est 3º ꝙ qñ ꝯtingēs affirmat ppō i qua ponit exponēda est copulatiue nō curādo de q̄litate ppōnis p poſſe ⁊ poſſe non: vt soꝛtes ꝯtingēter currit: soꝛtes poſſr currit: ⁊ soꝛs poſſr nō currit. soꝛtes ꝯtingēter nō currit. soꝛs poſſr nō currit. ⁊ soꝛtes poſſr currit. ꝯdictorie illaꝝ debēt exponi p ꝯdictorias exponētes vt soꝛtes nō ꝯtingēter currit. sic exponit. soꝛs ipoſſr currit. vl soꝛtes necessario currit. ⁊ in ꝯdictorijs seruet ꝙ si ꝯtingens in vna affirmet in altera neget ⁊ ecōuerso. vel iste in quibꝰ ꝯtingēs negat pñt exponi p copulatiuas negatiuas ꝯdicētes copulatiuis affirmatiuis: ⁊ ad ꝯriandū saltē affirmet ꝯtingens in vna in vtraqȝ pōt affirmari: sȝ nō in vtraqȝ pōt negari cuiꝰ cā est: qꝛ qñ negat exponit disiunctiue vel copulatiue. negatiue qō idē est equalēter mō vel est pticularitas qȝ in duabꝰ ꝯrijs est veruni. Sȝ in subcōtrarijs in vtraqȝ ꝯtingēs pōt negari imo dȝ in altera: q̄re iste nō subcōtrariāt ens ꝯtingenter est deus ⁊ ens ꝯtīgēter nō est deus cū sint ambe false. Sȝ subcōtraria pme est ens non ꝯtingēter est deꝰ: ⁊ subꝯria scōe est ens nō ꝯtingēter nō est deꝰ. ¶ Georgiꝰ bruxellēsis dicit hoc nō regri in ꝯrijs ⁊ subꝯrijs qō dictū est: sȝ dicit istas eē ꝯrias. nullū ens ꝯtīgēter nō ē deꝰ. ⁊ nullū ens ꝯtigēter est deꝰ. ⁊ has subꝯrias. ens ꝯtingenter est deꝰ: ⁊ ens ꝯtingēter nō est deꝰ: ⁊ sic dȝ ꝯcedē (imo expsse cōcedit) ꝯrias das ⁊ subꝯrias falsas in ꝯtingēti spālr capto. Et pōt se tutare ꝗꝗ ꝯtingēs negati exponit p vel. tn̄ est modus pticularis de se ⁊ ipe negatꝰ vȝ modus vleȝ q̄re iste due bn̄ ꝯriant. nullū ens ꝯtingēter nō est deꝰ ⁊ nullū ens ꝯtingēter est deꝰ: ⁊ iste nō ꝯriātur nō tm̄ hō est aial ⁊ nō tm̄ hō nō est aial. sȝ remanet qō cui mō vlī equalet ꝯtingēs negati: hoc est dictu nō poſſe vȝ ipoſſe. q̄rit qué modū vȝ nō ꝯtingens ⁊ pñr poneret figurā in q̄ eēt oppō ꝯria: subꝯria: ꝯdictoria ⁊ nō sbalterna: hoc pȝ capiēdo istas ppōnes nullū ens ꝯtingēter nō est deꝰ: nullū ens ꝯtingenter est deꝰ: aliqō ens ꝯtingēter est deꝰ. aliqō ens ꝯtingēter nō est deꝰ. ibi sūt ꝯrie ⁊ subꝯrie de mō enūciādi ⁊ nō de lege: sȝ ꝯdictorie simplr. sȝ vlis affirmatiua nō isert pticularē affirmatiuā: ⁊ sic nō est oppō sbalterna. Sȝ malo dicē pñr ꝙ est ppō sbalterna de mō enūciādi ⁊ nō de lege: queadmodū magr Georgiꝰ dicit de ꝯrijs ⁊ subꝯrijs. Etiā sub eisdē vlibꝰ pōt capere has pticulares. aliqō ens nō ꝯtingēter nō ē deꝰ ⁊ aliqō ens nō ꝯtingēter est deꝰ. ⁊ ibi nō dabit ꝯdictio. sȝ istud mihi nō plȝ: qꝛ relinqt ꝯditiōes ꝯriaꝝ ⁊ subꝯriaꝝ q̄ si nō sufficiāt addat pñr ꝯditiōes. ⁊ ideo gratis ponit hanc triplicem oppositionem. — Georgius — Georgius

Nobile quartum **Notādū** est 4º. Si fuerit ppō de ꝯtingēti: ⁊ alioꝰ vl de copla de inee expōat ppō rōne hꝰ teri ꝯtingēs ceteris intactis: vt deꝰ ꝯtingēter est vel necio ē sic exponit. deꝰ poſſr ē vl necio est ⁊ deus possibilr nō est vel necessario est sic ꝙ vbus negationis nō cadat in scōam copulā ⁊ ita in alijs dicat. ¶ Ex istis infero ppōnes. Quaꝝ pma est. nulla ppō de ꝯtingēti extremis nō restrictis est ꝯtingēs extra restrictiuas intelligo: hoc pȝ quelibet talis vl est necessaria vel ipossibilis queadmoduȝ sunt ppōnes de possibile ⁊ possibile nō. ista est vera soꝛtes contingēter currit siue currat siue nō ⁊ sua ꝯdictoria falsa. ⁊ ista ipossibilis. soꝛtes ꝯtingēter est possibilis. quēadmodū ⁊ ista soꝛtes ꝯtingēter pōt currere. qꝛ scōa exponēs est falsa. soꝛtes possibilr nō est potens currere. De talibꝰ. soꝛtes ꝯtingēter est possibilr currēs dꝛ ꝙ sunt de possibili ⁊ de ꝯtingēti copulatum: ⁊ sic hēbunt ꝯdictorias mixtim opposito modo. De talibꝰ: tm̄ hō ꝯtingenter currit: ois hō preter soꝛtē ꝯtingenter currit apte expositio inchoanda est a pimo termino: vt tm̄ homo cōtingenter currit: homo contingenter currit: ⁊ nullus non homo contingenter currit que sunt false. ¶ Secūda propositio. Quelibet affirmatiua de contingēti equiualet vni negatiue de contingenti dūmodo contingens in vtraqȝ affirmatur ceteris paribus a parte ante: vt bene sequitur soꝛ. — pª ppō — 2ª ppō.

tur sortes ɔtingēter currit. ergo sortes ɔtingēter nō currit ꝛ ecouerso: ꝛ vocaƚ ɔuersio in oppositā q̄lita/tē. ꝓbatio qꝛ ille due formalr̄ equiualēt vni tertie pu ta copulatiue q̄ eas expōūt. ergo equalēt iter se. ɔña est animi ɔceptio. hic dr̄ a pte āte. qꝛ iste nō equiua lent. aial ɔtingēter est hō: ꝛ oīe aial ɔtingenter non est hō. cum pᵃ sit vera ꝛ 2ᵃ falsa. ꝛ ex ista 2ᵃ ppōne se

3ᵃ ppō quuntur alie. ¶ Et sit 3ᵃ in ordine. propositio ne gatiua de ɔtingēti negato equalet affirmatiue de eo dem ɔtingēti negato. Iste formalr̄ equalēt. nullum ens contingēter est deus ꝛ nullum ens contingenter nō est deᵘ. hᵒ ꝓbaƚ: qꝛ earꝫ ɔdictorie gfa forme equi ualēt. ergo ꝛ iste. Et ex hoc seqniƚ ꝙ nō bn̄ sonat di

4ᵃ ppō cere eas ɔrias. ¶ Quarta ppō. ɔtingit in cathegori cis formalr̄ arguē a nō distributo ad distributuꝫ: gfa forme sequiƚ sortes ɔtingēter est aial: ergo sortes cō

5ᵃ ppō tingēter non est animal. ¶ Quinta ppō. Dabilis est aliqua ppō affirmatiua vera cuiᵒ nullū extremū sup ponit. ꝓbaƚ. hec est va. nulla chymera ɔtingēter nō est chymera. vt patet per falsitatem sue ɔdictorie.

6ᵃ ppō ¶ 6ᵃ ppō. dabilis ē aliq̄ negatiua falsa cuiᵒ neutruꝫ extremū supponit. pꝫ de hac. chymera ɔtingēter nō ē chymera q̄ isert hāc falsam. chymera ɔtingēter est

7ᵃ ppō chymera. ¶ 7ᵃ ppō. soꝛ. ɔtingēter est nō asinᵒ ꝓbaƚ sic p exponētes eiᵒ soꝛ. possibilr̄ est nō asinᵒ. ꝛ sortes politer n̄ ē n̄ asinᵒ. 2ᵃ exponēs ꝓbaƚ: qꝛ sua ɔdictoria ē falsa. soꝛ. nec̄io ē nō asinᵒ: qꝛ vlr̄ sequiƚ soꝛ. nec̄io

8ᵃ ppō est nō asinᵒ. ergo soꝛ. nec̄io ē. ¶ 8ᵃ ppō. hec ɔña est nulla. soꝛ. ɔtingēter ē nō asinᵒ. gᵒ soꝛ. ɔtingēter non est asinᵒ. ꝓbaƚ añs est veꝛ: vt pꝫ ex pmissa ꝛ ɔñs est fl̄m. qꝛ hanc isert: sortes ɔtingēter ē asinᵒ: sed ex illo añte inferēduꝫ ē hoc ɔñs negatum. soꝛ. possibilr̄ nō

9ᵃ ppō est asinus. ¶ 9ᵃ ppō. hec ɔña ē nulla. soꝛ. ɔtingen ter nō ē sortes ꝛ soꝛ. ɔtingēter est. gᵒ sortes ɔtingēter est nō soꝛ. qꝛ añs ē veꝛ ꝛ ɔñs falsuꝫ. ꝛ si vis cauillare de ɔñte accipe hāc ɔñaꝫ. hic angelus ɔtingēter nō ē angelus ꝛ hic angelus ɔtingēter ē. ergo hic angelus

10ᵃ ppō ɔtingēter ē nō angelus. ¶ Decima ppō. Deus ꝛ soꝛ tes contingenter sunt: hoc patet capiendo ꝛ comple xiue: qꝛ deus ꝛ sortes possibiliter sunt: deus ꝛ sortes possibiliter nō sunt. Secūda exponēs patet p falsita tem huiᵒ oia que sunt deus ꝛ sortes necessario sunt.

Oppōit **Cōtra** pdicta arguiƚ ꝙ ꝓbādo exponētes de cō tingēter male danƚ: qꝛ fm dicta ista esset falsa. ens ɔtingēter nō est ens. sꝫ ꝓbo ꝙ nō sua ɔdicto

Instaƚ ria ē falsa. oē ens nec̄io est ens. Forte dicis sicut dicē dum est ꝙ iste nō cōtradicunt: qꝛ contingens non fa cit oppositionē nec equiualentiā cum alijs modis.

Oppōit **Cōtra** hoc aƚ. Quia tūc iste nō ɔdicerēt foꝛalr̄ oē ens nec̄io ē ens ꝛ aliqd ens possibilr̄ nō est ens: qꝛ sūt eiusdē foꝛe cū alijs duabᵒ affirmati ua cū affirmatiua notū est: ꝛ negatiua cū negatiua vt pꝫ discurrendo p singulas ɔditiones foꝛalitatis pro

Rñdeƚ positionū. Rñr negādo ꝙ iste sunt eiusdē forme ens possibilr̄ nō est ens ꝛ ens ɔtingēter nō est ens. Tū pᵒ nō est eadē q̄litas equalenter. Tum 2ᵒ vna negatiua est pregnās. altera vo nō. Tum 3ᵒ. cōtingēter est sin cathegoreuma alterius nature q̄ possibiliter.

Secundo arguiƚ. Quia fm exponentes de Oppōit tas hec esset vera. ens ɔtingēter ē deus. sed ɔña est fl̄m: qꝛ nullū ens ɔtingēter est deᵒ. Probaƚ ɔña per exponētes eiᵒ. Ens possibiliter est deᵒ: ꝛ ens possibilr̄ nō est deus. que ambe sunt vere. ¶ Rñdeƚ cōiter ꝛ hoc sufficit ꝓ hoc argᵒ ꝙ in 2ᵃ ex Rñdeƚ ponēte opꝫ capē relatiuū idēptitatis sic exponendo. ens possibiliter est deus. ꝛ idē ens possibiliter nō est deus. modo secūda exponēs est falsa. Pōt etiaꝫ di ci ꝛ subtilius ꝙ debet exponi per ppōnem de copula to. sic ens possibiliter ꝛ possibiliter nō est deᵒ. ꝛ hoc requiritur ad eius veritatē ꝙ hoc copulatum possibi le ꝛ possibile nō de aliquo singulari ente affirmetur.

Contra hoc arguiƚ. Nullū ens ɔtingēter est Oppōit deus. est falsa: ergo male exponitur ista. ens cōtingēter est deᵒ. añs patet: qꝛ exponiƚ per hāc disiūctiuaꝫ. omne ens necessario est deᵒ: vel oē ens impossibilr̄ est deᵒ q̄ falsa est. ¶ Rñdeƚ negādo Rñdeƚ ꝙ exponaƚ per illā disiūctiuā: sed sic exponiƚ. oē ens impossibiliter est deᵒ. vel oīe idē ens qd̄ possibiliter est deus necessario est deᵒ. vt capiaƚ vera cōtradicto ria copulatiue. Et hic iterū pōt fieri bona replica ad ꝓbandum relatiuum in disiūctiua referre restricte: ꝛ sic hec esset neganda. deus est asinus: vel ipse est ens omnipotēs. quā videas in materia relatiuorum.

Tertio arguiƚ. qꝛ fm dicta hec eēt va. hō cō Oppōit tingēter nō ē hō. Silr̄ sortes ɔtingen tertio ter nō est aial. sꝫ ꝓbo ꝙ nō iste equalēt ppōnibᵒ falsis: ergo nō sunt ve. ꝓbaƚ añs. hō ɔtingēter nō est hō. eq ualet huic. hō oīs hō ɔtingēter nō est qꝛ sūt eiusdem q̄litatis ꝑta distribuunƚ sbta supponūt eodē modo. nec vꝫ dicere ꝙ ɔtingēter sequiƚ mediate signū vl̄e in vna ꝛ nō in alia: qꝛ adde a in alia vt similr̄ fiet. sꝫ ista iterū hō oīs homo ɔtingēter nō est. equiualet isti. hō oīs homo cōtingēter est. qꝛ est cōuersio in oppositaꝫ qualitatē cuius pma exponēs est. homo oīs hō pos sibiliter est. que est falsa. Eodem modo potest argu mentari de ista. sortes cōtingenter non est animal.

Rñdetur negādo ꝙ iste equalēāt. hō cōtin Rñdeƚ gēter nō ē hō: ꝛ hō oīs hō cōtingē ter nō est. cꝫ ꝙ sunt eiusdē q̄litatis ꝛ termini suppo nāt eodē mō formalr̄: qꝛ equalēter nō eodē mō acci piunƚ in ista. hō ɔtingēter nō est hō. in vna exponēte hꝫ pdicatū stās determinate ꝛ in alia distributiue. sꝫ alia hꝫ semp pdicatū distributuꝫ stando in mō cōi: ꝛ sic nō est eadē suppositio equalēter. Forte nō eo ɔtē Instaƚ tus ex hac solōne postq̄ iste ponuntur cathegorice: ꝛ teri in eis foꝛalr̄ eodē mō supponūt: imo hec solo ipedit equalētiā i istis. tm̄ aial ē hō: ꝛ oīs hō ē aial. qꝛ nō ē eadē suppō equalēter postq̄ i pᵃ exponēte istiᵒ. tm̄ aial ē hō extrēa stāt determiate. ¶ Rñr negando ꝙ Rñdeƚ illa exclusiua nō equaleat vl̄i: qꝛ nō ē deīn ꝙ sp oport teat i equalētibᵒ terios eodē mō stare foꝛalr ꝛ equalē ter sed in aliqbᵒ hoc ipedit nec facile ē dare regulam vl̄eꝫ: sꝫ pcedendū est fm exigentiā materie subiecte.

Quarto arguiƚ ꝓbādo ꝙ nō oīa sufficiāt que Oppōit dicta sunt. Ista est falsa fm Aristo. quarto a celū cōtingenter est celū. Idē argᵐ pōt esse de per Rñdeƚ

sonis diuinis sm veritatē: sed ppter facilitatem argu mēti supponam⁹ cū aristotele octo esse celos quorū qꝺlibet necessario est: ⁊ tūc ista oꝫ sic exponi. a celū politer est celū: ⁊ a celū possibiliter nō est celū. 2ᵃ exponēs est vā: vt pꝫ per falsitatē sue ꝯdictorie. omne celum necio est h celū. ⁊ ꝙ ista sit falsa. a celū contingenter est celū. pbat̄ sua ꝯdictoria est vā. nullum celum ꝯtingēter est celū. nec valet dicere ꝙ nō ꝯdicat affirmatiue. sed ista. nō a celū ꝯtingēter est celum. qꝛ iste a. hō est aial: ⁊ hō est aial habēt eandē ꝯdictoriā.

Instat Forte dicis opꝫ in exponētib⁹ capere terim infi^m sic exponēdo. a celū possibilr est celū: ⁊ a celū possibiliter est nō celū. mō hoc est falsum quēadmodū expo

Rñdet nimus hāc. a. homo differt ab hoīe dicentes a hō est nō homo in tertia exponēte hoc nō valet: qꝛ tūc hec esset impossibilis. a aīa cōtingēter est aīa. secunda exponens est a aīa possibilr est nō aīa que est impossibilis. Forte dicis oportet capere relatiuū idemptitatis in scda exponēte ac si subiectū staret determinate.

Oppōit **Contra** quēadmoduꝫ in ascēsu ⁊ descēsu sb terio distributo respectu termini stātis determinate opꝫ cape relatiuū idēptitatis: ⁊ nō respectu termini stātis ꝯfuse tm̄. sic opꝫ in ꝓposito. Et cā ē: qꝛ i ista. celū ꝯtingēter ē celū. denotat̄ ꝙ aliqꝺ determinatū celū politer ē celū: ⁊ ipꝫ politer nō ē celū: qꝺ nō significatur quādo subiectum stat confuse tm̄.

Rñdet **Hic** rñdetur ꝙ est difficultas in arg⁹ ⁊ pn̄t esse fractiones q̄s innuit argm̄. Una est ꝙ hec est vera. a celū vt ostēdit exponit cōce ⁊ sua ꝯdictoria tūc signabit nō a celū ꝯtingēter est celū. q̄ est falsa ⁊ disiunctiue exponet̄ ad alia: ⁊ nego ꝙ equaleat huic. nullū celū ꝯtingēter est celū: qꝛ in vna est distributio opposita supponi determiate: in altera est opposita supponi ꝯfuse tm̄: ita ꝙ opꝫ disiunctim descēdere sub subiecto ⁊ ascēdere. ⁊ pn̄ter negaret̄ ꝙ idē eēt in istis duab⁹. a homo est aial: ⁊ hō est aial: a celū cōtingenter est celū: ⁊ celū ꝯtingēter est celū. qꝛ in secūda equiualēter est terius stans ꝯfuse tm̄ in ordine ad pdicatū distributū. qꝛ iste equiualēt. a celū contingēter est celū: ⁊ a celū ꝯtingēter nō est celū ⁊ hāc fractionē nescirem de medio tollere. Alia fractio q̄ dicit ꝙ opꝫ cape terminū infinitū nihil vꝫ vt bn̄ ondit argm̄. Sed tertiū impedimētū negaret illā ⁊ diceret ꝙ oportet capere relatiuum idemptitatis ⁊ voluntarie cum aliquibus coloribus potest se defendere.

Respōdeo tn̄ aliter ad hoc argm̄ ⁊ sit fundamentuꝫ in tota hac mā ꝙ q̄libet ꝓpō de ꝯtingēti affirmato: cui⁹ pdicatū supponit pro re necia est ipolis. hoc pꝫ. quodlibet tale predicatū enūciat̄ de sbo per necesse: ergo nō per cōtingēter. Et tūc dico ꝙ ad exponēdas ꝓpōnes de ꝯtingenti opꝫ accipe singulares respectu terminoꝝ pcedētiū ꝯtingēter. ens ꝯtingēter ē de⁹. capiam⁹ disiunctiuā ex oibus singularib⁹ eius ⁊ exponat̄ q̄libet illarū singulariū. Silr̄ hic. a celū ꝯtingēter est celuꝫ. capiam⁹ singulares ex pte subiecti. pbat̄ hec solutio. ista est falsa. oīe ens ens ꝯtingēter est. ⁊ tn̄ exponentes per vlēs sunt vere. qꝺ pbo. oīe ens ens possibiliter est: ⁊ oīe ens ens possibiliter nō est. qꝛ nō oporet ponere pdicatū post possibile nō postꝙ pcessit cōtingēter. Sed falsitas illius pbat̄. Tum pmo: aliqꝺ ens nullū ens ꝯtingēter est: puta celuꝫ vel de⁹. ⁊ hec realiter alteri ꝯdicit: ergo altera est falsa. Nō arguo per exponētes hui⁹. aliqꝺ ens nullū ens cōtingēter est: qꝛ statim aduersari⁹ daret eas falsas per ꝯdictorias exponētes affirmatiue. Tū secūdo: sensus hui⁹ oīe ens ens cōtingēter est. est iste. de quocūqꝫ verū est dicere qꝺ est fuit vel erit vl̄ pōt eē ens ꝙ ens ꝯtingēter est: qꝺ est fls̄m. Tū tertio: argm̄ hoc est in darij. oīe ens ens cōtingēter ē: de⁹ est ens: ergo de⁹ ens cōtingēter est. ꝯclo est impolis: ⁊ minor vera: ergo sl̄tē maior falsa. ⁊ tūc dico ꝙ opꝫ sic exponē. hoc ens ens cōtingēter est. Itē dādo singulares ex pte termini singularis pcedētis cōtingēter: ⁊ sic q̄libet singularis in q̄ demōstrat̄ res necessaria est falsa: ⁊ istō est seruandū in multis exponibilib⁹: ꝙꝙ teri distributi sequant̄ signū exponibile. Ex isto pꝫ oēs has eē ipolēs. a psona diuina oīs psona diuina ꝯtingenter est. a psona diuina cōtingēter non est psona diuina. a celum contingenter est celum. sed hec est ꝯcedēda. deus qui contingenter est non contingenter est.

Contra hoc ar̄. Quelibet exponibilis pōt exponi i ꝓpria forma seclusis singularib⁹ eius. Itē eodē modo dicet̄ ꝙ a homo nō est aial est falsa ⁊ non habet ꝯtradictoriam nisi per singulares. Oppōit

Ad pmū nego ꝙ ista sit exponibilis in ꝓpria forma. Oīe ens ens ꝯtingēter est. vel ista. a celum cōtingenter est celū: sed opꝫ dare singulares ex pte subiecti ⁊ exponētes singulariū indicabūt veritatē exponibilis vlis vel idefinite: nec est simile de ꝯdictoria: qꝛ cuilibet affirmationi est vna negatio opposita ꝯdictorie ⁊ ecōuerso. Nec te moueat ꝙ ista. a celū cōtingēter est celū. non pōt hr̄e singulares postꝙ subiectū stat cōfuse tm̄: ⁊ accipis apparētiaꝫ ex parte huius. a hō nō ē animal. Hoc inꝙ nihil valet: qꝛ a homo nō est aial. habet singulares in forma: lꝫ nō inferant̄ ab illa indefinita. ⁊ qn̄ nō haberet singulares que eēnt singulares vlis hoc nō tollit: qꝛ a chymera contingēter est. debet exponi per singulares: sed in talibus. omne ens omne ens contingēter est. capiamus singulares ex pte vtriusqꝫ termini distributi. Rñsio ad pm̄

Dubitatur circa hanc materiā an iste cōtradicāt. ens contingēter est ens: ⁊ nullū ens cōtingēter nō est ens. ¶ Rñdetur ꝙ sic. participāt gratia forme acceptionis terminoꝝ legē cōtradictoriarū. Et opposita q̄litas nō ponitur ꝓpter aliud: dicit̄ ꝙ iste cōtradicūt. Ex qua solutione infero ꝓpōnes. Prima est. due affirmatiue cathegorice cōtradicūt. patet de ꝓpōnibus datis. Aduersarius diceret ꝙ ista vlis affirmatiua non cōtradicit alteri: sed equalet cōtradictorio alterius: sed is nō respicit ad radicē oppōnis: ⁊ q̄re ponit̄ opposita qualitas. ¶ Secūda ꝓpositio due negatiue cōtrariantur subcōtrariant̄ ⁊ cōtradicunt. hanc propositionē copulatiue intelligo. pbat̄. Iste cōtrariant̄. quodlibet ens cōtigēter nō est ens. ⁊ nullū ens nō cōtingēter nō est ens Dubitatio Rñsio Propōnes p^a ppō 2ª ppō

3ª ppō ē ens. ¶ Tertia ppositio. i vtraqꝫ cōtradictoriaꝝ totale pdicatū nō distribuitur. patet de istis cōtradictorijs. sortes cōtingenter nō est animal: ⁊ sortes nō cōtingenter nō est animal. Instat. Sorte ~icie si pdicatū huius distribuat. sortes ꝯtingēter nō est animal. ipsa est falsa: qꝛ per descensuꝫ sequit: ergo sortes cōtingēter nō est hoc animal demōstrando platonē. ⁊ sortes cōtingenter nō est hoc animal demōstrando ciceronē. cōsequēs est impossibile: ergo ⁊ añs. Rn̄det ¶ Respōdet negando ꝯñam: qꝛ oportet descendere disiunctim: vel si libet copulatiue inferas cum possibiliter non.

Finaliter circa hāc materiam querit an iste equiualeāt. tm̄ ens cōtingenter est ens: ⁊ tm̄ ens ꝯtingenter nō est ens. Et arguit q̄ nō. Ista est vera. tm̄ ens cōtingenter est ens: vt patet per vniuersalem in terminis trāspositis. om̄e qd̄ contingenter est ens possibiliter est ens nō habet hanc vniuersalē. omne ens ꝯtingēter est ens. Sed qꝛ hoc dubitas, pbo altera via per exponētes. Ens cōtingenter est ens: ⁊ nullū ens cōtingenter est ens. cōtradictoria secunde partis est nō ens cōtingēter est ens. ⁊ sensus eius est. nec qd̄ ē ens nec qd̄ fuit ens nec qd̄ erit ens nec qd̄ pōt esse ens cōtingēter est ens qd̄ est falsuꝫ: qꝛ nunq̄ terminus infinitus in exclusiuis supponit p illo pro quo termin⁹ finitus oppositus quecūqꝫ fuerit copula. Ex illo patet veritas hui⁹. nulluꝫ nō ens cōtingenter est ens. Oppōit Sed q̄ hec sit falsa. tm̄ ens contingenter non est ens. Arguitur sic. secunda exponens est falsa. omne non ens contingenter est ens.

Rn̄det Respondetur q̄ illa nō est secūda exponens: qꝛ in exponendis exclusiuis capitur in secūda expōnēte ꝯtradictoria copula ad exponibilē. hoc patet i illis de inesse: ⁊ sic secūda exponēs huius. tm̄ ens cōtingenter non est ens est hec. oē nō ens non cōtingēter nō est ens q̄ est vera. qd̄ pbatur: qꝛ sua contradictoria est non ens contingenter non est ens: que equiualet isti. non ens contingenter est ens: que est falsa: ⁊ sic conuersio in oppositam qualitatem tenet in exclusiuis.

¶ Et hec de contingenti specialiter capto.

¶ Sequitur de conuersionibus.

De conuersiōibus modaliū. Circa ꝯuersiones modaliū queritur quō sunt conuertende. ¶ Respōdeo per ppositiones. Quarū pma est. 1ª ppō Propositio affirmatiua de possibili cōuertitur recto modo sicut in illis de inesse. ratio est. qꝛ eodē mō ampliat ante ⁊ post vt deus possibiliter est creans: ergo creans possibiliter ē de⁹. Cōuersio simplex. omnis hō possibiliter est animal ⁊ homo possibiliter est sortes per accidēs ꝯuertunt. 2ª ppō ¶ Scd̄a ppositio ex hac sequens est q̄ ppositio de impossibili cōuertitur etiā seruato modo vt bene sequitur. ois homo ipossibilr est equus: ergo omnis equus ipossibiliter est homo. pbatur ꝯña. ex opposito cōsequētis sequitur oppositū antecedētis per premissaꝫ: ergo ⁊ hec ꝯsequētia est bona. 3ª ppō ¶ Tertia propositio. propositio de necessario in cōuersa nō tenet necessario in cōuertēte sed accipit possibile. vt creās necessario est deus. nō sequit: ergo de⁹ necessario est creans. sꝫ bn̄ deus possibilr est creans. ¶ Et ibi aduertendū est q̄ si fuerit ꝯuersio vlis de necessario cōuertēs formalr nō pōt esse vlis nec de necesse nec de possibili. nō sequit. ois de⁹ creās necesse est ens: ergo om̄e ens possibilr est deus creans: sed bn̄ aliqd̄ ens possibilr est de⁹ creās. ¶ Quarta ppō: ppō de possibili nō ꝯuertit in terijs. nō sequit. de⁹ possibilr nō est creans: ergo creans possibilr nō est de⁹. 4ª ppō ¶ Quinta ppositio. ppositio de contingēti spāliter capto non ꝯuertitur in terminis sed in vnā de possibili. qꝛ nō sequit deus ꝯtingēter est homo: ergo hō cōtingēter ē deus: cū añs sit veruꝫ ⁊ ꝯñs impossibile. 5ª ppō Sꝫ ꝯuertatur in vnā de possi. pbat. Bn̄ sequit. deus ꝯtingenter est hō: ergo de⁹ possibilr est hō a tota copulatiua ad alterā eius ptem equalēter: ⁊ illa per pmam ppōnem ꝯuertit in vnā de possi: igit. ppositionabilr in negatiuis dicat semp qn̄ sūt plures ppōnes dādo equipollentes in qbus est paucitas negationū ⁊ ꝯñter dicatur.

Qō Circa finem modalium. Queritur de istis terminis scio ⁊ opinor quomodo modales cōstituunt. Rn̄det ¶ Respōdet q̄ scio ⁊ dubito ⁊ hmōi dictiones ponūtur in ppositione a capite vel a tergo reddunt modales cōpositas. vt scio hominē esse. vl alterū cōtradictorioꝝ esse verū dubito quaruꝫ veritates cognoscunt sicut aliaruꝫ modaliū cōpositarū. Sed quando hec verba medians reddunt modales diuisas: vt hominē scio esse animal hominē sum sciens esse animal. ¶ Et pro istis notetur hec ꝯsequentia. Regula ꝯsequētie bone qn̄ aliqua ꝯña est bona ab aliquo scita esse bona si antecedēs sit ab illo scitū cōsequens est ab eodem scitum dūmodo nō repugnat cōsequētē scire. Hec regula habet multas pticulas. quarū pma est consequētia bona. scd̄a scita esse bona: qꝛ q̄q̄ sequat iste ābulat ante me: ergo sortes ambulat ante me demōstrando sortē: ⁊ añs sit a me scitum nō opꝫ q̄ consequens sit scitum: ergo ego nō scio ꝯñam esse bonā. Ultimo addit dūmō nō repugnat ꝯñti sciri: qꝛ lꝫ sequat hoc est nescitū: ergo hoc est nescitū ꝯtinue demōstrādo ꝯñs arguēdo a sinonimo ad sinonimuꝫ: tm̄ ego scio añs ⁊ non scio ꝯñs pꝑter repugnantiam ꝯñtis: hoc posito pꝫ oēs istas esse veras. scio alteruꝫ ꝯdictorioꝝ scio esse veruꝫ ⁊ neutrū istoꝝ ꝯdictorioꝝ scio esse verū demōstratis eisdem. pbatur capiendo istas. papa dormit: ⁊ nullus papa dormit. sensus prime est hec ppositio est scita a me alterū istoꝝ est veꝝ ⁊ hoc est verum. ⁊ sic applicāda est regula. hec duo ꝯdicūt: ergo alterū eoꝝ est verū. hec ꝯña est bona scita a me esse bona ⁊ scio añs: ergo scio ꝯñs. scd̄a pars patet per inductionē nec hoc istoꝝ scio esse verū demonstrādo papa dormit. nec illud istoꝝ scio esse verū demōstrando nullus papa dormit: ergo neutruꝫ istoꝝ scio esse veꝝ hic in modali diuisa i qua terminī stās signtūs lꝫ ascēdē ⁊ descēdē ⁊ syllogizare sicut in alijs. ¶ 2ª ppō. scio oēm hoiem parisijs esse parisi⁹: sed aliquē hoiem parisius nō scio esse parisi⁹. pª ps pbatur. hec ppositio est scita a me. ois homo parisi⁹ est parisius: qꝛ bn̄ sequit. homo parisius est parisi⁹. ergo ois homo parisi⁹ est parisi⁹. añs ē scitū. gº ⁊c.

Scda ppō p3: qꝛ sua ꝯdictoria ē falsa. s. oēm hoiem parisi⁹ scio esse parisi⁹: hoc est de q̄cūq3 verꝫ est dicere ꝙ est hō parisi⁹ de illo scio ꝙ est parisi⁹ qḋ est falsū3: qꝛ bene sequit. oēm hoiem parisi⁹ scio esse parisiꝰ. plato est hō parisi⁹: ergo platonē scio esse parisiꝰ.

Nōbile **Quia** hic est notādū ꝙ maiore de scito in sensu diuiso ꝛ minori de inesse sequit̄ conclō de scito qꝛ imediate regulat̄ ꝑ dici de omi: ꝯclō ē falsa ꝛ minor vā: gᵒ maior ē falsa: ꝛ ꝑ ꝯñs sua ꝯdictoria ē vera. ¶ 3ᵃ ppō. scio aliqḋ astrū eē sup̄ orizōtē: ꝛ nullū astrū scio esse sup̄ orizōtē. pᵃ ps p3. hec ē scita a me. aliqḋ astrū ē sup̄ orizōtē. 2ᵃ ps p3 per inductionem.

3ᵃ ppō

Oppōit pmō **Cōtra** hoc aꝛ sic. bn̄ sequit̄. scio aliqḋ astrū eē sup̄ orizōtē: ꝛ ista astra sunt oia astra. gᵒ scio hoc astrū eē sup̄ orizōtē. vel scio illud astru3 esse sup̄ orizōtē. ꝛ sic de singulis. s3 ꝯñs est fl̄m: gᵒ ꝛ añs.

Oppōit secūdo Et eodē mō ꝓbat̄ ꝙ hec sit falsa. scio oēm hoiem parisius eē parisi⁹ descēdēdo copulatiue sub illo termio hoiem. Preterea scio oēm hoie3 parisi⁹ eē parisiꝰ plato ē hō parisi⁹: ergo platonē scio eē parisi⁹. Rn̄r

Rn̄det pmo negādo illū descēsu3 quēadmodū nō sequit̄ neceē est hoie3 esse aial. ꝛ isti hoies sūt oēs hoies. gᵒ necesse est hūc hoie3 eē aial. vl̄ neceē ē hūc hoiem esse aial. ꝛ sic de singlis: ꝛ idē error ē q ibi tact⁹ ē. ¶ Ad aliā ꝯñ3

Rn̄det scdo quā reputas sillogisticā: nego ꝯñ3. qꝛ añs ē veru3 ꝛ ꝯñs fl̄m quēadmodū nō sequit̄. neceē ē oē ens. eē ens plō ē ens. gᵒ neceē ē plonē eē ens: qꝛ maiore i sēsu cōposito ꝛ minori de iesse nō sequit ꝯclō nec regulat̄ ꝑ dici de omi vt dicet̄ in syllis. Buridan⁹ tn̄ in illo sophismate. sortes astrolog⁹ scit aliq̄ astra eē sup nos.

Buridanus ꝯcedit idefinitas ꝛ singulares ꝛ dicit ꝙ scio planeta3 eē sup̄ nos q est sup̄ nos. hoc ē si mercuri⁹ sit supra nos scit mercuriū eē sup̄ nos: nō stādo i hoc ꝙ sit do ct⁹ astrolog⁹: qꝛ tūc repugnaret sibi: s3 illa ē ꝯcedēda dicit scio mercuriū eē sup̄ nos nō ꝑ hāc ꝓpōnē: mercurius est sup̄ nos. s3 ꝑ hāc aliqs planeta vel stella est sup̄ nos. S3 tales idefinite: deū trinu3 ꝛ vnū cognouit cōmētator: sē sic resolubiles. hoc cognouit commētator demōstrando deū hoc ē de⁹ trin⁹ ꝛ vn⁹: gᵒ deū trinū ꝛ vnū cognouit cōmētator. s3 cōmētator nō cognouit deū trinū ꝛ vnū. S3 ad ꝯuertēdas tales ꝓpōnes teneas cetera paria. vt p̄ce3 meū credo eē hoc. illa ē singl̄aris ꝛ nō pt̄ ꝯuerti i istā. hoc credo eē p̄cem meū qꝛ staret añs verꝫ ꝯñte exñte falso. s3 d3 sic ꝯuerti. p̄ce3 meū credēs eē hoc ē ego vel q̄ ad ptes credītū eē hoc ē pꝛ me⁹ regē scio eē sortē: gᵒ scitū eē sortē ē rex ꝫ3 totalē ꝓpōnē ꝯuertēdo nō ē difficultas. ¶ In appellationibus ꝛ syllogismis ista iterum tangentur.

¶ Questio logicalis.

Dubitatio **Dubitatur** vtrū arguēdo ab affirmatiua ad negatiuā p̄dicato variato penes finitū ꝛ infiⁱᵗᵐ sit bona ꝯñā ꝛ ꝯ̄. Rn̄r ꝙ sic. p3 auctoritate Arist. 2ᵒ pyer. pᵒ. ꝛ rōne sic. qꝛ si nō sequat̄: a ē nō b: gᵒ a non

Rn̄det ē b stabit oppoᵐ ꝯñtis cu3 añte. s. a ē b. ꝛ sic duo termi ꝯditorij mediāte copula de p̄nti copulatiue de eodē singulari v̄ificabunt̄ qḋ ē incōueniēs: 2ᵃ ps p3. si nō sequat̄ a nō ē b ꝛ a est. ergo a est nō b, tunc oppositu3 ꝯñtis cōpatitur añs. ergo ista simul stabūt: a nō est nō b ꝛ a est. ꝛ a non est b: qḋ iterum liquet esse falsum.

Oppōit primo **Contra** priorem partē arguit̄ sic nō sequitur. sor. videt nō equum ergo sortes non videt equū: ꝛ tn̄ arguit̄ ꝑ regulā. ergo regula nulla.

Rn̄det **Respondetur** negādo ꝙ arguatur per regula3: qꝛ totū p̄dicatū nō infinitatur sed pars ei⁹: sic argumētaberis. sortes est non videns equu3. ergo sortes nō est vidēs equū.

Oppōit ꝯtrā hoc nem **Cōtra** hoc arguit̄ bifariā. tum pmo: qꝛ ꝑ solutionē hec ꝯñā nō teneret ꝑ regulā. sortes est nō homo: gᵒ sortes nō est hō qḋ est falsu3. ꝛ patet ꝯñā: qꝛ totū p̄dicatū nō infinitat̄. tn̄ scdo tenēdo verba adiectiua in mente nō potes aliter arguere: igit̄.

Rn̄det **Respōdet** ꝙ totū predicatum d3 infinitari dempta negatiōe infinitāte. Ad scdm dicit̄: op3 sic arguē. sortes nō videt equū. gᵒ sortes nō videt equū vt añs sit affirmatiua ꝓpō huic equiualens: sortes est non vidēs equū in consequendo.

Oppōit secūdo **Secūdo** arguitur ad idē nō sequit̄: in seq̄na sunt nō pisces ergo in sequana non sunt pisces. tn̄ arguit̄ per regulā. ergo regula nulla.

Rn̄det **Respōdet** vl̄ capis ꝑ sbo ly pisces: ꝛ tūc nō arguis ꝑ regulā: qꝛ r̄la nō l3 sbo variato penes finitū ꝛ infiᵐ: nisi qn̄ p̄tū ē discretū. vl̄ capis ly pisces ꝑ p̄to: ꝛ tūc ꝯñā est bona: ꝛ ꝯñs ꝯcedēdum cum añte. Ex quo fundamēto deduco tales ꝓpōnes in celo nō est de⁹. cu3 qua stat: vbiq3 est de⁹. secūda: in hoc celo est deus: ꝛ in hoc celo nō est de⁹. pōt deduci per regulam negatiuā affirmatiua claret.

Oppōit tertio **Tertio** aꝛ nō sequit̄ sor. fuit nō currēs. gᵒ sor. nō fuit currēs. ꝛ tn̄ aꝛ ꝑ r̄lam: maior p3. sor. heri fuit nō currēs: gᵒ sor. fuit nō currens.

Rn̄det **Respōdet** ꝙ op3 sic arguē. sor. aliqn̄ nō fuit currēs. ꝛ nō sic sor. n̄ fuit currēs aliqn̄. eodē mō i alijs extrinsecis tēporib⁹ dicas.

Oppōit quarto **Quarto** arguit̄. nō sequit̄. tn̄ aliqd ē nō antixp̄e: gᵒ tn̄ aliqd nō ē antixp̄us: ꝛ tn̄ aꝛ ꝑ regulā: ergo r̄la nulla. Et ꝯfirmat̄ dupl̄r. tū pᵒ nō sequit̄. oīe aial ē nō sanū: gᵒ nullū aial est sanu3. posito ꝙ sbm añtis distribuat̄ ꝑ gn̄ib⁹ singulorum: ꝛ ꝯñtis ꝑ singulis generꝫ. tū 2ᵒ. nō sequit̄. ois hō est nō pictus. gᵒ ois hō nō est pict⁹. ꝛ tn̄ aꝛ ꝑ regulā. gᵒ r̄la nulla. ¶ Ad pᵐ dr̄ ꝙ añs nō est affirmatiua nisi pregnans. cōfirmationes soluunt̄ tenēdo cetera paria.

Confirmat̄ dupliciter

Oppōit quinto **Quito** aꝛ. nō sequit̄. sor. ꝯtigēter ē nō lapis: gᵒ sor. ꝯtingēter nō ē lapis: ꝛ tn̄ aꝛ ꝑ regulā. gᵒ r̄la nulla. maior p3: qꝛ añs ē verꝫ ꝛ ꝯñs fl̄m. Et ꝯfirmat̄. nō sequit̄ hec ē nō vā. gᵒ hec nō ē vā demonstrādo ꝯñs vtrobiq3: ꝛ aꝛ per regula3: igitur.

Rn̄det **Respōdet** ꝙ argumentum pmum est solutū ex dictis. Ad confirmationem dico ꝯñam bonam ꝛ añs verū cum ꝯñte falso. nec hoc reputo inconueniens in se falsificantibus.

Oppōit sexto **Sexto** arguit̄ nō sequitur. sortes est nō pater. ergo sortes non est pater. ꝛ tn̄ arguit̄ ꝑ regulā: igit̄. maior patet posito ꝙ sortes habeat filiū sortes est non pater platonis. ergo sortes est non pr̄.

Confirmat̄

Confirmatur. Cõfirmaẗ dupl'r. tũ3 p̃mo. non sequit̃. platonis est nõ asinus. ergo platonis nõ est asinus. tũ3 scđo: nõ sequit̃ x̃ps est nõ homo. ergo x̃ps non est homo.

Rñdet. **Respondet** negãdo q̃ nõ sequat̃. ⁊ negat añs pbatiõe. hec ɔña ẽ nulla: sortes est non p̃ȓ platonis: ergo sortis est non p̃ȓ. Ad p̃mã ɔfirmationẽ dico ɔñã bonã. vltima ɔfirmatio est altioris negocij. ⁊ dr̃ q̃ ɔña nihil valet: qr in exẽplo sũpto sopitũ est fundamẽtũ rl'e. pbauim⁹ fundamẽtũ p ĩpossibilitatẽ termiorũ ɔdictoriorũ vẽrificabiliũ de eodẽ qđ hic nõ est incõueniẽs: ppterea hic opꝫ q̃ vna singularis añtis ad hoc q̃ formal'r arguatur equaleat vni de oi. potes facere tales ɔñas. sortes est non homo ⁊ nõ homo. ergo sortes nõ est homo ⁊ non homo cum añs sit verum ⁊ ɔñs falsum. sed ad hoc dictum est in capitulo de nomine.

Oppo. **Cõtra** scđaꝫ partẽ ar̃ sic. negatiua non infert affirmatiuam. ergo scđa pars est falsa.

Instat. Forte dicis sicut dicendum est antecedẽs est affirmatiuum quoniam copulatiua affirmatiua.

Oppo. Instat. **Contra** Nõ seqt̃. sortes hõ nõ est. ⁊ sortis est: g° sortis est non hõ. Forte dicis: non tenet regl'a nisi qñ p̃tũ distribuit̃ si sit distribuibile.

Oppo. **Contra** Bñ seqt̃. hõ nõ est ipsemet: ⁊ hõ est: g° hõ est non ipsemet. Pari forma. bene sequit̃ sortes non omnis homo est: ⁊ sortes est. ergo sortes est non omnis homo. ⁊ tamen predicatum non distribuitur in añte. ergo solones nulle.

Rñdet. **Rñdetur** qñ p̃tũ3 est relatiuũ reciprocũ nõ est opus distributiõe. Alia ɔñtia nõ tenet pũctual'r p hãc regulã postq̃ aliqđ ponit̃ a pte p̃ti in ɔñteqđ nõ ponebat̃ a pte eiusdeꝫ in añte. Sꝫ forma arguẽdi sufficit addẽdo ois vel equalens ppter impedimentum distributionis in ɔsequente.

Scđo oppõit. **Secũdo** ar̃ ad idẽ. nõ seqt̃. sortis ɔtingẽter nõ est nõ lapis: ⁊ sortis ɔtingenter est. ergo sortis ɔtingẽter est lapis: ⁊ tñ ar̃ a negatiua ad affirmatiuã cũ ɔstãtia p̃ti variato penes finitũ ⁊ infinitũ: maior pꝫ. qr ɔñs est falsũ vt liquet: ⁊ maior equalet huic. sortis ɔtingẽter est nõ lapis. cui⁹ vitas

Rñdet. claret p expõnẽtes ei⁹. ¶ Rñdet̃ q̃ maior est negatiua p̃gnãs ⁊ sic non procedit̃ contra regulam.

Oppo. **Contra** hoc ar̃. nõ seqt̃. sortis pol'r nõ est non lapis: ⁊ sortis pol'r est: ergo sortis pol'r est lapis: ⁊ tñ ar̃ a negatiua ad affirmatiuã. igit̃. vitas maioris pꝫ p falsitatẽ sue ɔdictorie. sortes necessario est nõ lapis q̃ ĩfert hãc: sor. necio est q̃ est ãĩal. Eodẽ mõ nõ seqt̃. hec aia pol'r nõ est ens: ⁊ hec anima pol'r est: ergo hec aia pol'r est nõ ens: ⁊ tñ ar̃ a negatiua ad affirmatiuaꝫ. igitur ɔñs est impossibile vt patet per dũs de inesse. hec anima est non ens.

Rñdet. **Respõdet** q̃ ɔñe ppposite nihil valẽt ⁊ hq̃ q̃ maiores sint negatiue nõ p̃gnãtes i eis nõ ẽ negatio ex pte modorũ ⁊ ppt'ea in modalib⁹ cum possibile non: cõsequẽtia nihil valet.

Oppo. **Cõtra** hoc ar̃. Nõ seqt̃. a hõ nõ est aial: ⁊ a hõ est. ergo a hõ est nõ aial. ⁊ tñ ar̃ a negatiua ad affirmatiuã cũ p̃to distributo maior nõ est negatiua p̃gnãs neq̃ modalis. ergo solones date non sufficiunt. ¶ Respondetur regula non tenet quando subiectum stat confuse tñ.

Rñdet.

Oppo. **Contra** hoc ar̃. sbm añtis stat determinate: ⁊ tñ nõ tꝫ p te. ergo qñ sbm stat determinate nõ tenet eodẽ mõ q̃ supponat determiate. pbat̃. hoc sbm in p̃iacẽte stet determiate: ⁊ hoc sbꝫ in preiacẽte est sbm huius. a hõ non est aial: ergo subiectum huius a homo nõ est aial stat determinate.

Rñdet. **Respondet** q̃ nõ replicas ɔ solonẽ datã. nõ enim dicebat̃ q̃ vtrobiq̃ tenet quando subiectum stat determinate: sꝫ nõ opꝫ q̃ teneat quando subiectum stat confuse tñ.

Oppo. **Contra** hoc ar̃ sꝫ nõ directe: nõ seqt̃. cuiusꝫ hois asin⁹ nõ est asin⁹. ⁊ cuiusꝫ hominis asin⁹ est: ergo cuiusꝫ hois asin⁹ est nõ asin⁹. ⁊ tñ sbm nõ stat ɔfuse tñ: ergo istãte date nõ sufficiunt: posito casu q̃ qlꝫ hõ hẽat duos asinos. maior ẽ vera vt pꝫ p ei⁹ ɔdictoriã. alicui⁹ hois qlꝫ asinus est b asinus. ¶ Respondet̃ q̃ regula non tenet quãdo pars subiecti stat confuse tñ.

Oppo. **Contra** hoc ar̃. bñ seqt̃. brunellus vel a asinus nõ est aial: ⁊ brunellus vel a asinus est: g° brunellus vl' a asin⁹ est nõ aial: ⁊ tñ ps subiectũ stat ɔfuse tñ. ergo solutiones non sufficiunt.

Rñdet. **Respondet** tripl'r. tũꝫ p̃mo esto q̃ nõ sequat̃ nõ directe replicas: nõ dicebat̃ q̃ nunq̃ tenet qñ ps sbi stat ɔfuse tñ: sꝫ tũc nõ opꝫ q̃ teneat. tũ scđo nego ɔñaꝫ. nescires eã probare bonã postq̃ a asin⁹ nõ est aial: ⁊ a asin⁹ est: ergo brunellus vel a asin⁹ nõ est aial: tũ 3° cathegorice dico q̃ ɔña est bona. ⁊ añs est falsuꝫ sicut ⁊ ɔñs. Et arguẽdo a pte disiũcti ad totũ disiunctũ cũ ɔstãtia. ar̃ a suppõne ɔfusa tñ ad determiatã respectu multitudis. vã ɔdictoria h⁹ est. oẽ q̃ est brunellus vl' a asinus est aial nõ oꝫ i negatia põderare suppõnẽ ɔfusã tñ post vbi toti sbo stãte determiate vnica suppositio debetur.

Oppo. **Contra** dicta p̃ncipal'r ar̃ queadmodũ añs h⁹ ɔñe. a hõ nõ est aial: ⁊ a hõ est: g° a hõ est nõ aial: est vex: ita est ɔñs qđ pꝫ ascẽdẽdo sb termino aial distributo. a hõ est ens qđ nõ est hoc aial: ⁊ a hõ est ens qđ nõ est hoc aial. ⁊ sic de singulis. ergo a hõ est nõ aial. Forte dicis. ar̃ a plurib⁹ suppõnibus determiatis respectu ptũ multitudis ad vnã determiatã respectu toti⁹. Hoc nõ soluit: qr saltẽ hec erit ṽa. a hõ est a nõ hoc aial: ⁊ ista equiualet alteri. igitur.

Instat

Instat adhuc. Rñdet. **Preterea** nõ seqt̃. hois asin⁹ nõ est asin⁹. ⁊ hois asin⁹ est. ergo hois asin⁹ est nõ asin⁹. ⁊ tñ ar̃ p regulã. ergo rl'a nulla. Eodeꝫ mõ nõ seqt̃. hois iste asin⁹ nõ est asin⁹. ⁊ hois iste asinus est. ergo hois iste asin⁹ est nõ asin⁹. igit̃. qr posito q̃ aliqs hõ nõ hẽat asinũ: añs p̃me ɔñe est verũ. ⁊ ɔñs falsuꝫ. de ɔstãtia nõ est qđ. ɔdictoria maioris est hec: cuiusꝫ hois qlꝫ asin⁹ est asin⁹ q̃ est falsa vt alibi dictũ est. de scđa ɔña id idem oñdi facile potest.

Respondet q̃ ɔñe ppposite nulle sunt. Regula nõ tenet quando est determinatio accepta non vnica.

Instat **Insup** nõ seqꝛ. hec non est ṽa ꝛ hec est: ergo hec est nõ ṽa vtrobiq3 õmfando ꝯñs ꝛ tñ arguit p regulã. ergo regula nulla. Eodez mõ potes argumentari. isti non sunt in celo demonstrãdo sanctum Petrũ ꝛ Judam post diẽ iudicij: ꝛ isti sunt: ergo isti sunt nõ existentes in celo ꝛ econtra.

Rñdet **Respondetꝛ** ꝙ vtraq3 ꝯña est bona: s3 in pori añs est vez ꝛ ꝯñs falsũ se falsificãs. scđa nõ h3 difficultatẽ. Tales sunt cõcedẽde. isti in nullo loco sunt: isti sũt nõ exñtes in loco quẽadmodũ aliq sunt hoies qui neq3 saluabũtur neq3 dãnabunꝛ: ꝛ de nulla secta viuunt. Nouissime

Oppõit **Arguitꝛ** Nõ seqꝛ. michael nõ est chymere ꝛ michael est: ergo michael est non chymere. ꝛ tñ aꝛ p regulã. pbaꝛ falsitas ꝯñtis. michael est nõ chymere. ergo nõ chymere sũt michael ꝯñs est falsũ. nulle nõ chymere sũt michael. ¶ Confirmatur Cõfirmaꝛ. nõ seqꝛ. iste pple nõ est ens. ꝛ iste pple est. ergo iste ppꝛs est nõ ens. ꝛ tñ aꝛ p regulã. igiꝛ. primũ argumentum vide in capitulo de nomine.

Rñdet ad scđ3 **Ad** scđm dꝛ ꝙ ꝯña est bona ꝛ ꝯñs vez ꝛ añs falsũ pro ꝯstãtia. Istis solonib⁹ diffuse datis daꝛ vna solo oib⁹ argumẽtis ꝙ rła nõ tenet nisi per hoc ꝙ ipole est terios ꝯdictorios ṽificari de eodez. hoc patuit pbãdo regulã q̃re hoc argumẽtũ nõ currit. a hõ nõ est aial: ꝛ a hõ est: ergo a hõ est non aial. aial in añte non negaꝛ de vno discreto supposito: vt p3 intuẽti. nec hic. cuiusl3 hoie asin⁹ nõ est aial. nec hic. hoie asin⁹ nõ est aial. s3 op3 capere vltimate singulares fm exigẽtiã rłe de q̃libet alter ꝯdictorioꝛ ꝛ ð nullo ambo. Etiã non op3 ꝙ si michael possibiliter non est angelus ꝛ michael est: vel possibiliter est ꝙ michael possibiliter est non angelus: ꝛ ita in alijs f3 applicationem huius regule dicatur.

Oppõit **Potest** fieri argumẽtu3 de ista. a nõ est verũ cui⁹ ꝯdictoriũ est falsu3: ꝛ a est: ergo a est nõ verũ cui⁹ ꝯdictoriũ est falsum: q2 posito ꝙ a significet hominez esse asinu3. añs est verum ꝛ ꝯñs falsum. falsitas cõsequentis p3: q2 bene sequiꝛ. a est non verum cuius cõtradictoriuꝫ est falsum: ergo a est falsum cuius contradictorium est falsum.

Rñdet **Respondetur** ꝙ ꝯñs nõ est verũ: ꝛ 2ª ꝯña non valet. Arguit enim a supiori ad iferi⁹: sine distributiõe supioris.

¶ Finis primi tractatus summularum magistri Joannis Maioris Scoti.

¶ Joannis Maioris Hadingtoneñ. Predicabilium incipit.

Predicabile qñq3 sumiꝛ pprie: ꝛ sic dꝛ pdicabile qð de plurib⁹ pdicaꝛ vt hõ. Qñq3 sumiꝛ cõiter: ꝛ sic dꝛ p̃bile qð de vno solo pdicaꝛ. vt sortes. vel de plurib⁹: vt hõ. Vñ pdicabile pprie sumptũ ꝛ vłe idem sunt fm rem: tñ differũt fm rõnẽ. q2 vłe diffiniꝛ p eẽ i: p̃bile ṽo p dici de. Est eni p̃bile qð aptũ natũ est dici ð plib⁹. Vłe ãt qð aptũ natũ ẽ eẽ in plib⁹. Predicabile ãt pprie sumptũ siue vłe diuidiꝛ p genus: spẽz: dr̃ia3: ppriũ: ꝛ accñs. ꝛ solum de illis quinq3 hic intẽdim⁹.

Oppõit diffõni ꝛ diuisioni pđicabili **Veritꝛ** q vtrũ diffõ pdicationis cũ el⁹ diuisionib⁹ in disparatam ꝛ nõ disparatã in idẽpticaz ꝛ nõ idẽpticam sint bene posite. Et arguiꝛ p̃mo ꝙ non. Prio Aliq̃ pdicatio nõ est enũciatio: ergo diffõ mala. Ar sumptũ arguitur de istis. canis est substãtia. hõ forꝫ aial. ꝛ sic de silib⁹. De p̃ma p3: q2 nõ est enunciatio vna. De secũda p3: q2 predicatur genus de specie.

Scđo oppõit. **Secũdo** aꝛ. pbãdo ꝙ aliq̃ pdicatio ẽ enũciatio ypothetica ꝛ hoc sic ponendo casu3 possibilẽ ꝙ idẽ atramentũ numero fiat in duob⁹ locis ꝛ ex ipso in vno loco fiat ppõ cathegorica: ꝛ in alio loco ppõ ypothetica: q2 nõ op3 ꝙ sit maior q̃titas ad scribẽdã quãlibet ypotheticã q̃ cathegoricam. mõ illo casu posito sic aꝛ. hoc atramẽtũ est pdicatio: ꝛ hoc attramẽtũ est ppõ ypothetica. ergo ppõ ypothetica est pdicatio. discursus est infallibilis p silłm ex positoriũ. ꝛ añs tenet ṽtute casus. ergo habeꝛ ꝯsequens qð restabat probandum.

Tertio oppõit **Tertio** aꝛ. hec est ypothetica. aial ẽ aial qð est asinus. ꝛ tñ est pdicatio. igitur. ꝯña tenet cũ maiore. ꝛ minor pbaꝛ. Est pdicatio in sensu cathegorico: ergo est pdicatio. cõsequentia videtur esse a parte in modo ad suum totum.

Quarto oppõit **Quarto** aꝛ ꝯtra diuisionẽ. nulla est predicatio idẽptica. ergo titulus qõnis presupponit falsu3. ꝯña est clara ꝛ añs pbo. nulla ẽ mẽtalis. ergo nec vocalis nec scripta. ꝯña tenet ꝛ pbo añs p Arist. in. 5. metaphy. Duo accñtia eiusdẽ rõnis nõ inherẽt eidẽ sb̃o nisi ꝯstituãt vnũ totum. ergo erit vna noticia sb̃i ꝛ pdicati. Et tũc sic arguo. vel si la pcedit copulã: ꝛ tũc nõ habeꝛ pdicatũ. vel sequiꝛ saltẽ ordine ꝯceptiõis: ꝛ tũc nõ habeꝛ sb̃m. igiꝛ. Et si dicas ꝯstituũt vnã ppõnẽ ꝛ hoc sufficit: tũc ergo fm hoc nõ pñt hẽri due cathegorice incõiunctim sũpte cõposite ex teris sinonimis qð est ꝯtra experiẽtiam.

Quito oppõit **Quinto** aꝛ. mẽbra diuidẽtia nõ euacuãt totũ ambitũ diuisi. ergo diuisio mala añs p3: q2 ista est p̃tio. hõ est hũanitas: equ⁹ est eq̃nitas: ꝛ tñ nec dispata nec idẽptica: igiꝛ. minor patet. Primũ nõ est dispata: q2 in vltimatis abstractis concreti ꝛ abstractũ sunt sinonima quẽadmodũ est in pposito. igiꝛ. S3 ꝙ nõ sit idẽptica p3: q2 hõ ṽificaꝛ de deo: ꝛ hũanitas nõ ṽificaꝛ. g⁹ nõ sunt teri sinonimi.

Sexto oppõit **Sexto** aꝛ. ista est pdicatio. albũ est nigrum ꝛ tñ nec est dispata nec nõ dispata. igꝛ ꝯña tenet cũ scđa pte añtis. Et p̃mã pbo. pdicatum nãlr cõpetit sb̃o vt p3 in ista. albũ erit nigru3. Et si dicas est p ampliationẽ replicaꝛ sic. seq̃reꝛ ꝙ ista eẽt dispata. hõ est mortuus. oppm̃ ꝯsequẽtis ðclarabiꝛ in vltimo predicabili. Et ꝯña p3: q2 quotiẽscunq3 illud predicatum mortuus predicatur est ampliatiuum q2 habet annexam ampliationem.

Septimo

Septio oppoit

Septimo arguit. ista est predicatio. ly aial est aial: et tñ nec est dispata nec nõ dispata. igit. Qõ nõ sit dispata p3 qr pt̃us põt cõpetere subiecto in casu facili tenẽdo q pars integralis aialis sit aial. Sed q sit dispata p3: qr ale res ad extra eẽt vl'e qd falsuz est. In oppm̃ est cois logica et porphyri⁹. In ista qõne erũt tres articuli. In pmo ponent notabilia declaratiua terioz positoz in titulo qõnis. In scdo ponent pclusiones rñsiue ad titulum cum dubio. Tertio añt respondebit ad argum̃ta ante oppositum. Pro expeditione pzimi.

Nõbile pmuz. Diffõ pdicationis ponit et declarat

Notãduz est q pdicatio ab aliqb⁹ sic diffinit. Predicatio est enũciatio q̃ alterũ tanq̃ pars pncipalis de altero tanq̃ de parte pncipali enũciat. Ponit alterũ de altero dicunt ad dñiam ypotheticaz que nõ sunt predicationes: qr in eis nihil de altero enũciat. Et dr̃ tanq̃ ps rc̃. qr in ypotheticis bñ enunciat alteꝝ de altero: sed illd qd enũciat et illud de quo enũciat nõ sunt partes pncipales illi⁹ enũciationis. et l3 ista diffõ sufficiat mod⁹ tñ declarãdi peccat: qr vna pars declarationis dicit. nihil de altero enũciat que interimit alterã partez sequentẽ. imo etiã supfluũ est, dicere tanq̃ pars pncipalis rc̃. igit. Aliter diffinit. Predicatio est enunciatio cathegorica in qua vnũ extremũ de altero cõpositiue vel diuisiue enũciat. Ponit enunciatio loco generis: et cathegorica ad dñiam ypotheticarũ q̃ nõ sunt predicationes in q̃tũ hmõi. reliduũ non ponit cã dñie: sed ad magis explicãdũ diffinitũ. Et per cõpositiue vel diuisiue intelligo ppõnẽ affirmatiuã vel negatiuã quẽadmodũ Arist. in pmo pyarmenias dicẽs in cõpõne vel diuisione est veritas vel falsitas. Ex isto seqtur q hõ nõ est aial est pdicatio. Postea diuidit predicatio in dispararã et nõ disparataz.

Predicationis diuisio.

Predicatio dispata est in qua disparatũ de disparato enũciat. Predicatio nõ disparata diuidit in idẽpticã et nõ idẽpticã quẽadmodũ notat idẽptica põt diuidi in disparatã et nõ disparatã. Predicatio idẽptica est illa in qua pt̃ur sinonimũ d sinonimo. Aliqua pdicatio vocat dispata vel idẽptica dupl'r. Uno mõ de denoiatione extrinseca. et sic vna ppõ vocat dispata vel idẽptica respectu alteri⁹. Alio⁹ denoiatiõe intrinseca. i. ab extremis dispatis vl' idẽpticis.

Predicationis subdiuisio. Denoiatio duplex.

Nõbile scdm. Terioz gdã pti nẽtes q dã ipertinẽtes.

Notãdu est q pro his nichil⁹ intelligendis. Terioz ptinẽtes qdã sunt: qdã sũt impertinẽtes. Termini impertinẽtes dñr qb⁹ non repugnat affirmari et negari de se inuicẽ: vt albũ et currẽs. Teri ptinẽtes dñr teri qb⁹ repugñt affirmari et negari de se inuicẽ teris supponẽtib⁹ vl' q̃z vn⁹ ẽ illatiu⁹ alteri⁹. Exm̃ pmi vt hõ et asin⁹. Exm̃ scdi vt hõ et aial. et intelligo si possint supponere mediãte hoc vbo põt vel est: qr chymera et chymera sunt termi ptinentes. Dr̃ notãter rõne illoꝝ termioꝝ qr esto q ppõ in qua ponit iste terius hõ inferat ppõnez in qua ponit iste terius asinus: adhuc hõ et asinus nõ sunt teri ptinentes salrẽ seqla de qb⁹ intelligit vltima pars diffõnis: qr l3 bñ sequat. hõ est lapis: ergo asinus est lapis: h nõ est rõne istoꝝ terminoꝝ hõ et asinus: sed rõne im possibilitatis añtis. Ex ista diffõne que disiunctiue dat sequit vna diuisio q est talis. Qõ terioꝝ ptinentiũ quidã sunt ptinẽtes repugnãter. qdã ptinẽtes seqla. Et iterz. Terioꝝ ptinẽtiũ seqla. qdã pertibiles: qdã nõ pertibiles. Et iterz terioꝝ pertibilium: qdã sunt idẽptici: qdã nõ idẽptici. Qia mẽbra reseco appositis preter dispatã et idẽpticã. S3 altercatio est iter nõnullos de talib⁹ teris hõ hõ an sint sinonimi. et dicũt plures q sic: sed alijs hoc non placet eo q fm ipsos ad terios eẽ sinonimos reqrit dicibilia eẽ varia ppterea vocãt hmõi terios eque similes. s3 istud parui momẽti et ad nomẽ est. Et dr̃ q teri dñr sinonimi dupl'r. Uno mõ ppriissime qñ teri sunt similes et eis pueniũt diffõ sinonimoꝝ. Alio mõ satis pprie qñ teri sunt dissimiles et eis pueniũt diffõ. Exemplũ pzimoꝝ: vt hõ hõ. secũdoꝝ: vt mucro gladi⁹ rc̃. Et cã est qr nulli dubiũ est quin isti teri hõ et hõ idez signẽt: tñ sic nõ est de duob⁹ vltimis hinc est q pueri erudiunt in teris dissimilib⁹. nõ tñ putandũ est propterea q hoc reqrat. Qkã dat aliã diuisionẽ sinonimoꝝ q ẽ hec. Terioꝝ. qdã stricte dñr sinonimi qñ signt eodẽ mõ et oẽs vrũt eis tãq̃ sinonis. Alio⁹ large qñ signt idẽ et eodẽ mõ. nõ tñ oẽs vrũt eis tãq̃ sinonis. s3 aliq dcepti existimãt nõ eos eẽ sinonios vt sunt isti teri fortes fortitas: equus equitas. tñ istud est satis ipso pe dictũ. qr l3 pl'es existimẽt istos terios mucro gladi⁹ nõ eẽ sinonios nõ min⁹ sinõimi dñr.

Alia diuisio terminoꝝ.

Qui termi dñr sinonimi.

Qkã

Notãdũ est tertio q termini sinonimi sunt termini idem eadẽ aliqua vel aliq̃liter pcise et eodẽ mõ signtes. Dr̃ notãter idẽ ad includẽdos tales terios. so: s so: s. Aliq̃. pp tales terios turba phalãx. Aliq̃l'r pp sincathegoreumata. et ponẽtes pcise ly idẽ totũ reliduũ intelligit. Dicit precise pp tales hõ aial qui nõ sunt sinonimi. Dĩ eodẽ mõ hoc est si vnus significet absolute: q alter et illud idẽ adequate absolute signt et si vnus pnotatiue et alter. ¶ Ex istis infero aliq correlaria. quoꝝ pmũ est. Substãtia et accñs sunt teri sinonimi: p3 de voce et scriptura ibi rñdẽtu. Scdm correlariũ. aurz et argentũ sunt teri sinonimi. Tertiũ. risibile et rõnale nõ sunt teri sinonimi. Quartũ. terius signtiuus et nõ signtiuus sunt sinonimi: p3. posito q ly a iponat ad signdũ hãc vocẽ buf et si tenetiã a et buf sunt sinonimi. Et ex isto subsequit q signe capit cõiter in diffinitiõe sinonimoꝝ. Quintũ. act⁹ et pcept⁹ sunt termi sinonimi: p3. qr act⁹ cui subordinat hec vox ois rep̃senteat se et nõ formal'r s3 soluz obiectiue: ergo erit vnus pcept⁹ formal'r illd rep̃ntãs qd rep̃ntat act⁹ obiectiue: et ex q̃ act⁹ est res formal'r illã rep̃ntãs est cõcept⁹. Tñ bñ ve7 est q act⁹ de ly ois nõ est act⁹ in ordie ad illd signũ. Sextũ correlariũ. vinũ rubeũ et panis alb⁹ sunt teri sinonimi. Septimũ correlariũ. terminus signe naturalr et terius signs ad placitũ sunt teri sinonimi. et sil'r terius supponẽs psonal'r et mãliter fm idẽ signũ. pzimũ clarũ est. scdm p3. s3 hu ius vocalis homo est dictio dissillaba et subiectũ mẽtalis eius sunt termini sinonimi etiam in ordine ad illud signũ p quo accipit vox: et tñ vox mãl'r suppo

Nõbile tertium;

Correlm̃ pmũ. Scdm. Tertiũ. Quartũ.

Quintũ

Sextuz. Septim̃

Termi dicunt̄ sinonimi duplr.

nis ꝛ ↄcept⁹ psonalr. Teri dñr sinonimi duplr. Uno mō q̄ ad modos signdi ēentiales tm̄: vt hō ꝛ hoies lapis ꝛ petra. Alio mō q̄ ad modos signdi ēentiales ꝛ accñtales sil. ꝛ vtrūqꝫ mēbrū sufficit ad denominatiōnē sinonimitatis simplr. ꝛ in secundis sinonimis semp loco vnius licꝫ ponere alteꝝ. ꝛ etiā in primis qn̄ capiūt fm sigationē fm quā sunt sinonimi. Et dico notāter qn̄ capiuntur ꝛc̄. Quia ꝟe dicimus marcus est dictio dissillaba nō tn̄ ꝟe dicim⁹ tulli⁹ est dictio dissillaba. Et hoc ē qꝛ illi teri ibi nō capiūt fꝫ sigtionē fꝫ quā attēdit sinonimitas: sꝫ fꝫ sigtionē fꝫ quā ibi capiūt sunt teri dispati. sꝫ illi termi dñr fm plr in cōi mō signdi sinonimi ꝛ non dispati: qꝛ modus vulgaris cōiter loqtur de sigtione vltimata non curās de alia. Ex isto seqtur ꝟificatio vni⁹ distinctiōis ptacte q hō ꝛ hō sunt magis sinonimi q̄ mucro ꝛ gladi⁹: h⁹ ptꝫ: qꝛ sūt sinonimi ad vtrūqꝫ sigtū. duo vltimi ꝟo non. Alteri⁹ seqtur q lꝫ ↄcept⁹ hui⁹ vocis hō ꝛ hui⁹ scripture hō sūt sinonimi in ordie ad sigta vltimata nō tn̄ in ordie ad sigta nō vltimata: qꝛ accñtis ꝛ sbstātie diuerse sūt naturales silitudines quēad modū est de ↄceptu vocis in ordie ad vocē ꝛ ↄcept⁹ scripture in ordie ad scripturā. Preterea seqtur q lꝫ ↄcept⁹ haruꝫ duaꝝ vocū hō ꝛ hō sunt sinonimi in ordine ad illas voces: tamen ↄceptus harum vocuꝫ hō ꝛ hominis in ordie ad illas nō sunt sinonimi.

Nōbile quartū. Termi dispati diffiniūtur

Notanduꝫ est q̄rto q termi dispati sunt termi nō potētes nālr ꝟificari de se iuicē fm se vel suū sinonimū ex ppōnes exponibiles fm sigtionē fm quā teri accipiunt nec cū addito mediāte copla de pñti circūscripta āpliatiōe extrīseca extremoꝝ in q̄lꝫ pte tpis pñtis. esto q coꝝ sigta eēnt de qb⁹ pñt ꝟificari. Ponit teri loco gñis

Cōtra Georg.

Ex isto pꝫ q male Georgi⁹ diffinit terios dispatos q pmo loco ponit duo teri qꝛ hō bos leo sūt teri dispati ꝛ tn̄ nō sūt duo teri. Et si dicat q diffinitū illi⁹ diffōnis est hoc totū duo teri dispati hoc est min⁹ bñ dictū qꝛ restat diffinire tres terios dispatos q̄ttuor ꝛ sic ascēdēdo. Dr notāter nālr cōiter a phis modernis: qꝛ teri dispati pñt supnālr ꝟificari de se iuicē vt de⁹ ꝛ hō capiēdo hō ↄnotatiue. Dr sine addito. qꝛ ly alb⁹ ꝛ alb⁹ pure adiectiue capta sunt teri sinonimi. silr rect⁹ ꝛ obliqu⁹ sūt teri sinonimi: ꝛ tn̄ nō pñt ꝟificari de se iuicē sine addito fm sigtionē vltiatā: tn̄ alb⁹ ꝛ alb⁹ pñt ꝟificari de se iuicē fꝫ sigtionē nō vltiatā fm quā sūt sinonimi: ꝛ fm sigtionē vltimatā cū addito. Dr notāter fm sigtionē fm quā teri accipiunt: qꝛ h nō est pdicatio dispata buf iponit ad signduꝫ. Et lꝫ vnū extremū nō pōt ꝟe cōpetē alteri sine noua ipositiōe: hoc tn̄ nō est fm sigtionē fm quā teri ibi capiūt qꝛ post illā ipositionē accipient p eodē sigto. Dr notāter circūscripta āpliatiōe: qꝛ lꝫ pñti h⁹ calidum erit frigidū cōpetat sibi hoc tn̄ est p āpliationē. Dr extrīseca. pp tales ꝑtiōes. hō est mortu⁹ hō est imaginabilis. qꝛ hmōi ꝑtiōes nō sūt dispate. ꝛ lꝫ vnū extremuꝫ nō cōpetat alteri sine āpliatiōe ex q̄ āpliatio est intrīseca ex pte ꝑti: qꝛ est ꝑti vel p ei⁹ hoc non impedit.

Ampliatio duplex

ℭ Ubi aduiē q duplex est āpliatio, q̄dā itrīseca q̄ est extremū ampliās. Altera extrīseca q̄ puenit a copula: ꝛ qn̄ vnū extremū nō pōt cōpetē alteri nisi p ampliationē extrīsecā talis ꝑtio est dispata. Et āpliatio tātū vꝫ sic āpliatiuū de se. Hic tn̄ pōt eē altercat⁹ an debeat poni nālr vl nō fm q dr circa māꝫ remotā. ꝛ vtrūqꝫ pōt dici loquoꝛ ↄñr. Dr notāter in q̄lꝫ pte tpis pñtis. qꝛ alis duo teri dispati pñt ꝟificari d codē vt si sors eēt alb⁹ in p⁹ medietate hore: ꝛ niger i 2ª: iā albū ꝛ nigrū ꝟificātur de codē: tn̄ nō est in eodeꝫ tpe adeq̄to. Dr notāter esto q coꝝ sigta ꝛc̄. pp tales terios chymera ꝛ chymera q nō sūt dispati: qꝛ si sigta coꝝ eēnt pro qb⁹ hmōi teri supponerēt: supponerēt tunc pro eodem vel loco istius particule poteramus ponere termini non idemptici ꝛ facilius.

Nōbile

Notandū est tn̄ q hic nō sufficit ꝟificatio i ppōne affirmatiua expōibili: qꝛ tūc ista eēt ꝑtio dispata: nō tn̄ hō nō est asin⁹ eo q ē affirmatiua ꝟa. ꝛ p hoc pōt solui argm̄ in proposito. ℭ Ex istis oib⁹ seqt q eadē ꝑtio fm diuisas rōnes ē dispata ꝛ idēptica. pꝫ de ista. pꝫ est mr vbi isti teri si capiant vt sūt de pmēto ad aliqd: est ꝑtio idēptica. Si aūt capiant vt sūt de pmēto q̄litatis est pdicatio dispata. Nec vꝫ Georgij dictū de hac. dies hodierna est dies crastina. siue teneat celū a tpe vel tps distigui a celo sp est ꝑtio dispata. ℭ Istis notatis sequūt due ↄclones. Quaꝝ pma est. diffō ꝑtionis exposita vt añ dictū est: est bona ꝛ sufficiēs. pꝫ p ↄditiōes bone diffōnis. Scōa ↄclo est: diuisio ꝑtionis in dispatā ꝛ nō dispatā in idēpticā ꝛ nō idēpticā est bene data. probatur per conditiones bone diuisionis.

Dubitatur p⁹

Dubitat pmo circa hoc qd tāgit in qnto argumēto vtrū hō ꝛ hūanitas sint teri sinonimi. Et an in diffōne sinonimoꝝ lꝫ addere formalr.

Scōo

Rñsio ad pmū fꝫ okā.

ℭ Ad pmū rñdet Okā q Arist. ꝛ Auerroys dixissent illos terios eē sinonimos: qꝛ nihil sigtur p vnū qn illud significet p reliquū. Et hoc capitulo 7° sue logices declarat: ꝛ in q̄libetis tn̄ dicit q fm ꝟitatē theologoꝝ nō est sic dicēdū. ꝛ dicit q vn⁹ illoꝝ terioꝝ supponit pro deo. s. ly hō ꝛ nullo mō ly hūanitas: ꝛ sic hō aliqd sigt qd nō sigt hūanitas: qꝛ hūanitas solū sigt nām cōpositā ex corpe ꝛ aia intellectiua nō ↄnotādo q illud sustētet ab aliq̄ puta a psona diuia nec q nō sustentet a deo. iō sp pro illa nā supponit. Ex quo isert q lꝫ hec ↄcedat. hō est hūanitas hec nō dꝫ ↄcedi. ois hō est hūanitas. vltra ipm tn̄ isert Petrus de aliaco hāc eē falsā de ꝟtute fmonis. fili⁹ dei assūpsit hoieꝫ eo q ly hō est nomen suppositi ꝛ supponit p deo. Et iō dicit si talis locutio inueniat Augustini ꝛ alioꝝ scōꝝ exponēda est vt p hominē itelligam⁹ hūanitatē: ita q capiat ↄcretū p abstracto. Sꝫ lꝫ illa videat trāscēdē metas: tn̄ spectat ad ppositi itelligē aliquas acceptiōes isti⁹ termi hō.

Petr⁹ d aliaco

Rñsio auctoris per tres ↄclones

Propterea ponā tres ↄclones. Quaꝝ p⁹ est. Quēadmodū hō ꝛ hūanitas sūt teri sinonimi fm Arist. ꝛ Cōmētatorē: ita sūt fm ꝟitatē. Scōa ↄclo. Quēadmodū ista est ꝟa. hō est hūanitas: ita ꝛ ista. ois hō est hūanitas. Tertia hec est ꝟa de ꝟtute fmonis. de⁹ assūpsit hoieꝫ. Prima ↄclo hꝫ duas ptes. Quaruꝫ pbat.

p⁹ ↄclo

2ª ↄclo

3ª ↄclo

p⁹ ↄclo

pmā

primá ipsi ꝯcedunt. Scđa3 sic pbo. ly hō sicut cepit Ar. est de p̄mēto sbē absolute signs talē nām sicut ly hūanitas. qꝛ fm talē acceptionē illi teri sūt sinonimi simplr. qꝛ ille terius hō: sic absolute sūpt⁹ nō p̄dicatur de isto terio de⁹ aliogn eēt gen⁹. si capiat ꝯnotatiue vt supponit p deo claꝝ est q sic nō accepit Arꝫ
2° ꝯclo pbat. s3 equoce deū ꝛ hoīe3 sigt. ¶ 2ᵃ ꝯ° pbat sic: qꝛ si ista sit ṽa. hō est hūanitas op3 q ṽificet pro hoīe creato rōne p̄ti: tūc ergo vel sđm istū⁹ oīs hō est hūanitas distribuit p hoīb⁹ creatis tm̄ vel p deo ꝛ creatis sil. nō vltimū: qꝛ hō sigt deū: ꝛ nos equoce vt dixit ꝯclo p̄cedēs. s3 terius equocus nō distribuit nisi p sigtis q̄ vniuoce sigt: ꝛ si distribuat p hoīe creato. tūc ṽa est vlis. si p hoīe icreato tūc nō est sbalternans respectu idefinite eo q sđm tenet equoce. ꝛ si distribuat p ho
3° ꝯclo pbat. mie creato. tūc vlis est ṽa. ¶ 3ᵃ ꝯclo pbat. bñ seqt. deus assumpsit humanitatē: ergo assumpsit hoīem capiēdo ly hoīem absolute. aňs est verum de virtute sermonis. ergo ꝛ ꝯsequens. ¶ Et pro illo

Ly hō capit tri plr. **Notandū** est q ly hō capit triplr. Uno mō absolute. scđo mō ꝯnotatiue significādo aliqd ð māli ꝯnotādo q nō sit ps alteri⁹. 3° mō vt ꝯuenit deo ꝛ illā acceptionē relinquo.

Rñsio ad scđ3 fm Georgium **Ad** scđm đr q fm mētē Georgij sufficit q teri sint sinonimi de sigto formali: ꝛ tūc dicēdū est ꝯñr q hō alb⁹ ꝛ equus albus sunt termini sinonimi: sed hoc est satis absurdum ppterea reliqui formaliter diffiniendo terminos sinonimos.

Rñdet ad arg. **Deinde** rñdet ad argumēta aň oppositu3. ¶ Ad p̄mū nego aňs ꝛ ad proba
Ad pᵐ tionē de ista. canis est sbīa. đr q est p̄tio plēs ꝛ vna: quēadmodū eadē ppō est vna ꝛ plēs. De altera. hō
Ad 2ᵐ foret aīal. nego q p̄dicet gen⁹ de sua spē. ¶ Ad 2ᵐ admitto totū casū ꝛ ꝯcedo q ppō ypothetica est predicatio: tm̄ nō est p̄tio in sensu ypothetico: l3 ppositio ypothetica in sensu ypothetico ē p̄tio vt facile de
Ad 3ᵐ duci pōt expositorie. ¶ Ad 3ᵐ rñdetur silr. ¶ Ad
Ad 4ᵐ 4ᵐ nego aňs. et ad pbōnē itez nego assūptū. ppōnē
Ad 5ᵐ Ar. vide in posterioꝛib⁹. ¶ Ad 5ᵐ nego aňs. ꝛ đr q ille sūt idēptice. ꝛ ad Auicēnā. Equitas est tm̄ equitas. ista ꝯcessa nō seqt q equus nō est equitas: qꝛ l3 marcus sit tm̄ marcus: nulli⁹ tm̄ est marcus. Scotiste dicerēt illā eē disparatā eo q tale ꝯcretū nō ꝯuenit vltimate abstractis. et l3 eadē res significet p vtrūq3 ex
Ad 6ᵐ tremū: modus sigṅdi tm̄ ipedit. ¶ Ad 6ᵐ rñsu3 est
Ad 7ᵐ in notabilib⁹. ¶ Ad 7ᵐ đr q ly aīal est aīal non est disparata. ꝛ in casu cōi si p̄tu3 sit ps aīalis ꝯcedo q res ad extra sit vlē. hoc p3 si in manu hoīs imprimatur iste terminus aīal: clarū est modo q hoc est animal ꝛ hoc est ly animal: ergo ly animal est animal.

De diuisione p̄dicatio nis. **Uerit** 2° vtꝝ diuisio p̄tiōis que diuiditur in directā ꝛ in idirectā essentialē ꝛ qdditatiuā accn̄talē ꝛ nō qdditatiua3 sit bona. Arguit p̄mo q nō. hec est p̄tio. hō est asi
p° af. nus. ꝛ tm̄ nec est directa nec indirecta: igitur.
2° af. **Secūdo** af. mēbra diuidētia nō euacuant totū diuisū: ergo diuisio mala. aňs p3 de ista. aīal est soꝛs. Si dicas eā eē idirectā Cōtra Ar. in p̄mēto sbīe dicit. q p̄ma sbīa nulla est predicatio: ergo neq3 directa neq3 indirecta.

Tertio af. hec est p̄tio. hō colorat⁹ est aīal albū: ꝛ tm̄ nec est directa nec idirecta igit. ꝯña tenet cū maiore. ꝛ minoꝛ pbat: qꝛ qua rōne eēt idirecta rōne h⁹ teri albū in ordie ad istū terium coloratū eadē rōne eēt directa rōne h⁹ teri aīal in ordie ad istū teriu3 hō. Et si velis currē ad ꝯnotationē relicto respectu terioꝝ absolutoꝝ: tūc accipio istā. albū mouēs ē coloratū currēs. vbi h° nō p̄t dici. igit. 3° af.

Quarto af. seqret q ista eēt p̄tio dĩcta. mouēs est currēs. ꝯñs est falsum: quia predicat inferius de supiori. ꝯña p3: quia predicatur eque cōnotatiuum de eque cōnotatiuo. 4° af.

Quito af. Interdū p̄tur min⁹ ꝯnotatiuu3 de magis ꝯnotatiuo: ꝛ tm̄ illa est directa: ergo diffō p̄tionis nulla. aňs p3: qꝛ ꝯtigit eūdē terīm eē supiorē qdditatiue ad sđm ꝛ ad suā ppriā passionē: ꝛ nō hēt plures ꝯnotatiōes q̄ sđm: ꝛ tm̄ passio h3 plures ꝯnotationes: ꝛ tm̄ predicat directe de vtroq3: igit. aňs p3 de istis duob⁹ teris vlē ꝛ predicabile de quib⁹ directe predicat signu3 vel terminus. 5° af.

Sexto af. si diffō p̄tionis directe eēt bona seqret hāc eē directā. albū cenat. s3 ꝯñs ē fl'm. igit. maioꝛ t3 cū ꝯña. ꝛ pbat minoꝛ: qꝛ nō p̄tur magis cōnotatiuum de suo minus cōnotatiuo. 6° af.

Septimo af. seqret q ista eēt directa. risibile est rōnale. sed probo q nō ꝯnotatio sbi p̄supponit ꝯnotationē p̄ti: g° ē idirecta. 7° af.

Octauo af. ista p̄tio. hec albedo ē iste coloꝛ ꝯtinuo demīsando idē est p̄tio: ꝛ tm̄ nec directa nec idirecta. igit. ꝯña tenet cū maioꝛ. p̄ᵃ ps mioris af. qꝛ p̄tur idiuiduū de idiuiduo. 2ᵃ pars pbat: qꝛ predicat supius de inferiori. Et si dicas restringunt ad stādū pro vno. Cōtra. hoc nihil facit: qꝛ sunt sinonimi cū extremis hui⁹. albedo est coloꝛ. 8° af.

Nono af. ꝯ p̄tionē ēntialē ꝛ accn̄talē: si diffinitio p̄tionis accn̄talis eēt bñ posita seqret q hec eēt accn̄talis. albū est coloratū. s3 ꝯñs est fl'm. igit. falsitas ꝯñtis p3: qꝛ p̄tur supius de suo iferiori. ꝛ ꝯña p3. coloratū ꝯnotat oēm colore3: vel saltē oēm colorē ꝯnotat: ergo nigredinē q̄ est extrinseca respectu albi. igit. Et si dicas ꝯnotatio vni⁹ est supioꝛ ad ꝯnotationē alteri⁹. ꝛ hoc sufficit. ¶ Contra. seqret q ista eēt ēntialis. vlē est p̄bile. qđ ē falsu3. ꝛ hic pōt argumētari eodē mō respectu huius. sortes est rōnalis. vel huius. plato est qualis. 9° af.

Decimo af. soꝛs est rōnalis vl risibil. est p̄dicatio nō disparata nec idēptica: s3 tm̄ nec ēntialis nec accn̄talis. igit. maioꝛ pbat p p̄ma pte: qꝛ qua rōne eēt ēntialis rōne de ly rōnale eade3 rōne eēt accn̄talis rōne de ly risibile. Et si dicas ē totalr accn̄talis. ¶ Cōtra. p̄tio de disiūcto imitat ṽitatē vel necessitate3 ppōnis de disiuncto. sed in talibus sufficit vnā partē extremi pportionari alteri extremo: igit. maioꝛ p3 couenientī similitudine: ꝛ testis minoris est necessitas: ꝛ veritas huius fm Aristotelem: asinus est asinus vel chymera. x° af.

xj.af **Undecimo** af. ista. hõ est rõnalis. ẽ accñtalis si pdicatũ tantũ vz sicut vtens ratione: et essentialis si sit differentia: ergo eadem predicatio est essentialis et accidentalis.

12.af **Duodecimo** af ista. sõis ẽ idẽ ẽ ptio: et tñ nec ẽntial nec accñtal: igit. añs pbat. nõ pm: qz null9 terius vni9 ptl nõ dsñtial ingtũ hmõi ptur ẽntialr de terio alteri9 pmẽti: sz idẽ est de pmẽto ad aliqd nõ dfia: igit. nec 2m: qz nõ connotat extrinsece respectu alterius extremi.

13.af **Terciodecimo** af ista. hõ alb9 est aial coloratuz. est ptio: tñ nec ẽntialis nec accñtalis: igit. 9ña claret cũ maiore et pma pe minoris pbat. ps pti 9notat extrinsece respectu partis subiecti. ergo vnuz extremuz respectu alteri9. 9ña tenet qz alioquin nescio probat hãc accñtalẽ. album currens est coloratum mouens.

14. af **Quartodecimo** af. sõis ẽ hõ et alb9 ẽ ptio: et tñ nec ẽntialis nec accñtalis: igit. mior pbat: qz nõ ẽ maior rõ de vna q̃ de alia: et põt argumẽtari de istis. rõnale est materiale: sensibile est corporeuz. In oppositum est communis logica. In ista questione tot erunt articuli sicut in alia. Pro solutione primi

Nõbile pmum. **Notanduz** ẽ q ptio directa a paulo Veneto sic diffinit. Est illa i q̃ ptur supius de suo iferio: sz ista culz adeo diminuta apparet q nõ est op9 eã reprobat cũ nõ includit tales. hõ est alb9 quas Aristo. in pmẽtis vocat directas. Propterea alr diffinit a Joãne dorp. ptio directa est illa in qua ptur supi9 de suo iferiori: vl accñs de suo sbo: vl ppria passio de suo sbo: vl dfia 9ũtibilis de sua spẽ: vl idẽ de seipso. Et ptio idirecta est qñ nl hĩ istoz 9tigit: sz peccat ista diffõ mltiplr. p9 ista non esset directa. sõis est rõnalis. cui9 oppm expsse ponit Ar. in pmẽto sbic. 2o ista. hõ est asin9 cẽt idirecta: qz nullũ istoz 9tingit de altera pticula in qua dicit idem de eodẽ est 9 modũ dicẽdi Aristo. et vsuz nũc currẽtem: sz hoc nõ põt bene ostẽdi: qz volũtarium est.

Predicatio directa qd est scdz Paulũ Veneti et sz Jo dorp. Predicatio idirecta qd sit

Nõbile scdm. **Notanduz** est 2o q sic diffinit ptio ordiata Est ptio incõpleroz nõ disparatoz nec idẽptica: in qua ptur supi9 de suo iferiori vl 9notatiuũ de absoluto: vl magis 9notatiuũ de min9 9notatiuo: vel eque 9notatiuũ de eque 9notatiuo: nõ iferiori ad reliquũ: vel terius figtiue sũpt9 de ipso mãlr sũpto. ¶ Ex ista diffõne ifero correlaria. Primum est. ista est directa: albũ cenat. Scdm est. hec est ordinata sbia. est hoc rõnale. Tñ triplex ẽ ptio talis: qdã directa tantũ directa. 2a directa nõ tantũ directa. 3a ẽ idirecta tãq directa. Exẽplũ pmi: vt hõ est aial. exm scdi: vt aial est hoc risibile. exm tertij: vt risibile ẽ aial. Et ex exẽplis relinquo caz diffõnes. Et ista distictio est vtilis circa mãs et circa multa alia in logica. Tertiũ correlariũ. aliqñ ptuz de aliq̃ sbo directe ptur: et tñ de aliq̃ iferiori qdditatiue illi9 sbi nõ directe pdicat. pz hic. aial est irrõnale. q̃ directa est. ista aũt non est directa. hõ est irrõnalis. Quartũ correlariũ. non est idẽ 9cludẽ directe et pri directe. Quintũ est. non

Predicatio in cõpleroru non disparatorum nec idẽtica qd sit. pm cor. Scdm. corm. Ptio tal duplex. 3m corm. 4m cor. 5m cor.

sequit. hec 9clusio est directa. et hec 9clusio est hec pdicatio: ergo hec predicatio est directa. sed opz 9cludere: ergo hec predicatio est 9clusio directa.

Nõbile tertium. **Notanduz** est 3o q nulla ptio est alicui9 pdicabiliensis fuerit ordiata. hic tertium est q Porphyri9 in caplo de spẽ nõ dixit aial cẽ hominẽ. sz hoiez cẽ aial dicimus. nõ vocãs ptionẽ idirectã ptionẽ: eo q nulli9 dbilis est. Et idẽ Ar. habz in 2a ppzietate sbic vbi dicit. oẽs est secundis substantijs et dfijs caz vniuoce dri de pmis: qz a principali sbia nulla est ptio eo q pma sbia de nullo directe pdicat. Et ista diffõ ptionis directe pro maiori parte tradit ex Ar. qz qñ ptur supius de inferiori non est dubiũ. De alia pticula Ar. hz in octaua 9clõne pdicamẽti sbic in scdo argumẽto qd facit. Sicut se hñt pme sbic ad oia alia sic spẽs et gña ad accñtia. et probat sic: qz sicut directe dicimus fortẽ cẽ grãmaticuz et ita dicim9 hoiem et aial cẽ grãmaticũ. et sic voluit dicere qñ ptur 9notatiuũ de absoluto talis ptio est directa. Et 9silis videt rõ qñ ptur magis 9notatiuũ de min9 9notatiuo. De vltima pticula nescio qd voluit Ar. Tñ aduertẽdũ est q nõ est idẽ dicẽ terium esse magis 9notatiuũ respectu alteri9 et cẽ pluriũ rerũ cõnotatiuũ: qz ad terium cẽ magis 9notatiuum opz q plurib9 9notationib9 9notet q̃ alter: vt pariter par respectu h9 teri nũs. Sed ad terinz cẽ pluriũ rez 9notatiuũ hoc nõ opz: sz sufficit q vna 9notatiõe vel plurib9 plura 9notet q̃ alter terius: quẽadmodum plerũq est iter supius et inferi9: vt ly coloratũ est pluriũ rez 9notatiuũ q̃ ly albũ. Sed tñ nõ est magis cõnotatiuũ. ¶ Predicatio indirecta est illa in qua ptur inferi9 de suo supiori: vel absolutũ de 9notatiuo: vl min9 9notatiuũ de magis 9notatiuo nõ hñs 9notatio nẽ supiorẽ ad magis 9notatiuũ: vel idẽ mãlr de seipso figtiue: et cũ oib9 pticulis adde nõ disparata. Ex dictis oib9 seqt q nõ est idẽ dicẽ ptionẽ cẽ indirectã et nõ directã: qz hõ est asinus. est nõ directa. tñ nõ est indirecta. Et sic ly in nõ capit ifinite: et itelligo in sensibus in qb9 teri capiunt: qz ista sbia est corp9. est indirecta capiẽdo ly corp9 vt est de pmẽto sbic. directa vt est de pmẽto q̃titatis. Scdo seqt hãc 9ñaz nõ valẽ. hec ptio est directa: ergo p 9ũsionẽ fiet indirecta. pz hic. risibile est flebile: hõ est ois hõ. nã loquẽdo nãlr est indirecta: qz hõ supponit pro oi illo p quo omis hõ supponit. Et qñ 9uertit tũc nõ erit directa nec idirecta nisi sit 9ũsione iproprie dicta: et hõ supponit p aliq̃ pro q̃ nõ supponit ois hõ. 3o seqt q aliq̃ ptio ẽ directa: et tñ in illa in sensu in q̃ est directa ptur min9 9notatiuũ de magis 9notatiuo. hoc pz de sbo et ppa passiõe 9tentis sub eodẽ gñe: qz 9notatio de ly pbile transcẽdit 9notationẽ de ly signũ. et istud correlariũ declarat vltimam particulam diffinitionis.

Porphyri9. Aristo. Predicatio idirecte diffõ.

Nõbile quartũ. **Notanduz** est 4o q est vna alia diuisio ptionis. s. in ẽntialẽ et accñtalẽ. Sz ptio nõ vocat ẽntialis eo q ptuz sit de essentia sbi: nec qz ptur terius vni9 pmẽti de terio eiusdez pmẽti: vt dicit Paulus Venet9. Sz qz vnũ ẽntialr enũciat de altero: tñ bipartita est opio de ptiõe essentialis

Que dicat ptio ẽntial.

tiali. Nã aliq vocat p̄tionẽ ẽentialẽ dũmõ neutrum extremũ ꝯnotat extrinsece sup alterꝫ siue fuerit idẽptica siue disparata siue ordinata siue iordinata. Et s̄m hãc opionẽ iste ẽẽnt ẽentiales. hõ est asinus. aial est aial. Et ꝯñr ad eos possum⁹ ponẽ plures gradus p̄tionis ẽentialis: Primus est qñ enũciat supi⁹ gddt tantũ de suo iferiori vl̄ ꝯ: vt hõ est aial. Scdõ qñ enũciat supi⁹ ẽentiale vel ꝯ: vt brunellus est ãĩlis. Terti⁹ qñ idẽ de codẽ. Quart⁹ qñ disparatũ de disparato: cu ius ꝯnotatio vni⁹ extremi nõ est aliena respectu alteri us. q̃re lꝫ ista sit dispan de disparato. hõ est hinibilis. nõ tñ ẽentialis est. Et iste modus est valde ꝓbabilis: tñ nõ triu⁹. ꝓpterea ponit hic alia diffõ.

Grad⁹ p̄tionis ẽential̄

Diffõ p̄tiõis ẽsential̄.

¶ Predicatio ẽentialis est p̄tio non disparata nec idẽptica in qua nullũ extremoꝝ ꝯnotat extriſece sup reliquũ nisi disiunctũ ꝯnotet itrinſece respectu alteri⁹ extremi. Sub aliis v̄bis nisi ꝯnotatio vni⁹ fuerit inferior ad ꝯnotationẽ alteri⁹. vel sic. sub aliis v̄bis nisi vnũ extremũ ꝯnotet ꝯfuse q̃d alterꝫ ꝯnotet disticte. vel sic dũmodo vnũ nõ ꝯnotet extrinſece respectu alteri⁹. ꝛ q̃õlꝫ ei⁹ supius vel inferi⁹ p candẽ lineã vel d̃ialr̄. Addo p p candẽ lineã: qꝛ ista est accñtalis. forte est alb⁹: lꝫ p̄tũ nõ p̄dicet accñtalr̄ p se vel p suũ supius de altero extremo: sꝫ qꝛ nõ est cursus p candẽ lineã aſcẽdẽ: talis est: qꝛ in talib⁹. albũ est coloratũ. forte est rõnalis. lꝫ p̄ta ꝯnotẽt extriſece respectu sboꝝ: nõ tñ est i ordi ne ad oĩa supiora sboꝝ. Ex ista diffõne seq̄t has cẽ ẽsentiales. aial est hõ. albũ est coloratũ. forte est rõnalis. hõ est q̄lis. tenẽdo d̃ias ẽentiales in p̄mẽto q̄litatis. Et mihi videt̄ q̄ hoc Ar. voluit exp̄sse in suo mõ arguẽdi circa scd̃aꝫ ꝓprietatẽ sb̄e dicit Ar. sic. Silr̄ aũt ꝛ d̃ie de spẽb⁹ ꝛ idiuiduis p̄nt̄. Et subdit. Quecũq̃ eni de p̄to d̃ñr eadẽ de sb̄o d̃ñr. vbi ipse p ly d̃ñr itelligit p̄tionẽ vniuocã: ꝛ lexꝫ p vniuocã ẽentialẽ. Et lꝫ in ista. albũ est coloratũ. p̄tũ ꝯnotet extriſece respectu sbi: vt ꝓbat vnũ argᵐ ante oppõi. sꝫ qꝛ hoc sub disiũctiõe ꝯnotat cũ ꝯnotatiõe ptinẽti respectu sbi talis ẽentialis est. Scdõ seq̄t hãc cẽ ẽentialẽ. albũ est albũ vel nigrũ. Tertio seq̄t hãc cẽ ẽentialẽ. forte est rõnalis hac rõnalitate vel hac rõnalitate: ꝛ sic de singulis. Et pono regulã. Quotiẽſcũq̃ vna pars vni⁹ extremi p̄tur ẽentialr̄ de altero vel de aliq̄ parte alteri⁹ extremi: tũc p q̃õcũq̃ adduũ disiũctum supuũ siue extraneũ siue nõ remanẽs cẽt p̄tio ẽentialis. Sꝫ si vna ps disiũcti sit extranea respectu alteri⁹ tota erit accñtalis. Nũ dicat̄ q̄ cõplexio ipedit p̄tionẽ q̃õ nõ est neciũꝫ. v̄bi cã. volo dicẽ has ẽentiales ꝛ siles. hõ est aial vel alb⁹. forte est rõnalis vel aĩn⁹. albũ vel currẽs ẽ coloratũ vl̄ cenãs. Ex isto seq̄t hãc cẽ accñtalem album vel currens est cenans vel disputans. Et dicitur notanter disiunctum: quia si copulati connotarent tunc non foret essentialis.

Diffõ p̄tiõis accidẽtal̄.

Predicatio accñtalis est p̄tio nõ disparata in q̃ vnuꝫ extremoꝝ ꝯnotat extriſece sup̄ reliquũ dũmõ ꝯnotatio vni⁹ nõ sit supior ad ꝯnotationẽ alteri⁹. Et hic ponit̄ altera r̄la q̃ talis est. si vnũ coplatũ hẽat vnã ptẽ ex̄neã respectu alteri⁹ extremi tota est accñtalis: vt forte est hõ ꝛ alb⁹. ꝛ in mã ꝯtigẽti est.

Corrᵐ p̄mum

¶ Ex istis isero correlari: Primũ est. hõ vel alb⁹ est hõ ꝛ alb⁹. est accñtalis: tñ si nõ poneret ꝯiũctio sic hic. hõ alb⁹ est hõ coloratus⁹. d̃r q̄ talis ẽentialis est. Et ponit̄ vna alia r̄la. Quotiẽſcũq̃ vna ps vni⁹ extremi p̄tur ẽentialr̄ de altera pte alteri⁹ extremi ꝛ altera deducta sub coplãtiõe totũ ẽentialr̄ p̄tur de toto. Exᵐ: vt hõ currẽs est aial mouẽs vl̄ currẽs. albũ est coloratũ mouẽs.

Corrᵐ scdm̄.

Scdꝫ correᵐ. aliq̄ p̄tio est accñtalis: ꝛ p adductionẽ teri nõ ꝯnotatiui: imo vni⁹ sincathegoreũatis totũ residuũ erit ẽentiale. ꝓꝫ hic. hõ alb⁹ est aial. iter ptes sb̄i iterſerẽdo ly vl̄.

Corrᵐ tertiũ.

Tertiũ corᵐ est. aliq̄ p̄tio est ẽentialis ꝛ iterſerẽdo vnum purꝫ sincathegoreũa tota sit accñtalis. ꝓꝫ hic. hõ alb⁹ est aial coloratũ. iter ptes p̄ti iterſerẽdo ly ꝛ. Et i ol b⁹ istis mouẽtor qꝛ ꝓpões de disiũctis assimulant̄ disiũctiuis saltẽ ex̄ casus tactos in oppõnib⁹: qꝛ disiũctiua iseq̄t ptẽ fortiorẽ: ꝛ ꝓportionalr̄ ꝓpõ de copulato quẽadmodũ copulatiua partẽ debiliorẽ insequitur. ¶ Ex isto ꝓꝫ cũ dubio de disiũctis q̃ p̄tio ꝛ q̄lis est ꝓpositio de disiũcto ꝛ copulato simul: nec volo querere de conditionatis ꝛ aliis mixtionibus.

Notãduꝫ est 5° q̄ p̄tio ẽentialis diuidit̄: qꝛ q̃dã est gdditatiua: q̃dã nõ gdditatiua.

Nõbile quntum ꝛ

Predicationis gdditatie diffõ

Predicationis nõ gdditatie diffinitio.

Quidditatiua est qñ nullũ extremũ ꝯnotat nec extrinſece nec itrinſece sup reliquũ: nisi fuerit d̃ia vl̄ ꝯnotatio vni⁹ sit supior ad ꝯnotationẽ alteri⁹. Addo nisi sit d̃ia: qꝛ ista est gdditatiua. rõnale ẽ sensitiuũ. ꝛ tñ p̄tuꝫ extriſece ꝯnotat respectu rei ꝑ quã supponit sbm̄. Essentialis nõ gdditatiua est qñ vnuꝫ extremũ itriſece ꝯnotat sup reliquũ vel respectu alteri⁹ dũmõ ꝯnotatio vni⁹ nõ sit supior ad ꝯnotationem alteri⁹. ¶ Ex isto ꝓꝫ q̄ ly p̄tio ẽentialis est supi⁹ ad istos terios: ẽentialis gdditatiua: ẽentialis nõ gdditatiua. Et quẽadmodũ sunt hic tres diuisiões: ita sunt tria q̃sitiua p q̃ solẽt artiste q̃rere. s. que: q̄lis: ꝛ q̄ta.

Rñsio ad qões factas d̄ p̄tione.

¶ Ad qõnẽ factã p que: solet r̃nderi directa vl̄ indirecta. ¶ Ad q̄lis: ẽentialis vl̄ accñtalis. ¶ Ad q̄ta ẽentialis gdditatiua vl̄ nõ gdditatiua. Et addit̄ aliõ q̃sitiuũ. s. cui⁹ p̄bilis p̄tio. Ad quã r̃ndet̄ si fuerit in ordiata: disparata vel idẽptica: nullius p̄bilis est p̄tio. ¶ Ex istis isero correlaria.

Primũ corrᵐ. 2ᵐ corᵐ

Primũ est. ad ista q̃sitiua lꝫ iterdũ negare p̄suppositũ. Scdꝫ q̄ que: q̄lis: ꝛ q̄ta: capiunt̄ equoce: ań p̄mã figurã in sũmulis ꝛ in p̄bilib⁹: tñ in ꝓposito capiunt̄ cũ hoc addito p̄tio: ꝛ in p̄mo tractatu cũ isto terio ꝓpõ. Sꝫ si q̃ras q̄lis ẽ ista vel que. si s̄mo sit in p̄bilib⁹ dãda est r̃nsio p̄bilĩũ si in p̄° tractatu ꝓportionabilr̄ r̃ndebit̄. Sꝫ ponamus p casuꝫ q̄ vnus q̃rat q̄lis est ista. hõ est alb⁹. posito q̄ nõ fiat s̄mo nec in p̄bilib⁹: nec in p° tractatu: dicat respondens querẽti quid est hoc dictũ ista hoc est oa substantiuuꝫ cius: ꝛ s̄m hoc bene respõdebit. Et si dicat se non certificaturuꝫ: tunc non habebit responsionem. Si querat qualis res: forte habebit alba vel nigra vel sonora. Si capiat̄ ꝓ substãtiuo ꝯstructio: r̃ndebit̄ congrua vl̄ incõgrua: ꝛ sic cõsequẽter. ¶ Istis notatis ponit̄ vna cõclusio respõsiua. Diuisiones predicationis cum diffinitionibus sunt sufficienter assignate. patet per notabilia.

Dubitatio Dubitatꝰ quid ē ꝯnotare extrinsece: ⁊ qd cō
notare itrinsece. ¶ Ad dubiū dicit
Rn̄sio ꝙ ꝯnotare itrinsece ē ꝯnotare ptē eēntialē distincte
Connotare dr̄ dupl'r rei ꝑ qua supponit si supponat. nihil extnei iplicādo
vt rōnale supponit ꝑ hoie ꝯnotādo aiam rōnalē q̄ ē
ps eēntialis rei ꝑ q̄ supponit. Et dr̄ si supponat: qꝛ
dato ꝙ ois hō nō eēt iste terius rōnale nō minꝰ itrise
ce ꝯnotabit. Et dr̄ notanter extnee: qꝛ si ly a suppone
ret ꝑ hoie ꝯnotādo ꝙ hēat aiaȝ rōnalē aptā moueri
vel itelligere iā nō ꝯnotaret oino itrinsece: sȝ simpl'r
extrinsece. Et ꝑ hoc pōt rn̄deri ad vnū dubium circa
istū terim risibile esto ꝙ aiam rōnalē ꝯnotet. ¶ Cō
notare extrinsece ē ꝯnotare aliqd extrinsecū respectu
rei ꝑ q̄ supponit si supponat: aut cōnotare aliq̄liter
esse vl' nō esse q̄liter nō est eēntiale illiꝰ rei pro q̄ ac
cipit. Et breuiter q̄ticūq3 terius ꝯnotat ⁊ nō distin
cte ptem eēntialē rei ꝑ q̄ accipit siue significet idem
in obliquo quod sigt in recto siue nō tūc extrinsece
ꝯnotat. Ex isto sequit ꝙ iste terius corporeū ꝯnotat
itrinsece respectu istius teri sortes. 2° sequit has esse
accn̄tales plato ē idē: sortes ē annihilabilis: qꝛ lȝ iste
terius idē eādē rē ꝯnotet ꝑ q̄ supponit: tn̄ qꝛ nullā
ptē distincte ꝯnotat accn̄tal'r p̄dicat. Etiā al'r exprimi
mus sigtū eiꝰ in obliquo ⁊ i recto: hoc pȝ ꝑ eiꝰ diffō
nē. Idē ē aliqd alicui idē. Etiā dico ꝙ si ly a sigret
tantū sic ly corporeū: ⁊ cū hoc ꝯnotaret idem sic ly
rōnale vl' sensitiuū: tūc dico ꝙ eēntial'r p̄tur de isto
terio hō. Ex isto pȝ qn̄o ego intelligo distincte: qꝛ lȝ
ly idē eandē rē ꝯnotet vna ꝯnotatione ꝑ q̄ supponit
adhuc accn̄tal'r iste terius ps ꝑ alias pticulas sufficiē
ter excludit: iō nō eēt magna cura ponē distincte in
q̄cūq3 sensu. Etiā aliq ponūt dr̄iaȝ inter extrinsece ⁊
extrinsecū ⁊ dicūt ꝙ colorātū ꝯnotat extrinsecum re
spectu de ly albū eo ꝙ nigredinē ⁊ rubedinē ꝯnotat
ꝑ modū itrinsece. s. sb disiūctiōe ad oēs colores idif
ferēter nō ꝯnotat extrinsece. difficultas ē in t'bis tm̄.
Alij dicūt terim posse itrinsece ꝯnotare respectu to
tius mālis sigti. ⁊ ē qn̄ terius sigt suū sigtū esse siue
eēntiale: nō ꝑ modū r'onis sȝ ꝑ modū q̄litatis ⁊ hꝰ
mō humanū angelicū dicerent ꝯnotare itrinsece. Et
dr̄ nō ꝑ modū r'onis dicūt pp istū terim idē q nō in
trinsece sȝ extrinsece ꝯnotat. Etiā aliq dicūt qn̄ ter
minꝰ sigt in obliq̄ ea q̄ alter in obliq̄ sigt ⁊ nō sigt in
recto ea q̄ alter i recto sigt. vt ly ingd respectu huiꝰ
teri genꝰ. ⁊ de vltimo mēbro videbit circa diffōnē
gn̄is. Sȝ p̄m istoꝝ duoꝝ mēbroꝝ est ꝯ vsuȝ ⁊ sine rō
ne dem̄. Et eq̄ facile diceret ꝙ ista eēt essentialis. sor
tes ē idē: vl' hō ē idē. Expellēdo terim qnē iponūt:
ꝓpterea nō assentio istis duobꝰ vltimis mēbris. p̄m
tn̄ cōiusu pono. Sȝ ꝯnotare extrisece breuiter ē cō
notare aliqd qd nō est ps eēntialis rei ꝑ qua accipit.
Rn̄sio ad argꝰ Deinde rn̄det ad argꝰ ante oppōm ¶ Ad
tria p̄ꝰ rn̄dēt notabilia. ¶ Ad 4m
rn̄det ꝙ lȝ p̄dicet eque ꝯnotatiuū de eq̄ ꝯnotatiuo:
h̄ colorātū ē albū: tn̄ hoc itelligit' qn̄ illud eq̄ ꝯnota
tiuū nō ē iferiꝰ ad reliquū: vel ptē eiꝰ ceteris tn̄ pari
bus. ¶ Ad 5m rn̄suȝ ē. ¶ Ad 6m rn̄suȝ est. ¶ Ad
7m argm dr̄ ꝙ est directa. ¶ Ad 8m de ista. hec albe
do iste color est demōstrādo idē nō ē directa. ¶ Et Rn̄ꝰ ad
ad ꝓbationē p̄tū est suprius ad sbm ⁊ sinonimū eiꝰ ꝓbatōēs
p̄to huiꝰ. albedo est color distinguit: vl' i sigūdo ⁊
sic ꝯcedit: vl' in acceptiōe ⁊ sic negat: ⁊ hoc trahit ex
Aristo. ⁊ cōi vsu in p̄bilibꝰ. dicit Aristo. in p̄dicātis
cū aliquam arborē signaueris manifestiꝰ assignabis
assignādo arborem q̄ȝ plantam vbi per aliquam ar
borē itelligit talē terim hec arbor. Propterea dicit
puus textꝰ loco illiꝰ. Si q̄rat qd est hec arbor: ꝯue
nientiꝰ rn̄det ꝙ ē arbor q̄ȝ plāta: gꝰ Arist. vocat illā
directā. hec arbor est arbor ⁊ nō vocaret illā directā
arbor est arbor. Sȝ forte q̄ris an ista sit directa. ali
qs hō est hō: ⁊ vr ꝙ sic per vltimā solonē. dr̄ breui
ter ꝙ est idēptica: ⁊ talis restrictio sm vsuȝ plurium
nihil facit ⁊ breuiter nulla nisi qn̄ restringit pro vno
supposito. Tn̄ qs pōt bn̄ defendē hāc esse directaȝ.
aliqs hō est hō. ⁊ dicere ꝯn̄ter ꝙ p̄tur supius de infe
riori. i. terius supior in supponendo respectu teri ꝑ
paucioribꝰ supponētis. Et potes colorare rn̄sionē ꝑ
exm Aristo. q dicit aliquā arborē esse arborē esse di
rectā: sed ipm signū pticulare plerūq3 ponit loco ꝓ
nois demfatiui. ¶ Ad alia argumēta sufficiēter rn̄
dent notabilia: tamē in tota ista questione nō steti in
appellatione rōnis: qꝛ tunc negassem ꝙ colorātū cō
notat nigredinem ⁊ multas similes quas concessi.

q Uerit tertio vtrum vl'e sit sbm libri Nō an
p̄bilium. Et arguit ꝙ nō: bn̄ se vl'e sit sb
quit. vl'e est sbm libri p̄bilium ⁊ omne vl'e ē iectuȝ li
genꝰ: spēs: dr̄ia: ꝓpriū vel accn̄s: gꝰ genꝰ: bri p̄bi
spēs: dr̄ia ꝓpriū vel accidēs est subiectū libri p̄dica lium
bilium. ꝯn̄a tenet in tertio mō tertie figure: sed ꝯn̄s est Oppōit
falsum: ⁊ nō minor: ergo maior q est titulus q̄ōnis. p̄mo
Secūdo arguit ad idē. si vl'e esset subiectū Oppōit
libri p̄dicabilium: tunc genus spe secūdo
cies ⁊c̄. esset subiectum libri predicabiliū: quia quic
quid dr̄ de superiori dicitur de aliquo inferiori eius.
Tertio ar. n̄ ois ꝯsiderata i p̄bilibꝰ reducūt Oppōit
ad vl'e. gꝰ n̄ ē sbȝ libri p̄biliū ꝯn̄a tȝ ꝑ tertio
vnā ꝯditionē sbi attributōis. ꝓbat añs de idiuiduo.
Quarto ar. vl'e nō hȝ p̄mitatē adeq̄tiōis in Oppōit
hac scia: gꝰ nō ē sbm huiꝰ. ꝯn̄a tȝ ꝑ quarto
vnā ꝯditionē sbi attributionis. añs pȝ qꝛ vl'e cuiusl3
scie est sbm: pȝ ꝑ ascēsū iducēdo ꝑ oēs scias: qꝛ enū
ciatio est in periarmenias syllogismus in prioribus.
Quinto ar. p̄dicabile est sbm libri p̄bilium: Oppōit
gꝰ nō vl'e. ꝯn̄a tenet: qꝛ vniꝰ scie tm̄ quinto
debet esse vnū subiectū. añs pȝ dupliciter. Tum pri
mo p̄bile est terminꝰ cōuertibilis cū ly vl'e: gꝰ nō est
maior ratio de vno q̄ȝ de altero. Tū 2°: qꝛ iste liber
denoiatur liber p̄dicabiliū: gꝰ p̄dicabile est terminꝰ
notissimus in hoc libro: ⁊ per ꝯn̄s subiectū huius.
Sexto ar vl' vl'e mētale est sbm libri p̄bilium Oppōit
⁊ nō vocale: vel vocale ⁊ nō mentale: sexto
vel vtrūq3. nō p̄mū. qꝛ nō est maior rō de vno q̄ȝ de
altero. Si vtrūq3 plura erūt cōtra naturā subiecti.
Septimo ar. si vl'e eēt sbm libri p̄biliū ha Oppōit
beret aliquā passionem de eo de septimo
mōstrabilē. sed ꝯn̄s est fm̄: igit. ꝯn̄a tenet cū seque
la: ⁊ minor

lare minor pz: q2 vel illa passio eēt vlis vel singularis. nō scdm. q2 tūc nō ↄuerteret cum ly vle. nec vlis q2 tūc vniuersale esset passio vlis: τ sic idē esset passio suimet. Etiam cōtinet sub vli: ergo nō cōuertitur secū. ↄsequētia tenet: τ pbatur añs: q2 continetur sub ppzio: τ ppziū cōtinet sub ly vle. τ quicqd est supius superiori est superius inferiori illius superioris.

Oppōit octauo **Octauo** aʀ. vle nō est argumētatio: g° nō est sbm hui° scie. pz ↄña: q2 ex q̄ argumētatio est sbm toti° logice dz dificari i recto de pńcipaliter cōtentis in logica quēadmodū est ly vle.

Oppōit nono **Nono** aʀ. sbm scie dz esse terius pmo notus etiā terius cōissim° vt dicūt ↄditiones sbi: s3 sic nō est de vli: igit. q2 alia docent in pbslib° ante istū terim vle. Pro 2ª pte pz: ly terius ē cōior: g° ly vle nō ē terius cōissim°. In oppo™ aʀ. p cōem logicā ponētē vle esse sbm libri pbiliū. In ista qōne tot erūt articuli sicut in alijs. Pro expeditiōe pmi.

Nōbile pmum Vle multipliciē capit **Notādū** est primo φ isti teri vle τ singulare multiplr opponunt relatiue. Nam vle vno° capit p vli in causando p illo: sc3 φ multorū specie distinctoꝝ est cā quēadmodū ē sol vel celū: τ sic de° est cā vlissima: τ singulare dr φ vni° est causa vel saltē paucoꝝ.

Prio° 2° mō Scdo mō capit vle p vli in existēdo: vel sub alio vbo p vli platonico. imaginabat eni plato sicut ei iponit Aristo. φ in q̄libet spē esset ponēda vna ydea vlis q̄ esset qdditas τ tota essentia rei. vt in spē humana eēt ponēda vna ydea cōis ↄuenies cū q̄libet hoie pticulari que nec esset sortes nec plato: τ sic de alijs hoib°. τ sic posuit illā separatam a singularib°: τ p hoc differt a modernis realib° τ ēt p alia: τ talē ydeā dixit pncipalr sigri p terium specificū. τ p oppm̄ qōlibet indiuiduū vocat singulare.

3° mō Tertio mō capit vle put tātū vz sicut totale vl aggregatū ex plib° hntib° ordinē ad aliqd vnū: τ sic totus mūdus dr eē vle: τ est terius collectiu°. τ sic cepit Joānes de sacro busco qn̄ dixit. vlis mūdi machina in duo diuidit τc. τ qlibet ps illi° dr singulare.

4° mō Quarto° capit vle p signo vli distributiuo: sc3 p tali signo ois vl nullus. τ sic dicūt phus p° pyar. ois nō est vle s3 vlr sigt. τ per oppm̄ singulare dr sincathegoreūa aptū natū singularizare terim vt hic hec hoc.

5° mō Quinto mō capit vle p ppōne vli: τ singulare p ppōne singulari: τ sic ppzie nō dnr relatiue adinuicē: q2 ista vlis. oie chymera currit. nō hz singularē: q2 antēφ aliq̄ ppō sit singularis respectu alicui° vlis opz φ sbm vlis vere pdicet de sbo singularis.

6° mō Sexto mō capit vle p vli in pndo: τ sic capitur in pposito. τ hec de primo termino tituli questionis.

Nōbile secūdū Subm capitur octo modis **Notandū** est 2° p 2° terio φ iste terius subiectū capit octo modis. in q̄tuor vltimis acceptionib° accipit scde intētionalr: τ in trib° pmis pme intētionalr. τ q̄rto mō accipit aliqn̄ pme τ aliqn̄ scde.

p° mō Primo mō capit p illo circa qd aliq̄ potētia vel habit° versat.

2° mō Scdo mō capit vt idē est qd vna vel famulus: τ sic cepit phs p° politice cū dicit φ in q̄libet politica bene recta opz eē dominū τ subiectum. i. famulū.

3° mō Tertio mō capit p illo qd realiter ponit sub alio: τ sic paries est sbm tecti.

4° mō Quarto mō capit dupr: sc3 pme intētionalr pro illo cui inheret aliq̄ forma siue substātialis siue accn̄talis: τ sic cepit phs p° phisicoꝝ qn̄ dicit φ mā p° est sbm trāsmutationis nālis. Alio mō capit scde intētionaliter p subiecto denoiationis: τ sic sigt terios absolutos vel cōnotatiuos respectu quoꝝ alij termi denoiatie pntur: τ sic de° est sbm bonitatis. i. iste terminus bonitas pdicat denomiatiue de deo.

5° mō Quinto mō capit p subiecto enūciationis: τ tale est triplex. quoddā enūciationis. quoddā distributiōis. quoddā locutiōis: vt pz in p° tractatu summulaꝝ.

6° mō Sexto mō capit p sbo alicui° ppzie passionis quēadmodū dicim° vle est sbm respectu pbilis. τ pōt accipi quadruplr pportionabilr ad q̄tuor acceptiones huius termini ppziū. τ pñt fingi ex his q̄ dicent in caplo de ppzio.

7° mō Septimo mō capit p iferiori alicui° supiozis. τ sic cepit Aristo. in antepmētis qn̄ dixit qn̄ alterū de altero pdicatur vt de sbo τc.

8° mō Octauo mō capit p subiecto attributionis: τ ista acceptio est ad ppositū τ nō sepē pme: sc3 p terio cui oia ↄsiderata in tali sciētia de p se vel de pacciñs attribuuntur: τ iste acceptiōes patent in istis carminib°. Obiectū. verna. positum. sub. cui. qd ihereat. Nō pue ē copula: ppzij logicali ter ista. Quo simul ars heret: his sunt sbia q̄terna.

Nōbile tertiū Subm attributiōis dz habē duplicē pmitatē i sua scia **Notādū** est tertio φ sbm attributiōis dz habere duplicē pmitatē in scia cuius est sbm: sc3 pmitatē ↄsideratiōis. i. φ oia ↄsiderata in tali scia cuius est sbm ad ipm reducant. s. φ aliq̄ sint inferiora eius: aliqua ei° passiones: aliq̄ passiōes inferioꝝ: aliq̄ obligatates: q̄ valēt ad ei° cognitionē: aliq̄ ptes itegrales: sicut vbi causa. vle hz pdicabile tanq̄ passionez: iseriora hz istos terios gen° spēs τc. Et isti termini iterū hnt passiones: vt ly gen° cōsideratū vt est inferi° ad ly pbile est passio hui° termi gen° put est inferi° ad vle: τ de istis pdicat in recto: τ de idiuiduo pdicat in obliq̄ cū hoc addito pper: vt indiuiduū sit pper vle. q2 non pōt bene cognosci qd est vle nisi cognoscat qd est indiuiduū: q2 ei opponit: τ oppositoꝝ est eadē disciplina.

Pria pmitas

2ª pmitas Scda pmitas quā subiectū attributionis dz habere est pmitas adeq̄tionis: hoc est φ sub tali rōne formali in nulla alia scia ↄsideret τ nō assignat sbm attributiōis i vna scia: siue partiali siue totali vt ab altera idēptice vel intrinsece distinguat: sed solū arguitiue: pptereā assignat in sciētijs cōiter vnus terius p quē arguit sciētias differre: q2 hoc nō possum° p subiectū inhesiōis ex quo plures sciētie totales sunt in eodē sbo inhesionis: nec p ↄuenientiā essentialē scientiarū particulariū inter se possum° hoc ↄcludere: q2 stat duas sciētias ptiales q̄rū vna est logica: τ altera grāmatica magis cōuenire essentialr inter se q̄ duas logicas: s3 nō in ordine ad suū finē. vbi gfa. scia que haberi pt de istis. Nō nomē ppziū qd nō ita sit tibi notū τc. τ indiuiduū est qd de vno solo pdicat magis ↄueniūt q̄ sciētie que habent de istis duab° pdicabile pdicat de plibus: τ ois discursus bene regulatus in barbara est formalis cōsequētia: tñ nō in ordine ad eorum

fine: τ est vna imaginatio subiectū attribuentis du-
cere exercitꝰ: qꝛ habet duces sub se: τ illi iterū alios
sub se: sic est in proposito. τ hic loquimur de scia totali:
Instantia qꝛ de scia partiali dicit ꝙ tot sunt subiecta qͣt sunt qͣstio
nes scibiles. Sed tūc forte dicis ꝙ grāmatica logica
Rūsio τ rhetorica essent vna scia eo ꝙ tēdūt in vnū principē
scꝫ ſmonē: τ sic tota scia triualis eēt vna scia. ¶ Ad
hoc dr ꝙ tēdūt i vnū finē remotū: nec ē icōueniens
ꝙ sint vna scia capiēdo ly scia collectiue quēadmo-
dū subalternās τ subalternata possunt dici vna scia.

Nobile quartū **Notādū** est qͣrto ꝙ titulus qōnis pōt ha-
bere. xlviij. sensus. principalr pōt
Octo sē sus sibi habere octo sensus penes hoc ꝙ vle a pte sbi in titu
lo pōt capi p vli in causando: τ ptum ex pte huiꝰ ter
mini sbm qui pōt variari ſm octuplicē acceptionem
eius: τ sic sunt octo sensus. Primꝰ sensus esset que-
rere vtrū vle in causando esset famulus libri pbiliū:
τ sic de sex alijs acceptionibꝰ pti poteris multiplica
re sex sensus. Postea pūt habere alios octo sensus
variādo sbm ad secūdā acceptionē eiꝰ: τ pmus sen-
sus erit qͣrere vtrū vle in eēndo est sbm libri pbiliū.
Scōs sensus erit vtrū vle in eēndo sit famulus libri
pbiliū: sed qꝛ isti sensus nō sunt multi difficiles eos
relinqͦ Bulsarorio practicādos. Sꝫ istoꝝ sensuū plu
rimi sunt falsi: sꝫ tenebimꝰ titulū qōnis in sensu quo
vle capit in sexta acceptiōe: τ ly sbm in octaua acce-
ptiōe: τ tūc dico ꝙ pōt hre duos sensus ex pte sbi cō
tinue tenēdo pdicatū signtiue: vel sbm tenet mālitꝛ:
τ tunc est sensus an ly vle sit sbm libri pbilium vel si
Cōclōnes. gnificatiue: τ tūc est sensus an aliqͦd vle sit sbm libri
pbiliū. Jstis notatis pono ꝯclones. ¶ Prima ē. ꝙ
Vle est sbm libri pbiliū. ly vle est sbm libri pbiliū. pꝫ. habet duplicē pmita-
tem que reqrit τ sufficit: qꝛ nō trāscēdit limites libri
pbilium: τ oia cōsiderata in pbilibus ordinant pro
Prīa ꝯclo pter ipm. ¶ Scōa cōclusio. aliqͦd vle est subiectum
libri pbiliū. Jsta cōclusio cū vno vbo sequit ex pri-
Scōa ꝯclo ma. ¶ Jstis non obstātibꝰ pono ppōnes stātes in ve
ritate cū ꝯclusionibꝰ. Quarū pma est. nō vle τ non
vle sunt subiectū libri pbiliū. hoc patet: qꝛ qnqꝫ syl-
labe huiꝰ termini sunt nō vle τ non vle copulatim: τ
tū sunt sbm pbiliū: igit. ¶ Scōa. nō vle τ vniuersa
le sunt subiectū libri pdicabiliū patet: qꝛ iste terminꝰ
vle τ vna syllaba qꝰ sunt sbm libri pdicabilium: τ ta
men sunt vniuersale τ nō vniuersale quēadmodum
homo est homo τ nō homo: qꝛ est homo τ sua aia.

Dubitatio **Dubitat** vtrū vle sit genus ad oia vlia τ ita
pōt queri an iste terius genus sit ge
nus ad oia gña: τ sic pōt queri an spēs sit species ad
omnes spēs: τ sic de alijs. ¶ Pro prima pte dubij.

Nobile primū **Notādū** est ꝙ aliqui tenēt vniuersale esse ge
nus ad qnqꝫ vlia: aliqui vo pdica-
bile. Sed qꝛ difficultas est ad nomē rōnabiliꝰ dicunt
moderni. si isti qnqꝫ termini cōnotēt modū pdicā-
di: tūc sunt iferiores ad pdicabile τ sic vī cepisse por
phirius: qꝛ semp diffinit p prī: vt pꝫ in gñe. genꝰ est
qͦd pdr. Silr spēs est qͦd pdr: τ sic de alijs. qꝛ tūc
ex quo vle nō habet talē ꝯnotationē nō esset genꝰ ad
istos terminos. Alio mō cōnotāt isti modꝫ suppo
ponēdi: τ tūc sunt termini inferiores ad vniuersale.

Notādū ē scōo ꝙ aliqͦd dr esse genꝰ ad aliō Nobile secūduꝫ
dupłr ſm aliquos. Unoꝰ tanqͣ ad
suū qdditatiue iferiꝰ. Alio mō tanqͣ ad suū signtuꝫ. Genus dicit ad aliō du-
Primū mēbrū declarabit in caplo de gñe. ad scōm plicitꝛ
mēbrū requirit ꝙ tale sit genus τ significet illud: tū
hoc additū tāqͣ ad suū signtū diminuit de rōne gene
ris: vel saltē nō opꝫ ꝙ sit genus eiꝰ. Secūdam ptem
addo: qꝛ nō oino diminuit: qꝛ vniuersale est genꝰ ad
istū terminū genꝰ tanqͣ ad suū significatū: τ cuā veꝛ
genus eiꝰ. ppterea ista diuisio nō est oino silis huic.
aialiū aliō viuū: aliō pictū: qꝛ ibi nihil idē est viuū τ
pictū. hꝫ aūt aliqͦd ē genꝰ respectu alicuiꝰ τ genꝰ ad
illō tāqͣ ad suū signtū. Correlarie seqt ex isto ꝙ ens
ē genꝰ isto mō ad oia entia mūdi. Scōo seqt ꝙ aial ē
genꝰ ad bouem in aratro. Tertio sequit ꝙ substātia
est genus ad pmuꝫ mobile. Quarto sequit ꝙ ly co-
loratū est genꝰ ad ly animal. Quinto sequit ꝙ iferius
est genus ad suū supius: vt vniuersale in ordine ad si
gnū. Et in oibus istis correlarijs intelligo tanqͣ ad
suū signtum: tamē qui volūt negare fundamētū pos-
sunt dicere ꝙ ad scōm mēbrū sufficit τ requirit ꝙ sit
genus verū respectu talis. τ cū hoc significet illō ta-
le quēadmodū est vniuersale in ordine ad istuꝫ ter-
minū genus: τ sic ens nō est genꝰ ad oia tanqͣ ad sua
signta: qꝛ correlaria que induxi vident absurda: dif-
ficultas tamē est ad nomē. Preterea vniuersale i ti-
tulo questionis pōt capi significatiue vel mālitꝛ: et
ſm hoc haberet plures sensus qbus relictis (qꝛ faci
les sunt) pono conclusiones. Quaꝝ pma est. Aliqͦd Cōclōnes
vniuersale est genꝰ ad qnqꝫ vniuersalia. pꝫ. aial ē ge pꝰ ꝯclo
nus ad istos terios hos leo numerādo qnqꝫ. ¶ Se- 2ͣ ꝯclo
cūda cōclusio. nullū vniuersale est genꝰ ad oia vlia.
patet. nō ly vniuersale pmo: qꝛ nō pdicatur quiddi-
tatiue de istis terminis hō aial τc. ergo nō est genꝰ ad
illos. Et ista ꝯclusio est respōsiua ad dubiū: imo vni
uersale nō est genꝰ ad omnia de quibꝰ predicat essen
tialiter vere τ vliter: vel saltem non accñtaliter. pꝫ:
qꝛ nō est genus ad istos duos terminos vniuersale τ
genus. Et eodē modo possumꝰ pbare ꝙ nullū aliō
vniuersale est genꝰ ad omnia vniuersalia. ¶ Tertia 3ͣ ꝯclo
cōclusio. loquēdo cōsequēter ad eos qui cōcederēt
correlaria inducta. aliqͦd vniuersale est genus ad oia
vniuersalia tanqͣ ad sua significata. patet. ly vniuer
sale est genus τ significat oia vniuersalia: ergo est ge
nus ad oia vniuersalia tanqͣ ad sua significata. cōse
quētia tenet ex terminis ex quo iste terminꝰ vniuer-
sale significat istos terminos pdicatur de eis accidē
taliter quādo stāt materialiter: τ eēntaliter qñ signi
ficatiue sumunt. τ eodē modo respectu ipsiusmet.
¶ Ex dictis sequunt correlaria. Quoꝝ pmū ē. ge Corꝫm pmū
nus generalissimū est spēs. ¶ Secūdum est. vniuer
sale in plus se habet qͣ genꝰ generalissimū: tamē ve- Corꝫm scōm
ritas huiꝰ copulatiue. oē genus est vle: τ nō omne
vniuersale est genꝰ. facile ostēdit vter istoꝝ termioꝝ Corꝫm tertium
sit supior ad reliquū. ¶ Tertiuꝫ correlariū. dicta est
species. ¶ Quartū. species est species capiendo pte Corꝫm quartuꝫ
dicatū signtiue qualitercunqꝫ capiatur subiectum.

Deinde

Rñ°ad rōnes Deinde respondet ad rōnes. Ad pmā3 cō cedo cōsequētiam ꝛ nego falsitatē3 cōsequētis. ¶ Ad scōm argumētū cōcedo ꝙ genus est subiectū libri pdicabiliū similiter ꝛ species ꝛ pro priū ꝛ accidēs: tamē pro ppositione ibi tacta ponā3 tres ppositiones. Quarum pma est. nō quicqd pre dicatur de supiore pdicatur de inferiore eius. patet: hoc cōplexum subiectū logice pdicatur de ly argu mētatio ꝛ de nullo inferiore eius. ¶ Scda ppositio nō quicquid pdicat de supiori significatiue sumpto pdicat de inferiori eius. patet: ly scutū pdicat de isto termino coloratum ꝛ de nullo inferiori eius: imo nō de disiuncto cōposito ex omnibus inferiorib° eius: qꝛ hec est vera. hoc coloratum est scutū demōstran do scutum trib° colorib° eque supficialiter coloratū: tamen hec est falsa. hoc albū vel nigrū vel rubeū est hoc scutum posito ꝙ tales colores sint. Et hoc ē fa cile cognitu si intelligas veritates disiunctiuarum.

3ᵃ ppō ¶ Tertia ppositio. quotiēscunqꝫ aliqd pdicatū pre dicat de aliquo supiori significatiue sumpto de pdi camēto substātie illud dicit de aliquo iseriori ei° p3 inductiue. Potest tamē cadere difficultas de virga cuius vna medietas est mortua ꝛ altera viuit. tū illa est phisica ꝛ dico ꝙ nihil est: immo duo sūt. ¶ Ad tertiū responsum est in notabilib°. ¶ Ad quartum nego añs. ꝛ ad probationē cōcedo antecedēs. ꝛ ne go ꝯñam: qꝛ arguit a pluribus suppositionib° deter minatis respectu partiū multitudinis. in ordine ad vnā determinatā respectu totius multitudinis. Sed ex illis op3 cōcludere ꝙ cuiuslibet sciētie vniuersale est subiectū: quā cōcedo ex qua nō sequit vniuersale cuiuslibet sciētie est subiectū. ¶ Ad quintū cōcedo ꝙ pdicabile est subiectū libri pdicabiliū nec hoc est incōueniens plura esse subiecta cōuertibilia quēad modū ꝯña ꝛ argumētatio sunt subiectū totius logi ces ꝛ cōuertibilia oia in pposito reputant sinonima: tamē facta fuit vna ratio talis ꝙ iste liber denoiatur liber pdicabiliū: ergo predicabile est subiectū attri butionis eius. Illud argumētū pbaret euclidē esse subiectū geometrie. ¶ Ad sextū dicit ꝙ quodlibet est subiectum libri pdicabilium sed pcipue mētale. ¶ Ad septimū ꝯcedo sequelā ꝛ nego falsitatem ꝯse quētis. Et ad pbationē cōcedo ꝙ esset vlē ꝛ vlteri° cōcedit ꝙ vlē est passio vniuersalis. nec sequit idem esse passionē respectu eiusdē capiendo etiā significa tiue vniuersale sicut ly vniuersale. Et ad improbatio nē illa passio cōtinet sub ly vniuersale si vniuersale capiat mālitet. nego silr ꝙ ꝯtinet sub ppriō. ¶ Ad octauū nego ꝯñam. ꝛ ad pbationē dico ꝙ non op3 ꝙ verificet in recto de pncipaliter ꝯsideratis: sed suf ficit i obliquo. ¶ Ad nonū ꝛ vltimū ꝯcedo maiorē ꝛ nego minorē. Et ad pbationē: subiectū debet esse terminus pmo notus: distinguo vel si ly primo di cat prioritatē tpis vel ordinis ꝛ sic nego. vel vt tantū valet sicut principaliter ꝛ sic cōcedo. Et subsumen do in tali sensu nego minorē. Et qñ dr ly terius est cōtor: distinguit. vel in pdicando. ꝛ sic cōcedit. vel de adequate cōsideratis in hac sciaꝛ sic negatur.

(Left margin: Ad 2ᵐ argᵐ; Pro pōnes; 1ᵃ ppō; 2ᵃ ppō; Rñ°ad tertium; Rñ°ad quartū; Rñ°ad quintum; Rñ°ad sextum; Rñ°ad septimū; Rñ°ad octauū; Rñ°ad nonum)

Queritur quarto vtrū diffinitio vniuersa lis sit bñ posita in qua dicit vni uersale est equocū incomplexū cathegoreuma for maliter cōe. Et arguit ꝙ non. sequeret qꝛ ly hō non eēt vlē sed ꝯñs ē fasm: igit. ꝯña p3: qꝛ est equiuocū. Qō

Secundo arguit corp°aiatum est vlē: ꝛ tñ est qd cōplexū: ergo nō op3 esse secūdo incomplexum. maior est porphirij in arbore. Oppōst

Tertio arguit. Albū pure adiectiue tētū est vniuersale: ꝛ tamē est sincathegoreu ma. qd p3: qꝛ nō pōt reddere suppositum vbo signi ficatiue sūpto: ergo male ponit cathegoreuma. Et eodē modo potest quis argumentari de obliquis. Oppōst tertio

Quarto arguit. Probādo ꝙ album pure adiectiue sumptū non est vlē: ꝛ hoc sic. nō est pdicabile: ergo nō est vlē. ꝯña tenet a con uertibilibus. pbat añs. non pōt esse pdicatum ppo sitionis: ergo nō est pdicabile. cōsequētia t3. qꝛ qōlt bet pdicabile debet pdicari de suo subijcibili. Forte dicis nō potest eē pdicatū solitarie bene tñ cū addi to. Contra. sequeret ꝙ hoc signū ois. esset vniuer sale: sed ꝯñs est falsū: ergo ꝛ añs: ꝛ p3 ꝯña: qꝛ l3 nō potest predicari solitarie potest tamen cū addito. Oppōst quarto

Quinto arguit. Sequeret ꝙ ly ens eēt vlē: sed ꝯñs est falsum: ergo ꝛ añs. ꝛ p3 ꝯsequētia per totā diffōnem discurrēdo: sed falsitas consequentis ostēdit per Aristo. quarto topicoꝝ di centem. Si illud qd sequit ad oia assignetur esse ge nus mala est assignatio ꝛ exēplificat ipse de ente. Oppōst quinto

Sexto arguit. Sequeret ꝙ deus esset vniuer sale: sed ꝯñs est falsum: ergo ꝛ añs: cō sequētia clara est: ꝛ ꝯñtis falsitas patet duplr. Tum primo: qꝛ tunc poneret in pmento: s3 hoc est falsū eo ꝙ nō est ens finitū ꝛ limitatū. Tū 2°. qꝛ nō dr de his ꝯiūctim singulr de qbus diuisim singulr pur. Oppōst sexto

Septimo arguitur. sequeretur ꝙ animatū hac anima non esset vniuersale: sed consequens est falsum: ergo ꝛ añs: ꝛ probo con sequētiam: qꝛ nō est formaliter cōmune. sed falsitas ꝯsequētis ostendit: qꝛ ei nō repugnat supponere p pluribus: qꝛ supponit pro capite sortis ꝛ pede eius. Et si dicas sunt idem equiualēter volo eandē aiam numero ponē in sorte ꝛ platone: iam pur de vtroqꝫ illoꝝ vel saltē de pnominibus eos demonstrantib°. Oppōst septio

Octauo sic arguit martin° magistri ꝯ De orgiū: huic terio albū hac albedie supponere p plib° repugnat ex suo mō signdi formali supponere pro plurib° realiter distinctis: ergo sibi repugnat ex suo modo significādi formali. ꝯñā3 re liquit notā. Tū pōt pbari a supiori ad inferius nega tiue cū3 distributione supioris. ꝛ añs sequitur per ad uersarios concedentes ꝙ est terminus communis. Oppōst octauo

Nono arguit sic. Nullū indiuiduū est pdica bile pprie dictū: s3 album hac albedine vel a suo loco est pbile pprie dictū: g° nō est indiui duū. minor p3: qꝛ pdicat aptitudinaliter de plibus. Oppōst nono

Decimo arguit ꝯ hoc ꝙ hoc albū3 ē vlē: qꝛ vel ē gen° Oppōst decimo

vel est spēs ꝛ tūc h̄ebūt pro idiuiduo s̄b se albū hac al bedie: sȝ hoc nō. ¶ Probat. posito ꝙ eadē albedo nūo pōat in asino ꝛ i hoie ista ē falsa. oīe albū hac albedine est hoc albū: sȝ hoc est de rōne supioris p̄ri vniuersaliter ꝛ vere extremis supponētibus de inferiori deductis alijs impedimentis: igitur.

Probatur.

Undecimo ar. Isti teri impuntēter se hn̄t albū hac albedie. ꝛ hoc albū qꝛ non oē albū ha calbedie est hoc albū prout arguit argumētū p̄cedēs. nec oē qd̄ est hoc album est albū hac albedine in casu facili ꝛ sic dicere est contra naturam superioritatis ꝛ inferioritatis.

Oppōit vndecimo

Duodecimo ar. hec arbor ē idiuiduū: ergo ly hoc albū ꝯña tȝ p̄ sile ꝛ añs est Aristotelis in p̄mēto s̄bstātie. Forte dicis nō est sile i terio absolutꝫ ꝛ ꝯnotatiuis. Cōtra hoc idē est idiuiduū ꝛ terius ꝯnotatiuus. ptȝ: qꝛ vtrunqꝫ sigti singlarizat ꝑ mālī ꝛ foꝛali: qꝛ idē est sigtū mālē ꝛ foꝛale h⁹ teri idem. ¶ In oppiū ar̄ ꝑ cōmunem logicam. In ista q̄stiōe tot erūt articuli sicut in alijs.

Oppōit xij. Roborat.

Nobile p̄mum Diffō p̄ma Georgij de vli.

Notanduȝ est p̄mo ꝙ circa qdditatē ipi⁹ vlis duplex ē opio nūc currēs ꝛ tertia rōnabilr addit. p⁹ Georgi⁹ sic diffinit vl̄e in p̄ndo est cathegoreuma icomplexū vniuocū foꝛalr cōe. Vñ dicit illud esse foꝛmalr cōe cui ex mō sigdi formali nō repugt sigre plā cētialr distīcta diuisim ꝛ vniuoce. Et vocat modū sigdi foꝛalē modū sign di rōne cui⁹ terius ponit in p̄mēto. ꝛ talis est triplr. Quidā absolut⁹: ꝛ ille idēptificat cū mō sigdi foꝛali. Quidā adiectiu⁹ vt alb⁹ niger. Quidā ꝯnotatiu⁹ vt dn̄s suus. Ex isto pȝ ꝙ modus sigdi formalis i ꝓposito nō distiguit ꝯ modū sigdi accn̄talē. Preterea dicit penes aliō attēdit teriuȝ cē vl̄eȝ ꝛ cē iduiduū ꝛ penes aliud teriuȝ cē cōeȝ ꝛ singlarē. qꝛ ad terminū cē vl̄eȝ vl̄ idiuiduū attēdit penes modū sign di foꝛalē: sȝ ad teriuȝ cē cōeȝ vl̄ singularē attēdit penes modū sigdi substractiuū. 2⁰ dr̄nt qꝛ terius cōis vl̄ singularis nō excludit cōplexionē vl̄e ꝛ idiuiduū excludūt. Ulamū dictū ē ꝯforme cuiꝫ opioni. Postea isert aliqd cē vl̄e ꝛ nō cē teriuȝ cōeȝ vl̄ singulare vt pȝ de adiectiuo adiectiue sūpto. Scdō isert ꝙ aliqd est vl̄e qd̄ est terius singularis vt pȝ de s̄bo hui⁹: hoc albū currit: sȝ ly hoc albū est terius singularis capiēdo singulare ꝑ s̄bo ꝓpōnis singlaris: ꝛ capit ibi singulariter pro illo qd̄ significat substractiue: qꝛ singularizatur pro materiali ꝛ non formali significato. ꝛ sic in eo seruatur ratio vniuersalis.

Modi sigdi triplex.

Notanduȝ est 2⁰ ꝙ hec opinio non placet Martino magr̄i. ꝛ ponit aliqua argumēta ꝯ eā q̄ soluent in fine q̄ōnis. ꝛ alr dif finit vl̄e in p̄ndo sic. Ule est terius icōplexus vniuocus cōis nō de oib⁹ qdditatiue dicibilis nat⁹ v̄ificari de aliq̄ mediāte hoc v̄bo pōt ꝛ de ꝯiunctim acceptis plr de qb⁹ diuisim acceptis v̄ificat singlariter. dr̄ nō qdditatiue dicibilis de oib⁹ ad d̄rīaȝ h⁹ teri ens q̄ p̄dicat de ꝯnoie vl̄ de ꝯnoib⁹ demr̄ante vl̄ demr̄antib⁹ res quascūqꝫ qdditatiue. iō nō est vl̄e ēt si p̄dicet denoiatiue de oib⁹ bn̄ cēt vl̄e vt pȝ de passionib⁹ entis. Dr̄ notāter nat⁹ v̄ificari de aliquo mediante hoc v̄bo pōt pp tales terios chymera: hircoceru⁹: trigelaphus ꝛ alios. Etiā nō opȝ ꝙ v̄ificet mediāte hoc v̄bo est: vt pȝ de istis terio generādū ꝓducēdū p̄terit ū futuꝝ q̄ nō verificant mediāte hoc v̄bo est: sȝ pōt. Et isert oēs tales terios cē vl̄es nō demr̄atū nō sigtū nō supponēs. Et dr̄ de his ꝯiūctim acceptis pp istuȝ teriuȝ cētia diuia ꝛ istū teriuȝ de⁹. qꝛ lȝ ꝯcedat pr̄ ē de⁹ fili⁹ est de⁹ sp̄ūsſctūs est de⁹. Ista tn̄ nō ꝯcedit. pr̄ ꝛ fili⁹ ꝛ sp̄ūsſcūs sūt dij. Et ēt dicit p̄mā opionē peccare declarādo teriuȝ cōeȝ: qꝛ s̄m eā ly cētia diuina nō cēt terius cōis silr nec ly de⁹ qd̄ est falsū cū nō predicent de plurib⁹ essentialr distictis. Postea dicit ꝙ aliq dicūt in diffōne teri cōis ex mō sigdi foꝛalis loco h⁹ ex mō sue sigtiōis. sȝ in hoc dicit ipsi fallunt. Nā aiatū hac aia est terius cōis. ꝛ tn̄ ex mō suo foꝛali sigdi sibi repugnat sigre plā. sȝ ista arg⁹ pui momēti sūt. qꝛ p⁹ opio tenet ꝙ terius cois est cui nō repugnat ex pte sue sigtiōis accipi ꝑ plurib⁹ cētialr distictis. mō dico ꝙ nō repugnat huic terio deus. silr isti terio cētia diuia vl̄ psona diuia supponē ꝑ plurib⁹ reb⁹ cētialr distictis q̄tū est ex pte sue sigtiōis sȝ defect⁹ ꝓuenit ex pte reꝝ sigtaꝝ. Ad aliō vbi dicit aliq dicūt formalr cōe in diffōne termi cōis nihil ꝯ p̄mā opionē: qꝛ hoc nō ponit. ꝛ dicit terius cōis attendit ex pte modi sigdi mālis. Sȝ qñ aliqs ita diceret suum argumētū nō oñdit oppm̄ s̄m sic dicētes. ꝛ qñ ipse arguit. aiatū hac aia p̄tur de plurib⁹ distiguo vl̄ rōne sigti foꝛalis ꝛ h⁹ negarē vel rōne sigti mālis ꝛ sic ꝯcederem. ꝛ tunc si inferant: ergo nō est termin⁹ cōmunis negarem ꝯsequentiam cum consequente.

Nobile scdm. Diffō 2ª vlis s̄ȝ martinū magistris

Notanduȝ est 3⁰ ꝙ p̄ter istas diffōnes ponit tertia sic. vl̄e est vniuocum icōplexū cathegoreuma cōmune habēs tm̄ cōnotationē vnius predicamēti cōditionaliter. Dicit p̄mo vniuocuȝ: qꝛ equiuocū nō est vl̄e inquātū hmōi: sed bene vniuersalia. Dicit icōplexuȝ ad differentiā cōplexoꝝ que s̄m visum philosophoꝝ non sunt vniuersalia. Et per cathegoreuma intelligit cathegoreuma significatione. Dicit cōmune ad differentiā termini singularis qui respectu significati in ordie ad qd̄ est singularis non est vniuersale nec terminus communis. Dicit habens tm̄ ꝛc̄. ꝓpter istum terminuȝ cenans qui non est vniuersale: sed vniuersalia cum habeat cōnotationes duoꝝ predicamētoꝝ vt in predicamentis patebit. Et dico ꝙ de virtute sermonis sufficeret dicere vniuersale est icōplexū cōmune habēs cōnotationē vnius predicamēti: qꝛ vniuocū nihil excludit cuȝ quodlibet equiuocuȝ sit vniuocuȝ. nec oȝ dicere cathegoreuma: qꝛ sincathegoreuma non est ꝓpie terminus: imo neqꝫ cōplexum est terminus pro ꝓpissime capiēdo. ꝛ sic sufficeret dicē vniuersale est terminus cōmunis habens tm̄ cōnotationē ꝛc̄. Sed istud nō adeo clare explicat diffinitū. ꝓpterea ponimus residuos. ꝛ iste terminus est cōmunis cui nō repugnat ꝛc̄. sicut dicit p̄ma opinio. Et licȝ ly essentia diuina ꝑ nullā potentiaȝ posset supponere pro pluribus essentialiter distinctis defectus est ex parte rei significate.

Notabile tertium Tertia diffō de vli.

signare. nō tamē ex parte termini signantis quemadmodum Arist. dicēt de isto termino sol. et sm rei veritatē de isto disiūcto sor. vel chymera nō stādo i cōplexione qd p nullā potētiā pōt supponere p pluribus: et tn̄ est terminus cōis. Et ponit eēntialr distinctis: q2 ly eēntia diuina repugnat ex pte sue acceptionis supponē p plib. l3 de facto suppōat p plib psonis. Ex isto seqr q qdlibet vlē est terius cōis: s3 nō ē. pma pe p3. q2 ponit in diffōne eius i recto. Scda pe p3: q2 terius cōis nō excludit cōplexionem nisi capiat pprie vlē vo exclu dit et nulla alia ē ō ista s3 duas vltimas opiones. Differētia istar opionū p3 p ppōnes ad q̄s rn̄derēt. Nā p opio ɔcedit q de est vlē. scdo ɔcedit q ens ē vlē tertio negaret q albū hac albedine eēt vlē. q̄rto negaret tales terios īfinitos esse vlia. Scda opio negaret duas pmas et ɔcederet scdas. S3 3 opio rn̄deret sicut p nisi ad tertiā ppōnē et sic pticulariter vtriq ɔdico imitādo vsū cōē sicut Aristo. pbat diffōnē scire. S3 ō scdam opionē instat. Primo p hoc qd dicit mediāte hoc vbo pōt. p chymera est qd cōplexum vt postea dicet. Scdo tales teri gn̄andū pducēdū nō excludunt ab aliis diffōnib: p3 p particulas istar diffōnū et c. pn̄t supponere mediāte hoc vbo ē: vt demōstrādo antixpm ver ē dicere: hoc ē gn̄andū vel pducēdū. Et sic demōstrādo adā pteritū verū ē dicere hoc ē genitū eo q tales teri annexā ampliationē hn̄t. Etiā sol nō eēt vlē sm opinātē: q2 non dr de his ɔiūctim pl'aliter de qb diuisim singulr dr eo q nō h3 plurale. Et si dicas de pōt facere plures soles et nō plures deos hoc nihil ē dictu q2 defect nō ē ex pte ipositionis. Etiā de pōt admitti in plurali nūo apō pētos admitti. 2 nō pt rōnabilr rn̄deri de isto disiūcto sortes vl chymera. 3 gratis addit illā pticulā. Et silr de ly ens et ō cōē vsū. vbi opio cōis q̄rit in pm̄ētis an ens sit gen ad ly sba. Aliq tenēt q sic. alij vo nō et oēs currerēt ex falso psupposito p hāc opionē. Etiā talis terius infinit ē cōplex. et esto q esset incōplexus difficile est dicere q pdicabile ē generalissimū et spālissimū de qb q̄rit i caplo de gn̄e.

Notādū est 4 q pbile sm pmā et tertiā opiniones tripl'r accipit. Uno largissime p oīn illo qd sm se vel suū sinonimū pōt esse pt̄ū ppōnis. Scdo mō capit large p icōplexo vniuoco nato pri de aliq s3 se vl suū sinonimū. et sic cepit petrus hyspan in pn̄ pbiliū et in oib antedictis ly vniuocū capit large: q2 in mētalib nō ē vniuocatio pprie. Et istis modis nō cōuertit cū ly vlē. Tertio mō capit stricte et sic ē cathegorēuma incōplexū vniuocū formalr cōe natū pri de plib et hoc sm pmā opionē: sm tertiā declaratū ē. Scda opio adderet quartā acceptionē per quā excluderet trāscendens et ly deus. ¶ Istis notatis ponit vna cōclusio esto q due prime opiniones non sunt demonstratiue iprobate. Tertia est rationabilior: patet ex pdictis.

Dubitat p an ois cōplexio ipediat rōnem pbilis sicut pcedūt diffōnes. Et arguit p q nō. Corpaiatum est pdicabile vt patet in arbore porphirij: et tn̄ est quid cōplexum: igitur.

Secūdo arguit. Non est maior rō q cōplexio ipediat rōnem predicabilis q̄ secūdo incōplexio. sed scdm nō impedit: ergo neq pmū.

Tertio arguit. Currit est pbile: q2 ponitur i pm̄ēto actiōis et nō tanq̄ iduiduū: et tn̄ est quid complexū: igit. Si negeo q ponat in pdicamēto tūc nulla sunt vba in pdicamento actiōis.

Quarto arguit. de est pbile: et tn̄ est qd cōplexū cōplexiōe distāte: igit. minor patet sm eos qui tenent propositionem increatam.

Quinto arguit. iste termin albū substātiuatus ē pbile et tn̄ est quid cōplexum: igitur. In oppositū est cōmunis logica. Pro isto.

Nota q istud dubiū vnū psupponit et aliud dubitat. vn̄ cōplo sic diffinit: ē aggregatum mētale ex plib ɔceptib vl ex plib actib vl ex actu et cōceptu se hn̄tib adinuicē sic determiatio et suū determinabile vl aggregatū mentale ex ɔiūgēti et suis cōgrue ɔiūctis vl aliqd hmōi cōplexo subordinatū. Dr hn̄tib se adinuicē sicut determiatio et suū determiabile: q2 ad hoc q duo cōcept simplices faciāt cōplonē reqrit q mutuo se determinēt vl ɔiūgant adinuicē mediāte aliq̄ ɔiūgēti. Et dr notāter ɔiūgēti et non ɔiūctione: q2 cōiungēs iterdū ē ɔiūctio iterdū vbū iterdū ppō. Et diuidit cōplo. Quedā est distās q̄dā ē idistās. Cōplo distās est cui extrema distāt p aliqd ɔiūgibile et tale ē duplex. nā quoddam est ppōnale: aliud nō ppōnale et hmōi plerū q vocat indistās, capiēdo indistās vt distinguit ō distās ppōnale. Complexio idistās ē cui ptes se hn̄t sicut determiatio et suū determiabile adinuicē. Ex isto sequit q hō asin nec ē distās nec indistās. Triplex ē cōplo indistās. q̄dam cōposita ex teris ɔnotatiuis: q̄dā ex absolutis: q̄dā ex absoluto et ɔnotatiuo. Tertiū mēbrū subdiuidit. nā q̄dā ē cōplo ex trāscēdēte absoluto et terio ɔnotatiuo. q̄dā ex terio absoluto nō trāscēdēti. ¶ Tūc ponunt ppōnes. Quar p ē. Cōplo distās ipedit rōnem pbilis de cōplone ppōnali. p3 p Aristo. in 3 caplo pmi tractat pm̄ētor dicētē. singula igit cor q̄ dicta sūt ipsa qdē s3 se i nulla affirmatiōe dicunt. Ad 2m mēbrū est cōis vsus. ¶ 2 ppō. p duo mēbra cōplonis indistātis ipedīūt rōnē pbilis et nō tertiū. et istud vltimū mēbrū maxie h3 vitatē qn̄ terius absolut ē trāscēdēs. Porphiri tn̄ p ly corpaiatū videt includē nō trāscēdēs: tn̄ pōt dici q ponit loco termini nōdū ipositi: tn̄ tales termini i damasco i tyro vident esse spēs pm̄ēti vbi: et per ɔñs vlia: s3 ista nō pbari pn̄t: sed depēdēt ex vsu. Ex isto p3 qn̄o d3 intelligi ly incōplexum in diffinitione vniuersalis.

Deinde rn̄det ad rōnes. ¶ Ad pmā dcm̄ ē in notabilib. ¶ Ad scdā ēvsus phor. ¶ Ad tertiā de ly currit rn̄det multipliciter. Uno negādo q sit pbile vel q ponat in pm̄ēto. Et dicit q Aristo. qn̄ posuit vba i pm̄ēto actionis hoc intellexit rōne participior et non rōne vbor. Aliter dicerēt illi qui tenēt vba adiectiua in mēte concederēt q est pbile et pmr s3 se dicēdo sic. sortes currit. iam idē termin nūo mētaliter est pdicatū et copula,

Margin notes:

Nōis3 vlē ē terminus cōis

Tres opiones de vlī

Nōbile quartū

Predicabile triplicit accipit

Dubitatio p

Oppōit pmo

Oppōit secūdo

Oppōit tertio

Oppōit quarto

Oppōit quinto

Declaratio questionis

Cōplo diffinit

Cōplo diuidit et eius mēbra diffiniuntur

Pria ppō cōplonis

2 ppō

Porphirius

Rn̄sio ad arg i ɔrium

Tertio dicit q est pdicabile: esto q sit cōplexū τ tale nō impedit:qr vbū substātiuū τ participium suuz magnā cōuenientiā habēt cū transcēdēte τ terio cōnotatiuo: τ pōt esse pdicari cu3 addito. vt sortes est ens qd currit. ¶ Ad 4m pcedit añs: tñ sbm stat māliter: modo iste terius ocus nō est ppō fm aliquos. ¶ Ad quintū argumētū rñdebit in dubio sequēti.

Dubitatio scda an albū subordinet pce ptui cōplexo

Dubitatur scdo an albū subordinet cōceptui cōplexo. Ad istō sūt due opiones. Quaꝝ pma ē. Albū subordinat cōceptui cōplexo. pbat sic:qr si subordinet cōceptui incōplexo seqret q ly albū fm eundē cōceptū supponeret τ cōnotaret. pñs est falsu3:qr tūc suppositio esset cōnotatio. τ pbo pñam:qr hic cōcept⁹ ē suppositio demōstrādo pceptū hui⁹ termini albū: τ hic cōcept⁹ est cōnotatio:ergo pnotatio est suppositio. pña ē sylls ex positori⁹. Et vitates pmissarum patent p opinātes. ¶ Scdo. si sic:sequeret q ei corrñderet vn⁹ conceptus repñtatiuus sbe τ accñtis. pñs est falsu3:qr sbe τ accñtis nō est idē pceptus. ¶ Ad pm rñderent aduersarij cōcedēdo illatū. ¶ Ad scdm dicerēt nō eē incōueniens eūdē terim cōnotatiuu3 substātia3 τ accidēs sigre: vt p3 de ly idem. de absoluto forte esset incōueniēs. Alij dicerēt q ly albū subordinat cōceptui incōplexo representatiuo pfuse substātie τ albedinis ei⁹:qr nisi sic sequeret q nullū haberem⁹ conceptū cōnotatiuū extrinsece. pñs videt incōueniens qr tūc nulla haberem⁹ pdicamēta mētalia cōnotatiua. qd pbat:qr cuilibet termino pnotatiuo rñdet duplex cōceptus in mēte p aduersariū quoꝝ neuter est cōnotatiuus:qr si aliqs illoꝝ esset pnotatiuus:ille iterū cōplecteret ex conceptu fm quē supponeret: τ ex cōceptu fm quē cōnotaret. Secūdo sequeret q albū illā significaret equiuoce. p3:qr significat illā mediātib⁹ diuersis cōceptib⁹ totalib⁹ nō sinonimis:igit equoce. Et qr iste rōnes sunt efficaciores rōnib⁹ aduersarioꝝ:pcedo conclusionem quam pretendunt.

Dubitatur 3°

Dubitatur tertio an ly albū adiectiue sumptū τ substātiuatū candē rem significet adeqte. Ad istud cōiter dr q nō:qr albu3 substātiuatū sbam albā τ albedinē sigt. nec obstat illud Aristo. albū solā qlitatē sigt: qr hoc itelligit de sigto formali τ pnotato:s3 albū adiectiue sumptum albedinē solū sigt:qr si sigret albedinē τ sba3 albā: iā nulla eēt dria inter albū substātiue τ adiectiue tētū qd est falsu3. Sed istud vr mihi nō intelligibile.

Oppōit pmo

Cōtra hoc arguit. Ista est va. hō est alb⁹. capiēdo ly alb⁹ pure adiectiue: qr vt dicit Joānes buridan⁹ in p°caplo suaꝝ suppōnū an adiectiua adiectiue tēta pñt per se pri. Dubiū est apud doctores. teneat sic pro nūc. suppositio ē rōnalis:τ qñ negaret pōt argm formari de ista. sortes ē homo alb⁹. tunc cū ista sit vera. sortes est alb⁹. vel pri pro re alba supponit: vel p nulla re alba. si scdm seqret q nō est va. si pmū:ergo substātiā albā sigt ab inferio:i ad supius. silr in ista. sortes est hō alb⁹. totum pri p sba supponit:ergo sbam sigt. Et ex q ly alb⁹ est cathegoreuma sigtōne τ i recto sba3 sigt: qr als ista pcederet. sortes est hō albedo. nec v3 dicere vnū esse cōcretū: τ alterū abstractū:qr hoc non obstat terminos eē sinonimos:vt p3 de istis. hō τ humanitas.

Oppōit Scdo

Secūdo ar sic. ly alb⁹ pure adiectiue sumptū est terius pnotatiuus:ergo h3 duplex sigtū. s. mīle τ formale. pña t3: qr hoc implicat in diffōne teri pnotatiui. añs p3:qr in ista. sortes est alb⁹ monachus: sunt duo termini pnotatiui a pte pri vt cōiter dr:igit. ppterea dr q ly albū pure adiectiue sumptū sbam τ albedinē sigt τ non solū albedinē quēadmodū si caperet substātiue: tñ istud dria est qr quando capit substātiue pōt reddere suppositum vbo:quādo adiectiue minime:qr de natura substantiui est reddere suppositum verbo. Deinde.

Rñsio ad arg⁹

Respōdet ad rōnes. Ad pmā nego seqlā τ ad pbationē dr q equocatio nō impedit:qr ex q oīe equocū ē vniuocū sufficit vniuocatio fm vnū pceptū. Ad scdm rñsu3 ē in notabilib⁹. Ad 3m pcedit maior τ distinguit minor q alb⁹ sit sincathegoreuma vel offō:τ sic pcedit: vel sigtione τ sic negat. Et eodē mō rñdeat ad ly virorū. Ad 4m nego añs. Et ad pbationē nō pōt esse predicatū ppōis. vno⁹ nego vt p3 ex dubio pcedēti. 2°° distinguit q nō pōt esse pru3 ppōnis vel sine addito transeat vel cū addito negat. 3° dr q sufficit q eius abstractū pōt esse pri ppōnis. Ad replicā p scda3 solutionē seqret q ly ois esset vle nego seqlā:qr nō est sile:qr nō h3 residua reqita cū nō sit cathegoreuma vniuocū. Ad 5m pcederēt p⁹ τ 3⁹ opiones. τ ad improbationē p Arist. 4° topico. dr q illa ppō sic itelligit. Si illud qd sequit ad oia assignet esse gen⁹ supple ad oia mala est assignatio eo q nō est gen⁹ ad terminos pnotatiuos. Scda opio negaret q eēt genus τ excludit p vnā pticulā diffōnis. pono correlariu3 sequens ex 1ª opione:qr l3 ly ens sit cōius q ly aial: nō tñ est gñal⁹ eo q nō ē gen⁹: qd ibi psupponit de vtute sermonis. Ad 6m cōcedo sequelam τ cōcedit q ponit in pmēto:τ hoc fm pmā τ tertiā opiones. Scda opio excluderet p vnā pticulā diffōnis. Scotiste pueniūt tñ cū scda opione:qr excludūt p ens finitū. Ad 7m cōcedēt 2ª opinio τ vltima: sed p⁹ negaret:τ ad pbationē:qr ei nō repugnat supponē pro plibus distinguit: vel rōne sigti formalis τ sic negaret:vel rōne alteri⁹ sigti τ sic pcederet. Ad 8m nego añs. τ ad pbatione3 q putat bona apud aliquos nego pñam τ merito τ pcedo istam copulatiuā: repugnat isti terio albū hac albedine supponere p plibus rōne sigti formalis: τ tñ ei nō repugnat supponē p plurib⁹. Et si dicas 2ª pars infert pdictoriū pme qr arguit a supiori ad iferi⁹ negatiue distinguit: vel cu3 termino includēte negationē quēadmodū est ly repugnat vel est: τ talis pña nihil v3. Exēplu3 in sili. nō repugnat isti terio. de⁹ vel hō ex pte impositionis supponere p plibus. ergo ei nō repugnat ex pte ipositionis supponere p duob⁹ angelis: τ tñ ly plura est superius ad ly duo. Ad 9m nego minore3 op3 semp addere

Ad pm | Ad 2m | Ad 3m | Ad 4m | Ad 5m | Ad 6m | Ad 7m | Ad 8m | Ad 9m

Ad x^m addere ratione significati formalis. Ad decimuz cōcedo ꝙ ly hoc albū est species: sed an iste terminus albū hac albedine sit inferius eius duo dico primo cōcedo ꝙ est eius inferius: et quādo hoc improbas ista ē falsa. omne albū hac albedine est hoc albū. sed superius debet pdicari vniuersaliter et vere extremis supponētibus de suo inferiori. cōcedo pmā partez et distinguo secundā ꝙ debet vere pdicari vel respectu illius significati respectu cuius attendit superioritas: et sic bene cōcedo: vel respectu alterius vel illius in obliquo sumpti cum addito. et sic nō oportet. Sed sufficit ꝙ ista sit vera. omne qđ est hec albedo est albedo: et nō cōtra: et sic est hic. secūdo dico ꝙ albū hac albedine nō est inferius eius: qꝛ de ratione superioris est vere pdicari de inferiori vniuersaliter deductis impedimētis logicalibus quēadmodum nō est hic. Sz dicitur ꝙ inferius ad ly hoc album est ly hoc album hac albedine demōstrādo idē per ly hoc pro q̊ supponebat albū hac albedine: et hic capio vniuersaliter large: qꝛ alr̄s ista nō esset vniuersalis: omē hoc album hac albedine est hoc albū vtrunqꝫ istorum dictoꝝ sufficit. primum videtur magis cōforme menti prime opinionis: sed secūdū illi nō repugnat. et prima solutio ꝯcederet aliqua que videnꝫ absurda que

Ad xj^m bene negaret secunda solutio. Ad vndecimum distinguiꝫ conformiter ꝙ impertinēter se habēt: vl̄ respectu significati formalis et sic nego: vl̄ respectu alterius significati transeat. Secūdo dico ꝙ nullū illorū ēēt

Ad duodecimū inferius ad reliquum. Ad duodecimū nego consequentiam: qꝛ non est simile. ¶ Et ad replicam de ly hoc idem diciꝫ ꝙ est indiuiduum: qꝛ ex quo singularizatur pro materiali significato: etiā pro formali singularizatur. Ex quo est idē. et sic diciꝫ ꝙ lz nō repugnat isti termino albū hac albedine supponere pro pluribus: repugnat tamē istis terminis supponere pro alijs a demōstratis. Idem hac idēptitate: curuum hac curuitate ex quo significatū formale i illis idēptificatur cum materiali nisi dicatur ꝙ curuitas stat pro parte animalis: et curuum pro toto.

¶ Sequitur de genere.

Genus dr̄ triplr̄. Primo mō dr̄ genus collectio multoruz quodāmō se habentiū adinuicē et ad vnū pncipiū vt collectio eoꝝ q sunt de eadē parētela et descēdūt ab vno auo: vt romani a romulo. Scđo dr̄ gen⁹ qđ est pn^m vniuscuiuscūqꝫ gn̄ationis. vt pr̄ vel patria. Tertio mō dr̄ gen⁹ cui supponiꝫ spēs. vt aīal cui supponiꝫ hō. et hoc vltio mō sumiꝫ hˀ. et diffinitur sic. Gen⁹ ē qđ pdicatur de plib⁹ differentibus spē in eo qđ qd: vt aīal pdicatur de hoie et equo q spē differūt. Ad cognoscēdū hˀ mēbꝛū differētib⁹ spē opꝫ scire quot modis dr̄ differēs. vñ tot modis dr̄ differēs quot modis dr̄ idē. Idem autem diciꝫ tripliciter scilicet idē genere idē specie: et idē numero. Eadez genere sunt quecūqꝫ sub eodē genere continenꝫ: vt homo et equ⁹ sub aīali. Eadē specie sunt quecūqꝫ sub eadē spē ꝯtinenꝫ: vt sortes et plato sub hoie. Eadē nūero sunt quoꝝ res ē vna: noia vō multa vt vestis et tunica. Idē nūero diciꝫ qdruplr̄. s. idē noie. idem diffōne: idē pprio: et idē accñte. Eadē noie sunt quoꝝ res ē vna noia vō plura. vt marc⁹ tulli⁹. Eadē diffōne sunt quoꝝ vnū ē diffō alteri⁹: vt hō et aīal rōnale mortale. Eadē pprio sunt quoꝝ vnū est ppriū alteri⁹ et ꝯuertiꝫ cū eo: vt hō et risibile. Eadē accidente sunt quorum vnuz est accidens alteri⁹: vt sortes et albedo que ē in ipso. Similiter differens diciꝫ tripliciter scilicet genere specie et nūero. Differentia gn̄e sunt que sub diuersis gn̄ibus continenꝫ: vt homo sub hoc gn̄e animal: et arbor sub hoc genere plāta. Differentia specie sunt quecūqꝫ sub diuersis specieb⁹ cōtinenꝫ: vt sortes sub hoie et brunellus sub equo. Differētia nūero sūt q faciūt diuersū numerū: vt sortes et plato. Illud vō pdicatur i qd: quo ꝯueniēter rñdeꝫ ad interrogationē factā p qd: vt si qraꝫ qd est hō: ꝯueniēter rñdeꝫ aīal: et iđ aīal pdicatur in qd de hoie. Aliter aūt diffiniꝫ sic gen⁹. Gen⁹ est cui supponiꝫ spēs. Itē gen⁹ diuidiꝫ in gen⁹ gn̄alissimū et gen⁹ subalternū. Gen⁹ gn̄alissimuz ē supra qđ nō ē aliud gen⁹ superueniēs. vel sic. Gen⁹ gn̄alissimū est qđ cū sit gen⁹ nō pōt eē spēs. Et diuidiꝫ in decē gn̄alissima: q sunt decē pdicamēta. s. sbā. q̄litas. quātitas. relatio. actio. passio. sit⁹. habit⁹. vbi. et qñ. Hec aūt decē dñr gn̄a gn̄alissima: qꝛ nullum gen⁹ hn̄t supra se. Et lz ens sit sup ipsa: tñ non dr̄ de ipsis vniuoce sz equoce: iđ nō ē gen⁹. De his āt nihil ad pn̄s diceꝫ. sz in pdicamētis de istis determinabitur. Gen⁹ subalternū est quod cum sit genus pōt esse species. vt animal est genus hominis et equi: et est species corporis animati.

Queritur vtrum diffinitio generis sit bene posita in qua dicitur genus est qđ predicatur de pluribus etc̄. Et arguiꝫ primo ꝙ non. Solius substantie est diffinitio: sed genus non est substātia: ergo generis non est diffinitio: minor claret: et maior est Oppōēs Aristote. et consequentia equiualēter in baroco trās diffōni ponendo maiorē in eius vniuersalem. Et per illud generis Boetij arguitur. Sola species diffinitur: sed genus pmo non est species: igitur.

Oppōit scdo **Secundo** arguit. Aliqd gen⁹ nō ē in ppō ne. g⁹ nō p̄tur ⁊ sic diffō nō conuenit omi ptēto sub diffinito. Et si dicas putridine. Cōtra. nullū gen⁹ est aptū natū p̄ri de plib⁹: qꝛ tunc oporteret q̄ sit in plib⁹ ppōnibus. Et si dicas fm se vel suū sinonimū. aialiū nō eēt gen⁹. Et si dicas. fm suū rectū colorati pure adiectiue sūptū nō eēt gen⁹ qd fīm est simplr. Etiā diffō nō ꝯuenit isti terio hō: ⁊ tn̄ continet sub diffinito: igit. minor p3: quia continetur sub genere: ⁊ genus est diffinitum: igitur.

Oppōit tertio **Tertio** af. sequeret p hāc diffōnē q̄ hō eēt genus: sed ꝯ̄ns est fīm ⁊ cōtra porphiriu3 in arbore. Et pbo ꝯ̄nam: qꝛ p̄tur de ꝓnomine demōstrante deum ⁊ sortem que specie differunt: igitur.

Oppo. quarto **Quarto** arguit. Seqret q̄ nō sortes fm illā opionez que t3 aliquos terios ifinitos esse incōplexos eēt gen⁹: sed ꝯ̄ns ē fīm: g⁹ ⁊ añs. ꝯ̄na p3 p ꝑticulas diffōnis. s3 ꝯ̄ntis falsitas pbat sic: qꝛ si eēt gen⁹: vel esset gn̄alissimū vel subalternatu3: s3 nō hoc nec illō: igit. q̄ nō gn̄alissimū p3 p Arist. ponētē tm̄ decē gn̄a: qr̄ū nullū ē ly nō sortes. nō subalternū. p3: qꝛ tūc h3 gen⁹ gn̄alissimū. s3 hoc nō pōt dari: qꝛ ista ē falsa: ois nō sor. ē sba. Et si velis cauillari de añte q̄ nō ē ens nihil ē: qꝛ nō sortes est terius cōnotatiu⁹ substātia absolutus. Et codē mō pōt probari q̄ nō ꝯtineat sub quātitate ⁊ alijs p̄dicamētis.

Oppo. quinto **Quinto** af. seqret q̄ istud disiūctū. sor. vl̄ brunellus incōplexe sumptū eēt gen⁹: sed ꝯ̄ns ē fīm: igit. ꝯ̄ntis falsitas p3: qꝛ nō pōt hēre spēm specialissimam. ⁊ ꝯ̄na p3 per ꝑticulas diffinitionis.

Oppōit sexto **Sexto** arguit. seqret q̄ canis esset gen⁹: sed ꝯ̄ns est fīm: ergo ⁊ añs: ⁊ ꝯ̄na p3: quia p̄tur de cane latrabili ⁊ de sydere celesti q̄ dn̄t spē.

Oppōit septimo **Septimo** arguit. Seqret q̄ hercules i ordine ad sig̅ū scd̄ariū eēt gen⁹: sed ꝯ̄ns est fīm: ergo ⁊ añs. ꝯ̄na p3: qꝛ p̄tur de ꝓnomīb⁹ demōstrāntib⁹ duas ymagines instar herculis spē dn̄tes: vt si vna eēt nigredo ⁊ altera albedo qd possibile est vl̄ saltem cum hoc addito pictus.

Oppōit octauo **Octauo** arguit. Sequeret q̄ cōcept⁹ reflexus cōcept⁹ directi oium aialium eēt gen⁹: sed ꝯ̄ns ē fīm: ergo ⁊ añs. ⁊ ꝯ̄na p3: qꝛ est sinonimū cū cōceptu directo qui ē gen⁹. añs p3: qꝛ cōcept⁹ nō vltimat⁹ hui⁹ vocis aial est gen⁹ vt manifestum est: ⁊ sig̅t illa que sig̅ntur per vocē: qꝛ est ei⁹ nālis silitudo: g⁹ ille ꝯcept⁹ reflex⁹ q est nālis silitudo ꝯcept⁹ directi sig̅bit illa que sig̅ntur p cōceptū directu3: igit. falsitas ꝯ̄ntis p3: qꝛ nō repn̄tat nisi vnū accidens mentale ⁊ aliquis potest habere cōceptum illum absq3 hoc q̄ representent alia animalia: igitur.

Oppōit nono **Nono** arguit. Cōcept⁹ sortis pōt imponi ad sig̅ndū brunellū q̄ facto p̄tur de plurib⁹ differētib⁹ spē: igit. Forte negas ipm posse iponi. Cōtra. pure passiue se h3 sicut vox vel scriptura: igitur. Forte dicis hoc esse equiuoce. Contra sig̅bit illa mediante vno ꝯceptu vltimato: igitur vniuoce.

Oppōit decimo **Decimo** arguit. Sequeret ex diffōne q̄ album esset gen⁹: s3 ꝯ̄ns est fīm: g⁹ ⁊ añs falsitas ꝯ̄ntis p3 qꝛ ei⁹ abstractū est spēs spālissima. ergo ⁊ ꝯcretū. Et p3 ꝯ̄na: qꝛ p̄dicat de plibus specie differētib⁹ in eo quod qd: iste enim sunt quidditatiue hoc albū est albū: demōstrādo vnū hoie3: ⁊ istud album est album demōstrādo vnum equum.

Oppōit vndecimo **Undecimo** arguit. Seqret q̄ hō eēt genus: qd p3: qꝛ p̄tur de hoie albo ⁊ de homine nigro qui differūt specie. Forte dicis q̄ nō differunt nisi specie accidentali: ⁊ hoc non sufficit. Cōtra sequeret ex illo q̄ coloratum nō esset genus qd falsum est: p3. qꝛ nō p̄dicat de plurib⁹ differentibus specie essentiali qd requirit per te: igitur.

Oppōit duodecimo **Duodecimo** af. Probādo q̄ hō ē genus altera via: qꝛ posito q̄ de⁹ p3 suā po⁹ ᵃabsolutā ponat aia3 hoīs isformatiue in mā asini iā hō p̄tur de plibus differētib⁹ specie.

Oppōit decimo tertio **Decimotertio** af. Seqret q̄ ens est gen⁹: s3 ꝯ̄ns est fīm: g⁹ ⁊ añs. ⁊ ꝯ̄na p3 p diffōnē. Forte negas eo q̄ est equiuocū a ꝯ̄silio ad sbām ⁊ accn̄s. Cōtra. tūc seqret q̄ ly aial nō eēt genus: qꝛ est equiuocu3 ad aialia viua ⁊ aialia picta. falsitas ꝯ̄ntis ondit: qꝛ si esset gen⁹ esset subalternū vl̄ generalissimū. nō primū: qꝛ nō pōt dari generalissimū eius. nō secundū: qꝛ vel trāscēderet ly substantia: ⁊ tunc ly substātia nō esset gen⁹ generalissimū. cōtra Aristo. in predicamentis. vel cōuerteretur secū: ⁊ tunc essent plura predicamēta substātie

Oppōit decimo quarto **Decimoquarto** af. Seqret q̄ coloratū nō eēt gen⁹. s3 ꝯ̄ns ē fīm: g⁹ ⁊ añs. ꝯ̄ntis falsitas relinquit ex vsu. ⁊ ꝯ̄na p3 qꝛ nō p̄tur i eo qd qd: imo i eo qd q̄le ex q̄ ē accn̄s. Forte dicis: l3 coloratū p̄tur in q̄le respectu terioꝝ substātialiū: nō tn̄ respectu iserioꝝ ei⁹: sed in qd. Contra. si queraf qd est albū: si rn̄deat coloratum. nō bene respōdet: igit. añs p3. qꝛ q̄rit solu3 de quidditate ⁊ respondetur de quidditate ⁊ q̄litate.

Oppōit decimo quinto **Quintodecimo** af. bn̄ sequit. gen⁹ p̄tur de plib⁹ differētib⁹ spē: g⁹ de plib⁹ differētib⁹ ista spē vel ista spē: ⁊ sic de singulis posita ꝯstātia. s3 ꝯ̄ns est fīm: qꝛ iterū descēdēdo sub ly gen⁹ habebit disiūctiua cui⁹ q̄libet ps est vā capiat vna ps: qꝛ eq̄lis est rō in oib⁹: ⁊ sit ista. illud gen⁹ aial. tūc aial p̄dicatur de plurib⁹ differentib⁹ ista specie. Et qcqd demonstraueris per ly ista habebis aliqd non intelligibile vel falsum: igit.

Oppōit decimo sexto **Sextodecimo** arguit. si diffō eēt bona sequeret q̄ ly asin⁹ eēt gen⁹: qꝛ p̄tur de istis terius brunellus fauellus ⁊ isti termini brunellus ⁊ fauellus plus differunt q̄ isti termini brunellus ⁊ brunellus: sed duo vltimi differunt numero: ergo duo primi differunt specie.

Oppōit decimo septimo **Decimoseptimo** arguit. in diffōnibus nō debet fieri circulatio: sed species diffinitur per gen⁹: ergo genus nō debet diffiniri per speciē. preterea gen⁹ predicatur de cōuenientib⁹ spē: ergo nō de differētibus specie. añs p3. sba p̄dicatur de istis terminis homo: bos: cōuenientibus hac specie subalterna aial: igit.

Decimooctauo

Oppōit 18. **Decimo** octauo arḡ. genus duab⁹ diffōnibus diffinit. ergo vna carū supabūdat. Insuper sequitur q̄ aialia non esset genus: quia nō predicatur in eo quod quid: sed in eo quod que.

Oppōitur, 19. **Decimo** nono arḡ. seqret q̄ gen⁹ métale nō eēt genus. s3 ꝯn̄s est falsū. igiṫ. ꝑ p̄bo ꝯn̄a3: q2 nō ꝯueniéter rn̄deṫ ad iterrogationē factā p̄ qd vel que. Preterea diffō gn̄is ꝯuenit diffōni huius termini albu3 aial. ⁊ tn̄ nō est genus. igiṫ. S3 forte dicis remoueṫ per complexum. Contra. ens album est predicabile. ergo hoc non impedit.

Opponit, 20. **Vicesimo** arḡ. diffō gn̄is nō ꝯuenit isti termino genus: ⁊ tn̄ ꝯtineṫ sb̄ diffinito: igiṫ. maior p3. q2 nō videṫ assignabilis spēs spālissima ei⁹. ⁊ minor postea patebit. ¶ In oppm̄ est Porphyri⁹ nobis tradēs illā. In ista q̄ōne erūt tot articuli sicut in aliis. Pro expeditione primi

Nōbile p̄mum Diffinitum duplex. **Notādū** est p̄° q̄ iste terius diffō est terius relatiuus cui⁹ correlariū est ly diffinitū: q2 dr̄ diffō diffiniti diffō ⁊ diffinitū diffōnis diffinitū. Et duplex est diffinitū qōdā ꝓpinquū: qōdam remotū. diffinitū ꝓpinquū est terius ꝯūtibilis cū diffōne cui⁹ rei signte nā3 explicat diffō. Scōa3 ptē addo: q2 l3 aial rōnale ꝯūtaṫ cū ly risibile: nō tn̄ est diffinitū ꝓpinquū ei⁹. diffinitū remotū est res ꝓprie signta per diffinitū ꝓpinquū. ¶ Ex istis isero correlaria duo.

Correlaria duo. p̄ᵐ coṙ. Quoꝝ p̄mū est. Nō est incōueniēs diffinitū remotū ꝯūti cū diffōne. hoc p3: q2 iterdū idē est diffinitū propinquū ⁊ remotū: vt p3 in diffōne gn̄is. Ex isto iterū subseq̄ṫ q̄ nō dr̄ remotū eo q̄ remoueaṫ a ꝓpinquo vel ꝯūtibilitate diffōnis: s3 q2 nō est de rōne ei⁹ q̄ ꝯūtaṫ cū diffōne: vel q̄ idēptificeṫ cū diffinito ꝓpinquo: ⁊ quotiēscūq3 diffinitū ꝓpinquū signt se vltiate idē est ꝓpīquū ⁊ remotū diffinitū.

Coṙ. 2. Scōm coṙᵐ. vni⁹ diffōnis plura sunt diffinita remota nō ꝯuertibilia.

Nōbile scōm. Diffō ē duplex **Notandū** est 2° q̄ duplex est diffō. quedā qd rei. alia qd nōis. Et vocatur qd rei: q2 explicat que res ⁊ q̄lis est res explicata per diffinitū. Alia est qd nōis: ⁊ est diffō explicans qd p̄ nomē signtur nō curādo q̄ res ⁊ q̄lis sit q̄ diffiniṫ: ⁊ h̄ capiṫ nōis vetāni valeṫ sic̄ teri. Et mltiplex est d̄ria inter has diffōnes: q2 diffō qd nōis ꝯuenit teris cōplexis ⁊ teris nō potētib⁹ supponē mediāte hoc v̄bo potest. Quid rei v̄o nō: vel saltē diffinitū est incōpletū respectu diffōnis. S3 hoc nō op3 in diffōne qd nōis:

Duo s'uanda i diffōnibus ꝑm Arist. q2 Ar. in. 6. topicoꝝ. 2. 3. ⁊. 4. ca. dat duo eē s'uanda in diffōnib⁹. Primū est q̄ nō deṫ obscure hoc est diminute neq3 obscure. ⁊ idē h3. 2. posterioꝝ. ⁊ hoc inuit ꝯ antiq̄s. Plato diffiniuit hoiem. vno mō sic.

Diffiniṫ hō ꝑm p̄lonē3. hō est arbor euersa. hō nutrimētū p̄ os capiṫ sup̄ius: arbor p̄ radicē iseri⁹. Idē ītuere in pilis hois ⁊ arboris.

Diffiniṫ de⁹ ꝑm Trimegistum, Trimegistus diffiniuit deū sic. De⁹ est sphera cuius cētrū est vbiq3 circūferētia vo nusq̄. Scōm ē q̄ nō deṫ sup̄flue: ⁊ qn̄ aliqd poniṫ sup̄flue dat vna3 regulā ad hoc cognoscēdū. s. q̄ abstracto aliq̄ terio si totū residuū sit bona diffō residuū fuit sup̄fluū: ⁊ hoc intelligēdū est cū moderamīe nisi p̄p maiorē declarationē fiat: sicut Ar. interdū facit. Et istaꝝ ꝯditionu3 bn̄ meminit Porphyri⁹ q̄n̄ ꝓbauit hāc diffōnē fore bonā: arguebat sic. hec diffō nihil ꝯtinet sup̄fluū nec diminutū: ergo est bona.

Diffō dr̄ qddi tas q̄ ou plr capiṫ. Diffō qd rei apud aliq̄s vocaṫ qdditas: ⁊ capiṫ duplr̄. vno mō ꝓp̄e: ⁊ sic cōuenit diffōni qdditatiue ⁊ eēntiali tm̄. Alio mō capitur large ⁊ sic cōplectiṫ qdditatiuā: descriptionē: diffōnē descriptiuā ⁊ causalē. Diffō qdditatiua est ꝟmo compēdiosus explicās totā nām diffiniti nihil extrinsece declarās. Et nō vocaṫ qdditatiua: q2 q̄libet ꝑtile i illa positū p̄dicaṫ eēntialr̄ ⁊ qdditatiue de diffinito: s3 q2 nulla ps p̄dicaṫ accn̄talr̄. ¶ Ex isto iferunṫ correlaria.

Tria cōrelaria. p̄ᵐ coṙ. Scōm. Tertiū. Primū est. nō est idē dicē: diffō qdditatiua ⁊ p̄dicatio qdditatiua. Scōm correlariū. q̄ ly quid equoce capiṫ qn̄ q̄riṫ diffōnē qdditatiuā ⁊ p̄dicabile qdditatiuū. Tertiū correᵐ. qn̄ q̄riṫ qd est hō: ⁊ rn̄deṫ aial rōnale. nō ampli⁹ rn̄deṫ q̄ q̄riṫ capiendo ly qd vt q̄rit diffōnē qdditatiuā: ⁊ quo q̄rēs itēdit cape ly qd vt q̄rit p̄dicatū qdditatiuū: dicaṫ ꝓportiōabilr̄ sicē dictū est ad iterrogationē factā p̄ q̄lis. Et ista diffinitio d3 cōponi ex vero gn̄e ⁊ d̄ria magis ꝓpria nō curādo siue genus sit remotū vel ꝓpinquū: cōius tn̄ dat ꝓpinquū. ¶ Et de ista diffōne ponunṫ ꝓpōnes.

Propō p̄° Quaꝝ p̄ᵃ est. soli⁹ sb̄ie est diffō capiēdo sb̄am scōe in p̄dicamentalr̄ ⁊ nō cuiusl3.

Propō scōa Scōa. soli⁹ spēi est diffō. ⁊ sbi capiṫ spēi signtiue vt includit spēm spālissimā ⁊ sbalternā. ꝓbabile tn̄ est q̄ idiuiduū pōt diffiniri tali diffinitiōe ponēdo vel genus vel spēm spālissimā ei⁹ in diffōne cū d̄ria ei⁹.

Indiuiduū nō diffiniṫ diffōne qdditatiua. S3 dr̄ cōiter q̄ idiuiduū nō diffiniṫ diffōne qdditatiua: q2 nō h̄emus d̄rias ꝯuertibiles ipositas: vel q2 diffinibile est pro isto statu videre quō talis d̄ria ꝯueniret vni idiuiduo vni⁹ spēi ⁊ non cuil3 eiusdē.

Propō 3°. Tertia ꝓpō. nulla sbia diffiniṫ nisi p̄cise signs rē cōpositā: q2 nullus alter termin⁹ pōt habere d̄ria3 magis ꝓpriā. dr̄ hic p̄cise: q2 si ly a signret sbas corporeas ⁊ aias nō signdo deū ⁊ angelos a non pōt diffiniri.

Propō 4°. Quarta ꝓpō. ql3 terius signs adeq̄te ⁊ absolute sba3 corporea3 pōt diffiniri ista diffōne. p3: q2 eq̄lis est rō in oib⁹: q2 qcq̄d h3 genus ⁊ d̄ria3 magis ꝓpriā sic diffiniṫ. S3 cōiter non diffiniṫ ly asinus: q2 d̄ria ei⁹ nō est iposita. tn̄ si a supponeret p̄ asino ꝯnotādo q̄ h3 aia3 asininā tanq̄ ptē eēntialē: tn̄ ista esset bona diffō. asinus est aial a.

Propō 5°. Quita ꝓpō est. d̄ria de p̄dicato sbie pōt illa diffōne diffiniri. ꝓbaṫ. nihil aliō obstat nisi q2 nō pōt h̄ic d̄riā magis ꝓpriā. s3 oppm̄ istius suadeṫ in caplo de d̄ria.

Propō 6°. Sexta ꝓpō. diffō signt plura q̄ suū diffinitū: vel saltē oia q̄ signṫ p̄ diffinitū: ⁊ aliq̄ alia: q2 ista o̅o aial rōnale asinu3 signt rōne ꝯ ly aial: q2 terius nō cadit a sua signtiōe. Et adūte q̄ ꝟeṫ ꝯūtibilitas diffōnis ⁊ diffiniti: nō solū respcū copule de p̄nti: s3 mediāte q̄cūq3. ꝓpterea diffōnē p̄lonis de hoie Drogenes ipugnāuit irrisorie. dixit plato hō ē aīal latos h̄ns vngues sine plūis. dyogenes capo nē eplauit ⁊ iecit i academiā igens ecce hoiē3 p̄lōicū

Nōbile tertiū. Duplr̄ est diffō qdditatiua. **Notandu3** est 3° q̄ duplex est diffō qdditatiua: qdā phisicalis ⁊ constituiṫ ex gn̄e in recto ⁊ in obliq̄ ex d̄riuis signtib⁹ p̄ncipia itrīseca ex qbus res signta p̄ diffinitū cōponiṫ: vt hō est aial cōpositū ex corpe ⁊ aia intellectiua. Et isto

intellige sic. q nullus terius diffonis aliqd extrinsece cõnotet dépto terio vniente partes diffõnis. Et vocatur ppterea phisica: qz phisicus ex quo cõsiderat ex qbus principijs itrinsecis res nãlis cõponit ita diffiniret. Et ista etiã pôt vocari cãlis. Alia est q cõponit ex rectis: vt hõ est aial rõnale. τ vocat metaphysical: qz ita metaphysicus diffiniret eo q cõsiderat ens inqtũ ens: hoc est neqz in ordie ad principia neqz ad motus. ℂ Ex oibus his pz q diffõ τ diffinitũ nõ sũt idẽ: qz diffõ est lõga oro iterdũ: τ diffinitũ vnus terius. Et si repiant auctes Ar. sonãtes q sunt idẽ: tales ponẽs de actibus exercitis debẽt capi loco de actibus signatis. ℂ Sz diffõ qd rei p additamẽtũ est oro indicans qdditatẽ diffiniti p accñtalia: τ talis est triplex: q dã est descriptio. q dã diffõ descriptiua. τ q dã cãl. Descriptio adhuc capit duplr. Uno mõ pprie: τ tũc cõponit ex ppriis: vt aial risibile est descriptio hois. Alio mõ large: τ tũc cõponit ex gñe τ accidẽtibus cõibus: τ nõ opz descriptionẽ sic dictã cõuertĩ cũ descripto mediãte quacũqz copula: sz bñ pmo mõ oz. Et descriptio dicit Damascenus. Est obũbrãs τ nõ sbaz diffiniti manifestãs. Diffõ descriptiua cõponit ex descriptione τ diffõne qdditatiua. τ pôt capi dupliciter. Uno mõ cõiter: τ tũc cõponit ex diffõne qdditatiua τ descriptione large dicta. Alio mõ pprie: τ tũc cõponit ex descriptiõe τ diffõne pprie dictis. Exẽplum vt aial rõnale risibile est diffõ descriptiua huius termini hõ. Nec te moueat eo q sũt tm tres teri: τ p cõñs nõ ẽẽt diffõ qdditatiua τ descriptio in illa: qz genus sufficit cuz dña: ẽt cuz pprio: imo supfluerẽt resumere. Passio diffinit p sbm vel genus sbi τ aliquẽ alium teriuz cõuertibilẽ aliquo mõ explicantẽ eius nãm: vt risibile est hõ vel aial aptũ vel aptus ridẽ. Diffõ cãlis p additamẽtũ pôt cõponi ex terio ipoztãte vnã causã tm: vt somnus est reges sensuũ pp salutẽ aialis. hic ponit cã finalis. Interdũ ponunt plures interdum oẽs: nec arbitrãdũ est q semp loco diffiniti liceat poni diffõnẽ eius: sicut a nõnulli credit: qz ista ẽ appositorie cõgrua. aial hõ currit. vel fm alios τ melius simplr cõgrua: τ tñ si loco õ ly hõ ponat eius diffõ tota erit nugatoria. hic est q tales sũt cõgrue nasus symus est nasus. esto q ly symus hẽat sigñ mãle quẽadmodũ añ dictũ est de isto terio albus pure adiectiue sumpto.

Notãduz est 4° q diffõ qd nois solũ est terminoz cõnotatiuoz τ pprie terioz nõ potẽtiũ supponẽ mediãte hoc vbo pôt: τ diffinitũ τ diffõ in talibus sbordinant eidẽ cõceptui. Et vocat iõ diffõ: qz explicite τ distincte declarat qd p diffinitũ indistincte sigtur. Sz teri alij cõnotatiui potẽtes supponẽ mediãte hoc vbo pôt diffiniunt diffõne qd nominis large dicta. Et terius q pprie diffinit ista diffõne sigt oia illa q teri positi in diffõne qd nomis eius sigñt: vt chimera vno mõ sic diffinit. Est ens cõpositũ τc. ppea chimera oia entia mũdi sigt vt cõiter existimat. Et hec de pmo terio tituli qõnis. ℂ Aliquis terius dr eẽ supior τ iferior ad aliũ terminuz triplr. Uno mõ largissime pro supiore denoiatiuo: τ sic cõiter capit in cõñijs siue fuerit qdditatiũ supius siue nõ. Scdo mõ aliqd dr eẽ supius vel inferius altero eẽntialr: sz nõ qdditatiue: siue fuerit cõnotatiuũ respectu absoluti: siue absolutũ respectu cõnotatiui: τ sic sbstãtia est supior ad rõnale: τ rõnale ad ly sorꝭ. Et ista acceptio est magis ppria q pus: vel saltẽ minus impropria. Et ista supioritas vel iferioritas nõ sufficit in pposito. Tertio mõ capit supius p supiori qdditatiõi τ sic capit in pposito. ℂ Silr aliqs terius est iferior altero in sigñdo triplr. Uno mõ qñ quecũqz sigñt p iferiorẽ de mãli sigñt p supiorẽ τ nõ cõ: vt hõ τ aial. Scdo mõ ex pte cõnotati tm cũ qcqd cõnotat p inferiorẽ cõnotat p supiorẽ: sz non cõ: vt mobile τ mobile localr q sunt teri cõuertibiles: tñ cõnotatio de ly mobile est supior cõnotatiõe alterius. Tertio mõ ex pte vtriusqz sigñi: vt albũ τ colozatũ. in tertio mẽbro nõ multuz vsoz eo q albũ oẽ colozatũ videt significare.

Notanduz est 5° q iste terius genus scõe intẽtionalr captus capit duplr. Uno mõ vt est iferius ad ly vle. Alio mõ vt est iferius ad ly pbile. Scdo mõ est passio ipsiusmet pº mõ sũpti quẽadmodũ pbile ad ly vle. τ fm hoc ista est distinguẽda. genus est genus. vel vtrũqz extremuz capit sigñtiue: τ hoc duplr. vel vniformiter τ sic ẽ pro idẽptica. τ sic pôt capi duobus modis fm q vtrũqz extremũ pôt eẽ iferius ad ly vle vel ad ly pbile. vel difformiter τ hoc duplr. vel sbm est iferius ad vle τ pñtũ ad pbile: τ tũc est accñtalis τ directa. vel cõ: τ tũc est accidẽtalis indirecta. Si vtrũqz extremũ capiat mãlit τ tũc in oi sensu est pro idẽptica. vel sbm capit mãlr τ sigñtiue pñtũ. τ tũc vera accñtalis τ directa est. vel cõtra: τ tũc vera accñtalis τ idirecta est: τ tũc pdicat in diffõne dicit aptitudinẽ τ nõ actũ: quẽadmodũ plerũqz vba faciũt in nro cõi mõ loquẽdi. Dicimus enim vere p pplm sorte dozmiẽte q bñ scribit vel saltat. τ ly pluribus capit positiue vt tantũ valet sic instrie: quẽadmodũ sepe accipit qñ est cõpatio in eadẽ cathegoria. τ p differẽtibus spẽ nõ est telligẽduz q nulla spẽ cõuentiãt iferiora gñis: qz corpus aiatũ pñtur de istis terminis sortes τ brunellus q cõueniũt spẽ sbalẽna. Sz ad minus opz q spẽ spẽalissima differãt. Silr qõ qd ẽ capiat duobus modis. Uno mõ pprie τ sic qrit pñtum qdditatiuũ de terio in qõne posito: τ de pnoie demõstrãte rez p qua accipit terius in qõne positus. Aliõ capit minus pprie τ tũc qrit pñtuz qdditatiuũ de terio in qõne posito. esto q nõ pdicet de pnoie demõstrante rez p qua accipit terius in qõne positus qdditatiue siue nõ. Exm pmi: vt si qrat qd est hõ. rñdet aial. ista est qdditatiua. hõ est aial. τ ẽt ista. hoc est aial. demõstrãdo vnũ hoiez. Exm scdi: vt si qrat qd est albũ. τ rñdet colozatũ. ista est qdditatiua. albũ est colozatũ. ista aũt denoiatiua τ idirecta hoc est colozatũ demõstrãdo quãcũqz rẽ volueris. Et qñ loqmur hic de pnoie itelligit q nõ capiẽs teriuz cũ pnoie in qõne positũ: qz ista est eẽntialis. hoc albũ est colozatuz. τ ista accñtalis hoc est colozatũ. esto q ly hoc cõtinue õmõstret idẽ. pus soli teri de pñmẽto sbic pñt in eo q qdꝫ tñ sigs teneret terios abstractos de pñmento qlitatis absolutos: vt albedo color. τ q ens dicat vniuoce õ sbia τ

[Left margin notes:] Diffõ τ diffinitũ nõ sunt idem. — Diffõ qd rei ẽ triplex. — Descriptio duplex. — Diffõ descriptiua duplx. — Diffõ cãlis. — Nõbile quartuz — Diffõ qd nois — Terius supior τ inferior triplex.

[Right margin notes:] Nõbile quintũ. — Genus duplr capit. — Qõ qd est capitur duobus modis.

stia ⁊ accñte idem hẽret dicere in terio de ꝑdicamẽto q̃litatis: ⁊ forte de terio maꝛ ſupto. Sȝ qȏ qd eſt capit large in diffõne gñis. Poſſumus tñ querẽ ꝑ qd fuit ꝑ qd erit. vt qd fuit Ariſtoteles. ⁊ in talib⁹ dȝ eẽ rñ°cũ ꝓportiõalib⁹ coplis: tñ mod⁹ cõis cũ copla de pñti. ❡ Tũc exponũt due diffõnes gñis. p⁹ eſt.

Prīa gñis diffinitio. gen⁹ ẽ cui ſupponit ſpẽs. Gen⁹ ẽ vl'e cui i recta linea ꝑdicamẽtali ſupponit terius ſpecific⁹ (ſuppõit in q̃) quo ad modũ ſignãdi: vel q̃ ad ſuppõnẽ ⁊ moduȝ ſignificãdi ſil. Ex^m p̃mi: vt ly idẽ ſupponit q̃ ad modũ ſignãdi i ordie ad ly aliqd ⁊ nõ ad ſuppõnẽ. Ex^m ſcdi: vt albũ in ordie ad coloratũ. ⁊ ſic nunq̃ abſolutũ ſupponit ꝯnotatiuo nec ꝯ: tñ nõ eſt incõueniẽs terminũ magis ꝯnotatiuũ ſupponi terio min⁹ ꝯnotatiuo: vt pȝ de ly vl'e ⁊ ꝑbile que ponunt ſub eodẽ gñe ſub ly ſignũ. Et lȝ illud videat duꝛ ⁊ ꝯ cõiter loquentes in ꝑdicabilib⁹: tñ ita dicẽdũ eſt. Alij vt Georgi⁹

Georgius dicũt genus vt eſt iſeri⁹ ad vl'e capit dupl'r. Uno mõ

Genus dupl'r capit. large ⁊ ſic eſt vl'e qdditatiue cõe plurib⁹ teris cõibus nõ ſinonimis. ⁊ hoc mõ nõ dr̃ relatiue ad iſtũ teriuȝ ſpẽs. Alio⁹ capit genus vt eſt terius cõis reſpectu aliquaꝝ ſpẽꝝ quaꝝ eſt ſupioꝛ ⁊ magis cõe: ⁊ ſic genus eſt vl'e hñs ſub ſe ſpẽs tanq̃ ꝑ ſe ⁊ qdditatiue inferiora ei⁹ reſpectu quaꝝ eſt ſupius ⁊ magis cõe ⁊ ſic cepit Porphyri⁹ qñ dixit. Genus eſt cui ſupponit ſpẽs. ⁊ dicũt ꝙ diſcretũ ⁊ ſpẽs in ordie ad ly q̃tũ p⁹ mõ ⁊ nõ ſcdo. ⁊ ſic p⁹ acceptio eſt ſupioꝛ ad ſcdaȝ. tñ iſta multiplicatio eſt inutilis: qꝛ ly q̃tũ in ordine ad diſcretũ eſt ſupi⁹ ⁊ magis cõe q̃ ad modũ ſignãdi ꝙ ſufficit: ⁊ ſemꝑ genus dr̃ relatiue ad ſpẽm. ❡ Scda diffõ ſic

Scda generis diffõ. exponit. Genus eſt vl'e vel ꝑbile ſm ſe vel ſuũ ſinonimũ vel ſm ſuũ rectũ ꝑbile de mltis teris q̃rũ ſignata ſpẽ differũt (ſpẽ in q̃) eiuſdẽ p̃mẽti cui⁹ eſt gen⁹ in eo

Primũ cor. qȏ qd. ❡ Ex iſta diffõne iſero q̃ttuoꝛ correlaria. p^m eſt. diffinitũ hui⁹ diffõnis nõ eſt genus vocale. qꝛ licȝ ad genus mẽtale nõ rñdeat ad iterrogationẽ factã ꝑ qd ſm ſe: tñ bñ ſm ſuũ ſinonimũ. Etiã lȝ nõ ſit rñſio in eo qȏ qd diuerſoꝝ ꝑ genus mẽtale: tñ bñ eiuſdeȝ ad ſe. Sȝ diffinitũ eſt ly genus vel aliqȏ genus ꝑ

Scdm cor. q̃libet gñe ſupponẽs. ❡ Scdm correlariũ. diffõ nõ dȝ ſolũ intelligi nãl'r: ſȝ ſm oẽȝ potẽtiã. pȝ: niſi ſic maxime cẽt pp iſtũ teriuȝ hõ q ꝑtur de xpo ⁊ forte. ſed iſtud arg^m eſt puerile ⁊ nullũ patebit ipm ſoluendo:

Tertiuȝ cor. igit. ❡ Tertiũ correlariũ. ly albũ nõ eſt gen⁹: ⁊ lȝ ꝑdicet de plib⁹ ſpẽ dfntib⁹: ſpẽ in q̃ alteri⁹ p̃mẽti. nõ tñ p̃mẽti in q̃ ponit: qꝛ ponit in p̃mẽto q̃litatis. Et iſta dr̃ia ſpecifica ꝯuenit ex p̃mẽto ſbe: ⁊ hoc facile

Quartũ cor. cognoſcit reſpiciẽdo ad abſtractũ ei⁹. ❡ Quartum correlariũ. ſupfluũt iſte pticule exponẽdo diffõnem terius cõis vniuoce capt⁹ incõplexus ꝑbilis de ⁊ affirmatiue directe ⁊ diuiſȝ mediãte copla nec ãpliata nec ãpliatiua de plib⁹ dfntib⁹ ſpẽ: qꝛ lȝ hõ ꝑdicet mediãte copla de imaginat de plib⁹ dfntib⁹ ſpẽ: non tñ in eo qȏ qd eſt: vt ſi q̃rat qd eſt hõ: nõ ꝯuenienter rñdet. imaginat aſin⁹. qꝛ nõ q̃rit qd imaginat hõ. ⁊ ꝓpterea Porphyri⁹ dixit in eo qȏ quid. ⁊ nõ in eo qȏ qd imaginat. nec opȝ ad dẽ affirmatiue: qꝛ lȝ hec ſit vera. aſinus nõ eſt hõ. ⁊ ſil'r hec. bos nõ eſt hõ. nõ eſt tñ in eo qȏ qd eſt: imo eius in eo qȏ qd nõ eſt. Etiã nõ eſt ordinata ſȝ diſpata ⁊ non opȝ diuiſim pp iſta. hõ vel aſinus eſt hõ: qꝛ iſta nõ eſt ordinata etiaȝ opȝ ꝙ ſit ꝑdicatio incõplexi de incõplexo in ꝑdicationibus de quib⁹ eſt ad ꝓpoſitũ. ❡ Tũc ponit vna ꝯ° rñſiua. diffõ gñis cũ ſolis pticulis q̃s poſuit Porphyri⁹ eſt bona: ⁊ eã artificioſe ꝓbat in textu: qꝛ ibi ly qȏ icludit vl'e ⁊ per hoc excludunt cõplexa ⁊ hmõi.

Dubitat primo an in accidentib⁹ reperiant vera genera. Et arguit ꝙ nõ: qꝛ in illis non ꝑdicant de plurib⁹ differẽtibus ſpecie vt patet de ly numerus in ordine ad iſtos terminos ternarius ⁊ quaternarius. nam eadem res eſt quaternaria quartarum ⁊ ternaria ternarum. Dubitatio p̃ma. Oppõit primo.

Secũdo arguit. Genus dȝ ſignare plura vel ſupponere pro plurib⁹ q̃ ſpẽs: ſȝ ſcdo. quantitas non ſupponit pro pluribus q̃ numerus. ergo ibi non ſunt vera genera reſpectu ſpecieruȝ. In oppoſitum eſt Porphyrius qui dicit trianguluȝ eſſe ſpeciem figure. Pro dubio Oppõit ſcdo.

Notanduȝ eſt ꝙ differentia ſpẽ in ꝓpoſito dicunt eẽ diuerſi termini ſpecifici ſub eodeȝ gñe ꝯtẽti vel diuerſi termini ſub hmõi ſpẽbus ꝯtẽti vel duo termini quoꝝ vnus eſt ſpẽs ⁊ alter ꝯtinet ſub ſpẽ diſpata ſecũ ſub eodẽ gñe. Exemplũ p̃mi vt albedo ⁊ nigredo. Exẽplum ſcdi vt hec albedo ⁊ hec nigredo. Exẽ^m tertij: vt hec albedo ⁊ nigredo. Aliqua ẽt dñr differre ſpẽ dupl'r. Uno mõ qñ ſignt res ſm ſuas eſſentias diſſimiles vt termi de ꝑdicamẽto ſbe ⁊ aliq de ꝑdicamẽto q̃litatis ⁊ maxime abſtracti: vt hõ equus albedo nigredo. Alio mõ aliqua dicunt differre ſpecie que lȝ nõ ſignificent res ſm eſſentias diſſimiles. tñ hñt ꝯnotationes diſſimiles ſm ſeriẽ ꝑdicamẽtoꝝ: ❡ Tunc ponit vna ꝯcluſio. In accidentibus reperiuntur vere genera. Que ſit dr̃ia ſpẽ. Aliqua differũt ſpẽ dupl'r.

Tunc rñdet ad arg⁹. ❡ Ad p̃mũ dr̃ ꝙ ternari⁹ ⁊ quaternari⁹ dñt ſpẽ p̃mẽti q̃titatis. ❡ Pro ſcdo arg⁹ pono ꝓpõnes. Prima eſt: genus nõ ſigt plura q̃ aliq̃ ſuaꝝ ſpẽꝝ. pȝ. qꝛ aliq̃ ſpẽs ꝯuertit cũ gñe vt diſcretũ ꝯũt cũ ly q̃tuȝ. ❡ Scda ꝓpõ. in p̃mẽto ſbe nõ opȝ genus ſigre plura q̃ ſpẽs pȝ. qꝛ ly aial nõ ſigt plura q̃ ly hõ. pȝ: hõ ſm Ariſt. ſigt oẽs hoies q fuerũt: ſȝ infiniti fuerũt ſm euȝ: ergo infinitos ſigt. ſȝ nihil ſigt plura infinitis. Sil'r ſm rei veritatẽ hõ ſigt oẽs homies poſſibiles: ſed tales ſunt infiniti vel eſſe pñt. ergo anial non ſignificat plura. ❡ Tertia ꝓpõ. in teris de ꝑdicamẽto ſubſtãtie qcqd ſignificat per inferius idem per ſuperius ſignificat ⁊ non contra. ad qȏ non ſequit animal ſignificare plura q̃ homo queadmoduȝ Ariſtoteles negaret hanc ꝯñam quandocũq fuit annus fuerunt duodeciȝ mẽſes. ergo plures fuerunt menſes q̃ anni. Rñſio ad p̃mũ arg^m. Rñſio ad 2^m ꝑ ꝓpõnes. p⁹ ꝓpõ. 2⁹ ꝓpõ. 3⁹ ꝓpõ.

Dubitatur ſecundo an ly non fortes ſit genus ſm ꝙ tactum eſt in q̃rto argumento. Reſpondetur ꝙ non: multiplicando argumenta egrediendo limites Ariſtotelis: ꝙ licet ly non fortes teneatur incomplexum non eſt vniuerſale: qꝛ non põt dari in quo predicamento ⁊ ego ex Dubitatio ſcda.

clusi diffone vlis: qr nolo tenē q̄ Bordiek ꝯceptui in cōplero. Et dr quēadmodū teri⁹ ꝑuatiu⁹ ponit̄ rdu ctiue in p̄dicamēto in q̄ ponit̄ su⁹ teri⁹ positiu⁹ ita teri⁹ ifi nit⁹ reductiue ponit̄ cū suo termio finito. ⁊ ē reductiue tale q̄le est su⁹ termi⁹ finit⁹. vbi grā. volo dicē q̄ non hō reductiue est spēs spālissima sbstātie reductiue nō sortes reductiue indiuiduū. Et lȝ nō sor. pdicet̄ de plī b⁹. nō tñ reductiue qd p3 de suo termio finito. ❡ Isto nō obstāte grā disputatiōis ponā vnā pōnē q̄ nō sor tes est gen⁹ ⁊ nō respicio ad terīȝ finitū: sȝ ad terīm in finitū. sȝ qr nō video in q̄ p̄dicamēto dato ab aristotele ponit̄ teri⁹ infinit⁹: qr nō sortes nō pōt poni in p̄dicamēto sbstātie eo q̄ est teri⁹ ꝯnotatiu⁹. Et dico q̄ aristoteles dedit p̄dicamēto solum de termis finitis. Et opȝ assigñri ly nō chymera vl̄ aliqd tale ꝑ p̄dicamēto termioꝝ infinitoꝝ: ⁊ quēadmodū ascēdim⁹ in p̄dicamēto sbstātie vl̄ altero q̄ uis p̄dicamēto descēdēdo ibi erit h̄ ascēsus vt sic ascēda m⁹. nō sbstātia: nō corp⁹: nō corp⁹ aiatū: nō aial: non hō: nō sortes. sȝ nō sortes nō ē gñalissimū. Et isti teri in finiti sūt ꝯnotatiui oēs ⁊ ꝯnotatio hui⁹ teri nō chymera est supior ad reliq̄s: qr nō chimera suppōit ꝑ aliq̄ ꝯnotādo q̄ nō sit chimera: non sortes supponit ꝑ aliq̄ ꝯnotādo q̄ nō sit sortes. mō p̄ma ꝯnotatio est supior ad scd̄am. Sȝ forte dices non albū ꝯnotat extrīsece respectu h⁹ teri nō chimera rōne de ly albū. Silr̄ se queret̄ q̄ teri scd̄e intētiōis ponerent̄ in isto p̄dicamēto vt tales nō genus nō spēs. Tertio vr̄ q̄ pari rōne ponē dū est tñ vnū p̄dicamētū ꝑ termis finitis. ❡ Ad p̄ᵐ rñ det̄ q̄ in oib⁹ istis nō opȝ hēre respectū ad ꝯnotatio nē teri finiti. Et qr nō chimera ꝑ q̄lȝ ente mūdi sup ponit ꝯnotādo q̄ nō sit chimera. ⁊ ista ꝯnotatio ne gatiua est supior ad oīuȝ termioꝝ infinitoꝝ ꝯnotatiōes nō secū ꝯtribilīū ⁊ hoc sufficit. ❡ Ad 2ᵐ nego seq̄ lā: imo null⁹ terius ifinit⁹ est terius scd̄e intētiōis: sed qlȝ est p̄ᶜ: ⁊ hoc si sit vna negatio ifinitās. si sint due vt nō nō gen⁹: tūc ponit̄ in p̄dicamēto signi: vl̄ illa duplx negatio īpedit. ❡ Ad 3ᵐ dr̄ q̄ nō est silr̄: qr nullus vn⁹ terius hȝ ꝯnotationē supiorē ad oēs terios fini tos. Sȝ isti teri nō albū nō aial accñtalr̄ p̄nt̄ de se iui cē. Et si teneat̄ q̄ ens dicat̄ vniuoce de sb̄a ⁊ accñte: nō sb̄a nō erit spēs spālissima: tñ erit spēs. Spēȝ spā lissimā ⁊ residuum relinquo curiosis lectoribus.

Dubitat̄ 3° vtrū diffō gñis sit qdditatiua ⁊ an hic diffiniat̄ 2ᵉ itētio gñis. Et vtꝝ gen⁹ pōt saluari in vna spē. ❡ Ad p̄ᵐ rñdet̄ q̄ p̄ ma diffō est diffō qd noie. Sȝ 2ᵉ putat̄ descriptio ab aliqb⁹: ab alijs qdditatiua eo q̄ nō vr̄ vn⁹ terius po sit⁹ in illa diffōne p̄bilis accñtalr̄ de diffinito: ⁊ hoc si gen⁹ sit iferi⁹ ad p̄bile: ⁊ sic tȝ martin⁹. Sȝ dr̄ q̄ plu res teri p̄nt̄ accñtalr̄ de diffinito vt ly spēs: qr nunq̄ vna spēs ꝯdiuidēs vnū gen⁹ p̄tur ēentialr̄: lȝ bñ vere ⁊ denoiatiue de alia spē quēadmodū sūt gen⁹ ⁊ spēs Etiā ly differēs p̄tur accñtalr̄ de isto termio genus. ❡ Ad 2ᵐ rñdet̄ ab aliqb⁹ q̄ hic diffinit̄ gen⁹ ꝑ p se sigto. i. ꝑ ista 2ᵉ intētiōe ꝯcretiue desigta. sȝ dr̄ q̄ h̄ diffinitū ꝑpiquū est 2ᵉ itētio gñis: puta terius 2ᵉ intē tiōis. s. iste terius gen⁹. Et diffinita remota sunt teri p̄ᵉ intētiōis ⁊ 2ᵉ. Et lȝ istō vltimū dicui v̄balr̄ videat̄

ꝯuenire cū alio modo dicēdi: tñ lōge differt ab illo. Opio poneret scd̄aȝ itētionē eē respectu rōnis cāui ꝑ actū cōpatiuū nr̄i itellect⁹ q nihil est. ❡ Ad 3ᵐ dr̄ fm p̄n⁹ noialiū q̄ qd nulla est: qr apd eos nihil aliō q̄rit nisi vtꝝ si eēt vn⁹ terius gñicus ⁊ vn⁹ specificus an ibi saluaret̄ rō generis ⁊ manifestum est q̄ sic.

Dubitat̄ quarto circa illum textum. Si qs omnia entia vocet equiuoce ⁊ nō vniuoce nuncupabit.

Querit̄ vtꝝ ly ens sit vniuocū ad oia entia: hoc ē vtꝝ vniuoce significet deuȝ ⁊ creaturā sb̄a ⁊ accñtia. Et lȝ plēs teneāt q̄ sic: tñ nō q̄ nō ꝑ Porphyriū in textu. Sȝ aliq negant Por phyriū ⁊ nō reputāt hoc incōueniēs. ⁊ q̄ ille ꝯdicit Aristoteli dicūt. sȝ volo pbare q̄ nō: ⁊ q̄ Ar. idem sentiebat. Arist. 2° ca° p̄mi de gñone q̄rit sex qōnes: q̄ruȝ 3ᵉ est hec pp qd aliq̄ dr̄ gñari simplr̄: ⁊ aliq̄ fm qd: ⁊ ibi Ar. ꝯfutās solonē antiquoꝝ ad hāc qō nē rñdet sic: iō dr̄ ad qōnē p̄° q̄ cū sb̄a sit nobili⁹ ens q̄ accñs. iō sb̄a dr̄ ens simplr̄: sȝ accñs dr̄ ens fȝ qd Itē alibi dicit qd ꝟē est nulli accidit. Et clusdē snie est 4° metaphy. c. p̄°. Iō ꝑ ista qōne dr̄ q̄ fm do ctrinā Ar. ly ens dr̄ analogice de sb̄a ⁊ accñte: ⁊ p̄us dr̄ de sb̄a ⁊ attributiue accñti ꝯuenit. ita q̄ accñs nō est ens sȝ entis dispō. ❡ Isto supposito suppono vnā ꝑpōnē cōeȝ: ⁊c̄. Analogū ꝑ se positū (i. ñ restrictū) stat ꝑ suo famosiori sigto. hāc eni suppōnē hȝ Ar. 2° de aia. vbi dicit q̄ oclus pict⁹ aut lapide⁹ nō ē ocu lus nisi equoce: eo q̄ oclus analogice dr̄ de viuo ⁊ de picto: ⁊ solū oclus viu⁹ est oclus: tūc dr̄ q̄ ly ocu lus sigt̄ vniuoce deū ⁊ creaturā aliquā. s. illā q̄ sb̄a est. ❡ Sȝ ad vidēdū an sit gen⁹ ad oia ponunt̄ due ꝯclōnes. Quaꝝ p̄ᵃ est. ens est gen⁹. pbat̄ ꝯclō: qr si nō eēt gen⁹ hoc maxie eēt: qr est equocū: sȝ equoca⁹ nō ipedit saltē a ꝯsilio: qr tūc ly aial nō eēt genus. ⁊ gratis vr̄ hoc poni in diffōne vlis non trāscēdens: ⁊ hoc nō pōt ōndi: qr est vnū pur volūtariū. ❡ 2ᵃ ꝯ°. q̄uis ens diceret̄ vniuoce de sb̄a ⁊ accñte adhuc nō eēt gen⁹ ad oia. pbat̄ ꝯclō. qr vel est terius absolut⁹ vel ꝯnotatiu⁹. si p̄mū nō est gen⁹ ad terios ꝯnotati uos. ⁊ si scd̄ȝ nō ē gen⁹ ad terios absolutos ⁊ vtrūqȝ istoꝝ destruit ipȝ eē gen⁹ ad oia. i. ad oēs terios. nec istis ꝯclōnib⁹ repugnat ꝑpō Ar. 3° top. dicētis. Si illud qd seqt̄ ad oia assignet̄ gen⁹ mala est assigñtio. ⁊ exēplificat de ly ens ⁊ vnū: hoc sic itelligit̄. si illō qd seqt̄ ad oia. i. trāscēdēs assignet̄ sorē genus resume lā ly oia iā hoc est pro scd̄a ꝯclōne ⁊ nō ꝯ p̄md. ⁊ lȝ illud nālr̄ vr̄ asserēdū ⁊ nō fm vitatē eo q̄ albedo ⁊ vnus equus adeo bñ ꝯueniūt in eē sic̄ vnus equus ⁊ vnus āgelus: vt p3 de albedine in sacro eucharistie. Propō Ar. est pbabilis in fide ⁊ negat̄ q̄ albedo ⁊ vnus equus ita bñ ꝯueniūt in eē sic̄ equus ⁊ vn⁹ āge lus: qr duo vltima ex eoꝝ naturis existūt: p̄ma vero nō. ⁊ qr vr̄ impitinēs ponē in naturis hoc tangemus in p̄dicamēto substantie vbi hec questio emergit.

Sed contra ista instatur multiplici me dio probando q̄ ens dica tur vniuoce de substantia ⁊ accidente.

Arguit̄

Opposit̄ p̄dicto p̄mo

Scd̄o opposit̄

Tertio opposit̄.

Rñdet̄ opponi p̄me.

Rñdet̄ scd̄o.

Rñdet̄ tertio.

Dubita tur etia triplr̄.

Rñsio ad p̄mū

Rñsio ad scd̄ȝ

Rñsio ad tertiū.

Dubita tio q̄rta

Ens fȝ Ar. dr̄ analogi ce d̄ sb̄a ⁊ accñ te.

p̄ᵃ ꝯclo

2ᵃ ꝯclo

Oppōit pmo **Arguit** p° sic: albedo est ens: ergo positio Aristotelis est nulla. aſ añs. ens est albedo: ergo albedo est ens. tʒ ꝯña duplr. Tū p°: p ꝯūionē simplicē. Tū 2° noia ⁊ vba trāsposita idē significant fm aristotelē ſcdo periarmenias.

Oppōit secūdo **Secūdo** argſ. albedo est color: g° albedo est. ꝯña tenet a ꝓpōne de est tertio adiacēte affirmatiue deducto īpedimento ad ꝓpōnē de est secundo adiacente. antecedēs probatur: qꝛ pre dicatur genus de specie in terminis supponentibus.

Oppōit tertio **Tertio** aſ. albedo differt a nigredie: ergo albedo est. tenet ꝯña a tota copulatiua affirmatiue equalēter ad alteram partē pncipalem eı°. añs non videtur negandū: ergo nec consequēs.

Oppo. quarto. **Quarto** aſ sīreſ qꝫ ly ens nō eēt trāscēdēs: sed ꝯñs ē falsū: ergo ⁊ añs. falsitas ꝯñis relīqſ p cōē logicā: ⁊ p hāc dictiōnē Reubau. ⁊ seqla pꝫ: qꝛ non dicit de oibus. quod si negeo ⁊ nō poterimus instare de accidente sequeretur qꝫ substantia esset transcendens contra communem logicam.

Oppo. quinto. **Quinto** aſ. iste terius ens sigt sbam ⁊ accñs vniuoce. qō ꝓbaſ. p° de ly albū. 2° hec vox ens sigt ipsāmet ⁊ scripturā sibi sinonimā.

Oppo. sexto. **Sexto** aſ. ista est vera affirmatiua nō exponibilis nec de conditionato albedo ē color: ergo extrema supponunt pro aliquo vl aliquib° quicquid dederis habetur propositum.

Oppo. septimo **Septimo** aſ. dabilis est ꝯcept° ꝯnotatiu° signs oia vt ly idē: ergo ⁊ absolut°. tenet ꝯña: qꝛ cōnotatiuus attribuitur absoluto.

Oppo. octauo **Octauo** aſ. seqreſ qꝫ periret illō pncipiū de qlʒ est affirma° vl nega°. pꝫ. ista ē falsa albedo ē ens. silr ⁊ ista. albedo ē nō ens qꝛ sēsus est albedo ē nō ens. i. sba q̄ nō ē ens. g sēsus ē falsus

Oppo. nono. **Nono** aſ. albedo est in alio: ergo albedo ē. tʒ ꝯña a pte in mō ad suū totū: alr nō seq̄retur forma sbalis est in alio: ergo forma sbalis est.

Oppo. decimo **De**cimo aſ. iste terius ens sōa oēm formā vniuoce sigt ⁊ p ꝯñs sbalē ⁊ accñtalē: ⁊ tūc ab ipsis abstrahibilis est conceptus communis ⁊ essentialis cuʒ conueniat in hoc quod est informare.

Oppo nit. xj. **Unde**cimo aſ. sba ⁊ accñs ꝯueniūt eēntialr in hoc qō est p se existē: ergo ab ipis abstrahibilis est ꝯcept° eēntialis qdditatiuus vtriqꝫ cōis. tʒ ꝯña. qꝛ nō solū a ꝯueniētia actuali: sʒ ēt potētiali abstrahibilis est ꝯcept° cōis: vt ab oib° hoibus qui sunt erunt vel fuerūt abstrahibilis est vnus conceptus.

Oppo nit. xij. **Duo**decimo aſ. ois itellect° cert° de vno ⁊ dubi° de duob° in qbus ille ꝯceptus qdditatiue icluditſ hēt ꝯceptū quo est certus aliū a ꝯceptib° de qbus est dubius: sʒ itellect° est certus de aliquo qꝫ sit ens dubitādo vtꝝ sit sba vel accñs: vt pꝫ de phis q dubitabāt an lumē fuit sba vel accñs: nō dubitantes an fuit ens: igiſ talis itellect° hēt ꝯceptus de q̄ est certus. s. de ente aliū a ꝯceptib° sbe ⁊ accñtis. ergo cōceptus entis est alius a ꝯceptu sbe ⁊ accñtis: qō nō eēt si esset equiuocum: quia equiuocum non importat aliquem vnum conceptum a suis equiuocatis: sed sunt tot conceptus quot sunt equiuocata.

Oppo nit. xiij **Tertio** decimo aſ. ens ⁊ nō ens ꝯdicunt ⁊ in equiuocis non est contradictio.

Oppo nit. 14. **Quarto** decimo aſ. ista ꝯña ꝯcediſ. hō ē sba ergo homo est ens qō nō foret si ly ens esset equocū: imo eēt fallacia equocationis.

Oppo nit. 15. **Quinto** decimo aſ. ⁊ vltimo aſ logice retorquēdo ꝓpōnē Porphyrij ꝯ ipm q dicit. Sigs oia entia ⁊c. Quero vl ly entia distribuiſ p:o sbijs tm̄: ⁊ sic Porphyri° mētireſ. vel pro sbijs ⁊ accñtib°: ⁊ si sic: ergo ipsa vniuoce sigt: qꝛ termin° analogus distributus nō distribuiſ pro signis principalibus ⁊ minus principalibus: testis est nobis veritas huius. omnis homo est animal.

Rñsio ad opposita. **Ad** hōnes rñdeſ p° qꝫ p° male ꝯuertiſ: sed ista. ens est albedo. dʒ sic ꝯuerti. ergo albedo est ens albedo. Et ad scdā ꝓbationē p regulā Aristotelis dſ qꝫ nō remanet eadē restrictio. ¶ Ad scdm dſ qꝫ nō bñ daſ eı° de est scdo adiacēte: sʒ est hec albedo est vel inest. Et si curiose q̄ras vnā de est scdo adiacēte more cōi nullā hēbis. Ad p^m Ad. 2. ¶ Ad 3^m dſ qꝫ ista albedo differt a nigredine sic exponiſ. albedo est vel inest. ⁊ nigredo simul tpe est vel inest. Ad. 3. ¶ Ad 4^m negaſ ꝯña: qꝛ ad trāscēdēs nō opꝫ qꝫ significet oia vno cōceptu: sʒ sufficit equoce. nec est silr de ly sba: qꝛ ly ens cū addito supponit p accñte: qꝛ ꝯcedim° albedo est ens in alio. istā vo negam°. sbia vel albedo est sbia in alio. Ad. 4. ¶ Ad 5^m dubiū est an vniuoce de sigto nō vltimato qꝫ vox significet seipsā ⁊ scripturā qn forte eēt genus. ⁊ difficilius eēt dare in quo pmēto poneret. tm̄ esto qꝫ ita sit argumētū nō ꝓbat qꝫ ꝓprie significaret sbam ⁊ accñs lʒ iproprie. Ad. 5. ¶ Ad 6^m nego ꝯñam. sed sufficit qꝫ supponat pro aliq̄ vel aliqbus: vel p dispōne alicui° rei vel dispōnib° aliquoꝝ. Ad. 6. ¶ Ad 7^m dſ qꝫ nō est silr: qꝛ oia entia hñt ꝯuenientiā accñtalē a qua pōt sumi ꝯceptus ꝯnotatiuus: nō tm̄ eēntialem a qua pōt sumi ꝯcept° absolut°. Ad. 7. ¶ Ad 8^m nego sequelā: ⁊ nego istā eē falsā. albedo est nō ens. Et iteꝝ nego qꝫ valeat hanc. albedo est sba que nō est ens. qꝛ ly ens i pma p ly nō ens restringiſ ad stādum pro accñte. Et qñ vtraqꝫ eēt falsa nō reputo incōueniēs. Ad. 8. ¶ Ad 9^m nego seqlā: imo aſ a dicto fm qd ad dictū simplr. Et qñ replicas de forma sbali nō est silr: qꝛ cum hoc qꝫ iest vē ⁊ realr est. Ad. 9. ¶ Ad x^m nego añs. Ad. x. ¶ Ad xj^m distiguo añs. vl ex caꝝ naturis ⁊ sic nego. vel preter nāſ reꝝ p aliquē q supplet vicē sbi: quēadmoduʒ est pma cā ꝯcedo: ⁊ vlteri° nego ꝯñā. Nec est silr ō hominib° nō existētib°: qꝛ si hoies eēnt magis ꝯuenirēt. Ad. xj. ¶ Ad xij^m trāseat maior. ⁊ ad minorē rñdeſ negando: qꝛ si aliqs sciret de aliquo qꝫ esset ens cum nihil scitur nisi veꝝ illud eē sbiam scit: lʒ hec nō sit scita ab eo: hoc est sba: posito qꝫ res demonstrata sit substantia. Eodē modo dicatur si sit accidēs. Ad. 12 ¶ Ad 13^m ⁊ 14^m argumēta non rñdeſ: qꝛ nullius ponderis sunt. Ad. 13 Ad 14 Et ꝓbarent eque bene qꝫ hō ⁊ non hō non ꝯdicerent ꝯdictione incōpleta. ⁊ qꝫ non sequiſ hō currit: ergo aial currit. ¶ Ad vltimū dſ qꝫ Porphyri° p illā ꝓpōnem nihil aliud voluit nisi qꝫ ly ens sigt equiuoce Ad. 15

substantiam et accidentia: sed circa rigorem illius propositionis petitur also. ¶ Deinde

Ad rones questionis pncipales. ¶ Ad pmā et scdām rndēt nobilia. Sz ad illō in scda rone qd dicis spēs spālissima ptinet sub genere distinguit. vel q aliqs terius specificus ptineat sub aliquo termino generico: et sic cōcedit. vel q ptineat sub isto termino genus: et sic negat. modo nihil ptinet sub diffinito nisi de illo diffinitū ppinquū vere enunciet.

Ad. 3 ¶ Ad 3m nego sequelā. Et ad pbationē pdicat de xpo et sorte distinguitur. vel equoce: et sic pcedit. vel vniuoce: et sic negat. Etiā pdicat denoiatiue de pnomine demōstrāte xpm. Tertio nō pdicat in eo quod

Ad. 4 quid. ¶ Ad 4m rndet dubium scdm. ¶ Ad 5m df

Ad. 5 q nullus terius pōt absolute significare sortē et brunellum qn significet oēs hoīes et oēs asinos: et nego

Ad. 6 illum casum. ¶ Ad 6m nego sequelā. Et ad pbationem pdicat de plurib differētib specie distinguit. vel equoce: et sic cōcedit. vel vniuoce: et sic negatur.

Ad. 7 ¶ Ad 7m nego pñam. Et ad pbationē pdicat de pnoibus qdditatiue etc. nego q ista nō est quidditatiua: sed accidētalis. hoc est hercules pictus demōstrādo effigiem herculis. Sed q ibi nō psistit vis argumēti df q iste terius hercules pictus incōplexe sumptus subordinat vni pceptui cōnotatiuo repsentanti imaginē pnotādo q ptrahat ad modū herculis: tñ iste sunt essentiales. iste hercules pictus est hercules pictus. ille hercules pictus est hercules pict. demōstrādo in vna effigiē herculeā que alba est vel albedo est: et in altera imaginē q nigredo est: et tunc hercules pict pdicat de plurib differētib spē eiusdē predicamēti secū: sed nō per eandē lineā: q ista differētia puenit a tertia specie qualitatis et nō quarte in qua ponit hercules pictus. sed coloratū predicat de plurib differētib specie et eiusdē spēi pdicamēti: q nigrū et rubeum ponunt in tertia specie qualitatis cū ly coloratū. Et sic siqs vellet dicere q sufficit differētia eiusdem pdicamēti: lz nō eiusdē spēi potes dicere q est

Ad. 8 gen. ¶ Ad 8m argm nō vincit nego seqlā. et ad pbōnē nego q sit sinonim cū pceptu directo. Et ad pbōnē nō est silr: q pcept nō vluntat sigāt ad placitū ea q signt p voce: pcept ille reflexus nihil ad placituz

Ad. 9 sigt. ¶ Ad 9m pcedo añs et df q nō est incōueniēs

Ad. 10 p nouā ipositionē q pcept sortis sit spēs. ¶ Ad xm

Ad. 11 rndet 3m correm declaratū circa diffōnē gñis. ¶ Ad xj. nego pñaz. Et ad pbōnē dfnt spē: distinguit. vel spē accñtali et sic pcedit: hoc est spē alteri pmēti. vl spē ecntiali: et sic negat. Etiā ista est denoiatiua et idi recta. hō alb est hō. nec est silr de ly coloratū. q albū et nigrū dfnt spē ecntiali ī pmēto q̄litatis. ¶ Ad

Ad. 12 12. nego q hō eēt gen. pō nō est directa. 2o nō rndet ad iterrogationē factā p qd. et ista duo sufficiūt p pbilib. lz ibi aliō iplicet. ¶ Ad. 13. pcedit q ens ē

Ad. 13 gen. ¶ Ad. 14. nego seqlā. Et ad pbōnē nō ptur i

Ad. 14 eo qd qd distiguit vl respectu iferioꝝ ei et sic nego. vl respectu sbōꝝ et sic pcedo. Et qñ dicis male rndet q q̄rit solū de qdditate et rndet de qdditate et q̄litate: nego q rndeat de q̄litate respectu h teri. Etiā largē ptur i qd. ¶ Ad. 15. pcedo pñaz et iter vtrūqz de scdūz et nego q q̄lz ps disiūctiue ē falsa: imo ista est va. aial ptur de mltis q dfnt iter se spē et al era capit loco isti. ¶ Ad. 16. nego q hō eēt gen et lz pdicet Ad. 15

de istis teris sorte plō q dfnt spē: nō tñ ptur de teris Ad. 16

q̄rū res sigte dfnt spē. ¶ Ad. 17. df negādo saltē i teris negatis vt pz ex Ar. 6o topicoꝝ. Idē pz ex porphyrio in pposito. Et petro hyspano diffiniēte ptum p sbm et contra. Et vsus cōmunis circa pñtias diffinit añs p pñs et pō. Et in demrōnib est circulatio vide pmū posterioꝝ vbi hec mā radicalit tāgit. Sed verū est q Auic in hoc arguit porphyriū. Ad pfirmationē ibi aduīctā rndet nobilia. ¶ Ad 18. negat Ad. 17

pña. nā capit equoce in p et 2a diffōnib In p est iste ri ad vle. in 2a ad pbile. Et ad argm de ly anialia df q ptur in eo qd qd vel q in recto. ¶ Ad. 19. rndet pmū correlariū illatū ex diffōne gñis et ad illud qd sbiūgit de diffōne negat: q est qd cōplexū ex nō transcēdēte et terio pnotatiuo: et tale ipedit p cōem vsuz. Ad. 18

¶ Ad. xx. nego añs. q hēt spēz spālissimā sb se: q si q̄tuor teri eēnt ipositi ad sigādū gña sm varias acceptiōes h teri gen tales teri eēnt spēs spālissime vl saltē vlia. ¶ Sequit de specie. Ad. 19

Ad. 20

8 Spēs est qd ptur de plib dfntib nūero in eo qd qd. In hac aūt diffōne lz vbū ptur dicit aptitudinē et nō actū. Sūt et in alijs. vt hō ptur de sorte et plone et de alijs pticularib hoib q sūt plā et diā nūero. Et ptur de eis in qd: q cū q̄rit qd est sors quenieter rndet hō. Diffinit et sic. Spēs est q ponit sb assig̃to gñe: et de q gen i eo qd qd ptur. Et diuidit spēs in spēm spālissimā et sbalternā. Spēs spālissima est q cū sit spēs non pōt eē gen. vt hō: equus: et silia. vl sic. Spēs spālissima ē illa sb q nō est iferior spēs: vt hō. Spēs sbalterna est q cū sit spēs pōt eē gen. Vñ q̄cūqz sūt iter gen gñalissimū et spēz spālissimā pñt eē gña et spēs: ad aliō tñ et ad aliō súpta. Sūt eni gña respectu iferioꝝ: spēs vo respectu supioꝝ. Ut aūt lz sit mg is pl anū: sumat exēplū in vnoquoqz pmēto: vt sba ē genus pmū: et sb lz ponit corp: et sb corpe ponit corp aiatū: et sb corpe aiato aial: et sb aiali aial rōnale: et sub aiali rōnali hō: et sub hoīe sunt indiuidua: vt sortes et plato.

Querit 6o vtrū diffō spēi et notāter vltia pticula cū ei diuisionib sit bñ data. Et arguit pmo q nō. Porphyrius nō enumerat omēs acceptiones huius termini species: ergo male. Rō. 6 an diffō spēi sit bñ data

Secūdo ar. Nullū equocū est diffiniēdum: spēs est equocū. ergo nō est diffiniendū: pña tenet in serio. mior est porphyrij dicentis: vl aūt neqz gen neqz spēs simplr dici. maior pz q nulli equoci est vna rō: et p pñs nec diffinitio. Oppōit pmo. Opp. 2

Tertia

Opp. 3 Tertio arguit. sequeret q̄ deus: sol ⁊ fenix non eēnt spēs: sed ɔ̄ñs est falsum: ergo ⁊ añs. ɔ̄ña p3. q2 nō p̄dicant de plurib⁹. Et si dicas ap titudine hoc est si p possibile vel ipoſe eēnt plures so les (vt ita loquar) iste terius sol supponeret pro illis sine noua ipositiōe. Cōtra. codē mō si p possibile vl ipoſe vnus sortes eēt plures sortes: sortes supponēt pro oib⁹ illis: q2 vnū est adeo ipoſe s̄m nām sicut al terū. Et eodē modo pōt argui s̄m veritatē de isto ter mino pater in diuinis incomplexe sumpto.

Opp. 4 Quarto arguit. Sequeret q̄ doctissimi⁹ affir matiue exponēdo nō esset spēs. sed ɔ̄ñs est falsu3. ergo ⁊ añs. ⁊ p̄bo ɔ̄ñam. q2 nō p̄tur de plurib⁹. ⁊ si dicas successiue. Cōtra. tūc sequans vel parisius esset spēs: s3 ɔ̄ñs est falsum. igitur.

Opp. 5 Quinto arguit. Sequeret q̄ ly a tm̄ signs sortez ⁊ platonē esset spēs: sed ɔ̄ñs est fal su3: q2 tunc hō esset genus cui⁹ oppm̄ dicit capitulu3 precedens: ⁊ p̄bo ɔ̄ñam: quia iste sunt quidditatiue ⁊ superiores sortes est a ⁊ plato est a.

Opp. 6 Sexto arguit. Sequeret q̄ s̄bm huius. hō est di ctio dissillaba s̄m illā acceptionem eēt spēs: sed consequens est falsum: quia pari ratione s̄b iectum huius. substantia est generalissimum debet as signari species quod est falsum.

Opp. 7 Septimo arguit. Ista diffō spēi ɔ̄uenit ge neri ḡnalissimo: ⁊ tm̄ non est spe cies. igit. q2 dicit Porphyri⁹ q̄ ḡnalissimū est qd cū sit genus nō pōt esse species. ⁊ p̄batur maior: quia predicatur de pluribus differentibus numero.

Oppōit octauo Octauo arguit. Ista diffō nō ɔ̄uenit isti ter mino pp̄rius: ⁊ tm̄ est spēs specialis sima: igitur. maior patet: q2 non conuenienter respō detur ad interrogationem factam per quid.

Oppōit nono Nono arguit. Sequeret q̄ ly hec essentia diui na incōplexe sumptū eēt spēs: sed ɔ̄ñs est falsu3: q2 est indiuiduū: ⁊ p3 ɔ̄ña: q2 p̄tur de plu rib⁹ reb⁹ nūo distictis. s. de p̄re filio ⁊ spūsancto.

Oppōit decimo Decimo arguit. Nulla est spēs spālissima. ergo diui sio spēi in spālissimā ⁊ subalternā p̄supponit falsu3 añs p3: q2 si esset aliqua maxime eēt iste termi nus hō sed hoc nō: igit. Patet minor dupl̄r: q2 hēt vlīa sub se. ergo nō est spēs spālissima. añs p3: hab3 istos terios mulier vir. Scdo. si ex eode3 attramēto numero fiat iste terius hō: ⁊ iste terius aial. iā hō est spēs subalterna qd facile oñdit expositorie: ⁊ casus est possibilis adeo. Et eodē mō arguit q̄ albedo nō erit species specialissima posito q̄ a significet om nes albedines trium graduum: ⁊ b quatuor. iam a ⁊ b sunt inferiora ad ly albedo. igitur.

Oppōit vndecimo Undecimo arguit. Illa est incōgrua. Species est qd ⁊c. ergo diffinitio non est bona. antecedens patet de antecedente ly species ⁊ relati uo quod disconuenientibus in genere.

Oppōit duodecimo Duodecimo arguit. Sequeret q̄ iste terius cenāis esset spēs: sed ɔ̄ñs est falsum. igitur. p3: q2 est predicabile ⁊ non generalissimum: ergo species. probatur falsitas consequentis: quia non habet genus. ergo non est species.

Oppōit tertiodecimo Tertiodecimo arguit. Illa res q̄ est de⁹ p eos q po nūt p̄pōnē increatā d3 eē vle: q2 rep̄sentat hoies quēadmodū ɔceptus hoiu3 rep̄sentat sortē: s3 hoc est falsu3. q2 illa res nō pōt p̄dicari de ifériorib⁹ neq3 esset magis terius absolutus q̄ connotatiuus ⁊ eodem modo esset generalissimum ⁊ indiuiduum: sed ista sunt absona. igitur ⁊ fundamentum.

Op. 14 Quartodecimo arguit. Ens albu3 est spēs: ⁊ tm̄ nec subalterna nec spālissima. igit diuisio nulla. Primū p3 ex qōne p̄cedēti. Scōm p̄ bat: q2 hō alb⁹ est vle ⁊ qdditatiue cōtinet sub ly ens albū: ergo ens albū nō est species specialissima.

Op. 15 Quintodecimo arguit. Ly caput est spēs: tm̄ nec spālissima nec subalterna: igit diuisio mala. Prima ps minoris p3: q2 predicat de plurib⁹ differētib⁹ spē vt hoc caput est caput demon strādo caput hoie: hoc caput ē caput demōstrādo ca put bouis. et illa dfnt spē. igit. 2ª ps minoris p3: quia tūc nō videt assignabilis spēs spālissima eius.

Op. 16 Sextodecimo arguit. Hō p̄dicat de plurib⁹ diffe rentibus specie. ergo non est spēs spe cialissima. p̄bat añs: q2 p̄dicat de sorte ⁊ platone ⁊ sua manu ⁊ sortes ⁊ sua manus differunt numero. ergo sortes ⁊ plato plus differunt q̄ numero. ⁊ per consequens specie quod restabat probandum.

Op. 17 Decimoseptimo arguit. ⁊ difficilius mihi videt ponēdo q̄ deus creet mate riā alterius speciei a materia sortis ⁊ infundat vnam animā rōnalem in ea: iam iste hō specie differt a sor te. ergo hō predicat de plurib⁹ differētib⁹ specie. Sor te negas illud suppositū esse hominē: sic arguo. est substantia corporea animata. ergo est animal: ⁊ ha bet animam rationalem. ergo est homo.

Op. 18 Decimooctauo arguit. Iste terminus pari siensis est species. ⁊ tm̄ nec spālissi ma nec s̄balterna. igit. ɔ̄ña tenet cū maiore. ⁊ minor p̄bat quo ad eius p̄mā partē: q2 si ly a supponeret p̄ hoib⁹ ɔnotādo q̄ nascant orant vel maneāt citra pō tes. iā ly a ɔtinet sub ly pariſiēsis: igit pariſiēsis non est spēs spālissima. scda ps minoris arguit: q2 si esset spēs s̄balterna sequeret q̄ hēret sub se infinitas spēs spālissimas p nām. Qd p̄bo: q2 volo q̄ b supponat pro hoib⁹ ɔnotādo q̄ hēant originē citra pontes dē ptis q̄tuor vicis ⁊ c dēptis q̄nq3: ⁊ d dēptis sex: ⁊ sic ɔ̄ñr. ¶ Silr hic pōt argumētari q̄ albū non sit spēs eo q̄ non p̄dicat in qd: q2 ex quo est accñs p̄dicat in quale. In oppositū arguit p Porphyriū nobis tra dentē illā diffōnem. In ista questione erunt tres ar ticuli sicut in alijs. ¶ Pro expeditione primi

Notabile p̄mum Notandu3 est p̄º q̄ iste terius spēs 2ª ītẽ tionalr ⁊ logicalr cap̄⁹ s̄ilitu dinē cū spē p̄ª itētionalr sumpta: q2 sicut spēs pul chrificat illō cui⁹ est spēs sic spēs spālissima pulchri ficat. i. distincte importat id qd p genus ɔfuse ipotta tur. Propterea Porphyri⁹ nō enumerauit oēs ac ceptiōes hui⁹ teri spēs: sed que sufficiūt in proposito ad cōuenientiā speciei logicalis. dicitur hic logica

liter: q2 capit 2ͤ intẽtionalr̃ ꝛ gr̃matical'r ibi. Vñ mi(n)imalis erit vox ꝛc̃. Et q2 spẽs põt esse inferi' ad vl'e vl' p̃bile sicut gen'. si ꝯnotet tñ modũ supponẽdi est iferi' ad ly vl'e. Si tñ ꝯnotet modũ p̃ndi est iferi' ad ly p̃bile. ꝛ 2ᵒᵒ est ꝓpria passio respectu hui' termini spẽs p̃mo mõ sumpti. ꝛ sic ista põt distingui: spẽs est spẽs sicut ista. gen' ẽ gen' penes ꝯsil'em acceptiones extremoꝝ: ꝛ hoc relinq̃ ex caplo de gñe. ꝛ vltra illa ista ẽ distinguẽda: gen' ẽ spẽs: q2 vl' vtrũq3 extremũ capit vniformiter vl' difformiter. Si p̃ᵐ hoc dupl'r: vel vtrũq3 capit sig̃tiue vl' vtrũq3 mãl'r. Si p̃ᵐ hoc dupl'r: vl' vtrũq3 ẽ iferi' ad vl'e vl' p̃bile: vl' vnum ad vl'e: ꝛ alteꝝ ad p̃bile. ꝛ si sic hoc dupl'r: vl' s̃bm ẽ iste ri' ad vl'e ꝛ predicatu3 ad p̃dicabile vel ꝯtra: ꝛ oẽs istos sensus relinquo ꝛ residuos: q2 nõ sũt difficiles.

Pria diffinitio spẽi — **Notãdũ** est 2ᵒ q2 spẽs trib' diffõnib' diffinit a Porphirio: ꝛ diffinitu3 p̃ᵉ diffõnis est ly spẽs vt est inferi' ad vl'e: ꝛ hoc videt velle Porphiri' qñ dicit. Gen' ẽ cui supponit spẽs ꝛ diffinitũ 2ᵉ diffõnis est ly spẽs put est iferius ad ly p̃bile: ꝛ hoc p3 per v̾ba 2ᵉ diffõnis. Spẽs est de q̃ gen' in eo qđ qd est p̃tur.

Scḋa diffinitõ spẽi — Sed diffinitũ 3ᵉ diffõnis est spẽs spãlissima: ꝛ hoc p3 p Porphiriũ: q2 in fine 3ᵉ diffõnis subiũgit.

Tertia diffinitõ speciei — Et hec qdẽ assignatio spãlissimarũ erit que solũ spẽs est. Etiã est satis ꝯsonũ assignare spẽ3 spãlissimã pro secundo p̃dicabili. Et tamẽ nisi sit secũdũ p̃dicabile nulla diffõne diffinit a Porphirio. oppositum ponit Georgius vt patebit i vno dubio.

Nõbile tertium l q̃ expo nitur 3ᵉ diffinitõ spẽi — **Notãdũ** est 3ᵒ q2 sic exponit vltia diffõ spẽi accipiẽdo spẽm spãlissimã p diffinito. Spẽs est p̃bile qđ s̄m se vel suũ sinonimũ simpliciter vel s̄m addiũ p̃dicat de plꝰibus nũo differẽtibus in eo qđ qd. Et sub qd includit q̃ hic op3 intelligere solũ: q2 gñalissimũ p̃dicat de differẽtib' solũ nũo: tñ nõ solũ de differẽtib' solũ nũo. Supfluit dicere de ꝛ affirmatiue: ꝛ sic de plib' pticulis q̃s aliq̃ addũt hoc p3 per caplm de gñe in dc̃a nũo sũt plures gradus quoꝝ aliq̃ magis differũt nũo ꝛ aliq̃ minus: vt v̾bi gr̃a.

Nõ tres gradus — Prius gradus — In p̃ᵒ gradu ponunt sortes ꝛ plato hoc est qñ mã vni' differt nũo a mã alteri' s̄m se ꝛ quãlibet ptem ei': ꝛ for̃a vni' a forma alterius.

Scḋs gradus — Secũdus gradus posse est qñ eadẽ mã totalis iformat duab' diuersis formis: vt si eadẽ mã esset rome ꝛ parisius: ꝛ deus infunderet vnã aiam rome ꝛ parisi' alterã: tunc erunt duo hoies distincti nũo.

Tertiꝰ gradus — Tertius gradus est qñ eadẽ for̃a nũo iformat diuersas mãs: vt si sint due materie nũo cõicantes ꝛ de' infũderet eãdem formã in illis: iã sunt duo supposita nũo distincta. ꝛ isti gradus sunt p̃ncipales: possum' tñ ymaginari ifinitos alios gradus vt si eẽt eadẽ for̃a in duabus materijs cõicãtib' ꝛ hoc multipl'r: vl' in magna pte vel pua: ꝛ sic de for̃a diuisibili põt dici. ¶ Istis notatis ponit ꝯclusio rñsiua. Diffinitio spẽi spãlissime ꝛ spẽi cum diuisionib' sunt bene assignate. patet per conditiones bone diuisionis ꝛ diffinitionis.

Oppõit p̃dictis p̃mo — **Dubitat** p̃mo vtrum albũ sit species spẽcialissima s̄m q2 dicitur in capitulo precedẽti. Et arguitur q2 non: q2 habet istũ terminum sub se albũ hac albedine: ꝛ est vniuersale vt iã te dictum est: ergo albũ nõ est species spẽcialissima.

Oppõit scḋo. — **Secundo** arguit. Et supp ono vnũ q2 ad terminũ eẽ gen' sufficit q2 p̃dicet de plꝰibus differẽtib' spẽ essentialr̃ ꝛ in qd: siue illa dc̃a fuerint eiusdẽ p̃mẽti siue nõ: siue de modo sig̃ndi formali siue mãli. iã claꝝ est q2 albũ est gen' ꝛ q2 p̃tur de plꝰibus differẽtib' spẽ: hoc albũ est album demõstrãdo bouẽ illud albũ est album demõstrãdo sortẽ. Sed ꝯ̄ istud arguit. nõ h3 spẽm spãlissimã s̄b se: q2 si sic maxie esset hõ alb' equus alb' s3 neutrũ illoꝝ est spẽs spãlissima: igit. minor p3. hõ albus hẽt vl'e sub se. s. hõ alb' hac albedine saltẽ s3 duas vltimas opiones. ꝛ si forte ꝯcedis hõ alb' est genus. Cõtra. nõ predicatur de pluribus differentib' specie.

Oppõit tertio. — **Tertio** arguit. Sequeret q2 hõ q̃lificat' esset spẽs spãlissima: sed ꝯ̃ñs est falsu3: ergo ꝛ añs. ꝯñã p3: q2 est vl'e vt supponit: ꝛ nõ genus: ergo spẽs spãlissima. minor p3: q2 nõ p̃dicat de pluribus differẽtib' spẽ: igit. sed falsitas ꝯñtis p3: q2 h3 vl'e sub se quidditatiue ꝯtentũ imo plura: ergo nõ ẽ spẽs spãlissima. ꝯñã est Porphiriũ. ꝓbatur añs: hõ colorat' continet sub ly hõ q̃lificat' ꝛ homo alb' sub ly hõ colorat': ꝛ si a significet qualitates de 3ᵃ spẽ: a esset supius ad ly hõ colorat' imo darẽ lõge plꝰes species: s3 ista sufficiũt. ꝛ eodẽ mõ põt argumẽtari asinus quãtus respectu istoꝝ terioꝝ asinus ꝯtinu' asin' corporeus: q2 l3 in eis sit ꝯuertibilitas in supponendo: nõ tñ quo ad modum sig̃ndi: ꝛ hoc naturaliter.

Oppõit quarto — **Quarto** arguit. Si hõ alb' hac albedine eẽt spẽs spãlissima aial albu3 hac albedine esset genus ꝛ p ꝯ̃ñs s̄ba alba hac albedine esset genus generalissimũ. qđ si cõcedas. Contra substãtia est superius ad ly substãtia alba hac albedine.

Oppõit quinto — **Quinto** arguit. Seq̃ret q2 hõ albus nõ esset inferius ad hõ colorat': sed ꝯ̃ñs est falsum: ergo ꝛ añs. Et ꝓbo ꝯñam: q2 hõ coloratus est spẽs spãlissima: ergo nõ h3 iferius. falsitas ꝯ̃ñtis ꝓbatur: hõ coloratus predicat vl'iter de ly homo albus: ꝛ non cõtra. ꝛ quidditatiue predicatur: igitur.

Oppõit sexto — **Sexto** arguit. Ex quo nõ cuitas talem cõplexionẽ. quero quomodo se habent isti termini homo coloratus ꝛ aial albu3 ꝛ qd supius ꝛ quid inferius. ꝛ si forte dicas hõ coloratus est superius ꝓpter ꝯnotatũ: nũc accipio q̃ttuor terios ꝯnotatiuos ꝓportionabil'r se h̄ñtes: ꝛ tunc queram idem.

Oppõit septimo — **Septimo** arguit. Et q̃ro quõ se h̄ñt isti teri albũ hac albedine ꝛ coloratũ hoc colore: ꝛ q̃lificatũ hac q̃litate ꝯtinue demõstrãdo idẽ p ly hoc ꝛ ly hac. Sil'r q̃ro quõ se h̄ñt isti termini hoc albu3 ꝛ hoc albu3 hac albedine: ꝛ hoc album hoc colore demõstrando idem per ly hoc.

Rñ' ad dubiu3 — **Ad** istud dubiũ dicit q2 trãsgredit modũ loquẽdi Aristo. ꝛ Porphirij ꝛ cõiter loquẽtiu3 in p̃dicabilibus ꝛ p̃dicamẽtis. nã ipsi locuti sunt tñ de termino cuius cõnotatio spectat ad vnũ p̃dicamẽtum ꝛ si admitterẽt cõplonẽ admitũt terminũ absolutũ transcẽdẽtem cũ terio cõnotatiuo. Etiã quãdo

singularizãt

singulariz ãt terim cõem p signo p quo põt accipi: et nõ singulariz ãt p formali nisi p accñs. i. si nõ idẽpti ficet cum mãli q̃re albũ hac albedine est ꝯ coꝝ modũ loquẽdi: tñ hoc albũ et hmõi bñ admitterent: pꝫ īspicienti coꝝ doctrinã. Sꝫ qꝛ nõ repugnat coꝝ dictis p nũc dicamꝰ q oẽ illud est genus qd̃ p̃tur de plibꝰ dñtibus spẽ qdditatiue siue illa dña sint alteriꝰ spẽi siue eiusdẽ cũ gñe. nec sequit̃ ppterea q hõ sic genꝰ: qꝛ p̃tur de hoie albo: et de hoie nigro sic dicẽdo. iste homo est hõ: et ly hõ est hõ. iste sunt essentiales: sꝫ qꝛ est accñtale hoi q sit albꝰ vel niger non est sile hic sicut in alijs. sed tenẽdo vltimã opionem vlr que vꝫ ꝯformior inter ceteras dr̃ q ad vl̃e sufficit q p̃dicet̃ de pluribꝰ: vel qd̃ ei nõ repugnet: ita ad spẽm spãlissimã sufficit q p̃dicet̃ de plibus dñtibus nũo qdditatiue et essentialr̃ nõ curãdo siue illa dña sint eiusdẽ p̃menti siue nõ. Sꝫ fm p̃mã opionẽ vbi opꝫ respicere solũ ad modũ signdi formalẽ ens albũ eẽt species spãlissima sicut hõ albus. Et lꝫ ens albũ p̃dicet̃ de plibus dñtibus specie qdditatiue: hoc non ꝯuenit ratione modi signdi formalis. ¶ Istis notatis.

Rñsio ad argꝰ **Respondet** ad argꝰ contra ista adducta: ¶ Ad p̃m negaret p̃ꝰ opio

Ad p̃m q albũ hac albedine sit vl̃e eo q nõ ẽ formalr̃ cõe. due alie opiones ꝯcederẽt q est vl̃e. Et si arguas ꝯ tertiã opinionẽ nõ p̃tur de plibus dñtibus nũo eiusdẽ p̃menti: hoc nõ reqrit̃ diceret. sed sufficit ad speciẽ spãlissimã q p̃dicet̃ de plibus dñtibꝰ nũo: nõ curãdo siue eiusdẽ p̃mẽti siue alterius: tñ ad genus opꝫ q p̃dicet̃ de plibus dñtibus spẽ eiusdeꝫ p̃menti: qꝛ cõiter cõcretũ accipit denoiationẽ abstracti. et ly albedo est spẽs spãlissima vt notũ est. Tertia opio pt cõcedere si velit q albũ eẽt genꝰ sicut 2ª. ¶ Et tũc ad

Ad 2m 2m argm admitto suppm: cõcedo q albũ est genꝰ: et dico q hõ albus est sua spẽs: et silr̃ equus albꝰ. et qñ dicis hõ albus hꝫ spẽm spãlissimaꝫ sub se. s. hõ albꝰ

Spẽs spãlissima duplr̃ dr̃ hac albedie. ergo nõ est spẽs spãlissima. Ad hoc dr̃ q aliquid dr̃ spẽs spãlissima duplr̃. vnoꝰ qñ est vl̃e cui repugnat p̃ri de plibus spẽ dñtibus siue hꝫ vl̃e sub se siue nõ. Alioꝰ aliqd dr̃ esse spẽs spãlissima qñ est vl̃e cui repugnat p̃ri de plibus dñtibꝰ spẽ et non hꝫ vl̃e sub se. et sic Porphirius cõiter cepit. Exẽplũ p̃mi vt hõ albus. exẽplum scd̃i vt hõ. Correlarie ex isto sequit̃ q terius p plibus supponẽs ẽ magis spẽs spãlissima q̃ terius pro paucioribꝰ supponẽs. pꝫ de

Genꝰ eẽ dr̃ dupliciter ly hõ: et hõ albꝰ. Aliqd silr̃ dr̃ eẽ genꝰ duplr̃. Vnoꝰ qñ est vl̃e hñs aliud vl̃e qdditatiue sub se: siue p̃dicet̃ de pluribꝰ dñtibus specie siue non. Alio mõ qñ habet vl̃e sub se: et cũ hoc p̃dicat̃ de plibus dñtibꝰ specie. Exẽplũ p̃mi vt homo albꝰ. exẽplum scd̃i vt aial albũ hac albedie. Et p istã distinctionẽ possunt

Ad 3m solui argumẽta currẽtia in ꝓposito. ¶ Ad tertiũ dr̃ q homo q̃lificatꝰ est spẽs spãlissima p̃mo mõ et non scd̃o mõ. Et ad iꝓbationẽ cõcedo q habet plures spẽs sub se. Et eodẽ mõ rñdet̃ de ly asinus quãtus.

Ad 4m ¶ Ad quartũ cõcedo q aial albũ hac albedine esset genus: et qñ dicis tũc sba alba hac albedine esset generalissimũ. dr̃ q de facto iste modus assumẽdi diuersa subalterna est cõtra modũ phicuꝫ. Sꝫ p nũc dicit̃ q aliqd dr̃ esse gñalissimũ quo ad modũ significandi mãlem tñ: et de illo cõcedit̃. Aliqd quo ad formale tñ: vt hõ q̃lificatus. Aliqd quo ad vtrũqꝫ: vt substãtia q̃lificata. ¶ Ad qntũ nego sequelaꝫ: lꝫ

Ad 5 põt esse acceptio huiꝰ termini iferius sicut de isto termino spãlissimũ. Et ad ꝓbationẽ hõ coloratꝰ est species spãlissima verꝫ est p̃mo mõ. ¶ Ad sextũ oibus

Ad 6m his datis nõ do ibi supius et iferiꝰ eo q cetera nõ sũt

Ad 7m paria. ¶ Ad septimũ dr̃ q cõuertunt̃ in supponẽdo: nõ tñ quo ad modũ significãdi. ¶ Ad vltimuꝫ

Ad vltimũ diceret p̃ma opinio q hoc albũ est supius ad hoc album hac albedine. Secunde due dicerẽt q non: eo q nõ repugnat isti terio hoc album supponẽ p pluribus: igit̃ nullo mõ est vl̃e. Sꝫ forte ponens casuꝫ sic sit idẽ sortes rome. et informet̃ albedine a. Et sit parisius et informet̃ albedine b. Tũc q̃ris de v̄itate huius. oẽ qd̃ est hoc albũ est hoc albũ hac albedine a. Et vr̃ q sit falsa: qꝛ cũ ista tanq̃ maiore addo istaꝫ. sortes parisijs est hoc albũ: ꝯcludẽdo. ergo sortes parisius est hoc albũ hac albedine a. Cõtra casuꝫ rñdetur breuiter cõcedẽdo ꝯñam et ꝯñs in casu illo sicut expositorie argumẽtari põt: qꝛ sortes rome ẽ hoc albũ hac albedine a. et sortes rome est sor. parisiꝰ. gꝰ sortes parisius est hoc albũ hac albedine a. Cũ istis tamẽ stat. sortes nõ ẽ hoc albũ hac albedie a parisiꝰ.

Dubitatio scd̃a et sex q̃runtur **Dubitat** scd̃o qd est spẽs humana: et de veritatibꝰ harũ. ¶ Spẽs p̃ami digna est imperio. ¶ Species est vniuscuiusqꝫ rei forma. ¶ Albũ est spẽs coloris per pticipationem speciei. ¶ Plures hoies sunt vnꝰ hõ. ¶ Nũo supponit ly hoie in talibꝰ. ¶ Animal p̃dicat̃ de homie. ¶ Ad

Ad p̃m rñsio p̃mũ dr̃ q qd̃libet idiuiduũ qd̃ est hõ est spẽs humana. et sic opꝫ ꝯcedere q sortes q est spẽs hũana differt a platone: sed nõ differt spẽ humana a platone. qꝛ in 2ª dicit modũ differẽdi ac si diceret̃ differt spẽ: et in p̃ª dicit rem dñteꝫ. vel spẽs humana est terius

Ad 2 collectiuꝰ p oibꝰ hoibꝰ collectiue supponẽs. ¶ Ad scd̃m dr̃ q quicqd sit de v̄itate illiꝰ ꝓpõnis nihil ad Porphyriũ: qꝛ porphyriꝰ nõ dicit eã verã: qꝛ esto q p̃amus eẽt spẽs eiꝰ nõ valeret iperiũ. Sꝫ Porphyrius vult dicere q ppl's sic loquẽs sic accipit illũ ter

Ad 3 minũ spẽ. ¶ Ad tertiũ dr̃ q capit̃ loco illiꝰ vniuscu

Ad 4 iusqꝫ rei forma ẽ spẽs. ¶ Ad q̃rtũ dr̃ q capit̃ cõcre

Ad 5 tũ pro abstracto. ¶ Ad qntũ dicit̃ q illa de actu ex

Ad 6 ercito capit̃ loco vniꝰ de actu signato. ¶ Ad vltimũ dicit̃ q ly hoie supponit mãliter pro suo recto et illa de actu signato debet exerceri per hãc. hõ est aial.

Dubitatio **Dubitat** tertio circa sextũ argm. An terius stãs mãliter vt sic sit spẽs. et arguit̃

Oppõm p̃mo p̃mo q non. Non est vniuersale: ergo non est species. probatur antecedens: non est cathegoreuma.

Oppõm secũdo **Secundo** arguitur. Sequeretur q ly bus esset species eodem modo: sꝫ cõsequens est falsum: qꝛ non est terminus. Etiã sequeretur q sortes esset species vt patet hic. sortes est dictio dissillaba: sed consequens est contra cõmunẽ logicam. ergo et antecedens.

Oppōit tertio **Tertio** arguit. Seq̄ret q̄ spēs nō esset terīus 2ᵉ intētiōnis qḋ ē fīm: p3. nō sig̃t res q̄ sunt signa ea rōne q̄ signa sūt. Etiā seq̄ret q̄ p̄ret qdditatiue de p̄noie demōstrāte ⁊ sic de iferiori eius. Et etiam hoc signū ois esset vl'e qḋ est absurdum.

Oppōit quarto **Quarto** arguit. q: tūc pari rōne eēt genus: q: sōm hui⁹. hō est dictio dissyllaba p̄ q̄libet tali terio supponit siue talis fuerit vocalis: mētalis vł script⁹. Et sic p̄ret de plib⁹ d̄ntib⁹ spē. Nō si forte ɔcedas q̄ro in q̄ p̄mēto: ⁊ nō potes bñ assignare: igit. ¶ In opp̄m arguit q: nō repugnat illi terio accipi p̄ plibus cū ceteris ɔditionib⁹. ergo est vl'e. Itē ɔcept⁹ nō vltimat⁹ hui⁹ vocis buf est vl'e: ergo ⁊ vox: q: sunt sinonimi siue conceptus de buf vocetur non vltimatus vt dictum est vel vltimat⁹ vel neq̄ sic: neq̄ sic: nihil ad rem.

Rñ⁹ ad dubium **Ad** dubiū d̄r p̄babil'r q̄ ē spēs spālissima. ¶ Et ad p̄mū arg^m qñ d̄r q̄ nō est vl'e nego. ⁊ ad
Ad p^m arg^m rñsio p̄bationē nō est cathegoreuma: iterū nego. ¶ Ad scōm ɔcedo vtrūq̄ illarū. ¶ Ad tertiū qḋ difficili⁹ est si bñ pscrutet nego sequelā. ⁊ ad p̄bationē nō si
Ad. 2 gnificat rē q̄ est signū ea rōne q̄ est signū hoc nego.
Ad. 3 Et pro illo d̄r q̄ aliq̄s terius d̄r 2ᵉ intētionis dupl'r.
Terius d̄r 2ᵉ itē tiōis du pl'r Uno⁹ large: ⁊ tūc signū in ei⁹ diffōne tantū v3 sicut sig̃tiuū large capiēdo sig̃tiuū pro illo qḋ sig̃t se vł aliud a se: dūmodo pōt eē signū in p̄pōne p̄ illo qḋ sig̃t. ⁊ sic nomē in tota sua cōitate est terius 2ᵉ intentionis. ⁊ ly terius est terius 2ᵉ intentionis: nec sequit̃ p̄pterea q̄ q̄libet terius stās mālr est terius 2ᵉ intentionis: q: in ista. ly hō est sōm nō sig̃t ipm̄met ea rōne qua est signū. Quia si ad ymaginationē nō eēt signū p̄pōnale nō min⁹ sig̃ret se vt p3 de q̄libet re ad extra. Tñ si iste terius hō: vel alter nō eēt signū ad sensū ante declaratū: nō ampli⁹ sig̃ret p̄ istū terim spēs. Alio⁹ terius 2ᵉ intētionis capit p̄prie. ⁊ de illa acceptione exponit cōiter diffō. ⁊ ad aliud ɔcedo q̄ p̄tur quidditatiue de p̄noie demōstrāte ⁊ inferiori. Iste ambe eēntiales sūt hoc albū est ly albū: ⁊ hoc ē ly albū tenēdo ly ens vniuoce de sba ⁊ accn̄te: ⁊ concedo q̄ hoc signū ois: est vl'e ⁊ spēs. Et b3 illā sig̃tiōnē est cathegoreuma: tñ ly ois in hac. ois hō currit: nō est vl'e. saltē f̄m talē acceptionē. ¶ Ex istis isero
Correla riū p^m correlaria. Primū est. p̄tum a p̄pōnis ē ɔnotatiuū ⁊ sōm absolutū: ⁊ tñ p̄tio est idirecta: p3 de hac. ens est ly albū tñ p̄tum nō est ɔnotatiuū f̄m talem acce
Coz. 2 ptionē. 2^m corre^m. Aliq̄ ē p̄tio eēntial': tñ p̄tū ɔnotat extrīsece respectu sbi: ⁊ tñ ɔnotatio vni⁹ nō ē su
Coz. 4 perior ad ɔnotationē alteri⁹: p3 i p̄pōne p̄fata. ¶ Ad 4^m nego q̄ eēt gen⁹ ⁊ dico q̄ nō supponit p̄ terio vocali scripto ⁊ mētali vniuoce: q: sig̃t illa equoce: q: si daret opp̄m difficile est dare in quo p̄mento est.

Dubita tio q̄rta **Dubitat̃** 4⁹ de v̄itate hui⁹. hō est spēs: ⁊ vł q̄ sit falsa. q: bñ sequit̃. hō ē spe
Oppōit p̄mo ciee: g⁹ sba est spēs: sed ɔñs est falsum: ergo ⁊ antecedens. ⁊ ɔsequentia patet ab inferiori ad superius.

Oppo. secūdo **Secundo** arguit. hō est spēs: ergo spēs ē hō: s3 ɔñs ē falsū: ergo ⁊ añs. consequentia tenet per conuersionem simplicem.

Oppōit tertio **Tertio** arguit. Est vna affirmatiua cuius extrema nō supponūt p̄ eodē nec eisdē nō exponibilis: ergo est falsa. ɔñā t3 ⁊ p̄ regulam cōem. añs p3: p̄tum solū p̄ terio supponit ⁊ sōm nō supponit p̄ terio: q: nullo terio demōstrato vez ē dicere hoc ē hō. ⁊ si dicas: sic d3 fieri v̄ificatio hoc ē ly hō: vel hoc ē terius hō. Cōtra. ibi nō v̄e p̄tur de pronoie demōstrāte: s3 hoc totū ly hō vel terius homo.

Oppōit quarto **Quarto** arguit. hō est spēs: ergo iste hō vel iste hō: ⁊ sic de aliis est spēs p̄ descēsum. ⁊ si dicas nō bñ descēdit: s3 op3 sic descēdē: g⁹ hoc ly hō vł hoc ly hō est spēs. Cōtra. ista disiūctiua ē falsa: nā hoc ly hō ē iduiduū q: singularizat̃. g⁹ ei repugnat supponere pro plib⁹. ergo nō est species.

Oppōit quinto **Quinto** arguit. Si esset vera. hoc maxime esset: q: subiectū supponēt mālr: vel f̄m alios simpl'r: sed nō supponit mālr: ergo nō est vera. ɔñā tenet a tota ɔditionali cū destructione ɔñtis ad destructionē añtis. minor p3 multiplr q: si supponeret mālr hoc esset: q: subijcit̃ terius p̄me sig̃tionis respectu p̄ti scōe. sed in talib⁹ nō op3 sōm supponere mālr qḋ p̄bo sōm mētalis supponit psonalr. ⁊ tñ est terius p̄me respectu p̄ti scōe. g⁹ hoc nō op3. Scōo in ista. sortes ⁊ plato sunt nomina sōm nō supponit mālr: q: si sic copula esset singularis nūi quēadmodū dicim⁹ sortes ⁊ plato est vnū copulatū. Tertio. nō op3 in talib⁹ ego sum pnomen. ille est 3ᵉ psone. sortes est gen⁹. vbi p̄tū nō pōt cōpetere sbo. Quarto i talib⁹ ens est terius. Quito. hic aliq̄s hō est spēs. ⁊ si dicas adiectiuum restringit sōm ad suppōnē psonalē. Cōtra. ista idefinita nullo mō pōt habere pticularē. ¶ Et si forte des istam. aliqḋ homo est spēs: seq̄ret ex illo q̄ hō eēt nomen adiectiuū. Nō patet: q: est cōis gn̄is: hic adt neutri. Et q̄ sit cōis nulli dubiū est. Etiā tale adiectiuū non restringit sōm ad suppōnē psonalē: p3 hic. aliquod aial est dictio trissyllaba: q: illud adiectiuū est neutri gn̄is: ergo satis bñ secū ɔueniret esto q̄ staret mālr. Idem videt̃ esse hic. Aliq̄s ly hō est spēs vbi simul ɔcurrit signum mālitatis ⁊ suppositio personalis.

Oppōit sexto **Sexto** arguit. Unū extremū nunq̄ restringit alterū: ergo sōm non stat materialiter.

Oppōit septio **Septimo** arguit. Nullus hō ē spēs: ergo hec ē falsa. hō ē spēs. ɔñā t3: q: iste cōtradicūt. qḋ si neges q: nō supponūt eodē genere suppōnis. tunc sequeret̃ q̄ subiectū mētalis huius vocalis hō est spēs ɔdiceret alteri cum illud subiectum supponat psonaliter. q: pro suo significato vltimato. In opp̄m est porphyri⁹ ⁊ cōmunis logicoz vsus ɔcedētes tales p̄pōes. ¶ Pro isto dubio.

Notād̄ **Notādum** est q̄ ista difficultas depēdet ex regula topica. talia sunt subiecta q̄lia p̄mittunt̃ ab eoz p̄dicatis relicta pluralitate opinionū in hac pte. q: magis depēdet ista difficultas ex suppōnib⁹. hic aūt in p̄dicabilib⁹ per accn̄s. D̄r q̄ ista regula habet v̄itatē ⁊ in equocis a casu ⁊ in equiuocis a cōsilio. ⁊ tenendū est pro hac regula q̄ terius equocus significat se et rem ad extra. ⁊ tūc

exponit

exponit sic regula. Quādo a pte subiecti ponit termin⁹ equocus ⁊ a pte pdicati termin⁹ signs illa in ordine ad quē est equiuoc⁹ nō restrict⁹ nisi ponatur restrictio aliqua a pte subiecti vel copule restringens ad suppōnem psonalē dūmodo pdicatū in equocis a cōsilio sit adiectiuū significās figurā vel dispōnem rei pticularis restringit subiectū ad standū materialr dūmodo sit pme significationis nō mētale. Dicebat in regula a pte pdicati termin⁹ significās illa ad que est equiuoc⁹ quare ista nō est cōcedēda. omnis hō est parisiensis vel alb⁹. Dicit nō restrictus: qꝛ iste non cōcedunt. ois homo est hoc pictū vel oē animal est hō pictus. Dicit dūmodo nō ponat restrictio ppter tales ppōnes. aliqs hō est dictio dissyllaba tu est scōe psone q̄rū subiecta stant psonaliter. Dicit dūmodo pdicatū sit adiectiuū q̄re iste nō cōcedunt: homo est nix: homo est cera: animal est ferrū. iste tn̄ concedū/ tur: homo est niueus hō est cere⁹: animal est ferrꝫ. In equocis a casu hoc nō opoꝛtet. qꝛ ista bene cōce/ ditur ois canis est belua marina. Dicit significās fi/ gurā vel dispōneꝫ rei in pticulari: q̄re iste non cōce/ duntur. deus est cōtinuus. deus est accidēs vel acci/ dētalis. tamē difficile cōsequēter est negare tales. de us est vox. deus est ligneus. maria est lapidea. ⁊ tūc regula sic itelligit. Quādo a parte subiecti ponit ter minus siue a casu siue a cōsilio ⁊ a pte pdicati termi nus ꝫ quē explicat regula restringit subiectū ad sta dum pro significato p quo pōt ei competere. vt ois canis est latrabilis. Istud pdicatum latrabile signifi cat omnia significata que significat iste terminus ca nis vnico cōceptu restringit subiectū ad standū pro latrabilib⁹ in virtute fundamēti tales sunt cōcedēde genus est spēs. homo est spēs. animal est genus. ⁊ sic de talibus. ¶ Sed ad cognoscēdas v̄itates ppo/ sitionū in pdicabilibus cōiter sumptarū nota aliqs ppositiones. ⁊ hoc circa terminos scōe significatio/ nis. ¶ Prima ppositio. Predicatū scōe significa/ tionis scōe intētionaliter sumptū supponēs cui non addit signū materialitatis semp supponit materiali ter. ¶ Secūda ppositio. subiectū scōe respectu pre/ dicati scōe potētie tm̄ competere subiecto pro signi/ ficato nō vltimato supponit mālr vt hic. argumē tatio est subiectū logice. ¶ Tertia ppositio. subiectū respectu pdicati potētis cōpetere tm̄ subiecto pro si/ gnificato vltimato supponit psonaliter vt ppositio ē oratio. ¶ Quarta ppositio. subiectū respectu pre dicati potētis ei cōpetere pro significato vltimato ⁊ nō vltimato stat indifferēter māliter vel psonalr vt gen⁹ ⁊ species. ¶ Quinta ppositio. subiectꝫ respe/ ctu pdicati nō ꝯuenientis subiecto pro aliquo signifi/ cato supponit māliter vt indiuiduū est gn̄alissimū. ¶ Pōt fieri vlterioꝛ inquisitio extremoꝝ harꝫ pro/ positionū homo vel spēs est animal vel genus. hō ⁊ spēs sunt aīal ⁊ gen⁹. Et ratio inq̄sitionis est an ta lia disiūcta vel copulata sunt teri pᵉ intētionis vl' 2ᵉ. Sed qꝛ nō vtimur talibus in pbilib⁹ eas ptermitto.

Ptopo/ pones ad co/ gnoscē dā v̄ita tem ppō nā i pbi libus

1ª ppō
2ª ppō
3ª ppō
4ª ppō
5ª ppō

Rn̄o ad arg⁹

Ad pᵐ

Deinde rńdetur ad arg⁹. ¶ Ad pmum ne go ꝯn̄am. Et qn̄ dicis arguit ab infe rioꝛi ad superi⁹ distinguo vel ꝫm fictionem ꝫm quā accipiunt termini. vel sub alijs v̄bis in suppōne mā/ li. Et df ꝙ talis modus arguēdi nō vꝫ. ¶ Ad scōm negat ꝯn̄a eo ꝙ mutat genus suppōnis. Et si queras quare pdicatū restringit subiectū ⁊ nō ecōuerso: Di citur ꝙ talis est regula logicalis. Talia sunt subiecta qualia pmitunt ab eoꝝ pdicatis. ⁊ nō talia sunt pdi cata q̄lia pmittunt ab eoꝝ subiectis. Et si queras rō/ nem regule nihil habebis. ¶ Ad tertiū nego an̄s. Et in arguēdo assumit solutio ꝙ assumit additū ⁊ hoc nō est incōueniēs vt termini stent vniformiter qn̄ supponūt ⁊ in v̄ificatione ¶ Ad quartū nego ꝯn̄aꝫ ⁊ ꝯn̄s. ⁊ in arguēdo subdit solutio. Et qn̄ replicas. est vna disiunctiua falsa. hoc nego: imo q̄libet ps est vera. Et qn̄ dicis hoc ly hō est indiuiduū distinguo vel quo ad acceptioneꝫ ꝫm quā capit ꝯcedo. vel ꝫm suppōnem psonalem nego. Et qn̄ arguis repugnat ei supponere pro plibus distinguo. vel ꝫm suppōnē mālem concedit. vel psonalē negat. qꝛ iste termin⁹ homo restrict⁹ quo ad signum nō vltimatū puta pro isto termino hō nō restringit. quo ad significatū vlti matū. ¶ Ad quintū cōcedo ꝯclusionē: ⁊ nego mi/ noꝛē. Et quādo illud improbas si sic: hoc est qꝛ sub iectū pme respectu pdicati scōe transeat. Et qn̄ ar/ guis de subiecto mētalis df cōcedendo ꝙ supponit psonaliter pro illo pro quo vox māliter supponit. Cui⁹ ratio est: qꝛ vltimate vocē sigt. vox aūt nō vlti/ mate sigt seipsam ⁊ regula itelligit de terio ad placi tum signte respectu illius cui⁹ ad placitū sigt. Ad aliud de ista. Ego sum nomē: df ꝙ subiectū restrin/ gitur a copula pᵉ psone ad suppōneꝫ psonalem. tn̄ hic ille est pnomē. Si ly ille capiat demōstratiue stat significatiue. Si demōstret illū terminū ille. ⁊ tunc pōt dici ꝙ stet māliter. Ad illā ens est termin⁹ dicūt aliqui ꝙ sbm est trāscendēs non stat māliter: tamen oppīn dicit regula. ⁊ sic hic sbm stat māliter soztes est gen⁹. Et ad aliud ꝙ ly hō eēt adiectiuꝫ nego co ꝙ non est ois gn̄is sigtiue sumpti. Tn̄ de ista. aliqd aīal est dictio trissillaba. Df ꝙ sbm stat psonalr: tn̄ bn̄ verū est ꝙ adiectiuū neutri gn̄is nō restringit ter mini a suppositione māli ⁊ hoc qn̄ addit signū mā litatis vt hic. aliqd ly animal est dictio trissillaba. De ista aliqs ly hō est dictio dissillaba ex q̄ ibi sūt duo si/ gna repugnātia q̄ ad gen⁹ suppōnis. Dicit ꝙ vel est icōgrua ⁊ p ꝯn̄s nō ē suppositio. vel ꝙ supponit pso naliter eo ꝙ signū masculini gn̄is restringit ad sup/ positionē psonalē. ¶ Ad sextum nego an̄s. aliq tn̄ cōcederēt. ¶ Ad septimū ꝯcedo an̄s ⁊ nego ꝯsequē tiā. ⁊ nego illas ꝯdicere. Et qn̄ replicas ꝙ mentalis hui⁹ vocalis hō est species. debet ꝯdicere isti. nullus hō est spēs. Nego tamen causa q̄re nō ꝯdicunt non est qꝛ subiectū non supponi eodē genere suppositio nis: sed pro diuersis rebus: ⁊ capitur equiuoce.

Ad. 2
Ad. 3
Ad. 4
Ad. 5
Ad. 6
Ad. 7

Dubitatur qnto circa illud quod tangit in quinto argumēto vtrum ly tio gnta a potest significare sortem ⁊ platoneꝫ nō significādo alios homines. ⁊ videtur ꝙ sic. Gallic⁹ aliquos ho/ mines significat ⁊ non omnes: ergo eodē mō ly a.

Dubita
Oppōit
pmo

Oppo. secūdo **Secūdo** ar. noīa sig̃nt ad plītū g° possum° imponere ly a ad sig̃ndū absolute vel connotatiue ꝭm ꝙ voluerimus duos vel tres.

Oppo. tertio. **Tertio** ar. ꝯ̄ hoc qđ dr ꝙ ꝯcept° ēētialis abstrahit a ꝯueniētia ēētiali seq̄ret ꝙ null° vn° terīus absolut° pōt sig̃re totū hoīez gn quālibet ptē itegralē ei° significet. Sz hoc est ꝯ̄ cōēz modūz loq̄ndi: qꝛ tunc opz ꝯcedē ꝙ aliqd eēt hō: ⁊ nec eēt masculus nec femīa: ⁊ breuiter de nulla secta viuēs ⁊ plā alia q̄ videtur absurda. Et pbo ꝯñam: qꝛ tāta est ꝯueniētia ēētialis iter sortē ⁊ ei° pollicē sicut iter sortē ⁊ plonē vel maioꝛ. qđ pz: qꝛ sors ⁊ pollex ei° sūt eiusdē pfectiōis ēētialis: qꝛ mā̄ eiusdē spēi ⁊ eadē aīa nūo: q̄re pollex cū sorte ē eiusdē rōnis ēētialis. Et eodē mō possum° arguē ꝙ nullꝰ terius absolut° pōt sig̃re duos asinos gn coꝝ ptes sig̃bit.

Oppo. quarto. **Quarto** ar. pbādo ꝙ aliq̄s terius absolut° pōt sig̃re aliq̄s hoīes nō oēs sig̃ndo: qꝛ ab oī ꝯueniētia ēētiali abstrahibilis est vnus ꝯcept° ēētialis: sz est ꝯueniētia ēētialis inter sortē ⁊ ptes itegrales ei°: qꝛ eadē aīa que nō est inter sortez ⁊ alios hoīes. ergo vnus ꝯcept° ēētialis pōt illa sig̃re. Et hic pōt adduci decimūseptimum argumentuz huius questionis. ¶ Pro solutione dubij.

Nōdle Concept° essentialꝭ abstrahitꝭ a ꝯuenientia essentiali. **Notādū** est ꝙ ꝯcept° ēētialis abstrahit a ꝯueniētia ēētiali hoc pz: qꝛ si aliq̄s ꝯcept° ēētialis aliq̄ sig̃t ⁊ aliq̄ nō opz assig̃re q̄re: ⁊ nō pōt dari rō alia nisi pp ꝯueniētiā ēētialē actualē vel potētialē. potētialē addo: qꝛ est vnus ꝯcept° rep̄sentatiuus hoīuz actualr exñtū ⁊ possibiliū. Et clarū est ꝙ nō est ꝯueniētia actualis iter sortē ⁊ plonez. antixp̄m ⁊ pāez ei° futuros: sz potētialis. ¶ Ex isto sequunt correlaria. Quoꝝ pmū est. Aliq̄s ꝯceptus rep̄ñtans aliq̄ pp ꝯueniētiā ēētialē rep̄ñtat oīa que hñt talē ꝯueniētiā ēētialē vel hře pñt ꝭm exigētiā illi° ꝯcept°. Dr notāter ꝭm exigētiā illi° ꝯceptus: qꝛ si ꝯcept° fuerit absolut° de p̄dicāto sbe opz res p talē cōceptū sig̃tas ꝯuenire in tali ꝯueniētia ēētiali: vt esse hoīez aīal vel sbam. si de p̄dicāto q̄litatis tūc opz res sig̃tas ꝯuēire in eē q̄lia: vtputa alba nigra vł hmōi.

Corre/ laria q̄tuor. p̄m cor. ¶ Scōm correlariū. ab eadē re ꝭz diuersas ꝯsideratiōes sumunt diuersi ꝯcept°: vt vbi cā. qñ itelligim° sortē ēētialr ꝯuenire cū plone ⁊ alijs hoīb°. Ex h° ꝙ sūt hoīes eiusdē rōnis: qꝛ hoīes hñtes aīaz rōnalē: ideo oīuz illoꝝ est vna nālis silitudo oēs illas rep̄ñtās q̄ vocat spēs spālissima. ¶ Tertiū correlariū ē. nullus ꝯcept° ēētialis pōt absolute sig̃re duos hoīes siue totales siue ptiales hñtes eadē aīaz siue diuersas ex q̄ oēs aīe rōnales sūt eiusdē spēi. ¶ Quartū correlariū. a minoꝛi ꝯueniētia sumit ꝯcept° cōioꝛ ⁊ a maioꝛi ꝯueniētia sumit ꝯceptus spālioꝛ. hoc pz si intelligam° sortē cōparāe ad equū vł asinū ꝭz ꝙ ꝯueniūt ab illa ꝯueniētia assumit vnus cōcept° magis cōis q̄ cōceptus rep̄sentatiuus soloꝝ hoīum eo ꝙ minoꝛ est ꝯuenientia. Si intelligamus sortem ipsum cōparando ad angelū vel lapidē in hoc ꝙ subsistunt in eoꝝ materijs ibi est minima cōueniētia data a phīs. ideo ꝯceptus sbe est cōissimus. Ex isto pz ꝙ vbi est maxima ꝯueniētia ibi ꝯceptus infimus. vbi minima ibi cōceptus cōissimus. vbi ꝯueniētia respicit extrema ꝯceptus illius extrema respiciet. Istis notatis

Scōm cor.

Tertiuz coꝛ.

Quartū coꝛ.

R̄ndet ad arg°. **Respōdet** ad arg°. ¶ Ad p̄m dr ꝙ ꝯceptus de ly gallic° nō ē ēētialꝭ respectu hoīs: lz cuiuslz gallo ꝯueniat. ¶ Ad scōm dr ꝙ lz noīa significēt ad placitū ꝯcept° ēētialis nō sumit ad placitū: sz a ꝯueniētia ēētiali rez sig̃tarū p hmōi cōceptus. ¶ Ad tertiū ꝯcedo ꝯñs qcqd sit de ꝯñā ⁊ me mouet: qꝛ nisi ps itegralis hoīs esset hō ⁊ sig̃ret per istū terium hō opz cōcedere ꝙ hō ⁊ nō hō ēēnt eiusdē spēi. vt pz de digito ⁊ toto cōposito qđ nō vł dicēdū in p̄dicāto sbe. i alijs paruū eēt incōueniēs. Etiā cū digit° est sba descēdēdo p arboꝛem porphirij est corpoꝛea ⁊ vltra aīata: ⁊ tādē deueniet ad hoc qđ ē aīal rōnale: ⁊ p ꝯñs hō. ⁊ ad illō qđ dicis ꝙ aliqd eēt hō qđ neq; eēt masculus neq; femia nō habeo p icōueniētū: tñ p pñti sufficit ꝙ sit ps masculi vel feie. ¶ Pro 4° arg° est tertiū correlariuz.

Ad p̄m Ad. 2 Ad. 3 Ad. 4

Dubitatio 6° **Dubitat** sexto. cuius p̄dicabilis p̄dicatio ē hec sortes est sba. ⁊ videtur ꝙ spēi. Nā illa est p̄dicatio oꝛdinata alicui° p̄dicabilis ⁊ nullius nisi spēi: igit. minoꝛ pz: qꝛ da oppīū: ⁊ maxime vł ꝙ dz esse p̄tio gñis: sz hoc est fām: igit. minoꝛ pz: qꝛ p̄tum nō p̄tur de plib° spē dñtib°: g° nō est gen°. Et si dicas aptitudie p̄tur seq̄ret ꝙ ista. sortes est agēs. eēt p̄tio gñis: sed hoc ē ꝯ̄ cōem modūz loquēdi in p̄bilibus. imo vocat p̄tio accidentis. Et ꝯñā patet. qꝛ lz non actu p̄dicet de plurib° spē differentibus tamē bene aptitudie quod per se sufficit.

Oppōit p̄mo

Opponit 2° **Secundo** ar. qꝛ si non esset p̄tio spēi hoc maxie eēt qꝛ gñalissimū nō esset spēs: sed gñalissimū est spēs: ideo est p̄dicatio speciei ꝯñā patet a tota ꝯditionali. cū destructione ꝯñtis destruēdo añs. ⁊ minoꝛ pbat: qꝛ tertia diffō spēi ꝯuenit gñalissimo: igit gñalissimū ē spēs. ꝯñā claret. ⁊ añs pbat: qꝛ si nō ꝯueniret hoc maxie esset qꝛ excludit p illā pticulā solū: sz illa pticula nō ponit a porphyrio ⁊ gratis illā ponis: qꝛ pari facilitate ego addā aliam particulā imptinētem in diffōne spēi in q̄ dr. Spēs est que ponit sub assignato genere. Ego dicā ꝙ illa dat de specie specialissima ⁊ ꝙ porphyrius per assignato intelligit genus infimū qđ nō videt dicēdū.

Oppōit tertio **Tertio** ar. qꝛ qñ docti aliquid diffiniūt ⁊ postea diuidūt idē accipiunt p diuiso qđ accipiunt p diffinito: sed sic est ꝙ qñ spēs diuidit nō diuiditur ly species specialissima: ergo nec qñ diffinitur. ⁊ per cōsequens illud diffinitum includit genus generalissimū: ⁊ sic questio esset p̄dicatio spēi.

In ꝯ̄riū oppōit p̄mo **In** oppositum arguitur. quia si genus generalissimū esset species sequeret ꝙ extrema haberent duas habitudines qđ ē ꝯ̄ porphyriū in hoc capitulo de specie: ergo ⁊ añs. ⁊ si dicas ꝙ hoc non sufficit ad duas habitudines: sed opz ꝙ sit spēs in oꝛdine ad supioꝛa. Contra hoc arguit. qꝛ porphiri° in textu equalenter mouet vnū dubiū an spēs spālissima habeat duas habitudines: ⁊ equalēter arguit ꝙ sic: qꝛ cōstituit inferioꝛa ⁊ etiā cōtinet sub genere: ergo

videt ꝙ

vt ꝙ affirmatiue rñdēdū ē ad titulū porphirij. Ad qd rñdet porphiri⁹ ꝙ nō sufficit ex q̃ semp denoiat spēs in ordine ad inferiora ꝛ etiā ad supiora lꝫ differēter. Etiā ex solutione sic arguo ꝑ locuꝫ a ꝯrio sensu vꝫ ꝙ porphirius voluit qñ aliqd vlē habet istas duas denominationes tunc habet duas habitudines.

Oppōit secūdo **Secundo** arguitur. dicit porphirius in fine tertie diffinitionis ꝙ hec diffinitio solum conuenit speciei specialissime.

Oppōit tertio **Tertio** ar. spēs spālissima est vnum de gnqꝫ pdicab. ꝛ nō diffinit vna istarū duarum diffōnum: ergo in tertia diffinitione diffinitur.

Oppōit quarto **Quarto** ar. si ista. sor. est sba. eēt p̃rio spēi: pari rōe ꝛ ista. brunell⁹ ē sba: qꝛ nulla istaꝝ p̃tur de plib⁹ spē dfntib⁹. ꝛ silr hic. homo ē substātia. ꝛ sic nunq̃ dabis predicationem generis.

Oppōit quinto **Quinto** arguitur. porphirius dicit generalissimum est quod cum sit gen⁹ non est species: ergo generalissimuꝫ non est species.

Oppōit sexto **Sexto** ar. seqret ꝙ gen⁹ gnalissimū eēt spēs subalterna: sꝫ ꝯñs est fłm: qꝛ pari rōne pōt vocari spēs spālissima: ꝛ sic loqui ē abuti terīs ꝛ fingē mōtes aureos. ꝛ pbo ꝯñaꝫ: qꝛ vel in 3ª diffōne spēi opꝫ ponē ly solū vl nō. Si pᵐ: tūc diffinitū est ly spēs spālissima. Si nō: tūc ly spēs icludit spēꝫ spālissimā ꝛ subalternā. ꝛ illa diffō ꝯuenit gnī gnalissimo: ꝛ ly species diuiditur in illa tanq̃ in mēbra eua cuantia totum ambitum diuisi. Tunc ergo vel gen⁹ generalissimū icludit sub specie subalterna ꝛ habet propositum: ꝛ tunc nullo modo est species quod est ꝑpositū. vel est spēs specialissima qd nō est dicēdū.

Oppōit septimo **Septimo** ar. sor. est substātia predicat genus: ergo ē predicatio generis.

Oppōit octauo **Octauo** arguitur. hoc album est coloratum est predicatio generis non obstante ꝙ predicatur genus de termino singulari: igitur.

Oppōit nono **Nono** ar. i ista. hō ē sba. ē p̃rio spēi: gᵒ in ista sortes ē sba. ꝯña tꝫ: queadmodū p̃tur gen⁹ de sua spē i vna ita ꝛ i alia. pbat sic. qcqd p̃tur in vna pdicat in alia: gen⁹ de spē pdicatur in vna: ergo gen⁹ de specie p̃tur in alia. discursus ē in varijs: ꝛ añs est verū. ꝛ cōclusio nō se falsificat: ergo est vꝫ.

Oppōit decimo **Decimo** ar ꝯ modū pbādi tertij argumētis: qꝛ ly ꝑpō p⁹ diffinit ꝛ postea diuidit ꝛ in diuiso capit i toto suo ambitu: ꝛ diffinitū est ly ꝑpō cathegorica apd opionē cōem. Et si euadendo dicas diffinitū ē ly ꝑpō: tūc gᵒ saltē hēo ꝙ illi oēs negarēt tuā maiorē. Et vlteri⁹ arguo. ꝑpō cathegorica diffinit ꝛ postea diuidit in vlem pticularē indefinitam ꝛ singularē: ꝛ tñ nō idē ē diffinitū ꝛ diuisuꝫ: igitur. probatio mioris patet: qꝛ ista. cuiuslibet hois oculus est dexter. cōtinetur sub diffinito ꝛ diuiso.

Oppōit vndecio **Undecimo** ꝛ vltimo arguitur torquendo argumentum contra arguentem: ꝛ breuiter sub maiori subsumā. ꝛ spēs diffinitur ꝛ postea diuiditur in specialissimā ꝛ subalternam: ꝛ in diuisione non includitur genus generalissimū: ergo nec in diffinito. ¶ Pro solutione q̃sti.

Nota ꝙ circa titulū qōnis sūt opiones due. q̃ruꝫ vna tꝫ ꝙ est p̃rio spēi ꝛ mouet rōnibus ante oppm. ꝛ istam positionē tenuit Georgi⁹ in cōmentarijs. ¶ Et pro ista opione plene itelligēda Opiniones ad titulum qōnis

Notanduz ē ꝙ iste terius spēs 2ᵉ intētionalr ꝛ logicalr capt⁹ capitur duob⁹ modis. Uno⁹ sic diffinit. Spēs ē vlē formalr ꝛ qdditatiue cōe plib⁹ teris singularib⁹ nō sinonis. ꝛ hoc mō nō capit in aliq̃ diffōne data a porphirio. Dr 2ᵉ itētionalr capt⁹: qꝛ ꝑpᵉ nō est ad ꝑpoᵐ. Dr logicalr qꝛ ꝛ grāmaticalr pōt capi 2ᵉ itētionalr: vt ibi. Primitialis erit vox ꝛc. Et isto mō nō capit a porphirio ꝑ diffinito i aliq̃ diffōne: qꝛ in pmis duabus diffōnib⁹ māifestū ē. In vltia q̃ dat ꝑ ly p̃tur ly spēs vt ē inferi⁹ ad ly vlē nō ē diffinitū: sed iste terius spēs ꝯnotās modū p̃ndi ē diffinitū 3ᵉ diffōnis. ꝛ est ꝑ pa passio respectu de ly spēs pmo mō. ꝛ sic lꝫ 3ª diffō porphirij conueniat isti termino species vt id diffinitur: non tamē est eius diffinitum: sed subiectū diffinitū queadmodū diffinitio passionis cōuenit subiecto. Nobile pmum Spēs duobus modis capitur

Secūdo notādū ꝙ ly spēs subalterna capit duob⁹ modis. Uno⁹ capit ꝑ omni spē distincta ꝯ spēꝫ spālissimā: ꝛ tūc gnalissimū vocat spēs subalterna. Et dr subalterna: qꝛ ē sub vtriusqꝫ extremi denoiatione. Alio⁹ capit sbalterna pro spē q̃ respectu supioris hꝫ denoiationē iferioris extremi ꝛ respectu iferioris denoiationē extremi supioris obtinet. ꝛ 2ª acceptio ē cōior pᵒ: lꝫ pª acceptio sit rarissima queadmodū acceptio de ly spēs. 2ᵒᵒ capit ly spēs vt de mēti signo illud qd ē vlē signat ꝛ de formali ꝯnotat ipm eē iferi⁹ qdditatiuū ad aliud vlē: ꝛ sic capitur a porphirio qñ dicit. Spēs est que ponit sb assignato gnē: ꝛ tūc dr relatiue ad genus. ꝛ oē qd ē spēs isto scdo modo est spēs pmo modo ꝛ nō econuerso: cum generalissimū sit spēs pmo modo ꝛ nō scdo mō. Silr omne qd est spēs subalterna secundo modo est spēs subalterna pmo mō ꝛ non econuerso. Nobile secūduꝫ Spēs sbalterna duobus pīr capitur

Tertio notādū ē ꝙ q̃ñcūqꝫ p̃tur gen⁹ de indiuiduo ei⁹ ē p̃rio spēi de illo cui⁹ est spēs: nō tñ imaginarie ꝙ p̃rio spēi ē spēs: imo ē enūciatio i q̃ ponit spēs. Sꝫ gen⁹ i ordie ad duo singularia dīa vocat p̃rio gnis ꝛ hoc respectiue: tñ absolute i ordie ad qdlꝫ illoꝝ fac p̃rionē spēi simpliciter Gen⁹ i ordie ad spēꝫ ei⁹ fac p̃rionē gnis q̃litercunqꝫ capiat spēs: qꝛ solem⁹ i talib⁹ hō ē aial. esse p̃rionem gnis de spē. ꝛ vocat p̃rio gnis de spē: nō qꝛ p̃tur de plib⁹ dfntib⁹ spē: sꝫ qꝛ p̃tur de terio specifico ei⁹. Sꝫ duᵐ eēt adhuc tenēdo hāc opionē ꝛ pn⁹ hui⁹ doctoris an hoc albū est coloratū sit pdicatio pmi pdicabilis: ꝛ videt ꝙ nō qꝛ ibi genus pdicat de terio singulari: esto ꝙ sit vlē. Et ipse in prima acceptiōe vtit isto termino singulare ꝛ nō isto termino idiuiduū. Nobile tertium

In oppositū arguit. predicat gen⁹ de terio speci fico: ergo pōt dici ꝙ est predicatio pmi pdicabilis. Rñdet ꝙ vtrūqꝫ pōt dici: tñ si dicat pdicatio pmi pdicabilis cōsequēter dicendū est ꝙ accipit istū terminū singulare loco hui⁹ termini idiuiduū: ꝛ sic breuiter trāscundo ego dico. ¶ Istis notatis. In oppositum arguit Rñdet ad argᵐ

Ad rō/nes i 3/rium ad ductas **Respōdet** ad rōes 3 hāc opinionē addu/ctas. ¶ Ad pmā nego seqlā: qr hoc nō sufficit ad duas hītudines: s3 cū hoc o3 q sit spēs respectu supioris τ gen° respectu isferioris. τ
Ad pri/mā ad replicā de spē spālissima dī cū ex q̄ nō sit gen° respectu isferiors τ spēs respectu supioris arg^m nō currit.
Ad. 2 ¶ Ad 2^m nego q porphiri° hoc dicat: s3 dic hec qdē assignatio ꝯuenit spēi spālissime q̄ solū spēs ē:
Ad. 3 mō ista de excluso nō repugnat dictis.
Ad. 4 ¶ Ad 3^m nego añs.
Ad. 5 ¶ Ad 4^m rñsu3 ē i nōbilib°. ¶ Ad 5^m verū ē q gen° gñalissimū nō ē spēs 2^oo: bene tñ p^oo.
Ad. 6 ¶ Ad 6^m ēt rñsu3 ē in nōbilib°: nec op3 ponē ly so/
Ad. 7 lū i illa diffōne. ¶ Ad 7^m nego ꝯña3: qr ꝑri esse genus ē iptinēs ad ꝯcludēdū ꝑtionē gñis: s3 op3 com
Ad. 8 parare ꝑri ad suum sbīcibile. ¶ Ad 8^m rñsum est.
Ad. 9 ¶ Ad 9^m q̄ ē hec. gegd pdicaſ i p° τc̄. Pono pro pōnes q̄rū p° ē. istō arg^m ē sophisticū dupl'r. Uno° ex pte illatiōis: τ de hoc dicet i darij. Alio° q nō est
Ad. 10 ꝯueniēs rei. ¶ Ad x^m dī q diffinitū ē ly ppō τ non ly ppō cathegorica. τ ad replicā dī q maior doctoris itelligiſ qñ aliqd diuidiſ i mēbra imediata τ nō i mēbra mediata. Scdo dī q maior est fa cōiter. τ si dicas q tūc nō ꝯcludit dī q hoc nō reqriſ: s3 sufficit q eq̄l'r suadeat τ q oia arg^a se adiuuēt τ q simī oia
Ad. 11 concludāt efficacit̄ seu pbabil'r. ¶ Ad xj^m nego q arg^m militet 3 arguētē: imo dico q qñ spēs diuidiſ ispālissimā: τ subalternā ly subalterna capiſ pmo°: τ tūc includit gñalissimū τ subalternū 2^oo. ¶ Argumenta ante oppiū sunt ꝑ opione: lō ista opinio ea non solueret. τ sic hec opio rñderet in oibus talib°.

Scda opinio **Nūc** poniſ 2ª opio quā cōiter tenēt expositores porphirij q h ē ꝑtio gñis. sor. ē sba. τ negaret equocatiōes de ly spēs τ ly sbalternū. Tūc dic opio q diffinitū i pmis diffōnib° ē ly spēs i cōi: hoc ē iste terius spēs nō restrict°. τ sic idē ē diffinitū propinquū τ remotū: l3 diffinitū 3^e diffōnis ē ly species spālissima. Et ly solū o3 poni i diffōne ei°: τ hoc voluit porphiri° qñ subiūxit istā pticulā. hec qdē assignatio ꝯuenit spēi spālissime que solū spēs ē. Quia alr̄ nō posset dari rō q̄re apposuerit hoc i fine. Tūc rñderet hec opio ad rōnes 3 ea3 adductas. In ista. sor. est sba. nō ꝑtur ly sba de plib° spē d̄ntib° distinguiſ. vl' actu ꝯcedit: vl' aptitudie negaſ. τ ex añte cōcesso i illo sensu nego ꝯña3 cū ꝯñte i q̄l3 sensu. τ qñ replicas q tūc h cēt ꝑtio gñis. sor. ē agēs. ꝯcedo in sensu quē facit: qr ē ꝑtio cui° ꝑrū ē gen°: tñ in sensu q̄ sit in pdicabilib° negaſ: qr p pdicationē gñis itelligim° qñ pdicaſ actu gen° de aliq̄ suo sbīcibili: quēadmodū fuit h: sortes ē sba. τ nō hic. sor. est agēs. ¶ Ad tertiū rñsum ē i nōbilib°: tñ h adūtēdū est q pōt poni 3ª opio q̄ teneret diffinitū p^e diffōnis esse ly spēs spālissima: τ tūc diceret q p ly assignato porphiri° itelligit gen° ifimū: τ op3 addē ly solū. τ diffinitū 2^e diffōnis cēt ly spēs icludēs spālissimā τ subalternā: τ hoc capiēdo subalternā p^oo. Et diffinitum 3^e diffōnis poneret sicut ponit Georgi°. s3 hoc est gratis trāsgredi limites pl'ior nō pono. ¶ Ad tertium nego maiorē. cā negatiōis p3 p decimū arg^m. Opinionē georgij solū fantasiā reputo 3 mentē porphirij τ cōiter expositor: sed ꝑ affectatis modū posuit.

Ad rō/nes qō/nis prio addu/ctas rñr **Deinde** ad rōnes qōnis añ oppo^m rñdeſ. ¶ Ad p^m dictū est in p° notabili.
Ad pri/mā ¶ Ad scd3 distinguo maiorē. vl' equoce sūptū ꝯcedo. vl' limitatū ad vnā acceptionē nego. τ codē mō distinguiſ mior cū ꝯñte. ¶ Ad tertiū nego ꝯñam. τ
Ad. 2 ad pbationē arguēdo sbdit solo. τ qñ replicas: si p posse vl' ipossē vn° sortes cēt plres sortes τc̄. Dī q nō
Ad. 3 ē sile: qr isti teri de° sol sic sūt ipositi q si essent plres isti termi sine noua ipōne eos sigrent: mō iste terius
Ad. 4 sortes nō ē sic iposit°. ¶ Ad q̄rtū nego ꝯñam. τ ad pbationē sbdiuidiſ solo. τ ad replicā in 2ª qōne rñdebit.
Ad. 5 ¶ Ad qntū arg^m rñdet qntū dubiu3. ¶ Ad
Ad. 6 sextū rñdet tertiū dubiū. ¶ Ad 7^m rñdet 6^m dubiū
Ad. 7 ¶ Ad 8^m nego añs. τ ad pbōne3 nō pdicaſ in eo q̄ qd.
Ad. 8 gd. nego si includat ly gd: ēt capiēdo ly gd singul'r
Ad. 9 nō ꝑpue q̄rit. ¶ Ad 9^m vide i p° tractatu τ in expo
Ad. 10 nibilib°. ¶ Ad x^m nego añs: τ ꝯcedo minorē. τ qñ iprobas p° h3 vle sub se distinguo. vl' qdditatiue nego. vel denoīatiue trāseat. hec ē denoiatiua τ indirecta. mulier est hō. vl' de rigore dī q nec h3 illos terminos supra se nec sb se. τ ad aliud posito q eodem attramēto τc̄. op3 ꝯcedē q hō ē gen°: tñ nō ꝑm ꝯce
Ad. 11 ptū repñtatiuū trī hoiu3: s3 oiu3 aialiu3. ¶ Ad vn
Ad. 12 decimū nego añs: imo ly q̄ h3 ꝑ añte ly vle. ¶ Ad duodecimū dī q nō ē spēs singul'r: sed citi° plaliter eo q h3 circūstātiā duor pdicamētor ꝯnotatiuor.
Ad. 13 ¶ Ad decimūtertiū pōt bñ dici q ē spēs gen° sbalternū gñalissimū τ indiuiduū. τ sic affirmatio τ negatio essent pdicabile. τ ad illud Aristo. in antepredicamētis dī q loquiſ nāliter sed in pñtiarū noluimus ista q̄rere.
Ad. 14 ¶ Ad decimūquartū rñsu3 ē in p° dubio. tñ remanet hic bonū argumētū pro opione Georgij eo q vī hic pdicatio directa hoc albu3 hec albedine est hoc albū eo q pdicatū h3 gñaliorē modū significādi hoc est cōnotādi. q̄ si dicas nō sufficere ad supioritatē sequereſ q ly ad aliqd nō esset ge
Ad. 15 nus ad ly idē q̄ falsu3 est. ¶ Ad decimūqntū concedo maiorē τ dicit q est spēs subalterna. τ qñ dicis nō habet spēm spālissimā: rñdeſ ꝯsequēter ad dicta in hac qōne q caput humanū est spēs spālissima ei° vel caput bouinū. τ l3 caput asini sit caput hois nō tamē est caput humanū. τ sic saluaſ q caput humanū nō pdicaſ de plibus differētib° spē. vel dī q pōt
Ad. 16 habē aliā spēm ꝑm exigētiā pdicamēti sine eo q teneaſ q albū ē spēs spālissima. ¶ Ad decimūsextū rñdeſ negādo añs τ cōcedo q sortes τ man° ei° differūt nūo. τ nego q sortes τ plato ꝑpterea differāt plus q̄ nūo eo q arguiſ a nō distributo ad distributū ex pte hui° termini nūo. sed bñ arguēdo op3 concludere. ergo sortes τ plato plus differunt q̄ nūo q̄ differūt sortes τ man° ei°: τ hoc est ver: qr p māṁ τ formā. Sed sortes τ man° ei° solū differūt mā cōcedē
Ad. 17 te. ¶ Ad decimūseptimū arg^m q̄ vī tāgere difficultatē. aliqui tenent q de° nō pōt creare res aliar speciez q̄ creauit: l3 bñ tot indiuidua q̄t voluerit eiusdē spēi cū idiuiduis creatis: τ sic isti negarēt casū: s3

oppitū cōīter tenet: ppterea admisso casu3. ⁊ dico q illud suppo^m nō eēt hō. l3 esset vnū suppo^m multum pueniēs cū hoīe. ⁊ qñ ar. ē sba corporea aiata. ⁊ sic descēdēdo verū est: nō tñ eiusdē spēi cum illis q̄ nos habem⁹ imo si illud vocaret hō: oporteret q hō h3 vel hēre pōt ifinitas spēs sub se: q2 illo pducto de⁹ pt adhuc mā3 alteri⁹ spēi pducē ⁊ isormare aia rōnali: q2 nō erit maior stat⁹ nūc q̄ pus ⁊ iterū: ⁊ sic pñter in infi^m. potes ēt pcedere q eēt hō: ⁊ hō esset gen⁹ in casu. ¶ Ad decimūoctauū dr q iste terius parisiēsis ē spēs sbalterna: ⁊ l3 hēat plures spēs sb se tādē deueniet ad vnā quā relinquo lectorib⁹ ingrendam.

¶ Sequitur de indiuiduo.

1 Indiuiduū ē qd de vno solo p̄tur vt sortes de seipso. Et hec oia patent in arbore porphiriana. versus

Ista tibi plana facit arbor porphiriana.

Querit septimo q — Uerit septimo vtrū diffō indiuidui sit bona. i q̄ dr. Indiuiduu3 est qd de vno solo pdicatur. Et arguitur q non. Singularium nō est diffinitio: sed indiuiduum est singulare: igitur.

Oppōit secūdo — Secūdo ar. Seqret q p̄tū hui⁹. hō est aial eēt idiuiduū: s3 pñs ē fm̄: igit. p3 pña: q2 p̄tur de vno solo. Et si dicas: l3 actu non tñ aptitudie. Cōtra. tūc suffronici fili⁹ nō eēt idiuiduū: s3 pñs ē fm̄ q2 est idiuiduū ex suppōne: ergo ē idiuiduū: pña p3: q2 aptitudine p̄tur de plib⁹. Itē sor. ē idiuiduū: g⁹ aial est idiuiduū: ab iferiori ad superi⁹.

Oppōit tertio — Tertio ar. Nullū ē idiuiduū: g⁹ titul⁹ qōnis psupponit fm̄ añs p3: q2 si eēt aliqd maxime foret iste terius sor. s3 pñs ē fm̄: q2 sigt plā vniuoce ⁊ diuisim: q2 istū sortē sigt vniuoce ⁊ istū sortē sigt vniuoce demōstrādo aliū tali noie vocatū: qd p3: q2 demōstro tres vl q̄tuor tales voces sor. q̄ro vel q̄libet istar vocū sigt oēs illos vocatos hoc nomine sor. vel aliq̄ ⁊ aliq̄ nō. scōm nō est dicendū: q2 nō pōt dari rō quare vna vox sigt vnū ⁊ nō q̄libet sibi silis: ergo pmū est dicendum ⁊ currit ppositum.

Oppōit quarto — Quarto ar. sor. plā sigt vniuoce ⁊ diuisim ⁊c. qd p3: q2 plonē sigt: q2 ista ē va plato ymaginat sor. tūc p̄tu3 pro platone supponit: ⁊ per pñs platonē sigt. Et si dicas pdicatū nō ē iste termin⁹ sortes: s3 hoc totū ymaginatū sor. tūc capio hāc. plato ymaginarie est sortes tenēdo q ly ymaginarie est pe copule ⁊ ducatur argumentū vt supra.

Oppōit quinto — Quinto ar. sor. p plone supponit sine copula āplianus vl āpliata: g⁹ platonem sigt. añs p3. hec ē va ⁊ affirmatiua. nō tñ plo nō est sortes. tūc op3 extrema p eodē vel hisdē supponē.

Oppōit sexto — Sexto ar. Sor. p̄tur de toto ⁊ de q̄l3 ei⁹ pte integrali: q2 q̄l3 ei⁹ ps ē hō vt dic qd pcedens ⁊ non est alter homo a sorte: quia absurdū eēt dicere q esset plato. ergo oportet q sit sortes ⁊ per consequens sortes predicatur de pluribus.

Oppōit septio — Septimo ar. aial ē sortes: hō ē sor. iste sūt ve: g⁹ sortes supponit p plib⁹.

Octauo ar. pcept⁹ sortis repñtat plonem: ergo añs p3 posito q sortes ⁊ plato sint simillimi: ⁊ sit sortes corā te: te nesciente ingrediatur plato locum eius: iam iudicabis platonē esse sortē3 ⁊ non nisi per conceptum sortis. igitur. — Oppōit octauo

Nono ar. ista est idefinita. sor. ē nomē: vt p3 in quālitatib⁹: ergo subijcit terius cōis: ⁊ per consequens sortes nō est termin⁹ singularis. — Oppōit nono

Decimo ar. aristoteles nō ē terius singlaris: g⁹ nec sor. añs p3: q2 d re nō sēsata nō habem⁹ pceptū singularē: aristo. nō est sensat⁹ a nobis: igit. — Oppōit decimo

Undecio ar. ponēdo q sor. sit parisi⁹ ⁊ integer rome ⁊ careat ibi digito: iam sortes p vtroq3 istor supponit: ⁊ tñ vn⁹ non est alter: q2 est eius pars vt facile expositoris potest ostendi. — Oppōit vndecimo

Duodecio ar. sor. est idiuiduū: g⁹ sor. vl plato ē idiuiduū. capiēdo pñs i sensu disiūctiuo. ⁊ vltra: g⁹ sor. vl plato ē idiuiduū in sensu disiūcto p locum ab equiualentibus. — Oppōit duodecimo

Tertiodecimo ar. fm̄ hui⁹ est idiuiduū hoc ē aliqd nihil demōstrādo: tñ nō predicat de vno solo: imo de nullo pdicat: igit. ¶ In oppm̄ est porphiri⁹ nobis tradēs illā diffōnē. In hac q̄stione sunt articuli sicut in alijs. ¶ Pro expeditiōe pmi — Oppōit tertiodecimo

Notādū est p⁹ q h de p accñs porphiri⁹ deteriat de idiuiduo eo q oppōit ad ly pbile vl vle ⁊ oppositor eadē ē disciplina. ⁊ iste terius capit dupl'r. vno⁹ p̄'intētionalr: ⁊ tūc est vna res nūo q̄ nō ē plēs diuisim. Dr diuisim q2 sor. g ē idiuiduū ē plēs res piūctim: q2 sue ptes nō tñ diuisim: s3 ēentia diuia nō ē sic idiuiduū: ⁊ i ista acceptione piūt cū istis teris singlare ⁊ vnū nūo: tñ sic nō ē trāscēdēs: eo q ēentia diuia nō ē sic idiuiduū si vellim⁹ ponē pla de ly plēs res: tūc pt vocari trāscēdēs. ⁊ isto⁹ nō capit i pposito. Alio⁹ capit 2ᵉ itētionalr: ⁊ tūc q̄si pūubilr se h3 cū istis teris nomē ppriū terius singlaris. ⁊ dr q̄si q2 singlare nō excludit cōplexū: idiuiduū vo sic: q̄re l3 hoc cōplexū ens qd ē sortes sit terius singlaris: nō tñ ē idiuiduū. ⁊ pt opponi ad vle: tūc diffinit p sigre ⁊ supponē vl ad pbile: ⁊ tūc diffinit p p̄ri. ⁊ triplex ē idiuiduū. qddā ex circūlocutiōe vt Archemachi fili⁹ pbor pnceps: vl suffronici fili⁹ suffronic⁹ fuit pr̄ socratis. Qddā ē idiuiduū vagū ⁊ ē terius cōis sūpt⁹ cū pnoie demrātiuo ⁊ non aggregatū ex illis. Arist. plerūq3 pōit signū pticula re loco pnois demratiui. 3^m ē idiuiduū deteriatū vt terius icōplex⁹ singlaris: vt socrates plo. ⁊ ista ē diuisio analogi i sua analogata ita q idiuiduū ex suppōne nō ē idiuiduū tñ indiuiduū vagū bñ pt vocari idiuiduū. Et eo vtit Arist. i neuē vltimis pmētis loco idiuidui deteriati. ⁊ sic diffinitū ppinquū h⁹ diffōnis ē iste terius idiuiduū icludēs vagū ⁊ deteriatu3 vocale: mētale: vl scriptū i sigīdo tm̄ vt ada3: q: l3 nō actu pdicet de pnoie demōstrante adā tñ est aptū natum predicari: q2 interdum pdicabat: vel in supponendo ⁊ significādo simul vt sortes. Et ly solo in diffinitione non capitur cathegoreumatice vt tantu3 valet sicut solitarie sed sincathegoreumatice. — Nōbile pmum De indiuiduo — Triplex est idiuiduum

Nōbile secūdū Diffinit idiuiduū

Notandū ē 2° q̄ sic diffinit idiuiduū. Est terius icōplex° nat° p̄ri f3 se vel suū sinonimū de vno solo: saltē p̄ vno solo de affirmatiue vniuoce ⁊ diuisim circūscripta āpliatione: q2 nō possum° excludē istas p̄ticulas p aliquē terim diffinitiōis sicut poteram° i diffōne vlis. Addit fm se vł suū sinonimū pp obliq̄s vt platonis. Et dr̄ salte3 p̄ vno solo: q2 l3 sor. hic predicet de plibus. aial est sor. hō est sor. nō tñ p̄ plib°: sed p̄ vno. Et si qs velit tenere adiectiua pure adiectiue tēta posse eē indiuidua ꝯueniēs ē addere cū addito. Aliq addūt formaliter ⁊ de hoc añ dictū ē circa vlē. Tñ de sbō hui°. sortes ē nomē. qđ tāgit i nono arg°. Ubi vr̄ q̄ antiq aliter locuti sūt ⁊ sbtili° q̄ moderni expositores. Et p̄ illo aduertēdū est q̄ ille terius sortes sigñdo illa3 rē q̄ est sor. ⁊ in ordie ad illā dr̄ terius singularis. ⁊ i ordie ad illū terim sortis ⁊ siles dr̄ cōis: vt p3 p diffōnē teri cōis. Et tūc pono vnam ꝑpōnē q̄ ē hec. Quilibet terius singularis ē cōis: s3 nō ꝯ. p̄° ps p3 inductiue: vt dcm̄ est de isto terio sortes: q2 eadē est rō in oibus. 2° ps est clara: ⁊ sic circa ꝑpōnē idefinitā non op3 supplere: vl in q̄ subijcit terius singularis cōiter tentus: q2 l3 hoc sit veꝫ supfluit eo q̄ talis terius est cōis: q2 fm illā acceptionē f3 quā capit accipit p̄ pluribus: vt p3 h. seq̄na ē terius singularis. vbi sbm vere ē terius cōis supponēs mālıter p̄ se alibi tēto psonaliter vbi de est terius singularis vt hic. sequana ē fluuius. sed citius vocat terius singularis q̄ cōis: quia cōiter respicit ad sigtū vltimatū ⁊ nō ad sigtū nō vltimatū ⁊ nō adeo ꝑprie sigtum nō vltimatum sigt.

Nōbile tertium

Notandū ē tertio circa illa idiuidua: hic: hec. hoc: q̄ q̄ñcūq3 demōstrāt diuersa capiunt equoce: q2 talia ꝑnoia sunt imposita ad discretā demōstrationē: ⁊ demōstratio ꝑnois ē ei° sigtio. Et q̄ñcūq3 ly hoc demōstrat idē capitur vniuoce. Nec dicēdū ē vt nōnulli putāt si idē esset i diuersis locis supnāliter q̄ ly hoc illud demōstrās i diuersis locis capit equoce eo q̄ idē diuersimode se h3: q2 iste bñ ꝯdicūt. hoc est parisi°: ⁊ hoc nō est parisius. demōstrādo vnū parisi° in affirmatiua eūde3 rome i negatiua: tñ de isto qđ implicat in q̄rto arg° asin° imaginat sortes. leo imaginat sortes. dicūt aliq q̄ ibi p̄tum nō est ly sortes: s3 hoc totū imaginat sortes. Et per hoc nitunt saluare ne terius cōnotatiuus hñs sigtū formale distinctū a māli supponat pro illo formali sigto: vt albū imaginat albedo. Et si replicet de ista albū imaginarie ē albedo. pōt dici imaginarie nō ē ps copule: sed sbm ē hoc totū albū imaginarie. ⁊ l3 istud videat saluare Georgiū in scdo dubio

Georgij opio

suppōnū vbi t3 terim ꝯnotatiuū hñtē sigtum formale distinctū a māli nullo mō posse supponere p̄ illo: etiā mediante q̄cūq3 copula. Tñ istud ꝯdicit sue mēti in 4° nōbili ꝑpōis vlis vbi dicit q̄ iste terius sortes p̄tur de plibus mediante copula ampliata: vt hō imaginat sortes: asin° imaginat sortes. ⁊ idē ponit i p̄bilibus. Tñ bñ verū est q̄ q̄litercunq3 dicat videt

Aliorū opinio

repugnātia in georgio. Alij dicūt alr ad mām hui° argumēti q̄ l3 in affirmatiua de sbm ⁊ p̄tum supponāt p̄ eodē nō tñ op3 p̄ q̄cūq3 supponit p̄tu3 p̄ illo supponat sbm: vt p3 in talib°. hō est aial. tñ iste modus destruit se. q2 in ista. leo imaginarie est sor. sbm p̄ leone supponit. ⁊ tunc vel p̄tū p̄ eodē suppnit vel nō. si scōm p̄ nullo eodē supponūt. si p̄m: ergo leonē sigt. Aliq nō hñt p̄ incōueniēti in affirmatiua de vbi ē āpliatio q̄ extrema nō supponāt p̄ eodē: esto q̄ nō sit exponibilis. Etiā h pōt dici q̄ supponē sic vł sic nō ē iseri° ad sigre sic vł sic. ⁊ p istud pñt frāgi arg° ippositū. Sz de his videas i ꝑuis logicalib°. Istis notatis ponit ꝯclo rñsiua. Diffō indiuidui est bene data patet per cōditiones bone diffinitiōis.

Dubitatio p̄°

Dubitat p̄mo circa illud qđ tāgit i 6° arg° vtrū sortes sit terius singularis. ⁊ arguit q̄ nō. Tum pp rōnē sexti argumēti. tum etiā pp rōnē vndecimi. Tñ etiā sortes parte3 sortis sigt: q2 sigt sp vniuoce sortē: s3 ps sortis erit sortes. qđ patet: q2 hoc erit sortes demōstrādo totū sortē p̄ter digitū: ⁊ hoc est ps sortis: g° ps sortis erit sortes. Et si dicas sortes capit equoce: g° q̄ñcūq3 addit vna ps essentialis sorti vł remouet sortes equoce sigbit sortē. Hac mā3 videas in principio exponibilium.

Opposit p̄mo

Opposit secūdo

Opposit tertio

Ad argumēta rñdet

Deinde rñdet ad arg°. Ad duas p̄mas rōes rñdebūt arg° añ oppm̄ qōnis. Ad 3m arg^m dicat q̄ vniuoce siue ꝯcept° vniuoc° ē respectu eiusdē p̄°° respectu alioꝝ modoꝝ ē min° ꝑpe saltē successiue. imo dico q̄ iste terius sor. equoce sigt sortē successiue: imo milies i die q̄ñcūq3 est additio vł remotio vni° ptis mālis. ⁊ h° capiēdo equoce vt distinguit ꝯ vniuoce ꝑprijssime sūptu3. ⁊ ad illū syllm expositoriū hoc erit sor. demōstrādo totū sortē p̄ter digitū. ⁊ hoc ē ps sor. g° ps sortis erit sortes. si maior d3 v̄ificari op3 q̄ ei° p̄tū accipiat p̄ illo qđ demōstrat a p̄te sbi. ⁊ tūc si mior d3 v̄ificari op3 q̄ sortes accipiat pro illo demonstrato ⁊ digito. ⁊ sic ly sortes capit in mniore i obliq̄: ⁊ in maiore i recto equoce ad sensu3 ante declaratū. ⁊ hoc destruit syll3 expositoriū. Si ly sortes in minore capiat p̄ illo pro quo predicatū maioris v̄ificatur: tūc minor est falsa.

Dubitatio 3°

Opposit p̄mo

Dubitat tertio an arbor porphirij q̄ ad ei° terios sit bñ situata. Et af. p̄° q̄ ñ sba nō ē gñalissimū: ergo nō bñ ordiat q̄ ad sup̄mū. añs p3: q2 h3 ly ens sup̄ se q2 sigt oē illō vniuoce qđ per se existit: ⁊ sic sbam ⁊ accñs vniuoce sigt: igitur.

Opposit secūdo

Secūdo arguit. dabile ē gen° subalternū inter ly sba ⁊ corpus etiam nāliter loquēdo: ergo porphiri° male situauit terios. añs p3: q2 maior est ꝯueniētia essentialis inter substātias corporeas ⁊ animas rōnales vel angelos ex quo dependent q̄ inter substātias corporeas ⁊ deum. Sed ab oi ꝯuenientia essentiali abstrahibilis est vn° cōceptus essentialis. ⁊ si abstrahat erit gen° mediū iter ly substātia ⁊ corpus vel formet arg^m in pede arboris vbi efficati° currit sic. maior est ꝯueniētia essentialis iter hoie3 ⁊ equū q̄ inter hoie3 ⁊ muscā: ergo ibi pōt abstrahi ꝯcept° essentialis repñtatiu° hoim ⁊ equoꝝ: ⁊ cōtinebit sub ly aial: ergo animal nō erit genus infimū: imo mille erunt genera si argumentu3 currat.

Oppōit tertio. **Tertio** ar. aial rōnale nō est genus. ergo male dicit Porphyrius. antecedēs patet: quia conuertitur cum hac specie specialissima homo: cum sit eius diffinitio. igitur.

Oppo. quarto. **Quarto** ar. spēs spālissima est supior ad indiuiduū: et gnālissimū ad spēz spālissimā: ergo gnālissimū ē supi⁹ ad idiuiduū. tz ɔña: qz qcqd est supius supiori est supius inferiori illius: et per ɔñs ly sortes debet poni in linea recta.

Oppo. quinto. **Quinto** ar. rōnale est spēs: et sensitiuū gen⁹ ergo opz ibi descēdē p dr̃ias. et sic illa linea collateralis habebit alias collaterales in ordine ad quas dicet recta: quas nō dat Porphyrius: igit male suā arborem situat. ℂ In oppiñ est Porphyrius in hoc libro. ℂ Pro solutione dubij

Nobile Arbor Porphyrij dcla ratio. **Notanduz** est qz illi qui tenēt ens eē gnālissimū et vniuoce sigre sbaz et accidēs: dicerēt qz sba nō est genus subalternū: et quātitas q̄litas: absolute capiēdo erūt gña subalterna. sed hoc nō fm modū Porphyrij est imaginādū: qz porphyrius nō dedit oēs termios subijcibiles in linea recta quā assignauit: sed aliquos relinquēs nobis exēplū scādēdi in alijs p̃dicātis. et sic soluit 2ᵐ argᵐ. Et nō dedit dr̃ias nisi terioꝝ ponibiliū ꝓprie in p̃dicamento sbie: et sic soluit qntū argᵐ eo qz rōnale nō ponit in p̃dicamēto sbie. ℂ Corpus capit duplr vt sufficit in ꝓposito.

Corp⁹ duplr capit. Uno modo absolute put sigt sbias corporeas: et sic capit in ꝓposito. Alio mō capit ɔnotatiue: et sic supponit pro oi re mãli ɔnotādo triplicē dimēsionē. s. longitudinē: latitudinez: et ꝓfunditatē. et sic nō capit in ꝓposito. ℂ Corpus aiatuz est diffō: et ponit loco diffiniti cui nō est nomē ipositū. s. loco de ly viuū: tñ aiatuz capit duplr. Uno mō pricipalr vt descēdit ab hoc v̄bo aiorꝫ aiaris. et sic ɔcedit qz materia p̃ma est aiata: et sic nō capit hic. Sed capit eēntialit supponēs pro corpe viuēte ɔnotādo aiam que est vita tanq̄ partē essentialē eius: et sic materia p̃ᵃ non est aiata. Et qz est maior ɔueniētia essentialis inter aliq̄ corpa inaiata et corpa aiata q̄ inter alia ab illis est abstrahibilis vnus ɔceptus eēntialis qui est genus mediū inter corpus et corpus aiatum: et ita pñt dari plura media. ℂ Aial rōnale nō est genus vt dicit tertiuz argumētū.

Porphyrius fuit paganus. Sed Porphyrius erat paganus credēs plures eē deos et eos fore rōnales sicut hoies: ppea posuit rōnale loco gñis. ℂ Indiuidua sicut sortes et plato nō ponunt in recta linea: lz sint qdditatiue inferiora ad istū teriuz hō: vt ondit quartū argumētū: cui⁹ cā est: qz Porphyri⁹ ibi posuit in recta linea terminos hñtes dr̃ias quēadmodū nō hñt indiuidua.

Incorporeuz duplr capit. ℂ Quo ad dr̃ias sinistri lateris incorporeū pōt capi duplr. Uno⁹ p̃uatiue et sic tātū vz sic ens qō nō ē corporeū aptū natū fore corpeū: et sic nullū idiuisibile ē corporeū. Alio mō capit infinite siue negatiue: et sic qōlibet indiuisibile est icorporeū. Et Porphyri⁹ sb intellerit ly sbia: et sic sbia icorporea est p̃ᵃ dr̃ia large capiēdo dr̃iaz. ℂ Silr inaiatū capit p̃uatiue: et tunc tantū valet sicut nō aiatuz aptuz natū fore aiatum: et sic lignū nō est inaiatuz. Alio mō capit ifinite siue negatiue pro re que nō est aiata. Et cuz oibus istis differēnjs intelligēdū est sbm sba. Tertio mō capit positiue: et tūc inaiatuz supponit pro sba inaiata ɔnotādo qz hēt aliqō qō nō est aia tanq̄ partē essentialē: et sic nullū idiuisibile est inaiatū. ℂ Insensibile nō capit h̄ vt tm̄ vz sic illō qō nō pt sentir vl qō nō ē aptū natū sentire: sz capit h̄ vt tñ vz sic isensitiuū. Et pōt capi p̃uatiue vt idē ē qō nō sensitiuū aptū natū eē sensitiuū et sic arbor nō esset insensitiua. ℂ Irrōnale nō capit hic p̃uatiue nec infinite: sed positiue supponēs pro aiali ɔnotādo qz hēat aiam irrōnalē. i. brutalē tanq̄ partē eēntialē ei⁹. Et sic est dr̃ia magis ꝓpria ɔuertibilis cuz isto terio brutū. ℂ Immortale non est dr̃ia quēadmodū nec ly mortale. ℂ Sensibile tātū vz sic ē sensitiuū. ℂ Notabilia soluūt argumēta. ℂ Deinde

Rñsio ad rōes pncipalis qō nis. **Respondet** ad rōnes qōnis principalis añ oppiñ. Ad p̃mū cōcedo maiorē capiēdo singularū scōe intētionalr: et ad minorē indiuiduū est singulare mãlr capiēdo sbm et singulare scōe intētionalr nego. Etiā ly indiuiduuz nō pōt diffiniri diffōne qdditatiua regulariter oia q̄ dñr de diffōnib⁹ limitent fm capl̄m de dr̃ia: qz loqnduz est vt plures.

Ad p̃ᵐ. ℂ Ad scōm arguēdo sbdit solo. Ad. 2. Et qñ replicas: tūc suffronici fili⁹ nō eēt indiuiduū: et tñ est indiuiduū ex suppōne. dr qz ibi arguit a dicto fm qd ad dictū simplr.

ℂ Ad tertiū nego añs: Ad. 3. et ad ꝓbationē ɔcedo qz sortes est indiuiduū: et nego qz significet plures vniuoce. et ad ꝓbationē denitando tres vel quattuor voces dico qz quelibet illarum vocuz quēlibet istoꝝ vocatum hoc nomine sortes significat vniuoce: quia istum significat vniuoce. et illum significat vniuoce demonstrādo alium. licet nō istum: et illum vniuoce significet capiendo et: copulatim.

ℂ Ad quartū respōsuz est sufficienter in tertio notabili. Ad. 4.

ℂ Ad quintū nego antecedēs. et ad probationem cōcedo hanc esse verā. non tñ plato non est sortes. ergo extrema supponūt pro eodē. nego cōsequentiā. Regula patit multas instātias. Ad. 5.

ℂ Ad sextum nego añs. et ad ꝓbatioñ quelibet ps integralis sortis est homo: et nullus nisi sortes: ɔcedo maiorē: et nego minorē: et dicit qz hoibus partialib⁹ nō sunt nomina imposita. Ad. 6.

ℂ Ad septimuz ɔcedo añs. et nego ɔñam et ɔñs: sed bene verꝫ est qz illud argumētuz ꝓbat qz predicat de plurib⁹ sed nō pro plurib⁹. Ad. 7.

ℂ Ad octauū nego añs. et ad ꝓbationez admitto casum: et transeat qz iudicabit sortē esse platonē. Tamen dico qz iste habet aliuz et aliuz ɔceptuz in casu illo: et nimirūz qz decipiat circa iudiciuz cuz decipiat circa eius obiectū qō est illius iudicij partialis causa efficiens. Ad. 8.

ℂ Ad nonuz dictū est in notabilib⁹. Ad. 9.

ℂ Ad decimū ꝓpter eius difficultatē alibi respondebit. Ad. 10.

ℂ Ad vndecimū pz ex p̃mo dubio. Ad. 11.

ℂ Ad duodecimū negat añs. et ad ꝓbationē negat añs pro maiori. Et quādo probat a parte disiuncti ad totum disiunctū dicit qz ɔña nō valet in suppōne mãli. Et ad illud vbi dicit cōceptus pōt imponi ad significādūz cōcedit totum argumētū: sed hoc est equoce. Ad. 12.

ℂ Ad vltimū respondent notabilia. Ad. 13.

ℂ Sequitur de differentia.

Differētia dr̄ tripl'r.s. cōiter pp̄e ⁊ magis pp̄e. ¶ Cōis dr̄ia est qua alterū differt ab altero vl' a seipso sepabili accn̄te vt sortes sedēs differt a plone vel a seipso nō sedēte. ¶ Propria dr̄ia est qua alter differt ab altero isepabili accn̄te vt sortes sym⁹ differt a plone aqlo. ¶ Dr̄ia magis ppria est qua vnū differt ab altero specifica dr̄ia. vt hō p rōnale differt ab equo ⁊ asino. Et diffinit sic. ¶ Dr̄ia ē qd̄ p̄dicat de plib⁹ differētib⁹ spē in eo qd̄ q̄le. vt rōnale p̄dicat de hoīe ⁊ de dijs q̄ dr̄unt spē. Sum⁹ eni rōnales nos ⁊ dij: vt vult Porphiri⁹: s3 mortale additū nobis sepat nos ab illis Illud aūt dr̄ p̄dicari in q̄le quo ɔuenienter rn̄det ad iterrogationē factā p q̄le. vt cū q̄rit q̄lis est hō ɔueniēter rn̄det rōnalis. ⁊ iō rōnale p̄dicat de hoīe in q̄le. Alr̄ sic diffinit. Dr̄ia est qua abūdat spēs a genē: vt hō abūdat ab aiali his dijs rōnale mortale. ¶ Et sciēdu3 est q̄ eadē est dr̄ia diuisiua ⁊ ɔstitutiua. s. diuisiua generis ⁊ ɔstitutiua spēi: vt rōnale diuidit aial cum dr̄ia sibi opposita. s. irrōnali. dicimus eni: aialiū aliud rōnale aliud irrōnale. ⁊ ɔstituūt diuersas spēs sub aiali. Ois eni dr̄ia adueniēs generi ɔstituit spēm. ⁊ iō ɔstitutiua seu specifica noiat. Mortale eni additū super hoc genus aial: ɔstituit hominem. Et iō dicit Boeti⁹ q̄ sola spēs diffinit. Diffō eni3 ɔsistit ex genē ⁊ dr̄ia. s3 sola spēs hēt genus ⁊ dr̄ia3: ergo sola spēs diffinit.

Op. p⁹ **Queritur** vt3 illa que dicūtur de dr̄ia sint bn̄ posita. Et at q̄ non. q2 f3m hoc sensitiuū eēt dr̄ia: sed ɔn̄s est falsum: ergo ⁊ an̄s minor p3: ē genus: ergo nō ē dr̄ia. ɔn̄a est Aristote. iiij. topicoꝝ in tredecim ɔsiderationib⁹ aspiciēdo ad dr̄ias. in p⁹ sic dicit. p⁹ ē: siquis ponat dr̄iā p genē mala est assign̄tio cū dr̄ia p̄dicet in q̄le: ⁊ adhuc infra in eodē q̄rto iuxta finē aspiciēdo ad quindecim morales considerationes in quarta sic dicit. Si differentia assignetur esse genus: mala est assignatio. ideo stupor non est genus admirationis.

Opp. 2 **Secūdo** ar. hic ē p̄tio eēntialis. soꝛs est q̄lis ⁊ nō qdditatiua ⁊ nō dr̄ie: ergo dicta nulla. q̄ sit eēntialis p3 p an̄dicta quēadmodū illa est eēntialis. soꝛs est rōnalis: plato est sensitiuus. S3 pbo q̄ non sit dr̄ie dupl'r. Tū p⁹: q2 dr̄ia h3 terminū secū ɔuertibile3 respectu cuius est dr̄ia. Et dēt ille. Tū scd̄o est gn̄alissimū. ergo nō est dr̄ia. pbatio ɔn̄e p Ar. in fine q̄rti topicoꝝ ponētē triplicē dr̄ia3 iter genus ⁊ dr̄ia3. Prio dicit q̄ gen⁹ de plib⁹ p̄tur q̄ dr̄ia: s3 hoc nō eēt ve3 si differētia eēt gn̄alissimū Et h3 Porphirius idē in ɔueniētijs ⁊ differentijs.

Tertio ar. Rōnale est dr̄ia gn̄ica: g⁹ male dictū est. an̄s p3 q2 p̄tur de deo ⁊ sorte qui specie differunt: igitur. q̄ deus ⁊ sortes creatura differunt specie nulli cadit in dubium. Opp. 3

Quarto ar ad idē. tenēdo sicut aliq opinat q̄ aia sensitiua ⁊ intellectiua distigunt. volo q̄ de⁹ corrūpat aiam sensitiuā q̄ h3 soꝛs relicta aia intellectiua mā3 isormāte iā soꝛs vl' recti⁹ loq̄ndo illō cōpositu3 est rōnale ⁊ plato est rōnalis ⁊ plato: ⁊ illō cōpositū spē differūt: p3. q2 q̄ncūq3 sūt duo tota quoru3 vna ps essentialis vnius spē differt ab oib⁹ ptib⁹ alteri⁹ toti⁹ illa specie differunt: igitur. Op. 4.

Quinto ar ad idē. Cicero ⁊ iohānes spē differūt de qb⁹ rōnale p̄tur fuatis seruādis: igit rōnale ē dr̄ia. assūptū ar captis duob⁹ binarijs quoꝝ vnus aia3 ciceronis ⁊ Johānis cōplectit ⁊ alter binarius duas mās coꝛūdē icludit. Ar sic. hi duo binarij spē differūt. ⁊ hi duo binarij sūt ioānes ⁊ cicero. ergo Johannes ⁊ Cicero specie distinguuntur. ¶ In oppositum est Porphyrius ⁊ communis logica. In ista questione erunt tot articuli sicut in alijs. ¶ Pro expeditione primi Opp. 5

Notādu3 est p⁹ q̄ dr̄ia capitur dupl'r. Uno mō p' iētionalr̄: ⁊ sic q̄l3 rem mūdi sig̃t: q2 q̄l3 res mūdi est dr̄ia cū dr̄ia nihil aliō sit q̄ res dr̄ns. ⁊ q̄l3 res mūdi ab alia re differt ⁊ sic de⁹ est dr̄ia: q2 res differēs a sorte Michael est differētia: q2 res differēs a Gabriele: q2 circūscripto omī alio a michaele michael nō est gabriel: ⁊ ex q̄ vterq3 illoꝝ est michael est dr̄ia a gabriele. An sint ponēde dr̄ie indiuiduales tanq̄ p̄ncipia indiuiduationis ad metaphysicā spectat: s3 bn̄ ve3 ē in reb⁹ cōpositis potes dare ptes eēntiales dr̄ias formales: vt v̄bi causa. sortes differt a michaele sua aia que est ps soꝛ⁊ ⁊ sua materia: ⁊ p eadē p̄n⁹ intrīseca formalr̄ differt a plone l3 alr̄ ⁊ alr̄. S3 si sortes ⁊ plo cōicarēt in vno p̄ncipio: puta si eadē aia n̄uo isormaret duas mās hoc nō oporteret. Et eodē mō de materijs si q̄ras quare sortes ⁊ brunellus spē dr̄nt. Rn̄det q̄ more Arist. q2 hoc est hoc: ⁊ illud est illud. Et eodē mō dicat q̄re sortes ⁊ plato sunt eiusdē spēi ⁊ n̄uo dr̄nt: s3 a posteriori soꝛs ⁊ brunellus dr̄nt spē: q2 hn̄t partem vel ptes spē differentē vel differētes ⁊ sortes ⁊ plo sunt eiusdē spēi: q2 hn̄t partes eiusdē spēi. Sed in rebus indiuisibilib⁹ vt in angelo vel aia hoc nō est ponendum. ¶ Ex dictis sequunt ppōnes. ¶ Prima est q̄ń dicit: differētia sortis a brunello est sortes que est cōstructio trāsitiua ex priori parte subiecti capit loco vnius intrāsitiue. Scd̄a differētia cameli ab equo est maior q̄ ecōuerso. Probat. dr̄ia cameli est camelus: s3 q̄libet camelus est maior equo. igit. Et hic loquor de dr̄ia totalitatiua. Sed an dr̄ia formalis vni⁹ cameli ab equo sit maior vno equo nolo insistē. Tertia ppositio. l3 differētia sortis a platone sit maior q̄ differētia vnius canis a platone. tn̄ differētia sortis a platone nō est maior differētia q̄ vnius canis a platone. Tota ppositio p3 supposito q̄ maior in priori parte habeat

Nōbile p̄mu3. Differētia dupl'r capitur.

Proponēs ēclatiue.

Propō p⁹.

Propō scd̄a

Propō 3⁹

habeat res pro subiecto: imo: quia secunda pars significat puta hec differentia sortis a platone est maior differentia quam vnius canis a platone quod pluribus modis differt et hoc est falsum: quia vnus canis et sortes specifice differunt et numeraliter: sortes et plato solum numeraliter. Quarta ppositio. differentia sortis ab antixpo nihil est: et differentia sortis ab aia eius est aliquid: prior pars ex conclusionis patet non enim nihil est idem vel diuersum. Secunda pars patet. quodlibet totum est differentia a sua parte. Quinta ppositio. sessio est differentia sortis a platone. et claudicatio est differentia platonis a cicerone. prior pars patet posito quod sortes sedeat arguendo expositorie sortes est differentia sortis a platone. sortes est sessio: quia non existimo sessionem distingui a re sedente. secunda pars patet eodem modo posito quod plato sit claudus. ¶ Sexta ppositio: differentia sortis a platone est conuenientia sortis cum platone: patet quia hec ppositio nihil aliud denotat quam quod sortes differens a platone est conueniens cum platone. ¶ Septima ppositio. eadem est differentia generica specifica et numeralis: patet. sortes est differentia generica ad albedinem specifica ad brunellum numeralis ad platonem.

Ppositio 4ª / Ppositio 5 / Ppositio 6 / Ppositio 7 (margin)

Secundum notabile

Notandum est secundo quod iste terminus differentia non capitur prime intentionaliter in proposito: sed secunde: et sic significat tales terminos rationale: risibile: album: nigrum: sedens. et capitur tripliciter. s. communiter proprie et magis proprie. Communiter est terminus qui potest esse medium ad concludendum vnam rem aliter se habere in ordine ad se vel ad aliud vt iuuenis insano. Unde iste terminus iuuenis potest esse medium ad concludendam vnam rem aliter se habere secundum prius et posterius. Proprie autem differentia dicitur quando alter ab altero differt accidente inseparabili. Quod accidens sit inseparabile postea futurus est sermo. Differentia autem magis propria est quando alter ab altero differt specifica differentia vt homo differt ab equo per rationale. due prime acceptiones continentur sub alijs predicabilibus. puta differentia communis et propria continens accidens inseparabile. continens proprium sub quarto predicabili continetur: quia risibile est differentia propria. non est magis propria notum est: nec communis. et potest esse medium ad efficacius concludendum vnam rem ab alia differre quam accidens inseparabile: quare ergo non erit differentia propria. Et sic differentia propria duos gradus amplectitur. Ex isto patet quod hic est diuisio vocis in sua significata nisi dicatur quod membra se habent secundum superius et inferius: ita quod omnis differentia magis propria est differentia propria: et omnis differentia propria est communis: et sic rationale esset differentia communis: et tunc oporteret seruare rationem superioritatis et inferioritatis. in diffiniendo terminos difficultas est ad nomen. teneo quod membra se excludant propter communiorem modum loquendi et Porphyrij: quia subiungit post hanc diuisionem. Unde omnes differentie in hoc conueniunt quod faciunt alteratum et aliquam alietatem concludant. Sed differentia magis propria facit aliud. i. diffinit speciem vltra hoc quod alietatem concludat. et differentia magis propria vocatur differentia specifica. alie simpliciter vocantur differentie: et ibi non capitur simpliciter vt tantum valet sicut sine addito. sed vt tantum valet precise sicut alietatem concludant: ita quod ista non debet concedi aquilum est differentia. sed cum hoc addito est differentia propria. Et differentiarum. quedam sunt separabiles vt sanum et egrum. et non capitur hic separabile prime intentionaliter sed secunde vt tantum valet sicut posse vere negari mediante copula de sum circumscripta ampliatione. Quedam sunt inseparabiles vt aquilum rationale. et hic capitur inseparabile sicut in capitulo de accidente quo ad aliqua vt tantum valet sicut intransmutabile. Et iterum differentiarum inseparabilium. quedam sunt per se vt rationale. Quedam alia per accidens: vt aquilum symum: hoc potest sic exponi. Quedam sunt per se: idest essentialiter predicantur de suo subiecto. Quedam sunt per accidens idest predicantur accidentaliter de suo subiecto. vel sic. Quedam sunt differentie per se idest que constituunt respectu subiecti propositionem de primo modo perseitatis. Quedam sunt per accidens idest extra primum modum perseitatis dummodo predicatum transmutabiliter vel intransmutabiliter conueniat suo subiecto. ponit susceptiuum discipline differentiarum per se exemplificando: sed non obstat: quia exemplorum non requiritur veritas ex primo priorum. Et illa duo membra dupliciter discrepant. Primo differentie per se ponuntur in diffinitione speciei et faciunt aliud puta essentialiter differre. Differentie vero per accidens faciunt solum alteratum secundum quod ante expositum est dicatur vel sic solum faciunt accidentaliter differre. ¶ Pro quo aduerte quod duplex est differentia. Quedam intrinseca et de illa dictum est in primo notabili. Alia est argutiua et est terminus quo probamus aliqua differre siue a priore siue a posteriore. Secundo differentie per accidens predicantur cum istis aduerbijs magis et minus. dicimus enim sortem esse magis symum quam Platonem: quando medietas sui nasi est decliuior. Differentie vero per accidens non predicantur cum istis aduerbijs magis et minus. non enim dicimus proprie Dauid esse rationaliorem Nabal quam quod rationis sit capacior: hoc solet practicari in predicamento substantie. Et subiungit probationem Porphyrius. quia neque genus neque differentia predicatur de sua specie secundum magis et minus. Contra dicis. magis iustum est magis virtuosum ceteris paribus et virtuosum est genus ad iustum: ergo genus predicatur de sua specie cum hoc aduerbio magis et minus. Ad hoc respondet magister Georgius quod Porphyrius vult dicere quod quando aliquod est genus ad aliud tunc aggregatum ex illo genere et hoc aduerbio magis vel minus non est genus ad eandem speciem cum eodem addito. vt verbi causa. esto quod virtuosum sit genus ad iustum: tamen magis virtuosum non est genus ad magis iustum. et causa est. quia illud complexum predicatur accidentaliter de specie. sed hoc non valet. quia quando predicatur de alio essentialiter tunc eodem addito dummodo extremo extremum comparat tota predicatio est essentialis. vt homo albus est animal coloratum vt dictum est questione secunda. Forte dicis quod Porphyrius vult quando aliquid est genus ad aliud tunc non oportet quod illud idem sit genus ad speciem eius cum hoc aggregato inuoluto magis vel minus. vel quod complexio impediat. de illo non est questio. propterea respondeo aliter. Tum primo sic: genus non predicatur cum istis aduerbijs magis et minus non oportet esto quod vnus terminus sit genus ad aliud quod aggregatum ex illo genere et illo aduerbio magis vel minus sit superius ad aggregatum

Differentia tripliciter capitur. / primo communiter / 2º proprie / 3º magis proprie (margin)

Differentia habet duos gradus. (margin)

Diuisio differentie per se et inseparabile et inseparabile. (margin)

Diuisio alia differentie per se et per accidens. (margin)

Duplex est differentia (margin)

Georgius (margin)

ex spē cū eodē adiecto. nō ppterea q̄ ṗrio sit accn̄ta lis: sʒ ea propter q̄ de rōne spēi est q̄ gen⁹ iferat spēʒ mō vnū aggregati nō aliō isert nec opʒ q̄ aggregati ex gn̄e ⁊ illis adūbijs ṗdicet de eisdē ⁊ spē: q̄ nō seq tur. sortes ē magis iust⁹ q̄ plato: g⁹ est magis v̄tuosus q̄ plato: q̄ posito q̄ nō sit ɔnectio v̄tutū ⁊ sortes sit ṗci se iust⁹ ⁊ ītēperat⁹ ⁊ plato sit multis v̄tutib⁹ habitua t⁹. añs ē vex ⁊ ɔñs falsū. nec opʒ q̄ si sortes sit magis alb⁹ q̄ plato q̄ sit magis colorat⁹: q̄ stat q̄ plato ha beat multos alios colores. Scḋo dr̄ ⁊ melius q̄ hoc solum est vex in illis de p̄dicamēto sb̄stātie vbi rō gn̄is ⁊ spēi seruat in idiuisibili sicut i angulis rectis ⁊ cā est q̄re Porphyrius loq̄t f̄m māʒ sb̄tā: q̄ imediate sb̄ iūgit mō eē est vnicuiq̄ idē hoc est rō ⁊ ibi loqtur de diffōne q̄ ppīe ɔuenit teriis de p̄dicamento sb̄stantie vt in capitulo de genere dictum est. cetera patēt in littera.

Tertiuʒ nōbile. Dīie p⁹ diffō.

Tertio

notādū est q̄ dr̄ia multiplr̄ diffinit. Prio mō sic. dr̄ia est q̄ abūdat spēs a genē: hoc est: dr̄ia est ṗbile qd̄ ponit in diffōne spēi ⁊ nō in diffōne gn̄is cuius dr̄ia est diuisiua. vl̄ sic. oē ṗbile qd̄ dr̄ vl̄r de genē vl̄r de spē dr̄ ⁊ cū hoc dr̄ia gn̄is diuisiua vl̄r de spē dr̄ ⁊ non de genē ⁊ sic spēs abūdat in illo ṗdicabili a gn̄e. Sed quereret aliquis vnde spēs hēt dr̄ias ⁊ genus. R̄ndet Porphyri⁹ q̄ genus hēt dr̄ias oppositas potestate ⁊ nō actu hoc ē ille dr̄ie opposite enūciant de gn̄e pro diuersis sup/ positis ⁊ nō actualr̄ pro vno supposito. ¶ Scḋa dif finitio est. dr̄ia est qd̄ ṗdicat de plurib⁹ differētibus specie in eo qd̄ quale. Et exponant p̄mi termini sic̄ in diffōne gn̄is ⁊ spēi dictū est in eo qd̄ quale vel qua le: q̄ si queraṫ quales sūt hoīes ɔuenīēter rn̄det rō nales. Qd̄ dr̄ia ṗdicet in quale ṗbat triplr̄ lr̄a. Et lit tera vsq̄ ad analogiā quā dat de figura vult dicē q̄ qualis est pportio eris ad statuā talis est gn̄is ad dif/ finiēdā spēm. q̄ sicut nō qd̄libet es est statua sʒ es ta liter vel talr̄ figuratū: sic genus nō diffinit spēm nisi specificet per drīaʒ. Hec ppō statua ɔstat ex ere ⁊ fi/ gura hēt plures sensus. Unus est q̄ statua cōponit ex duab⁹ partib⁹ quarū vna est es ⁊ alia figura ⁊ ille sensus est falsus: q̄ nō reor figurā distingui a re figu/ rata. Et dato q̄ q̄titas statue dicat eius figura ⁊ est sa tis opinabile q̄ q̄titas distiguit a re q̄ta adhuc hoc nihil facit. Alius sensus est: statua cōponit ex ere ⁊ fi gura. i. diffinit per es ⁊ figurā ⁊ p es intelligit mā̄le cuiuscūq̄ statue. Tertius sensus est statua cōponit ex ere ⁊ figura. i. cōplete explicat eius sigt̄o per es ⁊ fi gurā: q̄ de mā̄li siḡto siḡt figurā taliter vel taliter di spositā ɔnotādo ⁊c̄. ¶ Tertia diffō claret. ¶ Quar ta est hec. dr̄ia est qua differunt a se singula. ibi debet esse trāspositio diffiniti ⁊ diffōnis vt diffinitū stet con fuse tn̄ vt ibi sonus est quicqd. ¶ Aduerte q̄ Por phyri⁹ in scḋa diffōne dr̄ie diffinit dr̄iam genericaʒ ⁊ nō tertiū ṗdicabile cui⁹ cā est mea sn̄ia: q̄ nō videbat ei aliqua dr̄ia speciei spāliss̄ime iposita: nā rōnale f̄m euʒ q̄ deo ⁊ nobis ɔuenit. neq̄ mortale q̄ brutis cō petit an accn̄talr̄ ɔnotet nō est curandū de exemplo. Sed in hoc Porphyrius insecut⁹ est opionē vulgi quā habuit vulgus ab homero ⁊ poetis. q̄ f̄m genti

Tertia diffinitō dr̄ie.

Quāta diffinitō dr̄ie.

Opio/ nē vulgi porphy ri⁹ seqt.

Scḋa diffinitō dr̄ie ⁊ d claratio eius.

les hystoricos iupiter erat homo pessime vite libidi ne deditissimus: quare poete aliqd vere semp intelle xerūt fingētes euʒ tot violasse v̄gines. Est dict⁹ sum/ mus deus celi. ppterea teste Lactātio: q̄ orbis tripar titus erat ioui plutoni ⁊ neptuno. Et ideo dabat ioui in quo lux ṗma apparet. Occasus solis est in occidē te quā partē sorte obtinuit pluto quare deus inferni dicit. Et neptuno dabat mare. vide Lactantium.

De diffe gentiū.

Nōbile quartuʒ Soli t/ mini de p̄dicāto sb̄ie hn̄t dr̄ias.

Notanduʒ

est 4⁹ q̄ soli termini de ṗdica mēto sb̄ie siḡntes rem cōposi/ tā ex materia ⁊ forma hn̄t dr̄ias: ⁊ dr̄ia semp sumitur a forma. nō q̄ ab altera parte cōpositi: sʒ a forma. i. formali siḡto: vt rōnale mā̄le. Rōnale de mā̄li ho/ minē siḡt ɔnotādo euʒ hēre aiam rōnalē tanq̄ alterā partē essentialē rei pro qua supponit. ¶ Mā̄le rem cō positā ex materia ⁊ forma siḡt eā ɔnotādo hēre mā̄m tanq̄ alterā partē essentialē. Et sic corporeū capien do sinonime est dr̄ia corpis absolute capti. ⁊ lʒ sit ea dem mā̄ oiuʒ gn̄abiliū hoc nō ipedit qn mā̄le sit dif ferētia arguitiua discriminis rei mā̄lis ab imā̄li: quē admodū sensitiuū est dr̄ia aialis. ⁊ tn̄ nō est ṗbatiua dr̄ie inter aialia. Ex isto pʒ q̄ soli termini de p̄dicāto sb̄e hn̄t dr̄ias. pʒ. termini alioꝝ p̄dicātoꝝ accn̄talr̄ ṗ/ dicant respectu dr̄iaꝝ qd̄ est ɔ̄ nām dr̄ie. Nec valet il la fantasia ¶ Martini ponētis in qd dr̄iaʒ respectu ge neris dicēs illā diffōnē qdditatiuā. genus est qd̄ ṗdi cat de plurib⁹ differētib⁹ specie in eo qd̄ qd: q̄ hic (si cut prim dictuʒ est in caplo de gn̄e) multi termini in diffōne positi ṗdicant accn̄taliter respectu diffiniti. Primo iste terius plurib⁹ ṗdicat accn̄talr̄ ⁊ dr̄ntib⁹ ⁊ iste terius spē: q̄ gen⁹ ⁊ spēs ɔdiuidūt vl̄e vel ṗbi le. mō spēs ɔdiuidētes eque imediate idē genus licʒ vere ṗdicent de se inuicē: nō tn̄ essentialr̄. Et eodem modo pʒ q̄ diuinū angelicum nō sunt dr̄ie. ¶ Istis notatis rn̄det q̄ illa que dn̄r de diuisionib⁹ ⁊ diffoni bus differentie sunt bene posita. patet per conditio/ nes bone diuisionis ⁊ diffinitionis.

Opposit martio.

Dubitat

an dr̄ie sit dr̄ia ⁊ an iduidua pos/ sint hēre dr̄ias. Ad p̄muʒ rn̄det ponēdo vnā ɔclōnē affirmatiuā q̄ sic. ṗbat cōclo. Una dr̄ia ṗtur de alia ṗtione ordinata: ergo ibi est ṗ dicatio alicui⁹ ṗdicabilis ⁊ nō gn̄is nec spēi ppꝛij nec accn̄tis. ergo est ṗrio dr̄ie. Assumptū pʒ: q̄ hec est ordinata. rōnale est mā̄le vel corporeū vt notum est. q̄ ɔnotatiuū de ɔnotatiuo seruatis seruādis. ⁊ essen tialis. qd̄ ṗbat: q̄ ad ṗdicationē essentialē in differē tijs nō reqrit ɔūtibilitas. ṗbat. hic ē ṗrio dr̄ie. hō ē sensitiu⁹. Nec vʒ iter dicē q̄ rōnale ɔnotat extrīsece respectu mā̄lis cū nō respectu cuiusʒ iferioris ei⁹: ⁊ p ɔñs nec respectu supioris: q̄ hec ē ēentialis ⁊ ṗrio tertij ṗdicabilis. sb̄ia est rōnalis ordinata: ē ⁊ ēentia/ lis: ⁊ predicatum non predicatur in quid. cōsequens est q̄ sit predicatio differentie.

Dubita tur. arg̃ ṗ⁹

Secundo

ar̃ ad idē. si hō hēt māʒ alteri⁹ spēi ab oib⁹ hoib⁹ ⁊ aiaʒ sic̄ nūc hēt b siḡns ɔnotatiue illā mām ⁊ supponēs pro to to ēēt dr̄ia respectu rōnale: ergo ɔclō vera. siue illud debeat dici hō vel nō nihil refert ad ppositū. Unde

Ar̃ 2⁹.

clarius

Et licet clarius arguitur sic. detur secundum positionem senioris posset producere res aliarum specierum quam adhuc produxerit: producat ergo unam materiam alterius speciei a materia quam adhuc habemus: et cum hoc creet unam formam alterius speciei: tunc significet a illud compositum connotando formam tanquam partem essentialem sicut rationale facit respectu hominis et b significet idem de materia cum a: et cum hoc materiam connotative: tunc sic b erit differentia respectu a: ergo conclusio vera. Assumptum arguitur: quia a est b. ibi est predicatio essentialis et non generis vel speciei: ergo differentie. Forte dices consequentia est nulla quia argumentum probaret hanc esse propositionem differentie. homo est animal rationale. quia est essentialis et non generis vel speciei. similiter hic. sortes est animal homo: nullus nisi sophista sic respondet non refellis modum arguendi: et quando ita fieret nihil ad intentionem argumenti: teneo ergo conclusionem argumentorum. s. quod unius differentie sit differentia.

Contra conclusionem argumentum. **Contra** conclusionem arguitur. nam data conclusione differentia potest diffiniri diffinitione quidditativa et essentiali. sed illud consequens est falsum et contra illud. solius speciei est diffinitio. et probatur consequentia: quia a potest diffiniri per suum verum genus quod habet: et b per b tanquam per differentiam. Et similiter b potest diffiniri per idem genus et per a: et sic a diffinit b quidditative et econverso. Et eodem modo diceretur quod animal homo potest diffinire rationale. Ad argumentum respondetur

Rūdet Soluitur Hec est diffinitio. concedendo inductum quod differentia potest diffiniri quidditative. et ad illud. solius speciei est diffinitio. dicitur dupliciter. Tum primo hoc est verum de diffinitionibus quas habemus propter terminos impositos: et primo de virtute sermonis non vult oppinio. non tamen dicit nihil non speciei potest diffiniri. Tum secundo dicitur quod ibi capitur in illa auctoritate species extenso termino pro omni illo quod essentialiter predicatur de primo specie illa distinctio est trutinata in predicamentis. Et quando argumentum ulterius infert quod a differret a b et econverso concedo. nec habeo hoc pro inconveniente. et negatur ultimo illa tamen quod animal homo potest diffinire rationale: quia homo non est differentia rationalis quod requiritur supra genus.

2° argumentum. **Secundo** arguitur posita tali re in rerum natura qualem ymaginatur 2m argumentum quam vocet c: volo quod d illam rem significet de materia et cum hoc habendo duas connotationes puta connotando materiam in uno connotato et formam in altero. Iam arguitur. d non potest diffiniri ergo neque a. consequentia tenet: quia equalis est ratio in omnibus. Assumptum arguitur. quia da oppinionem d potest diffiniri ergo per a et hoc non: quia a predicatur indirecte de d: ergo non est differentia eius: nec potest diffiniri per terminum sinonime cum a significantem. Preterea. conclusione principali data passio potest demonstrari de suo subiecto diversis demonstrationibus propter quid et potissimis cuius oppinio communiter dicitur

Rūdet ad primū Ad primum argumentum dato casu quod c producatur dicitur quod d erit differentia magis propria in casu respectu a et b et concedit quod non potest diffiniri ut argumentum suadet. nec sequitur quod a potest diffiniri a non potest esse differentia respectu d: quia indirecte predicatur de d. ¶ Et hoc adverte: quod si d confuse utramque partem connotaret quod non esset differentia: sed postquam distincte connotat nihil impeditur.

Rūdet ad scd'z Ad secundum dicitur non inconveniens passiones demonstrari: immo quod fortius est dico quod accidens potest habere differentiam magis propriam. Si a imponatur ad significandum sinonime cum isto termino album de materia cum hoc connotando partem essentialem rei per quam supponit album. puta materiam ista est essentialis albo est a et non predicatur vel secunde predicabilis: ergo tertie et sic accidens potest diffiniri diffinitione quidditativa sed hoc non contingit in terminis

Rūdet impositis. ¶ Ad secundam partem dubii in qua queritur an individua possint habere differentias. Respondetur quod sic quia non videtur maior repugnantia quod terminus connotativus quemadmodum est differentia unam rem discrete significet quam terminus absolutus ut si a significaret precise sortem connotando eius animam a esset differentia sortis.

Op. p° **Cōtra** hoc arguitur. Sequeretur quod individuum potest diffiniri quidditative. Contra illud. sola species diffinitur et quod diffinitio potest constitui ex specie specialissima et differentia consequens inconvenit. ergo et antecedens. consequentia patet per conditiones bone diffinitionis.

Op. 2° Rursus. si sortes haberet unam differentiam adequatam maxime esset rationale hac rationalitate: posito quod precise animam sortis connotaret: sed hoc est falsum. igitur. minor patet: quia posito quod hec anima tres diversas materias informet. iam erunt tres homines quorum unus signabitur sortes secundus plato et tertius cicero: iam rationale hac rationalitate convenit his tribus hominibus ergo non est differentia adequata sortis.

Op. 3. Insuper sequeretur quod de singularibus haberetur scientia. consequens est falsum et contra doctrinam posteriorum. ergo et antecedens. et consequentia patet: quia tale secundum potest habere passionem secum convertibilem et diffinitionem quidditativam. et tunc sic potest formari argumentum. omnis passio habens subiectum quod habet diffinitionem quidditativam potest demonstrari de eo demonstratione propter quid et potissima: sed b (in casu) est huiusmodi. igitur consequentia est in darii et maior patet inductive. quam si negeo in proposito hoc solum erit voluntarie: igitur. ¶ Ad primum concedit quod individuum potest diffiniri. Et ad illud sola species diffinitur. Dicit quod hoc est verum de diffinitionibus terminorum quos habemus impositos cum quo stat quod potest esse diffinitio individui.

Rūdet ad pmū ¶ Et ad aliud quando dicitur rursus si sortes: nego sed habet a vel b que circumloqueretur per hoc complexum hoc rationale hac rationalitate. ¶ Ad 3m ubi dicitur quod singularium esset scientia: respondetur quod more Arist. loquendo hoc non oportet: quia nulla talis propositio singularis in qua predicatur passio de subiecto adequato est scibilis cum sit contingens ut gratia exempli capta ista. sortes est homo risibile corrupto sorte hec est falsa: secus est de hac. homo est risibilis: quia secundum eum est perpetua et pro nullo singulari homine est perpetua. sed si copula modificaretur in talibus. sortes est risibilis. quemadmodum communiter fit potest dici quod talis propositio est scibilis. Et ad auctores oppinionem sonantes potest dici quod intelliguntur stante impositione terminorum quos actu habemus.

Rūdet ad scd'z

Rūdet ad 3m.

Ad argumēta in opm. **Respondet** ad argumenta ante oppositum. ¶ Ad primum concedit quod sensitivum est differentia. et negatur minor. et ad probationem consequentia est nulla. Et ad auctorem quarti topicorum dicitur quod intelligitur si quis ponat differentiam pro genere mala est assignatio. non quod nihil sit genus et differentia: quoniam hoc foret falsum: quia sensitivum quod est differentia ponitur in aliquo predicamento in recta linea.

Ad p Sed Arist. intelligit quod differentia non est genus in ordine ad illud respectu cuius est differentia et hoc est verum. ¶ Ad 2m concedo quod hic est propositio tertii predicabilis sortes est rationalis.

Rūsio ad scd'z Sed quale non est differentia magis propria respectu alicuius convertibiliter. sed ad propositionem tertii predicabilis hoc non requiritur: sed sufficit quod sit quidditativum supius ad differentiam magis propriam. Et quando dicitur est generalissimum: ergo non est differentia. consequentia est nulla. Et ad probationem genus predicatur de pluribus quam differentia verum est quam differentia divisiva illius generis.

Ad 3m ¶ Ad 3m nego antecedens. et ad probationem nego quod rationale predicetur de deo et sorte univoce. ¶ Ad 4m tenendo Ad 4m

q anima sensitiva et intellectiva realiter distinguantur pot quispiam dicere q est essentialis dependentia harum duarum animarum inter se sic. s. q rationalis quamdiu informat materiam perexigit sensitivam ad informandum. Sed istud non est rationabile postq realiter distinguuntur et sunt creature et neutra est pars alterius: quia deus pot quacumq illarum corrupta altera seruata. Hec forma arguendi apud nonnullos pateretur calumniam vt p3 de ibo et passione: et apud alios vt p3 de toto et partibus simul iunctis. Sed credo propositionem assumptam veram nec arbitror instantias valere. Etiam per hoc non tollitur argumentum. quia demonstro binarium illius trinitatis hoc est demonstro animam rationalem et materiam quam informat siue forma rationalis pot separari a sensitiua siue non: tunc arguitur. illud est rationale et distinguitur specie ab illa trinitate puta a duabus formis et materia. perueniendo potes dicere q non est aliquod vnum materia et forma rationalis. Propterea tenendo illam fantasiam pro nunc videtur mihi eodem modo dicendum sicut ad argumentum quod ante feci ad probandum q homo est genus: ponendo q deus creet vnam materiam alterius speciei et illam informet anima rationali. quod ad illud argumentum dixi videas in 17° argumento in capitulo de specie. Etiam pot longe facilius dici q homo est genus dando casum et stando in hoc q omnis substantia rationalis est homo. ¶ Ad 5m argumentum nego q cicero et ioannes specie differant. et ad sillogismum expositorium. hi duo binarij specie differunt: pot negari maior: immo hi duo binarij sunt eiusdem speciei quod destruit vnam exponentem maioris sillogismi expositorij. Quod hec sit concedenda. hi duo binarij sunt eiusdem speciei probatur. hi duo binarij sunt eiusdem speciei demonstrando vnam materiam et vnam formam ex vna parte et alteram materiam et formam ex altera parte. et hi duo binarij sunt hi duo binarij demonstrando duas animas ex vna parte et duas materias ex altera. igitur. Etiam quando haberes maiorem concessam non potes habere aliud quam q cicero et ioannes sunt binarij differentes specie. sed ex illo non sequitur q cicero differat specie a Joanne. ¶ Sequitur de proprio.

Responsio ad 5m.

Proprium dicitur quadrupliciter. Primo modo dicitur proprium quod conuenit soli sed non omni vt esse gramaticum. Secundo modo dicitur proprium quod conuenit omni sed non soli: vt esse bipedem. Tertio modo dicitur proprium quod conuenit omni et soli sed non semper: vt canescere in senectute. Quarto modo dicitur proprium quod conuenit omni et soli et semper. vt risibile inest omni homini: et soli speciei et semper. Non tamen dicitur homo risibilis eo q semper actu rideat: sed quia aptus natus est ad ridendum. et proprium hoc modo sumptum est vnum de quinque predicabilibus. Et diffinitur sic ab Aristotele. Proprium est quod inest omni et soli: et semper: et conuersim predicatur de re: et non indicat quid est esse rei: vt risibile inest homini. Non indicat quid est esse rei ponitur in diffinitione proprij ad differentiam diffinitionis que conuersim predicatur de re et indicat quid est esse rei. Exemplum. Substantia animata sensibilis conuertitur cum animali et indicat esse eius: quia omnis diffinitio datur per substantialia. omne autem superius est de essentia sui inferioris. Diffinitio enim diffinitur sic ab Aristotele. Diffinitio est oratio quid est esse rei significans. proprium autem non indicat quid est esse rei.

Queritur 9° vtrum acceptiones proprij sint sufficienter assignate. Et arguitur q non. nihil est proprium primo modo: ergo acceptiones nulle. antecedens p3: quia si aliquod tale esset maxime esset esse gramaticum respectu hominis: sed hoc non. igitur nullum est tale. minor p3. non conuenit soli. p3: conuenit angelis: et hominibus qui non sunt homines: igitur. Et eodem modo arguitur de esse medicum quod conuenit cani ratione lingue. Et confirmatur. quia vel proprium primo modo dicit actum vel aptitudinem. si secundum tunc esse gramaticum conueniret omni homini et sic non esset proprium primo modo cum cuilibet homini conueniret: quia omnis homo est aptus natus esse gramaticus. Nec primum puta non dicit actum. p3. si omnis non gramaticus moriatur gramaticis solum remanentibus iam non est proprium primo modo: immo secundo modo vel nullo: ergo vnus terminus currit de vna acceptione proprij in alteram vel de proprio in non proprium quod non videtur dicendum. Et eodem modo potes argumentari e diuiso. Rursus. posito q quilibet gramaticus moriatur remanentibus duobus non gramaticis iam neque conuenit soli neque omni.

Opponit acceptioni proprij.

Confirmatur.

Secundo arguitur. Nihil est proprium tertio modo: ergo acceptiones proprij male assignantur. antecedens p3. quia si aliquod esset maxime esset canescere vt p3 ex littera: sed hoc non: igitur. probatio minoris. quia vel canescere dicit actum vel aptitudinem. non primum: quia tunc non conueniret omni: ergo non est proprium tertio modo. Nec secundum: quia tunc est proprium 4° modo. quod probo: quia conuenit omni soli et semper. Quod conueniat semper p3. respectu hominis senis notum est. respectu iuuenis arguitur sic. Hic homo canescit demonstrando forte de nouo natum hic homo est homo existens in iuuentute. ex istis concludo homo existens in iuuentute canescit. Vel capias in minore hic homo est iuuenis. et idem collige in conclusione. Rursus. aliquis canus in duodecimo anno et pono etiam q aliquis nascatur canus tunc de illo currit questio.

Opp. 2.

Tertio arguitur. Quarta acceptio proprij datur per repugnantia: ergo male ponitur. probatur antecedens: quia per omni et soli que repugnant. Forte negas q repugnant sic negandum est propter diuersam habitudinem ad substantiua: quia capio istis duobus terminis homo et risibile: risibile conuenit omni homini. s. cuilibet indiuiduo et soli homini. s. nulli alteri ab homine.

Opp. 3.

Contra hoc arguitur. Risibile conuenit soli homini: ergo soli isti homini vel soli isti homini: et sic de singulis. consequentia est falsum: ergo et antecedens. et consequentia p3 per descensum cum stet determinate homini. Forte dicis q homo stat materialiter ratione termini secunde intentionis additi. s. conuenit.

Opponit instantie.

Contra hoc arguitur. ille terminus homo non est risibilis. tum etiam non solum conuenit isti termino homo: quia cum homo ibi stat determinate oportet descendere disiunctiue ad terminum mentalem vocalem et scriptum et non est maior ratio de vna singulari quam alia: ergo quelibet erit falsa cum dictione exclusiua. Tum etiam conuenit isti termino flebile: igitur.

Opponit instantie.

Quarto arguitur. sequeretur q coloratum esset proprium respectu corporis. consequentia est falsum ergo et antecedens. consequentia p3. quia conuenit omni soli et semper: quia omne corpus colorem participat. falsitas consequentis probatur: quia quodlibet inferius ad coloratum pot de negari respectu corporis. puta esse album esse

Op. 4.

bū eē nigrū ꝛ sic de medijs colorib⁹ scđo supponēte: ergo ꝛ sugius. ꝯña ꝑ3:q2 si hō pōt ve negari de sorte scđo supponēte:ergo aīal ꝛ substantia vere negabuntur de eodem. Et si asinus vere negetur de brunello corpus animatum ꝛ corpus ꝑ idem negabuntur.

Opp. 5. **Quinto** ar. Illa nō est ꝑ̄tio ꝓpꝛij. hō ē alb⁹ vl nō alb⁹:g⁹ male dr̄ ꝙ oē disiūctū3 ex terminis ꝯtradictorijs facit predicatiōnē ꝓpꝛij. aīis ꝑ3:q2 vtraq3 pars disiūncti predicat accidentaliter ꝛ transmutabiliter:ergo ꝛ totum.

Op. 6. **Sexto** ar. Risibile ꝑ̄tur accn̄tal̄r ꝛ trāsmutabil̄r respectu hui⁹ teri hōis:ergo nō est ei ꝓpꝛiū. aīis ꝑ3:q2 de affirmatiue ꝑ̄tur vt notū est. ꝛ negatiue ꝑ̄tur. ꝓbar. ista est vā. a hō nō est risibile vt ꝑ3 ꝑ ei⁹ equalentē. oē risibile homo non est: igitur.

Op. 7. **Septimo** ar. seq̄ret ꝙ h̄ esset ꝑ̄tio ꝓpꝛij. albū est risibile ꝯñs est falsū:g⁹ dicta male ponūtur. ꝯña est nota ꝛ ꝓbo ꝑmissas. ꝑ⁹ ꝓbar seq̄la q̄ ē maioꝛ risibile ꝑ̄tur accn̄tal̄r ꝛ intrāsmutabil̄r de illo terio albū:igr̄. aīis ꝑ3. q⁹ ve ꝛ affirmatiue ꝛ accn̄tal̄r ꝑdicet nō ē q̄stio. S3 ꝙ nō possit ve negari scđo supponēte:ꝑ3 ipo supponēte ꝓ oī illo ꝓ q̄ ꝑ̄us supponebat. Forte dicis h⁹ non opoꝛtē sed sufficit ꝙ possit vere negari scđo supponēte: ꝛ hoc est verum supposito ꝙ oīa risibilia coꝛrumpant. tā3 adhuc subiectu3 supponit pro pariete. Contra. illo dato h̄ non esset predicatio quinti ꝑdicabilis aīal est risibile. ꝯñs est falsum. ergo ꝛ aīs qđ est solutio. ꝛ cōsequētia patet:q2 iam predicatu3 vere affirmar. Et si oēs homines coꝛrumpant iam predicatū vere ꝛ vniuersaliter negabit de subiecto ipso supponēte. igit. iam ꝓbar minoꝛ risibile est album est ꝑdicatio accn̄tis. ergo eius ꝯuertens facit idem ꝑdicabile. ꝯñia tenet sicut in materijs. oēs ꝓpōnes cōposite ex hisdem terminis faciunt similem predicatiōne3:non quo ad directam vel indirectam:sed quo ad denominationes quinque predicabilium.

Op. 8. **Octauo** arguit. Sequeret ꝙ h̄ esset predicatio quarti ꝑdicabilis. antixp̄s est generabilis. ꝯñs est falsu3:ergo ꝛ aīs. ꝯña ꝑ3 : q2 ꝑdicar hoc ꝑdicatū vere ꝛ affirmatiue ꝛ accn̄tal̄r ꝛ non pōt vere negari(ꝛ capio gn̄abile pro illo qđ non est ꝛ pōt gn̄ari)ꝙ nō posset vere negari:ꝓbar:q2 h̄ maxime esset antixpo exn̄te:sed hoc nō:q2 iterū ille coꝛrūpet. ꝛ pōt iteru3 generari:ergo hec est falsa. antixpo exn̄te antixp̄s nō est gn̄abilis. Si dicas nō pōt iteru3 gn̄ari(stādo in terīs)sed solu3 ꝓduci. Cōtra. tunc capiā ꝓducibile ꝛ currit arg^m vt supꝛa. iam ꝓbatur minoꝛ. illđ ꝑdicatū est ꝓpꝛiū scđo mō respectu antixp̄i: ergo est ꝓpꝛiū 4°mō respectu alicui⁹ supioꝛis vel inferioꝛis:sed ꝯñs est falsum. igit. ꝯñia ꝑ3 inductiue: q2 si risibile est ꝓpꝛiū. scđo mō respectu soꝛtis est proprīū. 4°mō respectu hoīs. ꝛ sic in alijs iductiue. minoꝛ ꝑ3:q2 nō respectu hoīs q2 nō ꝯuenit soli homini. nec oīs hō est gn̄abilis vt ꝑ3 de hoīe exn̄ti. Et destructis primis duobus modis ꝓpꝛij interimuntur oēs. Et eodē mō ꝑ3 in superioꝛibus ad l̄r homo. igitur.

Op. 9. ¶ Nono arguit. Hic est predicatio ꝓpꝛij aīal est generabile. nus esto ꝙ subiectum stet mālr̄. ergo male dicit liber. Assumptū arguit. ꝑdicatū non pōt vere negari de subiecto ipso supponēte ꝛ ꝑdicar accidētal̄r ꝛ vere:ergo predicar intransmutabil̄r:ꝛ per ꝯñs est ꝑdicatio ꝓpꝛij. Nec valet hoc ꝙ dicit liber per nouā impōnē:qm̄ tunc hec esset ꝑdicatio ꝓpꝛij. hō est hinibilis. qđ nō est dicēdu3 cu3 predicatū per nouā impositionē pōt cōpetere scđo:posito ꝙ iponar ad sinonimis significandum cum risibile. ¶ In oppositu3 est cōmunis logica ꝛ conclusio. ¶ In hac q̄one erunt articuli sicut in alijs. ¶ Pro primi expeditione

Notādū est ꝑmo ꝙ terminus ꝓpꝛiu3 duob⁹ modis capir. Uno modo ꝑme intētionaliter ꝛ tantum valet sicut res cuius officium est alicui ꝓpꝛiu3 vel pluribus. Alio mō scđe intētionaliter ꝛ tunc sigt̄ tales terminos risibile:esse bipede3: esse grāmaticu3. ꝛ hoc quadrupl̄r. Primo mō proprīu3 ꝯuenit soli ꝛ non omni. i. qn̄ predicatu3 aliqđ predicar accidētal̄r respectu alicuius subiecti:ꝛ nulli ꝯuenit cui non cōpetat subiecti. i. qn̄ ꝓpō exclusiua enūcians illud predicatū ꝯuenire illi subiecto est vera:vt esse grāmaticu3 respectu hoīs. exclusiua(intellige) de ꝑmo mō exclusiuarū:q2 nō sufficit de quarto mō cum tunc hinibile pōt cōpetere isti termino hō:vt ꝑ3 per hanc exclusiuā. nō tm̄ homo nō est hinnibilis. ꝛ sic hinnibile ꝯueniret soli homini ꝛ omni hoc est ꝓ vl'e3 cu3 ꝓpō data sit vl'is ꝛ exclusiua illo modo. Ex isto sequir ꝙ quicqđ est ꝓpꝛiu3 ꝑmo mō respectu inferioꝛis est ꝓpꝛiu3 eodē mō respectu supioꝛis ceteris paribus. hoc ꝑ3 per illationē terminoꝝ ꝓpinquoꝝ secūdum sm̄ sub ꝛ supra in ꝑmo mō exclusiuarum. ¶ Propꝛiū scđo modo est terminus qui accidētal̄r predicar ꝛ intrāsmutabil̄r vl'r ꝛ non exclusiue respectu alicuius. ꝛ semp intelligo directe:q2 aliogn non esset predicatio de qua intēdimus. Et est terminus ꝙ predicar in vl'i affirmatiua vera ꝛ nō cu3 signo exclusiuo vt eē bipedē respectu hoīs oīs homo est bipes. ꝛ non tm̄ homo est bipes:quadrupes respectu equi vel bouis. Et ꝓpꝛiu3 isto mō dicit aptitudinē vel subiectum debet esse eius cōpletum:vt homo ꝑfectus vel equus ꝑfectus. ¶ Propꝛiu3 tertio mō est terminus predicabilis accn̄taliter vl'r ꝛ exclusiue:sed non mediāte hoc aduerbio semp vel hoc cōplexo omni tpe: vt canescē respectu hoīs:q2 oīs homo canescit ꝛ tm̄ homo canescit:sed non semp homo canescit. ita ꝙ dictiones hic impoꝛtātes tēpus determināt verbū canescit:ꝛ similia. ꝛ l3 pili lupoꝝ ꝛ canu3 mutent de nigredine in albedinē nō dicunt canescere sed griescere. ꝛ ita fugiēde sunt similes dictiones respectu similiu3. ¶ Propꝛiu3 quarto mō est terminus qui accidētal̄r intransmutabil̄r ꝛ ꝯuertibil̄r predicar respectu alterius hoc est vl'r exclusiue ꝛ mediāte hoc aduerbio semp. Et l3 ꝓpꝛiu3 tertio modo dicat aptitudinem sicut propꝛiu3 quarto modo:tamen hoc discriminis est inter illos:q2 actus impoꝛtatus per propꝛium quarto modo in potentia propinqua pōt competere suo scđo semp. Actus vō impoꝛtatus ꝑ ꝓpꝛiū tertio mō non pōt competere in potentia propinqua

Notabile ꝑmum.

Propꝛium duplr̄ sumit.

Propꝛiu3 q̄tuoꝛ mōis dicitur.

Primo

Propꝛium 2°.

Propꝛiu3 3°.

Propꝛiu3 4°.

Corre^m pmum — pm cursuz nature pro oī tpīe dr̄a. ¶ Ex istis seqūtur correlaria. Primū. ꝙ ꝓpriū 4° imbibit ꝓpriuz trib^{9} modis nō dico ꝙ sit ꝓpriū illis trib^{9} pmis modis saltē respectu eiusdē:ita ꝙ hec ꝯña est bona. a ē ꝓpriū q̄rto mō in ordine ad b: ergo ꝯuenit soli b. ⁊ hoc est ibibere ꝓpriū pmo mō. Vel sic. a est ꝓpriuni q̄rto mō ad b: ergo ꝯuenit oīni b. ⁊ hoc est iuoluere

Cor. 2 — ꝓpriuz scd̄o mō: ⁊ sic de tertio mō dicat. Scd̄o seqt ꝙ ad hūc sensuz negatiue perimēdo tres pmos modos ꝓprij copulatiue vl̄ copulatim sequit̄ destructio ꝓprij q̄rto mō. qꝛ sequit̄. a nō ꝯuenit soli b. ergo nō est ꝓpriū q̄rto mō. ⁊ ita cū oī ⁊ semp copulatiue dicat̄ copulatim nō est difficultas. Et eodē mō ꝓpriuz tertio mō p̄supponit duos pmos modos ꝓprij. sed scd̄m ad p^m nō est talis ordo.

Cor. 3 — ¶ Tertiū. aliqd̄ ē ꝓpriū scd̄o mō respectu spēi qd̄ nō est ꝓpriū eodem mō respectu supioris: sed nō ꝯtingit ecōuerso: imo qcqd ē ꝓpriū respectu supioris ē ꝓpriū respectu iferioris ceteris parib^{9}.

Cor. 4 — ¶ Quartū correlariū disiūctū ex ꝓprio p^{o} ⁊ 2° modis (nō stando in cōplone) est ꝓpriū scd̄o

Cor. 5 — mō ⁊ nō pmo mō. hoc facile pōt deduci. ¶ Quintū correlariū. disiūctū ex scd̄o mō est ꝓpriuz q̄rto mō. sed disiūctū ex tertio ⁊ pmo mō est solū ꝓpriū tertio mō. Prior ps pꝫ de hoc disiūcto canescēs: vl̄ bipes qꝛ tota cā q̄re canescēs nō est ꝓpriuz q̄rto mō saluat̄ in altera pte: sꝫ in bipes. Scd̄a ps pꝫ de hoc disiuncto. canescēs vl̄ grāmaticū. vbi illd̄ disiūctū nō cōpetit suo p q̄libet d̄rā tpīs: ꝙ disiunctuz ex q̄rto cum

Cor. 6 — q̄cunqꝫ alio sit ꝓpriū nulli dꝫ cadē in dubiū. ¶ Sextū correlariū. disiūctū ex ꝯdictorijs respectu subiecti facit quartū p̄dicabile nō stādo in cōplexione.

Nōbile secūdū — **Notandū** est 2° ꝙ ille terius ꝓpriū pōt esse inferius ad vl'e vel ad p̄bile. Si pmo mō tūc diffinit̄ p supponere: qꝛ dꝫ pticipare cōnotationē supioris. Si scd̄o mō per p̄bile ꝓpter candē cām: ⁊ vtroqꝫ istoꝝ modoꝝ pōt capi duplr̄. Uno

Pro/priū du plr̄ capi tur — mō extēso terio: ⁊ sic capit̄ p omni illo qd̄ p̄tur accidētaliter ⁊ intrāsmutabilr̄ siue fuerit cōplexū siue incōplexū siue magis ꝯnotatiuū ꝙ suū sbm̄ siue nō. ⁊ isto mō vnū ꝓpriū est ꝓpriū alteri^{9}: ⁊ sic descriptio ⁊ diffō descriptiua respectu descripti est ꝓpriū. Alio^{9} capit̄ ꝓprie ⁊ sic est terius incōplex^{9} magis ꝯnotatiu^{9} qui p̄tur accn̄taliter ⁊ intrāsmutabilr̄ respectu alteri^{9}: vt risibile respectu hoīs. Sētitud in vna sigtiōe ei^{9} respectu aialis. ¶ Predicari intrāsmutabilr̄ est p̄tuz de affirmari de sbo circūscripta ampliatiōe saltē extrinseca ⁊ p̄tū nō posse de negari de sbo supponēte ad sensuz solonis septimi argumēti. Ex isto pꝫ ꝙ aliqd est ꝓpriū in multis acceptiōib^{9} ꝓprij respectu diuersoꝝ: hoc pꝫ: qꝛ risibile est ꝓprium pmo mō respectu hui^{9} teri aial: cum soli aiali ꝯuenit. ⁊ silr̄ respectu corpis ⁊ sbē: ⁊ tñ est ꝓpriū q̄rto mō respectu huius termini hō: ⁊ est ꝓprium scd̄o mō respectu sortis vel hui^{9} disiuncti sortes vel plato. ⁊ sic risibile in hoc die est ꝓpriuz q̄rto mō respectu hui^{9} termini hō in hoc die: ⁊ tertio modo respectu hui^{9} termini hō.

Nōbile tertium — **Notādū** est tertio ꝙ impertinēs est logico sciscitari an ꝓpriū supaddat respectu cui^{9} est ꝓpriū: vt dbī causa. an risibilitas sit a cētis fluens a pncipijs intrinsecis hoīs distinctū realr̄ ⁊ formalr̄ ab hoīe qd̄ p nullā po^{a m} pōt separi ab hoīe ipo remanēte. vel an sit idē realr̄ hoī distinctū fo: alr̄ ponēdo modū formalizādi multoꝝ nō est p̄nus negocij disputare. Sꝫ dr̄ ꝙ risibilitas est realr̄ hō ⁊ omnī mō: nisi itelligat̄ ad hūc sensum risibilitas distinguit̄ formalr̄ ab hoīe. i. alia est rō q̄re est hō ⁊ q̄re est risibile ⁊ hoc nihil aliud est dictu i ꝓposito ꝙ dicē ꝙ risibile ⁊ hō nō eodē mō diffiniunt̄. Sꝫ p talib^{9} ꝓponibus q̄s cōis vsus admittit risibilitas inest hoī ⁊ non bruto: ibi inest nō capit̄ p^{e} intētionalr̄ vt idem est qd̄ realr̄ iherēs: qꝛ sic risibilitas nulli iherereet cū sit sba cōpleta. Sꝫ capit̄ scd̄e intētionalr̄ inest vt tātū vꝫ sicut denoiatiue p̄ri: ita ꝙ est sensus. risibilitas inest hoī. i. ille terius risibilitas p̄tur accn̄taliter respectu huius termini homo: queādmodū risibile cum sint risibile ⁊ risibilitas termini sinonimi.

Notādū ē 4° ꝙ aliqꝫ p̄tū facit ꝓpriū respectu alicui^{9} teri supponētis simplr̄ ⁊ accn̄s respectu eiusdē teri supponētis mālr̄iter. ex^m. aial est gen^{9}. istud p̄tum gen^{9} respectu illi^{9} sbi stātis mālr̄iter. p terio ad placituz sigñte pōt negari de sboꝫ sbo supponēte pro eadē re in nūo p nouā impositionē: vt dbī causa p istā. aial ē gen^{9}. nihil aliud sigīur sigtiōne totali: nisi ꝙ hec vox vel scriptura aial ē genus. Et si aial iponat̄ ad sigñdū adeq̄te idē cū hoc terio sortes: iā aial nō est gen^{9}. ⁊ remanet sigtio fm̄ quā pus ille terius aial accipiebat̄. Sec^{9} si sbm̄ supponat simplr̄ p ꝯceptu oīuꝫ aialiū: qꝛ tūc ille terius aial gen^{9} nō pōt de negari de illo terio aial p illo supponēte: lꝫ pōt fieri arg^m ponēdo ꝙ cōcept^{9} quē ego habeo de oībus aialib^{9} poneret̄ i lapide qd̄ parū est ponderandū in p̄ntiarū. ¶ Istis notatis ponit̄ ꝯclō rñsiua talis. ꝙ illa que dr̄ de ꝓprio sunt bn̄ posita: pꝫ rn̄dendo ad arg^a ante oppositum ⁊ ꝓbationes. — Cōclō pncipal

Dubitat p^{o} an risibile sit ꝓprium respectu hoīs: ⁊ qs est modus p̄ndi quarti tio p̄bilis. Et q̄ ad priorē ptē arguit̄ ꝙ nō risibile verificat̄ de aliq̄ de q̄ nō v'ificat̄ hō. pꝫ de antixpo. antxp̄s est risibilis: qꝛ dictiones termināntes in bilis ampliāt ad ea q̄ sunt ⁊ p̄nt esse: vt pꝫ ex ampliatiōib^{9}. Et cōfirmat̄. hō v'ificat̄ de aliq̄ de quo nō v'ificat̄ risibile: ergo nō ꝯuertunt̄. añs pꝫ: qꝛ digit^{9} hoīs est hō ⁊ nō est risibilis: qꝛ nō pōt ridere. Rursus de^{9} est homo: ⁊ tamen nō est risibilis: igitur. Preterea populus est risibilis: ⁊ tñ non est homo: igit̄. ¶ Pro dubio. — Dubita

Aduertēdū ē ꝙ duplicia sūt ꝓpa. Quedā sequunt̄ spēm rōne materie: vt esse symū esse aqlum: hēre carnes nitidas. ⁊ dupliciꝫ sit recte figure: tñ talia nō sunt ꝓprie ꝓpria esse aq^l^{na} p^m l n̄ vel symū habē nasuꝫ symū pōt vere negari de sorte: qꝛ de^{9} pōt rectificare nasum sortis: ⁊ nihil addēdo nec remouēdo: sꝫ p solū motū localē. Et ꝓpterea cōtinnū est accn̄s respectu corpis: qꝛ de^{9} pōt facere corpus absqꝫ hoc ꝙ sit cōtinnū: vt in sacro eucharistie: lꝫ bene quātū vel discretū sit ꝓpriū respectu corpis. Et lꝫ nālr̄iter loq̄mur esse symū pōt de negari de sorte symo — Pro/pria sūt cia p^m mēbruꝫ

se symo

te symo nõ p abscisionẽ nasi: qꝛ tūc nõ manet sortes integer vt dictū est respectu esse bipedẽ: sed qꝛ nõ repugnat pncipijs intrinsecis sortis symi eẽ absqꝫ hoc ꝙ sit sym⁹. ¶ Alia sunt ꝓpria q̃ sequunt spẽm rõne forme specifice: sicut ꝯuenit hoi ꝙ sit risibilis ⁊ flebilis p hoc ꝙ est rõnalis. p hoc enim ꝙ est rõnalis est admiratiu⁹ de auditis ⁊ visis: ⁊ p hoc ꝙ admiratur suspẽdit anim⁹ eius ad inq̃sitionẽ: ⁊ inq̃sitiõe facta si apprehendat sibi ꝯueniẽs sequit delectatio: dū aūt delectat erigunt species ⁊ calor ad faciẽ: ex quo sequit dilatatio ⁊ oris aptio ⁊ risus. Ecõuerso autẽ si apprehẽdat sibi discõueniens sequitur tristitia p quã trahit calor ⁊ species ad cor: ⁊ sic contractio cerebri vnde pcedit humidū lachrymabile ⁊ sequit fletus.

2ᵐ membrum.

Termini q sunt ppe passiões nõ ampliant

Aduerte 2° ꝙ isti termini q sunt ꝓprie passiones fm cõem modū loquẽdi nõ ampliãt q̃ ad mãle signū: sed solū q̃ ad formale: hoc ẽ ad ꝯnotatū. vt risibile eẽ hñs ĩ se formã tãꝗ ptẽ ei⁹ potentẽ pducere risuz: ita ꝙ defect⁹ nõ ꝯuenit ex pte forme. Et ex isto p3 ꝙ pp̃ls nõ est risibilis: lꝫ ppl̃s sit risibilis. pple dico tanꝗ ptẽ ei⁹: qꝛ alioquin mā pma esset risibilis: qꝛ h3 aiam in se quãtuz est ex pte eius potẽtẽ pducere risum sed illa aia nõ est pars materie. Ex isto sequit ꝙ q̃libet ps integralis hoīs est risibilis sic captis terminis: ⁊ isti termini ampliãt ad formale: hoc est dictu nõ op3 ꝙ act⁹ ĩportat⁹ per passionẽ actu cõueniat: sꝫ sufficit ꝙ sit vna causa efficiẽs q̃ tū est ex nā sua potẽs pducere actū importatū per passionẽ. Ex illo p3 ꝙ risus est illa leticia in corde ⁊ nõ est aptio oris: qꝛ apertio oris nihil aliud ẽ ꝙ os apertum: sed cõstat ꝙ os põt esse aptū qñ non est risus ⁊ ecõuerso: vt p3 si hõ haberet os abscissum vel ad imaginationẽ haberet os cõclusuz ⁊ labia continua. Sed bñ verū est ꝙ aptio labioꝝ est partiale signū respectu oris: ⁊ ille effectus qui est risus nõ põt pduci: saltẽ ipossibile est ꝙ pducat risus in lapide vel in asino respectu dei: qꝛ si sic lapis rideret: ⁊ per ꝯñs esset risibilis. ꝙ quo ad formale tales passiões nõ ꝯnotẽt actū p3 ex porphyrio in lrã. ⁊ ex cõi mõ loquẽdi nõ dicim⁹ ꝙ zoroasti qui nat⁹ est ridẽs eẽt magis risibilis ꝗ qui nunꝗ risit. vel vt alij volūt semel in vita ¶ Aduerte etiã ꝙ in istis passionib⁹ plerūqꝫ absoluimus a gñe: ita ꝙ debet reputari epicheni gñis: ita ꝙ sub vno articulo rẽ vtriusqꝫ sex⁹ cõplectat: vt p3 dicimus vulgariter hinnibile est passio eq: vbi equi capitur loco hui⁹ disiuncti equus vel equa. Et ille passiones que fluūt a pncipijs intrinsecis sbĩoꝝ ꝓprijssime demõstrant: ⁊ potissime de suis subiectis. ⁊ istam de actu exercito capio loco vni⁹ de actu signato. Ex dictis soluunt oia arg⁹ iducta pter illud qđ dĩ ꝙ de⁹ nõ est risibilis. hoc negat. põt eẽ cõicatio ydiomatuz de h⁹ pro risibile sicut de hoie. ⁊ qñ nõ sortt ita argᵐ pari vincit: qꝛ homo absolute ⁊ risibile cõuertūtur.

Oppõit

Cõtra hoc af. pbãdo ꝙ risibile sit ꝓpriū q̃rto mõ respectu hoīs. ⁊ hoc sic cõuenit soli homini: oñi hoī ⁊ semp: ergo est ꝓprium q̃rto mõ. ꝯña tenet ex terīs. añs p3: qꝛ ois homo ẽ risibilis vt notū est: ⁊ solus p3 per expõnẽtes ei⁹. homo est risibilis: ⁊ nullus nõ homo est risibilis. vt nõ hõ infinitat fm exigentiã ampliationis. ¶ Et cõfirmat. risibile ampliatiue ad vtrūqꝫ signū est passio respectu nullius nisi isti⁹ termini hõ: igit. minor patet. detur terminus ille qui est eius sbm q̃rto mõ: qꝛ possum⁹ dare tot acceptiões sbĩ quot ꝓprij. ¶ Ad pmū istoꝝ esto ꝙ ꝯueniat omni ⁊ soli ⁊ semp negat ꝙ sit ꝓpriū q̃rto modo: qꝛ op3 ꝙ pdicet cõuersiue de re: ⁊ hoc totū est diffinitio ꝓprij quarto modo: quam particulam ponit Aristo. Si dicat ꝙ per semp intelligit cõuertibilitas. bene quidẽ nec termini precedentes superfluunt: quia magis elucidant diffinitionem.

Confirmatur

Rñdet ad pᵐ

Contra hoc af. tūc illa est vã p solutionẽ datã. tm̃ hõ est risibilis. sed ꝓbo ꝙ nõ sua vlis in terīs trãpositis est falsa. s. oẽ risibile est homo. ¶ Rñdet ꝙ male das suam vlem: qꝛ op3 ꝙ termini teneant eque ample sua vlis erit hec. oẽ risibile ẽ hõ possibilis. ¶ Ad aliud argᵐ negat minor: sed tunc op3 dare illuz terminū hõ eq̃ ample cū illo terio risibile: cui⁹ locū supplet hoc totū hõ polis: ⁊ tūc hõ nõ ample sũptū ẽ isert⁹ ad seipꝫ ample sũptū: queadmodū risibile ampliãs ad vtrūqꝫ signū ẽ superi⁹ ad risibile ampliãs ad formale tm̃ vl q̃ ad vnū tm̃.

Oppõit rñsioni

Rñdet oppõn ti

Rñ° ad secūdū

Quo ad aliã partẽ dubij q̃s modus ꝓprij facit quartū pdicabile. de isto dubio sunt due positiones: quarū vna dicit ꝙ ꝓpriū solū quarto mõ in ordine ad illud cui⁹ est ꝓpriū q̃rto mõ facit quartū pdicabile ⁊ in alijs modis est pdicatio q̃nti pdicabilis: vt homo ẽ risibilis. est pdicatio q̃rti pdicabilis. sed hic. sortes est risibilis. est predicatio quinti predicabilis. ⁊ eodem modo hic animal est risibile.

Cõtra istam ꝓpõnẽ arguit Martin⁹ magistri dicẽdo sic. sortes est risibilis. pñi non põt vẽ negari de subiecto: subiecto supponẽte: ergo est pdicatio ꝓprij. Ad hoc cõiter rñdent aduersarij lꝫ pñuz nõ possit vẽ negari de sbo: tamẽ subiectū põt vere negari de pdicato pticulariter sumpto dicẽdo sic. risibile nõ est sortes. ⁊ similẽ solutionẽ dat dorp in caplo de accidẽte respectu hui⁹. homo viuit.

Oppõit p martinum

Rñsio aduersariorum

Cõtra hanc solõnẽ replicat Martin⁹ sic. tūc hic esset predicatio q̃nti pdicabilis. hõ est aial. qđ p3: qꝛ lꝫ ille termin⁹ aial nõ põt vere negari de sbo supponẽte: tñ ecõuerso hõ põt vere negari de isto terio animal particulariter stãte: qꝛ illa est vã. aial nõ est hõ. ¶ Itẽ subiectū nõ põt vlr negari de pdicato ipso supponente p illo pro q̃ affir̃mabat in affirmatiua: ⁊ hoc requirit ad quintū pbile: igitur. Ista argumẽta nõ cõcludūt: dicerẽt aduersarij faciẽ negãdo ꝙ hic eẽt pdo q̃nti pbilis. homo est aial. Et ad ꝓbationẽ dicerẽt ꝙ nulla eẽt: qꝛ hoc ẽ veꝝ qñ pdr accñtaliter: sec⁹ est qñ pdr essentialiter. ¶ Ad aliud rñderent ꝙ bñ veꝝ est ꝙ risibile nõ põt vlr negari extremis eodem mõ stãtib⁹: nec hoc ꝓbat talem pdicationẽ eẽ quarti pdicabilis: sed cum hoc in predicatione accidentali requiritur cõuertibilitas.

Replicatur p martinū

2° replicatur

Rñrp°

Rñ° ad secūdū

Sed illū modū nõ insequar: nõ qꝛ positio possit ratione cõfundi: imo difficultas est ad nomẽ; sed qꝛ relicta opinionū pluralitate imitãdus

est cōis vsus: vbi in oppositū nō viget ratio vel auctoritas. Et lz porphyri⁹ videat dicere q̄ ppriū q̄rto mō facit quartū p̄dicabile: nō tn̄ dicit: sed vult q̄ sit proprie propriū. i. ꝯuertit̄ cū suo sb̄o: tūc dr̄ q̄ modus signādi quarti p̄dicabilis est p̄dicari accn̄talr̄ intransmutabilr̄ siue cōuertibilr̄ siue nō cōuertibiliter.

Oppōsi Confirmatur — **Contra** dicis omne propriū quarto mō est quartū predicabile ꝛ ecōuerso. qd̄ patet: q: si nō instabis hic. sortes est risibilis. ¶ Cōtra. ibi illud qd̄ est quartū p̄dicabile: puta risibile ē ppriū quarto modo: q: hec ꝯsequētia est nulla. non est ppriū quarto modo respectu hui⁹ termini sortes

Rn̄det qui est subiectū: ergo nō est ppriū quarto mō. ¶ Ad hoc argumentū dicit̄ esto q̄ quodlibet ppriū quarto modo sit quartū predicabile ꝛ ecōuerso: tamē nihil cōtra modum intelligendi: q: nō respectu sui subiecti: ꝛ sic non pungis ad intentionē.

Dubitatio — **Dubitatur** vltimo que res est quartū predicabile. Rn̄det q̄ ē termin⁹

Rn̄sio qui facit quartū p̄dicabile: vt risibile est quartū predicabile. ꝛ sic quartū predicabile est quintū predicabile: ꝛ secūdū p̄dicabile pmū ꝛ tertiū: vt patet. sensitiuū capiēdo differētialiter in ordine ad ly animal est tertiū p̄dicabile: in ordine ad rōnale p̄mum p̄dicabile: in ordine ad ly corporeū secūduz p̄dicabile. Et capiendo vt cōnotet accidētaliter instar risibilis respectu hois est q̄rtū p̄dicabile. Ex isto patet quādo dr̄ talis terminus est quartū p̄dicabile habēda est habitudo ad alterū extremuz: ꝛ sic cōcedēdum est. 1000. termini quoꝝ quilibet est q̄rtū p̄dicabile. Sed predicatio quarti p̄dicabilis est enūciatio cuius predicatum in ordine ad subiectum facit quartū predicabile: ꝛ eodē modo in alijs dicat̄. ¶ Istis notatis

Rn̄⁹ ad arg⁹ — **Respondetur** ad argumēta ante oppositū. Ad p̄mū negā

Ad p̄m de añs. Et ad pbationē cōcedo minorē q̄ eē grāmaticū est ppriū p⁹ mō respectu hois. ꝛ pōt dici bono grosso modo q̄ intelligit̄ de grāmatica acqsita per studiū ꝛ exercitationē: ꝛ sic excludūtur demones ꝛ angeli: ꝛ ppter aiam pōt dici soli hoi capit̄ ibi signū exclusiuuz improprie: q: tūc nō excludit partē: quē

Alia rn̄sio ad idem admodū ꝓcedim⁹ istā possibilē. tm̄ ignis est calidus Uel sic ꝛ melius accedēdo ad intētionez porphyrij pōt dici q̄ ipse nō posuit demōes nec angelos: q: lz fuerit cōiter apud hystoriagraphos enumerat⁹ inter platonicos qui posuerūt ꝛ cacademones ꝛ calodemones: tn̄ dicit in exordio p̄dicabiliū se velle imitari perypathethicos quoꝝ p̄nceps Aristo. nō posuit demones nec angelos. ꝛ sic argumentū est exhaustū De ligua canis illa sūt modici momēti. Etiā canis nō habet medicinā vniuoce nobiscuz: ppterea dr̄ q̄ exemplū est falsuz: nec exēploꝝ requirit̄ veritas s̄m illud in fine p̄mi prioꝝ. exēpla enim ponim⁹ nō vt

Ad cōfirmatōnē rn̄sio — ita sint ꝛ reliqua. ¶ Ad cōfirmationē dr̄ q̄ aliq̄ importāt aptitudinē ꝛ faciūt quartū p̄dicabile: vt patet hic. animal est risibile. Risibile est ppriū p̄mo mō respectu animalis ꝛ dicit aptitudinē: sic dr̄ q̄ aliqua iportant aptitudinē ꝛ aliqua actū qd̄ magis depēdet ex vsu q̄ ex arte: q: sunt fictiones terminoꝝ: ꝛ hoc pōt sic dinosci: qn̄ aliqd̄ est propriū q̄to mō respectu alicuius illud iportat aptitudinē: tūc respectu cuiuscūqȝ sp aptitudinē iportat. Aliqua importāt actum vt de⁹: q: solū animal comedit ambulās: ꝛ talia p̄ta dicūt actum. ꝛ nō est incōueniēs q̄ aliqd̄ isto modo currat de pprio in nō propriū vel ecōuerso. Et eodē modo pōt dici in scd̄o modo pprij: q: si ois homo sit vigilās: ꝛ cū hoc boues iam vigilās est ppriū secūdo modo: ꝛ nō facit quartū predicabile in ordine ad ly homo: ꝛ si ois homo vigilaret ꝛ solus itaqȝ cetera animalia dormirēt: iam esset ppriū tertio modo respectu hois in casu: ꝛ solus homo eēt vigilās ꝛ nō semp ꝛ sic casus variat acceptiones pprij: sed nō predicationē: q: stante casu ꝛ seiuncto casu semp est predicatio quinti predicabilis. Si quis velit dicere q̄ lz omnis homo vigilet ꝛ solus homo ꝛ nō semp nō sequitur q̄ vigilās sit ppriū tertio modo respectu hominis. sed cū hoc requirit̄ q̄ cōueniat sic. q: nō pōt negari subiecto supponēte ppter aptitudinē quā importat vt canescere ꝛ adhuc seruatur discrimē inter tertiam ꝛ quartā acceptiones pprij. ꝛ q̄ homo pōt esse absqȝ hoc q̄ sit vigilās sic nō omnis homo est vigilās ad illum sensum talis contendit in terminis in quibus nō est standum. priorē modū teneo: ꝛ sic sufficienter soluitur cōfirmatio p̄mi argumenti.

Ad secundū nego añs: imo canescere est ppriū tertio modo: ꝛ — Rn̄⁹ ad secūdū

importat aptitudinē: ꝛ negatur q̄ act⁹ importat⁹ per canescere cōueniat semp homini: q: nō in iuuētute. Et ad syllogismū expositoriū hic. hō canescit ꝛc. cōcedo ꝯclusionē que est. homo i iuuētute canescit: sed nullus homo canescit in iuuētute. Iste due differūt homo in iuuētute canescit ꝛ homo canescit in iuuentute. prior significat q̄ homo existēs in iuuētute est aptus natus habere pilos canos. ¶ Secūda ppositio id idē dicit: ꝛ cum hoc inuoluit q̄ illa canicies inheret in iuuētute ppter duos terminos cōnotatiuos positos a pte eiusdē extremi ceteris seruatis. ¶ Ad ꝯfirmationez vbi dr̄ rursus. dr̄ q̄ hoc nō est regulr̄ in homine bene complexionato ꝛ stante cursu nāe. — Rn̄⁹ ad ꝯfirmationem

Ad tertiū negat̄ q̄ quarta acceptio pprij detur p repugnātiā: ꝛ arguendo subdit̄ solutio. ꝛ dr̄ q̄ ꝯuenit soli homini: ibi homini stat materialiter: ita q̄ est sensus: soluz cōuenit isti termino homo: ꝛ secū cōuertibilib⁹: dūmodo nō sit excessus in cōuertibilitate respectu risibile. Et nō opz q̄ iste terius homo est risibilis: sed sufficit q̄ ois homo est risibilis ꝛ ecōuerso: ꝛ nō currit argᵐ descēdendo ad vocalē mētalem ꝛc. cū conuertant̄: ꝛ sic pōt dici cōuenit omni homini. i. omni tali terio homo vel secū cōuertabili: ꝛ illa de actu signato verificat̄ per vnā de actu exercito quis fingēdo supponēs cōfusam tm̄ hic risibile ꝯuenit soli hoi pōt negare descensum sed diceret q̄ descēdēdum est disiunctum. — Rn̄⁹ ad tertium

Ad quartū argᵐ de hac corpus est coloratū. est p̄dicatio quinti predicabilis ꝛ p̄dicatū pōt vere negari de subiecto supponente — Rn̄⁹ ad quartū

ponēte pro oīmi illo pro quo supponit: q: cū color nō sit pars corporis de° pōt oēm colorem destruere ei° sbō remanēte. sed nāliter dicēdo vbi apparet maior difficultas dī q nō repugnat pncipijs intrinsecis corporis esse absq hoc q sit coloratū vt p3 respectu cuiusl3 iferioris albū nigri: ⁊ illū modum t3 doctor subtilis distinctiōe. x. qōne p° sui quarti. ꝗs pōt dicere etiā sine magno icōuenienti q corp° est coloratū est ꝑtio q̄rti ꝑbilis. ⁊ l3 qōlibet inferi° possit negari: tñ nō est possibile ꝗn aliqs color insit sbo ⁊ hoc nāliter ⁊ Aristotelice priorem modum dicendi teneo.

Rñ°ad quintū. Ad quintū nego añs nō stādo in cōplone ⁊ ad iprobationē3 ꝯña est nulla ⁊ quarto modo est propriū respectu entis.

Rñ°ad sextum. Ad sextū nego añs. ⁊ ad ꝓbatiōnē q negatiue ꝑdicet sic: a hō nō est risibile distinguit q negatiue ꝑdicetur vel ꝯdictorio mō ad affirmatiōnē ⁊ sic nego. puta q nō ois homo est risibilis vel hmōi vel aliquo modo nō repugnanter ⁊ nihil ad hoc. Pōt esse replica. a hō vel a flebile nō est risibile. sed hoc est impertinens predicabilibus.

Rñ°ad septimū. Ad septimū nego añs de ista albū est risibile. ⁊ ad ꝓbatiōnē rñdetur in talib° ꝑtionib° reducamur ad ꝑtionē vñ ꝓueniat maria accñtalitas: ⁊ notū ē. hoc ē respectu hui° teri albū. tñ ponat albū a pte ꝑti ⁊ dicat sic: risibile est albū: predicatū affirmat de subiecto supponēte ꝓ oi illo ꝓ q supponit ꝑtū pōt de negari ⁊ hoc sufficit.

Rñ°ad octauū3. Ad octauū3 dī q in ista antixꝑs est gñabilis est ꝑtio propriū: ⁊ dī q esto generabile sit secūdo modo proprīū respectu antixpi: nō tñ op3 respectu alicuius superioris q sit proprium quarto mō.

Rñ°ad nonum. Ad nonum de ista animal est genus. nego antecedēs: ⁊ ad argumētū semp respondet nisi ad vltimū dicitur q duplex est impositio quedam est sic se habens q ad ipsam sequitur ꝓpositionem sentētia totali ⁊ ꝓpositionali aliter significare: vt homo ē hinnibilis. vbi si homo imponatur ad significandū cōuertibiliter cū isto termino asinus: iam sigtur q illa res que est asinus est hinnibilis. ⁊ illa impedit possibilitatē ꝓpositionis. ⁊ causa est: q: ad hanc. homo est asin°. ipone quātū3 voles nunq̄ facies ita eē in re sicut hec significat: puta q illa res que est homo est res q̄ est asin°. Altera est impositio vel depositio ad cuius variationē3 stat terminos accipi pro eodē: vt animal est gen°. ibi significat q hec vox aial est genus. ⁊ si illa vox imponat ad signdū3 sorte vel cadet penit° a sua sigtione: iam idem significabit sm sigtionē totalem: puta q hec vox aial nō est genus: ⁊ talis impositio nihil ipedit. ⁊ ex illo soluitur argumētū facile ad formam.

¶ Sequitur de quinto predicabili.

a Accidēs est qō adest ⁊ abest preter subiecti corruptionē. vt album nigrū. Nec enim pñt adesse ⁊ abesse pter subiecti corruptionē3. Aliter diffinit sic. Accñs est qō nec est gen°: nec species: nec dīa: nec ꝓpriū: inest aūt rei. Vel sic. Accidēs est qō cōtingit ei dē inesse ⁊ non inesse: vt albū nigrū sedere ⁊ hmōi. Et de his duab° diffōnib° vltimis dicit aristoteles q secunda melior est q̄3 pma: q: ad cognoscēdu3 primā oportet scire ꝗd sit gen° ꝗd species ꝗd differentia quid ꝓpriū. Secūda aūt per se finita ē ad cognoscēdū ꝗd per eā dicit. Accidētium aliud sepabile: aliud insepabile. Separabile est illud qō pōt separi a subiecto vt albū nigrū: sedere ⁊ hmōi. Inseparabile est qō nō pōt separari a subiecto: vt nigredo in coruo ⁊ albedo in cigno. Licet aūt nigredo inseparabilr accidat coruo nō tñ est contra diffōnē qua di q accidēs est qō adest ⁊ abest preter subiecti corruptionē. q: vt vult Porphyrius: coruus pōt itelligi alb° ⁊ ethiops nitēs cādore ꝑter sbi corruptionē. Accñtiū aliud cōe aliud ꝓpriū. Commune vt albū nigru3. Propriū: vt albedo sortis: symitas platonis.

c Commune est oib° qnq3 ꝑbilibus de plurib° ꝑdicari. Differt autē gen° ab alijs qm̄ genus de plurib° ꝑdicat q̄3 alia ꝑdicabilia. Differentia aūt differt a gñe: qm̄ genus ꝑdicatur in ꝗd dīa ꝟo in q̄le. Itē differētia differt a specie: q: dīa ꝑdicatur de plurib° speciebus: spēs ꝟo non. Simil'r dīa differt ab accidēte: q: accidēs suscipit magis ⁊ minus intēsionem ⁊ remissionē. differētia ꝟo nō suscipit magis neq3 min°. Differt autē spēs a gñe: q: genus ꝯtinet sbēs: ⁊ non ꝯtinetur ab eis. Spēs aūt differt a dīa: q: ex pluribus differētijs bene cōstituit vna spēs: vt iste differētie rōnale mortale ꝯiungunt ad ꝯstitutionē3 hui° speciei hō. spēs ꝟo nō coniungit spēi vt gignat aliā spēm. Quedā eni3 pticularis eq̄ cuidā pticulari asino pmiscet ad muli gñationē s3 nō equa ⁊ asinus in cōi. Spēs aūt differt a ꝓprio: q: species nā prior est proprio: propriū ꝟo posteri° est specie. Preterea quo2 termini idest diffōnes sunt dīntes ipsa sunt dīa: sed diffōnes spēi ⁊ proprij sunt differētes: ergo spēs ⁊ ꝓpriu3 sunt differentia. Spēs aūt differt ab accñte: q: spēs ꝑdicat in quid: accidens ꝟo in q̄le vel quō se h3. Species etiā natura prior est accidēte. omne eni3 accidēs natura posteri° est suo subiecto. Propriū aūt differt ab accidente: q: proprium de vna sola specie ꝑdicat cuius est ꝓpriū: accñs

vo de pluribus spẽbus. Et accidens primo inest indiuiduis: ꝛ per posteriꝰ gñibus ꝛ speciebꝰ. Nõ eni hõ aut aial currit: nisi qꝛ sortes vł plato currit. Proprĩu aũt pmo ꝯuenit spẽi: ꝛ p spẽm ꝯuenit idiuiduis. ¶ Itez genus: spẽs: dña: ppriũ: equalr pticipant ab oibꝰ de qbus pdicant. accñs vo nõ: sꝫ suscipit intẽsionez ꝛ remissionẽ. Itẽ genus: dña: spẽs: ppriũ: vniuoce pnt: accñs aũt nõ ptur vniuoce sed denoiatiue. Predicari autẽ vniuoce est pri ꝭm vnũ nomẽ ꝛ rõnẽ vnã ꝭm illud nomẽ sũptã: vt hõ ꝭm vnũ nomẽ ptur de sorte ꝛ de platone vt sortes est hõ: plato est hõ: ꝛ rõ eiꝰ ꝭm illd nomẽ est vna: vt aial rõnale mortale. Et ob hoc ens nõ põt eẽ genus: qꝛ lꝫ ꝭm vnũ nomẽ pdicet de pluribꝰ: nõ tñ ꝭm vnã rõnẽ entis. Nõ eni entis ꝭm ꝙ dr̃ de sba est ens p se: ꝭm aũt ꝙ dr̃ de alijs nouẽ pmẽtis est ens i alio: ꝛ sic ptur ꝭm diuersas rõnes: ꝛ sic nõ ptur vniuoce sꝫ potiꝰ equoce aut multiplr. Predicari aũt equoce est pri vno noie ꝛ rõnibꝰ diuersis ꝭm illud nomẽ sũptis. vt canis vno noie ptur ꝺ cane latrabili: sydere celesti ꝛ pisce marino. nõ aũt ꝭm illud nomẽ rõ est eadẽ oibꝰ: sꝫ alia ꝛ alia. ¶ Denoiatiua dñr quecũqꝫ ab aliquo solo casu sunt dña: ꝛ ꝭm illud nomen hñt appellationẽ. vt a grãmatica grãmaticus: a fortitudie fortis. vñ grãmaticus ꝛ fortis ptur denoiatiue: ģ accñs denoiatiue dr̃ pdicari.

Nõ de accñti. Oppõit primo. **Querit** rº circa 5ᵐ pdicabile qd est de accñte: an eiꝰ diffõ sit bñ posita: ꝛ illa que ponunt in notabilibꝰ. Et ar̃ ꝙ nõ. illa diffõ dat p opposita copulatiue: ergo nõ est bñ posita. ꝯña tenet: ꝛ añs pꝫ p adesse ꝛ abesse. Si dicat p adesse vel abesse: tũc hic eẽt pdicatio accñtis. hõ est risibilis. cũ ptum põt adesse vel abesse: ergo. Et ꝯfirmat: qꝛ sol ꝯne data sequeret ꝙ aia bonis eẽt accñs. ꝯñs est falsum de se. ꝛ pꝫ ꝯña: qꝛ põt adesse sbo. s. materie prime. ꝛ abesse preter subiecti corruptionem: quia materia manet in vtroqꝫ termino transmutationis.

Opp. 2 **Secũdo** ar̃. cõbustus est accñs respectu domus: ꝛ tñ nõ potest adesse ꝛ abesse domui preter subiecti corruptionem: quia ꝙ primuz adest subiectum desinit esse. igitur.

Opp. 3 **Tertio** ar̃. hic est pdicatio accñtis. britannus est hõ. ꝛ tñ ptum nõ ptur transmutabiliter: qd pꝫ: qꝛ postꝙ predicatũ affirmatũ est nõ potest vere negari subiecto supponente. igitur.

Oppo. quarto. **Quarto** ar̃. hic hõ est mortuus. non est ptio gñis. spẽi: dñe: nec ppnj: ꝛ est ptio: ꝛ tñ nõ est accñtis: ergo scda diffõ accñtis est nulla. Forte dicis. ptio hec est disparata eo ꝙ ptum est de se ampliatiuũ ꝛ nõ põt cõpetere sbo sine ampliatiõe. Cõtra. ante dictũ est ꝙ ampliatio intrinseca nõ impedit: tũc hoc supponamus ꝛ loquamur ꝯñter ꝛ nãlr. Forte dicis accñtis. Cõtra. predicatũ non potest vniuersaliter ꝛ vere negari: quia per naturam hec est impossibilis. nullus homo est mortuus. ꝛ hec necessaria. aliquis homo est mortuus.

Op. 5. **Quinto** ar̃. hec est ptio: hoc est falsum se demõstrato ꝛ nõ quattuor prioꝝ pdicabiliũ: ꝛ tñ nõ est qnti pbilis: ergo diffõ male ponit. minor pꝫ: qꝛ ptum nõ põt adesse sbto. i. vere ꝛ affirmatiue pdicari: tñ semp illa affirmatiua est falsa propter suupliꝰ falsificationẽ. Et ꝯfirmat hoc idẽ arguendo de hac. oĩs ppõ est p icularis cum ptum nõ potest adesse sbo: ꝛ tñ nõ est ptio quattuor pmoꝝ pdicabiliũ: neqꝫ iuuat dicẽ est ptio disparata: qꝛ tunc tales forent impossibiles quod non est dicendum. ergo.

Op. 6. **Sexto** ar̃. hic est pdicatio: hec est pdicatio nõ qnti pdicabilis demõstrãdo ppõnem: cuiꝰ pnomẽ est pars: ꝛ tñ nõ est quattuor pmoꝝ pdicabiliũ neqꝫ qnti: igit. Probat. nõ qnti. qꝛ dẽt oppositũ est qnũ: tũc sic vel ptum cõpetit sbo vel nõ. si scdm nõ est qnti pdicabilis. si pmũ: tũc ita est sicut illa ppõ sigt: sed illa sigt ꝙ hec pdicatio est non qnti pbilis: ꝛ ita est p te: ergo nõ est qnti pbilis. Et ex illo sequitur predicatum non põt cõpetere subiecto: ergo non est quarti predicabilis ꝛ non est trium primoruꝫ vt notum est. Forte dicis. predicatũ est complexum. Contra. hoc nihil impedit cum cõmuniter accidens non excludit complexionẽ. Forte dicis. predicatum non põt cõpetere. Contra. tunc capiã hoc totuꝫ. hec est predicatio non quinti predicabilis manente acceptione terminoꝝ ꝛ in mentali vltimata. ergo.

Op. 7. **Septimo** arguit. de ista homo viuit. an sit predicatio quinti pdicabilis duc argumẽtuꝫ qꝛ facile est. ¶ In oppositũ est cõis logica. ¶ In ista questione procedit sicut in alijs.

Nõbile pmum Accñs dupl̃r sumit. **Notanduz** est primo ꝙ ille terminus accidẽs capit dupliciter. Uno modo prime intẽtionaliter ꝛ est res que nõ põt per se naturaliter existere: nec esse pars rei per se nãliter existẽtis. Dicit nãliter: quia supnãliter põt quodlibet accidens mundi siue absolutũ siue respectiuũ eẽ sine sbiecto: vt patet de albedine in sacramento eucharistie: que nec est in aere nec in aliquo alio subiecto: nec in subiecto quo nec in subiecto quod. Dicit insup nec esse pars propter formã substantialẽ ꝛ materiaꝫ primã: que non possunt esse per naturã per se. Si dicas quid Aristo. dixisset si fuisset vnum accidens separatum a subiecto: dicit ꝙ casum non dedisset: vel ipso dato statim desineret esse in rerum natura: eo ꝙ suũ esse est inherẽtia ad subiectuꝫ. sed dictum Aristotelis hic nõ recipimus cum oppositum est a nobis certissimum. Alio modo capit ille terminus accidẽs secunde intẽtionaliter ꝛ significat terminos accidẽtalr de alijs predicabiles tales terminos creans albꝰ candidus. ¶ Similiter adesse ꝛ abesse capiuntur duobus modis. Uno modo vt conueniunt rebus ad extra: ꝛ tantum valent sicut presens esse remotum esse.

Adeẽ ꝛ abeẽ dupl̃r capiũtur.

Alio mõ

Alio° ꝯueniūt terīs: ꝛ tūc tantū valēt sicut ꝟe affir/
matiue ꝑri ꝛ ꝟe negatiue ꝑri. ¶ Terti° terius ē ꝑter
sbi corruptionē ꝙ pōt exponi de reb° ꝛ de signis. De
reb° qdē sic. ꝑter sbi corruptionē tantū vȝ sicut hoc
ꝙ sbm designat eē. de terīs tantuȝ vȝ sicut absqȝ hoc
ꝙ sbm desinat supponē. ¶ Quart° terius accñs se/
parabile capiꝭ p° intentionalr: ꝛ tantū vȝ sicut accñs
qȏ facile ꝛ cōiter a sbo pōt separi. ꝛ scȏe intētionalr
tantū vȝ sicut frequēter ꝯtingit affirmatiuas esse ve/
ras: ꝛ frequēter negatiuas: vt sortes est callidus: sor/
tes nō est callidus. ꝛ accidēs insepabile etiā capitur
istis duob° modis ꝑmie intētionalr tantū vȝ sicut dif
ficulter posse a suo subiecto remoueri: vt albedo re/
spectu oloris: ꝛ nigredo respectu corui ꝛ ethiopis vl
indi. Alio mō capiꝭ secūde intētionaliter: ꝛ tūc tan/
tuȝ vȝ sicut difficillime dare negatiuas ꝟas respectu
taliū sboꝝ: vt coruus nō est niger: olor nō ē albus.

Nobile secūdū
Notādū est scȏo ꝙ iste terius accñs scȏe in
tētionaliter capitur duob° modis.
Accñs 2° itētio nalr du plr capi tur
Uno mō cōiter ꝛ sic omne ꝑbile qȏ ꝑdicaꝭ accñtali
ter directe ꝛ trāsmutabiliter in ordine ad aliud diciꝭ
ei accñs: ꝛ hoc mō includit singularia ꝛ complexa.
Alio mō capiꝭ ꝓprie ꝛ diffiniaꝭ eodē mō vt sup ad/
dēdo istū terim vl'e si capiaꝭ vt est inferi° ad vl'e. Si
capiaꝭ vt inferi° ad ꝑbile loco vlis ponatur ꝑbile: ꝛ
sic accñs vt modū supponēdi ꝛ ꝑdicandi ꝯnotat est
ꝓpriū respectu suimet vt modū supponēdi ꝯnotet.
P° accñtis diffō ꝛ ei° de claratio
¶ Isto notato exponiꝭ p° diffō accñtis de reb° sic.
Accñs est qȏ pōt adesse sbo: ꝛ abesse ꝑter corruptio
nē subiecti capiēdo oēs terios vt ꝯueniūt reb°. Acci
dēs est res vt albedo calor: que pōt adesse sbo ꝛ ab/
esse ꝑter corruptionē subiecti hoc est ꝑter desitionē
sbi denoiationis: ꝛ sic excludiꝭ forma substantialis:
qꝛ lȝ forma sbalis pōt adesse ꝛ abesse sbo ꝑter corru
ptionē subiecti inhesionis: nō tū ꝑter corruptionem
sbi denoiationis. Adest ħ nō dicit actuȝ: vt patet de
albedine in sacr̄o eucharistie: sed aptitudinē nō qui/
dē aptitudinē ad potentiā: qꝛ illa albedo vt experiē
tia docet addita sbe nō ei inheret: imo si reproduce/
reꝭ eadē substantia in qua ꝑus erat ꝛ ei addaꝭ vt cōi
ter opinanꝭ doctores nō inhereret illi: est sp tū apta
nata hoc est ex nā ei°: quēadmodū est de q̄libet alia
albedine secū eiusdē speciei spālissime subiecto inhe
rere. Unde aliqd pōt ꝛ est aptū natū: vt albedo inhe
rens subiecto pōt inherē: ꝛ est apta nata inherē. silr
graue existēs sursuȝ remoto ꝓhibēte. Aliqd pōt qȏ
nō est aptū natū vt graue pōt moueri sursuȝ: ꝛ tū nō
est aptū natū ad hoc. ꝛ aliqd est aptū natū qȏ nō pōt
vt albedo separa. silr hō qui nō pōt viuere ꝑ vnū bre
ue tꝑs ꝓpter magnā ifirmitatē ille est apt° nat° ridē:
ꝛ tū nō pōt ꝛ hic nō excludo quācunqȝ potētiam: qꝛ
de° reb° ipsis indidit hāc nām pōt hoc ꝛ oppositū.
Nec te moueat ꝙ est aliqȏ accñs qȏ aduenientе sbo
statim sequiꝭ corruptio ei°. qꝛ ꝑ tꝑs vel instās pōt ei
inherere sbo denoiationis ꝛ inhesiōis sbaliter nō va
riato. Sed istā expositionē nō itēdebat Porphiri°
cū loquaꝭ de ꝑbilib° q̄ sunt teri. ¶ Propterea no/
ta tertio ꝙ diffinitū ꝛ termini capiunꭍ in diffōne scȏe

intentionalr. ꝛ exponitur diffō sic. Accñs est ꝑbile
qȏ pōt vere ꝛ affirmatiue ꝑri de sbo. ꝛ ꝟe negatiue Decla/
ꝑter sbi corruptionē hoc est ꝑter hoc ꝙ sbm desinat ratio diffō
supponere. ꝛ ꝑter sbi corruptionē dȝ determinare ꝛ nis
ly adesse ꝛ ly abesse: qꝛ lȝ cōbustū qñ vere affirmatur
de papiro vl ligno iferat sbi corruptionē p° intētio/
naliter nō tū scȏe: qꝛ sbm adhuc supponit. qꝛ qñ illa
est ꝟa lignū est cōbustū lignum adhuc supponit: qꝛ
ꝑtū ampliat ad ꝑterita ꝛ vez est dicē. hoc fuit lignū
demōstrādo lignū cōbustū qȏ nunc nō est lignū sed
fuit lignū ꝛ ita in aliis dicaꝭ. ¶ Postea Por. obij
cit de accñte isepabili ꝙ hec diffō non vꝭ ei ꝯuenire.
Ad quā obiectionē rñdet i lfa ꝙ coru° pōt intelligi
alb°. ꝛ hoc dȝ itelligi nō mō intellectu apprehēsiuo
sȝ adhesiuo vero (nō ꝙ actu apprehēdam° vl adhe/
ream°) hoc ē nō repugnat ꝑncipiis itrinsecis corui
eē dato ꝙ coru° nō sit niger ꝛ eodeȝ mō de albedine
oloris. Immo dīc Albert° magn° si coruoꝝ oua po Albert° magn°
nerenꭍ i pinguedie cati vl mustelle ꝛ viuo argēto in
loco frigido gñarenꭍ corui albi. Etiam expimur ꝙ
ethiopes vl idi habitātes i 7° climate ꝛ in 8° ꝙ aliq
supaddūt magis icipiūt albefieri ꝛ sic nō ē repugnā
tia ex pte māe ethiopis neqȝ forme eiusdē ꝙ ethiops
sit ꝛ nō sit niger. Nō repugnātia nō ꝯueniat ex pte
mãe pȝ. Et vꝭ mihi ꝙ in hoc btūs Augustin° 5° de Beat° augu.
tri. capl'o 4° itēdebat soluē difficultatē ꝑfatā. Dicit
n. sic. Nā ꝛ si q̄dā dñr accñtia insepabilia que greci
appellāt achorista sicut est plume corui color niger
amittit eū. tū nō tādiu pluma ē: sȝ qꝛ nō semp ē plu/
ma. Quapropter ipsa mā mutabilis ꝛ ex eo ꝙ desi/
nit esse illud aial vl illa pluma totūqȝ illud corpus i
terra mutaꭍ ꝛ ꝟtiꭍ. amittit vtiqȝ ēt illū colorem. vbi
opȝ dicere ꝙ illa res q̄ iformabaꭍ for̄a plume vl for
ma corui postea iformatur forma terre ꝛ mā q̄ ꝑus
erat nigra postea efficiꭍ alba: qꝛ ñ suffic̄ dicē ꝙ niger
pōt negari de coruo ꝑ deplumationē: qꝛ tunc ꝟtereꭍ
qȏ de pluma nō reputo ħ magnā difficltatē: imo ma
gis ego semp ꝑdero de colorato respectu corpis.

Notādū est 3° ꝙ ꝓpriū nō differt ab accñte Nobile
insepabili eo ꝙ ꝓpriū ꝑ nullā po/ tertium
tētiam pōt separi de sbo supponēte. accñs ꝟo pōt: qꝛ
tūc ꝟtereꭍ qȏ qd dicēdū est sm Aristo. ꝛ Porphi/
riū. sȝ dī ꝑ hoc dfnī ꝙ ꝓpriū ꝑ nullā po°ᵐ pōt nega
ri: accñs ꝟo pōt ad hūc sensum ꝙ nō repugnat ꝑnci
piis itrinsecis sbi esse sine tali. ¶ 2° diffō accñtis est. 2° diffō
accñs ē qȏ ꝯtingit iesse ꝛ nō iesse: ita ꝙ sub aliis ver accñtis
bis dicaꭍ idē qȏ ꝑ ꝑmā diffōnē. nec hoc icōuenit ali
qd plib° modis diffiniri vt aial rōnale sba rōnalis re
spectu hois. Sed Martinus dicit lȝ ille videaꭍ cōis
modus exponēdi ē a ꝟitate alien°: sȝ dīc ꝙ hec 2° ē
declatiua p°. nā i p° diffōne dcm̄ est ꝙ accñs pōt ad
esse ꝛ abesse ꝛc̄. qs pōt opinari ꝙ de rōne accñtis est
ꝙ postq̄ affirmatū ē nō pōt negari. sȝ vidē meo iste
rōnes nō cogūt recedē a cōi mō exponēdi. Et qñ ar
guit fuisse rome qñ affirmatiuū ē nō pōt negari hoc
nego: qꝛ q̄ro ab eo qd est ibi ꝑtū ꝛ nō pōt dicē ꝙ fuis
se rome sȝ hoc totū esse rome: ꝛ copula hoc ꝟbum
fuit: sed istud ꝑtum esse rome pōt ꝟe negari ꝛ nō se/

quid nõ põt de negari mediãte copula de pterito: ergo nõ põt de negari: qz postq̃ sortes fuit rome verũ erit dicẽ vl nõ repugnat sortes nõ ẽ rome. Etiã dico q sortes nõ fuit rome illa ẽ possis: qz ppõ impossis p accñs in pposito nõ reputat ipossis: qz põt esse va vbi põt ampliat ad pterita. Itẽ nõ possum itelligẽ qn ad pteritũ sit po⁹ sicut ad futura. ⁊ eadem penit⁹ est rõ. oibus istis dictis soluit argm. sortes fuit heri. ista est vera hodie. illa est va. sortes nõ est heri. Cõtra. dicis capiã hoc totũ hõ q fuit heri postq̃ affirmat nõ põt de negari: igit. Rñdetur q hoc ptũ postq̃ affirmatũ est põt negari: sz hoc ptũ nõ põt negari postq̃ affirmatũ est ꝑ oz ppõnis ps pz hoc ptũ põt negari. ⁊ capio põt in toto suo vigore. ⁊ hoc ptũ est hoc ptuz postq̃ affirmatum est. Ex his colligẽ necesse est hoc ptũ postq̃ affirmatuz est potest negari. Secũda pz ex appellationib⁹ ita q summatim ille modus i effectu cõis nihil aliud vult q ad accñs sufficit successiua vificatio pti ad sbm vl nõ repugnãtia vificatõis siue ab affirmatione inchoet siue a negatione. sec⁹ est in pprio: qz nõ stat negatio subiecto supponente.

Nobile quartuz — Notãdũ est 4° q in hac diffõne ponat ⁊ ime li⁹ q̃ vel: lz Martin⁹ ꝯ hoc isultet: sed nõ est op⁹ rñdẽ. qz sua rõ est parui ponderis ⁊ in 3° nobili vtualiter soluta. Accñtia sunt in multiplici dñia. Nã quedã pñt affirmari postq̃ negata sũt ⁊ ecõuerso: vt scribẽs. Quedã sunt q̃ pñt de affirmari postq̃ negata sũt sz nõ ꝯ vt hõ qui fuit rome. Tertia sunt q̃ pñt vere negari postq̃ affirmata sunt sed nõ ꝯ: vt isane minoz decẽ annis. Quarta sunt accidẽtia in quib⁹ lz affirmatio põt sequi negationẽ: ⁊ negatio affirmationẽ: nõ tamẽ quãlibet negationẽ põt seq affirmatio: vt puer adolescẽs. nam de sorte de nouo nato vez est dicẽ q ille nõ est puer añ septẽniuz: imo nũc est infans ⁊ postea vez est dicẽ ille ẽ puer. Tertio sortes nõ est puer: sz illã negationem nõ põt seq affirmatio q sortes ẽ puer. Quinta sũt accñtia in qb⁹ nõ quãlibet affirmationẽ põt seq negatio vt sunt opposita pdictoz nõ puer. nã pmo de sorte nato dr. sortes est nõ puer. postea qñ ẽ puer vez est dicẽ. sortes non est nõ puer. ⁊ postea qñ est adolescẽs vl iuuenis vez est dicẽ. soz. est nõ puer. ⁊ nunq̃ postea vez est dicẽ sortes nõ est nõ puer. Sexta sunt accñtia q̃ lz nõ possint affirmari postq̃ negata sunt nec econuerso. pñt tamẽ subiecto supponẽte affirmari de subiecto vl eorũ opposita: vt moriturũ: qz talia pdicabilia sapiunt nãm futuri ꝯtingẽtis. nã si semel verũ sit dicere. sortes est moritur⁹. nunq̃ vez erit dicere subiecto supponẽte sortes nõ ẽ moritur⁹. ⁊ ita de suo opposito.

Nobile quintuz — Notãdũ est 5° q pri accñtalr est superi⁹ ad pnonem accñtis: qz pri accñtaliter cõuenit ⁊ pprio ⁊ 5° pbili nec pbile dicit accñs quia aliqd accñs sigt: qz tunc sedẽs nõ esset pdicabile accidẽns. Sed dicit accñs respectu alicui⁹. qz significat aliud qd nõ est illi essentiale vt ambulãs nõ est eẽntiale homini. vñ accidẽtium q̃ ipoztãt aliquã mutationẽ ex pte rei pro q̃ supponũt nõ ꝯueniũt deo. vt albũ nigrũ an talia dñr per cõicationẽ ydiomatũ missa facio: qz altioris sciẽtie sunt. sed qñ accñtia importãt aliqd accidẽtaliter ex pte cõnotati deo conueniũt: vt creãs gubernãs iust⁹ bon⁹. nõ qz bonitas vel iustitia deo inhereat pme intẽtionalr sed qz ptur de isto termino de⁹ denoiatiue ⁊ hoc est inesse scõe intẽtionaliter: qz de⁹ est bñfactiuus creaturis est bon⁹: ⁊ qz iuste erga eas agit iust⁹ dr hõ: homo est iust⁹ p habitũ ad act⁹ iustitie inclinantẽ. misericors est: nõ qz pietas vel misericordia ei isit realiter: imo cui⁹ miseri est ei pprium pmi illud in collecta. De⁹ cui pprium est misereri ⁊ parcere semp. Unde beat⁹ Augusti. 7° de trinita. caplo 5°. Nefas est aũt dicere vt subsistat ⁊ subsit de⁹ bonitati sue. atq3 illa bõitas nõ substãtia sit vel poti⁹ essentia neq3 ipse de⁹ sit bonitas sua: sed in illo sit tanq̃ in subiecto. ¶ Istis notatis ponit hec cõclusio. Diffõ accñtis sic intellecta accñs est qd adest ⁊c̃. est pdicabile qd accidẽtaliter ⁊ trãsmutabilr ⁊ directe pdicat de suo subiecto idest qd põt affirmari de sbo nõ per ppositionẽ affirmatiuã verã: sed per ppõnẽ signtẽs taliter esse q̃liter est dũ nõ sit aliter ãneũ vel q ei nõ repugnet negari. nõ q pdicabile accidẽs ⁊ suũ oppositũ cõueniat subiecto: sed q neutri illorum repugnat subiecto cõpetere preter eius corruptionem.

Beat⁹ augu.

Cõclo

Dubitatur postq̃ est hic sermo de accñte an accñtia denominẽt sua subiecta: q̃ro que accñtia denominãt ⁊ que nõ. ¶ Pro dubio nota q accñtiũ. Quedã sũt nata cõpetere vni determinate pti subiecti. Quedã vo pñt multis partibus indifferẽter. Exẽplũ pmi. vt claudicatio respectu tibie. symitas respectu nasi. crispitudo respectu piloz. ⁊ cecitas vel visio respectu oculoz. nõ q huiusmodi sunt vera accñtia ad ex: sed q iterdũ hmõi termini signt sbas q̃liter nõ est eis essentiale vt crispitudo nihil aliud est q̃ crinis crispus vel multitudo piloz. sed nõ est de eẽntia piloz q sint crispi. Visio tamẽ accidẽs sigt scz vnã q̃litatẽ causataz a visibili in oculã. Exẽplũ secũdoz accñtium. vt albedo que põt oculo inherere dẽti ⁊ alys ptib⁹. ¶ Secũda distinctio. Accidẽtiũ. Quedaz sunt essentialr talia: vt color albedo. vñ essentialr tale est quãdo non stat ipm esse quin ipm sit tale vt albedo. Accidẽtalr tale qñ stat ipz esse ⁊ nõ esse tale vt sciẽtia visio. vnde si illa visio quã ego habeo de celo poneret i lapide nõ esset visio quẽadmodum si sciẽtia quã habeo de hac sup lineã datã ⁊c̃. poneret in murũ nõ eẽt sciẽtia: vt cõiter opinant doctores. Accidẽtia diuisibilia extensiue ex naturis rerũ nõ possunt iherere subiecto indiuisibili. sed bñ ecõuerso. ¶ Tertia distinctio. accidẽtiũ corporaliũ: quedã insunt pti exteriori: q̃dã iteriori. ¶ Quarta distinctio. Accidẽtiũ. quedã vniformiter insunt subiecto qñ accepta eq̃li extẽsione subiecti est eq̃lis intẽsio accidẽtis. Quedã difformiter ⁊ opposito mõ diffinit. ¶ Quĩta distinctio. Accñtiũ difformiter inherentiũ sbo: quedaz vniformiter insunt ⁊ quedã difformiter. Exẽplũ pmi. vt lumẽ causatũ a candela sperice circa cãdelã ad octo vel decez pedũ pedalitas circa candelaz hz forte octo gradus luminis. Scda pedalitas subiecti pprie hz septẽ. tertia sex.

Diuersitas accñtiũ p⁹ distinctio

2ª distinctio

3ª distinctio

4ª distinctio

5ª distinctio

Accidẽtia sunt i multiplici dñia

Predicari accidẽtaliter quid sit

tas sex 4° qnqz et sic pariter difformiter: difformiter qn nō seruat talis ordo. vt si pma pedalitas vni° corpis esset calida vt octo. scda. vt qttuor. tertia vt qnqz et sic irregulariter. Ex his exēplis facile potes colligē

Ponit differētes terminoꝝ. ℭ Istis notatis pono oclones.

Pclo p° Prima est. accidētia pmo mō denoiant totū subiectū quādo insunt pti. Probat cōclusio. Aliqn denominat: et tūc nō insunt nisi sue pti: igit. pña tz cuz maiore. et minor pz: qz da ei° oppo^m hoc esset contra nām accidētiū de pmo mō si inhererēt alteri parti.

Oppōit pclonī. Cōtra hanc cōclusionē arguit. dato vno monstro sicut frequēter cōtingit habēte vnū truncū et bina capita et sit vna anima isormis hoc totū et sit vnum caput crispum et alterū lene: et vn° nasus symus et alter aquilus. tūc illo dato talis non est symus. et tamē symitas pcise cōuenit naso: igit. q nō sit symus arguit sic. qz eadē rōne esset aquilus. Dr q talis nō est symus sed aquilus et symus copulatim et nō copulatiue. et eodē modo nō est crisp° sed crispus et lenis. Sz de orbato vno oculo et alterū habēte. dicit q ille nō est cecus nec est cec° oculo sed oculo cecus vt patet 5° methaphisice. Sz simplr vidēs: imo si argus esset et esset oib° oculis puat° vno dempto dicit q est vidēs et non est cecus. sed si esset homo qui mille pedibus incederet ille esset claudus ad claudicationem vnius tibie. Ista patēt partim ex terminis partim ex cōmuni modo loquendi.

Oppōit Contra hoc arguit. Bene sequit. sortes habet nasum symum: ergo est sym°. pz per nie denominatio accidētis potētis cōpetere vni parti totum denominat. Forte negas cōsequētiā sed oportet addere et nō habet accidēs oppositū per subiectū adequatū eius. Sit tibi analogia ppositio mixte qualitatis. Cōtra. tūc per abscissionē vnius nasi nō symus esset symus. Rēspōdet cōcedēdo toti argumētum. sed si ad ymaginationē que possibilis est esset vn° homo qui haberet tres nasos duos symos et vnum pcise aquilum pōt dici q est symus simplr et tria capita haberet duo crispa alteruz lene. dicit q talis esset crispus. Potes hic dubitare si quispiā haberet duos nasos quoꝝ vnus haberet ampli° de symitate qz alter de aquilinitate vel econuerso. vel si esset vnus qui haberet nasuz symū et aliū nasum nō symū neqz aquilū more cōi quid esset de tali qliter denominabit. Potes querere quātuz aquilinitatis sufficit ad denoiationē nasi aquilini: et eodē mō de symitate. Et eodē mō potes querere quot piloꝝ crispitudo requirit ad esse crispū. et tunc dent illi et auferat vnus et qualis manebit denoiatio de caluicie suo mō sic dicatur. Ista de nasis cū omni honestate gfa recreationis sint dicta. Si nasus poneret in pectore vl in alia corporis pte. forte nō esset nasus de accidētibus indiuisibilib°(extēsiue) si inhererēt vni parti totum cōpositū denominēt. lz requirat certa intētio illius qlitatis anteqz talis qlitas fm cōem moduz loquēdi subiectū denominet. lz quis habeat scietiā huius. omnes anguli coalterni sunt eqles. nō pptera dicimus vulgariter talē esse geometriā: sed requirit vna bona ps pclonū geometricaꝝ: et hoc est de vtute sermōis. vez si geometria capiat collectiue. s. pro simplici actu vl habitu nō opz. sed queris cum scia geometrica sortis sit in ei° aia et eadez aia est in pede et in naso: vtꝝ hec geometria sit in pede vl naso. Dr q nō opz. nō. n. opz q aia habeat sciam in pede: sed bñ vez est q hec aia in pede hz sciam. qd pz. hoc hz sciam demonstrādo aiaz et hoc est aia in pede: ergo. sz aia hz sciam in capite vbi vigēt sensus. sed res illa q est scia si poneret in lapide non esset scia nec lapis illa qlitate dr sciēs: qz regrit q sdm ei° denoiationis sit vitaliter perceptiuum. et sit illa secunda pclusio.

Tertia pclusio de accñtibus corporalib° pluribus partib° inherētibus vt albedine. tunc. vel subiectū habet albedinē fm oēs partes exteriores vel fm aliquas et hoc duplr vel fm maiorez partē hēt albedinē et fm minorē aliū colorē: vt verbi causa. est vnū corpus tripedale cui° tres pedalitates sunt a b c. a et b sūt alba et c est nigrū vl ecōuerso. vel est eqlitas. puta q a per totū est albū et medietas b et totū residuuz. Et iterū si aliqd corpus hz maiorē partē albam hoc est duplr. Vel illa maior ps cōiter vestib° occulit vel aliquo hmōi. vel illa ps fz cursum nature nō est natū occultari. vt vbi causa. signo sortē cuius facies est alba et totū corpus nigrū: tunc hec cōclusio plures cōplectit partes. Prima est. respiciendū est fm denominationē vulgarē ad partez exteriorē et nō interiorē. pbatur. sit vnus equus cuius cutis vel pellis sit alba. puta cuius pili sunt albi: talis equus dicit alb°. esto q sanguis diffundat per totū corpus intrinsece. Similiter olor est alb° ppter pēnas. lz caro eius sit nigra. Et frater pdicator reputatur niger frater. et tamē plures vestes habet albas qz nigras: et hoc solū ppter vestez superiorē. Opposito modo est de fratrib° beate virginis de mōte carmelo: et in aliquib° sufficit aptitudo ad partes supiores in alijs hoc nō sufficit. Exemplū pmi. Carmelita nudus vocat alb° frater. esto q sit ethiops: qz sufficit q sit pfessiōis eoꝝ qui ordinant hēre tales vestes. Ex^m scdi. bos non dr rubeus nisi hēat rubeos pilos actu. Ex isto seqt. Duo sunt colorati: qrū vn° est niger et alter alb°: et niger hz maiorē albedinē intensiue et extēsiue qz alb° et ecōuerso. De nigredine correlariū est claꝝ supposito q vn° hēat in pte exteriori albedinē: alter do iteriori solū. 1° sequit q aliqd est nigrū et postea sit album sine additiōe albedinis. imo absqz h° q albedo variet suū sitū. pz. capio vnā auē cū plumis nigris. iā talis ē nigra. hēat cutē albā deplumet auis et pz itētū q corp° pōt esse albissimū sine additiōe albedis et deꝑditiōe nigredis pp solū situ nō ē difficultas fm modū istū vulgariū. Et cā est qz qn est in pte exteriori est in loco sufficiēti denominare totū. Phisice tamē pōt bene dici q hoc nō requiritur sed illud est albissimū qd habet intensiorem albedinē. sed Phisice nunc nō procedo. sed vulgariter quātū sufficit logico pro cōibus suis sophismatibus. Ecce vnā conclusionē istius mēbri. Si corp° tripedale habeat maiorē partē albā et minorē nigrā.

hic fm corp⁹ est albū. si eq̄liter nō ē albū nec nigrū copulatiue. s3 copulatum. vt capto vno scuto cuius vna medietas ē alba ꝛ altera nigra. hoc scutū ē albū ꝛ nigrū copulatum. De cōposito hūte ptes abscōsas ꝛ aliq̄s patētes: vt hō cui⁹ facies ꝛ man⁹ cōiter patēt

Duplex ē deno- minatio intrinse ca ꝛ ex- trinseca

si ille ptes sint albe ꝛ totū residuū corpis abscōsū3 sit nigrū: tūc talis iudicaꝫ alb⁹. ꝛ hoc ē vez denoiatione itrinseca. ¶ Vñ aduerte fm cōiter loquētes duplex est denoiatio. Quedā itrinseca: ꝛ anteq̄ aliqd sit albū denoiatione intrinseca op3 hr̄e maiorē ptē albā. Sed ad esse albū denoiatione extrinseca sufficit hr̄e maiorē partē partis patētis albā. vt si maior ps faciei humane sit alba ꝛ vna pua ps nigra ꝛ totū residuū3 corpis nigrū talis hō est niger denoiatiōe itrinseca albus denoiatiōe extriseca: hoc nihil aliud ē dictu nisi ꝑ pte q̄ apparet nobis maior ps ē alba. ꝛ pono duos sorte ꝛ platonē quoꝝ vterq̄ h3 corp⁹ nigrum. ꝛ maiores ptes facierū albas equaliter abscondaꝫ corp⁹ sortis vestib⁹ corpore platonis ostēso nigro: q̄ro an idē sit iudicium istarū denominationu3 ꝛ dicitur q̄ sic.

Oppōit

Arguiꝫ ꝯ illā ꝯclonē q̄ dr̄ q̄ scutu3 cui⁹ vna medietas est alba ꝛ altera nigra non ē alba nec nigra copulatiue. ꝛ hoc sic. maior ps illi⁹ scuti est alba: g⁹ istud scutu3 ē albū ꝯña t3 ex dictis. ꝓbaꝫ añs. sit scutū trepedale. Arguiꝫ sic. bipedalitas includēs partē albā ꝛ semipedalitatē nigrā ē alba vt notū est: ꝛ hec bipedalitas est maior pars illi⁹ scuti: g⁹ maior ps illi⁹ scuti est alba. Et codē mō possum ꝓbare q̄ hoc scutū sit nigrū. capiēdo medietatē nigrū cū semipedalitate alba.

Rñdeꝫ

¶ Ad hoc arg^m rñdeꝫ ꝯcedēdo añs. puta q̄ maior ps illi⁹ scuti ē alba: q2 medietas ꝛ ampli⁹ vt arg^m bñ ꝓbat. Sed nō dico

p^a ppō

pars alba ē maior pte nigra eiusde3 scuti: imo pono ꝓpōnes. Prima q̄libet pte alba scuti accepta ps nigra est maior p3 iductiue. ista pte alba data demonstrādo medietatē scuti ps nigra est maior: q2 b c ē nigra volo q̄ a ꝛ medietas b ꝓpinquior a sit alba. ꝛ totū residuu3 nigrū ex hac pte data demōstrādo b c q̄ ē alba aliq̄ ps nigra est maior. p3. b c ē nigra cū medietate a ꝓpinquiori b. ꝛ sic ꝯñter.

2ª ppō

¶ Secūda ꝓpō. q̄libet pte nigra data ps alba est maior. p3 codē mō ꝓbādo.

3ª ppō

¶ Tertia ꝓpō. in casu dato nulla ē maxima ps alba isti⁹ scuti. ꝓbaꝫ. nō medietas: q2 a b est albū: nec a b est maxima ps alba. p3: q2 a b ꝛ medietas c ē albū. ꝛ sic ꝯñter. Et codē mō nulla est maxia ps nigra scuti dati. Vtrū dcꝫ minima ps q̄ nō ē alba ē logico impertinēs.

Rñ⁹ ad formā

Tūc rñdeo ad formā argumēti ꝯcedo añs ꝛ nego ꝯñā: q2 qñ dr̄ q̄ qñ medietas ꝛ maior ps alba sufficit ad denoiandū totū: hoc intelligiꝫ qñ fm se ꝛ q̄libet sui fm ptē exteriorē mō sic nō est de scuto dato: q2 l3 a b sit albū medietas b est nigra: ꝛ sic a b pars non est alba fm se ꝛ quodlibet sui.

Oppōit

Cōtra hoc arguiꝫ. Pono q̄ tota medietas scuti sit alba: vt sup̄ dcpta vna pua pte: puta digitali quā signo rubeā: ꝛ volo in pte nigra puta in medietate que prius erat nigra fm quodlibet sui sit vna pars alba tridigitalis vel q̄dridigitalis: tunc sic

Oppōit

arguitur. hoc totū scutum est album: ꝛ tamē medietas non est alba fm se ꝛ quodlibet sui. Rursus quelibet pars scuti est alba: ergo scutum est album.

Ad p^m istoꝝ ꝯcedo q̄ scutū i dato casu ē albū: ꝛ medietas ē alba s3 se: ꝛ q̄l3 sui i foꝛa vel in valore: voco i valore qñ ps alba q̄ est cu3 medietate nigra posita i alia medietate ꝛ pte rubea posita loco ptis albe reddit medietatē alba3 fm se ꝛ q̄libet sui albedine nō variata s3 extēsionē. dico s3 extēsionē: q2 albedo valde intensa in vna pua parte si varietur fm extensionem pōt reddere totam faciem albam. Rñdeꝫ

Ad 2^m qñ dr̄ q̄libet ps illi⁹ scuti est alba: ergo totū scutū ē albū. forma arguēdi nihil v3: sed añs ē falsu3 i ꝓposito. nego q̄ q̄l3 ps sit alba: sed q̄l3 ps q̄ ibibit a b est alba: ꝛ q̄l3 ibibēs b c est nigra. Forte dicis. q̄l3 ps est alba disiūctiue vl' nigra. Rñdeꝫ q̄ forā arguēdi nō h3 apparētiā: s3 nego añs: q2 illa ps nō est alba vl' nigra: nec disiūctim nec disiūctiue hec ps ē alba vel nigra demōstrādo b. nec sequiꝫ. hec ps ē alba ꝛ nigra: ergo ē alba vel nigra queadmodū totū scutū ē albū ꝛ nigrū: ꝛ tñ nō est albū vel nigrum. Rñ⁹ ad secūdū Instaꝫ Rñdeꝫ

Queris a me q̄ta ps reqriꝫ vltra medietate3 ad hoc q̄ aliq̄d totū dicaꝫ album: ēt pono scutū cui⁹ vna medietas ē alba fm se totā sincathegorematice gradu vt q̄tuor: ꝛ altera eodem mō nigra ꝛ medietati albe adueniāt alij q̄tuor g̃dus albedis: nūqd totum erit nūc albū: q2 albi⁹ q̄ antea. Rñdeꝫ ad p^mū: sufficit quātūcūq̄ pua pars vltra medietatē ad hoc q̄ sit alba cū ē: q2 accñs denoiat: nisi qñ ipedimētū est ei eq̄le: q̄d nō ꝯtingeret si medietas vni⁹ corpis esset alba fm se: ꝛ quodlibet sui cū aliq̄ addito. Rñ⁹ ad p^mum

¶ Ad 2^m ego sp exclusi intēsionē a ꝓposito: s3 ad extēsionē habui oculū. potes ibi dicē q̄ in illo casu totū est albū. ꝛ l3 p̄cise medietas sit alba fm se ꝛ q̄libet sui: q2 nō est eq̄le ꝛ ipedimētū denoiationis p3 respiciēdo ad itēsionē nigredis i supficie. Rñ⁹ ad secūdu3

Queris an rubedo vel viriditas tantū impediat denoiationē albedinis sicut nigredo q̄ est alterū extremū. vbi cā. ecce vnū scutum cuius vna medietas est alba ꝛ altera rubea eq̄liter dicis q̄ tantū impedit. pone medietatē scuti dati alba3 rarefieri vel alteram condēsari ꝛ dic consequēter.

Oppōit

Secūdo arguiꝫ. rubedo causata ex verecundia de q̄ loqꝫ Aristo. i p̄mētis. vel ex potatiōe quā partiꝫ vocāt alemanicā ē color: ꝛ non sufficit denoiare fbm. p3 p phm. si qs fuerit rubeus ex vecūdia: talis nō cēseꝫ rube⁹. ꝛ p cōem modū loquēdi. Si qs formosus iuuenis corā graui viro erubescat: nō obstāte dicim⁹. ille est pulcher iuuenis. ꝛ hoc nō ēēt nisi p pulchriorē colorē q̄ est albedo quē tūc nō h3 i facie.

Rñsio

¶ Rñdeo dupl'r. p^o sic. talis nō ē rube⁹. p3 p Arist. ꝛ cōe3 modū loquēdi: q2 non h3 rubedinē sufficiētē denominare subiectū: q2 anteq̄ sit sufficiens opoꝛtet q̄ per aliquātulū satis magnu3 tempus pmaneat quāte magnitudinis debebit illud tēpus esse ex me nō habebis: sed diciꝫ q̄ talis est adhuc albus ꝛ habet albedinē in pte exteriori in potentia ꝓpinqua que sufficit ad denominandū ipsum.

Oppōit

Cōtra hoc arguiꝫ. posito q̄ illa rubedo causata ex vecūdia maneat duratiōe in 3° vl' 2° die

talis

talis censebit rubeus q̄re gᵒ magis iudicabit rubeus in fine q̄ in pncipio. Si dicas propter pmanētiam.

Roboratur. **Cōtra** hoc ar. si aq̄ calefit in paruo tpe vl in istāti ḋ calida esto q itez statim corrū pat calor. si ī pono illū q puo tpe ē rubeus ex verecūdia: tūc nō est rubeus: postea volo q sit albᵒ p adeo puū tēpus tertio niger: et sic ḋñter talis nunq̄ erit colorat⁹: p3 p soloñē datā: l3 ista argumēta videantur pūgē soloñē credo tñ nō visceralr.

Rñᵒad pmam partem. ¶ Ad pmā ptē si rubedo diu mancat iudicabit rubeus pp pmanētiā rubedinis in pte supficiali et non in pncipio: nec est simile de aq̄: q2 op3 respicē ad nām passi et non pcise ad accñs: et in qbᵒ et in qbᵒ nō imitare cōcz modū loquēdi.

Rñᵒad aliud. ¶ Ad aliū de ḋtinua gñatiōe et corruptione accñtiū ḋf q illa pōt ḋcedi tal nō ē colorat⁹ eo q nō est pmanēter colorat⁹: vl ḋf sic et meli⁹: q ē rubeᵒ ex verecundia est rubeus simplr p tpe p q̄ est rubeus. Et ad Ar. in pnictis ḋf q ipē vult dicē: talis nō est rubeus b3 cōcz denominatiōcz imo albᵒ. i. talis regulariter est albᵒ et hoc est nisi adueniat aliq̄ cā gñatia rubedinis q̄ parū durat vl alteriᵒ coloris. Istud p3 per cōcz modū loquēdi. dicimus de icōstāti q nunq̄ est in vno proposito eo q non pmanenter manet i vno. et tamen notum est habet multa et varia.

Op. 3. **Tertio** ar ad idē. Ponat sortes i mille locis discōtinuis simul et semel q casus est possibilis i vno loco habeat digitū albū: et totū residuū nigrū: et sit digitᵒ millesima ps. in alio loco habeat aliā ptē eq̄lē illi pcise albā et totū residuū nigrū et sic p oēs ptes sic pcedēdo tūc sic ar. talis nō est albus: et tamen medietas et plus q̄ medietas est alba. qd p3. q̄l3 ps digitalis q̄titatis est alba: gᵒ q̄l3 ps est alba. imo fm se et q̄dl3 ciᵒ: igit. Forte ḋcedis q ille est albᵒ: imo est ḋñs ex casu.

Instat. ¶ Cōtra. Parisius est niger simplr: et nō est albᵒ parisius: q2 solū h3 digitū albū parisij puta indicē vl pollicē b3 q libet assigñre.

Rñdet ¶ Rñr qadmisso casu ḋcedēdo q talis nō ē albᵒ: et negat q medietas et amplius sit alba: imo nulla ps pedalis ciᵒ est alba ex casu imo ē niger. qd p3: q2 vbicūq3 est: est niger: et cā est. q2 albedo nō ḋtinuat cum ptibᵒ illis.

Instat. ¶ Cōtra. Dicis pono sortem in vno loco tñ et habeat digitū albuz et ei ḋtiguet nigredo pisalis extēsionis: et postea sit alia ps digitalis alba: et postea pars pisalis nigra: et sic consequenter tunc talis est albus: et tamen albedo non continuatur: igitur.

Rñsio pncipalis. **Respondet** q hoc argᵐ nō vadit ad rē: q2 ad eē albū nō reqrit talis ḋtiguatio sicut argᵐ imaginat. sed sufficit ḋtinuatio vl ḋtiguatio sufficiens ad denoiationem fm aliquaz certā partē in aliquo loco vl ymaginario. Nec itez valet h ḋñā pollex est ḋtinuus indici: et albedo inest vtriq3 illoz: vel saltem vtriq3 illorum inest albedo. ergo ille due albedines ḋtinuant. pōt etiam defensari q tale corpus est albū. ¶ De accñtibᵒ difformibᵒ reducant ad vniformitatē. et eodē mō dicat vt verbi cā: ecce corpus q̄drupedale cuiᵒ pᵃ pedalitas est alba. scda nigra. postea q̄nta ps vniᵒ pedis tertie pedalitatis est alba: et vltime due octaue ptes vltime pedalitatis sc3 q̄rte sunt albe reducat si l et videat q̄nta ps totiᵒ est alba. Si libeat cuipiā in speculatōe itēnō nis descēdere capiat illā regulā calculatoriā cōez ois latitudo vniformiter difformis rñdet suo gradui medio. vbi cā. istō corpus est q̄ttuor pedū est calidum vniformiter difformiter in gradu extremo itēsiori incipiēs ab octo et i remissiori teriatur in nō gradu caloris op3 vidē qs est gradus medius et notū est q q̄ttuor totū est calidū vt q̄ttuor. eodez mō de albedine et alijs accñtibᵒ dicat: si fit difformiter difformis in calore reducat ad vniformitatem difformiter: et dicat pportionabiliter: et tūc itez op3 vidē an cū albedine q̄ttuor graduū sint nigredīes remisse cōpossibiles vl nō: qd logicus deb3 supponē et phia et dicere si dicat sic dicēdū est sic vel sic. Si dicat q se cōpatiant i gradibᵒ remissis et tota latitudo teriat in octo more cōlori. tūc habēs q̄ttuor gradus albedis p totū est albū: q2 tot sūt nigredinis gradus. s3 reqrit albedo supra q̄ttuor: s3 eodē mō dicat ibi sicut de scuto. Si dicat q repugnāt in qbuscūq3 gradibᵒ possumus dicē q si vnū corpus haberet q̄ttuor gradus albedis vniformiter q ipsū est albū: q2 nullus gradᵒ oppositᵒ impedit denoiatiōcz: imo idē eēt si hēret vnū gradū albedis et sic seqtur. huic corpori iest albedo. ergo aliqd est albū: q2 si instares maxime esset de dēte ethiopie: s3 hoc nō: q2 l3 nō seq̄tur. dēti ethiopis iest albedo. gᵒ ethiops est albᵒ: tamen sequitur. dens vel aliqua pars eius est alba que antecedit ad aliquid eē albuz.

Respondet ad argᵃ ante oppm. Hec diffinitio dat p opposita copulatiue et c. vez est. s3 nō p repugnātiā: qd itēest inter illos terios dixi in oppositionibᵒ. Cōfirmatio soluta est in scdo notabili. — Rñᵒad argᵃ.

Ad pᵐ ¶ Ad scdm de talibᵒ cōbustum — Ad 2ᵐ — solo p3 in pncipio tertij notabilis. ¶ Ad tertiuz de — Ad 3ᵐ — hac. britannus est hō ḋf q nullius pbilis pdio est: q2 nō est ordinata: s3 capiat hec hō est britannus. ḋf q illa est pdio quinti pbilis: q2 nō ē repugnātia de quocūq3 hoie q sit et nō sit britānus. ¶ Ad quartum de — Ad 4ᵐ — ista. hō est mortuᵒ. Rñdet ḋñter ad hoc qd argᵐ adducit q ampliatio itrinseca nō ipedit et fm Aristotelem pōt satis bñ dici q est pdio pprij: q2 istō pdi mortuū cōpetit subiecto particulariter supponenti et non pōt vere negari vniuersaliter: sed fm fidem dicit q est predicatio q̄nti predicabilis cum predicatum pōt affirmari de subiecto et negari de eodem. ¶ Ad quintum nolo insistere. — Ad 5ᵐ — ¶ Ad sextū argumentū de ista. — Ad 6ᵐ — hec est predicatio nō quinti predicabilis vel saltē hoc totum hec predicatio est nō quarti vel quinti predicabilis dicit q nullius predicabilis est pdicatio ppter repugnantiam. ¶ Ad septimum de ista. homo viuit. responsum est in notabilibus. — Ad 7ᵐ

Utrum sint tm̄ quinq3 pdicabilia. **Queritur** vndecimo de veritate huius tm̄ quinq3 sūt pdicabilia. ¶ Pro solutione qōnis nota et quo in titulo qōnis ponit dictio exclusiua: titulus pōt exponi more aliarū exclusiuarum. et pōt esse exclusiua: vel ppositio de exclusio subiecto: et hoc rōne de ly tm̄: et q2 in dicta exclusiua ponit terminus numeralis distincte numeruz fi-

Ly tm̄ exponit

gnificans: vt quinqȝ ipsa pōt exponi gratia alietatis τ gratia pluralitatis τ istos sensus pōt habere de virtute sermonis. Si capiat in sensu excluso equiualet sue preiacenti: eo ꝙ quelibet exclusiua capta in sensu excluso equiualet sue preiacēti. Et lȝ istud dictuȝ nō restrictum non est verū vt pȝ ex exponibilibꝰ: qꝛ impertinens est nunc loqui de talibus vtar ea tanꝙ vera: τ ita in multis alijs. ¶ Ex dictis sequunt tales vere tm̄ tria sunt predicabilia: tm̄ quattuor sunt ꝑdicabilia: tantū mille sunt predicabilia. patet per earū preiacētes. Si capiat in sensu excluso gratia alietatis valet hanc. quinqȝ sunt predicabilia: τ nulla non quinqȝ sunt predicabilia: τ equalet sue vniuersali in terminis transpositis omnia predicabilia sunt quinqȝ. Si exponat gratia pluralitatis τ exclusiue exponitur sic. Quinqȝ sunt predicabilia τ nō plura ꝙ quinqȝ sunt predicabilia: τ equalet ꝓpositioni indefinite de signo collectiuo de terminis transpositis: τ hos sensus prefatos habet titulus qōnis de rigore logices. Aliꝰ est sensus in quo fit hoc est dictū. Alius est sensus in q̄ autores vtuntur hoc titulo: τ est iste tantū quinqȝ sūt termini oia predicabilia significātes stando ꝑmo in hac diuisione predicari de pluribus differētibus specie in eo qd quid: τ dando ei suū predicabile. s. genus de pluribus differētibus numero in eo qd quid de pluribus differētibus in eo qd quale de suo subiecto intrāsmutabilr τ de suo subiecto transmutabilr. ita ꝙ istis quinqȝ diuisionibꝰ rn̄dent appropriate quinque termini. s. genus: spēs: differētia: ꝓpriuȝ: τ accidens: τ ille est sensus in quo autores qōne vtunt data. Et hoc est verū quinqȝ sunt predicabilia ita ꝙ nō plura nec pauciora (adequata supple) stando in diuisione data in qua steterunt maiores nostri signantes ne generet in nobis ꝯfusio numeri predicabiliuȝ. si querat quid mouebat ad hoc maiores? rn̄dere possunt per illud Horatianuȝ. Sic volo sic iubeo: sit p rōne voluntas. τ hoc rōnabiliter quēadmodū de imponēdis terminis. Ex isto pȝ ꝙ aliqui inaniter ponunt numerū sex predicabiliū innitētes huic rationi predicari de pluribꝰ differētibꝰ specie in eo qd quid τ de pluribus differentibus numero in eo quod qd faciunt duo predicabilia. ergo ꝑdicari de pluribus differētibꝰ specie in eo qd quale: τ de pluribꝰ differētibꝰ numero in eo qd quale debebūt facere alia duo predicabilia: qꝛ non est querenda ratio vel saltem si querat nulla dabit nisi voluntas maiorū: an habuerint aliquas ꝯgruentias pro eis vel ne: dicitur ꝙ sic. Si tu pōas sex pari rōne ponā ꝑcise q̄tuor sic arguēdo nō est maior rō ꝙ ꝑdi de plībꝰ dfnūbꝰ spē i eo qd qd: τ de plībꝰ dfntibꝰ nūo in eo qd qd ꝯstituant duo ꝑbilia ꝙ predicari de pluribus differētibꝰ specie in eo qd quale: τ de pluribꝰ differētibus numero in eo qd quale. sed scōa duo nō faciunt duo predicabilia: sed precise vnum. ergo duo ꝑma nō faciunt duo predicabilia: sed precise vnum. τ vocabo illud a: τ habebit genus τ spēm sub se. quēadmodū differētia habet differentiā genericā τ specificā sub se. Nec discrimen video innitēdo rōni: τ sic ad oia hec argumēta

Diuersitas opinionuȝ de nūo ꝑbiliuȝ p totū.

Horatius.

opȝ solum rn̄dere per vnum verbū sunt tm̄ duo predicabilia que rn̄dent in qd τ in quale. notū est ex dictis ꝙ ibi nō sistit diuisio. τ arguēdo ꝙ sunt sex propter rōnem ante dictā dꝫ ꝙ diuisio non ꝓcedit vsqȝ ad illud: diuisio in q̄ penes quam maximus numerus predicabilium capitur. ¶ Deinde

Respondeo ad qōnē ꝑ ꝓpositiōes. Prima est. hec est qd in sensu excluso: pȝ p veritatē eius ꝑiacētis. Scōa ꝯclo. falsa ē qd in sensu exclusiuo si exponatur gr̄a alietatis pȝ p vlem in terīs transpositis illa est nota falsa oia ꝑdicabilia sunt qnqȝ lȝ ibi pōt eē sophisma: qꝛ duo ꝑdicabilia sunt qnqȝ res τ octo ꝑdicabilia sunt qnqȝ: vel p trāscendēs vel p aggregationē: sed vlis dꝫ eē hec oia ꝑbilia sunt qnqȝ ꝑbilia. ¶ 3ꝰ ꝯclo. falsa est qd exponendo gr̄a pluralitatis: pȝ p idefinitā in terīs trāspositis capto signo collectiue: oia ꝑbilia sunt qnqȝ ꝑbilia vt pȝ in principio qōnis: mille sunt ꝑbilia. τ iste ꝯclusiones ponunt de virtute sermonis. ¶ 4ꝰ ꝯclo. vera est qd in sensu quo ꝓcedit q explicat p hoc totū tm̄ qnqȝ sunt teri stando in diuisiōe data sic ꝙ nō sūt plures ꝙ qnqȝ dati nō sic intelligēdo ꝙ nō sunt pl'a ꝑbilia ꝙ illi qnqȝ teri: sȝ sic ꝙ nullū ē ꝑbile qn ꝯtinet sb vno istoꝝ. vl ē vnū istoꝝ hoc est ꝑbile etiā est spēs albū est ꝑbile: τ ēt est accn̄s: τ sic ð alijs. Et ad oia talia argumēta decē sunt ꝑmēta: ergo decē sunt ꝑbilia ergo nō tm̄ qnqȝ sūt ꝑbilia: ꝯcede vtranqȝ ꝯn̄am cū vtroqȝ ꝯsequēte capiendo vltimū ꝯsequēs de virtute sermōis capiēdo in sensu in quo autores ꝓcedūt illā. ꝯn̄a vltima est nulla: τ ad impugnādā hanc ꝓpōnē opȝ impugnare in illo sensu: qꝛ de illo sensu ꝓtendit coiter in ꝑbilibꝰ sicut bonus Socrates dixit vni. impugna me ad itētionē meā τ bn̄ argumētaris. ¶ Ad illud argumētū. hec sunt ꝑbilia demōstrando genꝰ τ speciē: τ hec sūt tm̄ duo. ergo tm̄ duo sunt ꝑbilia. Cōcedo totū argumētū. qꝛ ꝯn̄s capit in sensu excluso quēadmodū minor: alr̄ esset fallacia equocatiōis: τ argueret a nō distributo ad distributū. τ de hoc argumēto tm̄ sunt duo ꝑbilia exponēdo eam gr̄a pluralitatis: capias ꝑbilia a parte subiecti pp argumētū qd coiter fit. de scōa exponente nō plura ꝙ duo sunt ꝑbilia capiēdo eius ꝯdictoriā plura ꝙ duo sunt ꝑbilia: vbi lȝ duo distribuit ab hoc cōplexo plura ꝙ. τ sensus est qbuscunqȝ duobꝰ datis plura entia sūt ꝑbilia qd pȝ falsum: cū quodlibet ꝯtinuū sit ifinita multitudo: τ p ꝯn̄s quodlibet predicabile siue mentale siue vocale siue scriptū: lȝ mētale nō sit ꝯtinuū saltem ꝑm extēsionē est ifinita multitudo. ¶ Et hec de predicabilibꝰ Magistri Joānis maioris dicta sufficiāt.

Rn̄ꝰ ad qōnēȝ p ꝯclones. Pria cōclo. Scōa. Tertia. Quār. Ad argumētū. Rn̄sio.

Magistri Joannis maioris hadingtonēsis liber ꝑmentoꝝ feliciter incipit.

n hoc libello Intentio est methodū apiri in cathegorias Aristo. Hic liber ꝑꝰ sui ptitiōe triphariā scidit. In anꝑmēta ꝑmēta τ postꝑmēta. Ubi Ari.

Intētio hꝰ libri. Diuisio libri ꝑmētoꝝ.

Ari. est numero ternario inix⁹. Qui numerus apō
De ex/ pařscos apprie venit efferēd⁹. Numero de⁹ impare
cellētia gaudet. Tria posuit ante p̄mēta. Tria sūt denoiatiua
nūi ter/ Triplices sūt notōes equoce. Tres sūt q̄titatis pprie
narij. tates. tres q̄litatis. Nescio q̄ spiritu duct⁹ a'ndero ternario exorsus est numerū denarij p̄mentoꝝ stabiliuit. Hoc est post fidē spem ꝛ caritatē sequunt̄ decē p̄cepta decalogi. in calce subnectit qnqꝫ postp̄dicamenta. Jactis decē p̄ceptis tabule sequunt̄ quinqꝫ libri moyſi ad ꝯsumatam beatitudinē ducētes. Quinarius est numerus circularis q in se ductus a tergo numerū inde resultantē merct p qnqꝫ. quinqes qnqꝫ sūt vigintiqnqꝫ ꝛ rursus vigesies qnqes viginti qnqꝫ sunt sexcenta ꝛ vigintiquinqꝫ. Et iterū sex centies vigesies quinqes sexcenta ꝛ vigintiquinqꝫ sunt trecēta nonaginta milia sexcēta vigintiqnqꝫ: ꝛ sic in infinitum semp claudēdo in qnqꝫ. Hunc librū in septem capitib⁹ more Ar. ponem⁹. Primū de antep̄mētis 2ᵐ de p̄mētis s̄bie. 3ᵐ de p̄dicamēto q̄titatis. Quartum de p̄dicamento relationis. Quintū de p̄mento qualitatis. Sextum de agere ꝛ pati ꝛ alijs quattuor vltimis predicamentis. Septimum erit de postpredicamentis circulariter desinendo in quinqꝫ.

¶ Sequitur primum caput.

a D cognoscendū predicamēta q̄dā sūt necessario p̄mittēda: sine quoꝝ cognitiōe nequaq̄ pōt haberi cognitio p̄dicamentoꝝ. Eoꝝ ergo q̄ dicunt̄: quedā sunt vniuoca: q̄dam equoca: ꝛ quedā denoiatiua. Equiuoca dicunt̄ quoꝛuꝫ solū nomē est cōmune: ꝛ ratio s̄bie s̄m illud nomē est diuersa. vt aial sigt̄ aial viuuꝫ ꝛ aial pictū: ꝛ nomē in eis solū est cōmune: ꝛ s̄m illud nomē ratio s̄bie est diuersa. Dicimus eni de leone picto in pariete: ecce terribile aial. ꝛ de leone viuo idē dicimus equoce. Et de statuis reguꝫ dicimus: isti sunt tales reges: ꝛ de his qui adhuc regnant dicimus: isti sunt tales reges: sumendo nomen regis equiuoce.

An̄p̄di a Antepredicamentū est
camētū doctrina tradita immediate ante cathego
qd sit. ricas pp earū intelligentiā habēdā a priori p priorē ꝛ imediate p̄bulis ꝛ p̄menta sciungūtur. Tria sunt antep̄dicamenta in gn̄ali. s. diffō diuisio ꝛ regula. Septē in speciali: qꝛ diffinitio trifariā secernitur. In diffinitionem equiuocorum: vniuocorum: ꝛ denominatiuoꝝ. Diuisio ꝛ regula bifariā diuidunt̄.

Termi Terminus equocus est terius sua significata significās mediantib⁹ di
equoci uersis ꝯceptib⁹ totalib⁹ nō sinonimis actibus vł actu
diffō ꝛ ꝛ ꝯceptu: vt hec vox sortes hunc ꝛ illū repsentat me
decla⁹. diantib⁹ diuersis ꝯceptib⁹. Dr̄ nō sinonimis: qꝛ hec vox hō significat veros hoies mediante vno ꝯceptu in aia sortis mediāte alio ꝯceptu in aia platōis eosdē sig̃t: sed illi sunt sinonimi. Dr̄ mediantib⁹ totalibus pp̄ter hanc. hō est asinus. ꝛ orōnes que sig̃nt hoies ꝛ asinos ad extra mediātibus ꝯceptib⁹ nō sinonimis. Sed qꝛ illi sunt partiales in ordine ad orōnē illa oratio nō est equoca. Sed ꝯceptus duoꝝ vocatorū hoc noie sortes nō sunt partiales postq̄ⱥ ex eis nō ꝯsurgit oratio. Dicebat̄ vel actub⁹ pp̄ter oēs collectiue ꝛ distributiue sumptū. Dicebat̄ actu vł ꝯceptu pp̄ter hāc vocē glibet. que significat se mediante ꝯceptu nō vltimato qui in ordine ad vocem est cathegorꝫuma ꝛ significat aliqualiter mediante actu.

Terminoꝛum equiuocoꝝ. Quidā est equocus a casu. quidā equocus analogus. quidā a ꝯsilio. Terius equocus a casu est terius eque prio sua sig̃ta sig̃ne: vt canis. Terius analogus est terius vnū sig̃tū sig̃ne pp̄ter similitudinem alterius: vt hō hoies pictos pp̄ter similitudinē verorum hoium repsentat. ꝛ hoc modo idē terius est equocus a casu ꝛ a ꝯsilio. qꝛ achilles sit equiuocū a casu nō est qō: sed si aliquē representet pp animositatē vel heroycā fortitudinē: idc illū analogice sig̃t. Idē pꝫ de isto terio canis in ordine ad aialia latrabilia sydera celestia ꝛ beluas marinas est equiuocuꝫ a casu. Sꝫ in ordine ad eaꝝ simulachra est equocū a ꝯsilio.

Terioꝝ equocorū diuisio a casu: analogus: a ꝯsilio cuꝫ suis diffōnibus.

Equiuocum a ꝯsilio est terius equocus sua sig̃ta sig̃ns nō eque p̄mo siue vnū significet pp̄ter similitudinē alterius siue nō. Ex quo p̄spicuū est qꝛ equiuocū a cōsilio analogū exupat. Equiuocū equocatū est res p equiuocum equiuocans significata: vt sortes ad extra.

Dubitat̄ circa hoc. An populus significā do arborē ꝛ gentē sit equiuocuꝫ. Dubitatio p⁹.
¶ Scdo dubitat̄ an quodlibet equocū sit vniuocuꝫ ꝛ ꝯtra. Scda
¶ Tertio an ꝯceptus vltimatus sit equocus. Tertia.
¶ Quarto dubitat̄ quare Aristoteles a diffinitione Quārta
equiuocorum exorsus est ꝛ quō ipsa est intelligenda.

Ad primum dr̄ qꝛ populus nō est equocum: qꝛ non est dictio vna postq̄ⱥ nō est idem accentus ꝛ quātitas. Populus significās arborem habet primā longam: gentem primam breuem. nisi hoc esset verum fallacia accentus ab equiuocationis minime distingueretur. Ad pri mā dubitatio nem.

Ad 2ᵐ dr̄ qꝛ qōlꝫ equocū equocās est vniuocū vniuocās ꝛ ꝯ: siue a casu siue a ꝯsilio. ¶ 2ᵃ ppō. qōlꝫ equocū equocatū ē vniuocū vniuocatū ꝛ eꝯ. Prior pꝫ ꝯclōnis pbat̄. qlꝫ ppō pluris ē vna: g⁹ qōlꝫ equocū equocās ē vniuocū vniuocās. ꝯña tꝫ a ꝯueniēti similitudie: qꝛ quēadmodū dyalectici aliquā ppōnē pl̄res appellitāt sic grāmatici hāc notionē canis dictionē pl̄res. ¶ 2ᵃ ps eiusdē ꝯclōnis pbat̄ p inductionē. hec vox sorꝫs ē vniuocū vniuocās in ordie ad vnū sig̃tū: ꝛ sic de singlis. Silr ꝯcept⁹ vltimatus hoiuꝫ sig̃ndo hoc hoies sorꝫalr ꝛ mediāte seꝫ se mediāte vno ꝯceptu reflexo. 2ᵃ ppō ē clara ꝛ pꝫ p inductionē sorꝫs ad ex̄ sig̃tur p hāc vocē sorꝫs: g⁹ ē vniuocū vniuocatū ꝛ equocū equocatū. Cōsequētia tenet ex terīs: qꝛ hec vox sortes est equiuocuꝫ equocans ꝛ vniuocū vniuocās: ꝛ ita de qualibet alia re dici pōt. Ad 2ᵐ dubita. p⁹ ppō. 2ᵃ ppō.

Oppo/ **Contra** istud arguitur. sortes vniuoce signat istum sor/
nit pdi/ tem et illum: ergo male dictum est contra
ctis. liquet: et assumptum arguitur. Demonstro duas voces
sortes vna signat sortem vniuoce non est potior ratio de vna
quam de altera: ergo vtrauis earum sortem vniuoce signat.
Rñdet ¶ Rñdetur quod vtraque harum vocum immo quelibet talis quelibet
Oppõit hoc noie vocitatum signat: sed hoc est equoce. ¶ Cõtra hoc
arguitur. capta vna harum vocum sic arguo hec. hec vox sortes
hunc signat vniuoce: et hunc signat vniuoce: ergo istum et illum
Rñdet signat vniuoce. ¶ Rñdetur concesso antecedente distinguendo
do consequens vel capiendo et copulatiue: et sic interimitur consequentia
cum consequente. vel copulatiue conceditur. hec vox sortes
vnico conceptu signat istum et vnico conceptu signat illum: sed
Duo t/ non eodem conceptu sed diuersis. ¶ Ex dictis patet duos
mini si/ terminos sinonimos esse equocos. patet de istis termi/
nonimi nis amor et amor qui sunt sinonimi secundum significationem sino/
sunt eq nimam: et tamen equiuoce significant capiendo vnum nomina
uoci. liter et alterum verbaliter. ¶ 2° sequitur quod subiecta istarum
sunt sinonima et equoca. homo est species et homo est animal: sed
non sunt sinonima secundum significationem secundum quam capiuntur: sed
equoca. ¶ 3° sequitur quod terminus vniuocus signat sua signi
ficata mediantibus diuersis conceptibus totalibus non sino/
nimis. hoc facile patet expositorie demonstrando illam
vocem sortes post: vbi idem terminus est equocus et vniuo/
cus. ¶ 4° sequitur quod propositio vna est distinguenda: im
mo propositio vna in sensu quo est vna est distinguenda et ter
minus equocus inquantum equocus est vniuocus. hoc
patet expositorie. hec propositio plures est distinguenda. hec
propositio plures est propositio vna in sensu quo est vna: ergo propositio
vna in sensu quo est vna est distinguenda. ¶ 2ª propositio
patet. iste terminus sortes est vniuocus. iste terminus sortes
Ad ter est equocus inquantum equocus: ergo terminus equocus
tiam dubi inquantum equocus est vniuocus. ¶ 3^m dubium soluitur
tationem rñsio. ex dictis quod conceptus quilibet est equocus et vniuocus.
¶ Ad quartum dicitur quod aristoteles inchoauit a maxie ex
Ad quar trancis respectu predicamentorum: et quia nullum equocum est
tam dubi/ ponibile in predicamento inquantum eiusmodi aristo. ibi in/
tationem cepit. Diffo est clara cognitionis termini: nomen tamen valet
rñsio. sicut terminus: Cõc tamen valet sicut idem. Ro tamen sicut conce/
ptus. Et sic capit Petrus hyspanus in locis dyalecti
cis capitulo primo. Substantia tamen valet sicut res: et sic
capitur in morali philosophia quando est quod de substantia actus: et sic a do
nato quando dicitur nomen signat substantiam. Et ex isto patet vnum ar/
gumentum in destructione modorum significandi contra dona
tum procedens ex ignorantia termini volendo probare quod albedo
De eq/ non sit nomen. Dicitur equocum a casu: quia casualiter et a for/
uoco a tuna terminus sic signat. vnus imponens hanc vocem sortes
casu. alterius impositionem non considerauit. Et dicitur equocum
De eq/ a consilio: quia terminus significatum secundarium tacite propter si/
uoco a militudinem signat. ¶ Cõtra hoc arguitur. hec vox homo non signat
consilio. imaginem instar hois depictam: ergo non est equoca in or
Oppõit dine ad veros hoies et ad imagines. assumptum arguitur: quia
nec naturaliter nec ad placitum: immo pono quod impositor sic
supposuisset quod precise significet hoies et nullas alias res.
Rñdet ¶ Rñdetur quod non primario signat imagines: sed per con/
silium et ex consequente signat ad placitum et generaliter quandocunque
vox signat aliqua primo ad placitum: tunc similia signat ex con
sequente: nullus impositor significationem secundariam prope

dire potest stante prima significantia. Sed ex illo sequitur
quod hec vox homo rubedinem signat. nigredinem signat: ligna
signat: lapides et omnes res similes. hec patet significatione
secundaria dummodo tales res lineamentis humanis pro/
trahantur. ¶ 2° sequitur quod hec vox homo secundum illam significationem
non ponitur in predicamento substantie. ¶ 3° sequitur quod terminus ali/
quis cadit a sua significatione propter mutationem rei significa/
te: nec hoc inconuenit respectu significati secundarij. Hoc
patet. hec vox homo non signat attramentum in lagena: et tamen idem
representat quando linealiter protrahitur: immo tunc homo subordi
natur conceptui connotatiuo. ¶ Petitio vtrum quilibet terminus Peti/
mundi sit equocum a consilio. ¶ Rñdetur quod quilibet si/ tio.
gnificans substantiam corpoream est huiusmodi arbor signat arborem Rñ° ad
depictam. ostium ostium depictum: et sic in alijs. Terminus si/ petitio/
gnificans rem indiuisibilem vt deus angelus aia sic eq/ nem.
uocantur per columbas et iuuencos in dorso alatos. Sed termini
secundarie intentiones et significantes accidentia sic difficulter equo
cantur. Potest fieri dubitatio de hac voce homo in propositio/
ne eo quod signat sua significata mediantibus diuersis con
ceptibus partialibus. Sed hoc facile diluitur ex dictis.

Dubitatur vtrum hoc verbum sum sit equo Dubita
cum. Et arguitur quod sic. hoc scriptum tio an
sum signat sua significata mediante conceptu et actu: ergo hoc sum sit
scriptum est equocum. assumptum arguitur quod aliqualiter signi equocum
ficet non est dubium in ista. ego sum animal. quod aliquid signi Oppõit
ficet arguitur. Murem signat: ergo aliquid signat. quod patet. hoc
scriptum mus murem signat: et hoc scriptum mus est hoc scri
ptum sum: ergo hoc scriptum sum murem signat. consequentia
claret expositorie. Et minor patet: quia totum est sue partes.
a b c sunt c b a. Et eodem modo possum argumentare de
isto termino roma quod sit verbum amor iuxta carmen
puerorum Versus amor mundi caput est: sum bestia terre. Rñ° p

Respondetur concedendo quod argumentum ppõnem.
prendit quod hoc verbum sum Prima
tertium adiacens murem signat: quia hoc scriptum mus murem
signat hoc scriptum mus est verbum sum tertium adiacens er
go etc. ¶ 2ª propositio. iste terminus roma est passiuum huius ter Scda
mini amor quod probatur sic. hoc scriptum amor est passiuum
huius termini amo: vt constat per grammaticos. et hoc scriptum
amor est hoc scriptum roma: quia sortes plato et cicero
sunt cicero plato et sortes: ergo etc. ¶ Tertia propositio. iste Tertia
terminus mus est verbum substantiuum. ¶ 4ª propositio. iste ter Quarta
minus roma est propositio: quia hoc scriptum amor est propositio: et
hoc scriptum amor est hoc scriptum roma: ergo etc. Ter
tia propositio claret de sum et mus. ¶ Quinta. hoc scriptum Quinta.
mus desinit in m. probatur. hoc scriptum sum desinit in
m. et hoc scriptum sum est iste terminus mus: ergo etc. ¶ 6ª Sexta.
propositio. hoc verbum sum desinit in s patet sicut propositio precedens.

Hic aduertendum est quod quando pronomen demonstratiuum de/
monstrat diuersa capitur equoce: sed circa istum terminum
diuersa non est silentio pretereundum de ordinibus mo/
dorum idemptitatis quod totiens diuersum accipiatur vniuo/
cum pariter et equiuocum. Sortes equiuoce signat sor/
tem qui est in hac hora et in hora sequenti vt equoce
opponatur ad vniuoce. proprissime talis equocatio sil/
logismo expositorio recalcitrat. Alie due acceptio/
nes opposite ad duos alios modos vniuocationis de
quibus

qb9 aīs habitus est sermo. nō ad totum ambitum terminum singularem excludunt.

De vniuocis.

u Niuoca dicunt quorum nomē est cōmune: et ratio substātie ꝭm illud nomen est eadē: vt hoc nomen animal est cōmune homini et boui. et similiter ratio substantie ꝭm illud nomen est eadem. dicimus enim homo est animal. bos est aial. et homo est sba aiata sensibilis: et bos est sbia aiata sensibilis: et sic nomen est cōmune eis: et ratio eoꝝ ꝭm illud nomen est eadē. nihil enim aliud est hō ꝭm ꝙ est aial: ꝗ substātia animata sensibilis: et similiter bos.

De termino vniuoco

t Erminus vniuocus est terius significās suum sigtū vel sua sigta mediante eodem cōceptu vel actu: vel mediātibus diuersis sinonimis.

De denominatiuis.

d Enominatiua dicunt quecūqz ab aliquo solo casu sunt dicta: et ꝭm illud nomē habent appellationē: vt a grāmatica grāmaticus: et a fortitudine fortis. differunt solo casu. i. sola cadentia que est a parte rei: ꝭm illud nomē habent appellationē. Nomen enim denominatiuum debet cōmunicare cum nomine vniuoco in principio et differre in fine: vt a grammatica grammaticus: ab albedine albus.

De terminis denoiatiuis q sūt triplices.

t Riplices sūt teri denominatiui. Quidā voce tm̄: vt cōcretū et abstractū ꝯuenientes in principio: in fine differentes: et neuter terioꝝ cōnotat illud pro quo alter supponit: vt hō et humanitas que sunt sinonimi. Alij sunt denoiatiui sigtione tm̄: et sūt ꝯcretum et abstractū nō ꝯueniētia in capite et in calce dissona: sed ꝯcretū ꝯnotat illud ꝓ quo abstractū natū est supponere: vt virtus et studiosum. Tertij sunt teri denoiatiui voce et sigtione simul: et sunt ꝯcretū et abstractū in ꝑncipio similia: in teris deformia. Et ꝯcretum ꝯnotat illud ꝓ quo abstractū natū est supponere vt grāmatica et grāmatica capiendo vnū terium substantiue et alterū adiectiue. et lꝫ cōueniat in fine in feminino gñe: nō tm̄ in masculino et neutro abstractū deriuat a ꝯcreto vt bonitas a gtō de bon9 ꝑ additionem tas iustitia a iustus addēdo cia. et ad exemplū Arist. dr ꝙ exemploꝝ non requirit veritas. in diffōne denoiatiuoꝝ ponitur denominatiua in fine post quecunqꝫ vt supponat confuse tm̄ ita dicatur ꝗcunqꝫ solo casu differunt: et ꝭm illud nomen habent appellationem denominatiua dicuntur. Et hec de primo antepredicamento dicta sufficiant.

Primi
Scdi.
Tertij.

Sequuntur due diuisiones.

e Orum que dicunt quedā dicūtur cū cōplexione: vt hō currit. quedā sine cōplexiōe: vt hō vel currit. Sꝫ priusqꝫ alterū membrū huius diuisionis subdiuidat distinguēdi sunt octo modi essendi in: qui necessarij sunt ad sequentē diuisionē cognoscendā: et ad ea que postea dicent. Primus igit modus essendi in: est qñ aliquid dr esse in alio sicut pars integralis in suo toto: vt digitus in manu: et paries in domo. et sic de similib9. Secūdus modus eēndi in: est sicut totū integrale in suis partib9 simul sumptis: vt domus in pariete tecto et fundamēto. Terti9 modus essendi in: est sicut species in suo gñe: vt hō in aiali: vl' vnūqdlibet inferius in suo supiori. Quartus modus eēndi in: est sicut genus in specie: vt aial in hoie. vel similiter quodlibet supius de suo inferiori. Quintus modus essendi in: dr sicut forma in materia. Et iste quint9 modus subdiuidit: qꝛ quedā est forma sbialis: vt aia est forma sbialis hois ꝗdā vero est forma accidentalis: vt albedo hois. Et prima harū dr proprie iesse: sicut forma in materia: vt aia in corpore. Alia autē dr esse in alio sicut accidēs in sbto: vt albedo in pariete. Sextus modus essendi in: est sicut aliqd est in sua cā efficiente: vt regnū in regēte. Septimus modus eēndi in: est sicut aliqd est in suo fine: vt virtus in beatitudie. Octau9 modus essendi in: dr sicut aliqd ē in suo ꝯtinēte: vt vinū in vase: et locatum in loco. Hos autem octo modos essendi in distinguit Aristo. quarto phisicorum. Boetius autē assignat nouē. quia subdiuidit quintum: vt dictū est. vnde vsus. Insunt pars: totū: species gen9: et calor igni. Rex in regno: res in fine: locoqꝫ locatū.

e Orum que sunt quedā dicunt de subiecto: in subiecto vero nullo sunt. vt genera species: substātie: et differētie earum: que omnia dicunt substantie vniuersales: extenso hoc nomine substantia. vt hō animal. rationale. Dici de subiecto prout hic sumitur est supius dici de inferiori: vt animal dr de homie: et homo de sorte. et color de albedine. Et esse in subiecto sumit ꝭm ꝙ accidens est in subiecto. Alia vō neqꝫ de su

biecto dicuntur: neq̧ in subiecto sunt: vt individua substantie. ¶ Alia dicūtur de subiecto ⁊ sūt in subiecto: vt genera ⁊ species aliorum nouem predicamentoꝝ dicunt de īferioribus: ⁊ sunt in subiecto sicut accidēs in subiecto: vt color dr̄ de albedine vt de īferiori: ⁊ est in corpore vt in subiecto. ¶ Alia vero in subiecto sunt ⁊ de s̄bto nullo dicunt: vt hec sciētia est in anima vt accidens in subiecto: sed non dicitur de subiecto inferiori: vt iste color est in corpore vt in subiecto: ⁊ non dicitur de subiecto: omnis enim color in corpore est.

De cōplexis ⁊ incōplexis p̄ma diuisio.

Prima diuisio coꝝ que dicunt. quedā sunt complexa quedā incomplexa. Cōplexum est aggregatū mentale vel aliqd ei subordinatū. Et diuidit in distans ⁊ in indistans. Ad hoc q̧ sit cōplexio requirit q̧ partes habeant certā cōnexionem inter se. vt hō ⁊ asinus bos existēs leo quare hō candelabrū nō est cōplexum nec incomplexū. Incomplexa sunt vt hō currit. Bene quadrat cū littera Aristo. verba adiectiua esse incōplexa ita q̧ amat nō v3 mētalr est amans. sed solū illatiue. Ex quo sequit q̧ alicuius cathegorice copula est predicatū. p3 hic sortes amat. ¶ Scd̄o sequit q̧ p̄tum alicu⁹ cathegorice nec copulā seqtur nec eam antecedit. Tertio sequit q̧ alicui⁹ cathegorice extremū respectu verbi psonalis modi finiti nullū rectum includit. Pz hic sortes quadrat circulū. Quarto sequit q̧ alicui⁹ ꝯuertentis s̄b3 est copula. Patet hanc ꝯuertēdo sortes amat: ergo amat sortes. Sed talis ē de tertio adiacente. Si teneatur cū cōmuniter loquentibus verba adiectiua esse complexa. Dicat q̧ nullum est verbu3 adiectiuū in mente vltimata. Sed sufficit grāmatico rimare dictiones ⁊ terios ad placitu3 institutos dicēdo q̧ ille equiualēter in significādo amat ⁊ est amās. ⁊ primū est verbum scd̄m vero nō sed verbum ⁊ participiu3 ⁊ ponitur in predicamento verbum ratione sui participij. Et in hac sortes amat amans q̧ amās in vno loco capitur nomialiter ⁊ in altero participialiter alias est negatoria.

Verba adiectiua sunt incōplexa

Grāmatici extēsio.

2ᵃ diuisio.

Secunda diuisio. Eoru3 que dicunt sine complexiōe quedā dicunt de subiecto ⁊ in subiecto sunt vt color albu3 respectu albi ⁊ corporis. quedā dicunt de subiecto ⁊ nō sunt in s̄bto vt hō. queda3 sunt in subiecto ⁊ dicunt de eo vt hoc grāmaticu3. Ex quo p3 q̧ hoc albū non est vl'e. que dam nec dicunt de s̄bto nec sunt in s̄bto vt sortes. Vn̄ esse in subiecto nihil aliud est q̄ predicari denominatiue. dici de subiecto predicari essentialiter de inferiori. iste obiectiones nō pungunt albū est hō geometra est sortes: dum neutra est denominatiua predicatio: quia non prouenit a predicatis. Tum secundo predicatio indirecta nulla est apud philosophos. ex capitulo sequenti a principali substantia nulla est predicatio, ⁊ ex capitulo de specie non dicimus animal esse hominem.

Quid ē esse i s̄bo.

¶ Sequuntur due regule antepredicamentales.

Quando alterum de altero predicatur vt de subiecto: quecunq̧ de eo qd̄ predicatur dicūtur omnia de subiecto dicuntur. vt sortes est homo homo est animal: ergo sortes est animal. Diuersoꝝ generum: ⁊ non subalternatim positoꝝ: diuerse sunt species ⁊ differentie: vt animal ⁊ sciētie que sunt diuersa genera. Differentie eni animalis sunt rationale ⁊ irrationale. Diuiditur enim per has differentias vt animalium aliud rationale: aliud irrationale. Differentie autem scientie sunt naturale morale ⁊ sermocinale. diuiditur enim per has differentias. vt scientiarū alia naturalis: alia moralis. alia sermocialis.

Prima regᵃ an̄ p̄mētal cū declaratione

Prima regula est. Quando alterum de altero predicat vt de subiecto tunc quecunq̧ de eo qd̄ predicatur dicunt de subiecto dicuntur. Ut si sortes est homo ⁊ hō est aial sortes est animal. Regula bifariā potest duci. Primo sic. qn̄ aliquod predicatū dicit de aliquo subiecto. tūc quicqd dicitur vl'r de illo predicato dicit de primo subiecto. vt linx est vidēs ⁊ oē videns est basiliscus: ergo linx est basiliscus: illa ꝯn̄a est formalis in tertio modo q̄rte figure equiualēter in darij. q̧ sequat formaliter pbatur sic. supponēdo vnū qn̄ due propositiones inferunt vnam ppōnem. tunc ille due postposteris eadē ne candē formaliter inferunt vt si sequatur formalr. ninus fuit rex assyrioꝝ primus ⁊ sardanapalus fuit vltimus: ergo sardanapalus fuit vltimus eadem proposito sequitur transponendo premissas. Iam probatur prima consequentia principalis. Omne vidēs est basiliscus linx est videns: ergo linx est basiliscus. formalitas hui⁹ ratiocinationis claret in darij ⁊ solū transponunt premisse idem q̧ supra ꝯcludēdo. Secundo legit littera sic. Quando alteru3 de altero. s. qn̄ aliquid dr̄ quidditatiue ⁊ essentialiter de altero vt de suo inferiori: tunc quicqd dr̄ quidditatiue ⁊ essentialiter de predicato ⁊ de subiecto enunciat. Ex illo sequitur tales obiectiones esse futiles. hō est animal aial est asinus: ergo homo est asinus. homo est aial aial est irrationale: ergo hō est irrationalis. homo est aial aial est genus: ergo homo est genus. ⁊ oportet tenere cetera paria quare non seqtur tm̄ homo est aial animal est substantia: ergo tm̄ homo est substātia. arguitur a non distributo ad distributum respectu termini substātia. Nec hic. tm̄ homo est animal aial est substantia: ergo tm̄ homo omnis substātia est. ibi equalenter arguitur a nō distributo ad distributū. Nec sequitur. sortes est homo homo fuit aial: ergo sortes fuit animal: sed sortes est vel fuit animal. Secunda expositio est magis pertinens predicamentis q̄ prior ad dinoscendas notiones in recto limite locabiles

quare eam ultimam posuimus.

Ultima reg' an pmetal cu dcla ratione. **Ultima** regula est diversoꝝ generũ ꝛ nõ sub alternatim positorũ diverse sũt spẽs ꝛ dĩie. Genera sbalterna sũt gña sb eodẽ generalissimo cõtẽta vel genera sinonima vel vnũ genus generalissimũ ꝛ aliud genus sub eo ptẽtum. Exempla vt aial ꝛ a significãs hoies ꝛ vnã sbaꝫ creabilẽ pfectiorẽ hoib' ꝛ minus pfectã angelis. Exẽpluꝫ scdi vt sba ꝛ sba. Exẽplũ tertij vt substãtia aial. Vult regula dicere q species vel differentia vnius generis nõ continetur sub alio genere nõ subalternatim posito ꝛ pro illo pono propositiões. Quarum prima est. idẽ terminus continetur tanq̃ species sub duobus generibus non subalternatim positis: vt patet. quia hec vox corpus ponitur sub quãtitate ꝛ substantia.

1ª ppõ.

2ª ppõ. ¶ Secũda propositio. aliquis terminus ponitur vniuoce sub duobus generibus non subalternatim positis. Patet de hac voce cenans que ponitur sub istis duobus generibus agere ꝛ quãdo. Et q hoc sit vniuoce patet: qꝛ subordinatur vni cõceptui cõnotatiuo dupliciter qui sic naturaliter cõnotat.

3ª ppõ. ¶ Tertia propositio. nullus terminus ponitur vniuoce ꝛ diuisim sub duobus generibus generalissimis: quia dato opposito sequit q essentie predicamentoꝝ essent permixte: quia cenare habet cõnotationes duoꝝ predicamẽtoꝝ: ꝛ sic in duobus ponitur copulatim. ¶ Ex quo patet q sortes vixit quadraginta annos naturaliter lautissime qui nũquam cenatus est nunq̃ cenauit ꝛ nunquã pransus est. Hoc patet posito q comederit extra istas horas in quibus solent tales comestiones fieri. ¶ Secundo sequitur q sortes ꝛ plato simul comedũt simultate instantanea volo dicere: ꝛ tamen sortes cenat platone non cenante. Hoc patet. posito q sortes sit in oriente vbi citius occidit sol: ꝛ plato in occidente. ¶ Tertio sequitur q si portio serotina detur sorti ꝛ ipse mane comedat q nec cenat nec daf ei cena. Cena est terminus cõnotatiuus pro cibarijs supponens cõnotando q tempore serotino comedatur: ꝛ cũ hoc etiam oportet aspicere ad suum orizontem.

Oppõit **Contra** tertiam propositionẽ arguitur sic. Cenãs est vniuersale: ergo est genus vel species. cõsequentia est infallibilis. ꝛ assumptum arguitur per quidditatem vniuersalis vniuocuꝫ incomplexuꝫ ꝛ reliqua. Et ex cõsequenti est genus vel species ꝛ non est genus generalissimuꝫ: ergo est genus subalternum: ꝛ per consequens habet genus generalissimum supra se: ꝛ sic ponetur in duobus generalissimis seorsum.

Rñdet **Respondetur** negando q sit vniuersale: imo vniuersalia propter cõnotationes duoꝛuꝫ predicamentoꝛuꝫ ꝛ particule diffinitionis vniuersalis non sufficiunt oportet addere habens cõnotationem vnius predicamẽti si sit terminus cõnotatiuus. ¶ De indiuiduo non locutus est Aristoteles: quia teste Porphyrio ibi plato quiescere iubebat.

¶ Sequitur secundum capitulum.

e Oꝛum que sm nullã cõplexionẽ dicunf singuluꝫ aut significant substantiã aut qualitatẽ aut quantitatem aut ad aliquid: aut agere: aut pati: aut vbi: aut quãdo: aut situm esse: aut habere. Est enim substãtia vt exẽplariter dicaf vt homo: equus. quãtitas: vt bicubitum: tricubituꝫ. ad aliquid: vt dupluꝫ: tripluꝫ: qualitas: vt albedo: nigredo. vbi. vt in loco eẽ. quãdo: vt heri fuisse: cras fore. situs vt sedere: iacere. habere. vt armatũ esse: calciatũ esse: agere: vt secare: vrere. pati vt secari: vri. ¶ His habitis dicẽdum est de vnoquoq predicamẽtorum: ꝛ primo de substantia: cum sit prior alijs predicamentis.

o Ubstantia aũt diuidif per primã ꝛ secundã. ¶ Prima substãtia est que proprie principalr ꝛ maxime substare dicif. Uel prima substãtia est: que neqꝫ in subiecto est neqꝫ de subiecto dicif vt aliqs homo: aliquis bos: aliqs equus: ꝛ similia. ¶ Secunde substantie sunt spẽs in quibus sunt prime substantie. Et haruꝫ specieruꝫ genera vt homo ꝛ animal. Est enim aliquis homo in homine qui est species: ꝛ homo in animali qđ est genus. ¶ Indiuidua substãtie dicunf prime substãtie: qꝛ primo substant alijs. Genera vo ꝛ species eoꝝ dicunf secũde substantie: qꝛ secũdo substant alijs: vt aliqs homo dr grãmaticus currens ꝛ animal ꝛ substantia: ergo homo dicif grãmaticus animal ꝛ substãtia. Item ea que dicunf de subiecto omnia predicanf nomine ꝛ rõne: vt homo predicaf de sorte ꝛ de platone. Eoꝝ vo que sunt in subiectoꝛ in pluribus quidem neqꝫ nomen neqꝫ ratio predicaf de subiecto: vt hec albedo: vel hoc album. In aliquibus aũt nomen nihil prohibet predicari de subiecto: rõnem vo predicari de subiecto est impossibile: vt album predicaf de subiecto: ratio vo albi nunq̃ de subiecto predicaf. ¶ Item secundarũ substantiaꝝ species est magis substãtia q̃ genus: quia species est propinquior prime substãtie q̃ genus: ꝛ etiam qꝛ pluribus substat. Quibuscũq enĩ substat genus: eisdem substat spẽs: ꝛ cuꝫ hoc species substat ipsi generi. ¶ Sed spẽs specialissime equaliter substant: ꝛ equaliter sunt substantie: vt homo: equus: ꝛ similia.

Duplr accipit p̄mētū

Iste terminus p̄dicamētū bifariā accipit. Uno mō supponit pro gñe generalissimo ⁊ sic dicim⁹ q̄ substantia ⁊ quātitas sunt duo p̄dicamēta: nōnunq̄ p̄ vno totali coordinatione terioꝝ ponibiliū in arbore supponit: ⁊ sic pro quinq̄ terminis copulatim supponit vel pro plibus fm q̄ sunt termi. cōcedim⁹ eni iste terius sba est in p̄dicamēto ⁊ nō est in seipso nec capit in pro sub. q2 nō est sub se: sed ponit in totali coordinatione sicut ps in toto hō est in p̄mento vtroq̄ mō. Duplr aliqd ponit in p̄mento. Uno mō tanq̄ res significata. Alio mō tanq̄ termin⁹. Aliqd poni in p̄dicamēto tanq̄ rem significatā nihil aliud est q̄ significare per notionē in p̄dicamēto ponibilē: ⁊ hoc mō p̄mū mobile ponit in p̄dicamento ⁊ bos in aratro tanq̄ res significate. Aliqd ponit in p̄dicamento tanq̄ terius trifariā per se p̄ accñs ⁊ reductiue: sic cōiter dicimus capio tñ duo mēbra: scilicet p̄ se ⁊ reductiue. Termin⁹ per se ponit in p̄dicamēto qui mō significādi talis p̄dicamēti pticipat: ⁊ hoc cognoscit qñ apte rñdetur in concreto vel in abstracto ad quesitū talis p̄dicamēti vel p̄dicat vel subijcitur essentialr respectu talis termini. Reductiue ponunt teri p̄uatiui in illis p̄dicamētis in qbus termini positiui locant. Per accñs esse in p̄dicamēto solet dici qñ terius non h3 modū sigñdi talis p̄dicamēti ⁊ generalissimū vere p̄dicat de illo istud mēbrum ponit ppter aliqua dicta Aristo. vtputa oratione ⁊ loco.

Duplr aliqd ponitur in p̄mēto

Decē sūt p̄mēta ⁊ sufficientia eoꝝ.

Decem sunt p̄dicamēta de quoꝝ sufficiētia in calce p̄dicamentoꝝ pscrutabit. s. sba: q̄titas: q̄litas: adaliqd: actio: passio: situs: ⁊ habitus: vbi ⁊ qñ. Que p̄ hāc oɫonem seriatim cognoscuntur. Aristoteles magnus princeps philosophorū docet: fatigat⁹: sedēs: hodie: in schola: coronat⁹.

Suba ē basis aliorum p̄mētorū

Primum p̄dicamētū est sba cōgruentie pro ordine applicari possunt. Sed rōnes modice ptereq̄ de substātia que ceteroꝝ p̄dicamētoꝝ est basis. Alia tria p̄dicamēta sequunt: q2 difficiliora sex vltima sub epithomate perstrinxit aristoteles que cumulati⁹ extēdebat Gilbertus porritanus q̄q̄ noiales illā doctrinā aspernent. Iste terminus substātia bifariā accipit. p̄me intentionalr ⁊ secūde. Prime intētionaliter trifariam. primā acceptionē in capite p̄cedēti meminim⁹. Secūdo sba est res per se exñs vel apta nata p̄ se esse pars existēs nāliter. ⁊ de scda acceptione dictū est in p̄hilib⁹. Ex q̄ sequit q̄ nō omne p̄ se existens est sba: nec ois sba est per se exñs. Primum p3 de albedine in sacramēto eucharistie. Scdm p3 de forma bonis. Scdo sequit q̄ q̄libet pars sbe est sba. Tertio sequit q̄ cumulus lapidū nō est sba. Quarto sequit q̄ aliq̄ res sunt nō sbe: ⁊ postea eedē sunt substātia. p3 de ptib⁹ sepatis postea cōiunctis. Hoc lucet in duab⁹ guttis aque separatis que cōiuncte sunt substantia ⁊ econuerso pōt poni. ppositio ponit naturaliter. ppter albedinē ⁊c.

Gilbt⁹ · Suba dupliciř accipit · Suba diffinit

Oppōit

Cōtra hoc arguit: separet albedo ad imaginationem ab omni subiecto ⁊ relinquatur nature sue quero vtrū annihilatur vel pōt manere in rerū natura. Ad hoc argumētū haberet Aristo. dicere q̄ casus inuoluit repugnātiā. ⁊ dato casu annihilaret: ⁊ si annihilatio sit impossibile naturaliter etiā est casus qui hoc infert. Tertio mō substātia est res per se existēs vel pars que pōt esse subiectū accidentis: ⁊ hoc mō deus nō est sba. Et sic soluunt auctoritates sanctoꝝ deū nō esse sbam asserentes. Ista acceptio pcda ex vi vocabuli semp vltima est iferior ad p̄cedentē. Substātia secūde intētionaliter significat terminos in p̄dicamēto substātie ponibiles ⁊ cernit in p̄mā ⁊ secūdam. Substātia secūde intētionaliter nō est p̄dicamētū3 sed p̄me. ⁊ ita de oib⁹ predicamētis dicat. Quātitas secūde intētionaliter sigt terminos de p̄dicamēto quātitatis: ⁊ situs terminos de p̄dicamēto situs ⁊ omnifariā taliter in oibus alijs p̄dicamētis. Ex quo patet istā esse distinguēdā substātia est substātia: q2 vel vtrūq̄ extremū capit p̄me intentionaliter vel vtrūq̄ secūde vel alterū p̄me alterū secūde: ⁊ hoc dupliciter facile est practicari. Sz modus significādi p̄dicamenti substātie est absolute significare substātiā ⁊ incōplexe. ¶ Queris que res est modus significādi p̄dicamēti substātie. ¶ Rñdetur q̄ quilibet termin⁹ ponibilis in predicamēto substātie ē modus significādi p̄dicamēti substātie. Ex quo ponunt correlaria. Quoꝝ p̄mū est. Mille sunt modi significandi predicamenti substātie. Correlariū pbationis nō eget. ¶ Secūdū correlariū. Hec cōsequētia est nulla. modus significādi p̄dicamēti substātie nō cōuenit huic termino hō: ergo hic termin⁹ nō ponit in p̄dicamēto substātie. Sed sic argumētaberis. Nullus modus significādi p̄dicamēti substātie huic notioni cōuenit: ergo hec notio non ponit in predicamēto substātie. ¶ Tertio sequit q̄ modus significādi p̄dicamēti substātie est modus significādi p̄dicamēti quātitatis. patet: hec vox corp⁹ ē modus significādi p̄dicamēti substātie: ⁊ hec vox corp⁹ est modus sigñdi p̄dicamēti quātitatis: igit. ¶ Quarto sequit q̄ modus significādi p̄dicamēti substātie ponit in p̄dicamēto substātie. patet expositoris per hūc terminū hō. ¶ Quinto sequit q̄ modus significādi p̄dicamenti substātie inheret mō significādi eiusdē p̄dicamēti: hoc lucet in hoc scripto animal in quo nigredo est modus significādi p̄dicamēti substātie: ⁊ inheret scripto substātiali: sed oratio explicās modu3 significādi p̄dicamēti sbe antecedit ad terminū esse in p̄dicamēto substātie: ⁊ ipsa pemptoria interimit terius de esse in p̄dicamēto substātie ⁊ ita de alijs p̄dicamētis dicatur. q̄ ille termin⁹ pedalitas ē modus significādi p̄dicamēti quātitatis: ⁊ in foro modus significādi p̄dicamēti vbi. Ceterū aduerte extendēdo nomē substātia differētias amplectitur sbales: ⁊ eodem mō prima ⁊ secūda substantia

Rñdet · Que res est modus signdi i p̄mēto sbstātie · Rñdet · Cor^m p̄mu3 · Cor^m scdm

Diffō p̄ma pue sbe

Prima sba ē que pprie ⁊ maxie substare dr: hoc est illud qd̄ maxime subijcit in sbe p̄dicatione directa est p̄ma sbia. Uel sic. Prima sba est que nec in sbo est nec de sbo dr chimera excludit per genus diffiniti. Quid est esse in sbo ⁊ dici de sbo ante enarrauimus. ¶ Scda sba est spēs vel genus sb quo

Diffo2⁹ pᵉ sbe · Scde sbe diffō

quo quidditatiue continetur prima ſubſtanta.

¶ De proprietatibus ſubſtantie.

His viſis dicẽdũ eſt de cõitatibus ⁊ ꝓprietatibus ſbie. Prima eſt. Cõmune eſt oi ſbie in ſbo non eſſe: q2 eſſe in ſubiecto cõpetit ſolũ accidẽti. hoc pꝫ de pmis ſubſtãtijs per diffõnẽ pme ſbie. de ſcdis aũt pꝫ inductiõe ⁊ ſyllogiſmo. Inductione ſic. homo non eſt in ſbo: equus nũ eſt in ſbo ⁊ ſic de ſingulis: ergo nulla ſcda ſbia eſt in ſbo. Syllogiſmo ſic: nihil eoꝝ que ſunt in ſbo pdicant nomie ⁊ rõne de ſbo: ſed ois ſcda ſbia predicat noie ⁊ rõne de ſbo: ergo nulla ſcda ſbia eſt in ſbo. Hoc aũt non eſt ꝓpriuꝫ ſbie: ſed etiã differẽtie cõpetit: ⁊ hoc intelligit de differẽtijs ſbie. ¶ Nec eſt inſtãtia de partibus ſbie que ſunt in ſuo toto: ⁊ iõ videt eſſe in ſbto: q2 alius eſt modus eſſendi in: vt accidẽs in ſbto: ⁊ alius ſicut pars eſt in ſuo toto: vt prius patuit. ¶ Scda eſt oib9 ſecundis ſubſtãtijs ⁊ differẽtijs earũ conuenit vniuoce predicari de pmis. Hec enim oia pdicant de pmis ſubſtãtijs noie ⁊ rõne: quare vniuoce predicant. ¶ Tertia eſt: ois pma ſbſtãtia ſignificat hoc aliqd. i. indiuiduũ ⁊ vnũ numero. Sed ſcda ſubſtãtia videt ſignificare hoc aliquid ſub appellationiſ figura: eo ꝙ eſt in prima ſubſtãtia: vel etiã de eſſentia ei9: nõ tñ ſignificat hoc aliqd: ſed potius quale qd ſiue quid cõe. nõ enim illud qd ſignificat per ſcdam ſubſtantiã eſt vnũ numero: ſicut illud qd ſignificat per primã ſubſtantiã. ¶ Quarta ꝓprietas. ſubſtãtie nihil eſt cõtrariũ. Sed hoc nõ eſt ꝓpriuꝫ ſubſtãtie: q2 nõ ꝯuenit ſoli ſubſtãtie. ſed etiã quãtitati. ⁊ quibuſdã alijs. ¶ Quinta ꝓprietas eſt. ſubſtãtia nõ ſuſcipit magis neq3 minus. Non enim dico ꝙ vna ſbſtãtia nõ magis ſubſtat ꝙ̃ alia. ſed dico ꝙ vnaqueq3 ſubſtãtia ſm eſſe ſuũ non intẽdit neq3 remittit vt albuꝫ qñq3 eſt magis album. qñq3 minus album. Sortes võ non eſt magis homo vno tpe ꝙ̃ alio: nec magis homo ꝙ̃ plato. Sexta ꝓprietas eſt. ꝓprie ꝓpriuꝫ eſt ſbſtãtie cuꝫ ſit vna ⁊ eadẽ numero ſm ſui mutationem eſſe ſuſceptibilem cõtrarioꝝ. vt idẽ homo aliquãdo eſt albus aliquãdo niger. aliqñ calidus. aliquando frigidus. aliquãdo prau9 aliquãdo ſtudioſus. Neq3 eſt inſtantia de oratione. quoniã lꝫ hec cadeꝫ oratio ſortes ſedet aliquãdo eſt vera. aliquãdo eſt falſa. tamẽ nõ eſt ſm ſui mutationem: ſed ſm mutationem rei. vt q2 ſortes ſedet vel currit. Et ideo nota ꝙ verũ ⁊ falſuꝫ ſunt in reb9 vt in ſubiecto. ⁊ ſunt in oratione vt in ſigno. Unde equocat modus eſſendi in cũ dicit verũ ⁊ falſum eſſe in reb9 ⁊ in oratione. Similiter equiuocat ſuſceptibile. cũ dicitur res eſt ſuſceptibilis veri ⁊ falſi. ⁊ oratio ẽ ſuſceptibilis veri ⁊ falſi. Sicut equiuocat ſuſceptibile: cũ dicit. vrina eſt ſuſceptibilis ſanitatis. ⁊ aial ſuſceptibile ſanitatis. Hec eñ ſuſcipit ſanitatẽ. q2 ſignificat eã illud ſvo q2 eſt ſubiectũ eius ⁊ ita hoc ꝓpriũ non conuenit orationi. ſed ſoli ſubſtantie.

Sequuntur ꝓprietates ſubſtantie. Quarũ prima eſt cõmune eſt oi ſubſtantie in ſubiecto nõ eſſe hec ꝓprietas ⁊ de reb9 ⁊ de terminis poteſt exponi. De reb9 ſic eſſe ⁊ nulli ſubiecto inherere ꝓpriũ eſt ſubſtãtie ⁊ hoc Ariſtoteliſ cuilibet ſubſtãtie ⁊ ſoli cõuenit. forma ꝓprie nõ inheret. ſꝫ informat. accidẽs ſuapte nature inheret. Nec de albedine in ſacramẽto euchariſtie naturaliter loquendum eſt. Sed ſm veritatẽ ſic leget littera ꝙ eſſe ⁊ nulli ſubiecto inherere tanꝙ̃ acciñs ſuo ſubiecto nec aptũ natũ inherere eſt ꝓpriũ reſpectu ſubſtantie ex ꝙ̃ ꝙ̃ ſubiecto ſupponit determinate capiatur diſtributiue: q2 naturaliter albedo manus in ſubiecto nõ eſt ſecũdc intẽtionaliter: ſic nullus termin9 de predicamẽto ſubſtãtie predicat accidẽtaliter. Nec valent obiectiones tales. albũ eſt homo. hoc eſt humanũ demõſtrando effectũ hois. Albedo eſt color prior quidẽ non eſt pdicatio de qua eſt ſermo. In ſecũda humanũ nõ eſt de pdicamẽto ſubſtãtie. In tertia color predicat accidẽtaliter iſta eſt accidẽtalis, demõſtrata albedine hoc eſt color nõ exiſtimanduꝫ eſt Ariſtotelẽ velle dicẽ abſtracta tertie ſpeciei q̃litatis terminos abſolutos. Secũdo dicitur ꝙ eſto ſuũ cõcretum eiuſdem predicamenti predicatur accidentaliter ⁊ hec conſequentia eſt nulla. coloratũ in iſta album eſt coloratũ nõ predicat accidẽtaliter ergo non ẽ in ſubiecto q2 eſt in ſubiecto hic ſortes eſt colorat9. Sed hoc ſolum nõ cõuenit ſubiectis ſed earũ differẽtijs vbi differentias pro terminis capi oportet. Proprietas p9 ſbie

Secunda proprietas eſt: cõmune eſt ſecundis ſubſtantijs ⁊ differentijs eoꝝ predicari vniuoce de primis. vniuoce non diſtinguitur contra equiuoce ſed contra denominatiue. Scda ꝓpetas ſbſtãtie

Tertia proprietas. omnis videtur hoc aliqd ſignificare prime ſubſtãtie ſignificant hoc aliqd. Secũde quale quid. Significare hoc aliquid eſt abſolute ⁊ ſinglr ſignificare ſubſtãtiã quale quid eam cõiter ⁊ abſolute repreſentare. Iſte due ꝓprietates vt lucet terminis ⁊ nõ rebus congruunt. Tertia ꝓpetas

Quarta ꝓprietas: ſubſtantie nihil eſt contrarium hoc eſt termini de predicamẽ- Quarta ꝓpetas

tas vocalis et mentalis et script⁹ supponens pro re vl' rebus connotando q̄ habeat vel habeāt plures partes. ¶ Quātitas continua est genus subalternū pro aliquo supponens cōnotando q̄ partes copulentur ad punctū siue diuisibile siue impartibile parū curare est logico. Quātitas discreta supponit pro re vel pro rebus cōnotando q̄ habeat plures partes īter quas anima discernit. Ex istis sequunt̄ ppōnes. ¶ Prima est. Omnis quātitas est discreta. ¶ Secūda est. quātitas discreta et quātitas cōuertuntur. ¶ Tertia est. quantitas est genus ad discretum et nō cōtra. pᵃ probat̄. omnis quātitas cōtinua vl' discreta est discreta et omnis quātitas est cōtinua vel discreta ergo etc. Minor patet: q2 predicat̄ disiūctiū ex mēbris de genere. Nec obstat disiūctiū specierū de colorato. maior patet. omnis quātitas cōtinua habet plures partes inter quas anima potest discernere: ergo est discreta ergo maior clara. secūda ppositio sequitur ex prima. tertia lucet per cōnotatū termini quantitas.

Quātitatis cōtinue diffinitio — Quantitas discreta — Discretas ē discreta

Species q̄titatis ptinue. ¶ Quātitas cōtinua habet species līnea superficies corpus locus et tēpus. Linea est longitudo sine latitudine et pfunditate. sic dicit euclides in pncipio elementorū nominalizādo. linea lōgitudinem cōnotat et nō latitudinē neq̄ pfunditatem. Superficies est lōgitudo cū latitudine sine profunditate. Corpus longitudo et latitudo cū profunditate. Ista de actib⁹ exercitis loco ppositionū de actib⁹ signatis capi debēt. Linea habet istas species leuca miliare stadiū vlna. Superficies habet istas species iuger arpentū. cultores agrorū ad duas dimēsiones aspiciunt. Quarta species est tempus accidēs successiuū talis nature q̄ quādo aliquod instās continuatiuū partiū ei⁹ est: tunc ipsum existit ianuarius est: q2 dies iouis imediate precedens februarium est hec septimana. et hec septimana et hec ebdomada et hec ebdomada sunt demonstrando ebdomadas reuolutas cū hac. sed dies mercurij non est. q2 nullum instans cōtinuatiuū partiū eius est. quelibet pars huius mēsis est. et per hoc nō differt res successiua a re permanēte: q2 partes nō simul manent. Sed q2 preterite nō expectant partes futuras ex natura rei. secus est de calore partibiliter genito et q̄ q̄ priores corrumpātur subsequētibus posterioribus nihil concludit: q2 non est ex natura rei sed supernaturaliter hoc fit. Eius spēs sunt annus dies mensis septimana. Locus s̄m cōmuniter loquentes ponitur in predicamento relationis. Opinionem vulgarem in hoc imitatus est philosophus quam speciem missam facit in prima philosophia. Rursus quātitas discreta binas spēs vsurpat. numerum cū oratione. Numerus supponit pro aliquib⁹ cōnotando q̄ ille numerent̄ ab anima intellectiua. Propterea inquit Aristo. si anima nō est numerus nō est. quarto phisicorum. et sic cōnotatio huius termini numerus est artior cōnotato discrete: q2 nō est ratione discrete q̄ partes numerent̄ ab anima intellectiua. Sed sufficit a quauis anima. Hinc est audagium trutinatum gallina multitudinē pullorū dinoscit, sed nō numerū nihil numerat nisi aīa intellectiua vel eā habens. Oratio vicē alterius spēi inolate supplet. vel dicat̄ cum cōiter loquētibus q̄ orō est in hoc pdicamēto p accñs. Sed hoc nō est necesse: q2 exemplorū nō requirit̄ veritas. Aristo. geminum exēpli discreti pati vt quinq̄ et quinq̄ tria et septē. ad insinuandū q̄ numerus denarius ex ptib⁹ aliquotis pficitur. quēadmodū est quinq̄ et ex partib⁹ non aliquotis vt septē et tria. Ponūtur propositiones cōsonantes opinioni que quantitatē rem quātā asserit.

Linee diffō — Suprficiei diffinitio — Corpis diffō — Tpis diffō — De loco — Gallina pullos suos agnoscit

Prima

punctū est linea superficies et corpus. sed differt ratione pūctum: q2 terminat cōtinuat etc. pᵃ ppō ¶ Secūda ppositio pūcti est pūctum hoc p3 cū pūctum sit pribile non dat̄ vltima pe quāte molis debebit esse punctū aspiciēdū est ad rei magnitudinē. 2ᵃ ppō ¶ Tertia ppō. denarius et ternarius sunt eiusdē spēi. pbatur demōstrādo duos hoies ex vna parte tres ex altera isti sunt eiusdē spēi et isti sunt binarius et ternarius: igit̄. sed nō sunt eiusdem speciei specialissime pdicamēti quantitatis hi duo termini. 3ᵃ ppō ¶ Quarta ppositio. binarius et ternari⁹ specie differūt hoc claret. 4ᵃ ppō ¶ Quinta. aliqua q̄ternitas mouet̄ motib⁹ cōtrarijs. Probat̄. sint q̄ttuor hoies quorū vnus mouet̄ ad orientem alter ad occidētē. et ita de alijs duobus iā ille q̄ternari⁹ mouetur motibus contrarijs. Cum quo stat q̄ nihil mouetur motib⁹ contrarijs. Eodē modo pbari potest q̄ quātitas discreta accidentalis est in quattuor subiectis p3 de accidētibus quattuor subiectis inherētibus. tamē nullū accidēs est in duob⁹ subiectis. 5ᵃ ppō ¶ Sexta ppositio. aliq̄ est quantitas discreta que nec est substātia nec accñs nec substantie nec accidentia. patet de noticia vni⁹ angeli et ipsonet. sed illa quantitas est substātia et accidens. 6ᵃ ppō ¶ Ultima ppositio. deus est quātitas et sancta trinitas: ergo est numerus et ex ɔsequēte quātitas. 7ᵃ ppō

¶ Sequuntur proprietates quantitatis.

His visis dicendum est de cōmunitatibus quātitatis. Prima cōmunitas est: quantitati nihil est cōtrarium. vt bicubito: tricubito: vel superficiei nihil est contrarium: q2 contrarietas primo est qualitatibus: nō omnibus: sed quibusdā. quantitatis autē nō est qualitas. quare sequitur q̄ contrarietas nō est in quātitate. Item quātitas nō suscipit magis neq̄ minus. nō enim vna linea est magis linea q̄3 alia: nec numer⁹ ternarius est magis numerus q̄3 binarius: et sic de alijs. Item propriū est quantitati s̄m eam equale vel inequale dici: vt vnus numerus est equalis vel inequalis alteri numero: et vnum corpus est equale vel inequale alteri: et vna linea est equalis vl' inequalis alteri linee.

Proprietates q̄titatis

Tres

sunt quātitatis ppzietates. Quarū pma est. Quātitati nihil est ɔriū scd̄e intētio naliter cuilibet termino predicamēti q̄titatis ɔuenit. Prima ppetas

prime intentionaliter sic quātitas ſm rōnem quātitatis nulli ↄtrariat rōne quantitatis: q: de p accñs quādo est quātitas alicui ↄtrariat. ¶ Scd̄a ṗprietas. quātitas nō suscipit magis neq; minus. scd̄e intētionaliter de pdicamēto quātitatis nō pnt cum istis aduerbijs magis ꝛ minus. Prime intentionaliter non intēdūt nec remittitur nisi de per accidens: vtputa quādo est qualitas. ¶ Tertia proprietas. proprium est quantitati secundum eam equale vel inequale dici vbi hoc disiunctum dicit aptitudinem ꝛ inequale positiue.

Scd̄a ṗprietas.

Tertia ṗprietas

¶ Sequitur arbor quantitatis.

Quantum.
Continuum.
Linea.
Linea recta.
Linea canobum.
Hec linea canobum.

¶ Sequitur quartum caput de relatione.

a D aliquid vero talia dicuntur quecunq; hoc ipsū qd̄ sunt aliorū dicūtur: vl' quomōlibz aliter ad aliud: vt duplū dimidij duplū: ꝛ dimidium dupli dimidiū: pr̄ filij pr̄: filius pr̄is filius. vel sub habitudine alteri' casus vt maius minore maius: ꝛ minus maiore minus. vel sil'is sil'i sil'is. vicin' vicino vicinus. Relatiuorū tres sunt species. Quedā dicunt ſm equiparentiā vt sūt q̄cunq; eodē noīe dicunt: vt similis sil'i sil'is: equalis equali equalis: ꝛ vicinus vicino vicinus. Alie ſm suppositionē dicunt: vt duplū triplum q: ista superponunt alijs sicut dn̄s seruo supponitur. Alia vero ſm suppōem: vt seruus domino supponitur: ꝛ filius pr̄i: ꝛ dimidium duplo ꝛ duplo dimidium.

De pdi to rlonis.

a Aristoteles hoc pdicamētum immediate post quantitatem stabiliuit: vt dicenda dictis continuaret. In tertia proprietate quantitatis dictum est propriū est quantitati esse equale vel inequale. ꝛ ille notiōes sunt de hoc predicamēto ita dicit boetius. Cetera deccoratio est de entitate relationis. Reales dicūt: q: rerum multiplicatores asserūt relationē a fūdamēto ꝛ termino distingui. Et relatio realis intrinsecus adueniēs solum ponit in hoc pdicamēto. Sz relatio accñtaria quā extrinsecus adueniētem vocitant stabilimētū in sex vltimis pdicamētis ndicsit. Ad ṗpositū in sorte pr̄e est pr̄nitas q̄ denoiat pr̄ quēadmodū paries alb' ab albedie. Et si hēat octo filios octo pr̄nitates habē necesse est: sz nō est octo pr̄es: q: ad multiplicationē abstracti nō seqtur plificatio cōcreti e regione in platone filio est filiatio qua plato denoiat filius: paris forma in albedie parisq; i sacramēto eucharistie est similitudo qua ipa filis vocitat albedi rome. Eodē mō de eq̄litate ineq̄litate ṗportione distantia ṗpinqtate fraternitate ꝛ alijs dicat. Probat positio p arg^m cōe

Oppōit

quādocūq; due res sic se habent quaꝝ vna manet altera nō manēte distinguūtur realiter: sed sor ꝛ pr̄nitas sunt huiusmodi: igit. ¶ Rn̄det q maior implicat cū minore arg^m insup ṗbaret deū ꝛ gubernatorē mundi distingui realiter qd̄ confiteretur nemo. hoc ṗspicuū est ponēdo q annihilet mundū. ¶ Scd̄o arguunt silitudo distinguit a re sili p ypothesim ponātur due albedines in duob' sbiis quaꝝ a sit intensa vt octo. b vt q̄ttuor remittat continue. a ad quartū gradū albedinis. tūc arguit sic. hec albedo remittitur ꝛ hec albedo est silitudo a ad b: ergo silitudo a ad b remittit. ↄña est sillogismus expositorius ꝛ ↄña bona ꝛ maior vera: ergo minor est falsa. ¶ Rn̄detur per ṗpositiones. Prima: silitudo a ad b remittit. p3 p argumētū factū. ¶ Scd̄a ṗpositio. nō remittit silitudo a ad b. ¶ Tertia. intendit silitudo a ad b. hoc est ille q̄litates efficiūtur siliores q̄ antea. Et ex illo p3 scd̄a ṗpositio. ¶ Quarta. hec silitudo nō intēdit sorte dicis has equalē silitudo intēdit: ꝛ intendit silitudo cum vna sit ↄuertens alterius ꝛ contra. ¶ Respondet p ṗpōnes. Prima. ista sic ↄuertit silitudo intēdit qd̄ intēdit est silitudo. ¶ Scd̄a ṗpō. intēdit silitudo ↄuertit in hanc qd̄ intēdit silitudo est silitudo vt maneat similis appellatio vbiq;: ꝛ ex illo ifficit q equalcant. esto q cōponant ex similib' extremis. ¶ Tertio arguūt de distātia. Sed breuiter pono ṗpōnes. Frequenter distantia est maior: sed est minor distantia ṗpinquitas est minor. sed maior ṗpinquitas ṗportio octo ad quattuor est octo ꝛ dupla. quēadmodū vna congeries ad alterā est dupla ṗportio subdupla est quattuor. Ex quib' nō sequit q proportio dupla est subdupla respectu eiusdem. Proportio tripla est terminus ↄnotatiuus pro aggregato supponens cōnotando q pro qualibet vnitate rei significate per correlatiuū tres cōtineat. Contra alios sic arguitur cōmuniter a nominalibus. qui ideo dicitur quia non tm̄ multitudinē rerum edificant. sed discrimen in nomine hoc est in termino astruunt quocirca terministe interdū vocantur. dicunt q relatio ꝛ fundamentū distinguuntur. Hoc est isti duo termini animal ꝛ paternitas distingunt hoc est diuersimode significant. ṗpterea in diuersis predicamētis situm habent. Separet deus de potētia absoluta paternitatē a sorte cōseruando Sortem ꝛ Platonem. Et tunc querit vtrum sortes est pater Platonis ꝛ si sic superuacanea est paternitas assignata. Si non. arguitur in oppositū per diffinitionē patris. Hic respondetur ab aliquibus eoꝝ q casus est possibilis ꝛ tunc sortes non est amplius pater. Sed responsio cōmunis negat possibilitatē casus: q: positis fundamēto ꝛ termino de necessitate sequit relatio per quid nominis relationis intrinsecus adueniētis. Pro maxima tenēt nominales. quandocūq; due res distingunt ꝛ neutra est deus vel pars alterius deus pōt quancūq; illarū ↄseruare altera corrupta. hoc negare nullo pacto q̄drat videre meo vllo sano capiti. Quare alij ipōnes absonas hoc negātes ṗdeūt de stabilitate ꝛ de potentijs aie. ꝛ de istis rōnib' ꝛ plerisq; alijs. Itē vl' pr̄nitas est

Rn̄det
2° opponit.
Rn̄det
Propōnes. p' ṗpō 2' ṗpō.
3° opp.
Rn̄det

tas est accidēs diuisibile vel indiuisibile dāt secūdū. querit vel est in q̄libet pte p̄ris vel in aliq̄ ⁊ in aliqua nō. si in aliq̄ vt puta in pede pes esset pater: q2 tale accidens denominat subiectū in quo est. Rūdēt q̄ est in toto patre cathegorematice ⁊ in nulla pte p̄ris. Sz hoc s̄nia mea claudit ꝯdictionē3. Forte dicis s̄m oēs. noticiā deus pōt ponē in lapide. ⁊ tunc erit q̄lītas in tota ⁊ in nulla pte erit. Rūdet q̄ hoc est non intelligibile. absurdū est dicere q̄ q̄ ꝓducit albedinē vel calorē parisius ꝓduceret silitudinē3 in albedine ⁊ calore in india ⁊ corrūpens nigredinem parisij tot silitudines corrūpat in ethiopia omnia illa sequunt̄ postq̄ albedo parisij albedini rome ē silis hoc est p duas silitudines reb⁹ silibus inherētes fateor q̄ interdū sequunt̄ correlaria absona ex fundamēto efficaciter ꝓbato vel multū thopice. hic autē radix ꝓbationis nulla est. Accedēdo ad litterā. ¶ Ad aliqd est vnus terius cōnotatiu⁹ pro aliquo vel aliqb⁹ supponens ꝯnotādo respectū ad se vel ad aliud sub habitudine alicuius obliq casus vt in relatiuis equiparātie vt vicinus vicini vicinus. superpositionis vt pr filij pater. suppōnis filius patris filius. Ex quo pendet relationis triplex mēbrū. spēs ꝯtente sunt idē3 ⁊ diuersum. l3 idem pro tot supponat sicut ad aliquid nō obstāte est spēs ei⁹ ꝓpter cōnotatū termini huius p̄dicamēti a p̄ori cognoscunt̄ p modū sign̄di a posteriori: q2 apte respōdet ad interrogatiuū hui⁹ p̄dicamenti quod est quomodo se habet hoc ad illud.

Relatio nis diffinitio

¶ Sequitur de proprietatibus relationis.

Post hec sequunt̄ cōitates relationis. Prima est: q̄ contrarietas est in relatione vt v̄tus est ꝯtraria vicio: cū vtrunq3 eoꝝ sit ad aliquid hoc aūt nō cōuenit oī relationi. duplo enim nihil est cōtrariū neq3 triplo. Secūda cōitas relatiua suscipiūt magis ⁊ min⁹: vt simile dr̄ magis ⁊ minus simile: ⁊ silr̄ ineq̄le. Sed hoc nō cōuenit oibus relatiuis. Duplū enim nō dicit̄ magis ⁊ min⁹ duplū. neq3 triplum neq3 pater. Prima ꝓprietas. Relatiua dn̄r ad cōuertētiā: vt pater filij pr̄: fili⁹ patris fili⁹. Secūda ꝓprietas. Relatiua sunt simul nā. simul enim sunt duplū ⁊ dimidium: pater ⁊ filius. Tertia ꝓprietas. Relatiua posita se ponūt: ⁊ ꝑempta se perimūt. vt si duplū est dimidium est: ⁊ ecōtra. Itē alia diffō relatiuoꝝ talis est. Adaliqd sunt quib⁹ hoc ip̄m esse est ad aliud quodāmō se habere: ⁊ hec diffinitio est propria relatiuoꝝ. Quarta ꝓprietas: ꝓpriū est relatiuoꝝ: q̄ si quis diffinite nouerit vnū relatiuoꝝ diffinite cognoscet ⁊ reliquū: vt si qs diffinite nouerit quid sit duplū diffinite noscet id cuius est duplum. necesse est enim in vtroruq3 rationibus vtrisq3 vti.

Prima proprietas ē. relatiōi iest cōtrarietas. — Proprietates relatiōis

Secunda relatio suscipit magis ⁊ minus.

Tertia. relatiua dicuntur ad cōuertentiam.

Quarta. relatiua sunt simul natura. ¶ In multis istarū proprietatū extendit terminus adaliquid ad quodcūq3 cōcretum reperibile ad abstractū vel adaliquid aliud. quocirca Aristoteles bifariā3 adaliquid diffiniuit. Ita q̄ dicit primā diffinitionem ꝯtinere substātiā hoc est terminos de predicamēto substantie. vt homo humanitate homo. albū3 albedine albū. ¶ Sed ꝓprie capiēdo terminus in hoc p̄dicamento locat̄ qui refert̄ ad se vel ad aliū neq3 cōcretū neq3 abstractum in istis ꝓprietatibus parū ponderis est nisi in tertia. ¶ Propterea nō abs re dixit Aristo. difficile est hanc materiā pertractare nisi sepius fuerit agitata. ¶ Propterea subiungit. dubitare de singulis nō est inutile quod duobus modis legit̄. Uno mō habere in q̄libet materia dubiū nō est inutile ⁊ hoc nō intellexit: vt patet de celo ⁊ seipso. Alio mō nō est inutile formare dubitatio nes gratia exercitationis in singulis ꝓpositis. hoc q̄ tāgit de q̄dratura circuli quā scibilē3 existimat q̄ q̄ sciētia nec a brissone nec ab antiphōte inuēta est. hoc potest intelligi: ⁊ quo ad areā ⁊ contētū vel quo ad circūferētiā. Circa primū insudauit archimenides. Scdm phisice est satis facile ductu. l3 nō punctualiter ⁊ geometrice supposita vna ꝓpositione q̄ si det vnus circulus habēs viginti duas ptes: imo necesse est quēlibet infinitas habere. Auferat vna vigesima secūda: residui tertia pars est dyameter circuli: que triplata cū vna vicesimasecda: producit lineam circulo equam ex qua produ in lucem quadratum. — Dubitare de singulis nō erit inutile

Circa litterā dubitatur. Et p̄mo circa tertiam proprietatē. nō sequit̄ gen⁹ est: ergo species est tamē sunt adaliquid: ergo ꝓprietas nulla. cōsequentia l3. minor patebit ex dicēdis. ⁊ maior probatur. q2 si iste termin⁹ substātia est sine alio termio. iam genus est ⁊ nulla species q̄d ostenditur per diffinitionē generis in qua si predicat̄ dicit aptitudinem substantia est genus non dicit actum vt notū est. — Op. p̄⁹

Secūdo arguit̄ ad idem: nō sequit̄. Pr̄ est ergo filius est. ⁊ tamē sunt de hoc predicamēto: igit̄. maior p3. stat patrē esse cū filia. — Op. 2⁹

Tertio arguit̄. dn̄s ⁊ seruus sunt relatiuū ⁊ correlatiuum. ⁊ tn̄ stat dn̄m esse sine seruo ⁊ sine s̄ua: q2 ponam⁹ magnū dn̄m forte cui⁹ omnes famule cū simul relinquant adhuc est dn̄s. — Op. 3⁹

Quarto arguitur. magister ⁊ discipulus ponuntur in hoc predicamēto ⁊ tamē stat magistrū esse sine discipulo vt palā est: igitur. — Op. 4⁹

Pro hoc dubio notandū est q̄ nō est idē3 dictu cōuersio ꝯuertibilitas ⁊ cōuertētia. dici ad ꝯuertētiā nihil aliud est q̄ dare vnū — Rn̄sio ꝓncipalis

entimema ex relatiuo et correlatiuo cuiusa͂ñ et consequens sese circulariter inferūt. vt pater est: ergo filius est. filius est ergo pater est. Si aliqd est pr̄ aliqd est filius: ergo si aliquid est fili⁹ aliqd est pater. Si pater est filij pater est: ergo si fili⁹ est p̄ris filius est. Ois pater est filij pater: ergo omnis filius est p̄ris filius.

Ad pᵐ **Ad primū** argumētū: dicit̄ de directo nō currit: multi͂ pondit p̄dicamētum signi. et tūc gen⁹ et species nō ponunt̄ in hoc predicamento. et a talibus argumentū est extinctū. Secundo dico ꝓprietas nō tenet in terminis secūde intētionis discrimē est: qꝛ regulariter admittim⁹ ꝙ si iste terminus animal esset se solo gen⁹ esset et nō sp̄es nisi de p̄accidēs. Tertio dico negādo ꝙ substātia est genus quādo solitarie ponit̄. Et ad argᵐ nego ꝙ diffinitio generis ei cōpetat. et dicit̄ ꝙ p̄dicat̄ partim dicit actū partim dicit aptitudinē. importat actū: idest actualem existētiā speciei. aptitudinē ad posse predicari. duo prima dicta magis veniunt approbāda.

Ad 2ᵐ **Ad secundū** negat̄ maior. Pro q̄ ad uerte ꝙ pater bifariā accipitur. Uno mō. vt supponit pro substātia quacūqꝫ cōnotando ꝙ genuerit aliā substantiā nō curādo de sexu. Alio modo capit̄ pater vt suppōit pro aliquo ꝯnotādo ꝙ sit sex⁹ masculi et cū hoc ꝯnotādo aliam substātiā que est. Primo mō capit̄ qn̄ tales ꝯñe admittunt̄. pariforma accipiant̄ mr̄ fili⁹ et soror et frē.

Ad 3ᵐ **Ad tertium** dicit̄ ꝙ domin⁹ capit̄ duobus modis. Uno mō supponit pro aliq̄ ꝯnotādo dn̄ium. Alio mō accipit̄ cōnotando famulū s̄m hoc equiuoce habet duo correlatiua dn̄ium et famulus. In vna acceptione: ꝯñā est bona dn̄e est: ergo seruus est. seruus ancillā amplectit̄ vt liquet ex acceptione termini pater. et abeallib⁹ famulis nō est ampli⁹ dn̄s illo modo capiēdo.

Ad 4ᵐ **Ad quartū** dicitur ꝙ magister dupliciter sumit̄. Uno mō respectū ad discipulum cōnotat. Alio modo gradū solū importat. Scd̄o mō nō dicit respectū ad discipulum.

Oppōit **Contra** istud arguitur. Moriat̄ sortes pater remanēte platone qui quondam erat filius. arguitur sic. plato est filius et nō respectu p̄ris vt claret. assūptū arguit̄. iste plato fili⁹ viuit: ergo plato est filius. añs probatur. plato filius vixit et plato filius nō est mortuus: ergo plato filius viuit.

Rn̄det **Respondetur** per vnā copulatiuā in casu. plato filius vixit et plato filius nō est mortu⁹ et plato filius nō viuit. Sꝫ plato filius est mortu⁹ plato filius. hoc est morit̄ iste filius. sed iste filius nō morit̄. Sed iste nō stāt iste vixit et iste nō viuit et iste nō est mortu⁹. Potes habere captiūculas sophisticas. iste fili⁹ vixit et iste filius nō viuit: ergo iste filius desinit esse et ex ꝯsequēte cū priori parte antecedentis sequit̄ ꝙ iste filius est mortuus. Similiter ois res que vixit et nūc non viuit est mortua: plato filius est res que vixit. et nūc nō viuit: ergo plato filius est mortuus. Sed ista alibi dissoluuntur.

Quarto arguit̄ ad idē: stat aliquē esse filiū sine patre qd̄ patet tū p̄mo: qꝛ nō est necesse ꝙ moriēte patre fili⁹ moriat̄. Secūdo cognoscat sortes bertham et ipso expirāte nascat̄ plato fili⁹ post ad mediū annū. Arguit̄ sic plato fuit fili⁹ sortis tūc sua de presenti fuisset vera et nō quādo sortes p̄ro erat: qꝛ nōdum erat: ergo quādo plato erat sine sorte. et sic aliquid est fili⁹ quādo nihil est pater ei⁹. 4ᵒ op.

Respondetur ꝙ moriēte patre filius nō moritur. sed desinit esse filius et quicūqꝫ patrē occidit: tūc ab eo occidit̄ filius. sed nullus fili⁹ ab eo interimit̄. ad aliud dicit̄ ꝙ plato nūq̄ fuit fili⁹ in casu. hoc argᵐ lat⁹ habet̄ ponēdo ꝓpositiones inesse de terminis ampliatiuis. vtputa de his p̄us et posteri⁹ nō est faciēda vis tenendo similem ampliationem. vtrobiqꝫ ꝯñā est bona. Rn̄det

Quinto arguit̄. nō sequit̄. hic pr̄ est: g° hui⁹ filij hic pater est. et tamē arguitur a relatiuo ad correlatiuum: ergo ꝓprietas nulla. 5ᵒ op.

Respondetur tripharā ꝯtingit singularizari relatiuū vl̄ p̄ illo qd̄ supponit vt in exēplo ꝓposito. vl̄ p̄ ꝯnotato. vt p̄ris hui⁹ filij. vel pro vtroqꝫ sigto signādo correlatiuū singulariꝫ et terius p̄ filij sigto hic pr̄ correlatiuum nāciscitur filius huius patris. Et ita in alijs. Rn̄det

Dubitat̄ secūdo. Utrū noīa cōparatiui gradus. vt albior nigrior ponantur in hoc predicamēto. Et arguit̄ ꝙ sic. albior dicit̄ correlatiue ad minus albū et nō aīs prius et posterius ponuntur in hoc predicamēto facile est dicere ꝙ noīa comparatiui gradus quorꝫ positiua ponunt̄ in alijs p̄dicamentis nō locātur in hoc predicamēto. albior albedinē cōnotat. cuius connotatio relationi est contraria. Nec valet argumentū. Dicit̄ ad cōuertētiā cū illo termino min⁹ albū ergo ponit̄ in hoc predicamēto. Sed opꝫ addere ꝙ habeat modum signdi hui⁹ p̄menti. Sec⁹ est de p̄us et posteri⁹ quorꝫ positiua nō hn̄t talē ꝯnotationē. Potes etiā dicere ꝙ albior et nigrior ratione comparationis in hoc p̄dicamēto ponunt̄: et nō ratione albedinis vl̄ nigredis. Dubitatur

Insuper dubitat̄. an relatiuū et correlatiuū possunt scinuicem diffiniri. super hoc Auicēna in sua logica porphyriū impugnat iferēs qd̄ idem esset noti⁹ et ignotius: qꝛ si ille terius Filius ponat̄ in quidditate Patris: debebit eē notior. postq̄ diffinitio naturā diffiniti dilucidat. ecōuerso sequit̄ ꝙ pater esset notior termino filius. ꝓpter hāc rationem. Auicēna exorbitat a mente porphyrij diffiniens relatiuū per suū fundamētū. hoc est per terminū absolutū vt pater est substātia que genuit aliā substātiam que est. Hec ratio tamē nō vinceret porphiriū. nō incōuenit idē esse magis notū et min⁹ notum diuersis temporib⁹ vel s̄m quid in varijs ꝓcessibus ꝑspicuū est ex libris posteriorꝫ. Ubi s̄m Arist. contingit circulariter demōstrari: sed pōt cadere difficultas an adaliquid sit termin⁹ ampliatiuus postq̄ aliquꝫ species ampliāt. alique vō nō: vt patet de p̄us et posterius Dubitatur

ꝛ posterius. Et dicitur ꝙ adaliqd nō est termin⁹ am/
pliatiu⁹: sed habet modū significādi amplū ad am/
pliatiuos ꝛ nō ampliatiuos. Facil⁹ est ponē duo p̄e/
dicamēta quoꝝ vnū est ampliatiuū: alterū vo nō. Si/
milis dubitatio de idem pōt fieri an sit species adali/
quid sicut discrete ad quantum ꝛ perinde dissoluatur.

ℭ Sequitur quintum caput de qualitate.

q Ualitas ē fm quā q̄les eē dicimur
vt fʒ albedinē dicimur albi: ꝛ fm
colorē colorati: ꝛ fm iustitiā iusti.
Qualitatis q̄ttuoꝛ sunt spēs. P̄ia
spēs q̄litatis est habitus ꝛ dispositio. Differt
autem habitus a dispositione: q꞉ habit⁹ per/
manētioꝛ est ꝛ diuturnioꝛ vt sunt virtutes ꝛ
sciētie. Sciētia.n. difficillime est mobilis: nisi
forte grādis pmutatio fiat: vel ab egritudine
vel ab aliquo hmōi circa scientē. Simil̄r de
virtute. Justitia.n. ꝛ castitas nō facile pmutā/
tur. Dispōnes vo dicunꝭ que de facili pmu/
tantur vt caloꝛ: frigiditas: egritudo: sanitas.
Uñ habitus possunt dici dispōnes ꝛ nō ecō/
uerso. Nam illi qui habitū habēt quodāmo/
do sunt dispositi: vel melius: vel peius ad ea
que hñt. Dispositiones aūt nō sunt habitus.
Unde habit⁹ pōt sic diffiniri. Habitus est q̄li/
tas difficillime mobilis a subiecto. Dispō vo
est qualitas de facili mobilis. Scđa spēs qua/
litatis est nāl̄is potētia: vel ipotētia aliqd fa/
cile faciendi vel patiēdi: vt sanatiuus dꝛ qui
habet naturalē potentiam vt nihil ab aliqui/
bus accidentibus egritudinē inferentib⁹ pa/
tiatur. Egrotatiuus dicitꝭ qui habet naturalē
impotentiam aliquid patiendi. Durū aūt di/
citur habere natura'ē potētiam resistendi se/
ctioni. Et molle naturalēʒ impotētiā q꞉ cito
secatur. Cursores autem ꝛ pugillatoꝛes dicū/
tur simul de ista specie: nō q꞉ exerceant actus
suos: sed q꞉ habent naturalem potentiaʒ hos
actus faciendi. Tertia species q̄litatis est paf/
sio ꝛ passibilis q̄litas: vt ille q̄litates que effi/
ciunt in sensib⁹ passiones: vt in gustu dulce/
do amaritudo ꝛ filia. Et etiā ille q̄litates sūt
in hac specie: que ab aliq̄bus passionib⁹ gene/
ranꝭ vel facile vel difficile mobilib⁹ ꝛ pma/
nētibus. Siue enīʒ nigredo ab aliq̄ passione
naturali genereꝭ: siue ab egritudine vel ab
estu: q̄litas passibilis dꝛ. Quarta vo spēs q̄li/
tatis ē forma: ꝛ circa hoc aliqd ↄstās figu/
ra: vt dispō cuiuscūq꞉ corpis: vt triāgulatio:
q̄drāgulatio: rotūditas: curuitas: rectitudo.

q Ualia vo dicunꝭ que fm hec denoīa/
tiue dicuntur: vꝭ quomolibet aliter
ab his: vt a grāmatica grāmaticus: a
iustitia iustus. Uel que dicunꝭ ab aliqua qua/
litate non denoīatiue eo ꝙ nomen nō est im/
positūʒ ipsi qualitati: vt cursoꝛ ꝛ pugillatoꝛ.
ℭ Et nota ꝙ cursoꝛ ꝛ pugillatoꝛ dicunꝭ du/
pliciter. Uno modo dicunꝭ cursoꝛ ꝛ pugilla/
toꝛ ab arte currendi ꝛ pugillandi: sic sunt in
p̄ima specie qualitatis: q꞉ iste artes sunt ha/
bitus. Alio modo dicitꝭ cursoꝛ non ꝙ habe/
at artem currēdi: sed q꞉ habet naturalē poten/
tiam ad actum currēdi: ꝛ pugillatoꝛ nō ꝙ ha/
beat artem pugillādi: sed q꞉ habet naturaleʒ
potentiā ad actum pugnandi. Et isto modo
non dicunꝭ qualia ab istis naturalibus poten/
tijs: sed non denominatiue: eo ꝙ nomina nō
sunt imposita istis naturalibus potētijs a qui/
bus dicuntur qualia: ꝛ sic cursoꝛ ꝛ pugillatoꝛ
sunt in secūda specie qualitatis. Alia autem
dicunꝭ qualia non denoīatiue: quādo nomē
est impositūʒ qualitati fm quam dicitꝭ quale:
sed eam non participat fm illud nomen: vt
studiosus a virtute: ꝛ sic sunt tres modi sumē/
di quale a qualitate.

q Ualitas est fm quā quales esse dici/ Deffini/
mur. dicimur nō abs re: q꞉ to q̄lita/
omnia accñtia fm speciem nobis inherent: tis.
spiritualia cum angelis: qualitates scđe cum pecudi/ Oia ac/
bus: qualitates p̄ime cum elementis. cidētia
Cōtra hoc arguitꝭ. albedo in pariete est quali/ fm spēʒ
tas: ꝛ tñ fm eā nō dicimur quales. Di/ hoi īhe/
ces sicut dicēdū est fm eā aliqd dꝭ quale ꝛ hoc suffi/ rēt.
cit. ℭ Cōtra hoc arguitꝭ. albedo in sacro eucharistie Oppōn
est q̄litas fm quā nihil denoiatꝭ q̄le. Bifariā rñdeo.
Primo nihil ad Aristotelē. 2° dicis fm eā vꝭ filem
aliqd natū est eē q̄le. ℭ Cōtra hoc arguitꝭ. posito ꝙ
sit vnū fđm remissaʒ albedinē hñs p totū: supponen/
do ꝙ qualitates contrarie in quibuscūq꞉ gradib⁹ re/
pugnant phisice ꝛ non ad nomen loquēdo tunc fm
illam nihil denominatꝭ quale: quia albedo citra gra/
dum medium non denominat subiectum album.
Ad hoc ante rñsum est. Sed p̄terea dꝭ ꝙ Rñdet
subiectū fm eaʒ denoiatꝭ quale: q꞉
coloratū. ex qua solōne sequitꝭ ꝙ aliqd est vno sim/
plici coloꝛe coloratū: ꝛ tñ nec albuʒ nec nigrū. ꝛ sic
de singulis coloꝛib⁹ copulatiue vel copulatim: vt pʒ
per naturā nō est dabile coꝛpus sine coloꝛe: ꝛ nūc cūʒ
supposito illud nō est aliqua specie coloꝛis coloratū
sed quātūcūq꞉ coloꝛ remissus denoiat fm genus.
ℭ Insup aduertēdū est ꝙ quelibet res mūdi est q̄li/
tas. p̄mo qōlibet ↄtinuū est res fm quā aliqd deno/
minatꝭ quale: q꞉ est sue partes ꝛ p ↄñs par vel ipar: ꝛ

et pñte paritas vel imparitas a sinonimo ad sinonimũ τ vltra qualitas ab inferiori ad supius in impibilib⁹ deus est qualitas: qꝛ paritas cũ pater τ fili⁹. ipari tas: qꝛ tres psone. τ sic sanc intelligas indiuisibile de aia rõnali est res ẜm quã sortes denoiat rõnalis. Sãctus michael est ens gr̃a cui⁹ est aliqd nomen angeli

Qualitas dupl'r capit.

cum vsurpat. Sed qualitas dupl'r capit. Prime intẽtional'r supponẽdo pro re vel reb⁹ ꝯnotãdo ꝙ per cã vel eas aliqd dicat qualc. τ sic est p̃mẽtũ. inferiora hẽt quale essentiale τ quale accñtale. Scõe intentional'r signt terminos in hoc p̃mẽto ponibiles: τ sic nõ est gñalissimum. Ex illo liquet pro quo supponit quale τ qd ꝯnotet. Termini inferiores distincte ipoꝛtant qd ꝯfuse p genus ꝯnotat: albũ pro re alba supponit albedinẽ sufficientẽ denoiare totũ ꝯnotat albedo. pro ꝯnotato alibi supponit inhesionez ad sbm actu vel potẽtia ꝯnotat τ ita in alijs. Si albedo absolute albedinẽ ipoꝛtaret nullatenus in hoc p̃mẽto stabilimẽtũ accipet: sꝫ de hoc in calce p̃mentoꝝ.

Quatuor spẽs q̃litatis

Quattuoꝛ sunt spẽs q̃litatis. Prima habit⁹ τ dispõ. Scõa nãlis potentia τ impotẽtia. Tertia passio vel passibilis qualitas. Quarta forma τ circa hoc aliqd ꝯstãs figura. Et qꝛ Aristo. dicit foꝛtassis sunt plures recẽtiores dyalectici quintã τ sextã addiderũt in qnta terminos qualitati τ motui appropꝛiatos ponũt: vt intẽsum sine remissum vniforme difforme regulare irregulare. In sexta specie dñas sbales vt rõnale aiatũ corporeum.

Prima spẽs q̃litatis.

¶ Sub p̃ma specie ponunt termini signtes qualitates acqsitas post ꝓductionẽ rei iesse: siue fuerit in concreto siue in abstracto: vt theologus theologia logicus logica rhetoꝛ rhetoꝛica ars pistoria pellisparia liberalitas vtrapilia vtrapilis. Interdũ extẽdit nomẽ dispõnis: τ tũc est p̃ma spẽs qualitatis. Interdũ distinguit ab habitu: τ tunc facilitatem sepationis importat. habit⁹ võ difficultatẽ quocirca phi sciam per habitũ τ nõ per actũ τ dispõnẽ diffiniũt.

2ª spẽs q̃litatis

¶ In scõa spẽ qualitatis ponunt termini signtes qualitatẽ inatã: vt foꝛtitudo. nõ ꝓut est habit⁹ moꝛalis: sed pro roboꝛe coꝛpis. Ponunt insup tales termini risibile risibilitas τ cetere passiones vir masculus femina colera melãcolicus: τ sic de ceteris cõplexiones signãt⁹.

3ª spẽs q̃litatis

¶ Sub tertia spẽ includunt tales termini albũ albedo caloꝛ calidũ tepiditas tepidũ. Et termi denoiantes subiecta rõne inhesionis ꝑcise quare scia iracũdia τ tales nõ ponunt in hac spẽ. iracũdia si inatã iracũdiã signt: τ tũc ponit in scõa specie: si acqsitã ex multis actib⁹ iracẽdi ponit in p̃ma. τ hoc frequẽter ꝯtingit in istis duab⁹ spẽb⁹. Qualitas imobil'r sbo hẽrẽs passio vocat que pmanẽter est passibilis q̃litas. Exm̃ p̃mi vt rubedo ex verecũdia causata que nõ denoiat sbm rubeũ. Sed sbm a tali qualitate denoiat qualez ante stabilitã hẽbat. Foꝛte ponis ꝙ quãlibet qualitatem raptim hẽat: tũc dico ꝙ nulla qualitas sbm ẜm

4ª spẽs q̃litatis

modũ vulgarẽ denoiabit. In 4ª specie ponũt passiones quãtitatis ꝯtinue τ discrete. per ꝯtinue figura intelligit τ ly forme discrete vt tales termini parit par octo sexdecim. Pariter ipar sex ipariter par duodecim. Superfluus diminut⁹ perfectus τ numeri geometricales lineales superficiales numerus cub⁹ quadratus laterculus circularis τ sic de alijs. Sub figura sunt tales termini triangulus penthagon⁹ eptha gonus: τ in istis concreta τ abstracta sunt sinonima.

¶ Sequuntur propꝛietates qualitatis.

Est aũt cõtrarietas in qualitate: vt albedo cõtrariat nigredini: τ iustitia iniustitie. Hoc aũt nõ est ꝓpꝛiũ q̃litati: qꝛ nõ ꝯuenit omni q̃litati. Figura eni nõ habet aliqd ꝯ̃rium: neqꝫ aliqs medius coloꝛ: vt rubedo: blauedo. Et sciendũ est ꝙ si vnũ ꝯ̃rioꝛum fuerit q̃le reliquum erit q̃le vt iustitia est q̃litas: ergo iniustitia. iustũ est q̃le ergo iniustũ. Itẽ q̃litas suscipit magis τ minus. dr̃ enim iustus magis τ minus iustus. τ albus τ grãmaticus. Sꝫ hoc non est ꝓpꝛiũ qualitati: qꝛ q̃dratum nõ suscipit magis neqꝫ minus: neqꝫ circulus neqꝫ q̃drãgulatio: neqꝫ circulatio. Itez ꝓpꝛiũ est q̃litati ẜꝫ eaꝫ sil'e vel dissimile dici. vt alb⁹ albo sil'is dr̃: iustus iusto. alb⁹ autẽ nigro dissimilis dr̃.

Prima. Qualitati inest ꝯ̃rietas p̃me intẽtionaliter sole q̃litates ꝯ̃riant. secũde itẽtionaliter tñ termini de p̃mẽto q̃litatis aduersantur: vt videbit in postpredicamentis. Propꝛietas pª q̃litatis

¶ Scõa ppꝛietas. ꝓpꝛiũ est q̃litati ẜm cã equale vel ineq̃le dici. 2ª ꝓpꝛietas

¶ Tertia q̃litas suscipit mai⁹ τ min⁹ in sua essentia p̃me intẽtionaliter sola q̃litas intẽdit siue remittit: 3ª ꝓpꝛietas vt albedo τ q̃lĩbet accñs in aia. τ breuiter quelibet q̃litas que est accñs hoc est sunt plures gradus foꝛe penetratiue in eodem subiecto p̃mo: vt verbi causa. demõstrata aq̃ que mouet ad calefactionẽ totus iste caloꝛ partibiliter producit. incipiẽs per vltimũ istãs nõ est caloꝛis p̃mo esse vn⁹ gradus caloꝛis introductus: postea secũdus in eodẽ situ cũ p̃mo: τ terti⁹ cũ duobus primis τ sic nõ sequit maioꝛ magnitudo de per se (de p se quidẽ) qꝛ per accidẽs ad calefactionez sequit rarefactio τ maioꝛatio: quẽadmodũ maioꝛatio fit per additamentũ quantitatis.

¶ Ex isto pꝫ ꝙ nulla forma intendit: qꝛ nec prim⁹ gradus nec secũdus τ sic de alijs quẽadmodũ nulla quãtitas augef. Nulla foꝛa intẽditur

Sed phisice loquẽdo. p̃mo est vn⁹ gradus cui additur alius in eodẽ subiecto exñs: cõstituens cũ priori vnam formã. opposito mõ de remissione dicatur. Secundo pꝫ ex duob⁹ existẽtib⁹ actualiter in rerum nã̃ fit vnũ tertiuꝫ. Sed nunq̃ ex duob⁹ existẽtib⁹ in actu: capiẽdo actũ pro forma substãtiali vel pro toto cõposito sicut capit Aristo. p⁹ phisicoꝝ τ in alijs locis. Tertio sequit ꝙ duo indiuidua solũ nũo differẽtia vni subiecto inherẽt: sed tũc ꝯstituũt aliquod vnũ: sec⁹ est in specie differẽtib⁹ que nunq̃ aliqd vnũ ꝓducit: nisi vnũ sit act⁹ τ alterũ potentia vt in toto cõposito. Et ex isto facile cognoscit ꝙ nõ sequit maioꝛ magnitudo. nã cũ anima intellectiua tãte molis

reputatur

reputat̄ sicut m̄ eadē cū forma cadaueris. τ cā est: q̄z nō sūt extra se loco τ situ distincta. idez ꝯtingeret si p potētiā dei quinq̄z pedalitates se penetrarent: sed tūc nō erit intēsio. cā est. sola nā rei que nobis p̄rim experientia partim sillogismo innotescit. Nec ex iis ꝯñs est aquā esse remisse calidā τ intēse calidā: q̄z nō q̄dlibet habēs vnū gradū caloris est remisse calidū: sꝫ p̄cise vnū. ¶ Utrū oīa indiuidua eiusdē speciei eidem s̄bo inherētia ꝯstituant aliq̄d vnū dubitatio est grādis: vt pꝫ de luminib⁹ a varijs corporib⁹ luminosis p̄ductis. Idē pꝫ de noticijs extremoꝝ huius. hō est hō. τ forte dilectio sortis τ platonis sūt eiusdē speciei: q̄z nō se intēdūt. Et eodez modo de visionibus. Et ex quo ita est difficile ē illa via p̄bare duas sciētias partiales solo numero distinctas sese intendere.

Oppo. **Contra** istō aī duob⁹ v̄bis. Intensio nō fit p additionē gradus ad gradū: q̄z si sic candela in eodē situ remanēs vno anno p̄duceret lumen infinitū vł intensius q̄ꝫ corpus solare. Pria ps disiūctiue pꝫ tenēdo q̄ lumen possit p̄ducē impt̄ibiliter. Scd̄a pꝫ si impceptibilr̄ more alioꝝ. ¶ Ad

Rn̄det hoc dicūt aliq̄ q̄ intēsio forme nō fit mō dicto. Sed adueniēte scd̄o gradu forme corrumpit̄ p̄cedēs: suc cedēte tertio desinunt duo p̄mi: τ sic intensio forme fit p maiorē distātiā a nō gradu eiusdez. aq̄ est calida vt octo: nō q̄z octo grad⁹ sił habeat: sꝫ q̄z vnā formā

Instā. indiuisibilē p octo gradus a nō gradu obtinet. Sed hoc argᵐ q̄d achillicū arbitrant̄ eq̄ militat ꝯ arguētem τ rn̄dētē: q̄z si corpus luminosuꝫ p̄ducat suum lumē in istāti in fine hore erit vnus gradus p īfinitos grad⁹ distās a nō gradu luis: τ sic aer est infinite illuminatus: si 2ᵐ puta successiue seq̄tur quod infert.

Rn̄det **Ad hoc** argᵐ bifariā solet dici ab aliq̄bus lumen est q̄litas fluxibilis raptim abiēs ab alijs. τ cōiter corpus luminosuꝫ suū lumen in instāti vel tp̄e p̄ducit. nihil vn̄ q̄ꝫ in tali situ manēs amplius p̄ducēs ceteris parib⁹: sꝫ ꝯseruat lumē iam p̄ductū: τ oē ꝯseruare est cāre effectiēter lꝫ nō de nouo. sic seruat̄ rō cālitatis in q̄libet tp̄e vel in instanti sicut in principio secus est de calore. Sed post summam latitudinē caloris ab hoc agēte inductaꝫ nihil p̄ducitur de nouo: sꝫ calor productus conseruatur.

Oppo. **Arguit̄** per remissionē forme q̄ nō sūt plures gradus sił capio aquaꝫ calefactā vt octo vniformiter quā volo remouē ab igne: vel octo sūt gradus penetratiui τ vnitiui in eodez s̄bo p̄⁹ vel nō sūt. Si scd̄ꝫ positio nulla. Si p̄mū agēs corruptiuū caloris est forma aq̄ que est eque p̄sens octo gradib⁹ caloris: τ p ꝯñs nō corrūpit vnuꝫ gradum ante alios. oē agens nāle eq̄liter agit in octo passa eq̄ approximata: τ sic oēs gradus caloris corrūpētur sił.

Rn̄det **Rn̄det** q̄ gradus vltimo introduct⁹ prius corrūditur: q̄z minus in s̄bo radicat̄ τ si deus p̄duceret oēs sił ille corrūpet etiā p̄⁹: q̄z si fuissent successiue p̄ducti ille minus in s̄bo radicat⁹ fuisset. vel dicat̄ id p̄uenire ex aspectu celi. hoc rōnabilius est q̄ꝫ dicē q̄ forma aq̄ corrūpit octauū gradū τ postea p̄ducit septimū τ illū corrūpit. τ postea sextū τ illū corrumpit. τ sic consequēter vsq̄z ad nō gradū caloris: q̄z sic diceret τ dicit opinio aduersarioꝝ.

¶ Sequitur sextū caput de sex vltimis p̄dicamētis.

a Actio est s̄ꝫ quā in id quod subijcitur agere dicimur: vt secans aliq̄s dicit̄ agē in eo q̄d secat. Unde sectio ē actio τ s̄ꝫ sectionē agit secās in eo q̄d secat. τ p̄cussio est actio. Propriū actionis est ex se inferre passionē. Recipiūt eni agē τ pati ꝯtrarietatē. Calefacē eni est ꝯriū ei q̄d est frigidū facē. Et delectari est ꝯriū ei q̄d est tristari. Recipiūt agē τ pati magis τ min⁹ Calefacere eni magis τ minus dicit̄. τ calefieri dr̄ magis τ min⁹. τ silr̄ delectari τ tristari.

p Passio est effect⁹ illatioq̄z actionis: vt calefieri infert̄ τ efficit̄ ex calefacere. Propriū autē passionis est: p̄⁹ inferri ex actione. Itē passio nō est in agēte: sꝫ i patiēte. De reliq̄s v̄o q̄ p̄ri⁹ dicta sūt mō sufficiāt. Que sequnt̄ de alijs q̄ttuor predicamentis non sunt data a petro hispano. sed ab auctore sex principiorum accepta.

q Quando est q̄d ex adiacētia tp̄is in re tp̄ali derelinq̄t̄ vt hodie eē cras fore. Itē duplex est q̄ñ. s. simplex τ cōpositū: sicut duplex est tp̄s. Itez tres sūt p̄prietates q̄ñ. Pria est q̄ q̄ñ nō suscipit magis neq̄z minus. Secunda est q̄ quando nihil est cōtrarium. Tertia est q̄ quando est in omni illo quod incipit esse in tempore.

v Ubi est circūscriptio corporis locati a loci circūscriptiōe p̄cedēs: vt in ecclesia esse: in foro esse. ¶ Et diuidit̄ vbi: q̄z q̄dā est vbi simplex τ est illud quod a simplici loco p̄cedit: vt est locus pūctoꝝ. Et quoddā est vbi compositū: τ est illō q̄d a loco cōposito p̄cedit. ¶ Proprietas vbi sūt due. Pria est q̄ vbi nihil est ꝯriū. Scd̄a est q̄ vbi nō suscipit magis neq̄z minus: hoc est q̄ vbi non suscipit intēsiōez nec etiaꝫ remissionem.

p Positio est q̄dā p̄tiū sit⁹ τ ḡñationis ordiatio: vt sessio: statio: τ sic de alijs. ¶ Itē tres sunt p̄petates positiōis. ¶ Pria ē q̄ positio nō h̄ꝫ cōtrarium. Secunda proprietas ē q̄ positio nō suscipit magis neq̄z min⁹. ¶ Tertia ē q̄ p̄priū est positioni substantie maxime assistere.

h Habit⁹ est corpoꝝ τ eoꝝ q̄ circa corp⁹ sūt adiacētia: vt tunicatū esse: loricatuꝫ esse. Et sunt tres p̄prietates eius.

Prima est: ꝙ habit⁹ suscipit magis ⁊ minus. vt eques est armatioꝛ pedite. ¶ Scōa est. ꝙ habit⁹ nō habet cōtrariū. Tertia est: ꝙ habit⁹ semper est in plurib⁹. s. in habēte ⁊ in habito.

De p̄dicamento actionis.

Termini actionē īpoꝛtātes vt amo lego in p̄mento actionis ponunt̄ quēadmodū terī passiones īpoꝛtātes in p̄mēto passionis ⁊ sic in p̄mēto actionis v̄ba actiui gn̄is passiui neutralis deponētis ⁊ cōis locant̄. exēpla p oꝛdie3 amo: liceoꝛ: ambulo: loquoꝛ: criminoꝛ: actiue ⁊ ꝓpoꝛtionabilr̄ de v̄bis passiuis v̄beroꝛ: liceo: exulo: nascoꝛ: patioꝛ: criminoꝛ in passiua fictione. Verba actiui generis sunt que in o desinunt ⁊ r sup o latine recipē possunt. Verba actiua sunt ea que actiones sign̄t. Et sic gradioꝛ est v̄bū actiuū. sed nō est actiui gn̄is de participijs ⁊ v̄balib⁹ actionē īpoꝛtātib⁹ instar actiuoꝝ cēseat̄ ꝓpoꝛtionabilr̄ de passiuis. Proprietas actiuoꝝ est ꝙ actio īfert passionē ⁊ ecōuerso hoc est an̄s in q̄ ponit̄ v̄bū actiuū ꝯn̄s de v̄bo passiuo infert vt soꝛtes diligit deum: ergo deus diligitur a soꝛte.

Op. p̄⁹

Contra hoc arguit̄ sic. Nō sequit̄ soꝛtes dicit falsum: ergo falsu3 dr̄ a soꝛte: ⁊ tn̄ ar̄ p regulā: igit̄. maioꝛ p3 supponēdo Platonē dicere an̄s ⁊ soꝛtem ꝯn̄s. tunc an̄s est veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsum.

Rn̄det. ¶ Rn̄det ꝙ ꝯn̄a est bona nec falsu3 se fallens ex vero sequi incōuenit.

2⁹ opp. ¶ Scōo ar̄. nō seq̄t bertha facit camisiā: ergo camisia fit a bertha. ⁊ tn̄ ar̄ p regulā: igit̄. Maioꝛ p3: q: suppono casu3 verificatiōis an̄tis. ꝓbatur falsitas ꝯn̄tis camisia fit a bertha: ergo hec vel illa. Et ex ꝯn̄te hec camisia fit a bertha ⁊ hec camisia est pānus: ergo pānus fit a bertha. ꝯclusio ē falsa vt supponit̄ ⁊ minoꝛ vera saltez hec camisia est pannus ⁊ filum quod equaliter probat intentum.

Rn̄det

Respondet̄ ꝯn̄a nihil valet. ꝯn̄s est falsum cū res artificialis sit nā lis nec bn̄ arguit̄ p regulā: sed sic arguēdū est. a bertha fit camisia vt maneat silis appellatio in ꝯn̄te sicut in an̄te. Et pro tota mā pono ꝓpōnes.

Propōnes. ¶ Pria est. hec camisia creuit in hoꝛto. ¶ Scōa est. hec nunꝗ̄ erat vera hec camisia est crescens in hoꝛto. ¶ Tertia est. hec camisia nō creuit camisia in hoꝛto. ¶ 4ᵃ est. hoc linum fit camisia a bertha. ⁊ tamen hec camisia nō fit linū ab eadē. ¶ 5ᵃ. berta facit hanc camisia3 ⁊ nihil facit. Sed nō est ociosa nec gratis dat̄ ei pecunia cū faciet camisiā. ¶ Vltima ꝓpō. nō sequit̄. berta facit istū pannū taliter se habere: vel facit isti pannū camisiā: ⁊ istū pannū taliter se habē est iste pānus: ergo berta facit isti pannū. Prima ꝓpō ꝓbat̄. hoc linū creuit in hoꝛto: ⁊ hoc linū est vel fuit hec camisia: ergo ⁊c̄. Ex quo ꝑspicuū est ꝙ hec camisia non fuit ab eterno: ⁊ hec camisia nō fit ab hoīe. Sed hec camisia fiebat a terra ⁊ a semine tanꝗ̄ a causis secūdis. ⁊ eodem mō ꝯcedat̄ ꝙ tunica regis fuit lana sup doꝛsu3 arietis. Alie ꝓpōnes clarēt.

3⁹ opp. Tertio ar̄ nō seq̄t. ꝓmitto tibi equū: ergo equus tibi ꝓmitit̄ a me. ⁊ tn̄ arguit̄ p regulam: igit̄.

Rn̄det ¶ Rn̄det hec ꝯn̄a est bona: ⁊ cōcedendo an̄s ꝯsequens nō est negādū ꝙ̄ꝙ̄ antiq sophiste negarent ꝯn̄iam. Sed op3 sic arguere. ꝓmitto tibi equū vel debeo: ergo a te mihi ꝓmitit̄ equus. S3 illud ꝯn̄s infert equū esse ꝓmissum: vt p3 p extrema huius. tibi a me ꝓmitit̄ equus. equus est vnū extremū: ꝓmissum tibi a me aliud.

4⁹ opp. ¶ 4⁹ arguit̄. nō sequit̄ isti pugnāt vt vincant se: ergo isti pugnāt vt vincant demonstrādo soꝛtē ⁊ platonē ꝯfligentes.

Rn̄det ¶ Rn̄det ꝙ ꝯn̄a est bona ⁊ ꝯn̄s est cōcedendū cū antecedēte. soꝛtes pugnat vt vincat platonē ⁊ plato soꝛtem: ergo isti pugnāt vt vincāt se copulati. eodē mō claret ꝯn̄s ⁊ sic ꝯcedendū est. isti pugnāt pro istis. isti pugnāt ꝯ̄ istos. vtrobiꝙ̄ demonstrādo eosdē. Isti pugnant ꝯ̄ ipsos pro q̄b⁹ pugnant quēadmodū soꝛtes ⁊ plato diligunt istos: ⁊ soꝛtes ⁊ plato odiūt istos. posito ꝙ soꝛtes diligat se ⁊ nō platonē ⁊ ecōuerso. ¶ Teri ponūtur in p̄mento vbi ⁊ qn̄ qui apte rn̄dent ad coꝝ q̄sita. Ex quo p3 tales terios esse in p̄mento vbi rome: in gallia: romāus: gallus eodē mō claret tales terios esse in p̄mento qn̄: heri nudiusterti⁹: ꝑdie: postridie: hodie. Dictiones impoꝛtātes tp̄s alique respectiue dicunt̄: ⁊ sunt in p̄mēto relatiōis: vt prius ⁊ posterius. Alique impoꝛtant tp̄s vt est mēsura mot⁹: ⁊ tales sūt in p̄mento quātitatis. Alie supponūt pro aliquo connotando coexistentiā ad tp̄s p̄sens: ⁊ tales in p̄mento qn̄ ponunt̄. ⁊ sic idē terius equoce frequēter in p̄dicamēto qn̄ ⁊ quātitatis locat̄. Silr̄ in p̄mento vbi ⁊ situs. Foꝛte dicis in aula est qd cōplexū: imo distās eius: in aula: ergo nō ponit̄ in p̄mento.

Instat̄. Rn̄det ¶ Rn̄det cōplexio que significatiue possit esse extremū nō habēs ꝯnotat diuersoꝝ p̄mētoꝝ parum ꝑcedit. Insuꝑ dr̄ ꝙ capit̄ loco vnius incōpleri.

2⁹ opp. ¶ 2⁹ arguit̄. vbi nō predicat̄ q̄dditatiue de isto terio ens in coqna: ergo nō est genus ad oēm terium rn̄siuū apte ad q̄situm hui⁹ p̄mēti. ꝓbat̄ assumptū. coqna nō ponit̄ in hoc p̄mento: imo in p̄mento actionis vel passionis: vt p3 p cōnotatū supponit pro domo ꝯnotando ꝙ in ea decoquant̄ cibaria vel ad hoc instituta. antecedēs claret de isto terio ens in hoīe. Si querat̄ vbi fuit sciētia aristo. apte dicimus fuit in hoīe. ⁊ tunc sic ens nō est terius ꝯnotatiu⁹ ꝑpositio in nihil ꝯnotat. hoīe est absolut⁹: ergo totū nō ꝯnotat: alr̄ sine noꝛma dicet̄ animal hō ē terius ꝯnotatiu⁹.

Rn̄det ¶ Rn̄det ꝙ hoc totū supplet vicē vnius teri ꝯnotatiui habens ꝯnotationē inferioꝛē ad vbi. Ex hoc facile diluit̄ foꝛma argumenti. ¶ Pari passu situs ⁊ habit⁹ dinoscunt̄. sedens ponit̄ in p̄mento situs ⁊ supponit pro soꝛte cōnotando ꝙ habeat mēbꝛa sic disposita vt sufficiāt ad sessionē: nō ꝙ sessio distinguat̄ a re sedēte. Silr̄ paries supponit pro aliquo vel aliq̄b⁹ ꝯnotando ꝙ habeat talē situm supra fundamentū ⁊ infra tectū quocirca paries p solū motū localem nō paries efficit̄. S3 tales teri pes manus multiphariā accipi possunt.

Termī multipl̄r accipiūtur. Vno modo pes supponit pro tali mēbꝛo cōnotando qd̄ situetur in infima parte coꝛpoꝛis. Scōo mō supponit pro aliquo cōnotādo talē figurā quadrāgularē cu3 quinꝙ̄ articulis vel equiualētī. Alio mō cōnotat ꝙ sit alicuius pars. Primo mō in p̄mēto situs. Scōo mō in quarta specie q̄litatis. 3⁹ mō in p̄mēto relatiōis. Ex

quo

quo liquet. Si pes poneret in pectore non est pes de
p̄mēto sit⁹: ⁊ p ɔ͞ns simplr nō ē pes. Sꝫ bn̄ de p̄mē
to q̄litatis. De pede separato a toto nullaten⁹ est pes
nec vnq̄ fuit pes: nec aliqs nostrū vnq̄ comedit pe
dē bouis. Habitus supponit pro aliquo ɔnotando
ꝙ illud se habeat p modū ornat⁹ vel deornat⁹. Tu-
nica hꝫ ɔnotationē inferiorē supponit pro veste ɔno
tando ꝙ taliter se hꝫ p modū ornat⁹. Interdū tuni-
ca pro eodē supponit ɔnotando ꝙ taliter disponat
ab artifice: ⁊ sic est in quarta specie q̄litatis eodē mō
de talibus calige capuciū dicat. tunicatus eodeꝫ mō
in hoc p̄mēto ponit. ⁊ talia ɔcreta noialr ⁊ nō parti
cipialr sumunt. Facile est arbores in q̄libet p̄men to
texere instar s̄bie seruata rōne inferioritatis ⁊ supiori
tatis saltē in q̄libꝫ p̄mēto arboris facile est assignar.

Op. p̄° Dubitat circa oia p̄menta. Utrū tm̄ decem
sint p̄mēta. Et arguit ꝙ non. S̄bia
nō est p̄mentū: ergo nō sūt decē. Assumptū pbo. da
bilis est vna ɔuenientia essentialis s̄bie ⁊ accidēti cō-
uenienes: ⁊ ab oi ɔuenientia essentiali abstrahi pōt ɔce
ptus res ɔuenientes significās: igit maior pꝫ: qꝛ albe
Op. 2° do ⁊ s̄bia in esse ɔueniunt. ¶ Scdo ar. tm̄ duo sunt
p̄menta: ergo nō sunt decē. ɔ͞nia ad ppositū claret: ⁊
pbat añs. est tm̄ vnū p̄mentū terminoꝝ absolutorū:
ergo tm̄ vnū erit ɔnotatiuoꝝ. ɔ͞nia tenet a ɔueniente
similitudine. Si dicas ꝙ tanta est ɔueniētia in disɔ
notatione q̄ circa inficit esse simile. Sic etiā tantū dis
criminis est in terīs absolutis: vt pꝫ de terīs dispara
Op. 3° tis impertinentib⁹ ⁊ sinonimis. ¶ 3° arguit pbādo plu
ra esse p̄menta. nō sortes est p̄bile fm multos incom
plexū. etiā nō oia cōplexio p̄pedit in p̄mento: ⁊ non
in p̄mento s̄bie: qꝛ est terius ɔnotatiuus. etiaꝫ hec est
falsa. ois nō sortes est s̄bia. ⁊ deniq nullū generalissi
Op. 4° mum q̄dditatiue ⁊ ēēntialiter vere enūciat. ¶ 4° ar.
teri scdē intentiōis vt genus nomē ppō sunt incōple-
xe in nullo p̄mēto ab Aristo. signato ponunt qꝛ no
men non ponit in p̄mento ad aliqd: qꝛ quero de suo
Op. 5° correlatiuo. ¶ 5° arguit de istis terminis cenans prā
dens non sunt in p̄mento actiōis: qꝛ ipsi nō ɔnotant
⁊ pari rōne non sunt in p̄mēto qn̄: ergo pro eis videt
signandū esse p̄mentū: quēadmodū videt signanda
esse species. Ex istis terīs petragonus triangonus pē
thagonus que neqꝫ ponunt sub ɔtinuo neqꝫ sub di-
Op. 6° screto. ¶ Sexto. actiuū ⁊ agens quale ⁊ q̄litas quā-
tum ⁊ quātitas sunt p̄menta: ⁊ tn̄ nō sunt sinonima
fm multos. terius ampliatiuus ⁊ nō ampliatiu⁹ idē
ondit. Possunt fieri sophismata ex pte ppositionis
Rn̄sio exclusiue ⁊ ꝙ tm̄ qnqꝫ sunt p̄bilia ⁊ tm̄ q̄tuor p̄ta.
ad p̄mū ¶ Sed ijs p̄termissis rndet ad primā rōnem ɔcedē
do ɔ͞ns argumēti ex quo nō seqt plura q̄ decē esse p̄
dicamēta. Substantia est genus subalternū sub ente
ɔcentū: alterū genus est accidēs absolute captū. Pri
mū mēbrū ɔtinet terīos absolute s̄biam signtes. Se-
cundū mēbrū. terīos absolute accidens impor̄tātes
vt albedo caliditas quātitas more multoꝝ. Hoc nō
obstante quātitas ⁊ q̄litas ɔnotatiue sumpta sūt p̄di-
Rn̄sio camenta. Aristo. nō daret casuꝫ de accidēte. ¶ Ad
ad 2ᵐ. scdm argumētū qcquid dicat censeo ꝙ si Aristo. so
lum duo posuisset p̄menta illo numerō ɔtēti mansisse
mus: auctoritas ergo phoꝝ est potissima cā de nu-
mero denario que aliq̄s ɔgruētias hꝫ vt pꝫ arguen-
do longe maior est diuersitas in terīs cōnotatiuis q̄
absolutis. ¶ Ad tertium dicat ꝙ est terius cōplexus Rn̄sio
q̄ p̄cise nō satisfacit addat solū priuatiue in p̄mento
ponitur cū hoc terīo sortes: ⁊ in nullo p̄mento sim-
pliciter. ¶ 3° rndet gratia disputationis ꝙ est p̄mē- Rn̄sio
tum pro terīs infinitis: vtputa nō chimera hꝫ ɔnota- ad 4ᵐ.
tionē generalissimā respectu terioꝝ infinitoꝝ nō chi-
mera supponit pro aliquo qn̄ imo pro q̄libet re mun
di ɔnotādo ꝙ nō sit chimera nō hō ⁊ nō albū illam
ɔnotationē distincte participāt. Nec habēdus est ocu
lus ad ɔnotationē de albū sed ad priuatiuā solū quē
admodū euenit de talibus in exercitu in hoie albior
⁊ nigrior: Species specialissime ⁊ īdiuidua dari pn̄t
nō s̄bia est genus nō hō est spēs specialissima: quēad
modū hō est species. ⁊ ad aristotelē dicat qꝛ posuit p̄
dicamenta dūtaxat teriorum finitoꝝ. ¶ Circa mate
riā quarti argumēti voluēt positiōes aliquib⁹ dicēti-
bus oēs terios scdē signōis cōplexos: ⁊ p ɔ͞ns in nul
lo p̄mento debere reponi ⁊ qꝛ hoc nō est verisimile.
Aliȷ apparentius predicamentum signi pro talibus
astruunt. Aliȷ signū propositionale post vbi signuꝫ
est prime significationis. satius reor esse dicenduꝫ ꝙ
decē predicamenta aristo. sufficiant. ⁊ tunc bifariam
pro terminis propositis respōdere poterimus. Pri
mo ꝙ aliqui ponuntur in predicamento relatiōis vt
genus spēs. Aliq in p̄mento qualitatis: vt affirmati
ua negatiua. Aliqui in p̄mento quātitatis: vt vl'e par
ticulare indefinitum propositio oratio. ⁊ sic saluatur
oratio species quantitatis. Secundo sic ⁊ melius ꝙ
termini secunde intentionis omnes in predicamento
relationis stabiliuntur signum ⁊ signatū relatiue di-
cuntur nomen ad terminos quos significat: ⁊ respe-
ctiue dicitur ad illos: sed bene verum est ꝙ correla-
tiuum signati non habet: quemadmodū conuerten
tia non conuenit generi speciei: vt ante hac memini-
mus in relatione. hoc quadrat littere aristotelis. In
super predicabile ⁊ vniuersale postq̄ connotatiōes
impares sortiuntur non bene locantur in eodem pre
dicamēto fm illas acceptiones: nec argumentū mi-
litat eos non esse locandos in relatione: quia ibi pre-
cise consideramus respectum aliam cōnotationem a
tergo relinquētes. prius ⁊ posterius in adaliquid po
nuntur ⁊ nō opꝫ pridem esse in predicamēto. albior
⁊ nigrior ibi satis apte locantur. Insuper isurgis de
aliȷs cōnotatis quia predicabile hꝫ duo ⁊ vniuersale
vnū. ¶ Rndetur ꝙ respiciendū est ad cōnotationeꝫ
respectiuā: ⁊ fm illā solum ponit in predicamento:
⁊ tunc non currit argumentuꝫ. vel adaliquid hꝫ vnā
cōnotationem tm̄ vel duas: vt pꝫ de albior nigrior: ⁊
de terminis in p̄mento vbi situs ⁊ qn̄. ¶ Ad quintū
dr̄ ꝙ tales termini ponunt in duobus p̄mentis copu Rn̄sio
latim ab Aristo. traditis. s. agere ⁊ qn̄ ⁊ penthago- ad qntū
nus in vno gener ⁊ sub duabus specieb⁹ copulatim.
¶ Ad sextū dr̄ ꝙ concretū ⁊ abstractū teri impor̄tā Rn̄sio
tis actum ⁊ aptitudinē pro eodē p̄mento reputant: ⁊ ad 6ᵐ.

sic nō decem sunt p̄menta stando in hac diuisiōe. vel terius sig̃t s̄bam absolute quantitatē p modum quātitatis qualitatē p modū qualitatis ⁊ sic de alijs. Potest formari dubiū de terio nō significatiuo ⁊ de hac voce sortes. dicendo q̄ hec vox sortes s̄z significatū non vltimatū est sp̄e: ⁊ hoc scriptū sortes s̄m significatū non vltimatū est genus: ⁊ p̄tur de plurib⁹ differentibus specie de imagine que rubedo ⁊ albedo est. Sed de talibus significationibus non curant ph̄i.

¶ Sequitur vltimum caput de postpredicamentis.

d Dicit autē alterū alteri opponi quadrupliciter. Oppositoꝝ eni quedā sunt relatiue opposita: vt pater ⁊ filius: duplū ⁊ dimidiū. Quedā sūt priuatiue opposita. vt priuatio ⁊ habitus: visus ⁊ cecitas: auditus ⁊ surditas. Alia sunt cōtrarie opposita: vt albū ⁊ nigrū. Alia sunt ꝯdictorie opposita: vt sedere non sedere. ¶ Relatiue opposita dicunt quecūq̄ ea ip̄a que sūt oppositoꝝ dicunt vl̄ quomodolibet aliter ad ea: vt duplū ⁊ dimidiū: disciplinatū ⁊ disciplina. ¶ Contraria sunt que sub eodē genē posita maxime a se inuicē distant: ⁊ eidē susceptibili vicissim isūt: a quo mutuo se expellūt nisi alterū insit a natura: vt albedo in cigno ⁊ nigredo in coruo. Caliditas aūt non est in igne vt accidēs in s̄bto imo vt s̄bale in eo cuius est s̄bale: sicut sunt q̄dā que cadūt in diffōne alicuius nō s̄m p̄tionē sed potius vt principiū. vt punct⁹ in diffōne linee: ⁊ vnitas in diffōne numeri. Et iste modus essendi in ꝯtinet sub quarto modo s̄m quē vnaqueq̄ pars diffōnis est in suo diffinito: ⁊ sic ignis nō est s̄btm caliditatis: sed mā ignis est s̄bm eius. hec eni susceptibilis est caliditatis ⁊ frigiditatis. vn̄ caliditas est mā ignis vt in s̄bto: in igne vero nō vt in s̄bto: sed vt s̄bale in eo cuius est s̄bale: q̄ cadit i diffōne ei⁹. Ignis eni est corpus subtilissimū: ⁊ cādidissimū agēs sup aera s̄m totā suā virtutē. ¶ Priuatiue opp̄ᵃ sūt illa q̄ h̄nt fieri circa idem s̄btm ordine irregressibili: ⁊ tēpore determiato a natura. Ordine irregressibili dico q̄ ab habitu in priuationē deuenire possibile est: sed nō ecōuerso. Impossibile eni est a priuatiōe in habitū regressuz fieri: vt visus ⁊ cecitas habēt fieri circa oculuz. A visu autez deuenire in cecitatem possibile est: sed non econuerso s̄m naturam.

p Prius dr̄ quadrupl̄r. Primo mō ⁊ proprie aliqd dr̄ prius altero s̄z tēpus: put aliqs dr̄ senior ⁊ antiquior altero vt homo habēs trigīta annos dicitur prior hoie habēte viginti ānos. ¶ Scdo mō aliqd dr̄ prius a quo nō cōuertit subsistendi ꝯn̄a: vt vnū est prius duob⁹: duobus eni existētibus mox ꝯsequens est vnū esse: vt si duo sunt vnū est ⁊ nō ecōuerso. ¶ Tertio mō dr̄ prius s̄z ordinē quendā: vt in disciplinis p̄ncipia priora sunt ꝯclusionib⁹: ⁊ in grāmatica littere sunt priores syllabis ⁊ in oratiōe pemium est prius narratiōe. Quarto mō dr̄ prius qḋ melius est ⁊ honorabili⁹. ¶ Cōsueuerūt eni plurimi hoies honorabiliores ⁊ magis dilectos apud se dicere priores. ¶ Preter istos q̄ttuor modos iam dictos est vnus alter modus prioris. Eoꝝ que cōuertunt s̄m essendi ꝯn̄az ⁊ alterū est quodāmodo cā alteri⁹ ⁊ hoc mō aliqd dr̄ prius altero nā: vt hec res hoiez currē ꝯuertit cuz ista oōne hō currit: ⁊ si hominē curret fit verū: hec est vera hō currit ⁊ ecōuerso. Res aūt est causa veritatis orōnis de se facte ⁊ nō ecōtra. Ab eo eni q̄ res est vl̄ non est oratio dr̄ vera vel falsa: ergo hec res hoiem currere prior est hac oōne hō currit.

o Simul dr̄ trib⁹ modis Primo mō dicunt simul quoꝝ generatio est in eodē tpe: ⁊ neutrū est prius neq̄ posterius ⁊ hec dicunt simul tpe: vt duo gemelli. Silr̄ s̄bm ⁊ sua propria passio. ¶ Scdo mō dicunt sil̄ q̄cunq̄ ꝯuertunt ⁊ neutrū est cā alterius: sicut relatiua ⁊ multa alia: vt dupluz ⁊ dimidiū. ¶ 3ᵒ mō dicunt sil̄ q̄ equaliter ꝯdiuidunt genus: vt hō equus leo ⁊ sic de alijs q̄ ꝯdiuidūt hoc genus aial. Et silr̄ dr̄ le diuidētes aliqḋ genus dicunt sil̄: vt rōnale ⁊ irrōnale ⁊ sic de alijs. Isti aūt duo modi vltimi dicūtur simul nā. primus autez modus dr̄ sil̄ tpe.

m Motus sex sūt sp̄ēs. s. ḡnatio: corruptio augmētatio: diminutio: alteratio ⁊ s̄m locū mutatio. ¶ Generatio est pgressio a nō esse ad esse. Corruptio est pgressio ab esse ad nō eē. Augmētatio est p̄existētis quātitatis maioramētū. Diminutio est p̄existentis quātitatis minoramētū. Alteratio est mutatio a ꝯ̄ria q̄litate in ꝯ̄riā q̄litatē: vl̄ in mediā: vt cū aliqd pmutat̄ ab albedie in nigrediez: vel in medios colores. Mot⁹ s̄m locū ē mutatio de vno loco in alteꝝ. ¶ Motus autē s̄m locū sex species, sunt siue differentie scilicet: antez retro: sursum: deorsum: dextrorsū: ⁊ sinistrorsum.

sum. Ad omnes autem has partes fit motus.

h Habere dr̄ multis modis. Pri° mō dr̄ aliq̄s h̄re aliquā q̄litatē uł disciplinā aut v̄tutē. Scd̄o mō dr̄ habē q̄titatē ⁊ magnitudinē. vt bicubitū: tricubitū. Tertio mō dr̄ habē ea que circa corpus sunt adiacētia: vt vestimētum ⁊ tunicam. aut circa membra ut in manu anulum. ¶ Et habitus isto mō sūpt° est vnū de decē p̄mētis. ⁊ diffinit̄ sic. ¶ Habit° est corporū ⁊ eoꝝ q̄ circa corpus sūt adiacētia: vt est armatio vł caligatio. Et silr̄ fingant̄ noīa in alijs s̄z adiacētiā illā: hec eni dicūtur habē: illa v° haberi. Quarto mō dr̄ habē mēbrū: vt manum aut pedē. Quito mō dr̄ habē sic ꝯtinēs ꝯtentū: vt lagena vinū: aut modius grana tritici. Sexto mō dr̄ habē possessionē: vt domū. aut agrū. Septimo mō dr̄ habē vxorē: ⁊ de hoc mō dicit Aristoteles q̄ iste modus est alienissimus: pp̄ hoc q̄ vir habēs vxorē etiā habetur ab ea. Vinculū eni matrimonij indissolubiliter ligat vtrūq̄. Et dicit q̄ forte alij modi apparebunt in eo quod est habere. sed qui cō sueuerunt dici pene omnes enumerati sunt.

Diffō postp̄m̄ toꝝ. Quinq̄ sūt post p̄mēta.

p Ostpredicamētū est q̄dā doctrīa a posteriori ad noticiā p̄mētoꝝ ꝯducēs. Quinq̄ sūt postp̄mēta. opositio: prius: sił: mot°: ⁊ hēre. p p̄us: posterius itelligit̄. Dictū est in p̄mēto s̄bē. s̄be adūsat̄ nihil ⁊ q̄litati inest ꝯrietas. Relatiua sūt sił nā: ⁊ vnū nō est p̄us altero. ⁊ q̄ habit° est p° spēs q̄litatis. ⁊ maxīe ꝓprīū est s̄be cū sit vna ⁊ eadē nūo ⁊c̄. gratia quoꝝ hec inserta sunt.

Tripl̄x oppō. Triplex ē oppositio. Quedā reꝝ. vt calor ⁊ frigus. Quedā ꝓpositionū de opposito mō enūciādi p̄rum de s̄bto. de q̄ p° pyarmenias. Tertia terioꝝ de q̄ in p̄sentiaꝝ. ¶ Oppō terioꝝ est duo termi nō dispara/ti nō potētes de eodē singulari singlarit̄ ⁊ vniuoce tēto v̄ificari deducta ampliatione respectu eiusdē in eodē gl̄ie cause. hec p̄icule p̄facilos sunt.

Oppō terioꝝ diffinit̄ ⁊ diuidi tur. Oppositio terioꝝ est q̄druplex. Quedā ꝯria. vt albū nigrū que nūq̄ v̄ificāt̄ de eodē nec respectu eiusdē nec diūsoꝝ. Quedā relatiua q̄ v̄ificant̄ de eodem respectu diūsoꝝ. aeneas est pr̄ respectu ascanij ⁊ fili° respectu anchise. Quedā p̄uatiue opposita. vt sciens ignar°. Quedā ꝯdictorie vt doct° nō doctus in reb° ad extra distictis a teris oppositio q̄l3 est ꝯria.

Opposita ꝯrie. ¶ Multiphariā accipit̄ ꝯrietas ꝓprijssime ꝓ duob° accn̄tib° nō potētib° se ꝑpati in eodē s̄bo. p° vt calor frig° albedo nigredo. Scd̄o mō ꝯrietas ꝓ q̄buscūq̄ formis siue s̄balib° siue accn̄talib° icōpossibilitatē habētib° accipitur hoc mō due forme s̄bales ꝯriant̄. Nōnunq̄ ꝯrietas ꝓ nociuo capit̄ ⁊ ꝓ rebus a quib° denoiatiōes icompossibiles accipiunt̄. Teri ꝯrij sūt teri positiui nō potētes ꝓ eodē accipi cū p̄iculis terioꝝ disparatoꝝ in p̄bilibus tactis. Sed bene successiue ⁊ ꝓprijssime formas ꝯtrarias ꝯnotantes. Si lanus accipiatur terminus censeatur ꝓportionabiliter. quare homo ⁊ asinus non sunt contrarij nec albedo ⁊ nigredo.

Oppōit p̄dictis. Prio. Cōtra ista arguitur. calor ⁊ frigus se compa/nūt in aq̄ tepida silr̄ i actiōe ⁊ i reactione. pari forma celū calefacit hec iseriora: g° calefacit mediā regiōē aeris q̄ est frigida. pari forma albedo ⁊ nigredo sūt i eodē. p3 de attramēto cadēte sup̄ papirꝫ. Insup spēs albedis ⁊ nigredis sūt in eadem pte medij q̄ ꝯriant̄ cū a causis ꝯrijs ꝓducant̄. Hoc idē p3 in p̄rib° mixti q̄l3 ps integralis mixti est mixta aer etiā nō est calid° in sūmo: g° aliq̄d frigoris admittit. Idē p3 de digito frigefacto in q̄ est vita. ⁊ p ꝯñs calor. vita ꝯsistit in calido ⁊ humido: q2 h̄ mā magis ex philosophia depēdet.

Rn̄° ad arg° Raptim dr̄ q̄ in aq̄ tepida calor ⁊ frigus nō sūt in eadē pte adeq̄ta. Scd̄3 arg^m magno eget ꝓcessu ex libris de gn̄atiōe depēdēs. Ad tertiū dr̄ q̄ nigredo manet in attramēto ⁊ albedo in papiro. Ad 4^m dr̄ q̄ spēs nō ꝯriāt̄ nec oēs effect° ꝓducti a causis ꝯrijs ꝯriant̄. l3 aliq̄ sic calor ⁊ frigus. In partib° mixti iste q̄litates nō sunt in eadē parte. Negat̄ etiā q̄ aer calidus aliq̄d frigoris habeat ea in parte in qua est calor. De digito frigefacto dr̄. q̄ in illa pte adequata in qua est frigus adeq̄te nihil caloris ē. Et qn̄ dr̄ vita est in calido hoc est aianti a maiori caloris abundantia diutius viuunt ⁊ hoc in partibus principalibus cerebrum est frigidum.

Op. 2° Secūdo ar̄ ꝓbādo q̄ duo teri ꝯrie oppositi possint verificari de eodē ⁊ hoc sic. posito q̄ sit vna corrigia pedalis cui° vna medietas mouet̄ ad orientē: altera ad occidentē. hec corrigia mouet̄ ad orientē ⁊ ad occidentē: igit̄.

Rn̄sio Rn̄det̄ q̄ si corrigia plus acgrat in vno extremo q̄ᵭ in altero mouet̄ v̄sus illud extremū tm̄. Si equalr̄ nic mouet̄ ad orientē ⁊ ad occidentē copulatim rōne ptiū. Sed simplr̄ totū quiescit. Nec valet arg^m vtraq̄ medietas mouet̄: ergo ⁊ totū. ⁊ ibi ꝯcedat̄ hec ꝯclusio hee due medietates mouentur ⁊ hee due medietates sunt hoc totū ⁊ hoc totū nō mouet̄ imo q̄escit. eodē mō dicat̄ si sortes sit in vna naui mouēdo ab oriente in occidentē eque velociter naui ꝯmota q̄ sortes q̄escit: q2 semp vniformiter se h3 ad corpa fixa naui adiacētia. S3 s̄m q̄d hoc est respectu puppis mouet̄ versus occidentē. Pariforma de mure sup lanceā moto dicat̄. ponēdo q̄ mus ascēdat descēdēte lancea q̄ idē ascēdat ⁊ descēdat positū in duob° locis suapte natura nō est dubiū sicut de b̄ndicto corpe xp̄i in sacramēto eucharistie ⁊ de aīa rōnali. nec hoc v3 ꝑ accidēs ad motū materie. q2 si separaret̄ a materia idē foret.

Priuatiue opposita d̄clarant̄ Dupl̄x est t̄minus p̄iuatiuus ¶ Priuatiue opposita sunt duo termini quorum vnus est positiuus alter v° p̄uatiuus nō potentes simul ⁊ semel verificari cum ceteris particulis in diffōne ꝯrietatis annexis. Priuatiue opposita nullo pacto pn̄t verificari de eodem. vt diues ⁊ pauper sciens ⁊ ignarus. Duplices sunt termini priuatiui q̄dam priuant actum tm̄ vt quiescens paup. quidam

actum et aptitudinẽ. In secundis natura regressum abnuit. Semp vnum priuatiue oppositoꝝ verificat de subiecto apto nato: quare lapis nec est sciens nec ignarus. Dicit tempus determinatū quare catulus
Oppõit ante nonū diem nec est videns nec cecus. ¶ Contra
p̄dictis. p̄dicta arguit ponẽdo q̄ idẽ ponatur in duob⁹ locis rome et parisij vtroq̄ oculo orbat⁹ rome neutro pa risij tunc sic iste sortes videt: q: parisij: et est cecus q:
Rñdet rome cecus. ¶ Respõdet per ꝓpositiones. ¶ Pri ma est sortes est videns. ¶ Secũda. sortes est cecus rome. ¶ Tertia. sortes rome non est cecus imo vi dens. ¶ Quarta q̄ hic arguit cum dictione includẽ te negationem sortes est cecus rome. ergo sortes est
Oppõit cecus alicubi. ꝓpões lucent. ¶ Contra hoc argui tur. sortes simul et semel est videns et cecus p3 ponẽ do q̄ vno oculo careat alterũ habendo qḋ probat. sortes pede claudus claudicat simplr: q: varice cur
Rñdet uato claudicat oĩs homo. ¶ Respondet ꝯña est nul la. nõnun q̄ aliquis vno oculo clauso limpidius vi det q̄ vtroq̄ oculo aperto accipe analogiam a sagit tarijs vnū oculū claudẽtibus secus est de incessu.
Op. 3. **Tertio** arguit. sortes põt vidẽ sine hoc ocu lo et sortes põt videre sine hoc oculo et sic de singulis: ergo sortes põt videre sine oculo. et si sic ista erit possibilis: sorꝫ videt sine oculo. et eodẽ mõ probabitur q̄ sortes põt videre sine visione. et ex ꝯsequente colligitur q̄ idem est cecus et videns.
Rñdet **Respondet** ꝯña non valet nec est ascen sus op3 ascẽdere disiũctim sortes põt videre sine hoc oculo vel sine hoc oculo demonstrãdo instrumẽta sua videndi. sed pono ꝓ
p⁹ ꝓpõ põnes. Quolibet oculo sine sortes põt videre: patet ascendẽdo copulatiue sub termino oculo nec sua de inesse erit quolibet oculo sine sortes videt. s3 hec erit vna hoc oculo sine sortes videt que possibilis est ne
Scda. gatiue capta pp terminũ sine. ¶ Secunda ꝓpositio cecus põt videre: p3 supnaturaliter de deo et sanctis
Tertia. qui multos cecos illuminarũt. ¶ Tertia ꝓpositio. cecus nãliter põt esse videns. ꝓbatur antichristus na turaliter põt esse videns et antichristus est vel põt eẽ cecus. ergo ꝓpositũ cuius de inesse est hoc est vidẽs.
Quarta ¶ Quarta ꝓpositio. impossibile est postq̄ aliqs est cecus q̄ talis postea efficiat videns nãliter: et hoc vo lebat Aristoteles in littera. Ex quo sequit. si Aristo teles cecum illuminatũ vidisset causam illuminatio nis nature non tribuisset. sed supnaturali cause. nec obstat de multis qui nunc curant de cecitate impfe cta. qḋ narrat de hirundinibus fictitium videt. de tal pa inquit in de animalibus q̄ non videt supuacaneũ forer et destrueret visio postq̄ semp in viscerib⁹ ter re latitat. Sed dicit. omne animal generans simile videt fm speciem preter talpam.

Dubitatur quid est cecu3. est animal nõ videns in potentia ꝓpinqua aptu ni natum videre. dicit in potẽtia propinqua: q: homo dormiẽs non est cecus sed ꝓpinque videt hoc est habito lumine et obiecto põt videre statim et intel ligatur dum habeat tẽpus determinatū a natura ꝓ pter catulum qui ante nonū diem nec est vidẽs nec est cecus. a natura solerter ꝓuisum est quū3 canis sit animal vorax et rapidum si cõsumatam maturatio nem in matrice caperet suffocaret mater ꝓpterea eij citur ante tempus interdum ante septem dies. inter dum ante octo. interdum ante nonum. interdu3 an te decimu3 fm q̄ plures vel pauciores vel de tali vl tali specie canum. Sed pono propositiones.

Prima canis ante sextũ diem potest videre. Probat. iste canis potest videre et iste canis est vel potest eẽ canis ante sextũ diẽ igit et c.

Secunda propositio. iste canis põt videre ante septimũ die3. Probat. põt videre ante istum septimum diem: q: poterat citius gñari: quia idem effectus in plurium instantiu3 quo libet dummodo nihil aliud impediat põt produci.

Tertia ꝓpõ. canis nõ potest videre naturali ter añ septimũ diẽ post eius eiectionẽ

Quarta ꝓpõ. ceca in plurali numero sic diffi niat. ceca sunt aĩalia quoꝝ nullũ vi Cecum diffinit.
det. nõ sufficit dicere ceca sũt aĩalia nõ vidẽtia. Ut p3 de vno vidẽte et octo cecis q nec sũt ceci nec vidẽtes. S3 nõ ceci et nõ vidẽtes. ¶ Terius priuatiuus illud ꝯnotat qḋ terius positiuus sed deficiẽte ꝯnotato in ip so supposito minime deficit. hoc solũ tenet in posi tiue ꝯnotãtib⁹ ignar⁹ sciam priuatiue iportat. ¶ Ter mini ꝯdictorie oppositi sunt terius finitus et infinit⁹ nõ potentes verificari de eodẽ deducta ampliatione.

Contra hoc arguit. hoc scutũ est albũ et nõ albũ õmõstrato clipeo cuius semipars est alba reliq̄ vmbonis pars nigra. Forte dicis sicut di cendũ est est albũ et nõ albũ copulatim et nõ copulati ue. ¶ Contra. demõstrata hac voce vox ipsa ẽ sigñũ vltimatum et nõ vltimatũ quia respectu suimet dices sicut dicendum est q̄ nõ opponũtur ꝯdictorie: q: va lent hos duos terminos primarium et secundarium. Oppõit p̄dictis Instat

Contra. hõ et nõ hõ opponunt ꝯdictorie et ve rificant de eodẽ copulatiue christus est hõ et christus est ẽentia diuina que nõ est hõ: ergo xp̄s est ens qḋ nõ est hõ et p ꝯñs est non hõ prior ꝯña dependet ex inferioritate. secunda a cõuertibilibus. Oppõit

Respondet q̄ p naturã teri ꝯdictorie op positi nõ verificant de eode3 et sic intelligebat dictum. Ex quo ꝑspicuũ est opposi tionem ꝯdictoriã minorẽ esse intẽsiue oppositiõe pri uatiua quanq̄ eam exuperet extensiue. Rñdet

Contra. hec est vera hõ est non hõ nãliter: qḋ p3: hic binarius est nõ hõ hic binari⁹ est vel erit hõ: ergo hõ erit non hõ. et cum fõm sit ter minus absolutus sua de inesse erit hec hõ est non hõ. Oppõit

Respondet ꝯcedẽdo illã de futuro nec bñ dat sua de inesse. sed est hec. hec sunt nõ hõ que est vera pari tib⁹ separatis: q: pro eis verificabatur illa de futuro hoc idem p3 hic. ens possibiliter non est ens que est vera non obstante impossibilitate huius ens non est ens. Rñdet

Arguitur q̄ nulla sint relatiue opposita: q: si sic maxie esset pater et filius si sic et dissimiles Oppõit

τ dissimile eq̄le τ ineq̄le. sed hoc pbat esse falsū idē
Instat. est pater τ filius. Forte dicis sicut dicendū est non re
spectu eiusdem sed in ordine ad diuersa eodem mō
vnum pedale est equale alteri bipedali inequale.

Oppōit instātie. **Contra** hoc arguit: causa τ effectus verificant de eodem respectu eiusdem. vt de am
Instat. bulatione post cenam. Forte dicis sicut dici solet hoc
esse in varijs generibus causarum.

Oppōit instātie. **Cōtra** ambulaᵒ nulloᵒ est effectus sanitatis: q: ābulaᵒ nihil aliō est q̄ hō ambulās cu
ius cā nullatenus est sanitas. Forte dicis sicut dicēdū
est: lȝ non sit effectᵒ simplr: est tn̄ effectus quo ad esse
tale: queadmodū ꝯceditur phus fuit effectus plato
nis hoc est quo ad esse phum. ¶ Potest fieri argu
mentum. si deus filius generaret τ assumeret huma
nitatem genitam iam ideȝ esset pater τ filius sed hoc
est alterius negocij qō missum facio.

Postp̄dicaméta simul habere τ pri us pspicua sūt nisi
vbi Aristo. dicit in vltima acceptione prioris q hoieȝ
esse aial infert hoiem esse aial esse verū τ econuerso.

Oppo. **Contra** qō arguit. Non sequit deus est: ergo deum esse est veꝝ qō pȝ añs est neces
sariū τ ꝯn̄s ꝯtingens τ ante creationē mundi nō fuit
ita sicut significat per ꝯn̄s lȝ ita fuerit sicut significat
p antecedens. nullam ꝑpositionē increatā suppono.

Rn̄det. **Respondet** q ꝯn̄a nulla est vt pbat ar gumentuȝ. Sed vult dicere
Philosophus hanc esse bonā deus est τ ista sig̃t deū
esse: ergo deum esse est verū. tametsi creberrime illa
tiones valent māliter: vt hō est asinus: ergo hoiem es
se asinum est verū. verū est deū esse: ergo deus est. lȝ
econuerso nō seqtur in hac deū esse est verum. deuȝ
esse supponit pro talibus deus est siue in voce vel in
scripto que contingenter sunt.

Oppo. **Contra** illo tunc pbando q hec est impossibi lis. hoiem esse asinum est verū. Et eo
dem mō cōcluditur necessitas huius. deū esse est ne
cessariū. nō potest ita esse sicut p hanc significat. ho
minē esse asinum est verū q pȝ. vel hoc est p nouam
impositionē vel sine noua impositiōe. Primū non
sufficit: q: tunc hec eēt possibilis. hō est asinus. neqȝ
Rn̄det secūdū. Rn̄detur q potest ita esse sicut ipsa sig̃t: nūc
sine impositiōe: nullo mō pōt ita esse sicut hec sig̃t.
homo est asinus. repn̄tās q hō ad extra sit asinᵒ.
Sed non pōt esse vera sine noua impositiōe teri vel
teriorum si hō imponat ad significandū cōuertibili
ter cum isto terio rudibile: iam ita erit in re sicut ante
significabat p illam: τ cum hoc remanet significatio
totalis pro qua extrema ante capiebantur totū ante si
gnificabat hoc cōplexū. hoiem esse asinuȝ est verū. τ
post impositionē pro ijsdem rebᵒ extrema capiunt.

Op. pᵒ **Contra** hoc arguit. bene seqt. hoiem esse asi num est veꝝ: ergo hō est asinus: ergo
añs non est ꝯtingens. pȝ. oppositū ꝯsequentis ante
cedēti aduersatur. qō pȝ. nō pn̄t se cōpati in vitate.

Instat. **Contra** ¶ Forte negas i casu ipōnis teri hō. arguit. ꝯn̄s est verum significans q
rudibile est asinus: τ p consequens contradictorium
ꝯsequētis qō est falsum nō stat in vitate cū añcedēte.

Rn̄det **Respondet** bifariā. Cum primo ꝯcedē do q oppositū ꝯn̄tis nō pōt
stare in veritate cum añcedente: vt enucleat argumē
tum. sed stat secū in possibilitate quēadmodū iste si
mul stāt. deus est: τ ois ꝑpositio est particularis. Cū
secundo d r q oppositū ꝯsequentis fm significatio
nem p quam ꝯdicit ꝯsequenti ꝯsequentie interempte
stat in veritate post impositionē vbi extrema añcedē
tis denotant supponē pro ijsdē pro qbᵒ añ. ¶ Rur
Op. 2ᵒ sus arguit ad idē non ita esse sicut sig̃tur p hanc. ho
minem esse asinū est verū: quin ita erit sicut sig̃tur p
hanc. hō est asinus. qō pȝ. ponat ita esse sicut signifi
catur p antecedēs: tunc illud añs est τ sig̃t. Et tunc
semp erit sicut significatur p ꝯsequens. Et confirma
tur hoiem esse asinum est verū: ergo hoiem esse asi
num est possibile. ꝯsequens est falsum cum hoiem es
se asinuȝ est impossibile. Supponamus gratia argu
menti ꝑpositionem plures nō esse vnaȝ. τ pȝ ꝯn̄a ab
inferiori ad supius. Dē veruȝ est possibile p se (p se)
propter reflectionem pono. Forte concedis conse
quens: τ tunc sic consequens est possibile τ modalis
composita: ergo nunc est verum. patet inductiue in
alijs modalibus cōpositis si sortem esse papā est pos
sibile: tunc illa nunc est vera: τ ita in ceteris inducas.

Rn̄ᵒ ad primū. **Ad primum** respondetur negando as sumptum τ conceditur q
ita est sicut significatur per antecedens in casu impo
sitionis: τ non est ita sicut significatur per cōsequens
fm significationem τc̄.

Rn̄sio ad 2ᵐ. **Ad secundum** concedo consequenti am τ consequēs q ho
minem esse asinum est possibile: τ negatur q omnis
modalis composita possibilis est vera q̄ q̄ creberri
me hoc habeat verum extrema huius nunc suppo
nunt pro eodem. ioannem esse romam est possibile:
subiectum pro hac. ioānes est rome supponit. τ cuȝ
illa sit possibilis predicatum pro eadem accipit. Se
cus est hic. hominem esse asinum est possibile. vbi su
biectum supponit pro ista. homo est asinus. pro qua
predicatū nunc non supponit. Sed per impositionē
Instat. crebro ante tactam extrema pro eodē supponūt. For
tasse dicis hanc nō valere. hoiem esse asinū est veꝝ. τ
ista sig̃t hoiem esse asinuȝ: ergo homo est asinus. qō
ostenditur si homo cōuertatur cuȝ rudibile iam ma
ior est vera τ minor etiam: τ verū quodlibet vero cui
libet quadrat: ergo totum antecedens est possibile.

Rn̄det **Respondet** q est icōpossibilitas iter par tes añcedētis: τ minor dȝ sic
capi q hō est asinus sig̃t q hoc est hoc p hoc a parte
sbi demonstrando hoiem τ a parte p̄ri asinum: mo
do hoc aduersatur maiori. Potest etiam bn̄ dici q
cuiuslibet ꝯn̄e cuius antecedens non potest esse verū
consequente falso est bona τ econuerso. Et tunc ad
propositum applicando dicatur q antecedēs huius
hoiem esse asinū est verū: ergo homo est asinus. pōt
esse verū ꝯsequente existēte falso. ¶ Pro quo nota

Qñ p- pō pt eē vera

q̄ p̄ q̄ ppositio nō pōt esse vera nisi qñ est pōt eē vera pro tpe in quo non est hoc ostēdit. nā digito meo nō moto false enūcio digit⁹ me⁹ mouet. ⁊ me niquēte digitū false etiā enūciabis digit⁹ iste nō mouet: ergo nō potes mihi ꝯdicere cū hax vtraq̄ sit falsa. vl' referēs tps ꝓnūciationis tpi quo affirmatiuā ꝓtuli. ⁊ sic tua negatiua verificabit pro tpe ꝓlatiōis affirmatiue quo nōdū negatiua erat. Et sic ista verificabit nulla ppositio est negatiua. vtēdo tpe pñti pro vna hora supponēdo nullā negatiuā in p̄⁹ medietate esse ⁊ sit ista in 2ᵃ medietate iam in 2ᵃ medietate hec est vera p p̄⁹ medietate. nec sequit q̄ ipsa fuerit in ea. Eodē mō suppono q̄ nulla ppō sit in p̄ᵃ medietate vni⁹ hore nisi hec hō est aial. iam ista ois ppō est idefinita in 2ᵃ medietate est vera pro p̄ᵃ medietate. ⁊ ita in alijs q̄ vulgo [illegible] ant possibiles que nō possunt esse vere.

Oppōit

Cōtra hoc arguit. ꝯdictoria hui⁹ nulla ppō ē negatiua est vera in 2ᵃ medietate: g° duo ꝯdictoria vera vl' positio nulla. Assumptū arguitur faciēdo hāc ꝯñam in 2ᵃ medietate hec ppō est negatiua demōstrādo vlem negatiuam ⁊ hec ppositio est aliqua ppositio: ergo aliqua propositio ē negatiua.

Rñdet

Respōdet distinguēdo maiorē vl' i ea vteris eodē tpe quo verificas istaz nulla ppositio ē negatiua. ⁊ sic negabit. vel si vtaris tpe existētie negatiue cōcedit. ⁊ pportionabilr de minore in sensib⁹ quib⁹ pmisse cōcedunt. dat cor ꝯclo que nō contradicit vniuersali negatiue postq̄ idem tempus nō importatur per copulas. sed cōtradictoria conclusionis erit vniuersalis negatiua falsa cui⁹ copule tempus pro secūda medietate accipitur.

Oppo.

Cōtra hoc arguit. tu vteris vna hora pro tpe pñti. tūc sensus illi⁹ vniuersalis negatiue erit nullo tpe pñti aliq̄ ppositio est vlis negatiua

Rñsio

qd est falsum. Rñsio vtor tpe presenti pro vna hora ad aliud. ⁊ ad aliud vtor p̄ori medietate pro verificatione scda. quidā pro existētia: q2 neutiq̄ ppositio ē vera nisi qñ est. ⁊ nego q̄ ille sit sensus dat⁹: imo iste nullo tpe presenti ppositio est negatiua. capiēdo tēpus pñs pro priori medietate. pari forma hec est vera hec ppositio nō est demōstrādo se pro tpe quo nō erat verificat. Ex illo liquet q̄ añs hui⁹ ꝯñe verū est hoiem esse asinū: ergo hō est asinus pōt esse verū cō sequente existente falso. Quia in casu impositionis añs est verū. ⁊ cōsequens est manifeste falsuz sm significationē per quā termini p̄us capiebātur qd sufficit ad maliciā cōsequētie.

Sex sūt spēs motus cū earū diffōnibus

¶ Sex sunt spēs motus: generatio: corruptio: augmētatio: diminutio: alteratio: sm locū mutatio. Generatio est pgressio de non esse ad esse. Ex quo p3 q̄ sortes est gñatus in vtero materno. s3 vulgariter nō reputat genit⁹: imo si ibi fuisset cū matre ab eterno qd est possibile. ⁊ nūc egrederet vterū matris reputaret genit⁹. ¶ Corruptio est pgressio de esse ad nō esse ⁊ improprie dicta vna pars substātialis desinit esse. vtputa qñ bos corrūpit in corruptione large dicta vel in corruptione extense dicta. sufficit q̄ aliqd fuerit ⁊ nūc nō sit vt qñ serpēs diuidit vel hō desinit esse. ¶ Augmētatio est pexistētis quātitatis maiorā etiā rarefactionē amplectitur. ¶ Diminutio est preexistētis quātitatis minoramentū. cōdensationē etiā cōtinet. ¶ Loci mutatio est qñ aliqs mouet de loco in locū. ad hoc q̄ aliqd dicat mutari localiter nō sufficit q̄ ipm nūc sit i hoc loco ⁊ p̄us nō fuerit in eodē: q2 tunc qñ sortes esset p̄mo genit⁹ mutaret localiter qd est falsuz. Triplex est mot⁹ localis. Quidā acqsitiuus tm̄ vt qñ aia est i aere peda[illegible]ēdo aliā pedalitatē priori nō relicta. Qu[illegible] tuus tm̄ vt in abscissione mēbri. Quidā acq[illegible] deperditiuus simul vt qñ angelus est in loco bipedali acqrēdo vnā bipedalitatē altera relicta. ¶ Mot⁹ alterationis est qñ alterabile de q̄litate in q̄litatē mouet circa ex^m Aristo. q̄dratuz creuit circūscripto gnomone s3 nō alteratur. ¶ Nota duplex est gnomon quidā geometric⁹ in supplemētū q̄drati. quidā arithmetic⁹ ⁊ nihil aliō est q̄ numerus impar ꝯstituēs cū quadrato q̄dratū hoc est gnomon arithmeticus est termin⁹ cōnotatiu⁹ supponēs pro numero ipare ꝯnotādo q̄ ipse quadrato circūamict⁹ q̄dratū pducat.

Gnomon duplex

¶ Numerus q̄drat⁹ est numerus ex ductu sui ipsius in se pueniens vt bis duo q̄ttuor ter tria nouē q̄ter q̄ttuor sexdecim qnquies quinq̄ viginti quinq̄ addat qnq̄ p̄mo q̄drato producit nouē scdm q̄dratū postea scds numerus ipar septē addat nouē sunt sexdecim. tertiū q̄dratū rursus nouē tertio q̄drato sunt viginti qnq̄. q̄rtū q̄dratū insup vndecim q̄rto q̄drato sunt triginta sex. qntū q̄dratū ecce q̄dratū creuit in maius q̄dratū circūscripto gnomone ⁊ semp manet q̄dratū ppterea nō alterat. hoc idē habere potes per species septē ⁊ tredecem p octies octo ⁊ quindecē. per nonies nouē ⁊ decem ⁊ septē ⁊ pducunt octuaginta vnū in quo anno obdormiuit plato ⁊ quiescit predicamēta.

Nūs q̄dratus

¶ Finis pdicamētoꝝ magri Joānis maioris scoti.

Joannis maioris hadingtoneñ. syllogismoꝝ tractatus feliciter incipit.

P Ropō est oīo affirmatiua vl' negatiua alicui⁹ de aliquo vl' alicui⁹ ab aliquo. Terius est in quē resoluit ppō vt in sbm ⁊ pdicatū. Dici de oī est qñ nihil est sumē sub sbo de quo nō dicat pdicatū. vt ois hō currit: hic hō pdicat de hoie: ⁊ nihil est sumē sub hoie de quo nō dicat cursus. ¶ Dici de nullo ē qñ nihil est sumere sub sbo a quo nō remoueat pdicatū. vt nullus hō currit. hic cursus remouet ab oi hoie: ⁊ nihil est sumere sub hoie a quo nō remoueat cursus. ¶ Syll's est oratio: in qua quibusdā positis ⁊ cōcessis: necesse est aliud accidere per ea q̄ posita sunt ⁊ concessa. vt oē animal est substantia ⁊ omnis hō est animal: ergo ois homo est substātia. Hoc totū est oīo in qua quibusdā positis. s. duab⁹ premissis: necesse

cesse est aliud accidere:scilicet ɔclusionem.

T Inquit Aristote. 3° de anima. Triplex est opatio intellect⁹. s. simpliciũ apprehẽsio cõpositio ꝛ diuisio ꝛ discursus. Istis trib⁹ opationibus totã logicã Aristoteles coaptauit:a simplicioribus ad cõpositiora ordine nature ꝓcedẽs. In p̃mo libro determinauit de p̃dicamẽtis in quo simpliciũ terminoꝝ apprehẽsio edocet. In secũdo de enũciatione que in compositionẽ ꝛ diuisionẽ secernit. In 3° de syllo ꝛ discursu nature tractauit. quẽ ordinem Pe. hys. pp facilitatẽ suare nõ poterat. Propterea ab enũciatione exorsus est. Sʒ iste est q̃rt⁹ tractatus corrñdens libris prioꝝ. ordo hui⁹ ad tractatũ sequẽtẽ est q op3 cognoscere sylliñ in cõi anteq̃ cognoscat syll's thopicus. ꝛ subiectũ attributiõis hui⁹ libri est iste terius syll's siue vocalis siue mẽtalis siue scriptus. potissimũ tñ mẽtalis: q2 nõ incõuenit dare plura sbta sinonima cui⁹ ꝓpria passio ẽ syllogistice affirmatiue vł negatiue ɔcludẽ. ꝛ demõstrat de suo sbo per diffõnẽ sylli. Sic arguẽdo. ois oratio in q̃ qbusdã positis ꝛ ɔcessis necesse est aliud accidẽ possibilr syllogistice affirmatiue vel negatiue ɔcludit. Et ois syll's possibilr est hmõi:g° ois syll's possibilr ɔcludit syllogistice affirmatie vł negatie. Ista ɔclo ẽ potissima i hac scia cui⁹ sbm est totalis scie ꝛ sic de syllo habet scia tanq̃ de scibili remoto mãlr capiẽdo terim ꝛ de quolʒ syllo mũdi tanq̃ de scibili remotissimo.

Syll's multiplex.

Notãdũ est 2° q syll's interdũ capit pro premissis tñ: ꝛ sic solet capi ab Arist. 2° prioꝝ qñ dicit q vn⁹ syll's põt pła ɔcludẽ. nõnunq̃ capit pro p̃missis ꝛ cõclusione cũ caruʒ notis. ꝛ sic capit in ꝓposito. Et talis est multiplex. Quidam est syll's ypotheticus: qdã vo cathegoric⁹. Syll's ypotheticus est cui⁹ p̃misse ꝛ ɔclusio sunt ypothetice. vł qñ vna p̃missarũ est ypothetica qui syll's apud alios nõ vocat ypothetic⁹: sʒ mixtim cathegoric⁹ ꝛ ypotheticus. De quo mõ arguẽdi dem̃ est in ypotheticis. A tota ɔditionali cũ positiõe añtis ad positionẽ ɔñtis. vel cũ destructiõe ɔñtis ad destructionem añtis. syll's cathegoric⁹ est cui⁹ vtraq3 p̃missarũ est cathegorica. Ex q̃ p3 qd nõ est idẽ dictu hic syll's est cathegoric⁹ demõstrãdo hũc syllm ois hõ currit ꝛ sortes est hõ: ergo sor. currit. ꝛ hec ꝓpõ ẽ cathegorica codẽ demõstrato:q2 nullus syll's cathegoric⁹ est ꝓpõ cathegorica.

Instat

Forte dicis. bene sequitur. hic syll's est cathegoricus. ꝛ hic syll's est hec ꝓpositio: ergo hec ꝓpositio est cathegorica expositorie in tertia figura.

Rñdet instãtie.

Respondetur q male ɔcludis. õbeo enĩ sic ɔcludẽ hec ꝓpõ est sill's cathegoricus. ¶ Et rursus silloꝝ cathegoricoꝝ. Quidã est affirmatiuus: ꝛ qdã negatiuus. Affirmatiuus est qñ vtraq3 p̃missaꝝ est affirmatiua. Negatiuus. qñ vna est negatiua. Ex isto iteꝝ p3 q cadẽ res nũo est ꝓpõ affirmatiua ꝛ sillus negatiuus vt p3 hic. nullus hõ currit: ꝛ sortes est hõ:g° sortes nõ currit. ¶ Et iteꝝ silloꝝ cathegoricoꝝ. qdã est de medio singulari: ꝛ talis vocat sill's expositori⁹. Quidaʒ de

Sillus cathegoric⁹ diuiditur.

medio cõi. p̃mi nõ sunt in mõ ꝛ in figura. Scdi vo sunt. ¶ Insup. qdã sill's cathegoricus est euidens: hoc est q fit mõ euidẽti. s. in vno q̃tuor modorũ p̃° figure. hoc est qñ imediate regulat p dici de oi vł dici de nullo. Quidã est ieuidẽs q nõ regulat imediate p ista pn°. sʒ reducit ad istos vt capiat suã euidentiã quẽadmodũ ɔtigit de sillis scõe ꝛ 3° figuraꝝ cum gneꝛ idirecte ɔcludẽtib⁹ p̃°. ¶ Istis p̃suppositis diffinit sill's cathegoricus sic. Sill's est oõ in qua qbusdã positis ꝛ ɔcessis necesse est aliud accidẽ p ea q̃ posita sunt ꝛ ɔcessa. hoc est oõ ɔñalis vtute mediũ vnitĩ cũ extremitatib⁹ in p̃missis ɔcludit vna extremitas de alia.

Diffinit sill's cathegoricus.

¶ Cõtra istã diffõnẽ ar sic. Conuenit arg° a tota copulatiua ad alterã ei⁹ ptẽ:g° ɔuenit aliis a diffinito. añs p3:q2 ibi est oõ in qua qbusdã positis necesse est aliud accidẽ.

Opponit

¶ Rñdet. Forte q q̃q̃ arg^m currat ɔ lraʒ lralr:nõ tñ ɔ expõnẽ. q2 in tota copulatiua ad alterã ei⁹ ptẽ nõ arguit vtute medij vniti cũ extremitatib⁹.

Rñdet

¶ Cõtra hoc ar sic. Tũc hic erit sill's saltẽ ois hõ est currens:homo nõ currens. ergo homo non est homo. Forte dicis q2 in baroco.

Opponit

Contra hoc ar. q2 in reductiõe ei⁹ ad barbara ɔclo nõ erit alia a p̃missis ꝛ a q̃lʒ caꝝ. hoc p3 seruãdo maiorẽ capta ɔdictoria ɔclonis iferẽdo ɔdictoriũ minoris.

Roboratur.

¶ Ad hoc rñdet q artiste dissentiũt de arg° facto aliqb⁹ dicẽtib⁹ q ɔclo d3 eẽ alia a p̃missis copulatim ꝛ a q̃libet caꝝ. ꝛ tũc ipsi nõ pñt reducẽ illud arg^m factũ in baroco ad barbara. Alij dicẽtib⁹ sufficit ɔclonẽ eẽ aliã spẽ a copulatiua p̃missaꝝ:q2 de alietate nũali nõ est difficultas. ꝛ tunc h erit sill's in barbara. ois hõ est hõ ꝛ ois hõ est hõ:ergo ois hõ est hõ. ꝛ hũc modũ isequoꝛ nõ pp demõstrationes. Ex q̃ ifero q in codẽ arg° ar sillogistice: ꝛ a tota copulatiua ad alterã ei⁹ ptẽ. Scdo ifero q idem arg^m nũo est in barbara ꝛ in darapti. hoc p3 ɔcludendo particularẽ ex premissis ꝓpositis.

Rñdet

Contra istud ar sic. q2 ex isto mediuʒ itraret ɔclonẽ qd in sillis vetitũ est.

Opponit

¶ Rñdet distiguẽdo q mediũ itrabit ɔclonẽ vel sub rõne medij ꝛ sic negat. vel sub rõne extremitatũ cõcedit: q hoc fiat sub rõne extremitatũ. p3 capiendo terios nõ finonimos:põt fieri arg^m ad ꝓbãdũ q vnũ correlariũ repugnat declarationi diffõnis sillogismi:quia ibi exclusimus argumẽtũ a tota copulatiua. Intelligat hoc sicut sollo data. q hoc nõ est rõne qua copulatiua est qd p3 accipiẽdo terminos dissimiles.

Rñdet

Contra diffõnẽ ar sic. q2 p vba diffõnis hic nõ est sill's. ois hõ est capra. brunellus est hõ:ergo brunellus est capra:qd est manifeste falsuʒ. q2 nõ est oõ in qua quibusdã positis ꝛ ɔcessis ꝛc. q2 nunq̃ ille ɔcedunt postq̃ sunt ipossibiles.

Opponit diffõni.

Rñdet q Ar. nõ ponit ɔcessis in p̃mo prioꝝ. sed Petrus hispanus accipit ɔditionaliter ꝛ non cathegorice non vult q premisse semp concedant. sed si premisse concedant conclusio concedenda est.

Rñsio

Contra hoc ar. dato q p̃misse ɔcedant non est necesse ɔcedẽ ɔclonem. ergo male ponit necesse. ¶ Rñdet q necesse nõ dicit necessita

Opponit

ne ꝯñde ꝯ necessitate ꝯñe. ꝓpterea est ꝫ diffõnē: qꝛ p
ea hic eēt sill's. ois hō currit: sortes est hō: ergo sorꝫ
currit vel baculus stat in angulo qḋ est manifeste fal
sū. ℭ Rñr ꝙ diffõ nõ ꝯuēit illi postq̄ in ꝯclone nõ
vniūt extrēitates iter se cui vniebāt cū me° i ꝑmissis

Dubiū. Rñsio. Circa hāc lraꝫ dubitat. an sill's sit spēs spālis-
sima vel genus. Et si 2ᵐ que sunt spēs
ei°. ℭ Rñdet ꝙ est genus sbalternū ⁊ a signo sill'os
p° figure: ⁊ b sill'os scōe: ⁊ c 3ᵉ sunt spēs ei°. Et ad-
huc a b c nõ sunt spēs spālissime vt pꝫ ꝑ artē ꝓbiliū:
sꝫ iste terius sill's nõ est genus ad istos terios sill's de
mõstratiuus ⁊ syll's dyalecticus ⁊ syll's sophisticus. sꝫ
in ordie ad vltimū teriuꝫ ⁊ dictū simplr in ordie ad
dictū fm qd in ordie ad duos ꝑmos terios est totuꝫ
in mō ⁊ suas ptes: qꝛ iste terius sill's demõstratiu° ex
trisece ꝯnotat respectu hui° teri sill's: qꝛ pro sill'o sup
ponit ꝯnotādo ꝙ sit scie gñatiuus. Sill's dyalectic°
ꝯnotat ꝙ ex ꝓbabilib° ꝓcedat. ⁊ hoc nec distīcte nec
ꝯfuse ꝑ isti terium sill's ꝯnotat. Sed sill's probatiuus
est genus ad illos duos terminos.

ℭ Sequitur secundum caput.

O Mnis aūt sill's ꝯstat ex trib° terīs ⁊ duab° ꝓpõnib°: quaꝝ ꝓpõnū ꝑma vocat maior. scḋa minor. Ex trī bus aūt terīs nõ pñt fieri due ꝓpõnes nisi alter illoꝝ terioꝝ sumat bis: ⁊ tūc ille terius bis sumpt° aut subijcit in vna ⁊ ꝑdicat in alia: ⁊ sic est ꝑma figura. aut ꝑdicat i vtraqꝫ sic est secūda figura: aut subijcitur in vtraqꝫ ⁊ sic est tertia figura. Hoꝝ aūt terioꝝ alter vocat mediū: alter maior extremitas: alter ṽo minor extremitas. Mediū est termin° bis sumpt° añ ꝯclonē. Maior extremitas est terius sumptus in maiori ꝓpõne cuꝫ medio. Minor extremitas est terius sumpt° in minori ꝓpõne cuꝫ medio. Ad sylłm aūt exigit modus ⁊ figura. Figura est ordinatio triuꝫ terminoꝝ fm debitā subiectionē ⁊ ꝑdicationē. Hec aūt ordinatio fit in trib° modis vt dictū est ṗus. Et fm hoc tres sunt figure. ℭ Pria figura est qñ mediū subijcit in vna ꝓpõne ⁊ ꝑdicat in alia: vt oē aīal est sbia: ois hō ē aīal: g̃ ois hō est sbia. ℭ Scḋa figura est qñ mediū ꝑdicat in vtraqꝫ vt ois hō est aīal: nullus lapis est aīal: ergo nullus lapis ē homo. ℭ Tertia figura ē qñ mediū subijcit in vtraqꝫ: vt ois homo est aīal: ois hō est substantia: ergo q̄dā sba est aīal. vnde ṽsus. Prima pri° subijcit mediuꝫ: post ꝑdicat ipm. Altera bis dicit: tertia bis subijcit. Modus ē ordinatio duarū ꝓpositionū in debita q̄litate ⁊ quātitate. Debita q̄litas est ꝙ si vna sit negatiua reliqua erit affirmatiua. Debita quātitas est ꝙ si vna sit particularis reliq̄ erit vl'is. ℭ Unde tales dant regule vl'es ad quālibet figuram. Prima regula est. Ex puris ꝑticularib° inde finitis ⁊ singularib° nihil sequit. vñ opꝫ alterā premissarū esse vl'em. Scḋa regula ē. Ex puris negatiuis nihil sequit. vñ opꝫ alteram ꝑmissarū eē affirmatiuā. ℭ Tertia regula ē. Si aliqua ꝑmissarū fuerit particularis cõclusio erit ꝑticularis ⁊ nõ econtra. ℭ Quarta regula est. si aliq̄ ꝑmissarum fuerit negatiua cõclusio erit negatiua. ℭ Quinta regula est. medium nunq̄ꝫ dꝫ poni in cõclusione. de quib° dant tales versus Partib° ex puris sequit nil: siue negatis. Si q̄ ṗeit partis sequit ꝯcl'o partis. Si qua negata ṗeit: ꝯcl'o sitqꝫ negata. Lex gñalis erit mediū ꝯcludē nescit.

P Rima figura nouem hꝫ modos. ꝑmi quattuor modi ꝯcludūt directe: reliqui ṽo idirecte. Directe cõcludere est maiorē extremitatē predicari de minori in ꝯclusiõe. Indirecte ꝯcludere est minorē extremitatē predicari de maiore in ꝯclone. Nota duas regulas. quarū pri ma tm̄ cõuenit ꝑme figure quo ad q̄ttuor primos modos. ⁊ tertie quo ad oēs. scḋa etiā cõuenit tm̄ prime figure quo ad ei° q̄ttuor modos: ⁊ secunde figure quo ad omnes. Prima regula talis est. minore existēte negatiua nihil sequitur. Secūda regula est. maiore existente particulari nihil sequitur.

S Illogismus cõponit ex trib° ꝓpositionib° vel eis equiualentib°. quarū ꝑma vocat maior. secūda minor. ⁊ tertia cõclusio. Hic Syll's ꝯpoit ex trib° ꝓpõnib°
dicit vel eis equiualētib° ꝓpter tales syll'os. vt si ois homo curreret: ⁊ sortes esset hō: sortes curreret. ibi sortes curreret est cõclusio. ois homo curreret. maior: sed nõ maior ꝓpositio: sed est cõplexū ꝓpositionale. ⁊ sic de secūda dicat. Sed cū nota rõnali ꝓpositio sequēs: ergo est cõclusio. In syllogismo etiam ponūtur tres termini: scꝫ mediū maior extremitas ⁊
minor extremitas: qꝛ termin° hic ꝓpꝛie capit pro illo Tres termini sillogismi
qḋ fm se vel suū sinonimū pōt esse extremū enūciationis fm significationē fm quā accipit: ⁊ sic copula nõ est termin° nec sincathegoreumata sincathegoreumatice tēta. mediū est termin° bis sumpt° ante cõclusionē eā de per se nõ ingrediēs. Dicit de ꝑ se: qꝛ quādo idēptificat cū maiori extremitate vel minori cõclusionē ingredit de per accidēs. Ex isto pꝫ ꝙ ꝑ medij nõ est mediū nec copula est mediū. primo copula nõ est termin° vt in ꝑsentiaꝝ. secūdo igredit cõ
clusionē

clusionē de per se. etiā pars medij nō est terius fm significationē fm quā capim⁹. Dicit fm significationē etiā ad includēda sincathegoreumata mãliter capta que fm illā significationē sunt cathegoreumata ꝛ pñt esse media vel extrema. maior extremitas ē totū mãle qđ ponit in minori dē pto medio. minor extremitas est totū mãle qđ ponitur in minore dē pto medio. ꝛ q̄ q̄ noia significent ad placitū: tñ multis rationib⁹ isti termini sortiunt sua nomina. Primo mediū sicut patet in arte inueniēdi mediū medio modo se habet ad predicari vniuersaliter. p̄mo maior extremitas de ipso vlr enūciat: ꝛ ipm enūciat de minori extremitate: hoc est termin⁹ medi⁹ inter maiorē ꝛ minorē extremitates sillogizādo ex veris: vt pȝ ex istis tribus terminis. hō aial ꝛ corpus. vbi p̄cise aial pōt esse mediū fm artē inueniēdi medium. sed hic adeo stricte nō capimus. Maior extremitas vocat: qꝛ pcedēdo ex veris de medio vniuersaliter enūciat: ꝛ opposito mō minor extremitas vl ḡnalr dr maior extremitas: qꝛ extremū maiorē distictū a medio. maior extremitas. i. extremū maioris ppōis minor extremitas extremū minoris ppōis a medio distinctum.

De mō silli

Notandum est scđo q̄ modus vt sufficit in pposito ē due ppōnes dispositę in debita q̄litate ꝛ quātitate: ꝛ hoc si modus capiat pro p̄missis tm̄. Si p p̄missis ꝛ ꝯclone dicat tres ppōnes in forma vel in valore. Debita q̄litas est q̄ nō pcedat ex puris negatiuis: sȝ opȝ vnā premissarū esse affirmatiuā. Debita quātitas est q̄ vna p̄missarū sit vlis ad sensuȝ posteri⁹ declarādū.

De figura silli

Figura vt hic capit est tres teri debite situati fm subiectionē ꝛ p̄dicationē: hoc est iste termin⁹ figura supponit p medio maiore extremitate ꝛ minori simul aggregatis ꝯnotādo talē vl talē ordinationē terioꝝ inter se. Et diuidit figura in tria mēbra. Pria figura est qñ mediū subijcit in vna ꝛ p̄tur in alia. Scđa figura est qñ in vtraq; mediū p̄tur. Tertia figura qñ in vtraq; subijcitur. ꝛ hic capim⁹ subijcit ꝛ p̄dicat pro subiecto ꝛ p̄dicato locutionis ꝛ nō enūciatiōis nisi de p ac cidēs. Cōcludere directe ē qñ maior extremitas p̄dicat: vel est pars p̄dicati respectu minoris extremitatis cū residuo maioris remanēte sbo. Concludere idirecte est qñ minor extremitas p̄tur de maiori vel parte ei⁹. nō est opus exēplo in teris simplicib⁹. In cōpositis exēplū: vt cuiuslibet ꝯdictionis altera ps est vera. hō ē asinus est ꝯdictio: ergo hō ē asin⁹ altera pars est vera vbi homo est asin⁹ debet capi in genitiuo vt patet ex obliquitate medij: ꝛ ꝑpterea nō pōt eē sbm in ꝯclone: sȝ sit minor extremitas. sȝ accipit vnā ptē maioris extremitatis in recto pro sbo secū: ꝛ hoc clarissimū est in hoc exemplo. cuiuslibet hois asin⁹ currit: plato est homo: ergo platonis asinus currit.

Circa hanc litteram dubitat p̄mo q̄re Aristo. ꝛ Petrus hyspan⁹ diffiniebat ppositionem ante terminum viso q̄ terminus sit simplicior.

Dubitatur p̄°

Secūdo dubitatur an sit ponenda quarta figura que gallieno communiter attribuitur.

Dubitatur scđo

Tertio dubitatur quid est dici de omni: ꝛ dici de nullo.

Dubitatur 3°

Ad p̄ᵐ rñdet in multis q̄ ab actorib⁹ nō fuit sua ta rō ordinis: sȝ arbitriū tradēdi sufficiebat: qꝛ alr inutiliter q̄reres mihi quare iste textus p̄cedit scđm: ꝛ scđs tertiū: ꝛ terti⁹ q̄rtū: ꝛ sic in infinitū. possum⁹ tñ in multis dare colorē ꝛ in pposito dal iste: qꝛ ppositio ponit in diffōne termini. hoc pȝ. terminus est in quē resoluit ppositio. ꝑpterea ordine doctrine inchoat⁹ est sermo a ppositione ꝛ nō a terio.

Rñ° ad primā dubitationem

Ad 2ᵐ pbat q̄ sit ponēda 4ᵃ figura hoc argᵐ est sillogisticū. hō est currēs: ꝛ oē currēs ē sba: ergo hō ē sba. q̄ bñ sequat pȝ duplr. ille duę p̄missę trāpositę isei ūt ꝯclonē datā i darij: g° eā iferūt i ppā forā. ꝯña tȝ: qꝛ siue trāspondat siue nō equalr̄: g° sp idē iferūt ꝯña ēt pbat p p̄mā regulā ante p̄mētalez. qñ alter de altero. Et q̄ hoc argᵐ nō sit in p̄ᵃ figura pȝ: qꝛ mediū nō sbijcit i maiori. Hic rñderet Arist. ꝯcedēdo foꝛalitatem ꝯñe ppositę negādo q̄ nō sit in p̄ᵃ figura: qꝛ diffiniēdo p̄mā figurā dr q̄ mediū dȝ sbijci i vna p̄missaꝝ ꝛ p̄ri in alia. mō sic ē in ppositoꝛ ꝛ sic duplr ꝯtingit sillogizare i p̄ᵃ figura. Pꝛio qñ mediū sbijcit i maiore ꝛ p̄tur i miore. Scđo qñ ecōtrario q̄ trāspositio p̄missaꝝ nō variat figurā pȝ de cesare ꝛ camestres q sūt i eadē figura. Sȝ bñ verū ē q̄ ibi mediū semp p̄dicat in p̄° arg° variat medium penes subijci ꝛ p̄ri. Uñ circa hāc mām cōmentator magnā disgressionē habuit ꝯ galienū. ꝛ pȝ q̄ galien⁹ solū multiplicauit ṽba sup Arist. ꝛ nō realiter.

Rñsio ad 2ᵐ

Ad 3ᵐ vbi dubitabat de dici de oi. Notādū ē q̄ duplex ē dici de oi. qđdā ē posterioristicuȝ: aliū ē p̄oristicū. ꝛ vocat posterioristicū qꝛ sic capit i libris posterioꝝ. ꝛ p̄oristicū qꝛ sic ꝯsiderat i p̄orib⁹. Dici de oi posterioristicū ē ppō cui⁹ p̄rū ꝯuenit sbo p q̄lȝ suo supposito ꝛ q̄lȝ dña ipis: vt ois hō ē aial: hō ē aial. ꝛ de hoc i libris posterioꝝ videbit. Aliud ē dici de oi p̄oristicū. Et dici de oi iterdū capit p ppōne vli: ꝛ vltra hoc ꝯnotat q̄ p̄rus denotat dici de sbo p q̄lȝ suo supposito. Interdū capit p p̄to ppōis vlis: sȝ cōiter i hac arte capit p p̄n° regulatiuo sillōꝝ affirmatiuoꝝ de medio cōi. s. p p̄n° quicq̄d denotat dici de sbo cōplexe distributo ēnotat dici de q̄lȝ sbsūpto sb eo p hoc p̄nᵐ phi pduxerūt sillōs affirmatiuos: vt oē a ē b. c. est a g° c est b. p maiorez denotabat q̄ de q̄cūq; vex ē dicē q̄ ē a de illo dr b. ꝛ minor dicit c est a reliquū est q̄ c sit b. Eodē mō pportionabiliter dicat de dici de nullo qđ est p̄nᵐ regulatiuū sillogismoꝝ negatiuoꝝ. Et ista p̄n° sunt cōes animi cōceptiones ad concludendū: vt patet in vulgaribus.

Rñsio ad 3ᵐ

Dici de oi ē duplex

Secūdo h aduertēdū ē q̄ p teris diuis ponit dici de oi sub p̄ vlē hoc nūq̄ ꝯtingit i creaturis nisi dicat q̄ ē vna nā cōicabil q̄tū ē de se cuilȝ idiuiduo illi⁹ spēi vbi i creaturis op⁹ ē eadē distinctiōe. Sub alijs ṽbis solet dici ab artistis triplex ē distributio h° ē ꝯtigit triplr teriū distribui. Prio° i terio tñ. 2°° in teris ꝛ ex̄ terim. 3°° i terio ex̄ terim tio terio ꝛ ex̄ nām. Terius distribuit i terio tñ qñ distribuit rū pro oibus suis suppositis imediatis cuius veritas co

Triplex distributio terio

gnoscit p veritatē. ad veritates singularium p se hoc est addēdo pnomē demōstratiuū termino distributo: vt ois essentia diuina est pr. sic explicat. hec essentia diuina est pr: et illa essentia diuina est pr: et non est aliq̄ essentia diuina qn illa sit pr. et hoc toni est veri postq̄ est nisi vna essentia diuina. ¶ Scd'a distributio est ex' terium et nō ex' numer: hoc est qn terius distribuit p supposi-tis mediatis et imediatis in eodē nūo: hoc est ei' veri-tas cognoscit p singulares sil sūptas (singulares in-quā) p se cū singularib' sūptis p trāscēdēs: et hoc mō hic. ois essentia diuina est pr. si sit distributio in terio. et ex' teriū sic explicat. hec essentia diuina est pr. illa essen-tia diuina est pr. hec res que est essentia diuina est pr. illa res q̄ est essentia diuina est pr. demōstrādo oēs psonas in diuinis et nō est aliq̄ essentia diuina qn illa sit pr: nec est aliq̄ essentia diuina qn illa sit pr. et nō est aliq̄ res q̄ est essentia diuina qn illa sit pr. mō hoc est fīm vt p3 de filio. 3' est distributio ex' nūm qn cū his oib' capitur trāscēdēs alteri' nūi: et talis distributio ponit pp ta-les sillos. ois essentia diuina est psona q̄ videt ec cōce-denda, si sbiectum distribuatur tam pro suppositis p se q̄ p suppositis p accñs euisdē nūi: s3 nō est op' ista 3' distributiōe: q2 distributio in terio et ex' terium sufficit. nec dabis añs hui' silli ver. ois essentia diuina est psona: trinitas est essentia diuina: ergo trinitas est p-sona. maior est falsa vt p3 p explicātes ei'. hec est fal-sa. nulla res est essentia diuina qn illa est psona: imo ali-qua res est essentia diuina. et tñ nō est psona. scīa trini-tas est aliq̄ res: q2 aliq̄ essentia diuina: et illa est essentia diuina q̄ nō est psona nec p teris collectiuis aliō sup addēdū est: imo distributio in terio tñ sufficit pro ta-lib'. Eodē mō dicat de dici de nullo. et p istud pn̄m regulat qlibet silli de medio cōi: l3 qdā imediate et euidēter vt p3 de barbara et darij q̄ p pn̄m affirmati-uum celarēt et ferio p pn̄m negatiuū imediate ɔclu-dūt. et q2 silli scd'e et 3e figurar nō sic euidēter iserūt solēt ad hos q̄tuor modos reduci: vt suā euidētiā ab his suscipiāt. de qua reductione postea futurus est smo. S3 iter illos aliq minus euidēter ɔcludūt: ali-qui magis. Nā silli reputati in 4a figura maxie acce-dūt ad euidētiā quor euidētia p solā trāspositionem premissar oñdit. Jn alijs aūt plura requiruntur.

Notādū est 3o q cuiuslz silli error vl boni-tas p hec pn' pōt cognosci: q2 hoc maxie obseruādū est q op3 vidē nām distributionis et sbsumē fm exigentiā ei'. Ex isto p3 q ex maiore de pñti et minore de pterito vel futuro nō seqt ɔclo: q2 talis discursus nō regulat p talia pn': s3 maiore de p terito vl futuro l3 subsumere de pñti p hec pn'. De clarat hoc exeplo. nō seqt. ois hō est aial. adam fuit hō: ergo adā est aial. minor nō sbsumit p dici de oi. maior enī sigbat q de quocūq ver est dicē q ē hō: de illo ver est dicere q est aial: sed nō subsumit in il lo sensu: et sic minor egredit limites maioris. s3 iste sillogismus regulat p hoc pncipiū. ois hō fuit aial: abraā fuit hō: ergo abrahā fuit aial. silr iste. ois hō fuit aial: sortes est hō: ergo sortes fuit aial. quia neutri us sillogismi minor egreditur limites maioris. ma-ior sigt de quocunq verū est dicere quod est vel fuit hō. de illo verum est dicere q fuit aial. vbi sbm distri buit tam pro hoibus q sunt q̄ pro hoib' q fuerunt. Et ex illo sequit q maiore de inesse et minore de ne-cessario non seqt conclo: q2 minor egreditur limites maioris. sed maiore de nec̄io et minore de inesse be-ne subsumitur p hanc artē. vt bene sequit. oē a nec̄io est b. c est a. c fuit a. c erit a. c nec̄io est a vel c potest es se a. recte concluditur q c necessario est b. imo vni-uersaliter minor debet subsumi fm distributionē ma ioris. et conclusio maiorem et non minorem imitabi-tur. Jstud exemplis magis postea declarabitur.

Principiū ad cognoscēdū bonitatem vl malitiā silli.

Quarto dubitatur de combinatione premis-sarum in sillogismis. Dubitatur 4o.

Quinto dubitat de regulis generalibus sillogizādi. Dub. 5

Ad quartū dicit q premisse pñt sexdeci es combinari. quar duodeci cōbinationes in pria figura sunt inutiles q̄tuor ve-ro vtiles. Et has cōbinatiōes in pmo prior ponit cōmentator: q2 vel ambe sunt affirmatiue vel ambe negatiue. vel vna affirmatiua et altera negatiua. De propositionibus mixte qualitatis nō locuti sunt etiā inidonee sunt in hac arte. Si vtraq premissarū sit af firmatiua hoc est quadruplr. vel vtraq est vlis vel vtraq particularis. vel maior vniuersalis et minor pticularis. vl maior pticularis et minor vlis. si primū est cōbinatio vtilis: q2 barbara. si secundum inutilis quia ex puris particularibus. Si terti3 vtilis et da-rij. si q̄rtū inutilis: q2 maiore pticulari in pria figura nihil seqtur directe ɔcludēdo. Si vtraq pmissaru3 est negatiua hoc est quadruplr. vel vtraq est vlis vel vtraq est pticularis. vel maior vlis et minor pticula-ris. vel maior pticularis et mior vlis. et oēs iste cōbi-natiōes sunt inutiles. Si vna pmissar sit negatiua et al tera affirmatiua hoc est duplr. vel maior est negatiua et minor affirmatiua vel ecōuerso. si pmū q̄druplr. vel vtraq est vlis et tūc est celarēt vtilis. vel vtraq est pticularis et tūc est inutilis. vel maior est vlis et minor pticlaris: et sic est ferio vtilis: vel ecōuerso: et sic est in utilis. Si vo maior ē affirmatiua et mior negatiua hoc est q̄druplr. vel vtraq est vlis vel vtraq pticularis: vel maior vlis et mior pticularis aut ecouerso. oibus istis modis cōbinatio est inutilis: q2 minore negatiua in pria figura nihil seqt. ecce sexdecim cōbinationes qua rum duodecim sunt inutiles: quatuor solum vtiles.

Rñdet ad q̄rtā dubitationem.

Ad q̄ntū dubiū dr q qnq ponunt regule gñales ad bene sillogizandu3: et postea due po nuntur regule spēales pro aliquibus figuris.

Rñdet ad q̄ntā dubitationem.

Prima rla est. Ex puris pticularib' nihil se qt sillogistice. dr sillogistice: q2 iter dū gra mãe aliqd seqt. Etiā gra forme p3 arguēdo a tota copulatiua ad alterā ei' ptē. aial currit: et hō cur rit: g' hō currit. imo interdū vbi est verus sillogism' vt hō est aial: et hō est hō: ergo hō est aial. hic est argu mentū in pria figura. Sed dr q nō seqt virtute sillo gismi: sed q2 af. a tota copulatiua ad alterā ei' ptē. et licet sequat gra forme: non tñ gra forme acceptionis terminor

p' reg' ad bñ sillogizādu3.

terminoꝝ. Ratio rłe est: q2 nō opꝫ ꝙ si duo termini vere ꝯueniāt tertio terio cōi ꝙ illi ꝯueniāt inter se: vt si aial est asinus ⁊ hō est aial. nō opꝫ ꝙ hō sit asinus. Hec rła vt solet dici fallit multis modis. Pmo arguēdo expositorie aial est sortes ⁊ hō est sortes: ergo hō est aial. Scđo cū relatiuo idēptitatis. aial est currēs ⁊ hō est idē aial: ergo hō est currēs. Tertio sic. oēm eqm̄ videt sortes: equus alb⁹ est equus: ergo equum albū videt sortes. Quarto sic. hō est aial. asinus non est hō. ergo asinus aial nō est. Quinto sic. hō ē currēs albū ois hō est. ergo albū est currēs. Sꝫ male aggregant tot modi pmo scđs est suspect⁹: vt pꝫ hic. eēntia diuina est pr̄: fili⁹ est eadē eēntia diuina: ergo fili⁹ est pr̄. ēt pro trib⁹ vltimis modis debēt solū vltimuꝫ ponē. s. ꝙ mediū nō distribuat ⁊ hoc est ꝙ Arist. ⁊ Petrus hispanus voluit dicē qđ nos clare dicim⁹. mediū dꝫ distribui in vna pmissarū: hoc est sub alijs vbis ex puris pticularib⁹ pticularitate medij nihil sequit: q2 h̄ q̄titas attēdit ex pte medij tm̄ ⁊ nō ex pte sbi enūciationis quēadmodū in pmo tractatu ⁊ primus casus nō currit: q2 nō est ex puris pticularibus particularitate medij. dubium est de secundo casu: ⁊ quando ita non foret reducibilis est in sillogismum expositorium. Alij casus clarent.

2ª regła recte sillogizandi.

Secūda regula gñalis est. si vna pmissaruꝫ sit pticularis ⁊ alia vlis ꝯclusio dꝫ eē pticularis quēadmoduꝫ est in agētib⁹ nālibus qn̄ due cause quaꝝ vna est vlis ⁊ alia pticularis ꝓducūt vnū effectū: ille assimilat cause pticulari ⁊ non vli vt bos genit⁹ assimilat boui gñato ⁊ nō deo vel soli. Sꝫ cā logica est: q2 alr̄ argueret a nō distributo ad distributū: vł ex puris pticularib⁹ pticularitate medij hoc ondit si maior sit pticularis ⁊ mior vlis: vt sic arguēdo. aial est sbā: ois hō est aial: ergo ois hō est sbā. iā mediū nō distribuit ꝯ regulā pꝛorē ⁊ si idirecte ꝯcludat af a nō distributo ad distributū: si maior sit vlis ⁊ minor pticularis: iā si indirecte ꝯcludat af a nō distributo ad distributū respectu maioris extremitatis. Si directe idē seqt respectu mioris extremitatis. hoc pōt studiosus calculare capiēdo maiorē negatiuaꝫ ⁊ minorē affirmatiuā ⁊ ecōuerso. huic etiā regule dantur multe instātie: hoc est explorati cauendo ab istis icōuenientib⁹ sic arguēdo. aial est sbā ⁊ ois hō oē aial est. ergo ois hō est sbā. hic non af a nō distributo ad distributū nec ex puris pticularib⁹ quo ad medium. Silr si maior extremitas distribuat: etiā si ponat extremitas terius discret⁹. vel qn̄ capit relatiuū idēptitatis ita ꝙ hic solēt poni sex istātie. Sꝫ videt mihi ꝙ actores voluit dicē p hanc regulā nihil aliud ꝙ nō lꝫ arguē a nō distributo ad distributū hoc est si vna premissaꝝ sit pticularis ꝯclusio dꝫ eē pticularis. i. si vna extremitas in pmissis sit pticularis. i. non distributa ꝯclo dꝫ eē pticularis hoc est ꝯclo dꝫ hēre pticularitatē ⁊ nō vlitatē. pticularitatē terminū nō distributū: ⁊ vlitatē teriuꝫ distributū appellāt. ita ꝙ iste due regule dicūt opꝫ mediū distribui in vna: ⁊ cauere ex parte extremitatū ne ꝓcedat a nō distributo ad distributū. que ꝯditiones sunt apprime vtiles. ¶ Tertia regula ē. Ex puris negatiuis nihil sequit syllogistice: dico syllogistice: q2 in teris idēpticis possum⁹ sic īsurgere, vt nullus hō ē hō nullus hō est ⁊c̄. Solēt poni hic tres instātie. Quaꝝ p⁹ est arguēdo pence finituꝫ ⁊ infinitū. ¶ Scđa cū duab⁹ de ꝯtingēti spālr capto ¶ Tertia cū vna de necessario: ⁊ alia de ꝯtingēti simpliciter capto. Prima instātia nulla est: nō est syllo postꝙ sunt q̄tuor termini. Alie instātie nō ꝓcedūt: q2 equiualēter gratia forme propositiones de cōtingenti sunt affirmatiue. Alie regule sunt faciles.

Tertia rła recte syllogizandi

Quāta rła recte syllogizandi

¶ Sequitur de barbara.

BArbara. Prim⁹ modus constat ex duab⁹ vlibus affirmatiuis vniuersalē affirmatiuā directe cōcludētibus: vt omne aial est substātia: ois homo est aial: ergo ois homo est substātia.

Argᵐ i barbara diffinit

Barbara est ꝯña formalis ex duab⁹ vlib⁹ affirmatiuis vlem affirmatiuam ꝯcludēs vt pꝫ p tres vocales ei⁹. Cōsonantes ei⁹ nihil denotāt quēadmodū in trib⁹ alijs euidētib⁹ ideꝫ est dictu barbara ⁊ nauarra. Sec⁹ est de baralipton ⁊ alijs. ¶ Ad formalitatē q̄tuor regrunt. s. silis q̄titas. silis q̄litas silitudo copulaꝝ ⁊ silis sit⁹ terminoꝝ. Quātitas attendit ex pte oīuꝫ terioꝝ tā i frōte ꝙ i tergo positoꝝ. Silis suppositio silis restrictio ibi icludit p q̄litatē attendit q̄litas pncipalis ⁊ min⁹ pncipalis. Pro 3ª ꝯditiōe copule sunt siles qn̄ idē regrit ad vitatē ꝓpōnis quātū est ex pte copulaꝝ p silem sitū itelligit q̄t sunt teri cathegoreumatici i vnaꝝ ⁊ q̄t sunt sincathegoreumatici: tot debebūt eē in alia ⁊ eodē mō situati ita ꝙ teri sinonimi ꝓ eodē terio repntant: lꝫ arguēdo sillogistice i teris sinonimis sūt tres teri q̄ ad officia q̄re iste nō sunt eiusdē forē. ois hō ē aial: ois hō oē aial est: q2 nō est eadem q̄titas ex pte pti: nec iste hō nō est aial. ⁊ a hō nō est aial: q2 nō est eadē q̄titas ex pte sbi: nec iste. ois hō est b aial: ⁊ ois hō est aial. nec iste. hō est pło. hō est aial. nec iste. ois eēntia diuina est pr̄: ⁊ ois eēntia diuina est pr̄ cōplete distribuēdo sbm i vna ⁊ nō i alia: q2 nō ē eadē q̄titas: nec iste oē aial fuit i archa noe ⁊ oē aial fuit in archa noe distribuēdo sbm ꝓ singlis genеꝝ in vna ⁊ ꝓ gñib⁹ singuloꝝ in alia. nec iste sūt eiusdē forē hō est hō: ⁊ hō est aial. q2 in 2ª sunt duo teri: in pª vo vn⁹ tm̄. sꝫ iste sūt eiusdē forē hō est risibilis: ⁊ hō est aial. quēadmodū sunt iste. asin⁹ est rudibile ⁊ leo est ferū. Alteri⁹ pꝫ due ꝯñe nō esse eiusdē forē iter se: tm̄ añs vni⁹ est eiusdē forme cum añte alteri⁹. ⁊ ꝯña vni⁹ cū ꝯñte alteri⁹ ⁊ nota cū nota. hoc pꝫ hic. hō est aial: ergo aial est hō. hō est aial: ergo lignū est lapis. ⁊ cā est: q2 sunt ples teri sinonimi in vna ꝙ in alia. Ex isto pꝫ nō ois arg⁹ facta in eadē figura esse eiusdē forme: imo nulla arg⁹ facta i varijs modis ēt eiusdē forme: imo nō opꝫ arg⁹ in eodē mō esse eiusdē forē: vt pꝫ hic. ois hō est aial: sortes ē hō: g⁹ sortes ē aial: ois hō est aial: lignū est hō: g⁹ lignū est aial. ¶ Pōs breuiter repertis q̄ ad lōgū declarabuntur in formalitate ꝯñe sūme cauēdū est ab erroib⁹ cōib⁹. s. arguē

Ad formalitatē argumēti q̄tuor regrūt.

Cauendū ē ab erroꝛib⁹ cōib⁹

Rñdet

sia currat: añs ẽ ver̄ ⁊ ꝯñs fal̄m. ¶ Rñdet ꝙ ille nõ sunt ꝓprie vt patuit ex q̄titatib⁹. Sȝ cum istis signis vtrũqȝ ⁊ neuter opȝ addere istoꝝ: sed admissa ꝓprietate quẽadmodũ ibi admissũ ẽ. Dr̄ ꝙ arg^m^ nõ regulat̄ p dici de oi opȝ vidẽ nãm signi distributiui ⁊ f̄m illud subsumere: ⁊ qr vtercȝ distribuit ꝓ qbuscunqȝ duob⁹ aialib⁹ sub disiũctione opȝ in minori cape disiuncti oiũ specieꝝ aialis tale disiũctũ ꝯcludẽdo sic ꝯcludẽdo: vtercȝ hõ vel vtercȝ bos vl' vtercȝ asin⁹ ẽ asin⁹. ⁊ eodẽ mõ ꝓportionalr̄ dicat̄ hic. oẽ aial fuit in archa noe: ⁊ ois hõ est aial vl' fuit aial: ergo ois hõ fuit in archa noe. vt mior ⁊ ꝯc̄lo sortiant̄ silr̄ sensũ cũ maiore. ¶ Ad ꝯfirmationẽ dr̄ ꝙ nõ arguit̄ i barbara: nec arg^m^ regulat̄ p dici de oi. minor ẽ affirmatiua ꝑgnãs: vt pȝ rõne termini ꝑter: ꝓpterea nõ lȝ illã ꝯc̄lonẽ inferre accepto signo ꝑter. ⁊ eodẽ mõ dicatur ad hãc. omne albũ est corpus: omne aial preter coruũ ẽ albũ: ergo oẽ aial ꝑter coruũ est corpus.

Rñdet ad cõfirmatiões

Sexto ar̄. nõ sequit̄. ois hõ est aial: tm̄ oẽ risibile ẽ hõ: g⁹ tm̄ oẽ risibile est aial. ⁊ tñ arguit̄ in barbara: igit̄. minor pȝ: qr ꝑmisse sũt vles affirmatiue vlem affirmatiuã directe ꝯcludẽdo cũ ceteris reqsitis ad barbara: igit̄. ꝓbat̄ maior añs est ver̄ ⁊ ꝯñs fal̄m. posito ꝙ sit vn⁹ hõ cũ multis brutis i mũdo: g⁹ ꝯña nihil vȝ. Forte dicis ꝙ forã arguendi nihil vȝ: vt patuit in isolubilib⁹. hoc nõ est ad itẽtionẽ argumẽti f̄ȝ mãȝ sb̄taȝ rñdẽdo: qr illã ꝑticulã sp itelligo ꝙ añs sit ver̄. de maiori notũ est. minor pȝ p ei⁹ vlẽȝ in terĩs trãspositis. ⁊ p idẽ mediũ pȝ falsitas cõclusionis. oẽ aial oẽ risibile est. Forte dicis. ⁊ apparenter arguit̄ a nõ distributo ad distributũ respectu maioris extremitatis: qr in ꝯc̄lone distribuitur.

Oppõit sexto

Instat

Instat.

Cõtra addẽdo signa distributiua ipediẽdo distributionẽȝ ꝑ̄ri in ꝯc̄lone retẽto signo exclusiuo semp ꝯñs est fal̄m. ¶ Rñdet. cõcedẽdo ꝙ nõ sequit̄: ⁊ nego ꝙ arguat̄ i barbara: nec hoc arg^m^ regulat̄ p dici de oi: qr nõ subsumit̄ pure affirmatiue: sȝ bñ verũ est ꝙ deleto signo exclusiuo i ꝯc̄lone ꝯña est bona sic ꝯcludendo. oẽ risibile est aial. hoc pȝ. maior erat. ois hõ est aial. ⁊ minor. tm̄ oẽ risibile est hõ. ⁊ si sic oẽ risibile est hõ. ex qb⁹ euidẽter infert̄. oẽ risibile est aial. ⁊ sic sp delẽdũ ẽ signũ exclusiuũ in ꝯc̄lone. idẽ cõtingit in darij. ois hõ ẽ aial: ⁊ tm̄ risibile est hõ. nõ sequit̄. g⁹ tm̄ risibile est aial. qr añs est ver̄ ⁊ ꝯñs falsum. sed bñ sequit̄. ergo risibile est aial. qr si ois hõ est aial: ⁊ tm̄ risibile est hõ iã risibile est hõ: ⁊ nullũ nõ risibile est hõ. ex qb⁹ infertur risibile est aial. sȝ nõ sequit̄. nullũ nõ risibile ẽ aial. hoc clare patet captis expõẽtibus vel vlibus in terminis tranpositis: vt capto hoc argumẽto in darij. ois hõ est aial: ⁊ tm̄ risibile est hõ: ergo ⁊c̄. loco minoris ponat̄. ois hõ est risibilis. tũc in valore habebimus hec duo. ois hõ est aial ⁊ ois hõ est risibilis: vbi neutrũ ꝑ̄tũ distribuit̄: sed si ponam⁹ in ꝯc̄lone signũ exclusiuũ semp ꝓuenit distributio formalr̄ vel equalẽter. Possũt fieri facilia arg⁹ vt termini teneant̄ eq̃ restricti vniuoce: vt quilibȝ hõ est masculus: q̃libet femina est hõ: ergo ois femina est masculus. ois canis est latrabilis: oẽ sydus celeste ẽ canis: vt sydus celeste distribuit̄ pro stellis caninis: ergo oẽ sydus celeste est latrabile. si canis capiat̄ vniuoce arg^m^ est bonũ in barbara. si equoce non arguit̄ in barbara: imo est fallacia equocationis. patebit in fallacijs. Forte dicis est eiusdẽ forme cũ argumẽto in barbara: ergo ex illo destruit̄ bonitas formalis in barbara. negat̄ ꝙ sit eiusdẽ forme cũ argumẽto facto in barbara. qr non sunt tot termini sinonimi. ⁊ hoc pȝ in mẽtali vltimata vbi nõ est maior apparentia q̄ si sic argueret̄. ois hõ est aial: ois lapis alb⁹ est durus: ergo ois lapis albus est aial. Forte tu dicis. ergo i mẽtali vltimata ei⁹ nõ erit fallacia post q̄ deest cã apparẽtie: ⁊ sic vna fallacia vocalis sb̄ordinat̄ vni mẽtali nõ fallacie ꝯcedit̄ ꝯc̄lo ex qua nõ sequit̄ ꝙ mala ꝯña subordinat̄ bone. de hoc latius alibi. Isti errores ꝯtingũt in ceteris silogismis: vt in darij. qlibet hõ est masculus: regina est hõ: ergo regina est masculus. sed facilia sunt.

Oppõit

Rñdet

Septimo ar̄. nõ sequit̄. ois equus me⁹ ibit romã: ⁊ ois equus est equus meus: ergo ois equus ibit romã. ⁊ tñ ar̄ in barbara: igr̄ maior pȝ. posito ꝙ ois equus possideat̄ a me: ⁊ ꝙ q̃libet talis eat romã. iã añs est ver̄. postea nascant̄ alij equi q nõ eant romã iã cũ v̄itate añtis ꝯñs est falsũ. Ex ꝯfirmat̄ de talib⁹. ois equus moriturus est iuuenis: ois equus senex est equus moriturus: ergo omnis equus senex est iuuenis. qr posito ꝙ nũc oẽs sint eq̃ iuuenes ⁊ nulli senes: ⁊ viuãt vsqȝ ad senectũ: ⁊ postea obeãt. iã maior est vera. ois equus moriturus qui est: est iuuenis. ⁊ sensus minoris est. ois equus qui est vel erit senex est equus moriturus. ⁊ ꝯñs est falsuȝ. ¶ Rñdet ꝙ neutrũ hoꝝ argumẽtoꝝ est in barbara. nõ ꝑmũ: qr arguit̄ a nõ amplo ad amplũ cũ distributiõe ampli respectu minoris extremitatis. Dicebat̄ i minori. ois equus est equus meus. vbi equus nõ stat ample. ⁊ in ꝯc̄lone. ois equus ibit romã: vbi sb̄m cõc̄lonis stat pro equo qui est vel erit. Sȝ ex illis ꝑmissis lȝ ꝯcludẽ. ois equus qui est ibit romã. restringendo sb̄m ꝯc̄lonis vt stet ꝑcise pro eq̃s p̄ntib⁹: ⁊ vel põt īferri: ergo equus ibit romã. vt pȝ in barbara: qr nõ incõuenit arguẽ a nõ amplo ad amplũ sine distributiõe ampli. nec 2^m^ arg^m^ est in barbara: qr mior extremitas stat ample in minore ꝓpõne. ⁊ hoc tollit̄ in cõc̄lone. ⁊ arguẽdo ab amplo ad nõ amplũ etiam cum distributione ampli non valet consequentia sine constantia debes concludere: ergo omnis equus qui est vel erit equus senex est iuuenis.

Op. 7.

Rñdet

Cõtra hoc ar̄. ex illo seq̄t̄ ꝙ nullũ arg^m^ i barbara est formale: qr sp istabit̄ in silli formã i terĩs ãpliatiuis. ¶ Rñdet negãdo ꝙ sp istabit in silli formã: qr teri ãpliatiui mutãt formã. Iste nõ sũt eiusdẽ forẽ. ois hõ est alb⁹: ⁊ ois hõ est moritur⁹. qr terĩus ampliatiu⁹ icludit copulã min⁹ ꝑncipalẽ v̄tualr̄: ⁊ g ꝯñs nõ mãet eadẽ q̃litas. Ex isto p̄nt solui talia arg⁹ ois currẽs est hõ: ⁊ ois asin⁹ polr̄ est currẽs: g⁹ ois asinus est hõ. qr posito ꝙ soli hoies currãt: añs ẽ ver̄ ⁊ ꝯñs ipoſe. ⁊ sic cognoscit̄ ꝙ ñ ar̄ i barbara. ⁊ cã ẽ: qr ñ rlat̄ g dici d oi p⁹ q̄ sb̄ȝ mior ieq̃dit̄ limites maiori

Oppõit rñsioni

Unde notādū est φ copula minoris pōt esse eq̄lis copule maioris vel currēs in eiᵒ limitibᵒ. sed si egrediat nō v3 forma arguēdi. ex isto p3 φ maiore de p̄terito ꝛ minore de p̄terito siue de inesse sequit ꝯclusio cōsilis maiori. ita φ sic licet arguere. ois homo fuit aial. sortes est vel fuit hō: ergo sortes est vel fuit aial. vbi minor extremitas eq̄liter accipit de copula cū medio: ꝛ maior extremitas i cōclusione magis accipit q̄ȝ in maiore sine distributione: s3 hec forma arguēdi nihil v3. ois hō fuit currēs. omne aial est hō: ergo oē aial fuit currens postq̄ȝ arguit a nō amplo ad amplū cū distributiōe ampli. nō sequit. ois anglicᵒ fuit i anglia: ꝛ ois hō est anglicᵒ. ergo ois hō fuit in anglia: sed sicut ante dictū est: cōcludat. ois hō qui est vel fuit in anglia vel hō fuit in anglia. Ex isto p3. q̄re hec ꝯña nihil v3. ois homo est aial: adā fuit hō: ergo adā est aial. vel antichristᵒ erit hō: ergo antichristᵒ est aial. Et breuiter op3 aduertere si mediū ꝛ maior extremitas sint ambo ampliatiui: ꝛ si sic op3 ꝓcedere ac si nulla esset ampliatio: sed si vnᵒ illoꝝ terminoꝝ fuerit ampliatiuus ad hoc oportet aduertere semꝑ habēdo oculū ad maiorem. an subsumatur sub sensu maioris siue vere siue false non sit nobis cure. Et super hec omnia.

Medium i pmissis d3 p eodē capi

Sūme aduertēdū est φ mediū in ꝑmissis capiat pro eodē vel eisdē defectu cuius hec ꝯña nihil v3. oē currēs est asinᵒ: ꝛ ois hō possibiliter est currēs. ergo ois hō est asinus vel possibiliter est asinᵒ. mediū in maiori ad hoc qd d3 dici vera capit pro asinis ꝛ in minori ꝓ hoibᵒ. S3 si maior fuisset de possibili ꝛ minor de inesse mediū fuisset acceptū pro eodem. Ex isto sequit φ in hoc sylło. ois equᵒ moritur ᵒ est iuuenis: ꝛ ois equus senex est equᵒ moriturᵒ. ergo ꝛc̄. φ si mediū nō capiat pro eode3 nō est cōbinatio in barbara: q2 maior pōt v̄ificari ꝓ equo iuuene: ꝛ minor pro alijs equis. S3 in minore op3 addere. ois equᵒ senex est equᵒ moriturᵒ qui est postq̄ȝ equᵒ in maiori stetit pro p̄ntibᵒ ꝛ futuris. Eodē mō hic oē currēs est asinᵒ: op3 in minore dicere. ois hō possibiliter est currēs qd est capiēdo qd ē pure restrictiue: ꝛ tūc maior ꝛ minor denotant ex parte medij v̄ificari pro eodem supposito qd est ipossibile ꝓꝑ p̄tiū incōpossibilitatē. In multis op3 habere oculū qñ minor egredit limites maioris q2 hoc pōt eē dupliciter. vel maior ꝛ minor nō denotant v̄ificari pro eodē: ꝛ hoc ipedit: iterdū accipiunt ꝓ eodē vł vnus includit in alio sic. s. φ includēs applicat se in ꝯclusione: vt ois hō est aial: sortes est vel fuit hō. ergo sortes est vel fuit aial. oē albū est currēs. plato ē albū. ergo plato ē vł fuit currēs: ꝛ hoc nō ipedit. De istis argumētis cōfuetis oia aialia sunt rōnalia vł irrōnalia. oēs hoies ꝛ asini sunt aialia. ergo oēs hoies vel asini sunt rōnalia vł irrōnalia. ois hō est aial ꝛ econuerso oē risibile ē hō. ergo oē risibile ē aial ꝛ ecōuerso. ois hō videt se. oē currēs est hō: ergo oē currens videt se. nō est difficultas ex pte sylloꝝ: sed ex parte ꝓpositionū: in se maior ꝑmi syłłi est falsa: l3 hec sit vera. oia aialia sunt rationalia vel irrationalia: vł rationale ꝛ irrōnale: vel rōnale ꝛ rōnalia. vel rōnalia ꝛ rōnale vt sit vna cathegorica de disiūcto ꝑdicato.

¶ Sequitur de celarent.

c Elarent. Secūdus modus cōstat ex maiori vłi negatiua ꝛ minore vłi affirmatiua vniuersalē negatiuā directe ꝯcludētibᵒ. vt nullū aial ē lapis: ois hō ē aial ergo nullus hō ē lapis. De argumēto celarent

c Elarēt est ꝯña formalis imediate regulatū per dici de nullo: vt nullū a est b. ꝛ qd̄libet c est a. ergo nullū c est b. maior sig̃t: qd nihil de q̄ dicit a. d̄ b. ꝛ minor enūciat qd̄libet c est a: tūc op3 ꝯcludere. nullū c est b. ꝛ semper hic sicut in barbara ꝛ in alijs reputet ꝓpositio vniuersalis vniuersalitate medij.

Cōtra litterā arguit sic. nō sequit. nulla musca est fortior auca. ꝛ ois hō est fortior musca. ergo nullus hō est fortior auca: ꝛ tñ arguit in celarēt: igit. maior p3: q2 añs est verū: ꝛ ꝯñs falsu3. Opposit lrē pᵒ

Rñdet negādo φ arguat in celarēt: q2 plus p̄tur in minore q̄ȝ fuit sc̄dm distributū in maiori. musca erat sc̄dm distributiōis maioris: in minori dicimᵒ ois hō ē fortior musca: p̄tū est hoc totū fortior musca debebamus dixisse in minori: ꝛ ois hō est musca: ꝛ tūc ꝯña fuisset bona: ꝛ sicut ꝯclusio ē falsa: ita ꝛ minor. ꝛ sic possunt solui illa argᵒ cōia nullus turonᵒ v3 liardū: ꝛ oē duodenū v3 turonū: ergo nullū duodenū v3 liardū. antecedēs est verū ꝛ ꝯñs falsu3. minor debet eēe omne duodenū est turonus. Nec iterū sequitur. nullus turonᵒ valens v3 liardū. ꝛ oē duodenū est turonū valens. ergo ꝛc̄. q2 mediū nō tenet vniformiter. Rñdet

Secūdo af. Nō seq̄t. nullū sc̄dm est p̄mū cuiuslibet3 ꝓpōnis aliqs terius ē sc̄dm. gᵒ nulliᵒ ꝓpōnis aliqs terius ē p̄mū: ꝛ tñ arguit in celarēt: igit. maior p3: q2 añs est verū: ꝛ ꝯñs falsum. Oppōit secūdo

Respōdet negādo φ arguat in celarēt: q2 af. a nō distributo ad distributū. Iste terius terius in minori stat ꝯfuse tm̄: ꝛ in cōclusione distribuit. op3 ꝯcludē cuiuslibet ꝓpōnis aliquis terius nō est p̄tū: ꝛ hic nullus equᵒ ē asinᵒ: cuiuslibet hois est equᵒ: gᵒ nulliᵒ hois est asinᵒ. ens in minori stat ꝯfuse tm̄: ꝛ distribuit in ꝯclone: ꝛ eodē mō in talibᵒ. nullū dextrū est sinistrū. cuiusl3 hois oculus ē dexter. ergo nullus hois oculus ē sinister. vbi oculus stat ꝯfuse tm̄ i miori ꝛ distributiue i ꝯclusiōe. Rñdet

Tertio af. Nō sequit. nulla ꝯclo est v̄a ꝛ ois ꝯclo de celarēt est ꝯclo: gᵒ nulla ꝯclo de celarēt est v̄a: ꝛ tñ directe af in celarēt: igit. maior p3: q2 añs est verum ꝛ ꝯñs falsu3: posito φ nulla sit alia ꝯclo ab ista in mundo v̄itas minoris est nota. ꝛ maior p3: ꝑ falsitatē sue ꝯ̄dictorie. q2 det aliq̄ vera: ꝛ tūc per descensu3 sit hec vł illa: ꝛ nulla est ꝯclo nisi illa de celarēt: ergo ipsa est v̄a: ꝛ tūc sic ipsa est v̄a. ergo ita est sicut ipsa sig̃t: s3 ipsa sig̃t φ nulla ꝯclo i celarēt est v̄a. ꝛ ita est ꝑ te. ergo ipsa nō est v̄a. ꝛ ipsa est ꝓpositio: ergo ipsa est falsa. ¶ Respōdet: l3 varij sc̄dm varia ꝑncipia insolubiliū aliter ꝛ aliter respōderent ꝯcedēdo Oppōit tertio

Rñdet

rent concedendo q bene sequitur nec inconueniens est ex vo falsū sequi quando conclusio se falsificat.

Op.4. **Quarto** ar. Nō seqr. nullū currēs est asin9: ⁊ ois homo pter sortē est currēs. g9 nullus homo pter sortē est asinus: ⁊ tamē arguit in celarēt: igit maior p3 posito q nullus asin9 currat ⁊ ois hō nō sorts currat sorte qescēte. Rñdet Rñdet pcedēdo q nō seqr ⁊ nego q arguat in celarēt: imo minor est affirmatiua pgnās. scdo pclusio nō ē pure negatiua. tertio signū noiale nō negat dictionem exceptiuam.

Op.5. **Quinto** ar. nō seqr. nullū aial dū dormit vigilat. ⁊ ois hō est aial dū dormit: g9 nullus hō vigilat. ⁊ tñ ar in celarēt: igit. maior p3: qr añs est vez ⁊ pñs falsū. ¶ Rñdet Rñdet. si illa capiat in sē su tēperato pña est bona: sed ab aliqb9 negat maior ab aliqb9 mior. Plurimi sicut albert9 negāt hāc nullum aial dū dormit vigilat eo q sēsus est de nullo de quo vez est dicē q est aial dū dormit vez est dicē q vigilat qd reputaret falsū: imo de sorte vigilāte vez est dicē q est aial dū dormit ⁊ ex pñti diceret q aial du3 est dormiēs ⁊ aial dormiēs nō pūtur. Et diceret q temperata sic se habēt q quodl3 pōt supponē p omi illo p q terminus sequēs adūbiū dū pōt cōpetē terio pñti siue actualr cōpetat siue nō. ⁊ qr dormire ferme cuil3 aiali pueníre pōt aial du3 est dormiens p quol3 tali supponit ⁊ ex illo nota est falsitas maioris. Alij vt Joānes dorp negāt minorē pcedētes maiorē ⁊ dicūt q aial dū ē dormiēs ⁊ aial dormiēs pūnit hoc apparet: qr valet hāc. aial in tpe pñti ē dormiēs. ⁊ tūc ad formā argumenti dr q pña est bona. ⁊ si ponas nullū aial vigilare: s3 qdl3 aptū natu3 dormire. tunc fm modū apparētiorē pcedunt pmisse ⁊ etiā pclusio. Si ponant aliq hoies dormire: aliqui vero non dr q minor est falsa. ois hō est animal dum dormit.

Op.6. **Sexto** ar. Nō seqtur. nullus filius est pater: ⁊ ois eēntia diuia est filius: g9 nulla eēntia diuina est pater: tñ ar in celarēt: igitur. maior p3: qr añs est vez ⁊ pñs hereticū. ¶ Rñdet Pro hac mā. Notādū est q vna eēntia diuina est pater ⁊ filius ⁊ spūsāct9 copulatim ⁊ copulatiue ⁊ pater non ē filius nec filius est spūsāct9. Et breuiter qdl3 negatiua in q negar terius psonalis de alio est va. h9 p3 extra de summa trinitate ⁊ fide ca. c. dānamus. nec alia reqritur pbatio: qr hec sufficiētissima est: quia a concilio.

Nobile **Notādū** est secundo: q difficile est radicitus in hac materia respōdere. Tum pter silloes in terīs cōibus. tum pp expositorios vt postea patebit. ⁊ idē pringit in darij ⁊ barbara arguendo ex puris affirmatiuis ois eēntia diuina est pater fili9 vel ois filius est eēntia diuina g9 filius vl ois filius est pater aliqb9 negantib9 tales pñas dicentib9 silloes nō eē pñas formales ⁊ nō tenē vbi vna res est tres res. qrum nulla eaz est alia: ⁊ sic dicunt okam ⁊ olkot. Alijs dicētib9 q op3 semp addē circūlocutionē sic arguēdo. oē qd est idē essentie diuine est pater. ois filius est idē eēntie diuine: g9 ⁊c. Et in silliis negatiuis nihil idē pī est filius. ois eēntia diuia ⁊c. Et hūc modu3 tenet adā vidā. Alijs dicentib9 ⁊ est modus cōis q reqrit cōpleta distributio vel op3 regulare silloes p dici de oi ⁊ dici de nullo ⁊ oēs iste solutiōes in ide3 pueniūt l3 diuisimode. Unde okā qui Okam ceteris in hac pte indigesti9 videt rñdē dicit in sua logica q si isti silli regulent p dici de oi tūc sunt bone pñe. Adā idē volebat. ppterea visus est circūlocutioe. Aliq dicūt q hec signa ois ⁊ nullus nō sufficiūt ad reddēdas ppōnes de oi ⁊ nullo: s3 solū ad vices: ppterea capiūt hec signa ois res que est nullū ens qd est ita q talia aggregata suppleant vices signoz. Et Petr9 de aliaco. sic dicit Petrus de aliaco. Aliq exomēses q pōt eē distributio pro singulis ocitans vel pro gñib9 singuloz vt p3 de hac ppōne. oē anial fuit in archa noe: ⁊ hoc ēt fuit subulr dictū. Oēs iste solones in idē tendūt ppterea sine multilogo dicat ad formā argumēti. Ad arg^m de celarēt distiguo q sequit vel si maior regulet p dici de nullo. tūc pcedit pña ⁊ queadmodū pclo est falsa: ita ⁊ maior. Si maior sit pure vlis. tūc nō arguit in celarēt. Et idē pōt dici in creaturis. vt p3 de istis. nullum aial fuit in archa noe. omē animal fuit in archa noe: tales l3 sint pure vniuersales si sit distributio pro generibus singuloz nō possunt esse maiores in barbara ⁊ in celarent.

Contra solonē pncipalē ar. tunc ista nullus pī est fili9 si sbm cōplete distribuat ē falsa. ⁊ hec est sua pdictoria. pī est fili9: ergo hec est vera. ⁊ tñ pdicat terius psonalis de terio psonali: igitur. ¶ Rñdet q ista est distiguēda. pī est fili9: vel sbiectū cōplete pticularizat. ⁊ tūc pdicit vni vli de sbto cōplete distributo ⁊ illo mō illa idefinita est va ⁊ vificat nō rōe suppositoz imediatoz. s3 rōne eēntie diuine. ⁊ tūc isti teri tñi valent in pcedendo sicut pater est res que est pater. filius est res que est filius. Alio mō subiectum incōplete particularizat: ⁊ tunc illa est falsa ⁊ damnata pro suppositis immediatis. Oppōit soloni. Rñdet

Sed hic aduertēdū est q si les nō debēt absolute pcedi. ⁊ semp opus est in hac mā distinctiōe. qr p9 de trini. c. 3. dicit btūs Aug9: nullibi periculosi9 errat: nihil fructuosi9 qrit: nihil dulci9 inenit loquēs de hac mā. verū sic pcedēdū est in mētali vl intimata. dicas psequenter fm principia logicalia. Beat9 Aug9.

Septimo arguit. nō sequit. nullu3 viuum est mortuum: quilibet homo est viuus: ergo nullus hō est mortuus: ⁊ tñ arguit in celarēt. igit. Forte dicis q ar a nō amplo ad amplū respectu mioris extremitatis cū distributiōe ampli. Sed op3 pcludere nullus homo qui est est mortuus. Op.7.

Contra hoc arguit pcludēdo pclonē primā nō est possibile dare añs verum pñte exñte falso. maior est falsa. p3 per suā pdictoriā. aliqd viuū est mortuū. ⁊ hoc est verū: hoc est mortuum demonstrādo adam hoc est vel fuit viuum: ergo aliquod viuū est mortuum. ¶ Respondet q non formaliter sequit. Instat in simili. nullū currēs est mortuū. ⁊ quilibet hō est currēs: ergo nullus hō est mortuus: qr posito q nihil qd est vel fuit currēs sit mortuū: ⁊ qlibet hō nunc currat. ⁊ aliqui sint mortui qui non curreruut. añs est verum ⁊ pñs falsum. Confirmatur.

¶ De darij.

Darij. Tertius modus constat ex ma/iore vli affirmatiua: et minore pti/culari affirmatiua: pticularē affir/matiuā directe concludentib⁹. vt

De ar° Darij diffinit. omne aial est substātia: quidā hō est animal: ergo quidam homo est substantia.

Oppōit Ite. Darij est ōña formalis ex maiore vli affirmatiua et minore pticulari affirmatiua pticularē affirmatiuā directe ɔcludēdo. ¶ Cōtra istaꝫ af

Prio. sic. Nō sequit cuiuslibet hois asinus currit: brunell⁹ est asinus hois: ergo brunellus currit. et tñ af in darij: igit. maior ptꝫ: qr posito qꝫ qlibet hō hēat duos asinos: quoꝝ vnus currat qescēte brunello: añs ē verū et ōñs falsuꝫ.

Instat. Forte dicis sicut dicēdū est. male af in darij: qr plus pdicat in minori q̄ est sbm distributuꝫ in maiori: sed opꝫ dicere in minori brunellus est

Oppōit instātie. hō. et sic ōña est bona. ¶ Cōtra hoc af. ergo ad minus bñ sequit. cuiuslibꝫ hois asinus currit: equus est

Rñdet hois: ergo equus asini currit. ¶ Rñdet qꝫ plus pdicat in minori adhuc q̄ est sbm distributū in maiori. enī hois pdicat in minori. et codeꝫ mō dicat ad hunc paralogismuꝫ. cuiusli ɔdictōis altera ps est vā. hō est asinus est contradictionis altera pars. ergo homo ē asinus est vera. opꝫ in minori dicere hō est asinus est ɔdictio que est falsa. qr ɔdictio supponit pro duab⁹

Instat ɔdictorijs. ¶ Cōtra hoc af. Forte dicis. ergo admi nus bene sequit. cuiuslibet ɔtradictionis altera pars est vera binarius duarū ɔdictoriarum est ɔdictio: ergo binari⁹ duaꝝ ɔdictoriaꝝ ē ppō vā et altera ps vā. Dr qꝫ male ɔcludit qr non seruat similis obligtas in ɔclone q̄lis est i pmissis. opꝫ ɔcludeꝫ. binarij duaꝝ

Rñdet ɔdictoriaꝝ altera ps est vā. ¶ Cōtra solonē pncipalē af sic. bñ seqtur in darij. qlꝫ asin⁹ hois currit. brunell⁹ ē asin⁹ hois. g⁹ brunell⁹ currit. et tñ plus ptur i minori q̄ distribuat i maiori. hois ptialr ptur i minori et i maiori stat ɔfuse tm̄. Pro mā argumēti dr qꝫ vn⁹

p⁹ ppō terius ē ps pti in minori q nullo⁹ in maiori distribuit pꝫ ō illo terio hois. 2⁹ ppō. nō solū ille terius asin⁹ i

Scōa maiori distribuit: imo hoc totū asinus hois. 3⁹ ppo

Tertia sitio ex hac sequens est qꝫ nō plus ptur in minori q̄

Quarta distribuit in maiori. Quarta ppō. asin⁹ hois reputatur vnus terius. qr determinatio accepta vnica hois asinus duo teri et ex illo pꝫ solo ad formam argumēti.

Op. 2. Scōo af. nō seqtur. ois ēēntia diuina est pater: filius est ēēntia diuina: g⁹ filius est pr. et tamē af in darijs igit. qꝫ non seqtur pꝫ añs est catholicū et ōñs hereti

Instat. cū. Forte dicis qꝫ si sbm cōplete distribuat bñ af. sed quēadmodū ɔclo est falsa ita et maior. si incomplete nō af in darij. et ita dicēdū est. ¶ Cōtra hoc af. esto

Oppōit qꝫ sbm incōplete distribuit maior est vna vlis cui⁹ sbꝫ p aliq̄ re supponit p q̄ nō supponit pūi: ergo est fla. nō als.pbabis hāc flam. oē aial est hō. ¶ Rñdet qꝫ

Rñdet forma arguēdi nō tꝫ nisi addat in añte et sbm p oi illo p q̄ supponit distribuit hoc pꝫ in illo. oē aial fuit in archa noe distribuēdo sbm p generib⁹ singuloꝝ. illa ē met vlis cui⁹ sbꝫ p aliq̄ supponit p q̄ nō suppo

nit pūi. ppea bñ dictū erat a pn⁹. hic pōt eē distributio p singulis generib⁹ vel p gñib⁹ singuloꝝ. vñ oblata ista ppositione. ēēntia diuina est pater. possumus ferre distributionē sup sbm p suppositis oib⁹ eius cōplete vl incōplete. Forte dicis illa est vā vt sbm com

Instat. plete distribuit. Et af qꝫ sic multiplr. Primo p q̄

Oppōit cūqꝫ supponit sbm q̄tūcūqꝫ distribuat ptuꝫ cōpetit cuilꝫ tali dūmō cōplete ɔfūdit. pꝫ ex dictis i celarēt.

Rñdet ¶ Rñdet negādo illā: qr ex mō loquēdi sctōꝝ teri⁹ psonalis nō capit cōplete p suo sigto. Et sicut dicit

Beat⁹ Aug⁹. beat⁹ Augustinus in trinitate nō possumus libere loqui sicut phi: sꝫ nobis datus est cert⁹ limes loquēdi. nec seqtur ppterea distinctionē ō cōpleta pticularizatione supuacaneā fore: qr artificiose p pncipia infallibilia ɔdictionis supposita cōi solone sillōꝝ seqtur distinctio: qr lꝫ nō admittat qꝫ sūt plēs dij pp hereticos et vsū loquēdi sanctoꝝ: tamē docti viri quoꝝ vn⁹ est de aliaco admittūt tales dūmō psonalr capit dij. vba nō faciūt hereticū ppterea opus est distinctione ita qꝫ si sbm cōplete pticularizet in hac. pr est fili⁹ sbꝫ p qlꝫ supposito in diuinis supponit. sꝫ si pponat. pr est fili⁹ imediate negabit pp vsū sctōꝝ. lꝫ absolute pōt ɔcedi vt pꝫ ex distictione. Scōo querit q̄ūo dabitur vna vlis vā distribuēdo cōplete istū teriuꝫ ēēntia diuina capiēdo terios psonales p supposito imediatis a pte pti. Dr qꝫ ista nō est vā. ois ēēntia diuina est pr vl filius vl spūssanct⁹. qr pr et filius sūt ēēntia diuina et nō sūt pr vl fili⁹ vel spūssanct⁹. opꝫ dicē sic ois ēēntia diuina est pr vl fili⁹ vl spūssanct⁹ vl pr et fili⁹ vl pr et spūssanct⁹ vl filius et spūssanct⁹. vl pater et filius et spūssanct⁹ vt sit vna cathegorica de multi disiūcto pto. Preterea af. tm̄ pr est ēēntia diuina: g⁹ ois ēēntia diuina est pr. ab exclusiua ad vlem in terminis trās

Oppōit positis. añs est verū: qr pater est essentia diuina et nihil aliud a patre est essentia diuina. hoc patet per falsitatē hui⁹ aliud a patre est essentia diuina: quia sensus est. aliud essentialiter distinctum a patre est essentia diuina. modo hoc est falsum. et qꝫ sit sensus patet qr neutrum genus est genus essentie. ¶ Respondet

Rñdet negādo ōñaꝫ. si exclusiua exponat p aliō ab: sꝫ si exponat p res q̄ nō est ōña ē bona et exclusiua falsa. si exponat p aliud ab isert vlēꝫ et nō vnā de omni.

Tertio af ad idē nō sequit. hois qlibet asin⁹ currit. brunellus est asin⁹: ergo brunellus currit. et tñ af in darij: igr. Q̄ non seqtur pꝫ

Op. 3. posito qꝫ platōis qlꝫ asin⁹ currat et brunellus qescat.

Instat. Forte dicis male ɔcludit: sꝫ opꝫ ɔcludere hois brunellus currit. ¶ Contra. In talib⁹ facile est dare añs

Oppōit verū et ōñs falsum. idē ɔtingit in barbara sic arguendo. hois qlꝫ asin⁹ currit quilibꝫ asin⁹ qescēs est hois asin⁹: ergo qlibet asin⁹ qescens currit. ¶ Rñdet qꝫ

Rñdet ille pmisse sic capte nō sunt disposite ad inferendā cōclusionē eo qꝫ mediū nō accipit pro eadeꝫ re. Sꝫ ad disponēdas pmissas opꝫ capere relatiuū identitatis in miore sic arguēdo. hois qlibꝫ asin⁹ currit. brunellus est eiusdē hois asin⁹ ergo hois brunellus currit. et verū est qꝫ plus ptur in minore q̄ est sbm distributū in maiore. nec mirū est ppter instabilitatē medij in pmissis

in p̄missis: imo q̄n hoīs staret confuse tm̄ idē ꝯtingeret sic arguēdo. a hoīe qlibȝ asin⁹ currit. brunellus est asinus: ergo a hoīe brunellus currit nō sequitur sicut in arg⁹ precedēti: nisi addat relatiuū idēptitatis. ꝛ cā est: qꝛ mediū nō accipit pro eodem. ꝛ sic non est omnino idem hic ꝛ in descensu.

Opposit. **Contra** hoc ar. posito q̄ nullus sit asin⁹ nisi possessus ab hoīe iam asin⁹ in maiori pro q̄libet asino supponit: ergo mediū in maiori ꝛ in minori supponūt p eodē adequate: ꝛ p ꝯn̄s nō est opus relatiuo idēptitatis. ℭ Rn̄detur ꝯcedendo q̄ mediū accipit p eodē: sed qꝛ maior p aliquibus suppositis pōt verificari: ꝛ nō est necesse q̄ minor verificet pro eisdem. ꝓpterea ꝑuenit inabilitas in premissis.

Rn̄det.

Op. 4. **Quarto** ar. nō sequit. oē pip alicuius ciuitatis est rome. pip qđ vendit parisi⁹ est pip alicu⁹ ciuitatis: ergo pip qđ vendit parisi⁹ est rome. ꝛ tm̄ ar in darij: igit. maior pȝ: qꝛ an̄s est verū ꝛ ꝯn̄s falsum. veritas minoris pȝ: ꝛ pbatur maior. oē pip huius ciuitatis est rome demōstrādo romā: ergo oē pip alicuius ciuitatis est rome ab inferiori ad supius sine distributiōe supioris: alicuius ciuitatis stat cōfuse tm̄ in ꝯn̄te: ꝛ sic nō distribuit. ℭ Rn̄det ꝯcedendo ꝯn̄am: ꝛ negat veritas an̄tis. maior est falsa. sensus maioris est de q̄cunq̄ verū est dicere q̄ est pip alicuius ciuitatis de illo verū est dicere q̄ est rome. qđ est falsum. ꝛ ad ꝓbationē. oē pip hui⁹ ciuitatis est rome: ergo ꝛc̄. nego ꝯn̄am: qꝛ arguit cū distributiōe superioris respectu illius toti⁹. pip alicuius ciuitatis. ꝛ ciuitatis stat ꝯfuse tm̄: ꝛ sic nego q̄ ar sine distributiōe supioris: lȝ superius sine distributiōe arguat. Et eodem mō dicat hic. oē indiuiduū alicui⁹ spēi est asin⁹ sortes est indiuiduū alicui⁹ spēi: ergo sortes est asin⁹. ꝯn̄a est bona: ꝛ sicut ꝯn̄s est falsuȝ ita ꝛ maior. Et cōfirmat. nō sequit. In oī ciuitate vendit panis: pip est in ciuitate: ergo piper vendit panis: ꝛ tm̄ arguit in darij. igit. Forte dicis sicut dicendū est plus p̄dicat in minori q̄ est subiectum distributum in maiori.

Rn̄det.

Instat.

Oppo. **Contra.** ergo ad minus bn̄ sequit. In oī ciuitate vēdit panis: roma est ciuitas: ergo roma vendit panis. qđ est falsum. ℭ Rn̄det distinguendo q̄ sequat vel roma in ꝯclōne capit in recto: ꝛ sic nego q̄ sequat. vel in obliquo scȝ in ablītō sicut dȝ vt pȝ ex obliquitate medij in maiori: ꝛ tūc ꝯn̄a est bona. possumus etiā ꝯcludere. rome vēdit panis. capiēdo rome absolute q̄ sic supplet vicē ablatiui. De talibus argumētis. in oī ciuitate vendit panis: parisi⁹ ꝛ roma sūt ciuitates: g⁹ parisi⁹ ꝛ rome vēdit pāis nō seqt qꝛ mediū i maiori capiebat i singlari nūo ꝛ i minori in plurari. opȝ dicē parisi⁹ ꝛ roma sūt ciuitas qꝛ capiēdo ꝛ cōplexiue an̄s est verum ꝛ ꝯn̄s falsum.

Rn̄det.

Op. 5. **Quinto** ar. nō seqt. oē corpus hoīs est hō: asinus est corpus hoīs: ergo asin⁹ est hō: tm̄ ar in darij. igit. cū an̄s sit verū ꝛ ꝯn̄s fl̄m. minor an̄tis pbat. asinus est asin⁹ hoīs: ergo asin⁹ est corpus hoīs. ab inferiori ad supius. ℭ Rn̄det. si asinus hoīs capiat intrāsitiue in maiori ꝛ trāsitiue in minori ꝯn̄a nihil valet. ꝛ ꝯceditur q̄ an̄s est verū ꝛ ꝯn̄s fl̄m. sed intrāsitiue in vtraq̄ p̄missarū minor est falsa. nec valet pbatio. asin⁹ est asin⁹ hoīs: ergo asin⁹ est corpus hoīs capiēdo hoīs trāsitiue in an̄te. ꝛ intrāsitiue in ꝯn̄te. Si vtrobiq̄ capiat trāsitiue: tūc minor est vera ꝛ maior falsa. Et ꝯfirmat. nō seqt. oēs apli dei sūt duodecim. petrus ꝛ paulus sunt apli dei: ergo petr⁹ ꝛ paulus sunt duodecim. ꝛ tamē ar. in darij. distinguit. vel si oēs capit collectiue ꝯcedo q̄ non seqt: qꝛ maior est idefinita ꝛ nō vlis. Si distributiue: tūc ꝯn̄a est bona. ꝛ sicut ꝯn̄s est fl̄m: ita ꝛ an̄s pro maiori.

Rn̄det.

Sexto ar. nō sequit. oēs epi sunt sacerdotes: asini sūt epi: ergo asini sunt sacerdotes ꝛ tm̄ ar. in darij. igitur. minor pȝ capiēdo epi in gtō. Et ꝯfirmat. nō sequit. oē aial fuit in archa noe: abrahā fuit aial ergo abrahā fuit in archa noe: ꝛ tm̄ ar. in darij. igit. q̄ nō sequat pȝ. an̄s est verū ꝛ ꝯn̄s fl̄m. ℭ Rn̄det ad primū q̄ si epi capiat in recto in minore sicut in maiore ꝯn̄a est bona ꝛ minor falsa. si oblique: tunc plus p̄dicat in minore q̄ sit sbm distributū in maiori. Entia epi p̄tur in minori. Ad ꝯfirmationem dr̄ q̄ si oē distribuat pro singulis generuȝ ꝯn̄a est bona. ꝛ sicut ꝯn̄s est falsum ita maior. si pro generibus singulorum cōsequentia nihil valet: qꝛ maior non sufficienter regulatur per dici de omni. Op. 6.

Rn̄det.

Septimo ar. nō sequit. q̄cq̄d p̄tur in p̄ria p̄tur in scd̄a. idē de codeȝ p̄tur in p̄ria: ergo idē de codē p̄tur in scd̄a: ꝛ tm̄ ar. in darij. igit. q̄ non sequat pȝ. an̄s est verū ꝛ ꝯn̄s falsuȝ. dando istā ꝓpōeȝ p p̄ima. asin⁹ est asinus. ꝛ hāc p secunda. hō est asin⁹. Et ꝯfirmat. nō seqt. oē ens cū q̄ comedisti sedet in mēsa tecū. coclear est ens cū quo comedisti: ergo coclear sedet in mensa tecum ꝛ tm̄ ar in darij. igit. ℭ Ad primū rn̄detur q̄ maior est falsa. Et dicit magister paulus q̄ de codē applicat se a parte p̄ti in minori: ꝛ sic plus p̄tur in scd̄a ꝛc̄. ꝛ hoc nō est male dictū. Sed si de codē se tenet a parte sbi ꝯn̄a pōt cōcedi. si idē de codem teneat vniformiter. puta sp mālr vel semp sigr̄ue mālr sensus minoris est q̄ hoc cōplexuȝ idē de codē p̄tur in p̄ima ꝓpōne qđ est falsum. Si capiat sigr̄ue: sensus est. aliqd qđ est idē de codē p̄tur in p̄ima: ꝛ hoc est satis nō intelligibile. sed opȝ dicere q̄ idē de codē est terius ꝯnotatiu⁹ pro termis supponēs cōnotando q̄ p̄tum sit sinonimū cū subiecto. ꝛ tunc minor est vera. Idē de codē p̄tur in p̄ima ꝛ ꝯclusio est vera. In illo sensu sensus ꝯclusionis est. aliqd qđ est ideȝ de codē est predicatū in scd̄a: ꝛ hoc est verū: qꝛ iste terius asinus est p̄tum in scd̄a: ꝛ iste terius asinus est idē de codem in minori: ergo idē de codē in minori est p̄tum in ꝯclone: ꝛ p ꝯn̄s idē de codē est p̄tum in scd̄a: sed hoc nō ꝑuenit a scd̄a ꝓpōne sed a p̄ima. Analogia solutiōis sit q̄cunq̄ dicit te eē aial dicit verū ꝛc̄. supra in barbara vbi ꝯcedit quicūq̄ dicit te esse asinū dicit verum: non qꝛ dicat te esse asinum: sed quia dicit te esse animal: sic est in proposito. Ad cōfirmationem dicitur q̄ si ly cum dicat eandem associationem passim consequentia est bona. Sed si instrumentalem in vna ꝛ socialem in alia consequentia nihil valet. Op. 7.

Confirmatur.

Rn̄det. opponit.

Rn̄det ꝯfirmationi.

Op. 8. **Octauo** arguitur. nõ sequitur [illegible] natũ est: adã est natus: ergo adã [illegible] tñ arguitur in darij: igitur. veritas maioris p3: q2 detur aliquod natum q2 nõ sit ens. minor p3 ppter ampliationẽ de natu3.

Instatur. Forte dicis arguitur ab amplo ad nõ amplũ sine distributione ampli: mõ talis õña nõ v3: tunc ergo ad minus

Confirmatur. op3 cõcludere adã q est vel fuit: est. Confirmatur. nõ sequitur. oẽ qd erit est: antixpũs erit ergo antixpũs est: tñ 2c. maior est vera. q2 sensus ẽ: oẽ ens qd erit 2 ẽ: ẽ

Rñ ad pmũ. **Ad primũ** negatur ꝙ arguitur in darij: q2 añs est verum 2 õña falsum. nec lic3 illam concludere neqꝫ adam qui est vel fuit est.

Oppõitur rñsioni. **Contra** hoc arguitur. vtraqꝫ pmissarum est falsa: ergo male dictũ est. õña est nota. pbatur añs. primo de maiori. maior est vna vlis affirmatiua cui⁹ sb3 supponit p aliquo pro quo nõ supponit

Instatur. pñtu3: ergo est falsa: añs p3: q2 supponit pro adã. Forte dicis sicut dicẽdũ est ꝙ l3 sb3 sit terius ampliatiu⁹ eo ꝙ est sbm solũ stat fm existentiã copule 2 pñti: mõ nec copula nec pñtum ampliant: 2 sic natũ stat p nato qd est precise 2 pro omni tali supponit predicatum.

Cõtra instãtiam oppõitur. **Contra** ex illo minor est falsa. s. adã est preteritus. q2 pteritũ stat cũ copula de pñsenti: ergo solũ supponit p illis q sunt: 2 sbm nõ supponit pro illis q sunt: ergo extrema nõ supponũt pro eodẽ. 2 minor est affirmatiua: ergo sp erit falsa vna pmissa2.

Instatur. Forte iterũ dicis sicut dicendũ est postꝙ pñtũ est terius ampliatiuus de se 2 ponitur a parte predicati conuenit tam his qui sunt ꝙ his qui non sunt f3 existentiam sui ampli modi significandi.

Contra instãtiã oppõitur. **Contra** eadẽ est rõ a parte sbi 2 a parte pñti: ergo si a pte pñti supponat p his q nõ sunt 2 a pte sbi. 2 tũc iterũ maior est falsa. Ad hoc dr

Rñdetur Joan. dorp. ꝙ a pte pñti 2 a parte sbi sicut dictũ est: 2 qñ quẽrit ratio dicit Joãnes dorp. in darij ꝙ est vsus logicorũ: 2 hoc volunt regule logicales: 2 hoc est bñ dictũ: q2 nõ alr dicim⁹ signa distribuere post se ꝙ ante se. nec terios ampliatiuos magis ampliare ante se ꝙ post se.

Op. pº **Contra** hoc totũ arguitur. q2 tunc eodẽ mõ hec d3 cõcedi. adã est pteritus: s3 hoc est falsum. pbatur. bñ sequitur. adã est pterit⁹: ergo adã est adã pterit⁹ vel pteritus adã. falsitas õñtis ondit. bñ sequitur adam est adã pterit⁹: ergo adã est hõ pteritus. vel si fiat vis dicat adam est pterit⁹ adã. ergo adã est pteritus hõ. sed hec sũt false: q2 bñ sequitur. ois pterit⁹ hõ est: adã est pteritus hõ: ergo adã est. Si dicat ꝙ nõ sequitur ergo admin⁹ op3 cõcludere adã q est vel fuit est. cõclo est falsa: ergo aliq2 pmissa2 2 nõ maior: igitur minor. hanc rõnẽ facit gdã q2re cõcludit hanc falsam. adã est mortu⁹. 2 facit alias duas q in ampliatiõib⁹ recitabũtur. Illud argũm est idẽ cũ arg⁹ dorp: 2 partim sufficienter responder dorp. dicet tñ causa terius in fine.

Op. 2. **Secundo** arguitur sic. Jtẽ queratur an ille sillogism⁹ sit bon⁹. oẽ pteritũ est. ois hõ est pteritus ergo ois hõ est. Si dicat ꝙ nõ v3 nõ põt dari rõ nisi q2 arguitur a magis amplo ad min⁹ amplũ ex parte minoris extremitatis. s3 hoc nõ obstat q2 ibi arguitur cũ distributiõe magis ampli. mõ qñ arguitur a magis amplo ad minus amplũ sillogistice cũ distributiõe magis ampli nõ impedit bonitas õñtie: sed ꝙ nõ valeat pbo. in aliquo casu añs põt esse ver3 sine cõsequẽte. nã ponatur ꝙ nullus hõ sit 2 ꝙ sint alia entia: tũc pmisse sunt vere. Si minor teneatur vera 2 cõclusio falsa: 2 p õña op3 dicere ꝙ minor illa est falsa sicut argutũ est de illa. adam est pterit⁹ [illegible] etiã põt argui de istis adam est prior antixpo. antixpõ est intelligibilis 2 de similib⁹ ꝙ sint false.

Rñdetur ad pmũ. ¶ Rñdetur qñ quẽrit an ille sillogismus sit bon⁹ dico ꝙ nõ. Et qñ arguit nõ põt dari rõ nisi q2 arguitur a magis amplo ad min⁹ amplũ nego. 2 dabitur in fine argumẽti. Sed nũc trãseat. Et qñ dicit nõ incõuenit qñ arguitur cũ distributiõe ampli: distinguo. vel si ponatur cõstantia 2 sic cõcedit. vel sine cõstãtia negatur. mõ deest cõstãtia in argumẽto. vltra hoc etiã op3 tenere cetera paria. sed solutio argumẽti est 2 oium taliũ ꝙ maior 2 minor nõ denotant verificari pro eodẽ qd requiritur ad oẽm sillogismũ virtute distributiõis qñ mediũ est cõmune 2 virtute singularitatis in sillogismo expositorio in ista. oẽ natũ est puenit verificatio pro pñtib⁹ tñ. in minori adã est natus: verificatio nõ puenit pro pñtibus: saltẽ nõ op3 ꝙ pueniat pro eisdẽ pñtib⁹. Eodẽ mõ hic. oẽ pteritu3 est: ois hõ est preterit⁹ 2c. 2 hec est solutio cuiuslibet sillogismi erronei ois essentia diuina est pater: filius est ẽentia diuina 2c. si maior nõ sit de oi puenit verificatio sufficiens pro psona patris: 2 minor verificatur pro filio. Et ad hoc sũme aduertẽdũ est 2 potissimũ vbi sunt teri ampliatiui vt ibi. ois equus moritur⁹ est iuuenis 2c. oẽ natũ est 2c. nec l3 ibi cõcludere. Ada3 q est vel fuit est. s3 qñ sillogism⁹ est bon⁹ sp denotatur verificatio pro eodẽ supposito in pmissis. vt oẽ aial currit. sortes est aial: ergo sortes currit. Si sbm maioris cõplete distribuatur significatur ꝙ qlib3 res que est aial currit. 2 minor dicit sortẽ esse aial q2re denotatur verificatio maioris 2 minoris p eodẽ ente. Et breuiter p hoc cognoscitur qs sillogism⁹ est bon⁹ in modalib⁹ 2 in extrinsecis tpib⁹. vt oẽ aial possibilr est currẽs. ois hõ possibiliter est aial: ergo ois hõ est currẽs. non requiritur verificatio in pmissis p eodẽ ente. sed si maior fuisset de possibili 2 minor de inesse õña fuisset bona pter hanc causam. 2 ad hoc mature sit considerandum.

Rñdetur ad scõ3. **Ad secundũ** argumentũ nõ arguitur in darij male sbsumitur. op3 sic sub sumẽ. oẽ qd erit est. antixpõ est ens qd erit: ergo antixpõ est: tunc minor est falsa sicut cõclo. ꝙ oẽs tales sunt concedende supponitur ex ampliationibus. omne quod erit est. oẽ quod fuit est: omne quod potest esse est omne qd non erit est: omne quod non fuit est.

Nono arguitur. Non sequitur oẽ qd nunc nõ est deus: 2 imediate post hoc erit deus: incipit vel incipiet eẽ deus creãs est ens qd nũc nõ est deus: 2 imediate post hoc erit de⁹: g⁹ creãs icipit vel icipiet eẽ deus: tñ arguit in darij: igitur. maior p3: q2 añs est possibile: cõclo impossibilis. Et cõfirmatur. nõ sequitur. quicquid fuisti ee scholasticus de magna regula grãmaticorum fuisti: ergo scholasticus de magna regula grãmaticorũ eo. 2 tñ arguitur in darij: igitur. ¶ Ad primũ Op. 9. Confirmatur.

Georgius

Rñ° ad arg^m. Georgi° in sophismatib° negat ꝯñam: qꝛ cōmittitur fallacia figure dictiōis sub signo distributiuo p̄dicamēti substātie subsumit terminus alteri° p̄dicamenti. s. actionis. ſ3 hoc nihil valet vt patebit in fallacijs sub termino cōplete distributo l3 ſbſumere quēcūq3 terminū mūdi cuiuscūq3 predicamēti: ⁊ iō dicitur ꝙ ꝯña ꝑposita est bona. Sed vtraq3 p̄missarum est impossibilis. subiectū maioris non supponit nec supponere pōt mediāte q̄cūq3 copula citra imaginatiō nullo ente demonstrato verū est dicere. hoc nūc non est de°: ⁊ imediate post hoc erit de°. qꝛ tūc inciperet de° recens. ⁊ eodē mō de p̄dicato minoris dicaꝭ. De talib° argumētis cōib° q̄ntūcūq3 est a tm̄ est b albus est a: g° albū est b. quātoſcūq3 digitos heri habuisti hodie habes. decē digitos hodie habes. Diceꝭ circa fallaciā figure dictionis vbi hec materia solet disputari. S3 resoluendo maiorē ⁊ repto eius subiecto distributionis dūmodo adequate p̄diceꝭ in minori discursus est infallibilis.

Rñ° ad ꝯfirmationem. Ad ꝯfirmationē nego ꝯñam bñ denotaꝭ verificare pro eodē ente in p̄missis: ſ3 arguiꝭ ab amplo ad non amplum oportet cōcludē. hoc qd̄ fuit vel est scholasticus de magna regula grammaticorum in eo vel aliquod tale.

Op. 2. **Secundo** aꝭ. nō seqtur. cuiuslʒ act° volūtatis de° est cā. peccatū est act° volūtatis: ergo peccati de° est cā. ⁊ tm̄ aꝭ in darij: igiꝭ. maior p3: qꝛ añs est vez cōclō heretica. qꝛ tūc deo actore fieret hō deterior.

Confirmatur. Et ꝯfirmaꝭ nō seqꝭ. ois ꝯclō est falsa: ꝯclō de darij est ꝯclō: g° ꝯclō de darij est falsa ⁊ tamen aꝭ in darij: igiꝭ. maior p3: qꝛ posito ꝙ nulla sit ꝯclō in mūdo nisi ista. añs est verum ⁊ ꝯñs falsū.

Rñ° ad arg^m. Ad p^m dꝭ ꝙ arg^m est darij ⁊ l3 aliq̄ ineruditi negēt ꝯñaz ⁊ dicūt ꝙ est fallacia figure dictionis. discursus tñ est efficax. ⁊ hec ꝯclō nō est heretica. peti de° est cā imo ꝯcedēda. ⁊ qñ tales negant a sanctis: in isto sēsu negant. de° neminē instigat ad peccādum. hoc est nō spāliter monet aliquē peccare. qcqd tñ sit sufficit logico ꝙ bñ aꝭ in darij: nec intromittat se in talib° si purus logicus sit.

Rñ° ad ꝯfirmationem. Ad ꝯfirmatiōez ꝯña est bona. nec est incōueniens dare añs vez ꝯñte existēte falso quādo ꝯñs se falsificat. ⁊ hāc positiōez semp insequor in insolubilibus. S3 qꝛ passim negaꝭ ex vo seq falsum cū mō cōi nego ꝯñaz: ⁊ nego ꝙ arguiꝭ in darij: quia ꝯñs se falsificat: añs vo nō. ⁊ hoc est ꝯ̄ nām bone ꝯsequentie. sic dicūt cōiter loquētes in hoc studio.

Oppōit huic rñsioni tripl'r. **Contra** hoc aꝭ. Ex illa solōne seqꝭ ꝙ hec ꝯñtia nō est bona. hō est asinus: g° hoc est falsū posito ꝙ ꝯñs se falsificet. Insup iste p̄misse sunt bene disposite ad inferēdā aliquā ꝯclōnē ⁊ nullā nisi illatā: ergo ꝯñtia est bona. Preterea sequereꝭ ꝙ cōbinatio p̄missaz de darij esset inutilis. Et ex illo destruiꝭ formalitas p̄missaz ex qbuscūq3 terminis in darij: imo ⁊ toti° argumēti in darij: qꝛ semp instabo i insolubilib°.

Rñsio. ¶ Ad p^m nō rñdeo qꝛ non spectat ad darij. ¶ Ad 2^m nego ꝙ p̄misse sunt bene disposite. Et ad aliud dꝭ ad formalitatē ꝯñe opꝫ addē aliā ꝯditionem ꝙ si vna ꝑpō se falsificet alia se falsificabit.

¶ Et hec de darij. ¶ Sequitur de ferio.

Ferio. Quart° modus ꝯstat ex maiore vl'i negatiua: ⁊ miore ꝑticulari affirmatiua: ꝑticularē negatiuā directe ꝯcludētib°: vt nullū aial est lapis: qdā hō est aial: ergo qdaʒ hō est lapis.

Baralipton. Quint° modus ꝯstat ex duab° vl'ib° affirmatiuis: ꝑticularē affirmatiuā indirecte ꝯcludētib°. vt oē aial est sbia ois hō est aial: ergo q̄dā sbia est hō. Et reduciꝭ ad p̄mū modū p̄me figure p ꝯuersionē ꝯclōnis p accidēs.

Celātes. Sext° modus ꝯstat ex maiori vl'i negatiua ⁊ miori vl'i affirmatiua vl'ez negatiuā idirecte ꝯcludētib°: vt nullū aial est lapis: ois hō est aial: ergo nullus lapis est hō. ⁊ reduciꝭ ad scd3 modū p̄me figure: ꝯclōne cōuersa simpl'r.

Dabitis. Septim° modus cōstat ex maiore vl'i affirmatiua ⁊ miore ꝑticulari affirmatiua ꝑticularē affirmatiuā indirecte ꝯcludētib°: vt oē aial est sbia: qdaʒ hō est aial: ergo q̄dā sbia est hō. Et reduciꝭ ad tertiū modū p̄me figure: ꝯclōne ꝯuersa simpl'r.

Fapesmo. Octauus modus ꝯstat ex maiore vl'i affirmatiua ⁊ minore vl'i negatiua: ꝑticularē negatiuā indirecte ꝯcludētib°: vt oē aial est sbia: nullus lapis est aial: ergo q̄dā sba nō est lapis. Et reduciꝭ ad quartū modū p̄me figure maiore ꝯuersa p accñs ⁊ miore simpl'r: ⁊ p trāspositionē p̄missaz.

Frisesomorum. Nonus modus ꝯstat ex maiore ꝑticulari affirmatiua: ⁊ minore vl'i negatiua: ꝑticularē negatiuā indirecte ꝯcludētib°. vt qōdā aial est sbia: nullus lapis est aial: ergo q̄dā sbia non est lapis. Et reduciꝭ iste modus ad quartū modū p̄me figure maiore ⁊ minore ꝯuersis simpl'r ⁊ per trāspositionē p̄missarū.

De ar° ferio. **Ferio** est ꝯña formalis. ex maiore vl'i negatiua ⁊ minore particulari affirmatiua particularem negatiuam directe concludendo.

Oppōit lre p°. **Cōtra** l'ram aꝭ sic. nō seqꝭ nulla terra est sub lunā. aliq̄s sol est supra terrā: ergo aliquis sol nō est supra lunā: ⁊ tamē aꝭ in ferio: igiꝭ. maior p3. qꝛ añs est verum ⁊ consequens falsum.

Op. 2. **Secundo** aꝭ ad ideʒ. nō sequiꝭ. nullus hō est mulier: vxor regis est hō: ergo vxor regis non est mulier. ⁊ tm̄ aꝭ in ferio. igiꝭ. ꝙ nō sequaꝭ p3: qꝛ añs est vez ⁊ ꝯsequens falsum.

Op. 3. **Tertio** aꝭ. nō sequiꝭ. cuiuslibet hois asin° nō est asinus: plato est hō. ergo platonis asinus nō est asinus: ⁊ tm̄ aꝭ in ferio: igiꝭ. ꝙ nō sequatur p3: posito ꝙ plato habeat asinū: ⁊ nullus hō precise hēat vnū asinū. sed duos. añs est verū ⁊ ꝯñs falsum. maior p3. qꝛ sua ꝯ̄dictoria est. alicui° hominis

quilibet asinus est b asinus que est falsa in casu.

Rn̄s ad pmum **Respondet** q̄ pᵐ argᵐ nō est in ferio eo q̄ plus p̄dicat in mio᷑ q̄ est sbm distributū in maio᷑. Ad 2ᵐ Scdm argᵐ nō valet: q2 mediū nō tenet vniformiter restricte: in maiori p ma Ad 3ᵐ sculis: in minori pro femininis accipit. ¶ Ad tertiū dr̄ q̄ arguit a suppōne ɔfusa tm̄ ad determinatā: ⁊ ta lis ɔn̄a nihil valet op3 ɔcludē platonis a asinus non est asinus. que est vera cū veritate an̄tis. ⁊ ide3 cōtin git in darij sic arguēdo. cuiuslibet hois asinus qᷓ li bet rudibile est: plato est hō: ergo platonis asinus qᷓ libet rudibile est. non sequitur. sed op3 concludere. platonis a asinus quodlibet rudibile est.

Contra hoc ar sic. sequit formaliter. ois hō ē aial: sortes est hō: ergo sortes ē aial. ⁊ tn̄ aial in maiori stat ɔfuse tm̄ in ɔclone determina te: ergo solutio nulla. ¶ Ad hoc argumentu3 respō sum est in primo tractatu ⁊ facile est: hoc est verum deleta multitudine in conclusione.

Op. 4. **Quarto** ar. nō sequit. nullus panis est vinū parisius est panis: ergo parisiᵘ non est vinū. ⁊ tn̄ ar in ferio. igit. q̄ nō sequat p3: q2 an tecedens est verum ⁊ consequens falsum.

Rn̄det **Respondet** negādo q̄ nō sequit: ⁊ nego q̄ ɔn̄s sit falsu3 imo verū. oēs tales sunt ɔcedēde. parisiᵘ nō est scolasticus: pa risiᵘ nō est liber. ⁊ cap ɔ̄dictorie sunt hee. oē ens pa risius est scolasticus: oē ens parisius est liber.

Oppōit quinto. **Quinto** ar. nō sequit. nihil aliud a vero erit ver. hoc falsu3 est aliud a vero de monstrando ista3 ioannes sedet. ergo hoc falsu3 nō erit verum: ⁊ tamen arguitur in ferio: igitur.

Rn̄det **Respondet** q̄ nō bene arguit in ferio: ⁊ an̄s est ver: vt p3 p falsitatē huius. aliud a vero erit verum. sic explicādo. aliō a vero qᷓ est vel erit erit ver. hoc est falsu3 vt dicet i ampliationibᵘ. tūc eiᵘ ɔ̄dictoriū est ver. s. nihil aliō a vero erit verū ⁊ ɔclo est falsa. q̄ q̄ ɔcludat hoc fal su3 qᷓ est nō erit ver. ver in minori pro pluribᵘ acci pit q̄ in maiori vel saltē aliud a vero: q2 q̄to terius sine relatiuo idēptitatis pro pluribᵘ supponit tanto aggregatū relatiui cū codē terio pro paucioribᵘ acci pit: vt de terio isinito dictū est in caplo de nomie. mō ver in hac pro pluribᵘ supponit dicēdo ver erit. q̄ i hac. ver est. op3 subsumere hoc falsu3 est. aliud a ve ro qᷓ est vel erit vt nota alietatis cadat in totū distun ctū: q2 a ŕo nō subsumit f̄m moderamē maioris ma ior verificat: q2 nihil a vero qᷓ est ⁊ erit erit vnū ver: ⁊ nō q2 nihil aliud a vero qᷓ est erit ver. ⁊ codē mō nō sequit in celarēt. nihil aliud a nigro erit nigrū: oē albū est aliud a nigro: ergo nullū albū erit nigrum: nec l3 concludere: nullum album qᷓ est erit nigru3: q2 adhuc antecedens est verū ⁊ cōsequens falsum.

Oppōit sexto. **Sexto** arguitur. non sequit. omne ens esse ens non est contingens: sortes est ens esse ens: vel sortes est ens: ergo sortem esse ens nō est cōting ens. ⁊ tamē arguit in ferio. ergo ferio nō est ɔn̄a formalis. q̄ nō sequat p3: an̄s est ver ⁊ ɔn̄s falsū.

Rn̄det **Respondet** si sbm sit hoc totu3. oē ens esse ens nō arguit in ferio: q2 maior nō est vlis: s3 si oē sit signum quātificans di stribuēs ens esse ens pro ɔpōne cuiᵘ est dictū: tūc ma ior est vera: ⁊ subsumēdo in codē sensu minor ē fal sa ⁊ ɔsequentia bona. Sensus minoris est. sortes est talis ɔpositio ens est ens. si ens esse ens capiatur si gnificatiue in minori: tunc minor est vera ⁊ cōsequen tia nihil valet: quia ens esse ens capitur equiuoce in maiori ⁊ in minori. Sed dicēdo in minori sortes est ens: ɔsequētia nullo mō valet. ⁊ hoc manifestum est in darij omnē hominē esse aial est necesse: sortes est homo: ergo sorte3 esse aial est necesse. esto q̄ omnes capiat significatiue: in maiori nō arguit in darij: quia op3 q̄ hominē esse aial predicet in minori in eodem sensu quo accipiebat in maiori. Hinc est qᷓ dicitur maiore de necessario in sensu cōposito: ⁊ minori de inesse nō sequit cōclusio de necessario. ⁊ ita in cete ris modalibus in sensu cōposito practicandum est. Sed talis forma arguēdi est bona. ois homo neces sario est ens: plato est homo: ergo plato necessario ē ens. arguit in darij. debite subsumit sub illo termio homo pro illo pro quo distribuit in maiori: sensus maioris est. de quocūq3 veru3 est dicere q̄ est homo vel fuit homo vel erit homo vel pōt esse homo de il lo verificat ens mediāte modo necessitatis: tunc licet subsumere quicquid volueris cum vna istarum co pularum. Ex predictis satis notum est q̄ maiori de inesse ⁊ minori de necessario non sequit cōclusio: vt ois deus est creans: ois essentia diuina necessario est deus: ergo ois essentia diuina necessario est creans. hec cōclusio nō cōcludutur f̄m exigentiā copule ma ioris. ⁊ eodem modo cum possibili ⁊ impossibili di cat maiori de possibili ⁊ minori de inesse sequit con clusio de possibili: sed maiori de inesse ⁊ minori de possibili non sequit conclusio de possibili: eo q̄ non denotat verificatio pro code3. in premissis maiori de impossibili subsumendo in celarent vel ferio conclu ditur cum eodem modo: vel inferendo possibile nō mediate. Sed ad sillogizandum cum modis parti cularibus negatis vel vniuersalibus dentur proposi tiones eis equiualentes subsumēdo f̄m exigentiā di ci de omni ⁊ dici de nullo vidēdo qn̄ denotat v̄ifica tio pro codē in p̄missis: ⁊ f̄m hoc ɔcedendum est.

Septimo p̄n̄t talia argumēta fieri in ferio nullum mortuū est homo: aliqᷓ risibile est mortuū: ergo aliqᷓ risibile non est homo. neutrū istor dubitas esse verū demonstrādo hec duo hō est asinus: ⁊ deus est. a est alter istor. posito q̄ a imponatur ad sīgndū vnū istor: ⁊ hoc te lateat con cludendo: ergo a nō dubitas esse verū. vbi notum est primā ɔn̄am nō valere: sed scdā ɔn̄a est bona ⁊ ɔclo concedenda in sensu diuiso sicut ⁊ an̄s. Reliq̄ quoq3 modi prime figure sc3 baralipton: celantes ⁊c. cum oibus modis scde ⁊ tertie figurar solum mediate re gulant p dici de oi ⁊ dici de nullo ⁊ p reductionē ad quattuor modos euidētes ondit bonitas ɔn̄e cum eis. Baralipton indirecte ɔcludit in modis prime fi gure Oppōit septimo De quo q̄ alijs modis pme fi gure.

gure sequentib⁹ ⁊ non regulat imediate p dici de oi: q̃z hoc qd enunciat de medio in maiori nõ enunciat de minori extremitate in ↄclone: sed ecõuerso. Mo reducẽdi duos reducẽdi cõuersiue est talis: quattuor modi euidentes incipiunt a. b. c. d. f. ⁊ oẽs reliqui modi in capite sortiunt istas lr̃as: ita q̃ gliber modus incipiens cũ b. quẽadmodũ sunt baralipton ⁊ bocardo vel baroco reducunt ad barbara. Frisesomorũ ⁊ festino ad ferio. ⁊ ita de alijs. Sz pro cõuersione vocalis p̃cedens p dz cõuerti p accidens: hoc est ppositio p vocalẽ designata: ⁊ vocalis p̃cedẽs s simplr̃. Et qñ ponit m in aliquo modo denotat q̃ reducendo modũ euidentẽ ad euidentẽ trãsponant premisse: hoc est de maiori fiat minor: ⁊ ecõuerso. Qñ ponit c ⁊ nõ in principio talis modus reducendus est p impossibile notanter nõ in principio: q̃z cesare ⁊ celantes ↄuersiue reduci pñt. Sed bocardo ⁊ baroco nõ pñt: eo q̃ particulares negatiue non ↄuertunt non sic intelligẽdo qn reliqui modi possint reduci p impossibile: sed non solum quẽadmodũ ↄtingit de istis: vt postea patebit iuxta hec carmina cõmunia versus. Simpliciter verti vult s. p vero p acci. M vult transponi: c p impossibile dici. ¶ Hoc declarat siquis negat ↄñaz de baralipton capiant premisse de baralipton. Ille inferunt premissas de barbara: q̃z eedẽ sunt: ⁊ p̃misse de barbara inferũt ↄclonem de barbara. s. vlem affirmatiuã que p ↄuersionẽ p accidens infert particularem affirmatiuam que ↄcludit in baralipton: ⁊ quicqd antecedit ad añs antecedit ad ↄñs: modo premisse de baralipton antecedũt ad p̃missas de barbara. ⁊ premisse de barbara antecedunt ad ↄclusionẽ de baralipton: ergo p̃misse de baralipton antecedũt ad cõclusionẽ eiusdẽ maior de sapesmo ↄuertat p accidẽs hoc sigt littera p. [illegible]ertatur minor simplr̃ p litteram s. ⁊ q̃z ponit m transponant p̃misse: ita q̃ in effectu capiat cõuertens minoris de sapesmo pro maiori in ferio. ⁊ ↄuertẽs maioris de sapesmo pro minori in ferio ⁊ inueniemus candẽ ↄclonem in ferio quã habuimus in sapesmo sic oñdendo. premisse de sapesmo antecedũt ad eas ↄuertentes: ⁊ ↄuertentes p̃missarum de sapesmo inferũt in ferio conclusionẽ de sapesmo: ergo premisse in sapesmo antecedunt ad conclusionem de sapesmo qd̃ fuit ostendẽdũ. ⁊ sic sapesmo septẽ habet elementa quorum nullũ superuacaneum est: patet ex dictis. ⁊ ita in alijs practicetur.

Modo reducẽdi syllo. ↄuersiue ad q̃ttuor modos p⁹ figure.

¶ Sequitur de modis secunde figure.

Equit de secunda figura: cuius tales danĩ regule. ¶ Pria. In scd̃a figura maiore existente particulari nihil sequit. ¶ Scd̃a: in scd̃a figura ex puris affirmatiuis nihil sequit. ¶ Tertia. in scd̃a figura semp cõcluditur negatiue. ¶ Scd̃a figura quattuor hz modos. ¶ Cesare. Primus modus cõstat ex maiore vl̃i negatiua: ⁊ minore vl̃i affirmatiua: vlẽm negatiuaz directe ↄcludentib⁹: vt nullus lapis est aial: ois homo est aial: ergo nullus hõ est lapis. Et reducit iste modus ad scd̃m modum prime figure maiore ↄuersa simplr̃. ¶ Camestres. Scd̃s modus cõstat ex maiore vl̃i affirmatiua: ⁊ minore vl̃i negatiua vl̃ez negatiuã directe concludentib⁹ vt ois hõ est aial: nullus lapis est aial: ergo nullus lapis est homo. Et reducitur iste modus ad scd̃m modũ prime figure. minore ⁊ ↄclone conuersis simplr̃ ⁊ p transpositionẽ p̃missarũ. ¶ Festino. Tertius modus constat ⁊ maiore vl̃i negatiua: ⁊ minore particulari affirmatiua particularem negatiuã directe ↄcludẽtib⁹: vt nullus lapis est aial: quidã homo est aial: ergo quidam hõ nõ est lapis. Et reducit iste modus ad quartũ modũ prime figure: maiore ↄuersa simplr̃: ¶ Baroco. Quartus modus ↄstat ex maiore vl̃i affirmatiua: ⁊ minore particulari negatiua. particularẽ negatiuam directe ↄcludẽtibus: vt ois homo est animal: quidaz lapis nõ est aial: ergo quidã lapis nõ est homo. Et reducitur ad primũ modũ prie figure p impossibile. ¶ Reducere autẽ p impossibile est ex opposito ↄclusionis cũ altera premissaz īferre oppositũ alterius premisse. Sumat eni oppositũ cõclusionis. s. ois lapis est homo: cum maiore huius quarti. s. cum ista. ois homo est aial. ⁊ arguat sic. omnis hõ est animal: omis lapis est homo: ergo omnis lapis est animal.

Equitur de scd̃a figura de qua tales dantur regule preambule. Pria est. maiore existẽte particulari in scd̃a figura nihil sequit. cã regule est q̃z vel arguit a nõ distributo ad distributũ. vl̃ mediũ in neutra p̃missaz distribuit si maior sit particularis affirmatiua ⁊ minor vl̃is affirmatiua: tũ mediũ i neutra distribuit. Si minor sit negatiua af a nõ distributo ad distributũ respectu maioris extremitatis idem põt ostendi maiore negatiua. Et regula intelligitur nisi precaueantur isti errores quod multipharias potest fieri.

De 2ª figura sillogis. mor. p⁹ reg⁹

Secunda regula est. ex puris affirmatiuis nihil sequit in scd̃a figura. causa regule est: q̃z nunq̃ mediũ distribuit. sed qñ cauetur q̃ mediũ nõ sit terius particularizatus stat formalr̃ ↄñam eẽ bonã. exemplũ regule. nõ sequitur. ois hõ est aial: ⁊ ois asinus est aial: ergo ois asinus est hõ: q̃z ↄuenit tificatio p̃missaz pro alijs ⁊ alijs suppositis. Sed si medium distribuat: vt ois hõ oẽ aial est: ⁊ ois asinus est aial. bene cõcluditur ois asinus est homo. Silr̃ cauetur ab hoc errore qñ mediuz est terminus discretus vel termin[us] cõmunis sumptus cum relatiuo identitatis quia ibi est connexio premissaruz: ⁊ sic cauetur ab errore quem pretendit regula.

2ª reg⁹.

3ª regla **Tertia** rła. ex hoc 2ª sequēs est q sp negatiue ↄcludit in 2ª figura: imo in 2ª figura possumus dare darij: vt sic arguendo. sortes est doctior summulista: plato est summulista: ergo sortes est doctior platone. sed de affirmatiua illatione secū de figure non curarunt philosophi: qꝛ talis formalitas nō accidit in ꝓpōnibus cōmuniter consuetis.

2ª figura q̄ttuor habȝ modos **Notandū** est vlteriꝰ q scḋa figura q̄ttuor hȝ modos. s. cesare: camestres: festino: baroco. que ↄuersiue ostēdunt bone consequentie per quattuor modos euidētes ꝑme figure: sed per impossibile aliter reducunt. ¶ Pro quo

Quid ē reducē p ipoſe **Aduerte** q reductio p ipoſe nihil aliud est q̄ cape oppm̄ ↄclonis cum vna ꝑmissaꝝ iferēdo oppm̄ alteriꝰ. Reducē p impoſe in 2ª figura est cape ↄ̄dictoriū cōclusionis ꝑ minori seruata maiori inferēdo ↄ̄dictoriū minoris. Sȝ reducere p impoſe in 3ª figura est cape ↄ̄dictorium ↄclonis ꝑ maiori ſuata minore iferēdo ↄ̄dictoriū maioris iux carmina. Seruat maiorē variatq 2ª minorē. Tertia maiorē variat ſuatq minorē. ¶ Et ꝑ reductione q̄ttuor modorum 2ᵉ figure capiat hec dictio Odibaȝ. In q̄ q̄ttuor sunt vocales: ita q cuilȝ mō p ordinē deseruit vna lr̄a. o ꝑ cesare. i ꝑ camestres. ꝛ sic ↄ̄nter pro alijs duabꝰ. hoc pacto cesare reducat ad illū modū q ↄcludit vocalem eiꝰ. s. ferio. camestres ad darij. festino ad celarēt. ꝛ baroco ad barbara. ¶ Insup aduerte q reductio p impoſe oñdit ↄ̄nam esse bonā vel duo ↄ̄dictoria vera. 2ᵐ est impossibile: ergo opȝ dare ꝑᵐ. Et forte ꝑpterea vocat reductio p impoſe: qꝛ negata ↄ̄na ostēdit impoſe vt ꝑponat vna ↄsequētia in baroco vel in festino sic ꝑcedit. vel ↄ̄na de baroco est bona vł nō. si ꝑmū ꝑpositū. si 2ᵐ arguit sic. ergo añs pōt esse veꝝ ↄ̄nte exn̄te falso: hoc est veꝝ ex̄ reflexiuas. Sit ita q ꝑmisse de baroco sint vere: ꝛ ↄ̄ns est falsuȝ: tūc ↄ̄dictoriū cōsequētis est veꝝ: ꝛ ↄ̄dictoriū ↄ̄ntis ꝛ maior inferūt cōtradictoriū minoris in barbara: ꝛ ex vero nil nisi verū: ergo ↄ̄dictoriū minoris est veꝝ ꝛ minor est fa ꝑ te: ergo duo contradictoria fa. ↄ̄ns est impossibile: ergo ꝛ antecedēs. ꝛ sic baroco est ↄsequentia formalis quod fuit probandum. ꝛ ita in quolibet sillogismo poteſ procedere: exempla sunt facilia.

Reductio per ipoſe oñdit cōsequētiaȝ eē bonā

Op. ꝑº **Cōtra** istos q̄ttuor modos arguit. sic. non sequit. ois hō aial non est: ꝛ oē risibile est aial: ergo oē risibile nō est hō. ꝛ tñ arguit in cesare. ergo ꝑmus modus scḋe figure nō est ↄ̄na formalis. q nō sequat patet de se. ¶ Et cōfirmat ad idem. nō sequitur. nullum falsum est verū: cuiuslibet contradictionis altera pars est vera: ergo nullius contradictiōis altera pars est falsa. cum antecedens sit verū. ꝛ cōsequens falsum. ꝛ tamen arguitur in cesare. igitur. Confirmatur

Rñdet ad ꝑᵐ **Ad** ꝑmū rñdet q nō arguit in cesare: qꝛ mediū in neutra ꝑmissaꝝ distribuit. In scḋo argumēto arguit a nō distributo ad distributum respectu minoris extremitatis altera pars stat cōfuse tm̄ in minori: ꝛ distribuit in conclusione opȝ concludere cuiuslibet contradictionis altera pars est falsa. Ad 2ᵐ

Secundo arguit. ↄ̄ camestres arguit a nō distributo ad distributū i camestres: gº ↄ̄na nihil vȝ de forā añs pȝ: qꝛ mediū in maiori nō distribuit: gº i hoc añte nō distribuit rōne ꝑtis añtis: ꝛ oēs ceteri distribuunt i ↄ̄nte: gº arguit a nō distributo ad distributū. ꝛ pōt cōfirmari de hoc argº. ois ꝑpō vel eius contradictoria est vera: nullum falsum est veꝝ: ergo nullū falsum est ꝑpositio vel eius ↄ̄dictoria. Op. 2. Confirmatur

Ad ꝑᵐ rñdet negādo q arguat a non distributo ad distributū: qꝛ mediuȝ distribuit in minore: ꝛ nego hāc ↄ̄naȝ. hoc mediū in hac maiore nō distribuit: ꝛ hec maior ē ps huiꝰ añtis: ergo hoc mediū in hoc añte nō distribuit. ¶ Ad cōfirmationem dicit q si lꝫ ois distribuat totū disiūctum ↄ̄na est bona. ꝛ sicut cōsequēs est falsum ita maior. sensus maioris est de quocūq veruȝ ē dicere q est ꝑpositio vel eius cōtradictoria de illo verū est dicere q est falsuȝ si solū ꝑma ps disiuncti distribuat nō arguit in camestres: qꝛ arguit a nō distributo ad distributum. Rñdet argº Rñdet ↄfirmationi

Arguit ↄ̄ festino. nō sequit. nullū mortuuȝ est homo: xp̄s est mortuꝰ: ergo xp̄s nō est hō. ꝛ tñ arguit in festino: igit. ¶ Et ↄfirmat. nō sequit. nullus bos ē equꝰ: tñ aial est equꝰ: gº tñ aial nō est bos. ꝛ tñ arguit in festino. igit. q non sequitur patet: qꝛ antecedens est verū ꝛ consequēs falsuȝ. Oppōit Confirmatur

Ad ꝑᵐ negat q nō sequit: ꝛ quēadmodū ↄ̄ns ē falsuȝ ita ꝛ maior: imo aliqd qd̄ est mortuuȝ est homo. qñ lazarus erat resuscitatus an simul erat homo ꝛ mortuus: tangit in ampliationibꝰ. bonitas ↄsequētie patet per cōuersionē maioris in ferio ↄuertat maior sic. nullus hō qui est est mortuum qd̄ est: ꝛ dicat xp̄s est hō q est ↄcludēdo: ergo xp̄s nō ē mortuū qd̄ est. ¶ Ad ↄfirmationeȝ dicit q ↄ̄na est nulla: qꝛ añs est veꝝ ꝛ ↄ̄ns falsuȝ. deleat signū exclusiuȝ in ↄ̄nte: aľs nō regulat p dici de nullo mediate: ꝛ hº cognoscit imediate ipȝ reducēdo ad ferio ↄuersiue. Oppōit argº Rñdet ↄfirmationi

Arguit ↄ̄ baroco. nō sequit. ois hō vigilat: hō dormiēs nō vigilat: ergo hō dormiens nō est hō. ꝛ tñ arguit in baroco igit. q nō seqꝫ pȝ: qꝛ añs est veꝝ ꝛ ↄ̄ns fl̄m. ¶ Et ↄfirmat. non sequit. ois hō ē aial. a risibile nō ē aial: gº risibile nō est hō. cū añs sit veꝝ ꝛ ↄ̄ns falsuȝ: ꝛ tñ arguit i baroco. igit. ¶ Ad ꝑᵐ dicit q ↄ̄na est bona. ꝛ qñcuq añs est verū ↄ̄ns est verū. si añs sit verū: opȝ oēm hoiem vigilare: ꝛ tūc minor est fa: sic est ↄclō: qꝛ sḿ ↄclonis nō supponit: ꝛ ita in oibꝰ talibꝰ. ois deꝰ est cā ꝑᵃ creās aliquid de nouo nō est causa ꝑma: ergo credēs de nouo nō est deus. qñcunq añs est verū ↄsequēs est verū. ¶ Ad cōfirmationeȝ nego q arguit in baroco: qꝛ arguit a suppōne cōfusa tm̄ ad determinatā respectu multitudinis risibile stat confuse in minore: ꝛ determinate in cōclusione respectu termini distributi. Oppōit Confirmatur Rñdet argº Rñdet ↄfirmationi

Contra hoc arguit sic. ex contradictorio cōclusionis sumpto in minore cuȝ maiore sequitur contradictorium minoris in barbara: ergo bene arguebatur in baroco. cōsequentia est nota. ꝑbatur añs. bñ sequitur. ois homo est aial: ꝛ oē risibile est homo: ergo omne risibile est animal. Oppōit

Rñdet

Rñdet **Respõdet** q ista ꝯña est bona ĩ barbara: sʒ nego q̃ inferat ꝯdictoriũ minoris: sʒ nullus error pueniat ex parte maioris vel ꝯtradictorie cõclusionis. minor erat. a risibile non est aial. debeo p ꝯdictorio capere. oẽ risibile est b aial. modo hec ꝯña nihil valet in barbara. ois homo est animal: ⁊ oẽ risibile est homo ergo oẽ risibile est b aial: in qua baroco veraciter reducitur ad barbara.

Oppõit pncipa li solo/ni **Contra** solutionẽ pncipalẽ arguit sic. q2 ex ea sequit q hec ꝯña nõ est formalis. ois homo est aial: a risibile nõ est aial: ergo a risibile nõ est hõ. qd sic pbo. quodlibet bonũ argm̃ in baroco est reducibile in vnũ bonũ in barbara: sʒ iste sillo nõ est reducibilis in vnũ bonũ ĩ barbara: g° iste sillo nõ est bonũ argm̃ in baroco. ⁊ ꝯña in baroco. ⁊ maior est nota ⁊ minor p3: q2 sic reducit. ois hõ est aial: ⁊ oẽ risibile est b. hõ: ergo oẽ risibile est b aial. h realiter capit ꝯdictoriũ cõclusionis de baroco inferẽdo oppm ꝯdictoriũ minoris eiusdẽ ⁊ q nõ sequat p3: q2 a suppõne ꝯfusa tm̃ ad deteriatã respectu multitudinis aial stetit ꝯfuse tm̃ in maiore: ⁊ deteriate ĩ ꝯclusione respectu risibile qd est multitudo. ¶ Rñdet

Rñdet q ꝯña est bona in baroco pariter ⁊ illa ad quã reducit ĩ barbara. ⁊ qñ iprobat ⁊ difficulter distinguo q q2 a suppõne ꝯfusa tm̃ ad determinatã respectu multitudinis vel cũ ꝯnexione medij stantis determinate. Et dico q hoc nõ ipedit: vel respectu medij stantis ꝯfuse tm̃: ⁊ talis ꝯña nihil v3. Jdẽ ꝯtingit in bocardo bñ sequit. hõ nõ est aial. ⁊ ois hõ est currẽs: ergo currẽs nõ est aial. ⁊ tm̃ currẽs in minori stat confuse tm̃ ⁊ determinate respectu multitudinis in cõclone hoc nõ obstãte ꝯña est efficax pp ꝯnexionẽ hui° termi hõ stãtis deteriate: sed si stetisset ꝯfuse tm̃ in maiori: ꝯña nihil valuisset. q2 argm̃ cõe in bocardo non v3 a hõ nõ est aial: ⁊ ois hõ est currẽs: ergo currẽs nõ est aial vt solet practicari in bocardo: nec ppterea sequitur q hec ꝯña est bona. hois qlibet asin° est aial. g° hois quilibet asin° est b aial. Forte dicis saltẽ sequit

Instat q hec ꝯña est bona. cuiuslʒ hois asin° qlibet rudibile est: plato est hõ: g° platonis asin° qlibet rudibile est: cũ sit ꝯnexio medij stãtis deteriate in minori

Rñdet quẽadmodũ ꝯtingit in pmo arg°. [illegible] q nõ est idẽ pm̃ argm̃ sigbat gfa pmissarum [illegible] hõ est aial: ⁊ oẽ risibile est b hõ: ergo ad vitatẽ maioris necesse est maiorẽ extremitatẽ pri vel de medio: ⁊ op3 q vnus hõ qlibet rudibile sit. tũc op3 q aliqd aial qlibet rudibile sit.

Rñdet instãtie Jn secũdo arg° hoc nõ denotat: imo nõ pueniit vificatio maioris ⁊ minoris quẽadmodũ in p° sillo maior vificat pro asinis p se. hoc p3 p extrema maioris pro asinis supponũt: nõ tm̃ nego q regratur ꝯstãtia hoium ad eius vitatẽ: imo si in minori diceret cõtra nã3 sillogisticã qlibet rudibile ẽ hois b asinus: ꝯcluderet termin° stans determinate magis accedendo ad bonitatem sillogisticam. Sed intellige istud bene quãdo dicim° in hoc sillogismo cuiuslibet hois asinus currit: plato est hõ: ergo plonis asinus currit. q maior ⁊ mior nõ vificant p eodẽ ente ppea videt q ꝯña nihil v3: sʒ hoc nõ seqt. p3 ad uertẽti. Jdẽ ꝯtingit negatiue arguẽdo vt p3 in bocardo: q2 si hõ nõ est currẽs vt dicit maior de bocardo: ⁊ ois hõ est aial necesse est q aial nõ sit currẽs. Jdeʒ ꝯtingit in disamis affirmatiue. hõ oẽ currẽs ẽ. ⁊ ois hõ est aial. recte ꝯcludit aial oẽ currẽs est. nec opus est dicẽ: a aial oẽ currẽs est. Ex his oib° p3 q 2° fig° semp negatiue ꝯcludit: sʒ iterdũ vlr iterdũ pticulariter. Sʒ p° figura oiuʒ ppõnũ gña isert vlẽs affirmatiuas vt p3 ex barbara vlẽs negatiuas pticulares affirmatiuas ⁊ pticulares negatiuas: p3 ex celarẽt: darij ⁊ ferio. ⁊ ordinẽ ichoauit Arist. a modis vlib°: q2 potiores sũt ꝯcludẽdo: ⁊ ab affirmatiõe añ negationem ceteris parib°: q2 simplicior. ex p° pte p3 q̃re barbara ⁊ celarẽt pcedũt darij ⁊ ferio. ex 2° pte p3 q̃re barbara celarẽt ⁊ darij. ferio añcedit. idẽ fuat in 2° fig° cesare ⁊ camestres sunt modi vlẽs: festino ⁊ baroco modos pticulares pcedũt: sʒ cesare paucioꝛib° eget ipm reducẽdo ad pmã figurã q̃ camestres eget sola ꝯũsione maioris. camestres duplicẽ ꝯuersionẽ expostulat cuʒ trãspõne pmissaꝝ ⁊ pp eandeʒ cãm festino baroco pponit. Forte dicis. postq̃ p° fig° oiuʒ ppõnuʒ gña ꝯcludit relig supuacanei sunt hoc negat: q2 lʒ qlibet ppõ ꝯcludi possit in p° fig°: nõ tñ fm qualʒ dispõnẽ. hoc p3 ex ꝯtingẽtia pmissarũ ex variatione medij. ¶ Sequit de modis tertie figure.

a **S**equit de tertia figura cuius tales sunt rle. Prima. in tertia fig° minore exñte negatiua nihil seqt. 2a ĩ 3a figura ꝯclo d3 eẽ pticlaris. Tertia fig° sex hẽt modos. Darapti. Primus mod° ꝯstat ex vli affirmatiua maiore: ⁊ vli affirmatiua miore: pticularẽ affirmatiuã ꝯcludẽtib° directe: vt ois hõ est sbia: ois hõ est aial: g° qd dã aial est sbia. ⁊ reducit ad 3m modũ pc fige: miore ꝯuersa p accñs. Felapton. Scds modus ꝯstat ex vli negatia maiore ⁊ vli affirmatiua miore pticularẽ negatiuã directe ꝯcludẽtib°. vt nullus hõ est lapis: omis hõ est aial: g° qdã aial nõ est lapis. Et reducit ad quartuʒ modũ pme figure miore ꝯuersa p accñs. Disamis. Terti° modus ꝯstat ex pticulari affirmatiua maiore: ⁊ vli affirmatiua minore: pticularẽ affirmatiuã directe ꝯcludẽtib°. vt qdã hõ est sbia: ois hõ est aial: g° qdã aial est sba. Et reducit ad 3m modũ pme figure maior ⁊ ꝯclone ꝯuersis simplr: ⁊ p trãspõnẽ pmissarũ. Datisi. Quart° modus ꝯstat ex vli affirmatiua maiore ⁊ pticulari affirmatiua minore: pticularẽ affirmatiuã directe ꝯcludẽtib°: vt ois hõ est sba qdã hõ est aial: g° qdã aial est sbia. Et reducit iste modus ad 3m moduʒ pme figure: miore ꝯuersa simplr. Bocardo

Quintus modus constat ex maiore particulari negatiua: et minore vniuersali affirmatiua: particularem negatiuam directe concludentibus. vt quidam homo non est lapis: omnis homo est animal: ergo quoddam animal non est lapis. Et reducitur ad primum modum prime figure per impossibile. Sumatur enim oppositum contradictorium conclusionis cum altera premissarum: et inferatur oppositum alterius premisse. vt omne animal est lapis: omnis homo est animal: ergo omnis homo est lapis. Hec conclusio facta per impossibile in primo modo prime figure: contradicit maiori quinti modi tertie figure. Ferison. Sextus modus constat ex maiore vniuersali negatiua: et minore particulari affirmatiua: particularem negatiuam directe concludentibus: vt nullus homo est lapis quidam homo est animal: ergo quoddam animal non est lapis. Et reducitur ad 4^m modum prime figure: minore conuersa simpliciter.

De 3^a figura silogismorum. primo reg^e 3^e regula. Conditiones 3^e figure.

Equitur de 3^a figura de qua dantur due regule. Quarum prima est. Maiore negatiua nihil sequitur. Secunda. solum particulariter concludit in 3^a figura. Quibus regulis multe solent addi conditiones: sed ambe egent vno verbo solum. scilicet. dummodo concludit error quod in regula predicitur. scilicet. arguere a non distributo ad distributum. Hoc declaratur si minor sit negatiua maior erit affirmatiua ex regulis communibus et ex quo minor est negatiua conclusio erit negatiua per regulas premissas: et tunc maior extremitas distribuitur in conclusione que non distribuitur in maiori. Idem contingit si vniuersaliter concludatur. patet in darapti. vbi minor extremitas non distribuitur si vniuersaliter concludatur argumentatio erit a non distributo ad distributum: dummodo hoc caueatur nullum sequitur inconueniens. hec consequentia est bona. omnis homo est animal: et omnis homo currens est: ergo omne currens est animal. in darapti. Similiter sequitur. homo est sortes: et nullus homo est currens: ergo currens non est sortes: vel nullum currens est sortes. Forte dicis. Aristoteles habet in primo priorum quod conclusio debet esse similis alicui premissarum vtraque premissa de darapti est vniuersalis: ergo conclusio vniuersalis esse debebit. ¶ Respondetur quod verbum philosophi intelligendum est de similitudine quo ad qualitatem: et non quo ad quantitatem.

Sermo di 3^e figure.

Notandum est secundo quod tertia figura sex habet modos: vt darapti felapton etc. quos facile est conuersiue reducere in quattuor modos prime figure. Sed pro reductione ad impossibile capiantur iste due dictiones Leuare romanis. In quibus sex sunt vocales sex modis tertie figure deseruientes: ita quod darapti reducatur ad modum qui concludit e: hoc est ad celarent. et hoc denotat nobis prima vocalis de Leuare. et ita de aliis per ordinem dicatur: et pro modis quinque ineuidentibus prime figure capiatur nesciebatis vbi satis tortuosa est reductio.

Reducere per impossibile in 3^a figura ad hic.

Notandum est tertio quod reducere per impossibile in tertia figura est capere oppositum contrarium conclusionis vel contradictoriorum pro maiori in primo. Fuata minori tertie figure concludendo oppositum maioris reducendo modos vniuersales tertie figure. scilicet. darapti et felapton oportet procedere cum contrariis et non solum modi ineuidentes ad euidentes reduci possunt: verumetiam propter magnam vicinitatem sillogisticam et conuersionem non propter euidentiam: sed necesse ista

rum conuersionem hoc ostendit barbara ad baroco reduci potest fuando maiorem et capiendo oppositum conclusionis inferendo contradictorium minoris etiam reduci potest in bocardo per variationem maioris: et ita de aliis dicatur.

Op. primo

Contra aliquos modorum arguitur sic. non sequitur. cuiuslibet hominis asinus currit: cuiuslibet hominis asinus quiescit: ergo asinus quiescens est asinus currens. et tamen arguitur in darapti. igitur. quod non sequatur patet. posito quod quilibet homo habeat duos asinos quorum vnus currit et alter quiescit: tunc antecedens est verum et consequens falsum. et eodem modo arguatur. in omni camera huius collegii est magister: in omni camera huius collegii est vnus summulista: ergo vnus summulista est magister. et in innumeris exemplis aliis.

Respondetur

Ad talia argumenta dupliciter potest responderi. primo dicendo quod male concluditur: sed oportet sic inferre. cuius est asinus quiescens illius est asinus currens. et eodem modo de alia. et in 2° argumento oportet inferre vbi est vnus summulista ibi est magister vel aliquis similiter. Secundo dicitur secundum artem sillogizandi quod ille premisse sunt inhabiles. scilicet. inutiles in darapti: quia medium distributum in maiori debet esse totale sicut in minori et sic debet capi in recto dicendo. quilibet homo est asinus quiescens concludendo eandem obliquitatem in conclusione quam habeo in maiori: et hoc bene dinoscitur per reductionem darapti ad darii conuertendo minorem per accidens. maior erit cuiuslibet hominis asinus est currens. et lz conuertens minoris sit asinus quiescens est hominis asinus. hoc non sufficit eo quod plus predicatur in minori quam distribuitur in maiori.

Oppositio

Secundo arguitur ad idem. non sequitur. quilibet homo est suspensus: et quilibet homo est decollandus: ergo homo decollandus est suspensus: et tamen arguitur in darapti. igitur. maior patet: posito quod nullus homo sit et quilibet homo qui fuit sit suspensus: et quilibet homo futurus decollatur. loco de homo ponatur fur vel latro.

Respondetur

Respondetur concedendo quod non sequitur. iterum ille premisse sunt inhabiles postquam maior et minor pure pro diuersis rebus verificantur. maior verificatur pro latronibus qui erant: et minor pro latronibus futuris: et hoc facile satis cognoscitur reducendo darapti ad darii sed ibi apparebit sophisma nisi bene conuertatur minor.

Oppositio tertio

Tertio arguitur. non sequitur. omnis homo et duo homines sunt tres homines: omnis homo et duo homines sunt duo homines [illegible] duo homines sunt tres homines. et tamen arguitur in darapti: igitur. nec valet dicere quod conclusio est concedenda propter homines particulares: quia addendo totales redit argumentum. quod non sequatur patet. antecedens est verum et consequens falsum. falsitas consequentis est nota. et maior patet. iste homo et duo homines sunt tres homines. et sic quocunque homine demonstrato ipse et duo homines sunt tres homines. probatur minor. sortes et duo homines sunt duo homines. quia sortes et plato sunt duo homines: et sortes et plato sunt sortes et duo homines. patet ex ypotheticis. et sic minor est vera: et per consequens totale antecedens.

Respondetur

Respondetur quod omnis ex quo est singularis nunquam distribuit totum copulatum. patet ex quantitatibus: et sic in sillogismo est multiplex error. primo hoc quod distribuitur in maiori debet esse sicut enunciatione in minori. 2° male concluditur: sed oportet inferre duo homines et duo homines et duo homines sunt tres homines. que conclusio est concedenda: oportet capere partem maioris extremitatis a parte subiecti in conclusione.

Quarto

Oppõit quarto — **Quarto** ar. nõ sequit. ois senix est aial: tñ ois senix est volãs g° tñ volãs est aial. τ tñ arguit in darapti: igit. cõsequẽs est falsum τ añs est verum. posito q̄ omne volans sit senix.

Rñdet — **Respõdet** ↄcedẽdo q̄ ñ seqt: sȝ opȝ ↄcludẽ volãs ẽ aial. hoc pȝ p reductionẽ hui° argumẽti ad darij. ẽt nõ ẽ male dcm̃ dicẽ q̄ arguit a nõ distributo ad distributum respectu maioris extremitatis: τ qñ replicabis g° saltẽ sequit tñ volãs oẽ aial est. posti q̄ ibi p̄tũ nõ distribuit: adhuc arguit cũ distributione de ly aial formaliter vel equalenter. p̄ma exponẽs erit. volãs oẽ aial est.

Oppo. — **Cõtra** bocardo τ disamis ar. sic. nõ seqt. brunellus vł a hõ nõ ẽ aial: τ ois brunellus vel a hõ est sensibilis: g° sensibile ẽ aial. τ tñ ar in bocardo igit bocardo non est ↄña formalis. q̄ nõ sequat pȝ: añs est verũ τ ↄña falsuȝ. falsitas ↄñe est nota ex v̄itate minoris. pbat maior. a hõ nõ est aial: τ a hõ est: ergo brunellus vel a hõ nõ est aial. ↄña tȝ ab inferiori ad supius posita ↄstãtia sine distributione superioris. τ añs est veruȝ: ergo τ ↄña.

Rñdet — ¶ Rñdet q̄ sine magno incõueniẽti ↄña põt admitti τ põt negari dicendo q̄ arguit a suppõne ↄfusa tñ ad determinatã respectu multitudinis rõne ptis disiuncti i maiori: τ tunc cõcedit hec. brunellus vel a hõ nõ est aial. τ cõsequẽter daret ↄ̄dictoria sua. ois brunellus vł a hõ ẽ b aial. verisimilius est admittere ↄñam negata maiore: τ nego hãc ↄñam. a hõ nõ est aial: τ a hõ est τc.

Oppõit p̄mo — **Cõtra** hoc ar. v̄a ↄ̄dictoria illi° est. ois hõ vel brunellus ẽ b aial: τ illa est falsa: g° maior de bocardo est v̄a. q̄ illa ei ↄ̄dicat pbat. ẽ terius distribut° i negatia i ordine ad teriũ statẽ ↄfuse tm̃: ergo ille terius distribut° in ↄ̄dictoria dȝ stare determinate: pȝ ex p̄mo tractatu.

Instat. — Forte dicis terius stans ↄfuse tñ nõ ẽ totale extremũ sed ps: τ tũc nõ opȝ q̄ termin° distribut° in cõtradictoria stet determinate.

Oppõit — **Cõtra.** v̄a ↄ̄dictoria hui° cuiusȝ hois asin° nõ ẽ asin° ẽ hec. alicui° hois qȝ asin° ẽ b asin°. τ hoc nõ nisi rõne ptis extremi: igit.

Rñdet — ¶ Rñr q̄ nõ bñ dat ↄ̄dictoria: imo ẽ hec. ois hõ vł brunell° ẽ aial. τ qñ arguis ibi ẽ terius stãs ↄfuse tm̃. distinguo. vł respectu total extremi stãtis determiate cui vnica suppõ debet. τ sic ↄcedit. i talib° opȝ aspicẽ ad totale extremũ τ nõ ad ptẽ. cã ad lõgũ dabitur alibi.

Oppõit secũdo — **Secũdo** ar. nõ sequit. pr̃ nõ ẽ cõicabilis τ ois pr̃ ẽ eẽntia diuina: g° eẽntia diuina nõ ẽ cõicabilis. τ tñ ar i bocardo: igit q̄ nõ seq̄tur pȝ: qr añs ẽ catholicũ τ ↄña h̄eticũ.

Confirmatur — Et ↄfirmat i disamis. pr̃ ẽ gñans: τ ois pr̃ ẽ eẽntia diuina: ergo eẽntia diuina ẽ gñans. vbi p̄misse sũt catholice τ cõclusio h̄etica: sȝ a varijs vario mõ rñdetur.

Rñdet — Ad hec arg° nõ vi difficultas i eis ↄcludẽdo extremitatẽ de extremitate. q̄ro quõ capit cõicabil i maiori. si sbštãtiue falsa maior: sȝ adiectiue capit de vi vocis: τ tunc cõicabil' hȝ pr̃ p sbštãtiuo. debes cõcludere. essentia diuina nõ est pr̃ cõicabilis. τ illa est catholica. Eodẽ mõ in disamis dicat. vel gñans capit substantiue in maiori. τ eodẽ mõ in ↄclone: τ tunc ↄña est bona τ ↄclo ↄcedẽda quẽadmodũ maior. vł adiectiue in maiori: τ tũc debes ↄcludẽ. eẽntia diuia ẽ pr̃ gñans qđ est verũ. Si sbštãtiue i maiori τ adiectiue in ↄclone est falla equiuocatiõis. τ eodẽ mõ in dabitis τ in modis indirecte cõcludẽtibus. τ sic nõ est op° dicere q̄ maior de disamis τ bocardo debẽt equalẽ vniuersalibus: qr tũc nõ differunt a darapti τ felapton.

Tertio ar. nõ sequit. sortes nõ est minor sorte: τ tot° sortes ẽ minor sorte: ergo minor sorte nõ est minor sorte. τ tñ arguit in bocardo. igit. q̄ nõ sequat pȝ: añs est verũ τ ↄña falsuȝ. sensus minoris est q̄libet ps integralis sortis est minor sorte. τ hoc verũ. nec singularitas maioris ipedit arg^m de bocardo: vt patet in darij: dabitis: τ alijs modis. — Oppõit tertio

¶ Rñdet q̄ nõ arguitur in bocardo si tot° capiatur cathegoreumatice mediũ nõ est idem in maiori τ in minori. Si partim cathegoreumatice τ partim sincathegoreumatice adhuc nõ est idẽ sm̃ pars itegralis est subiectum in minori τ non in maiori. — Rñdet

Quarto ar. nõ seqt. hois asin° nõ ẽ asin°: τ qȝ asin° hois ẽ rudibil': g° rudibile nõ est asin°. τ tñ ar. in bocardo. igit. q̄ nõ sequatur pȝ: añs ẽ verũ τ ↄña fłm. — Oppõit quarto

Et ↄfirmat. nõ sequit. a hõ nõ est aial: τ ois hõ ẽ risibilis: g° risibile nõ ẽ aial. τ tñ ar i bocardo. igit. — Confirmatur

Forte dicis sicut dicendũ est q̄ male ↄcludit: sȝ opȝ inferre. a risibile nõ est aial. — Instat

Contra ista ẽ falsa. a hõ nõ est aial. τ sic añs nõ põt v̄ificari ↄñte existẽte falso. q̄ sit falsa arguit sic in darij. ois res q̄ est τ nõ ẽ aial nõ est aial: a hõ est res q̄ est τ nõ est aial: g° a hõ nõ est aial. añs ẽ verũ. de maiori pȝ p ascẽsuȝ sbi. τ minor pȝ. a hõ nõ est aial: τ a hõ ẽ res q̄ est. — Oppõit

¶ Rñdet ad p̄^m negãdo ↄñaȝ: qr mediũ tenet difformiter: in maiori ẽ determinatio acceptio vnica: in minori determinatio accepta vnica. — Rñdet ad p̄^m arg°

¶ Ad 2^m ẽt dr q̄ nõ sequit. τ ad pbationẽ. qcqđ ẽ τ nõ ẽ aial τc. dr si arguat i darij ↄña est bona. sȝ quẽadmodũ ↄñs ẽ fłm: ita τ minor. esto q̄ hec negatia sit v̄a. a hõ nõ ẽ aial. — Rñdet ad ↄfirmationẽ

Potes argumẽtari i disamis. hõ ẽ spẽs spãlissima: τ ois hõ est sbaȝ g° sba est spẽs spãlissima. vbi nõ sequit pp equocationẽ medij: sȝ tale arg^m sit bonũ i disamis vł'e ẽ sm̃ libri predicabiliũ: τ omne vł'e est gen° spẽs dr̃ia propriũ vel accidẽs: ergo gen° spẽs differẽtia ppriũ vel accidens est subiectum libri p̄dicabiliũ: τ in sensu q̄ conceditur antecedens conclusio non est neganda.

Quinto ar. nõ seqt. essentia diuia ẽ pr̃: τ ois eẽntia diuina ẽ fili°: ergo fili° ẽ pr̃. τ tñ ar. in disamis: ergo disamis nõ ẽ ↄña formalis. — Op. 5.

Et ↄfirmat ad idẽ. nõ sequit. essentia diuina quelibet res distribuẽdo res cõplete: τ ois eẽntia diuina ẽ pater vel fili° vel spũssanct° pater vel fili° pr̃ vł spũssanctus filius τ spiritussanct°. capiẽdo vnuȝ disiunctũ ex terminis psonalibus. q̄ sufficiẽter vniuersaliter p̄dicat de isto terio essentia diuina distributo cõplete iuxta dicta supius in darij credo. — Confirmatur

¶ Rñdetur ad p̄muȝ si subiectũ minoris cõplete distribuat ↄña est bona. τ quẽadmodũ ↄclo est falsa: ita τ minor. τ q̄ cõplete debet distribui pȝ per eius reductionem — Rñ° ad p̄mum

ad darij. Si incōplete distribuat non seqt: qz tūc mi nor est vera: ⁊ sensus ei⁹ est fm Georgiū in logica. oē ens essentialiter distinctū a quolibet a quo est alia res est pater ⁊ hoc est verū: qz sub illo nō potes subsumere filiū. demonstrato filio hec est falsa. hoc est ens essentialiter distinctū a quolibet a quo est alius vel alia res: quia filius est alia res: quia personaliter a patre ⁊ tamen essentialiter non distinguitur a patre. — *Georgius.*

Contra hoc ar. Quia eadem rōne sbm non supponit pro patre ⁊ p̄tum psonalr sumptū precise pro patre supponit. ergo extrema nō supponūt pro eodē. ⁊ sic ipsa est falsa. Forte dicis q verum est q extrema non supponunt pro eodem ente saltem imediate: sed supponunt pro aliquo quod est idem cum illis puta pro essentia diuina. — *Oppōit. Instat.*

Contra. Tunc hec esset vera. pater est filius capiēdo extrema pro suppositis mediatis sed consequens est falsum. propterea dicit q ille modus explicandi nihil valet. de modo explicādi dictum est superius. ¶ Ad aliud argumentum vbi videt añs pcedendū ante creationē mundi. ⁊ cōsequens satis negandū: lz tunc maior nō erat vera: tm ita erat in re sicut hec maior sigt qz nulla erat res tūc que nō erat essentia diuina ⁊ in minori capim⁹ disiunctum sufficiens terioꝝ psonalium ad hoc q ita sit sicut sigtur p minorē. difficultas pclonis in hoc psistit postq̄ sbm stat determinate ⁊ predicatum distribuit vtrum illa pclusio de disiuncto equaleat vni disiūcti ue vbi opz dicere q hoc nō sp opz vel ponere aliqd in pclone equalēs sbo maioris. ⁊ ad hoc videt sufficere pure vnū disiunctū terioꝝ psonaliū vel dare vnā partē amplā disiuncti cui p̄tum distributū competit. — *Oppo. instātie. Rñdet*

Circa istam tertiā figuram pōt queri ordo modoꝝ. de darapti ⁊ felaptō nō est difficultas cum sint modi vles. Sed questio est quo disamis pcedit daptisi cuz tediosior sit reductio ad darij propter transpositionē premissarum: sed istud nō est magni ponderis. Propterea queritur quid est dare terminos in quibus omni ⁊ in quibus nulli. — *Dubitatio.*

Respondet q dare terios in qbus oi ⁊ in qbus nulli nihil aliud est q̄ dare vnam vlem affirmatiuā vel vnā vlem negatiuā compositā ex maiori ⁊ minori extremitatib⁹ que stat in veritate cū premissis. Et hac arte Aristoteles prio prioꝝ separat cōbinatiōes vtiles ab inutilib⁹. vt verbi cā. Querit vtrum ex puris particularib⁹ aliqd sequit sillogistice. si dicat q sic capiant particulares petendo a rñdente an pcludendū est affirmatiue vel negatiue. Si dicat affirmatiue eamus ad terios in qb⁹ nulli. si dicat negatiue. eundū est ad terios in quibus oi. vt si sequat aial ē homo: ⁊ risibile est aial: ergo risibile est hō p aduersariuz. mutem⁹ pmissas: dicam⁹ in minore. añus est aial: tūc p aduersarium sequit cōclusio affirmatiue ⁊ añs est verū: ergo ⁊ pñs. ⁊ ibi dātur teri in quib⁹ nulli: ⁊ p pñs duo pdictoria vera eodem mō arguēdo ex puris negatiuis vel ex puris affirmatiuis in scda figura: ⁊ in qualibet cōbinatiōe inutili ad dandos terios in quib⁹ nulli facile est capere terios dispatos. Sed pro teris in qbus oi capiantur teri pertibiles vel inferi⁹ cū suo supiori. ⁊ faciamus sexdeci cōbinatiōes in scda figura. ⁊ sexdeci in tertia quēadmodū in prima factū est: ⁊ p terios in qbus oi ⁊ in qbus nulli cōbinationē vtilē ab inutili secabim⁹. Sed qn dicimus terios in qbus oi nō opz cape vlem pprie dictā vt pz cū teris singularibus cū qbus interdum est inutilis cōbinatio. sed vocemus vles qn p̄tm accipit de sbo cuz signo vli: vt oē ens qd est sortes est hō quēadmoduz de reductione pingit. Istud argm est in baroco. ois hō est aial: sortes non est aial: ergo sortes non est hō. ergo pōt reduci in barbara. non q habeam⁹ ppōnes vles absolute: sz ad sensuz datuz sic reducēdo ois homo est aial: oē ens quod est sortes est homo: ergo oē ens quod est sortes est animal. — *Rñsio. Ar. p⁹ prio.*

Contra litterā arguit sic. hic arguit ex puris pticularib⁹. aial est sortes. album est sortes: ergo albū est aial: ⁊ tn̄ nō est possibile dare terminos in qb⁹ nulli. Silr hic. ois hō oē currēs est. albuz est currēs. ergo albū est hō: ⁊ ita in multis alijs. ¶ Rñdet q ibi nō ar cū particularitate medij ⁊ pcedit q ibi nō est possibile dare terios in qb⁹ nulli quēadmodū in nulla bona pña que sillogistice cōcludit pclonem affirmatiuā: ⁊ eodem mō si cōcludat negatiuam nō est possibile dare terminos in quibus nulli. — *Oppōit lre p⁹. Rñdet*

Secundo ar. sequeret q bocardo ⁊ baroco non essent pñe formales: pñs est falsum. ergo dicta nulla. pña pz: qz in eis repiunt teri in quib⁹ oi ⁊ in qbus nulli. q repiant teri in qb⁹ nulli nō est qō. q repiant teri in qb⁹ oi pbat. ⁊ capio istos terios. a hō non est aial: ⁊ ois hō est risibilis cuz qb⁹ stat hec. oē risibile est aial. Eodez mō in baroco ois hō est aial. a risibile nō est aial cū qbus stat oē risibile est homo. Forte dicis nō dant termini in qbus omni ⁊ in qbus nulli ex eisdē terminis qd requiritur alias incassum reducerēt ad cōtradictionē. hoc nihil vz: quia nō esset possibile sic vnq̄ dare terios in quibus omni ⁊ in qbus nulli. ⁊ de contradictione patet ex dictis. ¶ Tunc ad formā argumenti rñdetur cōcedendo q in bocardo ⁊ in baroco dātur termini in quibus nulli: ⁊ negatur q dant termini in qbus omni: qz ad bene dandū terminos in quibus oi opz dare cōtradictoriū ppositionis inferibilis. opz ergo dare hanc. omne risibile est b animal: ⁊ oē risibile est b homo. modo quelibet copulatiua composita ex duab⁹ premissis ⁊ vna istarum est impossibilis. — *Op. 2. Instat. Rñsio*

Tertio arguitur. iste premisse sunt disposite in darij. ois homo possibiliter currit ⁊ albū est homo cū qbus stat vna vlis affirmatiua cōposita ex extremitatibus illaꝝ premissaꝝ: ergo in darij dant teri in quibus nulli. Assumptū pz de hac. oē albū possibiliter nō currit: que stat cū illis premissis. q dentur teri in quibus oi non est dubiū. ¶ Rñdetur q male dantur teri in qbus nulli vt pz ex solutione argumēti precedentis opz capere impossibiliter. — *Op. 3. Rñdet*

Quarto ar ad idem cū istis duab⁹. ois pclo est falsa: cōclusio de darij est conclusio stat hec nulla pclo de darij est falsa: patz ex dictis — *Op. 4.*

circa

circa darij: q2 pñs illatũ in darij erat firũ: τ pmisse ve-
Rñdet re. τ potest rñdere pñr duplr. Tum pº negãdo q̃ il-
le pmisse sint in darij: q2 oẽs pmisse de darij iferunt
pclonẽ in darij. nec sunt eiusdẽ forme cũ pmissis de
darij τ cã pót fingi pñr. 2º dr q̃ dare terios in quibº
nulli in darij pungit duplr. Unoº dare vnã vlem ne-
gatiuã que cõstituit vnã copulatiuã verã cum pmis-
sis: τ hoc nõ est icõueniẽs. Alioº q̃ ita est sic sigtur
p pdictoriũ pñtis iscribilis τ p pmissas: τ hoc est da-
re terios in qbº nulli qð nõ pringit in pposito.

Op. 5. **Quinto** arguit cũ pmissis de camestres stat vlis affirmatiua: gº in camestres dãtur teri in qbº oi: pñs est nota: pbat añs: q2 cũ istis duabus in qlibet bibliotecca est liber nullus sũmulista est liber stat glibet summulista est in bibliotecca: ergo ibi dant termini in qbus nulli nullus summulista est in bibliotecca: q2 illa est cõclusio de camestres.

Rñdet **Respõdet** negãdo q̃ dent teri in qbº oi in camestres nõ oꝫ inferri illa negatiua. nullus sũmulista est in bibliotecca: ibi arguit a nõ distributo ad distributũ respectu huiº teri ens. τ ex illo male dant teri in qbº oi videat pclo iscribilis cauẽdo ne arguat a nõ distributo ad distributum. τ tũc nõ possumus dare terios in qbº oi hoc est nõ possumus dare pdictoriũ illius pclusionis inscribilis.

Ulterius dubitat an sint plures modi q̃ isti de quibº locuti sumus. Dr q̃ sic pmo de sillis expositorijs de qbº statim dicet. Scdo de sillis ypotheticis possumº dare octo modos pditionaliũ. In pº figura qtuor affirmatiui τ qtuor negatiui. vt si sortes currit hõ currit. si hõ currit animal currit. ergo si sorte currit aial currit arguẽdo a pmo ad vltimũ. Hic sũt tres pditionales quarũ media est maior ppõ. τ añs illiº pditionalis est mediuꝫ. pñs est maior extremitas: τ añs pº ppõnis mior extremitas hoc pꝫ trãsponẽdo pmissas sic. si hõ currit aial currit. si sorte currit hõ currit. ergo si sorte currit aial currit. Scdo possumº argumẽtare dãdo pñs 2e ppõnis negatiuũ vel maioris quã pro eodẽ capio τ añs affirmatiuũ. 3º econuerso faciẽdo añs negatiuũ τ pñs affirmatiuũ. 4º faciẽdo τ añs τ pñs negatiua pportionalr. pringit qdruplr argumẽtari negatiue etiã in sillis cathegoricis capiẽdo pclones formales que mediate sequunt plures reperient modi vt barbara barbari celarẽt celaro cesare directe τ indirecte pcludẽdo. τ eodẽ modo de camestres cesaros camestres darapti disamis τ daptisi directe τ indirecte ex puris affirmatiuis in scda figura distribuẽdo medium. etiã in 4º figura si libeat eã ponẽ: sꝫ hoc ibi fundũ est q̃ iferant pclones sole fm hitudinẽ reductionis ad pmã figurã: sꝫ ista sunt pter modũ phicuꝫ ppterea hic nõ est imorandũ. possumº difficultare sic añ tactũ est de ppõnibº mixte qtitatis τ dicẽ q̃ hic ẽ argm in darij. sortes currit τ plato disputat: sortes est sortes vel sorte currit τ sorte currit: ergo sorte currit. dicẽdo q̃ tota copsatiua ẽ vlis: τ qlꝫ cathegorica eiº idefinita suo more: sꝫ hoc solũ est mltiplicare vba.

Octo modi sillorũ ypotheticoꝝ.

¶ Sequitur de sillogismo expositorio.

Ultimo dubitat vtrum in qlibet figura valeat sillogismus expositiuus. Dubitatio

Notãdũ est pº q̃ sillo expositoriº est sillus tenens vtute teri singularis. τ sic fundat. quecꝫ pueniũt vni tertio pueniũt iter se τ hoc p affirmatiuis nõ realr exponẽdo qcũqꝫ pueniũt. vel sunt eadẽ vni 3º nõ opꝫ q̃ sint eadẽ inter se due mediatates pinui sunt idẽ vni 3º. s. toti cõposito: τ tñ nõ sunt eedẽ iter se sꝫ sic logice. si duo pta pueniant vni terio singulari hoc est pdicẽtur vl subijciant vl vtriqꝫ illi duo teri enũciant iter se pportionabiliter. de sillo expositorio negatiuo dicat qcũqꝫ remouentur τc. Ad sillm expositoriũ reqrit q̃ mediũ teneat singulr τ vniuoce qre nõ sequit. sortes est terius singularis. ens est sortes. ergo ens ẽ teri minus singularis. nec sequit. iste homo est sedens. iste hõ est stans demõstrãdo diuersos: ergo stãs est sedens. ¶ Scda pditio q̃ mediũ sit totale extremũ in vna pmissarũ. Tertia que cõter ponit est q̃ i affirmatiuis equaleat vni de oi et negatiuis vni de nullo. ¶ Istis notatis rñdet ad dubiũ p ppõces. Quarũ pª est. nullus sillus expositoriº vꝫ in qlibet figura. pbat ppõ. nullus sillogismº est in qlibet figura: τ hic secludimº sillos ex terminis sinonimis. ergo. Scda ppõ. in qlibet figura vꝫ sillus expositoriº affirmatiuus. pbat inducẽdo sub isto terio figura. Sed iste due ppõnes iserũt hanc. nullus sillus expositoriº in qlibet figura vꝫ. in qlibet figura vꝫ sillus expositoriº: q̃ nõ pdicũt pꝫ itelligẽti. ¶ Tertia ppõ. sillus expositoriº negatiuº nihil vꝫ i secũda figura pcludendo terios vt iacẽt siue maior sit negatiua τ minor affirmatiua. vl ecõuerso. pbat in talibº arguit a nõ distributo ad distributũ. exm. nõ sequit aial nõ est sortes: τ hõ est sortes: ergo hõ nõ est aial. nec sequit. aial est sortes: plato nõ ẽ sor. gº plato nõ est aial. sꝫ cauẽdo ne arguat a nõ distributo ad distributũ: pñs bñ vꝫ inferẽdo sorte aial nõ est. ¶ 4ª ppõ minore negatiua nõ sequit in pº τ 3º figuris. in pª. sortes est aial: plo nõ ẽ sor. ergo plo non est aial. In 3ª. sortes est aial: sorte nõ est equº: ergo equº non est aial. itelligat hoc sicut ppõ pcedẽs. ¶ 5ª ppõ. maiore negatiua τ minore affirmatiua vꝫ sillo expositorius negatiuº in pma τ in tertia figuris. Sꝫ ad bñ arguendũ qñ ponunt teri ampliatiui in maiori capiamus ppõneꝫ in forma τ in minori ampliationẽ sub disiunctione cõcludẽdo fm naturam ampliationis.

Sillus expositoriº quid sit

Requisita ad sillꝫ expositorium

Rñºad dubitationeꝫ p ppõnes

pª ppõ

2ª ppõ

3ª ppõ

4ª ppõ

Cõtra istud arguit. nõ sequit in hac camera ẽ sorte in hac camera ẽ plato: gº plo est sorte: τ tñ arguit expositorie in 3ª figura: igit. q̃ non sequit manifestũ ẽ. Forte dicitur sicut dicẽdũ est q̃ medium dꝫ esse totale extremũ in minori. τ tũc opꝫ dicẽ. hec camera est plo. τ tũc sicut pclo est falsa ita τ minor. Oppõit pmo Instat

Cõtra hec arguit. tũc bñ sequit. i hac camera ẽ sortes: τ hec camera ẽ vna domº: ergo vna domº est sortes: qð ẽ falsuꝫ. ¶ Rñdet negãdo vltimã pñaꝫ. opꝫ pcludere obliquitatẽ i pclone quã habes in maiori iscrẽdo in vna domo est sortes. Eodẽ mõ hic dicat. in hoc instãti est asinº: i hoc instãti est hõ: ergo hõ est asinº, τ sic. in hoc instãti ẽ Oppõit

hõ: τ hoc instãs est pñs. ergo instãs pñs est homo.

Oppõit secũdo **Secundo** arguit. non sequit. hic de⁹ est vbiqʒ: hic de⁹ est aliqs hõ: ergo aliquis hõ est vbiqʒ. τ tñ arguit expositorie in 3ª figura: igit. τ eodẽ mõ in pª arguat hic deus est vbiqʒ: aliqs hõ est hic deus: ergo aliqs hõ ẽ vbiqʒ. τ in 2ª. figura. vbiqʒ est hic deus: aliqs hõ est hic de⁹: ergo aliqs homo ẽ vbiqʒ. Argm̃ expositoriũ in vna figura põt disponi per oẽs: ppterea sufficit vnũ ipugnare pro oĩbus. q argm̃ pncipale nõ valeat pʒ añs est catholicũ. hic deus est vbiqʒ nõ solũ potestatiue sed p realẽ pñtiã minor est nota de deo filio.

Rñdet ❡ Rñdet concedẽdo sillm̃ ppositũ si maior extremitas teneat vniformiter maior ppositio est. hic de⁹ est vbiqʒ cui⁹ p̃tum est vbiqʒ ens: tũc cõclusio est vª. Aliqs hõ est vbiqʒ τ sensus est. aliqs hõ est vbiqʒ ens: τ hoc ẽ verũ: qꝛ vbiqʒ de⁹ ergo vbiqʒ ens. nec hic arguit cũ distributione supioris ens est deus stãt cõfuse tñ. Et eodẽ mõ cõcedit. aliquis homo est in bursa mea: sed ille homo nõ est homo i bursa mea nec hʒ pedes in bursa mea nec caput in bursa mea. vbi in hoc argumento est error in altera lectura in impressione habet nec caret pedib⁹ in bursa mea que ppositio repugnat pcessui littere.

Op. 3. **Tertio** arguit. Nõ sequitur. hoc ens pcessit suã matrẽ: τ hoc est vel fuit aliqs hõ: ergo aliqs hõ precessit suã matreʒ: τ tñ arguit expositorie: igit. q nõ sequat patet. maior est vª demonstrãdo dei filiũ: qꝛ anteq̃ abrahã fieret ipse fuit. minor est nota: pclõ videt esse falsa.

Rñdet. ❡ Rñdet negãdo q cõclusio est falsa. sed nullus hõ fuit hõ ante suam matrẽ quẽadmodũ nullus homo est vbiqʒ hõ: qꝛ deus nõ est hõ nisi vbi habet humanitatẽ assumptaʒ. τ qꝛ de⁹ nõ assumpsit humanitatẽ ante suã matrẽ deus nõ fuit homo ante suã matrẽ: sʒ de⁹ hõ fuit ante suaʒ matrẽ. Ex isto pʒ has esse pcedẽdas. adaʒ fuit pm⁹ homo: aliqs homo creauit adaʒ aliqs homo pcessit adã. filius meus est in templo demõstrãdo filiũ beate vginis quando ipsa erat extra templũ filius beate virginis erat cũ ea quãdo ipsa dolens querebat euʒ.

Oppõit quarto **Quarto** arguit. Non sequit. sortes ẽ parisijs sortes est sortes alb⁹: ergo sortes albus est parisijs. τ tñ arguit expositorie: igit. maior pʒ. posito q sortes ponat in duob⁹ locis: rome τ parisius.

Rñdet fit alb⁹ rome τ niger parisius: tũc añs est verũ τ pñs falsũ. ❡ Rñdet negãdo q nõ sequit. τ nego q pñs sit falsuʒ in casu imo verũ. sed ista est falsa. sortes est alb⁹ parisijs. Quia illa duo dicit. Unũ est q sortes sit parisijs τ q denoiatio albi pueniat parisijs qd est fm̃: τ sic cõcedo hãc copulatiuã. sortes alb⁹ est parisijs. τ nulla albedo est parisijs: qꝛ ponẽdo cũ casu argumẽti q nulla albedo sit parisijs habet tota copulatiua. Eodẽ mõ hec ẽ pcedẽda. sor. niger ẽ rome: sʒ sortes nõ est niger rome. Eodeʒ mõ possũ pbare. hoc corpus xpi in sacro eucharistie est in decuplo lõgi⁹ hac hostia: sic arguẽdo hoc corp⁹ xpi in celo est in decuplo lõgi⁹ hac hostia: hoc corp⁹ xpi in celo ẽ hoc corpus i eucharistia: igit. τ p eãdem formã pbare possũ h⁹ corp⁹ xpi i pixide ẽ extẽsuʒ ex q̃ iferre nescio hoc corp⁹ xpi ẽ extẽsuʒ i pixide. τ ita de alijs sillo⁹ dicat.

Op. 5ª **Quinto** arguit. Nõ sequit. Hec res est maior q̃ ante erat hec res ẽ distãtia sortis ad platonẽ: ergo distantia sortis ad platonem est maior q̃ ante erat tñ arguit expositorie: igit. maior patet. ponẽdo q distãtia sortis ad platonẽ sit mediũ per qd distãt: τ cũ hoc q augmẽtet mediũ ptinue p cõdẽsationẽ medij sic. s. q plato semp magis approximet sorti insequẽdo cõdẽsationẽ medij. Si distãtia sortis ad platonẽ ponat esse sortes in idẽ redit volo q sortes cõtinue augmẽtet semp appropinquãdo platoni iam añs est verũ.

Rñdet ❡ Respõdet q si pdicatũ cõclusionis sit maior extremitas in forma pña est bona: τ cõclusio cõcedẽda quẽadmodũ pmisse sensus est. distãtia sortis ad platonẽ est maior res q̃ añ erat qd est verũ. sed si adiectiuũ maior hẽat distãtia pro substãtiuo: tũc nego pñaʒ. añs est verũ τ pñs falsuʒ. nec expositorie arguit. Unde ibi ponunt ppões. ❡ Prima est. distãtia sortis ad platonẽ ẽ minor distãtia q̃ ante erat. ❡ Scđa distantia sortis ad platonẽ nõ est maior res q̃ añ erat. nec pª ppõ infert cõtradictoriũ scđe. qꝛ lʒ sequat est distãtia: ergo est res. nõ tñ sequit est minor distantia: ergo est minor res.

Oppõit sexto **Sexto** arguit. Nõ sequit. hoc ẽ aliud q̃ asinũ te genuisse τ hoc est impossibile: gº impossibile est aliud q̃ asinũ te genuisse: τ tñ arguit expositorie: igit. maior pʒ: qꝛ demõstrãdo istã. hõ ẽ asin⁹ añs est verũ τ pñs fm̃. maior pʒ: qꝛ hoc est τ hoc nõ est asinũ te genuisse: gº hoc ẽ aliud q̃ asinũ te genuisse.

Rñdet ❡ Rñdet. si termini capiant vniformiter pña est bona. τ ad maiorẽ distinguo eã. vł asinũ te genuisse capit signatiue: τ tũc tãtũ vʒ sicut asin⁹ q te genuit. τ tũc ista ẽ falsa demõstrãdo h⁹ hõ ẽ asin⁹: qꝛ sic exponit: hoc ẽ τ asinũ te genuisse est. mõ scđa exponẽs ẽ falsa p te demõstrando sortes. si demõstret brunellus: tũc est vª. Si te genuisse capiat mãliter p illa ppõne asinus te genuit: tũc cõcedit maior τ minor τ pclõ. sensus aliqd impossibile est aliud ab illa ppõne. asinus te genuit. Sed si cõclusio capiatur modaliter. ita q sit sensus talis ppositio est impossibilis aliud q̃ asinus te genuit. tunc non sequitur ex illis premissis.

Oppõit septimo **Septimo** arguit. nõ sequit. hoc aggregatũ nõ erit cras p ly hoc demõstrando manũ sortis: τ totũ residuũ τ h⁹ aggregatũ ẽ vł erit sortes: gº sor. nõ erit cras τ tñ arguit expositorie: igit. maior pʒ: qꝛ hodie abscissa manu añs erit verũ τ pñs fm̃ qꝛ pono sortẽ victuꝝ p annũ vnũ. Et pfirmat. nõ sequitur. hoc erit ps sortis demõstrãdo vnũ puũ sortẽ i iuuẽtute: τ hoc est vł erit sortes: gº sortes erit ps sortis vniuoce capiẽdo sortẽ in vtroqʒ extremo: τ tñ ibi arguit expositorie: igit. maior pʒ qꝛ añs est verũ τ pñs fm̃.

Confirmatur

Terminus dicit singularis tribus modis **Pro** mã argumẽti suppono tres modos idẽptitatis. Ex plibus dr q trib⁹ modis ppor tionabilr terminus dr esse singularis. Primo⁹ qñ signt pcise vnã rẽ pmo mõ idẽpntatis. scđo mõ min⁹ proprie qñ signt vnã rẽ scđo mõ idẽptitatis. tertio mõ qñ signt pcise vnã rem tertio mõ idẽptitatis. exemplum primi: michael. secũdi τ tertij: sortes τ sechna. Opʒ

capere

capere plura tot modis sicut idem. Etiam vniuoce capitur tribus modis sm tres acceptiões termini sin gularis ⁊ equiuoce tot modis oppositis.

Quilz terminus singularis pōt eē mediū i sil logi. ex posito rio.

Istis notatis dr q nō qlibet terius singlaris suf ficit ad eē mediuz in sillo expositorio. rō est: qr sille expositoriꝰ tenet eo q si aliq̄ pta ɔueniāt vni 3° iter se ɔuenire debēt. mō notū est q vnū p̄tuz v̄ificat dc terio singulari large sūpto: ⁊ ēt suū ɔ̄dictoriū: g° talis terius singlaris nō sufficit ad radicē silli expositorii neqꝫ ad oppōnē. ¶ Tūc rñdeo ad soꝛ argumēti qñ arguebaᵗ hoc aggregatū nō erit cras: ɔcedo maioꝛē minoꝛē ⁊ ɔclōnē: si soꝛs in ɔclōne capiaᵗ eodē mō sicut i minoꝛi. Forte dicis. soꝛs erit cras est v̄a: ⁊ p ɔñs duo ɔ̄dictoꝛia v̄a. ¶ Rñdeᵗ si soꝛtes capiaᵗ vniuoce p° mō vniuocatiōis affirmatiua ē fal sa: ⁊ ille nō ɔ̄dicūt: qꝛ ql3 equocatio siue p° mō siue 2° mō tollit oppōnē. ¶ Ad ɔfirmationem qua dicis

Rñ° ad argᵐ. Instaᵗ. Rñdeᵗ instāne Rñ° ad ɔfirmationem

hoc erit ps soꝛtis: q̄ro vl soꝛs capiᵗ p illo qd demrᵗ p pnomē hoc p̄cise: tūc nego maioꝛē. vl capis soꝛs p soꝛte futuro ad tres ānos: ⁊ tūc ɔcediᵗ maioꝛ. ⁊ ad mioꝛē hoc est vl erit ps soꝛtis si soꝛtes capiaᵗ p soꝛte q nūc est vex est si p alio negaᵗ. ⁊ qñ ɔcludis soꝛtes erit ps soꝛtis distiguiᵗ. vel soꝛs semp capiᵗ vniuoce: sic nego. vl soꝛs in recto p soꝛte q nūc est: ⁊ i obliq̄ p soꝛte futuro supposito q iste soꝛs sit ps illiꝰ: ⁊ nulla resolō in soꝛte sic ɔcedo q soꝛtes erit pars soꝛtis.

Oppo. **Contra** hoc aᵗ. de iesse illiꝰ de futuro est im posse: g° ⁊ illa de futuro. nota ē ɔña ⁊ pbaᵗ añs. Ista est sua de iesse. soꝛtes est ps soꝛtis.

Confirmatur. ¶ Et ɔfirmaᵗ qꝛ tūc sequana eēt terius cōis: qꝛ p̄tur de plibꝰ successiue: ⁊ nō aliē doctissimꝰ affirmatiue ex ponēdo est terius cōis. s3 hoc est ɔ̄ cōes logicā. igiᵗ.

Rñdeᵗ arg°. **Ad** pᵐ rñdeᵗ q illa nō est etꝰ de iesse. soꝛtes ē ps soꝛtis. sed hec. hoc est pars soꝛtis. per ly hoc demōstrādo illud pro quo verificabaᵗ ppō de futu ro. Si dicas. sōm est terius absolutus ergo sōm de

Instaᵗ. Rñdeᵗ

bet remanē in eius de inesse. Rñdeo q ɔña est nulla vt dicᵗ in appellationibꝰ. ens possibilr non est ens. est vera simplr: vt homo possibilr nō est animal sm Aristo. ⁊ tñ ens nō est ens est ipossibilr simplr. ⁊ hō nō est aial sm Aristo. Sed nō ɔtēdamus de noīe: cō cedo hanc possibilē. soꝛtes est pars soꝛtis. capiendo terios pro illo pro quo verificabaᵗ ppō de futuro.

Rñdeᵗ instātie. ¶ Ad aliud nego q sequana sit terius cōis: ⁊ qñ ar guis supponit pro pluribꝰ successiue distinguo. vel vt pluribꝰ opponiᵗ ad tres modos idētitatis: ⁊ sic ne go. Secus est de doctissimus: vel q supponat p plu ribꝰ capiēdo plribꝰ opposito mō ad duos p̄mos mo dos idēptitatis: ⁊ sic cōcedo: ergo sequana est terius cōis: nego ɔñam: qꝛ ad teriuz cōez op3 q ei nō repu gnet sig̃re plura vt plura opponitur ad tres modos idēptitatis: ⁊ vsus artistaꝝ ⁊ cōis modus loquēdi ad hoc sufficit. dicimus eādē vrbē esse parisiū q̄ erat in tpe Karoli magni: ⁊ sup hoc fūdaᵗ terius singlaris cuiꝰ fūdamētū nō sufficit ad sillm expositorium.

Oppōiᵗ **Contra** hoc aᵗ. iste sunt due singulares oppo site qualitatis. soꝛtes erit cras: soꝛtes nō erit cras. in casu p̄cedēti cum oībꝰ ɔditionibꝰ ad ɔ̄dictoꝛias. ergo ɔdicūt. nego assumptū. terminī ca piunᵗ equoce vt equoce distinguiᵗ ɔtra modū p̄mū vniuocatiōis. Sed queris quō opponunᵗ sic captis teriis: dr q subcōtrarie sūᵗ ꝰ est de istis duabus. soꝛtes disputat: soꝛtes nō disputat. capiēdo subiecta p duo bus diuersis vt diuersis distinguatur a tribus modis idemptitatis: ⁊ l3 hanc materiam posuerim in expo nibilibus: hic repeto: qꝛ non fuit plene soluta.

Cōtra hoc aᵗ. sm istū modū pcedēdi ɔcludiᵗ vnū pure hereticū: g° male poniᵗ. añs p3 sic arguēdo. hoc aggregatū nō resurget in extre mo iudicio. ⁊ hoc aggregatū est vl erit soꝛs: g° soꝛs nō resurget in extremo iudicio. maioꝛ est v̄a demon strādo p pnomē p̄tē materie que nō resurget in hoc cōposito qd est verū: qꝛ si qlibet ps materie quā hoc aggregatū habebit resurgat in hoc cōposito: hoc cō positū resurget in mira magnitudine. minoꝛ est v̄a. Oppōiᵗ

Respōdeᵗ q ɔña ē bona ⁊ ɔclo ɔcedēda de v̄tute smōis. s. q soꝛs nō re surget i extremo iudicio nec hoc ē h̄eticū dūmō ɔce daᵗ soꝛ. resurget in extrēo iudicio. capiēdo soꝛ. vni uoce 2°° vniuocatiōis qd ɔcedimꝰ. eodē mō ɔcediᵗ q auferēs dignū viuꝰ hoīs: puta plonis hoiem occi dit ⁊ plo desinit eē: s3 ppls ɔcedēs tales. plato viuit stat in scdo mō vniuocatiōis. pla hic absona de v̄tu te sermonis pñt inferri q̄ sunt v̄a censiēdo vt paucis s3 loquēdo vt plures exponanᵗ ad sensuz vulgariū. Rñdeᵗ

Octauo aᵗ. Nō seqᵗ. Iste hō vl asinꝰ ē asinꝰ ⁊ iste hō vl asinꝰ ē hō. g° hō ē asinꝰ ⁊ tamen arguitur ex positoꝛie: igitur. maioꝛ patet: qꝛ antecedens est verum ⁊ consequens falsum. Oppōiᵗ octauo

Respōdeᵗ qꝛ hoc argᵐ ē frequēter tactuz sꝫ paucis si totū disiūctum sin gularizeᵗ i vtraqꝫ p vno supposito ɔña ē bōa: ⁊ vna p̄missaꝝ ē fl̄a sic ⁊ ɔñs. si iste demrᵗ diuīsa supposi ta ē falsa equocatiōis. Si singularizeᵗ iste terius hō mediū in nulla est extremū: ertā nō bene cōcludiᵗ. Rñdeᵗ

Nono arguiᵗ. Nō sequiᵗ. si iste hō hñs equuz nō equitat illū: ⁊ iste hō habēs equū est aliquis homo habēs equū: ergo aliqs hō hñs equū nō eqtat illū. posito q ql3 hō hēat duos equos quū vnū eqtet: aliuꝝ vo nō. añs est verū ⁊ ɔñs fl̄m. Forte negas maioꝛē sicut negāda est: ppterea pbaᵗ maioꝛ sic. iste homo hñs hūc equū nō eqtat illuz demōstrā do equū quiescentē. ⁊ iste hō hñs hūc equum est iste homo hñs equū: g° iste hō hñs equuz nō eqtat illū. ¶ Rñdeᵗ q male cōcludiᵗ. relatiuū illū alr refert i ɔñte: aliter in añte: in maioꝛi discrete refert equuz in ɔclusione cōiter. Forte dicis: ille p̄misse sunt nate in ferre aliquā cōclusionē: ⁊ q̄riᵗ quā. Rñdeᵗ: inferūt hanc iste homo habens equum non equitat illū istū equum demonstrando pro quo verificatur maioꝛ. Oppōiᵗ nono Instaᵗ Rñdeᵗ Instaᵗ Rñdeᵗ

Decimo arguiᵗ. Nō sequiᵗ. hec ppō est fal sa. ⁊ hec ppō ē hec ppositio in sen su in quo est vera: ergo hec ppositio in sensu in quo est vera est falsa. ⁊ tñ arguiᵗ expositoꝛie: igiᵗ. maioꝛ p3: qꝛ tenēdo ppositionē plures ppōnez vnam sicut dictū est in primo tractatu: añs est vex ⁊ ɔñs falsum. Oppōiᵗ decimo

Rñño Hic multi negãt ɔñam ⁊ dicũt ꝙ male ɔcludit: sed opꝫ iferre hec ꝓpõ in sensu in quo est ṽa est aliqd qd est falsuꝫ: sed hoc nihil vꝫ pᵒ aliqd ponit in ɔcl'one qd nec ƀm se nec ƀm eiᵒ sinonimũ ponebat in pmiss sis. Forte di qd illud qd iserit equalet ꝓpõni cõposite ex extremitatib' pmissaꝝ. Ex illo sequit ꝙ supuacãnee ponit: ꝓpterea ɔcedit ɔcl'o que iferebat. s. hec ꝓpõ in sensu in q̃ est ṽa est falsa. sꝫ nõ est falsa in sensu in q̃ est ṽa. de talib' hic binariᵒ est ꝑpetuᵒ. hic binariᵒ ẽ sortes. ɔcludat. sortes est ꝑpetuᵒ binariᵒ ⁊ nõ sortes est ꝑpetuᵒ. Silr ħ. hec sũt pbilia hec sunt tñ duo demõstrãdo genᵘ ⁊ spẽm recte ɔcludit. tñ duo sunt predicabilia capiendo cõclusionem in sensu exclusõ: quia sic capiebatur in minori.

Oppõit vndecio **Undecimo** af. Non sequit. hoc põt esse currẽs: ⁊ hoc nõ ẽ currẽs: ergo nõ currens põt esse currẽs. ⁊ tamẽ arguit expositorie: igitur. maior patet qꝛ si non infinitet currẽs ꝑ omni illo pro quo supponit suppositionem aggregati prohibendo añs est verum ⁊ cõsequens falsum.

Rñdet **Respõdet** ꝙ nõ sequit: qꝛ af a nõ amplo ad amplũ cũ distributione amplĩ. Ex illis pmissis opꝫ ɔcludere: qd nõ ẽ currẽs põt eẽ currẽs. si velis illã ɔcludẽ in sensu ꝓposito accipe has pmissas hoc põt eẽ currẽs: ⁊ hoc nõ ẽ currẽs qd ẽ vl qd fuit vl qd erit vl qd põt esse. vbi negatio infinitãs cadit in totũ disiũctuꝫ: ⁊ eodẽ mõ ħ dicat. hoc erit verũ demõstrãdo ꝓpõnẽ falsam ⁊ ɔtingẽtem: ⁊ hoc est aliud a vero: ergo aliud a vero erit verum.

Oppõit duodecimo **Duodecimo** af. nõ sequit. ħ binarius fuit rome: ⁊ hic binariᵒ ẽ vel fuit hoc lignũ: ergo hoc lignũ fuit rome: ⁊ tñ af expositorie: igit. maior pꝫ: posito ꝙ due medietates huiᵘ ligni fuissent rome ⁊ nõ vnite: ⁊ nunc sint vnite parisiĳ: añs ẽ veꝝ ⁊ ɔñs fl'm: falsitas ɔñtis pꝫ: qꝛ nũq̃ verũ erat dicẽ. hoc lignũ ẽ rome. Et eodẽ mõ dicat de hoc sill'o. ħ binariᵒ fuit rome. ħ binariᵒ est vl fuit sortes: gᵒ sor. fuit rome: qꝛ posito ꝙ plã ⁊ sortes separate fuerit rome: ⁊ nunq̃ vnite: ⁊ nunc sint vnite parisiĳ: añs est verum: ⁊ ɔñs falsum vt patet per eius de inesse nunq̃ verum erat dicere. sortes est rome.

Rñdet **Respõdet** ɔcedẽdo ɔsequẽtias ꝓpositas ⁊ nego ꝙ in eis añtia sint ṽa ɔsequẽtibus falsis maior. s. ħ binariᵒ fuit rome est falsa ꝑum est eius Rome: sed quẽadmodũ ɔclusio est falsa: ita ⁊ maior: eodẽ mõ negat maior scdi sill'i.

Oppõit ꝓdictis **Cõtra** hoc af. saltẽ hec maior est ṽa. ħ binariᵒ fuit binariᵒ rome: cui addat. ⁊ iste binariᵒ est vl fuit sortes ɔcludẽdo: gᵒ sortes fuit binarius rome. añs est veꝝ ⁊ ɔñs falsuꝫ. falsitas ɔñtis pꝫ p eiᵒ de inesse. nunq̃ veꝝ erat dicẽ. sortes est binarius

Rñdet rome. ¶ Hic rñdet ɔcedẽdo ɔñaꝫ añs ⁊ ɔñs: ⁊ qñ iprobat p falsitatẽ eiᵒ de iesse di ꝙ male dat eiᵒ de inesse. opꝫ videre q̃re ṽificat ɔcl'o que est de pterito: ⁊ ƀm hoc dare eiᵒ de inesse ⁊ nõ ṽificat rõne sortis. sed rõne priũ eiᵒ: det ergo hec de inesse. iste binariᵒ ẽ binariᵒ rome. Forte arguis ɔ maiorẽ ɔcessam: qꝛ bene sequitur sortes fuit binarius rome, ergo sortes fuit rome virtualiter a ꝓpositione de est tertio adiacente ad ꝓpositionẽ de est scdo: nego illã ɔñaꝫ: nec arguit per regulam assumptam. cã datur in exponibilibᵘ.

Oppõit decimo tertio **Decimotertio** af. Nõ sequitur. Iste hõ est mortuᵘ demñan decimo do Adã: ⁊ iste hõ fuit ois hõ: gᵒ ois hõ fuit mortuᵘ: ⁊ tñ af. expositorie: igit. maior pꝫ sicut dicet in parvis logicalib' ƀm vnũ modũ minor ẽ ṽa: ⁊ p ɔñs tota ɔñe añs ɔñte erũt falso. ¶ Et ɔfirmat. Nõ seqt sortes ẽ hõ: ⁊ sortes est nõ ois hõ: gᵒ nõ ois hõ est hõ. ⁊ tñ af. expositorie: igit. ꝙ nõ sequat pꝫ: ɔ dictorũ ɔñs est veꝝ. s. ois hõ est hõ. veritas antecedẽtis claret.

Rñdet **Respondet** ꝙ pᵒ ɔña nihil vꝫ. af a non distributo ad distributuꝫ ex pte hois: sꝫ opꝫ inferre. qd fuit oie hõ est mortuuꝫ. ¶ Et ad ɔfirmationẽ di ꝙ si nõ capiat negãter i cõsequẽte: ɔña nihil vꝫ. nec af expositorie. ex affirmatiuis negatiuã inferẽdo: si capiat infinitãter: ɔsequentia est bona ⁊ ɔñs verum cum toto antecedente.

Oppõit decimo quarto **Decimoquarto** af. Non sequit. hec lõgitudo est viginti pedũ: ⁊ hec longitudo est hec latitudo: gᵒ hec latitudo est viginti pedũ: ⁊ tñ af expositorie: igit. vl' appa rẽtiᵘ cũ adiectiuo dicat hec lõgitudo est cẽtipedalis: hec lõgitudo ẽ hec latitudo: ergo hec latitudo est cẽtipedalis: qꝛ demõstrando vnũ corp' hñs viginti vel centũ pedes in lõgitudine: ⁊ tenẽdo sicut cõiter tenẽt noiales ꝙ idẽ nũo est lõgitudo ⁊ latitudo: quãtitas ⁊ res quãta: iã añs est verũ ⁊ ɔñs fl'm. Et cõfirmat.

Confirmatur nõ sequit. hec ꝓpõ est falsa p ly hec demõstrãdo añs huiᵘ ɔñe. hõ est asinus. ergo baculus stat in angulo: ⁊ hec ꝓpõ est hoc añs. ergo hoc añs est fl'm: ⁊ tñ af expositorie: igit. ¶ Ad hec duo argᵃ sufficiẽter rñ

Rñdet sum est ex dictis: ꝙ si maior extremitas teneat vniformiter in maiori ⁊ in ɔcl'one ɔña est bona: si aliter nõ opꝫ. ɔcl'o scdi silli est hec latitudo est cẽtipedalis quã ɔcedo si cẽtipedalis capiat sbstãtiue: vl' hꝫ. p substãtiuo trãscẽdẽs. si substãtiuũ a pte sbi male ɔcluditur inferẽdũ ẽ hec latitudo est lõgitudo cẽtipedalis. Eodeꝫ mõ de 2ᵃ ɔña dicat hõ est asinᵘ est veꝝ añs. ⁊ sic hãc nego. hoc añs ẽ fl'm añs: qꝛ sensus falsi antecedit ad illud ɔñs qd nõ est verũ. Põt fieri argᵐ de decriatione ⁊ determinabili hoiem sor. videns non est homo ⁊ hominẽ sortes videns est sortes vidẽs hominẽ: ergo sortes vidẽs hoiem nõ est homo: capiendo hoc totũ pro medio: hoiem sortes videñ: qꝛ hoc totum est terminᵘ discretᵘ. sed dic sicut tibi videtur.

Oppõit decimo quinto **Decimoquinto** af. Nõ sequit. hec eẽntia diuina ẽ pr: ⁊ hec eẽntia diuina ẽ filiᵘ: gᵒ filiᵘ ẽ pr: ⁊ tñ af expositorie: igit. ꝙ nõ seqt pꝫ: qꝛ añs est catholicũ ⁊ ɔñs hereticum. ¶ Et confirmat: nõ sequit. hic pater nõ est filius. ⁊ hic pr est hec eẽntia diuina: gᵒ hec eẽntia diuina nõ est filius. ⁊ tñ af expositorie: igit. ꝙ nõ sequatur patet: añs est catholicũ ⁊ ɔsequẽs hereticuꝫ.

Rñdet **Respõdet** hic cõiter ꝙ ad hoc ꝙ sill's expositoriᵘ vꝫ i affirmatiuis: opꝫ vnã singularem equalere vni de oĩni: ⁊ in negatiuis vni de

vni de

Que re grantur ad illi3 exposi/ torum vt valeat i affirma tiuis.

vni de nullo: et ex illo sufficiēter soluūtur argumēta pposita. h̄ ēentia diuia est pr̄: nō equalet huic oē qd̄ est hec ēentia diuia est pr̄. nec hec h̄ pater nō est fili⁹. equalet huic nihil qd̄ est hic pr̄ est filius pōt tn̄ bn̄ di ci q̄ nō af̄ expositorie. s3 ex puris pticularib⁹ pticula ritate medij: et iste terinus ēentia diuina nullo mō est singl'arizabilis singl'arizatiōe sufficiēte ad illi3 expo sitoriū. hoc p3: q2 hec ēentia diuina imediate p trib⁹ reb⁹ supponit: quaꝝ nulla p̄sonalr̄ est altera: et eodē mō null⁹ terius ēentialis in diuis singularizari pōt. S3 terius p̄sonalis captus solū p supposito imedia/ to singularizari pōt. Secus est si capiat̄ p suppositis mediatis: q2 tūc idem est iudiciū cū teris ēentialibus siue tales dicant̄ indefinite vl' singulares. queadmo/ dum seq̄na currit. nō est magna q̄stio ad rem: s3 do p̄ᵐ: eo q̄ sil' p plib⁹ capiunt̄. Unde difficile satis est in theologia explicare q teri sūt imediati vel media/ tin diuinis. tamē vt sufficit in pposito ille terminus mediate supponit p plib⁹ q nō rōe sui s3 q2 idēptifica tur p q̄dam alio qd̄ est pl'es res supponit p plib⁹: vt iste terius pr̄ mediate: q2 idēptificat̄ cū essentia diui/ na p trib⁹ p̄sonis supponit: s3 imediate solū p p̄sona p̄ris sic. s. q̄ nō p alia p̄sona imediate: sed ēentia di/ uina imediate supponit p trib⁹ rebus et p vna re et p q̄l3 p̄sona in diuinis. ¶ Unde bono et grosso modo hic dr̄ q̄ ille terius supponit p plibus imediate qn̄ ex vsu loquēdi sanctoꝝ ꝯcedit̄ p̄ri de plurib⁹ sine disti/ ctiōe. Dicimus pr̄ est hec ēentia diuia pariter et filius est hec ēentia diuina: et sp̄ussanct⁹. et l3 dicamus hec essentia diuina est pater et h̄ pr̄ est pr̄: ibi nō est v̄ifica tio p plib⁹ reb⁹: s3 si diceremus filius est hic pr̄ sec⁹ foret. ¶ Tūc ad p̄ᵐ argᵐ r̄ndet̄ negādo ꝯn̄a3: af̄ ex puris pticularib⁹: q2 hec ēentia diuina est terius non singularizabilis. ¶ Ad scōm argumētum qd̄ est cō/ firmatio ꝯcedēdo ꝯn̄am: illa est v̄a. hec ēentia diui/ na nō est filius p q̄cūq3 si̅gto capiat̄ hec essentia diui na hoc est capiendo ipsum p omni illo pro quo capi potest. hoc patet per falsitatem sui contradictorij oē qd̄ est h̄ essentia diuina est filius que liquet esse falsa.

Rn̄⁹ ad argᵐ.

Rn̄⁹ ad ꝯfirma/ tionem.

Oppōit

Contra hoc af̄. ēentia diuina nō est pater q̄ ꝯ dicit vni vli et nō de oi ē fl'a: g⁹ q̄l3 sin gularis ei⁹ est falsa sic captis teris: q2 v̄itas illius illa3 v̄ificaret quo facto videt̄ argᵐ nō posse solui: pp istō argᵐ dicit qdā q̄ totū destruit: poterat tamē vidē du plicē solōnē quā nō ipugnauit vide in exponibilib⁹. Et iterum nego consequentiam quia remouetur ma ior idēptitas in conclusione q̄ꝫ in premissis.

Condi/ tio argu mēti ex positiui

Unde circa istos sill'os expositorios: dic̄ do/ ctor ibidē q̄ sill's expositorius in hoc t3 q̄ talis idēptitas in affirmatiuis d3 ꝯcludi q̄lē ha/ bemus in p̄missis. et talis diuisitas remanē q̄lē habe mus in p̄missis in negatiuis vt hic. hec ēentia diua ē pr̄. hec ēentia diuina est filius: g⁹ fili⁹ est pr̄: denotat̄ idēptitas ēentie in p̄missis: op3 ꝯcludē filius ēenti/ alr̄ est pater: ita q̄ sit sensus. fili⁹ est idē cū pr̄e in ēen tia pportionabilr̄. ego dicam in sill'o negatiuo. ista. hic pr̄ nō est filius v̄ificat̄ pp negationē p̄sonaꝝ. op3 negare istū teriu3 fili⁹ de isto terio ēentia diuia in cō

clusione p hoc additū a vl' b ipsū restringēs p p̄sona p̄ris: et hec est vna solōnū quā posuimus in exponibi lib⁹. De hoc q̄ voco istā indefinitā. hec ēentia diuia est pr̄. reperio doctorē ibidē idē dicētē in arg⁹ p̄rio qd̄ facit dicit q̄ mediū non est hoc aliqd. s3 q̄le qd in hoc paralogismo h̄ de⁹ est pr̄. hic deus est filius et c. et notu3 est q̄ q̄le qd est terius cōis apd̄ Aristotelem in predicamentis: et hoc aliquid terminus discretus.

Ultimo af̄. Nō seq̄tur. sorꝫ desinit esse: sorꝫ est h̄ binarius: ergo hic binarius de finit eē: et tamē af̄ expositorie: igit̄. q̄ non seq̄tur p3 an̄s est veꝝ et ꝯn̄s hereticū tenēdo q̄ totū ē sue ptes. Op. 15

Notādū est q̄ in arg⁹ tāget̄ vtrū sol. sit ter/ minus ꝯnotatiuus: et h̄mōi teri qui signt totū cōpositū. Et af̄ q̄ sic. Iste terius sorꝫ p̄us supponit p corpe et aīa: et postea desinit supponē pro corpore et aīa: et nō pp defectu3 corporis et aie. g⁹ pp defectū ꝯnotationis seu appellationis. De rigore ne go ꝯn̄am: et ad argumētū ppositū sic r̄ndi in m̄a de incipit et desinit ꝯcedēdo maiorē sc3 sorꝫ desinit esse et minorē. ¶ Ad ꝯclōnē hic binarius desinit esse: di/ stinguo. vl' manet maior extremitas maioris ppositi onis in ꝯclusione: et tūc ꝯcedo ꝯclōnē sensus est. hic binarius desinit eē eius qd̄ est veꝝ v̄ificādo p̄missas si binarius sit sbstātiuū de desinēs esse: ꝯn̄a est nulla vt frequēter an̄ patuit. Arguit̄ aliter adhuc q̄ sorꝫ sit terius ꝯnotatiu⁹ sic. Qn̄ aliqs terius supponit p aliq̄ vl' aliqb⁹ p q̄ vl' qb⁹ postea desinit supponē in ordie ad eādē copulā: et in eadē ppōne aut hoc est pp de ese cuī illi⁹ vel illoꝝ pro q̄ supponebat: aut pp defectum appellatiōis. hec ppō nota est cuil3 nō ignorāti logi/ cā. q̄ eni aliqs terius desinat supponē pro aliq̄ p q̄ supponebat: hoc pōt trn̄ duplr̄ cōtingē. Uno mō pp defectū rei pro qua supponit. Scdō pōt ꝯtingē pp d̄ fectū appellatiōis: s3 sic est q̄ iste terius sortes suppo nit pro corpe et hac aia qn̄ sunt vnita eo q̄ tūc hec est v̄a. hoc corpus et hec aia sunt sortes. Cum autē hec aia desinit hoc corpus iformare nō plus supponit p corpe et hec aia: et nō est pp defectū illi⁹ rei pro q̄ sup ponebat: ergo est pp defectū ꝯnotatiōis de l̄r sortes. Hac rōne efficaciter ꝯcludit̄. Dicit arguēs q̄ sortes est terius ꝯnotatiuus: et qlib3 terius signs totā ēentia lē tenēdo sicut cōiter opinant̄ nōiales totū esse suas partes. ¶ Ad argᵐ r̄ndet̄ ꝯcedēdo maiorē: et ad mi norē hoc nō est pp defectū illi⁹ rei pro qua suppone/ bat. clarū est q̄ hoc est falsu3. et sic nego minorem: et soluit̄ totū argᵐ. Forte dicit arguēs q̄ nō negata est minor ad ei⁹ intētionē: q2 capit rei vt tn̄ valet sic reꝝ vel rei dr̄ q̄ aptādo maiorē pportionabilr̄ ad illam minorē: maior est manifeste falsa et eā accipiēdo ꝯ ad uersarios est petē p̄n̄ᵐ: q2 sortes supponit p aliqb⁹ reb⁹: pro m̄a et forma qn̄ forma informat. et tn̄ eisdē reb⁹ existēntib⁹ l3 nō iformatiue nō supponit pro eis: q2 sortes nō supponit pro illis reb⁹ nisi qn̄ faciunt hoc. aliud pōt apparētius colorari per hanc sortes et pla/ to possibilr̄ nō sunt entia: que est ipossibilis fm casu3 positu3 in materia de incipit. et tn̄ ista est vera. oīa entia possibilr̄ non sunt sortes et plato: ergo videt̄ q̄

Rn̄⁹ ad argᵐ.

Oppōit

Rn̄det

Oppōit

Rn̄sio

Instat.

Rn̄det

Instat.

Oppõit sortes et plato sunt termini ꝯnotatiui. ¶ Ad hoc arguimẽtũ ibi rñsum est ꝙ nõ equalent: sed arguens ex illo instat. tunc ista est ꝯcedẽda. sortes necessario ẽ binarius. et hoc p3. hic binarius necessario est binari⁹: et hic binarius est sortes: ergo sortes necessario est binarius. sed hoc est falsum. p3 per eius de inesse. Etiã modalis composita ei respondens est falsa: et per regulam in modalibus. In modali diuisa de subiecto singulari absoluto fiunt vera et composita.

Rñsio **Respondet** ꝙ ista non est necessaria. hic binarius necessario est binarius. dato toto casu. qḋ p3 ꝙ si ly materia diuideret in duas partes: tũc illa res que nũc est binaria nõ eẽt binaria. et qñ ego ꝯcessi illã: iã incipit et desinit addidi saltẽ nũs: sed hoc nõ soluit argumẽtũ: trãseat maior. ꝯcedo añs et ꝯclonẽ. s. sortes necessario est binarius vel nũs: et nego ꝙ sua de inesse sit falsa male dat arguens suã de inesse: qꝛ est hec. hic nũs est nũs: vel hic binarius est binarius. qꝛ rõne illi⁹ ꝯuenit verificatio: et ꝙ sic debeat poni inesse p3 ex ꝓma qõne exponibiliu3. et de hac ꝓpõne. sortes fuit rome. quã añ tetigimus. ¶ Ad aliud qḋ tangit ꝙ modalis cõposita

Rñsio de sbo singulari et absoluto &c. ¶ Rñdet ꝙ hoc nõ est verũ nisi qñ residuũ dempto mõ est de inesse illi⁹ modalis: qꝛ qñ dr in illa regula qñ sbm est terminus absolutus vel ꝓnomen demõstratiuũ iã regula ꝓsupponit idem fore de ꝓnoie et de noie singulari absoluto. et qñ hoc est ver͞ regula tenet. Scḋo dr ꝙ regula nõ tenet in terminis pluralis nũi. p3 ex modalibus, mõ binarius vel nũs sapit nãm termini collectiui q est equalenter pluralis nũi. esto ꝙ interdu3 pro vno ente supponat dũmodo illud ens sit multa. Et ex illo soluit argumẽtum arguentis. alibi duo ꝯdictoria pñt esse vera. ergo hoc et hoc pñt esse vera: ergo est

Oppõit possibile ꝙ hoc et hoc sint vera. ¶ Põt fieri argumtum de talib⁹ sillis. hoc fuit album: hoc fuit nigrum in illo tpe quo fuit nigrũ vel hoc fuit nigrũ qñ fuit nigrum: ꝯcludẽdo: ergo nigrũ illo tpe quo fuit nigrũ

Rñsio fuit album vel nigrũ qñ fuit nigru3 fuit albũ. ¶ Responsio. tales sylli sunt boni et ꝯclusiones ꝯcedende sicut et ꝓmisse. Ista est vera. nigrum qñ fuit nigrum fuit album. ad quã nõ sequit. nigrum fuit album qñ fuit nigrum. Si stetisset oppositum ꝯñs cum añte (qḋ non est fatendũ) addidissemus relatiuu3 idẽptitatis in minori dicẽdo eodem tpe. sills resolubilis ab expositorio tertie figure parũ discrepat. Unde quelibet ꝓpõ indefinita particularis vel singularis de sbo nõ stante ꝯfuse trñ habet duas resolutẽes. quaꝝ prior is sbm locutiõis est ꝓnomẽ demõstratiuũ eiusdẽ casus cu3 sbo resolubilis toto residuo ꝑuato i forma: et idẽ ꝓnomẽ i recto est sb3 2ᵉ copla resolubil capta sb disiũctiõe ad tps pñs tenẽdo ꝑsiduũ: vt hois asin⁹ currit hois asin⁹ currit. hic est hõ: igit. Cãdela ẽ extĩcta: h⁹ est extinctũ: hoc est vel fuit cãdela: ergo cãdela est extincta. Platoni obuiaui huic obuiaui: hic est plato. igit. regẽ vidi huic vidi: hic est rex. igit. intellige vel fuit ꝑm exigentiã ampliationis. Eodẽ mõ in negatiuis, sortes non est asinus: hic non est asinus: et hic est sortes: igit. multa alia argumẽta que alibi sufficiẽter tangunt possunt hic applicari: sed videat in modalibus ꝙ denotet verificatio fieri pro eodem: et seruent residue ꝓprietates logicales.

¶ Et hec de sillogismis Magistri Joannis Maioris dicta sufficiant.

Magistri Joannis Maioris Hadingtonensis posterioꝝ liber incipit.

(**In manus** liber posterioru3 decurrit ad oẽ gen⁹ sciẽdi apprime accõmodatus: cuius expers vtriusq꜄ phie piter et theologie (credite mihi) immunis absbit. In hoc docet ꝙ̃ res est ipsa scia: quonã3 pacto scaturiat. An nobis a ꝓmordio suapte nã sit insita ꝑ exercitationẽue acqsita. Hic de habitib⁹ intellectualib⁹ eoꝝdẽq꜄ incõpossibilitate tractat. In alijs libris futilib⁹ multi nodu3 in cirpo queritãt: hic aũt nebulas in pariete pictas hisce saxa voluatis. Et si non oẽs pari passu hui⁹ artis apicẽ attingere poteritis: qlibet ꝑm ingenioli vires labori improbo opera3 nauabit. Et si nõ oibus datũ est adire corinthũ: saltẽ vitriaci visitemus magalia. Nimiꝝ hec ars ambages amplectitur nexibus gordij similes. Quos dissolue re serpentino more conemur verboru3 pluralitate a tergo relicta ad litteram properantes dicamus. — Cõmentat liber posterioꝝ

(**Ste est** liber posterioꝝ analecticorũ Arꝭ. hoc ẽ lib posterioris resolonis duplicẽ ꝑsolonẽ hñs. Una ẽ sillã i sua ꝓncipia cõmunia videdo quõ qlibet sillogismus habeat regulari ꝑ sua ꝓn⁹coia. s. ꝑ dici de oi et dici de nullo. Alia resolutio docet resoluere ꝓpõnes scibiles in sua ꝓn⁹ vt hic. Quare libri prioꝝ hunc librũ antecedãt cũ de cõmunioribus ꝯsiderẽt. s. quols sillogismo: liber iste solũ õ sillogismo demonstratiuo. Scḋo liber priorum de forma sillogismi tractat: hic liber de sillogismo demonstratiuo. modo terius iste ꝯnotat ꝙ ꝓcedat ex primis veris: vt latius infra dicet. ꝙ̃ se tenẽt ex parte mãe: mõ forma aliquã ꝑfectionẽ h3 respectu materie: igit l3 mã sit ꝑus tẽpore: sic liber iste ordine doctrine librũ prioꝝ sequit: topicoꝝ dignitate precedit. Hũc librũ totalẽ in duos libros partiales scindit phus. Et rursus primũ librum in tractatus geminos secernit et iterum tractatus per capita partitur: vt per futura notum euadet. — Declaratio tituli libri posterioꝝ.

Primam ꝓpositionẽ ꝓhemij in medio ꝓponit. Ois doctrina et disciplina ex ꝑexistenti fit cognitiõe. Hanc ꝯ antiquos achademicos: vt puta heraclitũ cratillũ et socratẽ ex vna parte ponit q dixerunt nihil ꝯtingit scire. Quarto ethicorum dixit Aristo. socrates negauit ei sciẽtiã in eẽ. Etiã ꝯ recentiores achademicos puta platõicos q tenuerunt ꝯtingit aliqd scire: sed nihil de nouo. Si ois doctrina et disciplina intellectiua ex ꝑexistenti fit cognitiõe: g⁹ disciplia et doctrina sũt ꝯ primos. Et si ex preexistenti cognitione: ergo aliquid fit de nouo. — p⁹ ꝓpõ libri posterioꝝ declarat. — Arist. — Doctrina et disciplina quo differant.

Contra secundos. doctrina et disciplina non differũt in re: s3 solũ in ꝯnotato. do

ctria

ctrina enim supponit pro q̄litate ↄnotando q̄ a docto/re emanet ⁊ disciplina pro eadē ↄnotando q̄ a disci/pulo recipiaꝫ doctor in p̄sentiaꝝ aiam hoiem vel an/gelū scriptū vel voces vel equalens amplectit. Ex q̄ liquet q̄ aia est doctrix ⁊ discipula respectu sui. Se/cūdo sequitur q̄ hec ↄña nihil valet: in hoc supposito est doctria: ergo suppositū est doctor: q̄r posito q̄ do/ctrina sortis a platone pficiat aia sortis parti ad hoc ↄducente: antecedēs est veruꝫ ⁊ consequens falsum.

Declaꝛ ⁊ pbaꝛ 2ᵒ pdcā p̄ officio sciaꝫ.

Propositio p̄fata pōt bifariā legi. Pri/mo de noticia in q̄ est sta/tus. Scdo magis ad intentionē littere. ois noticia p/p ponis dubie que acq̄rit ex noticia alterius ppōnis mi/nus dubie: vel aliaꝝ minus ancipitū emergit. Hoc p/bat Aristo. in oibus scientijs in mathematicis: vtpo/te geometria: arismetica. musica: ⁊ astronomia. In/uenimur geometrā pitum ppōnentē in mediū hāc du/biam inueni geometre sup lineā datam ↄtigit triāgu/lum eqlaterū collocare accipe ppōnes notiores: pp quarū ↄnexionē in bona ↄña ad hanc dubiā prius inuenis geometer clare assentit. Idē pꝫ i dialecticis tyrunculus in dyalecticis hāc hesitans. nullus hō nō est aial. a prouectiori oñditur hec ↄña bona. quilibet hō est aial: ergo nullus hō nō est aial. p regulas noia ⁊ verba transposita. ⁊ post ꝯ assentiendo antecedēti repēte ↄñti adherebit. Itē pꝫ de oratore. nihil est taꝫ horridū tam incultū qn dicendo fiat pbabile. Ora/tor verbis vincit vir bellicus armis. Eadē rōne vehe/mēter psuasiuas audiēs: illaꝝ ↄclusioni applaudet: exē/plum accipe ex demosthene atheniensi senatū in suā sententiā impellēte. Ex quo pꝫ in p̄sentiaꝝ noticia ⁊ scientiam ⁊ opiniones amplectit. Littera claret p̄ter hoc qd̄ dicit triangulū esse passionē vnitatis. ¶ Ad hoc multifariā dici potest exemploꝝ nō reqritur veri/tas. Scdo hoc itelligitur de numero ternario: q̄r vni/tas est s̄m trianguli ad hūc sensum q̄ sup vnitatē le/uando vnitates binas numerū ternariū procreabis. Alij sic q̄ per triangulum primam passionem geo/metrie intelligit: ⁊ per vnitatem primam arismetice.

Dubitatio p̄ᵃ. Circa litteram dubitatur quid est noticia sensiti/ua ⁊ quō ab intellectiua discrimen habꝫ.

Du. 2ᵃ Secūdo dubitaꝫ de v̄itate hᵒ ois doctria ⁊ disciplia ⁊c̄. an ē dabil̄ p̄ᵃ sensaᵒ.

Du. 3ᵃ Tertio dubitatur de veritate huius proposi/tionis cognitio maiore ⁊ minore si/mul tempore cognoscitur conclusio.

Du. 4ᵃ Quarto dubitatur de idemptitate vel discri/mine noticie apprehensiue ⁊ adhesi/ue ⁊ de membris noticie adhesiue.

Du. 5ᵃ Quinto an noticia adhesiua vel scientia sit propositio.

Du. 6ᵃ Sexto quomodo generaꝫ fides ⁊ quis est or/do nobilitatis istarum qualitatum.

Du. 7ᵃ Septimo de precognitionibus ⁊ an bruta sillogizant.

Rñᵒ ad p̄mū. Ad primū rñdetur q̄ noticia sensitiua est qualitas qua formaliter sensus sentit. ⁊ ista est duplex. s. exterior que iterū est quin/tuplex. quedā est visio. quedā est auditio. qdā tactio quedā olfactio. quedā gustatio. ita q̄ qlibet harū est terius mentalis. Ex quo p̄spicuū est nō idē esse visus ⁊ visio. visus est instrumentū vidēdi. visio actus me/diante quo oculus videt. ⁊ eodē mō de auditu ⁊ au/ditione ⁊ alijs potētijs ⁊ earū accidentibus dicatur. Alia est noticia sensitiua interior ⁊ talis est diuturni/or exteriori. hoc pōt oñdi i brutis: ⁊ post q̄ nō digni/ficanda est quo ad posse: ⁊ illud nihil impfectiōis di/cit ⁊ brutis cōuenit a nobis nō negabit q̄ bruta aliq̄s noticias in rerū absentia habeāt nō est qd̄. q̄ in nobis sit noticia intellectiua nemo est q ambigit: sed quare noticia sensitiua appelliteꝫ digladiant phi aliqbus te/nentibᵘ duas aias in hoie. s. sensitiuā ⁊ intellectiuam realiter distinctas. alijs vnam aiam in hoie ponenti/bus que est intellectiua ⁊ sensitiua lꝫ differenti rōne. quas opiniones in supcilio logicus dꝫ pcurrere. pri/mi dicit q̄ noticia ea propter est sensitiua: q̄r aie sen/sitiue inheret. ⁊ sensitiua exterior q̄ parti aie forinse/cus inheret: vt visio parti aie que oculū iformat: ⁊ au/ditio illi parti aie que aurē q̄lificat: ⁊ ita in alijs. No/ticia sensitiua interior parti interiori aie adiacet fortaſ/se alteriᵘ sp̄ei a priori. ⁊ noticia intellectiua aie intelle/ctiue subiacet tan q̄ s̄bo. Qui ponūt vnā aiam sūt bi/partiti aliqbᵘ noticiā sensitiuā in aia ⁊ organo ponē/tibus: ita q̄ dicunt visionē nō inherere aie itellectiue cū ipsa sit impartibilis ⁊ visio q̄libet extēsiue diuisibi/lis: sed inheret oculo ⁊ aie copulati. nec ex hoc habe/tur q̄ accidēs diuisibile extēsiue s̄bo indiuisibili inhe/reat: sed intellectiua aie intellectiue inheret. Scdi as/serunt quālibet noticiā ⁊ sensitiuā tam interiorē q̄ ex/teriorē pariter ⁊ itellectiuā aie itellectiue inherere: sꝫ vocaꝫ sensitiua pro quāto p̄requirit sensuꝫ ad hoc q̄ pducaꝫ. ⁊ itellectiua: q̄r p̄t eē absq̄ hᵒ q̄ sensus agat vt scꝫ in aia separata. ecce quō varie s̄m haꝝ triū po/sitionū pncipia de istis terminis disserendum est.

Quid ē noticia sensitiua ⁊ quotu/plex sit.

Ad 2ᵐ dubiū dr̄ q̄ nōnū q̄ hētur noticia itellīua alicᵘ rei sine sensitia eiusdē. pꝫ ō noticia quā hēmus de deo de q̄ nullā sensitiuam hēmus. sꝫ ppō intelligiꝫ de intellectiua ppria nāliter acqsita q̄ semp fit vel fiebat ex sensitiua eiusdē: sed magis logꝫ Ari/sto. de noticia cōplexa ppōnis dubie q̄ ex alia noticia scaturit: vt paulo āte memimᵘ an sit pria sensatio: hoc est an sensatio exterior pducaꝫ istātanee iter doctos ē disceptatio: ⁊ teneo q̄ sic. tū auctē aristo. x. ethicoꝝ. c. iiij. q̄ delectatio fit in istāti quēadmodū visio. tuꝫ rōne. pbaꝫ si qs sursum aspiciat adeo cito stellā in ce/lo itueb̄it sic̄ vnā auē parū supra nos. si priᵘ auē paꝝ supra nos signeꝫ illud tp̄s q̄tūcūq̄ paruū i q̄ possi/mus illā vidē lāceaꝫ distātē añ q̄ videamᵘ aliud visi/bile in duplo plus distās: tūc opꝫ dare plus tp̄is i du/plo ad vidēdū visibile i duplo p̄cise plus distās: ⁊ tri/plū tp̄is ad visibile trifariā distās: ⁊ sic ↄñter. ⁊ cū cē/tuꝫ mille eq̄les distātias ad minᵘ iter nos ⁊ celū inue/nimᵘ: dabis diē vel horā anteq̄ celum potest vide/ri quod est falsum ⁊ cōtra expientiā. secus est de au/ditione que cū motu ebullit. ñ dicas species esse no/bis propinquas argumentum est de lumine solis.

Ad secūdam dubita/tionem rñsio.

Oppōit pdictis **Contra** istud arg. ex hoc sequit q visibile: puta vna stella multiplicaret suas spēs vsq ad nos in instāti. ꝯñs est falsum: qz nihil agit in
Rñdet distās quin prius agat in ppinquū. ¶ Rñdet dubitādo illatū. dubitatio ē inter litteratos viros an sint ponēde tales spēs in medio quales argumētum supponit aliquibus dicentib⁹ q nulle sūt: imo ad hoc q ego videā visibile aliqd puta pietē sufficit parietis pñtia τ potentia visiua mea bñ disposita: nec sunt alie spēs isti habēt dicere q posito vacuo inter me τ celū: celū possum vidē. ali⁹ est modus pspectiuaꝝ tritio q sūt ponende spēs colorat rōne: verticē capitis mei puta coronā rasam nō possum videre esto q ponat speculum facialiter añ me: sz ponēdo vnū ex opposito faciei τ alterū in capite coronā videbo. τ hoc nō pōt saluari nisi p spēꝝ reflectionē in alterutrū speculū. silr nō possum videre sortē a tergo sine speculo mihi anteposito: sed ipso posito sortē retro video: ergo opz dicere q sortes pducit suas spēs vsq ad speculū que ad me reflectunt τ sortē represētāt. Ut hec mā cursim intelligat qz ad phiā attinet ppōnes succincte ponēm. ¶ Prima est. spēs qualitatū ꝯtrarū nō aduer
ppō pᵃ sant. pbat ppō. video parietē nigredine maculatū: ibi silr albedinē τ nigredinē video: ergo ille spēs trāseunt p idē mediū: qz nō valet dicere q spēs albedis multiplicant p vnā partē τ nigredinis p alterā: qz si eēnt mille oculi orbiculariter circa pietē positi hoīes τ albedinē τ nigredinē intuebunt τ nō sine spēbus: aliogn supuacaneū foret eas asserere eē: igit ppō ve
ppō 2ᵃ ra. ¶ Scōa ppō. quelibet ps visibilis causat vl ꝯcausat suas spēs p quālibet ptē mediȷ. hoc pz p multos oculos circulariter positos circa visibile: ita q non opz dicere q q̄drupedale albū sic se habet q vna pedalitas pducit suas spēs p vnā quartā partē mediȷ: τ sic de trib⁹ aliȷs pedalitatib⁹. nec valet dicere q q̄libet ps visibilis multiplicat easdē spēs p oēs ptes mediȷ: qz tūc idē accñs eēt in plurib⁹ subiectis adequatis qd abhorret nā: sz quadrupedale datū sic se hz q pducit aliquas spēs p vnā partē mediȷ: τ alias p aliā partem mediȷ: τ tertias per tertiam partem: τ sic de qualibet parte illius pedalitatis τ aliȷs trib⁹ pedalita
ppō 3ᵃ tib⁹. ¶ Tertia ppō. quāto visibile est maius tāto plures species sunt in medio. hoc patet ex premissis.

Oppōit **Contra** hoc arg. qz tūc totū dz apparere in duplo albius q̄ sua medietas: τ in qua
Rñdet druplo q̄ sua quarta ps ꝯ experientiam. ¶ Rñdet q pugione plūbeo cedis ille spēs sese nō intēdūt τ qualitatē vnā nō ꝯstituūt: sed esto pro nūc q sic non seqt illatū. τ causa est: qz spēs vnius ptis nō repñsentant alterā: tñ tota spēs τ notitia in oculo est intēsior. Cōtra totū intēsius repñsentat q̄ pars vt de noticia sortis τ
ppō 4ᵃ platonis infra dicet. ¶ Quarta ppō. non est ppterea sequēs q spēs ab oibus partib⁹ pducta sit infinita intensiue: qz nō sunt infinite ptes eiusdē intēsionis non coicantes in eadē pte subiecti: qz spēs pducta ab vna meditate visibilis est dupla ad spēm pductā ab vna quarta: vt q̄lis est pportio ptiū visibilis in magnitudine talis est pportio spēꝝ ab illis ptibus pducibiliū

ceteris paribus. ¶ Quinta ppō: imago q̄ apparet in
ppō 5ᵃ speculo nō est in illo. pbatur: qz quodlz accñs extensum diuidit diuisioni sbi: ita q si albū pedale sciungat in duas ptes equas vna medietas albedis manebit in vna parte altera vero in alia: sed sic nō est de simulachro speculi si speculū secet in tres ptes tres apparebunt imagines: ita q fm multitudinē ptiuz fractaꝝ apparebūt simulachroꝝ pluralitas: nō ptes manent alicui⁹ molis. insup nullū accñs migrat de sbo in sbm: sed ad motū visibilis in speculo visi apparet spēs ꝯtinue moueri in speculo qd est falsuz. nō est verisimile q semp ad motū visibilis corrumpat prior imago τ gñet noua. nō est in speculo res quā speculamur in illo: sed spēs reuerberant a speculo τ ipsuz visibile p spēs reflexe vꝫ hoc est simulachrū. ¶ Sex
ppō 6ᵃ ta ppō. si esset vacuū inter me τ celū nō possem videre celū. pz: celū nō pōt videri nisi p spēs suas que nō hñt mediū p calidū: qz accñs non pōt esse p nāz sine sbo. ¶ Septima ppō. verisimile est q si sortes in ae
ppō 7ᵃ re eēt pedaliter circa sese τ circulariter extra pedalitatem vacuū q aer esset ei speculū: qz q̄ q̄ ita sit nūc q corpus pcise politū: vt arma polita: lapis cornu: pupilla oculi: vitrum τ hmōi solum reflectent spēs sensim: tūc sic nō esset. τ causa est qz spēs nō possunt vlterius pgredi: sed hec rō debiliter ꝯcludit. pz in ferro rubiginato τ in corporib⁹ asplis. quare ego non video aliquē post me: esto q nō habeā speculū obiectū postubi ibi sūt spēs ac si visibile eēt ad faciē. τ an visibile regrat lumē ad hoc q pducat suā spēm missa facio: qz parti ex pposito: sz non abs re euagatus sum.

Ad tertiū dubiū qd sic intelligit. q qs pōt maiori assentire anteq̄ ꝯclōni assentiat: τ pariforma minori anteq̄ ꝯclōni assentiat
Ad tertiū dubitatio nem rñ sed q̄ primū illis in forma positis assentit τ sic ꝯñam eē bonā mox ꝯclōni assentit: dūmodo sciat q ex vo sio. non seqtur ppō falsa nō reflexiua. hec regula in effectu tñ valet: sz aliqua ꝯñs est bona scita esse bona ab aliquo si sciat ita esse sicut sigtur p antecedens scitur ita eē sicut sigtur p ꝯñs dūmō nō repugnat ꝯñti. sciri dr scita esse: qz si nesciat esse bona nō opz. dr signāter dummō repugnat ꝯñti sciri. ppter tales ꝯñas nullum ꝯñs est scitū: ergo nullū ꝯñs est scitum: qz vel illud ꝯñs est scitum vel nō. si primū. tūc scitur ita esse sicut ꝯñs sigt. sed ipm sigt q nullū ꝯñs est scituz. τ ita est p aduersariū. τ ipm est ꝯñs: ergo ipz nō est scitum. si scōm pposiū añs sigt nullum ꝯñs esse scituz τ ita est p casum: qz pono nullā aliam ꝯñam esse. vel si sit alia: pono ꝯñs impossibile. tunc añs est scitū: ergo illa ꝯditione opus est. Cōtra regulā multifariam
Instat. instatur. bñ sequit: quecūq sunt eq̄lia vni tertio sunt equalia inter se: a τ c sunt equalia vni tertio. s. b: ergo a τ c sunt eq̄lia. stat q aliquis assentiat antecedēti. τ tñ nō assentiat ꝯñti: esto q sciat ꝯñam esse bonā: igitur. minor pz: posito q a τ b sint duo corpora ferme eq̄lia. sed b a excedat impceptibiliter. τ c b excedat etiā impceptibilr. sz c a sensiz excedat tot⁹ casus est possibilis maior est cōis ai ꝯceptio g⁹ assentit illi sortes τ assentit minori p ypotesim: igit toti antecedenti. τ nō assentit ꝯñti.

Rñdet tur 9ñtl. ⁊ pono q̃ sciat 9ñam esse in darij. Rñdetur qz qd sit argᵐ nõ est ꝯ mẽtem Aristotelis: qz talis nõ cognoscit minorẽ capiẽdo cognoscere sicut Aristo/ teles capit. s3 ad argᵐ i se: qz is nõ assentit añti totali: imo dissentit minori. postq̃ videt 9ñs esse falsũ. ⁊ ad sensum hoc ꝑcipit ⁊ scit q̃ ex ꝟo nõ seqꝫ falsũ. saltē ex resteriuas. ⁊ scit maiorẽ eẽ verã. statī minori ꝑ in/ tellectum dissentit: qz sensum delirantem ille castigat.

Op. p° **Contra** hoc ar. bñ seqꝫ ois rex loqtur. iste est rex dicẽdo iacobū regẽ corā te quẽ tu dubitas esse regẽ. g° ille loqt. posito q̃ tacẽtẽ cū intuearis: ⁊ tamẽ assentis añti i illo casu. ⁊ 9ñti dissẽ

Rñdet tis. vl saltẽ 9ñti dissentis: ⁊ dubitas añs. Ad h° argᵐ dr̃ q̃ nõ directe vibratur in reglas. s3 qz eius solo argᵐ ꝓcedẽs eneruat. dr̃ q̃ nõ dubitat ille añs q 9ñti dis/ sentit: qz regl̃a est. si qs scit vnã 9ñam bonã. si 9ñs est ab illo negãdo añs nõ est dubitãdũ. talis in casu scit añs eẽ falsũ: vez nullã ptẽ scit eẽ falsam nõ icõuenit dare vnã copulatiuã quã scio esse falsam. cui° vtrãq3 ptẽ dubito: p3 h egypt° est in affrica. ⁊ nulla egipt° ẽ in affrica sic h in arguĩto ꝓposito postq̃ scio ex ꝟo nõ seqꝫ fm̃. ⁊ video h 9ñs fm̃. ille loqt demfando iacobũ tacẽtẽ. ⁊ scio 9ñã bonã. mox ꝑ rõnis discur

Op. 2. sum scio totale añs fm̃. Scd̃o ar. intellect° est finite capacitatis: g° intellect° põt habẽ tot noticias q̃ non pl̃es. ⁊ ponamus q̃ põt ꝑcise habẽ decẽ noticias vel cẽtũ. in idẽ redit. habeat septẽ noticias: iam habebit maioris noticiã minoris ⁊ bonitatis 9ñe. ⁊ ꝑ 9ñs non põt hẽre noticiã 9clõnis: qz si sic hẽret vltra decem ꝯ

Rñsio ypotesim. ꝑ hoc arg° notabis duplex est aie capaci/ tas q̃dã actiua. q̃dã ꝟo passiua. nõ q̃ sint due res q̃/ rum vna sit anie capacitas actiua altera passiua. sed dr̃nt illi teri pence 9notata. capacitas actiua suppõit pro ipa anima connotando q̃ põt vitalr̃ actiue 9cur

Duplx noticia actual ⁊ hitualis rere passiua connotat q̃ potest suscipere siue concur rat siue nõ. Pͥma. duplex est noticia q̃dã actua/ lis. q̃dã habitualis. de noticijs habitualib° nõ est sta tus. q̃cunq3 habitu dato in intellectu. intellect° pl̃es põt suscipere. s3 de actuali vulgatior opio tenet statũ: ita q̃ aia actiue põt 9currẽ cũ certo nũo noticiaꝝ sic q̃ nõ cũ plib° clare intuemur: plib° itẽr° mior ẽ ad sin gula sensus: ẽt i habitib° videm° nisi cũ ordie fũant. hõ ẽ in hũuã mltitudie nõ seriati captoꝝ 9suius. tũc dr̃ q̃ aia postq̃ est finita in agẽdo põt hẽre. x. notici as vl nũm certũ in idẽ redit. ⁊ vn° angelus postq̃ ẽ ꝑfectior pl̃es noticias põt hẽre. Cuius potẽtia passi/ ua seu receptiua sit infinita p3: qz aia põt q̃litates tot recipe quot de° põt in eã ponere. s3 nõ erũt respectu illius aie noticie: qz aia per eas non cognoscit. postq̃

Pro// põnes d clariue. actiue cũ eis ñ 9currit. Isto nõto pono ꝓpões positio nes declarantes. ¶ Pͥa est capacitas aie passiua est infinita p3 ex dictis. Scd̃a ꝓpõ. capacitas aie actiua

p° ꝓpõ. ẽ infinita. pbat h capacitas passiua est infinita ⁊ h ca

Scd̃a pacitas aie passiua est h capacitas aie actiua: g° capaci

Tertia. tas aie actiua est ifinita. Tertia ꝓpõ capacitas aie acti

Quĩta ua nõ est ifinita capacitas actiua. Quarta ꝓpõ h 9ña ẽ nulla aia est ifinita capacitas passiua: ergo aia est fini/ ta res. esto q̃ capacitas est res ꝑ variatõẽ appella

tionis. Quĩta ꝓpõ. infinita qualitas põt esse in anima intellectiua. s3 nulla q̃litas põt eẽ ifinita noticia saltẽ ac tualis in aia si aia q̃ teriat in decẽ hẽt decẽ grad° no/ ticiaꝝ. de° põt ponẽ mille res eiusdẽ spẽi cũ noticijs q̃ aie inherebãt: s3 nõ erũt noticie respectu aie: p3 qz aia ꝑ illas mille res nõ cognoscit. nec actiue cū oib° il lis 9currit. 6ª ꝓpõ. i ifinitũ crescit noticia sbto. s3 in nl̃lo sbo crescit in ifinitũ noticia. ꝓoꝛ ps p3: qz q̃cũq3 sbto creato in q̃ est noticia vt in hoie vt decez in alio possunt esse duodecim gradus noticie: puta in ange lo ⁊ in vno sbo perfectiori illo deus põt ponẽ quin/ decim ⁊ in alio sbto decemocto: ⁊ ꝑ 9ñs in ifinitũ: qz q̃cũq3 sbto ꝑfecto dato de° põt facẽ ꝑfectius sbm. ar scd̃a pars ex dictis. Septima ꝓpõ. nõ est incõueniẽs vt dicũt multi q̃ po° aie nõ teriẽt in minimũ gradum quem non potest producere: sed in maximum. ⁊ hoc est quando non est actio in proprium contrarium. Quinta Sexta. Septia

Tunc rñdet ad formã arguĩti admittẽdo q̃ aia habeat istas decez noticias. dr̃ q̃ his reman ẽtib° nõ põt hẽre pl̃es nõ ꝑp q̃ritã duaꝝ triũ vl dcẽ repugnãnã: s3 ꝑp aie actiuitatẽ terialẽ: ⁊ i illo casu op3 dicere q̃ regula intelligit nisi aia habeat tot noticias actuales q̃ nõ põt eã capere: vl q̃ vna vl plu res alie noticie actuales desinãt eẽ que nõ habẽt col/ ligãtiam cũ istis. Si dicas nõ est potior rõ q̃ vna noti cia actualis desinat esse q̃ alia. dr̃ q̃ nõ est magna ra tio: s3 intellect° adiuit circa aliq̃s ⁊ non circa alias: ⁊ hoc sufficit. Ex oib° hijs seqtur hec copulatiua q̃ ca pacitas aie actiua nõ põt augeri: s3 põt augeri aie ca/ pacitas actiua. ꝓoꝛ ps p3: qz si hec capacitas aie põt augeri ⁊ hec capacitas est hec aia: g° hec aia põt auge ri qd̃ est falsum. scd̃a ps p3 ꝑ illõ psalmiste. Intelle/ ct° bon° oibus facientibus cū hoc est quanto homo ẽ exercitatior tãto pl̃es noticias põt suscipẽ actuales. Rñ° ad argᵐ.

Cõtra istud replicar. nemo põt hẽre noticiã maioris minoris ⁊ 9clõnis simul: g° ꝑ cessus nullus. 9ñs est clara. pbo añs: qz tũc pl̃es no ticie essent sil i itellectu ꝯ illũ scd̃i topicorum. 9tingit pl̃a scire. intelligere ꝟo nõ. Rñdet q̃ Aristo. ꝓposi tio duos habet sensus quoꝝ vn° est. 9tingit pl̃a scire intelligere ꝟo nõ. i. nõ est possibile habere sil plures noticias actuales: ⁊ hoc est falsum: vt p3 manifeste qñ qs simul videt nigredinẽ in pariete albo is noticiã al bedis ⁊ nigredis simul hẽt. idẽ p3 in noticia reflexa: q̃ nõ ẽ eadẽ cũ noticia directa. Cõtingit pl̃a scire: hoc est sciẽtia est circa cõplexum. hoc est circa pl̃a intelli/ gere ꝟo non hoc est 9tingit intelligere nõ pl̃a hoc est dictu intellectio est tã circa cõplexũ q̃ incõplexum. vl sic 9tingit pl̃a scire habitualr. sciẽtia ꝑ habitũ vulgo diffinit. nõ 9tingit itelligere pl̃a: hoc est valde multa actualr: intellectio cõmuniter actui attribuit. ex q̃ se qtur q̃ q̃ q̃ duo corpora nõ possunt esse in eodẽ lo/ co due noticie possunt: ⁊ hoc est ex nã rei notũ est ꝑ tim expiẽtia q̃ ad corpora de predicamẽto substãtie: partim ratione: partim experientia. de noticijs Contra pdcã re plicar. Rñsio Scia est circa cõ plexum.

Tertio ar. noticia maioris mioris ⁊ bonita/ tis 9ñe est causa ꝓductiua scientie: s3 ois cã est ꝑoꝛ suo effectu: g° in illo instanti q̃ ille trea Op. 3.

cause ꝑtiales q̄ coaceruant vnā cā3 totalē sūt in intel
lectu noticia scientifica conclusionis nondum est.
Rñdet **Respondetur** ꝙ in illo instanti q̄ ille cāe sunt simul posite sciētia in
eodē instāti ponit̄: ⁊ ad maiorē ipa distiguit̄. vl tpe:
⁊ sic negat̄. vl nā: ⁊ sic cōcedit̄. aliqs est effect⁹ quē3
Aristo. debuit dicē fuisse ab eterno: p3 de lumine so
lis apud corpus solis: hoc est capto ꝑuā ꝑtē spere so
lis ꝓpinquā corꝑi solis: iter quā ⁊ solē nullū corpus
opacum potest mediare causatiuum vmbre ⁊ lumi
nis solaris impedimentū: tunc tale lumē fuit ab eter
no: ⁊ tamen habet aliquā causam scilicet solem.
Opposit ꝓdictis **Contra** hoc ar̄. vel quelibet cā ꝓducit suum effectū in instāti: vel aliqua ⁊ aliqua
nō. nō primū vt liquet. nec scd̄m. p3: hoc est ꝓpter re
pugnantiā in passo ad effectū ꝓducēdū: s3 ꝓbo ꝙ ni
hil sit: q2 tūc aqua remisse calefacta d3 suscipe calorē
sūmū quem pōt recipe in instāti. ꝯñs est ꝯtra expien
tiā. ꝓbat̄ ꝯña fm opinionē certiorē que tenet ꝙ q̄li
tates ꝯrie in nullis gradib⁹ sese compatiunt̄: tūc aq̄
Instat. calefacta remisse ꝑ totum nihil frigoris h3: ergo reli
quus calor ꝓducit̄ in instāti. Forte dicis. aq̄ tñ h3 in
clinationē in ꝯriū: q2 nō appetit esse sub calore post
Opposit q̄ sue forme sbali aduersat̄. ¶ Cōtra. illo dato aqua
calefacta cuius calor iam est remissus: ⁊ vnus grad⁹
frigoris ꝓduct⁹ frigus d3 ꝓduci in instāti ꝯtra expien
tiam. ⁊ patet ꝯña. aqua nihil repugnans frigori h3 ⁊
ad hoc inclinat̄ ergo totale frigus ꝓducit̄ in instanti.
Rñdet ¶ Rñdetur ꝙ ille qualitates que deteriant eis ꝯrie
tatē corporalē esto ꝙ nulla sit repugnantia in sbo ha
bent ex nā rei ꝙ successiue ꝓducant̄ nisi e spūales vt
aie q̄litates. vel partim spūales vt lumē spēs. dūmō
nō sit ꝯrietas in passo: ⁊ passum ad hoc h3 inclinatio
nē. vel saltē nō in oppositū possunt in instāti ꝓduci.
Si dicat̄ ꝙ scia positis oibus suis causis in illo istāti
nō ꝓducit̄: s3 imediate post illud istās. ⁊ nō dat̄ ꝑmū
instās in q̄ illa scia est: sed vltimū i q̄ nō est: vt de vno
angelo imediate post aliū ꝓducto hoc nō est rōnabile
q2 redibūt arg⁹ qbus visi sum⁹ ꝓbare nō eē incōueni
ens aliquē effectū eē adeo cito sicē sua cā petēdo q ef
fectus imediate post suā cām ꝓducuntur q vero nō.
Op. 4. **Quarto** ar̄. volūtas est libera q̄ realr̄ est itel lect⁹: sed hoc iterest inter cām libe
rā ⁊ nālē ꝙ oib⁹ causis positis in cā libera pōt nō po
ni effect⁹ potētie rōnalis valēt ad opposita. i. ꝑlar. er
go oibus istis positis volūtas ex sua libertate pōt non
Rñdet assentire ꝯclōni. ¶ Rñdet̄ ꝙ nō vlr volūtas pōt oi
bus causis positis nō ponē effectū vel ponē effectum
oppositū. niobe nō poterat nō tristari per ēptiōs dijs
suis liber]. nec alcmeō euripides occiso suo p̄re. sil̄r
assirior rex nouissim⁹ cōbust⁹ in igne nō poterat non
dolere. lōge aliter est de sanctis martyrib⁹ ꝓ deo ingu
latis spēaliter ab eo adiutis. istud parti depēdet ex ise
ri⁹ dicēdis an ꝯtingat ꝯ dignitatē istare: sed aliq sunt
effect⁹ q passiōales nō sūt q p̄nt oib⁹ causis positis nō
poni: ⁊ nunq̄ hoc est repibile in causis nā lib⁹: ⁊ hoc
est satis discriminis. Ex his p3 si qs h3 opinionē3 h⁹
nullus triāgulus h3 tres āgulos eq̄les duob⁹ rectis ⁊

adducant̄ ꝑmisse qb⁹ euidēter assentit ad ꝯcludēdu3
hāc. triāgulus h3 tres. assentiet affirmatiue: ⁊ talis as
sensus saltē actualis opinatiu⁹ in oppositū stati corrū
pitur ꝓpter causam actiuiorem superuenientem.
Quinto ar̄. nō pri⁹ tpe scit aliq̄ ꝓpō q̄ ipsa habeat eē: s3 ꝯclō ꝑ aliqō tps h3 eē Op. 5.
post minorē igit̄ scit̄ posteri⁹ tpe ipa minore: ergo nō
sil̄ tpe sciunt̄. Et ꝯfirmat̄: si statim cognitis maiore ⁊
minore cognoscit̄ ꝯclō seqt̄ q̄ primū qs h3 ꝑn⁹ geo
metrie ꝙ sciret primā ꝓpōnē eī⁹. s. sup datā lineā ⁊c̄.
Tū scdō ex prima gñet̄ ꝯcurrētib⁹ alijs principijs. s.
petitionib⁹ ⁊ coibus animi ꝯceptionib⁹ seq̄ret̄ ꝙ stati
scdā cognosceret̄: ⁊ sic de alijs ꝑ ordinē3. ¶ Rñdet̄ Rñdet
admissa maiore ⁊ minore ⁊ toto ꝓcessu noticia maio
ris ⁊ minoris nō sufficiūt: sed sic ꝯgrit̄ noticia boni
tatis ꝯñe q̄ ꝑregrit ꝯñs. Ad ꝯfirmationē nego ꝯña3
nō eni sufficit maioris ⁊ minoris noticia: hoc est illa3
ꝓpōnū quas maiorē ⁊ minorē appellamus: sed op3
eas adinuicē applicare: hoc est de ṽtute fmonis op3
hēe noticiā maioris ⁊ mioris: q̄ ꝓpōnes nō sūt maior
⁊ mior nisi d̄bite applicent̄ cū ꝯñte: friuolū ē addē si
itellect⁹ adiūat ad ꝯñs: q2 h⁹ ꝑsupponit̄. si actualr̄ co
gnoscit̄ ꝯñam esse bonā op3 ꝯsiderare de ꝯsequēte.
Ad quartū duplex est noticia: q̄dā est appꝑhēsi ua q̄dā adhesiua: appꝑhēsiua est respectu cu Rñ⁹ ad quartū
iuscunq3 qd̄ pōt terīare actū potētie itellectiue: siue sit Duplex
cōplexi siue incōplexi: q2 nō solū appꝑhēdim⁹ icōple est noti
xū: s3 ꝓpōnes sillogismos ⁊ hmōi vlr̄ oia q̄ recipiunt̄ cia app
a potētia itellectiua. Noticia adhesiua vel indicatiua hēsiua ⁊
est noticia ꝑ quā assentit̄ vel dissentit̄ cōplexo: solū cō adhesi
plexo assentim⁹ qd̄ veru3 arbitramur. ⁊ sic respectu ua
cōplexi duplicē possum⁹ hēe actū. s. appꝑhēsiuū ⁊ ad
hesiuū: q2 frequēter qs appꝑhēdit ꝓpōnē nec ei assen
tiēdo nec dissētiēdo. h⁹ p3 de ꝓpōne neutra: vt astra
sunt paria: tūc dr̄ ꝙ ois noticia adhesiua est appꝑhen
siua sed nō ꝯ p3 prima ps: q2 si sit aliq̄ noticia adhesi
ua q̄ realr̄ ab oi appꝑhēsiua distinguit̄. de⁹ pt hāc no
ticiā adhesiuā i mēte sortis seruare q̄libet appꝑhēsiua
corrupta: ⁊ sic aliqs assentit vni ꝓpōni quā nō appꝑhē
dit qd̄ est falsum. scda ps p3 ex dictis. Ex q̄ p3 ꝙ stat
hēe duas noticias appꝑhēsiuas spē distinctas respectu
eiusdē h⁹ p3 offerat̄ nisi vna ꝓpō neutra: tē eā appꝑhē
do ꝑ noticiā appꝑhēsiuā. postea adducat̄ mihi rō vel
añs ꝑ quā ꝓpōni date assentio: iste assensus est noticia
appꝑhēsiua spē a priore distincta ꝑ vnā noticiā assentio
ꝑ alterā nullo mō. petis an adueniēte scda noticia ap Insta⁹
ꝑhēsiua. s. adhesiuā recedit prior appꝑhēsiua: ⁊ vdet̄
ꝙ sic alr̄s eēt supuacanea cū ꝑ illā adhesiuā et appꝑhē
dimus. ¶ Rñdet̄ postq̄ nō vr̄ repugnātia iter illas Rñsio
noticias ⁊ ꝓbate sūt distigui ꝯcedit̄ ꝙ stāt sil̄ in itelle
ctu: sed prior appꝑhēsiua parū nūc deseruit nisi ad ma
gis appꝑhēdēdā illā ꝓpōnē q̄ ante. Forte dicis ꝙ ille Insta⁹
noticie nō spē distingunt̄: q2. viij. methaphi. si agēs
sit vnū ⁊ mā vna effect⁹ erit vn⁹. ⁊ act⁹ distiguūtur ꝑ
obiecta. ij. de aia. ⁊ idē iquātū idē sp natū ē facē idē:
ij. de gñatiōe. hoc in ꝓpriā nō mouet nō est idē ade
q̄tū obiectū: ⁊ qñ eēt nō op3 vt alibi de noticia intuiti
ua ⁊ abstractiua i hoc pr̄io dicet̄. S3 noticia icōplexa

appꝑhēsiua

apphēsiua verior huiꝰ. hō est risibilis. ⁊ totiꝰ cōplexi ⁊ numero ⁊ spē distinguit: vt p₃ ex obiectis.

Oppōit instātie. Cōtra hoc arguit. gᵒ deꝰ pōt ab itellectu sortis noticiā apphēsiuā ptis excutere totius noticia manēte qᵒ nō est dicēdū. negat ꝯña. q₃ non q̄sl₃ res distinctas pōt deꝰ separe vna remanēte post q̄ noticia apphēsiua ptis ē pe respectu noticie apphēsiue cōplexi: nō nego qn hō pōt hēre noticiā apphēsiuā q̄ Rñsio est adhesiua nō hn̄do aliā ab ea spē distictā. Noticiarꝫ adhesiuarꝫ q̄dā q̄ assentit vero: q̄dā q̄ assentit flo. ⁊ noticiarꝫ adhesiuarꝫ vo q̄dā cū formidie ⁊ q̄da₃ sine formidie. si sine formidie hoc est bifariā: vel cum euidētia: vł sine euidēᵃ. si 2ᵐ sic est fides: fides ē noticia certa ⁊ ineuidēs. si cū euidētia hoc trifariā: vel est noticia pmissarꝫ: ⁊ sic est itellectᵒ. vn̄ itellectᵒ nō capit h̄ p aia itellectiua: s₃ crebriᵒ p pmissarꝫ noticia adhesiua. si sit noticia conclusionis demonstrabilis acquisita per intellectum sic est scientia. si sit noticia adhesiua conclusionis ⁊ premissarum sic est sapientia. si cum formidine sic est opinatio. si adhereat falso hoc dupl̄r vł cū formidie sic iterꝫ est opio: vel sine formidie sic est error adeo firmiter hereticus adheret ꝓpōni hētice sicē fidelis ꝓpōni catholice. ⁊ hec diuisio est s̄lis illi qua aial secaremᵒ in aliq̄s ciᵒ spēs: s₃ non in oēs. nā noticia adhesiua quā hēo q̄ arnoldus sedet est adherēna veri sine formidie ⁊ s̄b nullo horꝫ membrorꝫ ptinet. an expiētia s̄b scia icludat infra dicet. de arte ⁊ prudētia nihil ꝯducit ad ꝓpositū: s₃ ad 6ᵐ ethices ecce sex noticias p ordinē. s. sapiā: itellectū: sciētiā: fidē: opionē: ⁊ errorē. quarꝫ nobilissima est sapia: vt p₃ de ciᵒ obiecto. 2ᵒ itellectᵒ. 3ᵒ scia. 4ᵒ fides sup̄ opionē q̄ ad firmitatē: īfra q̄ ad rōnē ⁊ sup̄ simpl̄r. 5ᵒ opio. nouissima error. q̄ q̄ error sit opione firmior: q₃ ē mala firmitas nō op₃ q̄ opionē exuperet.

Distinguit noticia adhesiua.

Rñsio ad 5ᵐ. Ad 5ᵐ qᵒ est an scia sit ꝓpō: ⁊ codē mō de opione fide errore ⁊ aliis q̄litatibꝰ iudicialibꝰ intelligat. Pro q̄ nota q̄ ꝓposita aliq̄ ꝓpōne demrabili: puta triāgulus h₃ tres. itellectᵒ sortis pōt hēre mltas mētales. pōt pᵒ nālē silitudinē vocū vł scripturarū: ⁊ illa ē ꝓpō ad plm signs. pōt hēre aliā mētalē q̄ apphēdit q̄ ea res q̄ est triāglus h₃ tres āglos absq̄ hoc q̄ assentiat. Perspicuū est in iuuene geometra: imo si duo audiāt illā. s. grecᵒ ⁊ latinᵒ: ille iuuenis latinᵒ h₃ hāc mētalē sup̄ mētalē quā h₃ is grecᵒ. grecus format nālē silitudinē taliū vocū q̄ est ꝓpō: q̄ nis nō repn̄tet ei ꝓpōnalr ⁊ adhuc nō format hoc in mēte illa res q̄ est triāglus h₃ tres illa cōit vocat mētalis vltiata cui vocalis vł scripta s̄bordiat postea peritᵒ geometra p angulū extrisecū p medio i dariis cōcludit triāgulū hēre tres. discursu audito iuuenis assentit ꝯclōni: ille assensus ꝓducit de nouo in rerꝫ nā de q̄ est qᵒ. S₃ hic bn̄ itellige q₃ vulgarit dr̄ q̄ noticia apphēsiua ꝯclōnis nō gn̄at a noticia pmissarꝫ: hᵒ itelligas de apphēsiua spē distincta ab adhesiua q̄ pōt eē vt ligdo ꝯstat nō adherēdo pmissis: ⁊ q₃ opio plebea existimat a q̄l₃ apphēsiua adhesiuā distingui dicꝯñr: s₃ dico ꝯñr ad ea q̄ supiᵒ dixi: ⁊ si iterloquēdu₃ adhesiuā apphēsiuā nō appellitē itelligo de apphēsiua ab ea specie distincta. tūc redeūdo eo a q̄ digressum ᵒ dupl̄r ē hic modᵒ opinādi iter doctores aliqbᵒ dicētibᵒ q̄ istō idiuiduū nō est ꝓpō. cū q₃ est simpl̄x: mō q̄l₃ ꝓpō siue mētal' siue vocal' siue scripta ē ex plibᵒ ptibᵒ diūsarꝫ rōnū cōposita: q₃ sp copla spē distinguit ab extrēis: s₃ assensus vocat verᵒ nō denoiatiōe itrīseca: puta q̄ sit vitas quēadmodū q̄l₃ ꝓpō va est suamet vitas: s₃ ē verᵒ p q̄to ē circa ob₃ verꝫ: hoc est denoiatiōe extrīseca. Alter ē modᵒ dicēdi huic olno oppositᵒ tenēs quēl₃ hmōi assensū eē ꝓpōnē realr: imo verissime ꝓpōnē nec ē de rōne mētalis apphēsiue q̄ ex plibᵒ noticiis cōponat: vt infra dicet. ⁊ q̄ q̄ ita eēt secᵒ eēt de idiuiduo. radix hᵒ rei ē silis errori pa siphaeo. cū cōi mō dicēdi teneo hāc ꝯclōnē. nullus assensus dissensusue ē ꝓpō. S₃ tūc petis an sit nālis silitudo rei vł rerꝫ ad ex̄ ⁊ cuiᵒ ē ⁊ an ex ipo assensu ⁊ alio vł cū alio terio mētali ⁊ cu₃ copula pōt eē ꝓpō. Instat.

¶ Rn̄det q̄ nō ē nālis silitudo rei vł rerꝫ ad ex̄ vel ad itra nō est terius cōplexᵒ vł icōplexᵒ mētalis apphēsiua ē nālis silitudo rerꝫ ad ex̄: ⁊ terius cōplexᵒ secus ē de assensu: ⁊ hᵒ ꝓuēit ei suapte nā. Sić noticia sortis nō repn̄taret plonē ⁊ cū nec ē terius cōplexᵒ vł icōplexus cu₃ ipa copula ⁊ alio terio nō pōt eē ꝓpō. Rn̄det

¶ Arguis forte. oē repn̄tās de vł false est ꝓpō: sed istud idiuiduū repn̄tat de vł false: ergo. Ad hoc ex dictis pōt rn̄deri: distinguē poteᵒ maiorē sic q̄ sit petitio pnᵒ in miore ad miorē: nūc dicas negādo denoiatiōe itrīseca. Opposita opinatio est satis facilis q̄ ꝯcederet has ꝯclōnes. Pria. ois scia est ꝓpō eodē mō de aliis noticiis adhesiuis. 2ᵃ. aliq̄ ꝓpō est intēsibilis ⁊ remissibilis p₃: ois scia est intēsibilis ⁊ remissibilis aliq̄ ꝓpō est hmōi: ergo. 3ᵃ nō ois ꝓpō cathegorica h₃ s̄bm p₃ de assensu. 4ᵃ aliq̄ est cathegorica affirmatiua cuiᵒ p̄tum nō enūciat de s̄bo mediāte copula affirmata. p₃ de scientia que non habet copulam. Oppōit Rn̄det Cōclōnes ponūt. pᵃ ꝯclō Scda Tertia Quārta

Rñᵒ ad sextum Ad 6ᵐ dubiū qᵒ est qn̄o gn̄at fides. hic aduīte q̄ fides nō capit p ꝯscia quēadmodū ad ro. 9. Oē qᵒ nō est ex fide peccatū est. s₃ capit hic vt ciᵒ descriptio sit assensus verᵒ firmᵒ nō euidēs. Dr̄ verᵒ q̄re nullus hēticus q̄tūcūq̄ firmit̄ adhereat sue hēsi in hoc h₃ fidē. Dr̄ in hoc: q₃ frequēter stat aliquē eē fidelē in vna ꝓpōne ⁊ hēticū ⁊ ifidelē in altera: q₃ q̄t sūt ꝓpōnes distīcte tot sūt fides acqsite talr̄ ortītes. Dr̄ firmᵒ q₃ si assentiat cū formidie alicui ꝓpōni iam iste assensus nō est fides s₃ opio. Dubiᵒ in fide ifidelis est. q̄ debeat eē ieuidēs p₃ p dictū apli. Fides ē argᵐ exn̄tiū ⁊ nō apparētiū cui Aug. dictu₃ q̄drat. qd est fides nisi credē qᵒ nō vides capit credē p certitudiāliter assentire. ⁊ nō videre pro nō euidēter cognoscere. Isto notato ponunt ꝓpōnes. ¶ Prima ꝓpositio nō est in potestate voluntatis assentire firmiter ꝓpositioni de se ineuidēti sine rōne mouente ad assensum. vtpote q̄ astra sunt paria. ꝓbat ꝓpositio alioquin esset in ptāte mea causare in me maximā delectationē qᵒ est falsum. patet per aduersariū ego possum causare in me assensum firmu₃ huius: ego sum rex capadocie. ⁊ sic iste assensus causaret in me magnū gaudiū. Iterū p₃ scdo de aia vbi Aristoteles ꝓbat opio nō est imaginatio: imaginari enī₃ possumᵒ cū volumus nō aūt opinari qᵒ expresse ponit ibi Cō Fides dupl̄r capit. Fides diffinit. Propōnes ponūt. pᵃ ꝓpō

incenatoꝛ cõniecto vicesimo tertio. ⁊ si qs nõ põt cã re assensum nõ firmũ sine rõne puta opionẽ: ergo nec go neq3 a fortiori assensum firmũ. s. fidẽ. Scõa ppõ nulla noticia euidẽs generat fidẽ. vt puta noticia premissarũ demõstrationis: imo gñat sciam ⁊ noticiam euidẽtẽ. ℂ Tertia ppõ nulla rõ pcise topica gñat fidẽ: p3 q2 quelibet talis gñat assensum solũ formidolosu3: q2 plus credit pncipijs q̃ ↄclusiõis si argᵐ sit pbatiuũ: ergo nulla talis generat assensum firmu3. ℂ Quarta ppõ in ptãte voluntatis est q̄ habita aliq̃ rõne pbabili intuitᵘ hẽat maiorẽ assensum de ↄclone q̃ rõ ipsa pbat ⁊ hoc mõ in nobis gñat fides. rõ probabilis est viroꝝ moribᵘ ⁊ vtutibᵘ pbatoꝝ q ppterea ptulerũt mortẽ: miraculoꝝ pluralitas q̃ oia non pñt gñare nisi assensu3 opinatiuum. sed pia affectio cu3 hijs generat assensum firmũ que vocatur fides.

ppõ 2ᵃ ppõ 3ᵃ ppõ 4ᵃ

Oppõit **Contra** hoc arguit. tũc infidelis põt cogi ad opinãdum articulos fidei. vtpote q̄ deus est trinus ⁊ vnus. ⁊ q̄ corpus benedictissimu3 christi est in sacramento eucharistie sub specieb9 panis ⁊ vini. l3 non cogatur ad credendum.

Rñsio **Respõdet** negãdo ↄñam: q2 i eis est actus vel habitᵘ potẽtioꝛ opinione ea firmioꝛ. s. erroꝛ. Uñ ois assensus firmᵘ incertũ a s̃bo ppellit. Uñ h̃ aduerte q̄ illa miracula viroꝝ pbatorũ ⁊c̃. pñt respicere tria hoiu3 gñа. s. pie affectatos: praue affectatos: p errorẽ actualẽ opprĩi neutralr affectatos. in pmos rõnes cũ pia affectiõe fidẽ gñant. in tertijs opiones in scd̃is nihil scdo metaphisice.

Assuefactio fa cit credere veru3 eẽ fal̃si. Assuefactio frequẽter audiẽdi falsa facit hoies credere falsa eẽ vͣ. ⁊ fm doctrinam topicã nihil refert q̃dã falsa qbusdã veris eẽ pbabiliora. Aliũ modũ eximeũ t3 holkot in pmi sniaꝝ exordio de q̃ nõ insisto. De ordine nobilitatis istaꝝ q̃litatũ sufficienter est rñsum dubio 4°. Dicis qd est de discipulo q firmiter dictis pceptoris sui assentit. Dr q̄ si discipulus reputet pceptorẽ virũ sciolũ ⁊ grauẽ ⁊ pie sit affectatᵘ circa eũ h3 interdũ fidẽ qñ ẽ circa veꝝ qñq3 errorẽ. Uñ nõ credit regẽti nisi quãtum sua rõ põderat hẽt opinionẽ solu3 scholasticᵘ d3 inniti: non op3 inquit Aristoteles discipulũ esse incredibilem nec debet nimis preceptis fidẽ impartiri sed rationẽ librare.

Rñᵘ ad septimũ **Ad** septimũ qđ est de pcognitiõibᵘ ⁊ an bruta sillogizãt. Inprimis nota q̄ pcognitio vt s̃bi capit dr̃ q̃si pᵘ cognitio vel q̃si pre alijs cognitio. ita q̄ ad hñdum sciam de ↄclõne op3 pcognoscere illa q̃ intrãt demõstrationẽ: q2 nisi talia pscirent nõ haberet scia de ipsa ↄclone. Et tria sunt q̃ op3 pcognoscere. s. s̃bm: passio: dignitas. Dignitas bifaria3 accipit. Uno mõ dr̃ pnᵐ indemõstrabile vt oẽ totũ est maiᵘ sua pte. Scdo maioꝛ vel minoꝛ demrãdõis dr̃ eẽ dignitas siue illa pmissa sit demonstrabilis vel nõ. Iteꝝ pcognitio interdũ sumit pro oi pᵘ precognitione pregsita ad hñdã noticiã ↄclonis: siue talis ↄclo sit demõstratiue rethorice vł dyalectice pbata. ⁊ sic cepit phs cũ dixit. Ois doctrina ⁊c̃. Secũdo mõ capit p pᵘ cognitione pregsita ad hñdã sciẽtia3 ↄclonis demõstrate. ⁊ hoc mõ capit in pposito ⁊ dif

finit sic. Precognitio est noticia pregsita ad hoc q̄ habeat scia ↄclonis. Ex q̃ sequit q̄ pcognitio dignitatis vel pmisse nõ est aliud q̃ assensus q̃ assentit ipi dignitati. s. maiori vel minori. ⁊ vtraq3 pmissa ẽ pcogniti. ⁊ caꝝ assensus pcognitio. ⁊ hoc mõ ↄclo demõstrationis põt eẽ pcognitũ respectu alicuiᵘ ↄclonis ex ea demonstrabilis. ⁊ scia respectu alteriᵘ pcognitionis. s3 hoc est respectu diuersoꝝ: q2 dr̃ scia respectu pcognitoꝝ. ⁊ pcognitionũ eius ⁊ pcognitum respectu ↄclonis q̃ ex ea ptialiter demõstrat. Precognitũ s̃bi realiter spm s̃bm pcognitũ passionis est ipsa passio. Precognitio s̃bi est cõceptᵘ cui s̃bm subordinat in signdo. eodẽ mõ de passione: ⁊ sic aliqua pcognitio ẽ assensus. puta pcognitio dignitatis aliq̃ nõ est noticia adhesiua: p3 de cõceptibᵘ icõplexis s̃bi ⁊ passionis. Quid est nõ capit p diffõne qdditatiua: l3 illa est in demõstratiõe pp qd ⁊ potissima regrat. nec capit p diffõne qd nois plerĩq3 pñt scire hãc demõstratiue triãgulus h3 tres absq3 hoc q̄ sciãt diffõnes qd nois terminoꝝ sed p qd est intelligit qd terminᵘ sigt: q2 est termini q̄ terius põt supponẽ. Opinio plebeia est q̄ tales sunt pcognita hec maioꝛ ẽ vͣ hec minoꝛ est vͣ. hec ↄña est bona. ⁊ assensus trium singulariũ sunt pcognitiões. nõ cũ his teneo qd opᵘ est ad hñda3 sciam hẽre tot varios assensus ppõnu3 singulariũ ⁊ ↄtingẽtiũ. Accedendo ad lram dicit q̄ sunt due pcognitiões. s. qd est. ⁊ q2 est tanq̃ duo genera subalterna oẽs pcognitiões signtes. ⁊ ille diuidunt sicut pcognita. Precognitoꝝ qdã ẽ termini qdã ppõnis. Termini in qd est ⁊ q2 est. Quid est i qd medij ⁊ qd passionis. ⁊ qd est s̃bi. Precognitũ ppõnis in pcognitũ dignitatis ⁊ bonitatis ↄñe. que sub dignitate satis bñ includit. Precognitũ dignitatis in pcognitũ maioris ⁊ pcognitum minoris. ⁊ sic sunt m̃te spẽs s̃balterne pcognitionis. Et Aristoteles exẽplificans de passiõe idẽ de s̃bo ⁊ medio itelligit. nec ista in oi demõstratione regrunt vt p3: de demõstratione ad ipossibile. sed in ostẽsiua psupponũtur. An bruta sillogizãt. De brutis nõ possumᵘ iudicare nisi in ordine ad nos. vt videmᵘ plura bruta frequẽter ea facẽ que nõ pñt eẽ sine discursu in nobis. P3 de cane venatico ferã insequẽte p biuiũ. olfacit eni vnã viã post p alterã incedit. hoc nõ vr̃ posse eẽ nisi sillogizãdo: necesse ẽ ferã p alterã haꝝ viarũ incedere: ⁊ nõ iuit p hãc vt p3 ex odoratu: ergo p illã. Idẽ p3 de catto pisce3 i dolio aq̃ pleno vidente: qui pmitᵘ remouet aquã: ⁊ postea piscẽ capit sillogizãdo bonũ hẽre piscẽ quẽ3 nolo cape in lympha opus est aquã diffundere: ⁊ postea cape pisce3: q2 ex nã catti est nõ multũ se humectare fm q̄ dici solet. cattᵘ vult piscẽ: sed nõ vult tãgere limpham. Idẽ p3: q2 fm q̄ mõstrat curiosius Aristo. in lib. de aialibᵘ. si cattus albᵘ nõ habeat pellẽ illitã de domo in domũ pficiscit sed si cõburat pellis domũ nõ egredit. ⁊ hoc nõ vr̃ posse fieri sine discursu: igit. Innumera brutoꝝ exẽpla possunt in mediũ adduci. In oppositũ arguit: q2 tũc bruta formarẽt ppõnes: ⁊ haberẽt actus sincathegorematicos. ⁊ alia qđ cõiter negãt oẽs: igitur.

Precognitio diffinit

Precognitio duplex qd ẽ ⁊ q2 est

Quõ possumᵘ iudicare de brutis

Rñdet

Rndet q̄ hñt discursus nō vniuocū cū nr̄o. τ aliq̄liter diminute sillogizāt. Alij aūt dicūt: brute hoc inesse a nā vt p3 de formica i estate. q̄ f̄m Aristo. in metha^co τ experientiā ɔgregat grana ac si hyemis penuriā fuisset perpessa. opinet vnusqsq3 ꝑut libet.

Du^o 8^a **Dubitat** 8°. an assensus vni^o ꝓpōnis sit dissensus sui ɔrij vel ɔdictorij. τ an qs pōt assentire toti copulatiue nulli pti assentiēdo.

Du^o 9^a **Nono** dubitat an propositio mētalis cōponatur ex plibus partialibus noticijs.

Du^o x^a **Decimo** dubitatur. An contingit aliquid sciri de nouo.

Rñ^o ad octauā dubitationem **Ad** octauū dicit q̄ assensus vni^o ꝓpōnis non est dissensus alterius vt ibi causa. ego assentio huic deus est trin^o τ vnus machometista illi dissentit dissensus spē distinguit ab illo assensu. τ ego dissentio huic. nullus de^o est trinus τ vn^o. dissensus est respectu illi^o vlis negatiue. τ assensus respectu indefinite affirmatiue opposito mō h3 spurcissimus machometista nō opinor cū dicētib^o assensum vni^o ꝓpōnis sui oppositi esse dissensu3 stat frequēter assentire vni ꝓpōni nō cogitādo de ɔdictorio. τ nō est dissentio illi:nisi q2 est q̄dā nō assentio illi ꝓpōni que est. Et vi

Oppōit q̄ aliqs pōt assentire toti copulatiue nulli parti assentiēdo. pono q̄ sortes assentiat huic nēbroth fuit robustus venator corā dño τ melchisedech fuit filius noe:tūc tales tres h3 assensus iudicatiuos. quoꝝ vn^o est circa ꝑmā cathegoricā3. Scds circa secundam. Tertius circa ꝑmā:copulatiuā qui assensus non mō nūo distinguunt. verūetiā3 specie. τ nullus illoꝝ est pars alterius.ergo de^o pōt vnū illoꝝ trium reliquis duob^o. vel altero destructo q̄ facto stat aliquē assentire toti copulatiue nulli pti assentiendo. ¶ Rndet

Rndet q̄ nō video repugnantiā. qn aliqs de potētia dei absoluta pōt toti copulatiue assentire nulli pti assentiēdo p nām. hoc nō pōt ɔtingere de disiūctiua non est dubium nāliter ego assentio huic. hector fuit fortior achille. Uel hector non fuit fortior achille. τ neutri parti assentio. s3 vtrāque dubito. Eodem modo qs potest dissentire toti copulatiue neutri parti dissentiēdo. patet de contradictorio propositionis date.

Ad no nā rñ^o **Ad** nonū an ꝓpositio mētalis vltimata quā3 apprehēsiuā vocant^o sit cōplexa vel incōplexa. Supra hoc ego dubito sunt due positiōes hñ apparētes s3 vulgatior opinio q̄ quēadmodū vocalis cōponit ex plibus vocib^o τ scripta ex plurib^o scripturis:ita mētalis q̄l3 siue vna vox vel vnū scriptum sit ꝓpō vel non: q2 oia logicalia cū hac pōne q̄drāt sup positiones:ampliationes:oppōnes. τ breuiter cetere oēs ꝓprietates logicales cui opinioni applaudo q̄q̄ nō sit ratio insolubiliter illā positionem probans.

Oppōit ꝑmo **Contra** hoc arguit. nullū diuisibile est in indiuisibili. aliogn albedo potest esse in anima.aliqua propositio est in indiuisibili:q2 mētalis ꝓpositio est in anima: ergo aliqua propositio mētalis non est diuisibilis. τ sic non habet plures partes: igitur. argumentum equaliter ex vniuersalibus potest duci in cesare.

Rndet **Respōdet** distinguēdo maiorē vel diuisibile extensi.m. τ sic concedit maior vel diuisibile intēsum solū. τ sic negat diuisibile extēsum est qd̄ h3 partes loco τ situ distātes. In tensum qd̄ habet plures ptes siue situ distēt siue nō.

Oppōit secūdo **Secūdo** arguit. hec positio nō melius seruat cōia logicalia q̄ opposita τ cū hoc sunt aliq̄ rōnes magne molis. τ maiores ɔ hāc q̄ ɔ oppositā:ergo hec positio nō est ponēda. ꝓbat

Instat maior:τ q̄ro in mēte quō f̄bm huius τ ꝑdicatū supponit ois mula gñatur in regionib^o calidis. si dicas q̄ f̄bm distribuit τ ꝑtrum supponit confuse tm̄.

Oppōit **Contra** hoc af:q2 ꝑtru3 adeo imediate seqt signū vle sicut f̄bm. τ signum distribuit ex nā sua. τ oē agens eq̄lr agit in duo passa eq̄liter approximata. Eodē mō ꝓbat q̄ sigs hēt hanc

Confirmatur. mētalē cayron est magna ciuitas. τ ɔceptū ethiopu3 q̄ ille ɔcept^o erit f̄bm vel ꝑdicatū respectu illi^o ꝓpōnis:q2 est adeo ꝑpīnque copule ꝑme ꝓpōnis sicut f̄bm vel ꝑtru3:igit. ¶ Rndet negando añs. τ dē q̄ f̄bm

Rndet hui^o ois mula gñat in regionib^o calidis distribuit. τ ꝑtru3 supponit ɔfuse tm̄. τ distinguo q̄ f̄bm τ ꝑtrum adeo imediate sequunt signū vle vel in ordie conceptionis τ sic nego:q2 ɔcept^o mule ɔcipit añ ꝑtru3 vel in ordie appropinquatiōis. τ sic ɔcedo q̄ f̄bm τ ꝑtrū sunt equalr ꝓpinqua realr actui distributiuo: s3 requirit ꝓpinqtas distribuēdi: secus est in ꝓpōne scripta i qua ponis penetrationē duoꝝ terioꝝ vbi ad mētale3 d3 hēri recursus. sicut in plerisq3 alijs facimus vt si a tm̄ valeat sicut ethiopia est sub equatore.

Ad ɔfirmatiōe3 rñdet. **Ad** ɔfirmationē ibi tactā dē cayron est magna ciuitas. magna ciuitas τ cayron ɔiūgunt cum copula. τ nō alij teri q̄ q̄ sint adeo ꝓping. τ intellect^o vnit illos terios cū copula q̄re ꝓpōnē ɔstituunt. S3 af ponēdo q̄ itellect^o simul formet hāc mētalē. mula gñat in regionib^o calidis. vl̄ q̄ de^o de potētia sua absoluta faciat itellectū sortis simul illas noticias hēc. ita q̄ noticia f̄bi nō ꝑducat añ noticia3 ꝑti. hec replica est ꝑterua quā facit Grego. ꝑmo nālr itellect^o hoc non pōt facē. experimur nos successiue audita vna vocali formare f̄bi τ ꝑti noticias. τ qñ ponis de potētia dei absoluta arg^m nō vincit si de^o nālē similitudinē antixꝑi ꝑducat in aia3 meam. ita q̄ sit ibi pure passiua aia mea nō ɔcurrēte illa q̄litas nō erit mihi nec alicui noticia sic in ꝓposito. si de^o illa3 q̄litatē q̄ est ꝓpō mētalis que ex sua nā est successiue ꝑducibilis ꝑducat simul. τ ponat in itellectu meo nō erit mihi ꝓpō:si dicas hoc eē incōuentēs:q2 tūc eade3 ꝓpō mere nālr signe. ꝑ^o est ꝓpō τ eadē res manet in codē f̄bo:τ nō est ꝓpō qd̄ est absurdū nego rōnem absurditatis:q2 nālis silitudo quā hēo de sorte quā aia mea ꝑducit sortē nāliter repñtat. stat q̄ illa q̄litas maneat in mēte mea τ nō erit noticia aie mee nec alicui^o:3° admisso casu dē. q̄ illa noticia est f̄bm que si fuisset successiue ꝑducta. ꝑ^o fuisset in reꝝ nā. 4° dico dādo q̄ itellect^o simul hēat illā mētalem formatā simultate instātanea. τ nō pōt dari rō a nobis: q̄re vna ps eēt f̄bm τ altera ꝑtru3. τ nō seqt qn realr vnus ter

minus est fm̄ et alter p̄mus: et vt bene dicit themisti⁹ nostrum scire est minima pars eorum que ignoramus: et reuera hoc esse verum arbitror.

Dō **Quero** ab aduersario q̄re vnus gradus forme ante aliū corrūpit̄ posito q̄ oēs p̄du cant̄ in istāt. sic si asellus fame pertesus ponat̄ in cētro cibo͞r circūferētialr̄ i mediocri distātia. vndecūq̄ positor̄ q̄re ad vnā partē accedat et nō ad aliā: si dicas vnā itueā et nō a tergo. hoc nō sufficit plura come stibilia añ simul videt. Itē ponat̄ oculat⁹ añ et retro cētū luminib⁹: istar argi iunonis: tūc sic potētie irrō nales nō valēt ad opposita et capiet in casu illo cibū: q̄re i vno loco et nō i alio inūa talia ex⁹ p̄t applicat̄.

Oppōsit tertio. **Tertio** af. si p̄pō mētalis eēt cōposita ex plu rib⁹ p̄tialib⁹ noticijs. seq̄ret̄ q̄ dabiles eēnt due p̄pōnes mere nālr̄ idē siḡntes quarū vna est vera et altera falsa: p3 de istis. ois albedo est entitas: et ois entitas ē albedo. ℂ Rñdet̄ p̄cedēdo p̄spicuum est de his hec est falsa: et hec est falsa. posito q̄ vtriusq̄ p̄nomē demonstret scdā que est falsa: q2 se falsificat vt liquet intelligēti isolubilia p̄or est vera: et eodē mō cū scda significat idē dicat̄ de ipossibilitate et possibilitate: hoc est ipoſe f̄m hāc siḡtionē. et hoc est ipoſe. f̄m hāc siḡtionē vtrobiq̄ demōstrādo scdā. Forte dic̄ arguēs i maiori addā ex̄ reflexiuas cui tūc dicā sicut supra p̄cedo illam. et petā ab arguente q̄re addit ex̄ reflexiuas: si dicat ibi nō est incōueniens sic dicā et in alijs. Scdo nego q̄ p̄pōnes p̄posite sūt eiusdē rōnis act⁹ sincathegoreumaticus h̄et p obiecto cathegoreuma: et cū illi p̄cept⁹ spē differunt act⁹ sincathegoreumaticos spē differre necesse est: s3 hoc nō euiscerat arg^m. mox capiā hāc ois hō est hō: et homo ois hō est. ad quod sufficit p⁹ rñsio. S3 ad rem est vnū pūctū in argumēto an diuersa acceptio terminorū mutat spēm eēntialē: p̄pōnis diuersus situs nō videt̄ variare. si sint due arbores vel plāte: quar̄ vni⁹ rami sint supra alteri⁹ istra semp manent eiusdē spēi: ergo videt̄ q̄ hec duo sunt eiusdē spēi eēntialis: hō omnis hō est: et ois hō est hō. hic rñdeo q̄ situs non mutat spēm: s3 variat denotatio termio͞r. nec ille p̄pōnes sūt sinonime vna siḡt hoiem oēm hoiem esse: altera vo oēm hoiem eē hoiem. et sic nō sinonime siḡnt. si iste due enūciatiōes hō ois hō est. et ois hō est hō sint eiusdē spēi duo idiuidua vel ne in mēte hoc nō multum p̄ducit: s3 dico q̄ nō sunt sinonime neq̄ eiusdē spēi.

Oppo. Cōtra hoc af. q̄libet ps hui⁹ hō ois hō est: est sinonima cū aliqua pte hui⁹ ois hō est hō et ecōuerso. et eodē mō af de spē: ergo vna tota enūciatio ē sinonima cū altera p̄ña. videt̄ vtrobiq̄ valere aliogn non pbabis has eē sinonimas. ois hō replicat supra decē p̄ter traces et ois hō replicat supra decē p̄ter traces.

Rñdet **Respondet** op3 addē ad bñ arguēdū et vna siḡnōe totali siḡt sic altera adeq̄te: et tūc p̄ña est bona. Forte dicis illa p̄ña

Instat. est bona q̄ freliq̄ hec p̄pō siḡt siḡnōe totali illa siḡt et ecōuerso: ergo hec sūt sinonime: ergo supuacaneū erit dicere q̄ reqrit̄ q̄lLibet partē vni⁹ eē synonimā cū aliq̄ pte alteri⁹ et ecōuerso. Rñdet̄ q̄uis ita eēt nihil p̄ me. nego añ p̄ncipalis p̄ñe. nego q̄ q̄lbz ps hui⁹ hō ois hō est sit sinonima. cū aliq̄ pte hui⁹ omnis hō est hō: q2 hoc totū hō ois nō est sinonimū. cū hoc toto ois hō analogia est sortes est differēs ab ente. et sortes est ab ente differēs que non sunt sinonime: q2 oēs p̄pōnes sinonime sunt in eadē m̄ā vna istarū est in m̄ā remota. altera vo nō vt in sūmulis dictū est. et eodē mō ibi hois asinus nō est rudibilis: et asin⁹ hois nō est rudibilis. q̄ nō sūt sinonime. vide i oppōnib⁹.

Quarto af ad idē. aliq̄ est mētalis vltimata app̄hēsiua nō ex plib⁹ p̄tialibus noticijs cōposita: g⁹ nulla est ex plib⁹ p̄tialibus noticijs cōposita. p̄ña t3: q2 eq̄lis est rō i oīb⁹: et oia arg⁹ q̄ habent̄ p̄ vnā iaculabunt̄ p̄ oēm. pbat̄ assumptū: capta mētali hui⁹. sortes est soꝛs. illa nō cōponit̄ ex plibus p̄tialib⁹ noticijs: igit̄. Assumptū pbat̄: q2 noticia sbi et p̄ri sunt eiusdē rōnis in eodē sbo p⁹: ergo sese intēdūt p Aristo. 5⁹ metaphisices. ipoſe est duo accñtia solo nūo differētia inherere eidē sbo. expositores tamē Arist. tenētes intētionē forma͞r eē per additionē gradus ad gradū dicūt. nisi p̄stituunt aliq̄d vnū et sic p̄stituāt vnā formā. vel illa p̄cedit copula: et sic nullū est predicatū. vel sequit̄: et sic nullū est subiectum. quo͞r vtriūq̄ est inconueniēs: ergo op3 dicere q̄ est vna simplex noticia i mēte q̄d ē p̄badū.

Oppōsit quarto

Rñdet **Ad** arg^m rñdet̄ negādo añs et ad pbationem metaphisicā dicit auctor hui⁹ opinionis p̄ric. s. greg. q̄ p̄pō illa vulgata t3 in accñtib⁹ corpalib⁹: et sic arg^m nō iuuat opināte: sed hoc nō satisfacit: q2 vr̄ q̄ illa p̄pō vtrobiq̄ ve͞r p̄tineat: et in corpalib⁹ et i spiritualib⁹. aliogn non pōt mihi pbari q̄ due scie solo nūo differētes eidē aie vl̄ angelo iherētes p̄stituant vnā sciam nec more alio͞r q̄ expimentalis noticia et scia se augmētant q̄ nō vr̄ dicēdū. ℂ Rñdet̄ q̄ verū est q̄ hac via nescim⁹ p̄cludere duas scias sese intēdere intēdo illi medio cōi: s3 applicādo illi illud mediū cū q̄dā specificatione vl̄ p alia media possumus: s3 illud i cortice p̄cedit. p̄pterea do illā p̄pōnē in oīb⁹ tenē q̄ oēs forme itēsibiles et remissibiles eidē sbo p⁹ iherētes sese intēdūt.

Oppōsit

Rñdet

ℂ Cōtra. tūc arg^m currit de mētali hui⁹. soꝛs est soꝛs. nego. vñ pro solutione isti⁹ dico q̄ due albedines in duab⁹ medietatibus q̄ p pūctū distāt solū nō sese itēdūt: sic dico post q̄ noticia sbi et p̄ri distāt p actū vnitiuū q̄ est alteri⁹ rōnis a noticijs extremo͞r sic due noticie. esto q̄ sint in eodē sbo adeq̄to nō se intēdūt: s3 h̄ns illas noticias magis cognoscit sortē extēsiue q̄ h̄ns noticiā vnā no extremi tm̄. Tūc due scie p̄tiales vl̄ opiones non se intēdūt post q̄ iter illas mediat aliq̄d alteri⁹ rōnis forte fides error vel aliq̄d h̄mōi. ℂ Rñr hoc arg^m nullū ē q2 ille error vl̄ fides ñ mediat illa vniēdo quē admodū copula fac. idē equalēter ē h. soꝛs soꝛs ē.

Oppōsit

Rñdet

Cōtra p̄pōnē p̄ncipalē af. q2 tūc noticia sortis vl̄ platonis se intēderēt posito q̄ non vniant̄ p copulā. p̄ña est fiñ: g⁹ et añs. falsitas p̄ñtis p3 ponēdo q̄ habeā q̄ttuor noticias sortis: et postea ij q̄ttuor platonis: 3⁹ q̄ttuor ciceronis tota illa noticia est intēsa: vt duodecim: g⁹ itēsiue nosco sortē p hoc.

Oppōsit p̄poni p̄ncipali

q̄ noticiā

ꝙ noticiã plõnis habeã cũ ciceronis noticia: qꝛ nũc cognosco sor. ꝑ vnã noticiã: vt duodecim: quẽ añ noui ꝑ noticiã itẽsã vt q̃tuoꝛ. Jtẽ illa noticia itẽsa vt duodecim ẽ terius cõis post ꝙ̃ illos tres nã lr repñtat qḋ est fñm. ℂ Rñr ꝯcedẽdo ꝙ illa tota noticia ẽ intẽsa

Rñdet vt duodecim. ⁊ nego ꝙ itẽsiue nosco sortẽ ꝙ̃ añ nouerim: sꝫ bñ ꝑ intẽsiorẽ noticiã eũ cognoscã. vñ ad intẽsiue noscere sortẽ opꝫ ꝙ ꝑ vnã formã ⁊ ꝑ quãlibet ptẽ ei⁹ eũ noscã quod nõ ꝯtingit i ꝓposito: qꝛ ille tres noticie q̃rũ q̃libet est intẽsa vt q̃tuoꝛ noticiã vt duodecim ꝯstruẽtes illos tres repñtãt: nũ ꝙ̃ noticia sortis vl̃ ps ei⁹ platonẽ vl̃ ciceronẽ repñtat loquoꝛ de noticia distĩcta sortis. vñ noticia intẽsa vt q̃ sortẽ repñtat sic se hꝫ ꝙ q̃lꝫ ps ei⁹ eũdẽ sortẽ repñtat. illa g⁹ noticia ẽ homogenia respectu sortis: ⁊ vn⁹ grad⁹ eiusdem representat sortẽ: remissi⁹ tñ ꝙ̃ tota forma nec seq̃t ꝙ sor. intẽse ⁊ remisse repñtat̃ ꝙ̃ ꝙ ꝑ duas noticias q̃rum vna ẽ itẽsa ⁊ altera remissa repñtet̃. ⁊ quãdo dicis tota illa noticia intẽsa vt duodecim est terminus cõis qui representat illos tres vniuoce: qꝛ mediãte se. nego ꝯñam: qꝛ ad hoc ꝙ aliq̃s termin⁹ sit cõis de vltimato loquoꝛ oportet ꝙ ille ⁊ quelibet pars eius plura repñtet qḋ nõ contingit in ꝓposito.

Oppõit ꝑdictis **Cõtra** hoc ar. sic. illa noticia intẽsa vt duodecim est vna forma ⁊ vn⁹ terius: vl̃ vn⁹ termin⁹ singlaris ⁊ hoc nõ qꝛ null⁹ terius singlaris plã

Rñdet vniuoce repñtat: g⁹ ẽ terius cõis. ℂ Rñr ꝯcedendo ꝙ ẽ vna forma: sꝫ nego ꝙ ẽ vn⁹ terius: qñimo nõ ẽ termin⁹: qꝛ de rõne teri mẽtalis nũlis ẽ ꝙ q̃cq̃d repñtat vnũ idiuiduũ idẽ q̃lꝫ alia ps repñtet: sꝫ nõ adeo

Oppõit intẽse. ℂ Cõtra hoc ar. subsumẽdo sub solone. q̃lꝫ ps illi⁹ sortis repñtat sil̃r platonẽ: g⁹ ꝓpositum: ꝓbatio assumpti ille tres noticie ptiales sunt eiusdẽ spẽi spãlissime: g⁹ q̃cq̃d repñtat vnũ idiuiduũ id idẽ q̃lꝫbet aliõ repñtat ꝑ maximã phisicã. q̃cq̃d vni indiuiduo vni⁹ spẽi ꝯuenit illud cuilꝫ alteri eiusdẽ spẽi cõ

Rñdet uenit: vel saltẽ nõ repugnat. ℂ Rñdet. arg̃ᵐ est nullũ negãdo assumptũ quẽadmodũ tres calores solũ nũo differẽtes nõ ꝑducũt eundẽ calorẽ nũo: sꝫ tres similes in spẽ sic est in ꝓposito: ⁊ ad maximã phisicã sic intelligitur q̃cquid cõuenit vni idiuiduo vni⁹ speciei sil̃r cuilibet ꝯuenit. ⁊ sic est in ꝓposito.

Oppõit **Cõtra** maximã metaphisicã adhuc … amoꝛ sortis ⁊ odiũ plõnis repugn… qꝛ sortis odiũ ⁊ plõnis odiũ: ⁊ sil̃r amores sũt eiusdẽ spẽi cũ hẽant oba silia: qꝛ odiuꝫ sortis ⁊ ei⁹ amoꝛ ꝯriãtur: ergo odiũ sortis ⁊ platonis amoꝛ repugnãt:

Rñdet hic quicq̃d sint de assumpto nõ oportet esto ꝙ obiecta sint eadẽ in spẽ ꝙ act⁹ sint eiusdẽ spẽi. tñ in de incompossibilitate opinionis ⁊ scientie infra intẽdo de nouo hoc argumẽtũ ponere in vigore ⁊ ei rñdere.

Oppõit **Ultimo** ar. ꝯ maximã metaphisicã apparẽter post de spẽb⁹ risũ ẽ: ar de luminib⁹ duo luĩa nõ se intẽdũt ⁊ tñ sunt q̃litates intẽsibiles ⁊ remissibiles. ꝓbatio assũpti ponam⁹ vnũ corp⁹ luminosũ. puta candelã de nocte i angulo curie collegij mõtis acuti. tũc ipsa ꝑducit suũ lumẽ disformiter siue vniformiter. difformiter non sit nobis pure ꝑ aliquã distãtiã est vn⁹ g̃dus luminis. s. i octaua pedalitate distãte a cãdela. ponat̃ sortes i illa pedalitate q defectu luminis legẽ neq̃t. ponat̃ sil̃r cãdela tãte actiuitatis i eq̃li distãtia a sor. medio vsquequaq̃ eodẽ mõ se hñte. tũc vbi sortes est: est g̃dus luis: postea ponãt̃ sil̃r octo cãdele i octo locis. tũc si illa luĩa se itẽdũt vbi sor. ponit̃ erit lumẽ i medio. vt octo: ⁊ ꝑ ꝯñs sor. poterit ibi legẽ qḋ est ꝯ experientiã: ⁊ ꝑ ꝯñs duo luĩa nõ se intẽdũt. Alij faciũt arg̃ᵐ de vmbris: sed illud nihil est: ꝓpterea illud arg̃ᵐ missũ facio.

Respõdet nõ exacte expert⁹ sum qḋ arg̃ᵐ adducit ꝙ̃ ꝙ̃ nisus sim expiri Rñdet in mea camerula: sꝫ reoꝛ esse expientiã in hoc quod arg̃ᵐ assumit do qñ ponit̃ ꝑ⁹ cãdela q̃ ꝑducit vnuꝫ gradũ luis vsq̃ ad sortẽ. qñ 2ª ꝑducit̃ in sili distantia eq̃lis vigoris. dico ꝙ ipsa in loco illo nihil ꝑducit luminis. vna pedalitas spere ꝑme cãdele isra vnaꝫ pedalitatẽ spere 2ᵉ cadit 2ª candela in q̃libet alio pũcto sue spere aliq̃d luminis ꝑducit: sꝫ in illo casu nihil luis in sperã ꝑ⁹. Et illõ nõ est exñeũ sꝫ videat̃ qꝛ dicis scḋa cãdela põt lumẽ ꝑducẽ in illã pedalitateꝫ si ꝑ⁹ tollat̃: sꝫ lumẽ vni⁹ gradus nõ repugnat effectui scḋe candele: qꝛ lumẽ lumini non repugnat: igit̃. rñdeo ꝙ vn⁹ gradus luis alteri sili nõ aduersat̃: sꝫ statib⁹ causis est repugnãtia. bonã analogiã quã credo eẽ verã tibi dabo. si vn⁹ ignis calefaciat aquã vt octo vl̃ ad summũ vñ aqua tũc põt calefieri ab' igne intẽsiu⁹ calido. ꝙ si maneat ꝓpe ignẽ ꝓpriũ vl̃ sileꝫ oino ꝑ cẽtũ secl'a nõ ampli⁹ calefiet. dices forte vanũ esset relinquere potũ cũ carnib⁹ vltra calorẽ iductũ ꝓpe ignẽ. cũ ignis nulli⁹ caloris est post g̃dũ quẽ ego signo sũmũ ꝑ nãꝫ itroductiu⁹. nego ꝯñaꝫ: qꝛ si aq̃ nõ hẽret suã cãm ꝑductiuã caloris ꝓpinquã. forma aq̃ calorẽ corrũperet. ⁊ caloꝛ modico i tpe nõ posset agere qḋ in alio põt. ꝓpterea relinquit̃ aq̃ ꝓpe ignem:

Hoc tanq̃ fundamẽto iacto. ꝙ si esset caloꝛ vt octo summ⁹ ab vno igne itroduct⁹: si addat̃ alius ignis eiusdẽ vigoris cũ priore nihil caloris ꝑducit. Sic de corpib⁹ luminosis dico. sꝫ i hoc discrimẽ ẽ scḋo ignis: priorẽ calorẽ a priori igne ꝑductuꝫ põt ꝯseruare: sꝫ 2ª cãdela nõ põt ꝯseruare lumẽ a priori cãdela ꝑductũ: vl̃ possum⁹ nõ icõuenienter: ꝯe vidẽ meo dicẽ ꝙ remoto priori igne: forma aque successiue corrũpit calorẽ ab eo ꝑductũ ꝑ defectũ cãe ꝯseruãtis. ⁊ ꝓportionalr quẽadmodũ forma aq̃ remitit̃ scḋo ignis itroducit: ita ꝙ sp remaneat caloꝛ vt octo. ⁊ tãdẽ mãebit caloꝛ vt octo ꝑduct⁹ a 2⁹ igne ⁊ nihil a ꝑ⁹.

Contra hoc arguitur. si secũda candela fuisset posita ꝓpinquius pedaliter ꝙ̃ an Oppõit ꝑdictis tea. tunc vel aliquid ꝑduxisset vel nihil. respõdet ex ꝑmo perientia est: ꝙ tunc amplius videbo ꝙ̃ antea: ergo ibi erit plus luminis: ⁊ tunc opꝫ dicere ꝙ lumẽ prioris candele corrũpitur: ⁊ scḋa candela reliquos gradus ꝑducit. vel ꝙ scḋa: tunc vnũ ꝑducit q cũ priori lumine a prima candela cõstituit vnã formã ⁊ do secundũ: quẽadmodũ si esset vnus ignis vt octo qui iam produxit calorẽ vt quattuoꝛ: ⁊ applicet̃ ei alter ignis eq̃liter actiuus scḋo cum priore: reliquos quo

tuor gradus pducet: ita q prior in toto sex scds vero duos in illo casu pducat. Eodē modo si scda candela appropinquat sorti in loco signato p quattuor pedes pducat quattuor gradus luis vbi sortes est: et mediū sortis qnqz gradibus lumis illuminabit: ita q legere poterit: et quēadmodū est de igne successiue. de cādela instantanee vel imperceptibiliter more empedoclis (non facio vim) dicatur.

Op. 2. **Contra** istud arguitur. Qn ego habeo noticiā sortis aduenientē platone: in simili distā tia nullā noticiā producit quēadmodū scda candela respectu prime. Itē magis apparēter arguitur: ponēdo q ille octo candele fuissent in suis angulis vel alijs locis 9similibus eque cito applicate: tunc vel sortes habebit vnū gradū luminis vel octo. Scōm est contra experientiā et non primum: quia non est maior ratio q illud lumē pducatur ab vno corpore luminoso q̄ ab alio: ergo qdlibet illorum ibi pducit vnū graduz.

Rn° ad pmuz. **Ad primū** rńdetur qn habeo noticiā sortis adhuc supueniente platone noticiā eius habeo secus est de candelis: et hoc est ex nā rei partim rōne: partim ex xientia notū est expe rior q q̄ q noticiā sortis habeā nō minus supueniē te platone eundē dinosco rōne. illud ońsum est de luminibus. Ad aliud de candelis: vel ponis illas octo

Rn° ad scōm. candelas in eqli distantia vel non. si scōm habes solutionē in promptu ex dictis: si inequali distātia dico q ille pducunt vnū gradū lumis copulatiui: quēadmodū octo ignes simul applicati octo gradus caloris successiue pducant copulatiui: sed in hoc est discrimen q ignis calefacit adeo intēse: aquā distantē sicut ppinquā: dūmodo sit in spera sue actiuitatis: lz tardius secus est de candela. Altera opinio tenet ppositionē adeo simplicē noticiā sicut est noticia singulis sortis: ita q non cōponit ex pluribus partib° (partibus in q̄) diuersarū rationū: et vocat cōmuniter simplex in gńe rei: sed est complexa in gńe signi: qr equiualet plurib° vocibus si essent. vt mentalis huius hō est aial: lz in mente est indefinita et cathegorica affirmatiua non habens sbm nec copulā: parsforma sbm huius nō ampliat i mēte hō fuit aial hec opio p equa lētiā oia sustinet: qr hāc opionē cū cōib° logicalibus mime q̄drare itueor. circa ci° declarationē paz blor.

Rńsio ad x^{m}. **Ad decimū** qd fuit. Utrū cōtingit aliqd scire de nouo. Opinatus est plato q qn deus creauit aias nostras eas cū virtutib° et scientijs pduxit: sed aie ppter corpora grossa qbus iniunguntur et magnā humiditatē cōplexionis obliuiscunt multoz: et postea p studiū et exercitationē nihil de nouo addiscunt: sed solū remiscunt oblitoz: ita q eius argumentū in forma est. nō videt q causa ita pfecta sicut de° creasset effectuz impfectū: lz sic est q si creasset aiam sine sciētijs eam impfectā creasset: igit. Preterea qlibet potens alteri bńfacere et nō faciens: dūmodo sibi ipi non nocet est inuidus deus est hmōi. minor pz: qr poterat scientiā cum aia creare: et ipse deus nō minus sciuisset: nec aliud vllum impedimētū habuisset: igit. Hic rńdet q nō creauit aiaz im pfectā: imo qlibet corpore aiam nō includēte est pfectior: ēt ōdit ei pn^{m}. vñ poterat scias acqrere et ad h° nālem iclinationē. vñ prio methaphisice oēs hoies scire desiderāt: imo valde supuacaneū eēt has scias in initio anime dare cum ipsa regulariter sit plurium oblitura longe magis prestaret in adulta etate: et has scientias prestare.

Rńdet 9firmationi. **Ad** 9firmationē distinguit maior: vel si ad hoc sit obligat° et sic transeat: si nō fuerit quēadmodū de deo 9tingit: et sic negat. de secundo platōis arg° in mēnone postea solutio patebit. Cōtra positio

Oppō prima. nem platonis cōmuniter instat. prio sequeret q pueri pla scirent q̄ senes: 9ñs est 9tra experientiā: ergo antecedens. pz tñ 9ña: qr sunt propinqores tēpori obliuionis senes remotiores. Scdo vel quelibet sciencia

Oppō scda. possibilis fuit infusa a pn° vel aliqua et aliq nō: scōz nō est dandū: qr vtrobiqz est par ratio. nec primū videt 9ueniens: igit ille due rōnes 9tra platonem non 9uincūt. ad primū possit negari 9clusio qr cetera sūt imparia: qr adultus multa scit q̄ ante sciebat: sed hic seqtur manifeste q idem corruptū numero regenerabitur supposito q pro scdo argumēto 9cedat sicut videt debebat plato 9nter 9cedere q quelibet aia fuit cū qualibet scia possibili creata: et q oēs hoies a principio fuerunt eqliter docti. an in prio instanti infusionis aie in corpus sciētiaz obliuiscebat vel ne nō multum insisto: qr hāc positionē extraneā (q̄ q̄ 9terue de

Oppō tertia. sensari pōt) reputo. Preterea argumētat plato si sciētia nō esset nobis inata: tunc sequr q pposita vna ppositione de qua ante nihil audiuim° nō magis assentiremus illi q̄ sue opposite 9ñs liquet esse falsuz: ergo et añs: hoc declarat bñ p seruū fugitiuuz. Pro

Intellectus mouet ad itelligibile sicutignis ad combustibile. hoc argumēto notandū q intellectus mouet ad intelligibile sicut ignis ad cobustibile incentium. qr est sua pfectio nālis: et oēs hoies naturaliter scire desiderant. primo methaphisice: sed ignis comburit combustibile applicatū nisi trahat aliūde: sic intellect° itelligit intelligibile vbi nullū est impedimentū sunt aliq principia ita clara de se q illis intellect° sine vlteriori discursu assentit. vñ postea in hoc prio pncipia co

Intelligibilia dupli cia. [illegible]oscimus in q̄tum terios cognoscimus. Alia sunt [illegible]gibilia in qbus impedimētū latitat. sol mouet [illegible] ange quādoqz in opposita angie: et ita faci[illegible]ndere ad formā argumēti platonis fm cōmentatoris opinionē de aia quā vnā in oibus hoibus ponit: et fm pitagore sniam aiaz de corpore trāsire differentis apparēter seqt positio platonis q oia Aristo. reputauit friuola: et bñ pz i metamorphosi. Ad q nihil 9tigit scire de nouo: qr hoc eēt p itellectū vl p sen

Oppōi sum. nō p^{m}: qr tertio de aia necesse est intelligētē fantasma speculari h° est noticia itellectiua a sensitiua pficiscit. nec scōm: qr regularissime sensus decipit mane iudicat solē rubeū in meridie lucidū et albuz. q tñ nō suscipit pegrinas has impssiōes. similiter ipsum iudicamus terra minorē: imo vno castro similiter baculum igniti circulariter motū iudicam° circularē et ibi eē circulū igneū in collo colūbe et cauda pauonis iudicamus plures colores q̄ ibi sint. sir post longā

moram

motū circularē videt nobis terra circulariter moueri. ꝛ apparet existēti in medijs cāpis ꝙ terra paruꝫ distās moueat. ita faba tacta digitis cācellatis apparet eē duo. silr p euersionē oculi appet ꝙ vnū obiectum est duo. rursus cardones sunt boni saporis asinis ꝛ cadauera canib⁹ sunt mali saporis hoib⁹. ꝛ nō est dicēdū ꝙ decipiant asini ꝛ canes a tota sua specie: igr.

Oppōit Preterea cant⁹ vnus sorti appet bonus plōni mal⁹ ergo alter illoꝝ in tali casu decipit ꝛ nescit qs est ille: Rñdet ergo nihil certi possum⁹ hēre a sensu. Rñdet ꝙ sensus nō decipit circa suū obiectū his trib⁹ ꝯcurrētib⁹ s. ꝙ obiectū sit in debita distātia mediū bñ dispositū cū organo. sꝫ talis est ordo sensuū ꝙ vnus errorē alteri⁹ castigat vt de faba digitis cācellatis tacta que de vna parte tact⁹ in alterā ꝑcipitāter recedit. appet ꝙ ibi sint due fabe: sꝫ sensus visus iudicat eē vnā fabaꝫ: ꝛ tactū corrigit. dicis quō cognoscis ꝙ visus nō decipiat sꝫ ꝙ tact⁹: rñdet ꝙ scit p tres ꝯditiōes ꝑdictas faba est in optima distātia ꝛ oculus bñ dispositus ꝛ mediū. ꝛ postea venit rō ōñdēs ꝙ illa tria nō ꝯueniunt tactui. Eodē mō tact⁹ sensuꝫ visus corrigit credētis baculū cui⁹ vna medietas est in aq̄: altera vo in aere eē fractū hoc palpādo videm⁹ baculū integrū. Et p rōnē: nullū durū cedit molli baculus est durus. g⁰ nō cito cedit aque Et rō cognoscit cām q̄re appet fract⁹: q2 videt p diuersa media. Sol iudicat rube⁹ mane ꝛ sero mediū nō est bñ dispositū pp corpuscula ꝛ grossicies sursuꝫ eleuatas exñtes iter visuꝫ nostruꝫ ꝛ solē ꝛ lucidū visuꝫ p nigrū appet rubeū. vide in carbone ignito de puritate solis hoc est pp distantiā. ꝛ sic deest vna ꝯditio reqsita. sꝫ postea accedit rō sic ꝓcedēs magnū castrū p decē leucas appet puū ꝛ visibile piramidalr videt cui⁹ basis est in castro in illo casu ꝛ sol maxime distat. ꝛ adhuc videt magnū corpus: g⁰ est notabilr magnū maiorē terra ꝯcludit p vmbrā piramidalē quam terra causat respectu solis. ꝛ hoc cognoscit p lune deliquiū qd nō ꝯtingit in planetis superioꝛib⁹. ¶ Si sensus fuerit idispositus etiā tūc decipit vt p; in febricitāte oia iudicāte amara: ꝛ in muliere ꝑgnāte que amara iudicat dulcia semp accedit rō in febricitāte sūt mlti mali hūores qui cū cibo assumpto miscent ꝛ hoc aggregatū realr nō est dulce: ꝛ sic febricitās iudicās bñ iudicat: sꝫ hoc aggregatū nō est cib⁹: sꝫ si ꝓpterea iferret cib⁹ est amarus male iudicabit. Silr oculus sāguinolēt⁹ oia iudicat rubea. Baculus apparet circulus ignit⁹ pp mot⁹ velocitatem ꝛ spēs reseruatas in circuitiōe: ita ꝙ spēb⁹ ꝓductis a baculo in vno situ alie succedūt subito in alijs. De motu arboꝝ ꝛc. hoc semp ꝯuenit pp motū spēꝝ in oculo: ꝛ rō sensuū vtrobiq3 in his castigat. De cardone pono ꝓpōnes. ꝑma est cardones sunt boni saporis asinis. pbat desiderant a tota spē tanq̄ sapida. scđa cardones sunt mali saporis cōplexioni hoi hoc experiētia dinoscit. 3⁰ ꝓpō nō seqt sunt mali saporis hominib⁹: ergo nō sunt boni saporis: sed nō sunt boni hoib⁹. ꝛ ita in alijs. De collo colūbe hoc est pp variā radioꝝ incidētiā ꝛ puoꝝ coloꝝ iuxta positionē3. Cetere rōnes posite ex his sufficienter possunt dilui que sunt non pure logicalia propterea transeo.

¶ Finis primi capituli

¶ Sequitur capitulū secundum quod est de scire.

Circa caput secundum dubitat ꝑmo qd est scire ꝛ qd ꝓpō scibilis. — Quid ē scire

Dubitatio ꝑma

¶ Scđo quō se hñt act⁹ ꝛ habit⁹: ꝛ an sit vna q̄litas ꝛ quō sese intendūt. — Du⁰ 2⁰

¶ Tertio posito ꝙ qs habuerit sciam actualeꝫ vni⁹ ꝯclonis ex qua generabat habit⁹ antecedēti actuali noticia premissarū: sed solo habitu remanēte ille habit⁹ posset ꝓducere sciam actualeꝫ. — Du⁰ 3⁰

¶ Quarto dubitatur an si vnus rustic⁹ audiat vnū arg^m ꝛ assentiat maioꝛi ꝛ minoꝛi ꝛ bonitati ꝯñe: nesciendo tñ quid est ꝯña: an in eo gñabit scia. Similiter si arg^m demōstratiuū in dubitante de vna ꝑmissaꝝ vel ambab⁹ generet sciētiā in illo. — Du⁰ 4⁰

¶ Quinto de obiecto scientie. — Du⁰ 5⁰

¶ Sexto an ad hoc ꝙ aliquid cognoscat oēe eius causas dinoscere operepreciū sit. — Du⁰ 6⁰

¶ Septimo an ꝑmisse sint cause cōclusionis. — Du⁰ 7⁰

¶ Octauo an non ens pōt sciri. — Du⁰ 8⁰

¶ Nono an plus oportet assentire premissis q̄ conclusioni. — Du⁰ 9⁰

Rñ⁰ ad ꝑmam dubitationem

Ad ꝑ^m rñdet ꝙ scire q̄drifariā accipit. Primo modo est firmiter ꝛ euidēter ꝓpōni siue contingēti siue necessarie assentire: ꝛ hoc mō scio tēpluꝫ mōtis esse pulchrū. ¶ Scđo mō est firmiter ꝛ euidēter assentire ꝓpōni necessarie: siue ille assensus fuerit p demōstrationē acqsit⁹ siue non. ꝛ hoc modo cepit Arist. qñ dicit ꝑn⁰ magis sciunt q̄ ꝯclones. ¶ Tertio capit p assensu firmo ꝛ euidēti ꝓpōnis necessarie p demōstrationē genito: siue illa demōstratio fuerit q2 est: siue ꝓpter qd. ꝛ sic cepit Aristo. in 2⁰ diffōne ꝛ frequēter sic capit. ¶ Quarto mō capit pro assensu firmo ꝛ euidēti ꝓpōnis necessarie p discursuꝫ demōstratū genito dūmodo ꝑmisse casum ꝯclonis importent: ꝛ sic in p⁰ diffōne cepit phs.

Scire q̄drupli accipit — Prio — Scđo — Tertio — Quarto

Propositio scibilis scia ꝓpie dicta hoc est in duob⁹ vltimis mēbris ē ꝓpō necessaria dubitabilis nata fieri euidēs p ꝓpōnes necessarias euidēter p discursum sillogisticū applicatas ad ipsam. p ꝑmā ꝯditionē ꝓpō contingens secludit. per scđam ꝓpō p se nota q2 nō est dubitabilis. hoc patet capite primo ꝑmi posterioꝝ p linchoniēn. vbi dicit scia ꝑncipioꝝ nō est acquisita p doctrinā: q2 non docemur neq3 adiscim⁹ nisi illud qd cum p⁰ cōcepim⁹ ē nobis dubiū: hoc est appet nobis esse falsum: nō ꝙ actualiter a quolibet eā adiscente appareat dubia: sꝫ ꝙ pōt ab aliquo dubitari. idē p3 in p⁰ ꝓpōne scđi posterioꝝ. qōnes sunt eq̄les nūo his que de scim⁹: igit oē scibile est q̄ribile: ꝛ oē queribile est dubitabile: igit per tertiā ꝯditionē3 aliq̄ ꝑn⁰. Prima nō p se nota seiungant: vt calor est calefactiu⁹ q̄ est necessaria ꝛ dubitabilis si aliqs actu apprehenderet calorē intuitiue solū p intellectū: ꝛ nunq̄ sentiret calorē calefacere ꝓpter defectū cōbustibilis approximati pōt dubitare an calor calorē ꝓducere possit quēadmodū albedo albedinē: ergo illa ꝓpositio dubitabilis est: sed p nullas ꝓpōnes ad illam applicatas pōt fieri euidēs: sed ꝑcise per experientiā sumptā ex noticia intuitiua: nec ois ꝓpō demōstrabilis est resolubilis in ꝑn⁰ per se nota imediate vel mediate sꝫ in ꝑn⁰

indemõstrabilis oẽ per se notuȝ est indemõstrabile: sed nõ oẽ indemõstrabile est ꝑ se notũ. ¶ Scḋo seqtur ꝙ nõ ois passio est demõstrabilis de suo subiecto vt pȝ de hac. ois calor est calefactiuꝰ. sed iterdũ põt ꝯtingere ꝙ alicuiꝰ ꝯclõis demonstrabilis resolutio stet ad ṗncipia per se nota mediate vel immediate. ¶ Tertio sequit ꝙ deꝰ nõ scit ꝯclones aliq̃s: qꝛ nulla ei dubitabilis apta fore euidẽs: nec scia hoc mõ alíquid ꝑfectionis dicit sed imꝑfectionẽ. ¶ Quarto sequit ꝙ hic nõ est demõstratio. oẽ cõtinẽs tantũdẽ sicut pars ⁊ vltra est maiꝰ sua pte: sed oẽ totũ ẽ hmõi: ergo oẽ totũ est maius sua pte: qꝛ ꝯclusio eius est idem terminabilis cũ sit ṗncipiũ per se notũ: nec in hoc accipiat dictuȝ ṗncipis ꝓspectiue. ¶ Aliqui arguunt hic est sill'ꝰ ⁊ nõ est sophisticꝰ nec dyalecticus: saltem copulas modificãdo: ergo est demõstratiuus. ⁊ postea dicũt diffõnẽ bifariã accipi. vno mõ pro oi sill'o ꝓcedenti ex necessarijs: siue ꝑmisse sint notiores cõclusione siue nõ. Alioꝰ cepit Aristo. in littera nola signt ad placitũ: sed vtẽdo mõ Aristotelis ⁊ cõi mõ in scia ille sill's ꝓpositꝰ est sophisticꝰ peccãs in mã: qꝛ añs nõ ꝓbat ꝯñs: ⁊ argᵐ assumptũ est nullũ. Sȝ melius est dicere ꝙ illa nõ est per se nota. vñ trifariã aliqd dicit esse ṗncipiũ. vno modo qñ ipsa est nota ex q̃cũqȝ terminoꝝ noticia: siue intuitiua: siue abstractiua: vt quodlibet est vel nõ est. ⁊ illa vocat per se nota de qua infra hñdus est sᵐo. scḋo mõ ꝓpõ dꝛ ṗnᵐ: ⁊ ita ꝙ sufficit quecũqȝ terminoꝝ noticia ad hoc ꝙ illi ꝓpõni assentiat (sȝ hoc nõ est adeo cito sicut qȯlibet est vel nõ est) sȝ impceptibilr: vt hec ꝓpõ. oẽ totũ est maius sua parte. tertio mõ aliq̃ ꝓpõ dicit esse ṗncipiũ: qꝛ in illa scia nõ est demõstrabilis: sed bñ in alia: vt a pũcto in pũctũ lineã ducere cõtingat que est ṗncipiũ in geometria ⁊ in ea suppositio: nec a geometra ꝓbat phisicus: vt pȝ 6ᵒ phisicoꝝ. cam ꝓbat ꝑ hoc ꝙ pũcta nõ sunt immediata: qꝛ neqȝ ꝯtinua neqȝ cõtigua. Eodẽ mõ metaphisicus rimat ṽitatem huiꝰ. oẽs trianguli recti sunt eq̃les quã geometra supponit: tũc respõdet ad ṗncipiũ perspectiue ꝙ ṗncipiũ de secũdo mõ est aliquo mõ indiuisibile: ⁊ hoc satis improprie: sed de primo modo nullatenus.

Sciẽtia capiẽdo vt est cõcretũ de scire tertio ⁊ q̃rto modis sic diffinitur. Est noticia euidẽs veri necessarij causata ꝑ ꝑmissam vel premissas ad ipsaȝ applicatã vel applicatas ꝑ primaȝ opio fides suspitio ꝯiectura ⁊ hmõi secluduntur: qꝛ nulla illaꝝ est euidẽs. per necessarij excludit euidẽs noticia ꝯtingẽtiũ q̃ nõ est scia in acceptione q̃ ꝓcedimus. ꝑ tertiã pticulã excludit assensus ṗncipiorum ꝑoꝝ: qꝛ ille nõ acquiritur per discursuȝ sillogisticũ.

Unde noticiaꝝ q̃dã est euidẽs. q̃dã ieuidẽs ⁊ noticiaꝝ euidẽtiũ q̃dã est euidẽs euidẽtia sũma siue absoluta siue simplr. q̃dã euidẽs euidẽtia nãli vl' ꝯditionali vel ẽm qd. ita ꝙ noticia euidẽs realr est euidẽtia ⁊ assensus. ⁊ diffinit. Euidẽtia ẽ noticia alicuiꝰ veri cõplexi ex noticia terioꝝ incõplexoꝝ mediate vel imediate nata cãri. Euidẽtia absoluta ẽ assensus verꝰ sine formidie nãlr causatꝰ q̃ nõ est possibile itellectũ assentire: ⁊ in sic assentiendo decipi dꝛ sine formidie ad opionẽ reyciẽdũ. dꝛ nãlr causatus ad excludẽdũ fidẽ que libere ꝓducit ⁊ nõ ex ṗncipijs intellectũ cogẽtibꝰ assentire. dꝛ q̃ nõ est posse intellectũ in sic ⁊c̃. ad excludẽdã euidẽtiã nãlẽ. Euidentia ẽm qd est assensus sine formidie nãlr causatꝰ quo nõ est posse stãte dei ifluẽtia gñali intellectũ assentire i sic assentiẽdo decipi. Ex quo pȝ ꝙ ois sciẽtia est euidẽtia sȝ nõ ecõuso. scḋo seqtur nlla opio fides vl' error est euidẽtia. tertio seqtur ꝙ de multis ꝓpõibꝰ cõtingẽtibꝰ habet euidẽtia simplr dicta de istis. ego sũ. ego viuo. caput meũ est. aia mea est. intellectio mea est. pȝ nõ stat me assentire vni hay ⁊ in sic assentiẽdo decipi capiat: igit ego sũ si decipior assentiendo illi. ego sũ si nõ decipior ⁊ assentio illi. ego sũ tũc taliter est qualr assentio: ⁊ ꝑ ꝯñs ego suȝ ⁊ nullo mõ in illo assensu decipior. ⁊ hoc expsse habet btũs Aug. xv. de ciui. c. xij. Scimus inqt nos viuere ꝓrsus nõ metuim'ne aliq̃ ṽisimilitudine fallamur: qꝛ certũ est ẽt qui fallit viuẽ de talibꝰ pilare est rotũdũ habeo noticiã euidẽtẽ ẽm qd. vñ ẽȝ cõẽs cursuȝ nãe nõ stat me assentire illi suppositis ꝯditionibꝰ cõibꝰ ꝙ fuerit debite applicatũ ⁊c̃. dꝛ ẽm cõeȝ cursuȝ: qꝛ deꝰ põt pilare ãnihilare me nesciẽte ꝯseruãdo in aia mea assensũ quẽ hẽo: q̃ facto assentiã illi pilare est rotũdũ ⁊ i hoc falli. 4ᵒ seqt ꝙ ꝑ sciam ego possũ errar. hᵒ pȝ: posito ꝙ ego habeã sciaȝ. ṗᵒ mõ hᵒ pilar ẽ rotũdũ ipo corrupto me latẽte adhuc illa q̃litas q̃ ṗus erat scia i aia mea mãebit: ⁊ tũc sic ꝑ hãc q̃litatẽ ego possuȝ errar. hec q̃litas ẽ vl' põt eẽ scia gᵒ ꝑ sciaȝ ego possũ errar. 5ᵒ seqt ꝙ ꝑ certitudinẽ ego possũ falli. illa seqt ex ꝑmissa: qꝛ q̃lȝ scia ẽ certitudo. 6ᵒ seqt eodẽ mõ ꝙ ꝑ fidẽ possũ illudi hoc est dcipi. de acq̃sita loqꝛ noticia certa de hoc ꝙ antixṗs erit põt eẽ falsa: qꝛ deꝰ põt facere ꝙ antixṗs nõ erit: q̃ facto seqt illatũ. Cuȝ oibus his bñ stat ꝙ nõ est posse ꝙ ego decipiar ꝑ sciaȝ: vl' fallar ꝑ certitudinẽ: qꝛ si fallerer illa q̃litas desinit eẽ sciẽntia ⁊ certitudo. Scia est terius ꝯnotatiuus in ṗma acceptiõe pro assensu supponẽs ꝯnotãdo ꝙ sine euidẽns nãlr causatꝰ ꝙ nõ fallor sic assentiẽdo mõ deficiẽte ꝯnotato teri positiui deficit suppõ. Septimo sequit scia ⁊ nõ scia sunt eiusdem spẽi spẽalissime. pȝ de scia que postea est nõ scia: ⁊ nihil de spẽ in spẽm vagatur de inesse huiꝰ ꝑ sciam possumus decipi erit hec. ꝑ hãc qualitatẽ decipior: vt lꝫ ꝑ vtrobiqȝ dicat circunstantiã cause formalis. Ultimo sequit ꝙ scia põt esse error: ⁊ hoc si scia accipit in ṗma sui acceptione.

Insuper est aliq̃ euidẽtia moralis ⁊ ibi extẽsiuus capimus vocabuluȝ certitudo nõ est tãta sicut phisica iudex iudicans ẽm testes q̃s credit fidedignos ꝓcedit certitudine morali q facile iuincibilr põt decipi: vt si testes sint fidefragi: credit tamẽ ꝓpter exteriora iudicia ꝙ boni sunt: sȝ de illa euidẽtia nõ multũ insistẽduȝ est. Et qñ dꝛ noticia euidens capit loco illius que est euidẽtia: ⁊ ꝓpõ que est obiectũ euidẽtie ꝓprie debet vocari euidens. Sed per nullam sciam possum decipi posito ꝙ sciẽtia attribuatur pro scia in tribꝰ vltimis acceptionibus.

Ad scḋm

Oppõit

Rñdet

Scia diffinitur ẽ ꝯcretuȝ

Noticia diuidit

Euidẽtia diuiditur

Euidẽtia moralis

Rñ°ad secúdā dubitationem

Ad scđm dubiū dicit φ cōiter diffinit sciētia habitualis: qꝛ per actū quis nō meret dici sciēs nisi habitū habuerit. Sȝ scia actualis pōt sic diffiniri. Est actus cōclusionis per demōstrationeȝ acqsit° in toto suo ambitu. pōt sic diffiniri. Sciētia est assensus ꝯclusionis p distinctioneȝ vel distinctiones acquisitus. Et actus ꝛ habit° circa idē obiectuȝ ab aliquibus opinatur vna res: ita φ qñ generat in me sciētia actualis ꝯclusionis dūmodo actualiter ꝯsidero. Ista noticia vocat actus si nō actualiter vocat habit°: ꝛ nō actus in illo casu cōsequēter est dicēdum φ corrumpit actus sed nullus act° corrūpitur. Albertus magnus illi modo dicēdi satis applaudit in pdicamētis dicens φ habitus ꝛ act° nō differunt nisi p diuturnitatē tpis ꝛ breuitatē que nō arguunt differentiā specificā. Sed illud nō est conforme cōi modo dicēdi cum quocūqȝ stat vnū indiuiduuȝ vnius spēi pōt stare quodlibet aliud eiusdē: sed cōiter tenet ꝛ bene vt videbit infra. φ habit° scientificus ꝛ opinatiu° repugnant ꝛ nō actus vnius cū habitu alteri°: ergo habitus ꝛ act° specie differūt. Dices forte maior est falsa: qꝛ calor vt octo repugnat frigori vt quattuor. ꝛ tñ non calor vt quattuor. hoc nihil est: imo qlibet calor cuilibet frigori repugnat vt sanior tenet opinio. ꝛ qcquid sit hoc in nālibus in spūalib° teneat φ quilibet act° a quolibet habitu specie distinguat. φ in nobis sint ponēdi habit° patet ex cōi modo loquēdi: ꝛ non abs re videm° aliquē nō actualiter ꝯsiderantē de aliqua mā expediti° ꝛ prōptius exire in actū sine difficultate q̄ alterū: ergo aliquid est in vno qđ nō est in altero supposito φ fuerint pdicti eq̄lis regiminis: ita φ ex multis actib° citharizandi gñatur in manu quedā promptitudo extensa in manu q̄ inclinat in siles actus actib° ex quib° est genita. ꝛ eodem modo in vicijs ꝛ ẟtutib°. ppter qđ Arist. in. ij. ethicoꝝ. nō paꝝ refert iuuenes sic vl sic assuefieri. qlibet pcedit i act° sui habit°: tractāt fabrilia fabri. ¶ Forte dices tunc act° pduceret habitū ꝛ habitus actū: ꝛ sic idem pduceret suam cām. Scđo actus pducit habitū ꝛ econuerso. ꝛ rursus actus habit°: ergo nō cessat talis pductio ꝛ reproductio in ifinitū. Tertio cū actus ꝛ habit° eiusdē obiecti specie differūt ꝛ nunq̄ duo indiuidua diuersaꝝ spērū sunt eque pfecta: qs istoꝝ est pfectior.

Albtus magn°

Instat.

Rñdet

Instat primo

Instat scđo

Instat tertio

Rñ°ad primū

¶ Ad pmū rñdet φ pmus act° intēsus pducit habitū sit pmus act° a ꝛ habit° b. iterū b habit° pducit partialē actū eiusdē spēi cum a puta c ꝛ cū a pducit vnū actū totalē: ꝛ sic a ꝛ c ꝯstituūt vnā formā rursus a ꝛ c pducūt habitū de nouo: scȝ d mō d ꝛ b constituūt vnā q̄litatē habitualē: ꝛ sic ꝯñter. Ex quo liquet φ nunq̄ act° ille pducit ab habitu quē pduxit vel e diuerso: sed tot° habit° a toto actu pducit: sed totus act° nō pducitur a toto habitu. pōr pars actus pducit ab intellectu ꝛ noticia actuali pmissaꝝ: ꝛ iteꝝ noticia actualis eāūdē cum habitu cōproducit fm actū: nec est pcessus in infi^m. pm° act° suapte natura habitū pducit: ita φ nō est in ptāte volūtatis qn act° habitū pducat: quēadmoduȝ ignis cōburit. Multi sunt q multos act° faciūt viciosos q nō vellēt ex his

Rñ°ad secūdū

habitū gñari q nō psit: sȝ habit° nō sic de necessitate pducit actū: sed opȝ φ cū hoc ꝯcurrat volūtas. videmus pessime habituatos in vicijs posse iterdū (licet difficulter) ꝯtinere. ꝛ qꝛ volūtas nō pōt semp actualr velle sic habit° non pōt cōproducere act°. ¶ Ad 3^m dꝛ q̄ φ nesciat vter coꝝ est pfectior vn° essentialr excedit alterū sicut alijs aiantib° ꝯtingit diuturnitas habit° nō arguit habitū actui pstare vt notū ē. videt φ actus in perfectione habitū superant. plus eñi meremur vel demereremur per actuȝ q̄ per habitū stat φ homo sit habitualr bon° ꝛ malus simpliciter: qꝛ in actu malo pari forma stat dare habitualr malū: ꝛ qꝛ ē in bono actu ē simplr bon°: ꝛ ēt in causis equocis regulr q̄libet cā est melior effectu. dꝛ regulr qꝛ albedo ꝛ aia fortis sunt cā noticie fortis: ꝛ tamen noticia ē albedie pfectior. mō act° essentiali° est cā habit° q̄ ecōuerso: vt dctū est. ꝛ ex illo pȝ φ act° ꝛ habit° sese efficienter intendūt: sed nō formaliter cū nō sint eiusdem speciei specialissime: nec vnā formā ꝯstituunt.

Rñ°ad tertium

Ad tertiū dubiuȝ vtrinqȝ arguit. pbat φ si forte semel habuerit sciaȝ actualem hui°. triangulus habet tres. ꝛ illa produxit habitū ꝛ corrūpat illa actualis sciētia ꝛ noticia intellectiua pmissarū. φ habitus sciētialis pducit actū scientialē quilibet habit° inclinat in siles actus actib° quib° habitus ipse emanat. ꝛ inclinare nihil aliud est q̄ efficienter pducere: ergo ille habit° sciētialis cū aia sciam actualē sine noticia intellectiua pmissarū pducit. ¶ In oppositū arguit. nunq̄ habit° pductus a noticia intuitiua pōt noticiā intuitiuā sine cā que pmo pduxit noticiā intuitiuam pducere. pbat. habui noticiā intuitiuā patris mei que habitū pduxit eius cogito de pr̄e q̄ de alio ꝛ nō nisi p hitū p̄sie ꝛc. sȝ iste habit° nō potest pducē noticiā intuitiuā patris nec silem in spē: qꝛ abstracta ꝛ intuitiua q̄libet spē differunt vt infra dicet. qꝛ pr̄ meus est mortu°. ꝛ intuitiua nāliter non pōt esse nisi de pr̄sente ratione obiecti: igit. Hic magis pōdero rōnem post oppositū q̄ ante. Sȝ in ea pñt esse fractiones pōt dici qñ habui noticiā intuitiuā patris mei: illa tunc pduxit vnā abstractiuā intellectualē: ꝛ illa abstractiua itellectualis pduxit habitū abstractiuū que iclinat ad noticias abstractiuas actuales. Et noticia intuitiua itellectualis nullū habitū pduxit. Pōt eē fractio φ intuitiua ꝛ abstractiua eiusdeȝ obiecti sunt eiusdē speciei oia illa frangunt argumētum. Teneo tamē arg^m post oppositū φ noticia ituitiua actualis pducit vnū habitū qui prīaliter inclinat ad noticiam abstractiuā actualē interdū aliqe est habit° qui inclinat ad act°: ꝛ illi act° nō inclināt in silem habitum in specie spālissima charitas infusa inclinat ad dei dilectionē actualē: ꝛ ille dilectiones actuales pducūt charitatē habitualeȝ actualē acqsitā alterius speciei saltē spālissime a charitate ifusa. eodē mō noticia eiudēs actualis quēlibet habitū pducēs nō pōt pduci ab hoc habitu: imo ad eius pductionē reqrit suā cām q̄ eaȝ in pncipio pduxit: quēadmodū noticia ituitiua pr̄is mei nō pōt pduci nāliter nisi a patre: ꝛ tūc ex illo sufficiēter patet rñsio ad argumentū ante oppositū.

Rñ°ad tertiam dubitationem

Oppōit pmo

Arguit i oppm

Rñsio

Oppōit **Contra** hoc arguit. ille habit⁹ inclinat ad aliqd ⁊ nō nisi ad sciam actualē ex qua
Rñdet producebat: igit. ¶ Rñdet ꝙ ille habit⁹ inclinat ad assentiēdū illi cōclōni tm̄. si ego habui sciam actualem de vna cōclusione que habitū ꝑduxit: ⁊ obliuiscar scientie actualis cum actuali noticia premissarū assentiā illi conclusioni tanta certitudine sicut antea memini ꝙ interdū illā sciui: ⁊ cū ille assensus est certus ⁊ ineuidēs erit fides non erit scia neqꝫ opinio: qꝛ non dubito: ⁊ sic de alijs habitibus veridicis: igit.

Oppo. **Cōtra** hoc ar. ille assensus est cert⁹ ꝑduct⁹ nāliter circa ꝓpōnē necessariā: ergo est no
Rñsio. ticia euidēs vel euidētia. Potes dicere ꝙ nō est nāliter causat⁹ sed libere: qꝛ habit⁹ nō causat actuꝫ oīno nāliter sicut act⁹ habitū vel addc. ⁊ nō ꝓcedēs a so
Instat. lo habitu. Forte petis si vn⁹ studuisset vnā ꝓpōnem vel multas viginti duo annos: ⁊ de⁹ semꝑ corrūpat habitū queadmodū pōt: vel impediat ne habit⁹ ꝓducatur an talis melius assentiet vni ꝓpositioni ꝙ̄ ali
Rñdet quis qui de ea nunꝙ̄ loqui audiuit. ¶ Rñdetur ꝙ idē erit ac si nunꝙ̄ audiret loqui de tali ꝓpōitiōe.

Ad qr ta 3 dubitationeꝫ **Ad** 4ᵐ dubium dī ꝙ rustic⁹ ingeniosus audiēs ꝑmissas ⁊ eis assentiat ⁊ nō dubitat de bonitate ꝯñe: sed ꝯñti assentiat ꝓpter assensus ꝑmissarū in illo gñabit scia. Analogia est si vnus grāmaticus ꝯñaꝝ valores ignorās studēs geometrie pōt habere sciam ꝯclōnis geometrie: ⁊ talis nescit an talis ꝯña reguletur ꝑ dici de oī vel dici de nullo: sꝫ sufficit ꝙ nō dubitet ꝯñe bonitatē. ¶ De scḋa pte dubij pōt cōtingere: qꝛ sortes ingeniosus ⁊ plato rudiori igenio predit⁹ habeāt duo arg⁹ quoꝝ vtrūqꝫ est demōstratiuuꝫ sinonima: ⁊ argᵐ sortis gñabit sciam ⁊ nō platonis. si dubitet aliquā ꝑmissaꝝ ille due mētales apprehēsiue ꝑmisse sunt sinonime: sꝫ assensus circa illas non sunt siles sorꝭ hꝫ intellectū circa ꝑmissas: plato opinionē circa alterā ꝑmisse in sorte gñant intellectuꝫ ⁊ nō in platone: qꝛ act⁹ actiuoꝝ sunt in patiēte dispo sito argᵐ platonis non est ei demōstratio: qꝛ nō sillis faciens scire: ⁊ sic duo argumēta sunt sinonima quorū vnū est demōstratio alterū vo non: sed vtriqꝫ illorum argumētoꝝ est demōstratiuū. Si dicas faciens scire in diffinitione demonstrationis dicit aptitudinem: tunc vtrunqꝫ est demonstratio: sed nō quelibet demonstratio generat actualiter sciētiam.

Ad qn tā dubitationeꝫ rñdetur **Ad** 5ᵐ dubiū de obiecto sciētie sciendū ꝙ q̄druplex est modus dicēdi varius circa istā dubitationē vnus grego. ariminē. ponētis cōplexum significabile esse obiectū sciētie: vt hoiem esse risibiles
Quadruplex modus dicendi est obiectū hui⁹ hō est risibilis. ¶ Scḋs modus ponit res sigtas per extrema ꝯclōnis esse obiectū scie. ¶ Tertius ponit ꝯclōnē determinabilē: ita ꝙ assensus quo assendo huic triāgulus hꝫ tres: hꝫ pro obie
Prim⁹ cto mētalē apprehēsiuā. ¶ Quart⁹ modus dicēdi
Scḋs est dicēs. ꝙ triplex est obiectū scie scibile. hoc est tri
Tertius plex est scibile. s. ꝓpinquū remotū ⁊ remotissimuꝫ.
Quāt⁹ obiectū ꝓpinquū est ꝯclo scibile. remotū sunt extrema cōclusionis. scibile remotissimū sunt res sigte ꝑ extrema ꝯclonis. illud est obiectū scie qḋ scit. ⁊ circa qḋ scia versat vt color vel coloratū est obiectū visus. Quilibet hoꝝ modoꝝ pōt defensari: sed hoc nō sufficit ꝑmū modū tanꝙ̄ iutilē. relinquo cū suo fundamēto de cōplexe sigrīb⁹. Tres alij pñt sic exponi ꝙ cōueniāt: ⁊ vltim⁹ duos ꝑores bñ declarat pñt teneri differētes: ⁊ si sic vltimū rōnabiliorē opinoꝛ: ⁊ cōloꝛ ꝙ̄ ꝙ̄ multis recētiorib⁹ nō placeat: dicimus scio hāc cōclusionē triāgulus in semicirculo descriptus hꝫ tres ⁊ solū verū scitur: ⁊ scia est necessarioꝝ ⁊ incorruptibiliū ⁊ perpetuoꝝ: illa solū ꝯueniūt proposition. puta ipsi cōclusioni: ergo aliquo mō ꝯclo scitur: dicim⁹ etiā scio ꝙ ille triāgulus in semicirculo descript⁹ hēt tres angulos duob⁹ rectis equales. Etiā admittim⁹ tales. scio ꝙ hec passio habere tres dī de sbō triangulus: ergo illa tria sunt obiecta sciētie: tūc dicūt aliq res sigtas esse obiectū ꝓpinquū alij qui ꝯclusionē: sed cū cōi mō loquēdi dico ꝯclusionē obiectū ꝓpinquū plꝰ q̄ dñr de obiecto ꝯueniūt propositioni ꝙ̄ rei sigte: ⁊ qꝛ sbm̄ ⁊ p̄tum integrāt illaꝫ ꝓpositionē dicunt obiectum remotum: tunc ꝯñs est res significatas esse subiectum remotissimum.

Contra hoc ar. si scia terminaret ad ꝯclonē Oppōit ꝑmo vel hoc est ad vocalē mētalē vel scriptam sed nullum illoꝝ est dicēdū: igit. ꝓbat minor. nā si assentio isti vocali hō est risibilis aut itelligis ꝙ assentio illā vocalē eē verā ⁊ hoc nō: qꝛ aliud ē hoiem eē risibilē ⁊ hoieꝫ eē risibilē eē veꝝ: aut assentis ita eē sicut illa ꝓpō sigt: ⁊ tūc assentis sigto illi⁹ ꝓpōnis. Si dicas assentis illi absolute: ꝯ si hoc esset verū seqret ꝙ manēte obiecto illius assensus: puta manente illa vocali hō est risibilis. ponēdo ꝙ significet hoiem eē asinū tūc nō variaret ille assensus: imo si ille voces sigrēt adeqte cū illo tertio alꝭ adhuc remaneret ille assensus: ⁊ tūc assentires vni tertio. Si termineť ad propositionē mētalē apprehēsiuā: necesse erit homines habēre sciam ꝑ demōstrationē reflecti supra noticiā
Rñdet apprehēsiuaꝫ eā cognoscendo. Rñdet ꝙ scia ptim terminat ad ꝯclonē: partim ad res sigtas per ꝯclonem: terminat cōiter ad mentalē apprehēsiuam illi assentiēdo: nec assentiēdo illā esse verā: nec ita eē sicut ipsa sigt: sꝫ illi assentiēdo. ⁊ tūc scia est noticia reflexa mētalis ꝯclusionis apprehēsiue: nec opꝫ ꝙ sic assentiēs cognoscat mētalem cui assentit eē propositionem: queadmodū rustic⁹ vni ꝯñti euidēti assentit: ⁊ nō scit ꝙ est ꝯña: quādoqꝫ etiā sciētia terminat ad res sigtas per ꝯclones: nec ꝓpterea scia est corruptibiliū secūde intētionaliter tanꝙ̄ de scibili ꝓpinqꝫ: sed de hoc infra. queadmodū potētia visus quqꝫ ad nigredinē tanꝙ̄ ad obiectuꝫ teriat: nec argᵐ mouet qḋ ꝓbare intēdit sciam nō teriari ad vocalē: qꝛ posito ꝙ hō est risibilis: cadat a sua sigtione significādo hominem esse asinū. tunc assensus non terminatur ad eam: quia scientia non terminatur ad ipossibile.

Secundo arguit. oīs sciētia est assensus sꝫ Op. 2. nec teris nec rebus sigtis per terminos assentimus: ergo termini vel res nō sunt obiecta sciētie. Rñdet ꝙ ista tria scim⁹ per eandē sciaꝫ: Rñdet tū diuersimode ꝯclonē scim⁹ tanꝙ̄ illud cui assentimus sbm

mus fm̄ ⁊ ptuz tanq̄ ptes illi⁹ cui assentim⁹ res sig tas tā q̄ ea que signtur p illā cui assentimus: ⁊ q: oīa illa teriant aliq̄lr actum vl' habitu3 sciēdi ponuntur obiecta sciētie: ppric tamē nihil scim⁹ nisi cōplexu3.

Op.3. **Tertio** ar. seq̄ret q̄ de eadē re pōt qs hr̄e sciētia3 ⁊ opinionē ɔñs est dissonū: g⁹ ⁊ añs pbo ɔña3. captis istis duab⁹ deus pōt pducere alium mūdū. huic ɔcentricū deus pōt creare in infinitū magnitudine: p⁹ est scibilis. ponaṫ q̄ ho ē s cam sciat ⁊ scđa3 dubitet. ia3 illa res q̄ est deus est obiectū Rn̄deṫ scie ⁊ opinionis. Rn̄deṫ q̄ nullū est incōueniēs q̄ de eadē re habeam⁹ scia3 ⁊ opione3 p diuersa obiecta p pinq̄. Ex q̄ nō seq̄ṫ q̄ eadē res cognoscit cū formidine ⁊ sine formidie. nā scia nō tollit formidie3 respcū obiecti remotissimi: s3 solū respectu obiecti ppinqui.

Op.4. Rn̄deṫ **Quarto** ar. seq̄ṫ q̄ q scit istam oē imaginabile est sigbile: sciret oēs res ⁊ ppositiones mūdi: ⁊ p ɔñs tot sciret sicut deus. ¶ Rn̄detur q̄ scit oēs ppōes mūdi tā q̄ scibilia remotissima nec ex hoc habes q̄ ille eēt adeo sapiēs sicut deus vl' vnus alter doctus hō qui in propria forma puta tā q̄ obiecta propinq̄ multas alias propositiones nouit.

Op.5. **Quinto** ar. seqtur q̄ aliqs teneṫ ita firmiter credere dyabolo sicut deo. ɔñs est fm̄. ⁊ p3 ɔña: q: teneṫ eque firmiter isti: dyabolus nō est de⁹ sicut isti: deus nō est dyabolus. ⁊ credendo p⁹ credimus dyabolo: sicut credēdo scđe credim⁹ deo.

Rn̄deṫ ¶ Rn̄deṫ negādo ɔña3 l3 de reb⁹ puta 3 deo vl' dyabolo habeamus scientiā nō debemus nos dicere scire illas: q: q̄ q̄ habeā scientiā de hoie p hāc ho est risibilis. tamen scio homine3: q: scio fertur in cōplexū. non scio triāgulū: sed scio tiriangulum habere tres.

Ad sextā dubitationē rn̄ño. **Ad** 6^m dubiū rn̄deṫ duplex ē noticia. q̄dā incōplexa. q̄dā vo cōplexa. ⁊ cōplexaꝝ alia apphēsiua. q̄dā adhesiua adhesiuaꝝ q̄dā ē pfcā simplr: q̄da3 vo pfecta i suo gñe. Cognitio pfecta simplr est Cognitio diuī dicitur ⁊ diffiniṫ. cognitio qua aliqd cognoscit oib⁹ modis qb⁹ est cognoscibile: hoc est fm̄ oīa p̄ta de pnomine illā rē demōstrante dicibilia. S3 cognitio pfecta in gñe est cognitio qua qs cognoscit fm̄ aliq̄ p̄ta de illa re siue de pnomine illā re3 demōstrāte dicibilia. ¶ Isto notato ponunṫ due ɔclones ad dubiū. Prior est. vel cop⁹ ɔclo gnoscit vl' cognosci pōt pfecta cognitiōe simplr deū. pbaṫ: q: nihil est in mūdo de q̄ non sunt infinita p̄ta dicibilia. s3 intellect⁹ noster est finite actiuitatis: ergo nō pōt oīa illa p̄ta cognoscere: igiṫ. pbaṫ maior p inductionē in reb⁹: nec iuuat nobilitas rei bn̄ veꝝ est q̄ de re multū pfecta multa sunt p̄ta pfectionē dicētia v̄ificabilia de re viliori nō tot pfectionē icludētia: sed tot simplr. hoc p3 capiēdo deū ⁊ vna3 muscā vtraq3 est ēdia ⁊ ens: ⁊ sic musca corpus de⁹ nō corpus. ⁊ si deus est creans musca est nō creās. q: de quol3 alteꝝ ɔdictorioꝝ ⁊ de nullo ambo. musca est creatura: de⁹ est nō creatura. ⁊ sic in alijs. q̄ intellect⁹ noster sit finite actiuitatis p3 ex supradictis: igiṫ. An ita sit respe 2⁹ ɔclo. ctu cōprehēsionis nō multū insisto. ¶ Scđa ɔclusio. aliq̄ res cogonscit cognitiōne pfecta in suo gñe. hoc p3. aliqs habēs scientia3 de illa. hō est risibilis. nullo modo dubitat quin hoc p̄tū risibile ⁊ enūcieṫ de isto terio hō: ergo is habet cognitione3 perfectā in suo gñe. ɔña p3 ex teris. de noticia incōplexa nō est dubiu3 quin aliqs posset habere cognitionē singularē ⁊ intuitiuam sortis paucas causas cognoscendo.

Ad septimū dubiū rn̄deṫ pmissas esse causas cōclusionis pōt bifariā intelligi. Uno mō sic. Ad septimam dubitationem rn̄ño. q̄ pmisse sint cause ɔclonis quo ad esse vl' fieri in rerum nā. Scđo mō quo ad esse veꝝ: hoc est q̄ pmissa ruz v̄itas est cā q̄re ɔclo v̄a est. Tertio mō quo ad eē notū: hoc est q̄ noticia adhesiua pmissaꝝ est cā productia noticie adhesiue ɔclonis. Quarto mō sic. q̄ Premisse sē cāe conclonis. premisse oñdunt q̄re ita est sicut sigtur p ɔclusionē. Quinto mō sic. ɔnotatū mediū importat cām quare ɔnotatū pdicati ɔclonis suo subiecto ɔueiat. ¶ Tūc rn̄deṫ p ppōnes. Prima ppō. premisse nō sunt cause ɔclonis primo mō: q: stat ɔclonē eē in reꝝ nā absq3 hoc q̄ premisse in reꝝ nā ponanṫ. illa ppō hō est risibilis que est ɔclo pōt esse vera absq3 hoc q̄ premisse sint. Scđa ppō. premisse sunt cā ɔclonis tertio q̄rto ⁊ quinto modis. de qnto mō p3 q: in oī diffinitiōe p pter qd ⁊ potissima mediū d3 eē diffō quidditatiua ⁊ pdicatū ɔclonis siue maior extremitas ppria passio modo diffō qdditatiua semp h3 dīa3 q̄ partē eēntialem rei ɔnotat: que cām cōnotate passiōis importat: vt rationale aiam rationalē: risibile risum in potētia cōnotat quare aliqd ridet est quia aia3 rōnalē habet.

Oppōiṫ p⁹ ppōni. **Cōtra** primā ppōnem ar. non stat ɔclone3 eē sine pmissis: ergo prima ppō nlla. ɔña claret. pbatur añs. detur ɔclo sine premissis. ⁊ pbaṫ q̄ non erit ɔclo ppter teri cōnotatione3. ppō cui premisse nō applicanṫ nō est ɔclo nisi in potētia. ¶ Rn̄detur q̄ stat ɔclone3 esse sine premissis sed nō stat cō Rn̄deṫ clusionē esse ɔclonē sine pmissis de ineē prie est: hoc est sine pmissis de ineē scđe: h⁹ est ɔclo sine pmissis.

Contra hoc arguiṫ. cōclusio pōt eē sine istis Oppo. premissis dicendo maioris ⁊ minoris applicatas ad ipsam: q: p alias duas sinonimas ⁊ ɔclusio pōt esse sine istis pmissis ⁊ ceteris: ergo ɔclo pt eē sine pmissis. nec iuuat dicē q̄ ar a plub⁹ suppōnib⁹ determiatis respectu priū multitudis ad vnā determinatā respectu totius multitudinis: q: accipe eandē in singularib⁹ vel hāc. hec cōclusio pōt esse sine p missis. ¶ Rn̄detur q̄ ille calor deducēdo effectu3 a Rn̄deṫ ignis non pōt esse neq3 pōt eē calor sine b igne: q: nō potest pduci ab alia causa iste effectus: sed hec cōclusio demōstrata pōt esse sine istis premissis. Scđa ppō quibuscūq3 premissis sine potest eē hec conclusio. p3 ascendēdo copulatiue sub isto termino pmissis. Tertia ppositio. hec ɔña nihil valet. hec conclusio potest eē hec ɔclo sine istis premissis. ⁊ hec ɔclo pōt esse hec ɔclo sine istis premissis: ergo hec ɔclo pōt esse hec cōclusio sine premissis. p3: q: añs est verum ⁊ ɔñs falsum. nec bene ascendiṫ postq̄ est ibi determinatio accepta vnica acceptione cū suo deteriabili op3 disiunctim ascēdere. hec ɔclo potest eē hec ɔclo sine istis p missis vel istis ⁊ sic de singulis. mō hoc est falsum demonstrādo oēs premissas possibiles ex qbus hec cō

clusio pōt ɔcludi. Quarta ppō. lȝ iste equivaleāt. oi hoie sortes est fortior: ⁊ sortes est fortior hoie. ⁊ iste quolibet denario sortes potest carere: sortes potest carere denario. ille tamen non equivalent quibuslibet premissis: sive hec conclusio potest inferri: ⁊ hec conclusio potest inferri sine premissis.

Oppōit **Contra** hoc arguit. bacalari⁹ in cerbōa tres tenet ɔclones principales ⁊ sex collaterales: ⁊ tūc premisse nō applicant: ergo ppō est cōclusio sine pmissis. Eodē mō rūdemus p septē vel

Rūdet sex ɔclones ⁊ eas nō pbamus. ℂ Rūdet p ppōnes. Prima est. ad ppōnem dici ɔclonē nō sufficit q pos sit pbari. pȝ ex cōnotatione teri quē ei dat cois vsus. Scda ppō. multe vocant ɔclones que non sunt ɔclones. pȝ de ppōnibus cerbonicis: sed qr tales ppōnes quas manibus tenent fm earum sinonimas in codice habent probationes applicatas: vel interdum memoriter probationes applicantur: propterea nomen conclusionis semper eis vendicant.

Oppōit **Contra** qntaȝ ppōnē arguit. si noticia adhesiua premissaꝝ est causa noticie adhesiue ɔclonis sequeret q intellect⁹ esset qualitas actiua. ɔñs est ɔtra cōem phiaȝ quattuor q̄litates primas solum actiuas ponentē. Preterea vl noticia adhesiua

Op. 2. pmissaꝝ est cā instrumentalis noticie scie ɔclonis vel principalis. nō scdm: qr illa est aia. non primū: qr ille due cause pducūt sciam ɔclonis: tūc capio partē scie que pducit ab aia ⁊ partē que pducit a noticia adhesiua pmissaꝝ sit pōr a scda b. b. pducit a noticia adhesiua premissaꝝ ⁊ nullo mō ab aia: ergo aia nō est causa

Rūdet principalis. ℂ Rūdet negādo sequelā: pro cui⁹ negatione ponunt ppōnes. Prima est si q̄litas diceret actiua: qr qualitatē agit noticia adhesiua pmissaꝝ eēt q̄litas actiua. pȝ p argumentū. ℂ Scda ppō: ad hoc q aliqua q̄litas dicat actiua non sufficit q q̄litatem agat. pȝ: qr tūc albedo nigredo ⁊ hmōi eēnt q̄litates actiue ɔ cōem modū philosophādi: qr sue ee que sunt qualitates pducūt. ℂ Tertia ppositio. ad hoc q aliqua qualitas dicatur actiua oportet q similem qualitatem in specie specialissima secum producat: vt calor calorem. ⁊ sic de alijs qualitatibus primis.

Pro secunda parte argumenti pono propositiones. Prima est quēadmodum intellectus sine anima intellectiua non pōt producere sciam: ita neqȝ aia intellectiua sine noticia pmissaꝝ adhesiua quā itellectū appello: ⁊ sic vna nō est principalis: qr pōt sine alia nec ecōuerso. ℂ Scda ppō. qñcūqȝ sūt due cause actiue respectu vnius effect⁹ q vna nō pōt sine altera: nec ecōuerso. illa que alia dirigit est principalis ⁊ alia q̄ dirigit est instrumētalis. mō aia intellectiua itellectū dirigit ⁊ pducit qne secū ad sciam ɔclonis cōcurrit quare est cā principalis. ℂ Tertia ppō. glibet gradus scientialis actualis ab anima ⁊ intellectu simul producitur: ita q non est possibile dicte sciencie partem que ab anima producitur ⁊ partem que ab intellectu: ⁊ sic non currit argumentum.

Oppo. **Arguitur** q sciētia potest acquiri sine noticia adhesiua premissarū quēcunqȝ effectum deus potest producere mediante causa secunda illum potest producere se solo: sed deus cū intellectu noticiā sciēticā ɔclonis pducit: ergo sine intellectu pōt illā ɔ pducere. ℂ Rūdeo p ppōnes.

Rūsio Opinabile est q scia pōt produci nāliter sine intellectu pȝ de ei pñtia que habet de hac. luna est eclipsabilis. sicut infra dicet. ℂ Scda ppō. scia ɔclonis pōt acqri sine noticia adhesiua premissaꝝ. pȝ p argumentum factū: sed hoc est supnāliter. ℂ Tertia ppō. scia ppter qd ⁊ potissima pōt sine noticia premissaꝝ causas importantiū acqri. pȝ p applicationē argumenti ad pbandū scdam ppōnē. ℂ Quarta ppō. si deus caperet sciaȝ ppter qd sorte de hac sup lineā datā ⁊ poneret in platōe illiterato: plato euidēter assentiet illi cōclusioni. ⁊ adeo euidēter sicut sortes q est doctissim⁹ geometra. pbatur: qr scia inclinat nāliter ad assentiēdum euidēter ɔcloni cuius est scia: quēadmodū calor nāliter calefacit: qr nō eēt scia ȝ actualē eē i sbo qn p illā aia actualiter assentit. ℂ Quinta ppō. nō scia pōt adeo nāliter inclinare ad assentiēdū ɔcloni dmōstrationis sicut scia. Hec ppō pōt multifariā verificari. Primo intellect⁹ est nō scia ⁊ inclinat ad assentiēdum ɔcloni mediate tn̄: sed itellect⁹ imediate. Probatur ppō. posito q deus sciam quaȝ habeo de hac. triāgulus hȝ tres. poneret in pariete iam est nō sciētia: quia omnis scientia est noticia ⁊ nihil per illā q̄litatem in casu est sciens: ⁊ si deus illam qualitatem in anima mea iterum produceret ipsa mediante assentirem sicut in principio quare propositum.

Oppo. **Contra** illā ppōem at. multi dicunt q si sbm albedis in sacramēto altaris reproduceretur albedo iterum illi non inhereret ex quo suaȝ inhesionem amisit: ergo si illa qualitas sit in pariete non potest anime rursus inherere.

Rūdet **Respōdetur** q assūptū ȝ est dubiū q̄ q̄ mlti illō dicāt tn̄ nullā rōnē habere possunt: nec experiētiā aliquam habēt: sȝ experimur q alteri sbo nō inheret: qr accñs suapte nālr de sbo in sbm migrare non solet: sȝ qcqd sit de illo de quo nō ɔtēdo nullus dubitat vl dubitare debet quin deus pōt facere illā albedieȝ suo sbo inherere: vl cuicunqȝ alteri. qd nobis sufficit. Ex oib⁹ liquet q noticia adhesiua premissaꝝ est cā noticie adhesiue ɔclonis in demōstratione ostēsiua: siue fuerit demonstratio qr est: siue pp qd ē cā in q̄ i gñe cause efficiētis. ⁊ apparet q iste effect⁹ non pōt eē sine sua causa: quēadmodū lumē in medio nō pōt naturalr ɔseruari sine corpore lucido. hoc pȝ per noticiā intuitiuaȝ que ɔseruari nequit sine obiecti pñtia fm cursum nature ex quo si vex est fundamētū sequitur nō esse possibile habere assensum actualē sciētificū ɔclonis qn q̄tuor assensus sil sint in intellectu. pȝ de assensu maioris minoris ⁊ bonitatis ɔñe: ⁊ multe alie noticie simplices presupponūt cū nō magis reqrit assensus maioris q̄ minoris q̄ ecōuerso. ⁊ eodeȝ mō de assensu

bonitatis

bonitatis ꝯñe. Si quis dicat sciētia actualis pōt esse sine sua causa actiua: quēadmodū calor in aqua sine igne corruptū est nullū fundamētum etiā ipugnare eo pacto. Si qs habeat sciētiam pme ppositiōis geometrie actualē que non pōt esse sine noticia adhesiua suaꝝ premissaꝝ: ꝛ illa reqritur actualr existere p idez cū sciētia scḋe ꝯclonis: ꝛ sic ꝯñter opꝫ ꝙ is qui habꝫ sciētiā actualē vicesime ppositionis habeat octo noticias adhesiuas actuales simul in intellectu qḋ nō videtur dicēdum: sed de hoc infra cū petet an vnico assensu possumᵘ assentire ꝯcloni pp pmissas q a multis sapiētia vocat expiē iā sp alteriᵘ spēi spālissima a sciētia demōstratiua i toto pcessu (vt lra ostēdit) inuo.

Ad octauā dubitatōēꝫ rñsio.

Ad octauū dubiū dr ꝙ illa ppō est multiplex vl nō capitur negāter: ꝛ sic est falsa ꝛ impossibilis. aliqd pōt sciri que ei ꝯdicit. vl nō capit infinitanter: ꝛ hoc dupl'r. Uno mō vt sensus est ꝙ nec est ens fuit ens erit ens pōt cē ens pōt sciri: ꝛ hoc est falsum: vel sensus est qḋ nō est ens vel qḋ non fuit ens vl qḋ pōt non esse ens pōt sciri: ꝛ hoc est veꝝ in priore: nec cadit in totū disiunctū sic. s. ꝙ phibeat terium ne p aliquo stet pro quo supponit terius ꝯdictorie oppositus. in scḋa ꝯo nō sicut solet ibi practicari nō cytharizans pōt cytharizare: ſꝫ illa sophistica sunt. In posterioribᵘ Aristo. capit nō ens scḋe intētionalr vt tantū valet sicut falsum. Et ſm hoc pono ppōnes. Pria est. falsum pōt sciri. pbaſ. hoc pōt sciri. iodnes vitriari est pariūſ: ꝛ hec est vl pōt cē falsa. gᵒ falsa pt sciri. ℂ Scḋa ppō. hec est falsa. nullū falsum pōt sciri. pꝫ ex posi. illa ppō falsum. pōt sciri. ℂ Tertio mō vel q̄rto modo capiendo scire pbaſ. hec vocalis hō possibil'r est risibilis pōt sciri tertio vel q̄rto mō. ꝛ hec ppositio est vel pōt esse falsa: igiſ. ℂ Quarta ppō. possibile est falsū sciri. pbaſ de hac. hoc est falsuꝫ que demonstrat se scio euidēter ita esse sicut hec significat. ꝛ hoc sufficit. igiſ. ℂ Quinta ppō. falsum signs aliter esse ꝙ̄ est pōt sciri. pbaſ. hec pōt sciri. sortes ē edniburgi. ꝛ hec est vel pōt esse falsuꝫ signs aliſ esse ꝙ̄ est: igiſ. ℂ Sexta ppō. aliqua ppō scitur ſm significationeꝫ quā hn̄t termini. ꝛ illa nō est potens sciri. pbaſ de hac hō est asinus vel de eius mētali hec scitꝫ. hoc pꝫ. scitur ampliat ad quīqꝫ. vl scitū qn̄ est pncipalior pars predicati cum est terius aie actum interiorem importans. Scḋa pars pꝫ: qꝛ potens ampliat solum ad quattuor: ꝛ sciri est pars minus pncipalis pdicati. ppterea nō ampliat ad ſcḋm sicut dicēdo. Aristoteles hēt asinū pductū que est falsa: ꝛ tn̄ hec est cōcedēda Aristotelis asinus est pductus. ℂ Septima ppō. impossibile est falsum signs aliter esse ꝙ̄ est sine reflexione cē sciri tanꝙ̄ scibile ppinquum. ꝛ hoc voluit Aristoteles in lra ꝯ non scitur. Dyameter est simeter dr sine reflexione pter tales hec sigt aliter esse ꝙ̄ est tanꝙ̄ scibile ppinqnū tanꝙ̄ remotuꝫ vl remotissimū pter ampliationē termini scibile in bilis terminātis. ℂ Octaua ppō. hec ꝯña nihil valet hominē esse asinū scitur cē falsum: ergo hoiem esse asinuꝫ scitur. cū añs sit verū ꝛ ꝯñs falsum. pro exēplo phi nota ꝙ nō est pportio rōnalis inter dyametrum quadrati ꝛ costā: qꝛ nulla linea que aliquotiēs costā pereat. ꝛ hoc intelligiſ de quadrato ppie dicto. s. orthigonio equilatero. ꝛ nō de orthigonio inequilatero. nec ad idē in numeris quadratis practicari pōt. sed non adeo euidenter propterea non in illo.

Oppōiſ

Cōtra hoc arꝫ. ponēdo ꝙ ex eodē attramēto nūo vl ligno vel alia quecunqꝫ m.i in duobᵘ locis posita ꝯstituaſ dyameē ꝛ eius costa. ꝛ sit costa a: capio simetrū coste b. ꝛ tūc sic b est eq̄le a vl euidēns a est eq̄le b: a est dyameter q̄drati: ergo diameter q̄drati est equale b: gᵒ est eq̄le a: qꝛ a ꝛ b sūt eq̄lia. ℂ Rn̄detur p ppōnes. pᵃ est stāte casu argumēti dyameter quadrati nō est maior costa. pꝫ stat ꝙ costa sit in duplo grossior: mō magnitudo nō solū attēdit penes lōgitudiēꝫ: ſꝫ penes ternā ꝫ dimēsionē: igiſ ppō va. Scḋa ppō diameter quadrati nō est longior costa. pbatur hec est falsa ois dyameter quadrati est longior costa. que equalet huic ois dyameter q̄drati qualibet costa est longior quod est falsum. Tertia ppositio. quilibꝫ dyameter quadrati est longior vna costa. hoc patet ad sensum. Quarta ppositio. non obstante casu argumenti dyameter nō est equalis coste: quia nihil est equale sibimet. Quinta ppositio. ibi non est quadratuꝫ. patet vel quadratuꝫ supponit pro suis circūferentijs vel pro contento. Si primū sic sicut capimus. patet ꝙ ille quattuor coste nō sunt equales. Si secunduꝫ quadratuꝫ connotat ꝙ linee illud spacium ambientes sunt equalis longitudinis quod est falsum in casu. Sexta propositio. hoc nō eneruat argumentum: quia posito ꝙ ex eadem materia quattuor coste fierent cum dyametro: currit argumentum ꝛ adhuc dyameter non est equalis coste. patet ex quarta propositione. Septima ppositio. sed in illo casu dyameter quadrati non est longior costa eiusdem: patet est eadem res: sed costa est breuior in ratione coste ꝙ̄ dyameter ꝛ dyameter longioris est in ratione dyametri: ꝙ̄ costa in ratione coste. Etiam dici potest ꝙ non sunt quattuor linee equales. eo ꝙ est nisi vna linea: ſꝫ sunt q̄ttuor i valore qḋ sufficeꝛ vꝛ.

Ad nonā dubitationē rn̄deſ.

Ad nonum dubium respondetur ꝙ sic: quia si aliquis dubitet aliquam conclusioneꝫ. ꝛ postea acquirat scientiam de ea vel equaliter assentit antecedenti cum conclusione vel minus vel magis. Si duo prima non erit ei demonstratio actualiter. Si secunduꝫ intentuꝫ: qꝛ propter quod vnūquod qꝫ tale ꝛ illud magis. si assentiamus alicui conclusioni propter assensus premissarum opꝫ plus illis ꝓmissis assentire.

Instaſ.

Contra hoc instatur vel noticia premissarum noticiam conclusionis infinite excedit vel finite: non primum: si secundum: da assensum conclusionis intensum. vt vj. ꝛ assensum intellectuum premissarum intensum: vt octo. ad illam conclusionem adducatur alia demōstratio. ꝛ etiam experientia: tunc noticia actualis conclonis erit intensa vt. xij. vel sexdecim. gᵒ lra nulla.

Rñdet **Respondet** q argumentũ assumit dubiũ. s. q experientia z due demonstratiões si spẽ distinguant pñt sciãs eiusdẽ speciei pducere z sese intẽdere. s3 de hoc ifra hoc admisso qd forte nõ est verum. df q pclo Aristo. intelligitur nisi pclo fuerit a plurib⁹ demõstratiõibus vl simlib⁹ causis pducta. vel sic z meli⁹ q̄ q scia pclonis sit interdũ inteñor noticia adhesiua pmissaz: tñ noticia pmissaz in itellectu est clarior noticia pclonis. h⁹ ptz si asserant tres ppõnes quaz vna a scibilis d3 sciri p b z c ppõnes. op3 q eiuus intellect⁹ eis assentiat q̄ a ppõni. aliogn nõ erit ei demõstratio. analogia est stat q noticia quã habeo ex hac triãgulus h3 tres sit inteñor q̄ noticia quã habeo de hac. oẽ totũ est mai⁹ sua parte. sed scda est clarior z euidẽtior ex sua nã. nõ q aliqd formidinis secũ inuoluat. Rursus stat me amicũ intẽsius diligere q̄ meipsum pter actuз frequẽtationem sed naturali⁹ qlibet diliget se magis q̄ quẽlibet alterum: patet nono ethicorum quicquid sit.

Oppõit **Arguitur** ponẽdo sicut creberrime euenit q noticia adhesiua pmissarũ sit intensior noticia adhesiua pclonis gratia exẽpli premissaz vt tres noticia pclonis vt duo: tunc est possibile q duo gradus sciales pclonis nõ remittant remanentib⁹ gradib⁹ trib⁹ pmissarũ: vel saltẽ vno qd pbo vnus gradus scialis pclonis põt remitti: z tunc si remittat vnus gradus intellectualis pmissaz scia totalis actualis remitti ad vnũ gradum: z vnus gradus

Rñdet itellectualis erit in aïa. ¶ Rñdet vel tenet q scia actualis est effect⁹ suam cãm actiuã secũ regrens vel nõ si primũ ad remissionẽ vnius gradus scialis vnũ gradum cũ dimidio de itellectu remitti op3 declarat noticia intellectiua vt tria totalis sciam integrã vt duo pduxit: tunc medietas intellect⁹ vnũ gradũ produxit. z alterũ altera medietas. z sic ad duoz graduũ sciaz remissionẽ totus intellect⁹ remitti qz nõ est possibile nãliter q assensus sit in itellectu: quin assensus pclonis sit in eo postq̄ assentit euidẽter bonitati pñe scit qd pñs sigt. z illi assentit aliogn nesciret euidẽter cõsequentiã esse bonã: quoniã iste tres cause sunt agentia nãlia passum vltimate dispositũ inuenientia: ergo in ipm suũ effectum puta sciam gignunt. Si ponamus q effect⁹ scia põt esse sine sua cã actiua adhuc dissoluit argumẽtũ do q vnus gradus scialis põt corrumpi in primo casu. s. a: tunc sua causa actiua producit vnũ. iterũ de nouo postq̄ est agẽs nãle passum hñs inclinatũ. z sic oïmodo eneruatur ratio. Unde hic

Nõbile **Notandũ** est q noticia maioris spẽ distinguit a noticia minoris z bonitatis pñe z per pñs ex illis nõ pstituitur aliq̃ forma itẽsa: sed maioris assensus est intẽsus vt tria z homogenius quẽ signo a assensus minoris b c pñe equaliter intensi d actualib⁹ loquor. ita q a b c ad d e sciãs actuales pcurrunt. s. q quelibet pars d e sciẽtiaz ab aliqua pte a ptialr pducit: sed a nec fm se totã: nec fm suas partes põt aliquã partem d e pducere se solo. s3 secũ exigit b c fm totũ vel partes vna determinata pars a cũ aliis duabus determinatis partibus b c vnam latitudinẽ scientialem producunt que non habet produci ab aliis partibus a b c: quemadmodum idẽ effectus numero nõ potest produci a pluribus causis.

Instat. **Dices volo** q noticia maioris vt duo minoris vt tria bonitatis cõsequẽtis vt q̄ttuor: quid tũc erit de assensu pclusiõis.

Rñdet **Respondet** q forte casus nõ põt occurrere: sed ipso cũ est apparẽs admisso vel hoc ponis in pria gñatione sciẽtie actualis vel in remissiõe eius p primã gñationẽ. Si primũ dico q duo gradus minoris z duo bonitatis pñe cũ assensu maioris agũt ad pductionez scie actualis alie sunt supuacanee: z ponamus q pñt pducẽ duos gradus sciales ad sũmũ. Nõ est qz si pduceretur scia ad tria: tũc si noticia minoris z bonitatis pñe fuissent pcise vt duo. hoc ptigisset: s3 illi duo gradus assensus bonitatis pñe z vnius minoris sine assensu maioris nihil pñt pducere: aliogn assensus maioris ad sciaз minime regreret qd liquet esse falsum: sed si itellect⁹ habuisset in pn⁹ noticias assensiuas maioris minoris z bonitatis pñe vniso: miter vt q̄ttuor. forte fuisset scia pducta vt. iiij. i. idẽ redit nisi vt tria ponam⁹ q̄ttuor gratia exempli: tũc si intellect⁹ remisisset noticiã maioris vt duo: minoris vt vnũ noticiã adhesiuã pclonis ptinuãdo. dico q illa scia actualis corrũpet que producebatur a duob⁹ assensibus maioris corruptis cuз aliis duobus minoris z bonitatis consequentie.

Op. 2. **Secundo** at ad idem. volo q adducatur ad hanc pclonẽ quã habeo dubiam hõ est risibilis hec demonstratio oẽ aïal rõnale est risibile ois hõ est aïal rõnale: ergo ois homo est risibilis. Tũc ista demonstratio capiẽdo ipsam pro pmissis tñ sicut de sillogismo: distictio coïs dari solet q capit pro pmissis tantũ vel pro pmissis z pclone hoc modo distinctio gñat sciam. i. noticia adhesiua pmissaz sciam pcreat esto scientia intensa. vt q̄ttuorz rursus adducat illa demõstratio in specie vl generat tantũ quãtũ in principio: z sic scia totalis erit vt octo z p pñs qnquies adducta sciam intẽsam. vt. xx. pducet qd si forte pcedas. at sic. nam tũc supuacaneũ foret plures demõstratiões in mediũ adducere vel plura argumẽta topica ad pbandũ vnã pclonem: imo si staret melius argumentũ cape ipsum frequenter iterãdo quousq3 scia intẽsa vel opinio multũ augmentata esset pducta z sic inutile foret p medioz varietate laborare. Forte dicis demõstratio scda adducta nihil

Instat. gñat de nouo ꝯ est agens nãle nãliter agens replens passum bene dispositũ: ergo tantũ pducet scda adducta sicut prio. rñdet q equaliter põt argumẽtũ vsbrari de topico z demõstratiuo sillogismo: z tũc dico qñ

Rñdet argumentũ adducit vel ille cui addit h3 sciam actualem vel nõ: z cũ hoc admitto q argumentũ sit difficilius q scia actualis põt eẽ sine noticia itellectiua: tũc posito q intellect⁹ fortis h3 noticiã scientificã: vt quattuor intensam z nullã actualẽ noticiã habeat: sed adducit demõstratio mentalis talis habebit noticiã itellectiuã actualem z nihil pducet vel si pducat aliquid non tñ sicut in prima vel quarto vl quinto loco adducta.

dicta nihil generabit ꝛ redit in idē. Ex quo nō ha-
beo ꝙ aliquis assentit maiori minori ꝛ bonitati ꝯñtie
ꝯñti nō assentiendo. Sed si sciētia actualis quā ante
ꝓducit eēt corrupta ꝓduceret actualē sciētiā de nouo:
ꝛ ꝯceditur ꝙ est agēs n̄ı̄le. tamē passum nō est bene
dispositū ad incipiēdū effectū illi⁹ agētis: qꝛ postꝙ
vnū indiuiduū secū in vigore ꝓduxit suum effectum
nihil pōt ꝓducere de nouo suo effectu manēte in pas
so q̄mō scd̄a cādela nihil produceret si ponatur i eodē
situ cū p̄ᵃ penetratiue si effect⁹ p̄ᵉ sit ante ꝓduct⁹ sic
dico in ꝓposito. Secus est de noticijs vt ante memi-
nimus. Sꝫ si in itellectu sortis sit sciētia n̄ı̄lis ꝛ intel
lect⁹ actualis stat ꝙ sor̄s habeat aliū intellectū actua
lem ꝛ non nouā scientiā. Quēadmodum secunda
candela stat cū prima: ꝛ suū effectum non produceret.

Oppo. **Cōtra** hoc aꝛ. sequeret̄ ꝙ frustra repeterent⁹
ante visa si rō semel adducta ꝓducat ef
fectū scd̄o adducta nō tātū ꝓduceret: imo nihil. Si di
Instat. cas imo ad itēdēdos habitus. ¶ Cōtra ad intēsiōes
habituū actus intēdi necesse est: qꝛ habitus nō ꝓdu-
cit̄ nisi ex actib⁹ vt pꝫ scd̄o ethicoꝝ ꝛ passim in vtraqꝫ
Rñdet philosophia. ¶ Rñdet maxie ꝯducit ante visa repe
tere iuxta ꝯlus. Sepe rogare: rogata tenere: retenta
docere. Hec tria galbinū faciūt supare Johānem: qꝛ
p̄mus actus sciētialis habitū ꝓduceret ꝛ forte nō rema
net. Experit̄ doct⁹ ꝙ paucos assensus sciētificos actu
ales hꝫ forte pauciores q̄ꝫ doct⁹ p actᵒ nō iudicat̄ vn⁹
altero doctior postea q̄ꝫ scientia diffinit̄ per habitū.
Scientia actualis ꝓducit silē habitū cum forte ex q
bus fit vn⁹ habit⁹ totalis: ꝛ sic ꝯñter q̄uisqꝫ intensus
habit⁹ ingredit̄ qui difficillime remouet̄: ꝛ sic satisfa
cit illi rationi q̄ assumpsit ꝙ habit⁹ nō gñat̄ nisi ex ac
tib⁹: sed bn̄ ꝯcedo ꝙ iteratio eiusdē argumenti facit
hoiem intēsius scire q̄ꝫ mille argumēta varia addu-
cerent̄. ꝓbatur forte demr̄atio vsqꝫ ad tertiū reducti
onis locū aliqd gñat̄ ꝛ genita sūt eiusdē specie: gᵒ se
se intēdūt. sed quando mille varia media adducunt̄
ꝓducūtur sciētie actuales spē distincte ꝛ ad distinctio
nem specificā actuum habituū seqt̄ specificū discri-
men. Cōtra dicis hoc extraneū ꝙ per vnū argumē-
tum in specie repetitū plus sciret vnus q̄ꝫ p varia di-
stinguo vel plus. i. intēsius nō debet eē extraneū vel
plus. i. plibus modis: ꝛ hoc nō ꝯtigit si dixerim⁹ ma
gis dr̄ ꝙ magis extēsiue scit p pla media q̄ꝫ p vnū: sꝫ
min⁹ intēsiue posito ꝙ q̄dlꝫ illoꝝ simul adducatur.

Oppo. **Contra** ista dicta insiatur. Si noticia scienti-
fica conclusionis potest esse intensi-
or noticia intellectuali premissarum siue per eandē
demonstrationē repetitam siue p aliā. sequeret̄ ꝙ ali
qua demōstratio esset principij petitoria ꝛ esset falla-
cia ꝯñs est falsum: ergo ꝛ añs. ꝓbatur ꝯña capio vnā
demonstrationē premissaꝝ ꝛ ꝯclōnem includentē cu
ius noticia scientifica est intēsior noticia premissaꝝ: ꝛ
adduco ad illam ꝯclōnē alias p̄missas qbus minus
assentio q̄ꝫ ꝯclōni date illi erit petitio principij: quia
quandocūqꝫ procedit̄ ab eque noto ad eque notū vl
ab eque ignoto ad eque ignotū vel a minus noto ad
magis notum est petitio principij: sed sic est hic: igit̄.

Respondet negando ꝙ aliqua demōstra- Rñdet
tio esset petitiora principij: qꝛ
ad petitionē p̄ncipij reqritur ꝙ añs nullo mō sit cō-
sequētis ꝓbatiuū: qꝛ lꝫ in casu argumenti ꝯclō est ma
gis nota q̄ꝫ premisse: tn̄ ille p̄misse adhuc sunt notifi
catiue illius ꝯclōnis: qꝛ eā possunt demr̄are. Et vbi
inter arguendū dicebat̄ ꝙ aliqd̄ argumentū est falla-
cia ꝛ demōstratio: hoc ꝯcedo in elēcho ꝯ̄dictiōis hec
est bona demonstratio oē animal rōnale est risibile.
ois homo est animal ratiōale: ergo omnis homo est
risibilis: ꝛ sigs caperet illā ꝯclusionē p demonstratio-
nem ad ꝯ̄dicendū isti ꝓpōni a hō nō est risibilis quā
defensat rn̄dens illa simul est demōstratio ꝛ elēchus Ex dcis
sophistic⁹: qꝛ nō ꝯ̄dicit̄ ꝓpōni rn̄dētis. Ex dictis sequunt̄
pꝫ si debeamus credere vni cōclōni ꝓpter premissas septem.
credere plus p̄missis necesse est: ꝛ sic necesse dicit ne p̄ᵐ cor.
cessitatē ꝯñe ꝛ non ꝯñtis: ꝛ illud maxime tenet quan
do premisse nō sunt presillogizabiles: sed tenet in oi
demōstratione ostēsiua sufficiēter. Secūdo sequitur 2ᵐ corᵐ
lꝫ in aliqb⁹ specie differētib⁹ nō sit cōparatio nō dici-
mus stilum acutiorē voce nec ecōuerso. interdū tn̄
facim⁹ cōparationē iproprie dictā: vt angelus est pfe
ctior hoie noticia premissaꝝ est pfectior noticia ꝯclō 3ᵐ cor.
nis vel intēsior. Tertio sequit̄ p fundamētū ꝯclusio
ꝓpinquior p̄ncipio plus scit̄ vt p̄ma ꝯclō geometrie
qua p cōes animi ꝯceptiones ꝯcludit̄ q̄ꝫ scd̄a que p̄-
mā p̄reqrit. Quarto sequit̄. lꝫ scia vni⁹ ꝯclōnis opi- 4ᵐ cor.
nione sit remissior. tn̄ semp est certior ꝛ eēntialr̄ pfe-
ctior. p̄ᵃ pars pꝫ. qꝛ opio pōt eē multū intēsa: ꝛ scia
pōt remitti ad nō gradū: ergo interdum erit scientia
multū remissa. Scd̄a pars pꝫ: qꝛ nulla scia aliqd for
midine secū cōpatit̄ opio hēt annexā formidinē: pꝫ
in fine hui⁹ p̄mi. ꝙ sit pfectior patebit. qꝛ est indiui-
duū altioris spēi q̄ꝫ opio q̄ꝫꝙ eēt vna opio ifinite in
tēsa ꝛ vna scia remissa vt vnū adhuc hec scia est nobi
lior ꝛ certior assensus q̄ꝫ opio vt si esset vnus asinus
adeo magnus sicut p̄mū mobile adhuc digitus sor-
tis est pfectior eēntialr̄. Quīto ex correlario imedia- 5ᵐ cor.
te seqtur ꝙ quelibet scia ifinite qualibet opionē exce
dit ꝛ est ifinite pfectior cū hoc stat ꝙ scia nullo mō
est infinite pfecta. Sexto sequit̄ ꝙ lꝫ cōparatiuus po 6ᵐ cor.
sitiuū p̄supponit cōparatiuus cū addito positiuū cū
eodē nō iuoluit. 7ᵒ sequit̄ ꝙ illa ꝓpō cū positiuo ꝛ 7ᵐ cor.
addito nō est vna exponens illi⁹ ꝓpōnis de cōparatiuo
hoc pꝫ: qꝛ semp ab exponibili ad exponētes est bona
ꝯña: sꝫ opꝫ expōnē inchoare ab illo tertio infinitū.
ꝛ postea ꝓpositionem de cōparatiuo exponere.

Cōtra ꝓbatiōē illius ꝓpositionis pp qd̄ vnū Oppo.
qdqꝫ tale ꝛ illō magis nō seqtur. Argu
itur sic nō seqtur hec vox homo pōitur in p̄dicāto sbe
pp rem sigtam: ergo citi⁹ res sigta ponet̄ in p̄dicāto.
siliter aer est calid⁹ pp solē: ꝛ tamen sol nō est magis
calidus: qꝛ si sol calorē susciperet alteraret̄ ꝛ corrum
peretur. Siliter sortes est ebrius pp vinū: ꝛ tamē vinū
nō est magis ebriū sor̄s est hō pp patrē: ꝛ tamē pater
non est magis hō. paries est alb⁹ pp pictorē ꝛ tamen

pictor non est magis albus. fortes orat propter beatitudinem: et tamen beatitudo non magis orat. fortes est corruptibilis propter materiam: et tamen materia non est magis corruptibilis: quia naturaliter est incorruptibilis et intuimur quod in generatione et corruptione manet. fortes vadit Romam propter beneficium: ergo beneficium magis vadit nec sequitur fortes est sciens propter scientiam: ergo scientia est magis sciens: corpus est album propter albedinem: ergo albedo est magis alba. Nota quod propter proprie dicit circunstantiam cause finalis secundum carmina. Ex de materiam notat: a vel ab efficientem. Per dat formalem: sed propter dat tibi finem. Sed ad intentionem philosophi hic dicit circunstantiam cause efficientis. Expositores tamen tenent in alijs generibus causarum. Et quando dicitur premisse magis sciuntur quam conclusio scire large capitur et sic intelligit si aliquod predicatum conveniat alicui propter alterum: tunc illud predicatum magis debet convenire illi alteri ratione cuius convenit priori subiecto vel sic: et magis ad propositum si aliquod predicatum conveniat nomini effectus alicuius cause efficientis: tunc illud predicatum magis convenit nomini cause efficientis. Ad veritatem regule aliqua requiruntur primum est quod illud predicatum in quo sit comparatio utriusque comparabilium conveniat defectu cuius tres prime instantie non currunt contra regulam. Secunda conditio ad regulam requisita est quod illud predicatum in quo sit comparatio suscipiat magis et minus quare quarta instantia nihil valet. Tertia conditio est quod effectus qui est talis vel tantus sit talis vel tantus propter causam esse talem vel tantam: ideo quinta instantia non currit. paries est albus propter pictorem etc. quia paries non est albus: quia pictor est albus. Quarta conditio quod causa efficiens post productionem effectus non sit remissa quare non sequitur manus mea est calida propter aquam: ergo aqua est magis calida: quia remanente calore in manu et aqua frigefacta. antecedens est verum et consequens falsum. Quinta conditio quod effectus qui est talis sit talis: precise propter illam causam efficientem sic quod non propter aliam quare non sequitur mater diligit magistrum propter filium: ergo magis diligit filium: quia si diligeret magistrum ideo quia est nepos vel pater eius. staret antecedens verum consequente existente falso. Etiam sic dicendo regulam non oportet dicere ergo causa efficiens est magis talis: immo sufficit dicere est talis: quia calor ut octo in summo calorem ut octo producere potest: sed si loco de in ponatur sic oportet dicere magis tale si a sit calidum propter b. b est magis calidum: quia toto tempore quo a fit calidum est in motu ad calefactionem et non habet totalem calorem quam habiturus est. Sed quicquid sit secundum mentem aristotelis de scientia bene inferebat. conclusio scitur propter premissas: ergo premisse magis: quia si equaliter fuisset petitio principij. et ex hoc sufficienter probatur quod utraque premissarum cum bonitate consequentie magis sciuntur hoc patet: quia omnia illa copulative requiruntur ad sciendam conclusionem. modo non possumus magis scire copulativam nisi quamlibet partem magis sciamus: secus est de disiunctiva.

Ratio (margin)

Contra dicta arguitur. non sequitur. ferrum est calidum propter ignem: ergo ignis est equaliter vel magis calidus ergo dicta nulla. antecedens patet: quia ferrum ignitum plus ledit quam ignis: ergo est calidius. et hoc non est nisi propter maiorem caliditatem. ¶ Respondetur negando quod non sequatur: et nego quod consequens sit falsum quia licet ferrum ignitum plus ledat quam ignis hoc non est propter maiorem caliditatem: sed propter densitatem materie in qua virtus caloris est unita. et per consequens activior: quia virtus unita est fortior seipsa dispersa. — Oppo. / Rñdet.

Contra hoc arguitur. ponendo quod sit calor ut octo in materia densa primo. iam ille calor est activior: ut patet per premissa quam esset in materia rara: sed in materia rara potest producere octo ergo cum est in materia densa potest producere ultra octo: et tunc sic ille effectus demonstrando b effectum qui habet novem gradus caloris vel octo cum dimidio est calidius propter a calorem ut octo. et tamen a subiectum non habet equalem vel maiorem. — Oppõit primo.

Preterea ponatur quod ferrum ignitum producat ignem iam ille ignis est calidior quam ferrum: igitur. ¶ Respondetur concedendo probabiliter quod calor ut octo in materia densa potest producere calorem ultra octo in materia rara: nec est inconveniens quod simile agat in suum simile quo ad gradum: sed non est simile in activitate et in gradu. Et tunc oportet sic arguere. hec materia rara est calida ut novem: propter hoc compositum habens materiam densam ut octo calidam: ergo illud est tale vel magis tale in gradu vel saltem in vigore agendi. ¶ Ad aliud nego quod ferrum ignitum possit ignem producere nihil agit ultra gradum sue perfectionis nolo hic stare an calor separatus totius spere ignis stupam incendere sit possibile. Sed ignis imbibitus in ferro ignito producit ignem: quia ferrum est corpus porosum ignem includens quod aliquid ultra gradum sue perfectionis potest producere: ut sol respectu ranarum et celum respectu strabonum et murium cum quodlibet vivens celum prestat. Et in formis accidentalibus nolo multum perquirere: quia ad philosophiam spectat. — Op. 2. / Rñdet primo. / Rñdet scdo.

Epilogando regulam philosophi tenet in genere cause efficientis vel naturalius sive tot conditionibus quas posuimus in causa efficienti tenere virtualiter: et frequenter in genere cause finalis principalis. diligo fortem propter deum: ergo magis diligo deum: saltem intensive vel appreciative vel naturalius. Etiam in causa efficienti tenet virtualiter regula: et illud est virtualiter tale quod effectum talem potest producere. terra est calida propter solem: ergo sol est virtualiter magis calidus: hoc est potest producere maiorem calorem vel equalem vel eque calidum. Eodem modo de vino et noticia intellectiva premissarum que est virtualiter magis talis quam scientia conclusionis cum scientiam potest producere. — Epilogatio.

Secunda ratio, quam facit philosophus est ad impossibile ut sciens vel melius

lius dispositus ꝙ sciens non plus assentiret his que nouit ꝙ his que non nouit: quia illa implicat hanc. quilibet sciens assentiet his que non nouit: quod est falsum ⁊ impossibile illud nihil est. ibi cóparatiuus capitur improprie vt frequēter solet: ⁊ sic exponitur quilibet sciens assentit his que nouit: ⁊ non assentit his que nō nouit. primi Regum quintodecimo. Samuel ad Saul. Scidit dominus regnum Israel de te hodie ⁊ tradidit illud proximo tuo meliori te. intendens de Dauid. ⁊ tunc Saul non erat bonus: sed a domino proiectus. hoc frequentissime contingit in cōmuni modo loquendi. Per melius dispositum ꝙ scientem intelligit Aristoteles eum qui habet intellectum: scilicet noticiam assensiuam premissarum.

Diffinit̄ silis demōstratiuus p̄mo.

Siquis non magis assentiret premissis ꝙ conclusioni quam scit propter premissas: tunc non plus assentiret his que nouit ꝙ his que non nouit: quod est impossibile: igit̄ ponūtur due diffōnes scire: quoꝝ illa que dicit̄ demōstratio est sillogism⁹ ꝓcedēs ex p̄mis veris ⁊c̄. minor vocat̄ mālis: q̄ materia demōstrationis ꝓpinqua sunt maior minor ⁊ ꝯclo si demōstratio capiat̄ pro p̄missis ⁊ ꝯclone. Si pro p̄missis tūc maior ⁊ minor sunt mā demōstratiōis ex parte materie illa diffinitio vocat̄ mālis. Alia diffō que dicit demōstratio est sillogismus appodictichon id est quē habendo scimus vel s̄m aliā translationē que facit scire formalis vocat̄: q̄ ponit̄ terius importans effectū demonstratiōis. s. scire. Et q̄ causa mālis potest p̄ finalem ⁊ formalē demonstrari vt infra dicet̄ diffō mālis pōt ostendi de suo diffinito p̄ diffōnem formalē.

Diffinitio scd̄a

Et ex illo aliq̄ dicunt ꝙ sillogismus demr̄atiuus nō est spēs sillogismi nec sillogismus est ipsius verū gen⁹: q̄ spēs d₃ s̄bi a forma ⁊ nō a mā hoc pōt bene intelligi ꝙ h₃ ꝯnotationē extraneam respectu sillogismi. Et eodē modo sillogismus topicus sillogism⁹ sophisticus in ordine ad sillogismū est dictum scd̄m: q̄ ad dictū simpl̄r.

Scire p̄ se ⁊ scire p̄ accidens.

Scire p̄ se est scire ꝓpōnes i aliquo mō ꝑseitatis vt videbit̄ in capitulo sequēti. Scire p̄ accidens est scire rethorice hoc est sophistice. Idē est rhetor ⁊ sophista q̄ adducunt rōnes solū apparentes. vl̄ scire p̄ accidens vocat̄ scire sophisticū: q̄ de illo scire tractant sophiste: ⁊ parum de scire posterioristico vt p₃ eorum libros legenti. Et ad hoc q̄ aliq̄d sciamus op₃ tria cognoscere. primo causam rei. scd̄o ꝙ illa cā est cā illius rei. terti⁹ op₃ cognoscere ꝙ illa causa sit adequata illi effectui: ita ꝙ nō ponat̄ cā q̄n ponat̄ effectus: ⁊ hoc tangit̄ p̄ illas tres particulas diffōnis cum

Diffinitur scire.

dr̄. Scire est rem p̄ causam cognoscere: ⁊ quoniā illius est cā ⁊ quoniā nō est ꝯtingere hoc aliter se habere p̄ cōmunē modū loquēdi. ꝓbat Aristo. diffōnem scire aliter sign̄ tias teriorum probare nō poterat. diffō demonstratiōis sic intelligit̄: demōstratio est sillogismus ꝓcedēs ex primis veris ⁊ imediatis priorib⁹ notioribus causisq̄ ꝯclonis primis ⁊ imediatis nō differūt re sed in cōnotato: illa ꝓpō est imediata que caret medio p̄ q̄d probari pōt. quot modis capit̄ p̄mū añ tactum est: ⁊ op₃ ꝙ premisse sint ꝯclone priores s̄m nām hoc est importans cām quare ita est sicut sign̄ificatur p̄ ꝯclonem. Hic diffinit̄ diffinitio ꝓpter q̄d ⁊ potissima: ⁊ potissimū illa que h₃ i p̄missis ꝓpōnes oīno indemonstrabiles quēadmodū sunt cōmunes ai cōceptiones. vt p₃ in principijs geometricis vbi in antecedente dignitates capiunt̄ in forma: ⁊ postea vna ꝯclo que est prima maior ad ꝯcludēdū aliā ꝓpōnē geometricam: ⁊ sic ꝯñter tunc prime demōstratiōis premisse sūt imediate: nouissima demōstratio d₃ resolui in sua principia: ⁊ sic ꝯñter eundo vsq̄ ad p̄missas prie demōstrationis: ita frequenter occurrit in metaphisica: ⁊ sic q̄libet demōstratio ꝓcedit ex imediatis ⁊ primis mediate. vl̄ imediate vel sic vlterius q̄lib₃ demōstratio ꝓpter q̄d h₃ premissas indemōstrabiles a priori: l₃ eedem premisse pñt ꝓbari a posteriori hoc est p̄misse clarius explicant illud q̄d significatur p̄ ꝯclonem ꝙ ipsa conclusio: vt patet in metaphisicis.

Termini methaphisici nō hñt diffōnes q̄dditatiuas.

Termini metaphisici nō habēt diffōnes q̄dditatiuas ⁊ p̄ ꝯñs in eis non est demonstratio ꝓpt̄ q̄d ⁊ potissima: ⁊ ex ꝯñti nec q̄ est: s₃ q̄ premisse explicāt quare ita est sicut sign̄atur p̄ ꝯclonem notiori mō extenso terio est demōstratio a priori l₃ nō potissima. In primo ꝓcessu demōstratiōis ad impossibile nō ꝓcedit̄ ex veris: sed bene in alijs duobus ꝓcessibus. Uñ duplex est demōstratio q̄dā ostensiua q̄ñ oīno ex veris ꝓceditur ⁊ oñditur ꝓpō ꝓbāda p̄ premissas veras: alia est ad impossibile q̄ñ capitur vna p̄missa necessaria cū alia occulte impossibili inferendo manifestū impossibile: ⁊ ex iposs̄ibili illato in ꝯñte reuertimur in impossibilitatē vnius p̄missarū: q̄ si ꝯclo est impossibilis ⁊ altera premissarum necessaria alterā impossibilitatē esse op₃: q̄ nunq̄ necessarium ꝯtingenti aduersat̄. Etiā aliqua est demōstratio affirmatiua: quedā negatiua quedā partim negatiua quedā partim affirmatiua de presenti p̄terito ⁊ futuro ypothetica cathegorica. Multa que dicunt̄ de demōstratione demōstratiōi ostensiue ꝯueniunt p̄cognitio: q̄ est parū in negatiuis ypotheticis ⁊ ad impossibile deseruit. Aliq̄ ꝓpōnes demōstratiue cōcludunt̄ vt aer est calefactiuus ⁊ nunq̄ deueniendum est ad p̄ se nota: sed ad indemonstrabilia q̄ hoc tenet virtute huius omnis calor est calefactiuus que est indemōstrabilis: tamen non est per se nota solum per experientiam dinoscitur vt ante tactum est.

Dubitatur circa tertiū cap. tripl̄r.

Circa tertiū caput dubitat̄. Primo an sit possibile circulariter demr̄are. 2° de modis perseitatis. Tertio quid est propositio per se nota.

Rñ⁹ ad p̄mam dubitationē.

Ad primū nota sicut p₃ scd̄o prioꝝ in tertia parte sillogismi ille sillogismus vocat̄ circularis q̄ ꝓcedit ex ꝯclone prioris sillogismi cū veritate p̄misse ꝯuertentis aliam p̄missam nō ꝯuersam inferre. Sed pro vno sillogismo supponit ꝙ ꝙ alios sillogismos p̄supponit ⁊ ꝯnotat: sed nō oīno sic hic capitur hoc cōplexum demōstratio circularis est terius connotatiuus pro demōstratiōe supponens ꝯnotādo ꝙ capit̄ ꝯclusio alterius demōstrationis cum vna p̄missarū aliam demōstrationē ꝯcludēdo. ex quo claret q̄d est circulariter demōstrar̄. tripl̄r circulariter demonstrare ꝯtingit primo a causa ad effectū ⁊ ecōuerso vt

capiatur vna demõstratio ꝓpter qd vt oē aial rõnale possibiliter est risibile. ⁊ ois hõ possibilr est aial rõnale: ergo ois hõ ⁊c̄. hic ꝓcedit a cā ad effectū. possumus iter demõstratiue ꝓcedere ois hõ est risibilis oē aial rõnale est hõ: ergo 2° demõstratio est a posteriori: qꝛ ab effectu ad cā3. Scḋo circulariter demõstrat in diuersis gñibus causaꝝ: cause sunt sibi inuicē causę 2° physicoꝝ dissō mālis demõstrationis de diffinito p formalē ostēdit ⁊ ecōuerso pōt fieri. Tertio qñ est vna ꝯclusio varijs demõstratiōib⁹ demõstrata sic s. ꝙ ei⁹ assensus vni⁹ ꝑmissaꝝ assensū3 exuperet: tūc illa ꝯclusio cū vna ꝑmissaꝝ aliā demõstratiue ꝯcludit ex̄ hoc casus nō ꝯtingit circulariter demõstrare. Et ad ꝓbm in littera pōt dici ꝙ ipse intellexit qñ demonstratur ꝯclusio ex imediatis tūc nō ꝯtingit circulariter demõstrare vel itelligatur extra hoc casus.

Rñ° ad secūdā3

Rñ° ad tertiam

Oppōit ꝓdicīs.

Cōtra hoc aꝛ. vl hec ꝓpō oē aial rõnale ē risibile est notior hac ois hõ est risibilis vel ecōuerso. Si dicas ꝓor est notior in demr̄atione ꝓp qd ⁊ scḋa in demõstratione qꝛ est. Arguit sic: bñ seqtur ꝓor est notior in demõstratione ꝓpter qd: ergo est notior vel nō: si sic eodē mō q̄ro an sequat ois hõ est risibilis est notior in demonstratione: quia est hec omne animal rationale est risibile: ergo est notior.

Rñdet

Respōdet ꝑ ꝓpōnes. Prima ē oē aial rõnale ē risibile est notior hac ois hõ est risibilis in demõstratiōe ꝓpter qd. ꝓbat magis distincte iportat q̄re aliqd est risibile q̄ per istā3 ois hõ ē risibilis. Scḋa ꝓpō simplr hec ois hõ ē risibilis ē notior nobis q̄ illa oē aial rõnale est risibile ꝓorē dinoscim⁹ experimēto ⁊ ad sensum scḋa3 sillō quēadmodū hec luna ē eclipsabilis expiētia cognoscit qñ luna patit deliquiū mlti rustici hoc cognoscūt q hoc ꝯuenire nō putāt ex iterpōne terre iter sole3 ⁊ lunā.

Oppōit

Cōtra hoc aꝛ. tunc si tali rustico adducat talis demr̄atio tpe deliquy qñcūq3 terra iter ponit iter solē ⁊ lunā: sole ⁊ luna existūb⁹ in capite ⁊ cauda drachonis ē deliquiū lune: s3 nūc terra iterponit sole ⁊ luna sic existūb⁹ modificando copulas: g° nūc est deliquiū: vl ꝙ isti erit petitio ꝑncipij post q̄ a min⁹ noto ad magis notū ꝓcedit. ¶ Rñdet negādo ꝙ isti erit petitio ꝑncipij: imo incipiet hēc nouū3 assensū3 sciētificū. s. sciam ꝓp qd ⁊ clari⁹ illā sciet cū cognoscat effectū ⁊ ei⁹ cām: ⁊ posita cā sequit effect⁹ ⁊ nō pōt se aliꝛ hēe. Duos errores de scire narrat ibi phs quoꝝ vn⁹ erat nihil ꝯtingit scire. scḋs oīa sciunt ꝓor error colorabat sic: qꝛ si ꝯclō scit ꝑmissas magis scire op3 ꝓp qḋ vnūq̄q3 tale ⁊ illō magis ⁊ iterū ille ꝑmisse sciunt ⁊ qcqd scit ꝑ demõstrationē scitur g° ꝑ alꝫ ꝑmissas i īfinitū s3 ꝯ̄ns ē fīm: qꝛ nō ē talis ꝓcessus in īfinitū: g° nihil scit. Hic facile rñdet. Non oē qḋ scit scḋo mō ꝑ demr̄ationē scit ⁊ deueniendū ē ad aliq̄s ꝓpōes imediatas vl mediatas i tali ꝓcessu. Scḋs error ꝙ oīa sciunt ꝑ circulationē ⁊ error ille ē min⁹ apparēs. qūo debet intelligi patet ex dubio.

Duo errores de scire

R obo/ ratur argumētū

Rñdet

Ad scḋm nota ꝙ Arist. in 4° capite ꝓbat demõstrationē eē ex necessarijs gr̄a cui⁹ diffinit de oi de ꝑ se ⁊ de scḋm ꝙ ipm caput duas i ptes scindit in prīa ꝓbat demõstrationem esse ex necessarijs in scḋo diffinit de oi de per se ⁊ scḋm ꝙ ipm. ꝓbat distinctionē esse ex necessarijs sic ꝯclusio demõstrationis est necessaria ⁊ scitur ꝟtute assensus aliarū ꝓpositionū vt patet in capite ꝓcedēte si ꝑmisse essent ꝯtingētes possunt aliter se habere ⁊ carū assensus nō pōt effectū nobiliorē ꝓducere. puta scia3. sed bene verū est ꝙ necessariū ex ꝯtingēti inferri pōt ꝓbari ꝟo nimime. diffinit postea de oi. ¶ Duplex ē de oi. Quodā est posterioristicū aliud prioristicū dici de oi prioristicū est ꝓpositio vniuersalis cui⁹ ꝑdicatū denotat dici de subiecto cōplete distributo siue vere siue false siue impossibiliter vel q̄litercūq3 vt ois hõ est asin⁹. Dici de oi posterioristicū si est cōditio ꝓpōnis est ꝓpositio cui⁹ ꝑdicatū cōuenit subiecto pro q̄libet suo supposito ⁊ pro q̄libet dr̄ia tpis vt hõ est aial si sit cōditio ꝑdicati sic diffinit dici de oi est ꝑdicatū qḋ dr̄ de illo pro q̄libet suo supposito ⁊ pro q̄libet dr̄ia tpis vocat dici de omni ꝓoristicū: qꝛ sic in ꝓorib⁹ cōsideratur posterioristicū: qꝛ in posteriori resolutione sic accipit modus loquēdi inter artistas est dicere dici de oi est cōditio ꝑdicati ⁊ est cōditio ꝓpōnis. hoc sic intelligēdū est dici de oi posterioristicū pōt capi bifariā cōnotatiue. vno mō supponēs pro ꝓpōne ꝯnotādo ꝙ ꝑdicatū conueniat subiecto pro q̄libet suo significato ⁊ pro q̄libet dr̄ia tpis. Alio mō supponēs pro ꝟo ꝓpōnis ⁊ nō cuiuslibet: sed illius cui ꝯuenit sua ꝯnotatio: qꝛ accipe analogiā3 de q̄ntitate ꝓpōnis qꝛ ꝯnotat ꝙ illud ꝑtū cuilibet supposito subiecti conueniat ⁊ cum hoc pro q̄libet differentia temporis.

Duplex ē dici de omni

Pro intellectu illi⁹ pono ꝓpōes. Prima est dici de oi ꝓoristicū est dici de omni posterioristicū. ꝓbat aliq̄ ꝓpositio q̄ est dici de oi posterioristicū est dici de oi posterioristicu3: vtputa hec ois hõ est animal: ergo ꝓpō vera. Scḋa ꝓpō nō oē dici de oi ꝓoristicū est dici de oi posterioristicū nec ecōtra ꝓor p3 de hac ois hõ est asin⁹ scḋa de hac hõ est aial. Tertia ꝓpositio cōuersa aliq̄ est dici de oi posterioristicū cōuertēs ꝟo non p3 hic hõ est aial. corp⁹ est substantia: aial est hõ: substātia est corp⁹. Quarta ꝓpō. aliq̄ ꝓpositio est nō de omni posterioristicū. ⁊ tamē ꝑdicatū cōuenit cuilibet supposito suo ꝓ q̄libet differētia tpis patet de hac ois hõ in aula mōtis studet posito ꝙ qcūq3 fuerit in aula mōtis studuerit ⁊ studeat i ꝓterū ⁊ in presenti iā ꝑdicatū cōuenit subiecto ꝓ quolibet suo supposito mediāte copula de p̄nti preterito futuro ⁊ possibili nec reqrit mediāte copula de necessario: qꝛ tūc illa nō esset de omni homo est aial: qꝛ hec est nūc falsa hõ necessario est aial: sed ꝑdicatū nō ꝯuenit subiecto pro q̄libet dr̄ia tpis sic: se3 ꝙ subiectū nō pōt pro aliquo supponere quin ꝑdicatū3 pro eodē accipiat: sed Aristo. intelligit ꝑ hāc pticulā nō aliqñ sit aliqñ ꝟo non ⁊ capiendo sic pro q̄libet dr̄ia tpis ꝑdicatū nō pro q̄libet supposito subiecti conuenit. Quinta ꝓpō. aliqua ꝓpositio nūc est de oi posterioristico que postridie nō ē de oi posterioristico manente significatiōe terminoꝝ illa pōt verificari ꝑ non existētiā ꝓpositionis de oi: sed hoc est min⁹ sophistice

Pro/ pōnes
p° ꝓpō
2° ꝓpō
3° ꝓpō
4° ꝓpō
5° ꝓpō

hoc patet

hoc patet si omnis hō moreret᷑ tunc hec . omnis hō
est animal nō est de omni cū p̄dicatū nō cōueniat cui
libet supposito subiecti . Si dicas predicatum est na
tū cuilibet supposito subiecti cōuenire. Cōtra tūc su
peruacance dixisset Aristoteles necesse est aliquē ho
minē esse. Si dicas sicut cōmuniter dicit᷑ voluit non
dicere illā necessariā simpliciter: sed solū cōditiona
liter hoc nō valet cū ponat perpetuitatē mundi spē3
nobiliorē vniuersi perpetuā ponere debet: sed voluit
per hāc particulā quādo subiectum nō pōt suppone
re pro aliquo quin p̄dicatū supponat pro eodē hoc
nō sufficit: sed cū hoc q̄ subiectū supponi. Si dicas
cū ipsa s̄m tū est necessaria mihi ipsi repugno non:
sed nō dixit hoc Aristoteles pro hoc exēplo sed pro
alijs exemplis que occurrere p̄nt nec valet adduce
re illud in p̄ncipio sc̄di peryarmenias arguēdo a ne
gatiua ad affirmatiuā p̄dicato variato penes finitu3
τ infinitū vbi dicit necesse est aliquē hoiem esse nihil
aliud ibi dicere volebat nisi q̄ arguendo a negatiua
ad affirmatiuā opus est constantia: sed nō ab affirma
6ᵃ ꝓpō tiua cū innatā habeat in se. Sexta ꝓpositio dici de oi
posterioristicū τ pars dici de oi prioristici: imo pars
dici de omni posterioristici: patet capiendo hāc ois
homo est animal que est de oi p̄oristicū τ posteriori
7ᵃ ꝓpō sticū τ hō est animal est sua pars: igit᷑. Septima ꝓpō
non stādo q̄ pars ꝓpositionis est ꝓpositio dici de oi
posterioristicū est pars dici de omi p̄oristici τ poste
rioristici. hoc patet capiendo vniuersalem datā pre
dicatū illius est dici de omni posterioristicu3 τ pars
8ᵃ ꝓpō illius vniuersalis: igitur. Octaua ꝓpositio. aliq̄ pro
positio est dici de omni posterioristicū cuius predica
tum s̄m se vel suum synonimū non competit cuili
bet supposito subiecti hoc patet capiendo has duas
homo est animal albū est animal p̄dicatū est dici de
omni vt est cōditio p̄dicati: τ tamē nō competit cui
9ᵃ ꝓpō libet supposito termini album. Nona ꝓpositio. licet
hec nō sit de omni homo est alb᷒ illa tamen est de oi
homo est albus vel nō albus. Dici de omni est ora
tio trūcata τ tm̄ valet sicut propositio cui᷒ p̄dicatu3
cōuenit subiecto pro quolibet suo supposito: ita fre
quēter euenit in valde cōibus relinquit᷑ vna pars q̄
cuilibet cōstat de residuo vt triāgulus habet tres sup
10ᵃ ꝓpō lineam datam τc̄. Decimus ꝓpositio. l3 vtraq̄ harū
sol est planeta sortes est animal . potest dici de omni
posterioristicum. prior debet: secūda v̄o non. de sin
gularibus non multum spectat ad scientiā posterio
risticam. propterea verisimile est q̄ subiectum ꝓposi
tionis de omni debet esse terminus cōmunis.

De modis cēndi τ dicēdi per se

Circa modos perseitatis nota q̄ nō est idē di
cere modus cēndi per se τ modus cau
sandi per se. Modus dicēdi per se potest capi vt est
cōditio ꝓpositionis vel p̄dicati: hoc est pōt suppone
re pro ꝓpōne cōnotādo q̄ predicatum cōpetat taliter
s̄bo vel pro predicato connotādo q̄ taliter subiecto
cōueniat: τ non capiatur per se p̄me intentionaliter
vt tantū valet sicut solitarie: vel proprie per se p ex
tremis supponit: ita q̄ eodem modo dicēdū est de
modis perseitatis sicut de materijs: ita q̄ sicut mā ꝓpō
nis ē s̄bm τ p̄dicatū ꝯnotatiue: tm̄ sic per se est s̄bm τ
p̄tum ꝯnotādo q̄ p̄tum sit de essentia s̄bi vel ꝓpaus
ei᷒: ita q̄ idē sit dictu ꝯuertibilr modus dicēdi p se:
τ mā nālis modus dicēdi p se duo sorti᷑ mēbra sic
mā nālis hēc pōt. ¶ Primus modus dicēdi per se Primus modus dicendi per se.
est qn̄ p̄tum est de cēntia s̄bi nō curādo in diffōne eā
ll de tertio ꝯiungēte extrema. hoc dixerim pp tales.
hō est ꝯcept᷒ ex corpe τ aia. que est diffō phisicalis in
qua cōposit᷒ extrinsece ꝯnotat: sed ille ceteros tertios
ānectit instar copule in quo artiste nō stant: s3 q̄ reli
qui termini nō extrinsece ꝯnotāt tales oēs reputantur
in p̄mo mō p se: q̄re oēs tales sunt in p̄mo mō dicē
di p se rōnale est aial: sortes est aial. τ intelligit᷑ sicut
in p̄bilib᷒ in p̄tione directa nō dispata nec idēptica p
pter tales. hō est asinus. hō est hō. Si tales reijciēde
sunt a p̄bilib᷒ pp ineptitudinē mãe multosorti᷒ a do
ctrina posterioristica reijciēde venīūt. Aristoteles di
cit q̄ p̄mus modus dicēdi p se est qn̄ p̄tum est diffō
s̄bi vl ps diffōnis ei᷒. hoc nihil est nisi p̄dicet᷑ cēntia
liter: q̄ diffō cālis τ q̄dditatiua s̄m se totas τ partes
p̄dicant᷑ cēntialr de diffinitis τ nunq̄ aliter: q̄ iferi᷒
diffiniti τ supius intellexit. τ eodē mō de partib᷒ dif
finitionis. Ex qb᷒ sequit᷑ q̄ aliq̄ ꝓpō est in p̄mo mō
dicēdi p se: τ tm̄ capiēdo iferius ad p̄tu3 nō est in ali
quo mō dicēdi p se. p3: hō est aial est. in p̄mo mō di
cēdi p se. asinus est iferius ad aial. τ tm̄ hec hō est asi
nus. nō est in aliquo mō dicēdi p se: quēadmodum
hec p̄dicatio. hō est aial. est p̄dicatio alicui᷒ p̄dicabi
lis. τ hec. hō est asinus nulli᷒ est. τ p̄ma est in mā nā
li. scōa v̄o in mā remota. Scōo sequit᷑ q̄ stat q̄ sit p̄
dicatio vere ꝓpōnis terio᷑ eiusdē p̄dicati: τ tm̄ non
est in p̄mo mō dicēdi p se. p3 hic: pedale est binari᷒
s̄bm sub ꝯtinuo p̄ti sub nūo locant᷑ τ nō sub eadem
spē. Tertio. sequit᷑ q̄ ille nūs graduū pseitatis cōiter
datus est parui momēti. ¶ Scōs modus pseitatis ē Scōus
qn̄ p̄tum p̄tur accītalr τ inträsmutabilr de s̄bo ter modus
minū in diffōne cāli extrema copulantē: excludo vt dicendi
numerus est par vel ipar: linea est curua vel recta s̄p per se.
intelligat᷑ nō dispata. Scōs modus dicit p̄hus est qn̄
s̄bm est diffō p̄ti vel pars diffōnis ei᷒ hoc nihil aliud
est q̄ p̄tum est ꝓpriū s̄bi. Quia passio diffinit᷑ p suu3
s̄bm vel supius ei᷒ q̄re oēs tales. sortes est risibilis:
hō est risibilis: s̄bia est risibilis. sunt in scōo mō psei
tatis hoc cōpleri. ¶ Modus essendi p se est tertius Mod᷒
ꝯnotatiuus pro tertio supponēs ꝯnotādo q̄ ille s̄bani essendi
absolute sig̃t: vel saltē minus ꝯnotatiue q̄ passio q̄ ē p se diffi
p̄tum ꝯclōnis significet. τ hoc est sig̃re absolute i re nit.
spectu. ¶ Modus essendi p se tm̄ valet sicut tertius
cēntiā absolute sig̃ns vel minus ꝯnotatiue: τ sic p se
nō oino vniformiter capit᷑. Qn̄ dr̄ modus essendi p
se τ dicēdi p se fmonēs sunt acciplēdi s̄m mām s̄bie Mod᷒
ctā. ¶ Modus cāndi p se est tertius ꝯnotatiuus pro cāndi p
p̄missis supponēs ꝯnotādo q̄ cām rei sig̃re p ꝯclo se.
nē importāt. hoc declarat᷑ exēplo. oē anial rōnale est
risibile: τ ois hō est aial rōnale: ergo ois hō est risibi
lis. Prima ꝓpō est in scōo mō dicēdi p se sicut totū
in sua parte. minor in p̄mo mō dicēdi p se. ꝯclo in se
cūdo mō dicēdi p se. s̄bm cōclōnis est in mō essendi

p se. que capit loco illi⁹. est modus essendi p se p̄mis
se in ordine ad ɔclusionē τ nō absolute. sunt modi
causandi p se quēadmodū sortes in ordine ad alterꝫ
est filius: sed in ordine ad se est sortes τ sb̄a. Sic de
modis dicēdi p se τ causādi p se q̄uis q̄ sint eadē tres
isti p̄sci tan s modi demōstrationi pp qd τ potissime
ɔueniūt: que demōstratiōis potissima spēs nūcupat.
ex ɔñti posuit ph̄s illa. demōstrationi in cōi cōgrue/
re in demōstratiōe q̄ est: τ ad ipos'e nō requirūt mo/
di causandi per se nec in demōstratiōe negatiua mo/
di dicēdi p se. nullus hō est risibilis. pōt demōstrati/
ue negatiue sillogizari: τ tamē nō ex modis dicēdi p
se demōstratio' tunc est negatiua qñ vna p̄missaꝝ est
negatiua: quēadmodū de sill'o ɔtingit. ¶ Ex quib⁹
dibus patet has esse in 2⁰ p̄scitatis hō potest currere:
sortes est alb⁹ vl nō alb⁹. hō est spēs si s̄bm supponit
simpl'r: secus si supponat mālīter: q̄ illud p̄dicatuꝫ
spēs pōt vere negari de illo termino hō mālīter sup
ponēte termino semp accepto p eodē ente. Poro eo
dē ente addiderim ppter hanc. deus est ens. vbi ens
nō pōt vere negari de illo termino deus ipso suppo/
nente pro eadē re. hō possibiliter currit. in nullo mō
p̄scitatis est negatiue ppōnes: τ ille de extrīnsecis ipi
bus ad illas de inesse reduci necesse est: videas i p̄bi
libus in pprio τ accñte. τ in materijs in p̄mo tracta/
tu. Alij modi vocantur per accidēs puta ppōnes in
mā contingēti. Aristo. tñ frequenter vocat ppōnem
cuius p̄ti non ip̄ortat opationē vel rem extraneaꝫ a
rōne subiecti: per se. edificator edificat ab ipso vocat
per se: q̄ de rōne edificatoris est edificare: τ p locū a
ɔrio sensu per accidēs: musicus edificat vel albū edifi
cat est per accidens τ alia in materia contingenti.

Vle est ppō de omni — **Uniuersale** vt est ɔditio ppōnis est ppō
de omni de p se ex terris con
uertibilib⁹ cōposita vt est ɔditio p̄dicati diffiniti. Ex
dictis pꝫ q̄ vl'e nō capitur hic vt in quātitatib⁹ nec vt
in p̄bilib⁹: nec pro vli in causando. Scdo pꝫ q̄ ois
ppō vlis vlitate posteriorīstica est de oi τ de per se: sꝫ
nō ecōuerso. animal est homo. est in p̄mo mō p̄scita
tis τ non de omni nec vlis. hō est aial. est de omni τ
nō de ēm q̄ ip̄m: hoc est ex terminis cōuertibilibus.

Dubitatur an hō per se sit aial. dr̄ q̄ illa
ē multiplex. vn⁹ sensus ē hō
per se est aial. hoc est per suā essentiā. Alio mō capit
in sensu diuiso vt tantū vꝫ sicut nectio: sic aliqui vtū/
tur τ satis ip̄roprie. Tertio mō vt cadit in totā ppō/
Que dicat ppō per se. — nem ita q̄ sensus est. hec est p se. hō est aial. Propo
sitio vocat p se q̄ est nālis habitudo extremi ad ex/
tremū vt homo est aial: homo est risibilis: hō est cō/
cept⁹ est ex corpore τ aia rōnali. satis bene pōt poni
in scdo mō dicēdi p se cū p̄dicatum accñtaliter τ in/
transmutabiliter predicet de s̄bo: sed multi antiquo/
rū hāc capiētes. homo concipitur ex corpe τ aia ra/
tionali. tenuerūt verū admodū incōplexe: τ reputa
bant obliquuꝫ sine addito esse extremū enūciationis
cathegorice mediāte v̄bo p̄ncipali modi finiti: vt ho
minis est asinus. ppterea tota illa p̄dicatio vocatur
in primo modo dicēdi per se: τ q̄uis q̄ cōiter sic dicat
cū ph̄o dico illā τ sileo. hō est aial conceptū ex cor/
pore τ aia rōnali esse in scdo mō dicēdi p se. ¶ Ad
tertiū rñdet q̄ ppō nō est per se nota: q̄ ad eius noti
ciā nulla alia requirit: imo noticia extremorūꝫ ad hoc
q̄ cōplexo assentiat p̄supponit: sꝫ ppō dr̄ esse per se
nota: q̄ sola noticia terminoꝝ sufficit ad ei⁹ assensuꝫ
siue intuitiua siue abstractiua. Ex q̄ diffōne sequit q̄ — Octo
nulla ppō ɔtingēs est per se nota. pꝫ: q̄ si aliq̄ talis — correla/
illa eēt mihi p se nota ego sum: sꝫ hoc est fm̄: q̄ pla — laria se/
to illi nō assentit p solā noticiā abstractiuā terminoꝝ — quūt ex
Scdo seq̄t q̄ nō ois ppō euidēs euidētia sūma est p — diffōne
se nota. Tertio sequit q̄ hec calor ē calefactiu⁹. nō ē dicta
per se nota. pꝫ: ad eius noticiā requirit noticia experi/ — p^m cor.
mētalis vt ante tactū est. Quarto sequit. aliqd acci/ — 2^m cor.
dēs extēsum alicui s̄bo iheret nō est p se nota: stat ha — 3^m cor.
bere noticiā abstractiuā terminoꝝ eius τ illi nō assen — 4^m cor.
tire tenēdo q̄ quātitas est res quāta mot⁹ mobile tē/
poris res p̄manēs: sꝫ fide credim⁹ q̄ albedo i sacro
eucharistie q̄ue erat in pane τ postea in nullo s̄bo ē:
τ ph̄ia illi multū q̄drat sed postq̄ nō est petēda plu
ralitas sine necessitate fide seclusa rōnes oēs applica
tiue ad ppōnē hui⁹. albedo differt a re alba. equali/
ter soluerent vel frāgerent p quātitatē esse rē quan/
tā. Si dicas. hoc nūc est albū τ p̄us nō erat albū: g⁹
habet aliqd de nouo τ ante nō habuerat. illud arg^m
pbaret eq̄liter q̄ sessio differt a re sedente. Quinto — 5^m cor.
sequit. hec nō est p se nota. aliqd accñs est in aia: at/
tribuit macrobio q̄ negauit: ergo aliqs hñs signifio/
nes terioꝝ illi nō assentiebat. Sexto ex q̄nto τ q̄rto — 6^m cor.
correlario sequit q̄ hec nō est p se nota. aliqd accñs
est. Septimo sequit. hec nō est p se nota. aliq̄ forma — 7^m cor.
substātialis est. pbat. multi ph̄i tenuerūt q̄ mā ē to/
ta s̄ba rei τ seclusa fide: hoc est satis pbabile q̄ ignis
τ aq̄ solū accñtaliter differūt bos τ leo sunt eiusdeꝫ
spēi sp̄alissime essentialis: τ q̄ leo p̄t esse bos. Octa/ — 8^m cor.
uo sequit. hec nō est p se nota. de⁹ est multifariā pōt
ostēdi per illud psalmiste. Dixit insipiēs in corde suo
non est de⁹. Multi suspicabant mūdū casu τ fortu/
na regi: sꝫ rōnes multū sunt pbabiles ad hāc ɔcludē
dā τ a philosopho τ a theologis ad hoc itroducte.
Nono sequit. hec nō est p se nota. Aliqd mouetur. — 9^m cor.
Pōt vlterior eē deductio an tales sint p se note. mā
est: s̄ba est: aliqd est: q̄s missas facio. ¶ Propō per — Propō
se nota dꝫ ex terminis cōsimilis cōstitui ppter euiden — p se nō.
tiaꝫ τ esse partim affirmatiua τ partim negatiua: vt
q̄dlibet est vel nō est. vel disiūctiua cōposita ex parti
bus cōtradicētib⁹: que q̄uis q̄ sit cōposita sit mere affir
matiua affirmationē τ negationē ratione partiū sa/
pit. Ista. sortes est londonijs. pōt alicui esse dubia
cui ista nō est. anceps homo est londonijs. τ ista du/
bia. asini nascunt in regiōib⁹ frigidis. cui hec nō est.
aialia nascunt in regionibus frigidis. sic clare pꝫ.
quāto ppositionis extrema pro plurib⁹ supponūt tā
to de ppositione ipsa min⁹ dubitat. aliqua affirmati
ua est magis dubia q̄ negatiua iterdū ecōuerso. pro
pterea opus est ppositione affirmationem τ negatio
nē includēte. Ex quo patet nulla est hac notior. q̄dli
bet est vel nō est. τ est p̄muꝫ p̄ncipiū primū negati/
ue nullas

ut nullū in veritate notius nō obstante quelibet ppō disiunctiua cōposita ex ɔ̄dictorijs vr per se nota: vt sortes est londonijs. vel sortes nō est londonijs. et lʒ qōlibet est vel nō est aliqd certitudinis ,pter trāscendēs vr habere sup aliā: tamen ,pter formā ɔ̄dictionis quelibet talis videt̃ p se nota. Decima ppō. sequitur q̄ aliqua ,ppositio falsa est per se nota. pbat̃. ōis disiunctiua cōposita ex duob⁹ contradictorijs est p se nota: aliqua falsa est hmōi: igit̃. minor pbat̃ de hac. hoc est falsum vel hoc nō est falsum. Undecima propositio. impertinēs est ad ,ppōnē esse p se notā esse verā. pʒ ex p̄cedēti: sed extra se falsificātes nō occurrit.

x^m cor.

xi^m cor.

Oppōit pmo

Contra hoc arguit̃. sortē currere vel nō currere est per se notū. et sortē currere vel nō currere: et sor. cur. ergo sortē currere est p se notū.

Oppōit secūdo

Preterea hec est falsa. chimera est vel nō est. cuʒ sit affirmatiua cui⁹ vnū extremū nō suppōit: igit̃. q̄ sit affirmatiua pʒ. est in p̄mo loco est adeo p̄ncipale sicut est in scđo loco et vel est pe copule: ergo hoc totū est vel est magis p̄ncipale q̄ est se solo: et hoc totum affirmat̃: igit̃ est affirmatiua. omne totū est maius sua parte. nō est per se nota: aliqui instāt q̄ totū nō est maius materia nec forma impceptibili: igitur. Scđo pono q̄ sortes habeat istā scriptā in suo libro qōlibet est vel nō est. et mihi occulter dicendo q̄ est hec. homo est asinus. tūc sic hanc propositionem credo esse falsam demonstrādo ,ppositionem absconditam in suo libro. et hec ,ppositio est primuʒ p̄ncipiū: ergo primum principium credo esse falsum.

Rñsio ad p^m

Ad p̄muʒ dicit̃ q̄ q̄ q̄ subiectum argumēti de vtute sermonis stet materialiter. distinguo tñ. vel subiectū stat psonaliter et sic negatur subiectū supponit pro sorte currente vel quiescēte: et tamē sortes nō est ,ppositio p se nota si subiectū supponat materialiter pro cōplexo. sortes currit vel sortes nō currit: tunc cōcedit̃ maior itercempta minore. sortes currit vel nō currit. nō est ista. sortes currit. pōt hoc impugnari sortē currere est sortē currere: g° sortē currere vel nō currere est sortē currere a parte disiuncti ad totū disiunctū virtualiter ab inferiori ad supius. ¶ Rñdetur illatio nulla est in suppōne materiali: et ibi sopita est radix supioritatis scđi argumenti: solutionē videas in p̄mo tractatu in q̄litate ,ppositionū.

Rñ° ad secūduʒ

Ad 2^m ɔcedit̃ ɔclō argumēti cū añte: sed nō credo p̄^m p̄n^m eē falsuʒ. Alyaceñ. opinat̃ q̄ aliqs pt assentire vnico assensu simplici huic copulatiue. sor. cur. et sor. nō currit nā s̄r aq; ex hoc non seqt̃ q̄ q̄litates ɔ̄rie sint i eodē tenēdo sic cōiter tenet̃ q̄ assensus ɔ̄dictorioꝝ sūt ɔ̄rij. vlteri⁹ existimat aliquē praue affectatū cū praua appetentia hr̄e assensū oppositi p̄mi p̄ncipij. p̄^m nō credo sicut Aristo. hʒ. h nō ɔtingit ɔ̄ dignitatē istere: hoc ē assentire opposito p̄mi p̄ncipij. et hoc metaphisice ɔ̄ anaxagorā et antiqs q̄ lʒ ore p̄^m p̄n^m negabam nō tñ mēte ,pter aliqua sophismata que nesciebāt dissuere: quib⁹ solutis statim inquit Aristo. curarentur: qr̄ sequit̃ vel in valore vl̄ in forma q̄litates cōtrarie erūt in eodē. Sʒ fateor q̄ possuʒ hr̄e dissensum simplicē vni⁹ copulatiue neutrius partis dissensum hn̄do: sed dubietatē pʒ de copulatiua ex ɔ̄dictorijs dubijs. Scđm dictū est appsēs in praue affectato ɔ̄ tñ mentē Aristotelis et credo veritatē pʒ ex dictis de gñatione fidei. ego nō possuʒ assentire huic. ego suʒ rex capadocie. Sed dissensus p̄mi p̄ncipij deus cāre pōt ad q̄litates ɔ̄rias eē in eodem sbō nulla ɔ̄dictio sequit̃. recitat curiosus Buridanus visa snīa Aristo. v. metaphysices et hic q̄ a quadā vetula sciscitabat̃ an deus posset facē oē possibile: que affirmatiue rñdebat. postea venabat̃ an de⁹ posset facere ipm buridanū simul eē et nō eē que hesitabat. Huic argumēto cōiter rñdet̃ q̄ signātas terminoꝝ minime itellexerit cū hijs stat q̄ alijs p̄° p̄ncipio assentiat nesciēdo que entitas ipm est an cathegorica vel ypothetica affirmatiua vel negatiua simplicis q̄litatis vel mixte an ɔ̄trum distribuat̃ an vtroq; vbo ens icludat̃. Nec teneo cū okā. et de aliaco dicētib⁹ q̄ mētalis q̄ cōprehēsores in p̄ria hn̄t de hac. de us est. sit p se nota posset q̄ a noticia ituitiua et non abstractiua causat̃. An cōes animi ɔceptiōes in p̄° elementoruʒ euclidis sunt per se note non insisto.

Quartū caput est clar̄. Aliqua sunt ibi exēpla p̄hs dicit vt triāgulo p se iest linea et punctū linee. nā sbia ipsoꝝ ex his est. sbia tantū valet sicut diffinitio. punctū ponit̃ in diffōne linee: linea in qdditate triāguli. triāgulus est figura plana tribus rectis lineis ɔtēta. linea est longitudo sine latitudine et pfunditate: cui⁹ extremitates sint duo p̄ncta. exēpla scđi modi pseitatis ponit p̄hs p par impar respectu numeri. vñ numerus par s̄m pitagorā est qui sub vna et eadē dimēsione pōt in maxima minimaq; diuidi maxima ,pportione minia quātitate s̄m differētias illoꝝ ac ɔ̄rias positiones. Numerus impar q in duas partes equas diuidi nō pōt: et sequit̃ in tertiu primū et incōpositū. nūs p̄mus et icōposit⁹ est sʒ nūi iparis diffōnē qui nullā partē aliquotā p̄ter vnitateʒ hēt: vt. iij. vij. xj. Nūs scđs et cōposit⁹ est qui preter vnitatē aliquas partes aliquotas hēt vt. ix. xv. ix. hʒ vnitatem et ternariū tanq̄ ptes aliq̄tas. xv. hēt vnitatē et qnq; et tria. Tertia spēs est nūs p se existēs scđo et cōp; situs cōparatus ad alios est nūs p̄mus et incōpositus: sed hoc parū deseruit ad lfam: vt. ix. et. xv. Equilaterus est altera parte longior nūs eqlaterus vel quadratus cum ex ductu in se pficit̃: vt. iiij. cum scribunt: duo puncta inferius et duo supius: tria inferius et bis tria supius ille addāt oēs costas equales: et ita de quolibet numero quadrato dicat̃ numerus inequilaterus: vt sex scribendo duo inferius: et super quodlibet duo aut vtrobiq; due coste equales.

Quintū caput est clarū pro lfa linee dicunt̃ paralelle que equaliter semper distant: et si sic impossibile cōcurrūt: non cōcurrere est passio linearum paralellarum. Cōmutabilr proportionari: et taliter adinuicem proportionari: vt cum due fuerūt ,ppositiones similes inter aliquos terios q̄lis iter ɔñs vni⁹ et ɔñs alterius. ,ppomo repit̃ talis inter antecedens vnius et cōsequens alterius. verbi gratia, cum talis sit proporzio inter, xij, et, viij, qua

Paralelle.

lis & iter. vj. & iiij. cõmutata pportio est q talis q̃lis
est pportio. xij. ad. vj. talis est pportio. viij. ad. iiij.
silr talis est pportio. xij. ad. ix. q̃lis est. iiij. ad. iij.
& q̃lis est pportio. xij. ad. iiij. talis est. ix. ad. iij. Di
cit cõmutata: qr inter primarũ proportionũ similiũ
vnitis cõmutant. Ex hoc pʒ q ad cõmutatam ppor
tionẽ quattuor teri requiruntur vel tenentes locũ q̃tu
or teriorũ dicta passio cõpetit lineis numeris tẽpori-
bꝰ & corporibꝰ: & de eis fiunt ꝯiter demrõnes seor-
sum cũ illa a q̃tuor diuersis sciẽtijs ꝯsiderant. geo-
metria lineas ꝯsiderat arismetica numeꝝ. astrologia
de tẽporibꝰ & naturalis philosophia de corporibus.

Sextum caput ẽ clarum & paruis logicali-
bus deseruiens que huic materie
sunt sophistice quare transeo.

Pro-
pones. In septimo capite ponit ꝯclones. Pri-
ma. ois demõstratio pcedit
Pria ex ppositionibus vlibus cum sit ex ppositionibꝰ p se
Scda & ſm q ipsum. Scda ꝯclusio est. nõ opʒ demonstra
Tertia torẽ descendere de gñe in genus. Tertia ꝯclo. demõ
stratõis est ppetua nõ prime intẽtõaliter pro re que
Quarta semp est: sed scõe pro ppõne necessaria. 4ª ꝯclo. cor-
ruptibiliũ non est scia. ibi non capit corruptibile pri-
me intẽtionaliter pro re que põt corrũpi: qr sic quod
libet aliud a deo est corruptibile: sed scõe intentiona
liter pro ppositione contingenti. ex qua conclusione
infert q corruptibilium non est diffinitio: qr diffini-
tio est principium demonstrationis aut cõclusio eius
dem aut tota demonstratio positione differens.

Unius
rei diu-
se pñt es
se diffõ-
nes. Pro illo nota q eiusdem rei diuerse pñt eẽ dif
finitiones sumpte a varijs causis eãe iter
se ordinẽ habent vna alteri necessitatẽ imponit: & ab
vna sumitur rõ alterius: talẽ opʒ esse materiã qualẽ
forma requirit: & talem esse formã qualem agens indu
cit. agens agit sibi simile. oẽ agens agit pper aliquẽ
finẽ: & sic agit ſm existentiã sui finis sicut vna cã alte
rius rei est altera causa nãliter prior & eidẽ necessita-
tem imponit sic diffõ data p causam priorẽ poterit es
se demonstratõis principiũ siue mediũ ad demõstrã
dum diffinitionẽ eiusdẽ rei datam p causas posterio
rem. verbi gratia: de ira solet cõmuniter assignari du
Duplex
diffõ ire plex diffõ. Prima ira est accensio sanguinis in cor-
de. & hec datur p causam mãlem: qr cor est mã siue
sbm ipsius ire. Scda ira est appetitus vindicte pper
paruipensionẽ: & hec assignat p cãm finalẽ & hec est
prior altera cum p cãm naturaliorẽ debet. ppterea
põt esse mediũ aut principiũ ad demonstrandũ aliaʒ
diffõnem. prima diffõ cũ diffinito cõstituit ppõnem q̃
est ꝯclusio demõstrationis si ambe diffõnes cuʒ diffi-
nito nõ causant sicut hic ira est accensio sanguinis in
corde pper appetitũ vindicte pper paruipensionem
talis ppõ in se aggregat diffinitum: & vtranq diffõnẽ
v[illegible]aliter est tota demonstratio: qr mediũ maiorem
ex[illegible] extremitatẽ & minorẽ amplectitur: vt verbi gratia ois
appetitus vindicte pper paruipensionẽ est accensio
[illegible]sanguinis circa cor. ira est huiusmodi. Sed illa ppo
[illegible] positione differt a demonstratione eo q partes
eius nõ [illegible]ordinant in mõ & in figura sicut partes dmõstra
tionis & sic facile patet q diffinitio est de perpetuis.

In quinta ꝯclusione ponit argumẽtũ bris
sonis de q̃dratura circuli vbi-
Brisso
de q̃dra
tura cir
culi. cunq est repibile maius & minus ibi est repibile eq̃-
le: sed sic est de q̃drato & circulo: igit pro minore fe-
cit duo quadrata vnũ in quo circulus includit & alte
rum in circulo iclusõ: & sic apparuit minor. [illegible]icit phs
q illic pcedit ex cõmunibus: cuã maior est falsa: do
duo peccata eiusdẽ speciei mortalia a itẽsum vt q̃tu
or b intensuʒ vt octo capto c. veniale sit d aggregatũ
de b & c supponẽdo q q̃libʒ pars peccati mortalis est
peccatũ mortale & quocũq veniali deteriꝰ: tũc sic uf
d est peius a & tandẽ erit minus malũ q̃ a & transibit
p ois media possibilia: sed nunq̃ erit equale a hoc pʒ
ponẽdo q successiue b mortale remittat quoad fiũt
vt tria: tũc d est minꝰ malũ q̃ a: & qñ b habebat qnq
d erat peiꝰ a & qñ b habebat quattuor d erat peius a:
qr ꝯtinet c veniale vltra a: & sic in instanti in quo b est
equale a in intẽsione imediate ante hoc instãs b erat
peius a: qr intensius & imediate post hoc erit minus
malũ: qr remissius & eiusdem speciei specialissime ce-
teris paribus hoc clare habet propositum. Idem pʒ
geometrice de angulis causatis itra circulũ ex portio
ne circũferentie circuli & linea recta secante circulũ &
de angulo recto vtriusq comparatio ad angulũ ꝯtin
gentie extrinsecũ circulo: quoniã est dare aliquẽ in-
tra circulum magis excedentẽ angulũ cõtingentie ex
trinsecũ q̃ angulus rectus excedat ipsum. s. angulũ
ex maiori portione circuli & linea intrinsecus secante
circulũ: quia ois talis est maior recto: vt patet ex qn
decima tertij euclidis. Etiã est dare intra circulũ an
gulum minus excedentẽ angulũ ꝯtingentie q̃ exce
dat rectꝰ. cũ. s. angulũ ex minori portiõe circuli & li-
nea recta: qr ois talis est mior recto vt pʒ ibidẽ: & ois
talis excedit angulũ cõtingentie cũ potest diuidi p an
gulos rectilineos quorũ q̃libet est maior angulo cõ
tingentie q est oim acutorũ acutissimus: & tñ non est
dare aliquem talẽ angulũ qui tantuʒ precise excedat
angulum ꝯtingentie quantũ cũ excedat rectus aliter
cum queciũq equaliter excedunt idẽ sunt equalia. se
quitur q aliqs potest esse angulus hmõi infra circu-
lũ q esset equalis recto: cuius oppositũ pʒ ad sensum
vl in geometria intelligẽti demptis teris. Ex quo cã-
panus infert. Si ymaginet linea recta secãs circulos
in partes inequales & ꝯstituẽs cũ minori portiõe cir-
culi angulũ minorem recto moueri ꝯtinue ſm extre
mitatẽ suam que ꝯstituit angulũ illũ versus maiorẽ
portionẽ circuli: ita q semp crescat angulus ille post
donec dicta linea transiuerit vltra: nã ante sectionẽ in
partes equales & etiã tunc angulus causatꝰ est minor
recto: & postea maior qr maioris portiõis circuli est.

Circa istud caput dubitat primo an demrõ sit
ex necessarijs. Scdo an cõtingit de-
Dubita
tiões sex
de dmõ
stratiõe monstratorẽ de genere in genus. Tertio quõ intelli-
gitur illa ppositio mediũ debet esse eiusdem generis
cum extremis. Quarto quot modis scientia dr sub-
alternata alteri scie. Quinto an scientia propter qd &
qr est specie differant. Sexto vtrũ sit possibile demõ

strationẽ

strationem augeri per diuersa media.

Ad primā dubitationē. Ad pmā dubitationē rñdet q̄ hic nō est sermo de nec̄io pme intētionalr pro re nec̄ia: q2 so lus de⁹ est talis nec sincathegoreumatice q̄ñ fecit mo bilē diuisa3 ⁊ ápliat s3 2ᵉ intētionalr p ppōne nec̄ia. Aliq̄ ppō bifariam vt sufficit in pposito dicit nec̄ia.

Propōsitio quo possit dici nec̄ia. Uno⁹ simplr ⁊ est ppō sic se hñs q̄ nō pōt aliter esse q̄ ipsa sigt vt de⁹ est si chimera est. chimera est hir cocerū⁹ ⁊ capit esse vulgariter vt fuisse fore nō esse ⁊ hmōi amplectit. vel est ppō que nō pōt esse falsa sm sigt̄ionem quā hñt termini. nec ꝯ hoc currit arg⁹ de ista. aliq̄ ppō est pticularis. vt in fine postpredicamē toꝝ circa acceptiones poꝝ dc̄m est. Alia est ppō ne cessaria ex ꝯditione: ⁊ est sic se hñs q̄ ptum in ptio ne directa vl in ptione nō indirecta nō pōt negari de sbo supponēte: vt hō est aial. q̄ simplr est ꝯtingēs ē falsificabilis: vt si hō est hō est aial. ista est nec̄ia. chi mera est chymera ꝯditionalr. p3 ex diffōne data: q2 si chimera est chimera ē chimera. hoc est si hoc vbū est scōm adiacēs vificet de sbo ptum vificabit de eo dē hec est nec̄ia. aial est hō. l3 nō sequat si aial est hō est. sed dādo directā hec ꝯditionalis est va. si hō est aial est. albū est corp⁹. nō est nec̄ia ꝯditionalr: l3 seq tur. si albū est corp⁹ est. nō tñ sequit. si corp⁹ ē albū est. hoc claret capiēdo corp⁹ de pmento sbe si sit de pmēto quātitatis. etiā nō sequit stat albū eē q̄ñ nō ē corp⁹ de pmēto quātitatis: vt si vnū corp⁹ album se hēat sicut bñdictū corp⁹ xpi in sacro eucharistie illō bñ pōt dici albū: sed nāliter loquēdo illa est nec̄ia cō ditionalr sed sufficit q̄ in aliq̄ ptione directa cōditio nalis ipossibilis ꝯstituat: vt p3 de hac. si corp⁹ ē albū est. ḡo tñ pōt dicere nāliter loquēdo q̄ album est: est nec̄ia. ⁊ ita mihi v3. ⁊ silr albedo ē ɋcūsūbet sigtaꝝ ꝯtingētia idefinite ꝯtingētiā nō arguit: ⁊ tūc ꝯñter di cēdū est q̄ ista est necessaria ꝯditionaliter. S3 tñ du bitas de hac. aial est rōnale vel de ista. substātia est ri sibilis. vbi in vtraq3 est pdicatio directa; ⁊ tamē ille ꝯditionales nō sunt necessarie. si aial est rationale ē: si substātia est risibile est. Forte ppter argumentum factum neutrā asseris necessariā ex conditione.

Oppōit. Cōtra. vtraq3 cōuertit cū vna nec̄ia ex ꝯditio ne: ergo vtraq3 est nec̄ia ꝯditionaliter. ꝯñtia t3 quēadmodū necessariū simplr nunq̄ ꝯuer tit cū ꝯtingenti: ita nec necessariū ꝯditionalr cū ꝯtin

Rñdet. gēti ꝯditionaliter. ¶ Rñdet q̄ ppōnes date sunt ne cessarie ꝯditionalr: ⁊ l3 hec ptio sit directa. aial ē rō nale: sba est risibilis. hoc tñ nō sufficit in pñtiaꝝ: sed reqrit q̄ sit tanq̄ directa mō oportebit sic dare con ditionalē. si rōnale est aial est. Et ita in alia q̄ ppō est hñda tanq̄ directa vide i pbilib⁹ tales q̄ demōstrāt. aial ē risibile: hō est aial rōnale. s3 Arist. sunt nec̄ie. ppterea copulas nō modificauit. S3 tūc ē qō de tali b⁹. tonitruū est son⁹ q̄ nō sp est nec est necessaria pro pterea nō sufficit qō dc̄m ē p Aristo. Trifariā rñde tur. Primo iste nō sunt cathegorice demōstrabiles: s3 ꝯditionaliter: vt si tonitruum est tonitruū est son⁹ fa ctus in nubib⁹. vel op3 copulas absoluere a tpe vel extremis ppositionū per sectatis suppōnem naturalē

clarificari ⁊ in idē3 redit: vel modificare copulas ex quo nō habes q̄ hō possibiliter currit est demōstra bilis: nō omne necessariū est demōstrabile vt cōstat.

Ad secūdam dubitationem rñsio. Ad scōa3 dubitationē notādū est q̄ scia in ppos to capit collectiue ⁊ tria principalr ꝯsiderat demōstratoꝛ sbm passionē ⁊ dignitatē: ⁊ sic de q̄lib3 istoꝝ triū pōt eē qō ita q̄ nō est aliud demōstratorem de gñe in genus descēdē q̄ demōstratorē in diuersis scietijs ꝯsiderare de aliq̄ istoꝝ triū sic q̄ diuse sciētie hñt idē sbm eadē passionē vl eandē dignitatē: ita q̄ cōicarēt in aliquo istoꝝ triū. Et diuisas scias i aliquo istoꝝ trium cōicare multifariam pōt itelligi p⁹ q̄ diū se scie ꝯsiderēt adeq̄te idē sbm attributiōis sic q̄ idē terius eēt sbm diuersarū sciaꝝ. Scōo mō q̄ aliq̄ scia eēt de sbo nō ꝯcto ⁊ alia de sbo eodē ꝯcto. Tertio q̄ diuerse scie eadē passionē ꝯsiderēt. 4° q̄ vna scia ꝯsi derat de sbo ⁊ altera de passiōe. 5° q̄ diuerse scie hñt idē pnᵐ. 6° q̄ vna scia hēt aliud pncipiū nō ꝯctum ⁊ alia habet idem principium contractum.

Impossibile est descēdē de gñe i genus. Istis notatis rñdet q̄ ipole est demōstrātē de scēdere de gñe in genus p⁹ ⁊ 5° modis. Scie arguitiue differūt p sbm attributiōis: ⁊ q̄l3 scia d3 hēre pncipia sua ppria. Si dicas qōl3 est vel non est in q̄l3 scia est pncipiū posit q̄ vocat gñale. ¶ Rñ det q̄ solū est principiū in metaphisica: ⁊ q̄ñ dr in oi scia est psupponēdū ⁊ in oi scia pncipiū d3 intelligi: q2 in nulla scia pbari pōt pp suā euidētiā: ⁊ hoc est ꝯ ctiue vt in logica q̄l3 ppō est vel nō est va. in grāma tica q̄l3 o₂o est vel nō est ꝯgrua. Alijs modis pose ē demōstrantē de gñe in genus descēdē. Scōo mō p3 in scia sbalternāte ⁊ sbalternata nūs est sbm arismeti ce ⁊ nūs sonorus sbm musice. Tertio mō figura est passio in metaphisica est i nāli phia. Quarto modo magnitudo est sbm geometrie ⁊ passio in nāli philo sophia. Sextus modus ex dictis claret.

Ad tertiam dubitationē rñ⁹. Ad tertiā dubitationē rñdet q̄ genus non capit logicalr frequēter sbm ⁊ passio sunt in vari is pmētis: hō est in pmēto sbe: ⁊ risibile in pmento q̄litatis. nec capit genus moralr quēadmodū dici mus hō est bonus in gñe moris nec capit genus pro gñe nāli qō est mā que est vnicuiq3 pmū sicut dr. v. metaphy. q̄ illa dñr eadē gñe quoꝝ mā est eade3. ⁊ hoc mō capit q̄ñ dr corruptibile ⁊ icorruptibile dif ferūt in gñe. S3 capit hic genus pro gñe scibili de q̄ pmo ⁊ pncipalr hic intēdit in scia ⁊ pp vnionem ⁊ ad ipm reductionē scia dr vna. Et hoc mō capit ille terius genus q̄ñ dr q̄ vni⁹ gñis est vna scia: ⁊ sic illa dñr eē eiusdē gñis que hñt attributionē ad vnu3 ge nus scibile acceptū sm illā rōne3 sm quā ponit sbm attributiōis in tali scia. dr p se: q2 si p accñs non spe ctāt ad illā sciā3: vt turpe albū nigrū que linee ⁊ ma gnitudini ꝯuenīūt: s3 hoc est p accñs solū in ptione accītali: q2 curuū ⁊ rectum pdicant accītalr de isto terio linea: ⁊ tñ sunt geometrice ꝯsiderandis: s3 capi tur p accñs ꝯ oēs modos pscitatis. dr sm illā rōne3 ppter tales notiones idem diuersum que numero ⁊ magnitudine cōueniunt: sed non inquantum hmōi: sed sm rōnem consequentialem entis.

Ad quartam dubitationem responsio.

Ad quartā dubitationē rñdet q̄ vna scia multi-fariā pōt esse subalternata respectu alterius. Primo illa scia que de gñe ꝯsiderat est subalternāda respectu illi⁹ que ꝯsiderat de spē: sicut phia ꝯsiderat de motu in cōi scia de celo ⁊ mūdo de motu locali in libris de gñatiōe de motu ad formā: ⁊ sic scia sbalternata est pars scie subalternātis cū eiusdē scie totalis est de gñe ⁊ spē ꝯsiderare: sic logica ꝯsiderat de argumētatione ⁊ in libris posterioꝝ de argumētatione demōstratiua: thopicoꝝ de argumētatiōe ꝓbabili. ⁊ hic capit genus large ꝓ toto in mō ad suaȝ partē: qꝛ cōiter tenet q̄ argumētatio nō est veꝝ genus ad hūc teriuȝ demōstratio: sȝ terius sumpt⁹ cū addito ꝯuenienti supiori p se reputat spēs. Scdō aliq̄ scia dr̄ sbalternata respectu alteri⁹: qꝛ ꝯsiderat de sbō ꝯcto p accidēs: vt nūs sonorus qd̄ est sbm musice: ⁊ nūs sbm arismetice accñtale ⁊ extraneū est valde nūo q̄ sit sonorus: ppterea vnā sciaȝ nō ꝯstituunt. Tertio mō capit scia subalternata ꝓ illa scia que demōstrat: qꝛ ē de aliqua ꝯclōne de qua scia subalternās demōstrat ꝓpter qd: ⁊ hoc mō scia subalternata nō est ps scie sbalternātis. Aristoteles dicit in lr̄a q̄ eadē scia est subalternās respectu vni⁹. vt pspectiua respectu scie de iride ⁊ halone: ⁊ subalternata respectu geometrie.

Oppōit pdictis

Contra dicta arguit. bñ sequit. hec scia est subalternata: ergo est de sbō ꝯcto. ⁊ est sbalternās: ergo est de sbō nō ꝯcto. ℂ Rñdet ꝯcedendo priorē ꝯñam cui⁹ ꝯñs est affirmatiuū nullā negationē hñs negata scdā ꝯñā in qua ponit negatio infinitans: sȝ opȝ inferre: ergo est de sbō nō ꝯcto inquantuȝ hmōi: vel respectu scie sbalternate ei. Ex q̄ pȝ q̄ medicina est subalternata phie nālis: ⁊ ius ciuile moralis ⁊ ius canonicū theologie. ℂ Medicus hȝ ꝓ pn⁹ ꝯclōnes phisicales ꝫm q̄ vulgo dr̄. vbi desinit phisic⁹ ibi incipit medicus. Eodē mō ꝯclusiones morales phie pro principijs iuris ciuilis accipiuntur.

Rñdet

Oppo.

Quidā nō iniocūde arguit. qꝛ cū scia subalternās sit dignior subalternata: tunc facultas artiū dȝ eē dignior q̄ facultas decretoꝝ: legū: medicoꝝ: ⁊ theologoꝝ. oppositū partiū practicatur: qꝛ artiste dñr de iferiori facultate: alie tres de superiorib⁹ facultatib⁹. pȝ ꝯña: qꝛ theologia subalternat metaphysice. de alijs oñsuȝ est. ⁊ artiste sunt nāles phi morales ⁊ metaphysici. Huic argumēto dupl r rñdet. Primo ꝯcedēdo q̄ facultas artiū dȝ supraponi: sȝ nūc nō supraponit: qꝛ vt in plurib⁹ artiste sunt paupes. Alio mō negat ꝯña: qꝛ in facultate artiū sunt scie excellentissime: tñ in illa facultate multe sunt artes mime dignitatis in qb⁹ iuuenes pficiūt: in alijs senes. ⁊ iuuenes senibus debent subijci: igit.

Rñsio

Oppo.

Contra ponamus q̄ nullus in facultate artiū gaudeat puilegio nisi in eisdem actu regens ⁊ semp in eis maneat sicut nōnulli hui⁹ tēpestatis faciūt iā erūt senes respectu graduatoꝝ in alijs facultatib⁹: ⁊ cū hoc ponamus q̄ magna stipēdia lucrent iā erūt diuitēs: que facultas rōnabilr̄ dȝ eē superior. ℂ Rñdet queadmodū totū excedit ⁊ i magnitudie ⁊ in nobilitate quālibꝫ suā partē: sic qlibȝ medicus habet philosophiā naturalē ⁊ artes: ꝓpterea senem artistam dignitate scientie debēt pcedere theologi. artiste regulariter parisiꝫ sunt acerrimi ⁊ mera phisici ⁊ nulli alij alteri⁹ facultatis: ꝓpterea ceteros oēs precedunt libros vtraqꝫ phia refertos sparsim p theologiam in lucem emiserunt quib⁹ non par fructus posteris artisti reliquerunt. Etiam propter nobilitatem scientie theologia est regina scientiarum.

Rñdet

Oppōit

Contra. capio vnum artistā purū canonistā purum theologum ⁊ separo has artes ⁊ cetera suppono paria quid tunc erit? ℂ Respōdetur nō est possibile dare theologū sic purū: qꝛ presupponitur q̄ vtranqꝫ philosophiā cū logica viderit si naturaliter theologiam adipisci debet: sed dato casu adhuc facultas theologie debet esse suprema: qꝛ de deo bonis moribus ⁊ vitijs extirpandis luculenter tradit. Et ius canonicū forte post eam secūdū locum nācisci potest. An theologia ⁊ ius canonicū sint scie proprie dicte nō est questio nūc. ℂ Medicina sine naturali philosophia haberi nō potest: imo esset cirurgicus ⁊ talis ⁊ practicus solum scientie lucratiue: nunc in honore habentur quare tales vt anaxagoras omnino speculantes tanq̄ stolidi reputabant sexto ethicorum capitulo quarto. de hoc vide cōmentatorem in prologo octaui phisicorum tanq̄ diuū vatem in illa parte optime concionantem.

Ad quintam dubitatōes rñsio

Ad quintam dubitationē respondetur q̄ de dubio proposito bipartita est opinio okam ⁊ multis dicentibus affirmatiue ad dubitationē. vnde in hoc stant quandocūqꝫ due propositiones demonstrabiles specie differūt scientie earuȝ specie differūt: tunc propositiones differunt qnādo ponit vnus termin⁹ in vna qui nō ponitur in alia: nec ꝫm se nec ꝫm suum sinonimū: propterea hec consequētia est bona ille due propositiones habent subiecta nō sinonima: ergo specie differūt. eodem modo de copulis ⁊ predicatis ⁊ alijs signis: sed quādo est idemptitas conclusionum demonstrabiliū: tūc ille scientie sunt eiusdem speciei specialissime: siue premisse specie differant siue non: imo scientia ⁊ experientia de eadē propositione sunt eiusdem speciei: vt verbi causa. si quis esset supra speram lune ⁊ videret lunā eclipsari propter interpositionē terre inter solem ⁊ lunaȝ iam haberet experientiaȝ de hac. luna est eclipsabilis. ⁊ sic haberetur scientia de eadē propositione: siue ꝓpter quid siue qꝛ est. omnes ille tres noticie sunt eiusdeȝ speciei: igitur. Probatur: qꝛ si differrēt specie maxime esset qꝛ producunt a causis specie differentibus: sed hec cōsequentia est nulla. cause productiue hoꝝ assensuū specie differūt: ergo ⁊ assensus: qꝛ stat q̄ a duab⁹ causis specie differētibus ꝓducant duo effect⁹ eiusdē speciei. hoc pȝ qꝛ duo calores ꝓducti ab igne ⁊ sole sunt eiusdem speciei: qꝛ si nō quilibet calor cuilibet calori esset eiusdem speciei oporteret dare plures qualitates primas q̄ quatuor: nec frangit argu⁹ q̄ aliqui calorem aeris ⁊ ignis arbitrantur specie differre: nec calor naturalis rumpit propositum cū ꝫm omnes calores ignis omnes sunt eiusdem speciei.

ℂ Cōfirmat

¶ Confirmatur q experientia sit scientia pprie dicta: quia sm philosophum sexto ethicorum sunt tm quinq habitus veridici qui intelliguntur in hac dictione sipas. et experientia est habitus veridicus: non sapientia prudentia ars vel intellectus: ergo est sciētia.

Oppositum **Contra** hoc arguitur. nō est silis modus acquirendi pncipia et cōclusiones: sed noticie aliquorum pncipiorum acquiruntur per experientiā sive demōstrationē: ergo assensus cōclusionis qui est sciētia pprie dicta nō pōt accipi per experientiam sine demōstratione. Preterea pmo posteriorum Aristo. ponit distinctionē inter sciam: q est et ppter qd. ergo dicta nulla. ¶ Rursus patet ex hoc pncipio necessariū non pōt sciri per cōtingēs: ergo experientia nihil facit ad productionē sciētie. ¶ Ad hoc rūdet okan q pōt esse similis modus acgrēdi noticiā aliquorum pncipiorum et aliquarū cōclusionū: sed preter illū modum cōmunem est vnus proprius noticie conclusionis: scilicet per demōstrationem qui nullo modo potest cōpetere noticie pncipiorum premissarū. ¶ Ad secūdum scdm dicit q scientia q est et propter quid dupliciter accipiuntur. Uno mō pro demōstratione q est et propter quid. Alio modo pro noticia causata a premissis istarum demonstrationum sic pmo modo differunt specie respectu eiusdem conclusionis sicut ille demonstrationes respectu eiusdem cōclusionis specie differunt: quia alie premisse sunt in vna demōstratione alie in alia: et isto mō loquitur philosophus primo posteriorū. Secūdo modo specie nō differunt. Ad vltimū dicit q necessarium nō potest demōstrari per cōtingens tanq per aliquā distinctionē eius: per noticiam tamen euidentem alicuius cōtingentis et noticiam vnius veritatis necessarie nō ordinatarum in modo et figura potest accipi noticia eiusdē cōclusionis demonstrabilis sicut bene sequitur hec herba sanat: ergo omnis herba eiusdem speciei specialissime sanat illa consequentia tenet nō per aliquod mediū intrinsecū quo adducto esset sillogismus: sed per illud extrinsecū agentia eiusdē speciei spālissime sunt effectiua effectuum eiusdem rationis. vnde hic

Nobile **Notandum** est q quandoq sufficit experimentū vnius singularis ad habendum principiū artis et sciētie: et aliquando requiruntur multa experimēta. exemplū primu quādo subijcit species specialissima. secūdi quādo subijcit genus vt ad hāc sciendā omnis calor est calefactiuus sufficit euidēter cognoscē q ille calor est calefactiuus que cū medio extrinseco ante tacto sufficienter pbat illā ois calor est calefactiuus. Si subiectū fuerit terminus genericus oportet multarum singularium habere experimenta. vt debuā ponamus q subiectum habeat octo indiuidua specie specialissima distincta: oportet experimēta octo habere et nō arguere sic: quicqd cōuenit vni idiuiduo vnius gñis cuilibet alteri eiusdē cōuenit hoc liquet esse falsum. sed ex vno idiuiduo cognoscitur sua vlis de specie spālissima: et oibus illis cognitis cognoscitur de termio generico. lz ille modus sit cōmunior: et aliqualiter defensari potest.

Tene q scia ppter quid: et q est et expientia spē differant: ita q assensus accepts per experientiā specie differt ab oi scia capiendo sciam posterioristice. et scia: q est et ppter quid etiam spē differunt inter se. Et pro hac mā pono ppositiones. ¶ Prima aliquę noticie spē distinguntur. hoc pz: q nisi sic noticia dei et noticia albedinis erūt eiusdem spēi cum vna sit beatifica altera erit qd est falsum vtrobiq per spēm sine addito spēm spālissimā intelligēdo patet per mām subiectā. ¶ Scda ppositio ad distinctionē obiectorum specie noticiarū sequitur distinctio spē patet: q si nō tunc duo obiecta spē differētia habebūt duas noticias eiusdē spēi qd est contra priorē ppōnem: pptera 2° de aia potētie distinguuntur p actus et actus p obiecta. ¶ Tertia ppō ad idemptitatē specificā assensuum discēsum siue sciētificorum creditiuorum erroneorum vel qrūcunq aliarum noticiarum nō sufficit idēptitas obiecti. pbatur: stat q sortes de hac triāgulus hz tres: habeat opinionē: plato errorē: cicero fidē: et illa spē differunt: igitur ppositio vera. Cum pdictis stat q diuersorum obiectorum specie est eadem noticia: numero pz de noticia ɔfusa que est genus subalternū: sed loquitur semp de distincta. ¶ Quarta ppō ad idēptitatem specificā effectuum nō sufficit idēptitas specifica causarum efficientiū stat q duo indiuidua eiusdē speciei pducant effectus spē differentes. ¶ Quinta ppō ad idēptitatem specificā noticie non sufficit idēptitas cause efficiētis et obiecti copulatim. pbatur noticia intuitiua et abstractiua sunt de eodē obiecto et producuntur ab vna anima vel a duabus solo numero distinctis q spē differāt infra tangetur. Sed aliqui dicūt abstractiuam imediate ad spēm terminari et mediate ad rem cuius est spēs: imo in istis noticijs credo semp ex diuersitate specifica cause in pte vel in toto causatur diuersitas specifica et q subiecta agūt partialiter qñ sunt cognitiua. sequitur q noticia quā habet angelus de sorte et illa quā habet aia intellectiua de eodē ceteris paribus: puta sint ambe ītuitiue singulares spē differūt. Ex quo ulterius infertur q visiōes intuitiue et singulares qs habēt bos et asinus de eodē obiecto spē differūt. Quicqd sit tamen ad scias esse eiusdem spēi gfa materie sufficit q causantur a causis eiusdem speciei et sint eiusdē obiecti. Cognoscitur sic interdū q specie differāt: intuitiua pōt pducere q noticia abstractiua quācunq intēdat nō pōt pducere: ergo spē differunt. Item noticia sensitiua et intellectiua sic se habent q vna est extēsa: altera vero nō: ergo spē differūt. Scientia. q est: est assensus ɔclonis inclināns ad assentiendū ɔclusioni: et nō dat causam quare ita est. Sciētia ppter qd ē assensus conclusionis genitus per pmissas causam ipor tātes ex illo sequitur q eadē demonstratio vel intellectus imediate inclinat ad duas sciētias specie distinctas. pbatur capiendo has premissas oē animal rōnale est risibile: et omnis homo est animal rōnale ex illis premissis possumus cōcludere plures conclusiones imediate vnā in barbara: altam in barbari et ɔuertētē ɔclusionis mediāte modo ad variationē vnius termini in obiecto scie spē distinguntur.

Scia ppter qd et q est pertētia differūt spē

1ª ppō

2ª ppō

3ª ppō

4ª ppō

Diffinit scia q ē

Diffinit scia pp quid

Rñdet ad pm okam

Rñº ad secūdum

Rn̄det argumē tis okā3 ¶ Tūc ad arg° Okam rn̄det. Ad p̄mū concedit φ nō est sufficiēs cā distinctionis specifice sciaꝝ: q2 cause specifice distinctis p̄ducunt innitēdo huic medio qn̄cūq3 cause specifice distingunt oēs earū effect° specie differūt q̄ ppō est falsa vt bn̄ colorabat arguēdo. hec tn̄ est vera. oēs cause spē d̄ntes p̄ducūt effectus spē d̄ntes. p3 inductiue in oib° causis vt sortes pducit sor. brunellus asinū: sol lumē: ignis siccitatē3 que spē d̄nt: τ tn̄ p̄cedendo sicut p̄cedit pōt defensari φ lumē τ siccitas sunt eiusde3 spēi. S3 varijs modis arguimus distinctionē specificā noticia intuitiua cāt indiciū euidēs de existētia obiecti noticie ituitiue abstractiua q̄ñcūq3 intendit hoc nō pōt: ergo distinguuntur specie. Eodem mō sciētia quid est inclinat ad aliqd clarius τ certius quam sciētia: q2 est.

Rn̄s° ad dictum Arist. Ad cōmentū qd dat Aristo. dicēs φ sciētia q2 ē capit pro demōstratione: q2 est vel pro totali assensu demōstrationis: q2 est pōt esse arg^m datis istis duab° oē aial rōnale ē risibile ois hō est aial rōnale: ergo ois hō est risibilis ois hō est risibilis oē aial rōle est hō: ergo oē aial rōnale est risibile eo φ q̄libet pars vnius est eiusdē speciei cum aliqua pte alterius τ econuerso: ergo illa tota sunt eiusdem speciei.

Rn̄sio ad 2^m Ad 2^m arg^m qd fundatur in 6° ethicoꝝ vbi d̄r φ sciētia est habit° veridicus. dicit φ extēditur iste termin° ad oēs acceptiōes de scire. hoc p3 capiendo sciētia3 τ scire ppo:tionabiliter pro duob° p̄mis modis: q2 ex actibus generatur habit° nō falsidicus nec dubius: ergo veridicus: τ per 9ns propositum.

Ad sextā dubitationē rn̄sio Ad sextā dubitationē sciēdū est φ demōstrationes pn̄t augeri in lat° sumēdo. vn̄ in lat° sumere nihil aliud est q̄ʒ formata maiore sumē sub medio: ita φ in lat° sumere 9notat φ aliq̄ demōstratio p̄cesserit. vt oē corp° est sb̄a: τ oē aial est corp°: ergo oē aial est sb̄a oē corp° est sb̄a ois hō est corp°: ergo ois hō est: est sb̄a in 2ª demōstratione est aug^m in lat° sumēdo: nō ad candē 9clōnē: s3 remanet maior extremitas cū copula τ maior ppō. Augere demōstrationē in post sumēdo nihil aliud est q̄ʒ cape 9clōnē p̄oris demōstrationis p maiore addēdo minorē. vt oē corp° est sb̄a τ oē aial ē corp°: ergo oē aial ē sb̄a: τ tūc in postsumēdo. dicam° oē aial est sb̄a ois hō est aial: ergo ois hō est sb̄a hic nō est eadē 9clō queadmodū i lat° sumēdo vocat postsumēdo: q2 capit cū postreā ppōe τ i lat°: q2 capit sb̄ terio q regulr̄ p multis supponit ad si̇litudinē lateris proprie dicti.

Demr̄a tiōes augēt dupliciter Tertio mō pn̄t demōstratiōes augeri ad eādē 9clōnē sic: sc3 φ eadē 9clō ex varijs p̄missis demōstret τ hoc bifariā: q2 pōt esse s̄mo de 9clone ipsa vel de scia 9clōnis. si scō3 rursus dupliciter vel p̄misse sunt eiusdē spēi vel nō. si nō sunt scia nō augēt per 9clōnē p̄cedētem. si sic 9stat φ scia augēt. si intelligat φ 9clō augeat d̄ affirmatiue φ sit eadē 9clō pt pbari a p̄ori τ posteriori: a p̄ori multifariā potissime vel nō potissime. Ista membra pn̄t frāgi. τ eodē mō a posteriori s̄m multitudinē specierū demōstrationis in varijs figuris vel modis varijs eiusdē figure: τ ponit vna cōclusio. Impossibile est

Impossibile est φ eadē cōclusio plurib° demōstrationib° pꝑter qd τ potissimis nō equalēub° demōstret. nā vel 9clusio demōstrat negatiue: τ tūc nō est potissima affirmatiua est potior vel ostēsiue vl̄ ad impolē. si scōm iterū ponit ppositū si p̄mū vel in p̄ª figura vl̄ in alijs. si secūdū nō est potissima: q2 p̄ª figura maxime facit scire si est in p̄ª figura vel ex p̄ticularib° vel vlib°. si p̄mū intētū si ex vlibus vel a posteriori vel a priori. si p̄^m nō est qō si a p̄ori vel vna demōstratio vel plēs. si scōm vel ip̄ortāt causas eq̄liter vel vna cām finalē τ alie cāe posteriores. scōe nō sūt potissime i vno v̄bo relinquit φ demōstratio illa erit potissima negatiue que oia genera causarū limpide importat. vnaꝝ eā clusiōe3 plib° demōstratiōib° demōstrari

Dignitas suppō τ petitio Diffinit dignitas Circa octauū caput ponit ph̄s discrimē iter dignitatē suppōnē τ petitionē. ¶ Primo dignitas est pn̄^m p se notū vbi dignitas p p̄e ponit nō nunq̄ʒ extēdit ad vtrāq3 p̄missa3. ¶ Scō differūt: q2 dignitas est p seipsam nota sine vlteriori discursu s3 nō suppositio τ petitio. ¶ Tertia d̄ña claret in textu φ 9 dignitatē nō 9tingit instare vt ante visu3 est.

Suppō diffinit Suppō est ppō quā arguēs rn̄denti p̄mittit pbabilē modus arguēdi vulgaris est p̄ponere vna3 ppōnem bn̄ apparētē q̄ 9ducit pposito iferēdo vt si t3 rn̄dēs φ q̄ntitas distinguit a re quāta p̄supponit arguēs φ ois res que nō est pars alteri° nec creatrix pōt esse in rerū nā altera corrupta.

Petitiō diffinit Petitio est ppō de q̄ rn̄dēs nō opiat pꝑterea dicit arguēs vl̄ p̄ceptor peto te cōcedē illā vbi postea ex tpis discursu ppō euadet. nota q̄re nō op3 addiscētē esse icredibile3 pꝑterea nomē petitiōis vēdicat questionē lucide: explicat i lr̄a.

Demr̄a tio ppē qd τ q2 Circa vndecimu3 caput docet ph̄s qd intersit inter demōstrationē pꝑter qd τ q2 est in demōstratiōe: q2 est ab effectu ad cām vel a cā remota ad effectū p̄cedit in demonstratione pꝑter qd a cā p̄pinqua ad effectū: τ hoc mō aliqūe demōstratiōes sunt que nō sunt pꝑter quid: nec q2 est: deinde ponit aliqua exēpla quoꝝ p̄mū est oē nō scintillās est prope nos planete erratici nō scintillāt: g° sunt p̄pe nos.

Scintill lat p̄pe τ metaphorice Pro q̄ nota φ aliqd pprie scintillat vt ignis qn̄ igniculus ab igne segregat. Alio° aliqd scintillat metaphorice vt stelle fixe a qb° aliqd emanare v̄r. Planete d̄nr̄ iō erratici: q2 nō semp est eq̄lis distātia vel p̄pingtas iter sese sol τ ven° interdum sunt p̄pinqui interdū remoti hoc p3: q2 planete iterdū sunt in trino aspectu vl̄ in q̄rto vl̄ in sextili: cum hoc tn̄ stat φ q̄libet planeta ad se 9siderat° in suo orbe ē defix° instar claui in rota: q2 stelle fixe sunt in eodē celo neutiquā errāt: vult Aristo. dicere non scintillare est effect° ad eē p̄pe nos pōt ex^m expugnari p tegulas in die clara scintillātes: sed hoc nō contingit in nocte sicut in stellis. Scōm ex^m est φ lumen lune circulariter augēt per hoc. pbatur φ luna est circularis figure a posteriori vis demōstratiōis in hoc dependet φ accn̄tia figurant s̄m nā3 recipiētis. si luna esset circularis figure lumē lune tale esse oporteret.

Si affirmatio ē cā affirmatiōis: τ negatio negatio nis Si affirmatio est cā affirmatiōis negatio cā negationis pposito hec duob° modis exponitur. Uno° phisice. alio° logice. phisice sic si aliq̄ causa aliqueʒ

aliquem effectū positiuū ponat nō positio illius cause illum effectū nō poni infert. alio modo logice. et hoc sic si añs affirmatiuum ↄsequens affirmatiuū inferat negatiuū ↄ̄dictoriū ↄ̄ñtis añtis: opp^m ↄcludit vtro bicꝫ vel sic interdum ex ↄuertibilib^9 si añs affirmatiuum inferat ↄ̄ñs affirmatiuū ↄ̄dictoriū ↄ̄ñtis inferre necē est. exēplū anacarsidi filij regis scitarū discipuli solonis ṗmi datoris legū sciūs est clarum de se.

Dubitationes. **Circa** vnitatem scientie dubitatur. Primo an eadē ↄclusio possit in diuersis scientijs que nō ↄcludūt pp quid et q2 est demōstrari et an erit eadē sciētia. Scōo an sciētie mathematice sunt certissime. Tertio quid reqritur et sufficit ad vnitatē scientie collectiue capto terio. Quarto an sit dabilis vnus assensus simplex quo assentitur toti demonstrationi et conclusioni propter premissas.

Pria
Scōa
Tertia
Quārta

Ad primā dubitationē rñ°. **Ad** ṗ^m dicit q bipartitus est modus dicendi roberto linchonieñ. et alijs dicentib^9 q eadem conclusio ad placitum significans potest in duabus scientijs cōcludi: sed nunꝗ̄ eadē mētalis vltimata.

Oppo. **Contra** qō af sic. hec ↄclo terra est rotunda est scibilis modificādo copulam vel absoluēdo est rē. et pōt demonstrari per ṗncipia philosophie naturalis p grauitatē que appetit esse in cētro pōt astronomice ↄ̄duci. vt pꝫ p Ioh. de sacro busco tractatu de spera capitulo ṗmo si hō ab vrbe parisia incederet affricā apparebit ei polus antarticus polo artico et vtraꝗ vrsa abscōsa: et hoc non pōt esse nisi ꝑpter gibbositatē terre: si terra esset plana in quolibꝫ climate vtrūꝗ polū possimus videre in medietate diei naturalis quēadmodū vidēt sub equatore. huic ar

Rñdet gumēto rñsio cōis est q ille mētales nō sunt synonime: sꝫ vna illarꝫ ad placitum significans subordinatur duabus mentalibus et terra equiuoce capitur.

Oppo. **Contra** hoc iterū af. quacunꝗ illarū mētalium data ipsa est dubitabilis nata fieri euidēs: et per principia astronomie et philosophie

Rñdet hanc ptem apertiorē reputo de sciētia diceret ab eis q ad vnitatē sufficit dicē idēptitatis obiectū q vna scia numero est phisica et astronomica nec hoc incōuenit in ptiali et potissimū qñ nō est ṗncipalis in ipsa sciētia fm ante dicta eadē ↄclusio. lꝫ sit astronomica et phisica scientie nō modo differunt numero sꝫ spē.

Ad 2^am dubitationem rñsio. **Ad** scōꝫ df q scie mathematice sunt certissime. hoc pꝫ ex cap claro ꝓcessu q̄circa a cōmētatore in ṗ° gradu certitudis locāt: imo Aristo. hoc assumit p medio ad ꝓbādū q ṗ^a figura marie facit scire.

Op. ṗ° **Cōtra** hoc arguitur sic. principia mathematicalia sunt falsa: g° ↄclusiōes sciētie nō sunt certissime ↄ̄ña nō est dubia. ꝓbatur assumptū assumpta illa cōi animi acceptione si ab equalib^9 eq̄lia demas remanētia sūt eq̄lia: demus duas ꝓpōnes duplas octo ad q̄ttuor. sex ad. iij. ab octo tollamus duo: et a sex tollam^9 duo. iam remanēt sex ad q̄ttuor et quattuor ad tria. hor ꝓportio est sesquialtera scōa sesq̄tertia quas liquet esse ineq̄les spēs in equalitatis

Instat. distictas. Forte dicis opꝫ tollere equalr vnū ab octo et a quolibet alio extremo vnū ↄ̄. tūc manebūt septem ad tria et quinꝗ ad duo q̄s ↄstat esse inequales: q̄re sic debet intelligi ṗncipiū mathematicū datis duab^9 ꝓpo: tionibus equalib^9 siue duplis siue triplis siue q̄buscūꝗ. si auferam^9 equalr fꝫ nāꝫ spēi ꝓportiōis h^9 est eq̄les ꝓportiōes remanētes ꝓportiōes erūt eq̄les.

Op. 2° **Secūdo** af ad idē. hic est vnum ṗncipiūꝫ mathematicū quecunꝗ excedunt equalr vnū tertiū sunt equalia inter se: sed hoc ṗncipiū est falsum: igitur. ꝓbatio minoris angulus acut^9 et angulus obtusus angulū ↄtingentie equaliter excedunt: quia in infinitum quilibet angulus rectilineus quemlibet angulum contingentie: et tamen cuilibet intelligenti constat angulum obtusum maiorem esse recto per rationem terminorum.

Rñdet **Respōdet** q ꝓpō intelligit de excedētib^9 fm ꝓportionē rationalē. ꝓportio rōnalis aliquoꝝ est qñ excessum pōt equari excedēti i illo in q̄ est illa excessio in sua tñ spē manēdo. Etiā hec ↄ̄ña nihil valet angulus obtusus: et acut^9 īfinite excedūt angulū ↄtingentie: ergo equalr sortes et brunellus īfinite excedūt vnā muscā: sꝫ nō equaliter de hoc infra in predicatis essentialibus.

Duplex est scia actual et hītualis **Ad** tertiū df q duplex est sciētia. vna actualis altera habitualis: et q̄dlꝫ mēbrūꝫ diuiditur in simplicē actū vel habitū et in habitū aggregatū. Secūdo nota q trifariā aliqd df eē vnū. Uno mō qñ ē aliqd idiuisibile. vt angelus pūctū. Scōo mō qñ est res cōposita ex mā et forma. vt totū cōpositū: si deus sepet māꝫ a forma quālibꝫ cap ↄseruādo q̄lꝫ cap df fieri vnū: sꝫ hoc p nāꝫ fieri neqt. Scōo mō forma iētēsibilis df esse vnū. vt albedo: scia: opio. Aliqd df eē vnū artificio vt qñ ptes hñt colligātiā vt in scāno. Aliqd df eē vnū aggregatiōe. vt cumulus lapidum exercit^9. 3° aduerte sciaꝫ multifariā accipi. vno° p assensu ↄclonis de mō logicalis p demōstrationē genito. et sic ꝓpie accipit. 2° extendit terius ad assensus itellectuales opinatiuos et fides. 3° capit p ꝓpōnib^9 logicalib^9. hoc est pro obiectis. assensūꝫ quēadmodum solet fieri. Quarto capitur pro libro propositiones logicas continente.

Logica triplex. **Alia** discretio triplex est. logica nālis vsualis et artificialis. hec diuisio analogi in sua analogata. logica nālis est potētia. vnd ex alia logicalit ꝓmpte illatiua. vt dicim^9 de apto ad logicaꝫ. Io logicaꝫ nālēꝫ hꝫ quēadmodū putat de ypocrate q in medicina sine logica artificiali subtiliter arguebat. logica vsualis est ꝓmptitudo qua qs. vt in plib^9 sine artificio logice ꝓcedit: quēadmodū dicimus. iste ↄgrue loquit p vsum nō aūt per artem neutra hap est logica. logica artificialis supra diffinita est.

Ponūtur cōclones. Pria Scōa **Istis** notatis pono ꝓpōnes. Pria ↄclo. logica simplex habitu^9 siue habituū cumulus idē ptitate. et sic intrinsece p se q̄lꝫ alio circūscripto distiguit. Scōa ꝓpō. logica simplex arguitiue p sbm et ṗdicatū. et alia sincathegorēūata distiguit. hec ↄ̄ña est bona. hec logice hñt sbta nō synonima pro obiectis ptalib^9. ergo spē distigunt. et eodē mō p pta et alios terios ↄcludē potes. Tertia ꝓpō. duo assensus logi-

tales scictiales distinguunt: et tñ pmisse et ɔclones sunt synonime: hoc p3 de distinctiõe mãli. 4ª ppõ. due sci

Quarta

entie nõ distinguunt vel ɔueniunt ɔ sb3 inhesiõis mul te scie sunt in eadẽ aia: ergo in eodẽ subiecto queadmodũ duo exercitus Joab et Abner nõ distinguunt p campum. cũ in eodẽ cãpo promiscue iacebant. Qui

Quinta.

ta ppõ. scientia totalis capit vnitatem ab alijs sciẽtijs totalibus penes sbm attributiõis eius p3 penes aliqd arguitur capit idẽptitatem et distinctionẽ specificam nõ penes sbm. p3 p premissa nõ p passionẽ: qꝛ illa est subiecto posterior et notior. nec penes mediũ: qꝛ in tota vna scia sunt plura media demõstratiua que nõ reducunt ad vnũ mediũ: que tñ hñt ordinẽ ad vnu3 primũ sb3. nec penes principiũ cõplexũ qꝛ plura sũt pnª cõplexa nõ reducibilia ad vnũ pnm cõplexũ: et nõ videt penes qd aliud deberet cape vnitatẽ et distinctionẽ: ergo sbm attributiõis est terius ille ad quem oia ɔsiderata in scia hñt attributionẽ: et de ipso sb tali rõne in nulla alia scia ɔsideraẽ vt argumẽtatio i logica ad quã oia in logica et dyalectica ɔsiderata ordinant: s3 pp argumẽtationẽ. et de argumẽtatiõe dyalectica in nulla alia scia ɔsideraẽ: et oia ad ipsa3 hñt attributionẽ: ita q qñ hõ radicitꝰ sic argumẽtaẽ: tũc est sciẽs in illa scia: queadmodũ ɔtigit in q̃l3 scia qñ hõ pfectã cognitionẽ sbi attributiõis eiꝰ hẽt: hoc est cor que importanẽ per subiectum attributionis.

Cõparatio sb3 attributiõis scie pn cipi militie.

Nulla melior põt dari cõpatio sbiecti attributiõis ad ɔsiderata in scia cuiꝰ est sbm q̃ ad pncipẽ militie q ducit exercitũ: queadmodũ sub se paucos nobiles maxime auctis b3: et q̃l3 cor hẽt centuriones et alios. Sic argumẽtatio silr exẽplum enthimema et iductionẽ hẽt tanq̃ spẽs ɔtẽtas: ita q cuiuslibet libri logicalis sbm attributiõis finalr tẽdit in argumẽtationẽ sbi attributionis: queadmodũ sorte sepẽ alij capitanei in finẽ a duce exercitus intentu3.

Argumẽtatio spẽs

Argumẽtatio est illatiua in cõi: ppea argumẽtatio illatiua ẽ sbm libri por: et aliq̃ argumẽtatio docet topice pcedere aliq̃ demõstratiue: quocirca argumẽtatio pbabilis: et argumẽtatio demõstratiua sunt sbta librorum posterior et topicor: et qꝛ nõnulle argumẽtatiões vel ab illatiõe vel a pbatiõe delirãt: et eiusdẽ scie est vsari circa rectũ et obliquitatẽ eiꝰ. Argumẽtatio sophistica elẽchor sbm ponit: et qꝛ argumẽtatio ex ppõnibꝰ et enũciatio ex simplicibꝰ ɔstituit: ponit enũciatio sbm piarmenias scibile in p̃mẽto vl p̃bile sbm p̃mẽtor: et qꝛ p̃mẽtor cognitiõi possibile deseruiit p̃bilia: vt dicit Porphyriꝰ in plogo vle eius sbm ponit: et sic sbta attributionis sciarum partialiũ in logica per ordinẽ ministrãt et ɔducunt in finẽ subiecti attributionis: et ita in alijs scientijs enucleare poteo.

Argumẽtatio triplex.

Ecce seriatim argumẽtatio illatiua demõstratiua et topica spẽs eius de quibꝰ in recto p̃dicaẽ argumẽtatio sophistica apparens est argumẽtatio vniuersale ordinaẽ ppter possibile in p̃mento possibile in pdicamẽto ppter enũciationẽ enũciatio ppter argumẽtationẽ: ergo possibile in pdicamento ppter argumẽtationẽ queadmodum ɔtingit de fine vltimato et alijs finibꝰ nõ vltimatis s3 eis sbordinatis: Silr exẽplũ enthimema et iductionẽ nõ secũdo: accipe p analogia iperatorẽ exercitꝰ q toti exercitũ in tres ptes diuidit curã tribꝰ ducibꝰ relinquẽs q ips3 euacuat a toto ambitu: vt aggregatũ spẽrũ cu3 genẽ ɔuertit: s3 pcipe quãlibet ear ɔtinet est vnus capitaneus iste iferior expellẽs inidoneos vel nõ intendẽtes in finẽ intentũ ab ipatore exercitꝰ: et est argumẽtatio sophistica aliꝰ sbministrat mã3 p totũ exercitũ: et hoc ẽ pp argumẽtationẽ: et est silis. et sb illo duo alij sbordinati eodẽ mõ in q̃libet scia ptiali potes retexere in p̃bilibꝰ vle pncipatũ obtinet: et qncq̃ vlia tanq̃ dños pncipales hẽt: s3 in ordie ad argumẽtationẽ nullius reputatiõis est. vnus comes i sua pvia est magne auctoritatis in curia regis pnc vl ipse cõparatꝰ ad rege3 nulliꝰ: s3 rex eo carere non posset quo rex regni rex. Ex hoc in ɔmptu cã emergit q̃re due scie logicales multũ differẽtes ad vnã scia3 ptinẽt plus q̃ alie due licet plus essentialiter cõueniant vniuersale possibiliter est predicabile: et omne argumentu3 factu3 in barbara est cõsequentia formalis de directo procedunt in argumentationis logicalis cognitionẽ triangulus habet tres angulos in pportione sesquialtera maius minus continet cum immediate inferiores nullatenus ad argumentationem conducunt.

Corm primu3.

Ex dictis infero correlaria. Primu3 est. logica est pars logices patet logica simplex actus vel habitus est pars logice totalis. ¶ Scda propõ. logica simplex est pars logice simplicis. probatur nulla est logica adeo simplex q̃litas quin plures habeat partes. oppositu3 implicat cum est intẽsibilis et remissibilis: est logica est homogenia: ergo quelibet pars logice est logica.

Corm scdm.

Corm tertium.

Tertium correlariũ. ille terius logica supponere pro simplici actu vel habitu est genus subalternũ. pbaẽ est vle et predicaẽ dẽ pluribꝰ differẽtibꝰ specie in eo qd qd: qꝛ scie que hñtur de his duabꝰ vle possibiliter est predicabile oẽ argumentũ regulatũ in barbara est ɔña formalis. sic arguendo oẽ argumentũ regulatũ p dici de oi est ɔña formalis: oẽ argumẽtũ in barbara est hmõi: igit. 4ª ppositio. quicũq̃ h3 vnũ assensum p demonstratio nem geniũ ɔclonis logicalis: ẽ logicus. dũmodo logicus pportionalr capiaẽ: sed hoc nõ sufficit q hõ dicatur logicus vulgariter loquẽdo: qꝛ op3 bñ q plures ɔclones logicales sciat cũ hoc q põt in potentia ppiqua facere eas q̃drare cũ alijs. Quita ppõ. totalis logica quã h3 plato et quã h3 sortes specie distinguunt: p3 regulariter. difficile est dare duos q assensus logicales equales habeãt: ponaẽ q sortes habeat centum scias simplices. centũ ɔclonũ logicalium. Plato habeat similes in spẽ: et cũ hoc duas scias alterius spẽi: tũc sic scia sortis et platonis differũt: qꝛ qñcunq̃ sunt duo totalia vel tota aggregatiõe quorũ vnum h3 aliqd vnius speciei qd nõ h3 aliud: nec simile in specie. hec specie differunt: p3 iductiue: s3 sic est in pposito: igiẽ. Sexta ppõ ex qnta sequẽs due totales logice spẽ distinguunt: sed q̃libet harũ logicarũ totaliu3 põt esse

Corm quartũ.

Corm quintũ.

Corm sextum

pars

Cor. 7 pars alterius totalis logice. Septima ppo. nō est possibile naliter q aliqs habeat quālibet logicā possibilem infinite pñt esse scie partiales logicales differentes: z quacūqs ɔclone data in postsumēdo pōt dari altera.
Cor. 8. Octaua ppo. stat sortē habere opinionē logicā: z nihil logice habere. hoc pz: quia ois logica est scia sed opinio logicalis nō est scia: igitur.
Cor. 9 Nona ppo. aggregatū oium opinionū fidei z sciarū logicaliū reputat scia collectiue ppter notabiliorē habitū: sed illud aggregatū nō est scia collectiue. accipe analogiam de campo inserto hoibus z eqs: illud aggregatū vocat exercitus hoiuz. iuuenes artiste frequētius habent fidē in logicalib°: z opiniōes q̄ scias. etiā circa ɔclones scibiles potissimā habent fidē: qz dictis pceptorū credunt q̄liter df de logica de scia cōi: z qualibz alia in particulari intelligit.
Cor. x. Decima ppo. iste terius logica collectiue sumpt° est genus subalternū pbaf. pdicatur de pluribus specie differētib° pdicatur de decem scietijs logicalib°. de centū scientijs logicalib° mille decem mille: z sic ɔñter quēadmodū populus p decez hoibus: pro mille pro decē mille. hic aliqs pōt dicē hoc est in instātia: sed bñ verū est q iste terius logica collectiue sumptus supponit pro decē sciētijs logicalib°: z sic ɔñter sine statu dūmodo ille sint eiusdez speciei quēadmodū exercitus supponit pro aialib° mille zc. sic ascendēdo dūmodo illa aialia fuerint eiusdē spēi puta hois. Idem pz de his terīs grex armētū zc. qc qd sit. tñ noia significant ad placitū. Multitudo est genus exercit° ex cōmuni mō loquendi pro hoib° accipit anthonomasice. Sed logica collectiue vniuoce pro q̄libet multitudine videt accipi.
Cor. xj Undecima ppō sortes z plato eq̄liter sciunt ppōnes logicales: z tñ plato est magis doct° logicus q̄ sortes. posito q plato multa expiat z credat vltra sortē.
Cor. 12 Duodecima ppositio. totalis logica non est vna res: tñ totalis logica est vna scia. hoc pz: qz res nō capit collectiue quēadmodū vnus populus est vnus numerus: sz nō est vna res nec vnū ens.
Cor. 13 Decimatertia ppō. hec est distinguenda totalis logica est vna vel adiectiuuz. vna hz substantiuū res z sic est falsa: vel ly logica z sic est vera.
Cor 14 Decimaquarta ppō. q̄q̄ scientie logicales specie differant sicut logica z grāmatica: tñ ɔstituunt vnam sciam ppter reductionē sciarum logicaliū ad sbm attributiōis z nō aliter: qz nō sic reducunt.
Cor. 15 Decimaqnta ppō. si placuisset maiorib° scie triuiales possent dici vna scia quēadmoduz dicimus logica est vna scia: lz non tanta veritate. hoc pz: qz sermo pōt in vna totali scia sbm assignari: z ita nō fecerūt de numero qnario pdicabiliuz vbi si posuissent pdi in qd z in quale fuissemus illo numero ɔtenti sicut mō. Eodē mō dicatur de Arismethica z geometria cuius sbm vnius est magnitudo. vel linea alteri° numerus cuius sbm cōmunis est quātitas.
Cor. 16 Decimasexta ppō. liber pyarmenias est logica. etiā totalis in ordine ad partes ei° totus liber nō est scia: nisi qz ɔtinet multas ppōnes adequate circa q̄s habet logica: z logica supponit collectiue pro duab° sciētijs partialib° vel mille: ergo logica parisormiter pōt capi. vt libro attribuit df adequate: qz camera mea nō df logica q̄q̄ ppōnes logicales ɔtineat.
Cor 17 Decimaseptima ppō. due scie quarum vna est logica z altera grāmatica. plus essentialr inter se ɔueniunt q̄ due scie logicales: hoc pz capiātur due scie que habent de istis duabus. Terius appellatiue qualitatis plurib° ɔuenit p appellationē. Terius cōmunis de plurib° pdicatur. ille plus essentialiter ɔueniunt q̄ due scie que habent de his duabus ɔclonibus scibilib°. oē vle possibiliter est pdicabile. oē argumētum in darij est ɔña formalis. quēadmoduz si essent duo hoies z angeli in vno exercitu. z parisorma i exercitu opposito vel huic impertinēti. tūc vnus hō hui° exercitus plus ɔuenit essentialr cū hoie alterius q̄ cū angelo huius: sed nō plus ɔuenit ad itentionē principis.
Repli ca. Forte hic replicas q si scia huius teri° cois pdicatur de pluribus. tendat in argumentationē scia alterius secum synonime in eundem secum gradit z econtra.

Rñsio. **Respondet** q illud tangit qd ante tactū est de hac. terra est rotūda. nō est magnū incōueniēs ɔcedere q eadē scia numero partialis est grāmatica z logica: qz possunt habere principia similia propter affinitatē scientie: z quādo esset obiectum idemptitatis sine premissarum similitudine multi concederent illud quod dictum est.

Oppo. **Contra** hoc af sic sequeret q due scie quarū vna est grāmatica z altera logica. ad idem sbm attributionis eque imediate reducerentur stando in subiectis attributionuz prout quilibet vtit.

Rñdet **Respondet** concedendo conclusionem argumenti. potest esse eadē scientia grammatica z logica: quia hoc non emergit ex hoc q est grammatica sed logica.

Oppo. **Arguit** pbādo. q due scie grāmaticales nullatenus logicales ad argumentationem reducunt: ergo duaz ɔclonum quarum vna est logica z altera grāmatica oino disparate vnaz sciam ɔstituūt z hoc sic quēadmodū arguīta° sine cognitiōe pyarmeniaruz hēri nō pōt: ita nec sine grāmatice cognitione cum ipsa sit basis ad logicam perquisita.

Rñdet **Respondet** q argumētū eq̄liter pbaret q grāmatica ad quālibet aliam sciam reduceret: z nego q logica sine grāmatica saltē sciali haberi nō pōt: z quāuis sine ea haberi non possit arg^m nō militat quēadmodū nulla rhetorica haberi nō potest absqz logica grāmaticus z rhetor logices oino expertes cōgrue z falerate loquuntur: sed multa dicunt que intelligi radicitus absqz ea nō pñt.

Logica est scia smocinalis. **Hic petis** q̄re aliq̄ logica df sermocinalis. rñdet p ppōnes. Pria est. tres sūt scie sermocinales. s. triuiales: grāmatica: logica z rethorica. Sz q̄tuor sūt reales. s. q̄driuiales scz mathemathica zc. Hoc pz p cōmunē modū loquentiū. Scda ppō. iste scie nō dicunt sermocinales: quia ipse sunt sermones: qz sciētie sunt in anima sermo in aere vel in ore. Tertia ppositio. nō dicunt sermocinales: qz sūt in sermone cū in aia sint. Quarta ppositio. nō dicunt sermocinales: qz fiunt a sermone: qz hoc cuilibet scientie cōuenit. Quinta ppositio. nō

dicunt sermocinales: qr in suis pcessibus vtunt sermone. pbatur sicut pcedes. Sexta ppō. dicunt sermocinales: qr fiunt circa sermonē tanq̄ circa suum obiectū remotū: lʒ cuiuslibet sciētie obiectū ppinquū et remotū sint sermones. nō tn̄ remotissimū. sed solū harū trium capial hec pclo. oē vle est predicabile ex trema sunt teri scōe intētiōis pro termis supponētes: Ex quo pʒ q̄ nulla quadriuialis est ꝯsideratiua de p se terioꝝ scōe itētiōis: qr tūc iciderет in formalē rōnē sciētie triuialis. Dicis nunqd logicus cōsiderat de istis in predicamētis sbstātia corporea hō aial sortes.

Respondet q̄ vnū illis teris mālitер pro quāto deseruiūt ppietatibus termioꝝ scōe etiam equalenter sunt scōe. vt sbā est genus gn̄alissimū. corpus genus subalternuʒ hō species specialissima sortes indiuiduū. Terius mālitер sumptus a nūs teriorum scōe nō longe deuiat numerus sciarum carminibꝰ his cōmunibus notus euadit. Gra. logꝫ dya. vera docet re. vba colorat mus. canit ar. numerat geo. pōderat as. colit astra. Theologia nō est scia proprie dicta nec iura ciuilia nec pōtificalia. Etiā carmina sunt vetera canētia scias ab antiquis phis in studio ionico et italico inuēta ꝯspectiua scientia partialis solum est.

Theologia nō est scia ppie.

Ad 5um dubitationem rn̄sio.

Ad quintū sup hac dubitatiōe due positiones extreme versant. Una cōmunis quā reor esse verā. Altera gregorij ariminēsis. Ad dubiū negatiue respōdentis argumētis rn̄detur. sic cōmuniter colorat positio. et prio ab Okan pōt qs habere vnū assensum circa vnā cathegoricaʒ: imo circa vnam ypotheticam disiunctiuā vel copulatiuam. assensus quo assentio huic totali aialium ossa sunt medullis suffulta in plenilunio: et mare in eodē plenilunio turget distingunt ab assensu vtriusqꝫ partis: ergo qs pōt assentire totali ꝯñe vnico assensu. et cōclusioni ppter premissas. hec etiā videt Arist. sexto ethicos dicere. Cōfirmat nō minus est potens intellectus in suos actus q̄ voluntas in suos: lʒ volūtas vnico actu finem diligit: et ordinatū in finem ppter ipsuʒ finem. Petrus eodem dilectionis actu deum et cornelium diligit: et cornelium propter deum alioquin nullus actus esset vsus. cuʒ vsus sic diffiniatur est dilectio qua aliquid diligitur propter aliud.

Okan.

Oppo.

Contra hoc ar. Si eadē esset dilectio in numero qua beatꝰ Petrus diligit cornelium ppter deū. sequeret q̄ idē causaret se ꝯñs liquet esse falsum: ergo añs nō est ponēdū. pʒ ꝯña: qr dilectio finis est cā quare ordinatū in finem diligat.

Rn̄det

Pro solutiōe argumēti. nota q̄ aliqs pōt habere dilectionē qua diligit deū ppter se. et deus est cā illiꝰ dilectiōis: et cognitio cognitionē dilectio pregrit. iuxta beati Augustini dictū cōmune inuisa diligere possumus. icognita vero nequaq̄. Et vlterius ista dilectio est causa q̄ diligo proximū ppter deū. postq̄ pceptū habeo de dilectione proximi: et oia meritoria in finē vltimū sunt referenda. ex quo pʒ solutio ad formaʒ q̄ idē nō producat se: et eodē mō de assensu ꝯclonis vnde demōstrata vna demōstratione pōt esse vnus assensus. circa ꝯclonem q̄ pducitur ab assensu pmissarum: et ille est scia. et pōt esse vnus assensus. simplex cōclusio cōclusioni assentit ppter premissas. et ille a nōnullis vocat sapientia. Alij de termino contendētes id nō sufficere dicunt: sed cum hoc oportet q̄ sit altissimarum causarum. vt puta dei et intelligentiaꝝ.

Secundo ar. ad idē impugnando hoc qd dictū est de vsu equaliter curris argumētum de sapiētia actu. sic eodem diligeret sortes propter deum et deus: tunc actu eque intenso diligeretur vterqꝫ: et ex consequenti eque intense.

Op. 2°

Respondet ꝯcedendo q̄ actu intēso deus et sortes diligunt. qn eodem actu: sed nō seqtur eque intēse. quēadmodū deus eodē actu beatā virginem diligit intēsius quam lignū: sed dilectio equoce est in deo et in nobis. Eodē modo ꝯcedo q̄ assensu eque intenso assentio ꝯcloni sicut premissis. sed nō eque intēse hoc est eodē assensu plus assentio premissis quā ꝯcloni. Ex quo sequitur ppōnes. Prima ppositio. vsu diligitur deus meritorie. pbatur qualibet fruitione ordinata diligitur deus meritorie: sed aliquis vsus est fruitio ordinata: ergo aliquo vsu diligitur deus meritorie. sed illo vsu non vtor deo: eodē mō ꝯcedat fruitione diligo creaturam meritorie: sed non fruor ea meritorie.

Rn̄det

Contra hoc arguitur. Dupl'r tn̄ prio sequeret q̄ aliqs vsus aliqua fruitiōe ordinata esset pfectior. ꝯñs est incōueniens et ꝯ fundamētum: ꝯña declaratur de vsu quo deus: et creatura diliguntur vnum ppter aliud ex nobilitate obiecti noticie vl dilectionis nobilitas emanat. deus: et sortes sūt aliqd pfectius deo vel nō minus pfectū: et cū ꝯña spē inequaliter pfecta. Tum scōo eodē actu possum odire peccatū ppter deū: et tūc ille actꝰ erit odiū respectu peccati. et dilectio respectu dei que contrariantur.

Op. p°

Op. 2°

Ad primū rn̄detur negādo q̄ aliqs vsus fruitiōe sit pfectior: qr esto q̄ vsus creature que est fruitio dei sit eadē res: et habet obiectū alterius spēi a fruitiōe que nō est vsus: qr fruitio que nō est vsus purius et limpidius in deū fert q̄ vsus q est fruitio. postq̄ creature iniungit odiuʒ dei nō est pfectius essentialiter q̄ dilectio vnius angeli.

Rn̄° ad pmuʒ.

Ad secundū ꝯcedatur q̄ odiū est dilectio an ꝯria de se inuiceʒ verificent imediate futurus est sermo: lʒ ꝯcedunt iste ppōnes odio diligo deum meritorie: dilectiōe odio peccatū meritorie: sed nō odio deum meritorie nec diligo peccatū sub rōne meriti. pbat prior pars. hoc actu diligo deū meritorie demōstrando actū quo detestor peccatū ppter deū: et hic actus est odiū: qr bene seqt ē odiū pctī: ergo est odiū. añs claret ex ypotasi: ergo ꝯñs nō est negādū. hec mā lʒ presens negociuʒ excedat analogia est et prima ad materie intelligētiā.

Rn̄° ad scōm.

Secundo ar. si eodē actu assentio ꝯcloni et pmissis: et ꝯcloni pp pmissas eodē mō possum dicē assentio pmissis pp ꝯclonem.

Op. 2°

¶ Rn̄det q̄ nō: imo est virtualr duo assensus specie differētes: sed vnꝰ in re absolutos psupponēs. ¶ Cōfirmatur

Rn̄det

firmat ad idem si eodē assensu possum assentire ɔclo- ni et pmissis: eodē mō assentire potero pmissis pmis- sarum: vt limpide itelligat ppōnat decē demrātiōes ge- ometrice vel plēs si libz i post sumēdo ɔtinue: tūc vnus assensus k demrātionis quo assentit ɔcloni pp pmissas eadē rōne dabit vnus assensus q ɔcloni. i. de- mōstratiōis assentit: et sic ɔñter rñdet q nō ē icōue- niēs de qbuscūq assensib absolutis qs itellect hēc pōt q hēat vnus assensus cōpatiu. vel dicat q pōt eē vnus assensus vnius ɔclōnis et pmissarum eius pp pmis- sas: secus est in plib demrātionib. Eodē mō ɔce- dendum videt q scientia effect licet nō pōt eē sine sua cā actiua: sez noticia intellectiua pmissarum: noticia ta- men pmissarum demōstrabiliū sine assensib actualibus effectiuis hēri pt. Adūsa opio dicet sapiaz eē vnū ag- gregatione et nō hōgeniaz: vt pz p rōnes applicatas.

De opinione et scia.

Dubitatur an sciētia et opinio sese cōpati- ant in eodē subiecto primo.

Primo notādū est q opio bifariā capit. Uno mō p assensu formidoloso ppōnis ɔtingentis: et sic ab ari- stotele capit in littera. Scdo mō p assensu formido- loso ppositiōis necessarie. de sciētia ante dictū est. pmo mō nō est qō de cōpossibilitate sciētie et opionis. Cuz sciētia nō est de ɔtingentibus distinctione pmissa po- nunt ppositiōes. Quarum pma est. sciētia et opio sunt in eodē subiecto. Probat ppositio. sorts scit istā triā- gulus hz tres et c. et hāc opinat. ois mr diligit filiuz. Ex qua ppōne seqtur scda: sez nō cuilz scie qlz opio aduersat. Tertia ppō. idē est scitū et opiatum ppin- quū. hoc claret respectu diūsorum intellectuū. Quarta ppō. idē est scitu et opinatū remotū et remotissimuz respectu eiusdē intellect. hoc pz de his duab. deus pōt facere supmā speciē possibilē: et de pōt pducere hoiez. Quinta ppō. idē est scitū et opinatū ppinquū respectu eiusdē intellect. Probat de a ppōne plēs q in vno sensu ē opiabilis et in alio scibilis. Ex q sb seqt ppōnis opinabilis in sensu in q est opiabil opi- nabili habet sciētia. pariformit ppōnis scibilis in sen- su quo est scibilis habet opio: hoc claret expositorie. huius ppōnis habet opinio. hec ppō est ppō in sen- su quo est scibilis: igit eodem mō altera probari pōt. Sexta ppō. nullum scibile ppinquū est opinabile p- pinquū actualr respectu eiusdem intellectus in sensu vniuoco: hoc est dictu sciētia secuz opionē nō cōpatit in eodē intellectu respectu eiusdē ppositionis in sen- su vniuoco. Probat ppō: dato opposito sorts habe- bit sciaz b ppōnis: et opionez b ppōnis: ergo assentit illi sine formidie ex pte scia est assensus non formi- dolosus: et hz opionē de eadē: go assentit illi cuz for- midie: qz opio est assensus formidolosus: sz ɔña mul- tiplicat go et añs. Cōfirmatur: qz eadē rōne fides et visio se cōpaterent qd est falsuz. fides in pa nō mane- bit nec spes: sz solū caritas. et nō est nisi qz clara noti- cia in pria habebitur que fidem enigmaticam ex- pellet: sz sic est q scia est clara noticia opio obscura: go eaz respectu eiusdē obiecti ab eodē sbto remouet.

Oppōit pbatiōi.

Contra probationē at sic. nihil aliud illam est nisi q assentiamus b ppōni cum formidie et assentiam eidē sine formidie: q ppōnes sunt affirmatiue nec ɔtietatē nec ɔdictionē inferētes.

Ad hoc argm rñdet a iohanne dorp negādo in- ductā seqt assensio huic cū formidie p opio- nē: go assentio huic: sz hanc ɔñaz negat. assentio huic p sciaz sine formidie: go assentio huic sine formidie dorp. opz ɔcludē assentio huic sine formidie p sciaz. Sed hoc nō valet ex pte puorum logicaliū nō pēdet argm: in quib etiā a vero deuiat fm suā intentionē. hoc ɔña est ɔcedēdum si teneat hoc actuū cōpositas assentio illi sine formidie qd est verū ɔñter. ex q inferre nego nō assensio illi cū formidie. at a nō distributo ad di- stributū respectu assensus. Ad rez argum eti dicit q nālr seqt ɔdictio: qz si qs habeat sciam de vna p- pōne illa oez noticiā enigmaticā a sbo in q est expel- lit. et sic seqtur. nō assentit illi cū formidie. hoc patuit ex ɔfirmatiōe ppositiōis pncipalis. Itez ex illo liqt q petit pncipiū pbādo cōpossibilitatē p fidē et sciaz sic arguit. si qs habuerit sciaz de hac. deus est: vel de est trinus. qd est possibile: sz non p hac via de eadem habere simul pōt et fidez. hoc negat: qz clara noticia sez scientia fidē expellit q minus clara est. Nec volu- mus in maiori an docti viri delirēt in querēdis ratio- nib ɔcludētib noticiā maiorē fidē q fidē corrūpitz et per consequens talis est infidelis circa talē ppōnē. Et dicit q nō exorbitāt: sz hoc est alterius negocij.

Rñdet p Ioh. dorp.

Oppo.

Rñdet

Arguitur pmo ɔ ɔclōnē pncipalē sic. Scia et opio se cōpatiunt: go dicta nul- la intelligo p illā respectu eiusdē obiecti ppinq alio- quin nihil esset dictū. pbat assumptū stat q sorts ha- beat scientiā actualē huius. triāgulus hēt tres. et ad- ducant pmisse thopice ad eadē ɔclōnē. vel ille gñant opionē actualē: et sic opio et scia sunt in eodē. vel non gñant et arguo q nō sūt cause nālēs nālit actiue: go suū effectū puta opionē gignūt. Et ɔfirmat alio- quin aristoteles incassum post rōnes demrātiuas dya- lecticas adduceret. rñsio pmisse thopice in illo casu nihil gñant: licet sint gñatiue act actiuorum sūt in pati- ente bñ disposito. scdo de aia. Est sile si corpus frigi- dū poneret in medio vndequaq intēse calido nil fri- goris ibi pducit. Ad ɔfirmationez cōiter dr et bñ difficile est locū assignare vbi phus post demrātionem auctēs antiquorum vel rōnes thopicas adducat: sz si ita ɔtigat hoc eo ē: qz q nō pōt demrōnes i mediū afferre auctorum auctib vel rōnib thopicis ɔtētus resideat.

Op. pmo

Confirmatur.

Ad ɔfirmatiōez rñdet.

Oppo.

Cōtra hoc replicat sic. assensus pmissarum illi thopici actualis stat cū scia actuali: go et opio. ɔña in hac ppōne pēdet cū quocūqz stāt cause pductiue duorum effectuū cū illo stant effect coꝛūdez.

Respōdet p duas ppōnes. quarum pma ē cā alicui effect pductiua stat i eo- dē passo cū effectu suo effectu ɔrio. do aquā calidaz forma aque stat cū calore intēso vt vi. et eadez forma est frigoris pductiua qd calorē secū mime cōpatitur. Scda ppō. duo effectus sese cōpatiant quorum cau- se nāliter aduersant. nā spēs albedinis et nigredinis sunt in eadē parte aeris: et tñ albedo et nigredo repu- gnant ad formaz. ɔña nō claret: et qñ valeret q insi-

Rñdet

ctor non habet ppositum: qz facile negabit assensus actualis pmissarum thopicarum cu scientia quadrare.

Replicatur. **Contra** hoc replicat sic. posito q sortes habuerit habitu opinatiuu ut octo intense: et ei adducat demonstrado scientia actuale remissa pducens no e visibile q habitus opiatiu in istanti deleat: g opio et scia sil stant qd restabat probandum.

Rndet **Respondetur** trifariam istos assensus possumus comparare actu actui habitu habitui vel actu habitui. Cocto antepositia efficacius ponebat de actib: sed de habitib sub iudice lis est. Sz modus coio opinadi est q qlis est copossibilitas vl icopossibilitas iter act tale inter habit dare opz: aliogn sine lege diceret q qs possit esse extremis viciosis habituatus: imo medio cu extremis: sed act habitui minime repugnat. pbat ita esse in aliqb qd sufficit in oib. Si qs fuerit intense habituat in aliq vicio is pot hre actu opinatuz ale resurgere no posset: et qn het actu bonu reperit se pclinem et inclinatu ad malu: et non nisi p habitui alia rone habitum concludere nescim: nisi qz post actuu multitudinem nos promptiores inuenimus q antea.

Ad argum. **Tunc** dr ad argm siqs habuerit habitu opinatiuu intensuz ut octo adductis pmissis demostratiois gnabit scia actualis quaz opione habituali stat: sz q primu adducit opione corrupe icipit: et sic pure partibilr totu habitu opinatiuu corrupit: ita q pmu instas no ee opionis est. 2m instans est scie habitualis act scialis suu effectu pducere non poterat

Instat. pp sibi indispones. Forte dicet si opinio sit in mete et actualis scia adueniens eam corrupat opz q tpe corruptionis sit in eode sbo: qz scia alteri passi ea no corrupit.

Rndet ¶ Rndet negado q illi actus sunt in eode sbo: qz pmu instas ee scie actualis est pmu no esse opinionis actualis: ita q tunc p vez est dice opinio non est et imediate an hoc fuit: et sic scia corrupit opione no p remotione de psenti: qz in illo istanti opio corrupta e.

Oppo. **Contra** hoc ar sic. et ad pncipale solone pbado q act et act se coparant. ponat sortes rome et parisi: parisi adducat ei demonstratio ia hebit sciaz actuale rome adducant ei pmisse topice ille pducet opione actuale: g vez erit dice. opio e in hac aia rome. q isert hac. opio e i hac aia.

Rndet **Huic** argumeto bifaria rndet. vno mo concedendo cclone argumenti: et hoc non est nalr cntis et antis postq est miraculu psuppositum queadmodu si sortes ect in duob locis nalr et cnter pt moui motib crijs. Cu hac solone stat iste ppones sors rome hz sciaz sors parisi hz opione: sors no hz sciaz ro. sor. no hz opione pisi. pba vni affirmatiois est vtriusq pba. sors het opione sors est sors parisi: ergo sortes parisi het opione. cna claret cu minore. pbat maior. sortes het opione rome: g sortes het opione: sensus hui est. sortes no het sciaz rome. qd acqsitio illi noticie no puenit in vrbe romana. Quinta ppo. sortes parisi het opione: et nulla opio est parisi. Sexta ppo. sortes rome het sciaz: et nulla scia est rome. Quinta ppo pbat sic cum casu addedo q sortes nec alius ab eo parisius aliquaz pponem opinet: qz non opz q aliqd alicui inherens illi inhereat in qlibet loco in quo est: qz q q sit eade aia in capite et in pede no opz q aia sciat in pede: sed aia in pede het sciam. hoc potest expositorie deduci ex idemptitate anime caput informantis.

Contra hoc arguit. si hoc esset veru sequeret q vlr nullo miraculo psupposito scientia et opinio essent in eode subiecto. pbat pp pcessum q illi actus actuales se coparant: qz subiectum est in diuersis locis: sed sic est q eade in numero aia est in locis valde varijs. pz in Saul et in Golia vbi est aia in pede et in capite. Argumetuz pot applicari ad aiam separata que pot esse in magno loco: imo in duob locis sepatis: et eode modo de angelo. Oppo.

Respodet negado q seqt: lz appareat experietia est ferme in oppositu: secus est de aia nullu viuu informate: vel de existetia eius in duob locis cu toto coposito no cntinuatis pp depedentia specierz. et ide eet si caput esset in pleno et pes in vacuo. Analogia pot esse de opione auerroys heretica vna aiaz in oib hoib ponetis. Scdo ad argumetum pot dici q argm topicu rome nihil generat postq in eade parisius est clara noticia et cocedat q scia parisius impedit ne opio pducat rome: nec hoc inconuenit cum est idem passum. ¶ Hec scda solutio licet videat extranea satis tuta est et meti doctoris sbtilis conformis: alioquin de sorte in infinitis locis posito vel in valde multis grauia argumenta occurrerent de noticijs dilectionibus et peccatis hanc materiam in presentiarum non habemus rimari. Rndet

Secundo ar pncipalr ad idem. non minus sunt copossibiles scia actus et opio actus q dilectio et odiu eiusde obiecti: sed illa se copatiunt qd pbo dupl: tn pmo dilectio sortis et odiu platonis stant in ciceronis aia vt liquet: g dilectio platonis et odiu platonis in eode stare pnt. valet cna: qz dilectio sortis et platonis sunt eiusdem spei spalissime. modo qncuq indiuiduu vnius spei spalissime alicui repugnat quelibet res eiusdem spei secu eide aduersat si aliqd suppositu demostratu caloris frigori repugnat quelibz res que est eiusde spei cu calore eide repugnat. Sanior opio est tenere qualitates crias in nullis gradib posse se copati siue in corporeis siue spualib. pz ex pdicametis. et 2 phisicoz patebit peramplius. ¶ Scdo ponamus casuz q sortes diligat platone multu intense et plato cicerone iam sortes platone diligit et odit: ergo dilectio et odiu eiusde obi sut in eade aia q sors plone diligat in se expit q eude odio psequat deducit sic. oes de ciceroe pits sortis sors psegt odio: plo e pits sortis de cicero: g plonez sortes odio psegt. cntia est in darij. maior est simplicis ex parte subiecti quatitatis: igit. Op. 2

Ad primu rndetur concesso antecedente negando cosequentia. et ad probatione nego hanc vniuersalr qudocuq vnum indiuiduu vnius spei alicui repugnat: q quelibz res eiusdem spei eidem repugnat. cuius causa est: quilibet calor Rnsio ad p.

het calor

bet calor cuilibet frigori siue in subiecto siue extra sb iectum vel vbicunqꝫ fuerit equaliter repugnat. sed non quelibet dilectio cuilibet odio contra repugnantiam habet vt claret de dilectione ꝛ odio diuersorum obiectorū. in talibus contrarietas non est a tota specie: sed a certo indiuiduo: quare nimirum propositio assumpta non tenet vtrobiqꝫ.

Rñº ad scōm. **Ad** scōm argᵐ nego assumptū dato casu cōcedo ꝙ sortes platonē diligit: vt in se experiri pōt. ꝛ nego ꝙ cū odio ꝓsequat: ꝛ ad sillogismū in darij cōcedit minor cū ꝯña ꝯñte cū maior: iterēptis ꝯcedo in casu. nullū occisorē patris sortis sortes odit. non platonē ex casu nec quēpiā aliū: sed si sorti ꝯstaret ꝙ plato patrē interemit sortes adhuc platonē habitualiter diligit: nec est in ei' potestate dilectiōis habitū sine cū alia corrūpe quā successiue odiū ānihilat: ꝛ sortes nō potest actum instantance dilectionis excutere.

Oppo. **Tertio** ar. si ad b ꝓpōnes adducant vtrinqꝫ rōnes ꝓ ꝛ ꝯ tres ꝓ affirmatiua ꝛ totidē ꝓ negatiua in illo casu intellect' sortis habebit assensus ꝯrios: ꝛ ergo ꝙꝙ opinio ꝛ scia ꝯrient nō incōueit eas simul habē. ¶ Cōfirmat dādo duas ꝓpōnes a ꝛ b. quarū a est scita a sorte b opiata a platone: tūc sic ar. scia ꝛ opinio sunt in istis duob' subiectis ꝛ ponat ꝙ scita ab vno sit opiata ab altero ꝛ ecōuerso. tunc ille ꝓpōnes sūt scite ꝛ opinate ab istis. ¶ Cōfirmat scdo. error pōt esse scia. ergo opinio pōt esse scia ꝛ per ꝯñs scientia ꝛ opinio nō repugnant cum specie cōueniant. insuper scibile est opinabile: ergo scientia est opinio. consequentia tenet a coniugatis.

Confirmat pᵒ

Confirmat 2ᵒ.

Rñsio ad pᵐ. **Ad primū** argᵐ rñdet tres rōnes ad partē affirmatiuā sunt eque potētes sicut tres ad negatiuā eq̄liter pōderate etiā ab illo intellectu: ꝛ tūc intellect' est suspēsus neutri parti assentire pōt q̄usqꝫ fiat vlterior inq̄sitio quēadmodū facit iudex in casu q̄ duo aduocati vtriqꝫ rōnes eque vehemētes adducūt: ꝛ si sint q̄ttuor ꝓ vna pte ꝛ duc ꝓ alia dūmodo eq̄liter pōderent libratio plus facit ꝙ rō ꝙ se malū iudiciū pōderat frequēter tn̄ sophisma sicut rōnem vehemētē qꝺ ei' intellectū captiuat sicut crebro in hereticis accidit ꝛ alijs erroib' cōib'. vl rōnes ꝓ vna parte sunt fortiores ꝙ ꝓ alia: ꝛ tunc intellect' cap ꝯcloni applaudit nullaren' oppositaꝝ rōnum ꝯcloni assentuēdo. ꝛ hoc pōt esse fm magis ꝛ minus qꝺ puenit ab intellectu multū rōnes librāti vel parū. ¶ Ex quo liq̄t intellect' dubitationē hꝫ bifariā. Uno mō qn̄ rōnes sunt eque fortes vt nunc dictū est. Alio mō qn̄ nullus hꝫ quemadmodū de ista ꝯtingit. astra sunt paria. ¶ Ad ꝯfirmationē dr ꝙ scia ꝛ opio sunt in istis copulatim: ꝛ iste ꝓpositiones sciunt ꝛ sunt opinate: ex quibus cōcludere non potes sciētia ꝛ opinio eiusdem propositionis sunt in eodem subiecto.

Rñsio ad cōfirmatiōē pmā.

Ad aliam ꝯcedo ꝙ error pōt eē scia coiter capiendo sciam. ꝓprie capiēdo negat: imo specie differūt: ꝛ eodē mō fides pōt eē error. hoc patuit in pn̄º scōi capituli de scire. Aliq̄ exīstiūāt ꝙ opinio est scia remissa: nec saltē eiusdē spēi cum ipsa ꝛ muld assensus cōgregati scientiam gene-

Rñsio ad cōfirmatiōē scdam.

rant: hoc est contra cōmunē modū: lꝫ sit apparens.

Rñsio ad aliū argᵐ. **Ad aliud** argᵐ ꝯcedit ꝙ scibile est opinabile: ꝛ nego ꝯñā ꝙ scia est opinio. Pro argumēto locus a ꝯiugatis est qn̄ abstractū dr de abstracto ꝙ ꝯcretū de ꝯcreto dicat vel ecōuerso. locus arguēdi nō tenet nisi in pdicatione eēntiali: nō eniꝫ seqt. album est dulce: ergo albedo est dulcedo. eodē mō nō seqt. scibile est opinabile: ergo scia est opinio: qꝛ añs est pdio accidētalis: qꝛ ꝓprium de eo cui' est ꝓprium. Etiā in pdicatione eēntiali nō sufficit vt nō seqt albedo est color: ergo albū est coloratū: qꝛ posito ꝙ q̄libet albedo esse separata. añs est verū ꝛ ꝯñs falsum. ꝛ qn̄ eēt remissa puta in latitudie media vel citra añs eēt veꝝ ꝛ ꝯñs falsum: ꝓpterea addēdū est i añcedēte ar ab abstracto ad ꝯcretum sufficiens denoiare sbm.

Op. 4. **Quarto** ar. si scia ꝛ opinio non se cōpatiant: hoc est qꝛ opinio hꝫ ānexā formidinem: sed ꝯñs est falsum: ergo scia ꝛ opinio se cōpatiunt. ꝯña tenet a tota ꝯditiōali virtualr cū destructione ꝯsequētis ad destructionē antecedētis. assumptuꝫ ar vel formido est realiter ipsa opinatio vel accidēs ab opinione distinctū: sed ei ānexū si fm entitatē opinionis de' pōt seruare in intellectu q̄libet formidine remota si idētificet cū opiniōe tam seqt ꝙ rōnes thopice augerēt formidinē. ꝯñs est falsuꝫ ꝛ ꝯ experientie qꝛ post fortes rōnes minus formidam'. ꝯ etiā rōneꝫ supfluū erit argumēta thopica in mediū afferre: ꝛ pꝫ ꝯña: qꝛ rōnes ꝓbabiles opinionē augent: ꝛ opinio est formido p te: ergo rōnes ꝓbabiles augēt formidinē.

Rñdet ¶ Rñdet formido est ipsa opinio: ꝛ pro argumēto pono ꝓpōnes. ¶ Prima est casu q̄ bone rōnes topice adducunt. opinio intendit hec ꝓpō nō est anceps. ¶ Scda ꝓpō. intendit opinio. ¶ Tertia ꝓpō. formido intēdit ꝓbatur. hec opinio intēdit: hec opinio est hec formido: ergo hec formido intēdit. ¶ Quarta ꝓpō. remitit formido sensus est minus formidam' ꝙ antea: sunt duo termini connotatiui a parte eiusdē extremi: seꝫ remittit ꝛ formido. Remittit appellat suū signatum formale cadere in cognotatū formidis: sꝫ in hac formido intendit denotat ꝙ entitas que est opio crementum nāciscat analogia est. sint sortes ꝛ plato eque albi intendat albedo ꝯtinue sortis platōis albedine vniformiter remanēti: tūc similitudo sortes ad platonē intendit noializando. pꝫ ex albedine que est similitudo sortis ad platonē: sed remittit similitudo sortis ad platonē: sed in illo casu albedo sortis intendit ꝛ intendit albedo: sed hec est distinguēda formido intēdit: qꝛ vel illud verbū passiuuꝫ est resolubile in suum participiū: ꝛ verbū substantiuū ꝛ terī distinguat. vel intēsa hꝫ res vel formido ꝓ suo sbo: ꝛ istis sensibus nō vtunt phi peculiariter vtunt hoc verbo intēdit: ꝛ similib' pro illo qꝺ est in aliquā formā acquirendū: qn̄ centesima pars vnius gradus est acq̄sita: ꝛ mobile est in ꝯtinuo motu ad alios: tūc forma intēditur: ꝛ tn̄ centesima pars vnius gradus nō censet intensa: imo nulla forma citra mediuꝫ: lꝫ relatiue in ordine ad suas partes dici potest similem materiam in appellationibus discussam habeo.

Oppo. pdictis **Cōtra** hoc arguitur pbādo. q̄ ois formido i arg° to pico pōt extingui p posita opione quam hz forte quis de hac triāgulus hz tres. illa nō est indefini te intēsa: liquet hoc ex 3° phisicorum et p° de celo et mū do: tūc est finita signet gradus nūc vt octo. p^m arg^m topicū vni° gradus formidolosi ē ablatiuū velptio gdus eq. pōt applicari arg^m. 2^m arg^m topicū tātūdē aufferret: et demū nouissimū arg^m vt octauū suppo no totā formidinē absorbebit: et sic dabis opiones ab omni formidine in munere qō pretendit argumētū.

Rñdet **Respōdet** ab aliqb° nō esse posse. vt arg° topica in lucē afferre ab aliis q arg° auferāt fm ptes pportionales fm mediū il lius tollit qō p^m afferebat hec friuola sunt et fine rō ne. quo circa dicat primū arg^m. vt rō assumebat vnū gradū subtrahit: sed postq̄ mediū est icuidēs de se aliogn nō etiā topicū formidinē inuolutā aufert. nec ppterea sequit q plus formidēs q̄ antea: q: plus lō ge formidinis auffert quā afferat: et sic vltimū arg^m totā latitudinē formidis p̄stine extigui: sz sua formi

Instat do remanet. sed tūc dicis octo gradus quoz glibet vel fuit opinio: vel glibet illoz graduū tollat vl nō. si glibet eoz tollat: tunc sublata formidine opionē euacuari necesse ē: si dicas nullus gradus formidis antiqu° tollit. iam formido est intēsior: et sic maiori formidini assentio q̄ ante qō si pcedas dicta nulla.

Rñdet **Respōdet** q forma arguendi nō currit. ne garet q maiori fordie assen ti tur. sz maiori re q ē mior formido: vt patuit i analo gia similitudis: sz mihi vr h° arg^m nō cuicerat i noticiis et assensib°: si magis assentio q̄ an itēsiori assensu as sentio aliogn luctādo i t'ris dicā. qō plus scio q̄ an tea: sz nō p itēsiorē sciaz. circa hoc arg^m rñdet Greg. 3l°i fine dicens. q tota formido delebit. alii alr rñ dēt. sz tūc remanet qō ge assensus seqt. Illi q dicūt sciaz esse eiusdē spēi cū opione facile rñderēt: q: dif ferūt solū per intēsū et remissū. pōt etiā dici q vl timū arg^m scientiam in aliquo gradu scientie produ cit nō propria virtute: sed virtute precedētiū et sui ipsius quēadmodū Arist. dicit de cauatiōe lapidis.

Oppōit quinto. **Quinto** ar. qrēdo nāz formidis. bñ sequit for. hz opionē de hac. triāgulus hz tres: g° dubitat de ei° opposito: q: q dubitat vnā ppō nē reliquā dubitare (vt ex obligatiōib° claret) pñs ē.

Rñdet ¶ Rñr qcūqz assentit. huic triāgulus hz tres opina tiue nullatenus assentit suo opposito: nec ipz dubitat: q: si sic assensū dubiū hēbit de hac triāgulus habet tres: vt arg^m assumebat nec estimat ita eē sic signtur p 3dictoriū: q: eodē mō hēt estimatiōes 3rias nāliter Sz q: assensus opio est min° clar° q̄ scia: et aliq mō min° cert° q̄ fides ppterea formidinē fortassis dr̄ in cludere multi (inquit Aristoteles) nō min° dubitant de conclusionibus opinatis q̄ demōstratiue pbatis.

Op. 6. **Sexto** ar. ppositis his ppōnib° hec ppō ē mi hi dubia: hoc nō est pcedēdū: hoc est negādū de illis habeo assensū dubiū et sciaz in aliq acceptiōe ei° scio ita eē sicut signtur p hāc. hoc ē mihi dubiū se demōstrato, et ad ita eē sequit q illa ē mihi dubia: q: illa sigt q est mihi dubia de ista. hoc ē ne gandū. ¶ Arguit sic. illa nō est falsa et assentio huic sine formidine. g° de ea hēo assensū nō formidolo sū: et postq̄ ipsa ē impertinēter negāda scia a me eē talis de ea hēo dissensū: et sic assensū et dissensū de eodē obo ppinq hēo arg^m facile est applicabile ad hāc. hec nō est pcedēda. Oppōit

Rñdet ¶ Rñr q de p° ppōne ha bui sciaz: et ipsa est mihi dubia et scita: nec hoc icōue nit qñ asserit se eē dubiā: sz nō dubito ita esse sicut p ipsaz signtur: ex q sequit q nō opz q si aliqua ppō sit alicui dubia q sua 3dictoria sit eidē anceps: et hoc i illis dubitationē inatā hñtibus. de aliis duab° dr̄ q nō se falsificāt: sz vē sunt. Scōa ppō est negāda: et el tū assentio. Tertia ppō nō ē pcedēda: sz pcedo q ita est sic ipsa sigt. ad qō nō sequit q ipsa est pcedenda ppter reflectionē in oppm: ex q elucescit alicu° bo ne pñe. añs esse pcedēdū et pñs negādū pz hic. hoc est negādū: ergo hoc est negādū vtrobiqz demōstrā do pñs sl'r alicu° bone pñe añs est pcedēdū. et pñs nō est pcedēdū: sed ex reflextuas hec nō ptingūt: sz in casu obligatorio in diuersa tpa pre eadē ppō du biteł et pcedat. hoc pz posita tibi hac. papa dormit. vel ego sū rome. et admissa postea pposita hac. pa pa dormit eā dubitare habes pposita ista postea ego sū rome. eā tanq̄ falsaz et impertinētē iniciaberis. rur sus pposita. papa dormit. illa ē pcedēda: seqt ex po sito cū opposito bñ negate. papa dormit: vl ioānes est rome: sz ioānes nō est rome: g° papa dormit. hec pñtia ē bona: q: a tota disiūctiua cū destructiōe vni° ptis ad positionē alteri°. maior est posita: minor 3 dicit positioni bene negate: ergo pseqens est pcedē dum. An omnes responsiones retorqueri habeant ad idem instans rimandum est in obligationibus.

Septimo ar. eandē ppōnē scis et dubitas. pz de arg° plonis in 2° caplo re licto vsqz ad hūc locū. tu scis denarios i bursa mea esse pares. pz p discursū platonicū. et eandē ppōnez dubitas: ergo scia et dubitatio sese compatiuntur. Op. 7°

Circa argumentum mihi 3 varios varie opinātes iue re. Pro q suppōit qñ scio dubito i ppō ne a fronte vel a tergo ponunt modales compositas qñ iterserūt et huic vbo esse addunt diuisas pstituūt. Rñdet

¶ Scōo supponit q scire cōissime accipit ppter co gnotatū errori repugnat sicut scire pprie dcm̄ i elsen tis. Suppo nuntur

¶ Tertio supponit. duplr cōtingit scire. Uno° in vli. alio° in pticulari et in ppria forma. Scire in vli est pfuse et in gnāli scire. scio i vli q hec mula demō strādo mulā cū grosso vētre quā pgnātē reoz q ipsa est sterilis. et hoc nihil aliud est q̄ assentire huic vli vere sine formidine. ois mula est sterilis. cui° hec est singularis. eodē mō scio in vli. papa ē rome. posito q ibi sit q̄ q̄ me lateat: q: certitudinalr huic assen tio. ois homo rome est rome. sed hec pña est nulla: scio hāc in vli: ergo hāc scio. scire simplr est scire in forma. pz ex cōi modo loquēdi et fm exigētiā appel lationis de scio qō semp incōplexū vtualiter semp ferk. regem scio esse hoc: et hoc scio esse regē lōge dif ferunt: ad vitatē prioris sufficit q illā res que est rex tria ō sci re

scio esse

scio esse hoc excludam⁹ ampliationē de scire: sed ad veritatē hui⁹ hoc scio esse regē requirit q sciam q res demōstrata est rex ꝓpter appellationē rōnis ad veritatem hui⁹. scio oēm hoiez rome esse rome. reqrit q sciam illā vlem sm q iacet in terris ꝓ talibus ꝓcedat sm regulā ꝯsequētialē cōez: qm̄ aliqua ꝯn̄a est bona ab aliquo scita esse bona. si an̄s est scitū ꝯn̄s est scitū. mō nō repugnet ꝯsequēti sciri: ex qua regula talium ꝓpōnū veritates eminēt. scio oēm hoiez esse aial. scio omē astrū supra nos esse supra nos. scio oēm hoiem in asia esse in asia: scio oēm dualitatē esse parem. scio alterū ꝯdictoriorꝫ esse verꝫ. scio alterū ꝯdictoriorꝫ eē falsuz. pꝫ per regulā. bn̄ sequit. homo est aial: ergo ois hō est aial. pariforma bn̄ sequit. hō rome est rome: ergo ois homo rome est rome. tunc hec ꝯn̄a est bona: ⁊ quacūqꝫ caꝫ demōstrata scita a me esse bona scio an̄s: ergo scio cōsequens. ⁊ eodē mō sic dicat in alijs. due ꝓpōnes extra falsificātes ꝯdicūt: ergo altera illarum est vera. hec cōsequētia est bona ⁊c̄. due propositiones contradicunt: ergo altera illarum est falsa. an̄s est scitū: ergo ⁊ consequens. Tunc

Rn̄⁹ ad formaz argumēti

Ad formā argumēti platonis in mēnone respōdeo scio oēm dualitatē esse parē. dualitas in bursa mea est dualitas: ergo dualitatez in bursa mea scio esse parē. vl maior capit in sensu cōposito sicut est de virtute sermonis: tūc ꝯcedo totū an̄s: ⁊ nego ꝯsequentiā: quēadmodū nō sequit necesse est oēm hominē esse aial: plato est hō. g⁹ platonē necesse est esse aial. si maior capiat in sensu diuiso ꝯn̄a ē bona ⁊ maior falsa sicut ⁊ ꝓclo: ⁊ ipsa tn̄ denotat q de q̄cunqꝫ enūciatur dualitas de ipso ego scio eē plato qd̄ liquet esse falsuz. cape analogiā. ois hō necio est aial: plato est hō: ergo plato necio est aial. ꝯn̄a est bona: ⁊ an̄s est falsuz cū ꝯn̄te. ex istis patet hoc esse verū q Aristoteles dicit in littera q ego scio dualitatez in bursa sortis esse parē in vli: sꝫ nō in ꝓpria forma. ex quo liquet hāc ꝯn̄am esse nullā. scio oēm dualitatē esse parē: ergo oēm dualitatē scio esse parē. istud nō vꝫ dicris cōlorib⁹ logicoꝝ ⁊ rōni ꝯformari opinio buridani. illd̄ nō placet buridano: imo tenet q sequit. scio oēm dualitatē esse parē: ergo oēm dualitatē scio eē parē. si nō sequat. scio oēꝫ triāgulū habere tres: ergo oēm triangulū scio hr̄e tres. tūc sequit q dicendum de nullo triangulo haberē scientiā qꝫ si de aliquo eadem ratione de quolibet: ideo de quolibet vl nullo. non est dicenduz de nullo: ergo de quolibet.

Confirmatur

Confirmat tūc pari rōne seqret q lꝫ habe rem sciaꝫ de deo de celo ⁊ aialib⁹ de sanitate vl egritudine: tn̄ de celo nullā haberē sciam: nec de deo: nec de aialib⁹: nec medic⁹ de sanitate vl egritudie: ⁊ postea finalr̄ in hoc stat q de eadē re possez dubitare sm vnā ꝓpōnē: ⁊ sm aliā habere verā sciam: vt data mula cū grosso vētre quam pregnātē arbitror: tūc de hac mula hēo sciaꝫ q ipsa est sterilis p hāc ꝓpōnē scitā a me ois mula est sterilis: ⁊ cū hoc hēo falsā credulitatē p hāc ꝓpōnē. hec bestia est pgnās. eodē mō de ysocheᵹle hēo verā sciaꝫ q hꝫ tres angulos sm hāc ꝓpōnē, ois triāgulus habꝫ tres. ⁊ falsā existimationē sm hāc ꝓpōnē. hec figura est circulus. ⁊ si denarios in bursa platonis scio esse pares per hanc omnia duo sunt paria ⁊ nō sm hāc. hec dualitas in bursa platonis est par.

Oppōit

Contra se arguit ponēdo q sortes doct⁹ astronomus sit in carcē obscuro ⁊ nesciat horas nec sciat determinate q astrū ē sup̄ nos: tūc sortes scit aliq̄ astra eē sup̄ nos: ⁊ p ꝯn̄s falsum scitur.

Rn̄det

Respōdet ꝯcedo hāc ꝯn̄az. sortes astronomus scit aliq̄ astra eē sup̄ nos: g⁹ aliq̄ astra scit eē sup̄ nos. Et si arguas. nulla astra scit esse supra nos: qꝫ nec solē nec stellaz arietis: igit.

Instat.

Rn̄det

¶ Rn̄det negādo multas singlares: imo oēs i qb⁹ demōstras astra sup̄ nos scit stellā arietis eē sup̄ nos an scit sm hāc. aliqd̄ astrū est sup̄ nos. ⁊ nō sm hāc. stella arietis est sup̄ nos. qꝫ illā in ꝓpria forma dubitat. ⁊ ita demōstratis duob⁹ ꝯdictorijs ꝯtīgētib⁹ scio alterā istaꝝ eē verā: ⁊ alterā istaꝝ scio eē verā. si q̄ras que est illa dr̄ q illa que est vā. sint ille due. papa dormit: vel nullus papa dormit. sit affirmatiua vā ⁊ me lateat. diceret q scio affirmatiuā verā nō p hanc. papa dormit. sꝫ p hāc. altera illaꝝ est vera. ecce modus Buridani hic modus ꝓp apparētias nulli⁹ momēti a cōi mō. ⁊ aliqn̄ cū cōi rōne deuiat q sit cert⁹ mod⁹ struere veteres dyalecticos. rō est: qꝫ in alijs modis possibile necesse ⁊ ꝯtingēs ipertinēter se hn̄t: ⁊ in illis crebrrime ad cōposita ad diuisā ⁊ econuerso: g⁹ dicēdū est in oib⁹ nisi sit rō in oppo^m. Itez est ꝯ hmōi cōem ꝯceptionē demonstrata vna ꝓpōne dicē. hanc scio: ⁊ hāc dubito. supposito q termini vniuoce capiant. suuz ꝑmum argumentuz est scio oēm triangulum habere tres: ergo oēm triangulum scio habere tres: illam ꝯn̄am nego qm̄ illa eēt bona nō hēret initiū quēadmodū bn̄ seqꝫ. necesse est ens eē deū: g⁹ de⁹ necio est ens. tn̄ nō seqꝫ. necesse est oē ens eē ens: g⁹ oē ens necessario ē ens. nego tn̄ suā ꝯn̄az. s. q sequat. scio omnē triāgulū hēre tres. ergo oēm triāgulū scio habere tres. ⁊ do oppositū ꝯn̄tis cum an̄te: nec seqꝫ q de nullo triāgulo habeā sciaꝫ tanq̄ de scibili remotissimo de aliq hēo sciaꝫ q nō scio. nihil scit nisi cōplexū: sꝫ sciam de reb⁹ sigūis hēo: ⁊ de extremis tanq̄ ꝯ scibili remoto ꝓp similitatē ꝯfirmatiōis nō est op⁹ rn̄sione alij a Buridano vbo dn̄t recōuenitit. dicūt i casu buridani qd̄lꝫ astrū scio eē sup̄ nos scia particulari: ⁊ ad veritatē illi⁹ sufficit q hēant sciaꝫ vni⁹ singularis: quēadmodū ad veritatez pticularis vni⁹ singlaris veritas sufficit: ⁊ saluāt ꝯnter q idē scit ⁊ dubitat per diuisas rōnes more buridani sic arguūt capiēdo pticulare iudiciū q̄ iudicat. alteꝝ istoꝝ est verꝝ demōstando has duas papa dormit. ⁊ null⁹ papa dormit. vel illd̄ iudiciū est repn̄tatiuū alic⁹ ꝯdictorij singlaris vl nulli⁹. ⁊ ꝯfirmat querēdo vt fiat descēsus sub lꝫ alteruz: tunc dico scio alterum contradictorioꝝ eē verꝝ.

Rn̄⁹ ad ꝑmum

Ad p^m arg^m q assensus ꝓprie non repn̄tat obmi ei⁹ quēadmodū noncia sortis sortē repn̄tat: sꝫ nō stādo in hoc dr̄ q illo assensu assentio illi indeteriate ⁊ nulli singulari ei⁹ assentio huic. aliqs hō est in asia. ⁊ de q̄lꝫ singulari dubitationez hēo. ꝯfirma⁹

nō mouet qr teri sibi mālr ꝛ q capent psonalr i idē redyt. vide i descēsu. hō alb⁹ audiēs missaз est qd cō plerū: nō lз descēdē sb illo terio hō: q: nō denotat φ predicatū alicui parti subiecti ꝯueniat: sed toti.

Op. 8. **Octauo** arḡ idē scio ꝛ dubitas: g° ppositū de/ mfando illas duas papa dormit: ꝛ nullus papa dormit: quaꝝ vtraqꝫ est anceps. vtrāqꝫ istaꝝ dubitas. pз p inductionē hāc. istarū dubitas. ꝛ illam. illarū dubitas: ꝛ scio alterā illarū: quia scio φ contradicunt: ꝛ ex consequenti vna earum est vera.

Rñdet **Respōdet** p ppōnes. Prima est. vtrāqꝫ illaꝝ dubito eē verā p rōnē añ oppoᵐ liquet. ¶ Scḋa ppō. neutrā istaꝝ scio eē verā. pз. nec hāc scio eē verā: nec illā scio eē verā. ¶ 3ª ppō. scio alterā istaꝝ eē veraз φ scḋe nō magis ꝯdicit φ iste. hō poſr nō est aial: ꝛ necesse est oēm hoieз eē aial fm Ar. ¶ 4ª ppō. hec est falsa. dubito alteram istaꝝ eē verā. sensus ē hec. est mihi dubia altera istaꝝ est vā. ex qbus qrta ppō scaturit. hec ꝯña est nulla. vtrāqꝫ istarū dubitas esse verā: ergo dubitas alteram istarū esse verā: sed cōcludere debes alterā istarū dubitas esse verā. ꝯñam ꝯcedo sicut antecedens.

Op. 9. **Nono** arḡ. posse est sortē scire se errare: g° sorte pōt hēre assensus ꝯrios. pbat ꝯña posito añte φ sciat se errare scit se errare: g° scit se assentire falso vl dissentire vero sine formidie: ꝛ hoc non est posse. nemo pōt assentire falso. scito eē tale qḋ pз. nemo pōt assentire ppōni neutri vt añ dictū est: ergo a fortiori neqꝫ ppōni false nec dissentire qs pōt ppōni neutre: ergo neqꝫ ppōni false. añs pз. q: qs potest scire se errasse: ergo possibile est se scire errare. consequētia tenet dando de inesse illius de preterito.

Rñdet **Respōdet** p ppōnes. Prima est. posse est sortē scire se errare. pbat. posse est φ sors assentiat huic. sortes errat. ꝛ tūc sic arguo vel ppō cui sors assensit est vā vel falsa nō signo sicut est. si 2ᵐ errat. si pᵐ tūc ita est sicut illa ppō sigt sortes errat: ꝛ ipsa significat sortem errare: ergo sortes errat. ¶ 2ª ppō. posse est sortem assentire falso: ꝛ sic assentiēdo nō errat. pз de assensu hui⁹. hoc est falsū φ se falsificat. ¶ 3ª ppō. ex reflectionē nō est posse. sortē scire se errare. pз p pbationē ꝯñe pncipalis ante oppositū qb⁹ pз φ error sic diffinit. Est assensus nō formidolosus falsi: vel dissensus non formidolosus ve: vl assensus ppōnis assentientē errare inferentis.

Ad formā argumēti. **Et ad** argᵐ in oppoᵐ ꝯceditur φ posse est sortē scire se errasse ego reuera sine dubitatiōe existimabā φ extremitates tre celo claudebant: q: sic visu appet: ꝛ in hoc nūc scio errasse: vt pз p motū celi circa terrā scio φ ego erraui est de inesse in forma: ꝛ q: aliqd ꝑterinōis hз: puta copulā min⁹ pncipalē. hec nōnū φ erat vā. ego erro: sз nō cū vbo scio sic deponit error accedit motiuū cogēs assentire ꝯdictorio ppōnis circa quā hēbat error. ꝛ tunc actualis si fuerit extinguit si hitualis successiue corrūpit.

Oppo. **Contra** hoc arguit. posito φ sortes assentiat vni ppōni. puta astra sūt paria ꝛ ego assentiā ꝯdictorio φ vtrqꝫ hēat appārētias als casus nō daret: tūc sic arguo ego scio sorteз errare vel me errare: sз nō scio sortem errare: g° scio me errare supponat φ dubitē sortem errare. hec ꝯña est bona scio añs ꝛ ꝯsequentiam bonā: ergo scio ꝯsequens.

Rñdet si maior capiat in sensu diuīcto ꝯña ē nulla totū añs est veꝝ ꝛ ꝯñs falsum: si in sensu diuīctiuo ꝯña ē bona ꝛ maior falsa sic ꝯñs. Rñdet

Decimo arguit ad idē. posito φ a significet alterā istarū hō est asinus deus est: ꝛ sit rei veritas φ significet hāc de⁹ est lateat te: tamē sciendo φ alterā significet: tūc a scis ꝛ dubitas: ergo ppositū prior pars pbatur hanc ppositionē de⁹ est scis hec ppositio de⁹ est: est a: ergo a scis expositorie. Scḋa pars pbat ois ppositio quā nescis esse verā vel nescis esse falsaз dubitas a est ppositio quaз nescis esse verā nec scis esse falsam: ergo a dubitas. Oppōit decimo

Respondet a scio esse verū. pbatur hec ppositio p sillm expositoriū. Secūda ppositio dubito a esse verū: nō q: hanc hō est asin⁹ dubitem vel illā deus est: sed q: dubito vera earū est a. Tertia ppositio hec est falsa a ppositionē dubito esse verā: similiter a ppositionē dubito esse falsaз. ¶ Quarta ppositio. nulla repugnātia inter dubitationē actualē in sensu cōposito ꝛ scientiaз actualē in sensu diuiso nimirū est nō idēptitas obi. ꝛ ad argumētū in darij maior est falsa vt patet de propositione circa quā nō cōsidero me non considerāte hāc astra sunt paria maior est falsa ꝛ si dicat sic ois ppositio quā nescis esse verā nec scis esse falsaз circa quā actualiter ꝯsideras est tibi dubia stat maiorē esse falsam stat me actualiter assentire huic ppter aliquas apparētias facellus montis est pulcherrimū parisiꝫ. ꝛ ponat hoc esse falsum ꝛ actualiter ꝯsiderē iam illā nescio esse verā nec scio esse falsam ꝛ actualiter eā cōsidero: sed eā minime dubito sed hoc nō euacuat argumētū subiectuз maioris restringi pōt. quousqꝫ maior reddat vera. cōcedo maiorē negata minore: imo a scio esse verā si capit in sensu cōposito nego ꝯñaз. Rñdet

Contra hoc arguit sic. a scio esse verū: ergo aliqḋ veꝝ scio esse a. cōsequēs est falsum nullā ppōneз scio esse a: ergo nullū verū scis eē a. ꝯña tз a toto in modo ad suā parteз negatiue. añs pз nec hanc ppositionem hō est asinus scio esse a nec illam deus est scio esse a: ꝛ sic de quauis alia: igitur. Oppōit p̄dictis

Respondet negādo hanc cōsequentiam a scio esse veruз: ergo aliqḋ verū scio esse a nec sibi est cōuersio: sed sic scitum esse verū est a in ampliatiōe nō luctor vtrū a significat p suo significato hoc dixerim ppter luctamē inter obligatores in casib⁹ de a ꝛ b. posito φ a significet tātū sicut ois hō ꝛ b sicut hō: sed de illis in obligationib⁹ hic sunt ꝯcedēde hec ppōnes nullā ppōneз scio esse a. a nescio esse idē sibiipsi a. a nescio esse aliud ab a. Rñdet

Dubitatur circa litteraз Aristotelis in q dicit si extrema in sursuз ꝛ in deorsuз sint finita media esse finita necesse ē an de⁹ inter duas spēs possit creare nouā spēm inferiori ꝑfectiorē superiori nobiliorē hoc est in his inferioribus Dubitatur

natura

nā humana est nobilissima gratia exempli. ponamus equos prime accedere. querit an de⁹ possit facere aīalia media sic. s. q̄ quodlibet erit equo pfecti⁹ τ hoie ignobili⁹. Et arguit qđ non in his qui nō habent in sacro canone nec ecclie reuelant nec ex his sequunt maxime rōnib⁹ nālibus innitēdū est. hoc est rōni cō sonū. s3 ponere iter illas duas spēs distāte spēm mediam nec habet in vno dictorū nec inferri pōt τ phi qui nām imitati sunt negatiue rñderent. p3 ex phoz pncipe in fine hui⁹ pmi: τ vbicūq3 de hac mā loquit

Oppōit

In oppositū si vnū quantū aliud exuperet vt pedale cū semis pedalitatē possibile est dare quantitatē maiorē minorē τ minore maiorē eodē mō in itensione: ergo eodē mō dicēdū est in pñtiarum nisi ratio emineat.

In oppositū

Cōfirmatur de⁹ pōt facere qcqd nō implicat ɔdictionē3: sed dare spēm mediā ɔdictoria nō infert: ergo de⁹ pōt illō facere. pbatio minoris dei aduersari⁹ repugnantiam τ illud idē pōt collocari rūpendo in oppm rōnem de phis si phi cōcessissent deū oipotentē sicut nos facimus multa ɔcessissent q̄ nō habent in sacro canone que non concesserunt: ergo ratio ad pbandam partem negatiuam sumpta a philosophis est inefficax.

Confirmatur

Rūdet Respōdet q̄stio pposita iter speculatiuos viros est pblema neutrū: τ rō nes hincinde pñt solui de quāto quātū excedente est pportio arismetrica vl' geometrica: s3 vni⁹ idiuidui ad aliō alteri⁹ spēi pportio nulla repit affirmatiua ē apparēs. ppterea fm eā rñdeat supponunt in pmis nō eē possibile dare duo idiuidua diuersaz spērū eq̄ essentialr pfecta suppositio. p3 p Arist. 8° metaphi sice dicētē3. spēs se hñt sicut nūi: s3 sic est cuiuscūq3 vnitatis additio nūo spē3 nūi mutat: g° additio que cūq3 idiuiduo ip3 ex spē3 suā ponit. Isto notato dr q̄ iter q̄cūq3 idiuidua spē distincta infi⁹. de⁹ pōt pducere aliaz rōnum. ifinita saltē sincathegorematice: de⁹ pōt facere sbā3 equo pfectiorē min⁹ pfecta3 hoie quā signo a: τ itez pōt facere b indiuiduum pfecti⁹ a minus pfectum hoie: τ sic in infinitū eodē mō inter a τ b inter a τ equos infinita producere potest.

Oppōit Cōtra hoc arguit. si infinita idiuidua aliarū spēi3 iter hoiem τ equū de⁹ pōt pducere ponit in esse: tunc sequit inter extrema finita spe cierum erit infinita multitudo hoc iplicat: ergo de⁹ inter duo pūcta nō pōt creare infinitū vt patebit tertio phisicorum: imo oppositum est nō intelligibile.

Rūdet Rñdet ɔcedēdo. q̄ iter hoie3 τ equū ifi⁹ idiuidua aliaz spērū. de⁹ pōt pducē ex q̄ nō seq̄t poss eē deū ifinitā talē mltitudinē pducē. Quēadmodum oēs xpiani dicē hñt corp⁹ i duplo. mai⁹ celo de⁹ pōt creare de⁹ in triplo: τ sic in infi^m ergo in infinitum corpus mai⁹ celo de⁹ pōt creare. Ex quo ɔcludere nequis q̄ poss est q̄ de⁹ pducat corp⁹ infinitū. multi docti viri dant oppm ɔñtis cū añte: sed illi arg° nō entēdo ɔclōne3 argumēti. reputo veru3 postq̄ nō sequit ɔdictio. ɔcedendo q̄ inter hoiem τ equum possibile est creare ifinita idiuidua. nec est simile de infinito extēsiue. Est mihi nō intelligibile q̄ inter duo pūcta claudat infinitā magnitudine nō est icōueniēs. tñ inter duas spēs infi⁹ idiuidua collocari: s3 sic equoce claudunt: s3 sic applicādo q̄ in oeci dēte poneret equ⁹: τ a ppe equū τ b ppe a. τ c ppe b τ sit s lincalr infi⁹ multitudo: τ hō i oriēte p idē spaciū lineale hoc ɔdictionē claudit: s3 vltra qđl3 idiuiduū linealr pōt stare ille hō. s3 nō vltra oia. neq3 collectiue neq3 distributiue ipsis sic remanētib⁹. Ex illo sequit q̄ nullus ɔcept⁹ cēntialis duo idiuidua diuersaz rōnū sigt gn illa infi⁹ repñtet. postq̄ ē alia cōueniētia cēntialis iter hoie3 τ equū repibilis q̄lis inter hoie3 τ asinū repiri nō pōt: τ ab oi ɔueniētia cēntiali repibilis ē ɔcept⁹ cēntialis. tales res cōueniētes repñtans qua ppōne negara cām dare neq3. q̄re est vn⁹ ɔcept⁹ aialiū τ nō aialis τ ligni: τ nō aialis nō oia repñtāt aialia: τ tūc sic si aliqs ɔcept⁹ equos τ hoies repñtat pter ɔuenētiam essentialē. ille cōcept⁹ oēs res possibiles plus ɔuenientes representabit: sed iter hominem τ equum infinita sunt indiuidua: igitur.

p° seq̄t

Secundo sequit. l3 qđl3 indiuiduū poss iter hoie3 τ equū de⁹ pōt facē: tñ imposs ē deū oia idiuidua posita iter hoie3 τ equū pducere. poz ps p3 p assensum sub hoc terio idiuiduū poss. Forte dicis poss stat p illo qđ ē vel pt pduci hoc est fiñ: τ sophisma excludo. ¶ Scđa ps p3: q̄ ponat q̄ qđlibet idiuiduū possibile de⁹ pducat: tūc sic duo indiuidua semp distāt: ergo poss est dare mediū. τ sic ɔñter in infinitū q̄liter ille diuise debeant poni inesse: videas ex paruis logicalibus. 2° seq̄t

Tertio sequit. q̄ nullū ē gen⁹ sbalternū pxi mū gñi gñalissimo. neq3 maxie propinquū specialissimo. loquor semp de possibilib⁹ est simile si de⁹ crearet in pma pte. pportionali hui⁹ hore a perfecti⁹ equo impfectius hoie. in scđa parte proportionali hore b perfectius a imperfecti⁹ hoie: τ sic cōsequenter per oēs partes pportionales eiusdē hore: tūc nullū est indiuiduū qđ actu est maxime accedēs ad pfectionē humanā: sed iter q̄cūq3 actualiter infinita mediāt: sed de⁹ pōt creare vnum indiuiduū: scilicet s in instāti termināte horam q̄ erit proximus actu homine: sed nullum est s proximum actu. 3° seq̄t

Quarto sequit. l3 obscure qđ de⁹ nō pōt ordine retrogrado p ptes pportionales alteri⁹ hore corrūpere indiuidua quēadmodum pducta sunt. hoc patet q: in pma hora dabat certu3 suppositū pductū in pma pte pportionali hore: sed de⁹ certa supposita in certis ptib⁹ oino ordine retrogrado nō pōt corrūpere: s3 nullā ɔdictionē. ad hoc itucor qđ dato instāti incheatiuo hore sequētis post pductionē qđ i illo nullū corrūpat: s3 imediate post hoc ordic ɔrio annihilabit s3 nullū p° τ voco illđ in stās g: tūc imediate post g ifi⁹ sunt corrupta. Et ex illo appet seq q̄ ante quālibet pte3 pportionale3 hore sequētis est corruptū: τ sic dñsico corruptū pncipale qđ nō est possibile q̄ sic corrūpat sicut pducebatur. 4° seq̄t

Contra hoc ar. Nō est possibile qđ tot idiuidua pducent in rerum nā pbatur nō pñt stare nec i mūdo ho nec in mūdo ymagiario, qđ Op. p°

pz: q2 corruptis mille suppositis reliq̄ pñt replē totū mūdū possibilē: g° ista mille nō poterāt stat cū alijs:

Rñdet **Hic respōdet** multifariā3. pmo argm̄ nō est ad ppositū s3 ad phiam spectat. scdo postq̄ est ppositus z nō pure impertinēs dico q̄ deus pōt oīa illa indiuidua ponere in hac aula. pz p penetrationē corporū. Et ex illo seqtur quod oīa illa pōt ponere in oculos acus. pz p penetrationē partium eiusdem suppositi z diuersorū.

Tertio dr̄ q̄ oīa illa supposita sine illa penetratiōe corporū possunt esse in mūdo hoc pz: si vnū poneret̄ ꝓpe vrbe3 parisiā: z aliud suppositum z ꝓpinquū linealiter: z tertiū scdo ꝓpinquū eodē modo: z sic in infinitū eundo vsq3 ad orientem oīa illa supposita bñ stant in mūdo possibili sine gñatione situs. hic multū facit si glomerent̄ circa centrū terre oēm locū possibilē occuparēt. nec hoc est incōueniēs sine additiōe de nouo vl̄ rarefactionē in multitudine īfinita pluriū eq̄liu3. idē argm̄ potes face de oculis talium aialiu3. sunt infiniti oculi quoz q̄lz est saltē ꝑsalis magnitudis isti oculi pñt sic ꝯgregari q̄ oēm locū possibilē implerēt: sed in pria parte ꝓportionali vnius hore de° ponat vnū oculū in centro terre. In scda parte ꝓportionali circulū oculorū circa cētrū z sic ꝯñter circa oēs ptes ꝓportionales vndiquaq3. circa centrū in instāti terminante horā ois locus possibilis oculis est sepultus: z oculorum partibus: sed qñ oculi erant in animalibus neutiq̄ omnē locu3 possibilem implebāt: sed de hac materia tertio phisicorū.

Op. 2° **Secundo** af. sequeret̄ q̄ hō esset īfinite pfect°: ꝯñs est falsum: ergo z añs: ꝯña pz: q2 inter hoiem z equū creabiles sunt infinite spēs se habētes s3 pfectū z impfectū. q̄rū q̄lz hō est pfectior: ergo est īfinite pfect°. ꝯña tenet: q2 nō alr̄ pbamus aliquod esse infinitum extensiue vel intēsiue.

Rñdet **Respondet** negādo ꝯñam causa negationis est hō. excedit solū infinita coicantia. quēadmodū bipedale infinitas partes in magnitudine excedit. sed ille cōmunicāt pedale medietatē eius exuperat pedale cu3 semis pedale. cum tribus quartis pedale. cum quattuor quintis: z sic in infinitum eodem modo in intensione3 forme.

Op. 3° **Tertio** af ad idem. hō est īfinite pfectior eq̄: ergo est infinite pfectus. ꝯña tenet a tota copulatiua virtualiter ad vnā partē eius. assumptum arguitur. hō est in duplo pfectior equo in triplo z sic consequenter: ergo infinite perfectior.

Rñdet **Respōdet** q̄ hō z equ° in cōparōne ꝓprie dicta non sunt cōparabiles. pz ex septimo phisicorū: sed hoc nō satisfacit cōi mō loquendi dicimus ceruū esse velociorē hoie. z tñ velocitas opiat̄ a plerisq3 res velox: z ille res veloces spē differūt vt notū est. ꝓpterea ꝯcedo añs z nego ꝯña3: nec af ab exponibili ad vnā exponentē eius op3 exponere primo p infinitū in duplo: z in triplo pfectior:

Instat. z postbac rōne cōparatiōis. Forte dicis dictū est in exponibilib° q̄ l3 de ꝯgruētia ꝓpositio hñs plura signa exponibilia debet exponi per prius: non tñ de necessitate: exponat ergo primo ratione comparationis.

Rñdet **Respōdet** nō posterioristice arguis: s3 solū coaritas de ꝓpōne que ī vno sensu est vera z in alio sensu est falsa. ꝯcedo añs: propterea q2 nulla res de spē essentiali in spēm essentialē migrare pōt z si infinite crearent̄ adeo man° hois ol bus illis pstaret in pfectiōe cēntiali. q2 si optimus hō est melior optimo equo p regulā topicā q̄libet hō est melior q̄libet equo: z hoc nō est nisi: q2 īdiuidua eiusdem spēi oīa sunt equaliter pfecta: l3 apparētia sit q̄ binarius duarū aiarū intellectiua2 hoiem in pfectiōe essentiali trāscēdat. postq̄ aia hois cū vna ca2 sūt eq̄liter pfecte: z hec aia z corpus lōge dignior sit: peris penes qd attēdit̄ nobilitas fōalis. ¶ Rñdet̄ nobilitas rei est res nobilis: s3 arguitiue cognoscim° p ꝓꝑta pfectiōalia. deus est ens īfinite vigoris īfinite bon°: z oīa ꝓꝑta cōmunia pfectionē īportātia de ipso vere enūciant̄: l3 equoce nobiscū ipse sua sapiētia sua bonitas sed sua malicia nihil esse pōt: nūc op3 cape angelos z hoies equos: angeli sūt spirit° sicut de°: creature tñ intelligūt sapiūt boni sūt: s3 nō p suas cēntias de demonib° q̄ essentialr angeli sūt: z de angelis inter se q̄ spē differūt nō est imorādū. hoies itelligūt discurrūt tardius q̄ angeli: z q̄cq̄d pfectiōis nobis ꝯuēit: angelis attribuim° sola fide credim° eē angelos hoibus pfectiores z p Aristo. in de gñatiōe sp dignificanda est nā. nisi vbi limpide in opposituī rō eminet: z q̄cq̄d pfectiōis nobis dam° eis dare: ꝯñs est gñatio in hoibus z nō in angelis ex parte impfectiōis: z nō pfectionis emergit. aliogn hoies p nām ꝯseruare nō pñt. ex isto pz q̄ aia itellectiua est deo similior q̄ totū cōpositu3: s3 totū cōpositū pfectius cēntialr est cū q̄cq̄d pfectionis aia habeat: z cū aliq̄ addito totū obtinet: sed hō in pfectiōe cēntiali prim° deo accedit z ꝓꝑta pfectionalia fm se vel suas ptes h3 oīa cū aia que spēs maxime accedat ad hoiem me latet in aia. alio mō cognoscēdū est equ° asino est pfectior ex velocitate mot° ex aptitudine ad disciplinā ex auriu3 breuitate. circa asinos z cetera aialia ꝯcludim° asini a tota spē lōgas hñt aures z mobiles inditiu3 est stoliditatis: z idē pz in hoibus lōgas aures habētib°: sed argm̄ ab vno signo est satis inefficax. vt dicit Arist. in fisonomia: in alijs ꝓportionabilr dicam°. ex q̄ pz q̄ vn° mus cumulo grani est pfectior. l3 patrisfamilias vtilior. z vlr q̄dl3 viuens q̄lib3 nō viuēte est pfecti°. vbi extendit̄ terius viuens ad deum z angelos: z ad animam separatā.

Op. 4. **Quarto** af. aliq̄ creatura est adeo pfecta sic deus: ergo aliq̄ creatura est infinite pfecta. ꝯña nō est dubia. ꝓbo añs nigredo est pfectissima nigredo: ergo nigredo est pfectissimū ens ab inferiori ad supius stat aliqd eē pfectissimū in sua spē. silr̄ in gñe subalterno z nō in gñe gñalissimo. Et stat aliquē eē pfectissimū in gñalissimo. z nō trāscēdēter demōstrata nigredine. illa est pfectissima nigredo: s3 nō est pfectissimus color. albedo q̄ magis pticipat de lucido nobilissimus color existimatur: z nigredo est infimus color. si propterea inferas quod vlna panni albi esset melior vlna pāni nigri.

respondet

Rñdet **Respõdet** q̃ hoc nõ est logicalr illatũ. 2° ꝯcedit: qꝛ in panno nigro sicut albedo ⁊ nigredo simul. sꝫ nõ in eisdẽ sbis pũctis. 3° dr q̃ si eẽnt due vlne ex eodẽ pãno ⁊ vna pcise albedinẽ hrẽt in coloꝛe: ⁊ alterã nullã: sꝫ tñ nigredinem aggregati albedinis ⁊ sue vlne alterũ aggregatũ exuperat in pfectiõe eẽntiali: sꝫ in vtilitate nõ opꝫ. vt pꝫ de mure ⁊ cumulo grani gra est pfectissimũ accidẽs sꝫ nõ pfectissimũ ens: sꝫ gra mãe pfectissima sbia est pfectissimũ ens. ꝯña pncipalis non valet. sꝫ nigredo sit inferius ad ens. nõ tñ pfectissima nigredo non est inferius ad hoc totũ pfectissimũ ens. postq̃ assumit dictio suplatiui gradus negationẽ includens.

Oppõit quinto. **Quinto** arḡ ad idẽ. noticia dei est ens pfectissimũ: ergo ppositũ. aña pꝫ ad distinctionẽ obiectoꝝ spẽ seqt noticiaꝝ ⁊ volitionũ distictio specifica vt supra dictũ ẽ: ergo q̃lis est pportio obiecti ad obiectũ. talis noticie ad noticiam erit. sꝫ de⁹ q̃õlibꝫ aliud obiectũ ifinite excedit. ergo ei⁹ noticias quãlibꝫ aliã ifinite. pbaẽ ppõ in qua pẽdet argumẽtũ. puta q̃lis est pportio obiecti ad obm ⁊c̃. qꝛ nisi sit cũ noticia dei est res finita ei⁹ ad noticiã foꝛtis est aliqua pportio signet tunc noticia foꝛtis potest tamen augeri quod dei noticie equa euadat.

Rñdet **Respõdet** negãdo assumptũ. ⁊ negat illa ppõ q̃lis est pportio obi ad obiectũ ⁊c̃. ⁊ ad pbationẽ ꝯcedit q̃ noticia dei est finita entitas. ⁊ ei⁹ dilectio ipfectioꝛ essentialr quã vna musca: tñ est lõge vtilioꝛ hñti: ⁊ cũ ea discedẽ cũ oib⁹ aliis substãtijs a deo: sed infinitus noticiã foꝛtis excedit postq̃ est alterius speciei que per nullam intensionẽ ei equari potest. quẽadmodum dictum est de multitudine infinita asinoꝝ respectu vnius equi.

Op. 6. **Sexto** arḡ de noticijs reflexis ⁊ ituitiuis. ⁊ hoc sic hẽat soꝛs noticiã ituitiuã albedinis quã signo a. postea noticiã reflexã a noticia hẽat quã limito b. ⁊ sic ꝯñter in ifinitũ in illo casu sic arguo. ibi est ifinita multitudo noticiaꝝ nõ faciẽtiũ vnum: ⁊ aliq̃ est ifinite pfecta: igit. pꝛioꝛ ps pꝫ. a est cã actiua b noticie reflexe mere nãlr agẽs: ergo b noticiã reflexã gñat. Et eadẽ via arḡ q̃ b c pcreet: ⁊ sic in ifinitũ.

Arguit qõ aliq̃ erit pfectissima. Arguit sic. ad nobilitatem obiecti noticie pfectio emanat a, est noticia spũalis: ⁊ q̃litas albedo q̃litas coꝛpalis: ergo a albedie est pfectio. a est obiectũ b: ergo obiectũ b obiectũ a exupat. ⁊ eodẽ mõ disputet q̃ c est b nobilioꝛ: ⁊ d q̃ c: ⁊ c in ifinitũ est. eodẽ mõ oꝛdie retrogrado hẽat foꝛtes noticiã parietis a ⁊ noticiã reflexã illi⁹ b a est pfectioꝛ b qꝛ pfectioꝛis obiecti noticia: ⁊ vltra b est minus pfectũ q̃ a: ergo c erit minus pfectũ q̃ b ⁊ d q̃ c: ⁊ sic i infinitũ pro argumento qõ assumit dubium.

Noticia ituitiua qd sit. **Notandũ** est q̃ noticia ituitiua est noticia q̃ imediate aliqd in se cognoscere vt facialis visio quaꝫ de soꝛte habeo. noticia q̃ est tactio in sensu tact⁹: olofactio in sensu olofact⁹: ⁊ ita in alijs. ⁊ q̃libet talis est discreta sui obiecti cui⁹ est intuitio pcise repñtãs ⁊ pfectissimũ genus noticiarũ est. q̃libet alia noticia vocat abstractiua. ista distictio ex verbis apostoli elicitur. nunc autem per speculũ in enigmate cognoscimus in patria facie ad faciem. facialis ⁊ enigmatica cum istis coincidunt.

Noticia reflexa gd sit **Noticia** reflexa ẽ noticia noticiã repñtãs directa rẽ q̃ nõ est noticia signi: ⁊ tũc pdicit q̃ ꝯcept⁹ entis i oꝛdie ad noticias ẽ reflexa: sꝫ i oꝛdine ad foꝛtẽ ⁊ plonẽ ẽ directa. vl dicat sicut iter dũ dẽm ẽ de noib⁹ nõ ꝯtẽdam⁹. vl noticia intuitiua diffinit. ẽ noticia assensus pductiua q̃ assentit quod ptũ ꝯtingẽs dr euidẽter de pnoie demõstrãte rẽ cui⁹ ẽ noticia. ego euidẽter assentio huic paries ẽ albus. iste clar⁹ assensus sine ituitiua pnia ipsi⁹ parietis pduci nõ pt. Tũc ad foꝛmã argumẽti ꝯcedit q̃ ẽ ifi⁹ mltitudo noticiaꝝ reflexarũ imediate cathego^ce. pbat. vna ẽ i mẽte ⁊ q̃lꝫ ei⁹ ps ẽ noticia reflexa: ⁊ ptes sunt ifinite vt liquet: igit. Scda ppõ nõ ẽ ifi⁹ mltitudo noticiaꝝ spẽ distinctaꝝ i aia: expimur. n. in nobis q̃ habẽdo vnã noticiã directã a reflectẽdo nos sup a p b noticiã qõ remissi⁹ a cognoscim⁹: vl saltẽ deueniẽdo ad octauã reflexã vna noticia reflexa est oĩno remissa illa: puta circa quã itelle min⁹ ꝯsiderat plibus itẽr⁹ mim⁹ ẽ ad singula vt sup̃ de pfectiõe facile ẽ rñdere qñ ẽt ifi⁹ multitudo cathegoꝛice noticiaꝝ arg^m nõ hꝫ alas: vt patuit de noticia dei.

Rñ⁹ ad foꝛmaꝫ argumẽti

Instat Foꝛte dicis si ex pfectiõe obi ꝯsurgẽt noticiaꝝ nobilitas tũc odiũ dei eẽt pfecti⁹ q̃ dilectio niobes in filios ⁊ q̃ opio aliq̃: puta q̃ de⁹ põt creare supremã spẽm possibilẽ etiam pfectioꝛ scia hui⁹. triãgulus hꝫ tres. pterea aliq̃ noticia etiam perfectioꝛ noticia dei qõ nõ est dicendũ. patet de noticia qua intueoꝛ deum ⁊ beatam virginem.

Rñdet ad p^m **Respõdet** fundamẽtũ est veꝝ: ⁊ ꝯcedit q̃ aliqõ odiũ eẽntialr ẽ pfecti⁹ q̃ dilectio aliq̃: sꝫ nõ est melioꝛ hñti cũ hoc tñ fateoꝛ q̃ odiũ nõ regulatũ eiusdẽ obi dilectiõe est ignobili⁹.

Ad 2^m Ad 2^m ꝯcedit q̃ aliq̃ opio aliquã sciam i pfectiõe eẽntiali excedit: sꝫ nõ i certitudie opio hui⁹. de⁹ põt facere supmã spẽꝫ. ⁊ scia isti⁹. triãgulus hꝫ tres. sũt sicut excedẽs ⁊ excessuꝫ sic albũ ⁊ aial.

Ad 3^m Ad 3^m rñdeo p ppões. Pria ẽ. noticia dei ⁊ beate vgis nõ ẽ eq̃lr pfecta sic noticia dei. pbat. dñt spẽ hoc ẽ obiectoꝝ distributiue ꝯcludẽ pt. 2ª ppõ. binari⁹ dei ⁊ btẽ vgis ẽ eẽntialr pfectioꝛ deo se solo. pbat. qcqd pfectiõis ẽ in deũ ⁊ idẽ i altero binario repit ⁊ vltra nec vꝫ dicẽ de⁹ ẽ ifinite pfect⁹ qꝛ illo mõ ps binarij ẽ ifinite pfecta accipe analogiã de vno ifi⁹ triãgulo parisi⁹ vsus oꝛiẽtẽ capiat illa ps iter vitriacũ ⁊ oꝛiẽtẽ q̃ ẽ ifi⁹ totũ i aliq̃ acceptiõe ẽ mai⁹. 3ª ppõ. nõ propterea ꝯñs ẽ: imo nec poẽ aliqd esse deo pfectius. Quarta ppõ. cũ oib⁹ istis nego q̃ sit ꝯñs q̃ noticia binarij dati dei noticiã dei exupet in pfectiõe. noticia quãto paucioꝛa repñtat tãto est limpidioꝛ: noticia discreta specificã ⁊ genericã in nobilitate anteit.

Oppõit soloni **Cõtra** hãc solonẽ pncipalẽ i q̃ negat reflectio nũ ifi⁹ mltitudo arḡ sic suppouẽdo vnũ qõ ẽ adeo pbabile sic oppiñ q̃ ifinitas noticias sincathego^ce aia põt hrẽ. Tũc arḡ sic. p° noticia reflexa est agẽs nãle potentie applicata in rõne obiecti sicut paries po⁹ visiue: sꝫ oculo apto ⁊ medio illuminato

visio causal in organo. ĩ3 nõ pcipial: ergo prima noticia reflexa aliã reflexã: licet nõ pcipiamus ꝓdit.

Rñdet. **Respõdet** ĩ3 argᵐ ꝑ3 ↄ̃ppentiã negãdo aſ sũptũ nõ ẽ ſile de visiõe parietis ⁊ noticia reflexa regrit frequẽter libertas ↄ̃ſidera tiõis i directis nõ: ⁊ hoc ex naturis rex aliq̃lr declaratiue ſtat me hr̃e noticiã directã ſine reflexa vt liqt: ⁊ tñ noticia directa eſt cã ꝓductiua noticie reflexe ſicut reflexa reflexe: ſ3 hic aiaduertẽdũ eſt in noticiarũ reflexione ẽ ↄ̃cathenatio. ſcõa ꝑſupponit ꝓozẽ tãꝙ̃ obiectũ. ⁊ ex ↄ̃ñti tertia ſcõa3. ⁊ tertia q̃rtã. ⁊ ſic diſ ficile eſt multũ a tergo in reflexione ꝓcedere. ex quo ſequit ꝙ quãlibet noticiã reflexã põt intellectᵘ diſtincte cognoſcere hanc poteſt ⁊ hãc. ⁊ ſic de ſimilibus.

Secũda ꝓpõ. ipoſſe ẽ quãl3 noticiã reflexas eẽ ab itellectu diſtincte cognitã. hoc p3 ſupponẽdo ſic dcm̃ ẽ i teris ꝙ nulla noticia diſtincte rꝑñtat ſe ſi q̃l3 noticia i aia ſit diſtincte agnita ↄ̃ñs eſt ꝙ ſit iſiᵗᵃ mltitudo noticiax i eadẽ: qꝛ ſi ẽ a ẽ cognita hoc eſt ꝑ aliã. puta b: ⁊ tũc q̃rit a: gᵒ b eſt cognita: ⁊ ſic in iſiᵗᵐ dabis vnã icognitã vl' iſinitas ſiml': ſ3 ſi ẽt vnᵘ itellꝰ iſinite capax actiue a deo ſpãliſſime adiutᵘ ſicẽ exiſtimat ab aliquibᵘ de aia xꝑi nulla repugnãtia ẽ: ꝙ ille itellꝰ iſinitas noticias cathegozice ꝓ3 ita qꝺ ẽ aliq̃ ꝑᵃ reflexa: ſed poſt quãlibet aliã ſunt infinite alie diſtincte cognite: ſ3 cũ in reflexione noticiax ſed cũ cathenatio vt dictũ eſt poſteriox. ad ꝓozes videt ꝙ ad priox corruptionẽ poſteriox ſequit corruptio ⁊ ad remiſſionẽ: priox poſteriox ſequit corruptio. qꝛ ad variationem obiecti ſequit variatio noticie.

Oppõit ſeptimo **Septimo** af. ſi itellꝰ ituitiue cognoſcat ali q̃s ſuas noticias eadẽ rõne ſuos habitᵘ dignoſcẽ põt. ↄ̃ñs ẽ fiñ: gᵒ ⁊ añs. ↄ̃ña appet: qꝛ habitᵘ eq̃ ꝑñtales ſũt ſicẽ actᵘ. ⁊ eodẽ mõ af ꝙ aia ſp ituitiue cognoſcat ꝑꝑ ꝑñtiã ſui ad ſe. ⁊ deᵘ ẽ vbiqꝫ ⁊ anime in habitu ituitiue nãliter cognoſci poteſt.

Rñdet. **Respõdet** negãdo aſſũptũ de deo ⁊ habitibᵘ. ⁊ diſtinguat ꝙ ſũt eq̃ preſentes vl' i rõne obiecti ⁊ ſic negat vl' rõne ꝓpinquitatis loci vl' exñtie: ⁊ ſic cõcedit. hoc nihil aliud eſt dictu niſi ꝙ actᵘ obiectiue mouẽt: deus: ⁊ habitᵘ vo nõ: ⁊ hoc ꝓuenit ex nã rei. ꝑtim experientia ꝑtim diſcurſu. p3 qꝺ dcm̃ eſt de aia. dubiũ eſt iter doctores an qs de ea noticiã ituitiuã hr̃e põt. ⁊ põt argui qꝫ nõ: qꝛ ſi ſic aliqd ituitiue cognoſceret ſuã aia3: tũc ſpartibile3. ⁊ ꝑ ↄ̃ñs ſpeculãtes viri fide ſecluſa illa3 nõ dubitarent quẽadmodũ nõ dubito de extẽſiõe rei clareviſe. ↄ̃ñs ẽ fiñ. p3 de Alexãdro ꝑipathetico aia3 extẽſa3 opinãte ⁊ de auerroy vnã in oibᵘ hoibᵘ exiſtimãte. Rñr rõ nõ militat eq̃liter ↄ̃cluderet ꝙ nullos actᵘ intueri poſſumᵘ qꝺ reputo fiñ: ſ3 i hoc ẽ diſcrimẽ iter intuitionẽ actuũ aie: ⁊ obox corpaliu3 aliq̃ clariᵘ vñr ad ex̃: ſed firmiᵘ ad intra etiã vidẽdo rẽ centũ pedibus extẽſam. neſcio an ſit cẽtu3 pedũ ꝙ̃ꝙ eam intueor.

Oppo. **Cõtra** hoc af. Ubi dcm̃ ẽ ꝙ nos intuemur r habitus. ſecũdo huius inquit Ariſtoteles impoſſibile eſt nos habere habitᵘ nobiliſſimos ⁊ illos latere nos: ergo illos intuemur.

Rñdet **Respõdet** ꝙ ibi Ariſto. ꝑlonẽ impugnat habitᵘ cõgnitos ponentẽ dixit ſcia3 nobis inatã. p3 ex ꝑnᵒ hᵒ ꝑmi. vult dicẽ ꝑhus. ipoſſe ẽ nos hr̃e hmõi habitᵘ. qn actᵘ iclinãt: ⁊ ſic diſcurſiue nos nõ latebũt. Põt dubitaꝛ de viſiõe ↄ̃ baculi apparẽter fractũ video cuiᵘ medietas ẽ i aq̃ ⁊ alia in aere. ⁊ de noticia ꝑ quã ego cognoſco ſozte3 a tergo i ſpeculo an ſint ituitiue vl' ñ. ⁊ p3 ꝙ ſic ex dictꝭ.

Oppõit **Octauo** argui ꝑt. ꝑ hoc ꝙ ſi iſiᵗᵃ corpa ponãtur penetratiue cozã te i debita diſtãtia. iã aliqd illox cognoſcis diſtincte. ⁊ nõ ẽ pozioz rõ de vno ꝙ̃ de alio: gᵒ qõlibet cognoſcis. ſilr ſi idẽ ponat i iſinitis locis in vno loco vnã noticiã potes hr̃e i alio aliã. ⁊ eq̃lis eſt rõ in oibᵘ: gᵒ iſinitas ſed de hac mĩ alibi ſilr potes ponẽ caſu3 ꝙ ſoz. hẽat noticiam alicuiᵘ obi directã. ⁊ ꝑetat ab eo an illã hẽat. ſtati3 rñdet ꝙ ſic. ⁊ nõ ꝑ3 aliã ab illa: gᵒ illa directa ẽ reflexa ⁊ ſe diſtincte repñtat. ❡ Rñr ꝙ̃ ꝑmũ petit ab eo ſozmat actualẽ ↄ̃ſiderationẽ de ſua noticia: ⁊ eã ituet ⁊ ſic habet duas. an noticia reflexa repreſentet hoc qꝺ per noticiã ſignificetur diſcurſum habes interiᵘ vbi in partem negatiuam apparentia maioz eſt. quicqd ſit de reflexione effigierum in ſpeculis.

Dubitatur **Finaliter** ꝑ dubitat an noticia intuitiua põt ſine obi ꝑñtia eẽ. ❡ Rñr ꝑ ꝓpõ neg ꝑᵃ ẽ noticia ituitiua nãliter nõ põt eſſe ſine obo.

Rñdet. ꝓbat lumẽ nõ põt eẽ ſine corpe luĩnoſo: gᵒ nec noticia intuitiua ſine obo. ↄ̃ña t3: qꝛ eq̃lis ẽ rõ ↄ̃firmaꝛ: qꝛ aliogn poſſu3 hr̃e aſſenſum euidẽtẽ ꝓpõnis ↄ̃tingẽtis ⁊ nõ ꝑ ituitionẽ vl' rõnẽ. Scõa ꝓpõ. noticia intuitiua põt eẽ ſine obiecto de poᵃ dei abſoluta. ꝓbat ꝓpõ. quãcũqꝫ rẽ deᵘ põt facẽ mediãte obiecto eã mediãte ſe ſolo ꝑt facẽ noticiã ituitiuã cũ obo deᵘ ꝑt facere: gᵒ eã ſe ſolo põt facẽ: ſ3 aliq ad nomen ⁊ nõ ad rẽ loquẽtes ↄ̃cedũt illã: ſ3 negãt deũ poſſe facẽ noticiã ituitiuã ſine obo: qꝛ cũ obm̃ nõ ſit qꝺ ꝑ illã noticiã nõ ituemur. dicta res nõ eſt noticia intuitiua. ⁊ ſi noia ſignificẽt ad placitũ eedẽ difficultates occurrũt de illa re quã cũ cõiter loquẽtibᵘ cõiter appellitemᵘ.

Oppõit Cõtra ſcõa3 ꝓpõnẽ af. ſi hoc eẽt vex ſeq̃ret ꝙ noticia ituitiua quã habeo de ſozte põt manẽ ſozte corrupto. ⁊ tũc ituebor ſoztẽ q nõ eſt. eodẽ mõ tactio calidi ẽ: ⁊ ꝑ ↄ̃ñs tñ calozẽ q nõ eſt: ⁊ ſic de aliis ſenſibus guſtabo dulce. ⁊ nõ eſt ⁊ comedã panẽ qui nõ eſt.

Rñdet **Respõdet** ꝙ op3 i hᵒ iſidere ꝙ hmõi vba video audio guſto ãpliãt vl' nõ ãpliãt. ſi ãpliẽt op3 ponẽ vſqꝫ ad polia: ⁊ tũc ↄ̃cedo tales. video ſoz. ⁊ ſoꝛ nõ ẽ quẽadmodum ↄ̃cedi ſolet. itelligo antixꝑ3: ⁊ antixꝑs nõ ẽ tãgo calidũ. ⁊ illud nõ ẽ. illa nihil denotat niſi ꝙ tactionẽ calidi habeã. hoc ẽ talẽ q̃litatẽ que eẽntialr ẽ tactio eodẽ mõ de viſiõe. nec ſeqꝛ ꝙ comedã aliqd. ⁊ illꝺ nihil ẽ comedẽ vltra guſtionẽ denotat ꝙ aſſumat cibᵘ qꝺ non põt eẽ circa nihili. ſi dicat ꝙ hmõi teri nõ ãpliãt. tales ſũt negãde video albedinẽ. ⁊ illa nõ ẽ. tãgo calidũ. ⁊ illꝺ nõ ẽ guſto dulce qꝫ nõ ẽ. ex q̃ liqt ꝙ diffuſe rñdet Georgiᵘ ↄ̃cedẽdo hãc video albedinẽ: ſed nõ video hoc vl' video aliqd: ⁊ nõ video albedinẽ in

alio caſu

alio casu: sʒ esto ꝙ nō ampliāt ꝯcedē debem⁹. hēo noticiā intuitiuā albedis: ⁊ illa n̄ ē noticia ampliat sic nsō: sed ampliatione semota ꝯcedam⁹. habeo noticiā intuitiuā rei q̄ fuit albedo vel similē specie cū albedine.

Oppōit secūdo. **Secūdo** ar. si noticia intuitiua eēt cā effectiua assensus hui⁹ hoc pilare est longū pilare exn̄te ꝓpter defectū. pilaris eēt cā assensus oppositi. ⁊ sic ideʒ causaret effect⁹ ꝯrios. rn̄det ad Okan. Okan ꝯcedēdo illatū ꝙ illa noticia intuitiua obiecto nō exn̄te eēt cā intuitiua hui⁹ pilare nō ē: ⁊ eadē cā nālis cū altera ꝑtiali adiūcta vnū effectū ꝓducit altera ꝑtiali seiugata effect⁹ ꝯrius ꝓuenit noticia intuitiua. ⁊ pilare assensuʒ ꝓducūt: sʒ eadē noticia deficiēte pilari effectū ꝯriuʒ istud nō est verisile. idē inquātū idē nāliter agēs sp est natū ꝓducē idē nisi p antifrasim. Idē ponat pilare ad magnā distantiā fuata entitate noticie intuitiue a deo: tūc noticia intuitiua causabit assensuʒ h⁹ pilare nō est ipso exn̄te. ꝓpterea dicat ꝙ sp causat assensū h⁹ pilare ē rotūdū. ac si pilare esset ita ꝙ pilare nihil cālitatis habet circa hmōi assensus nisi mediāte qcqd ē causa cause est cā causati si illa noticia a deo fuet eūdē effectū cā quē cū pilari analogia ē si luna calefaciat mediāte suo calore. calore fuato a deo: ⁊ corrupta luna idē effect⁹ q̄ ad eē caloris ꝓducit. ⁊ nihil facit p̄ntialitas lune. ⁊ pono lunā planetā calefactiuū vl accipe saturnū. an calor ignis ignē possit ꝓducē corrupto igne. ac si ignis existeret nō dumico: qꝛ sic dicēdo nullū icōuenies est. quēadmodū aialis ꝓducti a sole. Et hec de p⁹ posteriorū.

¶ Explicit liber primus posteriorum magistri Joannis Maioris.

Incipiūt abbreuiationes paruoꝝ logicalium magistri Joannis Maioris.

De an̄te diffō. a **Antecedēs** 2⁰ ītētionalr captuʒ est ꝓpō vl cōplexum ꝓpōnale ex q̄ denotat sequit ꝯn̄s dr 2⁰ intētionalr captū: qꝛ frequēter est ꝯn̄s ꝑme ītētionalr captū dr complexū ꝓpōnale pp an̄s hui⁹. si hō curreret hō mouerel dr denotat. ⁊ non seqt pp falsā ꝯn̄a: qꝛ reputam⁹ ꝯn̄as malas ꝯn̄tias simplr. Consequentis diffō. Cōsequēs codeʒ mō diffinit mutatis duob⁹ termis. ¶ Nō illatiōis ē copula veniēs an̄s cū ꝯn̄te ⁊ sūt tales: g⁰ iō igit si ⁊: qꝛ an̄s ꝑcedet ꝯn̄s cū istis notis: g⁰ iō igit: ⁊ i ꝯditionalib⁹ imediate seqt sic. ⁊ ita cuʒ lȝ qꝛ cā est ꝯn̄tia est oīo ex an̄te ꝯn̄te: ⁊ nota illatiōis cōposita ⁊ negare ꝯn̄aʒ ē negare totū aggregatū ⁊ forte nullā ꝑtē ei⁹: sʒ negare habitudinē ꝯn̄s ad an̄s. ex isto pȝ ꝙ stat ꝯcedē ꝯn̄s. ⁊ an̄s negādo ꝯn̄aʒ vt de⁹ est: g⁰ sūmulistē sūt i aula. ¶ Scdō seqt. stat negare an̄s ⁊ ꝯn̄s ꝯcedēdo ꝯn̄aʒ. vt hō ē asin⁹: ergo hō ē rudibilis. similr stat cōcedere hec oia. ¶ Tertio sequit. ꝙ stat an̄s eē veꝝ ⁊ eē falsuʒ. an̄s pȝ ex p⁹ ꝓpōne: ⁊ similiter de ꝯn̄te dicat: ⁊ nota illationis nō dȝ negari defectu cui⁹ cuiuslibet ꝯn̄e ꝯdictoriū non est ꝯn̄a: imo vel aduersantia vel connota in forma negata vt nō homo currit: ergo aial currit nō est ꝯn̄a: qꝛ vicet hāc nō sequit hō currit: ergo aial currit vl ꝯuis hō currit ideo aial non currit. Cōsequētiarum quedam est bona ⁊ quedā mala. bona est cuius an̄s non pōt esse verū dum ꝯn̄s est falsum saluē in nō reflexiuis. ¶ Mala est cui⁹ an̄s pōt eē veꝝ dū ꝯn̄s est falsuʒ. reflexioni semota bonitas ꝯn̄tie cognoscat a posteriore qn̄ oppo^m ꝯn̄tis itermit an̄s repugnat san̄i est cū coꝯstituē copulatiuā ipossibilē. vt demfata hac ꝯn̄a hō currit: g⁰ aial currit: tūc capiat hec coplatiua hō currit ⁊ nullū aial currit: ⁊ sic ar hō currit ⁊ nulluʒ aial currit: g⁰ hō currit a tota coplatiua ad alterā ei⁹ ꝑtē ⁊ vltra hō currit: ⁊ p idē p̄n^m ⁊ ex ꝯn̄te iferat aial currit: ⁊ sic ex illa copulatiua iferant duo ꝯdictoria: ⁊ g ꝯn̄s vna po destruit alterā qō fuit ꝓbādū in ꝯn̄a mala hoc non pōt ondi qn̄ an̄ notā ponunt due ꝓpōnes cū qb⁹ ponit: sʒ in forma vel ꝯgrue ꝑor dr maior. 2⁰ minor notāter ponit: sʒ qꝛ alr nō oʒ vt pȝ in inductione. si nō pōt poni ꝯgrue: sʒ tūc deest maior ⁊ ex ꝯn̄ti minor. sʒ totū reputat an̄s istis notatis qn̄ ponit nobis. ꝯn̄a vel maior est vera scita a nobis fore v̄a cōcedat si false negel. ⁊ ꝓportionabilr de minore si sit multiplex: lʒ in vtroqʒ sensu falsa fm Arist. distinguat si vnū mēbrū eēt veꝝ ⁊ aliud falsuʒ. Forte mēbrū verū ꝯcludit ꝯclōnē verā in vero sensu sʒ nō in alio: ⁊ tūc iteꝝ distiguam⁹ ad sensū ꝑmisse distincte: ⁊ si in illo sensu ꝯcludat ꝯclōnē intētā negel ꝯclo: ⁊ si sit ꝓpō falsa que nō repugnat dictis rn̄dētis detur illa gratis. Cōsequētia bōa ⁊ mala diffinit.

Suppō est terius exn̄s in ꝓpōne nat⁹ accipi p aliq̄ vel aliqb⁹ de qb⁹ talis terius est v̄ificabilis mediāte copla ꝓpōnis vl alia silr accepta: ⁊ qn̄ dubitat de aliq̄ terio ipse an supponat fuāda ē hec rl̄a. accipiat ꝓnomē demfatiuū demsans ad sensuʒ vl ad itellectū reꝫ fuatā p terium terio exn̄te ꝑo ꝓpōnis: ⁊ si talis ꝓpō sit v̄a terius supponat. ⁊ hoc est veꝝ sine reflexiōe. si ꝓpō est falsa talis terius non supponit. q̄re sbta istaꝝ supponūt adā fuit. antixp̄us est gn̄andus ch̄imera est imagiabilis ⁊ sbʒ h⁹ nō supponit. chimera ē vl nō ē: qꝛ lʒ de aliq̄ veꝝ est dicē h⁹ est vl nō est chimera. hoc nō sufficit. qꝛ negatio nō ē pe cople. Isto notato ponunt regle ad v̄itates ꝓpōnū dinoscēdas. Prima est. oīs ꝓpō affirmatiua non ꝑgnās cui⁹ extrema nō supponūt ꝓ eodē vel eisdeʒ est falsa vt hō est asinus. ex qua regula ifero alā. qua rum prima est scōa in ordine. Oīs affirmatiua pure cuius vnum extremuʒ non supponit est falsa. vt chimera est homo: antichristus est animal. Suppō diffinit. p⁹ reg⁹ 2⁹ regla

Tertia rl̄a. oēs negatiue talr se h̄nt qualr affirmatiue explicant est vera: quia quicquid ad falsitatem vnius contradictorie illud idem ad veritatem oppositi sufficit. 3⁹ regla

Quarta rl̄a. oīs pure affirmatiua nō isolubilis cui⁹ sbm ⁊ ꝑtuʒ accipiūt ꝓ codē supposito est v̄a. vt hō est aial. glibet hō est ipsemet. 4⁹ reg⁹

Suppōnū alia mālis alia ꝑsonalis. Suppositio ꝑsonalis est terius accept⁹ fm sigtionē vltimatā. nec opus est addere fm ꝯceptū vltimatū. ¶ Suppositio mālis est terminus supponens fm significationeʒ non vltimatā. Et pro suppositione materiali ponuntur propositiones. Suppō diuidit ⁊ ꝑsonalis diffinit. Suppō māl diffinit.

Prima ē. s̄m p⁹intētionis respectu ꝑti 2ᵉ nō coartatū ad standū ꝑ signo vltimato supponit mālr: vt aial est gen⁹. Dr coartatum ꝑpter tales. ois homo est totū in quātitate: ergo est prime psone. ⁊ nō incōuenienter pōt addi nisi sub tectum fuerit transcendens: vt ens est terminus.

Secūda ppō. s̄m 2ᵉ ipositiōis respectu ꝑti 1ᵉ impositiōis pōt triplr se habere. vel ꝑtū ꝯuenit s̄bo pro vtroq̄ signo. vel ꝑ vno tm̄. vl ꝑ nullo. Si pᵐ tunc s̄m pōt supponere psonalr vel mālr: vt nomē est terius. Si scdm vel ergo ꝑtum ꝯuenit subiecto sic pro significato vltimato: tūc s̄m supponit psonaliter: vt sill'e ē oratio ꝓpositio est oratio. vel predicatū cōuenit s̄bo sic pro significato non vltimato: ⁊ tunc subiectum supponit materialiter: vt argumētatio est s̄m logice. Si tertiū talis ꝓpositio est distinguēda: vt indiuiduum est generalissimum.

Suppō psonalis diuidit ⁊ ei⁹ partes diffiniantur

Suppositionū psonaliū q̄dā est cōis q̄dā discreta. Discreta est terius supponēs discrete: ⁊ ois terius singularis signatus tēt⁹ vel terius cōis singularizat⁹ supponēs supponit discrete. ¶ Suppositio cōis est terius cōis cōiter supponēs: ⁊ talis est duplex. Nā quedā est ꝯfusa: altera est determinata de q̄ dat hec regula. Omnis terius cōiter tent⁹ supponēs sup q̄ nullū cadit signū supponit determiāte: ⁊ signū q̄d ad suppositionē nunq̄ cadit ante se. ¶ Rursus ꝯfusa diuiditur: q̄ q̄dā est ꝯfusa tm̄: quedā ꝯfusa ⁊ distributiua. Que membra solēt cōiter diffiniri ꝑ descensum. Et ad cognoscēdū q̄ teri supponit ꝯfuse ⁊ distributiue ponunt regule. q̄rū pma est. Ois terius cōiter tentus imediate sequēs signū vl'e affirmatiuū supponit ꝯfuse ⁊ distributiue. Dr cōiter tētus ⁊ nō cōis cōiter tent⁹ ꝑpter s̄m hui⁹. nullū ly sortes est dictio dissillaba. intelligo in oib⁹ istis regulis ꝯditiones cōicantes. ¶ Scđa regula. ois terius sequēs negationē infinitē imediate. vel negationē negātem mediate vel imediate supponit ꝯfuse ⁊ distributiue. ¶ Tertia regula. ois terius cōis rect⁹ a cōparatiuo ex vi cōparatiōis: vel a suplatiuo ex vi partitionis supponit ꝯfuse ⁊ distributiue. ¶ Quarta regula. ois terius rect⁹ a differt mediāte a vel ab distribuit. ¶ Quinta regula. dictiones exceptiue et reduplicatiue distribuunt. ¶ Sexta regula dictio exclusiua distribuit terminū mediatū ꝯfundēdo ꝯfuse tm̄ terim ꝓpinquū. ¶ Septima regula. dictio includēs negationē distribuit. ¶ Octaua. terminus sequens ita sicut mediāte posito gradu distribuit. Oia hec patent in istis duobus carminibus. Ois non peior preter inquantū quoq̄ differt. Tantum priuat⁹ ita doctus sicut ⁊ vnus.

Ascensus diffinitur.

Ascensus est ꝯña formalis q̄ ar a singularib⁹ sufficiēter enumeratis ad terim suplorē: ita q̄ ꝯ̄ v3 descēsus: vt iste hō currit: ⁊ iste hō currit: ⁊ sic de singulis ⁊ isti homines sunt oēs hoies: ergo ois hō currit. Et hic marie cauendū est ne arguat a plib⁹ suppōnib⁹ determiatis respectu partiū multitudinis respectu ꝓpōnum singulariū ad vnā determinatā respectu toti⁹ vl'is. nō sequit. nō ois hō est hoc aial: ⁊ nō ois hō est hoc aial: ⁊ sic de singulis: ergo non ois hō est aial. nec sequit. terius supponit ex hac ꝓpōne: ⁊ terius suppōit ex hac ꝓpōne: ⁊ sic de singlis: g⁹ ois terius supponit ex ꝓpōne. ⁊ codē mō in oib⁹ istis. hō nō est hoc aial: ⁊ hō nō est hoc aial: ⁊ sic de singulis: ergo hō non est aial. caput h3 iste hō: caput h3 iste hō: ⁊ sic de singulis: ergo caput ois hō h3. hō p̄cessit istū hoiem: ⁊ hō p̄cessit istū hoie3: ⁊ sic de singulis: ergo hō p̄cessit oēm hoie3 ponēdo eternitatē mūdi. ⁊ hic. nō tm̄ hoc aial est hō: ⁊ non tm̄ hoc aial est hō: ergo nō tm̄ aial est hō. disputatio pōt fieri sine isto s̄mōe: ⁊ disputatio pōt fieri sine isto sermone: ergo disputatio pōt fieri sine sermone. S3 in oib⁹ istis p⁹ ascēdam⁹ sub terio stāte determiate: ⁊ tūc v3 ascensus copulatiu⁹ sub terio distributo: sed si incipiam⁹ a terio distributo ponam⁹ relatiuū idēptitatis in oibus singularib⁹: nisi in pma predicetur ex⁹ capiēdo istā. caput ois hō h3. possum⁹ sic exordiri. hoc caput ois hō h3: vel hoc caput ois hō h3. ⁊ data vna singlari ascēdam⁹ sub illo terio hō copulatiue: vel pmo incipiēdo ab illo termino hō dicam⁹ sic. caput h3 iste homo: ⁊ idē caput h3 iste hō: ⁊ sic de singulis: ergo caput h3 ois homo. ⁊ codē modo in oibus alijs exemplis. ⁊ hec sit pma regula ascēsus. — Pma regula

Secunda regula. cauēdu3 est ne arguat a suppōne ꝯfuse tm̄ ad determiata3 respectu multitudinis siue fuerit respectu teri sub q̄ descēdit siue respectu alteri⁹. exᵐ pmi nō bn̄ descendit. a homo non est aial: ergo iste vel iste: vel iste hō non est aial. q̄ disiūctū qđ est s̄m ꝯñtis stat determiate. exᵐ scđi: vt cuiuslibet hois asin⁹ nō est asin⁹. nō sequit. ergo isti⁹ hois asin⁹ nō est asin⁹. ⁊ istius hois asinus nō est asin⁹: q̄ iste terius asin⁹ in p⁹ loco stat ꝯfuse tm̄ in descēsu ⁊ in descēdētib⁹ determiate: s3 op3 sic descēdere in istis. a hō non est aial: ergo a iste vel iste hō nō est aial. cuiuslibet hois asin⁹ nō est asin⁹: ergo isti⁹ hois a asin⁹ nō est asin⁹. Dr respectu multitudinis: q̄ deleta multitudine nō icōuenit arguere a suppositiōe ꝯfuse tm̄ ad determiatā: vt p3 hic arguendo. ois hō est aial: ⁊ isti hoies sūt oēs hoies: ergo iste hō est animal: ⁊ iste hō est aial: ⁊ sic de singulis vbi aial in consequenti stat determinate. in añte v° confuse tm̄ per multitudinē intelligi terminum distributu3. — 2ᵉ regula

Tertia regula. sub determiatiōe accepta vnica acceptiōe cū suo determiabili disiūctim descēdat: ⁊ i exponsibilib⁹ qū nō potes descendere ꝑ regulas cōes talem descēsu3 aliq imobilem vocant ceteris sp terio code3 mō reseruatis. exᵐ oē aial qđ nō est hō est irrōnale. sic descendat. oē aial qđ nō est iste hō vel iste: ⁊ sic de singulis: est irrōnale. oē aial p̄ter hoie3 currit. sic descēde. oē aial p̄ter hūc hoie3 vel hūc hoie3: ⁊ sic de singulis: currit. oē aial vidēs oēm asinū nō est hō: ergo oē aial vidēs oēm hūc asinū vel hūc asinū: ⁊ sic de singulis: nō est hō. q̄ si deleret significat vniuersale cetera essent impaia. — 3ᵉ regula

Quarta regula. qū extremū ē aggregatū ex determiatione non accepta vnica acceptiōe cū suo determiabili icipiat p⁹ descēsus a determinatione — 4ᵉ regula

natione. exemplū. cuiuslʒ hoīs qlʒ asinꝰ currit: ꝛ sic de singlis. nō valet sic descēdē: gͦ cuiuslʒ hoīs iste asinus currit. cū ꝯñs sit falsuʒ in casu facili q̄ añs est verum. ꝛ eodē mō hic. cuiuslʒ hoīs asinus currit: ergo istius hoīs asinus currit: ꝛ istius hoīs asinus currit ꝛ sic de singulis. sed bñ verꝫ est ꝙ iste terīus asinus non capit adeo restricte in descēsu sicut in descēdentibus: nec hoc opꝫ qñ est determiato accepta nō vnica: sʒ sufficit ꝙ in oībꝰ singularibꝰ ꝓ tot capiat sicut i descēsu hoc tamē sp̄ seruādo ꝙ qñ ascēdimꝰ sub terio distributo aī descēdemus demōstrando oīa supposita sm̄ exigētiā signi distributiui. q̄re iste descēsus nihil valet. iste hō est iste hō: ꝛ iste hō est iste hō: ꝛ sic de singulis sp̄ eodē demōstrato: ergo oīs hō oīs hō est. sed iste singulares inferūt hāc vlēꝫ. qlʒ hō est ipsemet. sed in alia. oīs hō est oīs hō. dicit Albertꝰ ꝙ antiq sophiste dixerunt ꝙ tota distributio sb̄ti denōtur eadē in qdlʒ suppm̄ p̄ti: hoc est ꝙ iohānes est oīs hō: sortes est oīs hō: ꝛ sic de singulis. ꝛ tūc opꝫ sic ascēdere iste hō sorte demōstrato est iste hō platone demōstrato ꝛ iste homo cicerone demōstrato est iste hō petro demōstrato ꝛ sic de singulis. ꝛ postea a parte subiecti opꝫ demonstrare robertuꝫ: ꝛ sic dicēdo. iste hō est iste hō ꝓ p̄to oēs hoīes demōstrādo per circuitū eundo cū q̄libet vno supposito sb̄ti demōstrando oīa supposita p̄ti. ꝛ propt̄ defectū ꝯdictionis iste ascēsus nihil valet. isti hoīes sunt duo hoīes: ꝛ isti hoīes sunt duo homines: ꝛ nō sunt plres hoīes: ergo oēs hoīes sunt duo hoīes. ꝙ sint q̄tuor hoīes p̄cise in mūdo vel octo vł sic de quocūqꝫ alio nūo dūmō demr̄as precise duos in singularibꝰ: qꝛ sp̄ in talibꝰ añs est verꝫ ꝛ ꝯñs falsuꝫ. ꝛ eodem mō hic. isti hoīes nō vidēt: ꝛ isti hoīes nō vidēt: ꝛ nō sunt plres hoīes. vł affirmatiue ponēdo ꝯstātiā. ꝛ isti hoīes sunt oēs hoīes: ergo nulli hoīes vidēt: qꝛ demr̄ando ꝯtinue vnū cecū ꝛ vnū vidēteꝫ añs est verum ꝛ ꝯñs falsum. Et tota cā est qꝛ nō demr̄ant oīa supposita de qbꝰ terīnus distributꝰ est v̄ificabilis. Et dr̄ sm̄ exigētiā signi: qꝛ in ista. vterqꝫ hō currit. opꝫ disiūctiue mixti ꝓ copulatiuā descēdē ꝛ ascēdē: hoc est copulatiue sb̄ disiūctiōe: vt vterqꝫ hō currit: ergo iste hō currit: ꝛ iste hō currit: vel iste homo currit: ꝛ iste hō currit: ꝛ sic de singulis. ꝛ opposito mō copulatiue sub disiūctione descēdamus sub terio stāte determiate sm̄ exigētiā signi: vt pꝫ hic. nō vterqꝫ hō currit. ꝛ ita sm̄ exigentiam aliorū signoꝝ distributiuorum. quando signum distribuit pro generibus singuloꝝ. de quibꝰ omnibꝰ in p̄uis logicalibus videas.

Albertus.

Descensus quadruplex.

Insuper

notādūꝫ est q̄druplex est descēsus ꝛ ascēsus sicut copulatiuus qñ singulares sunt ꝓpōnes copulatiuae: ꝛ talis descēsus est sub terio distributo q est totale extremuꝫ vel p̄s extremi qñ ē determiato accepta nō vnica ꝛ ꝙꝙ gr̄a forme pōt esse. Descēsus copulatiuus sb̄ terio stāte determinate: hoc pꝫ multipl̄r. pͦ tenēdo ptem ꝓpōnis eē ꝓpositionē. scdo ad hoc nō aspiciēdo qñ p̄tur ideꝫ de eodē: vt hō est hō. sʒ hoc nō est gr̄a forme acceptiōis terioꝝ. Descēsus disiūctiuus est qñ singulares disiūctiue capiunt: ꝛ fit sb̄ terio stāte determinate ꝙꝙ sub termino distributo fieri pōt. ¶ Descēsus disiunctiuus ꝛ copulatus sunt qñ iferunt cathegorice de disiūctis vł copulatis extremis ꝯstātia est ꝓpō cuius sb̄ti est cōpositū ex ꝓnoīe demōstratiuo ꝛ terio sb̄ q̄ ascēdit vel descēdit: ꝛ p̄tū est ideꝫ terīus sumptꝰ cum signo collectiuo in plurali nūo. si terīus habeat plā supposita: sʒ si habeat p̄cise vnū suppm̄ fit ꝯstātia in singulari nūo cū signo distributo: nec ibi ꝓprie est descēsus: ꝛ ꝯstātia dꝫ esse affirmatiua ꝛ nō negatiua: defectu cuiꝰ nō sequit̄. hoc ens nō est: vel hoc ens non est: ꝛ sic de singulis ꝛ nō sunt plura entia: ergo aliqd ens nō est: qꝛ añs est ꝯtingēs: ꝛ ꝯñs ipoīe. sʒ opꝫ ponē ꝯstantiā sic ꝛ ista entia sunt oīa entia q̄ ꝙꝙ sit posis cū disiūctiua cōposita ex singularibꝰ copulatiuā reddit ipossibilem ꝓpter partiū incōpossibilitatem.

Ex

oībꝰ istis infero has ꝓpōnes ꝯcedēdas. quēlʒ hoīeꝫ p̄cessit hō. posita imaginatiōe aristotelis de eternitate mūdi. ꝓbat̄. istū hoīeꝫ p̄cessit hō: ꝛ istū hoīeꝫ p̄cessit hō: qꝛ pr̄ eiꝰ: ꝛ sic de singulis: ꝛ isti homies fuerūt oēs hoīes: ergo quēlibet hoīeꝫ precessit hō ꝓpter breuiloquiū semp̄ suppono constantiam. Propositio pͦ.

Secunda

ꝓpō. quēlʒ pr̄eꝫ p̄cessit filiꝰ. ꝓbat̄ istum pr̄eꝫ p̄cessit filiꝰ: qꝛ pr̄ eius q fuit filius alterius: ꝛ sic de singulis: igit̄. ꝛ eodē mō iferas has oēs. quēlʒ asinū p̄cessit bos: ꝛ quēlibꝫ bouē p̄cessit asinus. post quēlʒ hoīeꝫ erit nō hō: post quēlʒ nō hoīeꝫ erit hō: ante quēlibet opiōnē erit opio. ꝛ in istis capio post ꝛ ante prepositionaliter ꝛ nō aduerbialr̄: vt includens instans vel tempus. Scda.

Secundo

ifero has ꝯcedendas oē aīal hō nō est: oīs hō risibile nō est: oīs hō hō nō est. ꝓbat̄ vna: qꝛ eq̄lis est rō in oībꝰ hꝰ aīal hō nō est brunello demr̄ato: ꝛ hoc aīal hō nō est sorte demr̄ato. ꝛ sic de singlis. ꝛ qꝛ oēs singulares sunt ibi dubie in qbꝰ demōstras hoīes. ꝓbo vnā verā: qꝛ eq̄lis est rō in oībꝰ. capio hāc. hoc aīal hō nō est demōstrādo guillelmū. hoc aīal iste hō nō est demr̄ando sortē. vł hoc aīal iste hō nō est demr̄ando pl̄oneꝫ ꝛ sic de singulis semp̄ demr̄ando ꝓ hoc aīal guillelmū: gͦ hoc aīal hō nō est. ꝯña tenet ꝓ ascēsuꝫ: ꝛ vltra hec est v̄a hoc aīal hō nō est. ꝛ eq̄lis est rō in oībꝰ: ergo qlʒ est v̄a ꝛ copl̄atiua. ex illis oībꝰ añs ad istā. oē aīal hō nō est. ergo illa est v̄a. qd̄ fuit ꝓbādū: sʒ nō ē opus ꝯstātia qñ negatiue descēdimꝰ sb̄ terio distributo: vt nullū aīal currit. iferēdo singlares. ꝛ eodē mō argꝰ ex opposito ad oppositū: qꝛ ibi ꝯstātia est inata.

Tertio

infero has esse veras. qlʒ summulista qñ vnus solus sūmulista est in aula: ē in aula. qlʒ hō est vnus solus hō. oīs hō est nō oīs homo. qlʒ hō mūdi pōt stare sb̄ p̄uo pōte. hoc pꝫ cōtinue ascēdēdo sb̄ terio distributo iste sūmulista est in aula: iste sūmulista est in aula qñ vnus solus sūmulista est in aula: ꝛ iste sūmulista ē in aula qñ vnus solus summulista est in aula: ꝛ sic de singulis. ꝛ hoc est claꝝ tenēdo istā cathegoricā. 2ª ꝓpō pꝫ. iste homo ē vnus solus hō. ꝛ iste hō vnus solus hō: ꝛ sic de singulis. 3ª pꝫ. iste hō est nō oīs hō: ꝛ iste hō est nō oīs hō. ꝛ ista. hō est non oīs hō. ꝛ sic de singulis: gͦ oīs ho-

mo est non ois hō. Quarta ppō p3. iste hō mūdi pōt esse sb puo pōte demrando sorte. et iste hō mūdi pōt esse sb puo pōte demrando platonē: et sic de singulis. et eodē mō cum obliqs pcedē et ppōnes: vt in q̄l3 camera est ignis: in vtraqz istaz domoz est solu3 vnum aial. demōstrādo duas domus mille leucis distātes. s3 oēs iste cēnt negāde si terius stās ꝯfuse tm̄ staret deteriate. Et ad cognoscēdas vitates vbi terius stat ꝯfuse tm̄ inchoet ascensus sb terio distributo. Et ad cognoscēdas falsitates oppositionū in qb⁹ est terius distribut⁹ respectu teri stātis deteriate exordiēdū ē a termino stāte deteriate et nō a terio distributo. Quēris quomodo cognoscitur veritas pronominis in q̄ terminus stat confuse tantu3 a termino stante deteriate.

Rñsio. Respōdet q̄ exacte dteriandū opus esset multifaria distīctiōe: s3 p hac mā dat hoc vtile documētū: qñ terius distribuit respectu teri stātis ꝯfuse tm̄ affirmatiue sufficit q̄ cuil3 supp⁹ teri distributi rñdeat vnū supp^m teri stātis ꝯfuse tm̄: vt vbi cā ad vitatē huius. ois hō est aial. sufficit q̄ cuil3 hoi rñdeat sua aialitas (vt ita loq̄r) sic3 q̄ sorti vnū aial et plato vnū aial nec op3 q̄ duo supposita teri distributi rñdeāt vni supp⁹ teri stātis confuse tm̄: lc3 interdū ita pōt ꝯtingere vt ad vitatem huius vterqz aiax habebat vnū clypeum sufficit q̄ aiax oilei habebat vnū: et aiax telamonius vnū aliū. exēplū secūde ptis: vt vterqz aiax vidit vnā vrbē. q poterat vificari p sola troia. in negatiuis opposito mō est: vt data ista. ois hō aial nō est. sufficit q̄ q̄dl3 supp^m teri distributi pt negari p vno alio suppo⁹ terio stātibus cōfuse tm̄: vt ad vitatē huius. ois hō aial nō est. sufficit q̄ sorti brunellus nō est: q̄ plato guillelmus nō est. et sic sp negādo p varijs suppositis. ois hō risibile nō est. sufficit q̄ sorti risibilis plato homo nō sit. et sic in alijs vbi terius stat deteriate op3 q̄ qōl3 suppositum teri distributi affirmet vno discreto suppositi teri stātis deteriate si ppō sit affirmatiua: et pro vno discreto neget si ppō sit negatiua: vt ad veritatē hui⁹. clypeū habuit vterqz aiax. op3 q̄ vnus fuisset possessus ab vtroqz: et in negatiua ad veritatē hui⁹. hō non est aial. op3 q̄ q̄libet aialitas neget de sorte psone vl̄ aliquo alio discreto hoie. hinc est q̄ ppō in qua terius stat cōfuse tm̄ hēt plures cās veritatis q̄ ppō in qua idē terius stat deteriate. et ppterea sequit ad illam sp et nō ecōuerso: nisi interdū gfa mā̄e ceteris paribus intelligas. cōsideres ascensus in istis: homo est aial. et ecōuerso. ois hō est ipsemet: a hō non est ipsemet. alicuius spēi quodlibet indiuiduum est asinus a quo libet anteq̄ licet differens est ens primo inchoando ascensum a primo termino obliquo.

De ampliatiōe. Ampliatio sēc̄e intētionalr et passiue sūpta est terius supponēs in ordie ad plēs dfias tēpoz: vt sorti fuit aial. vbi iste termin⁹ sortes āpliat āpliatiōe tēpoz p sorte q est vl̄ fuit hō fuit aial. cuius sbm̄ ampliat et ampliatiōe tēpoz et suppositoz. Et ex illo innuit distinctio illa cōis et differētia tpalis nō capit p⁹ intētionalr: sed pro dicibilibus: et solēt poni qnqz. s. est. fuit. erit. pōt cē. et imaginat. ¶ Vñ circa ampliatiōes ponunt alique regule. Quarū pma est. copula de pterito siue de pfecto siue de impfecto vel participiu3 pteriti tpis ampliāt terium positū a parte sbi ad ea que sunt vel fuerunt. Df in recto quare sbm̄ huius nō ampliat. sortes hēt asinū pductū. sed sbm̄ hui⁹ ampliat. sortes est pductus. Dicit a parte subiecti et nō sbm̄ ppter istu3 terminu3 hoiem qui in ista. hoiem vidit plato. qui ampliat l3 sit pe pdicati vtute hui⁹ regule tales sunt cōcedēde. lancea integra est fracta hō viu⁹ est mortu⁹. candela lucēs sup tabulā est extincta. hō tecū loquēs est decollatus. sortes extra domu3 est clausus in domo. potus sup ignē est remot⁹ ab ignē. semiramis ē nata pncipialr et nō noialiter. Aristoteles est doctus phus et non est phus. et istud speciale hic est.

Particu ampliatiua p⁹ reg⁹. Notandum q̄ ista pticipia āpliatiua licet nō ampliant supponūt p ali quo q̄ nō est. Nā sensus p⁹ ppōnis est. lancea q̄ est vl̄ fuit integra est fracta. Sensus scōe est hō q est vl fuit viuus est mortuus. Sensus tertie est. cādela que est vl̄ fuit lucēs sup tabulā ē extīcta. Sēsus 4⁹ ppōnis ē hō q ē vl̄ fuit tecū loquēs ē decollat⁹. Sēsus 5⁹ ppōnis ē. sorti q fuit ex domū: vl̄ sorti q est ex domu3 est clausus i domo. Sēsus 6⁹ ppōnis est. pot⁹ q est sup ignē vl̄ q fuit sup ignē ē remot⁹ ab igne: et ita de alijs duab⁹ dicat et d talib⁹. sorti disputās añ me ē occisus

2⁹ regla. Secūda rla ē. q̄ copla pncipal d futuro vl̄ pticipiū futuri tpis āpliat ad ea q̄ sūt vl̄ erūt: vtute cui⁹ rle iste sunt ꝯcedēde. meretrix erit vgo. senex erit puer. hō erit qñ erit mortu⁹ theologus erit sīmulista antichristus est moriturus presens est futurum: corruptum est generandum.

Sensus prime ppōnis est meretrix q̄ est vel erit meretrix erit virgo. Sensus secūde est q est vel erit senex erit puer. Tertia ppō. verificabat pro filio dei añ triduū. quēadmodū ista verificat de eo mediāte copula de pterito. Aliqs hō pcessit adā. aliqs hō pcessit p^m hoie3 cū qbus stat adā erat pm⁹ hō. Alie ppōnes clarēt. Et ex istis regulis seqt q̄ sbta i istis āpliāt ad tria. asin⁹ fuit moriturus hō erit corrupt⁹. hō ē gñand⁹ vl̄ genit⁹ hō fuit vl̄ erit

3⁹ regla. Tertia regula isti modi possibile ꝯtingēs impossibile et necesse amplāt a parte añ et a parte post ad q̄tuor differētias tempoꝝ: sed teri ampliātes in duabus regulis pcedētib⁹ nullo mō ampliant a parte pdicati. quare pntum huius hō fuit currēns stat pro currētib⁹. q fuerūt solū hō erit alb⁹. album stat pro illis q erūt solū: s3 in ista hō est vel fuit albus. vtrūqz extremū ampliat virtute tertie regule iste sūt ꝯcedēde. optimū pōt cē melius. Pessim⁹ studēs pōt esse peior. aqua calidissima pōt cē calidior. terra frigidissima pōt cē frigidior. supremū pōt cē supius. infimū pōt esse inferius. ¶ Sensus prime est q̄ est optimū vel pōt esse optimu3 pōt esse melius. Sensus secunde est qui est pessimus studēs vel potest esse pessimus studēs pōt esse peior. et sic de alijs dicatur.

Quarta regula dictiōes teriantes i bilis et inuum ampliāt ad ea q̄ sūt et pñtē.

quinta

5ª regª **Quinta** regula. hoc verbū icipit ampliat ad ea q̄ sūt vel imediate post hoc erunt equalr a pte añ ꝛ a parte post: ꝛ hoc verbū desinit in ea q̄ sunt vel imediate añ hoc fuerūt ampliatiōes horum terioꝛum prius ꝛ posterius. patēt p veritates harū. adā est prioꝛ antixpo. antixps est posterioꝛ adā.

6ª regª **Ultima** regula est. q terius impoꝛtās actum aie iterioꝛē ampliat ad qncꝙ. vt ĩiĝr cognosco. ꝛ ois ampliatio expumēda est disiuncti. ꝛ nō copulatiue disiunctiue vel copulati oia ista melius patent p vnā regulā valē a resoluētib⁹ ad resolutas. Et regula est talis q ppō singularis idefinita. vel particularis est resolubilis p duas resoluētes. cuius sbꝫ prime est pnomē demōstratiuū eiusdē casus ꝛ numeri cū terio resolubili: ꝛ copula est copula resolubilis ꝛ p̄tum est p̄tum resolubilis. Subiectū scd̄e resoluētis est idē pnomē sumptū in recto in minoꝛe. ꝛ copula est copula resolubilis si nō fuerit ampliatio. sed si fuerit ampliatio capiat copula de p̄senti sub disiūctione ad totā ampliationē: ꝛ p̄tm scd̄e resoluētis est sbm resolubilis. vt verbi cā hō viuus est moꝛtu⁹. sic resoluit. hoc est moꝛtuū demōstrando adaꝫ q fuit: ꝛ hoc est vel fuit hō viuus: ergo hō viuus est moꝛtu⁹. meretrix erit virgo: sic resoluit hec erit virgo demōstrādo filiā antixpi vel aliquā aliā in magna iuuētute: ꝛ hec est vel erit meretrix. forte postea in vigesimo āno: ergo ꝛc̄. aqua calidissima pōt esse calidioꝛ: hec pōt esse calidioꝛ demōstrādo aquā remisse calidā: hec est vel pt eē aqua calidissima ergo ꝛc̄. aliqs hō pcessit adā. iste pcessit adā demōstrando filiū dei. ꝛ iste est vel fuit aliqs hō aliquis hō est vbiꝙ. iste est vbiꝙ demōstrando scd̄am p̄sonā in diuinis ꝛ iste est aliqs hō: ergo aliqs hō est vbiꝙ hois asinus nō est asin⁹ hui⁹ asinus nō est asinus demōstrādo platonē nō habētē asinū ꝛ hic est hō: ergo sp ↄcludendo eādē obligatē quā habeo in pria resoluēte. aliq hoies nō sunt xpiani nec iudei nec machometisti. isti nō sunt xpiāi iudei nec machometiste. demōstrādo vnū xp̄ianū vnū iudeū ꝛ vnum machometistā. ꝛ isti sūt aliq hoies. eodē modo pbat ista aliq artiste huius domus nō sūt simuliste. nec logici nec phisici nec intrātes. hoium asini currunt horum asini currunt. ꝛ hi sunt homines: ergo ꝛc̄. hec regula pernecessaria est. ꝛ iuuenibus ꝛ eruditis.

ppō exponibil' **PRopositio** exponibilis est ppō obscurū sensū hñs rōne signi in ea positi ꝰ rōne signi i ea positi. q̄re ista nō est exponibilis hoie a asin⁹ qōlibꝫ rudibile est q̄ nimis obscurū sensuꝫ hꝫ: sꝫ h⁹ē rōne ↄdictionis ꝛ nō rōne signi exponibilis. signa exponibilia sunt dictiōes exclusiue exceptiue reduplicatiue. incipit ꝛ desinit cōparatiu⁹ ꝛ suplatiuus differt infinitū totuꝫ omnes collectiue sumptuꝫ: ita ꝛ sicut.

Dictiones exclusiue sūt iste tm̄ tantūmō. solū solūmodo. pcise ꝛ duntaxat: ꝛ talia signa interdū cadūt sup sbm tm̄ vel sup p̄tū tm̄: ꝛ tūc vocat de excluso sbo de excluso p̄to ꝛ equalent suis p̄iacentib⁹. ꝛ hoc ferme vlr est verū. p̄iacens in logica vocat totū qd remanet dēpto signo: vt tm̄ hō est aial. hꝫ pro p̄iacēte hō est aial. quare ista est vera. tm̄ hō est aial. in sensu excluso pꝫ. sua p̄iacens est vera. Quattuoꝛ sunt ordines exclusiuarū. exemplū tm̄ hō est aial: tm̄ hō nō est aial. cū earum ↄdictoꝛijs sp p̄ponēdo negationē. ꝛ pro oib⁹ istis exponēdis dat hoc breuissimū documentū. sp p̄ria exponens est p̄iacēs: scd̄a exponēs est opposite q̄litatis ad expōibilē ꝛ opposite quātitatis ferme sp: puta nisi qñ sbm distribuit: vt verbi cā. tm̄ hō est aial. sua prima exponēs est. hō est aial. scd̄a ē nullus nō hō est aial.

Tantū hō nō est aial sic expōit hō nō est aial. ꝛ ois nō hō est aial: non tm̄ hō est aial. p̄ria exponēs est. nō hō est aial. scd̄a. vel aliqs nō hō est aial. qꝛ qñcunꝙ signū negat disiunctiue exponenda est ppō ꝛ qñ nō negat copulatiue nō curando de q̄litate ppōnis: ꝛ sic cōplete exponunt: tm̄ hō est aial: ꝛ nullus nō hō est aial. tm̄ non hō nō est aial: non hō non est aial: ꝛ ois nō: nō hō est aial. ↄdictoꝛie illaruꝫ ↄdictoꝛias hñt exponētes disiunctiue captas exclusiua p̄uni ordinis in rectis equalet vl in teris transpositis. ꝛ hoc est vez qñ sbꝫ distribuit p oib⁹ suis suppositis. ꝛ ex illo pꝫ falsitas hui⁹. tm̄ hō est aial. ꝛ silr huius. tm̄ ois hō est risibilis. qꝛ sua vlis est hec. oē risibile omnis homo est. Pro exclusiuis scd̄i ordinis.

Notandū est q nūꝙ aliq talis est vera: vl nisi disiunctū ex teris sit trāscendēs ꝛ adhuc hoc nō sufficit: sed reqrit q p̄tum supponat: q̄re iste sunt false. tm̄ hō nō est asinus. tm̄ chimera nō est chimera. tm̄ non chimera nō est chimera. tm̄ non chimera nō est nō chimera. sed iste sūt vere. tm̄ chimera nō est nō chimera. tm̄ plato nō est nō plato. tm̄ sba nō est accidēs. Et ex ista regula seqt q est aliq negatiua falsa de sbo nō supponente: imo de vtroꝙ extremo nō supponēte. ꝛ ex illo subseqtur q est aliqua affirmatiua vera de nullo extremo supponente. hoc pꝫ in ↄdictoꝛijs scd̄i modi: vt nō tm̄ chimera est antixps. q̄ est de ↄdictoꝛio. ad cuius veritatem sufficit q disiunctū ex extremis nō sit trāscēdēs. ratio est in promptu: qꝛ ppositiones ↄtradicentes cōtradictoꝛias habent causas veritatis ꝛ falsitatis. Nōbile

Sequit de exceptiuis in qbus silr dant q̄tuoꝛ modi. ois hō p̄ter soꝛtē currit. sic exponit. ois hō nō soꝛtes currit: ꝛ soꝛtes est hō ꝛ soꝛtes non currit. ois hō p̄ter soꝛtem nō currit: ois hō non soꝛtes nō currit: ꝛ soꝛtes est homo soꝛtes currit. cōtradictoꝛie illarum ↄdictoꝛio modo exponuntur. Exceptiua.

Sequit de reduplicatiuis. ois hō īquantū rōnalis est risibilis. sic exponit. ois hō est risibilis: ois hō est rōnalis: oē rōnale est risibile. si aliqd est rōnale ipm est risibile. ois hō inquantū rōnalis nō risibilis. ois hō non est risibilis. ois hō est rōnalis. nullum rōnale est risibile. si aliqd est rōnale ipsum nō est risibile. sp intelligēdo cōiunctionē copulatiuā iter oēs cathegoꝛicas. ↄdictoꝛie istaꝝ p disiūctiuas cōpositas ex partib⁹ ↄdicentib⁹ expōnnt: nec putādū est q sūt octo gña exceptiuaꝝ ꝛ reduplicatiuaꝝ vt logēdo declarabunt. sed iste reduplicatiue p duas exponētes exponi possunt p scd̄aꝫ ꝛ quartam: vt ois Reduplicatiua

homo inquantũ rõnale est risibilis: ois homo est rõnalis: τ si aliqd est rationale ipsum est risibile. oie homo inquantũ rationale nõ est brutum. ois homo est rõnalis: τ si aliquid est rationale ipm non est brutum.

De differt. **Sequitur** de differt. sortes differt ab hoie: sortes est τ sit tpe. glibʒ hõ est τ sortes non est homo. sortes differt ab oi homine. sortes est τ homo est: τ sortes homo non est. proportionabiliter cum alijs copulis dicatur.

De cõparatiuo τ suplatio **Sequitur** de cõparatiuo τ suplatiuo. deus ẽ melior dyabolo. sic exponit. deus est bonus glibet dyabolus est bonus: τ nullus dyabolus est ita bonus sicut deus. τ hoc si cõparatiuus ppriecapiat. si abusiue sufficiũt pria τ vltima exponẽs. q̃re ista est falsa. musca est mior celo. cũ scda exponẽs est falsa. celũ est paruũ. silr hec ẽ falsa. brunellus est minor toto mũdo. totus mundus est maior vno angelo. sortes est doctissimus hoiʒ. sortes est doctus: τ glibʒ hõ alius a sorte est doctus: τ nullus homo alius a sorte est ita doctus sicut sortes: τ hoc si affirmatiue exponatur. si negatiue tertia exponens est nullus homo alius a sorte est doctor sorte.

De sig° collectiuo **Sequitur** de signo collectiuo. oẽs apli dei sunt duodeci. maria multitudo apostoloꝝ dei est duodecim. sortes incipit cẽ sortes. in istanti q̃ est p̃sens est τ sortes imediate ante instãs qd est p̃sens nõ erat: vl sortes imediate post instãs qd est p̃sens erit: τ sortes in istãti qd est p̃sens nõ est. primo mõ dr exponi p positionẽ de p̃senti τ remotionẽ de p̃terito. hoc est p affirmatiuã de p̃senti τ negatiuã de p̃terito. scdo modo dr exponi p positionẽ de futuro τ remotionẽ de p̃senti qñ sbm est terius cõmunis sbo scdẽ exponẽtis addat relatiuũ idẽptitatis alioqn staret exponẽtes veras τ exponibilẽ falsam. declarat exẽplo. aial incipit esse hõ. posito q̃ nullũ aial incipit cẽ iam exponibilis est falsa: τ iste exponẽtes sũt vere. aial in instãti de p̃senti est hõ: aial imediate añ instans qd est p̃sens nõ fuit hõ. q̃ verificat p brunello. opʒ ergo in scda exponẽte dicere idem aial imediate añ instãs qd est p̃sens nõ fuit hõ. que est falsa. etiã qñ sbm est terius discretus τ ꝯnotatiuus opus est relatiuo idẽptitatis: vt iste xps incipit cẽ. que est impossibilis cũ inferat deũ incipe esse. hoc suato q̃ pria exponẽs sp erit affirmatiua: vt iste xps incipit cẽ: iste xps imediate post hoc erit: τ iste xps nunc nõ est ambe ille exponẽtes erant vere in fine tridui qñ imediate fuit assumptus huanitatẽ: tunc veritas affirmatiue claruit: τ negatiua est ppõ de p̃senti cuius sbm tũc nõ supponebat: ergo erat vera. sed ponendo relatiuũ idẽptitatis scda exponẽs erat falsa etiã qñ ppõ est vlis dande sunt singulares ad exponendã illam vlem: vt ois hõ icipit esse: iste hõ icipit cẽ: τ iste hõ icipit esse. τ sic de singulis. q: oẽs exponunt fm dicta: imo seclusuʒ est pp casus speciales. quãlibet istaꝝ resoluere: τ tũc nõ esset difficultas de ista. xps icipit cẽ: aial incipit esse.

Seqt pmo. **Ex istis** pʒ q̃ sortes incipit scire oẽm ppõnẽ qñ nullã ppõnẽ incipit scire: vt posito q̃ sint solũ nouẽ ppões in mũdo quaꝝ octo sciat sortes τ desinat nouã ppõnem scire: silr sortes incipit cẽ ois hõ: τ tñ nõ incipit esse aliqs hõ. hoc pʒ. posito q̃ sortes τ plato p̃cise sint in mũdo inter hoies q diu vixerũt desinẽte platone iaʒ ista est vera. sortes icipit esse ois hõ. q: sortes in instanti p̃senti est ois hõ τ sortes imediate ante instans presens non fuit ois homo.

Scdo. **Tertio** seqt q̃ hec ꝯña nõ valet. sortes icipit cẽ ois hõ: ergo ois hõ icipit cẽ sortes q: stãte casu scdi correlarij. añs est verũ τ ꝯñs falsũ.

Tertio **Quarto** seqt q̃ hec ꝯña nihil valet. sortes incipit cẽ logicus: ergo sortes icipit cẽ artista. quẽadmodũ nõ seqt. deus incipit esse hõ: ergo deus incipit esse aliquid. imo deus nõ incipit esse aliqd nec incipere põt esse nihil sed deus nihil incipit cẽ.

¶ Finis istius libelli.

Incipiunt parua logicalia magistri Joannis Maioris.

Parua logicalia. **Parua** logicalia icipiũt que sex tractatus ꝯtinẽt. s. tractatũ suppositionum: ampliationũ: restrictionũ: tractatũ de statu: appellationũ: τ alienationũ. τ isti tractatus sũt partes veteris logice. q̃re tractatus ꝯñarum τ exponibiliũ inter hos nõ enumerent: q: sũt ptes noue logice: q: integre ꝯñe ab exponẽtibus ad exponibilem τ ecõuerso. τ si in eis de ppõnibus decericetur hoc est pp habitudinẽ ꝯñarũ etiã ppões cõpositiores sunt suppositioni ampliatioi τc. Quare sunt sex tractatus τ nõ ab re sex numerus senarius est pfectus. hoc pʒ: q: oẽs sue partes aliquote sil iuncte reddunt ipm totũ: adequate tres solũ ptes aliq̃tas hʒ. s. vnitateʒ duo τ tria sexies vnũ sũt sex ter duo bis tria sex sũt. nõ sũt duodeci tractatus: q: tũc numerus fuisset supfluus: q: oẽs partes aliq̃te de duodeci: duodeci transcendũt. hoc pʒ. si iunxeris sex q̃ttuor tria duo τ vnũ: nec df q̃ttuor vel octo: q: tũc numerus fuisset diminutus: vt pʒ ex partibus aliquotis eius. ppterea sex sunt q numerus oste sus est pfectus arismetice pcedam. hoc figrur q hʒ hos sex tractatus perfectus logicus euadet. multa põt dici de numero senario: vt deus creauit oia sex diebus τ se primo die quieuit. Genesios capite pria. sed hec missa faciamus sic q in his sex tractatibus insudauerit septimo die gescere põt: hoc est non opus est vlteriori studio pro magnorũ logicaliũ fundamẽto. in his ergo sũmope labore enitendum est pretermisso torpore τ ocio fm illud tritum senece. Ociũ sine litteris mors est τ viuit hominis sepultura. τ hec de illis.

Suppõ duobus modis capit. **Suppositio** capit duobus modis. Uno mõ prime intẽtioalr: τ hoc triplicicter. actiue passiue τ abstractiue. Alio scdẽ itẽtionalr: τ hoc dupl'r. vno ꝯuẽit ppõnibus. τ tunc tm vʒ sic ppõ ferme euidẽs sic dicimus cõiter arguẽdo suppono tecũ talẽ ppõnem. Alio mõ ꝯuenit terio: τ hoc trifariaʒ dicimus: saltẽ in obliquo relatiuũ suppositionis τ relatiuũ suppositiõis. Scdo mõ capit grãmaticaliter

maticalr vt tñ valet sicut posse reddet supp^m vbo: et sic cepit Alexāder quādo dixit. Vult intrāsitio rectū supponere vbo. De psonali et reliqua. Et om̄es iste acceptiones sunt aliene ꝓpositio. Tertio mō capitur in presentiarum et sic diffinit. Suppositio est terius in ꝓpositione existēs verificabilis de ꝓnoīe demōstrāte vel nomine significāte rem quā significat mediāte copula ꝓpositionis in qua ponit terius: vl mediāte vna simili in qua teri sil'r accipiunt quātū ad ꝓprietates logicales diffiniti ꝓpinquū hui⁹ diffinitiōis est ly suppositio seu vocalis: siue mētalis siue script⁹. et qlibet terius supponēs diffinitū remotū: et sic iste terius suppositio est diffinitū remotū. terius est genus: ois suppositio est terius: sꝫ nō ↄuertit. an terius sit qdditatiue superius parū ↄducit ad ꝓpositū. relique particule ponunt loco differētie. dicit existēs in ꝓpositione qꝛ terius extra ꝓpōnē nō supponit: lꝫ in textu Petr⁹ hyspan⁹ dicat oppositū. sed in hoc difficultas stat ad nomē solū. Possumus equocare de terio et facere cū ↄuenire cum cōiter loquentib⁹ ꝙ suppositio capit ꝓprie et improprie: sed in hoc nō est magna vis. Dr verificabilis de pronoie demōstrante: qꝛ qñ dubitat de aliquo terio an supponat videam⁹ rē quā sigt ponendo ꝓnomen a parte sbīi: et si ꝓpō sit vera in qua p̄dicatur terius dat⁹ de ꝓnoīe talis terius supponit: vt hō est asinus. ibi hō pro sorte supponit demonstrato sorte. hec est vera. hoc est hō. Et ex illo pꝫ ꝙ hō non supponit pro asino mediante tali copula. Scdo seqt ꝙ teri adeo bñ supponūt in negatiuis sicut i affirmatiuis in ꝓpōnib⁹ falsis sicut in veris. populus est populus. sic fiat verificatio. hec sunt populus. mutetur copula de numero in numerū dūmodo cetera maneant paria: et si teneat ꝙ ens dr analogice de sba et accidēte: tūc sbm huius suppōit. albedo est color: et sic erit verificatio. hec albedo est albedo. potest ire ad restrictionē hoc est albedo dicēdo ꝙ p̄tum restringit sbm: et si terius supponēs fuerit obliquus verificet in recto eiusdē numeri: vt hoium asini currunt hoiem supponit. et sic verificat. hec sunt hoies et asini. verificabit restricte sic. hic sunt hoium asini. Et si terius ille nō habeat rectū fingat rect⁹ vl capiat terius sinonimus cū illo recto si esset: quēadmodū cōtingit de nominib⁹ etheroclitis. De nece deqꝫ prece et c. nece supponit: et sic verificat. hoc est mors vl hoc est nex p artem: lꝫ nex non sit in vsu. Dictū est mediante copula sue ꝓpōnis vel simili: qꝛ terium verificari nō reqrit ꝙ verificet mediāte copula sue ꝓpōnis. Sed sufficit mediante vna alia in qua teri tenētur sicut in illa ꝓpōne sbm huius. adā est mortuus supponit: et sic verificat. hoc fuit adā. vel sic. hoc est vel fuit adā. qꝛ adā in p⁹ stetit pro p̄senti sub disiunctiōe ad p̄teritū. Eodē mō de sbo huius dicat. creans necessario est de⁹. vbi creans suppōit. et sic verificat. hoc possibil'r est creans.

Oppōit **Contra** literā at sic posito ꝙ hō a parte sbi significet sicut nūc sigt: et a parte p̄di asinū: tunc sbm huius. hō est aial. supponit pro hoie et nō verificat de pronoie demōstrante hoiēꝫ sorte demonstrato. hec est falsa. hoc est hō. cuꝫ ibi hō p asino accipiatur. ¶ Forte dicis sic verificat. hoc est a. posito ꝙ a sit sinonimū cū isto terio hō a parte subiecti. Instat.

Contra hoc ar ponēdo in casu argumēti ꝙ hō significet a parte subiecti sicut nūc sigt et a parte predicati asinū cū quolibet synonimo eius. Oppōit

Respondet admisso casu ꝙ diffinitio intelligit. dūmodo teri talem hñt sigñones a parte predicati qualē habent a parte subiecti. Rñdet Secūdo arguit. subiecta harum ꝓpōnū supponunt hō est pictus. homo est dictio dissyllaba: et tñ nō sunt verificabilia de ꝓnoīe demōstrāte et c. demonstrato isto terio hō. hec est falsa hoc est hō. simil'r demōstrata ymagine hūana falsuꝫ est dicere hoc est hō. Op. 2° Rñdet

Respondet ꝯcedendo ꝙ subiecta haruꝫ supponūt sed non bñ verificant. opꝫ videre pro quo terius supponit: et in verificatione accipe illum eodē modo. vt in ista hō est dictio dissyllaba sbm materialiter accipit pro isto terio hō, opꝫ sic verificare hoc est ly hō. vl ly hō est iste terminus hō. in secunda opꝫ dicere demōstrata ymagine humana hoc est hō pictus. Et eodē mō hic qlibet hō est currēs. opꝫ dicē hoc est aliqs hō. nō sufficit dicere hoc est hō: qꝛ si sic ꝓ berta suppōeret ꝙ est falsū. Op. 3°

Tertio arguit teri supponunt in ypotheticis et tñ non opꝫ verificari mediante copula ypotheticali: ergo terius nō est verificabilis mediāte copula sue ꝓpōnis. Forte dicis sicut dicēdū est. Instat. qꝛ lꝫ ypothetica ex cathegoricis cōponit: et in verificādo opꝫ capere copulā propinquā. s. cathegoricalēꝫ. Oppo.

Contra hoc arguit. data hac conditionali. si asinus volaret asinus haberet alas: tunc asinus non supponeret. Forte dicis sicut dicendum est. ex quo ibi sūt complexa propotionabilia. oportet verificare per copulam de indicatiuo. Instat. Oppo.

Contra hoc arguit. aliq sunt termini q non possunt verificari p copulam de indicatiuo: pꝫ de subiecto huius oē aial preter sorteꝫ currit. ista non est ꝓpria hoc est aial preter sortem. pꝫ ex exponibilibus. similiter tenendo verba adiectiua incomplexa. subiectum huius supponit homo currit. et nō potest verificari mediante copula sue propositionis. dicendo hoc currit homo. Rñdet

Respondet ꝙ subiectū huius exceptiue supponit: sic fiet verificatio. hoc est aial aliud a sorte ad aliud ꝙ tangitur de verbo adiectiuo. dicit ꝙ oportet capere hoc verbuꝫ est: quēadmodū cōuertendo tales. non qꝛ copula illius propōnis: sed verbum adiectiuū est resolubile in ipsum: et suum participium p equalentiā in ꝯsequēdo. Oppo.

Quarto arguit. volo ꝙ vnus lapis in angulo non demōstret. iam sbm huius supponit. non demōstratuꝫ est in angulo: et tñ subiectū non est verificabile de ꝓnomine demōstrante ista est falsa. hoc est nō demonstratū: quia si nihil demonstro notum est: et si aliqd iam illud est demonstratū. Rñdet

Respōdetur ꝙ nō potest verificari de pronomine demonstrante: sed verificatur de nomine adequate sigñte. dicen-

do lapis est non demonstratus ⁊ hoc sufficit.

Oppo. **Contra** hoc arguit. sm̄ huius supponit nō demōstratū ⁊ nō adequate sig̃tum est in profundo maris. ⁊ tn̄ non est verificabile de pnoie demonstrāte vel noie adeq̃te sig̃nte. igit pmisse patent. posito q deus creet aliqd de nouo cui nō impo nat nomē adequate sig̃ns: nec illud demonstret ista est falsa hoc est nō demonstratū ⁊ nō adequate sig̃tū. nec habes nomē adequate sig̃ns: igit. ¶ Rn̄det q

Rn̄det sufficit cape nomē iadeq̃te sig̃ns dicēdo sic. aliqd ē nō dmr̄atū ⁊ nō adeq̃te sig̃tū. vl sbia ē nō dmr̄ata ⁊c.

Oppōit **Contra** hoc arguit: qz tunc iste terius logic⁹ supponeret pro serpente vel lapide ꝯn̄s est falsum ergo ⁊ an̄s. pbatur ꝯn̄a: qz logicus verificat de noie inadequate sig̃nte serpētem ista est vera: aial est logicus vbi aial serpentē sig̃t. similiter hec est vera substantia. est logicus vbi sbia lapidem sig̃t.

Rn̄det **Respondet** negando q logic⁹ p serpēte vel lapide supponit: ⁊ cōcedit q verificet de noibus inadequate lapidē ⁊ serpentē sig̃ntibus verificationes illarū ppōnum nō sūt pro serpēte vel lapide sed pro alijs rebus. secus erat in illo casu aliqd est nō dem̄ratū ⁊ nō adeq̃te sig̃tuz. potest etiā dici q illa particula verificabilis de pnoie demonstrāte intelligit. dūmodo nō est repugnātia verificationis. Tertio dr̄ q sufficit verificatio eiusdē de eodē dicēdo nō demonstratū: ⁊ nō adequate significatum est non demonstratum ⁊ nō adequate sig̃tuz.

Oppo. **Contra** hoc arguit. capio hoc aggregatū nō dem̄ratū ⁊ nō sig̃tū est i pfundo maris ⁊ volo q de⁹ creet aliqd de nouo q nō demōstret volo pariter q nō significet q nullū sit trāscēdēs in mūdo. casu vt possibilis: tūc sic illud aggregatū supponit: ⁊ nullo istoꝝ modoꝝ est verificabile: ergo solutiones nō sufficiūt. Ad sumptū arguit. querēdo d

Oppo. verificatiōe si dicas verificat idez de eodē. tā iste terius rem illam significat postq̃ pro ea supponit.

Rn̄det **Rn̄det** q casus est ipossibilis. post q̃ ibi sunt duo termini ifiniti ponit nullum transcendens esse que nō simul stant non sig̃tum qualibz rem significat: imo ⁊ non demonstratum.

Op. 5. **Quinto** ar. iste terius hō supponit pro sorte ⁊ tn̄ nō est verificabilis de sorte. q pbat detur oppositū. tūc vere ⁊ affirmatiue pdicat de sorte: ⁊ p ꝯn̄s sortes ad ex̄ subijcit respectu illi⁹ teri.

Rn̄det ¶ Respondet qn̄ dicimus hō verificat de sorte capit loco huius. homo verificat de pronomine demōstrante sortem vel verificatur pro sorte.

Oppo. **Cōtra** illum sensum arguit sic. p subiectū huius terminus nō supponens est supponens. posito q illa sola sit subiectū illius supponit:

Instat. ⁊ tn̄ nō est verificabile de pnoie demonstrante. Forte dicis q imo de copula veri est dicere. hoc est terius nō supponēs hoc nō soluit: qz dicā extremū nō supponēs est extremū supponēs. vel illud subiectū supponit vel ipsomet vl nō. si sic: tūc hec verificatio sufficiet hoc est extremū nō supponēs. ⁊ si ista sit va h⁹ ē extremū nō supponēs: g⁹ ita est sic ipsa sig̃t: sed ipsa sig̃t q hoc est extremū nō supponēs. ⁊ ita est p te: g⁹ sm̄ nō supponit. Forte dicis q non supponit.

Contra hoc ar. verificat de pnoie demōstrāte rem quā significat. ista est vera hoc est extremū nō supponēs. quia ita est per te. Oppo.

Rn̄det q latet sophisma in ppōne pposita. Et p⁹ dz q sbz supponit ⁊ nō verificat d pnoie dem̄rante: sed de suo synonimo hec est va extremum non supponens est extremum non supponēs. Forte dicis repugno casui postq̃ pono plēs ppōnes. h⁹ nihil ē nō curo de multitudie ppōnū mō remaneat difficltas pncipal. Cōtra solonez ar. seq̄ret q iste terius chymera supponēt mediāte copla d pn̄ti seclusa ampliatiōe. ꝯn̄s ē fl̄m. pbat ꝯn̄a: qz lz nō verificet de pnoie dem̄rante p̃tur vere de eodē vt pz hic. nō tantū chymera nō est chymera: sz forte ibi dicis ⁊ bene q nō est mere affirmatiua sed in pregnante. Rn̄det

Oppo.

Contra ista ē va p te extremū nō supponēs ē extremū nō supponēs: g⁹ ita ē sic ista sig̃t per illā significat q extremuz nō supponens est extremuz non supponens ⁊ qōlibet aliud extremuz supponit: ergo extrema eius non supponunt. Oppo.

Respōdet q sm̄ hui⁹ nō supponit. ⁊ ꝯcedit q ē verificabile de pnoie dem̄rante rē quā sig̃t: sz h⁹ nō sufficit: qz cū h⁹ regrit q ad talē verificationē nō seqt talē terius non supponē. cui⁹ oppo^m i pposito ꝯtigit. Ex isto pz q duo copulatiue regrūt ad h⁹ q tal terius suppōat. pz ex dictis. Rn̄det

Secūdo seqt. q verificabile de pnoie dem̄rante vl noie sig̃nte nō est passio h⁹ teri suppō. Sz h⁹ totū verificabile ad cui⁹ verificationē nō seqt teriuz non supponē est passio suppōnis. Et cū hic logt d dm̄rone. Notādū est q duplex est dem̄ratio. qdā ad sensuz qua dem̄rat res sensibilis. vt hō bos. alia ē demōstratio ad itellectū: ⁊ est qn̄ nō demōstrat res cadens sb obto sensus: sz solū intellectus vt aia angelus. Duplex est dm̄ stratio.

Sexto ar. sbta haꝝ supponūt hoc est aial. lupus est in fabula: vos estis bon⁹ demōstrādo vnū solū chimera est vl nō est: creans necessario est de⁹. idē pz de p̃ro huius antixp̄s est gn̄and⁹. ⁊ talia nō sunt verificabilia de pnomine demonstrante vl noie ⁊c. Cōcedit q oēs isti teri supponūt nisi sbiectuz huius chimera est vel nō est. sbm̄ pme verificat sic hoc est hoc. sbtuz scde sic hoc est lupus in fabula vel hoc est reserator secreti. sbtum tertie sic verificatur hoc est vos vel vos estis vos. dem̄rato vno solo vtimur plurali reuerētie cā. Et si dicas q̃re hoc nō seruatur deo. rn̄detur q ꝯsuetudo vendicat siue sit barbarū siue nō hoc sufficit logico. Sed vsus nō admittit tales vos estis boni de vno solo loquēdo. ⁊ lz hec sit va hoc vel nō est chimera ē hoc nō sufficit: qz adequate nō capitur copula ppōnis. negatio delēda est: ⁊ vbi littera insolubiliū sonat oppositū. ibi error ē ipressionis sbtum istius creans necessario est deus: sic verificatur hoc possibilr est creans: ⁊ silr p̃rum huius supponit deus necessario est creans. Et eodē mō verificat de hoc dictū est in modalib⁹: sz p̃ni huius antixp̄s est gn̄andus supponit p antixp̄o qui nōduz est. Op. 6.

Et sic

Et sic aliquis terius nō ampliat⁹ supponit p re q̄ nō est mediāte copula de p̄senti: nec hoc inconuenit qñ terius de se est ampliatiuus. hoc in relatiuis clare ꝯtigit qñ suppō est depēdēs. vt antix ps erit ꝛ ipse nō ē.

Op. 7. **Septimo** ar. qꝛ p dissōnez pat in diuinis supponeret p filio. ꝯñs ē falsū: ergo ꝛ añs. pbatur ꝯña: qꝛ demōstrato filio hec ē vā hoc est pr̄ bñ seqr. hec eēntia diuina est pr̄: g° hoc ens est pater. Silr seqret ꝙ ly oēm equū nō supponeret in ista soꝛs videt oēm equū. posito ꝙ sint solū quattuoꝛ equi in mūdo visi a soꝛte. consequēs est falsum: qꝛ totū p̄tm̄ supponit: ergo eius determinatio.

Rñdet **Respondetur** negādo ꝙ pr̄ supponat p filio si incōplete particularizet. ꝛ nō sufficit ista vificatio hoc pr̄ est demr̄ato filio s; opꝫ sic vificare hic filius est pr̄. Si sc̄dm complete particularizet. p⁹ vificatio sufficit. ¶ Ad altō ꝯcedit ꝙ oēm equū nō supponit: qꝛ de nullo nec aliquibus est verificabile: sed totum predicatum supponit. De hoc dictum est in oppositionibus.

Op. 8. **Octauo** ar pbādo. ꝙ terius supponat ex̄ ppositionē. Ar sic. terius supponit extra hāc ppōnē soꝛtes currit: g° terius supponit ex̄ ppōnē ab inferioꝛi ad supius. silr terius suppōit extra oēs ppositionē: ergo terius supponit ex̄ aliq̄z ppōnez. Itē dicēdo ois hō alb⁹ est hō alb⁹. hō alb⁹ alir capit in p⁹ q̄ in sc̄da ꝛ nō nisi distributiue: g° distribuit ex̄ ppōnē: ꝛ p ꝯñs suppōit ex̄ ppositionem.

Rñdet **Respōdet** negādo pmā ꝯñam: qꝛ arguit ab iferioꝛi ad supius: ꝛ hoc cū distributiōe supioꝛis ex̄ distribuit. sc̄da ꝯña nihil vꝫ: qꝛ arguit a nō distributo ad distributū. ppōnē stat deteriate in hac terius supponit ex̄ oēm ppōnē. Ad illud qḋ tāgit de ois hō alb⁹ est hō alb⁹. nego ꝙ hō albus alr accipiat in illis duabus. ꝛ nego ꝙ in vna distribuat. Etiā nō seqt distribuit: ergo supponit.

Op. 9. **Nono** ar ad idē. terius supponit ex̄ hāc ꝛ terminꝰ exponit ex̄ hāc ppōnē plo disputat. ꝛ sic de singulis: ergo terius supponit ex̄ ppōnez ꝯña tenet per ascensuꝫ. añs est vez g° ꝛ ꝯñs: g° male dicit dissō. Suppō est terius exñs in ppositione.

Rñdet **Respōdet** ꝙ male ascēdit. tū p⁹ qñ terminus distribuit respectu teri stantis deteriate inchoādus est ascēsus a terio stante deteriate. tuꝫ sc̄do incipiēdo a terio distributo. opꝫ capere relatiuū idēptitatis in oīb⁹ singularib⁹ nisi in pma. tuꝫ tertio est deteriatio accepta vnica acceptione cuꝫ suo determiabili. sub qua gr̄a forme acceptionis terminoꝝ non valet ascensus copulatiuus. sed istud non opꝫ. pro argumēto duo prima sufficiunt.

Oppo. **Contra** hoc ar. ponēdo ꝙ sint solū due ppositiōes in mundo: scꝫ soꝛs currit ꝛ soꝛtes disputat: ꝛ idē terius nūo sit sbꝫ in illis duabus: imo capio hāc nāliter ois hō currit ꝛ sic arguo. iste terius hō supponit extra hāc ppōnē ois hō currit pꝫ supponit in hac hō currit. ꝛ iste terius hō supponit ex̄ hanc ppōnē hō currit: qꝛ suppōit in hac ois hō currit ꝛ quamlibet propositionē aliā extra supponit: ergo iste terminꝰ homo supponit extra ppositiōem.

Respōdet ꝯcedēdo ꝯñaꝫ ꝛ negando añs ista est falsa. iste terius hō supponit ex̄ hāc ppōnē ois hō currit: qꝛ sic exponit. iste terius hō est supponēs in aliqua ppositione. ꝛ non est supponens in hac ppōne ois homo currit. modo hoc est falsum: ꝛ sic sc̄da singularis est falsa. Rñdet

Contra hoc ar sic. iste terius hō possibilr supponit ex̄ hanc ppōnē. ois hō currit. pꝫ: qꝛ possibilr est supponēs ꝛ possibilr nō est supponens in hac ppōne. pꝫ qꝛ possibilr nō est in hac ppōne: ꝛ sic de singulis: ergo iste terius hō possibilr supponit ex̄ ppōnē. Forte ꝯcedis ꝯñam: tunc sic arguo dādo suā de inesse. iste terius hō supponit ex̄ ppōnē ꝯcludit intētuꝫ. ꝛ pōt hic quispiā tripl̄r rñdere. ꝯcedēdo istā modalē diuisam dicēdo. ꝙ nō bene ponit inesse: s; opꝫ dare plures singulares ex pte termi distributi: sic. hoc supponit ex̄ hāc ppōnē quelibꝫ istaꝝ est possibilis: ꝛ hoc sufficit: quēadmodū multi dicūt de ista soꝛtes pōt videre omne astrum. secundo dicit negando istā. terius possibiliter supponit extra ppōnem ꝙ nō bene ascendit cā tacta est in solutione p̄cedenti: sed opꝫ ascēdere disiunctim. sic iste terius possibiliter supponit extra ppōnem vel hanc vl hāc: ꝛ sic de singulis. modo añs est falsum sicut ꝛ ꝯñs. tertio ꝯcedo illū ascensum negatis ꝯñti ꝛ antecedēte nego quālibet singularē añtis hec est falsa. iste terius possibiliter supponit extra hanc ppōnē: qꝛ sic exponit iste terius impossibiliter supponit in hac ppōne pro sc̄da exponēte: qꝛ sc̄da exponēs dꝫ habere copulam ꝯdicentē exponibili: hoc pꝫ in aliis secluso mō qōlꝫ istorum sufficere potest. vltimū reputo artificiosius sc̄dꝫ clarius. primū nō omnino iprobabile in quo tū non multum sto. Cōfirmatur ad idem extra ppositionez erit suppositio: pꝫ expositoꝛie hoc erit suppō: ꝛ hoc est vel erit terminus extra ppositionē: ergo extra propositionē terminus erit suppositio quod si cōcedas. Oppo. Instat. Rñdet

Cōtra sua de inesse est falsa extra ppōnem. terminus est suppositio. ¶ Rñdet ꝙ minoꝛ syllogismi expositoꝛij est distinguēda quēadmodum ista nō nigrū erit nigrum. vel aliud a vero erit verum: ꝛ sc̄m hoc ꝙ minoꝛ pōt concedi vel negari: ꝛ concessa minoꝛe cū ꝯsequente male datur sua de inesse: sed hoc est suppō vl terminus est suppositio. Oppo. Rñdet

Cōtra hoc ar. inuit solutio ꝙ si extra cadat super terium ampliatū disiūcti ppō est falsa: ꝛ tūc erit sensus terius q est extra ppōnem. ꝛ terius q erit extra ppōnem erit suppositio. qḋ est falsuꝫ. ꝯ sua de inesse est possibilis: ergo illa de futuro est vera. pꝫ ego sum rome solum est possibilis: ꝛ ppterea ista est vera ego possibiliter sum rome. ¶ Rñdet pro nunc ꝙ nō opꝫ ista est possibilis ego sū in damasco: ꝛ forte ista nō est vera ego ero in damasco. Sꝫ transeūdo ad rem in casu argumenti nullā de p̄senti habebit verā. Oppo. Rñdet

Decimo arguit. hō supponit pro hoibus: ꝛ tū non verificatur de eis qbuscunqꝫ demōstratis hec est falsa isti sūt hō. Forte dicis opꝫ demōstrare vnū p eundē numerū ꝛ sic pe- dere. Op. x°

Cōtra hoc arguit. ponendo q̄ terius absoluat a nūo sic: sc3 q̄ nulli⁹ determiat nūi sit. Dr̄ q̄ in illo casu hō ꝛ homines conuertunt: quēad modū dicim⁹ istas eē ꝯtrarias omnis homo currit ꝛ nullus homo currit. absoluendo nullus a genere.

Op. 11 Undecimo arguit. vl terius supponens supponit ꝓ oī suo significato vel pro aliquo ꝛ aliquo non neutrū est dicendum: igit.

Rn̄sio Pro argumēto notādū est q̄ sig̃re ꝛ supponē ꝓprie captis terie impertinenter se hn̄t aliqñ sig̃re nō est supponere. vt sm̄ hui⁹ adā est aliqñ supponē nō est sig̃re vt sm̄ hui⁹ baf est huf: ꝛ aliqñ supponē est sig̃re: s3 large capiēdo sig̃re: q2 sic capimus fm māni sbiectā sig̃re est supius ad supponē. ois terius supponēs sic est sig̃ns: sed nō ecōuerso. Isto notato pono ppōes.

p⁹ ppō Prima. aliqs terius pro quolibet suo sig̃to supponit mediāte copula de futuro vl̄ de p̄iti. hoc p3 de extremis hui⁹ sortes est plato: ꝛ hic cicero erit vl fuit robert⁹.

2⁹ ppō ¶ 2ª ppō. regulr terius cōis non supponit ꝓ q̄libet suo sig̃to. hō in ista hō est aial non supponit ꝓ antixpo. ꝛ tñ eum sig̃t. Dr̄ regulr: quia aliqs terius cōis ꝓ q̄libet suo sig̃to supponit vt sol ē luna: de⁹ est eēntia diuina. Et qñ ponit terius multū ampliatiu⁹: ꝛ sic h̄ capio sig̃tionē fm q̄ ea cōiter vti mur.

3⁹ ppō ¶ 3ª ppō. ql3 terius ꝓ q̄l3 suo sig̃to supponit qñ ē āpliatio ad qncq. hec ppō est ꝯ Dorp ꝛ Georgiū dicētes. q̄ terius ꝯnotatiuus hn̄s sig̃tum forma le distinctum a materiali nunq̄ supponit ꝓ formali.

Oppōit ꝓdictis Contra hoc arguit. ista ē vā albū imaginat albedo. g⁹ extrema supponūt ꝓ eodem. Subiectū pro re alba supponit: ergo p̄dicatū similr albedo a pte p̄dicati supponit: ergo sm̄ ꝓ eodē accipitur. Ad hoc dicūt q̄ extrema supponunt pro eodē: sed albedo nō est vnū extremū. sed hoc totū imaginatu3 albedo quēadmodū hic ego video sortē extrema supponūt ꝓ eodē: s3 sortē ꝓ nic nō supponat.

Oppōit Cōtra hoc arguit. Georgi⁹ dicit i q̄ntitatib⁹ in p̄bilib⁹ q̄ terius singularis mediāte copula de imaginat suppōit ꝓ plib⁹. vt sortes imaginat plō: tūc fm solonē datā negabo ei q̄ plo supponat ꝓ plurib⁹: s3 hoc totū imaginatū plō. Et confirmat capio

Confirmatur hāc sortes imaginarie est plō: ita q̄ copula sit hoc totū imaginarie ē. quēadmodū politer ē i modalib⁹: tūc ista ē ꝯcedēda: ꝛ rn̄sio p̄cedēs nulla. Et ppterea posita est 3ª ppō.

Oppōit ¶ Cōtra p̄mā ꝛ tertiā sic arguo. sortes est sortes sm̄ nō supponit ꝓ illo terio sortes: ꝛ tñ est suum significatū. patet fm materiā subiectā.

Rn̄det ¶ Rn̄detur q̄ intētio erat distribuere significatū ꝓ sig̃to vltimato soli: ꝛ nō arguis fm mā3 sbiectam.

Oppōit Cōtra hoc arguit. ille termin⁹ sortes est v̄ificabilis de illo termino mediante copula sue propositionis: ergo pro illo supponit. cōsequentia videtur nota. ꝛ antecedēs patet: q2 hec est vā hoc

Rn̄det est ly sortes. Nego q̄ supponat pro illo termino male verificas. debes sic verificare. hoc est sortes. per ly hoc demōstrando illu3 terminum sortes. modo ista est falsa: q2 significatiue capiebatur in principali pro positione: ꝛ sic intellige secundam propositionem.

Oppōit Cōtra 3am ppōnē arguit sic. extrema hui⁹ supponūt ꝓ eodē. sor. imaginarie est plō. tūc sic sors supponit ꝓ plone: g⁹ sig̃t platonē: nō ītemus i appellatiōe rōnis ꝯne ē ītu: q2 nec sig̃t ad placitu3 nec n̄ aliter.

Rn̄det ¶ Rn̄det ꝯcedendo q̄ sig̃t platonē ad placitū non ratione sui sed ratione de imaginatur. ꝛ hoc argumentum videbitur in ampliationibus.

Dubitatur p⁹ Dubitat quid est subiectu3 huius tractat⁹. ¶ Secundum dubium vtrum de qualibet parte orationis aliqui termini supponāt.

Dubitatur 2⁹

Quid ē sb3 suppōnum Ad p̄m dr̄ q̄ sm̄ attributiōis hui⁹ sciē est iste termin⁹ suppō ci⁹ ꝓpria passio est hoc diffinitu3 supponere cōiter: vel discrete vel v̄ificabile in ꝓpōne ꝓ suo sig̃to itelligēdo dūmō nō sit reflexio i oppm̄: nō suppō est suppō: vel extremū nō supponēs est extremū nō supponēs nō supponit in casu ante tacto: ꝛ tñ ibi est v̄ificatio de pnoie demōstrāte. Silr pōt fieri sophisma hic. hoc ē p̄ui q3 nō v̄ificatur ꝓ hoc ido q̄ p̄ui supponit ꝛ non v̄ificat. Solet ēt dubitari hic an suppō sit terius supponēs: ꝛ an suppō teri vocalis vl̄ ad placitū sig̃ntis sit ꝯcept⁹ cui subordinat: vl̄ terius ad placitū sig̃ns. Et circa p̄m dubiū ponūt aliq̄ ppōes.

p⁹ ppō Prima suppō nō distinguit a terio supponēte. ꝓbat terius est gen⁹ ei⁹. p3 per diffōnem suppōnis.

2⁹ ppō ¶ Scda ppō. posito q̄ vn⁹ terius q fuit ꝓ decem annos nūc p⁹ ponat in ꝓpōne. iste ꝯcedunt. hic terius incipit esse suppō: hec suppō incipit esse suppō: s3 iste sūt negāde. hec suppō icipit eē terius: hic terius supponēs icipit eē: hec suppō nō an̄ fuit: hec suppō nūc p⁹ est. ista clarēt exponēdo ꝓpōnes de incipit. De 2⁹ pte dubij sūt opiones aliq̄b⁹ dicētib⁹ ꝯceptū vltimatū esse supponē teri ad placitū sig̃ntis: quēadmodu3 ꝓpō mētalis vltimata vera est v̄itas ꝓpōnis ei subordinate aliq̄b⁹ dicētib⁹ quēlibet terim supponēte3 esse suā supponē. nūc solebit positio eo2 q dicunt suppōnē distingui a termino. Sed difficultas ista2 duarū positionū est ad nomē. Dicat cū cōiter loquētib⁹ q̄ q̄libet termin⁹ supponēs est met sua suppositio.

Rn̄⁹ ad p̄mam dubitationem Ad 2m dubiū p̄ncipalr dr̄ q̄ ꝯiūctiōes ꝓpōes: in teriectiōes: ꝛ breuiter oēs preisdeclinabiles talr capte nō supponūt: s3 gr̄a sbstātiuo2 q̄ denotāt nōnūq̄ supponūt: vt i alexādro de ꝓpōne glie glutis nō cadit ex: vbi pp carmē nō posuit regulā: sed hoc denotabat ꝓ istū terim ex. idē cōtingit de aduerbijs vt hodie veni ad vrbē. vbi hodie v̄ificat ꝓ hoc complexū hodierna dies. ꝛ ita de alijs aduerbijs qñ cathegoreumata v̄ificabilia incidūt v̄ba nulla supponūt. S3 pnoia sunt in multiplici dr̄a. q̄dā p̄mitiua q̄ a p̄sciano ꝛ donato enumerant octo ꝛ talia addita substātiuis nō supponūt: q2 fm talē acceptionē nihil nec aliq̄ sig̃nt sed sepata a substātiuis apparēter supponūt gr̄a substātiuo2 incluso2. Dr̄ apparenter: q2 tūc realr nō sciungunt a substātiuis. Sed pnoia deriuatiua addita substātiuis ꝓ possessore supponūt rōne teri inclusi: q2 adiectiuū dat intelligē genitiuū sui p̄mitiui. S3 qñ cecernunt a substātiuis ꝓ re possessa supponūt. Noia adiectiua siue addantur substātiuis imediatis siue nō supponunt. Hoc est dictu siue capiantur

piant pure adiectiue siue nõ. alb° in hac. hõ alb° currit. supponit sic alb° in ista. hõ ē alb°. rõ: qz pōt vificari p suū sinonimū qd ē albū substātiue sumptū. dicū ē in capite de noie q albū adiectiue sūptū rē albā t albedinē sigt psuasiões adducebant in noie. t hoc trez tāgetur in appellatōib°: t sic negatiue p3 rñsio ad dubium. de participiis dicas sicut de adiectiuis.

Ultima dubitatio — **Ultimo** hic dubitat an pñtuz hui° supponat. de° necio est creans. Respondēt aliqui q nō. Ratio est: qz tunc esset vna affirmatiua cui° extrema supponūt pro eodē t per ɔsequens vera. gratia illius consequentie pono ppositiones. — Rñdet

1ª ppõ **Prima** ppõ est. aliq̄ ē affirmatiua falsa. cui° sbm t pñtum supponūt p eodē: imo vbi extrema sunt sinonima: p3 hic. oē aial est homo. omnis homo omnis hō est. ois homo est b homo.

2ª ppõ **Secūda** ppõ. aliq̄ ē affirmatiua fſa cui° extrema supponūt p eodē i q̄ nulla ē distributio. p3 de hac pñ in diuinis est fili° in diuinis.

3ª ppõ **Tertia** propositio est. aliq̄ est affirmatiua falsa in qua nulla ponit distributio. cui° subiectū t pdicatū pro eodē supposito imediato supponūt. p3 de hac ego dico falsuz casu falsificationis.

4ª ppõ **Quarta** ppõ. aliq̄ est affirmatiua falsa in qua nulla ponit distributio nō insolubilis: cuius subiectū t predicatū pro eodem supposito imediato supponūt. p3 de hac. de° necio est creans.

5ª ppõ **Quinta** ppositio. aliq̄ est affirmatiua falsa in qua nulla ponitur distributio non insolubilis nec modalis. cuius subiectum t predicatum pro eodem supposito immediato supponunt. patet in reduplicatiuis t in exponibilibus.

6ª ppõ **Sexta** ppõ. ois affirmatiua cui° sbm t pñtm supponūt p eodē supposito imediato in q̄ nulla ponit distributio nō modalis nō insolubilis nō exponibil' ē vā. ppōnē alr nō pbo: nisi qz nūc nō occurrit alia instantia occurrenti addat ppositiones.

7ª ppõ **Septima** ppõ. ois vlis affirmatiua cuius pñtum stās ɔfuse tm̄ cuilibet supposito subiecti cōpetit est vā: t si nō cuilibet est falsa. Forte dicis q nō de istis cuiuslibet hois q3 asin° est asinus. ois essentia diuina est pater. Ad pmū respōsum est in oppositionib°. Ad scdm in sillis t fm illas responsiones intelligat hec septima propositio.

8ª ppõ **Octaua** q̄l3 pure affirmatiua cui° sbm t pñtm nō supponūt p eodē est falsa. Dicit pure affirmatiua pp affirmatiuas pgnātes in qb° nō op3 vt p3 hic. nō tm̄ chymera nō est chymera nō tm̄ hō nō ē asin°. Ex ista ppōne infert q hec ɔña est bona hec ē vna pure affirmatiua cui° sbm nō supponit nō pp reflexionē suppōnis: g° hec ē falsa. Et eodez mō de pñto negatiue p eadē pñ°. pbat vere: vt sic arguēdo hec est vna negatiua. cui° extrema nō supponūt p eodē: ergo est vā. Et ex isto infert q negatiua cui° vnū extremū nō supponit est vā: qz si vnū extremū nō supponit. iā extrema nō supponūt p eodez t negatiue moderāde sūt b3 iter pretationē affirmatiuarū pla de hac mā dicent circa suppōnem ɔfusam tm̄.

Terminorū supponētiuȝ. Quedā est ppria. q̄dam impropria. Et rursus ipropria diuidit i anthonomaticā: synodothicā t metaphoricā. — Diuisio terminorū suppōnētium

Suppō anthonomatica est qñ terius supponit p illo sigto cui ɔuenit p excellētiā. vt phus dixit mūdū fuisse ab eterno phs p solo aristotele ex vsu loquēdi accipit. pphā dicit. hoc p dauid solo accipit. — Suppō anthonomatica.

Suppō synodothica est qñ dictio sigñe pte p toto accipit vel ecōuerso dicim°. iste est pz fortis demōstrādo vnū ihumani. vl iste fuit pz forme demfando corp°. Silr ɔcedim° q sanct° Petr° est in celo. vbi sctūs Petr° p aia q̄ fuit ei° supponit: t sic erit vificatio demfando aiaz hec est sctūs petr°. — Suppō sinodothica.

Suppō metaphorica est qñ terius supponit p illo q solū similitudinarie sigt. t trāsūptiue vel qñ dictio ɔtinēs p ɔtēto supponit vel ecōuerso demfato vno tyrāno. dicim° iste est nero vbi nero suppōit p demfato quēadmodū demfato Joāne dicim° hic est Helyas. hierusalem qui occidis pphetas. hierusalē nō supponit pro domib°: s3 pro ɔtētis admutinius tales. carthagines expugnauit roma vbi roma pro romanis accipit. — Suppō methaphorica

Contra p° mēbrū qñ dicim°. phus dicit hic phs supponit p illo qd pprie sigt: g° est suppō ppria appet ɔña. Forte dicis sic dicēdū est q nō pptera est suppō ipropria: qz terius supponit pro illo qd ipropie sigt: qz tūc ql3 terius stans mālr cēt suppō ipropria. Et df ipropria: qz terius nō capit p oi illo de q̄ est vificabilis: s3 pro sigto excellentissimo vel qñ pars pro toto vel ecōuerso vel ɔtinēs pro contento vel aliquo modo reducibile ad hec. — Op. p° mēbro diuisionis. Instat.

Contra hoc ar in ista. phs dicit hoc t volo q socrates plo t aristoteles sint supponit pro quolibet eorum: qz quocūq eorum demonstrato verum est dicere ille est philosophus. — Oppōit instātie.

Respōdet distiguēdo q phs p q̄l3 eoruz supponat vl capiēdo trāsūptiue. t sic nego nec v3 vificatio: sed op3 sic dicē iste est phs phoz. vl iste est excellētissim° phs. mō hoc non vificat de plone vel sorte. t hoc innuebat Alexāder i vltio ca° anthonomasia vult excellētia dici t reliq̄. si phs capiat pp̄e. ɔcedo q p plone t socra. suppōit — Rñdet

Contra hoc ar. iste sit stāt phs dixit mūdū m fuisse ab etno. phs nō dixit mundū fuisse ab etno trāsūptiue capiēdo: g° sbm non p solo Aristotele supponit. vitatē affirmatiue nota t negatiuā pbo. habuit vnā de pñti verā p Plone t pro socrate. iterdū vez erat dicē plo est phs phoz t ēt nō nunq̄ hec fuit vera: socrates est philosophus phoz vt significabat oraculum appollinis. Et illi duo dixerunt mundum fuisse ab eterno: igitur. — Oppo.

Respōdet q phs mediāte copla de pterito t futuro ēt trāsūptiue capiēdo p plib° suppōit: t ppōnes pposite sbʒtiāt. Etiā trāsūptiue capte terīs. S3 vltra hoc adhuc cū copula de pterito appropiam° terius soli aristoteli: qz appropiam° excellētissimo ab hoc istāti a pte añ: h° p3: si go diceret phs nō dixit mūdū fuisse ab etno repu — Rñdet

tarem⁹ falsū ſʒ mediāte copula de pñti. iste ꝯdictorie repugnāt grā mā̄e. Phs dic mūdū eē ppetuū. phs nō dicit mūdū eē ppetuū. ꝑ analogia accipias teriuʒ superlatiui gradus affirmatiue exponendo.

Oppōit **Contra** 2ᵐ mēbrū aꝛ sic. Petr⁹ nō ſiḡt aiaʒ petri neqȝ pꝫ me⁹ suā mā̄ʒ: g⁹ petr⁹

Rñdet nō supponit ꝑ aia ei⁹. ¶ Rñdet ꝙ nō ꝑprie ſiḡnt. quēadmodū nō ꝑprie supponūt nō video icōueniēs dicē in mltis casib⁹ teriuʒ supponē ꝑ aliq̄ qd nō ſiḡt ſʒ repñtat large ex q̄dā ꝯsuetudie ⁊ ꝯcedit ꝙ Petr⁹ nō ꝑpe ſiḡt aiaʒ quēadmoᵐ ꝑpe ꝑ ea ñ suppōit.

Oppo. **Contra** hoc aꝛ. tūc ista eēt falsa scīus petrus est i celo ꝯñs ē falsū: ergo ⁊ añs.

Rñdet **Respondet** ꝑpe capitis terie iste sūt ꝯcedēde scīus petr⁹ nō est in celo. iudas nō est in iferno nullū tēplū sci petri est i terra nulla ps capitis sci Joānis baptiste ē i mūdo. Joānes baptista nō est scīus ioānes baptista oīa ista patēt: qꝛ bñ seqꝛ scīus petr⁹ nō est: g⁹ scūs petr⁹ nō est in celo. ⁊ añs pꝫ: qꝛ ptes q̄ fuerūt ei⁹ sūt separate: qꝛ eadē rōne diceres Cicero roman⁹ est vl alexāder macedo ē. ista tēplū sci petri est in t̄ra sic se hꝫ ꝙ determiatio nō supponit nec p̄ncipalior ps ei⁹. g⁹ totū nō supponit. ⁊ eodē mō pꝫ falsitas hui⁹ ps capitis sci Joānis baptiste est in t̄ris. Et ex isto negatiue reddunt ꝟc. Sʒ si neccdothicc capiēdo terios tales sūt ꝯcedēde sāct⁹ petr⁹ est in celo scīus petr⁹ est caput romane eccl̄ie Nec nob lʒ loq ꝑ negatiuas de t̄rute ꝑmonis q̄s posui nisi cām specificādo. ꝑpterea bñ dixit aristoteles loquēdū vt est plēs. talis admittit tēplū sci petri ē rome. i. tēplū ꝯstructū in honoꝛ sci petri q erat ē rome vl sci petri supponit pro ei⁹ aia. si q̄ras q̄re ista nō cōcedit Homerus est dꝛ ꝙ sola ꝯsuetudo ⁊ nulla alia ratio homerus solum viuit: vt Poeta.

De gñl b⁹ suppōnuʒ. **Equitꝛ** de gñib⁹ suppōnū. Pro q̄ʒ itelligētia succicte repetam⁹ aliq̄ dicta in teriis. Duplex est ſiḡtū termi q̄ddā vltimatū. aliō ꝟo nō vltimatū. Siḡtū vltimatū est hoc ꝙ terius ꝑprie ſiḡt siue nāl̄r ꝑpe vel ad placitū ꝑprie terius repñtat ſiḡtū nō vltimatū est ſiḡtū qd terius iꝑprie ſiḡt. i. nāl̄r ꝯōiter vel ad placitū iꝑprie. declaꝛ exēplo hec vox hō vltimate oēs hoies ſiḡt: qꝛ ad placituʒ ꝑprie iꝑprie ipsāmet vocē scripturā ei ſiles ꝯceptū nō vltimatū: ⁊ ꝯceptuʒ vltimati repñtat. Ex isto pꝫ ꝙ nō est idē dictu ꝯcept⁹ vltimat⁹ ⁊ ſiḡtū vltimati. nā frequēter ꝯcept⁹ vltimat⁹ est ſiḡtū nō vltimati respectu teri ſiḡntis inter dū ēt coicidūt. silr ꝯcept⁹ nō vltimat⁹ hui⁹ vocis hō illā vocē vltimate ſiḡt: qꝛ nāl̄r ꝑprie hoc est mediāte se ⁊ vltimate ad placitū ſiḡt oēs hoies quēadmoduʒ vox ei⁹ mediāte ꝯceptu oium hoium repñtatiuo.

Rēgla gñalis. ¶ Regula gñalis est. qlʒ terius ſiḡns aliq̄d vl aliq̄ illō vl illa repñtat mediāte nāli ſilitudie rei ſiḡte.

Tria genera suppōnuʒ. **Notanduʒ** est 2° ꝙ tria solēt poni genera suppōnū. s. simplex ꝑsonal ⁊ mālis. ¶ Suppō ꝑsonalis est suppō teri ꝑ suo ſiḡto vltimato in ordie ad ꝯceptū vltimatū: hoc clare dꝛ. Duo reqrunꝛ ad hoc ꝙ terius supponat personalr. Primuʒ ꝙ pro suo ſiḡto vltimato accipiaꝛ. Scḋm est. ꝙ terius ꝑm talē ſiḡtionē ꝑm quā capiꝛ subordinet ꝯceptui vltimato. vt hō in hac hō est aial ꝑ oib⁹ hoib⁹ suppōit: q̄s vltimate i ſiḡt: ⁊ ꝑ illis sic ſiḡndo subordinaꝛ ꝯceptui repñtatiuo oiuʒ hoiuʒ deficiente scḋa ꝯdiōe sꝫ hui⁹. ens est pricipiū nō supponit ꝑsonalr q̄ꝙ ꝙ pro suo ſiḡto vltimato accipiaꝛ. puta ꝑ illo termino ens quē vltimate ſiḡt: qꝛ ꝑm illā ſiḡtionē ꝑʒ quā accipiꝛ subordinaꝛ ꝯceptui nō vltimato huius teri ens: ⁊ nō ꝯceptui oiuʒ entiū repñtatiuo: qꝛ in ista ens est pricipiū ens nō suppōit ꝑ forte: sʒ pro illo terio ⁊ ſilibus: qꝛ sꝫm p⁹ respectu p̄ti scōe. ¶ Suppositio mālis est suppō termini pro suo ſiḡto nō vltimato ꝑm ꝯceptū nō vltimatū ponere suppōnē simplicē i via noialiū est solū multiplicare ꝟba: ꝑpterea ad rē dicitꝛ. Ois suppō est ꝑsonalis vl mālis. Si libeat loqui cuʒ loquētib⁹ suppō simplex est qñ terius qui nō est ꝯcept⁹ vltimat⁹ supponit ꝑ cōceptu vltimato quē nō vltimate ſiḡt. Diffiniaꝛ suppō mālis stricti⁹. vt ab vtroqȝ mēbro distinguaꝛ. ¶ Multifariā termin⁹ supponit mālr. Uno mō ꝑ se. vt hō est dictio dissyllaba. ibi hō supponit pro ipsomet ⁊ ſilib⁹. Secūdo mō terius supponit mālr pro se. alibi sūpto ꝑsonalr. vt magistroꝝ est genitiui casus. soꝛs est termin⁹ differet⁹. ¶ Magistroꝝ in p⁹ stat mālr ꝑ ſilib⁹ teris. alibi ꝑsonalr accept⁹: vt dicēdo asini magroꝝ currūt. Sic sortes in illa soꝛs est terius discretus. stat mālr ꝑ illo terio sortes in hac soꝛs est hō. Tertio mō. terius supponit ꝑ suo dissili. vt sortē currē supponit ꝑ hac ꝑpōne soꝛs currit. q̄re oēs iste sunt cōcedēde. magistroꝝ est pluralis nūi. magroꝝ est genitiui casus. posito ꝙ isti teri magroꝝ alibi ꝑsonalr accipianꝛ. hoc pꝫ: qꝛ sūt affirmatiue. q̄rū extrema supponūt pro eodē. Sʒ si illi teri nullibi ꝑsonalr capiātur. ille sunt false. Scḋo sequiꝛ. ꝙ sortē currere est. sortes currit pꝫ: qꝛ extrema supponunt pro eodem.

Oppōit litere **Contra** istam aꝛ. seq̄reꝛ ꝙ ꝯcept⁹ oiuʒ hoiuʒ supponēdo ꝑ hoib⁹ mālr supponeret ꝯñs est fīm. ꝑbaꝛ tñ ꝯña: qꝛ supponit pro suo ſili: qꝛ pro illo cui⁹ est nālis ſilitudo. Si dicas ꝙ hoīnes nō sunt ſiles cōceptui vltimato: tūc facio argumentum de cōceptu nō vltimato in ordine ad vocē.

Instaꝛ

Rñdet **Respōdet** ꝑ ſile. semꝑ ꝑsupponimus ꝙ vnū nō significet vltimate aliō. suppō multū depēdet a ſiḡnone. Ex q̄ pꝫ. stat duas ꝑpōnes eē synonimas: ⁊ terios sinonime accipi. ⁊ tñ sꝫm vni⁹ supponit ꝑsonalr. alteri⁹ ꝟo mālr. hoc pꝫ hic. hō est dictio dissyllaba sꝫm in voce supponit mālr: qꝛ ꝑ ſiḡto nō vltimato. ⁊ tñ ꝯcept⁹ non vltimat⁹ ei⁹ ꝑ eadē voce ꝑsonalr supponit. Sʒ ille ꝯceptus nō vltiat⁹ ꝑ seipso supponēs mālr accipiꝛ. ⁊ idē cēseo de ꝯceptu vltimato ꝙ pōt capi ꝑ se ⁊ supponē

Instaꝛ mālr. Forte petis an hec sint ꝯcedēda. magistroꝝ est noiatiu⁹ casus dñoꝝ est singularis numeri. Et

Oppōit **Arguit** ꝙ sic duplr. tñ p⁹. ille sunt affirmatiue q̄rū extrema supponūt ꝑ eodē: g⁹ sunt ꝟe. añs pꝫ in vna: qꝛ vtrobiqȝ est eq̄lis rō q̄ā dico magroꝝ ē ntis casus. magroꝝ reddit suppoᵐ.

illi ꝟbo

aliud vbo est: g° est nullo casus et pru p qlibet nto suppo/ nit extrema supponunt pro eode. tum 2° pru pro qlz mo supponit vt notu e: et magfor suppoit p suo illi s. p suo recto qr h° obliquu sorte curre suppoit p h° recto sor. currit. et sic iter extrea supponut p eode.

Rndet ad pm **Ad** pmuz rndetur g extrema supponut pro eo/ de. et cocedit g pru p qlibet noiatiuo sup/ ponit sed no subiectu: sz solu supplet vice noiatiui si supp rerice nti sufficiat illa veniret concedenda.

Rndet ad 2m **Ad** 2m nego silr g extrema supponut p eodem magfor no suppoit p illo terio magf. et ce/ dit g sor. curre p sor currit supponit. vsus ad hoc magis v3 q ro. Forte iter dubitas de hoc g oem est s. g terius i voce suppoit malr. et i ceptu psonalr: qr hoc dato sequit g ppo ra sbordinat false g no est dicedu. ho e dictio dissyllaba ista est va in voce. sbm mentalis ci° supponit psonalr p suo sigto vltimato: tuc erit sensus. sor s vl plato e dictio dissyllaba capie do sbta psonalr. Rndet negado g ppo vocalis e ve ra. salte vna sbordinat metali false. salte ex se falsifi catus: et cocedit g sbm metalis supponit psonalr p suo sigto vltimato: sz hoc no est p hoib°: sz p illa vo/ ce homo. Ad intelligentia hui° ponunt ppositioes.

p° ppo **Prima** ppositio fundametalis est p qcunqz supponit sbm vocalis vel pru3 p eo/ de supponut extrema scripti et metalis: l3 no in eo/ de genere supponis. scda pars patet ex dictis. et por

2° ppo p3. alioqn no esset bona subordinatio. ¶ Scda pro positio. qn ois extrema in voce stat sigtiue eode mo in metali vltimata et no vltimata accipiunt. ¶ Ter/

3° ppo tia ppositio. qn vnu extremu in voce stat materiali/ ter talis solu subordinat vni metali cui° termin° rn/ dens terio maliter sumpto stat maliter. ¶ Quarta

4° ppo ppo ponedo suppositione3 simplice si vn° terius in voce supponit simplr talis subordinat duab° meta/ lib°. in metali no vltimata teri supponut sicut in vo ce. et in metali vltimata terius rndens terio suppone ti simplr suppoit maliter: vt in ista vocali ho est spe/ cies. hec vox ho supponit p ceptu vltimate repre/ sentatiuo oium hoiu3. et ille cocept° vltimat° cui sub ordinat maliter supponit pro seipso. No opinor cu dicentibus qulibet coceptu3 vltimatu stare psonalr: sed qn stat pro ceptu vltimato tuc stat psonaliter qn pro sigte no vltimato g est ipsem et cocept° frequen ter: tuc stat maliter. In istis. ho est spes: aial est gen°. sbta supponut p vocibus et scripturis sicut p ceptib°: qr vox et scriptura et cept° no vltimat° sut spe et gna sicut cocept° vltimat°: qr no sto in mo lo/ quedi supponis simplicis et fm hoc sac ois qdrare in materijs et in pbilibus de istis. homo est spes: aial est genus. Pro suppone materiali ponitur regula.

Regula p suppo ne mali **Regula** est hec. sbm pme intetionis respectu pri scde: vel terius p° intetionis p ad ditione imediate teri 2° vel hui° rictionis ly stat mali ter. exm pmi: vt ho est spe. exm scdi: vt hoie in hac. aial pur de hoie. vbi et aduerte g hoie in obliquo supponit p suo recto: sz hoc e: qr illa de actu signato capitur p vna de actu exercito: et p hanc exercet ho est animal. Exepli tertij: vt ly homo est ly animal.

Oppoit **Contra** regula arguit. capio subiectu menta lis hui° vocalis. aial est gen°. tuc hic illud subiectum no supponit maliter. Forte dicis et

Instat hoc sufficit regula intelligitur in voce vl in scripto.

Oppo. **Contra** hoc arguitur. capio subiectum isti°. omnis homo est dictio dissyllaba: ho mo est terminus prime intentionis in voce vel in scri pto: et tamen non supponit materialiter.

Rndet **Respondetur** concededo g supponit psonaliter: qr ois termi nus stans materialiter est neutri generis: et sic ois no conuenit secus: sed ipsum alienat a suppositione ma teriali. Carmina gramaticor dicunt. Est ppie qua/ lis omnis vox materialis. Est neutri generis indecli nabile nome. Et l3 hoc sit falsum g sint ppie qlita tis nisi loquamur more antiquoru patrum dicentes hanc singularem: tamen relique particule sufficiut.

Nobile **Notandum** est hic g no incouenit totum subiecti stare maliter et par/ tim psonalr: vt dicedo ois ho est aggregatu vl qd co plexu vl totu in quatitate totu sbm stat maliter: et ille terius homo sigtiue. Et ex isto p3 g sbm hui° nullu aial est gen°. pot stare maliter vl personaliter indiffe renter fm g placet nobis limitare terminum.

Contra solone pncipale arguit. sbm huius no supponit maliter dicedo. hoc e

Oppoit solont pnome. nec sic dicedo. ego su pnome. et tn i istis est sbm p° respectu pdicati secunde ergo regula nulla.

Rndet **Respondetur** g in istis subiecta sup/ ponut personaliter: qr subiecta accipiutur pro significatis vltimatis subiectu secude alienat per verbu pme psone: qr si staret ma/ terialiter esset tertie persone. Regula ergo non tenet quando est pronome demostratiue sumptum: neqz relatiuum relatiue sumptum hoc patet de relatiuo il lud in hac copulatiua animal currit et illd est trissyl/ labu. Sed si dicatur hoc est pronomen nihil demon

Instat strando subiectum supponeret materialiter: quead/ modu dicedo ego est pnome. Ex isto patet quomo/ do sbta istar supponut. tu e pnome: tu est pnomen.

Oppoit **Secundo** arguitur. subiectu3 huius aliud a vero erit verum. non supponit materialiter: nec subiectu3 huius aliud a falso est ve rum. et tamen ibi subijciuntur subiecta prime respe/

Confirmatur ctu predicati secunde: igitur. Et confirmatur. subie/ ctum no supponit materialiter: homo habet genus: et tamen genus est terminus secunde intentionis: er/ go regula nulla. Forte dicis totale predicatum no est

Oppoit secunde. ¶ Contra. hoc no tollit subiectu hui° sup/ ponit materialiter per regulam. animal pdicatur de hoie: et huius ho est nome vocale: et tamen vna pars predicati est prime intentionis: ergo regula nulla.

Rndet ad pm **Ad primum** rndet de subiecto huius. aliud a vero erit veru. pot dici de rigore regule subiectu stat malr postq e ter minus prime respectu pdicati secunde. Sed confor muter quo ad coem modu loquedi dicit g subiectu

stat significatiue: nec est pure prime intentionis: sed parum prime partim secunde. non nego quin absolute ista est concedenda. aliud a vero est terius prime. Ad ↄfirmationē de sbo huius. hō h3 speciē vel genus. dr̄ q̄ sbm stat signtiue: q2 totale predicatum est terius prime. Nec est simile de hoc predicato qḋ predicatur de hoīe: quia totum est terius secunde τ aggregatum insequitur naturam determinabilis.

Rn̄del ad cōfirmatiōe3

Oppōit tertio

Tertio

ar. sbm h⁹. lapis est terius. est terius prime intēnōis respectu ꝑti scōe τ tn̄ suppōit psonalr. ↄcedimus lapis est terius duaꝝ teraꝝ. Forte dicis sicut dicēdū est q̄ terius capit prie intentionalr: τ fm illā acceptionē sbm supponit psonaliter: nec hoc est ↄ̄ regulā. Sed op3 pbare q̄ capiendo ꝑtum scōe intētionalr τ gra illius stat psonaliter. pbatur q̄ sic capiēdo sbm huius. sortes τ plato sunt teri singulares vel noīa. sbm capit signtiue: q2 si capet mālr copula esset singularis numeri dicim⁹ sortes τ plato est vnū copulani. ℂ Rn̄det q̄ vel cōiunctio τ capit signtiue: τ alij duo teri mālr: ppterea verbū manet in plurali numero. ℂ Cōtra capiēdo terium simplicē sic dicēdo. sortes est ly nomen. sbm nō stat mālr. Forte dicis τ ita dicēdū est ↄcedēdo q̄ sbm stat psonaliter τ ꝑtum non capit scōe intētionaliter.

Instat.

Rn̄det

Oppōit

Instat

Oppōit

Contra

hoc ar. sbm huius hō est dictio dissilaba. supponit mālr: τ tn̄ ꝑtum p hanc solutionē nō esset terius scōe intētionis; q2 l3 q̄ significet res que sūt signa nō tn̄ ea rōne q̄ sūt signa: q2 si lapis caderet a sua sigtione nō minus sigretur p istum terium dictio dissillaba. ℂ Rn̄det q̄ terius secunde intētionis hic extēsiue capit q̄ in teris. hic ea rōne qua est signū valet tantū sicut ea rōne q̄ est ponibile in ppōne i potētia ppinqua. Signū in primo tractatu valet tantū sicut signtiuum. τ rō accipiēdi est: q2 ipsum sic sumptū ↄuenit sbo p sigto nō vltimato applicando ad ppositū dr̄ q̄ dissillabū sic est scōe intentionis: q2 sigt ea rōne qua est signū ponibile in ppōne modo terius materialiter captus significat se ratione cōmunissima: q2 sic quelibet res mundi se significat.

Rn̄del

Dubitatur circa rlam. Primo Scōo Tertio Quarto

Circa

hanc regulā dubitat quō supponūt sba haꝝ. sortes est nomē: vel hō est species: vel hō est vox. ℂ Scōo quō supponit sb3 hui⁹. ppō est oratio. ℂ Tertio dubitat q teri sūt prie vel scōe intēnōis. ℂ Quarto dubitat an sit ponēda suppositio mālr: τ an vna itegra ppositio potest stare psonalr.

Rn̄ ad pmū dubitationem.

Ad primū

dr̄ q̄ sbm pōt stare mālr vl psonaliter indifferēter: τ hoc depēdet ex illo qḋ dictū est in teris q̄ illud disiunctū in ordine ad sortē est terius prime intētiōis: τ in ordine ad noīa est terius scōe. vide in teris: τ q̄liter dicendū est de sbo hui⁹. sortes est hō τ nomē. sortes est nomen si est nomē. Sed sbm huius. hō est spēs. supponit mālr pro talib⁹ teris τ est ppō vera. ℂ Forte arguis. hō est spēs: ergo hoc ly hō est spēs. τ sic de singulis. ↄn̄a est falsum τ ↄn̄a bona supposita ↄstantia: ergo hec est falsa. hō ē species. falsitas ↄn̄tis p3: vna singularis est falsa: τ eq̄lis est rō in oībus: ergo q̄lib3 est falsa. q̄ hec sit falsa hoc ly hō est spēs. pbatur sic. hoc ly hō est indiuiduū: ergo hoc ly hō non est spēs. añs p3: q2 hoc ly hō est terius singularizat⁹: nec cōplexio impedit. ℂ Rn̄det ↄcedendo hanc vera3. hō est spēs τ quālibet singularē eius. τ nego q̄ hec sit falsa hoc ly hō est spēs. τ ad pbationē3 ↄceditur q̄ hoc ly hō est indiuiduū. sed hoc est fm sigtionē nō vltiatā: q2 singularizat pro illo terio hō. τ f3 acceptionē pro q̄ terius capit repugnat ei supponē p alio terio a demōstrato. S3 ille terius demrat⁹ signtiue pōt predicari de pluribus τ non est generalissimū: ergo est spēs.

Instat.

Rn̄det

Oppo.

Contra

hoc arguitur. repugnat q̄ idē terius sit indiuiduū τ species: ergo male dictu3 est. Assumptū arguit q2 bene sequit est species: ergo pdicat de plurib⁹ differētib⁹ numero. τ vltra sequit est idiuiduū: ergo ei repugnat supponē p plurib⁹

Rn̄det

Respondet

negando vltimā ↄsequentiā nec infert diffinitio indiuidui: sed oportet ↄcludere repugnat ei supponere pro pluribus fm significationē fm quam est indiuiduū: oportet semp respicere pro quo significato terius capitur. Iste possunt cōcedi. secana est terminus cōis: secana est terius discretus. q2 fm significationē3 fm quā capitur in hac. secana est terius cōmunis coiter accipit: sed in cōmuni modo loquēdi iudicamus solū fm significationē non vltimatā de subiecto hui⁹. homo est vox. pōt dici q̄ ibi tenet fundamentū regule: q2 predicatū nō potest cōpetere subiecto pro significato vltimato: sed solū p significato nō vltimato. propterea restringit subiectū ad supponēdū materialiter: τ tunc ista debet cōcedi. deus est accidēs: q2 hec vox deus est accidēs: τ ita aliqui asserunt. Sed tunc regula principalis debebat ordinare in teris generalioribus sic quādo est aliquod predicatū potens cōpetere subiecto pro significato nō vltimato: τ non pro significato vltimato restringit subiectū ad standū materialiter. Multa hic dependent ad placitum. Satis conforme est dicere quādo est aliquod predicatū prime adequate terminis conueniens restringit subiectum ad supponendum materialiter.

Rn̄ ad scdā3 dubitatōe3 p ppōnes. Pria

2ª ppō

3ª ppō

4ª ppō

Ad secundum

dubiū ponunt propositiōes. Prima predicatum secūde potens competere subiecto secūde pro significato nō vltimato tn̄ ipsum restringit ad standum materialiter: vt argumētatio est subiectū logice. istud predicatū subiectū logice nō potest competere subiecto pro argumētationibus: sed solum pro termino. ℂ Scd̄a propositio. quādo subiecto secunde intentionis potest cōpetere predicatū secunde intentionis pro significato vltimato tn̄ tunc subiectū stat psonaliter: vt propositio est oratio. iste terius propositio nō est oratio. Sed illa res que est propositio est oratio. Similiter sillogismus est cōsequentia: ascensus est cōsequentia. ℂ Tertia propositio. quādo subiecto secunde predicatū secunde pro vtroq̄ significato competere potest subiectu3 potest stare psonaliter vel materialiter: vt nomē est terius. ℂ Quarta ppō. qn̄ subiecto secūde predicatū secūde nullo mō cōpetit talis est distinguenda: τ indiuiduū est gn̄alissimū.

Ad tertiū

Ad ter-tiā dubi-tationē rñsio

Ad 3^m dr̄ q̄ terius 2^e īētiōis est terius q̄ sigt res q̄ sunt signa ea rōne q̄ sunt ꝓpōnalia: vl' res sigtas ea rōne q̄ sigte sūt sbm hui^9. lignū ē vexillū: lapis est imago. ꝑm georgiū stat mālīter: q2 ꝑrūz sp est 2^e p cū: sed hoc nō imitor. Pōt q̄ri de sbo hui^9. ꝯcept^9 nō vltimat^9 est ꝯcept^9: ꝯcept^9 vltimat^9 est conceptus q̄ūo sbta supponūt. ¶ Querit postq̄ hec vox nomē sigt oīa noīa ad placitū vtrū ꝯcept^9 vltimatus eius significet oīa noīa māliter: ꝛ si sic cadāt hec noīa hō aīal ab eoꝝ sigtionib^9 q̄ro an ꝯcept^9 vltimatus representet adhuc illas voces. si nō terius mētalis vltimatus cadit a sua sigtione. si sic tūc ꝯcept^9 vltimat^9 huius vocis nomē quālibet rē mūdi sigt: q2 q̄libet res mūdi pōt sigri p hāc vocē hō. ¶ Rñdet dando q̄ conceptus vlumat^9 hui^9 vocis nomē nō quālibet rem mundi representat: sed solum illa que sunt vere nomina: ꝛ sic participat rationē termini ad' placitum significantis. Nec inconuenit talem terminum postq̄ secūdario sigt cadere ab eius significatione.

Ad q̄r-tū dubi-tationez rñsio

Ad 4^m dubiū p secūa pte dr̄ q̄ nunq̄ integra ꝓpō supponit ꝑsonalr: sed semp mālīter: vt hō ē aīal. est ꝓpō cathegorica sbm māliter supponit p illa ꝓpōne ꝛ silib^9: ꝛ ita de negatiuis ypotheticis dicat. De suppōne māli rñdet affirmatiue. Sz petrus mātuanus solū ponit suppōnez ꝑsonalē q̄ deducit ex aliqb^9 pncipijs friuolis supponit aliq̄ q̄ terius māliter sumpt^9 ꝛ sigtiue nō sunt teri ꝯuertibiles. Supponit etiā q̄ dicēdo. oīs est dictio dissyllaba. q̄ oīs nulli^9 ptis orōnis est: q2 nō h3 modū signdi sic sumptū: vt p3 hic. buf est terius. ꝛ p ꝯñs hic nō est ꝓpō. oīs est signū vle. ꝛ si sic sbm non supponit inutile est in hoc imorari. Quo ad pmā suppōnē dr̄ q̄ ipsa est falsa sbta harū ꝯuertunt. hō ē dictio dissyllaba: ꝛ hō currit. sed nō ꝑm sigtionē ꝑm quā teri capiunt: propterea detur suppositio illa. nego secundā suppōnē: vt patet per omnes. quilibet terminus significatiuus vel nō significatiuus potest stare materialiter pro seipso ꝛ supplet vicem nominis ꝛ nomen censetur.

Dubitatur

Ultimo dubitat stāte casu i terio q̄ hec vox a iponat ad pcise signdū se q̄rit quo gñe suppōnis supponit sbm hui^9 a est a vel a est termin^9. ¶ Rñdet q̄ suppōit māliter ꝛ ꝑsonalr simul ꝛ semel. rō est: q2 supponit p suo sigto vltimato in ordine ad ꝯceptū vltimatū: ꝛ p suo sigto nō vltimato i ordine ad ꝯceptū nō vltimatū: q2 ibidē idē est ꝯcept^9 vltimat^9 ꝛ nō vltimat^9. Ex quo sequit q̄ due ꝓpōnes ꝯdicūt: quarū sbm vni^9 stat māliter: alterius vo personaliter. patet de his duabus. a. est a. nō a est a. nec ꝓpterea sequitur q̄ iste cōtradicant. homo est dictio dissyllaba: q2 subiecta accipiūtur pro diuersis.

Rñdet

Suppōnū q̄dā discreta q̄dā cōis

Suppōnum quedā est discreta. q̄daz cōis. Suppō discreta est terius discrete supponēs. Suppositio cōis nihil aliud est q̄ termin^9 cōiter tentus supponēs. ꝛ oīs terminus cōis super quē nullū cadit signum supponēs supponit determiate.

Oppōit

Cōtra istā diuisionez ar̄ sic. nihil hic diuidit: ergo diuisio mala. Assumptū ar̄. quia vel suppō vel nō suppō. Forte dicis sicut dicēdū est q̄ aliq̄ suppō diuidit: q2 iste termin^9 suppositio q̄ est terius supponēs. ¶ Cōtra. vl' ē suppō cōis vl' discreta. si dicas sicut dicēdū est: q2 ille terius suppō q̄ supponit cōiter. ¶ Cōtra. tūc vnū mēbrū diuidēs ꝯuertitur cū diuiso diuisum est suppō cōis: ꝛ vnū mēbrū diuidēs est suppō cōis ꝛ ipm. ¶ Rñdet negando q̄ diuisum ꝛ vnū mēbrū diuidens ꝯuertant. silr negat q̄ sunt sinonima diuisum est iste terius suppō ꝛ vnū mēbrū diuidēs hoc cōplexū suppō cōis cum hoc tñ stat. diuisum est suppō cōis: q2 iste terius suppō qui suppōit cōiter vnū mēbrū diuidēs ē suppō cōis vnū mēbrū diuidēs est ly suppō cōis. suppō cōis ꝛ suppō cōis ꝛ suppositio cōis sunt termini cōuertibiles: dato q̄ termini capiantur mere materialiter vel pure ꝑsonaliter vl' mixtim vnus materialiter ꝛ alter ꝑsonalr.

Instat.

Arguit

Oppōit

Rñdet

Secūdo ar̄. sbm hui^9 supponit. hec herba crescit in orto meo. ꝛ tñ nec discrete nec cōiter: ergo mēbra diuidētia nō euacuāt totuz ambitū diuisi. Assumptū arguit. nō discrete: q2 tunc ista esset falsa. nec cōiter: q2 ponit pnomē demōstratiuum. ꝛ cōfirmatur de isto termino hō in hac ꝓpositione. iste hō currit. q̄ nō supponit discrete nec cōiter. Forte dicis q̄ supponit discrete ꝛ nō cōmuniter.

Oppōit secūdo

Instat

Contra hoc arguit. hoc sbm in hac idefinita supponit cōiter. p3 tenēdo partē pro positiōis esse ꝓpōnē. ¶ Rñdet q̄ sbm hui^9 hec herba crescit i orto meo. supponit discrete ꝛ illa ꝓpō est falsa: s3 itelligētes p illā ꝯcipiāt talis herba crescit in orto meo. Ad ꝯfirmationē dr̄ q̄ ille terius hō supponit discrete ꝛ cōiter: s3 hoc ē diuersis rōnib^9: q2 nō incōuenit mēbra bone diuisiōis māliter coincidē.

Oppōit

Rñdet

Ad ꝯfirmatiōez

Tertio arguit. sbm hui^9 secana est terius singularis supponit tñ nec discrete nec cōiter: q2 arg^m est facile. ¶ Rñdet q̄ supponit cōiter: q2 accipit pro suo sigto nō vltimato pro oīb^9 talibus teris siue in voce siue in scripto secana secana. Nō tñ intelligas q̄ q̄libet terius supponens p sigto nō vltimato pcise accipiat cōiter: vt p3 hic. hoc secana est terius singularis vbi supponit discrete p terio demōstrato. Pro tota mā itelligēda pono ꝓpōnes.

Oppōit tertio

Rñdet

¶ Prima ꝓpō est. oē copulatū ex teris singularib^9 dūmō ꝛ cōplexiue capit est terius singularis. ¶ Secūda ꝓpō. oē disiūctū ex teris singularib^9 dūmō partes capiunt p diuersis est terius cōis: si pro eodez est terius discret^9. ¶ Tertia ꝓpō. oē disiunctuz ex terio singulari ꝛ cōi est terius cōis: vt sortes vel chymera. disiūctū est supius ad vnā partē ei^9. ¶ Quarta propositio. disiūctū ꝛ copulatū simul ex teris singularibus ē terius cōis: vt sortes ꝛ plato vl' cicero: q2 istud est vnū copulatuz cui^9 vna ps est terius cōis. s. plato vel cicero: ꝛ p̄or pars est terius discret^9. ¶ Quinta ꝓpō. ꝯditionatū terioꝝ singulariū est terius cōis: vt sortes si est plato: sortes si est sortes. ¶ Sexta ꝓpō. aggregatū teri singularis cū q̄cūq3 restringēte in recto vl' i eodē casu secū ē terius singularis dūmō additū nō amplietad qnq3 sortes alb^9 ꝛ sorꝫ polis sunt teri singulares s3 sortes imaginabilis est terius cōis.

p^a ꝓpō

2ª ꝓpō

3ª ꝓpō

4ª ꝓpō

5ª ꝓpō

6ª ꝓpō

7ª ppõ ¶ Septima ppõ. copulatũ ex terio singlari ⁊ cõi nõ singularizatũ est tñ terminus cõis: vt sortes ⁊ asinus Plato ⁊ chymera ex omnibus his liquet hos termi nos esse singlares. isti hoies demõstrãdo nulle. ens qꝫ est sortes entia que sunt sortes Plato ⁊ cicero. ista multitudo demõstrãdo quãlibet partem ꝯtinui. ⁊ sic terminus discrete supponẽs pro infinitis accipitur.

Oppõit **Cõtra** scđaꝫ ppõnẽ arḡ sic. h̄ ẽ vnũ disiũctum. Joãnes vł iste hõ demõstrando p ly iste totũ ioãnẽ pter ei⁹ manũ ⁊ si dicas nõ est hõ capiam⁹ hoc disiũctũ ioãnes vł hoc ens: tñ ptes capiunt̄ p di uersis ⁊ nõ est terius cõis: ergo 2ª ppõ nulla sorte di cis est termin⁹ cõis. ⁊ hoc est satis probabile: qꝛ nunc realiter subiectum pro duobus vniuoce accipitur.

Oppõit **Cõtra** tũc isero hãc ꝯclõnẽ qꝫ p abscisionẽ ma nus hoc disiũctũ ẽ terius singlaris. ꝯñs ẽ absurdũ: ergo ⁊ añs pbãdo tñ ꝯñam: qꝛ oẽ disiun ctũ cui⁹ ptes accipiunt̄ pro eodeꝫ est terius discretus illud est eiusmodi: ergo est terminus discretus.

Rñdet **Respõdet** ⁊ satis appenter. qꝫ totũ est ter min⁹ discret⁹: qꝛ totũ nõ suppo nit p diuisis vt diuisis distinguit̄ ꝫ tres modos idẽpti tatis ⁊ ad talẽ sensuꝫ nõ supponit p plib⁹: nec ꝯñs est qꝫ ioãnes vł hoc ens demõstrãdo suã mãꝫ: vł aiaꝫ sit terius discret⁹. sꝫ postq̄ istud disiũctũ ppositũ i arg⁹ pncipali in eodẽ instãti supponit p plib⁹ reb⁹ q̄liter cũqꝫ plib⁹ meli⁹ vꝫ dicẽdũ. qꝫ totũ ẽ terius cõis ⁊ qñ infers ꝯclõnẽ: tũc p abcisionẽ man⁹ hoc disiũctũ essi cit̄ terius singlaris nõ stãdo in 2° mõ equocatõis hu ius teri ioãnes: nego ꝯclõnẽ illatã. ⁊ nego qꝫ oẽ dis iunctũ cui⁹ ptes supponũt p eodẽ ente sit terius sin gularis: imo ferme nullũ tale. ⁊ hoc qñ nomẽ ppriũ sig̃t aliqd discrete 3° mõ vniuocationis: qꝛ lꝫ demon strãdo me ioãnes vł hoc ens ptes supponãt p eodẽ ente: tamẽ p additionẽ vel remotionẽ nõ oportet qꝫ ptes supponãt pro eodẽ ente: sed hoc ens vł hoc ens demõstrando vnũ angelũ vel vnã animã intellectuã est terminus discretus amplectere quodlibet.

Oppõit **Cõtra** tertiã ppõnẽ arḡ sic. per eã hoc disiũctũ sortes vel chimera ẽ terius cõis. ⁊ si po nat in ppõne supponit determiate. ¶ Cõtra repugnat ei supponẽ p plib⁹ g° est terius discretus. forte negas ꝯñam: qꝛ arg᷑ pbaret vnũ sincathegoreuma esse ter minũ discretũ. hoc nõ est rñdere ad intẽtionẽ argu mẽti: qꝛ itelligo ⁊ ẽ cathegoreuma. pbat̄ añs per nul lã potẽtiã põt supponẽ p plib⁹ nõ: pro Platone. vt notũ est nõ: pro Cicerone vł aliquo alio ente a sorte.

Rñdet ¶ Rñdet per ppõitiones. pma est illud disiunctuꝫ

pª ppõ per nullam potentiam põt supponere pro pluribus.

2ª ppõ **Secunda** ppõ. illud disiunctũ absolute cõ uertitur cũ illo terio sortes. Ex

3ª ppõ scđa ppõne tertia sequit̄. s. nõ sequit̄ isti termini con uertunt̄. ⁊ vnus est discret⁹ vel cõis: ergo ⁊ alter.

4ª ppõ **Quarta** propositio. non repugnat disiuncto dato ex parte sui modi significandi significare plura: ⁊ hoc est notum ex parte hui⁹ ter mini chymera. ⁊ hoc sufficit ad saluandum totum disiunctum esse terminum cõmunem.

Quinta nõ repugnat illi terio sui modi sig̃n di supponẽ p plib⁹: ⁊ tñ nullo⁹ seclu sa ãpliatiõe ad qnqꝫ põt supponẽ p plib⁹ qꝫ ei nõ re pugnet: pꝫ: hoc totũ ẽ terius cõis. pꝫ ex q̃rta ppõne: hoc totum supponit ⁊ nõ singularizat̄: g° ei nõ repu gnat ex pte sui modi sig̃ndi supponẽ p plibus: qꝛ sic iponit̄ ad sig̃ndũ qꝫ si aliq̃ chymera esset in reruꝫ nã p ea supponeret: sed iste terius sortes discrete impo nit̄ ad significandũ cum omnibus his. iste sunt cõce dende si essent plures chymere. chimera pro oibus illis supponeret si vnus sortes esset duo sortes. vel si essent plures sortes. sortes pro plurib⁹ supponeret. 5ª ppõ

Quarto arguit̄. subiectuꝫ hui⁹ homo currit supponit discrete: ergo dicta nulla. añs patet: qꝛ repugnat ei suppo nere p plurib⁹ asinis: ergo repugnat ei supponere pro plibus. patet ab infe riori ad superius. añs est verũ: ergo ⁊ consequens. Op. 4.

Respõdet negãdo ꝯñaꝫ: ⁊ ad pbationem ab iferiori ad supius. veruꝫ est cũ dictione includẽte negationẽ quẽadmoduꝫ est re pugnat etiã nõ ai guit̄ ab inferiori ad supius respectu totius extremi nõ oẽ repugnans supponere pro plu ribus asinis est repugnans supponere pro plurib⁹. Rñdet

Quinto arḡ. sđm hui⁹ sortes vel Plato cur rit supponit discrete: g° male dictũ est. añs pꝫ vtraqꝫ ps disiũcti supponit discrete ergo ⁊ totũ: sꝫ qꝛ nõ est color in ꝯñia argut̄ alr. hec ptes supponũt discrete: ⁊ hec partes sunt hoc disiũctũ: er go hoc disiũctũ supponit discrete. ꝯña lꝫ expositone ¶ Rñdet qꝫ arg᷑ peccat in mã. Minor est falsa: qꝛ illi duo teri discreti nõ sunt hoc disiũctũ: sꝫ illi duo teri cũ ꝯiũctione arg᷑ etiã peccat ĩ forã: qꝛ male ꝯclu dit̄ opꝫ dicere hoc disiunctũ est teri discreti. Sed si totũ disiunctũ singularizet̄ p vno supposito demon strabili tũc totũ supponit discrete ⁊ quelibet pars ei⁹ Op. 5. Rñdet Oppõit

Ultimo arḡ. sđm huius isti hoies currũt. non supponit discrete: ergo male dictum est. añs pꝫ dupl̄r. Tum p° : qꝛ supponit pro plibus demõstrãdo q̃ttuor hoies: veruꝫ est dicere qꝫ sunt isti hoies. ⁊ demõstrando sex verũ est dicere qꝫ sunt isti. Tum 2°. sub sđo illius vꝫ descẽsus: ergo nõ suppo nit discrete. añs patet: qꝛ bene sequitur. isti homines currunt: ergo iste homo currit: ⁊ iste homo currit.

Ad p᷑ rñdet negando qꝫ isti hoies. supponat p plib⁹ vniuoce: qꝛ regula isallibilis est qñcũqꝫ hoc pnomẽ ille demrat diuisa capit̄ equoce. si diuisa maria diuisitate dio equoce. si diuisa diuisitate distincta ꝫ duos pmos modos idẽptitat: tũc aliq̃ lr equocat̄. Rñ° ad primus

Ad 2ᵐ nego ꝯñaꝫ: sꝫ hic terius suppõit discre te: g° sub eo nõ vꝫ descẽsus: qꝛ idem terius supponit discrete ⁊ determiate: sꝫ hoc nõ soluit argᵐ: ppterea nego añs pp tria. Tũ p° : in oi descẽsu sꝫ a terio supiori ad terios iferiores ei⁹ : mõ isti hoies nõ ẽ supius ab iste hõ. ista. n. ẽ falsa. iste hõ ẽ isti hoies. Tũ 2°: nõ sequit̄ gra forte in sili. nõ sequit̄. isti hoies trahũt nauẽ: ergo iste hõ trahit nauem. nec obstat qꝫ sunt plura cathegoreumata in 2ª ꝯña q̄ in pª aliter ordinãdo terminos. Tũ tertio: dico istã ꝯñam non valere Rñ° ad secũdũ

valere gra mãe. isti hoies currũt: gº iste hõ currit. et q hoc sit verũ ostẽsum est in ypotheticis sufficiẽter. De talibº. sortes et oie hõ: sortes et ois asinº. remitto ad terios. verũ aliq̃ pe huiº diuĩicti. iste hõ vel asinº est asinus. singularizando totũ: totũ stat cõiter. tactũ est in quantitatibus sorte tangetur in descensu.

Suppõ ꝯfusa di uiditur — a — **Sequitur** de suppõne cõfusa. Que diuidit in suppõnẽ cõfusam et in suppõnem ꝯfusã et distributiuã. Sophisticum esset hic disputare an suppõ ꝯfusa eẽt verũ genº ad istos terios ꝯfusa et distributiua et ꝯfusa tm̃. Et rursus an q̃lz illarũ spẽrũ habeat alias spẽs sb se: qr p artẽ pbiliũ et pmẽtorũ hec veniunt discutiẽda. q̃ signa sũt ꝯfusiua patebit ex pcessu. De suppõne ꝯfusa et distributiua solent poni regule.

pª rla — **Prima** regula glibet teriue cõiter tentus se quẽs imediate signũ vl'e affirmatiuũ supponens supponit ꝯfuse et distributiue: dũmõ imediate sequit̃ foꝛalr vel equiualẽter. Dr terius cõiter tẽtus et nõ terius cõis cõiter tẽtus sicut dicit geoꝛgiº: qr per suã regulã sbm huiº non distribuit̃ oẽ: ly soꝛe est dictio dissyllaba qr fm suũ modũ pcedendi sbm nõ est terius cõis cõiter tẽtus. Sed fm nrã pnªsatis conueniẽter põt addi eo q ante dcm̃ est glibet terius singularis est cõis. Dicit̃ in regula equalẽter ppter tales. quilibet hois asinº currit. in qbus asinus distribuitur per hanc regulaz: qr est determinatio accepta vnica: et equiualet isti. quilibet asinus hois currit.

Ex quo sequit̃ q signũ vl'e affirmatiuũ iterdũ nõ distribuit solũ terim eẽem imediatũ: sz distribuit mediatũ. Etiã distribuit mediatũ qñ est relatiuũ recipꝛocũ: vt glibet hõ est ipsemet. qr relatiuum reciprocũ supponit sicut suũ añs: sz hoc est ex ꝑñte et de paceñe. Tertio fm multos distribuit terim obliquũ absolutũ et mediatũ qr vl'r tenet̃ ad distributionez recti sequit̃ distributio obliqui: vt quilibet asinus hois currit. hois dicũt distribui: difficultas est ad nomẽ. dico cuz cõiter loquẽtibº dico q supponit ꝯfuse tm̃. Alie pticule clarẽt hoc dato q nõ potuerunt nõ speditum quod non est ponendum patet intelligenti.

Oppõit̃ iterũ. — **Contra** lraz ar. hois distribuit̃ in hac. glz asinus hois currit: ergo male dictũ est. añs patet. hoc totũ distribuitur: qr illa est mere vniuersalis: quilibet asinus hois currit. et hoc totum est iste due partes: ergo iste due partes distribuuntur.

Rñdet̃ — **Respõdet** negãdo ꝯñaz: qr nõ ꝯcludit̃ maioꝛ extremitas de minoꝛi. maioꝛ extremitas est terius distributº vel res distributa: opz concludere iste due partes sunt terminus distributº.

Op. 2. — **Secũdo** arguit̃. hoc signũ ois distribuit terminũ mediatum in mẽte: ergo male in regula ponitur imediate: cum intelligatur solũ immediate. antecedẽs patet: qr predicatum nõ magis distat a signo q̃ subiectũ cum ibi non sit situs.

Rñdet̃ — **Respõdetur** q predicatum non magis distat a signo q̃ subiectum distantia locali cũ sint in eodem subiecto indiuisibili: sed magis distat distantia cõcipiendi.

Op. 3ª — **Tertio** ar. posita penetratiõe sbi et pti in scripto iã distribuit ptũ: qr cq̃lr se hẽt ad signũ sic sbm. et hoc ꝯfirmat: posito q idẽ terius nũo sit sbm et ptũ: iã ptum distribuit̃: qr ar sic. hoc sbm distribuit̃: et hoc sbm ẽ hoc ptũ. gº hoc ptũ distribuit̃. ꝯña est bona et añs vez: ergo et consequens.

Rñdet̃ — **Rñdet** q in illa ppõne scripta possumº terios eiº reducẽ ad mẽtalẽ dicẽtes q terius sboꝛdinatº sbo mẽtali distribuit̃ et alter stat ꝯfuse tm̃. Sz in ꝯfirmatiõe si sbm distribuat̃ neccẽ est ptũ distribui cũ secũ idẽptificet̃. Põt fieri argm̃ hic. oie hõ vl' asinº currit. si totũ distribuat̃ an iste terius asinº distribuit̃. Silr i coplatiis. Sz de hº dictũ ẽ in q̃titatibº.

2ª regla — **Secũda** rla. terius sequẽs negationẽ negãtẽ mediate vel imediate: vl' negatiõez infinitãtẽ imediate distribuit̃: semp itelligo ꝯditiões oibº reglis cões: et hic itelligat̃ nisi terius sequẽs fuerit acceptº vnica acceptiõe: siue fuerit determatio vnica acceptiõe accepta cũ suo determiabili siue nõ. et idez est iudiciũ si terius icludat negationẽ in hoc q vtus negatiõis cadit: vt nego ꝯñaz: ignoꝛo motũ: nescio lectionẽ: careo pecũia: canis currit sine pedibº suis: idẽ pz de talibº repugñe: deficẽ: puatº: spoliatº: et silibº.

Oppo. — **Contra** regulã ar sic. iste equalẽt. ego nõ scio lectionẽ et ego nescio lectionem. et tñ lectionẽ nõ distribuit̃ in pª: gº nec in 2ª. q nõ distribuat̃ in pª pz. est determatio accepta vnica acceptione cũ suo determiabili: et supponit determiate i affirmatia: gº determiate in negatia suppõit: vl' saltẽ nõ distributiue.

Rñdet̃ — **Respõdet** negãdo q iste equaleãt. ista est vera. me moꝛtuo iohãnes nõ scit lectionẽ. et ista est falsa. ioãnes nescit lectionẽ. cũ sit vna affirmatiua de sbo nõ supponẽte. Et eodez mõ iste nõ equalẽt. ego non sum nescius huius rei: et ego hanc rem scio. non parum fructus copia dicendi habet. et multum fructus copia dicendi habet.

Op. 2ª — **Secũdo** ar. seqret̃ q ego male rñderẽ dicẽdo nego ꝯñaz si mihi pponeretur vna mala ꝯña: qr sensus foꝛet oẽz ꝯñam nego.

Rñdet̃ — **Respõdet** debemº dicẽ nego hãc ꝯñam. et alter modus dõt ad hũc educat̃.

Op. 3ª — **Tertio** ar. careo nõ distribuit: gº male dictuz est. añs pz. qr tũc iste equalerẽt. soꝛs caret visu et soꝛe q̃lz visu caret. ꝯñs ẽ fm̃: qr bñ seqt̃ soꝛtes quolibet visu caret. visus aquile est visus. ergo visu aquile caret. et vltra visu aquile caret: ergo visum aquile non habet: et cum natus est habere.

Rñdet̃ — **Rñdet** q si ille terius visus staret vnifoꝛmit̃ ꝯña eẽt bona. visu distribuit̃ pro visu quẽ natº est hẽe soꝛs: alioqn ista eẽt falsa. soꝛs caret visu. queadmodũ ista. soꝛs q̃lz visu caret. Et eodez mõ hec est negãda capiẽdo caret puatiue et pprie. soꝛtes oibº dentibº anterioꝛibº caret. posito q nullos nec aliquem de dentibus anterioꝛibus habeat.

3ª regª. — **Tertia** rla. terius mediate sequẽs signũ exclusiuũ exponibile gra alicitatis distribuit̃ vt tm̃ hõ est aial. ibi aial distribuit̃. Dr expõibile gra alictatis: qr si exponeret̃ gra plalitatis hoc nõ opz.

Oppo͞it **Cōtra** regulā arguit sic. oē agēs fortius agit i ꝓpinquū q̄ in distās: sꝫ distribuēs est fortius q̄ nō distribuē: g° si signuꝫ exclusiuū distribuat ꝑtū sꝫm distribuit. Et ꝯfirmat. dictio exclusiua non distribuit nisi rōe negatiōis īclusi: ꝛ tūc sic arguo. vł illa negatio ē īfinitās: ꝛ tūc distribuit terius imediat° ꝛ nō mediat° si negās vterqꝫ terminus distribuitur.

Rn̄det **Respōdet** distinguēdo ꝙ oē agēs fortius agat i ꝓpinquū q̄ i distās. vel si fuerit agēs nāle ꝛ sic ꝯcedit: quēadmodū ē calor respectu calefactibilis. vł si fuerit agens instrāle: ꝛ sic nō opꝫ. ꝛ si arguas de actu mētali signi exclusiui ꝙ a nā agit veꝝ est sꝫ nō actiōe vniuoca in sꝫm ꝛ ꝑtuꝫ. Ad ꝯfirmationē nego ꝙ tm̄ distribuat rōne negationis īcluse formalr: qꝛ subordinat vni actui sincathegoreumatico q nec ē negatio negās nec īfinitās: nec aliquā caꝝ īcludēs ex sua nā ꝯfuse tm̄ terim ꝓpinquū ꝛ distribuēs terim remotum ꝛ signū ad placituꝫ signe eodē mō facit terios supponē ꝓpter sꝫordinationē: sꝫ bn̄ veꝝ est ꝙ equalēter īcludit negationē: hoc est i suis expo͞nētib° ponitur negatio. Pōt fieri arg͞m ad ꝓbādū ꝙ nō distribuat terim remotū capta hac ꝓpōne. tm̄ rudibile ē hois asin°. illa ē v̄a: ꝛ tm̄ copulatiue nō seqꝫ. tm̄ rudibile ē isti° hois asin°: ꝛ tm̄ rudibile ē isti° hois asin°. qꝛ ꝯn̄s est falsuꝫ: sed de hoc alꝭ.

4° rła **Quarta** rła. terius seqūēs cōparatiuuꝫ gradū rect° ab eo ex vi cōparatiōis vel suplatiuū rect° ab eo ex vi ꝑtitiōis distribuit. ex͞m sortes est doctior hoie: plato ē doctissim° hoiuꝫ: facile ē cognitu q terius regit ex vi nāe cōparatiui ḡdus sic logice respiciēdo ad terim signē rē excessaꝫ grāmaticalr p resolōnē: vt in ex° alexādri. Ditior est auro sapiēs salomone sibylla. ibi cōparatio ē īter sibyllaꝫ ꝛ salomonē. ꝛ esto ꝙ si salomone eēt terius cōis salomone distribueret ꝛ auro staret determinate: qꝛ regit ex vi nature positiui gradus: secꝫ dīues. supponim° ꝙ cōparatiu° īterdū capit cōparatiue: ꝛ nūc ablatiuū exigit: ꝛ sic capitur in regula. īterdū capit partitiue: ꝛ tūc distribuit more suplatiui iuxta illud alexandri. Pone gradum medium partitio quando notatur.

5° regła **Quinta** regła. terius rect° ab illo v̄bo differt mediāte a vł ab: vł ab aliq̄ si li distribuit: vt sortes differt ab asino. asino distribuit. Et mediāte a vł ab: qꝛ si sic nō regeret nō opꝫ: qꝛ dicendo. sortes currit: plato currit. ꝛ sic de alijs hoibus. hominib° stat determinate. similr aīa rōnali in hac. sortes differt anima rōnali ab asino. ꝛ i ista. abrahā differebat ab asino. pro quo asino distribuatur iste terminus videri habet ex exponibilibus.

6° regła **Sexta** regula. terius seqūēs dictionē exceptiuā vł reduplicatiuā: vł hoc cōplexum ita sicut mediāte positiuo gradu distribuit: vt oē aial ꝓter hoiem ē irrōnale. ois hō in q̄tū rōnalis est risibilis. ibi rōnalis distribuit. ex͞m tertij: vt hō i hac. sortes ē ita fortis sicut vn° hō. vbi difficultates pn̄t fieri circa descēsuꝫ: ꝛ ex pte descēsus meli° esset dicere ꝙ huiusmodi termini stant confuse tm̄. ꝛ ista patent in duobus carminib°. Dis: mō: ꝑ[illegible]: pꝛeter: quantuꝫ: quoqꝫ differt. Tm̄ priuatio sta doctus sicut ꝛ extra.

De sup ¶ Sequunt regule de suppositione confusa tm̄.

pōne cō fusa tm̄ rła p°. **Prima** rła. terius mediate sequens signum vłe affirmatiuū supponit ꝯfuse tm̄: quēadmodū terius imediate signū exclusiuū seqūēs rła p°. gfa alietatis. Dr gfa alietatis: qꝛ si exponeret gratia pluralitatis terius mediat° staret ꝯfuse tm̄. ꝛ terius imediat° determiate ad ꝓoreꝫ pte rłe itelligat qn̄ nō est relatiuū reciprocū: qꝛ ꝑtuꝫ hui° distribuit. glꝫ hō est ipsemet. Intellige ēt ꝙ signū vłe nō ponat īter determiationē acceptā vnica acceptiōe cū suo determiabili: qꝛ tunc v̄tus signi vlis siue affirmatiue siue negatiue teriat in extremo cui° est ps vt asinus cuiuslꝫ hois est aial. ibi aial stat determiate: qꝛ nullū signū sup ipm cadit. ꝛ eodē mō hic. asinus nulli° hois ē aial. aial stat determiate. Sꝫ hic stat ꝯfuse tm̄ p regulā. hois glꝫ asinus ē aial. ꝛ hic distributiue. hois null° asin° est aial.

Dubitatur. **Circa** regulā dubitat qdo supponit ꝑtum huius. quodlibet est vel non est.

Rn̄det **Respōdet** hoc depēdet ex eo i qua copula īcludit ꝑtuꝫ vł an in vtraqꝫ ita ꝙ ꝑtuꝫ est ens ens: ꝛ si sic ꝑmus terius stat ꝯfuse tm̄. scd's distributiue. si ꝑtuꝫ īcludat in vltima copula tm̄ tūc distribuit: si in p° stat ꝯfuse tm̄: de hoc vide as in p° tractatu. Pōt fieri dubitatio a quo ꝯfundit ꝑtuꝫ hui°. cuiuslꝫ hois glꝫ asinus est aial. si dicat a lꝫ glꝫ: qꝛ imediati° seqꝫ. hoc nō valet: qꝛ signū vłe affirmatiuū ꝯfūdit terciū ꝛ q̄rtū terios sicut scdm. ꝛ si dicat ab illo aggregato: g° glꝫ īpedit cuiuslꝫ recōuerso: qꝛ secluso glꝫ cuiuslꝫ ꝯfūderet ꝛ cꝫ. Sꝫ hoc ē facile. Predicatū hui° stat ꝯfuse tm̄. ois hō est aliquod animal. ꝛ etiaꝫ iste terminus animal a in cōmuni modo loquendi. nunc confundit confuse tm̄.

2° regła **Secunda** rła. terius seqūēs dictionē nūales ꝯfundit. vt triplex est materia ꝓpositionum. vbi materia stat confuse tm̄. ter cātaui missaꝫ. missam stat confuse tm̄.

3° regła **Tertia** rła. terius seqūēs copulata ꝑmētorū vbi ꝛ qn̄. dūmō ꝯiūctio capiat diuisiue supponit ꝯfuse tm̄. hic nō oꝫ dicē ꝙ equaleat ypothetice in signādo: qꝛ tūc staret determiate bis. Nec dicē ꝙ īcludit signū vłe affirmatiuū: sicut dicit Georgi°. ꝛ modus sustinēdi posit° est in ypotheticis: qꝛ regłe hec itroducunt ad saluādas tales v̄as in sensib° cathegoricis. Parisi° ꝛ rome vēdit pip. ter potaui vinuꝫ: quater cātaui missaꝫ. istis negatꝫ vinū ter potaui. pip vēdit pisi° ꝛ rome q solū ꝯcedit istas i sensib° ypotheticꝭ. has duas rłas negare hꝫ. vt pꝫ ex caꝝ superfluitate

pbatio. **Sed** ꝓbat ꝙ ista sit v̄a vnico arguiēto. pip vēdit parisi° ꝛ rome. bn̄ seqꝫ parisi° ꝛ rome vēdit istō pip. g° pip vēdit parisi° ꝛ rome. ꝓbat an̄s in hoc aggregato vēdit istud pip. ꝛ hoc aggregatum est parisi° ꝛ roma: g° parisi° ꝛ rome vēdit pip. ꝯn̄a tenet expositorie: ꝛ in miori demōstrato aggregati illarū duaꝝ vrbiū. ꝓbat maior in pte hui° aggregati vēdit istud pip. demōstrādo pip vēdini parisijs: ergo in hoc aggregato vēdit istud pip. si aliqd vēdat in parte vnius luce in tota luca vendit cathegorice.

Rn̄det

Rñdet

Respõdetur ꝯcedẽdo ꝯclonez in sensu ꝑmissaꝝ: sed hoc nõ ꝓbat hanc copulatiuã verã parisius vẽditur istud piper. & rome vendit istõ piper. vtrũ parisius & rome eius vẽditũ sit extremũ. vel vtrũ piper distribuat in hac nõ parisius & rome vendit piper vl' an sbtum huius sup ponet parisius. & chimere vẽdit piper. vel an subiectum huius sit terminus communis fortes & plato est animal. vel an a:inus hic stat confuse tm̃: fortes & platonis asinus nõ est aial remitto ad ꝑmũ tractatũ.

Ultima regula.

Ultima rl'a est. terius sequẽs dictionẽ impor tãtẽ actũ itellect' vl' sensus iterioris suppõit ꝯfuse tm̃. vt cognosco hoiez. fore sigt fortẽ similr ɔ̃beo & ꝓmitto & obligor ꝯfundit ꝯfuse tm̃.

Notabile circa suppõez ꝯfusam tm̃ & deteriatã.

Circa suppositionẽ ꝯfusaz tm̃ & deteriatã. No tãdũ est ꝙ qcqd mobilitat imobilitatuz imobilitat mobilitatuz sb aliis ɔ̃bis. qcqd mobilitat imobilitat vel qcquid distribuit nõ distributũ indistri buit distributũ. hoc est dictu qñ sup vnũ terim cadũt duo signa: quoꝝ qd'z seorsum est natũ ipsuz distribu ere: tũc illa duo signa se ꝑpediũt. ita ꝙ terius manet nõ distribut'. vt pz de sbto huius nõ ois hõ currit. su per illuz terim hõ cadunt duo signa: quoꝝ qd'z seor sum põt ipm distribuere se impediũt: & ille terius hõ est nõ distribut'. dicit notãter quoꝝ qd'z seorsuz põt distribuere: qꝛ si vnũ põt & aliud nõ: non se ipediunt. vt pz de p̃to huius nõ ois homo est aial. vbi aial di stribuit & signũ vniuersale nõ impedit negationez qꝛ non potest distribuere terminũ mediatum seorsum.

Oppo. regule.

Contra regulã aꝛ. sbtuz huius nõ ois hõ est aial distribuit: ergo regula nulla. as sumptũ pz hoc sbtũ i hac ois hõ est aial distribuitur & hoc subiectum in hac omnis hõ est aial est hoc sb iectum in ista non omnis homo est animal: ergo hoc subiectũ in ista nõ omnis homo est animal distribuit.

Rñdet

Respondetꝛ ꝯcedendo ꝙ distribuitur: sz illa duo signa se impediunt ad hunc sensum ꝙ signum equiualens aggregato eo rum: puta quidem non: non distribuit subiectum.

Op. 2°

Secũdo aꝛ ad idem. iste ablatiuus hoie di stribuit hic. fortis nõ est fortior hoie: & tm̃ qd'z illoꝝ signoꝝ seorsum põt distribuere illum obliquũ: g° rl'a nulla maior pz: qꝛ est deteria° accepta vnica & distribuit in affirmatia: g° negatia distribuit.

Rñdet

Respõdetꝛ ꝯcedẽdo ꝙ distribuit. nõ respi ciẽdo ad hoc ꝙ ps ꝓpõnis est ꝓpõ. queadmodũ in argumẽto ꝑcedẽti. Sed ꝓpter ea: qꝛ est deteriatio accepta vnica &c. & tunc signa nõ se impedisit. sed taliter supponit terius in negatiua: qualr in affirmatiua & in tali casu nõ se ipediũt: imo negatio sola impedit & mãet distributio ex pte signi affirmatiui. & si teriãdo in affirmatiua nõ distribue retur negatio non põt distribuere. nõ ter cãtaui mis sam: missam supponit ꝯfuse tm̃ impeditur negatio. etiam per signum collectiuum & per copulata ꝑdica mẽtorum quando & capit diuisiue vt asserũt multi.

Op. 3.

Tertio aꝛ. ꝓbãdo ꝙ illa duo signa nõ se im pediãt qꝛ da oppositũ vl' terius semꝑ stat deteriate vl' ꝯfuse tm̃. nõ ꝑmũ. vt pz de isto terio homo. in hac nullũ caput ois hõ habet vbi si iste ter minus hõ staret deteriate illa esset falsa: & sua ꝯ̃dicto ria est falsa: ergo duo ꝯ̃dictoria falsa. nec scðm vt pz de subiecto huius non omnis homo est animal: vbi si homo staret ꝯfuse tm̃. illa foret vera & equiualeret huic. a homo non est animal quod nõ est dicẽdum.

Respondetꝛ ꝙ nõ sp ille terius sup quez cadũt duo signa stat deteria te. nec sp stat ꝯfuse tm̃. vt pz ꝑ argm. ¶ Sed regula est qñ cadunt duo signa in ꝓpõne ꝑticulari talis ter minus stat deteriate. vt pz de sbto huius non ois ho mo currit. & in ꝓpositione vl'i talis terius stat confuse tm̃. vt pz de ꝑdicato huius nullus homo nõ est aial. Rñdet

Contra illã regulã arguit dorp. nõ oẽz equũ videt hõ est vl'is. vt pz ꝑ illũ terium hõ q est sbm enũciatiõis. vl' si dicat ꝙ est equũ videõ ipsa est vl'is: & tm̃ iste terius equũ nõ stat ꝯfuse tm̃ imo deteriate: silr nullũ caput ois hõ hz illa est idefinitaꝛ qꝛ ille terius hõ est sbm nõ distribut': & tm̃ nõ stat de teriate sz ꝯfuse tm̃: g° regl'a nulla: qꝛ ista arg° ꝯuincũt Utimur alia arte. que est qñ duo signa sic se hñt ꝙ si gnũ negatiuũ est resolubile in signũ vl'e affirmatiuũ & negationẽ: tũc si negatio & signũ sequẽs se ꝑpediũt tũc terius sequẽs stat ꝯfuse tm̃. vt nullũ caput ois hõ hz: sic resoluit oẽ caput nõ ois hõ hz. vbi nõ & ois se ipediũt & hõ mediate seqꝛ oẽ. ꝓpterea ab eo cõfũdit ꝯfuse tm̃. idẽ ꝯtingit qñ ponunt tria signa. vt ois hõ differt ab oi hoie ibi differt: & oi se ipediũt & ois i ꝑn° ꝯfũdit. si talia signa nõ sint sic resolubilia: tũc terius sup quẽ cadũt sig̃ stat deteriate. vt hoie in hac fortes est doctior oi hoie. in ista nõ ois hõ currit. Oppõit regule.

Contra hoc aꝛ sic. capta ista ꝓpõne null' hõ nõ est aial: aial nõ stat ꝯfuse tm̃: ergo male ꝓcedit. ꝓbatur vl' ille terius nullus mẽtalit vz ois nõ. & tũc ista nõ est vl'is null' hõ currit. qð nemo diceret si ipse dicat ꝑ equalẽtiã in ꝯ̃ndo remanet ea dẽ qð de negationib' adũbialib' de gb' nihil loquit. Itẽ ista est ꝑticularis nõnullus hõ currit: g° ibi non sunt tria signa. argm sic reducit in forma in ista null' hõ nõ est aial. p̃tuz nõ ꝯfundit a ly nõ nec a ly null' nec a ly ois: & a nullo alio: g° nõ ꝯfundit. ꝙ non a ly ois pz nõ in voce: qꝛ ibi nõ ponit. nec in mẽte ꝑꝑ eã dẽ rõnẽ: g° nõ ꝯfundit. ꝓpea dr̃ ꝙ modus Joannis dorp nõ vz. Et ꝓ soluẽdis argumẽtis q̃ facit. Notet ꝙ ꝑmus terius distribut' reputat sbm: & ita realr an tiq tenuerũt. Quoꝝ forte ẽ hec rl'a: & tũc qñ arguit in hac nullũ caput ois hõ hz hõ stat ꝯfuse tm̃ ꝯcedit. Et ista est vl'is ad sensuz datũ. Et ꝯcedit ꝙ hoiez in hac nõ oẽm hoiez videt equus stat deteriate: qꝛ ista est ꝑti cularis: & sic sua arg° sunt pro reglis & nõ ꝯtra eas. Oppõit

Contra rl'az instat altera via. ista est vl'is non tantũ aial est hõ: & cadunt duo signa distributiua sup p̃tum: & tm̃ p̃tum nõ ꝯfundit: igitur ꝯ̃ña tenet cũ maiori. ꝓbatur minor: qꝛ si sic ista esset vera: & sic dabis ꝯ̃dictoria. idẽ argm põt hic fieri nõ a hõ nõ est aial. vbi aial stat deteriate aꝛs non ꝯ̃diceret huic. a hõ nõ est aial. Et eodẽ mõ hic non ois hõ est ꝯ candẽ regulã.

b'aial. ista est pticularis: et si teneat nō est verius que ꝯdiceret reliqua. sbm̄ stat ꝯfuse tm̄: ergo r'la nulla si volumus ista argumēta adhuc nō ꝯuincūt nec cur runt viscerali ad regulas. Et notandū est ꝙ illa ꝓpō vocat vlis in q̄ sbm̄ est distributū: et ꝑm̄ non stat deteriate: qꝛ talib' vlib' cōiter vtimur. s3 vbi terius di stribuit in ordie ad terim stantē deteriate siue sbm̄ distribuat siue nō. tales reputant pticulares vt hō nō est currēs oē currēs b: hō nō est in exclusiuis nō tm̄ aial est dō illa pticularis: et sic argumēta nō ꝓcedūt: sed realiter in ista nō hō nō est aial. ꝑm̄ nō ꝯfundit ab aliq̄ vno signo. neq3 in ista nullus hō nō est aial. ꝓpterea in hac mā videt mihi melius ire p r'las ꝯdi ctoriaꝝ. fundēdo sup hoc dictu3 cōe nō est veri' ꝯdi cere ꝙ toti ꝓpōni negationē anferre et videre qualit teri supponunt. vbi est paucitas signoꝝ vt in hac hō nō est aial. sbm̄ stat deteriate et ꝑm̄ distribuit. ꝓ pterea in ista nō hō nō est aial. ꝑm̄ stat ꝯfuse tm̄ a nulla negatione: sed ab aggregato eaꝝ. et in ista nō a homo nō est aial. ꝑm̄ stat deteriate ab illa trinitate: nō a nō: qꝛ in eius ꝯdictorio distribuebat. ꝑm̄ in or dine ad subiectum stans confuse tm̄. non hominis a sin' q̄dl3 rudibile est rudibile. nō suppōit pure de teriate nec pure ꝯfuse tm̄. vt p3 p modū ꝯdictionis.

Oppōit regule ꝑdicte: **Contra** regulā adhuc ar. ꝑm̄ huius distri buit nullus hō nō est aial: ergo dicta nulla. ꝓbatur añs vna negatio nō pōt ipedire aliā. et si ql3 est nō ipedita ꝑm̄ distribuit ꝙ vna non pōt impedire aliā. patet: qꝛ tunc a ꝓportione equalitatis fieret actio. et ꝯfirmat duo signa affirmatiua non se im pediūt: g° neq3 duo signa negatiua. añs p3 inductiē.

Rñdet **Respōdet** negādo ꝙ ꝑm̄ huius distri buat nullus hō nō est aial: imo

Instat. illa duo signa se ipediūt. et nō seqt ꝙ a ꝓportiōe eq̄ litatis fiet actio: s3 solū resistētia q̄ nō incōuenit. Ad ꝯfirmationē negat assumptū imo sm̄ multos hois in hac non distribuit ql3 asin' cuiusl3 hoie currit. te nēdo ꝙ ad distributiōe3 recte seqt distributio obliq: sed qꝛ hoc nō insequor insto hic. sortes est fortior oi hoie. vbi fortior et oi sunt signa distributiua. quoru3 neutrū est negatiuū: l3 fortior in eius expōētib' ne gationē includat loquēdo de signis pure affirmati uis. ꝯcedo añs et nego ꝯñam. et ratio p3: qꝛ signa vlia pure nō associātur ꝯgrue imediate. et nō distribuunt respectu teri mediati. sec' est de negationib': sed tūc queris veri ꝑm̄ hui' distribuat. ql3 hō ois ipē met est: et videt ꝙ ibi duo signa pure affirmatiua se ipe

Rñdet diūt. ¶ Rñdet ꝙ nō seqt: imo illud relatiuū adhuc distribuit: et scōm signū vl'e nihil facit: qꝛ relatiuū re ciprocū innitit nām sui añtis. pōt argumētari hic. q libet hominis quilibet asinus currit an ille terminus asinus distribuat. et satis verisimiliter dicitur ꝙ sic.

Op. 2. **Secundo** arguit ad idem. ꝑm̄ hui' distri buit nullus hō nō est aial: igit. ꝓbat añs. distributio signi vlis est sua signo: et mere nāliter in mēte sigt: sed terius nō pōt impediri a sua signo ne: ergo nec ab eius distributione: et ꝯfirmat ꝑ dicata i stan distribuunt tantū hō ois hō est. tantum sbia nō est accidēs. vbi cadunt duo signa mobilitan tia sup ꝑdicata. ergo regula nulla. ꝙ distribuantur p3: qꝛ da oppositū nō distribuunt: tunc formalr seqt arguēdo a nō distributo ad distributu3 sequit tm̄ hō ois hō est: ergo hō ois hō est: sir sequit tantu3 substā tia non est accidens: ergo substātia non est accidens in quibus homo et accidens distribuuntur.

Rñ' ad pmu3. **Ad** pmu3 rñdet negādo ꝙ iste negatiōes non se impediāt sic. s. ꝙ aggregata eaꝝ vel signū eis equalens nō distribuit ꝑdicatū. Sed hoc non oi no soluit tenēdo ꝙ pars ꝓpōnis est ꝓpō anial distri buit. et op3 ꝯcedere ꝙ ab vtraq3 negatiōe: qꝛ non di stribuat a prima negatione. iam pma negatio impe dit. Etiā sm̄ alios qui dicūt ꝙ pars ꝓpōnis nō est ꝓ positio nihil remaneret dicēdu3. Propterea dr con cedendo ꝙ sic vnu3 sincathegoreuma pōt impediri ab eis significatione sicut aperuit argumentum.

Ad ꝯfir matiōes rñño. **Ad** ꝯfirmationē dicunt aliq ꝙ ꝑdicata distribu untur ꝓpter argumētu3 factu3: sed qꝛ meli' quadrat cu3 regulis suppōnu3 dr ꝙ ꝑdicata non di stribuunt nec habet pro incōueniēti ꝙ illatum est ar guere formalr a nō distributo ad distributū. Forte q̄

Instat. ris an ꝑta stant confuse tm̄ an determiate. et videtur ꝙ deteriate: qꝛ cadunt duo signa in ꝓpōne pticulari.

Rñdet **Respondet** vt añ dictū est. parū op3 cō fidere in hac regula: s3 cur ramus ad mediu3 primū ꝙ in propositio est descen sus et ascensus: quia disiunctim possumus procede re et disiunctiue patebit in tractatu de descensu.

Finis suppositionum.

¶ Sequitur de relatiuis.

De rela tiuis. **Aperius** deteriatū est de suppōni bus teriorū absolutorū. ꝯñter deteriat de relatiuis. Et absolutū mul

Absolu tū mul tiplex. tipliciter accipit. Uno mō vt distinguit ꝯtra ꝯnotati uum. Secūdo mō vt distinguit cōtra relatiuū logi cale. Tertio mō vt distinguit ꝯtra relatiuū grāmati cale et sic capimus hic in ꝓposito. Sed duplex est re

Duplx relatiuū latiuū. qōdam logicale de qb' in ꝑdicamētis. Aliud grāmaticale de quo in ꝓposito. Et diuiditur in relati uū referēs tātū in relatiuū relatū tantū in relatiuū re ferēs et relatū simul. Exemplū capta hac copulatiua sortes currit et ille mouet. sensus est in scōa pte. ille sortes q currit mouet. Ubi sortes qui currit est relati uu3 relatū. ille relatiuū referēs. ille sortes q currit re ferēs et relatū simul: et hec diuisio ē analoge i sua ana logata: qꝛ relatio relato nō ꝯuēit diffō relatiui. Pos sum' dare silitudies iter r'liuū logicale et grāmatica le. sed parū ꝯducūt. ¶ Relatiuū diuidit in relatiuū

Diuisio relatiui sbē et relatiuū accidētis. Relatiuū nō vocat sbē: sed ponit in ꝑmento sbē: nec qꝛ refert terium in ꝑmento sbē: sed: qꝛ supponit pro eodē numero p quo verifica tur ꝓpō sui antecedētis ad sensum poiteri' declarādū opposito mō. relatiuū accidētis sibi sortit nomē. qñ dico sortes est albus. et talis est plato. talis nō suppo nit pro illo p quo verificat ꝓpō antecedētis. sed p pla

Subdi uiño. tone. Relatiuū sbē subdiuidit in relatiuū sbē idēpti tatis. et in relatiuū sbē diuersitatis. exēplū scdi vt ali ud alter.

nō aliter. Forte dicis φ relatiuū diuersitatis nō est re latiuū eo φ nō est ante late rei recordatiuū qñ dr̃ sor tes currit ⁊ alius disputat. sensus est alius ab eo q cur rit disputat. ibi nō suppōit pro illo pro quo ꝓpositio antecedētis verificatur. Et propter hoc dicit petrus mantuanus. φ nullum est relatiuum diuersitatis.

Rñsio **Respōdet** φ diffō relatiui ꝯuenit relatiuo diuersitatis: ⁊ facit scđariam re cordationē rei añ late. s. añcedētis: ꝫ nō supponat ꝑ illo pro quo verificat ꝓpō añcedētis. Etiā diffiniēdo relatiuū sḋe diffinimus solū relatiuū idēptitatis: qꝛ ď alio modicus est sermo. Relatiuū sḋe diuidit in reci procū ⁊ nō reciprocū. relatiuū reciprocū est qḋ deno tat circuitus actionis vel passionis redire in illud a q̄ egredit. vt sortes diligit se plato diligit a se. Interdū etiā denotat actio vel passio. vt ois hō est ipsemet. Et ꝓpterea bñ dixit lauren. ius valla φ barbare dicimus ego dedi sibi loquētes de alio: qꝛ qñ dr̃ sortes dedit si bi sensus est sor. dedit sibi ipsi. De relatiuo sḋe idē ptitatis nō reciproco inter artistas multiplex est opio aliqbus dicētib' φ relatiuū refert suū añs sine cōpa ratione alioꝝ terioꝝ. Et tūc hec esset ꝯcedēda aial est asinus ⁊ illud est hō: qꝛ sensus scđe ptis eēt aial est hō alijs dicēntib' φ nō supponit ꝑ oi illo ꝑ quo supponit suū añs: sed ꝑ oi illo pro q̄ verificat ꝓpō sui antecedē tis: ⁊ isti sunt bipti aliqb' dicētib' hoc sorꝫ vl'r verū in copulatiua disiūctiua ꝯditionali ⁊ rōnali. Alijs di cētib' φ hoc solū tenet in copulatiua. Rursus ꝯten dit de spē suppositiōis. Nā dicūt aliq φ relatiuū sup ponit sicut suū añs. qñ dicūt' ois hō currit ⁊ ille mo uet. ille supponit distributiue ꝫm eos. Alij dicunt φ relatiuū nō pōt supponere ꝯfusiue q̄ suū añs: ꝫ non sp supponit eadē spē suppōnis cū suo añte. Tertij di cūt φ relatiuū supponit sicut terius cois suo loco po sit'. ⁊ hoc qñ nō repugnat ꝓpōni in qua ponit añs ꝑ plurib' vificari. ꝓpterea accedēdo ad cōem modū loq̄ndi q̄ ē radix ad dicēda ponat solū vna positio.

Nōbile pmuꝫ. **Notandū** est prio. φ iste terius triplr capit scꝫ demōstratiue relatiue ⁊ indif finite. Exēplū tertij. vt ois ille homo qui currit mo uetur. pari forma iste terius idem potest esse relatiuū logicale. ⁊ ita frequenter de alijs terminis.

Nōbile scđm. **Secundo** notande sunt regule pro suppo sitionibus terminorum.

p' reg' **Prima** regula est. relatiuū sḋe idemptitatis positū in copulatiua affirmatiua re ferens relatiōe ꝑsonali suū añs positi in cathegorica affirmatiua supponit ꝑ illo vel illis. si supponat ꝑ q̄ vel qbus ꝓpō in q̄ ponit añs verificat. dūmodo non ampliat ad standū ꝑ plurib' nec restringit ꝑ paucioꝛi bus. q̄re dr̃ relatiuū sḋe idētitatis clarꝫ. ⁊ ꝑsupponi tur qd est relatio ꝑsonalis ex verbis Alexādri. Oc curritq ibi qñq relatio simplex. Femina q̄ clausit portaꝫ vite reserauit. Ponit copulatiua affirmatiua ad excludēda illa de qb' diceť. postea dr̃ suū añs in cathegorica affirmatiua: qꝛ si añs poneret i cathego rica negatiua. nō opꝫ φ relatiuū supponat ꝑ illo ꝑ q̄ ꝓpō añtis reddit vera. vt hō nō est aial ⁊ ille est asin'. si nullus esset hō añs reddit verū ꝓpter hoies ⁊ qꝛ nō sunt. ⁊ relatiuū nō supponit ꝑ eis: ⁊ refert restricte ac si añs poneret i cathegorica affirmatiua. relique pti cule sunt faciles. Adde etiā qñ suū añs est totale ex tremū vel principalioꝛ pars ei'. vt aial est asinus ⁊ il lud est hō. sensus est: illud aial quod est asinus est hō aial est bos φ est hō: idem est iudiciū. sed aduerte φ relatiuū nō reciprocū regulariter nō poni in eadem cathegorica cū suo antecedente. Dicit regulariter: qꝛ interdū ponit. vt sors ē aial qḋ est asin'. ille hō q cur rit mouetur. ois filius patris mei diligit illum.

Secunda regula. relatiuū in disiunctiua af firmatiua ⁊ in copulatiua nega tiua ⁊ ꝯditionali nō refert restricte suadet. regula ista cōmuniter cōceditur. sortes currit vel ipse quiescit. posito φ nō currat: ⁊ tñ si relatiuū ferret restricte il la esset negāda: qꝛ sensus esset sortes currit. vl ipe sor tes q currit qescit. ¶ Cōtra cōem modū ꝯcipiēdi est illa negare si ꝯcedas disiūctiuā falsam in illo casu nō ꝓcedo vlterius: ꝫ sto in regula. Idē pꝫ in ꝯditionali bus: ⁊ coiter negamus istā. de' nō si ipse est oipotēs. vbi si ipe referret restricte añs est impossibile ⁊ ꝑ ꝯñs ꝯña bōa. referre restricte est referre añs cū oib' teris positis in ꝓpōne cū añte dempto signo cadēte in co pulā. ꝫm alios est referre añs cuꝫ oibus teris positis in ꝓpōne in q̄ ponit añs: hoc est ꝯcedere ꝑ teris pri mi ꝯcederēt tales ois hō est aial ⁊ risibile est illud: qꝛ sensus est. ois hō est aial ⁊ risibile est illud aial qḋ est hō. Scđi eandē negarēt sic dantes sensuꝫ. risibile est illud aial qḋ est ois hō. φ est falsum. Sꝫ arḡ sic in ista copulatiua. nullus hō est ⁊ risibile est ille relatiuū re ferendo restricte refert signū. Forte dicis sicut appa ret veꝝ est de signo negatiuo ⁊ nō affirmatiuo. ¶ Cō tra arḡ sic. hois qlibet pars est in scolis ⁊ ille mouet. ibi relatiuū refert añs cuꝫ signo vlī affirmatiuo: igit. Oppo.

Rñdet ¶ Rñdetur φ referre restricte est referre añs cū oi bus teris positis in ꝓpōne secū dempto signo vlī posi to in principio ꝓpōnis. vel vt alijs placet est referre añs cū oibus teris positis in cathegorica secū. vtrūq satis est i vsu: ⁊ cū ꝯtētio sit de terio neutrū reprobat.

Contra istas regulas sic sumptas arḡ sic relati uum refert restricte: vt dicit pria regu la in copulatiua affirmatiua: ⁊ cuilibet copulatiue ꝯ dicit disiunctiua cōposita ex partib' ꝯdicēntibus vl co pulatiua negatiua: sed in ꝯdictorijs debēt stare eque restricte: ergo regula refert restricte in disiūctiua ⁊ in copulatiua negatiua si dicas teri nō debēt stare eque restricte. ¶ Cōtra. tūc dabunt ꝯdictoria falsa. aial ē hō ⁊ illud est equus. illa est falsa vt notū est. sua ꝯdi ctoria duobus modis ꝓbari pōt. vel ꝑ copulatiuā ne gatiuā: vel ꝑ disiunctiuā affirmatiuā sic danda disiun ctiuā. nullū aial est hō vel non illud est equus. ⁊ tūc arguit sic. vel relatiuū in disiunctiua nō refert restri cte: ⁊ tunc loco eius ꝫ ponere suum añs: ⁊ tunc nota erit falsitas illius disiūctiue. ⁊ eodē mō de copulati ua negatiua: ergo in eis opꝫ relatiuū referre restricte. Oppo. reglis. Confir matur.

Rñdet ¶ Rñdetur φ iste nō ꝯdicunt. aial est hō ⁊ illud est equus. nullū aial est hō vel nō illud est equus. qꝛ sūt

2' regla

Oppo.

simul false:q2 nō sūt copulatiua ꝛ disiunctiua cōposi
te ex partib⁹ ꝯdi ctorib⁹:sed ꝯdictoria illius copulati
ue est hec.nullū aial est hō:vel nullū illud aial qḋ est
hō est equus. ꝛ ꝯdictoria disiūctiue pric est vna copu
Arguit latiua in q̄ relatiuū non refert restricte. ℭ Cōtra ista
solutio destruit regulas ꝙ pꝫ:q2 ex ea seqtur ꝙ in ali
qua disiunctiua relatiuū refert restricte:ꝛ in aliq̄ co-
Rūdet pulatiua nō refert restricte. ℭ Rūdet negādo ꝙ so-
lutio destruit regulas. regule volūt ꝙ si petat de ve-
ritate illi⁹ copulatiue affirmatiue in qua ponit relati-
uum debem⁹ iudicare p relatiuū referēs restricte: ꝛ i
disiunctiua p relatiuū nō referēs restricte: ꝛ tūc notū
est ꝙ ille nō ꝯdicēt:sed nō negādū est qn ppter oppō
nem habēdā possum⁹ in disiūctiua vti relatiuo restri
cte:ꝛ in copulatiua nō restricte hoc clare ds sb alijs
verbis cū in disiūctiua loco relatiui lꝫ ponē suū añs
seruata eadē veritate vel falsitate:dem⁹ ei vnā ꝯdicto
riā copulatiuā sine relatiuo vt aial est asinus vl illud
est hō. sua ꝯdictoria erit.nullū aial est asin⁹:vl nullū
aial est hō. nō adeo facile possumus pcedere ꝯdicen
do copulatiue:sed ibi loco relatiui ponat relatiuū re
latū ꝛ referēs simul. ꝛ eodē mō in disiūctiua ei ꝯdicē
do:ꝛ tūc disiūctiua ꝯdicit alteri:nec icōuenit in ea re
latiuuꝫ referre restricte qn restrictio ponit in forma.
3⁹ regula **Tertia** regula. ꝙ relatiuū reciprocū supponit
sicut suū añs vt qlꝫ hō est ipsemet.ibi
ipsemet distribuit sicut suū añs. aliqs homo est ipse-
met. ibi ipsemet stat determinate . sed ille nō equalent.q
libet hō est ipsemet:ꝛ qlibet hō qlibet hō est. q2 in pri
ma est distributio sigillata:hoc est dictu denotatur ꝙ
qōlibꝫ suppositū subiecti denotat eadē in simile sup
positū pri:hoc est sortes est sortes ꝛ plato est plato. ꝛ
nō debemus inchoare ascensum vel descēsum a rela
tiuo sed a suo añcedēte:ꝛ tūc simul ascēdim⁹ sub re-
latiuo:q2 dicendo iste hō est ipsemet añs stat discrete
sic etiā relatiuū. Ex quo seqt ꝙ due ppōnes subꝯriāt
cōposite oino ex terīs coib⁹:ꝛ tñ nullus terius in eis
distribuit. hoc pꝫ in istis.hō est ipsemet:hō nō est ip-
semet. Eodē mō pꝫ ꝙ pdm distribuit in subalternā
ti ꝛ nō subalternata. Tertio pꝫ ꝙ determinatio accepta
vnica acceptiōe cū suo determinabili distribuit in vna ꝯ
dictoriaꝝ ꝛ nō in altera. hoc pꝫ in istis. qlibet hō vi-
det se:aliqs hō non videt se vbi se distribuit in affir-
matiua ꝛ nō in negatiua. Quarto seqt. ꝙ tales sūt di
stinguēde de⁹ diligit oēs diligētes se:q2 vel illud rela
tiuū se hꝫ p añte istū terīuꝫ de⁹ ꝛ tūc illa ē va ꝛ sensus
est. de⁹ diligit oēs hoies diligētes se deū:ꝛ tūc relati-
uum stat determinate vel hꝫ p antecedēte istū terium ho
mines:ꝛ tūc relatiuū distribuit ꝛ ppō est falsa. ꝛ sen-
sus est de⁹ diligit oēs hoies diligētes seipsos cuꝫ his
oibus.tñ stat ꝙ añs distribuit relatiuū stat determinate p
bat . ꝛ capio hanc. qlibet hō est ipsemet:iste terius hō
in placente stat determinate. ꝛ iste terius hō in placēte est
añs relatiui reciproci:ergo añs relatiui reciproci stat
determinate ꝛ vltra:ergo relatiuū stat determinate. Quinto
seqt. ꝙ nō qlꝫ terius cois vere negat ꝯ terio stāte ꝯfu
se tñ. hñte plura supposita. hoc pꝫ ista est falsa a hō
nō ē ipsemet qḋ pbo. sua ꝯdictoria ē va, ois hō ē ipse
met. capiēdo ipsmet tñ. vt vꝫ:sic ipsemet vl ipsamet.
Contra hoc at. a hō nō est istemet hō vel iste Oppōit
met hō vel istamet hō:g⁹ a hō nō est
ipsemet ꝯña est ascēsus ꝛ añs vez:g⁹ ꝛ ꝯña. Forte di Instat,
cis sic dicēdū est opꝫ ascēdere prius sub antecedēte.
Contra hoc nō euitat ppositū a iste hō vl iste Oppo.
hō. ꝛ iste homo non est istemet ho-
mo vel istamet homo. ꝛ sic de singulis.
Respondet ꝙ opꝫ ascēdet sigillate sicut Rūdet
in hac hō non est ipsemet:q2
iste equalēt formalr. quēadmodū iste aial est hō ꝛ a
aial ē hō. Sꝫ qn sūt duo teri absolute distributi dno
tatur tota distributio primi teri eadē in qōlꝫ supposi-
tū scdi teri. vt ois hō ē ois hō ē dnotat ꝙ sorꝫ ois hō
est ꝙ plato ois hō est. ꝛ sic de singlis. ppterea ille nō
equalēt qlibꝫ hō est ipsemet:ꝛ qlibet hō qlibꝫ hō est.
Quarta regula. relatiuū sbe idēptitatis non 4⁹ reg⁹
reciprocū supponit sicut terius cois
suo loco posit⁹. nisi qn ppō añtis nō pōt accipi p plu
ribus:q2 tūc sp supponit discrete. vt aial est sortes : ꝛ
qōlꝫ currēs est illud. illud suppōit discrete. Ex q̄ pꝫ
ꝙ ille in hac copulatiua aliqs hō est. ꝛ qlibꝫ hō est. il
le suppōit ꝯfuse tñ. Et i hac distribuit. aliqs hō ē. ꝛ
nullus hō est ille. ℭ Cōtra duo dicta at . vnū est di- Oppo.
cebat ꝙ hec est vera ois hō est aial. ꝛ risibile est illḋ.
Contra hoc arguit. bene seqt. ois homo est Oppo.
aial ꝛ risibile est illud. ꝛ Plato est:
ergo omnis homo est aial ꝛ plato est illud. Forte cō- Instat,
cedis ꝯñs cum consequentia sicut concedere debes.
Contra bñ seqt. ois hō est aial ꝛ plato est il- Oppo.
lud:sed sortes est hō:ergo sortes est
aial ꝛ plato est illud.ꝯclo est falsa ꝛ mior est vera:er
go maior est falsa:ꝛ ꝯña tenet i darij . Forte dicis ma Instat.
ior ē ypothetica:ꝛ sic nō at i darij hoc nō soluit arg^m
q2 hec ꝯña est satis bona in darij ois hō est aial ꝛ pl̄o
est currēs sorꝫ est hō:g⁹ sor. est aial ꝛ pl̄o est currēs.
Respōdet ꝙ ꝯña nihil vꝫ. nō:q2 maior ē Rūdet
ypothetica vt arguēdo ondit:
sꝫ q2 iste terius illḋ equoce refert in ꝯclone ꝛ in maio
ri opꝫ sic arguere. ois hō est aial ꝛ plato est illud. sor
tes est hō:ergo sorꝫ est aial ꝛ plato est illud aial qḋ ē
hō:q2 sic capiebat in maiori. Sed si relatiuū referat
signū vle ppō proposita est negāda. q̄re habebit bñ
cōcedere has copulatiuas oēs hoies siles currūt q̄ꝝ
nullus mouet. Ois cōpossibilia istoꝝ sunt , ꝛ illa nec
sūt finita nec sūt ifinita. pria pꝫ . posito ꝙ sint q̄tuor
hoies in mūdo solū currētes , quoꝝ duo sunt albi ꝛ
duo nigri. iam oēs hoies similes currūt:ꝛ scda cathe
gorica est vera.q2 sensus est coꝝ oium hoium similiū
nullus hō mouet qḋ est verū:q2 nulli sūt oēs hoies si
miles:q2 duo nō sūt oēs homines siles:imo nulli duo
alia ppō pꝫ capiēdo binarios duos ꝯdictorioꝝ sortes
currit ꝛ sortes nō currit. papa dormit ꝛ nullus papa
dormit.iā oia cōpossibilia istoꝝ sunt nō tñ est distribu
tiue p iductionē. scda ps pꝫ:q2 ipsa ē vna negatiua de
sbo nō supponēte cū nulla sint oia cōpossibilia istoꝝ.
Contra istaꝫ ppōnem at. aliqs hō est ꝛ qlibꝫ Oppo.
hō est ille. Bene seqt. aliqs hō est ꝛ
qlibet

quilibet hõ est ille: ergo ille hõ est ⁊ qlibȝ hõ est ille. vel iste hõ est ⁊ qlibet homo est ille: ⁊ sic de singulis ꝯña est falsuȝ gᵒ ⁊ añs ⁊ ꝯsequentia tenet ꝑ descẽsuȝ:

Rñdet

Respondetur negando ꝯñam: qꝛ iste terius ille stat discrete i ꝯñte ⁊ ꝯfuse tm̃. in añte. ꝓpterea descẽdẽdo sᷓ añte ponat relatiuũ relati, loco relatiui sic dicẽdo. iste hõ est ⁊ qlȝ hõ est ille hõ q est. vel iste hõ est. ⁊ qlȝ hõ est ille hõ qui est. vbi ꝯñs est verum sicut antecedens.

5ᵒ regᵃ.

Quinta rl̃a. relatiuũ diuisiuis supponit sicut terius cõis suo loco positus. vt homo currit ⁊ alius ab eo disputat aliᵒ ab eo suppõit determiate. sed dicẽdo ois alius ab eo disputat. relatiuum distribuit in duobᵒ casibᵒ: tñ relatiuũ non supponit. pᵒr est qñ ꝓpõ añtis est falsa. vt antixp̃s currit ⁊ alius ab eo disputat. Ex illo pȝ ꝙ relatiuũ diuisiuis est inferius ad nomẽ infinitũ. vt alius ab antixp̃o est inferius ad nõ antixp̃s. oẽ aliud ab antixp̃o est nõ antixp̃s: sȝ nõ ecõuẽso plato est nõ antixp̃s ⁊ nõ est aliud ab antixp̃o: vbi Georgius dicit. ꝙ sunt teri ꝯuertibiles. intellige ad aliquẽ bonuȝ sensum de q̃ nõ curo. Secundus casus est quando suum antecedẽs est transcẽdẽs vt ens currit ⁊ aliᵒ ab eo disputat. sensus est aliõ ab ente disputat. modo nihil est aliõ ab ente.

Oppõit

Cõtra hᵒ ar. hõ currit ⁊ aliõ ab eo disputat: gᵒ ens ẽ ⁊ aliõ ab ente disputat. Tenet ꝯña ab inferiori ad supiᵒ respectu currẽs ⁊ ens hõ ⁊ ens.

Rñdet

Respondet ꝙ ar cũ distributiõe supioris respectu relatiui. Sȝ hec ꝯsequentia est bona. aial est album ⁊ aliud ab eo currit: gᵒ ens est albũ. vl̃ ens est ⁊ aliõ ab aiali albo currit.

Ultima regula.

Ultima regula ꝙ relatiuũ añtis supponit sicut terius cõis suo loco positᵒ nõ ꝓ illo ꝓ quo ꝓpõ añtis verificat: sȝ ꝓ re sili vel dissimili in q̃litate vel q̃ntitate ᵬm exigentiã relatiui. vt sorꝫ est albᵒ. ⁊ talis est plato ibi talis ꝓ platone supponit.

Dubitatio pᵃ. Dubitatio scđa

Circa hãc mãȝ dubitat. vtrũ relatiuum possit ampliari añte nõ ãpliato. ¶ Scđo dubitat an relatiuum semper supponat eodem gñe suppositionis cum suo añte. Et an in rationali ⁊ causali referat restricte sicut in copulatiua.

Ad primaȝ rñdet.

Ad pᵐ rñdet ꝙ relatiuũ in ꝯditionali ⁊ in disiũctiua põt ampliari añte nõ ãpliato. rõ: qꝛ in talibᵒ loco relatiui lȝ ponere suũ añs. remanente eadẽ veritate vel falsitate. mõ añs põt ꝓ plibᵒ supponere ꝙ supponat: ergo in illis põt ampliari. Et in copulatiua vertit qõ possumus sic explicare ꝓpõnes relatiuas. sortes currit ⁊ ille mouet. sortes currit ⁊ ille sortes currẽs mouet aial disputat: ⁊ illud est hõ aial disputat ⁊ illud aial disputãs est hõ. hõ est albᵒ q currit hõ est albus. ⁊ ille hõ existẽs albᵒ currit nunꝙ capiẽdo relatiuũ q ⁊ ita de virtute sermõis debemᵒ ꝓcedere. Sȝ nõnunꝙ sic explicamᵒ tales aial currit ⁊ illud disputat. aial qõ currit disputat hõ currit q mouetur hõ currit ⁊ ille homo qui currit mouetur. vbi

Nõbile Qui est ⁊ qõ est

Notandũ ꝙ q est ⁊ qõ est ⁊ hmõi duobᵒ modis capiunt. vno mõ restrictiue: ita ꝙ restringant terios quibᵒ additur pro vna differentia tẽporis. s. presentis apud alios pure differẽtias

quõ capiunt

liter ⁊ sic cõiter in ampliationibus capiuntur.

Alio modo capiunt ꝑticulariter vt hõ q currit hõ currẽs hõ q est albus hõ existẽs albus. Primo mõ capiẽdo non pñt ampliari. bñ tñ scđo mõ ⁊ hec distinctio notãda est ꝓ talibᵒ ꝓpõnibᵒ adã ẽ mortuũ qõ est antixp̃s est futurũ qõ est antixp̃s possibile est hõ q est. Preterea aduerte capiendo istos terios ꝑticipialr sᵬsumẽdo sillogistice nõ sufficit cape copulã de futuro vel p̃terito in minori. iste modus arguẽdi est nullus oẽ qõ erit est antixp̃s erit: ergo antixp̃s qui est vel erit est añs est verum ⁊ ꝯñs falsum: ⁊ causa tacta est in sillogismis: ⁊ hoc pȝ si capiamus equiualẽs subiecti maioris oẽ futuꝝ est vbi futurũ supponit ꝓ futuro qõ est ⁊ erit. opȝ in minori dicer antixp̃s est futurum qõ est. capiendo qõ est. ꝑtim restrictiue.

Ad secũdam dubitationem rñsio.

Ad scđm dr ꝙ nec relatiuũ supponit eadeȝ spẽ suppõnis cũ suo añcedente nec eodem gñe. primum pȝ ex dictis. scđm pȝ: qꝛ dicendo aial est genus: ⁊ illud est trisillabum. antecedẽs supponit materialiter ⁊ relatiuũ pro significato vltimato capit: sȝ supponit materialiter relatiue: ⁊ hoc nihil aliud est dictu ꝙ referre. añs supponens materialiter.

Ad terciam.

Ad alterã partẽ dubij dr ꝙ relatiuuȝ in copulatiua ⁊ cãli refert restricte. hᵒ pȝ ex copulatiuis q̃s icludũt. ¶ Et hoc de relatiuis.

¶ Sequitur de descensu.

Descensus duplex.

Descensus duobus modis capit. Uno mõ prime intẽtionalr quẽadmodũ dicimus. terra descẽdit a cẽtro mũdi. Alio mõ scđe intẽtionalr ⁊ tũc cõuenit ꝯsequẽtijs ꝓpter metaphorã descẽsus prime intẽtionalr: qꝛ quẽadmodũ ibi a loco eminẽtiori ad decliuũ ꝓcedit. sic hic a terio supiori ad inferiores ar: sed descẽsa vocat ꝓpõ. sub cuiᵒ terio descẽdit: descẽdẽtes sũt ꝓpõnes in qbᵒ terius iferior ꝯtinet eodem modo ascendẽtes. ⁊ ascensa se habent: sed descensus vel ascensus est vna ꝯsequentia totalis.

Diffõ descẽsus.

Et diffinit descẽsus sic. descẽsus est ꝯña formalis in qua ar a terio supiori ad terios iferiores eiᵒ in supponẽdo tm̃ sic cõiter dr. multa hic stãt ad nomen puta ꝙ ecõtrario valeat ascẽsus: sed rõne descẽsus ⁊ ꝙ nõ est descẽsus nisi arguat a terio supiori in supponẽdo. Ex illo seqt ꝙ hodie vna ꝯña q̃ ẽ bonᵒ descẽsus cras manebit bona ꝯña ⁊ nõ bonᵒ dscẽsus. vt omne currens est: ⁊ ista currentia sunt omnia currentia. ergo hoc currens est: ⁊ hoc currens est: ⁊ sic de singulis. supposito quod hodie sint currentia ⁊ cras nulla. patet ꝓpositum: etiam voluntarium est dicere ꝙ nõ descẽdit sub terio habẽte vnũ suppositũ tm̃. Insup aduerte ꝙ aliqs descẽsus est mãlis. vt qñ sub terio cõi iserunt singularia determiata dicẽdo ois hõ currit ⁊ isti hoies sunt oẽs homines: ergo sortes currit plato currit ⁊ sic đ alijs. idẽ interdũ ꝯtingit iserendo singularia in supponẽdo tm̃. vt ois hõ currit: ergo hõ sortes currit ⁊ hõ plato currit. sed isto de descẽsu nõ agit in ꝓposito. Isto notato repetat diffinitio qua dicebat descẽsus est ꝯña formalis tenẽs a ter-

mino superiori ad terminos inferiores cl' in suppo-
nēdo .i. si supponāt. supfluū est dicere in supponē-
do tm. vt p3 p genus diffiniti p̄na formalis. nec op3
dicere in supponēdo tantu3 p3 ex p̄dictis quando de
scēditur sub aliq̄ termino aliqua sunt seruāda. Primū
quādo descēdimus sub aliq̄ termino addamus pnomē
demōstratiuu3 termino sub quo descēdimus. reliq̄s ter
minis remanētib' in ppria forma fm pprietates lo-
gicales bone p̄ne impeditiuas. dicit impeditiuas: q2
alias nō op3. vt p3 descendēdo sb sbto huius ois hō
est aial. et isti hoies sunt oms hoies: g' iste hō est ani-
mal et sic de singulis. vbi aial in dscēsa stat p̄fuse tm.
et in descēdētib' determinate: sed q2 delet multitudo ta
lis variatio non ipedit bōitatē p̄ne. et istud sufficit: s3
in speciali caueatis ne arguat a suppōne p̄fusa tm ad
determinata3 respectu multitudis. q̄re nō seq̄t oi tēpore
hō nō est aial. ergo isto tpe hō non est aial: et isto tpe
hō nō est aial: q2 hō in descēsa stat p̄fuse tm. et in de-
scēdētib' determinate respectu multitudinis op3 di-
cere isto tpe a hō nō est aial. Scdo cauēdū est quādo
est determinatio accepta nō vnica acceptione cu3 suo
determinabili ne inchoet descēsus a determinabili.
quare nō sequit cuiuslibet hois qlibet asinus est cur-
rens: ergo cuiuslibet hois iste asinus est currens de-
mōstrādo brunellū: sed inchoandū est a determina-
tione. et postea descendat sub determinabili. sed qn̄
est determinatio accepta vnica acceptione cu3 suo de
terminabili gr̄a forme acceptionis terminoꝝ securū
ē disiūctim descēdere: s3 aliqn̄ gr̄a forme copulatiue
et disiūctiue descēdē possumus. vt idē in exponibili-
bus frequēter p̄tingit. Ultimo cauēdū est qn̄ est ter-
minus distribut' respectu termini stātis determinate
ne incipiamus ascēdere sub distributo: s3 incipiēdu3
est a termino stāte determiate: et postea sub altero ascen
dat: sed de talib' cuiusl3 hois b pars nō est in scholis
Ascēsus arguēdo dicet. Unū ascēsus est p̄na formalis qua af a
est p̄na ppōnib' singularib' ad vle3. nō q ppō quā iferim'
formalis. sit vlis. vt in p' tractatu : s3 hic capit pro termino cōi. et
ppō de termio singularizato singularis reputat. ali
qua sunt facilia. s. q sub termino distributo op3 descen-
dere copulatiue sub termino stante determiate disiunctiue
sub termino stāte p̄fuse tm. p signū collectiuū vel exclu-
siuū exponibile gr̄a pluralitatis copulatim si cōfuse
uū p alia signa disiūctim: et sub q̄cūq3 termino possum'
descēdē disiūctiue possum' descēdē copulatiue et dis
iūctim. s3 nō copulati3 vt p3 p inumera exēpla.

Oppōit iste. **Contra** litterā af. descēsus est p̄na formalis: ergo ois descēsus est p̄na formalis. p̄ns est falsum. vt p3 de hoc descēsu ois hō currit: g' sortes currit. sp suppono p̄stātiā de qua postea loqr.
Instat. Forte concedis sicut concedēdum est consequens et negas ibi esse descensum de quo est ad propositum.

Oppo. **Contra** formalr nō seq̄t ois hō est aial: ergo iste hō est aial. et sic de singulis in sili forma instabo. ois hō est aial: ergo iste lapis currit q sit silis forme cū alia p3: q2 aīs vni' est eiusdē forme cū antecedente alterius et p̄sequens cu3 consequente: ergo vna p̄sequentia est eiusdem forme cum alia.

Respōdetur negādo p̄nas: q2 nō sūt tot termini synōimi i vna sic i alia. Rñdet.

Contra saltē iste sunt eiusdē forme ois hō est aial: et isti hoies sunt oēs hoies. ergo iste hō est aial: et iste hō est aial. et sic de singulis. dmōstrando in p̄nte idem qd demōstras in p̄stantia: et ois hō est aial: et isti hoies sunt oēs hoies: ergo iste hō est aial: et ista hō est aial: et iste hō est aial. denifando antixpm. Sed ista scda p̄na nihil valet: ergo prior nō ē formalis. q sit eiusdē forme cū alia p3. descēsa vni' cu3 descēsa alteri' est eiusdē forme: et p̄stātia cu3 constantia descēdētes cu3 descēdētibus. et tot sunt termini sinonimi in vna sicut in alia: q2 pluralis et singlaris nō sunt termini sinonimi: q2 tunc darij nō eēt bona p̄ntia. Nō sequit ois hō est aial: et sortes est hō: g' sortes est aial. In sili forma dabit instātia. ois hō est aial: et sortes est homo: ergo sortes est animalia. quia si numerus non variat sinonimitatem. secunda consequentia esset eiusdem forme cum priori. Oppo.

Respondet negādo q p̄ne pposite sunt eiusdem forme: q2 postq̄ in p̄stantia et in p̄nte demōstrat idē: l3 vno actu demrāndi in p̄stantia est maior approximatio ad sinonimitatem: imo illa collecta in plib' singularib' equalr idē demōstrāt. In scda p̄na aliqd dmōstratur in p̄nte qd nullo mō demōstratur in p̄stantia vbi est maxima elōgatio a sinonimitate: q2 qn̄cūq3 pnomen demōstrat diuersa pure equoce capit. Iste nullo mō repugnāt: isti hoies sunt. demōstrādo sortē et platonē. et iste hō nō est: et iste hō nō est demfando ioānē et robertum. Sed iste repugnant. isti homines sunt. et iste homo non est. et iste homo nō est eiisdem demonstratis. nec sunt eiusdē forme cum aliis. ¶ Et ad argumētu3 in darij. omnis homo est aial: sortes ē homo: ergo sortes est aial. Dicit q est formale et hec cōsequētia non est eiusdem forme secum: ois homo est animal: sortes est homo. ergo sortes est animalia. q2 singulare et plurale variāt sinonimitatē ad hūc sensu3 q nō sūt mere termi sinonimi: s3 notū est q magis in sinonimitate pticipāt q̄ singlare et plale termi impertinētis. Rñdet. Ad ar'.

Unde aliqua sunt argumēta diuise forme quorum aliqua magis p̄ueniūt in formalitate q̄ alia: et in hoc stat punctū solutionis. et hoc p3 p positis trib' argumētis in darij vel in barbara stat q nullū illoꝝ sit eiusde3 forme cum alio: et tamen duo magis p̄ueniūt in formalitate q̄ alia duo: sic in pposito p descēsum. ois hō currit: et iste hō est: g' iste hō currit. et sic de singulis continue idem demfando in p̄nte et in cōstantia hic est bonus descēsus. Similiter hic. ois hō currit: et isti hoies sunt omnes hoies: ergo iste hō et iste hō currit. et sic de singulis demōstrādo idē in descendētib': et in p̄stantia isti duo descēsus nō sunt eiusdē forme. sed ambo boni. ¶ Et si capiatur tertius descēsus reputat' siue in singulari siue in plurali demōstrādo in descēdētibus qd nō demfabat in p̄stantia nō erit eiusdem forme cu3 vno illoꝝ descensū. ista clarebūt in formalitate p̄sequētie. Et eode3 modo soluit aliud argumētu3 quo arguēs cōcludit
Diuersitas argumētoꝝ.

has duas

has duas esse eiusdem forme. omnis homo currit: ꝛ isti homines sunt omnes homines: ergo iste homo currit: ꝛ iste homo currit: ꝛ iste homo currit. omnis hõ currit: ꝛ isti asini sũt oẽs asini: ergo iste hõ currit: ꝛ iste hõ currit: ꝛ iste hõ currit. ꝛ sic de singulis.

Op. 2. **Secundo** arguitur. non sequit. iste homo est iste homo: ꝛ ista homo ẽ ista homo. ꝛ sic de singulis continue demõstrando idez a parte subiecti ꝛ a parte predicati: ergo omnis homo omnis homo est. ꝛ tamen ibi est ascensus: igitur. ꝙ non sequitur patet. añs est vez ꝛ ꝯñs falsuz.

Rñdet **Respondet** ꝯcedendo ꝙ nõ seqt nec bñ ascẽdit non est error eo ꝙ simul ascendit sub duob⁹ terminis. Sz qꝛ nõ demõstrantur oia supposita taliter qualiter per distributionẽ denotat per vniuersalem significatur ꝙ sortes omnis homo est: ꝙ plato omnis homo est. ꝛ sic de quolibet homine denotatur ꝙ est omnis homo. Oportet demõstrare sortem in prima ꝛ ipsum demonstrare a parte vtriusqꝫ extremi. Et postea subiecto idez demõstrante demõstrare oẽs hoies in mũdo a parte pᵗi: ꝛ postea opz demrare platonẽ a parte sbꝫti demrando oẽs hoies a parte pᵗi: ita ꝙ cũ platõe a parte sbi dmõstrent oẽs hoies a parte pᵗi: ꝛ ita cuz qlibz a parte sbi quilibet homo a parte predicati demonstretur.

Oppo. **Contra** hoc arguitur. continue demonstrando idem a parte subiecti ꝛ predicati demonstrant oẽs homines ꝛ solum extrema distribuunt pro hoibus: ergo in primo ascẽsu demõstrantur oia supposita extremoꝝ. ❡ Forte dicis sicut dicẽduz est: lz demõstrent oia supposita: nõ tñ taliter qualiter per distributiones in vniuersali denotatur.

Instat

Oppo. **Contra.** Ille singulares sufficienter inferunt aliquam vniuersalẽ ꝛ nullã nisi hãc omnis homo omnis homo est ergo illã inferũt. negatur minor: imo hãc inferũt. ois hõ est ipsemet vel ipsamet. ❡ Forte dicis. qlibet singularis isti⁹ ois hõ est ipsemet: equalet vni singulari istius. ois hõ ois hõ est. ꝛ ecõuerso ergo habebũt penit⁹ easdẽ singulares

Instat

Rñdet qcqd sit de ꝯñ a nego añs pro scda parte scz econuerso. iste hõ est iste hõ. demõstrando diuersa ex parte subiecti ꝛ pᵗi q̃ est singularis hui⁹. ois hõ est ois hõ. nulli singulari alterius equalet. Et eodẽ mõ soluunt talia argumẽta isti hoies sũt duo hoies. demõstrando duos hoies. ꝛ isti hoies sunt duo hoies. demonstrãdo alios duos. ꝛ sic de singulis duob⁹: ergo oẽs homines sunt duo hoies. añs est vez ꝛ ꝯñs falsuz: qꝛ lz ego demõstrẽ quẽlibet hoiem in mũdo: nõ tñ capio sufficiẽtes singulares ex parte subiecti distributi. Subiectũ distribuit ꝓ tribus ꝓ q̃ttuor ꝓ qnqꝫ ꝛ opz cape tales singulares. Et eodẽ mõ hic. iste ꝓpões nõ sũt vere. ꝛ iste propositiones non sunt vere ꝛ sic de singulis semper demõstrando duas contradictorias: ergo nulle sunt vere. antecedẽs est verũ ꝛ ꝯñs falsum. lz qlz ꝓpõ sit dmõstrata: nõ tñ demrãtione sufficiẽti. Opz cape oia singularia pro qbus sbm est verificabile: oportet demonstrare tres ꝓpositiões veras duas veras quattuor veras: qꝛ pro illis subiectum distribuit.

Op. 3. **Tertio** ar. nõ seqt. iste hõ currit: ꝛ ista hõ currit. ꝛ sic de alijs: ergo ois hõ currit. ꝛ tñ est ascensus. ergo ascẽsus non est bona ꝯña. Maior pz: qꝛ posito ꝙ quattuor hoies currãt añs est vez: qꝛ dicẽdo ꝛ sic de alijs ibi hoibus inclusuz stat determinate vel capiẽdo substantiua ꝓpria noia idẽ redit.

Rñdet **Respondet** ꝙ in ascensu iste terius ꝛ sic de alijs capit vt tantũ valet ꝛ sic de singulis. ꝛ iterũ illa particula ꝛ sic de singulis cõplet vnã copulatiuã si copulatiue ascẽdat: ꝛ disiunctiuã si disiunctiue ꝓceditur. qñ dico iste homo currit: ꝛ ista homo currit. ꝛ sic de singulis. ponitur ille terius ꝛ sic de singulis ac si enumerarẽtur omnes termini inferiores respectu termini ad quẽ ascẽdimus.

Terius singularis nihil distribuit.

Ex isto pz ꝙ iste terius singulis nihil distribuit. nec distribuit pro suppositis inumerãdis tñ: nec pro inumeratis tñ: nec ꝓ inumeratis ꝛ inumerãdis siĺ: sed tantũ valet sicut dictũ est. ꝛ ex illo scdo seqt ꝙ hec ꝯña nihil valet. iste hõ currit: ꝛ ista hõ currit. ꝛ sic de singulis. ergo ois hõ currit. qꝛ interdũ ita erit sicut sigñr ꝑ añs qñ nõ ita erit sicut sigñr ꝑ ꝯñs: qꝛ tõn añs precise complectit copulatiuã compositã ex oibus singularibus inferioribus: nũc ad istũ terminũ hõ: ꝛ si duo homines nascãtur q non currũt antecedẽs erit veruz ꝛ ꝯñs falsum.

Oppo. **Contra** hoc arguit. si añs erit verũ ꝛ ꝯñs falsum hoc maxie esset in casu posito signãdo centũ vel mille singularia ponẽdo vltra hoc ꝙ aliqui nascantur. Sed cõtra quãdo tunc sunt mille hoies cum illis duobus illa particula ꝛ sic de singulis includit copulatiuã ex oibus illis compositaz: ergo tunc antecedẽs erit falsum sicut ꝛ consequens.

Rñdet **Respõdet** ꝙ añs significãs ꝭm sigñonez ꝭm quã teri⁹ nũc accipiunt erit vez qñ ꝯñs erit falsuz: ꝛ hoc sufficit ad maliciã ꝯñtie Sed bñ verũ est isto tpe quo ꝯñs est falsum si capiantur oia singularia sbi ꝯñtis añs erit falsum. Ex toto hoc argumẽto pz ꝙ debem⁹ sic arguere. iste hõ currit: ꝛ ista hõ currit. ꝛ sic de singulis. ꝛ isti hoies sunt oẽs hoies: ergo ois hõ currit. Sed qñ disiũctiue ascẽdimus sic de singulis disiunctiuã includit: sed si iste terius singulis haberet ꝓ substãtiuo teriuz sub q̃ ascẽdit. ꝯña est bõa ꝛ formal' siue capiãt singularia i supponẽdo tñ siue in supponẽdo ꝛ significãdo siĺ. Rõ ẽ: qꝛ ar a tota copulatiua ad alterã ei⁹ ptẽ equalẽter.

Op. 4. **Quarto** ar. non sequit. oẽ ens est: ergo hoc ens est. ꝛ hoc ens est: ꝛ sic de singulis. ꝛ tñ ibi est descensus: igit. minor pz ꝛ ꝓbat maior: qꝛ añs est necessariũ ꝛ ꝯñs ꝯtingẽs. ista est necessaria oẽ ens est. qꝛ equalet isti. aliqd ens est. q̃ seqt ex hac. deus est: ergo ipsa est necẽia ꝯtingentia ꝯñtis est nota de se. ꝛ idem pz hic ꝭm Aristo. ois hõ est aial: ergo iste homo est aial. ꝛ ista hõ est aial. ꝛ sic de singulis.

Rñdet **Respõdet** pro m̃i argumẽti ꝙ arguẽdo ab vli affirmatiua vel ab indefinita affirmatiua ad singulares eius sine constãtia nõ valet argumentũ. Sed aggregatũ ex cõstantia ꝛ vniuersali vel indefinita debet esse antecedens. Unde

De constātia ppōnis

Cōstātia vt in pposito est dare ppōnē de ē 2° adiacēte cū pnoie demſatiuo demō strāte rem figtā p terim sub q̄ descēdit: vt ois hō est aial: ⁊ iste hō est. possum⁹ ppōnē de est 3° adiacēte cū pnoie demſatiuo demſante rē figtā p terim in plurali nūo a pte sbi ponēdo eundē terim a pte pti cum signo collectiuo vl sine signo collectiuo: vt ois hō ē aial: ⁊ isti hoies sunt oēs hoies. vel sic. ⁊ isti hoies sūt hoies. Et ɔstātia dꝫ esse ppō affirmatiua ⁊ nō negatiua. q̄re hec ɔ̄ña nihil vꝫ. h⁹ ens nō ē vl h⁹ ens nō ē vl h⁹ ens nō ē demſando oia entia: ⁊ nō sꝫ pl'a entia: g° aliqd ens nō est: qꝛ corrupto vno istoꝝ entiū añs ē verū ⁊ ɔsequens impossibile: sed opꝫ dicere in ɔstātia: ⁊ ista entia sunt oia entia. modo pres antecedētis repugnāt: nō ppter vnius partis impossibilitatē sed earundem incōpossibilitatē. Cōstantia infert hoc ens esse ⁊ hoc ens esse: ⁊ sic de singulis. qđ contradicit disiūctiue.

Rñ° ad formā

Respōdet ad formā argumenti ɔcedēdo ꝙ nō sequit. oē ens est: g° hoc ens est ⁊ hoc ens ē: ⁊ sic de singulis. ⁊ nego ꝙ sit descēsus. qꝛ opꝫ cape ɔstātiā cum descēsu p totali añte: vbi añs erit ɔtingēs ppter ɔtingētiā ɔstātie. Et eodē mō de ex° aristotelis dicat. ¶ Pro tota mā ponunt ppōnes.

p° ppō Prima ppō. arguēdo a supiori ad iseriorē negatiue cū distributiōe supioris nō ē op° ɔstātia bñ sequit. nullus hō currit: ergo iste hō nō currit ⁊ iste hō non currit: ⁊ sic de singulis. hoc pꝫ. oppm̄ ɔ̄ñtis repugnat añti. iste hō currit vl iste hō currit. cū añte ɔstituit copulatiuā ipossibilē. Sꝫ si teneam⁹ ꝙ ad bonitatē descēsus reqrit ꝙ ecōtrario vꝫ ascēsus nō esset bonus descēsus ⁊ sufficiēs: sꝫ eēt bona ɔ̄ña. sꝫ hoc ē ɔtendere de noie. ¶ 2° ppō sequēs ex hac est. ꝙ ar-

Scda

guēdo ab iseriori ab supius disiūctiue ⁊ affirmatiue nō est op° ɔstātia. bñ sequit. iste hō currit vel ista hō currit: ⁊ sic de singulis: ergo hō currit. pbat ex opposito ɔ̄ñtis sequit oppm̄ añtis p pmā ppōnē: ergo hec ɔ̄ña est bona. ⁊ habet 2ª ppō. ¶ Tertia ppō est.

Tertia

arguēdo a supiori ad inferi⁹ cū distributiōe supioris sine ɔstātia non valet. Hoc pꝫ ex pncipali arg°. Et ex illo sequit ꝙ disiunctiua cōposita ex cathegoricis negatiuis nō infert pticularē negatiuā: qꝛ ibi arguit ex opposito ad oppm̄. ¶ Quarta ppō. hec ɔ̄ña nihil valet. iste hō nō est aial: ⁊ ista hō non est aial: ⁊ sic de singulis. vt sic de singulis cōpleat copulatiuā cōpositā ex oibus cathegoricis negatiuis rn̄dentib⁹ sbo hui⁹. ois hō nō est aial. vel huius hō est aial. qđ p eodē accipio. ꝙ nō sequat pꝫ. qꝛ añs fm Arist. est ɔtingens: ⁊ ɔ̄ñs impoſe: imo fm vitatē ita erit sicut sigt p añs dehinc ad trecētos annos: ⁊ nō ita sicut sigt p ɔ̄ñs. Ex illo sequunt ppōes. ¶ 5° ppō in ordine est

Quārta

Quinta

ꝙ hec ɔ̄ña nulla est. hō est aial: g° iste hō est aial. vel ista hō est aial: ⁊ sic de singulis. Hoc pꝫ: qꝛ hꝫ ex opposito ɔ̄ñtis ad oppm̄ añtis. ¶ 6° ppō est. iste hō nō ē aial: ⁊ ista hō nō ē aial: ⁊ ois hō nō ē aial. Probat ppō nō seqt. iste hō nō ē aial: ⁊ ista hō nō ē aial: ⁊ sic de singulis. g° null⁹ hō est aial p q̄rtā pmissā qꝛ oppm̄ ɔ̄ñtis nō repugnat añti. sed oppm̄ ɔ̄ñtis ē. hō est aial. ⁊ cū q̄cūqꝫ stat vnū equalens reliquū stabit.

Sexta

ois hō est animal. equalet huic. hō est aial: g° cū añte stabit. ¶ 7° ppō. aliqs hō est aial: ⁊ iste homo nō est aial: ⁊ iste hō nō est animal. Probat ppō capiendo oppm̄ ɔ̄ñtis qđ nō sequit ex priori parte more ppōnis pcedētis. ¶ 8° ppō. aliqua vlis est necia fm Arist. cuius q̄libet singularis est ɔtingēs. Hoc pꝫ de hac. ois hō est aial. ⁊ suis singularib⁹. ¶ 9° ppō ex hac sequēs est. aliq̄ vlis est ipolis cui⁹ q̄libet singularis est ɔtingēs. Patet de hac. nullus hō est aial. cū suis singularib⁹. ¶ Decima ppō est. aliq̄ ppō vlis est cōtingens cui⁹ q̄libet singularis est impolis. Patet de hac. oē animal in aula ē asin⁹. sūmulistis solū existētibus in aula. ista vlis pōt esse va ⁊ pōt esse falsa: ergo est ɔtingēs. Et q̄libet singularis est ipolis demōstrādo sortē sūmulistā. hec est ipolis. hoc aial in aula est asinus. ¶ Undecima ppō est. aliq̄ vlis est ɔtingēs cuius q̄libet singularis est necia. Probat. hec est contingēs. nullū animal in aula est asin⁹ ⁊ tñ q̄libet singularis est necia hoc aial in aula nō est asin⁹ demonstrādo sortē. ɔuertit cū hac. sortes nō est asin⁹. q̄ claret eē necia p impolitatē sui ɔ̄dictorij. Ex oibus his tñ nō opꝫ ɔcedere ꝙ ex possibili sequat ipossibile vel ex necio ɔtingēs. ¶ Duodecima. aliq̄ vlis ab aliquo est scita cuius nulla singularis ab eodē ē scita. Probatur. ergo scio hanc. ois hō existēs rome est rome. ⁊ q̄cūqꝫ singulari mihi pposita est mihi dubia. iste hō existēs rome est rome. demōstrādo summū pōtificem. Et ex hac ppōne sequit ꝙ aliquā vniuersalē scio esse falsam: ⁊ quālibet singularē ei⁹ dubito esse falsam: vt patet de ɔ̄ria vlis dare cū singularibus ei⁹. Nec ppterea seqt ꝙ aliq̄ ɔ̄ña est bona a me scita esse bona cui⁹ añs est scitū ⁊ ɔ̄ñs dubiū: qꝛ hec ɔ̄ña est nulla. ois homo existēs rome est rome: ergo iste hō existēs rome est rome demſando papā. ⁊ si capias hāc. ois hō existēs rome est rome: ⁊ isti hoies sūt oēs hoies existētes rome: g° iste hō existēs rome ē rome ɔcedit ɔ̄ña: sed quēadmodū ɔ̄ñs est mihi dubiū: ita ⁊ añs p ɔstātia. ¶ Tertiadecima ppō est. aliq̄ vlis est falsa cui⁹ q̄libet singularis est va ⁊ ecōuerso. hoc pꝫ capiendo istā. ois ppositio vlis est falsa. ista semp est falsa ⁊ se falsificās. ⁊ facile est dare oēs singulares ei⁹ veras 2ª pō pōt dari i isdē. ¶ Quartadecima regula. insolubilia ex insolubilia est aliq̄ indefinita va q̄ nullā hꝫ singularē verā in ppria forma. Patet de hac. tm̄ aial est hō. que est va: ⁊ ista est falsa. tm̄ hoc animal est hō q̄cunqꝫ demſato. idē pꝫ de hac. a hō non est animal. ¶ Ultima ppositio est. aliq̄ vlis pōt esse va ex insolubilia cui⁹ nulla singularis de pnoie demſatiuo aliqd demſante potest esse va. hoc pꝫ de hac. nullū ens demſatur. q̄ pōt esse va: ⁊ tñ hoc ens non demſat non potest esse va. ⁊ nulla illius singularis aliqd demſando. Sꝫ vꝫ ꝙ q̄libet singularis eius potest esse vera: saltē hui⁹. nulla creatura demſat. qꝛ dato sorte facio hanc ɔ̄ñam. sortes non demſat. ergo hoc ens nō demſat. hec ɔ̄ña est bona. ⁊ post mortē sortis videt ꝙ ɔ̄ñs sit verū sicut añs: qꝛ ppter desitionem sortis non opꝫ ꝙ ɔ̄ñs desinat esse ppositio singularis Sed gratia argumēti do ꝙ nulla talis pōt esse va: qꝛ

Septia

Octaua

Nona

Decia

Undecima

Duodecima

Decia tertia

Decia quarta

Ultima

ppterea

ꝓpterea nō sequit̄ ꝙ ex vero seqt̄ falsū: qꝛ ꝙ̄ꝑmū sin
gulares erūt false. aīs ꝙ est vlīs negatiua erit falsū3.
Eodē modo potest hic ꝓcedere omne non demon/
stratū est non demonstratū cū singularibus eius.

Op. 5. **Quinto** arguit̄. non sequit̄. a hō non est ani
mal: ⁊ isti homines sunt omnes ho
mines: ergo iste vel iste vel iste homo: ⁊ sic de singu
lis non est animal: ⁊ tn̄ est descensus: igit̄. maioꝛ p3:
quia antecedens est verum ⁊ consequens est falsum.

Rñdet **Respondetur** concedendo maiorem negata minore: qꝛ argui/
tur a suppositione confusa tm̄ ad determinatam.

Oppōit **Contra** hoc non tollit aīal in ista oīs homo est aīal. supponit ꝯfuse tm̄: ⁊ in sin/
Instat gularib⁹ determinate. Forte dicis sicut dicēdū est. nō
est incōueniēs arguere a suppōne ꝯfusa tm̄ ad deter/
minatā deleta multitudine: sed de termino distribu/
to ꝯuenit: sed op3 sic descendere in p̄ntiaꝝ. a homo
non est animal: ⁊ isti homines sunt oēs homines: er
go a iste vel iste vel iste homo non est animal. Et illa
ꝯsequentia est bona ⁊ ꝯsequens verum sicut aīs.

Oppōit **Cōtra** hoc aꝛ. qꝛ iterū illud disiūctū supponit ꝯfuse tm̄ ⁊ h3 plura supposita: ergo sub
ipso pōt fieri descēsus: ⁊ sic in infinitū qḋ est incōue/
niēs vel disiunctiue descendens ⁊ habeo intentum.

Rñdet **Respōdet** ꝙ illud disiūctū stat ꝯfuse tm̄ ⁊ ꝙ nulla ē repugnātia quin pos
sumus sub illo descēdere: ⁊ sic in infinitū. qꝛ equalis
est ratio dare in vno disiuncto ⁊ in alijs. Sed viden
do finem descensus ⁊ ascēsus quando disiunctū3 est
cōpositū ex terminis singularibus ibi quiescēdū est.

Oppōit **Contra** hoc aꝛ. possum⁹ descēdere sub s̄btis istaꝝ. soꝛ vl̄ plō nō est hō: oē qḋ est
sortes vel plato vl̄ cicero est aīal: ergo solutio nulla.

Rñdet **Respōdet** ꝙ qn̄ disiūctum stat pure deter minate vel ꝯfuse ⁊ distributiue
possum⁹ bn̄ descendere ⁊ stat⁹ erit in singularib⁹ sim
pliciter: sed qn̄ stat confuse tm̄ ibi quiescēdum est.

Oppōit **Contra** aꝛ qn̄ deuentū est ad terios singula/ res ibi nō est stat⁹ g⁹ solo nulla. aīs
p3: qꝛ sub terio singulari pōt fieri descensus: ⁊ nō est
potioꝛ ratio sub vno terio singulari ꝙ̄ sub alio: ergo
sub q̄libet terio singulari pōt fieri descēsus. Assum/
ptū ꝓbatur. capiēdo hanc iste hō currit. ibi ille terius
homo supponit discrete: ⁊ sub ipso v3 descēsus. qḋ
patet sub q̄libet terio supponēte deteriate hn̄te plura
supposita pōt eē descēsus disiūctiu⁹. ille terius in pre
fata propositione est huiusmodi: qꝛ est subiectū pro/
positionis indefinite tenēdo ꝙ pars ꝓpositionis est
ꝓpō: ergo sub ipso valet descensus disiūctiuus.

Rñdet **Respondet** negādo ꝙ sb̄ s̄bo hui⁹ soꝛ currit pōt fieri descensus ⁊
ꝯcedit ꝙ sub aliq̄ terio discreto pōt fieri descensus.
hoc est qn̄ sit ⁊ semel supponit deteriate. quēadmo^m
ꝯtigit de s̄bo hui⁹. iste hō currit. ponēdo ꝙ iste nō ē
ps s̄bi. iste terius hō est s̄bm idefinite: ⁊ gr̄a illi⁹ sb̄ eo
descēdit: ⁊ disiūctiue ascēdit. ⁊ ille terius idē stat dis
crete. Interdū copulatiue descēdit sb̄ terio stāte dis/
crete. hoc p3 de s̄bo hui⁹ nō iste hō currit. ibi hō stat
discrete: ⁊ sb̄ ipo pōt fieri descēsus copulatiuus: ⁊ di
stribuit̄ cū ibi sit dare tres ꝓpōnes: ⁊ illa idefinita hē
bit vle3 ꝯdictoriā: imo ꝯcedēdū est sb̄ terio stāte dis/
crete in sensu q̄ stat discrete pōt fieri descēsus copula
tiuus. p3 expositorie sub illo termino homo. valet
descensus copulatiuus: ⁊ ille terminus homo stat dis
crete in sensu quo supponit discrete: igitur.

Contra hoc aꝛ. bn̄ seqt̄ sb̄ illo terio pōt fieri descēsus: g⁹ h3 iferioꝛa: g⁹ terius da/ Oppo.
tus nō est discretus. Et ꝯfirmat̄ dupl'r iste terius stat Confir
discrete: g⁹ repugnat ei supponē ꝓ plib⁹ ⁊ vltra sb̄ eo mat̄ p⁹
pōt fieri descēsus: g⁹ ei nō repugnat supponē ꝓ plu/
rib⁹. Tū 2⁹ seqret̄ ꝙ ista eēt v̉a. iste hō est soꝛ dēmō Scdo.
strādo plonē. ꝯñs est falsū: g⁹ ⁊ aīs: ⁊ pbo ꝯñā. se/
qt̄ ex v̉o ꝑ ascēsu3. iste terius hō stat dteriate ꝓ te: tūc
o3 disiūctiue ascēdē sic. iste hō ē soꝛ vl̄ hic iste hō ē
soꝛ. ⁊ sic d̄ singlis. mō ista disiūctia ē v̉a vt notū ē.

Respondet ꝯcedēdo ꝓmā ꝯñam. ⁊ ꝯñs ꝙ terius discret⁹ h3 acceptio Rñdet
nē discretā h3 iferioꝛa: s3 nō h3 iferioꝛa f̄m acceptio
nē deteriatā. Et nego scdā3 ꝯñā3. Ad ꝓmā ꝯfirma/
tionē nego ꝯñā3: s3 ꝯcludē debes: g⁹ ei repugnat sup
ponē ꝓ plib⁹ f̄m suppōnem discretā: qꝛ termin⁹ sup/
ponens discrete pro quolibet ente mundi supponit.
vt p3 de subiecto huius hoc ens est animal.

Ad ꝯfirmationē qua dicis ista eēt v̉a. iste hō est sortes. demōstrādo plonē nego si ꝑ ꝓnomē Ad ꝯfir mationē3 rñdet.
demōstras ꝓpōnē singularē si demōstras indefinitā.
rōne cui⁹ ꝯuenit iste ascēsus: tūc arg^m ꝓbat ver. Ān
hic semp f̄uādū est ꝙ qn̄ vnus terius stat deteriate ⁊
distributiue: ⁊ discrete sic descēdamus ⁊ ascēdam⁹.
capiat̄ ꝓpō rōne cui⁹ terius sic stetit ꝓ descēsa vel de/
scēdētib⁹. Hic potes itez ꝓbare ꝙ sb̄ terio discreto
v3 descēsus in ifinitū: qꝛ qn̄ capis istā hic iste hō ē ani
mal. ibi iste terius hō stat deteriate sicut sup̄ qḋ reli/
quit̄. Sed adhuc istat̄ ꝯ dictā descēsu sb̄ terio singla Instat.
ri: qꝛ ex dictis sequunt̄ iste due ꝯclones. ¶ Pria ar p⁹ ꝯclo
guēdo a supioꝛi ad iferioꝛa ei⁹ in supponēdo ⁊ sigñ
do est descēsus formalis. p3 ꝯclo formalr̄ sequit̄ om
nis sortes vel plato vel cicero est homo. ⁊ isti sortes
⁊ plato ⁊ cicero sunt sortes plato ⁊ cicero: ergo sor/
tes est homo. plato est hō: ergo cicero est homo.

Secūda ꝯclo q̄ icludit istā. ⁊ cū hoc ꝙ a su perioꝛi ad iferi⁹ est bona ꝯñā sine Scda.
ꝯstātia descēdēdo. ꝓbat̄. bn̄ seqt̄ soꝛ vel plo ē hō.
g⁹ soꝛ est hō vel plo est hō. aīs est ꝓpō de disiuncto
s̄bo. cui⁹ s̄b3 stat deteriate ⁊ ꝯñs ꝓpō disiūctiua. ꝙ bn̄
sequat̄ p3 aīs: ⁊ ꝯñs equalent gratia forme.

Respōdet ꝯcedendo ꝯclones ꝓpositas. Ex dictis p3. ꝙ capiēdo hanc Rñdet
hō vl̄ asinus est hō. que est v̉a singularizādo totum
vnica singularizatione pro Brunello ista est falsa. ⁊
ꝙ̄ ꝙ iste terminus hō staret determinate. tota illa sin
gularis nō est ꝯñs ex vero quēadmodū ꝯtingebat de
ista. iste homo est sortes demonstrato platone.

Sexto aꝛ. Nō seqt̄ nō oīs hō est hoc anial. ⁊ nō oīs hō est hoc aīal: ⁊ sic de singu/ Op. 6.

lis. ergo nō ois hō est aial. et tñ est ascēsus. igit. maior p3. q2 añs est verū et ɔsequens falsum.

Rñdet **Respōdet** ɔcedēdo q nō seqt. et cā est: q2 af a plib⁹ suppōnib⁹ deteriatis respectu ptiū multitudis ad vnā deteriatā respectu totī⁹. p3 multitudis 2ᵉ ūctionalr ē terius discret⁹: et tota multitudo terius distribut⁹: iste error ɔtigit in infinitis argumētis. vt h caput h3 iste hō: et h⁹ caput h3 iste hō: et sic de singlis. ergo caput h3 ois hō. corp⁹ est h et corp⁹ est ibi. g⁹ corp⁹ est vbiq3. aliud ab hoc vero ē ve2: et aliud ab illo vero est verū. et sic de singlis. g⁹ aliud a vero est ve2. hō est nō iste hō: et hō est non iste hō. et sic de singlis. g⁹ hō est nō hō. nō vterq3 isto2ū ē iste isto2: et nō vterq3 isto2 est iste isto2: g⁹ non vterq3 isto2 est alter isto2. pp breuiloquiū suppono ɔstātia: et ad talia argumēta duplex solet dari solō. vna est. op3 p⁹us ascēdē sb terio stante deteriate: et postea sub terio distributo: vt aia3 ql3 hō h3. op3 sic dicē. hanc aia3 ql3 hō h3: vl illā aia3 ql3 hō h3. et sic de singlis. et postea ascēdē sb terio distributo. 2⁹ dr q possum⁹ īchoare ascēsu3 sb terio distributo capiēdo relatiuū idēptitatis in oib⁹ singularib⁹ nisi in p⁹ vt denotet talis verificatio in singularib⁹ p vno supposito q̄lis denotat in descēsu: vt q2 p istā. caput ois hō h3. significatur vnū deteriatū caput ois hō h3. Op3 sic dicē. caput h3 iste hō. demfando sortē. et idem caput h3 iste hō. demfando platonē. et sic de singulis. mō caput in secūda singulari et in qualibet sequēti stat p capite sortis: q2 pro illo verificat ppō sui añcedentis.

Oppo. **Contra** hoc af sic. iste singulares. caput h3 iste hō: et caput h3 iste hō. et sic d singulis. sūt nate īferre aliquā ascēsa3 et nullā nisi illam caput ois hō h3. igit. ¶ Rñdet q vlr tales singulares iferūt ppōnē de terio distributo respectu teri stātis ɔfuse tñ: hanc. s. a caput ois hō h3. et ita in alijs.

Oppo. ¶ Cōtra modū assumēdi relatiuū idēptitatis af sic. nō seqt. hō nō est hoc aial: et idē hō nō est hoc aial. et sic de singlis. g⁹ hō nō est aial. et tñ ibi est ascensus cū relatiuo idēptitatis: ergo iste modus soluēdi nullus. añs p3: q2 q̄l3 singularis est va et verificat p q̄lib3 hoie a sorte. Silr ista singularis est va. idē hō nō est hoc aial: demfando platonē. pbat victas illius. ista est vna negatiua cui⁹ sb3 stat deteriate et ptus discrete: et scdm supponit p oi illo p q ppō añtis verificat: g⁹ scda singularis est va. et eadē rōne ql3 alia. ¶ Rñdet ɔcedēdo de virtute smonis oēs singulares sunt vere et ascēsa falsa: nisi captam⁹ relatiuū idēptitatis restringēs illū teriu3 hō pro vno discreto supposito. ppterea cū⁹ herēdu3 alteri soloni q op3 p⁹us descēdē sub terio stāte deteriate. Et istud solū nō ɔtigit in negatiuis sed in affirmatiuis: vt hō est nō iste hō: et ide3 hō est nō iste homo. et sic de singulis: ergo homo est nō homo. ibi quelibet singularis est vera et ascēsa falsa.

Oppōit **Arguit** q licet incipe terio stāte deteriate capta ista ppōe. cuiusl3 hois b asin⁹ nō est currēs. ibi est deteriatio accepta nō vnica. et p ɔñs

Instat. op3 icipe ascēsu3 a deteriatiōe vt postea dicet. ¶ Forte dicis sicut dicendū est q op3 inchoare ascēsu3 sub termino stāte deteriate: nisi determinatio accepta nō vnica imediate pcedat. ¶ Tūc sic af. si debeam⁹ inchoare ascē. u3 sub terio distributo: vl op3 addere relatiuū idemptitatis terio stāte deteriate vel non. si 2ᵐ arguit a plibus suppōnib⁹ determinatis respectu partiū multitudinis ad vnā determinatā respectu totius: que ɔña prius est reprobata. Si p̄ᵐ dabis ɔdictoria vera. declarat capiēdo has duas. alicui⁹ hois qlibet asinus est currēs et cuiusl3 hois b asin⁹ nō est currēs. ille ɔdicūt: et posito casu q sint duo hoies soli et plo quo2 vterq3 h3 duos asinos et currāt asini sortis vno asino platonis qescēte affirmatiua est va vt notū est. et pbo negatiuā p ascēsū isti⁹. hois asin⁹ nō ē currēs. demfando plonem. illa verificat p brunello ei⁹ quem suppono qescere. Tūc 2ᵃ singularis erit. et isti⁹ hois idē asinus nō currit. et postea veniēdo ad sortē q̄libet singularis erit va: vt p3 p relatiuū idemptitatis.

Oppo.

Rñdet ¶ Rñdet q op3 inchoare ascēsum sub determinatione: et qñ dicis op3 cape relatiuū idēptitatis rñdet

pmo duplr. Primo negādo: q2 nō pure stat determinate vt p3 in due ɔdictorijs vbi termin⁹ distribuit in ordine ad duos terios quo2 vn⁹ stat determinate: et sic aliquo mō equalēter asin⁹ stat ɔfuse tñ: nō dico cōfuse

Rñdet secūdo tñ: q2 tūc daret ɔdictoria vera. Scdo rñdet op3 capere relatiuū idemptitatis in oibus singularib⁹ p asinis possessis ab vno hoie: vt cuiusl3 hois b asin⁹ non est currēs: isti⁹ hois asin⁹ nō est currēs. demōstrando sortē. et isti⁹ hois idē asin⁹ nō est currens. postea op3 ire ad aliū hoiem. s. ad platonē sic dicēdo et isti⁹ hominis asinus nō est currēs. et capiēdo relatiuu3 idēptitatis p asinis ei⁹ solū: q2 hoc denotabat p rlāvle3. cuiuslibet hominis b asinus non est currens.

Op. 7⁹ **Septimo** arguit. non sequit. a q̄libet ente quodlibet differēs est ens: ergo a q̄libet ente hoc differēs est ens demōstrādo sorte3. et tñ ibi est descēsus: q2 suppono ɔstātiā cū illa pticula. et sic de singulis. q nō sequat p3 q2 añs est ve2 et ɔñs falsu3. falsitas ɔñtis p3: q2 bñ sequit. a q̄libet ente hoc differēs est ens: hoc differēs est ens demōstrādo sorte3: g⁹ ab hoc ente differēs est ens. ɔclō ē falsa et minor va: g⁹ maior est falsa. et q descensa sit va p3 p ascensum ab hoc ente q̄libet dns est ens: et ab hoc ente qōlibet differēs est ens. et sic de singulis. g⁹ a q̄libet ente qōlibet differēs est ens. ¶ Rñdet ɔcedēdo q nō sequit: q2 op3 inchoare descēsu3 a deteriatione et ascēsu3 silr: et sic nō currit argᵐ. Declarat p simile si ql3 hō hret multos asinos ista eēt vera. cuiuslibet hois ql3 asin⁹ ē asin⁹. et tñ iste singulares sunt false. cuiusl3 hois iste asin⁹ ē asin⁹. q̄cūq3 asino demfato. q2 da oppm demōstrādo brunellū. af sic. cuiusl3 hominis iste asin⁹ ē asin⁹: plo ē hō: g⁹ plonis iste asin⁹ est asinus. ɔña t3 in darij et cōclo est falsa. posito q plato non hēat brunellū. et minor va: g⁹ maior erat falsa: s3 descēdēdo p⁹ sub illo terio hois nullum sequit incōueniēs: et eodē modo in ascēsu dicet. Sed

Oppōit **Contra** hoc af sic. teri sub qb⁹ nec ascēdim⁹ nec descēdim⁹ debēt stare eque restricte in ascēsa et in ascēdētib⁹: et in descēsa et in descendētib⁹

dēcib⁹ſ; hoc nō ſeruat̄ hic. igit̄ minoꝛ p;:q: dicēdo cuiuſlibet hoīs qlibet aſin⁹ eſt aſin⁹. aſin⁹ ſtat ꝓ q̄lli bet aſino poſſeſſo ab hoīe. τ in iſta. iſti⁹ hoīs aſin⁹ eſt aſinus. ſtat ſolū ꝓ aſino ſortis. τ ita in q̄libet alia ſin-

Rñdet gulari. ¶ Rñdet negādo ꝙ ceterī teri debent ſtare eq̄ reſtricte in aſcēdētib⁹ τ in aſcēſa:ſ; ſufficit ꝙ per tot accipiant̄ in oib⁹ ſingularib⁹ ſimul iunctis: τ hoc potiſſimū qñ eſt determinatio accepta nō vnica acceptio ne cū ſuo determinabili:ſ; in iſta. iſti⁹ hoīs aſin⁹ cur rit. aſin⁹ accipiat̄ pciſe ꝓ aſino hui⁹ demōſtrati:in 2⁰ ſingulari ꝓ aſino alteri⁹ accipit̄. τ ſic in tota multitu dine ſingulariū ꝓ tot ſicut in vli. ¶ Ex illo p; ſolō hui⁹. ſemꝑ oīs hō eſt aial. τ iſti hoīes ſunt oēs hoīes: ergo ſemꝑ iſte homo eſt aial: τ ſemꝑ iſte hō eſt aial. τ ſic de ſingulis. Deſcēſus ꝑus d; inchoari a deter minatione dicendo. iſto tpe oīs hō eſt aial: τ iſto tpe oīs homo eſt aial. τ ſic de ſingulis. τ tūc poſſum⁹ de ſcēdere ſub illo terio hō. ex illo p; nō eſſe incōueniēs ꝓ arg⁹ ꝑncipali ꝙ dfns in hac. a q̄l; ente qōlibet dif ferēs eſt ens. ꝓ q̄libet re mūdi ſupponat: τ tñ in nul la ſingulari ꝓ oī re ſupponit in iſta ab hoc ente qōl; dfns ē ens. demr̄ando ſorte; dfns nō ſupponit pro ſorte:ſ; pro q̄libet alio ab eo τ ꝓpoꝛtionabilr̄ in q̄li bet ſingulari dicat̄ τ in tota multitudine ſicut dcm̄ ē ibi. cuiuſlibet hoīs quilibet aſinus eſt aſinus. Sed

Oppōit **Contra** hoc af ſic. bñ ſequit̄. a q̄l; ente qōli bet dfns ē ens:ergo quodlibet dfns ab ente eſt ens. ꝯñs eſt affir τ claudēs ꝯ̄dictionē:g⁰ τ añs. τ ꝓbat̄ ꝯña ab equalētib⁹ teri ſupponūt eodem mō tenēdo ꝙ ad diſtributionē deteriabilis ſequat̄ di

Inſtat ſtributio deteriationis. Forte dicis τ ita dicēdū eſt ꝙ ꝯña nihil v;. τ negat̄ ꝙ añs τ ꝯñs equalēt ſbm ꝯñtis non ſupponit: τ ſubiectum antecedētis pro quolibet ente mundi:q: eſt determinatio accepta vnica in con ſequente τ accepta non vnica in antecedente.

Oppōit **Contra** hoc af. iſte equiualēt ſoꝛ differt ab hoīe:τ ſoꝛ a q̄l; hoīe differt. τ hoc gfa ſoꝛ τ nō alr̄:niſi q: teri ſupponūt eodē mō: τ tñ in vna eſt deteriatio accepta vnica: in altera vo nō:τ tñ ꝑtū in iſta. ſorte a ab oī hoīe dif. ꝓ q̄l; ente mūdi ſupponit. τ in iſta. ſoꝛ differt ab hoīe. ꝓ nullo hoīe

Rñdet ſupponit:g⁰ ſolō ꝑcedēs nulla. ¶ Rñdet ꝯcedēdo ꝙ iſte equalent ſoꝛ alr̄. ſoꝛ differt ab hoīe:τ ſoꝛ ab oī hoīe differt. τ tñ ꝑta nō ꝯuertunt̄: τ eſt deteriatio accepta vnica in vna τ nō i altera. Sec⁹ ē in alia vbi vnū extremū ſupponit alio vo non. ¶ In aliq̄b⁹ vo difficile ē dare aliō diſcrimē niſi penes deteriatiōnē accipi vnica vel nō vnica. ſoꝛ nō differt ab oī hoīe. nō equalet iſti. ſoꝛ ab aliq̄ hoīe nō differt. τ tñ hoīe ſupponit eodē mō in vtraq;: imo equalet iſti. ſoꝛ a nullo hoīe differt. τ p; mn̄ifeſte p ei⁹ ꝯ̄dictoriā. ſoꝛ differt ab oī hoīe. equalet huic. ſoꝛ ab aliq̄ hoīe dif fert. Que ꝑpōnes ſunt ꝯcedēde reſpectu teri ſtātis cō fuſe tñ optime cognoſcit̄ p aſcēſu;: vt oīs homo ab hoīe differt:ab oī hoīe differt hō: ab oī hoīe hō non

ꝑ⁹ ꝑpō differt. Prima ſic cognoſcit̄. iſte hō ab hoīe differt: τ iſte hō ab hoīe differt. τ ſic de ſingulis. mō iſte ſin

Secūda gulares ſunt ve. Secūda eodē mō cognoſcit̄: q: hō ſtat ꝯfuſe tñ. Tertia ꝑpō cognoſcit̄ p aſcēſu;. iſte hō

Tertia ab hoīe nō differt: τ iſta hō ab hoīe nō differt. τ ſic de ſinglis. ſ; iſte ſūt negāde. ab oī hoīe differt oīs hō:ab oī hoīe b hō differt. ſoꝛ nō differt. ab oī hoīe. Et ſi

Inſtat dicas. bñ ſequit̄. iſte hō a b hoīe differt: τ iſta hō a b hoīe differt. τ ſic de ſingulis. ergo oīs hō ab hoīe dif

Rñdet fert. ¶ Rñdet ꝙ hoc arg^m eſt ſolutū ex dictis:q: ar guitur a pluribus ſuppoſitionibus determinatis.

Oppo. **Cōtra** h⁹ af. ille ſinglares ſt̄ nate iferre aliquā vle;: τ nullā niſi illā:igit̄. negat̄ minoꝛ: imo iferūt hāc. oīs hō ab hoīe dft. Et ita vl̄r caput h; iſte hō: τ caput h; iſta hō. ꝯcludēdū ē. a caput oīs

Inſtat hō h;. Forte dicis. a hō differt ab hoīe. equalet huic ve. a hō a q̄libet hoīe differt. Preterea ſeqt̄ ex vero p aſcēſum. a hō differt ab iſto hoīe: τ a hō differt ab iſta hoīe. τ ſic de ſinglis. ergo a hō differt ab hoīe ꝑ aſcenſum. añs eſt ve; g⁰ τ ꝯñs. Si dicas ex pte hui⁹ teri differēs af a plib⁹ ſuppōnib⁹ deteriante: τ eſt ꝑ multitudinis i añte. Saltē capiā hāc. a hō eſt a dfns ab hoīe. τ ſic aſcēdā. a hō eſt a dfns ab iſto hoīe: τ a hō ē a dfns ab iſta hoīe. τ ſic de ſingulis:igit̄. ¶ Ad

Rñ⁹ ad ꝑmum ꝑ^m nego ꝙ iſte equalēant. a hō differt ab hoīe. τ a hō ab oī hoīe differt. ē deteriatio accepta vnica i ꝑ⁰ τ nō

Ad 2^m in 2⁰. ¶ Ad 2^m arg^m de aſcēſu dicat̄ ſicut dictū ē ar guēdo vſq; ad illā ꝑticulā. a hō eſt a dfns ab hoīe. i q̄ eſt pūctū argumēti. Et dī ibi ꝑ⁰ negādo ꝯñam:q: eſt deteriatio accepta vnica acceptiōe cū ſuo deteriabi li. Propterea op; aſcēdē diſiūctim: τ h⁹ ſufficiēter extiguit arg^m. 2⁰ dico diſtinguēdo ꝙ arguat̄ a plib⁹ deteriatis vl̄ in ſoꝛa ꝯcedit̄ i valoꝛe negat̄. nullus ter min⁹ ſtat deteriate in ſoꝛa: patet p regulas ſuppōnis. Sed poſtq̄ formaliter idē eſt dicere. a homo differt ab homine: τ homo differt ab homīe. equiualenter aliquis terminus ſtat determinate. clarioꝛ eſt pꝛima ſolutio:ſed loquendo bene cōſequēter ſcđa ſufficit.

Oppōit octauo **Octauo** af. nō ſeqt̄ hō ē nō iſte hō: τ hō eſt nō iſte hō. τ ſic de ſingulis:g⁰ hō ē nō hō:τ tñ ibi eſt aſcēſus:igit̄. Maioꝛ p;:q: añs eſt

Inſtat verum τ ꝯñs falſu;. Forte dicis. arguit̄ a plurib⁹ de terminatis reſpectu ptiū multitudinis τc̄. Tūc capio hāc. a hō ē nō iſte homo. τ aſcēdo ſub terio infinita to. Si dicas adhuc nō hō ſtat determiate finaliter ca piā hāc. a hō eſt a nō hō. vbi hō τ nō hō ſtāt confuſe

Rñdet tñ τ aſcendā ſub termino infinitato. ¶ Rñdet ſicut ad argumētū pcedēs. τ hoc eſt clarū poſtq̄ iſte ter minus non homo tantum valet in ſignificando vl̄ in conſequendo ſicut iſte termin⁹ ens qō nō eſt homo.

Oppo. **Cōtra** hoc af ſic. nō ſequit̄ deleto ſigno ꝯfuſi uo nō hō currit:g⁰ nō iſte hō currit τ nō iſte hō currit. τ ſic de ſinglis. g⁰ nō licet deſcēdē co pulatiue ſub terio iſinitato:q: poſito ꝙ vn⁹ aſin⁹ cur rat cū oib⁹ hoīb⁹. añs eſt ve; τ ꝯñs falſu;. nō hō cur rit vt notū eſt. ꝙ hoc ſit falſum. nō iſte hō currit p;: imo ſuum oppiū eſt ve;. iſte hō currit. Et cōſi mat. ibi arguitur ab inferioꝛi ad ſupius:ergo nō eſt deſcē ſus. Tenet cōſequentia:q: in deſcenſu arguit̄ a ſupio ri ad inferius. antecedēs patet:q: non homo eſt iſe rius ad nō curru homo. patet ex caplo de noīe.

descēdere disiūctiī. possum⁹ ēt dicere φ supponit di stributiue: qꝛ ad distributionem recti seqꝛ distributio oblig: ſꝫ hoīs stat restricte ꝑ hoīb⁹ hñtib⁹ asinos: τ sic ꝯña ꝓposita nihil vꝫ: ſꝫ possum⁹ cape alias. puta oē aial p̄ter hoīeꝫ est irrōnale non seqꝛ: g⁹ oē aial p̄ter hūc hoīeꝫ est irrōnale: τ oē aial p̄ter hūc hoīeꝫ est irrōnale. silr hic soꝛ̄s vidēs oē aial nō est hō nō sequiꝛ: g⁹ soꝛ̄s vidēs hoc aial nō est hō: τ soꝛ. vidēs hoc aial nō est hō demōstrando soꝛtē τ plonē: qꝛ si soꝛ̄s illos duos tm̄ videret añs eēt verū τ ꝯñs fl̄m. sm̄ añtis non suppōit τ est negatiuū: g⁹ verū. τ q̄lꝫ singularis ꝯñtis est falsa. vt pꝫ ꝑ carū ꝯdictorias. ꝓpterea alij descendūt copulatim sic. oē aial p̄ter hoīeꝫ est irrōnale: g⁹ oē aial p̄ter hoīeꝫ τ hūc hoīeꝫ est irrōnale. ośic aial φ nō est hō est irrōnale: g⁹ oē aial φ non est hō τ iste hō irrōnale: ſꝫ in exēplis coꝝ añs est verū τ ꝯñs fl̄m. q̄litercūqꝫ capiaꝛ τ diuisiue nō ē dubiū cōplexiue sic aꝛ. oē aial φ nō ē hō τ ille hō ē irrōnale demōstrando soꝛtē. plato est aial φ nō ē hō τ iste hō: g⁹ plo est irrationalis. ꝯña est i varij τ ꝯclo falsa nō se falsificās τ minoꝛ est vā: g⁹ maioꝛ ē falsa. alij descēdūt disiūctim sp ad dēdo terim cōem illi disiuncto. vl̄ oē aial p̄ter hoīeꝫ est irrōnale. g⁹ oē aial p̄ter hoīeꝫ. vl̄ hūc hoīeꝫ ē irrōnale. Et licꝫ hoc supuacaneꝫ addit terim cōeꝫ: qꝛ cetera manebūt paria cū disiūcto terioꝝ singulariū: aliq vocāt aliquē descēsuꝫ mobilē τ aliquē imobilem pro hac mā̄ tediosum foret oēs fractiones hic enarrare. ꝓpterea dico sat⁹ esse incidendū in hāc disiunctiuā φ opꝫ descēdere neglecto terio cōmuni vel in talibus nō descēdere. τ pro tota mā̄ intelligēda

Duplex ē ꝓpō **Notādū** ē φ duplex ē ꝓpō ex deteriatione τ deteriabili. nā aliq̄ ē q̄ soꝛaliter equalet ꝓpōni in q̄ deteriatio accipiꝛ non vnica. vbi teri supponūt eodem mō. vt soꝛ̄s differt ab hoīe equalet huic soꝛ̄s ab oī hoīe differt. soꝛ̄s differt a q̄lꝫ hoīe equalet foꝛalr huic. soꝛ̄s ab aliq̄ hoīe differt i talib⁹: ſꝫ descēdē ac si ñ eēt deteriatio fm ꝓpōes qb⁹ equalēt ꝑ regulas suppōnū. vt soꝛ̄s differt ab hoc ente: g⁹ soꝛ̄s differt ab ente. τ soꝛ̄s differt ab hoc ente: τ ille ē potissim⁹ modus ad cognoscēdas v̄itates tm̄ atqꝫ falsitates. i alijs descēdēdū ē sub totali extremo. vt hō vidēs oēm hoīeꝫ nō est aial. g⁹ iste hō vidēs oēm hominē nō est aial vl̄ ille hō vidēs oēꝫ hoīeꝫ nō ē aial. si libet descēdē disiūctim sic descēde: g⁹ hō vidēs oēꝫ hūc hoīeꝫ vl̄ hūc hoīeꝫ vl̄ hūc hoīeꝫ. τ sic de singlis nō est aial. τ si añs sit verū pp nō suppōneꝫ sibi codeꝫ mō erit de ꝯñte. τ vbi antiq dixerūt. nō licet descēdē sub pte extremi. Hoc ē bñ dciū qñ pe est deteriatio accepta vnica nō equiualēs ex: qꝛ descēsus τ ascēsus sūt manifestatiui varietatis vl̄ falsitatis ꝓpōnum. mō disiūctū ad terios iferiores citi⁹ obūbrat v̄itatē ꝓpōnis q̄ terius supioꝛ. τ illa est cā arbitroꝛ q̄re in plerisqꝫ studijs adhuc sub nullo terio stāte ꝯfuse tm̄ descēdit φ nō est irrōnale. ex illo pꝫ q̄re hec ꝯña nihil vꝫ differēs ab ente nō ē ens: g⁹ dfns ab hoc ente nō est ens: τ sic de singulis. multiplex erroꝛ ē sm̄ añtis nō supponit. τ ꝓpterea ipꝫ ē verū ſꝫ sm̄ta ꝯñtiū bñ supponūt. Secundo arguitur a pluribus suppōnib⁹ determinatis respectu partiū multitudinis ad vnū determinatam respectu totius. Tertio opoꝛtet descendere sub totali. τ hoc est solutiuum descensus.

Duodecio aꝛ. Non seqꝛ nullū caput oīs hō hꝫ: g⁹ nulluꝫ caput iste hō vl̄ iste hō hꝫ tm̄ ē descēsus: igiꝛ. mioꝛ pꝫ: qꝛ ille terius hō supponit cōfuse tm̄. tūc opꝫ descendē disiūctim. Op. 12

Respōdeꝛ concedēdo. φ nō sequiꝛ. τ φ opꝫ descēdē disiūctim τ nō copulatim: τ qꝛ in descēsu ꝓposito aꝛ a nō distributo ad distributū illō disiūctū in ꝯñte distribuiꝛ. opꝫ sic descēdere: g⁹ nullū caput hꝫ oīs iste hō vl̄ iste hō. τ sic de singulis vbi caueꝛ arguē a nō distributo ad distributū. τ illud ꝯñs ē verū sic añs. pꝫ ꝑ ꝯdictoriū ꝯñtis aliqō caput oīs iste hō vl̄ iste hō hꝫ. Scd̄o dr̄ φ opꝫ hāc resoluere in suā equalētē oē caput hō non hꝫ: τ tunc disiūctim descēdere sub illo terio hō. vbi iteruꝫ cauetur arguere a non distributo ad distributum. Rñdet

Tertio decimo aꝛ. Nō sequiꝛ iste hō est aial τ ecōuerso. τ ista hō ē animal τ ecōuerso τ sic de singulis: τ isti hoīes sunt oēs hoīes g⁹ oīs hō est aial τ ecōuerso. tamē ibi est ascēsus: igitur. Op. 13

Respōdeꝛ distiguēdo φ vl̄ ecōuerso dicit ꝯūsionē simplicē τ sic ꝯcedit. vl̄ ꝯuersionē ꝑ accñs τ sic nego. Cā q̄re non seqꝛ si dicat ꝯūsionē simplicē ē: qꝛ aꝛ a nō distributo ad distributū iste hō ē aial τ ecōuerso. ibi aial nō distribuitur: ſꝫ i hac. oīs hō ē aial τ ecōuerso distribuit τ sensus est. oīs hō est aial τ ecōuerso. oē aial est homo. Rñdet

Contra hoc aꝛ. Nō incōueniēt arguere a nō distributo ad distributum per ascensum: ergo solutio nulla añs pꝫ dicēdo. iste hō currit τ iste hō currit. τ sic de singulis: ergo oīs homo currit. homo distribuitur in ꝯsequente τ non in añte. Op. 5 p̄missis

Respōdeꝛ negādoqꝫ aꝛ a nō distributo ad distributū i sensu de q̄ artiste loquunꝛ: qꝛ nō aꝛ a terio distribuibili nō distributo in añte ad ipm distributū in ꝯñte. τ hoc fꝫ acceptionē singulariū. Hoc addiꝛ pp illō qꝫ sequiꝛ ad ptē ꝓpōnis eē ꝓpōnē. Scd̄o dr̄. aꝛ ēualr a distributo ad distributū. Sed in p̄ncipali arg⁹ oīs homo est animal τ ecōuerso. si vis ascendere sub isto termino animal demonstra omnia animalia in singularibus: τ tunc ꝯsequentia est bona. τ antecedēs falsum sicut ꝯñs. Rñdet

Quarto decimo arguiꝛ. bñ sequiꝛ hō est asinus: g⁹ iste hō est asinus τ iste hō ē asin⁹ τ sic de singulis: τ tm̄ ibi aꝛ copulatiue descēdēdo sub isto terio stante deteriate. Foꝛte dicis sicut dicendū est φ sequiꝛ gr̄a materie τ nō per descēsuꝫ. in simili: nō sequitur aial est hō: ergo hoc aial est hō. Op. 14

Contra hoc arguitur formaliter sequiꝛ homo est homo: τ isti hoīes sunt oēs hoīes: ergo iste homo est homo τ iste homo est hō τ sic de singulis. Si neges φ sequaꝛ formalr insta in simili forma. Et confirmatur. Aliquis est termin⁹ distributus sub quo nō potes descēdere copulatiue. pꝫ de ista. oīs sol lucet querēdo qd demōstras in singularibus. Hoc argumentū querit de mō descēdendi. Oppōit

Triplex ē descensus **Notādū** est φ triplex est descēsus (extēdendo terim) Quedā mālis vt i arg° pncipali. qdā fo:ialis τ nō gra fo:e acceptiōis terio:ꝝ vt in replica pncipalis argumēti. terti° est descensus fo:ali ȝ tenēs solū gra fo:e acceptionis terio:ꝝ. τ copulatiuus nūq̄ talr fit nisi sub terio distributo nō ē difficultas φ hec ꝯña nihil vȝ sub tali terio. fo:aliter possum° descendere disiūctiue: g° stat solū deteriate: q: sub oi terio distributo sub q̄ copulatiue possum° descēdere disiūctiue possum°. Quadruplr ꝯtingit descēdere copulatiue sub terio stāte deteriate. Pi:io qñ p̄tur synonimū de synonimo. vt currens est currēs: g° hoc currēs est currēs τ hoc currēs ē currēs τ sic de singulis. Scdo tenēdo φ ꝑ ppōnte est ppō. vt pȝ de sbō hui° nō ois hō est aial qd supponit determinate sub q̄ copulatiue fo:ialr possum° descēdere. Tertio qñ añs est fo:malr ipoīe. vt currēs est nō currēs copulatiue ꝯingit descēdē sub sbo. τ fo:ialr ꝑ formalē ipolitatē añtis. Et hic capiant extrema fm ideȝ tp̄s adeq̄te. τ istud nō ē dubiū nālr an potes stare in talib° hō est nō xp̄o altio:is ē negocij. Quarto formalr descēdim° sub terio stāte determinate copulatiue qñ descēdētes sunt formalr necessarie. Sȝ bonitates istarū ꝯñarū imediate a descēsu nō dependent. Ad ꝯfirmationē potes dicere φ nō lȝ descēdere sub terio nō habēte plura supposita vel potes copulatiue descendere vnū suppositū demōstrādo.

Op.15 **Quinto** decimo af. Nō sequit oē aial fuit in archa noe. τ ista aialia sūt vl fuerūt oia aialia: ergo hoc aial fuit in archa noe τ hoc aial fuit in archa noe τ sic de singulis. τ tamē est descensus:igitur. maio: pȝ: q: distribuēdo subiectū p:o generibus singulo:ꝝ. añs est verum τ ꝯsequens falsuȝ.

Rñdet **Respōdet** ꝯcedēdo. φ nō seqꝫ nec descendit fm exigētiā distributiōis. illa sigt. φ de q̄libet spē aialis aliqd aial fuit in archa noe τ nō φ qdlibet suppo^m aialis fuit in archa noe. Hoc nō obstante sbm est iste terius aial sine addito. opȝ sic descēdere hoc aial fuit in archa noe demonstrādo sortē. vel hoc aial fuit in archa noe demōstrādo platonē. capiēdo omnes alios hoies disiūctiue. Postea demōstrādo p̄mūȝ suppo^m noue spēi. puta brunellū dicat. τ hoc aial fuit in archa noe demōstrādo oia indiuidua eiusdē spēi disiūctiue. τ ita in oib° alijs. Hoc fuato φ p^m suppo^m cuiuslibet spēi vl saltē cuiuslibet spēi p^m suppo^m demōstret copulatiue. Et oia supposita eiusdē spēi disiūctiue accipiant. Et si copulatiua hēat oēs istas ptes veras tota copulatiua est vera. Et lȝ plaries ponat vl φ τ descensus est copulatiu° τ nō disiūctiuus. Eodē mō opȝ ibi ascendere: lȝ in suo ꝯdictorio aial nō fuit in archa noe cuius sbm dȝ pticularizari opposito mō pro gñib° singulo:ꝝ opȝ disiunctiue sub copulatiue ascēdere parïter τ descēdē. puta sic. hoc aial nō fuit in archa noe demōstrādo sortē. τ hoc aial nō fuit in archa noe demōstrando platonē. τ sic de singulis hoibus copulatiue. Postea demrādo brunellū p^m suppo^m 2^e spēi addat ꝯiunctio disiūctiua sic dicēdo, vl h° aial nō fuit in archa noe. τ hoc animal non fuit in archa noe. τ sic copulatiue demōstrabis oēs asinos. Sed veniendo ad p̄mū suppositū tertie spēi continue capias cōiunctionē disiunctiuā. τ in oibus alijs indiuiduis illius speciei coniunctionem copulatiuam accipies.

Sexto decimo af. Nō seqꝫ a hō nō ē aial: g° a hō nō ē hoc aial. τ a hō nō ē hoc aial. τ sic de singlis. τ tñ ibi ē descēsus: igit. maio: pȝ: q: añs ē vex τ ꝯñs falsuȝ. Fo:te dicis sicut dicēdum est φ ꝯñs est verum τ quelibet singularis ꝯsequentis. Op.16 Instat

Cōtra hoc af. ex illo sequit φ oēs singulares hui° a hō nō est aial equiualēt toti multitudini singularū hui° hō nō est animal: q: hec a hō nō est hoc animal equiualet huic homo non est hoc animal eodē demonstrato τ sic de qualibet alia. Et per consequens iste equiualebūt a hō nō est animal. τ homo nō est aial: sed scda est falsa: ergo τ prima. Oppōit

Respōdet ꝯcedēdo descēsum τ quālibet singularē illi° idiffinite capiēdo singulares ex pte distributionis. Et ꝯcedit φ sūt due ppōnes nō equalentes: τ tñ singlares illaꝝ equalēt iter se hoc ē tota mltitudo singularium vni° toti mltitudini singulariuȝ alteri° equalet. Ex^m ē de istis duab° a hō nō est aial τ hō nō est aial. idē pȝ in affirmatiuis qlibet hō est b aial τ qlibet hō est aial q̄ nou equalēt. τ tñ earūdē singulares equalent. idē patet hic a homo ois homo est hō ois hō est capiendo singulares ex parte termini distributi. Sed bñ verū est φ sic ꝑcedēdo per singulares tota multitudo singulariū vni° cū ꝯstātia non infert indefinitā vel vlem. Rñdet

Decimo septio af. a hō ē iste hō τ a hō ē iste hō. τ sic de singlis. τ isti hoies sūt oēs hoies: ergo a hō ē ois hō: τ tñ ibi ē ascēsus: igit. q: añs est vex τ ꝯñs fl'm: igit. ℂ Rñdet ꝯcedēdo φ ꝯñs ē fl'm. lȝ hec sit vā a hō ois hō est p̄tū p^c nō supponit: alteri° hō supponit. Sed tūc restat pdctū argumēti q̄re nō sequit. Et df φ af a plurib° suppōnibus deteriatis tacite respectu gnū multitudis ad vnā deteriatā respectu toti°: q: lȝ ois hō nō supponit determinate accipit deteriate hoc ē si supponēt: supponeret deteriate. Sȝ tūc replicādo accipis has singulares ascēdēdo a hō ē a ois iste hō. τ a hō ē a ois iste hō semꝑ: vt a ꝯfundat totale p̄tū. ℂ Rñdet si vis tenere totū p̄tum in forma ꝯcedo ꝯñam. τ quēadmodū ꝯñs est falsuȝ ita τ añs: q: lȝ opȝ delere signū vl'e qñ ascendimus. dūmodo nō est ꝑs extremi. tñ qñ est pars extremi opȝ tenere. Potes dicere ꝯñter ad ea q̄ dixim° de hac a hō est a nō hō. lȝ nō fuerit necesse. Op.17 Rñdet Repplicatur Rñdet

Decimo octauo arguitur. Nō sequit cuiuslibet hominis quilibet asinus hoc rudibile. vel hoc rudibile τ sic de singulis nō est. τ ista rudibilia sunt omnia rudibilia: ergo cuiuslibet hominis qlibet asin° rudibile nō est. τ tñ est ascēsus: igit. φ nō sequat pȝ: q: añs est vex τ ꝯñs falsuȝ. posito casu φ nullus sit asin° in mūdo nisi decē possessi a sorte. tam φ ꝯñs sit falsuȝ af suū ꝯdictoriū est verū. s. hois a asin° qdlibet rudibile ē. Istō arg^m petit difficultatē illā qñdo terminus distribuit in ordine ad duo Op.18

ad duo

ad duo. quoꝝ vnus stat determinate & alter ꝯfuse tm̄ quomodo termin⁹ distribut⁹ debet supponere in cōtradictorio. Et pro illa materia quero de veritate. isti⁹ hominis a asinus quodlibet rudibile ē in casu ꝙ nullus habeat asinos nisi sortes: & nullus sit asinus silvester. Et arguitur ꝙ ista sit vera. quodlibet rudibile est sortis asinus: ergo sortis a asinus quodlibet rudibile est. consequētia tenet per regulaꝫ philosophi. Nomina & verba trāsposita idē significant omnib⁹ proprietatibus logicalib⁹ seruatis: quēadmodum in proposito patet per suppositionē restrictionem & similes. & antecedēs est verū: patet ascendendo sub illo termino rudibile. hoc rudibile sortis asinus est: & hoc rudibile sortis asinus est: & sic de singulis per casum: ergo cōsequens est verū. & ex cōsequente sic arguo. sortis a asinus quodlibet rudibile est: ergo ois a asinus quodlibet rudibile est ab inferiori ad superius affirmatiue deducto impedimēto. Jam quero a te cōtradictorium illius si dicas cuiuslibet hominis quilibet asinus rudibile non est. iam ista erit vera: vt patet per eius cōtradictoriā veram que est falsa hoīs asinus qḻibet rudibile est. Forte dicis sicut arg^m vincit. ꝙ nō ꝯdicitur ei faciendo illuꝫ terim rudibile in negatiua stare ꝯfuse tm̄: sed hec est sua cōtradictoria. cuiuslibet hominis quilibet asinus b rudibile nō est.

Instat

Oppōit

Cōtra. Iste possunt esse false in aliquo casu. hominis a asin⁹ quodlibet rudibile nō est: & cuiuslibet qlibet asinus b rudibile nō est. qꝛ pono per casum ꝙ sint duo homines quorum quilibet habet multos asinos & nulli sint asini siluestres. iam ista est falsa. hominis a asinus quodlibet rudibile ē: qꝛ bene sequitur. hominis a asinus quodlibet rudibile est: ergo istius hominis a asinus quodlibet rudibile est: & sic de singulis. sed consequens est falsum: ergo & antecedēs. ꝙ cōsequēs sit falsuꝫ patet: qꝛ quelibet singularis est falsa. Cū equalis sit ratio in oib⁹ do vnam demōstrādo sortē istius hoīs a asinus qḻibet rudibile est: ista infert hanc. quodlibet rudibile est istius hoīs asinus. que cū brunello platonis infert brunellū esse istius hoīs asinus demōstrādo sortē. & ꝙ negatiua sit falsa patet per eius veram cōtradictoriā. a hoīs a asin⁹ quodlibet rudibile est. que est vā. Ex istis datur materia clarioris argumenti ꝓpositis istis trib⁹. a hoīs a asin⁹ quodlibet rudibile est: hoīs a asinus quodlibet rudibile est: a hoīs asinus quodlibet rudibile est. Prima pōt esse vera secūda existēte falsa. secūda pōt esse vera tertia existēte falsa. Declarat qꝛ posito ꝙ sint duo hoīes quoꝝ quilibet habeat duos asinos & nulli sint asini siluestres. iā ista ē vera. a hominis a asinus quodlibet rudibile est. pꝫ p suā equiualentē. quodlibet rudibile est hoīs asin⁹ sed posito casu ꝙ sit nisi vnus homo in mūdo q habeat multos asinos nullis existentib⁹ asinis siluestribus iam secunda est vera & tertia falsa. Ex quo patet ꝙ ille tres nō equiualent licet tertia inferat duas primas: qꝛ semp arguit a termino stāte determinate ad ipꝫ stantē cōfuse tm̄ ceteris paribus. & secūda infert primā: sed prima non infert duas alias: nec secunda vltimā. vocetur prima a secūda b tertia c. Tunc sic.

Arguo a b & c nō equalēt: ergo nulla vna ꝓpō ꝯdicit illis trib⁹ & ꝓcedā in mēalib⁹ vltimatis: imo nec duab⁹ illaꝝ. ꝓbo ꝯñāꝫ. da oppositi ꝯñtis ꝙ vna ꝓpō ꝯdicat duab⁹ illaꝝ signet sit b. Jā sic arguo vel de est vā vel falsa. Si p^m & ꝯdicit a & b que nō equalēt: ergo a pōt eē vā b existe falsa vl ecōuerso gf3 mā̄e. ꝯña est bona: & sic dabunt duo ꝯdictoria vā. Si des 2^m ꝙ b est falsa & ꝯdicit a & c non equalētib⁹ iā a existe vā b pōt eē falsa & sic dabis ꝯdictoria falsa ex ſe falsificātes nō ponēdo ꝓpōnē plures eē vnā q̄e penit⁹ est ipoſe. Eodē mō ꝯdictoriā isti⁹. equū qlꝫ hō videt. cū iste nō equalēt. a equū qlꝫ hō videt & equum quilibet homo videt: quia si sortes videat vnum equum & nō plures: plato vnum equum & nō plures: & sic de singl'is hoib⁹. ista est vā. a equū qlꝫ hō videt. equiualet huic. qlibet hō equuꝫ videt. & ista est falsa. equum quilibet hō videt. Jam quero ꝯdictoriā huius. equum quilibet homo videt. Si dederis hanc. quēlibet equum b hō non videt.

Oppo.

Contra iste pñt esse false & ista ꝯdicit huic. a equū qlibet hō videt. q̄ non equalet alteri. Si dderis hāc ꝓ ꝯdictorio. quēlꝫ equū hō nō videt. Cōtra ista ꝯdicit huic. equū qlꝫ hō ē b videns. Et ista nō equalet huic. equū qlꝫ hō videt. qꝛ posito ꝙ qlꝫ hō videat brunellū ista est vā. equū qlꝫ hō videt. & ista est falsa. equū qlꝫ hō ē b vidēs: igit. ¶ Du biū hoc est satis difficile & frequēter in hac mā̄ hesitauī: & forte adhuc difficile est tā̄ extiguē iterdū videbatur mihi ꝙ in ꝯdicēdo oportuit de necessitate addē relatiuū idēptitatis aliqñ videbat ꝙ non oportuit respicē ad ptes extremoꝝ. sꝫ ad totalia extrema ꝓponē negationē & nō dicē qualr terius distribut⁹ in ordine ad duos terios supponit in suo ꝯdictorio nihil est dicere sicque dicat cū ꝓteruia ꝙ est aliq̄ ꝓpō que non hꝫ ꝯdictoriā hoc minus est dicē. Interdū videbat mihi etiā. & in hoc finalr steti. esto ꝙ ille terius distribut⁹ in ꝯdictorio hēbit supponē mixtā nō stabit determinate tm̄ neqꝫ ꝯfuse tm̄. vt arguñta sup̄ ondērūt. Sꝫ mixtim determinate & ꝯfuse. ita ꝙ ꝯdictoria hui⁹ hoīs a asinus qḻꝫ rudibile est. cuiuslꝫ hoīs qlꝫ asinus c rudibile nō est equū qlꝫ hō vidit sua ꝯdictoria est quēlibꝫ equū c hō nō videt. ita ꝙ c denotat ꝙ terius sup quē cadit stat determinate ꝯfuse. hoc est determinate & ꝯfuse copulati. Et tūc est q̄ de modis descēdēdi & ascēdēdi & vtꝝ liceat descēdere disiūctim & ascēdere disiūctis. Pro cui⁹ intelligētia capiāt affirmatiua hoīs a asin⁹ qḻꝫ rudibile est. ista nō pōt eē vera nisi qñ vnus hō hꝫ oēs asinos in mūdo & sit ille sortes. deinde suā ꝯdictoriā cuiuslꝫ hoīs qlꝫ asinus c rudibile non est ad hū ascēdendū debemus ire ad terios ꝓpōnis in qb⁹ nō ponit suppō mixta & ascēdēdo tollere suppōnem ꝯfusam tm̄ vel determinatā. ita ꝙ sola vna illaꝝ maneat cū terio distributo. Et tūc facile est ascēdē i ei⁹ ꝯdictorio. Sicut vbi cā descēdo & ascēdo disiūctiue sb isto terio hoīs. & capio hāc. isti⁹ hoīs a asin⁹ qḻꝫ rudibile ē. illa ē vā singlarꝫ h⁹ hoīs a asin⁹ qḻꝫ rudibile est & hic distribuit terius in ordine ad terium pure

Oppo.

Rñdet

Oppo. **Arguitur** sic. bn̄ sequitur sortis a asinus nō est asinus ꝛ sorꝫ est: ergo hoīs a asinus nō est asinus. Prima pe añtis ꝓbatur: qꝛ hec est eius ꝯdictoria sortis qlibet asin⁹ est b asinus que est falsa. Sed questio remanet an iste equivalcant a hoīs asinus nō est asinus ꝛ hoīs asin⁹ nō est asinus.

Oppo. **Et** af ꝙ non. qꝛ posito ꝙ sint duo hoīes. s. sorꝫ ꝛ plato. quoꝝ qlꝫ habeat vnū asinū ꝑcise sortes brunellum ꝛ plato fauellū. iam ista est falsa hoīs asinus nō est asinus. Nō est qō. ꝛ ista est vera a hoīs asinus nō est asinus. ꝙ af sic bn̄ sequitur ꝑ ascēsum a isti⁹ vel isti⁹ hoīs. ꝛ sic de singulis asinus non est asinus. ꝛ isti hoīes sunt oēs hoīes: g⁰ a hoīs asin⁹ nō est asin⁹. Probo assumptū ascēdēdo sub isto termio asinus in primo loco a istius vel istius hoīs iste asin⁹ nō est asinus demōstrando brunellū vel a istius vel isti⁹ hoīs iste asinus nō est asinus demōstrādo fauellum. ꝛ isti asini hoīm sunt oēs asini hoīm: ergo a isti⁹ vel istius hominis asinus nō est asin⁹. assumptuꝫ probo: qꝛ est vna disiūctiua cuius vna pe est vā demōstrando brunellum ꝗ est vā a isti⁹ vel isti⁹ hoīs iste asinus nō est asin⁹ sua ꝯdictoria est falsa cuiuslꝫ isti⁹ vł isti⁹ hoīs iste asinus est b asinus. qꝛ bn̄ sequitur cuiuslꝫ isti⁹ vł isti⁹ hoīs. iste asinus est b asin⁹ demōstrato brunello sortis: sꝫ plato est iste vel iste hō: g⁰ platonis iste asinus est asinus ꝯseq̄ns est falsa ꝛ minor vā: g⁰ maior est falsa que est ꝯdictoria huius a istius vel isti⁹ hoīs iste asinus nō est asinus. Et tūc reduco totale argūm. iste quattuor non equivalent a hoīs a asinus nō est asinus hoīs a asin⁹ nō est asinus. a hoīs asinus nō est asinus hoīs a asin⁹ nō est asinus. ꝛ nulle due eaꝝ inter se equalent: tūc capio scōꝫ ꝛ tertiā ꝛ quero de ꝯdictorio scōe. s. hoīs a asinus nō est asinus. nō pōt hāc dare cuiuslꝫ hoīs qlibet asinus est asinus: qꝛ illa ꝯdicit huic hoīs asinus nō est asinus. mō scōa ꝛ q̄rta nō equalēt nec pōt hāc dare cuiuslꝫ hoīs qlꝫ asinus est b asinus: qꝛ illa ꝯdicit ꝗ⁰: ergo nullo mō scōe ꝯdicit. forte das hāc cuiuslꝫ hoīs qlꝫ asinus c asinus est. ꝓbo ꝙ nō vel illa ꝯdicit tertie propositiōi vel non. si primum: tunc non contradicit secunde: qꝛ secunda ꝛ tertia non equivalent: si secunduꝫ oportet vlterius ꝓcedere pro ꝯdictione.

Rn̄det **Respōdet** ꝙ hoc argūm nō ꝓbat ꝓcedēs vltra dicta ad bn̄ ꝯdicēdū. dico ꝙ iste equalent a hoīs asinus nō est asinus ꝛ hoīs asinus nō ē asin⁹. ꝛ nego ꝙ i casu quē ponis hec sit vā a hoīs asinus nō est asinus: ꝛ qn̄ iterū ascēdis sb isto termio asinus disiūctiue nego illuꝫ ascēsum: qꝛ qn̄ determiātio accipit nō vnica acceptiōe cū suo determiabili nō opꝫ ascēdere sub determiabili q̄uisq̄ dederis singulares ex parte determiationis aliogn ꝓbabis hanc verā hoīs asinus nō est asin⁹. posito ꝙ qlꝫ hō habeat vnū asinū. sed tūc remanet ꝑplexitas ascēdendi. postq̄ illud disiūctū stat ꝯfuse tm̄ nō poterꝭ vltra ꝓcedere ꝛ sic h⁹ argūm nō est ꝓpriuꝫ ad ꝯcludēdū ꝓpositū. ꝓpterea af altera via ꝛ ꝓpono ꝑmo istas q̄ttuor ꝓpōnes a hō ꝛ a asinus oia portātia lapidē sūt. a hō ꝛ asin⁹ oia portantia lapidē sunt hō ꝛ a asinus oia portantia lapidē sunt hō ꝛ asin⁹ oia portātia lapidē sunt. iste nō equalent: qꝛ posito ꝙ sit vnus asin⁹ cū vno hoīe portāt lapidē. puta sortes cū brunello plato cum fauello ꝛ sic ꝯsiter. Jam pria est vera: qꝛ oia portātia lapidē sunt hō ꝛ asinus. pꝫ iductiue ꝛ hec equalet huic a hō ꝛ a asinus oia portātia lapidē sunt. ꝛ eodē casu retento ista est falsa a hō ꝛ b asin⁹ oia portātia lapidē sunt. pꝫ descēdēdo sub illo termio asin⁹. Scōa pōt eē vera. tertia existēte falsa. si brunellus ponat in decē locis cuꝫ decē hoībus iuuādo quēlibet hoīem portare lapideꝫ nullis alijs portātib⁹ ista ē vera a hō ꝛ b asin⁹ oia portantia lapidē sūt: qꝛ hō ꝛ brunellus oia portātia lapidem sūt. hoc pꝫ. oia portantia lapidē sunt hō ꝛ brunellus. pꝫ ascēdēdo sub termio distributo. ꝛ ista hō ꝛ a asinus oia portātia lapidē sunt est vera. posito ꝙ sortes ponat in decē locis cū decē asinis in q̄libꝫ loco iuuādo asinū portare lapidē. ꝛ q̄rta est falsa eodē casu retento. s. hō ꝛ asinus oia portantia lapideꝫ sunt his positis. sic arguo querendo cōtradictoꝛium huius a hō ꝛ b asinus oia portātia lapidē sunt si des hāc omnes homo ꝛ asinus b portantia lapidem non sunt.

Contra illa realiter ꝯdicit prie ergo non scōe cū nō equalcāt. forte das hāc oia hō ꝛ asinus portātia lapidē nō sunt. illa ꝯdicit q̄rte ergo nō ꝯdicit scōa. forte das hanc oēs hō ꝛ asin⁹ c portantia lapidē nō sunt ꝯ. vel illa ꝯdicit tertie vel nō. si primū vna ꝓpō ꝯdicit duab⁹ nō equalētib⁹ qō est falsum. si scōm q̄rit de ꝯdictorio tertie ꝛ ꝯfirmat q̄rendo quō aial supponit in ꝯdictorio huius hō vel a asinus nō est aial ꝛ in ꝯdictorio huius a hō vel asin⁹ nō est aial. Adhuc Rn̄deo ꝙ ista argumēta non ꝯcludūt ꝓpositū. dico ꝙ vera ꝯdictoria huius hō vel a asinus nō est aial ꝛ hec oīs hō vel asin⁹ est aial. rō est: qꝛ a parte sbi ponunt duo termi. quoꝝ vnus stat determiate ꝛ alter ꝯfuse tm̄ respectu ꝑus distributi ꝛ ex parte totius subiecti possum⁹ dare singulares sufficiētes ascendēdo vel descēdēdo ꝑ vitare vł falsitate illi⁹ hoc ē dictu. sbm hꝫ vnicā supponē ꝛ totū sbm stat determiate. ꝑ ꝓpterea termius distribut⁹ i suo ꝯdictorio stabit ꝯfuse tm̄. Oppo.

Rn̄det

Contra hoc af dupłr. tū primo. tūc duo ꝯdictoria essent vera ista est vera oīs hō vel asinus est aial vt notū est. negatiuā ꝓbo a asin⁹ nō est aial ꝛ a asinus ē: ergo hō vel a asin⁹ nō ē aial. Tenet ꝯn̄a a pte disiūcti ad totū disiunctū negatiue. posita ꝯstātia vel ab inferiori ad supius negatiue cū ꝯstātia sine distributiōe supioris. tuꝫ scdo si debeas respicere ad totale extremū: tunc cōtradictoria istius cuiuslibet hoīs asinus nō est currens nō erit hec alicuius hominis quilibet asinus est b currens: qꝛ nō opꝫ per te aspicere ad partem extremi stantē confuse tm̄. Oppo.

Respōdet negando ꝙ duo ꝯdictoria sint vera ista ē falsa hō vel a asinus nō ē aial: qꝛ negat supius de suo inferiori stante pure determiate ꝛ qn̄ arguis a asin⁹ nō est aial ꝛc̄. nego ꝯn̄aꝫ qꝛ arguis ad ꝯfusa tantū ad determiatam respectu multitudinis ex q̄ totum disiunctū in ꝯñte stat determiate. sed debes ꝯcludē a hō vel asinus nō est aial. vt a cadat sup totū disiunctum. ad aliud argūm de ꝯdictorijs nō sequitur ꝙ ꝯdictoria huius cuiuslibet hoīs asin⁹ nō Rn̄det

est currēs. nō erit hec. alicui⁹ hoīs ql3 asin⁹ est b currens. nec est replica ad intētionē solutiōis. argᵐ nō est solutū p hoc ꝙ nō op3 aspicere ad ptē extremi: s3 ad totale extremū: s3 cū addito qn̄ totale extremū hab3 vnā suppositionē distinctā a suppositionib⁹ partiū: ⁊ penes quā regulaṫ veritas ⁊ falsitas talis ꝑpōnis: quē admodū de qlibet disiūcto vel copulato cuius nulla pars distribuiṫ sicut in ꝑposito. eodē mō nego ꝙ ista sit vera. a hō ⁊ a asinus oīa portātia lapidē sunt. casu ꝙ sortes ⁊ brunellus portāt vnū lapidē. plato ⁊ fauellus: ⁊ sic de alijs: ⁊ nego ꝙ iste equaleāt: oīa portātia lapidē sūt hō ⁊ asin⁹ ⁊ a hō ⁊ a asinus oīa portātia lapidē sunt. aṫ a suppōne ↄfusa tm̄ ad deteriatā respectu toti⁹ multitudīs. totū copulatū in prima stat ↄfuse tm̄. in scđa stat deteriate. ⁊ eodē mō facile rn̄debis hic. a hō ⁊ b asinus oīa portātia lapidē sūt. illam negādo. ⁊ si ꝓbes a hō ⁊ brunellus oīa portātia lapidē sūt: ergo a hō ⁊ b asin⁹ oīa portātia lapidē sunt. ↄcedo ↄn̄am: sed nego an̄s: sbm an̄tis stat deteriate: sed

Instaṫ. hāc cōcedo. oīa portātia lapidē hō ⁊ brunellus. Forte arguis hec ↄn̄a est nulla. a hō ⁊ a asin⁹ oīa portātia lapidē sunt: ergo hō ⁊ asin⁹ oīa portātia lapidē sūt: q2 aṫ a suppōne ↄfusa ad deteriatā respectu toti⁹ multi-

Rn̄deṫ tudinis: sed ſm dicta ↄn̄a est bona. ¶ Respondeṫ ꝙ ↄn̄a est bona ⁊ formalis: ⁊ arguitur a suppositiōe determinata ad dateriatā respectu integroꝝ extremorū vnicā suppōnem habentiū: ⁊ an̄s ⁊ ↄn̄s equiualent.

Oppōiṫ **Contra** hoc aṫ. nō pōt euadere in talib⁹. oīs hō ⁊ leo ⁊ b capra omnia currentia sunt. q2 pria pars sibi distribuiṫ. scđa stat ↄfuse tm̄. tertia stat deteriate. Et q2 vna pars sibi distribuiṫ totū nō h3 vnicā suppōnem. Eodē mō in talibus disiunctis. oīs hō vel leo vel b capra quodlibet currēs est. posito ꝙ virt⁹ distributiua cadat precise in primū teriu3.

Rn̄deṫ **Respōdeṫ** ꝙ hoc argᵐ nō cogit: q2 l3 scđa pars stet ↄfuse tm̄: ⁊ tertia determinate. tn̄ totū illud copulatū stat ↄfuse tm̄ ⁊ silr disiunctim. Preterea idē est iudiciū ac si esset terius distribut⁹ in ordine ad istū terium stātē ↄfuse tm̄ suppositio deteriate nihil facit hic. dico hāc verā. oē aīal est hō vel brutū. ⁊ nego ꝑpterea ꝙ oē aīal est hō vel hoc brutū. debes descēdere disiuncti sub totali ꝑ̃to qn̄ totale extremū h3 suppōnē vnicā op3 ire ad ipm ⁊ nō ad partes quēadmodū ē ibi. Aliogn i inumeras captiūculas incides eodē mō hic. ql3 asinus b hoīs currit. esto ꝙ hoīs stat deteriate. equalet huic ql3 asinus hoīs currit. dato ꝙ hoīs stat ↄfuse tm̄: vel ↄfuse ⁊ distributiue more alioꝝ. ista est falsa ql3 asinus b hoīs currit: posito ꝙ qlibet asinus platōis currit: nō obstāte ꝙ hoīs stat deteriate. ⁊ l3 nō arguaṫ ab iferiori ad supius cum distributiōe respectu huius teri hoīs. in hac ↄn̄a qlibet asinus platōis currit: ergo ql3 asinus b hoīs currit. tn̄ aṫ cum distributione totius. eodem mō hic. cuiuslibet hoīs b asinus est currens. equalet huic. cuiuslibet hoīs asin⁹ est currēs. hoc p3: q2 p hāc cuiuslibet hoīs b asin⁹ est currēs. sigṫur ꝙ de quocūq; verū est dicere ꝙ est hō de illo verū est dicere ꝙ illius b asin⁹ est currēs. ⁊ idē importaṫ p hāc ↄuertibiliter cuiuslibet hoīs asinus est currēs. ecce oīa argumenta adducta nō cōcludunt ꝑpositū. sed q2 forte pōt cōtingere ꝙ argumēta pretendunt ⁊ apparentia fuit de hac. a hoīs asinus nō est asinus. do illā verā hāc existente falsa. hoīs asinus nō est asinus. ⁊ tunc qn̄ arguis iste non equalent. hoīs a asinus nō est asinus: ⁊ a hominis asinus non est asinus: ergo habebunt duas contradictorias non equiualentes.

Rn̄⁹ ad argᵐ. **Respondeṫ** dando an̄s. necesse est cōcedere ↄn̄am ⁊ ↄn̄s. pro ꝙ nota qn̄ in aliqua ꝑpōne est terius distributus in ordine ad duos terios quoꝝ prior stat deteriate ⁊ scđus confuse tm̄ tunc ille terius distributus in ↄtradictorio stabit suppositiōe mixta: ⁊ vocabiṫ suppositio determinata cōfusa ⁊ nō confusa determinata ad significādū ꝙ primus terius stetit deteriate ⁊ secūdus cōfuse tm̄: ⁊ ci addetur c nois significant ad placitū: sed si primus terius stet confuse tm̄ ⁊ secundus deteriate: tūc terius distributus in ↄtradictorio stabit confuse determinate representabit d. nō vtor eodē signo ad significandū ꝙ ille non equalent: vt verbi causa ↄtradictoria huius. hoīs a asinus nō est asinus. est hec. cuiuslibet hoīs qlibet asinus c asinus est. ⁊ ↄtradictoria huius. a hoīs asinus nō est asinus. est hec. cuiuslibet hominis qlibet asinus d asinus est. nec iste due negatiue equalent magis ꝙ earū affirmatiue: q2 vltim⁹ terius stat deteriate cōfuse in vna ⁊ ↄfuse deteriate in altera.

Instaṫ. Si qriṫ quō cognosciṫ discrimen veritatis iter istas.

Rn̄deṫ **Respondetur** ꝙ dicta superius sufficiunt capiamus primā negatiuā cuiuslibet hoīs quilibet asinus c asinus est. ⁊ ponderemus veritatē sue negatiue ↄdicentis ascendendo sub illo terio hoīs ⁊ descendendo ⁊ tunc deletur difficultas: q2 tollitur terminus stans deteriate: tūc facile est ascendere ⁊ descēdere in altera. eodem modo hic. cuiuslibet hoīs quilib3 asinus d asinus est. anteꝙ̃ iudicemus quicꝙ̃ de veritate eius eamus ad eius contradictoriū in quo non ponitur suppositio mixta saltem implicite. ⁊ casus veritatis sui contradictorij erat ꝙ posito ꝙ sint duo hoīes sortes ⁊ plato in mundo quorum quilibet haberet vnū asinū: tunc incipiēdo opposito modo descēdere ⁊ ascēdere in affirmatiua facile erit iudicaṫ falsitatē affirmatiue. Nec istud est mirabile ꝙ non debeamus rn̄dere de veritate vel falsitate ꝑpōnis in qua ponitur suppositio mixta quousq; examinauerimus suā cōtradictoriā: ⁊ idē cōtingit in alijs vt semper homo nō est aīal: cuiuslib3 hoīs asinus nō est asinus: semper celū nō est celū. ista vltima videtur falsa ſm Aristo. ⁊ tamen eius necessitas ostenditur per impossibilitatem sui cōtradictorij quod est aliquo tempore quodlibet celum est b celum.

Op. 19 **Decimonono** arguitur. nō sequitur. iste homo vel asinus. est asinus. ⁊ iste. homo vel asinus est asinus. ⁊ isti homines vel asini sunt omnes homines vel asini: ergo omnis homo vel asinus est asinus: ⁊ tamen ibi est ascensus: igitur. Maior patet: quia antecedens est verum ⁊ consequens falsum.

Rn̄deṫ

Rn̄det **Respondetur** ꝙ ista est distinguēda. omis hō vl' asinus est asinus qꝛ vl' signū vl'e positū in ꝑncipio distribuit totale t'miū: vel virtꝰ eius regulat in illū terim hō. ꝛ tūc iste terius asinus stat ꝯfuse tm̄. si ꝑᵒ mō totū disiūctū accipit vnica acceptione ꝛ cōputat vnus terius ꝛ ꝓpō ꝓposita ē falsa: sꝫ nō ipossi: qꝛ si nullꝰ eēt hō ipsa ē vʾa. ¶ Ex illo pꝫ qn̄ totū disiūctū distribuit ꝙ nō equalet vni copl'atiue: qꝛ copl'atiua rn̄dēs est ipossi. ꝛ qꝛ ipa nūc ē fl'a nō equalet vni disiūctiue. Sꝫ eiꝰ falsitas cognoscit ꝑ hoc qꝛ est vl'is vna cuiꝰ t'mē ꝓ aliq̄ supponit ꝓ q̄ nō supponit ꝑtuꝫ. ¶ Et ex illo pꝫ ꝙ hec ē vʾa ois hō vl' chimera est hō. qꝛ de q̄cunq3 vʾificat t'mē de illo vʾificatur ꝑtum. Et tūc ad formā argumēti tenēdo totuꝫ subiectū distributū dʾ ꝙ si demōstres oia supposita t'mi singularizādo t'mīa vnica singularizatiōe ꝯñtia est bona: sed añs est falsum. illa est falsa. iste hō vl' asinꝰ est asinus singularizando totum pro sorte. ꝛ ita quelibet in qua disiūctum singularizatur pro homine.

Op. pᵒ **Cōtra** hoc arguit. ista est vʾa. iste hō vel asinꝰ est asinus singularizādo totuꝫ ꝓ sorte. qꝛ bn̄ sequitur. asinus est asinus: gᵒ iste hō vel asinꝰ est
Op. 2ᵒ asinus a pte disiūcti ad totum disiunctum. Similiter ascendendo disiunctiue sub isto termino asinus ista singularis sequitur ex vero per ascensum.

Rn̄det ad pᵐ. **Respondetur** negando ꝙ singularis ꝓposita est vʾa: imo ē impossibilis ꝙ̄ꝙ̄ vl'is est possibilis. idē est dicere iste hō vel asinus est asinus: ꝛ iste hō est asinus singularizando totū vnica singularizatione. ꝛ nego ꝯñam q̄ arguis asinus est asinus est iste hō vel asinus est asinus. qꝛ a pte disiūcti ad totū disiūctū singularizatū nō valet argᵐ qn̄ disiūctū est singularizatū: qꝛ tūc nō habet rōnē supioris arguēdo a pte disiūcti ad totū disiunctū tenet ꝓportionabilr sicut ab iferiori ad supius. ꝛ
Rn̄det ad 2ᵐ. in hoc pēdet vis argumēti. ¶ Ad aliud nego ꝙ ista singularis sequat ex vero ꝑ ascēsuꝫ: qꝛ lꝫ iste terminꝰ asinus stet determiate. Postꝙ̄ disiunctū accipit vnica acceptiōe nō lꝫ descēdere sub ptibꝰ sꝫ sb totali terio. Eodē mō ac si eēt determiatio accepta vnica: qꝛ est terminꝰ acceptꝰ vnica acceptiōe. Terīuꝫ accipi vnica acceptiōe est supius ad determiationē acceptā vnica: vel si libet ascēdere sub isto terio asinus stāte determinate maneat semp totale extremū singularizatū: ꝛ tunc ascēdētes erūt false. vʾa ꝯdictoria huiꝰ iste hō vel asinus est asinus singularizando totū pro sorte est hec. iste hō vel asinus nō est asinus eodē demōstrato: ꝛ tm̄ in neutra illarū distribuit. Sꝫ stat determiate ac si esset determiatio accepta vnica idē est singularizare totum vnica singularizatiōe nō singularizādo ptes ꝛ singularizare totū ꝛ ptes simul: quēadmodū in vl'i idē est dictu omis hō vel asinus est asinus: ꝛ ois hō vl' omnis asinus est asinus. supposito ꝙ primum signum ois distribuat totale disiūctū: lꝫ in pᵒ asinus stet ꝯfuse tm̄ ꝛ in scdʾa distribuat. Sꝫ bn̄ verū est ꝙ formalr ꝯtingit descēdere sub isto terio asinus stāte ꝯfuse tm̄ copulatiue. dato ꝙ pdicatū nō eēt sinonimū cū vna pte t'mi: nec tenēdo ꝙ pars ꝓpōnis est ꝓpō. Et causa est: qꝛ totū disiunctū distribuit ꝛ ad distributionē totiꝰ ingredit quelibet pars disiūcti. Sꝫ ista ois hō vel ois asinus est asinus. ponēdo ꝙ vtrus ꝑmi signi distribuat ꝑcise illū terium hō est vera ꝛ equalet formaliter vni disiūctiue. Et eodē mō ista. ois hō vel asinꝰ est asinus. vt vtrus signi distributiui cadat in pᵐ terminū q̄ ad distributionē: ꝛ tūc clarū est ꝙ ꝯdictorie tāꝫ equalēt copulatiue. ꝛ nulla est difficultas ascendēdi vel descēdēdi ꝓcedēdo per equivalentes.

Contra hoc arguit sic. vbi dictū est ꝙ ista ois hō vel ois asinus est asinꝰ. equalet vni disiūctiue: ꝛ ꝙ ipsa est vera totū t'mē stat determiate: qꝛ nō stat discrete nec distributiue qꝛ tūc foret falsa. Si determinate vel confuse tm̄ qᵒ in idem redit ipsa est falsa. patet descendendo sub totali subiecto. Oppo.

Respondetur negādo ꝙ sit falsa. silr nego ꝙ nō equaleat vni disiūctiue. ꝛ nego ꝙ t'mē stet determiate vel ꝯfuse tm̄ vl' distributiue est ꝓpō mixte quātitatis cuiꝰ t'mē nullā vnicā supponē hēt: quēadmodū hic. cuiuslibet hois quilibet asinus currit. que est bis vl'is.. Sꝫ bn̄ verum est ꝙ nō incōuenit aliqđ disiunctū hēre supponē distinctā a supponibꝰ partiū: t'mē huiꝰ sortes vel plato currit stat determiate ꝛ partes discrete. Silr t'mē huiꝰ: iste hō vel asinus vel bos currit: singularizādo totū disiunctū pro sorte totū stat discrete: ꝛ due ptes stāt determiate. eodē mō hic. ois hō vel asinus vel capra vel bos currit distribuēdo totū. totū distribuit ꝛ tres vltime partes stant ꝯfuse tm̄: qꝛ dā oppositū t'mē huius. ois hō vel ois asinus est currēs. hēt vnicā supponē: tunc illa erit ꝯfusa vel determinata ꝙ in idem redijt: sed ꝓbo ꝙ nō: si sufficiat ascēsus disiūctiuus sub totali t'mo vel retines signa vl'ia vel nō. si 2ᵐ hec ꝯña est nulla. iste hō vel asinus est currens. vel ille homo vl' asinus est currēs: ꝛ sic de singulis: ergo omis homo vel omnis asinus est currens. si primū sic ascēdendo iste ois hō vel ois asinus est currens: vel ille omnis homo vel omnis asinus est currens: ergo ois homo vel omnis asinus est currens. quero quid demonstras: ꝛ an signa sint partes subiecti ꝛ idem redibit: relinquit ergo ꝙ subiectuꝫ non habet vnicā suppositionem: sed debemus ascēdere sub termino primo distributo ꝛ postea sub scdʾo pro ecōuerso: ꝛ tūc habebimus disiuncta terminoruꝫ singulariuꝫ: vt iste hō vel iste asinꝰ est currēs ꝙ supponit determiate: t'mē q̄ cape possumꝰ singlaria infima puta terios discretos.

Sed hic notāduꝫ est ꝙ hic aliquo mō vʾtualr ī ista. ois hō vel ois asinus est currēs. totuꝫ disiunctū stat determiate: qꝛ nullū signū cadit in totuꝫ disiunctū. nō 2ᵐ vt notū est. nec pᵐ: qꝛ totū disiunctū nō reputat pro vno terio imediato respectu ꝑmi signi: nec pro terio mediato. ꝛ hinc est ꝙ iste non equalēt. oē aial ois hō vel oē brutū est: ꝛ ois hō vel oē brutū oē aial est. qꝛ posito casu ꝙ nulla sint aialia in mūdo nisi sortes ꝛ brunellus. ista est vera. oē animal ois hō vel oē brutū est istud aial demōstrādo sortes. ois hō vl' oē brutū est: vt pꝫ ꝑ disiūctiuā el rn̄dentē. ꝛ istud aial ois hō vl' oē brutū demōstrando brunellū. sꝫ Nōbile

hec eſt falſa. oĩs hõ vel oẽ brutum oẽ aial eſt nec valet hec ꝯña. oĩs homo vel oẽ brutũ hoc aial eſt: ⁊ oĩs hõ vel oẽ brutum hoc aial eſt. ⁊ ſic de ſingulis: ergo oĩs hõ vel oẽ brutũ oẽ aial eſt: qꝛ añs eſt veꝝ ⁊ ꝯñs falſuꝫ in caſu illo: ſed primo debem⁹ aſcẽdere ſub illis duo bus terĩs diſtributis: ⁊ poſtea aſcẽdere ſub illo terio diſtributo aial. iſtud argm̃ eſt lõge fortius ceteris ad ꝓbandũ ꝙ ſ̃m huius ſupponit deteriate. oĩs hõ vel oẽ brutũ oẽ aial ẽ: qꝛ ſi nõ ſtaret deteriate iſte videnť eq/ ualere oẽ aial oĩs hõ vel oẽ brutũ eſt: ⁊ oĩs hõ vel oẽ brutuꝫ oẽ anial eſt. ⁊ dictũ eſt ꝙ nõ: qꝛ diſiunctuꝫ qδ eſt ſ̃m ſcõe ſtat virtualiter deteriate: hoc eſt ſi ſuppo neret ⁊ haberet ſuppõeꝫ vnicã ſtaret deteriate: ſed in iſta. oẽ aial oĩs hõ vel oẽ brutũ eſt. virtualiter ſtat cõ fuſe tm̃: hoc eſt ſi haberet vnicã ſuppõem ſtaret ꝯfuſe tm̃. vel aliter dĩ ꝙ ſ̃ꝫ hui⁹. oĩs homo vel oẽ brutuꝫ oẽ aial eſt. nec virtualiter nec formalr̃ ſtat deteriate ⁊ nõ equalet alteri: qꝛ nõ idẽ ſigtur ꝑ illas duas ꝓpões. ꝑ iſtã oẽ aial oĩs hõ vel oẽ brutũ eſt ſigtur ꝑ qδlꝫ ſup poſitũ aialis. oĩs hõ vel oẽ brutũ eſt qδ eſt verũ. ꝑ al/ terã denotať ꝙ oĩs hõ oẽ aial eſt: vel oẽ brutũ oẽ aial eſt qδ eſt falſum. opꝫ prĩo aſcẽdere ⁊ deſcendere ſub partib⁹ illi⁹ diſiuncti: ſic. iſte hõ vel oẽ brutũ oẽ aial ẽ ⁊ iſte hõ vel oẽ brutũ oẽ aial eſt. ⁊ ſic de ſingulis. ſed punctũ eſſet de iſta. a oĩs hõ vel oẽ brutũ oẽ aial eſt. ponẽdo ꝙ a cõfundat totũ diſiũctũ ⁊ põt dici adhuc ꝙ illa eſt falſa: ⁊ opꝫ aſcẽdere ⁊ deſcẽdere vt pri⁹ in/ choãdo a partib⁹ diſiũcti. eodẽ mõ dicať de iſta. bru nellus vel oĩs hõ impoſſibilr̃ eſt aial. que eſt falſa eq ualet huic. oĩs homo ĩpoſſibilr̃ eſt aial: vl̃ brunellus impoſſibilr̃ eſt aial. mõ hec eſt falſum: qꝛ qñ vl̃ nõ di ſtribuiť in negatiua ⁊ qñ vtraqꝫ pars diſiũcti ſuppo/ nit: ⁊ ꝓ aliq̃ ꝓ quo nõ ſupponit ꝑ̃tuꝫ talis negatiua eſt vera: ſin autẽ ipſa eſt falſa: ⁊ tñ aſcẽdẽdo primo ſub il lo terio aial ſingulares ſunt vere brunellus vl̃ oĩs hõ impoſſibilr̃ eſt hoc aial demõſtrãdo brunellũ: qꝛ oĩs hõ impoſſibilr̃ eſt hoc aial brunellus vel oĩs hõ im/ poſſibilr̃ eſt hoc aial demõſtrãdo ſortẽ: qꝛ brunellus impoſſibilr̃ eſt hoc aial: brunellus vel oĩs hõ impoſſi bilr̃ eſt hoc aial. ⁊ eodẽ mõ q̃lꝫ ſingularis aſcẽdẽdo ſub illo terio aial erit vera. ꝓpterea opꝫ primo aſcẽ/ dere ſub illo terio diſtributo hõ: hoc eſt opꝫ inchoare a partib⁹ diſiuncti ꝓportionabilr̃ dicať hic oĩs hõ vel aſinus currit. poſito ꝙ prima pars diſiũcti diſtribua tur ſolum: ſed ſeruetur ſi diſiunctũ in vno contradi/ ctorio accipiať tanꝙ̃ vnus terminus vel ſicut duo ter mini ꝙ eodẽ modo in ſuo contradictorio capiatur.

Op. 20 Vigeſimo arguitur. nõ ſeqť. vtreqꝫ homo cur/ rit: ⁊ iſti hoĩes ſunt oẽs hoĩes: ergo iſte hõ currit ⁊ iſte hõ currit: ⁊ ſic de ſingulis. ⁊ tñ ibi eſt dẽſcẽſus. igiť. ꝙ nõ ſeqť pꝫ: qꝛ ponẽdo ꝙ ſor tes ⁊ plato currãt añs eſt verum ⁊ ꝯñs falſuꝫ. ¶ Ad hoc argumentum reſponſum eſt in primo tractatu.

Rñſio
De nãſi
gnoꝝ di/
ſtributi/
uoꝝ.

Unde hic maxime ꝯſiderãdũ eſt ꝙ videať nã ſigni diſtributiui. Et ſ̃m ei⁹ exigẽtiã de/ ſcendať ⁊ aſcẽdať. Multa ſigna diſtributiua diſſor/ miter capiunť. Vtreqꝫ diſtribuit ꝓ duob⁹ ſ̃b diuerſio ne q̃re hec ꝯña nihil valet. oĩs hõ eſt oĩs homo: ergo vtreqꝫ hõ eſt vtreqꝫ hõ: qꝛ poſito ꝙ cẽt vn⁹ hõ in mũ do ſolũ añs eſt verũ ⁊ ꝯñs falſum. aliq̃ ſunt ſigna di ſtributiua ꝓ ſpẽbus q̃litatis: vt q̃liſlibet q̃liſlibꝫ. ⁊ ſic hec ꝓpõ q̃lelibꝫ currit. tãtũ valet ſicut de q̃libꝫ ſpẽ q̃ litatis aliquã q̃litatẽ hñs currit: ⁊ circa hoc ſolet ꝑ̃cli cari illud ſophiſma qδlibet q̃liſlibet de q̃libet tali ſcit ipm̃ eſſe tale q̃le ipm̃ eſt: quãtuſlibet currit tantũ va/ let ſicut de q̃libet ſpẽ q̃titatis aliquã q̃titatem hñs currit aliq̃ ſigna denotãt iterruptionẽ tp̃is reꝝ ſigtaꝝ ꝑ terios qbus addunť: vt q̃tiẽs ⁊ totiẽs: vt ſolet i hac ꝓpõne dici q̃tienſcũqꝫ fuiſti pariſi⁹ totiẽs fuiſti hõ. il la ꝓpõ denotat ꝙ q̃tcunqꝫ fuiſti pariſi⁹ tot fuiſti hõ ſi ne vicibus ſi barbarũ ſiue nõ more artiſtaꝝ loquať. ⁊ ꝓpterea iſte aſcenſus nihil valet. iſta vice fuiſti pariſi us ⁊ tũc fuiſti hõ: ⁊ illa vice fuiſti pariſi⁹ ⁊ tũc tu fuiſti hõ: ergo q̃tienſcũqꝫ fuiſti pariſius totiẽs fuiſti hõ de/ notať interruptio hoĩs in ꝯñte ⁊ nõ in añte: ſꝫ ex illis ſingularib⁹ opꝫ hanc q̃tienſcũqꝫ fuiſti pariſius tũc tu fuiſti hõ ad hñ aſcẽdẽdũ ſub iſto terio vicibus vel vi ce in hac. q̃tiẽſcunqꝫ fuiſti pariſi⁹ totiẽs fuiſti hõ. opꝫ in ſingularib⁹ ponere interruptionẽ hoĩs quẽadmo dũ in vli facile ſatis eſt ꝯdicere huic. q̃tienſcũqꝫ fuiſti pariſius totiẽs fuiſti hõ ꝑ hãc. nõ quotiẽſcunqꝫ fuiſti pariſius totiẽs fuiſti hõ. ſi vis eã tenere cathegoricaꝫ ſ̃m erit tu. ꝑ̃tuꝫ erit totiẽs vicib⁹ pariſi⁹ q̃tiẽs hõ q̃ tiẽſcũqꝫ eſt ſignũ diſtributiuũ ⁊ nõ eſt ps extremi: vel põt ꝯdicere ꝑ hãc. aliq̃tiens fuiſti pariſi⁹ ⁊ nõ totiens fuiſti hõ. de iſto ſigno diſtributiuo ſp̃ dť ꝙ diſtribuiť illi terium tp̃s ſ̃m exigẽtiã copule ꝓpõnis in q̃ poniť vt ſp̃ hõ ſint ibi iſte terius oĩ diſtribuit iſtũ terium tp̃e ꝓ tp̃e pñti ⁊ ꝑ̃terito: ſed in iſta ſp̃ hõ eſt aial tp̃e diſtri buiť ſolũ ꝓ tp̃e pñti: qꝛ nõ ſupponit niſi mediate co/ pula de pñti oĩ ampliatione ſemota: ⁊ ſi ſic vtamur tp̃e preſenti pro vna hora per quam totam ſortes di/ ſputat. hec eſt concedenda. ſemper ſortes diſputat.

Ueritates ꝓpõnũ in qb⁹ poniť ꝑ ſacile co gnoſcunť ꝑ ꝯdictorias: vt ſp̃ hõ nõ eſt aial. cuius ꝯdictoria eſt. aliq̃ tp̃e oĩs homo ẽ h aial. Sed deſcẽdẽdo ſub iſto terio tp̃e cauẽdũ eſt ne arguať a ſuppõne ꝯfuſa tm̃ ad dteriatã reſpectu mul titudinis. Quare nõ ſeqť ſp̃ hõ non eſt aial: ergo iſto tp̃e hõ nõ eſt aial. Sed opꝫ inferre iſto tp̃e a hõ nõ eſt aial q̃ eſt vera. vel reſoluere iſtã. ſp̃ hõ nõ eſt aial. in hãc oĩ tp̃e oẽ aial hõ nõ eſt. ⁊ tunc ſic deſcẽdere: ergo iſto tp̃e oẽ aial hõ nõ eſt ⁊ iſto tp̃e oẽ aial hõ nõ eſt: ⁊ ſic de ſingulis. Et ſic pꝫ aliq̃s ꝓpões eẽ veras i qb⁹ duo teri diſtribuunť reſpectu teri ſtãtis ꝯfuſe tm̃. Et alique ſũt falſe: vt hec oẽ totũ ꝑ aliquẽ exceſſũ eſt ma ius ſua parte. vel oẽ totũ in aliq̃ ꝓportione eſt maius ſua parte. Sed hec ꝓpõ eſt diſtinguẽda: vl̃ iſte terius ꝓportione eſt pars ſubiecti: ⁊ tũc eſt vera. ⁊ ſenſus ẽ. De q̃cunqꝫ verũ eſt dicere ꝙ eſt totũ in aliqua ꝓpor/ tione de illo verum eſt dicere ꝙ eſt maius ſua parte. Et hoc eſt verũ ſ̃m eſt aggregatũ ex deteriatione ac cepta vnica. Si exceſſum ſit pars ꝑ̃di vel iſte terius ꝓ portione adhuc ꝓpõ põt ꝯcedi ꝑ̃tuꝫ ꝓ q̃libet toto ſup ponit demõſtrato corpe pedali verũ eſt dicere hoc eſt ꝑ aliquẽ exceſſum mai⁹ ſua pte: qꝛ ꝑ ipm̃met ẽ maior

Per ꝯ dictori/ as co/ gnoſcũt ṽitates ꝓpõnũ.

ſua

sua pte. Et eodē mō hoc est in aliqua ꝓportione ma ius sua pte: qꝛ in ꝓportione q̄ est ipēmet ꝯtinuū. Sed mathematice loquēdo ista est falsa. ꝑtu nō supponit pro illo toto: imo ꝓ nullo suppōit de hoc ꝯtinuo falsum est dicere ꝙ in aliq̄ ꝓportione mai⁹ sua pte qꝛ da op⁹ ꝛ signet ista ꝓportio ꝛ sit mlūplex. vl' sup pticla res vel hmōi. Da ꝙ sit dupla vl' tripla: ꝛ tūc sic hoc est in dupla ꝓportione mai⁹ sua pte. ꝛ cum pte distribuitur dabit vna singularis falsa. demōstrando ptez maiorē medietate ista q̄ est falsa in a ꝓportione oīe totū est maius sua pte: imo sua ꝯdictoria est va in q̄libet ꝓportione b totū est maius sua pte. Pꝫ p ascēsum. Ex oīb⁹ his pꝫ has eē veras in q̄lꝫ domo est aliquid. qlꝫ homo est vn⁹ solus hō. quilꝫ hō non est oīs hō. qlꝫ hō est nō qlꝫ hō. Utraqꝫ istaꝝ ꝯdictoriaꝝ pōt esse va p hāc horā demrando istas. sortes scribit sortes nō scribit q̄lꝫ stella pōt esse sup̄ orizōtez quēlibet hoiez ꝑcessit hō n āliter loquēdo quēlibet bouē ꝑcessit bos. quēlꝫ hoiez ꝑcessit nō hō q̄libet pte ꝯtinui dabilis est aliq̄ ps minoꝛ q̄libet pte ꝯtinui dabilis est aliqua ps maioꝛ oīa ista cognoscunt p ascēsum inchoādo a p̄° terio distributo vbi si terius stans ꝯfuse tm̄. staret deteriate falsē eēnt ꝓpōnes dicte. Et tūc opꝫ inchoare ascēsuꝫ a terio stāte determiate. Si sbm̄ hui⁹ oīs eēntia diuina est p̄r. ꝯplete distribuat opꝫ ascēdē ꝯplete. Si sit vlis ꝛ nō de oī incōplete ascēdēduꝫ est.

Instat. Forte dicis ꝙ ex illo seqtur hanc esse verā. quālꝫ ꝓpositionē sorꝫ scit vel nullā ꝓpōnē sortes scit. posito ꝙ sorꝫ sit mediocriter erudit⁹. ꝓbat sic p ascēsuꝫ istā propōnē sorꝫ scit vel istā ꝓpōnem sorꝫ nō scit ꝛ istaꝫ ꝓpōnē sorꝫ scit vl' istā ꝓpositionē sorꝫ nō scit ꝯtinue demrando ideꝫ p duas singulares ꝯdicētes ꝛ sic de singulis: g° quālibet ꝓpositionē sorꝫ scit vel nullam ꝓpōnē sorꝫ scit. Tenet ꝯña p ascēsum. Nō vꝫ dicere ꝙ nō lꝫ ascēdere sub duob⁹ teris sil'. vt patuit supi⁹ argumēto scdo hui⁹ descēsus. Et hoc idem hꝫ Petrus hys. in lr̄a. nec vꝫ dicere ꝙ nō demrant oīa supposita terioꝝ distributoꝝ: qꝛ quālꝫ ꝓpōnem mūdi demonstro. Tertio nō vꝫ dicere ꝙ nō est ascēsus. qꝛ ꝯsequēs nō est ꝓpositio vlis nec cathegorica. sed ypotethica hoc nihil tollit in copulatiua disiūctiua in quibus sufficit vniuersalitas partium: immo vniuersalitas terminoruꝫ. Nec requirit vniuersalitas ꝓpōnis.

Rñdet. Respondetur ꝙ ꝯña nihil valet. aña manifeste veꝝ ꝯtinue demōstrādo idē in singulari affirmatiua ꝛ in singulari negatiua: ꝛ ꝯñs falsuꝫ. Nec bñ ascendit. Et est silis error q ꝯtingebat in scdo argumēto hic demōstrant oīa supposita hui⁹ teri ꝓpō. Sꝫ nō talr qualr denotatur p vleꝫ. p vlem sigtur ꝙ quālꝫ ꝓpōnē sortes scit vel nullā ꝓpōnē sortes scit. Opꝫ ideꝫ demōstrare in singularib⁹ affirmatiuis ꝛ in negatiuis. ꝛ oēs tales sīt vere. Interdū opꝫ demōstrare diuersa mō demōstrādo in affirmatiua vnā ꝓpōnē quā sortes nescit. ꝛ in negatiua vnā quā sortes scit tota singularis erit falsa: qꝛ erit vna disiūctiua cui⁹ q̄libet cathegorica est falsa. Hoc idē de multis alijs singularib⁹ ꝯtigit. Pōt fieri difficultas de oculū in ista neutrū oculuꝫ hn̄do tu potes vidē istū oculū nō hn̄do tu potes vidē demonstrādo oculū sinistrū. ꝛ istū oculū nō hn̄do tu potes vidē demōstrādo oculū dextrū. Ad hoc vidēdū resoluat ista ꝓpō in tpalē ꝯditionalē vel cālē. Si p̄mū facile est inueni ascēsuꝫ p falsitatē vtriusqꝫ singlaris. Si duos oculos hēas. vel si tm̄ vnū oculuꝫ hēas 2° cathegorica est falsa. si neutrū oculū hēas. Sꝫ capiēdo illā in duob⁹ scdis sensib⁹ maioꝛ ē difficultas quā pertractabim⁹ in ꝯñtijs de descēsu copulato nihil dicēꝫ est: qꝛ in signis collectiuis hoc tractat q̄lr debem⁹ ascēdere sub terio appellāte suā rōnē in appellonib⁹ occurrit. De teris exponibiliū suis locis dicet.

ℭ Finiunt suppositiones.

ℭ Sequitur tractatus de ampliatione.

Ampliatio scdē intētionalr ꝛ passiue sumpta est suppō teri pro suo sigto vel suis sigtis respectu termini ipoꝛtātis diuersas dr̄ias tēporuꝫ ꝛ saltē ad duas diuisim vificabilis in potentia ꝓpinq̄. De ampliatiōe Diffinit āpliatio

Dr̄ scdē intētionalr ꝛ passiue sūpta ad denotādū ꝙ ampliatio pōt capi p̄mo intētionalr actiue pro re ampliāte passiue pro re ampliata actiue scdē intētionalr pro terio ampliāte. sꝫ pro illis acceptionib⁹ nō solet diffiniri. In ꝓposito ponit suppō loco gn̄is ꝙ omis ampliatio est suppō ꝛ nō ecōtra. an sit verū gen⁹ ei⁹ opꝫ p artē p̄dicabiliū videre ꝯnotata terioꝝ ꝛ ꝯseq̄nter ꝓcedere. ꝛ hinc est ꝙ Petrus hyspanus p̄us determiauit de supponibus tanq̄ de cōioꝛibus ad ampliationes tanq̄ ad minus cōia. Scdm doctrinam phi p̄mo phisicoꝝ ꝓcedens. Et qꝛ āpliatio est passio nobilioꝛ q̄ restrictio de ampliationib⁹ ante restrictiones deteriat. Dicit postea in diffōne ꝓ suo sigto ꝓpt terios singulares qui ampliant ampliatione tēpoꝝ ꝛ nō suppositoꝝ. Dicit ꝓ suis sigtis ꝓp terios cōes qui ampliant ampliatione tēpoꝝ ꝛ suppositoꝝ. Dicitur verificabilis in ordine ad duas diuisim. Quare sbm̄ huius nō ampliat. adam fuit. qꝛ nō pōt vificari in ordine ad diuersas dr̄ias tēpoꝝ in potētia ꝓpinqua de nullo vificatur mediāte copula de pn̄ti circunscripta ampliatione. Sꝫ viuēte adam sbm̄ ampliabat. Dr̄ie tēpoꝝ hic capit scdē intētionalr. ꝛ quiqꝫ sūt dr̄ie temporales est fuit erit potest esse ꝛ imaginatur.

ℭ Sequunt alique regule pro ampliatiōe notāde.

p̄° reg° Sequitur p̄ma regula ampliationū. Terminus posit⁹ a pte sbi respectu copule de p̄terito: vel respectu pticipij p̄teriti tpis in recto dūmō hēat sigtuꝫ rñdēs in ordie ad pn̄s ꝛ p̄teritū ampliat ad ea que sunt vel fuerūt. Dr̄ a pte sbi ꝛ nō sbm̄: qꝛ ps sbi ꝛ p̄dicati p hanc regulā ampliat. etiā dr̄ a pte sbi ad discrimen teri positi a pte p̄dicati: qꝛ tales teri nō ampliāt a pte post. Sꝫ hic notādū est ꝙ si ponat disiūctū copulatū vt dicēdo hō est vl' fuit aial. ibi vtrūqꝫ extremū ampliat. sꝫ dicendo hō fuit aial p̄dicatū nō ampliat. Dr̄ notāter respectu participij in recto: qꝛ si poneret in obliquo nō ampliaretur vt hō habet asinū mortuū. homo nō ampliatur.

2° regla Secūda rla. terius posit⁹ a pte sbi respectu copule de futuro vl' pticipij futuri

tēporis in recto habēs figtum respondens in ordine ad presens: ⁊ futurum ampliatur ad ea que sunt vel erunt. Ex istis duabus regulis sequitur tertia.

3ª. regª **Tertia** rła q terius posit⁹ a pte sbi respectu copule de pterito ⁊ pncipij futuri tēporis sił: vel respectu copule de futuro ⁊ pncipij pteriti tpis ampliaꝛ ad ea que sunt fuerunt ⁊ erūt. intellige sp habēs figtū rńdens vtute pme rłe. solēt tales pcedi. puer vnius mēsis vixit q̄draginta annis: pu⁹ in vtero matris vixit viginti annos. candela lucēs est extincta. viuū est mortuū: pr meus viuus est sepultus. pał me⁹ comedēs est posit⁹ in terra. man⁹ actualiter clausa est apta: manus amplissime apta est clausa sortes in curia ē clausus in domo: hō mortu⁹ est visus a me. Iste ppōnes clarent exprimēdo ampliationē: ⁊ melius cognoscunꝛ p resolutēes. Prima resoluens habebit p subiecto hoc pnomē hoc: ⁊ p pto ptū resolubilis: ⁊ p copula copulā resolubilis in forma. Sbm scōe resoluēte erit idē pnomē: ptū erit subiectū resolubilis: ⁊ copula erit copula resolubilis sumpta sub disiunctiōe ad tpe pñs hoc practiceꝛ. puer vnius anni vixit viginti annos. demōstro vnū senē puta sortē hoc vixit q̄draginta ānos. hoc est vel fuit puer vnius anni: ergo puer vnius anni vixit q̄draginta annos. plato in curia est clausus in domo. hoc est clausū in domo demrādo plonē in domum clausū: hoc est vel fuit hō in curia: ergo ⁊c̄. lancea integra est fracta pꝫ p sensū ei⁹. lancea que est vel fuit integra est fracta. ⁊ resoluiꝛ sic. hoc est fractū demonstrādo duas ptes lancee diuisas. vel hic binari⁹ est lācea fracta. ⁊ hic binari⁹ est vel fuit lancea integra. carnes sup dorsum bouis sunt assate. hec sunt assate demōstrādo carnes assatas quas comedit aristoteles. ⁊ hec sūt vel fuerūt carnes sup dorsū bouis. ergo ⁊c̄. oua cruda sunt decocta. ista sunt decocta demōstrando oua decocta: ⁊ ista sunt vel fuerūt oua cruda: ergo ⁊c̄. hō actualr exñs rome est incarceratus parisij demrādo sortē: hoc est vel fuit hō actualr exñs rome. cacabus sup ignē est remot⁹ ab ignē. hoc est remotū ab igne demrādo cacabū in curia hoc est vel fuit cacabus exñs sup ignē. ¶ Oīa scōe regule tales sunt pcedēde. pastilli comesti sunt comedēdi. isti sūt comedēdi demrādo pastillos antixpi. ⁊ isti sunt vł erūt pastilli comesti: ergo ⁊c̄. hō mortuus est decollādus. pꝫ p ei⁹ sensū hō qui est vel erit mortuus ē decollandus. meretrix erit vgo. hō senex erit iuuenis. doctor theologus erit sūmulista: hoc erit sūmulista demrādo sortē futurū sūmulistā hoc est vel erit doctor theologus. papa erit in vtero matris. demrādo papā futurū ad mille annos: hoc est vel erit papa senis. in celo erit pctōr. hoc erit pctōr demōstrando sortē pdestinatū qui cras peccabit: hoc est vel erit sāct⁹ in celo. igit. corruptū est generādū qd est vel erit corruptū est generādū. ¶ Uirtute tertie regule hec est pcedēda. sortes iuuenis fuit disputaturus. posito q sortes nunc sit senex nec vnq̄ disputauerit nec mō disputet: sed in futurum disputabit. Patet per resoluentes hoc disputat disputauit vel disputabit. hoc est fuit vel erit sortes iuuenis.

Forte hic arguis. bñ sequiꝛ in darij qcqd disputaturū fuit disputat disputauit vel disputabit. sortes iuuenis fuit disputaturus: ergo sortes iuuenis disputat disputauit vel disputabit. pclusio ē falsa: q: hec est falsa. sortes iuuenis disputat. similr hec sortes iuuenis disputauit. silr ista. sortes iuuēis disputabit: ergo aliq̄ pmissaꝛ est falsa: ⁊ nō maior gº minor quā pcessimus. ¶ Rńdeꝛ pcedēdo pñā cū pñte pclō est vna cathegorica de disiūcto extremo vł de disiūcta copula nō facio vim. Sꝫ bñ veꝝ est q in sensu disiūctiuo ista est falsa: nec ois ppō de disiūcto affirmatiua sine distributione terminis significatiue sumptis equiualet disiunctiue. ⁊ hoc est clarum dando disiunctiuam in proprijs terminis. Op. pª Rńdeꝛ

Contra hec oia aꝛ sic. nulla ē ampliatio: gº ista psupponit falsū. añs pꝫ: q: copła hui⁹. hō fuit aīal. nō ampliat pdicatū: ergo neq sbm. ⁊ si sic nulla est ampliatio qd fuit assumptū: q: quero rōnē q̄re ampliat a pte ante ⁊ nō a parte post. ⁊ pfirmaꝛ: signa ampliatiua sunt inuēta ad saluādas ppōnes coiter pcessas. sꝫ iste cōiter pcedunꝛ. pꝫ is dicit hoc in oppositū est aristoteles in logica. ergo est ⁊ dicit ampliant. pñs est falsum ergo ⁊ añs: ergo nulla sunt signa ampliatiua eadem ratione. Oppo.

Secūdo aꝛ ad idē pbādo q est ampliet: ⁊ qdlibet vbū ⁊ ex falsitate illi⁹ redibim⁹ ad hoc q nullus terius ampliat. pbo añs ⁊ capio hāc ppōnē hō est aīal futurū. ibi sunt due ppōnes quaꝝ vna est hō est aīal aꝛ sic. in ista hō est anial hō ampliaꝛ ⁊ nō a seipso nec a pdicato: ergo ab hoc vbo est. q amplieꝛ aꝛ sic. hoc sbm in ista hō est aīal futuꝝ ampliaꝛ. ⁊ hoc sbm in ista hō est aīal futuꝝ est sbm in ista hō est aīal. ergo sbm in ista hō est aīal ampliaꝛ. ¶ Ad pm rńdeꝛ negādo añs. ⁊ ad pbationē itegrā nego pñam. ⁊ qñ queris cām q̄re fuit ampliat sbm ⁊ nō pdicatū. dı q est cōis modus pcipiendi ⁊ vsus logicoꝝ. ⁊ p hoc rńdeꝛ ad simile argumētū in pposito. quare signa distributiua distribuunt post se ⁊ non ante se: ⁊ verba preteriti temporis ampliāt ante ⁊ non post. Et ad confirmationem conceditur q ampliationes sunt inuēte ad saluandas ppositiones cōmuniter concessas que sine ampliatione non possunt saluari: sed nos debemus vti eisdem signis quibus ipsi vsi sunt. ¶ Ad secūdū quo vis probare q subiectū huius amplieꝛ. homo est aīal. qui est pars istius homo est aīal futurū. conceditur q homo in vtraq eaꝝ ampliaꝛ: sed hoc nunq̄ est ab hoc verbo est: sꝫ ab hoc participio futurū. ⁊ vlteri⁹ pcediꝛ q aliqs terius ampliaꝛ ab illo terio q nō est pars illi⁹ ppōnis cū terio ampliato: sed bñ verū est q est pars ppōnis vnde puenit talis terius ampliatus futurū non est pars hui⁹. hō est aīal. ⁊ tñ ille terius hō ampliatur ab illo participio futurū sꝫ est pars huius. homo est aīal futurū. ⁊ ibi puenit ampliatio huius termini homo. Op. 2ª Rñᵒ ad pmū. Rñᵒ ad scdm.

Contra hoc arguiꝛ sic. ex solutiōe hac seqtur hec conclō. q due ppōnes pdicunt: ⁊ tñ sbm vnius ampliaꝛ: alterius vero nō. etiā extra mo Oppo.

dales

daleo in qbus hoc nõ compũm est ex parte subiecti
fm quãcunqꝫ positionem declarat ꝓcľo. capio hõ est
aial que est pars huius. homo est aial futurũ. sua cõ
tradictoria est. oís hõ nõ est aial. in qua homo nõ am
pliat. Scdo sequit. hec cõclusio ꝙ in cõuersa termi/
nus stat ample ꝛ in cõuertente vero non stat ample.
ꝛ sic arguendo ab amplo ad nõ amplum affirmati/
ue ꝛ sine distributione ampli valebit argumẽtũ. hoc
declaratur. qꝛ homo est aial que est pars vnius. bene
ꝯuertitur in hanc aial est homo. vbi nulla est amplia
tio. Tertio sequitur ꝙ ista esset vera. antixp̃us est ho
mo. ꝓbatur. capio hanc. antixp̃s est homo futurus.
iam ista totalis est vera: ꝛ sua pars antixp̃us est ho/
mo est falsa. Sed probo ꝙ non ista antixp̃us est ho/
mo que est pars alterius est vna affirmatiua cuius ex
trema supponũt pro eodẽ ente: vel saltem cuius su/
biectum supponit quod sufficit ad veritatem huius.

Rñdet ¶ Respondet concedendo duas primas cõclusio/
nes: sed tertia conclusio est falsa. ꝛ concedo ꝙ subie/
ctum huius supponit. antixp̃us est homo. qꝛ suppo
nit in hac. atixp̃us est homo futurus. Sed illa sup/
positio nõ prouenit ab ista. antixp̃us est homo. neqꝫ
illud predicatum homo supponit pro antixp̃o. Ex
toto illo nõ sequit ꝙ aliquis terius ampliat terminũ
alium cum quo in nulla propositione ponitur.

Op. 3° **Tertio** arguit. subiectuȝ huius nõ ampliat.
homo fuit clausus i domo. ꝛ tñ p̃ria
regula ꝯuenit illo sbo ergo male posita est ꝓbat añs:
qꝛ nõ a copula. Quia eadẽ rõne a p̃to: qꝛ equalis est
ratio ex parte copule: ergo nullo mõ ampliat. Quẽ
admodũ volens cõsecrare vnã hostiaȝ inter mille in
cõfuso nullã specificãs non cõsecrat: quia non est ma
ior ratio de vna ꝙ̃ de alia ideȝ est iudiciũ in ꝓposito.

Rñdet **Respõdet** ꝙ sbȝ ampliat ab illo aggrega
to: scȝ a copula ꝛ p̃to. 2° põt di
ci ꝙ ampliat a q̃libet eoꝝ seorsum: qꝛ equalis est ra
tio de vtroqꝫ ꝛ se nõ prepediũt. Tertio potest dici ꝙ
nõ ampliat: qꝛ illa signa se impediũt. Quarto põt di
ci ꝙ ampliat a copula: qꝛ est primior. Quĩto põt di
ci ꝙ ampliat a predicato: qꝛ est principalior pars pro
positionis. Sed primum dictum est melius. alia di
cta possunt esse scolasticorum responsiones.

Oppo. **Contra** hoc arguit. seq̃ret ꝙ duo signa am/
pliatiua se impedirent quẽadmodũ
duo signa distributiua: hoc nõ cõiter est dicẽdũ. ꝓba
tur ꝯña. si tolleret illud predicatũ copula ampliaret
sbm ꝛ mõ non ampliat: ergo predicatũ impedit am/
pliationẽ actiuã copule. Eodẽ modo potes ꝓbare ꝙ

Rñdet copla impediat ampliationẽ predicati. ¶ Rñdetur
signũ impediri potest itelligi duob⁹ modis. Uno mõ
qñ ipsum signũ impedit ab eius effectu: ꝛ sic cõcedit
in ꝓposito quẽadmodũ duo ignes p̃nt se impedire
quo ad calefactionẽ totalẽ. Alio modo se impediũt
signa qñ oppositus effectus vtriqꝫ ꝓducit: vt non ois
homo est aial. ibi quodlibet illoꝝ signoꝝ est natũ di/
stribuere: ꝛ tñ ꝓducunt nõ distributionẽ respectu illi
us totalis: secus est in proposito: quia copula ꝛ predi
catum ampliant subiectũ quem effectum vtraqꝫ ista/
rum causarum seorsum nata est producere.

Quarto af. qꝛ p scdam regulam sbm huius Op. 4°
ampliaret aliud a vero erit verum.
pȝ discurrendo p cõditiones regule: sed hoc est fal/
sum. qꝺ ꝓbatur sic. sbm huius pro paucioꝛib⁹ suppo
nit ꝙ̃ sbm istius. aliud a vero est verũ: ergo nõ am/
pliat: qꝛ ampliatio est ampla suppositio ꝙ pro pluri/
bus supponit mediãte copula de p̃nti hoc pȝ delẽdo
relatiuũ diuersitatis capiendo istas. verũ erit veruȝ ꝛ
verũ est verũ. veꝝ im p̃ria pro plurib⁹ supponit ꝙ̃ in
scda: ergo aggregatũ ex relatiuo diuersitatis ꝛ terio
pro plurib⁹ supponẽte pro paucioꝛib⁹ accipit quam
aggregatũ ex relatiuo ꝛ terio pro paucioꝛib⁹ suppo/
nẽte quẽadmodũ contingit de nole infinito. ¶ Rñ/ Rñdet
detur ꝯcedendo ꝙ sbm huius ampliat. aliud a vero
erit verũ. ꝛ qcqd sit de assumpto de quo statim discu
tietur nõ est incõueniẽs dare duos terios sinonimos
quoꝝ vn⁹ ampliat: alter vero nõ. ꝛ tñ terius amplia/
tus pro paucioribus supponit ꝙ̃ terius non amplia/
tus: vt in exemplo proposito: quia pro pluribus sup
ponit ꝙ̃ terminus non ampliatus: sed quia supponit
in ordine ad diuersas differentias tempoꝝ diuisim.

Quinto af. qꝛ p regulam primã sequeret ꝙ Op. 5.
p̃tum huius ampliaret. hõ aial fuit
ꝯña est falsum: ergo ꝛ añs. ꝯña pȝ p regulã. Et falsi/
tas ꝯñtis pȝ: qꝛ si sic ista dȝ concedi. hoc instãs hoc in
stans fuit. sensus est. hoc instãs hoc instãs est vel fuit.
modo hoc est verũ. ¶ Rñdetur ꝯcedendo istã. hoc Rñdet
instãs hoc instãs fuit. hãc negãdo hoc instãs fuit hoc
instans p̃tuȝ scdo stat in ordine ad copulã de p̃terito
p̃tuȝ prime stat in ordine ad copulã de preterito sub
disiunctione ad presens. Et eodẽ modo concedo ꝙ
hec ꝯña nihil valet. sortes homo fuit: ergo sortes fuit
homo: sed econtrario bene valet consequentia.

Contra hoc af. qꝛ ex illo seq̃ ꝙ aliqua ꝓpõ Op. p°
de preterito adeo cito incipit eẽ vera
sicut ꝓpositio de presenti hec est falsum prius verum
erat dicere adam est anteꝙ̃ verum erat dicere adam
fuit. ꝛ ita in alijs cuius oppositum contingit hic.

Secundo af ad idẽ. bene sequit. sortes hõ Op. 2°
fuit: ergo sortes hõ q est vel fuit
fuit ꝛ vltra: ergo sortes in tpe preterito fuit. per ꝯñs
ista ꝯña est bona. sortes hõ fuit: ergo sortes fuit hõ.
¶ Ad primũ rñdet ꝯcedendo ꝯclõnem argumẽti Rñdet
ꝙ aliqua ꝓpõ de p̃nti ꝛ aliqua ꝓpõ de p̃terito sil inci/ ad p^m.
piunt esse vere: vt pȝ in casu argumẽti de q̃titate par
tibiliter genita: etiã hoc nõ incõuenit in instãti teriate
totũ tp̃s acq̃sitionis forme primo verũ erit dicere q̃lȝ
pars ꝓpoꝛtiõalis huius forme nũc est acquisita: ꝛ ta/
men in eodẽ instãti hec de p̃terito est vera. q̃lȝ pars
ꝓpoꝛtiõalis huius forme añ hoc instãs acq̃rebat. idẽ
est iudiciũ de preterito pfecto ꝛ de p̃terito impfecto ꝛ
de p̃terito plusꝙ̃ pfecto quo ad ampliationẽ. ¶ Ad Ad 2^m
scdm arg^m nego hãc ꝯñam. soꝛs hõ fuit: ergo sortes
hõ q est vel fuit in tpe p̃terito fuit: lȝ copula sit de p̃te
rito nõ facit extremũ vnũ capi p p̃terito tñ: nisi illud
copulã seq̃t. Propterea ꝯsueti sum⁹ explicãdo veri
tatẽ ꝓpõis de p̃terito vti isto terio p̃terito: qꝛ regulari
ter p̃tũ seq̃t copulã. Sed tñc q̃ris an hic sit aliq̃ am Instat.
pliatio fuit hõ aial: vidit platonẽ sortes. Rñdet nul/ Rñdet

lus terminus in illis ampliatur. patet per regulam.

Op. 6. **Sexto** arguit. ista est falsa. hō est mortuꝰ. similiter viuū est mortuū: ergo male cōcesse sunt. ꝓbaṫ aūs. nullū viuū ē mortuū. pȝ ꝑ ascēsum. nec istud viuuȝ ē mortuuȝ demōstrādo sortē. nec istud viuuȝ ē mortuuȝ demōstrando platonē. ⁊ sic de singulis: ergo nullū viuū est mortuū.

Rñdeṫ ¶ Rñdet an sequaṫ dubito an demostras oīa viua q̄ sunt soluȝ vel oē illud pro q̄ distribuit ille terius viuū. si p̄mo mō concedo ꝙ nō sequit nec ē ascensus. Si scđo mō ꝯña est bona. ⁊ lōge plres singulares false q̄ vere. pȝ demōstrādo adā ⁊ abel. ⁊ oīa viua que fuerūt. Scđo arguit ad idē. ista est falsa adā est mortuꝰ: ergo ⁊ hec hō ē mortuꝰ. ꝗcqd sit de forā arguēdi intētio argumēti sufficit. ꝓbaṫ aūs: illa ē vna affirmatiua cuiꝰ sbȝ nō suppōit: q᷑ nō pt v̄ificari mediāte copula sue ꝓpōnis.

Instaṫ Forte dicis ⁊ ita dicēduȝ ē hoc nō reqrit᷑ sed sufficit ꝙ v̄ificet in ordie ad aliā copulā in q̄ ille terius adā stat vniformiter sic verificaṫ. hoc ē vel fuit adā.

Oppōit **Cōtra.** adhuc seqṫ ꝙ ista ē falsa: q᷑ sbm nō supponit ꝑ aliq̄ qđ est. sed solū pro illo qđ fuit. ⁊ predicatū ponit᷑ cum copula de p̄nti p̄dicatuȝ dico non ampliatū: ergo nō supponit pro re q̄ nō est mediāte copula de p̄nti: q᷑ dare mihi modū sustinēdi. ꝙ predicatū huiꝰ sortes est aial suppōit pro adā.

Rñdet **Respōdet** negando. ꝙ p̄dicatū nō supponit pro adā mediāte copula de p̄nti. hec est vera hoc ē mortuū demōstrando adā in qua mortuū stat. eodē mō sicut in alia: nec est sic de pro huiꝰ sortes est aial: q᷑ p̄ntū p̄mi est ampliatiuū. ⁊ participiū p̄teriti tp̄is hȝ amplū modum significandi: sȝ non amplietur. propterea cōuenit rei que non est.

Oppo. **Contra** hoc arguit sic. vel p̄dicatū illud cōuenit p̄cise rei q̄ nō est vel rei que nō ē ⁊ rei que ē. Si p̄mū. tūc ista esset falsa. materia p̄ꝰ ē mortua qđ est falsuȝ. si 2m: tūc ponēdo illuȝ termi a pte subiecti supponit pro oī illo pro q̄ supponebat a pte p̄dicati. Et sic hec negabitur omne mortuū ēē sed hoc ē falsum: oē qđ erit est ⁊ omne futurum est.

Rñ p̄ꝰ **Respōdet** p̄mo ad mām argumētī ne laborem in equoco ꝙ vita supponit pro anima cōnotādo ꝙ materiā informet. Sȝ anima absolute pro eadē re supponit: ⁊ cū priuatiue opposita habent fieri circa idē. ¶ Mors supponit pro anima cōnotando ꝙ materiā informauerit. ⁊ mō nō informat ⁊ anima separata est mors. Ex illo pȝ ꝙ deus nō est vita. ⁊ peccatū non est mors nisi equiuoce.

Rñ 2o **Secūdo** pȝ ꝙ materia viuit qñ habet vitam eam informantē ⁊ totū cōpositum viuit: q᷑ pars viuit quēadmodū materia p̄ma est alba: q᷑ albedo sufficiens ei inheret: ⁊ ex p̄nti totuȝ cōpositum idem est in proposito de viuens ⁊ vita.

Rñ 3o **Tertio** ex illo pȝ. ꝙ qd nois huius teri mortuum est res que vixit ⁊ mō nō viuit.

Rñ 4o **Quarto** patet. ꝙ falsum erat de lazaro resuscitato iste est viuus ⁊ mortuꝰ. pȝ ꝑ quid nominis demortuum an homo successiue moriatur vel instantanee impertinens est huic negocio.

Tunc respōdet ad formā argumētī ꝙ mortuū a pte p̄nti supponit tam pro re que est q̄ p re que nō est supponit pro mā p̄ma que est ⁊ pro adā qui nō est: ⁊ tunc qñ pono illū terminū mortuū a parte subiecti dicendo omne mortuū est ꝯcedit illa. Ad formā argumenti

Pro quo iterū aduerte qñ est terius ampliatiuꝰ positus a parte subiecti stat sm exigentiā copule p̄ncipalis ꝓpositionis: ⁊ sm naturā termini ampliatiui simul. omne futurū est futuruȝ ex suo modo signdi rem futurā significat ⁊ pro illa supponit: ⁊ dȝ habere respectū ad copulā ꝓpositionis. ita ꝙ subiectū huius omne futurū est supponit pro re futura q̄ est. ita ꝙ sbm illiꝰ nō supponit pro hoc instāti: q᷑ nō est futurū nec supponit ꝑ antixpo q᷑ nō est sȝ supponit ꝑ sorte: q᷑ de ipso verū est dicere sortes est ⁊ sortes ē futurus sicut supponit. Eodē mō hic omne qđ erit est ille terius ens supponit pro ente ꝙ ē ⁊ erit: ⁊ hoc si qđ erit capiaṫ participialiter. Ꝗre oēs iste sunt concedēde omne qđ erit ē ꝗcqd erit est omne qđ fuit ē oē qđ pōt esse est omne qđ pōt imaginari esse ē. ille terminus ens in oibus talibꝰ a pte sbi supponit pro ente qđ est sm exigētiā copule minus p̄ncipalis. sbm huiꝰ oē ꝙ pōt intelligi eē est supponit pro ente qđ est ⁊ pōt intelligi. eodē mō iste ꝯceduntur omne quod nō fuit est omne qđ nō erit ē. subiecta istarū duarū supponūt pro hoc instāti: sȝ hāc negat Buridanꝰ ꝗcqd erit ē ratio: q᷑ hāc reputat ypotheticā hanc valētem qđlibet ens erit: ⁊ illđ est vbi p̄ma ps est falsa. ⁊ etiā secunda sm sua p̄nꝰ relatiuo᷑: ista est mere cathegorica ꝗcqd quod erit est eo qđ relatiuū p̄cedit vtrāq copulam: sed ista est ypothetica quicquid erit qđ est.

Op. 7. **Septimo** p̄ncipaliter arguit. bene sequit adā est mortuus: ergo mortuū est adā. ꝯñs est falsuȝ: ergo ⁊ aūs: q᷑ extrema nō supponūt pro eadē. ꝯña tȝ per ꝯuersionē ꝑ accñs.

Instaṫ Forte dicis sicut dicēdū est ꝙ ꝯuersio nihil vȝ: q᷑ arguit ab amplo ad nō amplū respectu huiꝰ termini adā: ⁊ intellige bene non quod Adam amplietur: sed quia non est error ex parte ampliationis actiue.

Qđ **Contra.** illa aliquo modo est conuertenda ⁊ queritur quomodo.

Rñs **Respondet** ꝙ bene cōuertitur istis duobus modis mortuum ꝙ est est vel fuit adam vel sic ꝙ est mortuū est vel fuit adā secūdo sic mortuum est vel fuit Adam.

Op. p̄ꝰ **Contra** vtrāq ꝯuersionē arguit sic. ꝯuersa ē vera ⁊ ꝯuertēs p̄me ꝯuersiōis est falsa sbm p̄me ꝯuertētis nō supponit. vel saltē nō supponit pro adā. ⁊ capiaȝ hāc adam est hō mortuus sbm huiꝰ hō mortuus qui est est vel fuit adā non supponit. de nullo verū est dicere hoc est homo mortuus qui est.

Op. 2o **Cōtra** scđam ꝯuersionē arguit. ista adā ē mortuꝰ ⁊ mortuꝰ nō ampliat: sȝ ampliat in ꝯuertēte: gꝰ teri nō stāt eque ample in ꝯuersa ⁊ in cōuertente.

Ad pm rñsio **Ad** pm negat ꝙ ꝯuertēs sit falsa. ⁊ nego ꝙ sbm nō supponit. hō mortuꝰ q̄ ē vel fuit adā sbm nō est hoc totū hō mortuꝰ qui est. qui ē nō est ps sbi: sed additur huic termino hō mortuus ad denotanduȝ

ꝙ debet

q₃ oʒ stare ſm exigẽtiã de pñti: quẽadmodũ steterat in ↄuerſa: ⁊ ſic ibi hõ mortuꝰ ſupponit ⁊ ſic verificatur hoc ẽ hõ mortuꝰ demõſtrãdo adã. ⁊ iterũ dico q hec eſt diſtinguẽda adã eſt hõ mortuꝰ qui eſt: vel ly q eſt deteriet hõ mortuꝰ: ⁊ tũc ẽ ↄcedẽda. eſto q ſit pe ex tremi. idẽ eſt addere qui eſt ⁊ nõ addere illo mõ vel ly qui eſt deteriet iſtuʒ terim enẽs. ita q ſit ſenſus adã eſt homo mortuꝰ. ⁊ ille nũc eſt exiſtẽs: iſta eſt falſa.

Ad 2ᵐ Ad 2ᵐ dicit. q non opʒ q teri ſtant eque ample in ↄuerſa ⁊ in ↄuertẽte: ſed cauẽdũ eſt ne arguat a maiꝰ ãplo ad minꝰ ãplũ. ecõtrario nõ ẽ error ꝑ q̃ ponit alie due rẽ. Prior ẽ arguẽdo affirmatiue a nõ ãplo ad amplũ vł a minꝰ ãplo ad maiꝰ ãplũ ſine diſtributiõe ãpli vʒ ↄña. rõ ẽ: q2 maior ab iferiori ad ſupius formalr ſeqt. ceraſa comeſta ſunt comedẽda: gᵒ ceraſa comedẽda ſt vł erũt ceraſa comeſta.

Secunda regula eſt que ex hac ſequitur arguendo negatiue a magis amplo ad minus amplũ vel ad nõ amplũ etiam ſine ↄſtãtia formaliter vʒ argᵐ ſortes nõ eſt vel fuit diſputans. ergo ſortes nõ eſt diſputans. hic arguitur ex oppoſito ↄñtis ad oppoſitum antecedentis alterius regule.

Tertia rła. arguẽdo a magis ãplo affirmatiue ad minꝰ amplũ cũ ↄſtãtia minꝰ ampli vel nõ ãpli formalr vʒ ↄña. bñ ſeqt ois hõ ẽ vł fuit currẽs ⁊ ois hõ ẽ: gᵒ ois homo q eſt ẽ vel fuit currẽs.

Quarta rła ẽ. arguẽdo ab ãplo ad nõ ãplũ. nõ ſeqtur ſine diſtributione ampli.

Op. pᵉ regule Contra pmã regulã. nõ ſeqt hõ ẽ currẽs: gᵒ hõ fuit currẽs. ⁊ tñ hõ ñ ãpliat i añte ⁊ ampliatur in cõſequẽte: ergo prima regula nulla.

Op. 2ᵉ regule Secundo ar ↄ tertiã regulã nõ ſequit. ois ꝓpõ ↄtingẽs põt eſſe falſa. ⁊ ois ꝓpõ ↄtingẽs eſt: ergo ois ꝓpõ ↄtingens eſt falſa. ⁊ tamen ibi arguit a magis amplo cũ ↄſtãtia ⁊c̃. ſilr non ſequit ois hõ poteſt eſſe in collegio mõtis acuti ⁊ ois homo eſt: ergo omnis homo eſt in collegio mõtis.

Rñᵒ ad pmum Ad pmũ argᵐ rñſum eſt in ↄuerſionibꝰ. ⁊ ſolutio illiꝰ ſoluit ſcdm argᵐ q cetera nõ manẽt paria. opʒ tenere pdicatũ vniformiter pdicatuʒ. hic ois hõ põt eſſe in collegio mõtis ſtat pro ente q põt eſſe in collegio mõtis ⁊ i ↄñte ſtat ꝑ ente q eſt in collegio mõtis opʒ ſic arguere ois hõ põt eẽ in collegio montis ⁊ ois homo eſt. ergo ois homo q eſt põt eſſe in collegio mõtis vt homo ſtet in cõcluſione ſicut in minori addit qui eſt ⁊ addit ampliatio vt predicatũ maneat vniformiter.

Replicatur Sʒ tũc ẽ replica hic. ois hõ põt eſſe oĩe currẽs ⁊ ois hõ eſt ⁊ oĩe currẽs eſt: gᵒ ois hõ eſt oẽ currẽs quam ꝓpter facilitatem relinquo.

Op. 8. Octauo ar. nõ ſequit hõ in iſta nõ ampliat. hõ q fuit eſt. ⁊ tñ ſupponit in ordine ad diuerſas differẽtias tẽpoꝝ. ſ. in ordie ad eſſe ⁊ fuit. gᵒ dicta nulla.

Rñdet ¶ Rñdet q q fuit põt capi duobꝰ mõis ⁊ etiã q ẽ ⁊ eiuſdẽ modi. vno pricipalr. ⁊ tũc qui fuit tñ vʒ ſicut pteritũ q erit ſic futuꝝ. ita cũ loco vbi iʒ ponẽ ſuũ pricipiũ ⁊ ſic locuti ſumꝰ in argumẽto pcedẽti ⁊ quõ opʒ ſũmẽ. alio mõ capiunt pure reſtrictiue apud alios pure dĩalr: ⁊ tũc reſtringunt teriuʒ cui addunt ſtare ſm exigẽtiã copule minꝰ pñcipalis. in iſta hõ fuit hõ ampliat poſſumus ad libitũ noſtrũ reſtringẽ teriuʒ vel pro pſenti tñ vel pro pterito tñ ꝑ dñas tpales. ita q dñe tpales nõ ſunt ptes extremoꝝ: ſʒ ſolũ ponunt ibi vt reſtringãt hõ q eſt ſuit aial. ibi hõ ſtat ſm exigẽtiã copule de pſenti. hõ q fuit eſt aial: ibi hõ ſtat pro hoie q fuit capiendo iſtos terios pure reſtrictiue. ⁊ ſic iſta eſt negãda oẽ qd fuit eſt: q2 bñ ſeqt oẽ qd fuit eſt adã fuit: ergo adã eſt. cõcluſio eſt falſa: ⁊ minor vera: ergo maior eſt falſa qd bñ arguat in darij. pʒ: q2 ens in maiori ſtetit ſolum ꝑ ente qd fuit eodẽ mõ iſta erit falſa oẽ qd erit eſt capiẽdo qd erit reſtrictiue ſdm diſtribuit pro oi re futura. pdicatũ ſtat in ordie ad copulã de pſenti: ergo illa ẽ falſa.

Inſtat. Forte dicis terius oʒ reſpicẽ vtrãq copulã hoc nihil eſt. vt pʒ ꝑ diſtinctionẽ datã. Et ex eo pʒ rñſio ad formã argumẽti ↄcedẽdo q hõ nõ ampliat i iſta: hõ q fuit eſt: ⁊ nego q ſtet ſm exigẽtiã duaꝝ copularũ ſi capiat reſtrictiue. ꝓpterea in qualibet regla ampliationũ debet intelligi iſta pticula niſi talis terminꝰ reſtringatur ad vnam differentiã tẽporis. queris pro quo ſtat homo in iſta hõ qui eſt poteſt eſſe.

Rñdet Reſpõdet ſi qui eſt capiat reſtrictiue ſupponit ſolũ pro hoibꝰ exñtibus. ⁊ ideo dicebat in modalibꝰ q ois ꝓpõ diuiſa poſſibilis de extremis nõ reſtrictis eſt neccia. dĩ de extremis nõ reſtrictis: q2 iſta eſt ↄtingẽs: guillelmus q eſt poſſibilr eſt ſcribẽs qd eſt ⁊ ipſo nõ ſcribẽte eſt falſa. vel ipſo deſinẽte eẽ eſt falſa. nullũ extremũ ſupponit in ordine ad copulã pncipalẽ ſi capent termi pncipalr ſecus eẽt.

Oppo. Aliq iſtud nõ bñ põderãtes in hac mã fa ciũt magnũ inſultum correlarie inferẽtes q modus cõis male in oibꝰ regulis hẽt illã pticulã niſi talis terminus reſtringat. ſʒ forte q̃ris an hõ ampliat in iſta: hõ qui fuit eſt capiẽdo q fuit pticipialr.

Rñdet ¶ Rñdetur q nõ: q2 nõ ſupponit in ordie ad plures dñas tẽpoꝝ diuiſim qd oẽs addũt in diffõne ampliationis. Forte dicis ſupponit in ordine ad duas copulas: gᵒ ampliat gdã pp hoc añs ↄcedit ↄña: lʒ (inqt) ſit ſm modũ cõeʒ gd valoris hẽat hec ↄña. pʒ ex dictis.

Op. 9. Nono ar. ſdm huiꝰ nõ nigrũ erit nigruʒ ſupponit in ordie ad diuerſas dñas tẽporũ. ⁊ tñ nõ ampliat: igit. minor pʒ querẽdo illõ dubiũ cõe pro q̃ ſupponit ſdm illiꝰ. Vñ hic aduertẽdũ eſt q iodnes dorp negat hãc aliud a nigro erit nigꝝ. eo q nigro diſtribuit. ⁊ ꝓpterea ſenſus eſt aliõ a nigro qd eſt vł erit erit nigrũ. vt ſignũ diuerſitatis cadat in totũ diſiũctũ. ita qd nõ iferat hãc copulatiuaʒ aliud a nigro qd eſt erit nigrũ: ⁊ aliud a nigro quod erit erit nigrũ. cõcedit tamẽ iſtã nõ nigrũ erit nigrũ. eo qd tempus importatũ per copulã ſtat determinate ⁊ hoc nihil valet: q2 nigrũ diſtribuit in vna. nõ vo i altera. ⁊ totalis ſubiecta ſupponũt determinate propterea ↄcedẽdo vnã debebat vtrãqs ↄcedere. ꝓpterea dictũ eſt in exponibilibus q de vtute ſignionis nihil diſcriminis eſt niſi in aliquo puerili velit ſtare. q2 dicit ꝓbabiliter hec eſt vã nõ nigrũ erit nigrũ. poſt q hãc negant aliud a nigro erit nigrũ ꝓbabile eſt dicẽ

vtrãq3 posse negare vl' vnã negare fm vnũ modũ. ⁊ alterã fm aliũ: sed veniendo ad hoc q' argm petit de
Buridanus infinitatione teri infiniti. Joãnes buridan⁹ vl'r t3 q' terius finit⁹ ⁊ infinit⁹ nunq̃ supponũt pro eodẽ mediãte q̄cũq3 copula. p3 in illo sophismate nõ ens intelligit: q2 in ista ens itelligit ens p q̄libet ente supponit: imo p q̄libet ente imaginabili. ppterea s̄bm hui⁹ nõ ens itelligit pro nullo ente imaginabili supponit in ista nigrũ erit nigrũ. s̄bm supponit p nigro qd est ⁊ p nigro qd erit ⁊ ppterea in ista nõ nigrũ erit nigrũ s̄bm nec suppõit p nigro qd ẽ nec p nigro qd erit. id hãc negaret non nigrũ erit nigrũ tanq̃ impossibilẽ.

Oppõit **Contra** illã regulã vl'r intellectaz arguit sic. Aristo. in pozib⁹ ɔcedit hãc. ⁊ in libris elẽchoz nõ citharizantem posse est cithariʒare. ⁊ tũc sic arguo vl' ɔcedit eã in sensu cõposito ⁊ hoc nõ q2 sic claudit ɔ̄dictionez vl' in sensu diuiso sicut op3 dicẽ. ⁊ tunc extrema supponũt p eodez. ⁊ vnũ extremũ supponit pro cithariʒãte possibili: g⁹ nõ cithariʒans pro eodẽ supponit.
Confirmatur Et ɔfirmat. bñ sequit̃ sortes politer est nõ currẽs ⁊ sortes possibil'r est currẽs: ergo currẽs possibil'r est nõ currẽs. minor est necẽia: ergo maior est necessaria vel ipossibilis. si scd3 ɔ̄ cõem modũ cõcipiendi ⁊ Aristo. nũc allegatum: ergo maior est necessaria. ⁊ p ɔñs hec est necẽia currens possibil'r
Instat est nõ currens. Forte ɔcedis hãc currẽs possibil'r est nõ currẽs. ⁊ negas hanc nõ currẽs possibil'r est currẽs. quẽadmodũ ista est ipossibilis non nigrũ erit nigrũ ⁊ ista possibilis nigrũ erit nõ nigrũ hoc nõ v3: q2 possibile equaliter ampliat a pte ante ⁊ post erit solũ a pte ante. ppterea idẽ est de illis modalib⁹ propter istas rõnes nõ teneat illud dcm vl'r q' terius infinitus ⁊ finit⁹ nullo⁹ suppõit p eodẽ mediãte eadẽ copula.

Oppõit **Contra** hoc ar. s̄bm huius currẽs possibil'r est currẽs est supius in supponẽdo ad s̄bm hui⁹ currẽs est currẽs: ergo addere vtriq3 negationẽ ifinitãtẽ de supiori erit inferior ⁊ ecõuerso p
Rñdet vnã regulã tactam in capitulo de noie. ℂ Rñdet q' illa regula h3 verũ in ppõnib⁹ de inesse circũscripta ampliatiõe al's nõ op3: imo stat dare duos terios finitos quoz vn⁹ pro valde multis supponit ⁊ alter pro paucissimis. ⁊ tñ infinitãdo terim infinitũ pro valde multis supponẽtez aggregatũ erit trãscẽdẽs in supponẽdo ⁊ alter terius nõ erit trãscendens. hoc p3 in pposito s̄bm hui⁹ currẽs põt eẽ currẽs supponit pro valde miñs: q2 p q̄libet currẽ e poss. ⁊ tñ s̄bm hui⁹ nõ currẽs põt esse currẽs p q̄libet ente mũdi supponit. sed vl'r tales sunt distinguẽde nõ currẽs põt esse currẽs vl' negatio ifinitãs phibet supponere termini ifinitati hoc est q' aggregatũ nõ supponit pro aliquo pro q̄ supponit terius finit⁹. ⁊ tũc illa est ipossibilis ⁊ sensus ẽ nec qd ẽ currẽs nec qd fuit currẽs nec qd erit currẽs nec qd põt esse currẽs põt esse currẽs. vel sic nec currẽs qd ẽ vel qd fuit vl' qd erit vel qd põt eẽ põt esse currẽs vt nec cadas in totũ disiũctũ. ⁊ ille nõ est sensus quẽ facit ppositio de rigore. vel in cõi mõ loquẽdi si ifinitet ipm sic. ita q' sit sensus qd non est currẽs vel qd nõ fuit currẽs vel qd nõ erit currẽs vl' qd põt nõ esse currẽs põt esse currẽs. capiẽdo terminos restrictiue: tũc illa ẽ vera ⁊ sufficit veritas vnius ptis. Eodẽ mõ distinguo hãc nigrũ erit nigrũ: s3 bñ verũ est q' iste nõ equiualẽt nõ nigrum erit nigrum ⁊ nigrũ erit nõ nigrũ: sed iste equiualent non nigrũ est vel erit nigrũ ⁊ nigrum est vel erit non nigruz.

Decimo arguit. pbãdo hanc falsam hõ est mortu⁹. p̄dicatũ ei⁹ supponit i ordine ad copulã de pñti: s3 de nullo pñti verũ est dicere hoc ẽ mortuũ: ergo sequit̃ q' extrema hui⁹ adã est hõ mortu⁹ nõ supponũt pro eodẽ. Hoc argm ante solutũ ẽ dicẽdo q' l3 mortuũ nõ suponat p aliquo pñti: supponit tñ de aliq̄ de q̄ pñtialiter verũ est dicẽ hoc est mortuũ. Et hoc sufficit qñ p̄tũ est terius ampliatiu⁹. sed arguit sic. hec ẽ falsa adã est p̄terit⁹: g⁹ ⁊ ista adã est mortu⁹. pbat añs: q2 in ista adã est p̄terit⁹ vel p̄tũ supponit pro illo qd est tm̃ vl' pro p̄teritis que fuerũt vel sunt. si scd3: tũc ista est falsa dẽ p̄teritũ est: q2 ẽ vna affirmatiua cui⁹ s̄bm supponit pro aliquo pro q̄ nõ supponit p̄tuz. ℂ Rñdet q' op3 q' arguẽs capiat p̄teritũ ampliatiue ⁊ pncipialiter: ⁊ tũc ɔcedit q' adã est p̄terit⁹. vbi p̄teritũ supponit pro omni illo qd fuit ⁊ est vel p illo qd fuit ⁊ nõ est: ⁊ tũc nõ ɔuertit̃ cũ isto termino mortuũ. Et tũc qñ arguit ista est falsa. omne mortuũ est nego: q2 a pte subiecti stat pro preterito qd est precise. ⁊ si queras rationem dicit q' est cõis modus ɔcipiẽdi ⁊ vsus logicoꝝ. Idẽ queram q̄re termin⁹ ampliat ante se ⁊ nõ post se. Op. 10 Rñdet

Contra hoc ar sic. pbando q' hoc nihil valeat. bene sequit̃ omne p̄teritũ est ois homo est p̄terit⁹: ergo ois homo est. Si dicat̃ q' nõ v3 nõ põt dari alia ratio nisi q' arguat̃ a magis amplo ad min⁹ amplum ex parte minoris extremitatis. Sed hoc nõ obstat. Quia arguit̃ cũ distributiõe magis ãpli. ⁊ talis modus arguẽdi ẽ bon⁹. S3 q' nõ valeat pbo sic: q2 añs in aliq̄ casu põt eẽ vex sine ɔñte. Nã ponat̃ q' nullus hõ sit ⁊ q' sint aliqua entia: tunc pmisse sunt de si teneat̃ minor esse va ⁊ ɔclusio ẽ falsa. ⁊ per ɔñs op3 dicere q' illa minor sit falsa. Sicut argutũ est de ista adã est p̄terit⁹. sic etiam possit argui de isto antixp̃s ẽ itelligibilis adã ẽ p̄or antixp̃o. Oppõit

Respõdet negãdo illũ sylm ⁊ qñ dicitur non incõuenit arguere a magis amplo ad min⁹ amplũ cũ distributione. ℂ Rñdet q' op⁹ est ɔstantia min⁹ ampli vl' nõ ampli qd nõ seruat̃ in pposito. Scdo dr̃ q' ɔña nihil v3: q2 maior ⁊ minor nõ denotant̃ v̄ificari p eodẽ cui⁹ oppositũ requirit̃ in barbara ⁊ darij ⁊ in quolibet syllogismo affirmatiuo qñ dicit̃ in maiori oẽ preteritũ ẽ. ibi p̄teritũ stat p q̄libet ente qd fuit ⁊ est. ⁊ cũ nullus sit hõ p nullo hoie accipit̃ in minori. ois hõ est p̄terit⁹ istud verificatur pro hominibus qui fuerunt ⁊ non sunt. Rñdet

Cõfirmat̃ probãdo illã esse falsaz bñ sequitur. aliqs hõ est mortuus: ergo aliqd mortuũ est homo sed ɔsequẽs est falsum ergo ⁊ antecedens. cõsequentia est conuersio simplex. Confirmatur

Ad hoc argumẽtũ ante rñsum est q' duob⁹ modis ɔuertit̃. quoz vn⁹ est. mortuũ qd est ẽ vl' fuit Rñ⁹ p⁹

fuit homo: sed miꝝ est dicit arguēs ꝓpter duo. pᵒ qꝛ
in ↄuertēdo faciūt ↄuertētē falsam ex eo qꝫ sm̄ implicat
rōnē falsam. 2ᵒ variat copula ṗncipalis q̄ se tꝫ ex
pte foꝛe ↄñe. sic ergo deberēt ↄuertē: gᵒ moꝛtuū qḋ
est hō q est vl̄ fuit: ꝛ tūc ista est falsa cū totū hoc hō q
est vel fuit ꝓ nullo supponat posito qꝫ nullus sit hō.

Rñ 2ᵒ **Ad** hoc argumētū ante rñsum est ꝛ iterū addo
mirū esse qꝫ in cōuertendo istā hō ē moꝛtuꝰ
in cōuertente facit qꝫ hō nō supponit viso qꝫ in ↄuersa
pro quolibet hoīe qui est vel fuit supponit. vnde ħ
dicit qꝫ ista ↄuersio est satis bona. homo est moꝛtuꝰ:
ergo moꝛtuū quod ē est homo qui est vl̄ fuit. sed ibi
homo qui est vel fuit nō est extremū: ꝛ qñ esset extremū
nō stat i oꝛdine ad est qḋ est copula ṗncipalis. ꝛ
ratio clarissima est: qꝛ homo erat subiectuꝫ cōuerse:
ergo sine addito erit ṗdicatū ↄuertentis. ꝛ codē mō
moꝛtuū qḋ est nō est extremū: sed iste terius moꝛtuū
hic aliquis pōt dicere moꝛtuū qḋ est est vel fuit adaꝫ.
sm̄ stat pro illo qḋ ē: qꝛ ṗcedit copulā. dicit qꝫ verū
ē nisi limitaretur qꝫ codē modo debet accipi ante copulā
sicut post. si dicas volo qꝫ iste terminꝰ ṗteritꝰ
in ista. omne ṗteritū ē. supponat pro oī illo pro quo
supponebat in ista. adam ē ṗteritus. tūc ipsa ē falsa.

Rñdet **Respōdet** qꝫ verū ē ꝛ nihil ad ꝓpositū cū
do tibi oppositū vniꝰ regule casus
ē possibilis: nimirū ē qꝫ ex illo vo falsum cōcludas.
idē cōtingit in obligationibꝰ admittēdo opposita
regulaꝝ ṗncipaliū. Ex his oībus pꝫ has esse veras.
adā ē moꝛtuꝰ adā ē ṗteritꝰ omne qḋ erit ē. ꝛ hec neganda
sm̄ buridanū qcqd erit ipm̄ ē: sed si relatiuū
ipꝫ referat de ṗto signo vl' nō ponēdo res istātaneas
vtraqꝫ pōt ↄcedi. sꝫ qd impugnās buridanū q̄rit extrema
huiꝰ. quicqd erit ē. facile ē dare extrema vꝫ hāc.
oē ens erit ꝛ ipm ē transcēdēs ē ṗmi ṗme ꝛ secūde.

Quarta rl̄a ampliationū **Sequitur** quarta regula ampliationū que
est qꝫ isti termini potest possibiliter
in potentia ṗme intentionaliter ampliant ante ꝛ
post ad quattuoꝛ differentias tempoꝛum.

Quinta regula **Quinta** regula ē. ṗus ꝛ posteriꝰ āpliāt a pte
ante ꝛ a pte post: quā ampliationēꝫ declaret
vitas istaꝝ adam ē ṗoꝛ antixpo: antixps ē posterioꝛ
adā. idē ē iudiciuꝫ de coꝝ silibꝰ antecedo ṗcedo.
ꝛ sequoꝛ. sensus huiꝰ ē. adā ē prioꝛ antixpo: adā
qui ē vel fuit ē prioꝛ antixpo qui est vel erit. sm̄ supponit
pro adā in verificatione capienda ē copula de
ṗterito sua ↄuertēs ē ṗus antixpo qui ē vel erit ē vl'
fuit adā. vel sic. ṗus antixpo ē vel fuit adā: ꝛ sufficit
sic prius antixpo ē adā: qꝛ ibi sigū de adam denotat
ṗcedere. Et stat in oꝛdine ad ea que sunt vel fuerunt
predicatum istius adam ē prius antichristo non ampliatur
nec aliqua pars eius: sed quia solū habet amplum
modū significandi demonstrādo in hoc instanti
adam hec est vera. hic est prioꝛ antichristo.

6ᵒ rl̄a **Sexta** regula. dictiōes terminātes in bilis importantes
aptitudinē vel in iuum ampliant
ad ea que sunt vel pñt esse ṽtute prime regule
tales sunt cōcedende. optimū pōt esse meliꝰ: pessimū
pōt esse peius: calidissimum pōt esse calidius: altissimū
pōt esse altius. infimū pōt esse inferius. soꝛtes qñ
ē sedens pōt esse currēs: plato qñ ē doꝛmiēs pōt esse
studēs. Auus meus pōt esse puer: hō senex pōt eē iuuenis:
soꝛtes currēs in cāpo pōt eē in vtero m̄ris. sanctus
in celo pōt esse dānatus. ṗma ꝓpositio sic pꝫ. demōstro
soꝛtē bonū iste ē optimꝰ hō. iste pōt esse melioꝛ.
ergo optimus homo pōt esse melioꝛ nō itelligo
qꝫ optimū simpliciter puta deus pōt esse melius. sed
apetēda sunt exempla in creaturis. iste hō pōt esse altioꝛ
demōstrādo platonē scalā ascendētē: ꝛ iste hō est
vel pōt esse altissimꝰ: igit. ꝛ ita de alijs exēpla sunt satis
facilia ꝓcedēdo per resoluētes. ¶ Cōtra sextā regulā Oppōit sexte regule
arguit. qꝛ ex ea sequit qꝫ risibile esset terminus
ampliatiuus: ꝛ sic nō ē passio huiꝰ termini homo cu
ius oppositū practicatur in predicabilibꝰ qꝫ sequat
patet: hec est vā. antixps ē risibibilis. hec autē falsa.
antixps ē homo. ¶ Respōdet tenēdo cōem modū Rñdet
loquēdi in logicalibꝰ ꝓprie passiones ab hac regula
excipiunt: qꝛ tales solū ampliāt ad foꝛmale ꝛ nō ad
materiale: qꝛ tenēdo istos terios ampliatiuos subiecta
ꝛ passiōes nō cōuertunt. ¶ Cōtra hoc arguit sic. Oppōit
tenēdo risibile ampliatiuū de mālī. homo ꝛ risibile
vl'r ṗdicāt de seinuicē vere: ergo ↄuertunt. añs pꝫ.
hec est vera. oīs homo est risibilis. silr ꝛ hec. oē risibile
est homo. risibile ibi supponit ꝓ illo qḋ est ꝛ pōt
ridere. ¶ Rñdet negādo qꝫ hō ꝛ risibile ↄuertant: Rñdet
ꝛ cōcedit qꝫ ṗdicant de seinuicē vl'r: sed hoc nō sufficit:
qꝛ vnꝰ illoꝝ ṽe ṗtur de aliquo de quo nō ṗtur alter.
ista est vā. hoc ē risibile demōstrando antixpm. hec
aūt falsa hoc est hō codē demōstrato. Utrū iste equiualeāt
soꝛtes pōt esse currēs ꝛ soꝛtes potuit eē currēs
capiendo pōt vt ampliat ad preteritū dicitur qꝫ sic.

Septima regula. terminus sequens significat 7ᵒ rl̄a
vel hoc cōplexum supponit
ꝓ verificat ꝓ ampliat ad quinqꝫ differētias tēpoꝝ.

Octaua regula. terminus impoꝛtās actū aie 8ᵒ rl̄a
interioꝛeꝫ ampliat ad quinqꝫ a capite
ꝛ a tergo: vt intelligo chimerā hominē cognosco.

Nona regula. terminꝰ explicās cōnotatū alterius 9ᵒ rl̄a
ampliatur ꝓpoꝛtionabiliter sicut signū
ampliatiuū: vt soꝛtes est amātissimꝰ amoꝛe: amoꝛe
ampliat plato est risibilis risu: risu ampliat de ampliationibꝰ
de incipit ꝛ desinit in exponibilibꝰ videbitur.
aliqui dicūt qꝫ iste terius cā efficiens ampliat: qꝛ
hec cōcedit. Aristoteles ē cā efficiens: sed illa rō ꝓbaret
qꝫ dicit. ꝛ est ampliāt adminimꝰ tales Aristoteles
dicis in libris de celo. in oppositum est aristoteles in
primo posterioꝝ. Insuper dicunt alij qꝫ aliquid ampliat
sicut species eius prius ꝛ posterius: sed in oībꝰ
istis satius est regulas cōes ampliationum imitare.

Dubitatur circa totum hunc librum an Dubitatur prio
conditionata amplient.

Secundo dubitatur an verbum absolutū Scdo
a ↄnotatione tempoꝝ amplīet.

Tertio dubitatur an sit ampliatio ad imaginabilia. Tertio

Quarto dubitatur quomodo ampliatio venit exponenda. Quarto

Ad pᵐ dubiū. Ad primū dubiū rñdetur q̃ ꝯditiōata ampliant ad qͦcūq3 terios in ambitu ꝯditionaliū veraꝝ. Verbi cā ista est vera soꝛ̃s est plato si ē plato vt pꝫ p ꝯditionalē eius si soꝛ̃s est plato soꝛtes est plato. coꝛrupto soꝛte nō est minꝰ vera vt pꝫ p eandē ꝯditionalē ⁊ sic ista est ꝯcedenda chimera est soꝛtes si est soꝛtes. Dictū est q̃ ꝯnotatū nō ampliat terium nō cadētē in ambitu sue ꝯditionalis. Hec est falsa brunellus ē hō si est aīal. pꝫ p eiꝰ ꝯditionalē si brunellus est aīal brunellus est hō. Sed si illud ꝯnotatū ampliaret sb3 ad qͦcūq3 ista eēt ꝯcedēda. nec hoc ē extraneū. Quia Joannes doꝛp. dicit in ꝑmētio relatiōis q̃ adaliqd in oꝛdine ad aliq̃s spēs eius ampliat in oꝛdie ad alias nō ampliat. Alij idē dicunt de q̃litate de qbꝰ videbit in ꝑmentis. tñ qcqd sit in ꝓposito nō incōuenit. postq̃ ꝯditionata p ꝯditionales mēsurant. vt in ypotheticis dictū est. Ex illo pꝫ q̃re hec ꝯña ē nulla iste soꝛtes si est soꝛ̃s est plato. iste soꝛ̃s si est soꝛ̃s ē cicero: ergo cicero est plato: cicero ⁊ plato ampliant i ꝑmissis ⁊ nō in ꝯclōne. Ctiā melius est dicere q̃ ista ꝯditiōata non pñt ampliare. Sed hñt ampliū modū significādi: q2 si ampliarēt nullū terium renuerēt. Et aduerte q̃ qñ hec ꝯña supius negata est nō negat ꝯña ꝓpter māᷓm: s3 foꝛma arguēdi nihilv3: q2 sic ṗt argᵐ duci iste soꝛ̃s si est soꝛtes ē plato. ⁊ iste soꝛtes si est soꝛ̃s est hoc currēs eodē ꝯtiue demſato nō seqt hoc currēs ē plato.

Ad 2ᵐ dubiū. Ad scōm dubiū vbi querebat an verbū absolutū a ꝯnotatiōe tēpoꝛis amplie̾t. Quid est verbū absolui a ꝯnotatione tp̃is tactū est in capitulo de verbo. Sed tenēdo q̃ verbū pōt absolui in ꝓpōnibꝰ particulare: tūc diceret q̃ verbū ampliat extrema aliq̃ ⁊ nō oīa sic dictū ē ō ꝯditiōatis extrema hꝰ āpliant: triāgulus hꝫ tres āgulos eq̃les duobꝰ rectis ⁊ sic ē necia sed extrema huius nō ampliāĩr antixp̄us p̄dicat.

Ad 3ᵐ dubiū. Ad tertiam dubitationē duplex est positio Joānne buridano dicente q̃ nullus terius ampliat extra possibilia. ⁊ sic negaret istas. hō est asinus significat hoīem esse asinum chimera significat chimeram. Alia est positio cōis q̃ aliqui teri ampliant ad qͦcūq3. vt cognosco: intelligo: imaginoꝛ. dicit Aristoteles in tertio ethicoꝝ voluntas est impossibiliū ⁊ sic cōceduntur tales. chimera significat chimerā homo est asinus significat hominem esse asinum. chimera significatur per istum terminum chimera.

Op. 5. Contra istud arguit sic: q2 p has regulas seqtur q̃ hō sigr̃et asinū ꝯñs est incōueniens: ergo ⁊ añs. Declaratur ꝯña. homo oēs homines significat. Jsta videtur cōcedēda: ⁊ tunc p expressionē ampliationis homo oēs hoīes qui sunt vel omnes hoīes qui fuerunt vel oēs hoīes qui erūt vel oēs homines qui possunt esse vel oēs hoīes qui imaginant esse sigr̃: sed asini sunt hoīes vel fuerūt hoīes vel pñt esse hoīes vel imaginantur esse hoīes: igitur.

Rñdet. Respondet q̃ hoc argumētū potest impediri ab intento. Diceretur forte q̃ ista est falsa homo oēs hoīes significat. Secundo diceretur q̃ homo oēs homines qui imaginātur esse significat. Sed nō significat oēs res que imaginantur esse homines. nam ille due differunt.

Oppo. Arguitur altera via. ista ē vera soꝛtes imaginarie est plato vbi copula est hoc totū imaginarie est: ergo extrema supponūt pro eodem: ergo soꝛtes pro platone supponit ⁊ per cōsequens soꝛtes platonē significat ab iferioꝛi ad supius.

Rñdet. Respōdet q̃ iterū istud argumētū pōt impediri dicēdo q̃ l3 supponet sit iferius ad significare cū addito: sed q2 circa nomē infinitū admisimus talem ꝯñam. ꝯcedit ꝯña cum ꝯñte q̃ sb̃m huius soꝛ̃s imaginarie est plato platonē sigr̃. ¶ Unde hic aduertendu3 est sicut cōiter dr̃ q̃ terius aliq̃ ampliat quo ad suppōnem: ita dicēdū est q̃ aliq̃ terminus ampliatur quo ad sigr̃onem hoc est dictu hec vox soꝛtes simpliciter platonē non sigr̃ nec compositus eius sed si addatur copula de imaginatur ampliat ⁊ vocem ⁊ cōceptum ad significādas oēs res mundi ⁊ p hanc distinctionē que apparens est sub duobꝰ verbis soluunt omnia argumēta. Queris an sit naturaliter vel ad placitū. dico nec sic nec sic: q2 ista sunt mēbra diuidentia significare simpliciter. Queris vlterius an soꝛtes sit transcēdens. dico q̃ non: q2 precise significat soꝛtem l3 quālibet rem mundi ampliate sigr̃. ⁊ hoc non sufficit ad transcendēs. Si dicas sufficere non tecū contendo de terio vtrum hec sit singularis iste hō imaginarie est asinus: dictum est in quātitatibus applicent oīa cum hac distinctione.

Oppo. ¶ Jam arguit q̃ chymera non significat chymera3 ⁊ hoc sic sequeret q̃ aliquis cōceptus significaret rem impossibilem: sed hoc est falsum. probat vel iste ꝯceptus causatur a re impossibili ⁊ hoc non: q2 nulla talis est vel pōt esse nec a rebus possibilibꝰ: q2 quelibet res possibilis citius rem possibilē quamcūq3 q̃ impossibilem representat.

Rñdet. ¶ Ad hoc argumentū respondet Doꝛp in fine ampliationū. ⁊ bene q̃ talis conceptus causatur a rebus possibilibꝰ declarat modum: quia intellectus habet conceptū montis causatū a monte conceptum auri ab auro causatū. modo isti conceptus causantur a rebus possibilibꝰ. postea intellectus vnit ⁊ componit istos cōceptus adinuicē capiendo hoc totū pro vno conceptu. mons aureus. qui quidem conceptus rem impossibilē ad extra representat. puta montem aureū suppono impossibile esse montē aureum. Eodē modo a doctoꝛibus solet practicari de conceptu fluminis lactei lac producit conceptū lactis. ⁊ flumen conceptū fluminis: postea componit hos conceptus intellectꝰ adinuicem: ita q̃ est vnus ꝯceptus flumen lacteū ad extra significans. Tunc ad foꝛmā argumenti respōdet q̃ cōceptus rei impossibilis ad extra causat a rebus possibilibꝰ. ⁊ quādo arguis quelibet res possibilis extra distinguit. vel de p se ⁊ sic ego cōcedo. vel de p accidens. ⁊ sic nō opoꝛtet. patet ex exemplis tactis. lac ad extra ⁊ flumen partialiter causant conceptum fluminis lactei: ⁊ tamen non causant conceptum elephantis vel vnius angeli.

Oppōit. Contra hoc foꝛte arguis. vel iste res ad extra naturaliter representant ⁊ efficiūt cōceptu3 rei impossibilis vel ad placitū vel quomodo.

Rñdetur

Rñdet **Respōdet** q' solo pced ens p oib' his argumētis sufficit de p se res possibilis cōceptū sui pducit. Sed voluntas mere libere vnit cōcept' rerum possibiliū ad repñtandum aliqd quod non potest fieri. ¶ Ad vltimum dubium respondetur per propositiones. Quarum

Ad vltimū dubium

Prima ppō est. non ois ampliatio est exprimēda copulatiue. Probat da opp^m dabis ɔdictoria falsa qz posito casu q' sor nascat in hoc instāti ois hō fuit aial. sic explicabis ois hō q est fuit aial τ ois hō q fuit fuit aial. mō h° ē fīm. τ alia ē falsa hō nō fuit fuit aial sensus est hō q est nō fuit aial τ homo qui fuit nō fuit aial, modo hec est falsa.

p' ppō

Scda **Secunda** ppositio est. q' non ois ampliatio est exprimenda disiūctiue: qz sequuntur duo cōtradictoria vā eodē casu retento.

Tertia **Tertia** ppō. nō ois ampliatio est exp̄menda copulatim. Probatur sicut pcedēs. Ex istis trib' cū vna vera. s. q' ois ampliatio est exprimēda. sequit q' ois est exp̄mēda disiunctim: sed ista pbatio ē inefficax. Diceret adūsari' q' nō ois ampliatio est exprimēda copulatiue: nec ois' disiūctiue nec ois disiunctim: sz aliq̄ exp̄mit copulatiue τ aliq̄ disiūctiue: τ ita tz Albert' de saxonia q' āpliatio teri distributi est explicanda copulatiue. τ ampliatio teri stantis determinate disiunctiue. Et termini stātis cōfuse tm̄ disiūctim vl copulatim: τ tūc pbationes triū ɔclusionū negatiuaꝝ non pcedūt cōtra istud nec probāt ɔdictoria vā nec falsa. ois hō fuit aial est falsa in casu principali. vt pz per copulatiuā illā explicantez homo nō fuit aial est vā. pz per disiunctiuam eius.

Oppōit **Contra** hoc ar' sic. seqret q' ista nō esset nec͞ia oē creās nec͞io ē de'. ɔñs est fīm. pz ex modalib'. pbat ɔña: qz posito q' de' nihil crearet ista ē falsa. oē creās nec͞io est de': qz p hanc explicat oē creās qd est nec͞io est de'. τ oē creās qd fuit necessario est deus. τ oē creās qd erit necessario est deus. τ omne creans qd pōt esse necessario est deus si deus nihil creet. p' pars est falsa τ p ɔñs tota copulatiua.

Hoc argumentum non vinceret aduersarium qz concederet q' ista est contingens oē creans necessario est de'. τ negaret dicta in modalib'.

Op. p' **Arguit** ad idē pbādo illā verā posito q' de' nihil creet multipłr. Tū p°. ista est vna vlis sic se hñs q' p q̄cūq3 supponit fīm vel supponere pōt: pro illo supponit p̄dm mediāte copula sue ppōnis: ergo est vā dato q' deus nihil creet.

Op. 2° **Secundo** ar' sua ɔdictoria est ipōlis nullū creās nec͞io est de': vt pz p necessitatē sui ɔdictorij creās nec͞io est de'. ista explicatur per disiunctiuam cuius vna pars est necessaria.

Op. 3. **Tertio** quicqd est deus vel fuit deus vel erit deus vel possibilr̄ est deus necessario deus oē creans est fuit de' vel erit de' vel pōt eē de' (esto q' de' nihil creet) ergo oē creans nec͞io est de'. ɔña imediate regulat p dici de oi in barbara. maior est vā. aliogn de' pōt incipe eē reēs, qd est falsuz τ ipōle. Quicqd sit de istis rōnib' quas tibi relinquo, dico q' ampliatio est exprimēda disiūctiue hoc est per vnā cathegoricā de disiūcto extremo. oē creās necessario est de'. sic explicat oē creans qd est vel qd fuit vel qd erit vel qz pōt eē nec͞io est de' creās posr nō ē de' creās qd est vel qd fuit vel qd erit vel qd pōt esse posr nō est de'. τ ita in alijs. ¶ Finis ampliationū. ¶ Sequitur de appellatione.

a **Appellatio** scdē intētionalr est terius ɔnotatiuus i ppōne positus. Appellatio τ ɔnotatio se hñt sicut supius τ iferi' terius ɔnotat ex p pōnē: sz solū in ppōne appellat. τ illi teri positiuus τ ɔnotatiuus nō capiant ampliatiue de māli figto. vt in ista albū currit albū appellat albedinē. i. cōnotat albedinē nō sto in appellatione rōnis. Solet dari talis regła deficiēte ɔnotato teri positiui deficit eius suppō. vt sor logicus currit fīm hui' logicā connotat adiacere sorti quā si nō hēat totū fīm nō suppōit: qz deest ɔnotatio teri. Df notanter teri positiui. qz si esset terius p̄uatiuus hoc nō opz. vt sor ignarus currit posito q' sor sit idiota ignarus sciaz ɔnotat sz p̄uatiue. τ tñ totū pro sorte supponit. Eodē mō qñ df pso paup disputat. fīm supponit p psone de regno. τ tñ paup ɔnotat diuitias sz p̄uatiue: ita q' paup supponit p aliq̄ ɔnotādo q' nō hēat diuitias sub termio positiuo includē glz terius ɔnotatiu' nō p̄uatiuus. vt pz sedens regens discipulus: τ sic de alijs. Termini absoluti appellantes suam rationem non obuiant huic diffinitioni. De appellationibus ponuntur due regule principales. Quarum

De appellatione. Diffōis appellōis

Prior est qñ ponunt duo termini ɔnotatiui a pte eiusdē extremi in quo non cadit ampliatio se determināntes appellāt sua figta formalia adiacere. nō solū pro tpe vbi: sz pro eadē mēsura adeq̄ta vel pro eodē instāti. vt ego vidi papā. ibi sūt duo termini ɔnotatiui positi a pte pdicati. s. videns. τ papā τ ille terius papā determiat illuz teriuz vidēs τ p illā figtur q' ego vidi papā tpe quo papa erat.

p' reg' d appellatione.

Ex hac rña pz has eē negādas. ego comedi carnes crudas: ego comedi panē in domo pistoris. ego bibi vinū in taberna. ego vidi regē. ego pcussi papā. Isto oib' exñtib' veris carnes crudas comedi: panē in domo pistoris māducaui. vinū in taberna bibi. regē vidi. papā pcussi: facile est dare casum.

Ex q̄ pz hāc ɔñaz eē nullā: qcqd heri emisti hodie comedisti: carnes crudas heri emisti: g° heri comedisti carnes crudas nō sto q' bñ subsumat fm rñam de darij: sz opz ɔcludē carnes crudas heri comedisti: lz maior sit falsa hoc nō obstat sortes emit aliqd cū carnib'. puta humorē vel partes q̄ resolute sunt. Sz hoc nihil facit ad ppositū. Probat q' ista sit falsa: carnes crudas comedisti in casu cōi sua ɔuētēs est falsa. g° ista est falsa. Añs pz denk extrema carnes crudas comedēs ē vnū extremū τ tu ē alteꝝ: tūc ɔuertēs erit tu fuisti comedēs carnes crudas (qd est falsum sic ego suppono) ɔsequentia est conuersio.

Rñdet **Respondet** q' male ɔuertit: qz vel capio hoc totuz carnes crudas co-

medēs pro ſbo vel ꝑdicato. ſi ſcḋm facile eſt illā cō-
uertere. ſi pᵐ ōbes illā ſic ꝯuertē. ergo tu carnes cru
das comedēs fuiſti ⁊ nō in hāc tu fuiſti comedēs car
nes crudas. rō eſt q: termi dūt eodē mō appellare i cō-
uertēte ſicut in ꝯuerſa. ſaltē nō magis ſtricte appella
re in ꝯuertēte ꝙ̄ in ꝯuerſa in iſta carnes crudas co-
mediſti illi termi ꝯnotatiui nō appellant ſigta formalia
ꝑ eadē mēſura: ſ; in iſta appellāt ꝑ eodē tpe adeq̄te
tu fuiſti comedēs carnes crudas. Ex iſto p; ꝙ qdā;
arguēs male. dānat illā in caſu qñ ꝓp hoc argᵐ 2° p;
tales deberi concedi. ceci reſurgent in extremo iudi-
cio. mortui reſurgent: mortui reſurgēt viui. iſta mor
tui reſurgent: ꝙ hij qui ſunt mortui vel erunt mor-
tui reſurgent. ⁊ hoc eſt verum: ſed hec reſurgēt mor
tui ſignificat ⁊ idem ⁊ cum hoc ꝙ in tempore reſur-
rectionis erunt mortui. idem patet in illis reſurgent
ceci: ceci reſurgent. ex illo patet ꝙ non equiualent.
erūt ꝑtōres in celo ⁊ ꝑtōres erūt in celo comedi ro
tūdū ⁊ rotūdū comedi. de⁹ fecit malū angelū ⁊ deus
malū angelū fecit. de⁹ ꝑduxit adā ꝑuaricatorē ⁊ de⁹
ꝑuaricatorē adā ꝑduxit. de⁹ ꝑduxit adā patrē cayn
⁊ de⁹ adā patrē cayn ꝑduxit. de⁹ ꝑduxit diabolum ⁊
diabolū de⁹ ꝑduxit. ꝑdicabit rector cras: cras rector
ꝑdicabit ſi ſoꝛ cras ꝑdicet futurus rector ad decem
ānos iſta eſt vā. rector cras ꝑdicabit. ⁊ iſta eſt falſa.
cras ꝑdicabit rector: poſt meridiē veniet rex ad vil-
lam: poſt meridiē rex veniet ad villam. q: poſito ꝙ
delphinus futurus rex ad viginti annos veniat ho-
die ad villam. prima eſt vera ⁊ ſecunda falſa.

2ª regła **Secunda** rła eſt qñ a pte eiuſdē termi ponū
tur duo termi ꝯnotatiui ſe hn̄tes ſi
cut adiectiuū ⁊ ſbſtātiuū: adiectiuū appellat ſuu; ſi-
gnificatum formale adiacē ꝯnotato ſibi: dūmō ꝯnota
tio vni⁹ nata eſt cōpetē ꝯnotato alteri⁹ ⁊ neuter termi-
nū fuerit nūalis. Exēplū rłe. ſortes eſt bonus piſtor.
hic ſunt duo termi ꝯnotatiui a pte ꝑdicati. ſ. bon⁹ ⁊ pi-
ſtor. ⁊ ꝯnotatū vni⁹ natū eſt cōpetē ꝯnotato alteri⁹. g
illā ſigtur ꝙ ſortes eſt perit⁹ in arte piſtoria. ſ; ſi ꝯno
tatū vni⁹ nō eſt natū cōpetē ꝯnotato alteri⁹: tūc appel
lat ſuū ſigtū formale adiacē rei ꝑ qua ſupponit termi
vel pro qua denotat ſupponē: vt german⁹ eſt albus
muſicus. ꝯnotatū hui⁹ termi alb⁹ nō eſt natu; cōpetere
ꝯnotato hui⁹ termi muſicus. ꝓpea appellat albedinem
adiacē germano. dr̄ dūmō neuter eſt terius nūalis.
q: iſta nō ſolet ꝯcedi. ſortes ⁊ pło ſunt vnū albū. po
ſito ꝙ eadē albedine nūo informent. Cōcedim⁹ et
ꝙ ſortes pło ⁊ cicero ſunt tria aiata: poſito ꝙ omes
tres hēant eandē aia; nūo: ⁊ tn̄ ſi adiectiuu; tria ap-
pellaret ſuū ꝯnotatū adiacere ꝯnotato hui⁹ termi aiata
eēt falſa ſenſus eēt. ſortes pło ⁊ cicero ſunt tria aiata
ſ. hn̄t tres aias qḋ eſt falſu; in caſu: ꝯnotatū vni⁹ na-
tū eſt cōpetere ꝯnotato alteri⁹ qñ ei⁹ abſtractum ꝑdr
vere de abſtracto vł ꝯcreto alteri⁹. ꝓpter iſtā regula;
tales ſunt ꝯcedēde. ſortes eſt maxim⁹ artiſta ⁊ paru⁹
hō: plato eſt magnus lanitor ⁊ paruu; aial: cicero eſt
magnus cleric⁹ ⁊ paru⁹ hō: nō oīs ſed magn⁹ latro ē
magnus hō: meli⁹ eſt eſſe debilē furē ꝙ̄ fortē furem:
ſortes ethiops eſt alb⁹ monachus: ſortes bon⁹ mona
chus eſt malus religioſus. poſito ꝙ bonus a pte ſbi
appellat bonitatē adiacē habitui ⁊ nō ꝓfeſſioni. Ro-
bert⁹ malus ē bon⁹ cordiger: q: ſi bon⁹ appellet ſuū
ſoꝛale ſigtū adiacere ꝯnotato nūn⁹ ꝑncipali hui⁹ termi
cordiger nō eſt difficultas. Hoc aūs eſt vez ē diſtin-
guēda: vł ꝑn̄i h; pro ſubſtātiuo ſbm: ⁊ vel capit ſub-
ſtātiue vt tātū valeat ſicut ꝓpoſitio vā. Si p⁹ mō iſta
eſt ꝯcedēda demōſtrando aūs hui⁹ hō eſt aſin⁹: ergo
hō eſt rudibilis. Eodem mō hec eſt diſtinguēda. iſte
cleric⁹ eſt magn⁹. q: demōſtrādo ſortē doctū hec eſt
ꝯcedēda. iſte clicus magn⁹ ſi hēat cleric⁹ pro ſubſtā-
tiuo ſenſus eſt. iſte cleric⁹ ē cleric⁹ magn⁹. q̄ equalet
iſti. iſte clicus eſt magn⁹ cleric⁹. Eodē mō hec eſt di-
ſtinguēda. iſte pr̄ eſt tuus demōſtrādo canē tuū alte-
rius canis pꝛe;: ⁊ ſic de iſta. iſta ps ē tua demōſtrando
caput canis tui. Si tui h; pro ſubſtantiuo iſti termi
ps falſa eſt. Si ma tātū v; ſicut res tua ē vā. Eodem
mō dicat̄ de hac ꝓpōne. ſilitudo ſortis ad platonē in
tēdit̄. tenēdo ꝙ relatio nō diſtinguit a reb⁹ relatis: ⁊
ab vtraꝗ re relata caſus buridani q̄ ſortes ⁊ pło ſint
albi vt quatuor: poſtea dealbet̄ ſoꝛ platone remanente
eq̄liter albo: tūc ſilitudo ſortis ad plonē eſt albedo.
⁊ iſta eſt ꝯcedēda. ſilitudo ſortis ad plonē intendit̄.
hoc expoſitorio deducit̄. hec albedo ſortis intēdit̄.
hec albedo ſortis eſt ſilitudo ſortis ad plonē: g° ſili-
tudo ſortis ad plonē itēdit̄. S; hec eſt falſa. intēdit̄
ſilitudo ſortis ad platonē. ſigtur ꝑ illā ꝙ ſoꝛ ⁊ pla-
to ſunt ſiliores ꝙ̄ ante qḋ eſt fłm. Et ſic iſte ſunt ꝯce
dēde. ſilitudo ſortis ad platonē nō remittit̄: ſ; remit
tit̄ ſilitudo ſortis ad platonē. idē eſt dicere. ſilitudo
ſortis ad platonē eſt inteñor ſilitudo ⁊ ſilitudo intē-
ſior. Etiā de vtute ſmonis hec ꝯña ē nulla. ſilitudo
ſortis intēdit̄: ergo ſilitudo ſortis eſt intēſa. Nec cō-
ponunt̄ ille due ex iiſdē ꝑtis queadmodū nec iſte.
ſortes diligit̄ ⁊ ſortes eſt dilect⁹. q: paſſiuū pn̄tis tpis
nō includit pticipiū pteriti: ⁊ in talib⁹ nō habem⁹ pn̄-
cipia appropriata. iſta eſt vā. calor intēdit i ꝑncipio
motus. falſa eſt iſta. calor eſt intenſus ante 4ᵐ ⁊ 5ᵐ
gradū. hoc magis p; practicari ex phia. eodem mō
poſſum⁹ diſſoluē talia arg⁹. faber facit cutellū: ergo
faber facit aliqd. ꝯña eſt nulla. ꝑ aūs denotat̄ poſtꝙ̄
ponunt̄ duo termi ꝯnotatiui a pte ꝑn̄ti ꝙ faber ē faciēs
rem talr̄ hn̄s q̄ ſufficit ad cutellū: ſed ꝑ ꝯña ſigtur
ꝙ faber facit aliquid: q: nec ſbam nec accn̄s nō facit
ferrū neqꝫ calibē neqꝫ ptes eoꝛidē. ⁊ ex iſto itez p;
ꝙ hec ꝯña eſt nulla. faber facit cutellū: g° cutellus fit
a fabro: q: cutellus in pn̄te nō talr̄ appellat quatr in
ꝯñte. per ꝯñs ſigtur ꝙ res que eſt cutellus puta fer-
rū: ſed debes iferre ex illo actiuo a fabro fit cutellus.
⁊ hoc iterū eſt verum. de hoc dicitur magis in ꝑdi-
camētis. Eodē mō hec ꝯña eſt nulla. ſortes facit pla
tonē doctū eē artiſtā ergo ſortes facit platonē. nec ſe
quit̄. ſortes facit platonē eſſe doctū artiſtā: ⁊ platonē
eſſe doctū artiſtam eſt plato: ergo ſortes facit platonē
nec expoſitorie arguit̄ ꝓpter variationē appellatio-
nis. eodē modo iſta eſt cōcedēda. hoc corp⁹ xp̄i in ſa-
cramēto eucharīſtie eſt longum ſex pedib⁹. ⁊ iſta ne-
ganda hoc corpus eſt longū ſex pedib⁹ in ſacramen-
to eucharīſtie

io eucharistie. pma arguit expositorie. hoc benedictū corpus xpi in celo est longū sex pedib⁹: hoc corpus xpi in celo est hoc corp⁹ xpi i sacro eucharistie: ergo hoc corpus xpi in sacramēto eucharistie est lōgum sex pedib⁹: sed ista significat q̄ illa longitudo sex pedū puenit in sacramento eucharistie qđ est falsum. sub alijs verbis idem dixit doctor subtilis. hoc corpus xpi in sacramēto eucharistie est longū sex pedibus: sed non vt in sacramēto eucharistie vmbratice innuebat istas appellationes idē realr intendens.

Similiter posito q̄ sortes sit rome ꝛ parisius: rome currēs ꝛ parisi⁹ studēs iste sunt ɔcedēde. sortes studēs est rome: sortes currēs est parisius. ꝛ iste due sunt negande. sortes ē currens parisius: ꝛ sortes est rome studēs. pma pbat expositorie. capio hāc. sortes currēs est parisius. ꝛ sic arguo. sortes est parisius p ypothesim: ꝛ sortē ē sol9 currēs: ergo sortes currens est parisius. Minor pȝ. sortes est sortes currens rome: ergo sortes est sortes currēs a pte modo ad suū totū. eodem mō possumus hic pcedere. hoc corpus xpi in manus p̄sbyteri fuit lanceatū: ꝛ hoc sanctū corpus fuit lāceatū in manus p̄sbyteri. per ista pȝ has esse cōcedendas pr̄ fuit q̄ non fuit pater: filius fuit qñ nō erit filius: dormiēs erit qñ non erit dormiēs: suppositio fuit qñ non fuit suppositio: rex fuit qñ fuit nō rex. Clara sunt ista ex duabus regulis. ꝛ hec homo fuit qñ nō fuit homo. patet de hoie xpo. Forte hic dubitas an iste equaleāt sedentē percutio ꝛ percutio sedentē. Potest homo gratis dicere q̄ si vtamur tpe pñti pro vna hora, p cuius pma medietate sortes sedet: ꝛ ipse in 2ª stat si cuȝ pcussero in scđa medietate ista est vā. sedētē pcutio. ꝛ alia falsa. pcutio sedentē. melius tamē cuȝ copula de pñti deducta ampliatione dicitur q̄ equaleant.

¶ Sequit de positione ppositionum inesse.

De ppōne de inesse: de fuisse de fore vel modali

Duplex est ppositio vt sufficit in proposito: scȝ de inesse quedam q̄dā de fuisse ꝛ fore vl' modalis. Propositio de inesse est ppositio cathegorica cuius copula pncipalis est indicatiui modi: ꝛ talis apō artistas vocat ppositio simplr. prima pro quāto cuiuslibet ppōnis veritas vel falsitas de extrinsecis tpibus per eā dinoscit. ista non iudicat vera. adaȝ fuit. nisi qz interdū verū erat dicere adā est. pportionabiliter dicat de ista. antixpus erit. dicim⁹ hāc falsaȝ. antixpus fuit. qz nunq̄ habuit vnā de pñti veraȝ. Et hoc maximopere seruandū est in positiōe ppositionū de inesse qđ videat pro quo vel quib⁹ ppositio de preterito vel futuro verificetur vel verificari denotat. Et pro eodem vel ijsdem verificabitur in ista de inesse.

Ex isto sequitur q̄ nō cuilibet propositioni modali vere cuius subiectū est terminus absolut⁹ respōdet vna de inesse cui ijsdē terminis absolutis. ista est necessaria sm Aristo. hō possibiliter nō est aial. ꝛ ista impossibilis sm eundē. homo nō est aial. Similiter ista est necessaria sm veritatē. ens possibilr non est ens. ꝛ ista impossis. ens nō est ens. Eodeȝ mō est aliqua propositio de subiecto ɔnotatiuo que optime habet suā de inesse per subiectū ɔnotatiuū: vt albedo erit color. sua de inesse est. albedo est color. ppterea nō abs re dictū est videat pro quo vel qbus ꝛ reliq̄.

Oppo.

Cōtra istud arguitur sic. hec ppositio de preterito est vā. robert⁹ fuit iunior q̄ ipse est. ꝛ hec est vera de futuro. robertus erit senior q̄ ipse est. ꝛ tñ vtriusq̄ de iesse est falsa ꝛ ɔdictiōis implicatiua. ista est impossibilis. robertus est iunior q̄ ipse est. ꝛ ista. robert⁹ est senior q̄ ipse ē: ergo regula nulla.

Rñ⁹ aliquoȝ

Ad hoc argumentū aliqui respōderent iste ppositiones de pterito ꝛ futuro sunt false vt ostēdit argumētū: qz vniuersaliter apud eos opȝ tenere idē pdicatū in ppositionib⁹ de pterito ꝛ futuro ꝛ in p̄senti. Eodē modo negarēt hāc. deus erit cras: de⁹ fuit heri. heccuba peperit quinq̄ filios. nec sequitur. deus in quolibet tpe futuro erit: cras est tps futurū: ergo deus erit cras. oportet cōcludere cras de⁹ erit. Sed istas cōcederent. cras deus erit heri deus fuit: quinq̄ filios heccuba peperit. Et hec positio nō pōt damnari. hunc modū amplectitur albertus de saxonia ꝛ speculatiui viri ante eum. Alij ɔcederent istas ppositiones de preterito ꝛ futuro. Et dicerent q̄ nō cuiuslibet propositioni de preterito ꝛ futuro verū respondet vna de inesse vera: ꝛ potissimū quando ponunt differentie temporales a parte predicati: ꝛ hūc modum partim insequitur Hentisber: qz dicit regulam non habere verum in terminis compositis: vt in principali exēplo argumēti. Et consequenter respōderet q̄ alie sunt vie ad cognoscendū propositiones de extrinsecis tēporibus q̄ per suas de inesse. Ad veritatē huius. robert⁹ fuit iunior q̄ ipse est. sufficit q̄ robertus habuerit tres vl' quattuor annos: ꝛ modo habeat quattuordecim. Et iterum hic modus pōt sustineri. Sed apparentius est tenere regulam quā vniuersaliter potest: qz sicut diximus in regula oportet videre pro quo illa verificat. robertus fuit iunior q̄ ipse est. ꝛ verificatur pro roberto: qz anno preterito habuit tredecim annos vel ante hoc duodecim annos ꝛ nūc q̄ttuordecim annos. sua de inesse est hec. robert⁹ est iunior in duodecimo anno q̄ erit in q̄rtodecimo anno. Eodē mō de senior dicat. robertus est senior in quartodecimo anno q̄ fuit in duodecimo anno. nec est incōueniens q̄ mutet copula minus principalis: qz hoc denotabat per illaȝ de extrinseco tempore. deus erit cras. ponitur inesse p hanc. deus est in hoc tpe demonstrando crastinū diem. qz hoc per illā de futuro denotabat. Heccuba peperit qnq̄ filios. ponit inesse p hāc. heccuba parit istuȝ filium demonstrādo hectorē. heccuba parit istū filiū demōstrādo paridē: ꝛ sic de troilo ꝛ alijs duob⁹: ita q̄ opȝ dare qnq̄ singulares de inesse huic de pterito. ꝛ ad hāc. helena peperit decē filios opȝ dare decē de inesse: qz hoc exigit terminus numeralis. Si nos vteremur adeo magno tpe pro pñti quo vsi sum⁹ ad verificādum istā. heccuba peperit qnq̄ filios. possumus dare vnā de inesse hāc. s. heccuba parit quinq̄ filios demonstrando totum tps in quo ipsa peperit suos quinq̄ filios: sed sic non solemus vti tpe.

Op. 2° **Secũdo** arguit. iste sõr ve. albũ erit nigrũ: albũ possibilr ẽ nigrũ: sorꝫ videt adã ⁊ abrahã. posito ꝙ sorꝫ sit nomẽ vni⁹ angeli vidẽtis vtrũqꝫ ⁊ tñ de iesse rñdẽs eis est falsa. Et ꝯfirmat de talib⁹. sorꝫ pt scire plã ꝙ̃ scit: ois hõ põt eẽ i hac bibliotheca deni fando vnã quã bibliothecã i q̃ solũ duo pñt eẽ: ⁊ tñ de iesse eis rñdũ est impolis sal tẽ nãliter. Et eodẽ mõ de hac. ql3 hõ morieť. quam ꝯcederet Aristo: ⁊ hãc negaret quilibet hõ moritur.

Rñdet **Respondet** ad arg⁹ ꝓposita q: sunt facilia ⁊ cõia ꝙ op3 vidẽ qd denotat. p⁹ ponit inesse p hãc. hoc ẽ nigrũ vl papir⁹ ẽ nigra: ioãnes ẽ niger: q: p eis denotat vificatio. Eodẽ mõ de illa modali dicat. modus aliq̃r antiq̃rũ ẽ ꝙ nõ ql3 modalis va d3 hẽ vnã de inesse possibilẽ. Hoc solũ t3 in modalib⁹ cõpositis. ⁊ si teneam⁹ cõsdẽ terios in ista de inesse q̃s habem⁹ in modali nihil vltra hoc dicim⁹. Tertiũ ponit inesse p has. sorꝫ videt adã sorꝫ videt abrhã incõiunctim. S3 iste cum signis vlib⁹ ponunt inesse p plẽs singulares icõiunctim sũptas. ista ql3 hõ morieť. vificat p ql3 hoie q ẽ vel erit hoie3 xp3 excipio: nãlr loq̃mur habebit has de inesse. iste hõ moriť demfando sortẽ. iste hõ moriť demfando platonẽ. iste hõ moriť demfando ciceronẽ. incõiunctim capiẽdo tot singlares p q̃s terius distribuit. Eodẽ mõ hic. ql3 hõ põt esse in ista bibliotheca. hẽbit has de inesse. iste hõ ẽ in hac bibliotheca: iste hõ est in hac bibliotheca incõiũctim. ⁊ q: ql3 talis singularis ẽ polis ista modalis ẽ va in alio ex⁹ de futuro. ql3 singularis de pñti erit va. ꝓpterea illa de futuro ẽ va. S3 ibi q̃ris verũ ql3 singularis sit de inesse illi⁹. Rñdet ꝙ sic: s3 nõ cuiusl3 vitas de inesse sufficit ad vitatẽ illi⁹ vlis: ⁊ sic ista vlis h3 tot de inesse q̃t sunt hoies morituri: ⁊ ad eas oẽs op3 aspicẽ ꝓportionalr: de modali dicat ita ꝙ nihil discrimis est nisi i hoc ꝙ nõ modalis va reqrit de iesse verã: s3 modalis va hoc nõ exigit. S3 solũ possibilitatẽ ista est va sorꝫ põt eẽ papa. ⁊ ista est falsa. sortes est papa. sortes põt plura scire ꝙ̃ scit. cognoscitur ex primo argumẽto.

Op. 3. **Tertio** arguit. ista est falsa. oẽ aial fuit in archa noe: vt sit distributio p singlis generũ: ⁊ tamẽ habuit vnã de inesse verã: vel ista olim erat vera. omne aial est in archa noe. vt patet tpe diluuij. Eodẽ modo ista est falsa. adã fuit ois homo. ⁊ tamẽ habuit vnã de inesse verã. adã est ois homo.

Hic põt hõ rñdere ꝙ l3 cuilibet ꝓpõni de pterito ve debeat rñdere vna de pñti vera: non tñ ecõuerso. op3 ꝙ si ista de pñti sit va ꝙ ista de pterito ⁊ futuro erit va: s3 hoc nõ est ire ad itellectũ regule. op3 videre p quot aial distribuit in ista. oẽ aial fuit in archa noe ⁊ dare tot singulares de inesse. hoc aial est in archa noe demfando adã. hoc anial est in archa noe demfando cayn. inuenient multe singulares de iesse false. Eodẽ mõ hic adã fuit ois hõ. ibi hõ distribuit p oi hoie qui fuit. op3 dare p singulares a parte pñ q̃rũ ferme oẽs sũt false. ¶ Forte dicis hec nõnunq̃ erat vera. adã fuit ois hõ: vt p3 in p⁹ istãti tũc: ⁊ ẽ de pterito: ergo erat necessaria. nego ꝯsequẽtiam dependebat ex vna de futuro: imo ex multis de futuro: queadmodũ contingit de veritate huius. antixp̃s fuit futurus. que est vera contingenter.

Oppõit **Cõtra** hoc af. adã fuit ois hõ. est vera: g⁹ male dictũ est. Signo a istãs in q̃ adã fuit ois hõ. tũc sic arguo. adã fuit ois hõ i a istãti: g⁹ adã fuit ois hõ. ꝓbat ꝯña arguẽdo ab opposito ad oppositũ. adam nõ fuit ois hõ: ergo nullo tpe pterito fuit ois hõ: ergo adã isto tpe preterito fuit ois hõ demõstrando a tps: ergo prior consequentia erat bona.

Rñdet **Respõdet** negãdo ꝯñam pncipalẽ. Silr nego ꝙ ex opposito seq̃t oppositũ. s3 ꝯcedo ꝯñas ibi positas. ⁊ vltimũ ꝯñs ꝙ adã in a non fuit ois hõ sed adam fuit ois homo in a. iste stant. adã fuit ois hõ ante euam: ⁊ ada3 ante euã nõ fuit ois hõ. homo in prima distribuitur solu3 p hoie qui fuit ante euã. in ꝯdictorio scdõ pro q̃libet pterito hoie distribuitur. sed si iste termin⁹ ante euam determinet semp hunc terminũ homo ille repugnant.

Op. 4. **Quarto** af. ista est va. hõ erit nõ hõ. ⁊ nũq̃ habebit vnã de pñti verã: ergo regula nulla. minor p3. ista est impolis. hõ est nõ hõ. capiẽdo istũ terim hõ absolute iam ꝓbat maior. hic binari⁹ erit non hõ demfando mã3 ⁊ formã sortis. hic binarius est vel erit homo: ergo homo erit nõ homo consequentia tenet a resoluentibus ad resolutã nõ est opus i premissis addere simul tpe. minor patet tenẽdo ꝙ totum est sue partes. maior ꝓbatur. quia habebit vnã de pñti verã: hanc sc3 hic binarius est nõ hõ.

Rñdet **Respõdet** ꝯcedẽdo illã. hõ erit nõ homo q̃q̃ possim ipedire resoluẽtes dicẽdo ꝙ p⁹ est falsa. hic binarius erit nõ homo: q: sensus est. hic binari⁹ erit ens ꝙ nõ est hõ. hoc cõstat esse falsum ptibus vnitis ⁊ ptib⁹ sepatis. hic binarius nõ est ens. sed ꝯñter ad dicta in caplo de noie ꝯcedo illã. hõ erit non hõ. ⁊ nego ꝙ hec sit sua de inesse. hõ est nõ hõ. illa de futuro vificat p ptib⁹ sepatis: vt p3 ex pma resoluẽte. ꝓpterea hẽbit hãc de inesse. hic binari⁹ est nõ hõ demõstrando easdẽ ptes sepatas. Ex hac sõne sequit ꝙ ponẽdo ꝓpõnẽ de inesse delendus est termin⁹ absolut⁹ ⁊ assumẽdus est ꝯnotatiu⁹ ꝙ nõ est incõueniẽs sicut manifeste p3 in talib⁹ multis. hic binari⁹ fuit binari⁹ rome: hic binarius est vel fuit plato: ergo plo fuit binari⁹ rome. posito casu ꝙ mã ⁊ forma sortis fuissent rome ⁊ nunq̃ ibi vnite: s3 nũc vniant parisij: ista ꝯclo est ꝯcedẽda. plato fuit iste binari⁹ rome. silr plato fuit binari⁹ rome. ⁊ tñ hec nũq̃ erat vera. plato est rome. neq3 hec. plato est binarius rome. s3 hec erat va. iste binari⁹ ẽ binari⁹ rome.

Op. 5. **Quinto** af. posito casu ꝙ sortes dicat ista3. ego dico falsum in hora tertia. ⁊ postea dicat hanc. ego dixi falsu3 hora tertia. tũc arguit sic. ista de preterito est vera. sortes dixit falsum hora tertia. ⁊ tamen sua de inesse est falsa: ergo non cuilibet ꝓpõni de pterito vere rñdet vna de inesse vera.

Oppõit **Respondet** ꝙ in illo casu illa de pterito est vera ⁊ sua de inesse est falsa: nec est incõueniẽs hoc in insolubilib⁹ s3 in eis sufficit si ita

est si ita esset sicut p ppōnē de pterito signtur q ita eēt sic p illā de pñti enūciat qd ↄtigit in pposito. ¶ Forte replicas reiecto casu τ paulisp mutatis terīs sic dicēdo. iohes dicit alr eē q̄ est: vel iohes nō dicit sicut ē in hac hora: vel nō est ita in re sicut iohes dicit in hac hora. τ postea ponant silr's ppōnes de pterito iohes dixit aliter esse q̄ est hora tertia: iohes nō dixit sic est hora tertia. ¶ Rñdet nō esse incōueniens q ppō de preterito significet omnino aliter esse qualiter est: τ ppositio de presenti aliter esse q̄ est vel non sicut est: τ hoc qñ ille de inesse habēt nō sicut τ aliter annexa.
Replicas. / Rñdet

Op. 6° **Sexto** ar. ista est ipossibilis. pdestinatus erit reprobat⁹. τ ista pdestinat⁹ fuit reprobatus. τ tñ sua de inesse est possibilis: g° nō cuilibet ppōni de futuro impossibili rñdet vna de inesse ipossibilis. ista est mere ↄtingēs. hoc est reprobatū si demret reprobat⁹. est vā: si pdestinat⁹ ē ista. s3 ↄtingēs forte dicis q sua de inesse est pdestinat⁹ ē reprobat⁹.

Oppo. **Contra** hoc ar. qñ sbm est terius ↄnotatiuus deleri τ mutari in terim absolutū vel pnomē demrātiuū. ¶ Rñdet q ista est impossibilis. pdestinat⁹ erit reprobat⁹. sensus est. pdestinat⁹ q est vel erit erit reprobat⁹ qd est impossibile: qr qlibet predestinatus ab eterno fuit pdestinat⁹ τ similr reprobat⁹ reprobat⁹. iste tñ sunt possibiles hic est reprobatus hic est pdestinatus q̄cunq3 viatore demrato. silr ista est possibilis pdestinat⁹ pōt eē reprobat⁹ in sensu diuiso. secus est in sensu cōposito: tūc dico q sua de inesse debebit esse ista. hoc qd fuit pdestinatum est reprobatū: qr hoc denotabat p illa3 de futuro. τ nego q l3 assumere semp terīum absolutū nisi capiat in illa de inesse hoc qd p illā de futuro denotabat. eode3 mō ista. albū erit nigrū bñ ponit in eē p hāc hoc qd fuit album est nigrum que est vera: sed discrimē est inter ista duo: qr eadem res successiue potest esse alba τ nigra: sed non predestinata τ reprobata.
Rñdet

Op. 7. **Septimo** ar. ista est possibilis sortes potest videre oē astrū τ sua de inesse est impossibilis: igit. maior p3. seqt ex necessario sortes pōt videre hoc astrū τ sor̄s pōt videre hoc astrū. τ sic de singulis: ergo sor̄s pōt videre oē astrū: minor p3: qr sua de inesse est hec. sor̄s videt oē astrū q̄ est ipossibilis p nām: qr qñ videt astra sup orizontē tūc alia astra sub orizōte ei occulunt. codē mō ar de isto hoc ↄtinuum pōt esse diuisum in oēm suā ptē ascendēdo sub illo terīo ptem hoc ↄtinuū pōt esse diuisu3 in istā partem. τ hoc continuum potest esse diuisu3 in ista3 pte3: quacūq3 pte demōstrata q̄libet singularis ē vā: ergo τ vlis p ascensum: s3 sua de inesse est ipossibilis hoc ↄtinuū est diuisum in oēm suā ptem: qr ad illud seqt positio democriti q ↄtinuū cōponit ex pūctis. Eodē mō ar de hac sortes pōt incedere sine pedib⁹. sortes pōt incedere sine istis pedib⁹. demōstrādo pedes suos. τ sor̄s pōt icedere sine istis pedib⁹ demonstrādo pedes platonis. τ breuiter nulla singularis est falsa. nam si des aliquam maxie erit demōstrando pedes sortis: s3 hoc nō: qr deus pōt istos pedes ei remouere dando ei alios. Forte dicis nō remanebit idē sortes tunc capiā hanc sortes pōt esse alb⁹ sine albedie. pro solutione ppositionū propositarum.
Instat

Notandū est q iste ppōnes in sensib⁹ cōpositis sūt false τ impossibiles hoc facile cognoscit p ea3 de inesse modalis cōposita o3 poni inesse oib⁹ terīs in forma seruatis dēpto mō vt i oēm suā partē ↄtinuū esse diuisum est possibile q̄ q̄ ista sit mere de inēē h3 hanc q̄ magis accedit ad de inesse in oēm suā partē ↄtinuū est diuisum nō est incōueniēs vnā ppōnem de inēē nō vltimatā reduci i vnā de inesse vltimatā. antixp̄s fuit futur⁹ h3 hāc de inēē antixp̄s ē futur⁹. τ rursus hec antixp̄s ē futur⁹ h3 hāc antixp̄s est vel futurū qd est vel antixp̄s est existens.
Nōbile pmuz.

Secundo notandū est q iste in sensib⁹ diuisis dūmodo signū vl'e ponat a pte subiecti. ab oib⁹ ↄcedunt in oēm suā partē: ↄtinuū pōt eē diuisum oē astrū sor̄s pōt videre: s3 ponēdo distributionē a pte p̄ti sic dicendo. ↄtinuū pōt eē diuisum in oēm suā partē. maior est dubietas: qr ascēdēdo copulatiue sub terīo distributo singulares erūt vere. Albert⁹ dicit q ar a plurib⁹ suppōnib⁹ deteriatis respectu partiū multitudis in ordie ad vnā deteriatam respectu toti⁹ nō ex pte hui⁹ teri ↄtinuū: qr arg^m eq̄liter currit dicēdo. hoc ↄtinuū pōt eē diuisum in oēm suā ptē: sed ar a plurib⁹ deteriatis respectu hui⁹ teri pōt hoc est tpis iportati p copulā. hec solutio Alberti parū v3: qr dicā hoc ↄtinuū in a pōt eē diuisum in oēm suā ptē. vt a ↄfundat tp̄s importatū p copulā τ postea ascendā sub illo terīo ptē τ redibūt oia. Et alij aliter rñdent q sub terīo distributo a pte p̄ti op3 ascēdere copulatim sic. hoc ↄtinuū pōt eē diuisu3 in hāc ptē τ in hāc ptē. τ sic de singulis. mō hoc est falsum vt p3 p ei⁹ de inēē hoc ↄtinuū est diuisum in hāc partē τ in hāc partē. τ sic de singulis. Sed hec solutio est dubia: qr ex ea seqt q ista est falsa. leo est maior musca nō stādo i hoc q musca nō est magna. p3: qr op3 descēdere τ ascēdere copulati sub terīo distributo a pte p̄ti. ista est falsa. iste leo est maior hac musca τ hac musca. τ sic de singulis. Eode3 mō seqtur q ista est falsa. Sol est maior leone vel sol est maior stella. supposito q sol nō sit de specie stellarū. Propterea aliter dico q ppōnes pposite in sensib⁹ diuisis ponēdo distributionē a parte p̄ti pñt cōcedi vel pñt negari. Et prio eas nego. Et rñdeo ad formā argumēti principalis negādo ascēsum: qr op3 ascendere disiuncti sic. sortes pōt vidē oē hoc astrū vel h⁹ astrū. τ sic de singulis: ergo sortes pōt videre oē astrum τ quemadmodum ↄñs est falsum: ita τ antecedens.
Nōbile scōm.

Eodem mō hic. de⁹ pōt facere albū sine hac albedine vl' hac albedie. τ sic de singulis: ergo de⁹ pōt facē albū sine albedie τ tūc ↄter ponēdo eas inēē mācbit tota distributio. Sic locabūtur inesse sortes videt oē astrum. hoc ↄtinuū est diuisu3 in oēm suā partē de⁹ facit albū sine albedine.

Secūdo ↄcedo tibi ascēsu3 copulatiuu3 factū. Et ↄcedo ppōnes ppositas: τ nego q ea3 de inesse sint ipossibiles. Quia postq̄ distributio ponit a pte pdicati ponunt inesse p plčs

singulares incōiunctim sūptas ex pte pdicati vbi ql̄i bet singularis est possibilis. Ut vbi cā capio hāc. de⁹ pōt facē albū sine albedine sue de inesse sunt de⁹ facit albū sine hac albedie: de⁹ facit albū sine ista albedie: ꝛ sic de singulis. nō valet copłatiuā neqꝫ disiūctiuā: sed incōiuncte capit singulares. Eodē mō hic. soꝛs pōt videre oē astrū sue de inesse sunt soꝛtes videt hoc astrū demōstrādo canē. soꝛtes videt hoc astrum demonstrādo vnum astrum in plaustro: ꝛ sic de alijs. mō quelibet talis singularis est possibilis. Nec propterea ista est ꝯcedenda. deus pōt facere hoīem sine aīa: qꝛ opꝫ pmo ascēdere sub isto termino hoīem ꝛ demōstremus soꝛtē. ista est falsa. deus pōt facere soꝛtem sine aīa: qꝛ deueniēdo ad aīam eius ista est falsa ꝛ ipossibilis: qꝛ nō pōt esse soꝛtes sine hac aīa. sua de inesse est hec. deus facit istuꝫ hoīem sine hac aīa. Ex toto ꝓcessu ꝓpōnis de inesse pꝫ ꝙ lꝫ mutare aliquid ex pte pdicati pmo ex parte differētiaꝝ tpalium patuit ex pmo argumēto. Scdō lꝫ mutare distributionē pꝫ ex pſenti argumēto. ¶ Foꝛte peteis cām quare

Instantia. nusꝗ̄ lꝫ mutare pdicatū: ꝛ tñ passim mutat sbiectū.

Rñsio ¶ Rñsio: qꝛ sbm ampliat: ꝛ sic nō respicit vnā differentiā tpis. hoc pꝫ p extrema hui⁹. albū erit album. Sed ista ratio nō ꝯcludit in oībus: vt pꝫ de hac. currens possibiliter est currens ꝛ de inesse eius.

Op. 8. **Octauo** ar. ista est falsa. baf baptizabit̄ casu quo soꝛtes cras nascat̄ ꝛ baptizetur cras ei iponēdo ꝓ noīe baf. ꝛ tñ sua de iesse cras erit vera baf baptizat̄. ꝙ ista est falsa. hodie baf baptizabit̄. pꝫ opꝫ vti terīs fm sigtionē quā actu hñt: sꝫ hodie baf significat se ꝛ supponit pro se: ergo sensus est hodie ꝙ hec vox baf baptizabitur.

Rñdet **Respōdet** ꝯcedēdo ꝙ ista est falsa. baf baptizabit̄. ꝛ nego ꝙ sua de incē sit vera. ista est sua de inesse ly baf baptizat̄. Hoc claret: qꝛ hoc denotabat̄ ꝑ ꝓpōnē de futuro. ¶ Foꝛte videt̄ tibi ꝙ hec sit vera. baf baptizabit̄: qꝛ iste puulus cras bapti zabit̄: ꝛ iste paruulus est vel erit baf: ergo

Instat.

Rñdet baf baptizabit̄. ¶ Rñdet̄ ꝙ si baf capiat̄ vniuoce in minoꝛi ꝛ ꝯclone ꝯña est bona: sꝫ minoꝛ est ipossibilis si baf capiat̄ pro illo pro quo hodie capit̄ sensus mioꝛis est. iste puer est vel erit hec vox baf. Si baf capiat̄ signūc cras mioꝛ erit vā: ꝛ si in ꝯclone capiat̄ ꝓ illo pro quo hodie capit̄: tunc ꝯsequentia est nulla.

Op. 9° **Nono** ar. ista est possibilis ꝛ vera. tñ creatura ꝯtingēter est ens: ꝛ tñ sua de inesse est ipossibilis: ergo regula nulla. Maioꝛ pꝫ ꝑ exponētes ei⁹. creatura ꝯtingēter est ens: ꝛ nulla nō creatura ꝯtingēter est ens. mioꝛ pꝫ: qꝛ hec est sua de incē. tñ creatura ꝯtingēter est ens. que est impossibilis.

Rñdet **Respondet** ꝯcedēdo ꝙ ista modalis est possibilis ꝛ male datur sua de inesse opꝫ delere signū exclusiuū opꝫ saluare illō in ista de inesse rōne cuius modalis reddit̄ vā. Pōt fieri argumentū ad ꝓbandā hanc verā. soꝛtes possibiliter est maioꝛ soꝛte per exponētes. ꝛ tñ sua de incē est ipossibilis. Silr̄ hec negata est in exponibilibus. soꝛtes possibiliter est maioꝛ platone. ꝛ tamen sua de inesse est possibilis: scilicet soꝛtes est maioꝛ platone. sed hec remitto ad exponibilia.

Decimo arguit. ista est vera. soꝛtes genuit platonē. ꝛ tñ nunꝗ̄ habuit vnaꝫ de pſenti verā: ergo non cuilibet ꝓpōni de preterito vere rñdet vna de presenti vera. Maioꝛ pꝫ: posito ꝙ soꝛtes cognouisset suā scꝫ berthā ꝛ in die sequenti fuisset occisus ꝛ postea per longū tēpus genitus plato iam ista est vera. soꝛtes genuit platonē. ista nunꝗ̄ erat vera. soꝛtes est generans platonē nō qñ cognouit berthā: qꝛ tunc plato non erat: nec qñ plato primo erat in rerum natura: quia tunc soꝛtes non erat. ¶ Foꝛte dicis ꝙ generat ampliat ad ea que sunt vel fuerunt: hoc nihil valet cum primo: qꝛ generat ampliat ad ea que sunt ꝛ imediate postea erunt quēadmodū hoc verbū incipit. Tunc capiā hāc. soꝛs fuit platonis pr̄. que nō minus ꝯcedit ꝙ̄ altera: ꝛ tñ sua de inesse soꝛtes est pater platonis nunꝗ̄ erat vera. Op. x° Instat.

Respōdet negādo ꝙ ista de preterito fuit vera. soꝛtes genuit platonē. vt ꝓbat argumentum per eius de inesse. Silr̄ hec est falsa. soꝛtes fuit pater platonis. vt pꝫ per eius de inesse. sed qꝛ populus admittit tales ꝛ dicit platonē heredem soꝛtis: ꝛ ꝙ succedat patrimonio eius. similr̄ admittit ꝙ plato habuit bonū patrē non opꝫ hāc absolute negare: saltē in sensu in quo fit. ꝓpterea videmus qñ primo veꝝ est dicere soꝛtes est pater vel soꝛs est gñans platonē. ponendo ꝙ soꝛtes ꝛ plato maneāt simul tpe. ꝛ dr̄ ꝙ qñ plato incipit primo eē in reꝝ nā ꝙ tunc soꝛtes nō generat platonē: imo stat ꝙ dormiat vel ꝙ sit occisus: sed tūc prio soꝛtes est pater ꝛ plato filius: sed admittim⁹ istā. soꝛtes gñauit platonē: qꝛ interdū soꝛtes erat generās māni in parte vel in toto que sufficit ad cām mālem platōis: ꝛ ista ē vā. soꝛtes gñauit mām ꝛ habuit vnā de pñti verā. soꝛtes est generās materiā. ꝛ qꝛ mā in genere cause mālis ꝯcurrit ad ꝓductionē forme: saltē in brutis ex pacto diuino qñ mā est sufficiēter disposita in muliere de⁹ creat aīaꝫ: ꝛ qꝛ qcquid est cā cause ē cā causati: dūmodo sit ꝓcessus in causis ꝑ se ꝛ in eodē gñe cause tunc capiamus brunellū q gñauit materiā in asinum ex potētia materie educta est foꝛma ꝛ fit totū cōpositū fauellus: tunc qꝛ soꝛtes gñauit materiā dr̄ fauellū generasse: sꝫ istas nō cōcedo. soꝛtes gñauit mām platonis: brunellus generauit mām fauelli. ꝙ̄ ꝙ̄ iste sint ꝯcedēde. soꝛtes platonis mām gñauit: brunellus mām fauelli genuit. Ex illo patet ꝙ iste sunt false de preterito de virtute sermonis: vt patet per eaꝝ de inesse: sed in sensibus in quibus fiunt sunt admittende: tunc in earum de inesse pꝛopoꝛtionabiliter procedendum est. Rñdet

Undecimo ar. ista est vera. soꝛtes occidit platonē ꝛ nunꝗ̄ habui vnaꝫ de pſenti verā: ergo regula nulla. Maioꝛ ꝛ mioꝛ patent: posito ꝙ soꝛtes ꝛ plato letaliter se vulnerauerit in die dominica sic scꝫ ꝙ soꝛtes obijsset moꝛtē in die iouis ꝛ plato in fine q̄tuoꝛdecim dieꝝ tam post moꝛtem platonis ꝯcedimus ꝙ soꝛtes occidit platonē: immo si soꝛtes viueret plecteret̄ pena capitis pro moꝛte platonis: Op. xi.

platonis: et tamen ista de presenti nunquam erat vera. sortes est occidens platonem. probatur: vel in die dominica et hoc non: quia detur oppositum sortes est occidens platonem in die dominica ergo plato est occisus a sorte in die dominica. consequens est falsum: patet: plato comedit carnes in die iouis sequente diem dominicam extraneum est concedere hanc propositionem. homo occisus comedit carnes: vel homo occisus currit in campo. nec ista de presenti erat vera. sortes est occidens platonem. quando primo mortuus est plato: quia tunc sortes non erat ergo non erat occidens platonem.

Rndet **Respondet** quod ista de preterito est falsa de virtute significationis. Sed quia sortes infixit letale vulnus in corpus platonis illud vulnus est causa propinqua et actu platonis mortis: et quia sortes fuit causa voluntaria vulneris in die dominica et vulnus mansit in platone vsque ad mortem eius quod erat causa propinqua mortis platonis sortes indicatur occisor platonis. et eo modo quo occidebat concedo quod sortes occidit platonem in die dominica: hoc est produxit causam mortis platonis in die dominica. ¶ Et hanc proportionabiliter concedo. plato est occisus a sorte in die dominica: hoc habet vulnus inflictum quod est causa sue mortis in die dominica vel sue mortis future. et concedo hanc conclusionem. homo occisus comedit carnes. hoc nihil aliud est dictu quam homo habens letale vulnus inflictum comedit carnes. et isto modo non sequitur est occisus: ergo est mortuus. sed sequitur est occisus: ergo est mortuus vel moritur.

Oppo. **Contra** pono quod plato bene curetur a medicis iam non est occisus.

Rndet **Respondet** quod tunc illa de presenti nunquam erat vera: quia occidere supponit pro aliquo connotando quod aliquid faciat vel aliqualiter ad quod sequitur mors. Forte dicis capio occisum vt est inferius

Instat

Rndet ad mortuum: tunc non satisfit argumento. ¶ Respondeo quod imo quod illa de preterito est falsa sicut illa de presenti.

Oppoit **Contra** hoc arguitur. si plato moriatur casu ante posito et viuat sortes post mortem platonis punietur sortes: et non nisi quia occisor platonis quero quando eum occidit vel ante eum occidit.

Rndet **Respondet** quod occidit imputabiliter: quia infixit vulnus quod est causa immediata mortis ex illo sequitur quod caro sorte est causa sue mortis. hoc vulnus inflictum est causa sue mortis: hoc vulnus inflictum est sua caro diuisa: ergo sua caro diuisa est causa sue mortis.

Op. xij **Duodecimo** arguitur. hec est vera. archimenides fecit circulum: et tamen nunquam habuit vnam de presenti veram. hec nunquam erat vera archimenides facit circulum. nam quando pes mobilis circini circulariter mouetur nondum est circulus: quia nondum est figura plana etc. quia nunquam est circulus ante consumationem circuli. eodem modo arguitur de talibus. sortes construxit templum. que nunquam habuit vnam de presenti veram: quia quamdiu erat construens adhuc non erat templum. et de talibus. sortes pertransiuit totum iter inter parisius et romam. nunquam habuit vnam de presenti veram. in qua verum est dicere. sortes est pertransiens totum iter inter pa-

Rnsio risius et romam. ista argumenta dependent ex acceptione temporis. dico quod non parum difficultatis est inter philosophantes sed quantum sufficit logico dicitur quicunque aliquod instans continuatiuum partium temporis est quod tunc illud tempus est: ita quod in hoc instanti augustus est: quia hodie presentium assumptionis nostre domine est: et aliquod instans continuatiuum partium eius eodem modo augustus est: quia aliquod instans continuatiuum augusti est. iste annus est. quia aliquod instans continuatiuum partium huius anni est. sed iulius non est. quia nullum instans continuatiuum partium eius est. nec september est. eadem ratione et vniuersaliter si aliquod totum sit quelibet pars eius est in hoc instanti augustus est ita quelibet pars eius est. ista dies. scilicet mercurij est. sic quelibet pars huius diei est. sed nunc in hora prima hora secunda non est: nec hora tertia est: nec hora decima est: quia hora prima non est: ergo non est pars huius diei. et concedo hanc cathegoricam de copulato extremo dies dominica: et dies lune: martis: mercurij: iouis: veneris: et sabbati sunt: sed dies iouis non est: nec dies martis est: sed sola dies mercurij est: secus in permanentibus. eodem modo dicatur de propositione vocali quod quando aliquod mutatum esse continuatiuum partium eius est totum est: vt verbi causa capta ista vocali homo est animal quecunque aliqua pars illius est tota illa vocalis est quando secundum est tota vocalis est: saltem quando iste terminus homo est tota illa vocalis est: sed nunc copula non est nec predicatum est. et quando predicatum est tota propositio est quelibetcunque capiatur tota habet analogiam ad tempus: sed quando ille terminus homo est nondum fuerunt duo vltimi termini illius vocalis non significat verum vel falsum: vt significat dicit actum neque aptitudinem tunc in potentia propinqua: sed in probatione vltimi termini propositio significat verum vel falsum in potentia propinqua.

Contra istud arguitur. quia quando solum profert illum terminum homo potest non addere alios duos terminos. et per dicta quando ille terminus est tota propositio: immo quando hoc verbum est est verum est dicere tota propositio fuit: ergo tunc tota propositio non potest non fuisse. Oppo.

Respondet quod istud argumentum non arguit. dictum enim est quod quecunque aliqua pars propositionis est: tunc illa propositio est si quis proferat illum terminum homo non addendo alios terminos nego quod sit pars propositionis. et quando arguis quando hoc verbum est est: tunc verum est dicere hec propositio fuit. distinguo: vel si sequentur alij termini cum precedentibus sufficientes ad propositionem concedit: si non ponantur negatur. et ex illo patet veritas illius. illa propositio non potest non fuisse. eadem argumenta possunt fieri de tempore nunc est hora quinta: quia est aliquod instans circa priores partes hore quinte. potest ponere casum quod deus totum tempus sequens destruat: tunc nunquam verum erat dicere hora quinta est ad propositum. dicitur quod propositio vocalis prius habet esse quam significet verum vel falsum in potentia propinqua: imo in primo instanti non esse eius representat verum vel falsum: quia in illo instanti hec de preterito est primo vera. quelibet pars eius fuit: nec sequitur. nunc primo representat verum vel falsum: ergo nunc primo est propositio. nec arguitur a conuertibili ad conuertibile. patet aspiciendo ad extrema totalia. Rndet.

Tunc respondetur ad formam argumenti concedendo quod ista est vera. archimenides fecit circulum. et nego quod non habuerit vnam de presenti veram: imo hec erat vera. archimenides est faciens circulum quamcunque tempore pes circini mouebatur ad perfectionem circuli. et si non compleuisset circulum respondeatur sicut de tempore et propositione vocali.

Oppõit **Contra** dicta pono p casum q anteq̃ incipiat ptrahere nullus sit circulus in mũdo: ⁊ incipiat ducere magnũ circulũ cuius ptractio duret q̃ttuor horis: tũc ista est falsa. archimenides facit circulũ i pria hora: q2 nullus circulus ẽ i illa hora

Rñdet **Respondet** q lʒ circulus sit res successiua quo ad scire: est pmanẽs tñ quo ad esse. ⁊ ppterea nõ est opus dicere de istis sicut de pure successiuis. Possumus nõ incõueniẽter dicere q facere ⁊ producere ampliant ad ea que sunt vel erunt: ⁊ tũc non est questio de veritate illius. archimenides facit circulũ. Et eodẽ modo de talibus sortes celebrat missam: plato construit templum.

Oppõit **Contra** hoc arguit. si hmõi verba ampliant tũc nõ dantur ppões vltimate de inesse: imo qñ ponitur vna ppositio de presenti cũ ampliatiõe ista reducẽda est in vnã deleta ampliatione.

Rñdet **Respondet** q hᵒ nõ ẽ vex in istis successiuis: in alijs aũt hoc est verum. si illa plene non capias vtere tpe presenti p q̃ttuor horis in qbus ptraxit circulũ: ⁊ pro tpe psẽti vtere sex ãnis in qbus plato ↄstruxit templũ. ¶ Ex isto pʒ quõ aliqs de vocali mea põt mihi ↄ̃dicere si ego dicam. hõ est aial in principio huiᵘ hore: tu potes enũciare nullus hõ est aial. etiã i ista hora vtẽdo tota ista hora pro tpe psẽti vel ↄ̃nter ad hec dicta de tpe post q̃ ego ptulero hanc. hõ est aial. potes dicere nullus hõ est aial. referendo ad idẽ tempus cum prolatiõe ppositionis inceẽ. Et ex illo pʒ respõsio ad illã sortes est ptransiens totũ iter inter parisium ⁊ romã. sufficit q sortes sit in pertranseundo cum hoc cõpleat spatio.

Op.13 **Tertiodecimo** arguit. ista est vera saltẽ possibilis deus est creans. tñ ista modalis est impossibilis. deus necio ẽ creans. silr nõ nigrum erit nigrũ fm vnã distinctionẽ ante positã est falsa. ⁊ sic sp capit i exclusiuis. Eodem mõ ista est impossibilis nõ currẽs põt eẽ currẽs vt pʒ p hanc tantũ currens põt esse currens. ⁊ tñ hec de inesse est possibilis hoc est currens. Eodem modo hec est impossibilis ois homo põt est b hõ. ⁊ tñ sua de inesse est possibilis: igitur. dato q dederis per plures singulares inconiunctim sumptas.

Rñdet **Respondet** sicut añ respõsum est ad bñ dandã de inesse videat qd p altas ppões denotat. dico q de inesse istius deᵘ necessario est creãs est hec deus est creãs necessario ⁊ de inesse eius nõ nigrũ erit nigrũ ⁊ hec. hoc erit nigruʒ demõstrando aliqd qõ nõ põt esse nigꝛ vl est hec. nõ nigrum est nigrũ sicut dictũ est de ista predestinatᵘ est reprobatᵘ. ⁊ de inesse huiᵘ nõ currẽs põt esse currẽs est hec. hoc est currẽs demonstrãdo aliqd q non potest currere vel est hec nõ currens est currẽs ⁊ de inceẽ istius. omnis hõ possibiliter est b hõ. datur p plures singulares inconiunctim sumptas. iste homo est sortes demonstrando sortem. iste homo est sortes demonstrando platonem: quia homo stetit determinate: dande sunt singulares: seruato semper eodem supposito pñt fieri argumenta ex phia puta de motu vniformiter difformi vel difformiter difformi qñ habebit suã denoiationẽ gradualem. Silr in vno argumẽto zenonis. Si vnũ mobile pedale descendat per vnã columnã decẽ pedũ demonstrãdo spaciũ pedale qñ verũ est dicere q mobile datum est in illo. Silr in theologia. si deus pcipiat sorti q diligat eũ in hac hora. ⁊ omittat sortes iam in instãu terminante horã verum est dicere peccauit: q2 diuinũ pceptũ omisit. ⁊ tñ nunq̃ verũ est dicere iste omittit. Et hoc maxie tenẽdo q quis põt diligere in instãti: q2 supposito q ante hãc horam fuisset in gratia iam videt esse dicendũ q in quolibet instanti huius hore iste est in gfa: ergo in nullo instanti huius hore peccat. sed ista dependent ex altioribus scientijs nec sunt logice ↄ̃siderationis. Propterea scripto de eis nihil loquor.

¶ Finis positionis propositionum de inesse.

Sequitur de appellatione rõnis: de qua inter veteres artistas modica est mẽtio nõ obstãte apud modernos satis est in vsu ⁊ cõiter fundat scḋo elẽchoꝝ vbi Aristo. negat hanc ↄ̃ñaʒ cognosco coriscũ coriscus est veniẽs: ergo cognosco venientẽ: sed isfallibiliter seqꝫ: ergo venientẽ cognosco. Et iste equalent venientẽ cognosco ⁊ cognosco venientẽ stando in appellatione formali: ergo ponẽda est appellatio rõnis. Propterea dicamus cũ coiter loquẽtibus: q2 teri sequentes dictiõe actũ aie interiorem importãtes ab eis recti appellant suas pprias rões vt cognosco hoiem diligo christianũ. hõ sigt aial. Unde appellare ppriam rõnẽ est importare suũ sigtum sub ↄceptu pprio teri. sensus huius est cognosco veniẽtẽ sub cõceptu venientis: ita q si nõ habeã cõceptũ huius teri veniens ista est falsa. esto q quẽcunq̃ aliũ conceptũ rei venientis habeã: sed ista est vera venientẽ cognosco. posito q reʒ que venit sub patris ↄceptu vel vicini vel sĩbe cõceptu cognoscã tñ ista veniẽtem cognosco venientẽ suam rõneʒ appellat sed nõ [illegible] sed sub disiunctiõe ad quẽlibet aliũ ↄceptum. Ex isto pʒ tales esse falsas homo sigt sortem hõ sigt risibilia hõ significat oẽs hoies. sensus prime est hõ sigt sortem sub cõceptu sortis. modo hoc est falsum: sed hõ sortem sigt nihil sigt sortem nisi iste terius. Sensus huius est. hõ sigt oẽs hoies fm conceptum cui subordinat ois hõ qõ est falsum nihil significat oẽs hoies nisi hoc cõplexũ ois hõ: sed homo oẽs hoies sigt. Nec seqꝫ hõ significat hoiem: ergo homo sigt aial q̃ q̃ arguat ab inferiori ad supius respectu horũ teriorũ homo aial. nõ tñ respectu taliũ extremoꝝ significans hoiem nõ est inferius ad significãs aial: q̃ q̃ hoieʒ significans sit inferius ad aial significãs. Unde in hac materia nulla ↄ̃ña valet nisi arguat a synonimo ad synonimũ vel nisi ↄceptus teri appellantis suã rõnem in ↄsequente prerequirat conceptum: termini in antecedente positi proportionabilẽ modum habẽt isti termini pmitto ⁊ debeo. dicit buridanus Gratia cuius

Dubitatur de veritate huius debeo tibi equũ casu cõi q pro aliq̃ seruitio promiserim tibi equũ. Affirmatiua pars pʒ. oẽ pmissum

Appellatio rõnis.

Dubitatur.

Nobile promissum ex ore fidelis cadit in debitũ. Pro isto

Notandum est ꝙ aliq introducunt hoc argumẽtũ ad ꝓbãdas naturas

Okã cões ꝙ ad hoc nihil ꝯducit. Alij sicut okã dicunt ed impropriaꝫ nisi capiat in loco hui⁹ faciã ꝙ ex dono habeas equũ a me. hoc iterꝫ oĩs asignãtur. Propte

Hentisber. rea hic duplex est famosa opio. modus hentisberi ⁊ antiquoꝝ sophistaꝝ est ꝙ ista est vera debeo tibi equuꝫ vt equũ stet ꝯfuse tm̃. Sed ista est falsa. Equũ tibi debeo v: pꝫ per eius ꝯdictorias nullũ equuꝫ tibi debeo nec equũ regis tibi debeo nec fauellũ tibi debeo. Sꝫ hic modus nõ placet buridano. Unde dicit ꝙ si ego te hic vocarẽ corã iudice. ⁊ tu diceres corã testib⁹ ꝙ nihil mihi deberes absolueret te iudex ⁊ tu negas debitum quid aliud est debitũ tibi negare ꝙ̃ dicere. nihil penitus tibi debeo hoc paruꝫ alijs ꝯcluderet. dicerẽt ꝙ negare dbitũ ẽ ꝑponẽ negationẽ huic vbo debeo sic ꝙ obliquus in quẽ cadit dbituꝫ negeẽ post hoc vbuꝫ dbeo sic dicẽdo. nõ dbeo aliqd nõ debeo equũ.

Oppo. **Contra** hoc arguit. ille equiualẽt non debeo tibi equũ ⁊ nullũ equuꝫ tibi debeo: ergo vna est male ꝯcessa altera negata. Assũptũ pꝫ: qꝛ sũt eiusdeꝫ q̃litatis teris eodem modo supponentibus.

Rñdet **Respondet** negando ꝙ ille equiualeãt: qꝛ in vna ẽ distributio opposita suppositiõi ꝯfuse tm̃. in altera opposita suppositioni determiate. Propterea opꝫ ascẽdere disiunctim sub singularib⁹ ꝑme copulatiue ꝟ singlarib⁹ scdẽ: ⁊ sic ꝯcederẽt nullũ ens tibi dbeo: sꝫ dbeo tibi equuꝫ debeo tibi aliqd debeo tibi aliq̃d ens. Sꝫ hãc ꝯñam negarẽt. debeo tibi equũ: ergo aliqd tibi debeo. Qꝛ arguit a suppositiõe ꝯfusa tm̃ ad suppositionẽ determinatã remanẽte signo ꝯfusiuo. Sꝫ a pte añ ⁊ a pte post ꝯcẽderẽt ꝯñam: seruata paritate vt equũ debeo. ergo aliqd debeo: debeo equũ. ergo debeo aliquid. sed hanc concederent debeo brunelluꝫ: ergo brunellum db^{eo}. Sed negarẽt ꝯsequẽs cũ añcedente. Sed

Oppo. **Contra** istud aliter arguit. bñ sequitur debeo tibi equũ: ergo equus tibi debet a me ab actiua ad passiuaꝫ. sed ꝯñs est falsum: g⁹ ⁊ añs. Fal-

Instat sitas ꝯsequentis pꝫ per singulares eius. Forte dicis sicut responderent negando ꝯsequentiã: sed oportet sic arguẽ debeo tibi equũ: g⁹ tibi a me debet equus.

Oppo. **Contra** hoc arguit. illud ꝯñs est falsum. extrema nõ supponũt ꝑ eodẽ equus est vnuꝫ extremum ens. tibi debituꝫ a me. aliud extremũ ens tibi debituꝫ a me pro nullo supponit. de nullo veruꝫ est dicere hoc est ens tibi debitum a me quod si neges dicẽdo ꝙ pro equo suppõit. iaꝫ dabis hãc equus tibi debetur a me. Et sic tibi repugnas.

Rñdet **Istud** arg^m videt mihi destrui totũ. nec video ꝯteruiã nisi duplicẽ. q̃rum vna põt esse. Dicerent ꝙ debet est vbuꝫ incõpletũ. nec opꝫ resoluere ꝓtum in hoc cõpletũ ens debitũ a me vel dbitũ ens a me. Scdo dicerẽt ꝙ supponit pro q̃libet equo sub disiũctione: ⁊ in verificãdo opꝫ ꝯfuse ꝓcedere ꝑ equos capiẽdo vnũ disiunctiũ: sꝫ neutrũ hoꝝ sufficit vt pꝫ itelligẽti. Propterea dico istas equalẽ. debeo tibi equum ⁊ equum tibi debeo. ⁊ ꝙ vtraqꝫ est falsa.

¶ Ali⁹ est modus Buridani cõis. ꝙ ista est vera debeo tibi equũ. ⁊ in isto casu oẽm equũ debeo. Ratio qꝛ ꝑmitto tibi equũ: ꝑmissio fuit facta ꝟm rõnẽ specificã equoꝝ cuilibet equo ꝯuenientẽ. Et ꝓpterea nõ est maior rõ de vno equo ꝙ̃ de alio. ꝑmittẽdo equũ quẽlibet equuꝫ ꝑmitto. ¶ Et ipse ponit regulã ꝙ a terio appellãte suã rõnẽ ad ipm nõ appellantẽ: ꝯña est bona: imo ad ipm distributũ vꝫ ꝯña. Bñ sequit. tibi debeo equũ: ergo equũ tibi debeo: vel oẽꝫ equuꝫ tibi dbeo. ¶ Sꝫ nõ ducat ꝯña sic. Debeo tibi equũ: ergo equũ tibi debeo. ⁊ vltra equuꝫ tibi debeo: ergo quẽlibet equũ tibi debeo: qꝛ scda ꝯña est mala. Buridanus.

Ex hac regla sequit vna alia regula. ꝙ arguendo negatiue a terio nõ appellante ꝑcise suã rõnẽ ad ipm appellantẽ est bona ꝯña si sequat. vt dicit regula debeo tibi equũ: ergo equuꝫ tibi debeo. Tũc ex opposito ꝯñtis sequit oppo^m añtis: ergo hec ꝯña est bona. nullũ equũ tibi debeo: g⁹ non debeo tibi equũ. vbi v̄tualr̄ arguit a supiori ad inferi⁹ cũ distributiõe supiorꝫ. terius ꝑcise appellãs suã rõnẽ iferiori mõ se hꝫ ad ipm ꝑcise nõ sic appellãtẽ. ¶ Ex qua regula infero correlaria. Quorum

p^m cor. **Primũ** est. ꝙ hec ꝯña est nulla. Equum tibi debeo: ergo debeo tibi equum.

2^m cor^m **Secundũ** correlarium ex hoc sequens est ꝙ non sequitur. non debeo tibi equum: ergo nullum equum tibi debeo.

3^m cor^m **Tertio** sequit ꝙ formalr̄ ꝯtingit hic arguẽ a nõ distributo ad distributũ: vt dbeo tibi equũ: ergo oẽm equũ tibi debeo: ⁊ tũc rñdeat ad sophisma ꝑpositũ ꝯcedẽdo hãc debeo tibi equuꝫ: ⁊ quẽlꝫ equũ debeo. equũ regis debeo quattuor equos debeo: sꝫ ad satisfaciẽdũ nõ opꝫ dare equũ regis nec quattuor equos: sꝫ sufficit soluẽ ꝟm ꝑmissionẽ factã. ꝑmissio fuit facta ꝑ istũ terium equũ. ꝓpterea quemcũqꝫ equũ dãdo satisfacio. ꝓpterea ꝯcedenda est hec ꝯclusio. mille equos debeo. Et tñ dãdo quẽcũqꝫ illoꝝ satisfacio pro debito. secus est si deberem mille equos vel ꝑmitterẽ mille. iaꝫ opꝫ mille dare ad hoc qd satisfaciã: qꝛ ꝑmissio est facta ꝑ hoc cõpletũ mille equos. vlteri⁹ sequit ꝙ si rex ꝑmittat vnũ equũ ⁊ papa mille equos platoni: rex tot equos dꝫ platoni q̃t papa. h⁹ pꝫ mille equos: imo quẽlꝫ equũ vterqꝫ dꝫ: sꝫ nõ vterqꝫ dꝫ quẽlꝫ equũ. imo vterqꝫ non dꝫ quẽlꝫ equũ. Ex isto pꝫ ꝙ si sortes ꝑmittat ploni turonuꝫ ⁊ rex ꝑmittat platoni scutũ: sortes tm̃ dꝫ platoni ꝙ̃tuꝫ rex. sꝫ minus dãdo bñ soluit: imo si ego ꝑmitterem tibi aliqd qualꝫ rem mũdi tibi ꝑmitto: sꝫ dando tibi vnã fabã satisfacio. Quia sufficit ad verificãdã hãc. ⁊ ad satisfaciẽdũ pro debito equũ debeo vel aliqd debeo. sufficit pro ista debeo equuꝫ vel debeo aliquid. Forte dicis si ego ꝑmittã platoni equũ. ⁊ ipse conuenit me corã iudice: ⁊ ego fateor me centuꝫ equos illi debẽ. nunqd iudex iudicabit me daturꝫ cẽtũ equos. Instan.

Rñdet **Respõdet** ꝙ non recte iudicabit: sꝫ si ego fateor me platoni debere centum equos: tunc debet ferre sententiam. modus iste

Buridani satis subtilis est. et bñ defensabilis.

Dubita tur. Hic dubitat an hec 9ña mẽtalis sit bona. veniẽtem cognosco. ergo cognosco venientem. Siĩr dubitat quõ est descẽdendum et ascendendum sub termino precise appellante suam rationem.

Oppõit p° parti dubij. Ad primã partẽ dubij arguit q sic añs illi⁹ 9ñe nõ põt eẽ vex 9ñte existe falso. ergo 9ña est bona cum pcedit extra reflexiuas. añs p3. qz anteq añs mentalis sit verum op3 q venientis conceptum habeam in mente: et tunc consequens erit verum.

Rñdet Respondet q tenẽdo appellationẽ rõnis 9ña nihil val3. et esto q añs nõ possit eẽ vex sine 9ñte: tñ põt ita eẽ sicut sigt per añs. absq hoc q ita sit sicut sigtur per 9ñs.

Rñdet pti du bij. Ad scdam partẽ dubij dr q bñ sic descẽdit cognosco hoiem. ergo hũc hoiem vel hũc hominẽ cognosco: qz illud disiunctũ in 9ñte nõ d3 seq hoc vbũ cognosco: 3 ibi eõrio nõ valet ascẽsus. nec hoc requirit nõ pdest pbare hanc verã cognosco hominem per ascẽsum: queadmodum frequenter 9tingit vbi determinatio accipitur vnica.

Dubita tur 2°. Secundo pncipaĩr dubitat de veritate huius pponis sortes astronom⁹ scit aliq astra eẽ supra nos: posito q cu3 lateat de situatiõe astrox: et q q sic ponat casus cõiter. meli⁹ est dicere sortes nõ astronomus. ita q sic fiat casus q sortes scit q semp ẽ vna medietas celi supra orizontẽ et alia sub hemisperio. et scit q i qual3 medietate celi st plures stelle. queadmodũ scit purus phisicus. dubitet tñ quãlibet talem hec stella est supra nos illa stella est supra nos. iudicio saltem singulari: tunc queritur de veritate propositionis proposite sortes phisicus scit aliqua astra esse supra nos.

Rñdet Respõdet q illa est vera. sensus est talis: ẽ scita a sorte phisico aliq astra sunt supra nos. s3 tũc remanet dubiũ an sequat sorts phisicus scit aliqua astra eẽ supra nos: ergo sorts phisicus aliq astra scit esse supra nos. et p3 ex modalib⁹ q nõ: qz arguit a sensu cõposito vero ad sensum diuisu3 falsum. Sed hoc nõ placet Joãni Buridano et multis alijs. ioãnes 9cedit illã 9ña3. et vlteri⁹ 9cedit q sortes in casu pposito qõl3 astrũ supra nos scit eẽ supra nos. aliogn dicit q medicus hẽret scia3 de sanitate: et de nulla sanitate sciam hẽret. et phus hẽret sciam de celo et mũdo. et de nullo celo scia3 hẽet qd nõ est dicẽdu3. Alij sup Buridanũ 9cedunt 9ñam ppositã secũ. et vltra qd sortes in casu dato qõl3 astx scit eẽ supra nos sine scit astrũ supra orizontẽ: s3 hec mã est posterioristica: s3 hic succincte ponẽda est acceptio de scire ne labat in equoco supposito qd nois de scire large sũpto et supposito q triplex est scibile. Scibile ppinquum remotum et remotissimum.

Triplr cõtingit scire. Notandu3 est q trifariã 9tingit scire. Uno mõ in vli. alio mõ in pticulari. alio mõ in singulari. hec distictio tangit ab Aristotele p° posterior. scire in vli est scire in cõfuso hoc ẽ dictu scire ita eẽ sicut p vle sigtur: et sic scio hanc omis hõ in palestina est in palestina. ¶ Scire in pticulari ẽ scire ita esse sicut per aliquam particulare3 significat hoc modo scio hanc aliquis in templo nostre domine ẽ in templo nostre domine. propositionabiliter dicatur de scire in singulari.

Ex isto patet q 9sequẽter 9tingit aliquid scire in particulari et in vniuersali est illud ignorare in singulari hoc ferme semper euenit. scio istam in vniuersali papa est rome et in particulari sit rei veritas q sit rome et me lateat. iam scio papam esse rome in vniuersali: et hoc nihil aliud est dictu q est scire aliquã vniuersalẽ. cuius ista est singularis. iste homo rome est rome demõstrando papã. istis suppositis videat cõuenientia et discrimen inter istos modos. Buridanus concedit hanc 9sequẽtiã. sortes scit aliquod astrum esse supra nos: ergo aliqd astru3 sortes scit esse supra nos: imo quodlibet astrũ supra nos scit eẽ supra nos. non per ista3. hoc astrũ est supra nos. nec per istã. illud astrũ est supra nos. et sic de qualibet singulari: sed per hanc. aliqd astrũ est supra nos: que est indefinita scita a sorte. Eodem modo demonstratis istis duobus cõtradictorijs. papa dormit si nullus papa dormit concedit hanc consequentiam. alterum istorum esse verum scio: ergo alterum istorum scio esse verum.

Oppo. Contra hoc arguitur. lateat te veritas huius papa dormit iam latebit falsitas huius. nullus papa dormit: tunc añs erit verũ et 9ñs est falsum. 9dictoriũm 9sequentis est verum. neutrum istox scis esse verum. vt patet per inductionem.

Rñdet Respondet admisso casu negãdo q antecedens sit verum et consequens falsum: et nego q cõtradictoriu3 cõsequentis est verum: imo vna singularis est falsa in qua demonstrat cõtradictoriu3 veru3: qz illã singularẽ scio esse verã: sed non per hanc ppositionem hoc est verum: sed per hanc alterum istox est verum.

Eodẽ mõ responderet q scio sole3 esse supra nos. et venerem esse supra nos. supposito q sint supra nos in casu dubij: sed nõ per has singulares sol est supra nos: venus est supra nos: sed p has indefinitas aliqd astrum est supra nos. ecce modum Buridani qui solum verbaliter et non ad rem contradicit modo cõmuni q non cõtradicat ad rẽ. probo omnes cõcederent q scio in vniuersali solem esse supra nos: vel in particulari si sol sit supra nos: sed hoc non sufficit ad sciendã istã sol est supra nos: imo ad sciendam ista3 simpliciter oportet q ego nõ dubitarem istam sol est supra nos dubitatione prouenientẽ ex ista sol est supra nos.

In cõmuni mõ loquendi et de virtute sermõis etiã nõ solemus 9cedẽ papã scio esse rome vel scio papã eẽ rome. dato q scire sciamus in particulari vel in vli illã: et qñ dicim⁹ nõ scio istam papa est rome sensus est nõ scio istã simpliciter hoc est nõ scio illã ppõne3 scia que sufficit ad denoiandam illam ppõnem scitã. cum hoc tñ stat q scio illã in vli vl i particulari: et sic verbaliter a sophistis discrepat buridanus: et rõ q addacit nulla est inferendo

ferendo

ferẽdo q aliqs haberet sciam de celo: et de nullo celo haberet sciam. ¶ Quia vel ipse itelligit q aliquis haberet ipsam scientiam de celo tanq̃ de scibili propinquo: et hoc nihil est dictu vel de scibili remoto vel remotissimo: et tunc non sequitur hoc q infert.

Cum istis tñ bene stat hec ppõnes. scio aliquod astrũ eẽ supra nos et nullũ astrũ scio esse supra nos. apparentiã haberet si diceretur astra scio esse supra nos. et nulla astra scio esse supra nos. nec amplius pondero hoc quod cum mouet q̃ concedere hanc copulatiuam. necesse est homines esse aial. et nullus hõ necessario est aial: et quidem alius partim impugnat buridanũ parti facit rõnes q si ꝯcludant cõcludunt propositum buridani.

Oppo. Unde sic arguitur. demõstratis istis duob⁹ ꝯdictorijs papa dormit et null⁹ papa dormit. capio iudiciũ quo scio alterũ istoꝝ esse veꝝ: et tũc sic vel illud est repñtatiuũ vni⁹ singularis ꝯdictorij hoc ẽ vni⁹ vl' nulli⁹. nõ est dicẽdũ scdʒ: ergo pᵐ et nõ est maior rõ q representet vnũ q̃ alteꝝ. ergo vtrũq.

Rñdet Respondet q illud iudiciũ nullũ distincte repñtat: sʒ est iudiciũ cõfusum repñtatiuũ h⁹ vel illi⁹ quẽadmodũ ascẽsus h⁹ p p dormit vl' null⁹ p p dormit nulli⁹ ptis fit ascẽsus

Confirmatur. Confirmat bñ seqt scio alteꝝ istoꝝ eẽ veꝝ ergo scio hoc alteꝝ eẽ veꝝ vel illud alteꝝ eẽ veꝝ p descẽsũ. añs ẽ veꝝ: ergo et ꝯñs.

Rñdet Respõdet negãdo illũ descẽsum quẽadmodũ nõ seqt. necesse est hoiẽ esse aial: ergo necesse est hũc hoiem eẽ aial vl' necesse est hũc hoiẽ eẽ aial: et qñ alteꝝ staret psonalr adhuc nego ꝯñam. Quẽadmodũ nõ seqt aliquẽ hoiem eẽ aial est necesse: ergo hunc hoiem eẽ aial est necesse vl' illũ hoiem esse aial est necesse: qꝛ ſm multos hoiem stat psonaliter: et tñ hoc totũ stat mãlr. Ratio est: qꝛ illud p̃ꝛm necesse denotat cõpetere huic. aliquis hõ est aial. et in descẽdentib⁹ nulli subsumpto sub illo ſbo. Idẽ est hic. scio alterũ ꝯdictoriorũ esse verum.

Isti his rõnibus inuẽtes cõcedũt hanc ꝯñaʒ et similes. scio alterũ istoꝝ esse veruʒ: ergo vtrunq istoꝝ scio esse verũ. nec seqt q vtrunq scit verũ. et cõceditur q hoc scio eẽ verũ demonstrãdo ppõnem falsam. Et negat q hec sit vera ppterea qꝛ hoc scio esse verũ solũ in particulari. et ad sciendã particularẽ sufficit scire vnã singulareʒ eius: quẽadmodũ ad veritatẽ particularis sufficit veritas vni⁹ singularis: et sic ꝯcederent. vtrunq istoꝝ scio esse verũ: vtrunq istoꝝ scio eẽ falsuʒ. Istũ modũ tenet mãtuanus q solũ verbaliter a buridano differt et buridan⁹ non ad rem vt ante ostensum est deuiat. Quare cetere positiones cũ multiplicitate verborum coincidũt.

Dubitatur. Circa hanc mãm dubitatur de terminis absolutis et cõnotatiuis. Et vtrum hominis et huiusmodi obliqui sint termini absoluti pariformiter an isti termini sortes plato sint termini ꝯnotatiui.

Jo. buridan⁹. Circa p̃mã ptẽ huius dubij Joãnes buridan⁹ tenuit huiuscemõi obliq̃s cõnotatiuos. patet ex dorp in appellationibus alter est modus dicendi cõmunis. Et ad intelligentiam istorum

Notabilia okã. Notanda sunt aliqua ſm okan q dat regulã vlem accidentiũ q illa accidẽtia sola repiunt in mente que variãt veritatẽ vel falsitatem. Ex qua regula seqt q obliqui numerus et rect⁹ repiunt in mẽte. ¶ Multũ refert dicere asinus est hõ et asinus est homis: angelus est ens et angelus est entia. ¶ Scdõ infert q ꝯiugatio et gen⁹ nõ repiunt in mente. Interdũ sunt duo verba diuerse ꝯiugationis sinonima et diuersi gñis: vt vestio et induo lapis et petra. Postea dicit q teri sinonimi sunt inuẽti ppter ornatus lepiditatẽ et nõ ppter necessitatẽ exprimẽdi. Ista duo dicta sunt dubia. Ex pͥo seqt q hec esset ꝯgrua: lapis est petra albus. hoc pʒ: mẽtalis cui subordinat est ꝯgrua: ergo et vocalis. ꝯña nulli dʒ esse dubia. Assumptũ arguitur: qꝛ si in mente esset incõgruitas hoc maxime foret ppter discrimẽ substãtiui et adiectiui in gñꝛe: sed hoc est falsum nullũ tale regit in mente ſm eum. Ex scdõ dicto seqt q ista vocalis hõ est hõ vl' mucro est gladius nulli mentali vltimate subordinat quod est falsum. sed forte ipse intelligit q mucro et gladius non differunt in mente sicut in voce: et hoc nõ est improbandum. Propterea vniuersaliter ad ista accidentia dicatur q conuenirent mentalibus sicut vocalibus et scriptis: et per prius ex natura rei. Sʒ questio est bona quare dicuntur accidentia.

Rñdet. Respondet omnes iste sunt concedende. casus est genus numerus est casus. qualitas est persona. quod probat sic. iste terminus homo est nominatiui casus: immo nominatiuus casus: quia tales transitiue locutiones reducende sunt in intransitiuas: et tunc capiatur minor. iste terminus homo est numerus: quia singularis numeri: ergo numerus singularis est casus. Ex pᵐco silla concluditur q numerus singularis est nominatiui casus. eodem modo probari põt q qualitas est cõparatio. Tunc respõdeo ad questionẽ q aliqua istorum accidentiuʒ accidũt nomini pͥmo intẽtionaliter. hoc patet. scribatur iste terminus homo iam ibi sunt duo termini. quorum vnus est substantia attramenti: alius est nigredo eidem inherens: illa nigredo est nõiatiui casus et realr iherẽt vni nõi qḋ ẽ ſbũa.

2ᵐ corᵐ. Secundo patet q casus accidit verbo sup posito. qꝛ ex eodem attramẽto scribat nomen et verbũ pʒ correlariũ intelligenti.

3ᵐ corᵐ Tertio sequit q aliquis casus est niger: et aliquis numerus est numerus rubeus. hoc pʒ: iste terminus homo scriptus est niger: et iste terius hõ scriptus est casus: ergo aliqs casus ẽ niger. ¶ Ex hoc sequit quartuʒ correlariuʒ q licet interdum habere adiectiuuʒ pͥme intentionis substantiuo scdẽ q̃q̃ cõuenirent non dicamus cappa cathegorica capitiũ ypotheticũ. Sed grãmatice loquẽdo debemus capere accidẽs scdẽ intẽtionaliter qñ dicimus sex sunt accñtia nõis. sensus est. sex sunt termini cõcs q accñtalr pdicant de nõie. s. qualitas cõparatio et c. qꝛ qualitas realr est nomẽ. Et eadẽ res numero est modus signdi ẽntialis, et accñtalis mod⁹ 4ᵐ cor.

signandi actiuus & passiuus: sed alia & alia rõne: nec sequitur quod sedēs sit accñs nois quod accñtalr pdicetur de aliquo noie: vt iohes est sedēs: hoc tñ non est inquãtum nomen. nec adhuc sequitur quod intētio sit accñs nois quod predicet de noie accñtalr inquãtum hmõi: qz hoc nõ est grãmatice cõsiderationis solũ. Nec sequitur quod psona sit accñs nois quod pdicet de noie accñtalr inquãtum hmõi: & est grãmatice cõsideratõis: qz pma psona nõ reperit in noie: sed qlibet psona in pnomie reperit. Propterea a donato positũ est accñs pnois & nõ nois. Nec obstat aliquoz opinio dicẽtiũ quod nomē indifferẽter est cuiuslz psone: qz hoc est dubiuz sicut hic ego & ioãnes curro dicũt opinãs quod ioãnes est pe psone. qcqd tñ sit hoc est pp additionez pnois. qre nõ abs re dicit Donatus quod psona ē accñs pnois & non nois: in alijs fingãt suañõēs. vel dicat quod volũtas grãmaticoz solũ suffic. & ita freqntissie ptigit. Istis nõtatis

Rñsio ad dubiuz **Respõdet** ad dubiũ ppositũ quod hois & hominē sunt teri absoluti: quãtũ ad modũ iste terius hõ differẽte solum ab eo mõ signandi grãmaticali. gtũs dr signare p modũ vt cuius. dtũs per modũ vt cui. & ita de alijs casibus fm grãmaticos hoc est nota vt cuius pponit gtõ. & nota vt cui dtõ pponit: vel sicut grãmatici dicũt gtũs regit ex vi possessionis nõ qz vez possessorē semp signat. vt pz hic asinus chimere currit: sz cõiter gnis signat p modũ vt cuius hoc ē signat p modũ possessoris. Sz isti tres teri homo hois & hoie nõ sbordinant eidē pceptui: sz tribus synonimis q ad signatũ ẽentiale: differũt tñ grãmaticalr q ad alios terios sorꝫ & plo. Rñdet quod sunt teri absoluti.

Instat. ¶ Forte arguis qñcũqz aliqs terius supponit p aliqo & postea nõ supponit pro illo hoc est pp decisionẽ rei signate vel pp pnotationẽ teri: sz sic est quod iste terminus sortes p sorte supponit qñ forma informat mãz: sed ipsa mã nõ informãte nõ supponit pro sorte: sed hoc non est propter defectum rei significate.

Rñdet **Respondet** quod hoc argumentum alibi est tactum negando minorem: immo est propter defectum rei significate.

Ultimo dubitat Rñdet **Ultimo** dubitat an albus pure adiectiue sumpti & substãtiue sumpti idē significet. ¶ Respondet quod eandem rem significãt de modo significãdi essentiali: sz dicat cõiter quod album adiectiue sumptum precise albedinem significat.

Op. p° **Sed** ptra hoc arguit. tũc nõ ēēt terius pnotatius nõ hẽret signatũ mãle & formale qõ ad terium pnotatiuũ requirit. Et pfirmat: qz tũc ista ēēt impossibilis sortes est albus. capiẽdo albũ pure adiectiue. qz pdicatũ pro albedie supponit multi tenẽtes oppositũ huius dubij tenẽt. quod adiectiuũ adiectiue tentũ põt esse pdicatũ & supponē. & qñ hoc nõ teneret argumentum est parũ debilius. capta hac ppõne sorꝫ est hõ albus quã oẽs

Op. 2. pcedũt. ¶ Scdõ arguit ad idē: qz tũc albus adiectiue sũpti. & albedo ēēnt teri synonimi de mõ signandi ẽentiali: qz pcisse idē signãt. nec vz solo illa albus signat pcretiue & albedo abstractiue qd est hoc dictu. vel quod vnus est pcretũ & alterũ abstractum & hoc nõ tollit. patet de istis teris curruũ currimas, pz pnitas noializãdo que sunt penitus synonima. Et pfirmat qñ dico albus

Confirmatur. currit qõ lz albũ currit. ibi albũ rē albã signat. Addat ei iste terius aial. dicẽdo aial albũ currit. iam cadit a sua signõē. Propterea dr quod sunt termini sinonimi de mõ signandi essentiali: sz differũt grãmaticalr vnus terius est sbstãtiuũ: & põt reddere suppositũ vbo. alter est adiectiuũ & non põt: qz de rõne suppositi est quod sit substãtiuũ vel adiectiuũ substãtiuatum in neutro gñe: & hoc est eē sbstãtiuũ vel in masculino vel in feminino gñe qñ dat intelligi certũ substantiuũ.

Doctet **Circa** totã hãc mãm appellationũ opz freqnt aduertē ad cõem modũ loquẽdi. quod significatiõēs terioz ex illo depẽdẽt. pz ex talibus exemplis. Uideo vez albũ. vbi nõ opz ire ad pnotationes terioz & ad ponẽdas ppõnes inceē videt de aquo denotat fieri vificatio. vt deus põt tantã gfaz creare quãtã põt creare q est ipossibilis sua de iesse non erit. hec deus tantã gfaz creat quãtã creat: qz ista mere polis ē. sz sua de inceē est ista deus tantã gfaz creat quãtã pt creare. Et si dicas. ista nõ est mere de iesse. capiẽdo pt p possibilr est. ergo ista hẽbit vnã aliã de inesse.

Rñsio **Respõdet** hũ põt hẽre aliã de inceē dũmõ idē denotat qõ denotabat per hãc. deus põt tantã gfaz creare quãtã põt creare. Sed qz pgrue sine terio ampliatiuo nõ possumus hoc exprimere. melius est tenē terium ampliatiuũ in scdo loco. Eodē mõ dicat de hac sorꝫ põt tantũ portare quãtum põt portare: qz p illã signmus quod sortes aliquãtũ ponderis põt portare. ita quod nullũ aliud sua de inceē ē hec. sorꝫ tm portat quãtũ põt portare. Sz si pũctio iclusa capiat i istis cõplexiue sorꝫ põt currē & nõ currē. Ista pñt eē vera demfando duo pdictoria ptingẽtia opz illas ponē inceē sic. sorꝫ currit & nõ currit ista sũt va. Sz si pũctio capiat copulatiue ponant inceē per singulares incõiunctim sũptas. ista est necessaria. sorꝫ põt currē & sorꝫ põt nõ currē: ergo non hẽbit hãc de inceē sorꝫ currit & sorꝫ non currit: sz has hẽbit sortes currit & sortes nõ currit. quaz vtraqz est possibil. Et hec de appellationibus. ¶ Finis appellationũ.

¶ Sequitur de statu.

Status diffinit. **Apponẽduz** est quod status nõ ea pit pme intẽtio nalr nec scdē obligatorie vel vt pueniũt pdicatis essentialibus. Sz status suppõnis est terius supponẽs nõ ampliatus nec restrictus vt pdicatũ huius hõ fuit aial est status suppõnis: qz est terius pnotatius supponẽs pro terio supponẽte pnotãdo quod non ampliatur nec restringitur restrictione materiali saltem.

Instat. **Sed tunc** petis an sbz huius hõ est aial illud in domo supponat fz statũ.

Oppo. **Et arguit** quod sic. hoc sbm huius hõ est aial supponit fm statũ demõstrãdo partem illius ppõnis. & hoc subiectum est subiectuz huius totalis: ergo subiectuz huius totalis supponit fm statum. Si concedatur conclusio.

Oppo. **Contra** diffinitio status suppositionis non conuenit illi cum ampliatur. vt probatum est in ampliationibus.

Rñdetur

Respōdet q̄ de vtute sermōis diffōnis dare nō supponit sm statū: sz i habitudine ad aliquā ppōnē supponit sz statū qḋ sufficit. Stat⁹ appellationis pōt proportionabiliter diffiniri.

¶ Finis status.

¶ Sequitur tractatus de restrictione.

De restrictiōe

Restrictio passiue ꝛ scḋe intētionaliter sūpta est terius supponens pro paucioꝛib⁹ suis signis vel ad paucioꝛes dīas tempoꝝ q̄ sine dictione restringēte. Ex^m hō alb⁹ currit. ibi hō nō stat pro quolibet hoie: sed pro hoie albo ꝛ masculo. Ex^m de restrictione foꝛali. vt hō qui fuit pōt eē hō. Est restrictiō passiua formalis ꝛ q̄ fuit restrictio actiua formalis. soꝛtes videt hoiem in curia. ibi hoiem non supponit p quolibet hoie: sed pro hoie in curia. ꝛ breuiter qlibet terius stās pro paucioꝛib⁹ suis significatis per aliam dictionē q̄ staret ipsa seclusa restringitur.

Regula **Unde** h̄ ponit rla q̄ qḋlz iserti⁹ imediate addi tū suo supioꝛi restringit totū p illo p q̄ stat iserti⁹. In hac rla capit iserti⁹ large p qdditatiue inferioꝛi essentialiter vel denoiatiue. vt aial hō currit aial rōnale currit aial risibile currit.

Fallit regula Fallit hec regula in teris diuinis ens qḋ est pater pro filio supponit ꝛ pater in cōi modo loquēdi false enunciat de filio.

Oppōit regule **Cōtra** regulam arguitur sic. ista est negatoria animal homo currit: ergo non est restrictio.

Rñdet ¶ Respondetur per propositiones.

p⁹ ppō **Prima** est. non est incōueniens addere inferius imediate post superius. cōgrue dicimus vidi vrbem carthaginez ꝛ ibi est appositio.

2⁹ ppō **Secunda** propositio est. ista est negatoria homo animal currit. ꝛ ita quandocunq̄ supius imediate sequitur inferius. Dicitur imediate: q2 bene dicimus homo ꝛ animal currunt.

3⁹ ppō **Tertia** ppō. nō semp loco diffiniti lz ponere diffōnē eius: hec congrua aial currit. hec aūt incōgrua animal animal irrationale currit.

4⁹ ppō **Secundo** arguit. subiectū hui⁹ nō restringitur ois hō est alb⁹. ergo dicta nō stant.

Instat ¶ Forte dicis sicut dicēdū est q̄ pdicatum nunq̄ restringit subiectū nisi quando est equiuocuz a consilio. ꝛ ibi pprie nō restringit sz poti⁹ alienat.

Oppōit **Contra** hoc ar. ponēdo q̄ solū masculi sint albi. ista est va. ois homo est albus: ergo predicatum restringit subiectū ad standuz pro masculis. Antecedēs pz q̄libet singularis illi⁹ est va si instes p bertha. ista est incongrua ista hō est albus.

Rñdet **Respōdet** negādo q̄ ista sit vera. sic instando bertha nō est hō alb⁹. scḋo sic. ista homo nō est alb⁹ capiēdo alb⁹ mere adiectiue: q2 q̄ q̄ demonstro bertham. iste termin⁹ homo est cōis gñis ꝛ adiectiuum sane bñ ꝯuenit secum in genere.

Op. 3⁹ **Tertio** arguitur. sequeretur q̄ subiectum huius restringet homo moꝛtuus est vel fuit homo vel homo pictus est homo.

Rñdet **Respōdet** negādo. q̄ tūc terius restringit qn̄ stat p suis signis ppꝛijs p paucioꝛib⁹ vl p eisdē p qb⁹ staret sine tali dictiōe vt hō currit. hō p q̄lz hoie pñti stat. vt hō artista currit sm stat paliq̄ p q̄ ante stetit. in istis hō moꝛtu⁹ est hō pictus ē hō est dictio dissyllaba. iste terius hō alienat a suo significato pprio: q2 pro nullo illo stat pro q̄ stetit in illa hō currit. Sed nō negandum est quin idem terminus alienari ꝛ restringi pōt respectu diuersoꝝ. capio tres ppositiones homo est aial hō est pict⁹ hō alb⁹ est pict⁹ sm scḋe alienat respectu subiecti pme subiectum tertie restringitur respectu subiecti scḋe.

¶ Finis paruoꝛum logicalium.

¶ Incipiunt quedam questiones in exponibilibus disputate a magistro Jōanne Mair Hadingtōnesi.

De expositionibus

Circa initiū exponibiliū querit an arguēdo ab exponibili ad eius exponentes ꝛ ꝯtra sit bona ꝯña. Et arguit q̄ nōnulla est exponibilis: ergo titulus q̄stionis psupponit falsuz. ꝯña tenet: q2 titulus q̄onis presupponit oppositū assumpti. añs pz: q2 dat oppo^m. tūc vel talis eēt cathegoꝛica vl ypothetica. sz nec hoc nec illud igitur nō illud pbat: ꝛ q2 idē est iudiciuz q̄ ad omnes capio hāc exponibilez tm̄ animal est hō ꝛ arguit sic. mētalis hui⁹ vocalis est ypothetica: g⁹ hec vocalis nō est cathegoꝛica. ꝯña tenet. ꝛ añs pbat: q2 oia sunt explicita in mente saltē vltimata q̄ nō ꝯtingeret si foret aliq̄ mentalis vltimata exponibilis. Et sic opz dicere q̄ hec vocalis subordinat eidē mētali cū suis exponētibus. nec hoc arguit sic. capio mētalē hui⁹ tm̄ hō est aial. notum est q̄ ipsa est cathegoꝛica: ꝛ tūc capio ly tm̄ seoꝛsuz. ꝛ arguit sic. vel est vnuz puꝝ cathegoꝛeuma vl puꝝ sincathegoꝛeuma vl vnū mixtū. si tertiū da mixtū cui equiualet ꝛ nō potes. si pmū. addat ergo intellect⁹ illud cathegoꝛeuma pcise istis trib⁹ teris hō est aial. tūc ista mentalis cōponet ex trib⁹ ꝯceptib⁹ ꝛ actu copulatiuo extremoꝝ. nec vz subterfugere q̄ mētalis nō cōponit ex plurib⁹ ptialibus noticijs: q2 fouētes hāc opinionē asserūt oppm ꝛ eodē modo deducit arg^m si dederis scḋm mēbrū. si dicas intellectū nō posse pcise addere ꝯceptum vl actū cui subordinat tātū nisi aliqd aliud addet. hoc videt gratis dictū ꝛ pari pteruitate pōt defendi q̄ intellect⁹ nō pōt addere hoc signuz ois huic indefinite hō est aial quin aliqd aliud addet nō stādo ex pte illius teri ois. Et ꝯfirmo assūptū si aliq̄ eēt ppō exponibilis. de⁹ esset talis sm illos q tenēt ppōnez increatā sed hoc est fm̄: q2 nō exclusiua q2 i illa ppōne nullū ponit signū exclusiuū: ꝛ per idem nō est ppositio exceptiua: ꝛ sic de alijs. ꝛ si ponat ppositio pari rōe debet dici exponibilis. patet per fundamētū censetur cathegoꝛica: q2 est cathegoꝛicū iudiciū. ac per idem erit exclusiua: q2 exclusiuum iudicium q2 iudicat tm̄ animal esse hominē. ꝛ sic de alijs exponibilibus.

Oppōit p⁹ titulo q̄onis

Confirmatur

Op. 2⁹ **Secundo** arguit ad idē. Si eēt aliq̄ exponibilis marie hec ꝛ siles tm̄ ois hō nō pter soꝛtē inq̄ntū rōnalis ē foꝛtioꝛ platone: sz hoc est fm̄ ꝯña claret. falsitas ꝯñtis pz: q2 nō ē exclusiua. pbat: q2 p idem eēt exceptiua reduplicatiua q̄ nō est dicēdū. Foꝛte dices exclusiua exceptiua reduplicatiua

cativa & de cōparatiuo copulatim & non copulatiue. vt de scuto superficiato trib⁹ varijs colorib⁹ eq̄lr dr ee albū nigrū & viride copulatim & nō copulatiue. ꝯ si nō sit exclusiua absolute non erit de aliq̄ mō exclusiuar: & ꝑ ꝯñs modi exclusiuar nō pñt eā exponere. & ꝑ idē nō exponet exceptiue & sic de alijs. Et ꝯfirmat qr hec ꝓpō nō pōt exponi copulatiue vl' disiunctiue. & q̄libet exponibilis ypothetice est exponibilis copulatiue vl' disiūctiue: g° hec ꝓpō nō ē exponibilis ypothetice. ꝯña tz in baroco trāsponēdo ꝑmissas. & nō pōt exponi cathegorice. vt notū ē: igit. minor patet. maior ꝓbatur: qr non copulatiue qr ly ꝑter negat. & quādo aliquod signū negat tūc ꝓpositio est exponēda disiunctiue. Hec disiūctiue: qr tm̄ nō negatur: ergo non debet exponi disiunctiue: sed copulatiue. cōsequentia tenet per maximas exponibilium.

Confirmatur

Op. 3° **Tertio** ar ad idē. Hec nō ē exponibilis. angulus obtusus est maior recto: g° ꝑ idē nulla mā ꝯñc vz: & assumptū ar: qr si sic hoc eēt ponēdo ita & sicut in vna exponēte: vl' alr. nō 2ᵐ qr detur alius modus. nec ꝑmū: qr tertia exponens est iterū exponibilis ꝑ cōparatiuū & sic eēt laberint⁹ dedali in exponēdis istis ꝓpōnib⁹. & sic obscurū exponeret obscuri ꝯ connotatū hui⁹ teri exponē. Et ꝯfirmat illa nō ē exponibilis tm̄ sortes currit & plo disputat: g° nlla. ꝯña tz. vt sup̄. añs pz: qr tota ypothetica nō ē exponibil' qm̄ signū nō pōt cadē i totā ypotheticam: qr tūc nō q̄libet exclusiua de ꝑ°° exclusiuar de ꝑdicato cōi haberet vlem de terminis transpositis.

Confirmatur

Op. 4° **Quarto** ar. qr tūc ois hō currit esset ꝓpō exponibilis. ꝯñs est falsū & ꝯ doctrinaz paruor logicaliū: g° & añs: ꝯñam ꝓbo: qr sic exponitur hō currit & nihil est hō qn ipm̄ currat. quēadmodū exclusiua & exceptiua & reliq̄ ꝓpōnes hñt suas exponētes. Et ꝯfirmat. Nō sequit. ois ꝓpō ꝑter hāc exponētez est vā demōstrando ꝑ ly hāc tertiā exponentem hui⁹ exceptiue q̄ demōstrat se. puta hāc hec exponēs nō est vā. & tm̄ ar ab exponibili ad vnā suarum exponētiū copulatiue: igit. titulus q̄ōnis falsus. ꝯña pz cū minore & maior arguit: qr añs est verū & ꝯñs falsū: ergo nō sequit. ꝯña pz ex 2° prior. & añs pz. posito ꝙ nulla sit ꝓpō exponibilis dēpta hac exponibili & exponentibus eius iam exponibilis: & due prime exponentes sunt vere & tertia exponens est falsa: scz hec exponens non est vera: quia se falsificat.

Confirmatur

Op. 5° **Quinto** arguit. nō sequit. hec exclusiua sigt aliter esse ꝙ̄ est: & nihil aliud ab hac exclusiua sigt aliter esse ꝙ̄ est: ergo tm̄ hec exclusiua sigt aliter esse ꝙ̄ est: & tm̄ arguit ab exponētib⁹ ad exponibilē eorū: ergo questio falsa. ꝯña tz cū minore. Maior pz: qr añs sigt taliter esse q̄liter est: & ꝯñs aliter esse ꝙ̄ est. posito ꝙ nulla sit ꝓpositio alia ab hac exclusiua ex suis exponētibus & illarū ptib⁹. Jā hec exclusiua sigt aliter esse ꝙ̄ est qd̄ ꝓbo: qr vel ita est sicut hec exclusiua significat vel aliter. Si scdm̄ ꝓpositū pro illa parte. Si ꝑᵐ sic arguit. ita est sicut illa exclusiua sigt: & illa exclusiua sigt ꝙ ipsa sigt solū aliter eē ꝙ̄ ē: & ita est ꝑ te: g° ipsa sigt alr eē ꝙ̄ est. Et ex illo pz aduertēti ꝙ vtraqꝫ exponēs sigt talr oino in re sicut est & nō aliter: & sic cum totale añs sigt oino taliter esse q̄liter est. & ꝯñs aliter habet ꝙ consequentia nihil valet que fuit maior que restabat probanda.

Et cōfirmatur nō sequit. omnis ꝓpositio que nō est hec exponibilis significat sicut est: & hec exponibilis est proposito: & hec exponibilis nō significat sicut est: ergo ois ꝓpositio ꝑter hāc exponibilez significat esse sicut est: tamē arguit ab exponētibus ad exponibilē eius: igit. Minor claret cū cōsequētia & maior arguit posito ꝙ nulla sit ꝓpositio nisi hec exponibilis cū exponētibus eius: iam añs significat sicut est: & cōsequens nō significat sicut est: igit. ꝙ exponibilis nō significet sicut est. ꝓbat: qr vel significat sicut est: vel nō significat sicut est. si scdm̄ optatū quo ad hoc. si ꝑmū tūc ita ē sic̄ illa exponibilis sigt: & illa exponibil' sigt ꝙ ipsa nō sigt sicut ē: & ita ē ꝑ te: g° tūc ipsa nō sigt sicut est. Et ex illo pz ꝙ q̄lz exponēs sigt sicut est.

Confirmatur

Op. 6° **Sexto** arguit. scda pars hui⁹ ꝓpōnis tm̄ aial est homo & ecōuerso est exponibilis: & in ea nō ponit signū de quo est sermo: igit. Forte dicis resumit ly tm̄: ita ꝙ valet hāc. tm̄ homo est aial. Cōtra: ergo tūc illa esset ipropria. ois homo ꝑter sortē est plato. & ecōuerso. similiter scribā illas duas literaliter. tm̄ aial est hō: & ois homo ꝑter sortē currit. & in extremitatib⁹ ponā ecōuerso: quero an sit exclusiua vel exceptiua: & nō pōt dari vna illarū: ergo nec est exclusiua nec exceptiua: & per ꝯñs nec in prima: scz in hac. tm̄ aial est homo. & ecōuerso. In oppositū est cōclusio. In ista questione tres erunt articuli. in primo de ꝓpositione resolubili. in secundo de exponibili pertractabitur in tertio ad argumenta ante oppositū respondebitur. Pro expeditiōe ꝑmi

Insta

Opposi

In oppositū ē ꝯclusio

Notandū est ꝙ plures sunt manerice ꝓpōnū: nā q̄dā sunt officiabiles: q̄dā resolubiles: q̄dā exponibiles: q̄dā ex his manerieb⁹ mixte: q̄dā nullo istor modor se habētes. Propō officiabilis est modalis cōposita vt possibile ē sortez currē. & vocat officiabilis rōne modi hñtis huiusce modi offm̄ in ꝓpōne de qb⁹ in modalibus videas.

Plures sūt mañ ꝓpōnū

Diffinit ꝓpō officiabilis

Propositio resolubilis ē ꝓpō que ꝑ terminū inferiorē subiecti cōcludit expositorie in tertia figura: & hic nō capim⁹ terminū inferiorē proprie sicut in ꝑdicabilib⁹ ad hoc sciendū capiam⁹ ꝓnomē hoc vel hec ꝑm exigētiā propositionis pro subiecto ꝑoris resoluētis: & ꝑdicatū resolubilis pro ꝑdicato ꝑoris resoluētis: & hoc ꝓnomē hoc pro sbo secūde resoluētis & sbm resolubilis pro ꝑdicato scde resoluentis saluata copula qn̄ non est ampliatiua vel ampliata. & si sit ampliatiua vl' ampliata teneat in ꝑma resoluēte in ꝓpria forma cū disiunctione ampliatiōis ad tpa pñs in secūda resoluēte. saluato numero in vtraqꝫ resoluēte: sed tēto casu in priore & recto sumpto in minore vt hois est asin⁹: & sic resoluit. huius est asin⁹: & hic est hō: ergo hominis est asinus. cū platone sortes disputabit. sic resoluit. cū hoc sortes disputabit: & hoc est vel erit plato

Diffinit ꝓpō resolubil'

ergo

ergo cū platone sortes disputabit. Et pȝ φ resoluere
est quodāmō pbare: ȝ interdū sit petitio pncipij: tñ
p illū modū facile inueniunt̄ veritates ꝛ falsitates ppō/
nū. sed caueat̄ a petitiōe pncipij statim. ppterea dicit
paulus venet⁹ φ illa etiaȝ sorꝫ currit resoluit̄. ȝ illa
hoc currit nō pōt resolui cū opȝ cape in scda resoluē
te. hoc est hoc. Et vt ista meli⁹ itelligant̄ ponā ppō/
p° ppõ nes. ❡ Prima cādela lucens actu est extincta φ sit
pȝ veꝝ p resoluētes. hoc ē extinctū demōstrādo can
delā extinctā: ꝛ hoc est vl̄ fuit cādela lucēs actu. cuȝ
copula sit āpliata ȝ nō āpliatia: g° cādela lucēs actu
2° ppõ ē extincta. ❡ 2° ppō. h° scutū ē diuisū i duas ptes: pȝ
hoc ē diuisum i duas ptes ꝛ h° ē vel fuit hoc scutū.
ergo h° scutū ē diuisuȝ i duas ptes nec te moueat qm̄
hoc supponit p illo qd̄ nō est nūc scutū sed fuit ppter
3° ppõ ampliationē de diuisuȝ. ❡ Tertia ppō. sorꝫ ꝛ plato
erūt post mortē sortis ꝛ platonis. esto φ nunq̄ resur/
gāt. Secūdam ptē suppono gr̄a ppōnis. porem sic ar
gumētor hec demōstrādo duas materias ꝛ duas for
mas sortis ꝛ platonis erūt post mortē sortis ꝛ plato/
nis: ꝛ hec sunt vel erūt sortes ꝛ plato: g° sortes ꝛ pla
to erūt post mortē sortis ꝛ platonis. ȝ sortes non erit
p ypothesim post mortē sortis: nec plo post mortem
4° ppõ platonis. ❡ Quarta ppō lebes supra ignē est remot⁹
ab igne. pȝ. hoc est remotuȝ ab igne: qm̄ remouet̄ ab
igne: ꝛ hoc est vl̄ fuit lebes supra ignē. igit̄ lebes sup̄
5° ppõ ignē est remot⁹ ab igne. ❡ 5° ppō. aliquis hō pcessit
adam. sic resoluit̄. hoc pcessit adā. demōstrādo dei
filiū. ꝛ hoc est vel fuit aliqs hō: ergo aliqs hō pcessit
6° ppõ adā. ❡ Sexta ppō. pater fuit qm̄ nō habuit filiuȝ. pȝ
hoc fuit qm̄ nō habuit filiū nō capiendo ly fili⁹ put ē
de pdicamēto q̄litatis: sed put est de pdicamēto re/
lationis alioqn nō esset difficultas: ꝛ hoc est vel fuit
7° ppõ pr̄: ergo pr̄ fuit qm̄ nō habuit filiū. ❡ Septima ppō.
aliquis hō erat qm̄ erat mortu⁹. pbatur. hoc erat qm̄
erat mortuū demōstrādo dei filiū. pȝ i triduo: ꝛ hoc
est vel fuit aliqs hō g° aliqs hō erat qm̄ erat mortu⁹.
8° ppõ ❡ Octaua. sortes extra domū est clausus in domo.
patet. hoc est clausuȝ in domo: ꝛ hoc est vel fuit sorꝫ
ex̄ domū: ergo sortes ex̄ domū ē clausus in domo.
9° ppõ ❡ Nona ppō. duo capita sunt q̄tuor. patet hec sunt
q̄tuor demōstrādo q̄tuor medietates duoꝝ capitū.
ꝛ hec sunt duo capita ergo duo capita sunt q̄tuor. ꝛ
eodē mō duo scuta sunt q̄tuor vl̄ octo vl̄ viginti ȝ
φ volueris: tñ duo scuta nō sūt q̄tuor scuta: nec duo
10° ppõ capita q̄tuor capita. ❡ Decima ppō. veꝝ est φ de⁹
nō ē. hoc ē φ de⁹ nō ē demr̄ando illā. hō ē aīal. ꝛ h°
est verū. ergo veꝝ est φ de⁹ nō est. Si capiat̄ ypothetī
ce nota ē ei⁹ veritas: ȝ si dicta ppō capiat̄ cōpositiue ꝛ
ly qd̄ ꝯiunctionaliter nō resoluitur ex veris. eodem
mō dicat̄ de aduerbijs vbi sbm̄ habet terim̄ iferiorē:
vel saltē sbm̄ locutiōis: vt añ euā adā fuit. tūc adam
fuit: ꝛ tūc est vel fuit ante euā. ergo ante euā adā fuit.
Op. p° Cōtra hoc af̄. nō sequit̄. hoc est pater demon/
strādo essentiā diuinā. ꝛ hoc est fili⁹: g°
filius est pater. ꝛ tamen arguitur a resoluentibus ad
resolutam: igit̄. ꝯsequētia tenet cū minore. ꝛ maior
patet: qꝛ antecedens est verū ꝛ ꝯsequēs hereticum.

Secundo af̄. nō sequit̄. hoc ē vbiqꝫ demō Op. 2°
strādo dei filiū: ꝛ hoc est aliquis
hō: ergo aliqs hō est vbiqꝫ ꝛ tamē arguit̄ a resoluen
tib⁹ ad resolutā: igit̄. maior pȝ: qꝛ hoc añs est verum
ꝛ fide creditū: ꝛ ꝯñs videtur falsum ꝛ absurdum.
Tertio non sequitur. hoc beata virgo genuit Op. 3°
demonstrando benedictū dei corp⁹ in
celo. ꝛ hoc est vel fuit hoc corpus xp̄i in pixide: ergo
hoc corpus christi in pixide beata virgo genuit.
Quarto nō seq̄t̄. hic binari⁹ fuit in egypto: ꝛ Op. 4°
hic binari⁹ est vl̄ fuit hoc ꝯtinuum:
g° hoc ꝯtinuū fuit in egypto. qꝛ posito φ de⁹ capiat
vnū discōtinuū in egypto ꝛ asportet ad parthū ꝛ ipȝ
ꝯtinuet: tam añs est verū ꝛ ꝯñs falsum. Et hic pcise
non sto in resolutione: sed ēt partim expositorie.
Quinto af̄. nō seq̄t̄. hoc distribuit demr̄an/ Op. 5°
do sbm̄ huius vlis. oīs hō currit. ꝛ
hoc est sbm̄ huius indefinite demonstrato subiecto
sue placentis: ergo hui⁹ indefinite sbm̄ distribuitur.
Sexto af̄. nō sequit̄. hoc erit sorꝫ demōstrā Op. 6°
do totū sorē dempto digito q erit a. ꝛ
hoc est vl̄ erit ps sortis: ergo ps sortis erit sorꝫ. ꝛ tñ
af̄ a resoluētib⁹ ad resolutā: igit̄. Quātū ad p^m arg^m Rñ° ad
ȝ cōiter dicat̄ in tali mō arguēdi debē equalere vni pmum
de oī in affirmatiuis. ponā tñ modū aliū gr̄a dispu/
tationis. Et ad arg^m in se rñderem Aristoteli vl̄ vni
gēnli pho negādo φ arguat̄ expositorie. vl a resol/
uētib⁹ ad resolutam: qꝛ nō arguit̄ ex singularib⁹: ꝛ si
hoc suaderet aristoteli notū ē φ diceret arg^m factum
inefficax. ❡ Hoc sic suadeo. cuiusȝ ppōis singula
ris sbm̄ dȝ stare p vna re vel collectiōe vni⁹ sic φ non
pro plib⁹ hoc pȝ iductiue extra istaȝ materiā. Et ipse
nō instaret pro illa: ꝛ per cōsequēs cōcederet illā mi
norē. pono vel collectione: qꝛ hec est singularis. iste
pplś est pplś. cuius sbm̄ nō stat pro vna re sed colle
ctione rerū. Et ponit̄ stare ꝛ nō supponē ppter talē.
ista chimera est chimera. quā aliq reputarēt singula
rē: aliqui vō nō. de q̄ non curo. vel si libet cape stare
p supponere adde supponēs in maiore: ꝛ sic maior
videt̄ cōcedenda: ȝ sic est in pposito φ termin⁹ essen
tia diuina stat pro plib⁹ rebus quātūcūqꝫ addat̄ pno
mē demōstratiuū: q̄rū vna illarū reꝝ nō est altera: ȝ
sit eadē idiuisibilis essentia: qꝛ quātūcunqꝫ singulari
zatur terminus essentia diuina stat p patre ꝛ filio: ꝛ fi
lius nō est pater: igit̄ talis terius nō est adhuc singu/
larizatus. esto φ addat̄ pnomē demōstratiuuȝ. ❡ Mi
nor est nobis certissime credita: ꝛ maior est rationa/
bilis: ergo pbabiliter habet cōclusio. ❡ Itez arguit̄ Oppōi̇t.
ad idē. si essentia diuina esset terius singularizabilis:
tunc ista esset singularis. oē qd̄ est hec essentia diuina
est pater. ꝛ per idē ista nihil qd̄ est hec essentia diui/
na est pater: sed hoc est falsuȝ: igitur cōsequentia cla/
ret. ꝛ maior patet: qꝛ termin⁹ singularis vel singula/
rizatus additus in recto termino cōi singularizat to/
tū. ꝛ minor improbatur: qꝛ tūc contradicerent cum
essent due singulares opposite qualitatis qb⁹ nihil
requisitum ad bonam contradictionē deest: sed hoc
nō pōt stare quum vtraqꝫ sit falsa ꝛ nō se falsificans.

Rñño. **Concedo** ergo ɔclonem argumenti ꝛ dico hāc indefinitā: hec essentia diuina est pater. ꝛ iste sunt due vl'es ꝛ ɔ̃rie quo ad legē ꝛ modum enūciādi. oē qḋ est hec essentia diuina est pater: ꝛ nihil qḋ est hec eēntia diuina est pater. ꝛ ille subcōtrarianť. hec eēntia diuina est pater: ꝛ hec essentia diuina nō est pater. ꝛ sunt ambe vere ergo nō ɔ̃dicunt. veritas affirmatiue pȝ ꝛ veritatē negatiue pbo. qꝛ da oppositū. ipsa est falsa. oē qḋ est hec eēntia diuina est pater: ergo duo ɔ̃dictoria sūt falsa qḋ nō est dicēdū.

Instat. Forte dicis. oē qḋ est hec essentia diuina est pater: ꝛ nihil qḋ est hec eēntia diuina est pater. sūt in mā nāli ꝛ ꝑdicatiōe directa: ergo ego do duas ɔ̃rias ibi falsas in materia nāli ꝛ ꝑtione directa. Nihil est hoc cōcesso toto aňte: ꝛ maxime qñ ꝑtum pro paucioribꝰ accipiť q̄ sbm: vt ois sba diuina est pater: ꝛ nulla sba diuina est pater. modo essentia diuina pro pluribus supponit q̄ pater: saltem immediate.

Oppo. **Contra** hoc ař. sit ista indefinita hec essentia diuina est pater: ergo subijciť terius cōis sine signo. ɔ̃ñs est falsum: ergo ꝛ añs.

Op. iterum. ¶ Rursus quelibet ppō indefinita p additionē signi singularis pōt fieri singularis. pȝ p vnā ɔditionē circa ppōnem idefinitā. Insup ɔ̃dictio nō esset oppositio formalis: qꝛ ille nō ɔ̃dicerent formaľr. hec mulier bona est alba: hec mlier bōa nō ē alba. cū istemꝰ in silī. hec eēntia diuia ē pater: hec eēntia diuia nō ē pr̄. Preterea hec eēntia diuia eēt vl'e qḋ non videť dicendum.

Op. 2. **Secundo** aŕ ad idem. qꝛ vel est possibile dare aliquā singularē in termis diuinis vel nullū. nō primū qꝛ equalis videť rō vtrobiq. nec scḋȝ vt pȝ de termis ꝑsonalibꝰ q̄ si ɔcedas. ¶ Contra. ex illo seq̄tur destructio totius. iste pater nō est filius: ꝛ iste pater est essentia diuina: ergo essentia diuina nō est filius añs est verum ꝛ ɔc̄lo heretica.

Ad primá rñᵒ **Ad** primá hāȝ rōnū rñdeo dupl'r. Primo negatur ɔ̃ña: nec illa diffō ppōnis idefinite dať ab Aristo. sed a Pe. hyspa. ad erudiēdos iuuenes. Sed ppō indefinita q̄ diffiniť primo prioȝ ab aristo. est que ineē aut nō inesse sig̃t. mō illa diffō ɔuēit huic hec essentia diuina est pater. nō isti. hec mulier est alba. qꝛ facile est inter illas dare discrimē. ¶ Scḋo cōcedo diffōnem Petri hyspa. ꝛ dico q̄ duobꝰ modis ppō dr̄ indefinita. Uno mō sicut vulgo dr̄. Alio mō qñ subijcitur terius nō singularizabilis sine signo vl'i vel particulari. ꝛ petrus hyspanus loquiť de prima manerie idefinitarū: ꝛ nō de scḋa. ꝛ sufficit q̄ dederit diffinitionem competentem cōmuniter indefinitis.

Ad 2m argm. **Ad** scḋm argm nego q̄ q̄libet ppō idefinita p additionē pnois pōt fieri singularis instātia est hic solū. Et ad aliud negať q̄ ppterea ɔ̃dictio nō est oppō formalis: qꝛ ille formaľr ɔ̃dicūt. hec mulier bona est alba: ꝛ hec mulier bona nō est alba. nec sūt eiusdē forme cū alijs duabꝰ. hec eēntia diuia est pater: ꝛ hec eēntia diuina nō est pater. qꝛ due vltime sūt indefinite: ꝛ due prime singulares: ꝛ sic nō manet eadē q̄titas. Et ɔcedo q̄ hec eēntia diuia ē vl'e. ¶ Ad scḋȝ argm dico q̄ est possibile dare aliq̄s singulares in diuinis teriis qñ illi teri capiūť ꝑsonaľr p suppositis immediatis: sȝ si tales teri capianť p mediatis ꝛ imediatis idē est iudiciū de teris essentialibꝰ ꝛ ꝑsonalibꝰ: vt pȝ eodē mō arguēdo vt supra. ois res q̄ est hic pater est pater. ꝛ nulla res q̄ est hic pr̄ est pater. vbi vtraq̄ est falsa. ꝛ qñ pbas nō posse dari ppōes singulares p sillogismū expositoriū hic pater nō est filius ꝛc̄. dico q̄ ille sillogismus est bonꝰ ꝛ qñ dicis ɔc̄lo ē heretica, distinguo. vel si sbm ɔclonis cōplete particularizeť: ꝛ sic nego. vel si incōplete: ꝛ sic ɔcedo. ꝛ eodē mō dicerē si poneres in minore. iste pater est hec essentia diuina. q̄ hec nō sit heretica. aliq̄ essentia diuina nō est pater. pbať qꝛ da oppositū ē heretica. tūc capio hāc. ois essentia diuina est pater. put sbȝ cōplete distribuitur: notū est q̄ est falsa: ergo negatiua ei ɔ̃dicēs si sit est vera. sed si sbȝ pticularis negatiue incōplete particularizeť tūc negatiua est falsa: vt pȝ p eiꝰ ɔ̃dictoriaȝ. ois eēntia diuina est pater. q̄ est vera si sbm incōplete distribuať: qꝛ ille due affirmatiue nō equalēt: ꝛ p ɔ̃ñs nec negatiue eis ɔ̃dicēdo.

Oppo. ¶ Cōtra argumentaris ꝛ apparēter nō seq̄ť. iste pater nō est filiꝰ: ꝛ iste pr̄ est essentia diuia: ergo eēntia diuia nō est filiꝰ. capiēdo sbȝ ɔclonis vt incōplete particularizeť: tñ est sillogismꝰ expositoriꝰ: ergo opȝ ad aliqd aliud hic refugiū vel modus dicēdi nullus.

Rñdet Cōcedo maiorē ꝛ negať minor cuiꝰ cā est: qꝛ ex quo ꝑmissaȝ verificať ol mō quo ꝑs vt iste pater nō est filiꝰ. opȝ cōplete particularizare cōcludēdo: sed ponēdo istā cōpletā particularizationē videť eē opus addere cōpletā distributionē in vna ꝑmissaȝ. vel pōt dici q̄ opȝ ɔcludere eēntia diuina restrictū p pīci ɔclone: qꝛ sic accipiť i ꝑmissis. reliquū eēt si imorari vellimꝰ inuestigare ɔ̃nter quō poterimꝰ ɔducē ppōes veras p sillogismos expositorios: ex q̄ videmur pluribꝰ talibꝰ obuiaŕ: sȝ trāseo. ¶ Ad scḋȝ negať maior: ꝛ ad pbationē añs est veȝ ꝛ fide creditū ꝛ ɔ̃ñs falsum ꝛ absurdū. ɔcedo q̄ añs est verū ꝛ nego falsitatē ɔ̃ñtis cū seq̄ť ɔ̃ña euidēter cuiꝰ añs ē ɔcedēdū: ꝛ p idē ɔcedo q̄ aliq̄s hō est in bursa mea: qꝛ hoc est in bursa mea demฺsando filiū dei. ꝛ hoc est aliq̄s hō: ergo aliq̄s hō ē in bursa mea: sȝ ille hō nec hȝ pedes in bursa mea nec caret pedibꝰ in bursa mea. sȝ fateor q̄ pōt hēre pedes in bursa mea. analogia ē hic. si sortes poneret in duobꝰ locis rome ꝛ parisij: rome sit niger ꝛ parisij albus: tunc sortes niger est parisiꝰ: ꝛ sed sortes non est niger parisij. Primū patet: qꝛ sortes albus est parisius ꝛ sortes albꝰ est sortes niger: ergo sortes niger est parisius. Scḋm patet: qꝛ illa. sortes est niger parisiꝰ duo dicit. vnū est q̄ sortes niger est parisius. aliud est q̄ illa denoiatio puenit a nigredine q̄ ei inheret parisius. modo hoc est falsuȝ. sic illa. aliq̄s homo est hō in bursa mea. duo dicit. vnum est q̄ aliq̄s est hō exñs in bursa mea. aliud est. accipit esse hoiem in bursa mea: hoc est hȝ humanitateȝ assumptam in bursa mea. modo hoc est falsum.

Ad 3m argm. **Ad** tertiuȝ negať maior: imo btā virgo hoc corpus in pixide genuit: lȝ nō genuerit hoc corpus in pixide queadmodū bñdictū caput xp̄i in pixide distat a suo pede vlnaliter. i. ad longitudinē vnius vlne:

vlne: sz idē caput nō distat pedaliter in pixide. Scda est nota ex dictis. ꝛ primum pōt sic ostēdi. hoc bñdictū caput xpi in celo distat a suo pede vlnaliter: ꝛ hoc bñdictū caput xpi in celo est hoc bñdictū caput in pixide vel in sacro eucharistie si libet: ergo hoc bñdictum caput xpi in pixide distat vlnaliter a suo pede.

Ad 4ᵐ arg. Ad 4ᵐ rñdet negando ꝙ nō sequit: imo maior ē falsa sicut ꝛ ꝯclo. maior est hic binariᵒ fuit in egypto. nō enꝰ in egypto ē pdicatū: nō illud p̄tum nunꝗ̄ supponebat p hoc binario. nec valet concludere aliq̄ q̄ sunt vl fuerūt hoc ꝯtinuū fuerūt in egypto. sz binariᵒ sit terius collectiuᵒ equalēter plis nūi: qꝛ hoc nihil facit. esto ꝙ sbm maioris capiat in nūo singulari siue plī dūmō sbm minoris vl ꝯᶜresolutēis p nūc nō facio vim capiat in singulari: imo oꝫ ꝯcludi in eodē nūo mior extremitas sine addito q̄cūqꝫ ꝙ ē eiusdē nūi cū maiore extrēitate. colligēdo tn̄ eundē nūꝫ i ꝯclone quē semiasti i pmissis ex pte extrēitatū.

Op. pᵒ Cōtra hoc af dupl'r. Tū pmo. nō sequit. hec duo fuerūt i egypto: ꝛ hec duo sunt. vel fuerūt hoc ꝯtinuū: gᵒ hoc ꝯtinuū fuit in egypto. ꝛ in ꝯcludēdo aliq̄ q̄ sunt hoc ꝯtinuū fuerunt in egypto bñ vꝫ: ꝛ nullus ē defectᵒ neqꝫ error: nisi qꝛ nō addun

Op. 2ᵒ tur aliq̄ q̄ sunt: gᵒ opꝫ addē. ¶ Tū 2ᵒ sic argumētabor qꝛ p me bñ sequit hic binariᵒ fuit binariᵒ in egypto: ꝛ h̄ binariᵒ est vl fuit hoc ꝯtinuū: gᵒ hoc ꝯtinuū fuit binariᵒ in egypto. totū añs est verꝫ adhuc ꝛ ꝯñs fl'm: vt pꝫ p eiᵒ de iesse. illa. n. nunꝗ̄ fuit va. hoc cōtinuū est binariᵒ i egypto. ¶ Et si dicas sbm ē terius connotatiuᵒ ꝛ ponēdo eā inesse nō dꝫ manere i ppria forma: sz loco eiᵒ debemᵒ accipe terim absolutū: nūc dicā in minore ꝛ h̄ binarius est vel fuit hoc lignum: gᵒ hoc lignū fuit binariᵒ i egypto. mō de iesse illiᵒ est

Rñᵒ ad pmum falsa. ¶ Ad pᵐ ꝯcedo ꝙ non sequit ꝛ negat minor: qꝛ nō ꝯcludis maiorē extremitatē. entia. n. i egypto est p̄tum maioris. ꝯclude tūc sic. hoc ꝯtinuū fuit en

Oppo. tia in egypto mō hoc est verꝫ. ¶ Contra hoc af. hoc ꝯtinuū fuit entia in egypto. gᵒ hoc ꝯtinuū fuit in egypto. sz ꝯñs a ppōne de est tertio adiacēte ad ppōnez de ē scdo ex casus. nego breuiter ꝯñaꝫ: qꝛ fundamētū illiᵒ rl'e est: qꝛ af. ab iferiore ad supius eēntial'r: vl saltē denoiatiue: vt hoc ē albū: gᵒ hoc ē: ꝛ ita iductiue i alijs. mō notū ē ꝙ nō ē sic i pposito: qꝛ entia nō ē iferiᵒ ad ens: imo terius iptinēs saltē q̄ ad illationē. forte adhuc instas cū q̄lꝫ ppō de est tertio adiacente hēat ppōnē de est scdo. ꝛ illa nō pōt habere aliam q̄̄ datā: igit. ¶ Scdo. qꝛ p solonez meā cōtinuū ē ens nō pōt habere vnā de est scdo. pꝫ: qꝛ nō seruat rō iferioritatis ꝛ suplioritatis cū ens nō habeat inferius.

Ad pᵐ dico ꝙ nō opꝫ. saltē in pprijs teris vt populus est ppl's hꝫ hāc de est scdo ei rñdentē ppl's sunt: qꝛ ibi seruat fundamētū regule sic dico de illa. hoc lignū fuit entia i egypto hꝫ hāc hec fuerūt. Ad aliud nō reputo hoc magnū incōueniēs. sz possum dicere ꝙ sufficit iferioritas illatōis: ꝛ sic synonimū ē iferiᵒ ad reliquū. quēadmodū in arte inueniendi mediū synonimor respectu sui synonymi reputat

Rñᵒ ad scdā añs ꝛ ꝯñs. ¶ Ad aliud de illa. hic binariᵒ fuit binarius in egypto ꝛc. ꝯcedit ꝙ optime sequit: ꝛ nego ꝙ eiᵒ de iesse sit falsa: nec hoc ē vl'r verꝫ ꝙ ponēdo pponēs de sbis absolutis inesse opꝫ suare sbm in ppria forma: sed opꝫ videre p quo vel qbus pueuit verificatio in illa de p̄terito ꝛ demōstrare p pnomē demōstratiuū illō vl illa p q̄ vel p qbᵒ pueuit vificatio. ꝛ notū est ꝙ hoc lignū fuisse binariū i egypto nō pueuit rone huiᵒ ligni: sed ptiū que separatim fuerūt i egypto. opꝫ ergo illas ptes demōstrare. hec sūt binariᵒ in egypto: illa interdū erat va: vl saltē fuisset vera si fuisset forata: ꝛ hoc sufficit. ꝙ aūt nō opꝫ sbm qn̄ est terius absolutᵒ remanere in ppria forā ponēdo ppōnē inesse pꝫ hic. ens possibil'r nō est que est necīa: ꝛ illa ens nō est ipossibilis: q̄re nō est de inesse. rñdēo aliteri: sz opꝫ videre p quo vificat illa ens possibil'r nō ē: ꝛ tal'r demrare i illa de pñti. sz bñ verꝫ ē qn̄ sbꝫ signat rē indiuisibilē ꝛ absolute: idē est cape pnomē demōstratū ꝛ terim absolutū. saltē in affirmatiuis. saltē dico ppter illā spēs possibil'r nō ē vbi idē cōtingit sicut ens possibil'r nō est: ꝛ etiā regulariter quando significat rē diuisibilē: sz hoc nō semp opꝫ habere verum.

Ad 5ᵐ quo dicit. nō sequit hoc distribuit demōstrādo sbm huiᵒ vl'is ꝛc. dico ꝙ ꝯñā ē bona: ꝛ buridanᵒ negaret ꝯclonē ꝛ minorē q̄ iuuat ad illā ꝯcludendā in hoc ꝙ fm eū nulla ppōnis est ppō: sz ego nō credo opioni sue. ppterea ꝯcedo ꝯclonez. Ex illo sequit ꝙ hoc argᵐ est nullū. sbm a ppōnis distribuit. ergo a x ppō est vl'is. pꝫ dato ꝙ a ppō sit placēs alicuiᵒ vl'is. añs est verū ꝛ ꝯñs falsum. sed opꝫ assumere in añte sbm a: ppositionis distribuit a signo denominante illam ppositionem: ꝛ sic negabo añs. Ad 5ᵐ arg.

Ad 6ᵐ argumētū hoc erit pars fortis que pluribus maiorē ingerit difficultatē. rñdit Guilelmus Heusber in illo sophismate. Totus sortes ē minor sorte ꝙ nō est possibile ꝙ a sit totū residuū a digito sortis: qꝛ nihil pōt esse cōpositū ex aia itellectiua sortis ꝛ quacūqꝫ materia nisi sortes. ꝛ ideo nō est possibile ꝙ aliq̄ pars sortis cōponat ex aliq̄ materia ꝛ ex forma vltimata sortis. vñ illa forma actuat adequate aliquā materiā. s. totuꝫ corpᵒ. vñ vult magr Guillelmᵒ tenere ꝙ nō est possibile ꝙ aia itellectiua sortis informet aliquā ptē materie: sed totā: qꝛ tūc illa ps foret hō: ꝛ tenet ꝙ idēptitas numeralis attēdit p̄cise ex pte forme in hūnbᵒ aias itellectiuas. vt si aia sortis informaret lignū: tūc illud esset idē nūo illi q nūc est sortes. ita dicūt cōmētatores eiᵒ ꝛ sua dicta vident ꝯsona: ꝛ sic ipse recedit ab argᵒ facto. ¶ Est impertinēs ipugnare illa dicta phisica: qꝛ adeo sunt absona de se ꝙ eorꝫ recitatio est sufficiens ipugnatio: ꝛ de hoc qō dicit aiam inherere toti vel iformare totū: qꝛ aliqui ponerēt discrimē inter illos terios. sz in idem redit fm dicta Guilleimi. Nunꝗ̄ poterā imaginari imaginatione apparēti: sz reales dicāt p̄nutatē inherere toti patri ꝛ nulli pti eiᵒ: ꝛ ita de pluribᵒ alijs accidētibᵒ. ꝛ sic mihi videt repugnātia dicē aiaꝫ iformare totā materiā ꝛ nullā ptē eiᵒ: nec angelus pōt eē in aere pedali vel bipedali qn sit in aliq̄ pte eiᵒ. Aliter rñdit Paulus venetᵒ in sophismate p̄tacto qō est tri Ad 6ᵐ arg.

ecessitatem in ordine suoꝝ sophismatū ꝙ si a significet totū sortē preter digitū: ⁊ b digitum negat ꝙ a sit pars sortis: imo est sortes: ⁊ negat ꝙ sortes cōponat ex a ⁊ b. Unde dicit ꝙ in casu illo a est termin⁹ cōnotatiuus significās sortez ⁊ cōnotans omnia alia membra pter digitum: sed illud similr nihil valet: qꝛ a pōt supponere pro pte nō supponēdo ꝑ toto qcqd sit de significatione singulari. Itē capiam ꝓnomē demōstratiuū demōstrādo illā partē ⁊ redibit idē argumentū. Sꝫ si dico datis trib⁹ modis idēptitatis quorū ꝑmus est qñ aliqd manet inuariatū oino ƀꝫ essentiā. Secūdus qñ manet altera pars toti⁹ inuariata: altera variata: vt homo per totā vitā suaz. Tertio mō quādo partes fluunt in simili situ in figura vt secana ⁊ brunellus. sic dico tripl'r. termin⁹ dicit esse singularis ꝓprijssime qñ significat rē eādē. ꝑmo mō idēptitatis: vt michael. posito ꝙ sit nomē ꝓpriū angeli: scdo modo cōiter qñ significat rem que manet eadē scdo modo: vt sortes. tertio mō cōissime qñ significat pcise aliqd qd manet idē tertio mō. ⁊ qlꝫ haꝝ acceptionū sufficit ad terminū esse singularē. Sic vniuoce sigre capit tot modis. michael significat vniuoce ꝓprijssime michael est sortes cōiter significat vniuoce sortē per totā vitā sortis. ⁊ sic de secana dicat. ⁊ ꝑ doctrinā thopicā quot modis dicit vnū opposito rū tot modis dicit reliquū. ⁊ sic equoce capit tribus modis: ⁊ diuersꝫ similr opposito mō ad idem. michael sigt vniuoce mere michaelē: ⁊ nullo mō equiuoce: sortes sigt sortē equoce q est hodie ⁊ heri fuit. capiēdo equiuoce vt distinguit ꝯ vniuoce ꝑmo mō. Et quotienscūqꝫ aliq̄ pars addit sorti vel aliq̄ remouet ab eodē totiens equiuoce significat sic capto termino: qlibet equocatio sufficit ad interueniēdū sylls expositoriū. ⁊ tūc quādo argumētaris hoc erit sortes demōstrādo totū sortē preter digitū: quero pro q̄ capis ly sortes vl' pro toto vel ꝑ demfato per ꝓnomē hoc. si ꝑmū nego maiorē tanq̄ ipossibilē. si secūdo mō concedo. ⁊ ad minorē hoc est vl' erit ps sortis. si sortis ibi capit in minore ꝑ illo pro q̄ capiebat in sensu q̄ cōcessa est maior nego minorē. si pro aggregato digiti ⁊ totius residui ꝯcedo minorē: ⁊ ꝯcedo hāc cōclusionem pars sortis puta totalis erit sortes: sed ibi sortes in recto etiam in obliq̄ capit equoce ꝑmo mō equiuocationis. ⁊ eodē mō ꝯcederem sortes erit ps sortis: qꝛ si isti sorti addat alia quātitas ista remanēte: tūc sortes erit ps sortis. vbi sortes a parte subiecti capit pro pte: ⁊ a pte ꝑdicati ꝑ toto: ⁊ sua de inesse dico hāc. hoc est ps sortis demōstrādo illud qd prius erat sortes: vel si libeat dicere quālibet ptē integralē sortis esse sortē: que difficultas est ad nomē. certe do tibi hāc. sortes est ps sortis. nec sequit ꝙ idē ē ps sui met: qꝛ illā nego tanq̄ ipossibilē. nec sequit. esto ꝙ sortes quālibet ei⁹ ptē integralē significet ꝙ sit terius cōtextus ꝙ vniuoce cōiter capiēdo plura significet. etiā significat vnū ⁊ idez discretum discrete capiēdo vnū ⁊ idem. secūdo modo idēptitatis ꝙ sufficit ad terminū esse discretū etiā hoc nō opꝫ quādo vn⁹ terminus sigt plura que ꝯstituūt aliqd vnū. nec sequit ꝓpterea ꝙ pars sortis saltē trāsitiue capiēdo erit termin⁹ discret⁹: vt pꝫ bene aduertēti. nec etiā ex dictis nostris opinionē heracliti ⁊ discipuli ei⁹ redire existimes: qꝛ ipsi simpl'r cōtra cōem modū loquēdi negabāt eundē equum bis posse intrare fluuiū: sꝫ hoc sorte verū sit capiendo eūdē ꝑmo modo idēptitatis tñ ista ꝓpō cōtra cōem moduꝫ loquēdi simpliciter non debet negari. ⁊ hec de ꝓpositione resolubili. ⁊ ꝑ consequens de primo articulo.

Tres modi idēptitatis

¶ Sequitur secundus articulus.

Propositio exponibilis diffinitur

Propositio exponibilis est ꝓpō obscurū sensuz hñs ꝓpter rōne signi in ea positi. Due dñe ponunt in hac diffōne ꝑmo dr obscurū sensum hñs defectu cui⁹ hec nō est exponibilis. ignis est calidus. dr rōne signi in ea posite defectu cui⁹ hec ⁊ siles. hominis asin⁹ qlibet rudibile est. nō est exponibilis ƀꝫ eos q dicūt vlēs nō debere exponi inquātū hmōi: qꝛ lꝫ ꝓpō data habeat obscurū sensuz ṽitatis: qꝛ dubiuz est ad ꝯdicēdū ꝓpōni date quin eadē ꝯdicat isti. a hominis a asin⁹ qlibet rudibile est: vel illi hois asinus qlibet rudibile est. hoc nō obstāte illa nō est exponibilis: qꝛ ille obscur⁹ sensus nō ꝓuenit rōne signi: sꝫ rōne hui⁹ qñ terius distribuit in ordine ad duos terios quoꝝ vn⁹ stat determiate ⁊ alter ꝯfuse tñ respectu terii distribuiti. ¶ Que sūt signa in ꝓposito hoc? arbitror magis ex vsu depēdere q̄ ex arte: qꝛ qd nois dꝫ suaderi ex cōi modo loquēdi: vt pꝫ per Arist. ꝑ⁹ posterioꝝ. c. de scire. vbi ꝓbat diffōnem scire. qꝛ tā sciētes q̄ nesciētes ⁊c̄. ⁊ idē pꝫ ꝑ themistiū cōmēto scdo primi posterioꝝ. Et isti duo termini exponibile ⁊ exponens sunt terii relatiui ⁊ correlatiui ⁊ ad hoc ꝙ dicat exponēs nō opꝫ ꝙ ipsa se sola exponibilez exponat. nec sufficit ad hoc ꝙ dicat exponēs ꝙ sit ps vni⁹ exponētis ps etiā que est ꝓpō: qꝛ illa tñ homo est aial. dr hre pcise duas exponētes. ⁊ tñ hec nihil aliud ab hoie ē aial. gignit vnā ꝓpōnē tanq̄ vnā ei⁹ ptē. ⁊ sic illa tñ hō ē aial. admin⁹ hrēt tres exponētes: ꝯ cōez modū loquēdi. sꝫ ad hoc ꝙ aliq̄ ꝓpō dicat exponēs opꝫ ꝙ sit vna totalis ꝓpō vel ex totalib⁹ cōposita. ⁊ dr exponēs q̄si extra ponēs qd intus obscurū latet.

Opposito

Cōtra hoc vbi dr ꝙ exponibilis est terius relatiuus. arguit. nō sequit. exponibile est: igit exponēs est. cū illa tñ a ē b. vocat exponibilis: est ꝙ nulla exponēs sit: ergo nō sunt terii relatiui. tꝫ ꝯña ex tertia ⁊ q̄rta ꝓprietatib⁹ relationis. hoc argm̄ facile diluit ꝙ relatiua in teriis scde sigtionis nō dñr ad ꝯuertētiam: qꝛ ille terius sba vocat gen⁹. dato ꝙ nulla spēs sit. idē est in teriis ampliātis: qꝛ nō sequit res sigta est: igit dictio signās est. nec sequit dictio significās ē: ergo sigtū ē. ⁊ alteꝝ istoꝝ absoluit argm̄: tūc dr ꝙ duplices sunt ꝓpōnes q̄dā exponunt ꝑ cathegoricas. q̄dā vo ꝑ ypotheticas. oēs vnanimiter ꝯsentiūt ꝙ exposite ꝑ cathegoricas cathegorice sunt. ⁊ que ꝑ ypotheticas dicit buridan⁹ ꝙ ypothetice sunt. Cōiter loquētes dicūt eas cathegoricas cum quib⁹ opinor. Preterea aduerte ꝙ si fuerit aliq̄ exponibilis hñs plura signa rōne quoꝝ ꝓpō debet exponi exordiri necesse

esse ē a p°signo. h° declaɫ in istis de° ꝯtingēter dīt a creatura. ē bā vt pȝ. de° politer dīt a creatura. ⁊ idē de° politer nō dīt a creatura vt i. e. de dīt diceɫ. Sȝ si icipias exponē a dīt. tūc p°exponēs eēt fl'a. hec. s. deus ꝯtingēter est. ⁊ idem pȝ de illa ois homo p̄ter platonē differt a platone. que est vera vt pȝ p exponētes. ois homo qui nō est plato differt a platone: ⁊ plato est homo ⁊ plato nō differt a platone. tñ initiādo a ly differt prima exponēs esset falsa. ois hō preter platonē est: sed hic oportet incipere a p̄mo signo quādo cadit in totū qḋ sequitur vt deus cōtingenter differt a creatura: de° possibiliter differt a creatura: ⁊ idem deus possibiliter nō differt a creatura. ⁊ postea quālibet istarū exponere opȝ rōne de ly differt: imo in p̄ncipio debem° resoluere ꝓpositionē rōne huius termini de°: ⁊ postea exponere vt dictū est. Sȝ de talibus. tñ sortes currit: ⁊ ois homo p̄ter platonē disputat. possum° simul ⁊ semel tales exponere eo ꝙ signa cadūt in cathegoricas: ⁊ due cathegorice sunt exponibiles: ⁊ illa ypothetica non est exponibilis ypothetica. ⁊ lȝ ille due ptes demōstrādo illas cathegoricas sint exponibiles nō sequiɫ ꝙ illa ypothetica ē exponibilis: q2 illa ypothetica nō est ille due cathegorice. Sȝ ille cathegorice ⁊ copula copulatim: ⁊ qñ eēt ille cathegorice adhuc nō potes hr̄e hāc ꝯclōnē. illa ypothetica est exponibilis ⁊ illis p̄missis: sed solum hāc. hec ypothetica est ꝓpōnes exponibiles. De ꝓpōne plures sȝ rōnē pluralitatis nō videɫ exponibilis: vt canis est sb̄a s̄m vnā positionē nō est ꝓpositio: ⁊ p ꝯsequēs nō est ꝓpositio exponibilis. diciɫ notāter s̄m rōnē pluralitatis. q2 hec. oēs apostoli dei sunt duodecim. est exponibilis q̄ est ꝓpō plures: sed hoc nō ē rōne qua plures est sȝ rōne signi collectiui. sȝ hoc nō ꝓbat quin possit esse ꝓpō exponibilis plures. Propterea ꝯ ī ꝙ melior eā apparet: q2 semper exponētes ypothetice debēt esse copulatiue vel disiūctiue. Cui° oppositi cōtingit de illa. canis est substāria. q2 habet tres mētales inconiuncte: q2 exponibilis ꝓpositio hȝ exponētē nō secū sinonimā: vt pȝ de illa. tm̄ aial est homo ⁊ silibus. sed ista sydus celeste est substātia. ē sinonima cū illa. canis est substantia. si sydus celeste capiɫ pro sydere cane vel aliud adequate significans

Expōit ꝓpō vlis affirmatiua

Propositio vniuersalis affirmatiua exponiɫ p suā preiacentē ⁊ vlem negatiuā ei rn̄dentem: vt ois homo currit. sic exponiɫ. hō currit ⁊ nihil est hō qn ipm currit. ois pp'le est rotūdus. sic exponiɫ. pp'le ē rotūdus ⁊ nihil nec aliq̄ sunt pp'le quin ipm vl' ipsa sunt pp'le rotundus vl' sic. pp'le est pp'le rotūdus: ⁊ nullus pp'le est nō rotūdus pp'le. Interdū opȝ addere signū p'lis numeri s̄m nāȝ teri cui addiɫ vt oiuȝ ꝯdictorioꝝ altera ps est va. ꝯdictorioꝝ altera pars ē va ⁊ nulla sūt ꝯdictoria qn illoꝝ altera ps sit va. ois hō cucurrit. hō cucurrit ⁊ nihil est vel fuit hō qn ipȝ cucurrit. oē currens pōt esse asinus. currēs pōt esse asinus ⁊ nihil est vel pōt esse currēs quin ipsum pōt esse asinus. ois hō est generādus. hō est generādus ⁊ nihil est vel erit hō quin ipm est generandū. ⁊ opȝ habere respectū ad distributionē subiecti: q2 s̄m hoc oportet aliter dare exponētes. vt hic. ois hō vel asinus est rudibilis. si totale sb̄m distribuaɫ sic exponiɫ hō vel asinus est rudibilis ⁊ nihil est hō vel asin° qn ipm sit rudibile. Si p̄or ps sbi distribuaɫ solum sic exponiɫ. hō vel asin° est rudibilis ⁊ nihil est hō quin ipm vel asin° sit rudibile. ois hō vel ois asinus est rudibilis. sic exponiɫ. hō vel ois asinus est rudibilis ⁊ nihil est homo quin ipm vel ois asinus est rudibile. q̄libet homo currit aliqs homo currit. ⁊ nō est aliqs homo qn ipse currit. vterq3 istoꝝ currit: alter istoruȝ currit. ⁊ nullus est alter istoꝝ qn ipse currit. quilibet quslibet currit: aliqs q̄slibet currit ⁊ non est aliquis q̄slibet qn ipse currit. ⁊ iterū illa q̄slibet currit sic exponitur. de aliq̄ specie q̄litatis aliquā qualitateȝ habēs currit: ⁊ nō est aliqua spēs qualitatis quin de illa aliquā q̄litatē habens currit. ⁊ codeȝ modo dicatur de istis. quotiēscūq3 fuisti parisius totiēs fuisti hō. oē aial fuit in archa noe. tenēdo ꝙ sit distributio ꝓ gn̄ibus singuloꝝ. vbiq3 est corp° alicubi est corp° ⁊ nō ē aliqs locus qn in illo loco est corp°. sed illa. corpus est vbiq3. nō sic exponiɫ: q2 ipsa est falsa. ⁊ exponentes ante date sunt vere. sed opȝ incipe a termino mediato scȝ corpus: vt hoc est vbiq3 ⁊ hoc est corpus. ergo corpus est vbiq3. ⁊ postea quālibet resoluentē exponere si velimus sicut alias vniuersales. ⁊ hic ꝓpō non vocaɫ vniuersalis: vt in p̄mo tractatu. sed in sillogismis vel in formalitate ꝓpositionū: nec semp incipiēdū est a capite ꝓpōis: vt patet de hac que est va. ex quolibet ipossibili sequi quodlibet est scitū a me. que nō sic exponiɫ. ex aliquo ipossibili sequi quodlibet est scitū a me ⁊ nō est aliquod impossibile quin ex illo sequi quodlibet est scitū a me. vbi secūda exponēs est falsa. imo est aliqḋ impossibile ex quo quodlibet sequi nō est scitū a me: q2 ē aliqḋ impossibile nō scitū a me esse ipossibile. Sȝ tales sunt officiāde per modos: q2 ꝓbatio semp incipit a mō faciente sensuȝ cōpositionis. In aliȷs vō a capite ꝓpōnis regulariter ⁊ eodē modo hic ⁊ in silibus. alterū istoꝝ esse veruȝ est scitum a me demōstrādo illas duas. rex sedet: nullus rex sedet. de illa ois hō est aial. possum° resoluere eā rōne de ly aial: ⁊ postea exponere. vel sic exponiɫ. hō est aial ⁊ nihil est hō quin ipsum sit idē aial.

Istis notatis poniɫ cōclusio respōsiua ad q̄stionē affirmatiue cuius ꝓbationē ex dictis relinquo: tūc respōdeo ad obiecta. Ad p̄mam negaɫ añs ⁊ dicit ꝙ talis est cathegorica: ⁊ negatur ꝙ mētalis vltimata hui° vocalis tñ aial est homo. sit ypothetica: nec opȝ oia sic esse explicita in mēte: sed aliq̄ ꝓpōnes sunt in mēte q̄ clarēt p alias notiores: q2 nisi solo esset va seqrenɫ ille cōclusiones absone ꝙ non eēt cōparatiu° in mēte nec suplatiu°: ⁊ per ꝯñs cōparatiu° nō regeret abltm̄ i mēte nec suplatiu° gtm̄: nec cōparatiu° vt albior vel suplatiuus vt albissimus ponerentur in predicamēto, ⁊ ꝙ hoc tm̄ ois hō p̄ter sortē inquātū rōnalis incipit in infinitū differre a platone eēt ypothetica cōposita ex sexdecim vl' octodecim cathegoricis. sequereɫ etiā ꝙ esset abyssus in exponē

Cōclo rn̄siua ad q̄ōnē

dio ppositionib⁹ de cõpatiuo:qꝛ illa sortes est albioꝛ plone. habet in tertia exponēte hāc plato nō est ita albus sicut sortes. ⁊ illa iteꝝ. plo nō est ita alb⁹ sicut sortes. habet aliā de cōpatiuo ⁊ illa aliā ⁊ sic eēt circuit⁹ in abissum. Itē aristoteles vt pꝫ in pmo poꝝ sillogizat iter sillos cathegoricos cū ppōnib⁹ exponibilib⁹: g⁹ ille sunt cathegorice. ⁊ teneo q sic. Sꝫ ꝯ hoc arguit. ille equiualēt ypotheticis:g⁹ sunt ypotetice. ꝯña pꝫ per illud pmi poꝝ vltimo capite de pportionabilibus idē esse iudiciū. ⁊ p pportionabilib⁹ itelligit equalētib⁹ vt pꝫ ex lra. ⁊ añs est notū. Et ꝯfirmat:qꝛ tenendo eas ypotheticas possumus bn̄ descēdē ⁊ ascēdere:sed tenēdo eas cathegoricas nō possum⁹:vt patebit in reduplicatiuis ⁊ in alijs:ſꝫ descensus ⁊ ascensus sunt ꝯñe formales ⁊ infallibiles:sed oē veꝝ oi vo ꝯsonat. ⁊ veꝝ solū falso repugnat: vt pꝫ. c. v. scōi tractatus pmi ethicoꝝ. ⁊ vualr. ij. c. scōi poꝝ. g⁹ cum descēsus ⁊ ascēsus in eis partē ⁊ sil stāt cuꝫ positione que tenet eas ypotheticas. ⁊ nō stant cū illa que tenet eas eē cathegoricas. prestat ergo eas tenere ypotheticas. Rursus af. ꝯ modum arguēdi quem assumpsi in pncipio ante oppositū ad pbādas exponibiles cathegoricas:q mod⁹ ceteris efficacioꝛ videt. qꝛ per talem modū arguēdi pbabo ibi hāc esse cathegoricam sole lucēte dies est. ꝯñs est fl̄s ⁊ ꝯ oēm scolā:g⁹ modus pbandi null⁹. añs pꝫ qꝛ illa dies est. est cathegorica ⁊ sbordinat vni mētali in q̄ solum sunt duo ꝯceptus ⁊ act⁹:vel tenēdo vba adiectiua in mēte solum actus ⁊ ꝯcept⁹:⁊ tūc sic. vel ergo intellect⁹ pōt addē ꝯcept⁹ hoꝝ duoꝝ terioꝝ sole lucēte nihil aliud ferendo. vel nō pōt. si scđm quare ergo nō possum dicere q nō pōt addē tantuꝫ qn aliqd aliud addit. Si pmū argumentū pbat illam esse cathegoricam.

Ad p^m arg^m. Ad p^m arg^m trita est distinctio. Dupl'r ppōnes dicunt equalere. vno mō in ꝯsequēdo vl' in inferēdo:hoc est qn̄ vtraq est illatiua alteri⁹. Alio mō in sig̃ndo eo q sbordinant eidē mētali. vel vna est mētalis ⁊ altera:vel plures si sint ei subordiata. vel breui⁹ pōt dici equalere in sig̃ndo est qn̄ ppōnes sunt sinonime. Tūc qn̄ dr de equalētib⁹ idē est iudiciū si intelligat de equalētib⁹ in ꝯñdo. hoc dꝫ intelligi quo ad eē veꝝ ⁊ q̄ ad eē falsuꝫ:⁊ nō hoc vl'r: qꝛ in se fallētib⁹ nō opꝫ:qꝛ ista de q̄libet est vl nō est. equalet isti formalr. papa dormit vel nullus papa dormit ⁊ tn̄ opinātes reciperēt pmā cathegoricā de disiuncta copula:⁊ scđa nemini cadit in dubiū. est ypothetica si itelligat de equalētib⁹ in sig̃ndo: nego assumptū. ¶ Ad ꝯfirmationē q̄ vtiq sophisma est:sophisma in q̄ qꝛ apparēs ⁊ nō exñs cū difficile sit descendere ⁊ ascēdē in istis in ppria forma:ſꝫ si illud arg^m ꝯcluderet pariformiter pbaret ppōnes ibi ponit determiatio accepta vnica acceptiōe cū suo deteriabili:vl' interdū negatio ifinitāe vel si l'es esse ypotheticas: qꝛ dādo equalētes talib⁹ possum⁹ descēdere ⁊ nō in ppria forma. ⁊ hoc q ibi adducitur de reduplicatiuis vbi maioꝛ apparētia est. pꝫ q nihil ꝯcludit:qꝛ pueniit rōne ꝯditionalis vl' cālis iuolute vbi ꝯtingit dando illas expressas eadem difficultas descēdendi ⁊

Ad ꝯfirmatiōeꝫ

ascendendi. experire in eis ⁊ videbis.

Ad aliud arg^m. Ad aliud vbi ipugnas illū modū arguēdi:fateoꝛ modus arguendi pōt ipediri. pōt dici q hoc signū tantū seorsuꝫ nec sig̃t aliqd nec aliq̄ l'r: qꝛ sicut dicit Okā in pncipio sue logice sincathegoreuma est sicut cifra in arismethica. Modo notū est q cifra in arismethica seorsuꝫ nihil repñtat. ⁊ tn̄ eadē pposita alijs figuris facit eas maius sig̃re. sic pōt dici de hoc signo tn̄ q seorsuꝫ nō sig̃t aliq̄ l'r:ſꝫ ipm additū istis terīs hō est aial secū asportat alios terios inhibitos vt aliq diceret de nō sortes. vbi negatio secū adducit trāscendēs:ſꝫ ad hoc radicit⁹ intelligēdū opꝫ idagare nām act⁹ sincathegoreumatici: ⁊ a quo obiectiue causet q eget altioris speculationis. Sed esto q arg^m ꝯcludit pōt dici q ꝯcludit vtrunq hanc eē cathegoricā:sole lucēte dies est. eiꝰ q ablatiuus capit absolute in desig̃tiōe ꝯñe:sed nō facile recedamus a cōi mō dicēdi. nego q arg^m eq̄l'r ꝯcluderet: qꝛ hec dies est q̄ est cathegorica qn̄ isti duo ablatiui sole lucēte positi in designatiōe ꝯñtis addunt adducūt notā ꝯñe. pꝫ ex terio designatio ꝯñe ⁊ illi ablatiui in recto capiunt:⁊ casus nō oino ipedit sinonimitatē. Secus est de tāni vbi oporteret icludē ⁊ aut vel et signū negatiuū vel affirmatiuū. ¶ Ad ꝯfirmationē ꝯcedētes fundamētū ꝯcederēt assumptū. ⁊ dī q eēt exclusiua ppō ⁊ exceptiua. ⁊ sic de alijs ⁊ non sequit:ergo in ea ponit signū exclusiuū: qꝛ nihil est in deo capiēdo eē in pme intētionalr. imo magr̄ Gregori⁹ negaret illā ꝯñaꝫ in ppōnib⁹ creatis. ⁊ sic pꝫ q eadem ppō est exponibilis ⁊ sue exponentes.

Rñ⁹ ad ꝯfirmationes.

Ad 2^m arg^m. Ad 2^m ꝯcedo capiēdo maxime negatiue. ⁊ negat minoꝛ:⁊ ad pbationē dr q est exclusiua ⁊ exceptiua copulatiua ⁊ reduplicatiua. ⁊ est ō 2° mō exclusiuaꝝ. ¶ Ad ꝯfirmationē nego maioꝛem: imo pōt exponi copulatiue:qꝛ qn̄ sūt plura signa exponibilia in vna ppōne opꝫ exponēdo incipe ꝯgruē ti⁹ a pmo. ⁊ ꝫm exigētiā illi⁹ signi illā ppōnē exponere. vt patet de talibus solum genitiuuꝫ precedit solus nominatiuus vel solum genitiuum solus nominatiuus precedit vbi si incipias a primo signo est vera:qꝛ genitiuum pcedit solū nominatiuus. ⁊ nullus nō gtīn pcedit solū noiatiuus:⁊ nō de vtute ꝫmonis sed in ordine casus:si a 2° signo exordires inuenies eā falsaꝫ. pōt ēt dici q illa cū oib⁹ illis signis est pcise exclusiua. ⁊ rō est qꝛ solū pōt illa exponi exclusiue: ⁊ tūc nō sequit in b: ppōne ponit signū exceptiuū:g⁹ est exceptiua:qꝛ nulla ppō est exceptiua nisi illa q̄ pt exponi exceptie ꝯgruēter:ſꝫ difficltas istoꝝ duoꝝ dictoꝝ pēdet ad nomē:lꝫ nō sit ad nom mod⁹ rñdēdi

Ad ꝯfir matiōeꝫ

Ad 3^m arg^m. Ad 3^m illa nō est exponibilis angulus obtusus ē maioꝛ recto nego añs. ⁊ ad pbationē cōcedo q ita:⁊ sicut ponit in tertia exponēte ⁊ non est inconueniens q illa tertia exponens sit iterū exponibilis quēadmoduꝫ est in demōstrationib⁹ circularib⁹. vt pꝫ pmo posterioꝝ vbi eadeꝫ ppositio est notioꝛ ⁊ ignotioꝛ in diuersis generib⁹ causaꝝ:sed adhuc hoc non contingit in pposito:qꝛ vna ppositio est exponēs respectu vnius. ⁊ exponibilis respectu alterius.

¶ Ad ꝯfirma.

Ad cōfirmatiōes ¶ Ad cōfirmationē an aliqua ypothetica esset exponibilis dico q̄ nō: qr signū exponibile nō pōt determinare totā ypotheticā. quēadmodū modus non pōt determinare ypotheticā similiter in sensu diuisionis.

Ad 4m arg m. Ad 4m de illa ois hō currit an sit exponibilis: dr̄ q̄ sic: qr copulatiua data apparet clarior illa cathegorica in multis: vt p3 in disiunctis ⁊ in modalib⁹ diuisis. Joānes dorp in illa lr̄a Buridani ponit alia cathegorica. alia ypothetica. Et de aliaco in pncipio exponibilium in vno dubio nitunt pbare q̄ nō: sed eoꝝ rōnes sunt tenues. qb⁹ nō est opus rn̄dere. mā nō patit demōstrationē dic vt libet.

Ad cōfirmatiōes ¶ Ad cōfirmationē negat maior. ⁊ ad pbationē añs est veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsū. fateor ⁊ hoc nō habeo pro incōueniēti qn̄ ꝯsequens se falsificat. ⁊ ad Aristotelē scḋo potest dico enim intellexisse extra insolubiles propōnes. vt in insolubilibus ad longum dictum est.

Ad 5m arg m. Ad 5m argm hec exclusiua sigt aliter esse q̄ ē ⁊c̄. negat maior. ⁊ ad pbationē añs sigt taliter esse qualr̄ est ⁊ ꝯn̄s. aliter hoc nō reputo incōueniēs qn̄ ꝯn̄s hēt aliter annexū hoc est sigt reflexiue ipm sigre aliter esse q̄ est. tn̄ ita est in re sicut ꝯn̄s sigt qḋ sufficit.

Ad cōfirmatiōes ¶ Ad cōfirmationē que est de hac ois ppō q̄ nō est hec exponibilis ⁊c̄. Rn̄det negādo maiorē ⁊ ad pbationē añs sigt sicut est ꝯn̄s nō sigt sicut est distinguo. vel qn̄ ꝯn̄s hēt nō sicut annexū ꝯcedo: quia ita est in re sicut ꝯn̄s sigt: quēadmodū ita est in re sicut añs sigt vel vt terīs alijs in negatiuis vtar. ꝯn̄s significat taliter nō esse qualr̄ nō est qḋ pro eodē recipio in pposito vel qn̄ ꝯsequens non hēt non sicut annexum. ⁊ hoc nego. qr nunq̄ hoc contingit.

Rn̄sio ad 6m. Ad 6m de illa tantū hō est aial ⁊ ecōuerso. dr̄ q̄ si ecōuerso dicat ꝯuersionē simplicē. scḋa pars est exclusiua ⁊ in ea vtualr̄ ponit signū exclusiuum. sed si dicat ꝯuersionē per accn̄s non op3: imo stat q̄ sit nō exclusiua. Et ad pbationē de illa ois hō preter sortē est plato. ⁊ ecōuerso dr̄ si dicat ꝯuersionē simplicē ꝯn̄s est improprīū saltē nō est propriū. Si dicat ꝯuersionē p accn̄s nō sequit: qr pōt deleri ly preter. Ad scḋam improbationē dico q̄ sapit naturam ppōnis cui applicat: ⁊ si nulli applicet non est ppositio nec potest vtriq3 applicari vniuoce.

¶ Questio secunda.

Qō 2a. Circa ppōnes exclusiuas querit scḋo vtrū exponētes cōiter date sufficiāt. ⁊ arguit p̄

Op. po mo q̄ nō. nō sequit hō est hoīes ⁊ nihil nō hō est homines: ergo tn̄ hō est hoīes. ⁊ tn̄ arguit ab exponētib⁹ ad exposita: igit. ꝯn̄a tenet cū minore: ⁊ maior p3: qr añs est veꝝ tenēdo partē integralē hoīs eē hominē: vt vulgo tenemus: ⁊ ꝯn̄s est falsū. vt dicit sua

Confirmatur. vlis in terīs trāspositis. Et ꝯfirmat stat exclusiuam esse falsā exponētib⁹ veris ⁊ ꝯ̄ cōes exponētes. ergo nihil valēt. ꝯn̄a nō est dubia. añs ar̄ pro p̄a pte capta ista exclusiua tn̄ falsū est ppō exclusiua casu falsificatiōis ipsius toti⁹. scḋa pars p3 vna exponēte se fal-

Op. 2a sificāte exponibili nō se falsificāte. Scḋo ar̄. nō seqt aial est hō ⁊ nullū nō aial est hō. ergo tn̄ b est aial est hō. vel capiēdo b in exponētib⁹ si volueris casu quo b facit terīum stare determiate. ⁊ tn̄ ar̄ p exponētes cōmunes: igit. ꝯn̄a nō est dubia cū minore. ⁊ dubietas maioris sic excludit. qr añs est veꝝ ⁊ exclusiua equalet isti ois homo est b aial p idem sicut ista tn̄ aial est homo equalet huic ois hō est aial. Et cōfirmat: qr nō

Confirmatur. seqtur a homo ois hō est ⁊ nihil nō homo ois hō est ergo tantū a homo ois hō est. ⁊ tn̄ ar̄ ab exponentib⁹ ad exposita: igit. maior p3 qr añs est veꝝ casu quo ly a faciat terīū sequentē se stare ꝯfuse tn̄. ⁊ ꝯn̄s infert hanc tn̄ hō ois homo est p locū ab equiualētib⁹ q̄ falsa est. Tertio ar̄. Nō seqtur tn̄ hō ois homo est ergo

Op. 3. hō ois homo est. ⁊ nihil nō hō ois homo est. ⁊ tn̄ ar̄ ab exponibili ad exponentes: igit. Maior p3: qr ar̄ a non distributo ad distributū respectu p̄mi exponibilis ppter duo signa mobilitātia in ordie ad p̄mū prime exponentis ⁊ talis modus nō est formalis: igitur.

Confirmatur. ¶ Et cōfirmatur. qr ista aliqd est vel non est non pōt exponi p vnū illorum modoꝝ. non p primū modū: qr non est affirmatiua. neq3 p scḋm: qr non est negatiua ⁊ clarum est de duobus vltimis modis: igit. modus ponēdi nullus. ¶ Quarto arguit. stat exponi-

Op. 4. bilē esse falsam nō se fallentē exponentib⁹ veris: igit. añs p3 de ista tantū aial est homo ⁊ suis exponentib⁹ qḋ exponētes sue sunt vere notū ē. Falsitas exponibilis p3 dupliciter. Tū primo tantū aial est homo: ergo tantū aial est. sed ꝯn̄s est falsum. ergo ⁊ añs: ꝯn̄a p3 a ppōne de est tertio adiacēte ad ppōnē de ē scḋo. scḋo p3 falsitas exponibilis deducendo ad impossibile. Ois homo est corpus tantū aial est hō: ergo tn̄ aial est corpus. ꝯn̄a p3 in darij ⁊ conclusio est falsa ⁊ maior vera: ergo minor falsa q̄ est nostra expōibilis.

Confirmatur. ¶ Et cōfirmo. non seqt tantū aial nō est hō: ergo oē non aial est hō. ergo modus nullus. ꝯn̄a tenet: qr ar̄ ab exponibili copulatiue ad vnam exponentē eius: ⁊ añs p3: qr añs est negatiuum modo negatiua non infert formaliter affirmatiuā ex scḋo ptarmēias. ¶ 5o

Op. 5. arguit q̄ si iste modus eēt bn̄ assignatus hec esset vera tantū deus necessario oē ens est: sed ꝯn̄s est falsū: ergo ⁊ añs falsitas cōseqoentis p3 p ꝯ̄dictoriā illius propositiōis q̄ vera est ⁊ ꝯn̄a p3: qr exponentes equalentes. s. istius tn̄ deus de necessitate est ens sunt vere: ergo ⁊ ista: qr quecunq3 equalēt vni tertio equiualent inter se. ¶ Et ꝯfirmatur: qr p istum modū ista es-

Confirmatur. set vera tn̄ deus de necessitate est ens: sed ꝯn̄s est falsum: ergo ⁊ añs cōsequentia claret ⁊ falsitas cōsequētis p3: qr sequit tn̄ deus de necessitate est ens. ergo oē ens de necessitate est deus. ꝯn̄s est falsum: ergo ⁊ añs ꝯn̄a p3 p istam regulam cōem. Ab exclusiua de pri-

Instat. mo modo ad vlem in terīs transpositis. Et si dicas q̄ habebit hanc vlem oē ens possibiliter est deus. eo q̄ ppō de necessario cōuertitur in vnam de possibili.

Oppōit instātie. Contra vel illa capit in sensu diuiso ⁊ sic est impossibilis. vel in sensu composito ⁊ certū est q̄ non sequit. ¶ Sexto arguitur p istum

Op. 6. modū non pōt saluari veritas huius tantū homo nō est ens. ⁊ falsitas eius tantū homo ens nō est sed prima est vera quum videat equiualere isti homo nō est ens. ⁊ scḋa falsa q̄ p3 dupliciter. tum primo: qr vna

ꝓpositio ↄtradicens prime ↄdicit scḋe. sed ↄdictoria ꝑme est vera: ergo ↄdictoria scḋe est vera ⁊ per ↄn̄s scḋa est falsa. scḋo pꝫ: qꝛ sequitur tantū homo ens nō est: ergo tantū hō non est ens. ↄn̄s est falsum: ergo ⁊ an̄s. ↄn̄a pꝫ a distributo ad nō distributū.

Confirmatur. Et ↄfirmatur: qꝛ ista tm̄ numerus est nō exponit̄ gratia pluralitatis: ⁊ tm̄ in ea ponit̄ terius numeralis: igit̄. Et si dicas φ non ponit̄ terius distincte significans numerū: tunc ista tantū quattuor hoies ⁊ populus currunt dꝫ exponi gratia pluralitatis: sed hoc est falsum: qꝛ solū

Op. 2. exponit̄ gratia alietatis rōne illi⁹ teri populus. ¶ Sectio at̄ ↄ exponētes capientes aliud ab: qꝛ ex illo seqtur tantū a fenix erit fenix. posito φ a sit ꝓpriuꝫ nomen fenicis. ⁊ erit in tēpore antixp̄i quā sequent̄ mille fenices. ⁊ ↄn̄am probo cum ↄn̄tia falsitatis ponendo φ sit tp̄us mediū iter generationē vnius ⁊ corruptionē alterius: qꝛ sequit̄ tantū a fenix erit fenix: ergo oē qḋ erit fenix est vl' erit a fenix: sed sic ↄn̄s est falsuꝫ ab exclusiua ad vle in terminis transpositis: ⁊ ↄn̄am probo: quia a fenix erit fenix ⁊ nihil aliud ab a fenice erit fenix: ergo tantuꝫ a fenix erit fenix. ↄn̄a est bona ꝺm aduersarios: qꝛ ab exponētibus ad expositā. ⁊ veritas prime exponētis est aperta. ⁊ veritas scḋe ꝓbat̄ p eius ↄdictoriam. s. aliud ab fenice erit fenix signet̄ illa ⁊ sit b: tunc opꝫ φ b fenix erit fenix ⁊ b fenix a est vel erit aliud ab a modo hoc est falsum vt dicunt exponentes de aliud ab.

Confirmatur. Et ↄfirmat̄. vltimo nō possumus capere oppositū subiecti in scḋa exponēte: ergo nullus modus exponendi vꝫ. φ pꝫ: qꝛ tunc sequeret̄ φ aliqua exponibilis esset vera cuius exponētes ēēnt false vel saltem falsa extra se falsificātes ↄn̄s est negādum ergo ⁊ an̄s. Q̄ndo consequentiā ista est ↄcedēda tantū currens pōt esse currens vt dicit vlis in terminis transpositis ⁊ scḋa exponēs est falsa ⁊ sua ↄdictoria que est hec non currēs potest esse currēs est vera qḋ pꝫ dupl'r. Tum primo: qꝛ hoc pōt esse currens ⁊ hoc est nō currens demonstrādo gescentē: ergo nō currens pōt esse currēs tenet ↄn̄a a resoluentibus ad resolutā. Tum scḋo: qꝛ da oppositū: sua ↄdictoria est falsa hoc maxime qꝛ esset negatio infinitans negaret suppositionē teri finiti quā haberet seclusa negatione ⁊ supponit solū pro quolibet alio sed hoc est falsuꝫ: igitur. ↄsequentia pꝫ: quia non pōt dari alia ratio. sꝫ falsitas illius pꝫ: quia tunc ista esset neganda non nigrum erit nigrū imo hec esset neganda vt videt̄ ⁊ ima

Instat. possibilis nigrum erit non nigrū. Et si dicas predicatum supponit pro illo qḋ non erit nigrū: sed non pro eo qḋ non est nigrū eo qḋ terius finitus supponit pro nigro qḋ erit. ꝓpterea non est idem de istis duabus non nigrum erit nigrū: ⁊ nigrum erit non nigrum.

Oppo. Contra tunc ista esset neganda tanφ impossibilis. Citharizans possibiliter est nō citharizans eo φ possibiliter ampliat ⁊ a parte ante ⁊ a parte post. ⁊ sic idē esset dicere non cithariȝans potest citharizare ⁊ citharizans potest non citharizare. ⁊ vna est impossibilis per aduersarios ergo ⁊ altera.

Diuisio q̄onis. ¶ In oppositum est conclusio cū dicendis. In ista questione erunt tres articuli. In primo ponent̄ notabilia. in scḋo soluent̄ argumenta ante oppositū. ⁊ postremo mouebunt dubia ⁊ soluent̄. Pro expeditione primi nota φ cōis modus est incipere de modo exponendarū exclusiuaruꝫ. Unde dictiones exclusiue sunt tales tantū tantūmodo solū solūmodo: precise duntaxat.

Dictiones exclusiue. Et ideo dicunt̄ exclusiue: qꝛ denotant predicatū dici de subiecto ⁊ remoueri de quolꝫ eius opposito saltem si fuerit de primo mō. Et plures istarū dictionū capiuntur equiuoce.

Qualr capiunt̄ dictiōes exclusiue. Nam ly tantū interdū capitur cathegoreumatice ⁊ relatiue. vt sortes hꝫ sextum ⁊ tanti habet plato. ⁊ sic non reddit ꝓpositionē exponibilē. Aliquādo capitur sincathegoreumatice ⁊ sic capitur in ꝓposito. Et similiter ly solus capitur cathegoreumatice ⁊ hoc qn̄ dictio cathegoreumatica precedit: vt sortes solus erit tm̄ vꝫ sicut solitarius. Aliquādo capitur sincathegoreumatice ⁊ sic reddit ꝓpositionē exponibilē. Ex isto pꝫ φ non seqtur sortes solus currit: ergo solus sortes currit. Nec seqtur indiuiduū predicatur de vno solo: ergo de vno solo ꝑdicatur indiuiduū. ly vnicus importat alietatem inter res eiusdem speciei: vt si vnus homo cū duobus equis esset in aula hec est cōcedenda: vnicus hō est in aula. ⁊ si ly vnicus excludat spēm accidentalē hec potest concedi vnica virgo est in celo. esto φ beata virgo ⁊ ioannes euāgelista ibi sint. si essentialeꝫ negāda est non stando in genere. Et vnicus ⁊ vn⁹ differunt si viginti hoies essent in aula hec est vera vnus hō est in aula: ⁊ nō altera. Sed qn̄ dictio exclusiua ponitur in principio ꝓpositionis dicit̄ cadere in toni quod seqtur ⁊ nō est pars extremi: ⁊ tunc vocat̄ exclusiua. vel in ꝺm tantū: ⁊ tunc vocat̄ propositio de excluso subiecto. ⁊ pariformiter dicatur de predicato exclusiue ⁊ tunc est pars extremi ⁊ sic quelibet talis est distiguēda quando signuꝫ ponitur in principio. Sꝫ si cadat sup terminū numeralē: tunc est distinguēda ⁊ subdistinguēda in sensu excluso equiualet sue preiacēn in creaturis cōiter. vt tantū hō est aial equalet isti hō est aial ⁊ sic expōit̄ qḋ est hō ⁊ nō est nō hō est aial. Tantū populus est populus q̄ sunt populus ⁊ nō sūt non populus sūt populus. Dr notāter in teris signātibus creaturas: qꝛ ista est falsa in sensu excluso. Tantū pater est eēntia diuina. ⁊ tm̄ sua piacens est vera: qꝛ illa cōiter ↄceditur pater est nō pater: Et dr̄ cōiter: qꝛ cuꝫ distributiōe in creaturis hoc nō opꝫ: qꝛ ista ē falsa tm̄ a aial oie hō est. nisi fingam⁹ nouas exponentes. ⁊ tm̄ sua piacens est vera. Silr hic tm̄ hois asinus non est asin⁹ tm̄ a hō non est aial. Sed qn̄ dictio exclusiua cadit supra ꝑtū ↄnotatiuū: tunc dupl'r excludit vel rōne alietatis: ⁊ tunc exponit̄ ac si ꝑtū nō eēt ↄnotatiuū vel excludit rōne alteritatis: ⁊ tūc excludit oēm aliaꝫ qualitatē a q̄litate ↄnotata p ⁊ ꝑtuꝫ vt sortes est tm̄ albus sortes est alb⁹ nō est aliter qualificat⁹: ⁊ tūc nō equalet piacenti. sed qn̄ addit̄ recto cū obliquo. vt sortes tm̄ videt asinū que vꝫ hāc sortes est tm̄ videns asinuꝫ. eo φ ly tm̄ nunφ pōt cadē in copulā (snia mea) pōt exponi grā alietatis: ⁊ tūc sic exponit̄ sortes videt illud qḋ est asin⁹ ⁊ nō est nō asinus: ⁊ sic illa est vera posito φ videat asinuꝫ ⁊ bouem. vel excludit gratia

alteritatis

alteritatis. et tunc copulatiue sic exponit sortes videt asinum et sortes nō videt non asinū: et tunc dicta propositio est impossibilis eo q non est possibile videre asinum quin simul videat non asinus. Et si sbm fuerit terminus cōis non distributus opz capere relatiuū idēptitatis i scda exponēte qd pz: qr ista est falsa hō tm̄ videt asinū posito q sint tm̄ duo hoīes sortes et plato. quoꝝ plato nihil videat et sortes videat asinū et bouē: qr iste exponētes essent vere. homo videt asinum. vt pz de sorte. silr hō non videt nō asinum. vt pz de platone. Propterea in scda exponente opz dicere et idem homo nō videt nō asinum. Quādo propositio exponit grā alietatis: tunc in scda exponente opz capere oppositū subiecti infinitādo ipm ꝑm exigentiā copule. vel aliud ob more alioꝝ q sufficit mediante copula de presenti. Si exponat gratia pluralitatis. tunc in secūda exponēte debemus cape et non plura q̄. Sed aduerte exponēdo tales tm̄ tres homines currunt. tm̄ quinqꝫ sunt pdicabilia. possum⁹ sic exponere. tres hoīes currunt et non plures homies q̄ tres currunt: et tunc esto q tres homies currunt et tres asini. illa est vera et sic non sequit tm̄ tres homines currunt. ergo tm̄ tria animalia currunt. et potest sic exponi tantū tres hoīes currunt tres homies currunt et non plura q̄ tres homines currunt. et sic illa est falsa tantuꝫ tres homines currunt in casu dato. et tunc bene sequitur tm̄ tres homines currūt: ergo tm̄ tria aialia currunt capiēdo subiectuꝫ neutri generis melius cumulatur difficultas in talibus.

Nōbile Dña exclusiuarum. **Notanduꝫ** est scdo q quattuor vel quinque sunt genera exclusiuarū. quedā sunt ꝓpositiones exclusiue in quib⁹ nulla ponit negatio ante copulam formaliter vel virtualiter. Pro// pōnes d p⁹ gnē. exemplū primi vt tantū animal est homo. tantū homo est impossibiliter currens. exemplū secūdi vt tm̄ nullus homo non est anial que debet resolui in hac: tantuꝫ ois homo est animal. vel sic nescis nec in bello nec in pace viuere addēdo signum exclusiuum si Laurētio valle creditur que est negatiua: lꝫ tres negationes precedāt copulā. pz in principio sue logice et in suis elegantijs libro 3° cap° 27°. qd modici momēti est dialectice loquēdo: qr nulla negatio ponitur ante copulā eo q verbuꝫ nescis est copula et tu sbm et totum residuū predicatū. Et iste vocantur de primo genere exclusiuarum. Alie sunt exclusiue in

De 2°. quibus soluꝫ ponit vna negatio post signum et ante copulā. et tales vocant de scdo modo. vt tantum hō non est aial. Tantuꝫ nullius hoīs nullus asinus non est aial. tantuꝫ sortes possibiliter non est. Tertie sunt

De 3°. exclusiue in qb⁹ ponit vna negatio in pncipio vt nō tm̄ animal est homo non tm̄ nullus hō non est animal. Quarte sunt exclusiue in quibus ponunt due

De 4°. negationes. vna ante signū exclusiuū et altera añ copulā. vt nō tm̄ anial non est hō. non tm̄ nullius hoīs nullus asinus nō est aial. et tales debent resolui in equalentes. et postea exponi. Quinte sunt exclusiue si

De 5°. ponant ꝓpōnes mixte qualitatis. quēadmodū communiter ponunt de ordine mixto. vt tantū sortes est vel non est. Tantuꝫ antixps erit vel possibiliter non erit. tm̄ antixpus non est vel possibiliter erit. et potest dici q ꝓpōnes exclusiue de primo genere exclusiuarum sunt affirmatiue et exclusiue affirmatiue. de secūdo negatiue sed exclusiue affirmatiue: qr exclusiue affirmatiue soluꝫ appellat signuꝫ nō negari. Sed ꝓpōnes de tertio mō sunt negatiue et exclusiue negatiue. opposito modo ad ꝓpōnes de pmo genere. Et ꝓpōnes de quarto mō sunt negatiue exclusiue et ꝓpōnes affirmatiue. Vel pōt dici q exclusiue affirmatiue est inferius, saltē denoiatiuū ad affirmatiue. difficultas ē ad nomē. ꝓpterea reliquo arbitrio legētiū. ¶ Qñcūqꝫ signū exclusiuū negat ꝓpō exponit disiūctiue: et qñ non negat, exponit copulatiue: non habendo respectum ad copulas propositionis.

Ad exponēdas exclusiuas ponit tale documentum q in oibus semp pma est preiacēs: et scda opposite q̄titatis et qualitatis ad exponibilē capiēdo oppositū sbi ꝑm exigentiā copule vt dictū est. Et hoc nisi sbm distribuat: qr tūc nō opz q sit opposite q̄titatis. Sed preiacentē, voco totū qd remanet dēpto signo exclusiuo. Exēpla. tm̄ hō est aial: tm̄ hō nō est aial. nō tm̄ hō est aial: nō tm̄ hō nō ē aial. Prima exponēs pme est hec. hō est aial. scde hō non est aial. tertie nō hō est aial. quarte nō hō nō est aial. Et scda exponēs pme est hec. nullus nō hō vel nihil nō hō (pp feminas) ibi est aial. ecce scda exponēs est negatiua et vlis et exponibilis indefinita affirmatiua. 2ª exponēs scde est. ois nō hō est aial. que est vlis affirmatiua et sua exponibilis idefinita negatiua. scda exponens tertie est. nō hō est aial. que est idefinita affirmatiua et sua exponibilis vlis negatiua. scda exponēs quarte est. nō hō nō est aial. que indefinita negatiua est scda exponibilis vlis affirmatiue. Et qñ est ꝓpō mixte qualitatis ꝓportionet copule ꝑm exigentiā exclusiuaꝝ simpliciū. Nec putādū est q est ꝯuertibilitas veritatis et falsitatis inter exponētes et exponibilem ꝯtinue: et hoc qñ exponibilis se falsificat neutra exponēte se falsificāte. vl ꝯ: qr in talib⁹ sufficit mutua iferibilitas: lꝫ nisi vna illaꝝ se falsificet vnī⁹ vitas vel falsitas alteri⁹ veritatē vel falsitatem imitatur.

Expō exclusiuarum

Notāduꝫ est 3° q iferunt aliq̄ correlaria p que vitates ꝓpōnū exclusiuaruꝫ dinoscunt. Primū est arguēdo a nō exclusiua cui⁹ sbm est supius qdditatiuū vel denoiatiuū vel ꝯūtibile respectu sbi nō distributi ad exclusiuā valꝫ ꝯña. nō bñ seqt aial est hō: g° tm̄ aial est hō. rōnale est sortes g° tm̄ rōnale est sorte. sillo est sillus demrātiuus. g° tm̄ sille est sille demrātiuus. hoc pz de p° ad vlm̄ et qr seqt aial ē hō: g° hō est aial: et vltra: g° ois hō ē aial et vltra: g° tm̄ aial ē hō. p ª ꝯña est ꝯūsio simplr. 2ª a pticulari ad vlez in mā nāli ꝑuatie ꝑuādis. 3ª ab vli ad exclusiuā. et 4ª est a pmo ad vltimū. et ista regula respicit illaꝫ regulā et cōditiones eius a particulari ad vniuersalē in materia naturali. dicitur signanter de subiecto nō distributo: qr si sbm nō distribua

Nōbile pm cor.

tur nõ seqꝰ: vt p3 hic. oẽ aial est aial: ergo tm̃ oẽ aial est aial: ꝛ etiã si sbm̃ stet determiate nõ sequit: qꝛ non seqꝰ b aial est homo ergo tm̃ b aial est hõ. ꝛ idẽ ꝯtingit in diuinis ꝓpter hãc. ꝑsona est pater: ergo tm̃ ꝑsona est pater. qꝛ idẽ cõtingit in illis dictis. Scdo seqꝰ. tm̃

Scdm filius regis possum esse ego: ꝛ tm̃ non tm̃ ego possum eẽ filius regis. Prima pars p3: qꝛ oẽ qd pot esse ego pot eẽ filius regis. scda pars p3 p vlem ꝯdictorie in

Tertiũ. terris trãspositis. Tertio seqtur. ex eodẽ fundamẽto tm̃ pbr pot esse pater meus: ꝛ tm̃ ego nõ sum nec fui fi

Quartũ lius pbri. etiã l3 ego filius pbri fuerim. Quarto seqꝰ ꝙ hec ꝯña nõ valet. tm̃ sba nõ est accidẽs ꝛ sba est: ergo tm̃ aliquid nõ est accidẽs. sed hec bñ valet ponen

Quintũ do sic ꝯstantiã. tm̃ sba est. Quinto seqꝰ ꝙ illa est impossibilis tm̃ vnũ non est. qꝛ equalet. isti nullũ vnu3

Sextũ. est qd est impossibile. Sexto seqꝰ. si nõ tm̃ aial est hõ nullũ aial est hõ. p3. ex opposito seqꝰ oppositũ p primũ corrm. ꝛ istud respicit ꝯditiões primi correlarij:

Septim qꝛ bene sequit. aial est hõ: ergo tm̃ aial est hõ. Septimo seqꝰ primã harũ esse verã. tm̃ nõ ois hõ est hõ. ꝛ secũdam falsam. tm̃ ois hõ est hõ. ꝛ veritas prime p3 p eius vle3. ois hõ est non ois hõ. ꝛ falsitas scde p eiꝰ

Octauũ vlem. ois hõ est ois homo. Octauo seqꝰ has esse impossibiles. tm̃ hõ h3 albedinẽ: tm̃ hõ mouetur. l3 tm̃ homo currat. cũ duaꝝ primaꝝ est: qꝛ si hõ h3 albedinẽ iam pars essentialis eius h3 albedine3: ꝛ p ꝯñs nõ tm̃ homo h3 albedinẽ. Similiter si hõ mouet nõ hõ mouetur. eo ꝙ motis nobis mouent oia que in nobis sunt ex vltimo scdi thopicoꝝ: s3 nõ op3 de cursu.

Nonũ. Nono sequitur. si sortes est albus tm̃ sortes est albꝰ.

Notabile **Notandũ** est quarto ꝙ veritates ꝓpõnũ exclusiuaꝝ de scdo mõ sic cognoscunt qñ ꝑdm negat vere de subiecto: ꝛ verificat de quolibet opposito subiecti circũscripta falsificatione tunc talis est vera. vt tm̃ sortes nõ est sortes. ꝛ hꝰ idẽ sufficit ad falsitatẽ exclusiue de quarto mõ ei ꝯdicen

Pm cor. tis. Ex istis infero correlaria. Primũ est. in oi exclusiua vera de secũdo mõ disiunctũ ex extremis est trãscendẽs: sed illud nõ sufficit. scda pars p3 p falsitate3 huius. tm̃ nõ chimera nõ est chimera. prima pars p3

Scdm. inductiue. Scdm corrm. nõ est idẽ dicere tm̃ chimera nõ est non chimera. ꝛ tantũ nõ chimera nõ est chimera. ꝓbatur: pria pars est vera vt dicũt exponentes ꝛ scda falsa p idem. ꝛ hoc si exponat p oppositũ sbi

Tertiũ. sed exponẽdo p aliud vtraqꝫ est falsa. Tertiũ correlarium sequẽs ex vtroqꝫ mõ exponẽdi. Aliqua est negatiua falsa cuiꝰ ꝑdm nõ supponit. p3 de ista tãtũ nõ

Quartum. chimera nõ est chimera. Quartũ corrm aliqua est affirmatiua vera. cuiꝰ vnũ extremũ nõ supponit. p3 de ꝯdictorijs ꝑcedẽtis nec hoc incõuenit in affirmatiuis

Quintũ ꝛ negatiuis ꝑgnantibꝰ. Quinto seqꝰ ꝙ arguendo ab affirmatiua ad negatiuã ꝑto variato penes finitũ ꝛ infinitũ nõ v3 argm. nõ eni sequit tantũ aliqd est nõ chimera: ergo tm̃ aliqd nõ est chimera. Et rõ est: qꝛ claudit vna mala ꝯña arguẽdo a negatiua que est scda exponẽs añtis ad affirmatiuã q̃ ẽ scda exponẽs ꝯñtis.

Sextũ. Sexto seqꝰ ꝙ nõ qlibet terius vere negat de quolibet terio stante ꝯfuse tm̃ etiã habẽte plura supposita. p3

de falsitate huiꝰ tm̃ aliqd nõ est aial. ꝛ ꝯ seqꝰ ꝙ ois exclusiua de quarto mõ exclusiuarũ cuiꝰ disiunctu3 sbi Septim ꝛ ꝑti nõ est trãscendẽs est vera. hoc p3: qꝛ illud sufficit ad falsitatẽ sui ꝯdictorij p correlariũ primum. Et ista sunt dicta exponẽdo exclusiuas ꝓprie. vñ ista solet cõcedi improprie. Tantũ domꝰ est alba ĩproprie capiendo: ꝛ tũc op3 sic expõere domꝰ est alba ꝛ nihil aliud a domo vel pte domꝰ est alba q̃ possibilis est. Silr tm̃ ignis calefacit sic exponit ignis calefacit ꝛ nihil aliud ab igne vel pte eiꝰ vl accñte eiꝰ calefacit. Sz ista acceptio est ĩpropria ꝓpterea nõ curo de ea: s3 qñ dictio exclusiua ponit cũ mõ põt ꝯtinue ꝓferri. ꝛ hoc nihil aliud est dictu q̃ ꝯstituere ꝓpõnem de excluso vel discõtinue hoc est exclusiue. Et iõ tales sunt distiguẽde tantũ deũ esse est verũ. prio mõ est vera ꝛ denotat ꝙ veritas cõpetit isti. tantũ deꝰ est deꝰ. scdo mõ est falsa ꝛ denotat ꝙ deũ esse deum est veꝝ ꝛ nihil aliud q̃ deũ esse deum est veꝝ. ꝛ eodẽ mõ de talibꝰ dicatur ad solũ sortẽ currere sequit sortem currere. Tantum deum esse est ubi positum in casu obligatorio.

Notandũ est qnto: qꝛ est difficultas de dẽscẽsu ꝛ ascẽsu querã octo. ¶ Primo quõ supponit sbm huiꝰ tantũ aial est hõ. ꝛ si sr de ꝑto ꝛ videt ꝙ sbm distribuat. Tum prio: qꝛ oẽ agẽs fortius agit in ꝓpinquũ q̃ in distãs. Tu3 scdo. omne agens eqliter agit in duo passa eodẽ mõ sibi approximata quẽadmodũ de noticijs sbi ꝛ ꝑti. ¶ Scdo que ro quõ supponit sbm in ista tantũ risibile ois hõ est. si dicas determiate tũc ista erit vera p ascensum tantũ risibile iste hõ est ꝛ tantũ risibile iste hõ est: ꝛ sic de alijs. posita ꝯstantia quã ego suppono. ꝛ añs est verũ: ergo ꝛ ꝯñs qd est falsum. Si dicas cõfuse tantũ infero. idẽ p3 tantũ risibile iste homo vel iste hõ. ꝛ sic de singulis est. ꝛ hoc est verũ. Forte dicis op3 ascẽdere copulati sic tantũ risibile iste hõ ꝛ iste hõ. ꝛ sic de singulis est. ꝛ sic añs est falsum sicut ꝛ ꝯñs. Et nunq̃ põt esse verum nisi qñ est tantum vnus homo vel vna in mundo: ꝛ tunc consequens est verum.

Notabile De descẽsu ꝛ ascensu qões. 8

Opponit dupliciter.

2a qõ.

Instãa

Contra hoc ar. seqtur ꝙ ista esset vera tantũ populus ois hõ est: sed ꝯñs est falsũ. ergo ꝛ añs. falsitatẽ ꝯñtis declarat prima exponẽs ꝛ ꝯñam ꝓbo p ascensu3 tantũ populus iste homo ꝛ iste homo. ꝛ sic de singulis est. posito ꝙ sit vnus exercitus oium hoium in mundo. iam añs est veru3 vt p3: ergo ꝛ ꝯñs quod est ꝓpositũ. Si dicas ꝙ distribuit ꝛ op3 ascendere copulatiue. Sequit tũc eodẽ mõ hãc esse veram tm̃ risibile ois homo est: qꝛ tm̃ risibile iste homo est: ꝛ tm̃ risibile iste hõ ẽ: ꝛ sic de singulis. añs est verum: qꝛ in qualibet cathegorica sbm est supinus denoiatiuum ad ꝑdm. ¶ Tertio querit quõ supponit ly homies hic tm̃ rudibile est hois asinus si dicas distributiue per regulam cõem: quia sequitur mediate signum exclusiuum non impeditum.

Oppo. instanã.

Instat.

3a qõ.

Contra nõ seqꝰ tm̃ rudibile est hominis asinus. ꝛ isti hoies sunt oẽs hoies. ergo tantũ rudibile est istius hois asinus: qꝛ añs est verum ꝛ ꝯñs falsum demõstrando p ly istius ioãnem q non h3 asinũ. ꝛ sic pria exponẽs vniꝰ partis est falsa.

Oppo.

¶ Quarto quero quomodo supponit predicatum hu ius tantum ens contingenter est ens. si dicas distribu tiue: quia mediate sequitur tm̄.

Oppo. Contra descēdendo copulatiue ꝯn̄s est falsū tantuʒ ens ꝯtingens est istud ens de mōstrando celū. Jn via Aristotelis vel deū fm̄ vita tem. ⁊ an̄s est verum. vt per eius exponentes: igitur.

Q̄ō 5ª. ¶ Quinto quero quomō supponit p̄tum huius tm̄ ens necessario est ens. si dicas distributiue pp eāʒ fre quēter dictā. ꝯ ꝯn̄s est falsuʒ demōstrādo vnā formā cam vel vnum ens ꝯtingens. ⁊ an̄s est veruʒ: igitur.

Q̄ō 6ª ¶ Sexto quero quō supponit p̄tuʒ huius tātū crea tor nō est creatura si dicas distributiue. Cōtra. tūc de scendēdo copulatiue. an̄s est ver ⁊ ꝯn̄s falsum. Etiā

Instā°. ibi cadūt duo signa mobilitātia: g° nō distribuit. Si dicas determinate adhuc descēdēdo disiūctie ꝯn̄s est fal sum. ⁊ nō potes dicere q stet ꝯfuse tm̄: qꝛ cadūt duo signa mobilitātia in ꝓpositione idefinita seruatis ser

Q̄ō 7ª uandis: ergo p regulā cōeʒ stabit determinate. ¶ Septi mo quero quō supponūt extrema huius nō tātū crea tor nō est creatura. Et p° querit de p̄to. Si dicas di stributiue pp trinitateʒ signoꝝ impariū ipm antece dentiū. Cōtra. g° erit vera hoc est falsū. ꝓbo p ꝯn̄aʒ ascēdēdo copulatiue sub p̄to. Non tm̄ creator non est hec creatura nō tm̄ creator est hec creatura. ⁊ sic d singulis. Et iste creature sunt oēs creature: g° nō tm̄ creator nō est creatura. an̄s est ver. vt pʒ ex dictis: g° ꝓpositū. Silr quero de suppositiōe subiecti. si dicas distributiue eo q nō distribuit in negatiā ei ꝯdicēte.

Oppo. Contra. tūc ar. sequtur q ipa esset va. pʒ ascē dendo sub illo termino creator. Nō tm̄ iste creator nō est creatura demōstrando patrē in di uinis. Sed forte vis ibi cauillare: cantus g° ad s̄bm huius nō tātuʒ substātia nō est accidēs ascēdendo co

Q̄ō 8ª pulatiue inuenies an̄s ver ꝯn̄te falso. ¶ Octauo q̄ ro quō supponit s̄bm hui° nō tm̄ aial est hō. Si dicas distributiue sicut dicēdum est. ꝯ tūc ipa erit va non tantū istud aial est hō ⁊ nō tantuʒ istō aial est homo. ⁊ sic de singulis. ⁊ ista aialia sunt oia aialia: ergo non tātū aial est hō. an̄s est ver g° ⁊ ꝯn̄s quod querim°.

R̄n° ad q̄ones. ad p°m Ad ista rn̄det per ordinē. Ad p̄m dr de ista. tm̄ aial ē hō q s̄bm supponit ꝯfuse tm̄ p̄tū āt di stributiue. p̄m pʒ: qꝛ formalr seqt tm̄ aial est hō: g° tm̄ istud aial vel istud. ⁊ sic de singulis est hō. Et silr tā tum aial est hō: ergo tm̄ aial est iste hō. ⁊ tātuʒ aial est iste hō. ⁊ sic de singulis. qd pʒ: qꝛ bene seqt tantū ani mal est hō: ergo ois hō est aial ⁊ vltra: ergo ille hō est animal ⁊ vltra: g° tm̄ aial est ille hō ⁊ sic de alyo. ꝑ supponēdo ꝯstātiaʒ. Et ad arg̃ de distributiōe s̄bi. prima maxīa nō tenet nisi in agētib° nō lib° ⁊ alia ma xima nō currit: qꝛ ista duo passa nō eq̄lr approxian

Ad 2m tur approxiatione ꝯceptionis. Ad scōm dr q ly ho mo in ista tantū risibile ois hō est stat ꝯfuse tm̄. ⁊ nō possumus descēdere vl ascēdē aliq̄ mō in argumēto tacto vt arg̃ bn̄ ostendit. sed sic tātuʒ risibile ois iste hō vel iste hō. ⁊ sic de singulis est. si illa reputatur in

Ad 3m cpta addat ly ens qd est. Ad tertiū dr q distribuit re stricte tātuʒ vt dicetur in argumēto arguendo ab ex clusiua ad vlem in terminis trāspositis ⁊ equalet isti tm̄ rudibile est asinus hois. vbi descēdēdo sub ly ho minis: opʒ solum demōstrare hoies habētes asinos.

Ad quartū de p̄dicato huius tātum ens ꝯtingēter est ens. dr q p̄tū stat ꝯfuse ⁊ distributiue ⁊ ꝯcedo q nō Ad 4m sequit tm̄ ens ꝯtingenter est ens. ergo tantū ens ꝯtin genter est illud ens posita ꝯstantia demōstrādo deū: qꝛ p̄tuʒ illius stat solū pro ente ꝯtingente. Tamē qc quid sit est specialis difficultas de descēsu in ꝓpōnib° de ꝯtingenti. vt fortes ꝯtingēter nō est aial que est va. nō sequit: ergo fortes ꝯtingenter nō est hoc aial demō strādo brunellum: qꝛ an̄s est necessariū ⁊ ꝯn̄s impos sibile. Sed de isto forte alibi dicet. Ad quintum de

Ad 5m ista tm̄ ens necessario est ens. dr q possumus descen dere disiūctim vel disiūctiue: qꝛ ly necesse est equiua lēter signū vl̄e nō q distribuat cathegoreūa sequēs: sed tp̄us importatū per copulā hoc nō obstāte impe dit ne signū p̄cedēs distribuat terīo sequētem aggre gatū ex eis si teneat q terius sequēs ly necesse debet verificari cū copula de necesse. tūc facilius est arg̃: qꝛ dr in descēdendo opʒ solū demōstrare ens neces sarium. Ad sextū. de ista tātuʒ creator nō est creatu

Ad 6m ra. Dicit okaʒ ⁊ postea de aliaco q p̄tum distribuit. ⁊ ꝯtingit descēdere copulatie sub p̄to vt dicūt ipsi de p̄to huius tantū s̄ba non est accidens. : Sed istud nō est bene dictū: qꝛ an̄s ꝯn̄e eorum est verum ⁊ ꝯn̄s fal sum. ꝓpterea aliter dico q p̄tum stat ꝯfuse tantuʒ eo q cadunt duo signa mobilitātia in illud p̄tuʒ ⁊ debe mus descēdere disiuncti vel esto q distribuat descen dendū est disiūctī. tm̄ concedit q est indefinita. nec ꝓ pterea sequtur p̄tum stare determinate. pʒ hic. nullum ca

Ad 7m put ois homo hʒ. Ad septimū de s̄bo huius nō tantū creator nō est creatura. dr q possumus descēdere dis iunctiʒ ⁊ ꝓpterea bene pōt dici q stat ꝯfuse tm̄. Et sic esset aliqs terius distribuibilis q est totale extremū in neutra ꝯdictoriarū distributus. Nec hoc est magis cō ueniens q̄ de terio sequenti signū collectiuū. Sed te nēdo regulas suppositionū vliori mō quo poterim° dr q distribuit. ⁊ opʒ descendere disiuncti eo q di stribuit distributione opposita suppositiōi cōfuse tm̄ vel mixtim sic. Nō tm̄ creator non est creatura: ergo nō tm̄ ille vel ille creator nō ē creatura: ⁊ nō tm̄ ille vl ille creator n̄ ē creatura. ⁊ sic d singul qd idē reputo

Ad octauū dr q s̄bm distribuitur: ⁊ qn̄ arguis p ascensum dr q arguis a pluribus determi Ad 8m natis respectu partium multitudinis ad vnā determinatam respectu totius multitudīs. Et talis ꝯn̄a nihil vʒ: sed opʒ capē relatiuū idēptitatis. ⁊ sic clari° patebit capta sua equalēte que est. hō nō est aial. Et ad illud qd tā gis de sillogizatione exclusiuarum ponunt ꝓpōnes.

Prima est de duabus exclusiuis: sʒ formali ter inferre exclusiuaʒ. sequtur gratia p° ꝓpō formę tm̄ logicus est disputās: tm̄ artista est logicus: sue rn̄a ergo tm̄ artista est disputans. ꝓbatur copulatiua for maliter equalens an̄ti infert formaliter equalentem ꝯclonis: ergo an̄s formaliter infert ꝯn̄s. probo an̄s sic arguendo. Oē disputās est logicus: ⁊ ois logicus est artista: ergo oē disputans est artista. ꝯn̄a pʒ p pa

mam regulã ante p̃mentalem: vel in barbara quarte figure: et q̃ istud s3 añs formaliter equiualeat primo antecedẽti. probo q̃ maior est vniuersalis terĩs trãspositis prime maioris: et minor est vlis prime minoris que erat exclusiua et eodem modo de conclusiõe.

2a regula **Secunda** regula ex maiore exclusiua et minore nõ exclusiua sequit formaliter cõclusio p̃to minoris distributo: sed nõ si non distribuat. primã partẽ sic pbo: qr formaliter seqt. tñ artista est disputans: et ois logicus ois artista est: ergo ois logicus est disputãs. qd p3 capiẽdo vlem in terĩs transpositis maioris sic arguẽdo. Oẽ disputãs est artista: et ois logicus ois artista est: ergo ois logicus est disputans: scda pars p3: qr nisi sic argueret ex puris particularib9 particularitate medij. qr ex puris affirmatiuis in scda figura vbi medium non distribuitur.

3a regula **Tertia** regula ex maiore vli non exclusiua et minore exclusiua. seqt cõclusio nõ exclusiua: sed nõ exclusiua. prima pars p3: qr bñ seqtur ois logicus est disputãs. et tñ artista est logicus: ergo artista est disputãs. scda pars p3. qr nõ seqtur. ois logicus est artista. tñ dyalecticus est logicus: ergo tantum dyalecticus est artista: imo arguit a nõ distributo ad distributũ respectu de ly artista: et equaleter cõcludit vlis in darapti. nec potes inferre. tñ logicus ois artista est. esto q̃ p̃tum non distribuit: et sic plerũq; et in negatiuis: et in multis alijs o3 concludi vna nõ exclusiua. Nõ reputo vtile multũ hic imorari videat q libet proprietates sillogismorũ et consequẽter dicat.

Rñsio pncipalis et de clusiua. **Istis notatis** ponitur conclusio respõsiua affirmatiue. Quantũ ad secundum articulum ad rationes respondetur.

Rñ ad rões oppositas. ad pam **Ad** primã concedo maiorẽ negatis minore et cõsequẽte: qr op3 videre pro quo ib3 accipit et negare ip3 cõplete hoc est si collectiue supponat pluraliter negare: si diuisiue sufficit singulariter. si diuisiue et collectiue vtroq; mõ op3 negare. Et sic ista tñ hõ est hoies sic exponitur. hõ est hoies et silr. ois non hõ et oia entia que nõ sunt hõ nõ sunt hoies: mõ scda exponens est falsa et eodẽ mõ hic. Tantũ verũ et hoc falsum ɔ̃dicunt demonstrãdo hãc nullus deus est: qr verum et hoc falsum ɔ̃dicũt: et nullũ nõ verum et hoc falsum ɔ̃dicunt: sed hoc non sufficit: sed op3 negare

Ad cfirmationẽ pluraliter nulla entia que nõ sunt verũ et hoc falsum ɔ̃dicunt. et hoc est falsum. ¶ Ad cfirmationẽ primi argumenti cõcedo añs: et nego cõñam gratia cuius iterum formo aliũ casum posito q̃ sortes dicat. plato dicit verũ: et nihil nõ plato dicit verũ et cum hoc plato dicat solum deũ esse nullo alio loquente: tunc sic af. Exponẽtes sunt vere: et exposita falsa: ergo modus nullus. añs p3 de prima exponẽte notũ est. plato dicit verũ. de scda p3: qr da oppositũ. aliquid nõ plato dicit verũ. nũc ille erit sortes. et sortes dicit. Tantũ plato dicit verũ ergo tunc op3 q̃ nihil nõ plato dicat verum a tota copulatiua ad alterã eius partẽ equalenter: et tunc vltra nihil nõ plato dicit verũ: sortes est nõ plato: ergo sortes non dicit verũ in quarto mõ prime figure. Et tunc vltra. sortes non dicit verũ: et dicit ppositionẽ: ergo dicit falsum. Et nihil aliud falsum dicit q̃ illã exclusiuã: qr suppono partẽ ppõnis nõ esse propositionem gratia argumenti. quando non admitteretur suppositio rediret difficultas addendo tale: ergo oportet q̃ ipsa sit falsa.

Sic dico non semp exponẽtes et exponibiles se respicere in veritate et falsitate. imo sicut argumentũ bñ arguit. iste exponẽtes sũt vere et exponibilis falsa: qr se falsificat: sed ad habendam cõuertibilitatẽ veritatis et falsitatis op3 sic dicere hec exponibilis nõ se fallit. vel hoc. exponẽtes nõ se fallũt. nõ obstãte cõñã est bona ab exponẽtib9 ad expositam dato q̃ exponẽtes sint vere et exposita falsa: qr nõ habeo pro incõueniẽti ex vero sequi falsum dũmodo illud falsum significet taliter esse qualiter est: vt dictum est in questione precedenti.

Ad scd3 de ista. tñ b aial est hõ. potest negari ea sus et merito: eo q̃ maiores nři in exponibilibus nõ vtebant isto mõ loquẽdi. et cũ ppõ exponibilis de se sit obscura nõ videt cõueniẽs alia obscura inuoluere: et in rei veritate nimia curiositas in istis puerilibus retrahunt nos frequẽtius a solidiorib9 disciplinis: sed postq̃ casus est format9 do tibi illũ. et possũ3 prio dicere cũ non habem9 iudicare de veritatib9 exponibiliũ saltẽ vbi nõ est reflexio nisi penes exponentes. Et ppterea capiẽdo exponẽtes cões que sũt vere põt sustineri illa exclusiua vera: sed certe argumentũ ostẽdit illud esse irrationabile p vlem quã o3 habere sc3 ois hõ est b aial. Propterea opus est nouis exponentib9 et nimirũ: qr maiores tradidẽrunt regulas ex positiuis ppõnum qbus cõiter vtunt: quẽadmodum nõ est hic. ista sic exponit. aial ois homo ẽ: et nihil nõ aial est homo. iste exponẽtes formaliter cõcomitant illam exponibilẽ: qr exponibilis nunq̃ potest esse vera nisi solo hoie existente vel sola. et tunc exponentes sunt vere. Pro ista. tñ b aial est homo. sufficiunt exponentes cõmunes addendo relatiuum identitatis. Ad secundam rõnem.

Ad cfirmationẽ scdi argumenti nego maiorẽ: et ad pbationẽ nego q̃ cõñs sit falsum. Silr nego q̃ inferat hanc. tñ hõ ois hõ est. et ratio est: qr af a suppõne cõfusa tñ ad determinatam respectu multitudinis in ordine ad duas primas exponẽtes añtis et cõsequentis: et sic ille nõ equalent sed pbo q̃ equalẽt tripsr. Tum prio equalent vni tertio: ergo equalent inter se. cõñã est cõis animi cõceptio. probo añs: qr vlis vtriusq; est hec. ois hõ est homo. vt p3 ex terĩs transpositis. Tu3 scdo vna ppõ ɔ̃dicit vtriq;: ergo ille equalent. cõñã est clara. et pbo añs: qr ista. nõ tñ homo ois homo est. ɔ̃dicit vtriq; q̃ ɔ̃dicat cõñti non est dubiũ sustinẽdo illud xõe. nõ est verius ɔ̃dicere etc. q̃ ɔ̃dicat añti p3: qr nullus terĩus distribuit in affirmatiua ex dictis prio articulo: ergo idẽ est addere et tollere: qr ppterea vna ppositio ɔ̃dicit his duab9 aial est hõ et aial est hõ. Tũ tertio: qr regula vlis est q̃ exclusiua de p9 mõ et vlis de terĩs trãspositis q̃ ad acceptiones terminoꝝ terminis eodem modo stantibus equiualent: sed si hoc seruarem vtiq; reperirem hanc veram. tantũ homo omnis homo est: habendo analogias

Ad cfirmationẽ

Prima pbatio.

Scda

Tertia.

gia3 ad hanc. tm̄ a homo omnis homo est.

Rn̄ ad pbatōe3 pmam. **Respōdet** negādo q̄ equaleant vni termīo. τ qn̄ pbas hn̄t vna3 vlem in terminis trāspositis nego suppositū qn̄ pdicatum exclusiue nō distribuit. vel dr̄ supposito q̄ habeant vlēs q̄ vlis hui⁹. tm̄ a hō ois hō est. est hec. ois hō est homo. τ vlis alterius hec. ois hō est b hō. supposito q̄ b faciat terminum stare determinate.

Ad vltimū cu3 ar̄. rn̄det qn̄ dicis regula vlis est q̄ exclusiua de pmo mō τc̄. Nego: l3 hoc sit bene vez nisi in casib⁹ valde pticularib⁹. Et me mouet: q: regula vlis est nō mō in pmo mō exclusiua3. verum etiā in oibus q̄ semp pma exponēs est preiacens in ppria forma: vt tantū anial est hō: aial est hō. tm̄ aial nō est hō: aial nō est hō: non tm̄ aial est hō: nō aial est hō. τ sic in quarto modo. ppterea malo dicere hanc. tm̄ homo ois homo est falsam q̄3 veram. s3 fateor si seruarem quod argumentum suadet facile esset veritatem huius defensare.

Oppo. **Sed** ptra hoc murmuras. sbm̄ exclusiue stat cōfuse tm̄: τ predicatū vlis determinate: ergo solutio destruit fundamētum regule. Rn̄det. ¶ Dicit q̄ in ordine ad pdicatū pme expōētis sbm̄ stat determinate respectu multitudinis. τ sic equaleter aliq̄ modo stat determinate. Sed forte dicis frequenter ptingit arguere a suppōne pfusa tm̄ ad determinata3: vt hic. tm̄ aial est hō: ergo aial est hō respectu de ly aial. ¶ Dicit q̄ deleē multitudo. ppterea non est idem.

Rn̄ ad scōa3 pbationē. **Ad secunduz** quando niteris alia via probare illas equiualere p earū contradictorias. Nego q̄ vna ppō ptradicat vtriq3. τ pcedo q̄ illa adducta pdicat pn̄ti: s3 nō pdicit añti. τ causa est q: in añte est terminus distributus equaleter in ordine ad terminū stātem pfuse tm̄: vt p3 hic. a hō ois hō est. τ eodē mō in pma exponēte istius. nō tm̄ hō ois hō est. q: pma exponens est hec. nō hō ois hō est. vbi ly hō in scōo loco stat cōfuse tm̄. vt p3 p suā verā pdictoriā. hō ois hō ē. S3 hoc pōt eē replica: ergo tunc ista erit sua pdictoria. non tm̄ homo ois b homo est. quā pertransco.

ad 3ᵃᵐ rōnem. **Ad tertium** argumentum quando dicis. non sequit. tm̄ homo omnis homo est: ergo homo omnis homo est. nego. Et ad pbationē qua dicis ar̄ a nō distributo ad distributū. Propter istud arg™ dicunt aliq q̄ ly hō distribuit in añte. τ eodē mō pmū hui⁹. tm̄ hō nō ē aial. Sed cū ibi sint duo signa mobilitātia: nec possumus descēdere copulatiue vel ascēdere. Propterea dico sicut dictum est. Et p illo pono ppōnes. p⁹ ppō. ¶ Prima est. a nō distributo ad distributū valet pſequētia māliter: q: sequitur hō est asin⁹: ergo aialia cornuta nō habent dētes in supiori mandibula. Scda. ¶ Scōa ppō. arguendo a nō distributo ad distributū valet arg™ formaliter: vt p3 arguēdo ab oibus singularib⁹ sufficienter enumeratis. S3 hoc pōt dici q̄ est equaleter a distributo in añte. Tertia. ¶ Tertia ppō. arguēdo a nō distributo ad distributū τ nō p ascēsum valet arg™ formaliter: vt bn̄ sequitur. si hō currit aial currit: sed nullum animal currit: ergo nullus hō currit. per sillogismū mixtū. τ tn̄ ly hō non distribuit in añte τ distribuit in pſequēte. S3 aliqui tenēt q̄ ly si distribuit terim immediatum. Quarta. ¶ Quarta ppō. ptingit formalr̄ arguere a nō distributo ad distributū extra pditiōales. τ ascēsum patet in pposito. tm̄ aial ois hō est: ergo aial omnis hō est: tm̄ hō nō est currēs: ergo hō nō est currēs. Quinta. ¶ Quinta ppō. contingit formalr̄ arguere a non distributo ad distributū extra pditionales ascēsum τ exclusiuas p3: q: grā forme seqtur. anial est animal: ergo omne animal est animal. currens est currens: ergo omne currens est currens. Sexta. ¶ Sexta propositio. contingit formaliter arguere a nō distributo ad distributum extra pditionales ascensum exclusiuas: τ vbi pbatur sinonimū de sinonimo. hoc p3: q: seqt oēs apli dei sunt duodeci3 octo vel currūt: ergo oēs apli dei sunt duodecim octo vel currūt. capiendo ly oēs collectiue in antecedēte τ distributiue in prima parte cōsequentis p nūc nō occurrūt mihi plēs instātie.

Ad pfirmatiōē. **Ad** pfirmatonē tertij argumēti de ista. tm̄ aliqd est vel nō est. tenēdo eā mixte qualitatis. dr̄ q̄ de nullo mō est: sed est mixtim de prio τ scōo modis: τ mixtim exponēda est sic: aliqd est vel nō est: τ nihil nō aliqd est vel nō est. sed si ly vel neget difficile est dare plēs veras: q: ly vel negatū a parte copulatiue valet τ affirmatum: τ sic scōa exponēs est impossibilis: q: pdictoria scōe exponentis est hec. nō aliqd est vel non est. q̄ est necessaria. sed si fuerit de copulata copula: vt tm̄ aliqd est τ nō est. d3 eodē modo exponi. aliquid est τ non est: τ nihil non aliquid est τ non est. sed prima exponens est impossibilis. Et proportionabiliter dicatur in copulis disiunctis τ copulatis simul. vt tm̄ sortes est vel non est: τ est τ in modalibus: vt tm̄ sortes est vel possibiliter est.

Ad qr̄ta rōnē rn̄sio. **Ad quartū** nego antecedens: τ ad probationem concedo exponentes istius: tm̄ animal est homo. esse veras. τ nego exponibilem fore falsam. Et ad probationem arguendo a propositione de est tertio adiacente ad ppositione3 de est secundo ponā propositiōes. p⁹ ppō. ¶ Prima est. arguendo a ppositione de est tertio ad est scōm adiacēs affirmatiue in ampliatiuis. cōsequētia nihil valet: vt non sequitur. achilles est occisus: ergo achilles est. nec sequit. homerus est aliquid vt poeta: ergo homerus est. Scda. ¶ Secunda propositio. a propositiōe de est tertio ad est secundum vbi nō ponitur terminus ampliatiuus nō valet argumentum: vt patet: non sequitur. tm̄ animal est homo: ergo tm̄ animal est: quia ibi arguitur ab inferiori ad superius cum distributione superioris. vel dicitur q̄ illa de est secūdo animal est ostendo signum exclusiuum. Tertia. ¶ Tertia propositio. arguendo a propositione de est tertio ad propositionem de est scōo vbi non est ampliatio: nec vbi arguitur cum distributione superioris non valet argumentum. patet. non sequitur. omnis fluminis preter nilū est decrescens in estate: ergo omnis fluuius preter nilum est. Quarta. ¶ Quarta propositio. hec regula non tenet vlr̄ extra exponibilia τ ampliationes. patet. non se/

quitur. cumulus piperis ē cumulus: ergo cumulus piperis est. Ratio est: qꝛ in ista deficit radix regule q̄ est ab inferiori ad supius. ꝓpterea de est scđo isti⁹ debet esse ista. cumulus piperis sunt. ꝛ eodē modo hic. michael ꝛ hic angelus sunt angelus. p ly hic demōstrādo scꝫ michaelē: vel nullā habebis vel hāc. michael ꝛ angelus est.

Quinta ¶ Quinta ꝓpō nō stando in variatiōe numeri regula nō tenet qꝛ nō sequit̄ fm Aristo. albedo est color: ergo albedo est vel sunt. qꝛ fm eum ens dr̄ analogice de sb̄a ꝛ accidente: ergo nulla habebit de est scđo: vel sic ɔtent⁹ hac albedo est in alio.

Sexta ¶ 6ᵃ ꝓpō. extra predicta nō sequit̄. hoiem esse asinū ē falsum: g° hoiem eē asinū est. quēadmodū nihil est hō ex̄n̄s asin⁹. imo vix sequit̄ ly hoiem esse asinum est.

Ad ɔfirmatiōez ꝑ⁹ ꝑpō — Ad ɔfirmationē quarti nego añs: ꝛ ad ꝓbationē negatiua infert formaliter affirmatiuaꝫ ꝓ illo hic ponunt̄ ꝓpōnes. ¶ Prima est. negatiua infert affirmatiuā: vt bene sequit̄. aliqd nō est: ergo baculus stat in angulo.

Scđa ¶ Scđa ꝓpō. negatiua foꝛalr̄ īfert affirmatiuā. pꝫ: qꝛ lꝫ nō sequat̄. regnū meū non est de hoc mūdo: ergo rex sum ego. tn̄ bn̄ sequit̄. regnū meū nō est de hoc mūdo: ergo rex sum ego: vel nullus rex sum ego.

Tertia ¶ Tertia ꝓpō. negatiua formaliter in cathegoricis infert affirmatiuā. patet. bene sequit̄ gratia forme. tm̄ aial nō est homo: ergo oē non aial est homo.

Quarta ¶ Quarta ꝓpō. negatiua nō pregnās infert affirmatiuā cathegoricā formaliter. patet. bene sequit̄. sortes nō currit: ergo qđlibet est vel nō est gr̄a forme: ꝛ tn̄ ɔñs est affirmatiuuꝫ. qđ ꝓbat̄: qꝛ ly est in p̄mo loco est eque pn̄cipale sicut ly est in 2°. ꝛ ly vel est pars copule: ergo hoc totum est vl̄ est pn̄cipalior pars copule q̄ ly est. ꝛ toti affirmat̄: ergo ꝓpō ē affirmatiua. Ex isto pꝫ q̄ est aliq̄ cathegorica affirmatiua vera nō exponibilis non habens reflexionem nec de conditionato extremo cuius vnum extremū non supponit: ꝛ hoc nō est inconueniens dūmodo illud extremum stat in ordine ad disiunctioneꝫ copule negate: ꝛ hanc quartam solum probabiliter pono.

Ad quartā rōnez rñsio — Ad 5ᵐ argumētū nego sequelā: qꝛ ly ens non distribuit̄ in añte: vt in alio articulo dictuꝫ est: ꝛ distribuit̄ in ɔsequēte.

Ad ɔfirmatiōez ¶ Et ad cōfirmationē concedo q̄ illa sit vera. ꝛ qn̄ arguis. tm̄ deus de necessitate est ens: ergo oē ens de necessitate est deus. negat̄ ɔñā. Unde circa hoc dicit okan q̄ illa regula nō tenet nisi qn̄ ꝓpositio nō est ɔuertibilis vt̄ ꝛ ꝓpt̄e: qꝛ nō sequit̄ sola necessa͛ ia necessario sunt va: ergo oia va necessario sunt necessaria. Similr̄ dicit regulā nō tenere in illis de p̄terito: qꝛ nō sequit̄. tm̄ hō fuit albus: ergo oē albū fuit homo. Et lꝫ istud sit in parte bene dictū: nō tn̄ oino. Primo añs sue p̄me ɔñe est impossibile (nō ponēdo ꝓpōnem increataꝫ quā ipse nō ponit) ꝛ añs scđe ɔñe est impossibile simplr̄: ergo vtraq̄ ɔñā ē bona. Propterea dico q̄ vlis 2ᵉ est hec. oē qđ fuit albū est vl̄ fuit hō. vbi okan arguit a nō āplo ad āpliū cū distributiōe āpli: q̄ ɔñā ē erronea. Et vlis pᵉ est hec. oē qđ de necessitate est ens possibilr̄ est de⁹.

Ad sextā rōnē — Ad 6ᵐ ɔcedo maiorē negata minore: imo p̄ma est falsa ꝛ scđa vera. ꝛ nego q̄ p̄ma equiualeat isti. a homo nō est ens: vel a homo ens nō est: qꝛ sola suppositio nō sufficit in proposito. etiaꝫ equinalenter non est eadem suppositio: vt pꝫ per p̄maꝫ exponenteꝫ huius. tm̄ homo nō est ens. sed hoc nō tm̄ facit. Et de ista. tm̄ homo ens nō est dicit̄ q̄ est vera.

Ex isto sequit̄ arguēdo a distributo ad nō distributū argumētuꝫ nō semꝑ valet: qꝛ nō sequit̄. tm̄ homo ens nō est: ergo tm̄ hō nō est ens. sed equiualēter arguit̄ a nō distributo ad distributuꝫ.

¶ Ad cōfirmationē pro p̄ma parte ponit̄ solutio: tm̄ quātū ad p̄mā ꝓpōnem. tm̄ quattuor hoies ꝛ populus currūt. nō difficultamur an illa pōt exponi gr̄a alienitatis: qꝛ certū est q̄ sic. — Ad ɔfirmatiōez

Dubitatio ¶ Sed dubiū est an pōt exponi gratia pluralitatis: ꝛ ita potest queri de talib⁹. tm̄ asini q̄ttuor hominū currūt. tm̄ predicabilia sunt quinq̄.

Rñsio Et breuiter dico quālibet talem posse exponi gratia pluralitatis: qꝛ ad hoc q̄ sic exponatur sufficit q̄ ponatur terminus numeralis: siue sit determinans siue determinabile: siue in principio vel in fine.

Ad 7ᵐ dr̄ q̄ argumēti mihi vl̄ ɔ okan ꝛ de aliaco sufficiēter ꝓbare q̄ exponētes de aliud ab nō valēt (saltē mediante copula de p̄terito vl̄ futuro) sꝫ mediāte copula de p̄nti p̄nt defendi. — Ad septimā rōnem.

¶ Ad cōfirmationē que dicit nō possum⁹ cape oppositū subiecti in scđa exponēte nego. ꝛ ad ꝓbationem nego q̄ exponibilis esset va: saltē extra falsificantes cui⁹ exponētes essent false. ꝛ qn̄ ꝓbas illa est va. tm̄ currens pōt esse currēs. verū est: ꝛ quādo dicis scđa exponēs est falsa: qꝛ sua cōtradictoria est va: scꝫ nō currēs pōt esse currēs. distinguo vel si ly nō infinitet: ꝛ ly currēs pro oi illo pro q̄ supponit currēs mediāte copula de possibili. ꝛ sic nego: qꝛ tūc valet istā. qđ nec ē nec fuit nec erit nec pōt esse currēs pōt esse currēs. ꝛ hoc est fl̄m. vel si īfinitet pro illo qđ nō est currēs: ꝛ sic ē va. nec sua ɔdictoria est scđa exponēs illi⁹ exclusiue: sed est hec. nihil qđ nō est currēs vl̄ qđ erit currēs: vl̄ qđ fuit currēs: vl̄ pōt esse currēs pōt eē currēs. ꝛ hoc est falsuꝫ. ꝛ tūc tenēdo q̄ ꝓhibet termin⁹ infinit⁹ fm exigentiam termini infinitati: tūc iste discursus nihil valet. hoc pōt esse currēs. ꝛ hoc est nō currēs: ergo nō currens pōt esse currēs: qꝛ arguit̄ a nō amplo ad amplū cum distributione ampli. sed oporteret cōcluderes ergo qđ nō est currēs pōt esse currēs nō ergo vniuersaliter teneo q̄ negatio infinitās ꝓhibet suppōnē termini fm exigētiā ampliationis: qꝛ sicut argumētum arguit: tunc ista esset negāda. citharizans possibiliter est nō citharizās. sortes possibiliter est nō alb⁹. cōtra cōem vsum loquēdi. Sed ad tales respōdeo ɔditionaliter semꝑ imitādo vsum cōem loquēdi cōcedēdo ꝓpōnes quas vsus cōcedit saltē si radix vsus stat ad nomen. Et eodē modo distinguo tales. nō nigrum erit nigrū: aliud a nigro erit nigrū. nec est 2ᵃ neganda ꝛ p̄ma ɔcedēda sicut dorp facit in ampliatiōibus nisi caperet̄ aliq̄ difformitas nō ex v̄tute fmonis qđ satis puerile est. Sic videre meo modus exponendi Magistri Georgij in istis nō est formalis: qꝛ ipse capit ens quod nō est qđ pꝫ: qꝛ lꝫ sequit̄. homo est aialꝫ ꝛ nullū ens quod non est homo est animal: ergo tm̄ hō est

hō est aīal. falſū maīr in ſīl nō ſeqꝫ. hō eſt aīal: ⁊ nullū riſibile qđ non eſt hō eſt aīal: ergo tm̄ hō eſt aīal. qꝛ añs eſt veꝝ ⁊ ꝯñs falſū. ⁊ tm̄ añs vni⁹ ꝯñe eſt eiuſdē forme cū añte alteri⁹ ſm̄ pncipia ei⁹. ꝓpterea ſic exponiꝫ. tm̄ hō eſt aīal: hō eſt aīal: ⁊ nihil nō hō ē aīal. ⁊ ita in alijs vt dcm̄ eſt. nec vibrare potes contra me idem argumentum: quia non teneo ꝙ nō homo mentaliter includat tranſcendens.

Dubitatur. **Dubitatᷓ** in qua mā̄ eſt hec. tm̄ hō eſt aīal. Silr dubitaꝫ an illa ſit idefinita. tm̄ aīal eſt hō. Si dicas ꝙ ſic ſicut eſt dicēdū. arguo aliq̄s ꝯclōnes abſonas. ¶ Primo ſeqꝫ ꝙ eēt aliq̄ idefinita ṽa cui⁹ nulla ſingularis eēt ṽa: qꝛ nulla ſingularis iſti⁹. tm̄ aīal eſt hō. eſt vera. nō iſta. tm̄ iſtud aīal eſt hō. ⁊ ſic de ſingulis. ¶ Scđo ſequiꝫ hec concl'o ꝙ due ſubꝯrie vltra ſe falſificātes ſūt falſe: vt pꝫ de iſtis. tm̄ hō eſt aīal. tm̄ hō nō eſt aīal. qꝛ vtraqꝫ eſt falſa: vt pꝫ p ſuas exponētes. ¶ Tertio ſequiꝫ ꝙ due cōtrarie ſunt vere: vt pꝫ de iſtis duab⁹. non tm̄ homo eſt animal. non tm̄ homo non eſt animal.

Primū op. Scđm. Tertiū.

Dubitatio. **Tertio** dubitaꝫ de veritate hui⁹. tm̄ ens ꝯtingēter eſt ens. ſi dicaꝫ ꝙ eſt vera: vt videꝫ liber velle. Cōtra p ꝯuerſionē in oppoſitā q̄litatē infert hāc. tm̄ ens ꝯtingēter nō eſt ens. que falſa ē. qđ pꝫ p ſcđe exponētes falſitatē que eſt. omne quod non eſt nec poteſt eſſe ens contingenter eſt ens.

Ad primū oppoſitū. **Ad** primū dꝫ ꝙ eſt in mā̄ nāli. ⁊ rō eſt: qꝛ oēs ꝓpōnes cōpoſite ex eiſdē extremis ſunt in eadem mā̄: ⁊ tm̄ non eſt pars extremi. ⁊ ꝓpterea ly aīal cōpetit ly hō: ⁊ p hoc ſoluiꝫ argm̄ qđ forte faceres. Illud ꝑdicatū aīal non pōt cōpetere ſbo nāīr eo ꝙ iſta nō pōt eē vera ſm̄ Ariſtotelē. tm̄ hō eſt aīal. Dicitꝫ ꝙ hoc nō reqriꝫ: ſꝫ ſufficit ꝙ ly aīal cōpetat in ꝓpōne in qua delet ly tm̄. ¶ Ad aliud dꝫ ꝙ illa eſt idefinita.

Ad 2m. Et ad primā ꝯclōnē inductā a Petro Mantuano dꝫ p°ꝙ ꝯcl'o ſatis bn̄ pōt recipi: vt pꝫ de hac. a hō nō eſt aīal. que eſt vera cui⁹ nulla ſingulariū eſt ṽa. Secūdo pōt ge dicē ꝙ quēadmodū illa. a hō nō ē aīal. formaīr valet hanc. oē aīal hō nō eſt. ⁊ hēt has ſingulares. illud aīal hō nō eſt: illud aīal hō nō eſt. ⁊ ſic de ſingulis. ita potes dicere ꝙ illa. tm̄ aīal eſt hō. habet has ſingulares. tm̄ aīal eſt hic hō: tm̄ aīal eſt ille hō. vel hēt eaſdē ſingulares. cum hac. oīs hō eſt aīal. q̄ eſt ſua formaīr equalens ex eiſdē terīs. Tertio dicas ⁊ ꝓbabiliter ꝙ ſingulares hui⁹. tm̄ anial eſt hō. ſunt ille. hoc aīal eſt hō. hoc aīal eſt hō. ⁊ ſic de ſingulis. qꝛ ad dandas ſingulares alicui⁹ ꝓpōnis ſufficit ferre ꝓnomen demōſtratuū ſup rem ſigtā per ſbm̄: quēadmodū eſt hic: qꝛ tunc iſte hō eſt aīal. nō foret ſingularis iſti⁹. oīs hō eſt aīal. qđ liquet eſſe falſū: ſed bene verū eſt ꝙ ſingulares ſic capte nō formaliter inferrent ꝓpōnē cui⁹ ſunt ſingulares: vt pꝫ hic. tm̄ hō eſt aīal ⁊ ſuis ſingularib⁹. Scđam ꝯclōnē ⁊ tertiam nego. Et ad ſuū argm̄ ille ſunt ſubꝯrie. tm̄ hō eſt animal: tm̄ hō nō eſt aīal. nego. qꝛ in vtraqꝫ eſt equalenter vna vniuerſalitas. ſ. ly ⁊ incluſum in exponentibus: ⁊ hec eſt ꝯ nām ſubcōtrariaꝝ. ¶ Et ad aliud de ꝯrijs nego: qꝛ in vtraqꝫ ly tm̄ negatur. ꝓpterea eſt in vtraqꝫ vna particularitas equalēter: ſꝫ ly vel contra naturas ꝯriaꝝ. Immo ipſe hēt eodē mō ꝓcedē duas ꝯdictorias falſas: ſcꝫ tm̄ ſortes eſt aīal: tm̄ ſortes non eſt aīal: pꝫ vtraqꝫ illarū eſt falſa: ⁊ ſunt due ſingulares oppoſite q̄litatē. Si dicaꝫ ꝙ in vtraqꝫ ly aīal diſtribuiꝫ. id enim ꝯtingit in ſuis ſubcōtrarijs: ⁊ p ꝯñs ipſe nō dat ſubcōtrarias falſas: qꝛ eſt ꝯ vnā ꝓprietatē ſubcōtrariaꝝ ꝙ in vtraqꝫ ꝑdicatū diſtribuiꝫ. Et per hoc nō pōt euitare: qꝛ capiā iſtas duas. tm̄ ſortes eſt plato: tm̄ ſortes nō eſt plato. Si dicas qcqd affirmaꝫ in vna dꝫ in altera negari. ꝓpterea dꝫ negari in vna ly tm̄. q̄re date ꝓpōnes nō ꝯdicūt. Si dicā ꝓportionabilr ⁊ merito ad naturas ꝯriaꝝ ꝓpōnū. Etiā dicere ꝯrias veras in quacūqꝫ mā̄ eſt error oxonie condēnatus preſente archiepiſcopo cantuarieñ.

Oppo. **Sed** ꝯ hic argumētor pro eo data mea rn̄ſione ſeqꝫ hec ꝯcl'o. aliq̄ eſt indefinita que non pōt hēre ſubcōtrariā. ꝓbaꝫ de iſta. tm̄ hō eſt aīal. qꝛ vel illa eſt ſua ſubcōtraria. tm̄ hō nō eſt aīal. ⁊ hoc nō per me. vel illa nō tm̄ hō eſt aīal. ⁊ hoc nō: qꝛ illa eſt vlis ⁊ ꝯdictoria alteri⁹. ⁊ nō videꝫ aliq̄ alia: ergo habet ꝯcluſio vel ſua quam ego ſupra negaui.

Rn̄deꝫ. **Reſpōdeꝫ** negādo ꝙ ſequaꝫ ꝯcluſio illa. imo illa eſt ſua ſubꝯria non tm̄ oīs hō eſt aīal que eſt vera. ⁊ nunq̄ pōt falſificari niſi qn̄ oē aīal eſt hō: ⁊ tūc illa eſt vera tm̄ hō eſt anial. ¶ Scđo arguo ꝯ dicta mea per me. eſt indefinita in mā̄ nāli: ⁊ in ꝑdicatiōe directa tm̄ hō eſt aīal: ergo p cōem regulā equalet ſue vli. ſ. tm̄ oīs hō eſt aīal qđ ē falſū. Nego ꝙ equaleat vli. Et ad regulā ꝑticularis ⁊ vlis in mā̄ nāli equalent. qn̄ ſbm̄ ſtat ꝯfuſe tm̄. dico ꝙ hoc nō opꝫ: qꝛ nō ſequiꝫ a hō oē aīal eſt: ergo oīs hō oē aīal eſt: vt cōſtat. Nec ſeqꝫ a hō nō eſt aīal: ergo omnis homo nō eſt aīal: ſic in propoſito.

Rn̄ ad 3m op. **Ad** 3m dubiū dꝫ ꝙ illa eſt vera. tm̄ ens ꝯtingenter eſt ens: ⁊ ꝯcedo ꝙ iſert hāc tm̄ ens cōtingēter nō eſt ens: ⁊ nego falſitatē ei⁹. Et qn̄ dicis. iſta eſt ei⁹ ſcđa exponēs. oē qđ nō eſt nec pōt eē ens ꝯtingēter eſt ens. nego: ſꝫ eſt hec. Nihil qđ nō eſt nec pōt eē ens ꝯtingēter nō eſt. Vñ pro expōne excluſiuarū de ſcđo mō in modalib⁹ poniꝫ talis regula. Quicūqꝫ modus nō negaꝫ in exponibili in ſcđa exponente dꝫ negari. Sꝫ ſi negeꝫ dꝫ affirmari. ¶ Ex illo iſero correlaria. Primū eſt. hec eſt falſa. tm̄ nō ſortes poſſibilr nō eſt ſors. Scđm nō ſequiꝫ. tm̄ nō ſortes nō eſt ſortes. ergo tm̄ nō ſortes poſſibiliter non eſt ſortes.

Correlm primū. Correlm ſcđm.

Dubitatur 2°. **Secundo** pncipalr dubitaꝫ de veritate huius. tm̄ excluſum eſt excluſum. qn̄ inter excluſiuas illa ſola ſit. Suppoſito ꝙ illud dicaꝫ ſolum includi pro quo extremū alicuius excluſiue ſupponit. ⁊ illud excludi pro quo oppoſitū alicui⁹ extremi excluſiue ſupponit. Tunc illo dato queritur de veritate huius tm̄ excluſum eſt excluſū. Et in primis quero an ſubiectū ſupponit: ⁊ an aliquid ſit incluſum. Si dicaꝫ ꝙ ſic: tunc qōlibet eſt incluſū: qꝛ non eſt maior ratio de vno q̄ de alio. Si dicatur ꝙ aliquid non eſt incluſum: tunc nihil per idem eſt incluſum. Tunc quero an aliquid ſit excluſum. Si

dicatur q̃ sic signetur ⁊ sit brunellus. tunc de brunello verum est dicere q̃ est exclusum: ergo tūc brunellus est inclusuꝫ capiēdo nominaliter terminum: quia omne id est inclusum pro q̃ supponit extremū alicui⁹ exclusiue. Si dicas idē est iclusuꝫ ⁊ exclusū. hoc repugnat ex terminis. Si dicatur q̃ quodlibet est inclusum: tunc iste terminus exclusum verificatur de quolibet: ⁊ per ꝯsequens quodlibet est exclusum: quia pro quolibet ente supponit exclusum.

Soluit dubiuꝫ. **Pro solutione** dubii ⁊ eius intellectu. Nota q̃ est aliqua exclusiua que quodlibet includit: ⁊ nihil excludit: ⁊ aliqua que nihil includit: sed quodlibet excludit: ⁊ aliqua similiter est exclusiua que aliquid includit: ⁊ aliquid excludit. ⁊ aliqua cuius vnuꝫ extremū aliquid includit qđ alteruꝫ extremum excludit. Exēplum primi: vt tm̄ aliquid est. Exēplum scđi: vt tm̄ chimera est chimera. Exēplum tertij: vt tm̄ homo ē risibilis. Exēplum quarti: vt tm̄ aial est homo: sđm includit asinuꝫ: q: pro asino supponit qđ predicatuꝫ excludit. Aliqui dicunt q̃ qñ illa est cum ista tm̄ homo est risibilis est vera: sed quādo sola est est insolubilis ⁊ copulatiua. Alij aliter ambulant: sed q: dubium est acre de se nolo impugnare opiniones. Sed dico pro me idem esse qñ illa exclusiua sola est ⁊ cuꝫ alijs. sed non si esset de vna alia exclusiua: q: quādo sola illa exclusiua est tantum homo est risibilis: tunc quilibet homo est inclusus ⁊ quilibet non hō est exclusus. Sed adueniēte illa exclusiua remanēte prio ri vel recedente remanet nostra difficultas.

Diuse opiones

Rñ⁹ auctoris. **Tunc ego** rñdeo nō admittēdo impositionē termiorꝫ: q: est repugnātia ex teris. q: da q̃ aliqd sit inclusuꝫ: tunc vnū illoꝝ extremoꝝ supponit pro illo. ⁊ tūc est exclusuꝫ ⁊ vltra est exclusuꝫ: ergo nō exclusuꝫ supponit pro illo: ⁊ sic duo teri ꝯdictorie oppositi verificant de eodem qđ est mere impossibile nāliter loquēdo. Sed dico q̃ inclusum dꝫ sic capi q̃ illud soluꝫ dicat inclusum de quo vel pro quo (vt rectius loquar) extremuꝫ alicuius exclusiue supponit vel pro quo verificat vl de notat verificari. dūmodo ad talem verificationē nō sequit oppositūꝫ. quēadmoduꝫ est in ꝓposito. Et illud dr excludi pro quo verificat oppositūꝫ alicuius exclusiue nisi ad talem verificationē sequat oppositum. puta ipm̄ includi quēadmoduꝫ est in ꝓposito. Non q: hec ꝯña est bona hoc est non exclusum: ergo hoc est inclusum. Dabo tibi vnum simile vt in insolubilib⁹ hoc est falsum: lꝫ ita sit in re sicut illa ꝓpositio sigt nō est vera: q: nō sufficit (vt dictum est) sꝫ opꝫ q̃ nō se falsificet. Sed tunc replicas vocet ois illa ꝓpositio que sic se habet q̃ ita est in re sicut ipsa significat vera ⁊ falsa que ꝑcise aliter significat. Tūc querit an illa sit vera que demonstret se: scilꝫ hoc est falsum. hoc nō admisim⁹ nisi stādo in equoco de ly va sic i ꝓposito. ⁊ hoc itellige i isolubilib⁹ ⁊ erit tibi analogia in ꝓposito. Tum redeūdo ad ꝓpositū dico q̃ per nostrā exclusiuā nihil est excluduꝫ: etiā nihil ē inclusum. Et si dicas aliqd est excluduꝫ vl nō exclusū. si scđm tūc oppm̄ exclusiue vificat de illoꝝ per ꝯñs est exclusuꝫ qđ negas. do scđꝫ. nego ꝯñaꝫ q̃ ꝓpterea est exclusum: vt pꝫ ex regulatione terioꝝ: q: nō qđlibet de quo vificat oppositū exclusiue est exclusum. sed illud tꝫ qñ ad talē vificationē nō sequit illud fore inclusum. Etiā nō opꝫ q̃ sem̄p alterū ꝯdictorioꝝ verificet de quolibet terio supponēte: ⁊ signāter qñ est reflectio: vt hoc est ꝑum qđ nō verificat demonstrando ꝑdicatuꝫ. illa est falsa. ⁊ ēt illa est falsa. hoc est h⁹ ꝑum qđ verificatur. vel est nō hoc ꝑdicatum qđ nō vificat ꝯtinue demōstrādo ꝑmū predicatum.

De conuersiōib⁹ ꝓpōnum exclusiuarum **Dubitatur** de ꝯuersionib⁹ ꝓpōnuꝫ exclusiuaruꝫ. Rñdet per ꝓpōnes. Prima est q̃ lꝫ exclusiua de ꝑmo mō nō pōt ꝯuerti in exclusiuā: pōt tamē ꝯuerti in nō exclusiuā. Prima pars pꝫ. nā nō sequit. tm̄ aial est hō: ergo tm̄ hō est aial. scđa pars pꝫ: q: bene sequit. tm̄ aial est hō: ergo homo est aial. hoc pꝫ: q: bene sequit. tm̄ aial est homo: ergo aial est hō ad sud ꝑlacentē ⁊ vltra ꝑ conuersionē: ergo hō est aial. tm̄ omne aial est hō: ergo hō est aial. tm̄ animal est sortes: ergo sortes est aial. ⁊ sic aliqua cōuersio est simplex: aliq̃ ꝑ accñs. Ex isto sequit q̃ nō in omni ꝯuersiōe simplici ꝯuertēs infert ꝯuersam. Scđa ꝓpō seu regula vlis est q̃ ab exclusiua de ꝑmo mō ad vlem in teris transpositis est bona ꝯña ⁊ ecōuerso. pꝫ: q: formalr sequit. tm̄ aial est homo: ergo ois hō est aial: ⁊ ois hō est aial: ergo tm̄ aial est hō. Et ex illo sequit q̃ aliq̃ talis cōuersio est simplex: aliq̃ per accñs. exēplum ꝑmi: vt tm̄ oē aial est currēs: ergo oē currēs omne aial est. exēplū secūdi: vt tm̄ animal est currēs: ergo omē currēs est aial. Ex illa regula isero duo correlaria quoꝝ ꝑmuꝫ est. exclusiua de tertio mō equiualet ꝑticulari negatiue de terminis trāspositis: vt ille equiualent. non tm̄ homo est animal: ⁊ aliquod animal nō est hō. ꝓbat correlariuꝫ per ꝑncipium infallibile. Quādocunq̃ due ꝓpōnes equalēt: illaꝝ ꝯdictorie equalēt. Cū ergo iste equalēt formalr. tm̄ hō est aial: ⁊ oē aial ē homo. vt dicit scđa regula propōnes date cum eis ꝯdictorie equalebūt. Scđm correlariū arguēdo ab exclusiua de ꝑmo mō ad vnā vlem seruato codē ordine ⁊ mutatis teris finitis in ifinitos valet ꝯña sicut ꝑ cōtrapositionē. ꝓbo correlariū formalr sequit ꝑ regulā tm̄ hō est aial: ergo oē aial est hō ⁊ vltra ꝑ ꝯuersionē ois nō hō est nō aial. q̃re posuerim sicut ꝑ contrapositionē ē facile cognitu ex ꝯuersiōe ꝑ ꝯpositionē que raro tꝫ. Tertia ꝓpō. exclusiua de scđo mō pōt ꝯuerti in aliā exclusiuā vel vlem mutādo terim finitū i ifinitū. Et hec ꝓpō est okan. vt formalr sequitur tm̄ hō nō est aial: ergo tm̄ aial non est hō. Similr tm̄ sbā nō est accñs: ergo ois non sbā est accñs. Quarta ꝓpō. ꝓpō exclusiua de q̃rto mō ꝯuertit in exclusiuā rñdentē: ⁊ hoc ꝑm mēte ⁊ modū ꝓcedēdi terne ꝓpōnis: vt bene sequit. nō tm̄ homo nō est asin⁹: ergo nō tm̄ asinus nō est homo. ꝓba regulā per ꝑncipiū pri mi correlarij scđe regule qđ diximus infallibile: q: si ille equaleret tm̄ hō nō est asin⁹: ⁊ tm̄ asin⁹ nō est hō: ergo ⁊ alie equalebūt cū eis ꝯdicāt. Sꝫ ꝯ tertiā ꝓpō-

nem

[Right margin notes: De conuersiōib⁹ ꝓpōnum exclusiuarum — ꝑ⁹ ꝓpō — 2ª ꝓpō — Cor. ꝑmum — cor. 2ᵐ — 3ª ꝓpō — Okan — 4ª ꝓpō — Op. 3ª ꝓpōnē]

nõ arguit. nõ sequit. tm̃ chimera nõ est chimera: gᵒ tm̃ nõ chimera nõ est chimera. pbat. añs est verũ vt p3 per eiᵒ exponẽtes que sunt chimera nõ est nõ chimera: ⁊ oẽ qd nõ est chimera est nõ chimera. Et falsitas p̃ñtis pbat p scḋe exponẽtis falsitatez que est. oẽ qd nõ est nõ chimera ẽ chimera. ⁊ põt formari argᵐ arguẽdo ex opposito ad oppm̃ p̃tra quartã regulã.

Rñdet Istud argᵐ currit exponẽdo per oppm̃ sbi: sed nõ p aliud ad quẽadmodũ ipm̃ exponũt. Preterea aliter argumẽtor nõ sequit. nõ tm̃ ens hõ non est: gᵒ nõ tm̃ hõ ens nõ est. Etiã nõ sequit. tm̃ homo ens nõ est: ergo tm̃ ens hõ nõ est. ⁊ tñ arguit per regulas: gᵒ p̃ña tenet cũ maiore ⁊ minor arguit: qꝛ in oĩbus istis antecedẽtia sunt vera p̃ñtibus falsis: igit. Scḋo nõ sequitur. tm̃ a hõ nõ est ens. ergo tm̃ a ens nõ est hõ. Siliṝ nõ sequit. tm̃ hoĩs asinus nõ est ens: ergo tm̃ ens nõ est hoĩs asinᵒ. nã añs est verũ (vt patet p eiᵒ exponẽtes) hoĩs asinus non est ens ⁊ oẽ aliud ab hoĩe asino est ens. ⁊ p̃ñs est manifeste falsuz. Et illas ppões põt applicare cõtra scḋaz ptẽ regule: qꝛ nõ sequit. tm̃ hominis asinᵒ nõ est ens: gᵒ oẽ nõ ens est hoĩs asinᵒ. nec sequit. tm̃ a hõ nõ est ens: ergo oẽ nõ ens est hõ vel a homo: ⁊ sic in aliis. Sed de talibus. tm̃ b substantia nõ est accñs videt falsa eo q̃ habebit hãc vlez. oẽ nõ accidẽs est b substãtia. exponẽdo talẽ: cõueniens videt verificationẽ fieri pro singulari in pma exponẽte: ⁊ in scḋa exponẽte dicere oẽs nõ talis vel talis sba est accñs que est falsa. tm̃ sba nõ est oĩe accñs sic exponit. substãtia nõ est omne accñs: ⁊ oĩe nõ substantia ẽ oĩe accñs.

5ᵒ ppõ Quinta ppõ exclusiua de tertio mõ p̃uertit in particularẽ negatiuaz trãspositis teriis. p3 ex correlario scḋe regule: ⁊ nõ põt p̃uerti in exclusiuã rñdentez. qd p3: qꝛ hic arguẽdo nõ tm̃ homo est aĩal: ergo nõ tm̃ aĩal est homo añs est verũ ⁊ p̃sequẽs falsum.

Opinio aliorum Aliqui dicunt q̃ cõuertit in particularẽ negatiuam mutãdo terios finitos in infinitos: vt nõ tm̃ aĩal est hõ: ergo nõ homo nõ est nõ aĩal. Tum nõ sequit. nõ tm̃ chimera est aĩal: ergo nõ aĩal nõ ẽ nõ chimera. imo q̃ plus est p̃ña in coꝝ exẽplo nihil valet. qꝛ ita fuit ante creationẽ mũdi sicut signtur per añs ⁊ oppositũ p̃ñtis. S3 loco illiᵒ pono talẽ ppositionẽ.

Opinio auctoris Arguẽdo ab exclusiua de tertio mõ ad particularez negatiuã eodẽ ordine mutatis teriis finitis in infinitos est bona p̃ña: sc3 tenet arguẽdo p cõtrapositionẽ in particulari negatiua. pbo ppõnẽ. bene sequit. nõ tm̃ a est b. gᵒ b nõ est a p pᵐ correlariũ scḋe regule. ⁊ vltra b nõ ẽ a gᵒ nõ a nõ ẽ nõ b. ⁊ hoc sicut t3 p̃uersio p p̃trapositionẽ. S3 qñ illa t3 ⁊ qñ nõ est impertinẽs nobis. S3 vt vitates harũ regulaꝝ magis innotescãt argumẽtabor p̃tra aliquas eaꝝ. pmo argumentor p̃ pmã partẽ scḋe regule q̃ ab exclusiua ad vlez in terminis trãspositis formaliṝ valet argumentum.

Op. pᵒ **Contra** nõ sequit. tm̃ falsum est ppõ vlis: ergo oĩs ppõ vlis est falsa. ⁊ tamen arguit per regulã: ergo regula nulla. p̃ña claret cũ minore: ⁊ maiorẽ pbo: qꝛ añs est veꝝ ⁊ p̃ñs falsuz: ergo nihil valet. Assumptũ pbo. posito q̃ nõ sit affirmatiua vlis: nisi p̃ñs tũc exponẽtes exclusiue sunt ve. s. falsum ẽ ppõ vlis: ⁊ nullũ nõ fls̃m est ppõ vlis. ⁊ p̃ñs fls̃m: qꝛ se falsificat (vt p3 aliquid intelligẽti in insolubilibᵒ) ⁊ si velis cauillare pro scḋa exponẽte huiᵒ exclusiue eo q̃ sit vlis facio tibi hanc p̃ñam. tm̃ fls̃m est ppõ vlis affirmatiua: gᵒ oĩs ppõ vlis affirmatiua est falsa ⁊ reduco argᵐ. Et p̃firmo. nõ sequit. tm̃ pꝛ est deus: ergo oĩs deᵒ est pꝛ. ⁊ tamẽ arguit p regulã: ergo regula nulla. p̃ñam cũ minore relinq̃ notã. maiorẽ pbo: qꝛ añs est verũ ⁊ p̃ñs falsuz. vitas añtis p3 exponẽdo p aliud ab: ⁊ tales exponẽdo sufficiũt in illis de p̃ñti: qꝛ pater est deᵒ ⁊ nihil aliud a patre est deus. de prima exponente non est dubium catholico: ⁊ secunda exponẽs pbatur: qꝛ sua cõtradictoria est falsa. aliqd aliud a patre est deus: qꝛ si sic da aliqd aliud a patre qd est deus. Si dicas filius. Cõtra filius non est aliud a pꝛe: qꝛ neutrũ genᵒ est genᵒ ẽẽntie vt cõuertit: ⁊ signtur q̃ filiᵒ differt essentialiṝ a pꝛe qd est falsũ. ⁊ sic habet añs veꝝ. falsitatẽ p̃ñtis pbo. bene sequit. oĩs deus est pater: filius est deᵒ: ergo filius est pater. consequens est falsum ⁊ hereticum: ⁊ minor vera: ergo maior est falsa. consequentia est in darij.

Instat

Oppõit secũdo **Secundo** arguit. nõ sequit. tm̃ rudibile est hoĩs asinus: ergo cuiuslibet hoĩs asinus est rudibilis. ⁊ tñ arguit per regulã: ergo regula nulla: p̃ña est nota ⁊ maiorẽ pbo: qꝛ añs ẽ verũ ⁊ p̃ñs falsum. vitas añtis p3 per eiᵒ exponẽtes: ⁊ p̃ñs adiunctũ cũ ppõne va: sc3 plato est homo infert falsuz: ergo ipm est falsuz. ⁊ minorẽ pbo: qꝛ forte dicis non stat fundamẽtuz regule: qꝛ teri debẽt eodez mõ stare in p̃ñte sicut in añte. tũc ergo op3 hãc inferre. cuiuslibet hoĩs quilibet asinᵒ est rudibilis. que infert nostrũ primũ cõsequẽs. forte dicis nõ tenet in obliquis. Cõtra. radix regule remanet in obliqs sicut in rectis: qꝛ regula fundat super hoc secũdi peryarmenias. Noĩa ⁊ verba trãsposita idem significãt.

Confirmatur Et cõfirmat. non sequit. tm̃ creatura p̃tingẽter est ens: ergo oẽ ens p̃tingẽter est creatura. ⁊ tñ arguit per regulã: ergo regula nulla. maior p3: qꝛ añs est verũ vt dicũt eius exponẽtes. ⁊ p̃ñs cũ p̃stantia ppõnis necessarie. s. deus est infert deũ posse esse creaturã: qꝛ maiore de contingenti debite subsumẽdo ⁊ cõcludẽdo infertur conclusio de contingenti ex primo p̃orum.

Oppõit tertio **Tertio** arguitur. nõ sequitur. nõ tm̃ homo non est asinus: ergo omnis asinᵒ est homo. ⁊ tamẽ arguit per regulam. igitur cõsequentia tenet cum maiore. ⁊ minorẽ pbo: qꝛ forte dicis nõ est de pmo modo exclusiuarũ: sed de quarto per radicem regule. Nomina ⁊ verba transposita. sed eadẽ radix hic tenet. qd probo: qꝛ asinus distribuitur in antecedente. quod si negaueris adde signa quousq3 distribuatur: quod si adhuc nõ vis ergo habebo q̃ infert hanc. asinus est homo. Si dicas illa regula. Nomina ⁊ verba transposita in exponibilius non tenet. Contra illo dato non habetur fundamentuz regule principalis: ⁊ hoc est de directo contra regulã.

Confirmatur Et confirmatur. non sequitur. tm̃ sortes videt se: ergo omne videns se est sortes. posito q̃ quilibet homo videat se. antecedẽs est verũ ⁊ p̃sequẽs falsum.

Op. 4. **Quarto** arguit. nõ sequitur. tm̃ leo asin⁹ ꝛ capra sunt curr̃etia ergo oīa curr̃etia sunt leo asinus ꝛ capra. ꝛ tm̃ arguit p regulã: ergo regula nulla. ꝯña pz cum minore. maior pz: qꝛ añs est verũ posito casu ꝙ leo asinus ꝛ capra currãt ꝛ nulla alia aīalia. ꝛ ꝯñs est falsum: qꝛ bene sequitur oīa curr̃etia sunt leo asin⁹ ꝛ capra: leo ꝛ asin⁹ sũt curr̃etia: ergo leo ꝛ asin⁹ sũt leo asin⁹ ꝛ capra. ꝯclo ẽ falsa: ergo aliq̃ pmissaꝝ ꝛ nõ mior: g⁹ maior q̃ est ꝯñs exclusiue date

Op. 5⁹ **Jam** af ꝯ scõm partem regule. non sequit. oīs hõ est pictus: g⁹ tm̃ pictuz est hõ. ꝛ tm̃ af p regulam: igit. ꝯña tenet cum minore: ꝛ maior pz. qꝛ añs est verũ per regulã thopicam. Talia sũt subiecta qualia pmittunt ab eoꝝ predicatis. ꝛ ꝯñs est falsum.

Confirmatur. Et cõfirmatur. nõ seqt. vtrunqꝫ aīal est homo: ergo tm̃ hõ est aīal. ꝛ tm̃ arguit per regulã: igit. Et si dicas añs non est propriũ ex quo illa signa vtrunqꝫ neutrũ semper ponunt cũ pnomine demõstratiuo: alias oratio esset non intelligibilis. Contra illa reputat propria. neutruz oculum habendo tu potes videre. ꝛ tm̃ ibi non ponitur pronomen demonstratiuum: igitur.

Op. 2. **Secundo** af. non sequit. oẽ aīal est in archa noe: ergo tm̃ ens in archa noe est aīal. ꝛ tm̃ arguitur p regulã: igitur. maior pz posito ꝙ sit distributio pro generibus singuloꝝ. añs est verũ ꝛ ꝯñs falsum. Et confirmat. non sequit. cuiuslibet hoīs asinus est currens: ergo tm̃ currens est hoīs asinus: ꝛ tm̃ af p regulã: igit. etiã tꝰs ipoꝛtatum p copulã in añte nõ distribuit ꝛ in ꝯñte distribuit. ꝛ sic af a nõ distributo ad distributum ex parte ipsius importati per copulam: ꝛ talis ꝯña non est formalis.

Op. 3. **Tertio** af. nõ seqt. oẽ qd̃ fuit ẽ: g⁹ tm̃ qd̃ ẽ fuit: ꝛ hic af p regulã: g⁹ regula nulla.

Ad p^m r̃ñsio. **Ad** primũ argumentũ ꝯ primã partẽ regule r̃nderent aliqui cõcedendo ꝙ nõ seqtur: qꝛ ꝯñs se falsificat añs vo nõ. ꝛ nulla talis ꝯña valet. ¶ Cõtra hoc arguit dupl'r: qꝛ ex solutiõe hac sequit hanc ꝯñam non valere. hõ est asinus: ergo sortes dicit falsum. qd̃ non est dicendũ. Tum scdo oppositũ ꝯñtis repugnat añti. hoc pz accipiendo exponẽtes eius: qꝛ illa copulatiua est impossibilis. falsuz est ppõ vlis affirmatiua: ꝛ nullum non falsum est ppositio vlis affirmatiua. ꝛ aliqua ppositio vlis affirmatiua non est falsa. qd̃ pz. ex illa sequitur ꝯdictoria secunde partis: ergo tota est impossibilis. ꝯña est dubia: ꝛ añs patet: sequitur aliqua ppõ vlis affirmatiua non est falsa: ꝛ falsuz est ppositio vlis affirmatiua: ergo propositio vlis affirmatiua est falsa p conuersionem: ꝛ tunc habem⁹ totã hanc copulatiuã. aliqua ppositio vlis affirmatiua non est falsa: ꝛ propositio vniuersalis affirmatiua est. Cõsequenter etiã ex illis duabus seqtur hec aliqua ppositio vlis affirmatiua. ratio est falsa ꝛ vltra qñ sunt ego aliquod non falsum est ppõ vlis affirmatiua que occidit secundã partem totius copulatiue. Sed qꝛ illa argumẽta videnẽ pungere ꝯ vnã opinionẽ insolubiliũ nũc famosaz. credo argumẽta posse solui.

Ad p^m r̃ñsio. Op. iii. **Ad** primũ põt dici ꝙ opinio intelligit qñ añs nõ est impossibile. ¶ Cõtra hoc arguit: qꝛ bene sequit hoc est falsum: ergo hoc est falsum demonstrando ꝯñs continue p pnomen hoc. ꝛ tm̃ cõsequẽs se falsificat añs vero nõ. nec est impossibile: igitur. ꝛ ꝙ seq̃t pz: qꝛ oppositũ ꝯñtis repugnat añti. qd̃ si negas dic mihi quare ꝯdicit vni ꝛ nõ alteri. Forte dices qꝛ alias duo ꝯdictoria essent falsa ꝯ primũ principiũ.

Contra hoc argumentuz querit: ꝛ sic soluẽde petis principiũ. Ad replicã nego ꝙ sequat. Et ad pbationẽ quã adducis oppositũ cõsequentis repugnat antecedenti. Nego: imo stat in veritate cũ antecedẽte saltem fm respectũ antecedẽtis. Unde ego imaginor ꝙ ꝯñs est ppõ plures: aliter ꝙ cõuer nos loquimur de ppositione plures: qꝛ ideꝫ est cẽdũ est de mẽtali vltimata vbi occurrerit iste casus. Et dicerẽ ꝙ eadem mẽtalis numero cõparata ad añs est ppositio falsa: ꝛ ad ꝯñs est ppositio vera. ꝛ causa est: qꝛ fm principia illius opinionis in ordine ad añs non significat taliter non esse qualiter non est. Nec añs se falsificat: ꝛ sic negatiua fm illum respectuz est falsa. Sed eadem ppositio cõparata ad cõsequens: lꝫ non significet taliter nõ esse qualiter non est: sed qꝛ ꝯ dicit ppositioni se fallenti est falsa: qꝛ in rei veritate ego nescio bene ꝯñter dare discrimen quare ꝯdicat vni ꝛ nõ alteri. Sꝫ q̃ris an illa mẽtalis negatiua q̃ demõstrat ꝯñs est v̾a vel falsa absolute. Si p absolute intelligas ppõnẽ verã que nullo modo est falsa: vel falsam que nullo modo est vera. dico ꝙ nec est vera nec est falsa illo modo. nec hoc opꝫ: sed sufficit ꝙ sit vera vel falsa fm ppões qbus comparat.

Replicatur. Aliã replicã paucis rescindã: nego illã ꝯñam qua arguit a negatiua ad affirmatiuam eo ꝙ vna pars añtis ꝯdicit ppositioni se fallenti. ꝛ per ꝯñs nullã ppõnem infert per locum intrinsecũ. quẽadmodũ non seqtur. hec non est vera ꝛ hec ppositio est. ergo hec est nõ vera vtrobiqꝫ demonstrãdo priorẽ partẽ añtis. Et si dicas tunc hec est vera. stabit cuz priori parte añtis. dicas ꝯñter hec mã est nobis impertinens: lꝫ paruz digressi sumus.

Responsio. Ad dicta in argumento priori: qꝛ hec mã est nobis impertinens: lꝫ paruz digressi sumus. Forte dicis cũ aliis ꝯñs est ppositio ypothetica ꝛ sic non arguitur ad vniuersale eo ꝙ quodlibet insolubile est ypotheticuꝫ. Instat.

Oppo. **Contra** posito ꝙ iste due sole sint ppositiões aliqs homo est asinus. ꝛ aliqua ppõ pticularis est falsa. iam scda est cathegorica. ꝛ capio mentalẽ eius ꝛ q̃ro an deus põt illã cõseruare q̃libet alia ppõne que nõ est parte eius destructa vl' non. Si scõm certe nõ est catholice dictũ ꝛ pari pteruitate põt defendi ꝙ ista aliqs hõ est aīal est ypothetica. vel ppõ plures. Si deus põt eam ꝯseruare ꝯseruet: ergo tunc est cathegorica ꝛ est insolubile: ergo aliqd̃ insolubile est cathegoricum: ergo tua euasio nulla. Propterea ad arg^m principale aliter dico negãdo ꝙ non sequat: Et ꝯcedo ꝙ añs est verũ ꝛ ꝯñs falsum: ꝛ hoc nõ habeo p incõueniẽti qñ ꝯñs se falsificat. Ad ꝯfirmatio neni nego maiorẽ. Et nego falsitatẽ ꝯñtis si sit vlis: sed si sit de oī ꝯñs est falsum. ꝛ nihil ꝯ regulã: qꝛ non v̾ ab exclusiua ad vnam de oī vꝫ argumentũ: sed ad vnã vlez. vel potest exponi p illã alius a patre est deus. mõ illa exponens est falsa ꝛ sic infert vnaz de oī.

Ad

Ad 2m argm. **Ad secūdum** argm ꝯcedo maioꝛe3 qꝛ male daꝛ sua vlis vt p3 p suas exponētes rudibile est hoīe asinus. ide3 est ac si diceret est asinus hoīe. ⁊ in scōa expōnēte nullū non rudibile est hoīe asinus: qꝛ in suo ꝯdictoꝛio nō rudibile est hoīe asinꝰ ide3 est ac si diceret. nō rudibile est asinꝰ hoīe. Propterea sua vlis est hec oē q̄d est hoīe asinus est rudibile.
Ad ꝯfir maioꝛ3 Ad ꝯfirmationē ꝯcedo q nō seqtur: qꝛ ꝓpō de ꝯtingēti spālit capto nō potest conuerti in terminis. Uel dicit q sua vniuersalis est hec omne quod contingenter est: possibiliter est creatura.
Ad 3m argm. **Ad** tertiū rn̄det ꝯcedēdo q nō seqtur. ⁊ nego q arguaꝛ s3 radicē rl̄e: qꝛ radix rl̄e nō solū stat in suppōne: s3 in hoc q ē exclusiua de pºmō. scōo dico q bn̄ speculāti est dissimile: qꝛ in exponibili est nō distributio ex pte disiūctiōis eo q disiūctie exponiꝛ: qꝛ pª expōnēs huius nō tm̄ hō nō est asinus. ⁊ oīs hō est asinus: s3 qꝛ hoc est sub disiūctione ad hāc negatiua3. Nō hō nō est asinꝰ argm nō currit.
Ad ꝯfir maioꝛ3 Ad ꝯfirmationē qua dicis non sequitur tm̄ sortes videt se: gº omne videns se est sortes. verum est qꝛ male daꝛ sua vniuersalis si est hec omne videns se sortem est sortes.
Ad 4m argm. **Ad** quartū rn̄deꝛ distinguēdo q nō seq̄tur. Uꝛ si an̄s exponaꝛ gra alietatis ⁊ capiaꝛ signu3 distributiu in ꝯn̄te ⁊ sic nego. vel si exponaꝛ gra pluralitatis ⁊ capiꝛ signū ētiā distributiue ꝯcedo q nō sequiꝛ. nec aꝛ p rl̄am: qꝛ op3 q sit exclusiua expōibilis gratia alietatis de pmo mō ad hoc q arguaꝛ p rl̄a3.
Ad pm **Ad** pm argm ꝯ scōa3 pte3 rl̄e rn̄deꝛ. ꝯcedēdo q nō seqtur nec arguaꝛ per regulam eo q teri nō tenētur vniuoce si ista est exclusiua illiꝰ vlis tm̄ pictum est hō pictꝰ. Ad ꝯfirmationē ꝯcedo q seqꝛ data ꝓprietate an̄tis. ⁊ nego q arguaꝛ p rl̄am. vnde ad hoc q arguatur p regulam requiritur q sua vlis distribuaꝛ pro omnibus suis suppositis que habet in ordine ad illam copulam cum qua ponitur.
Ad 2m **Ad** scōm ꝯcedo q nō seqꝛ pp eādē cām pp quā nō sequebaꝛ in argumēto ꝓcedēti. Ad ꝯfirmationē dꝛ q ex quo illa nō est vlis nō ꝓprie h3 exclusiuā secū ꝯuertibilē. S3 illa de obliqs resoluēda est in vnā de rectis. Melioꝛi mō quo poteritis vt ista cuiusl3 hoīs est asinꝰ debet resolui in hanc. ql3 hō h3 asinum modo sua exclusiua erit hec tm̄ habens asinum est homo. Ad ꝯfirmationem que facilis est adde si libeat in qualib3 pte tēpoꝛis p̄sentis ad copulā.
Ad 3m **Ad** tertiū concedo maioꝛem ⁊ nego minoꝛem immo nō bene daꝛ sua exclusiua: sed danda est hec tantum ens est ens qō fuit. Et ex rl̄a seqꝛ q h̄ est vera tantum sortes est homo albus. quo plato est albioꝛ. posito q illi soli sint albi ⁊ plato albioꝛ sorte: qꝛ omnis homo albꝰ quo plato est albioꝛ est sortes.

Qo Op. pº q **Ueritur.** vtrum illa que dicunꝛ de exceptis sint bn̄ posita. Et aꝛ q nō: qꝛ tn̄c ista foꝛet neganda oīe ens preter creatura3 necessario est. sed ꝯn̄s est falsum ergo ⁊ an̄s. falsitas ꝯn̄tis p3: qꝛ a cōi hoīz ꝯceptione illa venit ꝯcedēda. Et ꝓbo ꝯn̄a3: qꝛ debe ret sic exponi s3 notabilia oē ens nō creatura necessario est. ⁊ oīs creatura necessario est. ⁊ nulla creatura necessario est. mō scōa exponens est falsa: ergo ⁊ copulatiua. Et ꝯfirmo qꝛ tn̄c illa foꝛet vera. oīs hō pter sortē dicit falsu3. posito q sortes dicat deu3 esse. ⁊ plato dicat illā exceptiuā ⁊ nihil aliud nisi partes eiꝰ. sed hoc est falsu3: igiꝛ ꝯn̄a est nota. ⁊ notifico seq̄lā: qꝛ copulatiua exponēs illā est vera. ⁊ sic exponētes sunt vere. ⁊ exposita. Assumptū ꝓbo. pª exponēs est. oīs hō nō sortes dicit falsu3. ⁊ illa est vera vt patebit in ꝓbatiōe minoꝛis vbi plato quē posuimus eē oēm hoiem nō sortē (vt ꝓbabiꝛ) dicit falsu3. ⁊ notu3 est q ille due exponētes sunt vere. sortes est hō: ⁊ sortes nō dicit falsu3: cu3 dicat ꝓcise deū esse. ꝓbaꝛ falsitas illiꝰ exceptiue: qꝛ da oppositū. plato dicēs illā dicit verū. tunc ita est sicut illa sigt: sed illa sigt q oīs hō nō sortes dicit falsum. ⁊ illa est vera p te ⁊ vltra. plato est hō nō sortes. ergo plato dicit falsum. ⁊ nō dicit nisi illā exceptiuā ⁊ eiꝰ partes. igiꝛ. ¶ Scōo aꝛ. tn̄c illa eēt vera oē aial pter hoiem est irrōnale: s3 hoc est falsu3: igiꝛ. ꝯn̄a liquet cu3 maioꝛe. minoꝛē ꝓbo multiplr: qꝛ bn̄ sequiꝛ oē aial pter hoie3 est irrōnale: ergo oē aial pter hoie3 est rōnale vel irrōnale. sed ꝯn̄s est falsu3: ergo ⁊ an̄s. Et ꝓbo ꝯn̄am a parte disiūcti ad totū disiunctū sine distributiōe disiuncti. falsitas ꝯn̄tis ꝓbaꝛ. qꝛ eiꝰ tertia expōnēs est falsa que est hec. nullus hō est rōnalis vel irrōnalis absoluendo nullus a gn̄e. Tum scōo. illa est vna affirmatiua cuiꝰ sbm nō supponit. qꝛ de nullo vez est dicere. hoc est aial pter hoiem: qꝛ illa nō est ꝓpria. Tum tertio. oē aial pter hoiem est irrōnale: ergo oē aial pter sbstantiā est irrōnale: sed ꝯn̄s est falsum. ergo ⁊ an̄s. ꝓbo ꝯn̄am ab inferioꝛi ad supius. Forte dicis cum distributione superioꝛis. ⁊ talis ꝯn̄a nihil valet. Instaꝛ.

Contra hoc aꝛ sic. tn̄c ergo bn̄ sequiꝛ: gº oē aial pter sortē est irrōnale: posita cōstātia: sed ꝯn̄s est falsu3: ergo ⁊ an̄s. Et ꝓbo ꝯn̄a3 a supioꝛi ad iferius cu3 distributiōe supioꝛis per te. Et ꝯfirmaꝛ idē: qꝛ bn̄ sequiꝛ oē aial preter hoiem est irrōnale. ⁊ isti hoies sunt oēs hoies: ergo oē aial pter hunc hoiem est irrōnale. ⁊ oē aial pter istū hoie3 est irrōnale. sed ꝯn̄s est falsu3: ergo ⁊ an̄s. Et probo cōsequentiam per descēsu3 cu3 distribuaꝛ vt asseris. Oppo.

Tertio aꝛ. nullus hō pter sortē currit est de tertio mō ⁊ nō de scōo: gº liber male dicit. cū dicat oppositū. Assumptū aꝛ. Negatio nominalis negat totū qō seqꝛ in eadē cathegoꝛia. ergo negat ly preter. cu3 nos teneamus illas eē cathegoꝛicas: igiꝛ. Et cōfirmatur. qꝛ per librum illa est vera. omne aial preter hoiem nō est rōnale. sed hoc est falsum: igitur. ꝯn̄a est clara cum maioꝛe. ⁊ minoꝛe3 ꝓbo. qꝛ bene sequiꝛ. omne aial preter hominē non est rationale. ergo omne aial preter hoiem omne rōnale non est. sed ꝯn̄s est falsum. ergo ⁊ an̄s. Et probo ꝯn̄am ex scōo piarmenias capitulo scōo. Nomia ⁊ verba transposita idem significant seruatis seruādis quēadmodum est in ꝓposito. falsitatem ꝯsequentis probo: quia illa sic exponiꝛ. omne animal qꝺ nō est homo anime rōnale non est. ⁊ omnis homo est aialz Op. 3. Confir matur.

ꝛ ois hõ oĩ rõnale eſt. mõ tertia exponens eſt falſa. Et ſi ſic argᵐ poterā facere in excluſiuis an ille equaleāt tñ hõ nõ eſt nõ hõ. ꝛ tñ hõ ois nõ homo nõ eſt.

Op. 4° **Quarto** arguit. cõtra illud in quarto notabili vbi dicit ꝙ ois ꝓpoſitio in pte falſa fit vera per exceptionẽ ſingularū falſarũ. ꝛ pono ſolũ q̃ttuoꝛ hoies in mũdo ſoꝛtẽ: platonẽ: ciceronẽ ꝛ ioãnẽ. quoꝝ ſoꝛ ꝛ plato ſtudeāt. ꝛ ioãnes ꝛ cicero nõ ſtudeāt. iam illa eſt in pte falſa. ois hõ ſtudet ꝛ falſificat pro ioãne ꝛ cicerone. excipiant ꝛ reddat tota ꝓpoſitio vera. tunc opoꝛtet dicere ois hõ p̄ter ioannem ꝛ ciceronẽ ſtudet. ꝛ illa erit vā ꝑ dicta. ſed probo ꝙ nõ: qꝛ p̄ma exponẽs eſt falſa quicqd ſit de ſcḋa qḋ patet ois homo qui nõ eſt ioãnes ꝛ cicero ſtudet. cicero eſt homo qui nõ eſt ioãnes ꝛ cicero ergo cicero ſtudet. cõcluſio eſt falſa. ꝛ ꝯſequẽtia in darij. ꝛ minoꝛ vā: ergo maioꝛ falſa. que eſt p̄ma exponẽs quā nitimur ꝓbare falſaꝫ.
Confirmatur Et cõfirmo per terios pluralis numeri oino ponẽdo ſolũ q̃ttuoꝛ hoies in argumẽto: tũc illa eſt in parte falſa oẽs hoies ſtudent ꝛ ſolus falſificatur pro ioãne ꝛ cicerone excipiant per regulā. ergo exceptiua erit vera. oẽs hoies p̄ter ioãnem ꝛ ciceronẽ ſtudẽt vel oẽs hoies p̄ter iſtos ſtudent. demõſtrādo eoſdem duos hoies ioãnẽ ꝛ ciceronẽ. probo hoc eſſe falſum. qꝛ p̄ma exponẽs que eſt illa oẽs hoies qui nõ ſunt ioãnes ꝛ cicero ſtudẽt eſt falſa. pꝫ: qꝛ ipſa cuꝫ cõſtãtia infert falſum in darij: pꝫ ſic arguẽdo: oẽs hoies qui nõ ſunt ioãnes ꝛ cicero ſtudent. ſi illi quattuoꝛ hoies ſunt hoies qui nõ ſũt ioãnes ꝛ cicero: ergo illi ſtudẽt. concluſio eſt vtrobiq̄ falſa ꝛ minoꝛ vera. ergo maioꝛ que eſt p̄ma exponẽs eſt falſa.

Op. 5° **Quinto** ad idẽ nõ ſequit. omnis homo preter ſoꝛtem excipit: ergo ſoꝛtes nõ excipitur. ꝛ arguit ab exponibili copulatiue ad exponẽtẽ eius: ergo dicta nõ ſtāt ꝯſequẽtia eſt clara ꝛ probo añs. ponẽdo ſolũ tres hoies in mũdo. ſoꝛtẽ: platonẽ: ꝛ ciceronẽ. Preterea volo ſoꝛtẽ currere ꝛ alios iam quieſcere: illi duo excipiunt ab actu currẽdi. ꝛ ſic omnis hõ p̄ter ſoꝛtẽ excipit: qꝛ ab actu currendi iam exceptiua eſt poſſibilis. ꝛ per te infert hãc ſoꝛtes non excipitur. ꝛ cum hoc infert hanc ſoꝛtes excipit: qꝛ cuiuſlibet exceptiue pars extra capta excipit. ſoꝛtes eſt pars extra capta: ergo ſoꝛtes excipit.
Confirmatur Et cõfirmat: qꝛ ſm dicta iſta eſſet falſa. omne animal preter hoiem eſt animal. poſito ꝙ eſſet vnũ brutuꝫ cum hoibus ſiue ſint plures ſiue nõ: ſed ꝓbo ꝙ nõ bene ſequitur a: animal omne aial preter hominẽ eſt: ergo omne animal preter hoiem eſt animal. ꝯña tenet ab equiualentibꝰ capiẽdo ly animal qḋ ſupponit cõfuſe tñ in p̄dicato p̄me ꝛ ꝓpono in altera: ſed añs eſt verũ qḋ ꝓbo: qꝛ aial oẽ animal p̄ter hoiem eſt qḋ ꝓbo iterum. hoc aial demonſtrādo brutũ omne aial p̄ter hoiem eſt ꝙ pꝫ: qꝛ omne aial p̄ter hoieꝫ eſt hoc aial ergo de p̄mo ad vltimũ illa nõ falſa. ꝛ habet minoꝛ.

Op. 6° **Sexto** arguitur. tenẽdo ꝙ ly omne diſtribuat ſolum pro generibꝰ ſingulo ꝝ: ſicut pleriſq̄ placet: tunc capio illaꝫ omne animal preter hominem eſt ſanuꝫ. ꝛ volo ꝙ de qualibet ſpecie animalis vnum aial ſolus eſt ſanũ. demptis hominibꝰ. tũc illa eſt falſa omne animal eſt ſanum. modo excipiẽdo homines illa eſt vera omne aial p̄ter hominẽ eſt ſanum. ſed probo ꝙ nõ: qꝛ prima exponẽs eſt falſa. omne animal qḋ nõ eſt homo eſt ſanũ: igit. modus exponẽdi nullus. Et cõfirmat: qꝛ ſm illũ moduꝫ exponẽdi illa eſſet vera omne animal p̄ter achileꝫ fuit in archa noe. ſed cõſequẽs eſt falſuꝫ: ergo ꝛ añs. Et patet cõſequẽtia. poſito ꝙ ſit diſtributio pro gñibus ſinguloꝝ in antecedẽte: qꝛ oẽ aial qḋ non eſt nec fuit achiles fuit achiles fuit in archa noe ꝛ achiles eſt vel fuit aial ꝛ achiles nõ fuit in archa noe ſi in p̄ma exponẽte ſit diſtributio pro generibꝰ ſinguloꝝ ipſa eſt vā. Iam ꝓbo falſitatẽ cõſequẽtis: qꝛ illa eſt in toto vera. Omne animal fuit in archa noe: ergo per nullā exceptionem poteſt eſſe vera. Et cõfirmatur illa eſt i parte vera ꝛ in parte falſa ois homo ẽ b animal. ꝛ tamẽ excipiẽdo ſingulares pro quibꝰ redditur falſa nõ põt cõſtitui exceptiua vera. ergo dicta nõ ſtant. conſequẽtia tenet cuꝫ maioꝛe ꝛ minoꝛ ꝓbatur. querẽdo an põt habere exceptiuam. ꝛ vĩ ꝙ nulla poteris ſignare. Confirmatur

Oppõit ſeptimo **Septimo** arguit. qꝛ ſm librum iſta foꝛet ꝓpꝛia nõ aial p̄ter hoieꝫ eſt irrationale: qꝛ nõ videt qd obſtaret cũ ibi ponat diſtributio ad terim a quo fit exceptio quod ñ cõcedas. Roboratur

Contra quia tunc illā nõ haberet cõtradictoriam: qꝛ nõ illam animal preter hominem eſt irrationale: qꝛ nõ eſt propoſitio nec valet dicere ꝙ argumentũ eque bene cõcluderet hanc nullus homo preter ſoꝛtem currit non eẽt ꝓpꝛia eo ꝙ nõ habet cõtradictoriaꝫ homo preter ſoꝛtem currit: qꝛ illa ſecunda equiualet iſti omnis homo preter ſoꝛtem non currit que habet cõtradictoriā. Et ſimiliter illa non nullus homo preter ſoꝛtem currit. ꝯtradicit iſti nullus hõ preter ſoꝛtẽ currit. Et confirmatur: qꝛ Confirmatur illa videt ſatis ꝓpꝛia: oẽs apoſtoli dei preter duos ſũt duodecim capiẽdo ly omnes collectiue: ꝛ tamẽ non ponitur diſtributio: ergo dicta nulla.

¶ Dicto de excluſiuis ꝯñs eſt dicere. de exceptiuis.

Nobile p^m que ſint dictiões exceptiue **Notandum** eſt primo ꝙ propoſitio exceptiua eſt propoſitio exponibilis ratione dictionis exceptiue. Dictiones exceptiue ſunt iſte p̄ter: p̄ter q̃ ꝛ niſi. Et inter ſe diſtant preter ꝛ preter q̃ a niſi: qꝛ duo p̄ma in affirmatiuis ꝛ negatiuis ponũtur niſi vo ſolum in negatiuis preter aliquando capitur diſiũctiue. ꝛ tunc nõ cõſtituit exceptiuam ꝓpꝛie dictam: vt decẽ p̄ter quinq̄ ſunt quinq̄. Quõ capiuntur dic. excep. Aliq dicũt ꝙ capit ſubſtractiue ꝛ negatiue ꝛ additiue: ſꝫ due pᵉ acceptiões coincidũt. ꝛ in 3ᵃ acceptiõe nõ vtimur. tñ qcqd ſit noia ſignt ad placitũ. Alioᵐ capit pure exceptiue ꝛ ſic ꝯſtituit exceptiuā ꝓpꝛie dictā. Sꝫ ly niſi cõpoſitũ de nõ ꝛ ſi nõnũ q̃ capit ꝯſecutiue ꝛ eſt talis nãe ꝙ lꝫ i eo icludat negatio nõ cadit i terminũ imediate ſequentẽ capacem diſtributionis. Sed cadit primo in terminũ ſequentẽ copulā ꝓpoſitionis in qua ponitur. vt niſi homo eſſet aial nõ eſſet ſenſitiuꝰ. ibi cadit ſup illum terim aial: ꝛ nõ ſup illũ terim hõ ꝛ illa dicta eſt vera ꝛ illa eſt falſa niſi hõ aial

eſſet

esset hō nō ēt sensitiu⁹. Aliqñ capit exceptiue vt in ppositō: ⁊ hoc qñ addit alicui pti cōparate toti cui⁹ est ps ⁊ nō alr: vt nullū aial nisi gallus est liber. Ex q̄ p3 ꝙ illa est cōditionalis ⁊ nō exceptiua. Nullus hō legit parisius nisi ipse sit asin⁹ ⁊ est sensus. si nullus hō sit asin⁹ nullus hō legit parisi⁹: s3 illa ē distinguēda. nullus hō nisi soꝛ currit. q2 pōt nisi teneri exceptiue: eo ꝙ ly sortes est ps multitudinis de ly hō ⁊ est sensus. nullus hō ꝑter sortē currit. vel tenet cōsecutiue vel illatiue: ⁊ est sensus ꝙ nullus hō currit si sortes nō currit. ¶ Añ dictiones exceptiue quedā faciūt ppōnes de excepto sbo: vt videns oēm hoiem ꝑter platonē currit. qdā de excepto ꝑdicato: vt soꝛ videt oēm hoiem ꝑter platonē. quedā faciūt exceptiuā. vt ois hō ꝑter sortē currit ⁊ eodem mō exponit ille. Et qñ est exceptiua signū exceptiuū nō est ps extremi vt dr cōiter: sed toti⁹ ppōnis quēadmodū signū exclusiuū exclusiue sumptū nō est ps extremi: s3 toti⁹ ppōnis in q̄ ponit. Sed dīa vr in exclusiuis ⁊ exceptiuis: q2 in exclusiuis vtus signi nō mō in sbm cadit verūetiā in ꝑtuz: vt tm̄ aial est hō ꝯfundit ꝯfuse tm̄ sbm ⁊ distribuit ꝑdicatuz q̄re nō est potior ratio ꝙ sit ps sbi q̄ pti. q̄re relinquit ꝙ nō est ps vni⁹ illoꝝ. sec⁹ est de signo exceptiuo qd̄ solū natuz est cadere in terim imediatū si sit capax sui casus: ergo videt ꝙ sit pars extremi cū3 illo. vt hic oē aial preter hominē est irrationale ly ꝑter cadit solum in ly hominē: ergo debet esse pars extremi secū ⁊ in reduplicatiuis similiter.

Nobile dīa exceptiuarū

Notādū est scdo ꝙ vt patet ex doctrina nūc cōi in sp̄li ponunt octo genera exceptiuarū. Primus modus est. exceptiua in q̄ nulla ponit negatio. vt ois hō preter sortē currit.
pm Scd̄s modus est ꝯdictoꝛi⁹ illi preponēdo negationē negā-
2m tem illi: vt nō ois hō ꝑter sortem currit. Tertius mo-
3m dus. qñ sola negatio ꝑcedit copulā. vt ois hō preter
4m sortē nō currit. Quart⁹ modus est. ꝑponēdo nega-
5m tionē negātē3 illi. Quint⁹ est. ꝑponēdo negationē3
6m imediate signo exceptiuo: vt ois hō nō ꝑter sortē cur-
6m rit. Sext⁹ modus ꝯdictoꝛi⁹ illi. Septim⁹ modus est
7m ꝑponēdo negationē ante signū ⁊ aliā ante copula3.
8m vt ois hō nō preter sortē nō currit. Octau⁹ ē modus illi ꝯdictoꝛi⁹. Et nūc ita dogmatizāt oēs. S3 veteres dyalectici tm̄ q̄tuoꝛ modos posuerunt. vt p3 ex coꝝ monumētis.

Oppōit

S3 mihi videoꝛ ꝙ moderni male supaddūt illos q̄tuoꝛ modos ⁊ hic ⁊ in reduplicatiuis qd̄ pbo ꝑmo: q2 cōfundūt iuuenū ingenia in m̄ltiplicitate que est mater ignoꝛātie: q2 facili⁹ ē ad pauca inspicere q̄ ad plura ex scd̄o thopicoꝝ caplo 3°. scd̄o pbo rōne: quint⁹ modus coꝝ et scd̄s coincidūt: ergo male ponunt modi distincti. ꝯña est clara: ⁊ pbo añs q2 demū duas ppōnes quarū vna sit de scd̄o ⁊ altera de q̄nto per eos. vt nō ois hō ꝑter sortē currit: ⁊ ois homo nō preter sortē currit. vtraq3 illaꝝ exponit disiunctiue ⁊ nō differūt nisi penes exponētes particulares ⁊ vniuersales: q2 ꝑma exponēs ꝑme est hec hō qui nō est sortes nō currit. sed ꝑma exponēs scd̄e est hec. ois homo qui nō est sortes nō currit. ⁊ secunda exponēs ꝑme est. sortes nō est hō. ⁊ eadē est scd̄a exponēs scd̄e. ⁊ tertia exponēs ꝑme est. sortes currit. ⁊ eadē est tertia exponēs scd̄e. Sed ꝑpter vnā ppōne3 vlem ⁊ aliā pticularem nō dant diuersi modi: q2 tunc in exclusiuis dares viginti modos. vt tm̄ ois hō currit: tm̄ homo currit: tm̄ sortes currit. Quelibet harū triū habet tres annexas scd̄m ꝙ sunt q̄tuoꝛ modi cōiter dati exclusiuarū: ⁊ eodē mō septim⁹ modus ⁊ q̄rtus coincidūt. vt datis istis duab⁹. Nō ois hō preter sortē nō currit. Ois hō nō preter sortē nō currit. quarū prioꝛ est de quarto mō ⁊ secūda de septimo. Et eodē mō octauus ⁊ terti⁹ coincidūt. vt datis istis duab⁹ Non ois hō nō ꝑter sortē nō currit: ⁊ ois hō ꝑter sortem non currit cū ly ꝑter in neutra negat. Et nō differunt nisi per particulare ⁊ vniuersale qd̄ nihili facit: ⁊ sextus modus ⁊ ꝑmus equiualēt: vt captis istis duabus. Omnis homo ꝑter sortē currit. Nō ois homo non preter sortē currit. imo poteris sic disponere terminos: ꝙ termini supponunt eodem modo.

In primo ⁊ sexto modis vt omnis homo ꝑter sortem currit: ⁊ nō homo nō preter sorte3 currit. q2 ly homo distribuit in vtraq3 vel in vtraq3 distribuitur ly homo. In vna a ois in altera a ly nō in capite ppositiōis posito. Et nisi generarē lectoribus tediū vtiq3 facerem in omnib⁹ modis eodē modo stare terminos. sed illud ostēdo tibi clarissime in reduplicatiuis: vbi sic ordināt modos. Omnis homo inquātū rōnabilis est risibilis. Non ois homo inquātū rōnalis est risibilis. Ois hō inquātū rōnalis non est risibilis. Nō ois homo inquātum rōnalis nō est risibilis. Ois hō nō inquātū rōnalis est risibilis. Non ois hō nō inq̄tū rōnalis ē risibilis. ois hō inq̄tū rōnalis nō est risibilis nō ois hō nō inq̄tū rōnalis nō ē risibilis.

Exceptiue d p° ⁊ 6° modis

Illa de quinto modo. Omnis homo nō iquātū rationalis est risibilis equiualet isti. Nō homo inquantū rationalis est risibilis: sed illa secunda est de secūdo modo: ergo ppositiones de q̄nto ⁊ secundo modis equiualēt. ⁊ ppositio de octauo mō. Nō omnis hō nō inquātū rationalis non est risibilis equiualet isti de tertio mō formaliter. homo inquātū rōnalis nō est risibilis: ⁊ idē in silibus semp tenendo cetera paria. Isti q̄tuoꝛ vltimi modi coicidūt cū q̄tuoꝛ ꝑmis modis: ⁊ sic supfluunt. ⁊ q2 res est adeo clara de se non opus est in ea magna prolixitate.

Exceptiue d 5° modo

Nota insuper tertio ꝙ nulla est exceptiua propria nisi eius subiectū distribuat: ⁊ hoc ex modo significādi signi exceptiui prouenit. ¶ Ex quo sequitur illā nō fore exceptiuā neq3 ppositionē. homo ꝑter sortē currit. ¶ Ex isto fundamento infert differētiā ꝙ ab vniuersali ad idefinitā nō semp valet ꝯña: q2 nō sequit. ois hō preter sortē currit: ergo hō preter sortē currit. sed istud correlariū est falsu3. S3 bene verū est ꝙ cōsequētia nihil valet: quia nō est ibi ꝯña cū nō sit ibi ꝯñs: sed ex illo nō habet correlariū: q2 non infert indefinitā: q2 nō est ppositio scd̄m eūde3: imo infert illa vniuersalis illā indefinita3. nō omnis homo preter sortē non currit. Et per sbm in regula intelligēdo terim a quo sit exceptio qui cōiter est pncipalioꝛ ps sbi: ⁊ ita artiste ꝑpter breuiloquiu3 cōiter

Exceptiue de 3°

loquunt̃ terſius ſup quẽ cadit ſignũ exceptiuũ vocat̃ pars extra cepta. cõiter dĩ q̃ iſta q̃ttuor ſunt ↄſiderã da in exceptiua. ſ. terius a q̃ fit exceptio: ps ex̃ capta ſignũ exceptiuũ ⁊ p̃rum. ¶ Sed hoc paꝝ eſt dictu: qꝛ eodẽ mõ copula ⁊ ſigna ſunt ↄſideranda: ⁊ ſemp ps extra capta dꝫ eſſe inferioꝛ ad ſbm vt dicũt dyalectici: ſed hoc bñ itellige ſic: ſcꝫ q̃ ps extra capta non dꝫ eſſe ſupius gddiatiuũ: denoiatiuũ: ↄuertibile: vel diſparatũ ad ſbm: q̃rc oẽs tales ſunt iꝓprie. ois hõ p̃ter aial currit: ois hõ p̃ter aſinũ currit: ois hõ p̃ter coloratũ currit. Sed in terĩs impꝛtinẽtib⁹ non opꝫ q̃ ps extra capta ſit inferioꝛ ad ſbm vel ↄ: qꝛ vtraq̃ illa rũ ẽ bñ ꝓpꝛia. oẽ albũ p̃ter comedẽs diſputat: vl oẽ comedẽs p̃ter albũ currit. in talib⁹ impꝛtinẽtib⁹ ſuffi cit q̃ poſſint ꝓ eodẽ ſupponere. ¶ Ex illo ſequit̃ q̃ lꝫ ille equivaleant. nõ ois homo currit: ⁊ hõ nõ currit. tamẽ addẽdo p̃ter ſoꝛtẽ vtriq̃ vnũ aggregatum non equivalebit alteri: imino vnũ erit ↄ ꝓpoſitio.

Oppo. **Sed** ↄ dicta occerrũt dubia. Et p̃mo ↄ fundamẽtum: qꝛ hec eſt ꝓpꝛia. nõ ois hõ p̃ter ſoꝛtẽ currit. ⁊ tñ ſbm nõ diſtribuit̃: ergo. Silr iſta ẽ ſatis ꝓpꝛia. totus ethiops p̃ter dẽtes eſt niger. Etiã illud argum ẽtum põt applicari ad ꝓpoſitũ vbi dicitur q̃ pars extra capta debet eſſe inferioꝛ ad ſubiectum.

Confirmatur. **Confirmo** duplr ↄ illud vltimũ. Tũ p̃⁹: qꝛ illa eſt ꝓpꝛia. nullus ſol p̃ter hũc ſolẽ lucet. ⁊ tñ h̃ nõ ẽ iſeri⁹ ad ſol. Tũ 2⁰: illa ẽ ſatis ꝓpꝛia. ois hõ p̃ter ſoꝛtẽ ⁊ platonẽ currit. eſto

Ad p̃ᵐ q̃ ſint ſolũ tres hoĩes i mũdo ſoꝛ ⁊ plo ⁊ cicero ⁊c̃.

Ad p̃mũ argᵐ negat minoꝛ: imo ly hõ diſtribuit̃ nõ ois hõ p̃ter ſoꝛtẽ currit. qꝛ hoc ſbm in illa diſtribuit̃. ois hõ p̃ter ſoꝛtẽ currit. que eſt ps iſti⁹ negatiue: que etiã ↄdicit iſti negatiue tenẽdo q̃ ps ꝓpõ nis eſt ꝓpõ: ⁊ hoc ſbm in illa eſt hoc ſbm in iſta non ois homo p̃ter ſoꝛtẽ currit: ergo ſbm in iſta. nõ ois homo p̃ter ſoꝛtẽ currit diſtribuit̃: ⁊ ſic rõnabiliter negatur minoꝛ. vel ſi vis q̃ familiari⁹ loquar p̃mũ dictũ intelligit̃ q̃ ſbm ponit̃ cum ſigno diſtributiuo.

Ad 2ᵐ **Ad** 2ᵐ argᵐ dĩ q̃ ly totus capit̃ cathegoꝛeumatice nõ eſt ꝓpꝛia. ſi partim cathegoꝛeumatice ⁊ partim ſincathegoꝛeumatice eſt ꝓpꝛia. Exponit̃ ſignũ vniuerſale ⁊ ly pars qõ debet eſſe ſuperius ad ly dentem. ⁊ ſic ſoluit̃ illud argumentũ directum ↄtra ſecũdum dictum. ¶ Ad illud de illa. ois ſol ⁊c̃. dĩ q̃ ſol eſt ſuperius ad iſte ſol aptitudine q̃ ſufficit.

Ad vltimũ **Ad** vltimũ ↄcedit̃ q̃ illa eſt ſane ꝓpꝛia. ois hõ p̃ter ſoꝛtẽ ⁊ platonẽ currit. Et dicit̃ q̃ lꝫ ſbꝫ non ſupponit pro plurib⁹ q̃ pars extra capta: tamẽ terminus a quo fit exceptio ſupponit pro pluribus.

Nõbile quartũ **Sciendũ** eſt 4⁰ q̃ ſuper expoſitione ꝓpõnũ exceptiuaꝝ eſt vari⁹ modus exponẽdi: ſicut in excluſiuis. Nam okan ⁊ alliaco exponũt eas ꝑ aliud ab: ⁊ dãt ſolũ duas exponẽtes vt ois hõ p̃ter ſoꝛtẽ currit: ois hõ ali⁹ a ſoꝛte currit: ⁊ ſoꝛ nõ currit: ois hõ p̃ter ſoꝛtem nõ currit: ois hõ alius a ſoꝛte nõ currit: ⁊ ſoꝛtes currit. Et poſtea dicit q̃ ois exceptiua cui⁹ p̃iacẽs eſt ṽa eſt falſa. P̃iacẽs in logica vocat̃ totũ qõ remanet dẽpta dictione exceptiua

Modo exponẽdi mõi

ex pte ex̃ capta ſed vtrũq̃ iſtoꝝ dictoꝝ mihi apparet fiñ. Primo ille ꝓpõnes nõ p̃nt exponi ꝑ aliud ab. qõ ꝓbo: qꝛ nũc ſtaret exponibilẽ vei ↄ exponente falſa et ex̃ ſe fallẽtes. qõ ſuadet̃ ſicut in excluſiuis: qꝛ poſito gr̃a exẽpli q̃ ois hõ futur⁹ p̃ter anuxp̃m curret: ⁊ antixp̃s ſit ſolus hõ ſuo tpe tunc illa eſt ṽa. ois hõ p̃ter antixp̃m curret ⁊ tñ illa copulatiua cã exponẽs eſt falſa. ois hõ ali⁹ ab antixp̃o curret: ⁊ antixp̃s nõ curret: qꝛ p̃⁹ exponẽs eſt falſa. vt pꝫ ꝑ ei⁹ excluſiuam in terĩs trãſpoſitis ⁊ ꝑ eius ſingulares: qꝛ infert hãc aliq̃s eſt vel erit hõ ali⁹ ab antixp̃o ⁊ hoc eſt fiñ ſtante ypotheſi. ſcẽm dictũ eſt etiã fiñ qõ pꝫ: qꝛ illa exceptiua eſt ṽa. oẽ currẽs p̃ter hoiem eſt albuꝫ: qꝛ volo q̃ oẽ currẽs aliud ab hoie ſit albũ: ⁊ nullus hõ ſit albus. tũ oẽ currẽs aliũ ab hoie ẽ albũ: ⁊ nullus hõ ẽ albus: ⁊ tñ p̃iacẽs eſt vera. ſ. oẽ currens eſt albũ. Nec valet dicere q̃ illa eſt iꝓpꝛia. eo q̃ ly hoiem nõ eſt iſferius gddiatũ ad ly currẽs: qꝛ hoc nõ opꝫ vt añ dictũ ẽ: qꝛ in terĩs iptinẽtib⁹ ſufficit q̃ ps ex̃ capta cum dictione a qua fit exceptio poſſit ſupponere ꝓ eodẽ.

Primᵒ

Scdᵒ **Alius** eſt modus exponens tales exceptiuas ꝑ tres exponẽtes que ſufficit. vt ois hõ p̃ter ſoꝛtem currit. ſic expõit̃. Ois hõ nõ ſoꝛs currit ⁊ ſoꝛs ẽ hõ ⁊ ſoꝛs nõ currit. ois hõ p̃ter ſoꝛtẽ nõ currit ois hõ nõ ſoꝛs non currit ⁊ ſoꝛs eſt hõ ⁊ ſoꝛs currit.

p̃ᵃ rľa **Inſuper** ponunt̃ aliq̃ regule vt ṽitates exceptiuaꝝ elucident̃. Prima regula eſt ad exceptiuam de p̃mo mõ ſequit̃ pticularis affirmatiua ⁊ pticularis negatiua foꝛalr cõpoſite ex terĩs p̃iacẽtis. vt foꝛalr ſequit̃. Ois hõ p̃ter ſoꝛteꝫ currit: ergo aliq̃s hõ currit ⁊ aliq̃s hõ nõ currit: qꝛ ꝑ p̃maꝫ exponẽtẽ ſequitur. Ois hõ qui nõ eſt ſoꝛtes currit: ⁊ illa infert hãc. Quidaꝫ hõ currit: ꝑ alias duas exponẽtes ſequit̃. Soꝛtes non currit: ⁊ ſoꝛtes eſt hõ: ergo q̃dã hõ nõ currit ab iſerioꝛi ad ſupius negatiue poſita ↄſtãtia ⁊ ſine diſtributione. Et ex illa regula infero coꝛrelaria. ¶ Primũ eſt. Ois exceptiua de p̃mo

p̃ᵐ coꝛ. mõ iſert excluſiuã de tertio mõ trãſpoſitis terĩs p̃iacẽtis. ꝓbat̃ coꝛrelariũ ſequit̃ foꝛalr (vt dictũ eſt) Ois hõ p̃ter ſoꝛtẽ currit. ergo q̃dam hõ nõ currit: ⁊ vltra foꝛmalr. ergo nõ tñ currẽs eſt hõ: qꝛ pticularis negatiua de p̃dicato diſtributo infert excluſiuã. de tertio mõ hoc idẽ pꝫ: qꝛ ex oppoſito foꝛmalr ſequit̃ oppoſitũ: vt tñ currẽs eſt hõ: ergo ois hõ currit. Secũ

2ᵐ coꝛ. dũ coꝛrelariũ. Ois exceptiua de p̃mo mõ cui⁹ p̃iacẽs eſt ṽa eſt falſa ⁊ nõ ecõuerſo. ꝓbat̃ p̃ma ps coꝛrelarij. Ois exceptiua de p̃mo mõ infert ↄdictoꝛiuꝫ ſue p̃iacẽtis ⁊ ex vero nĩl niſi veꝝ: vt ſufficit in ꝓpoſito: ergo ſi p̃iacẽs ſit ṽa duo ↄdictoꝛia erũt vera. Dĩ nõ ecõuerſo: qꝛ illa exceptiua eſt falſa. Oẽ aial p̃ter bouẽ eſt irrõnale ⁊ ẽt ſua p̃iacẽs eſt falſa. Tertiũ coꝛ

3ᵐ coꝛ. relariũ. Exceptiua de ſcõo mõ foꝛmalr infert pticularẽ affirmatiuã: ſed nõ particularẽ negatiuã: lꝫ iterdũ gr̃a materie infert negatiuã. Et ex illo iteꝝ ſequit̃ q̃ ſi p̃iacẽs eſt ṽa exceptiua eſt falſa ſumpto cõi mõ loquẽdi. p̃⁹ ps pꝫ: qꝛ foꝛmalr ſequit̃. Nullus hõ p̃ter ſoꝛtem currit: ergo ſoꝛs currit ⁊ vltra: ergo aliq̃s hõ currit ſcõa ps pꝫ: qꝛ ſit ſolus ſoꝛtes iter hoies ⁊ currat nullus

rat: nulla seqtur pticularis negatia. Et ex his oib⁹ se
quit ꝙ exceptiua de pmo mō ⁊ scđo mō repugnat ꝓ
iacenti: ⁊ hoc seruato cōi mō loquēdi: qꝛ alr̄ nō opꝫ:
qꝛ illa est vera. omne aial preter hoiem aial non est: ⁊
2ᵃ regla etiā sua preiacēs. s. oē aial: aial nō est. ¶ Scđa regu-
la est. ꝙ ab oi exceptia pure affirmatiua ad ꝯdictoriū
exclusiue pure affirmatiue de terio extra capto: ⁊ de
ꝑto principali eiusdeꝫ exceptiue est bona ꝯña. Nam
bene sequit. ois homo ꝑter sortē currit. ergo nō tm̄
3ᵃ regla sortes currit. ¶ 3ᵃ qñ hec dictio preter ponit in du-
plici multitudine sicut hic. ois hō videt oēm hoiem
preter sorteꝫ dūmodo ps extra capta est ps vtriusqꝫ
multitudinis. talis est multiplex. eo ꝙ pōt esse exce-
ptio ab vna multitudine vel ab alia vel ab vtraqꝫ. Si
fit exceptio a pᵃ multitudine sensus est. Ois hō ꝑter
sortē videt oēm hoiem. Si fit exceptio a scđa multi-
tudie sensus ē. ois hō videt oēꝫ hoieꝫ excepto sorte.
Si fit exceptio ab vtraqꝫ multitudine sensus est. ois
4ᵃ regᵃ hō ꝑter sortem videt oēꝫ hoieꝫ ꝑter sortē. ¶ Quar
ta regula: qñ aliq̄ ꝓpō est in pte vera ⁊ in parte falsa.
tūc excipiēdo illa ꝓ qbus reddit falsa: tunc tota ꝓpō
est vera: sed si fit in toto falsa per nullā exceptionem
pōt reddi va hoc declarat. Capta illa ꝓpōne. omne
aial est irrationale que est in parte vera: qꝛ hꝫ plures
singlares veras ⁊ in parte falsa: qꝛ hꝫ plures singula
res falsitas: tūc excipiēdo vnū cōe ad oēs illas singu
lares falsas: vel disiūctuꝫ ex oibus illis singularib⁹.
tūc tota ꝓpō reddit va: ⁊ qꝛ reddit falsa ꝓ hoib⁹ di-
camus sic. oē aial ꝑter hoieꝫ est irrationale vel omne
aial ꝑter hūc hoiem vel hūc hoiem. ⁊ sic de alijs est
irrationale tota exceptiua reddit vera. Et eodeꝫ mō
hic. oē aial ꝑter brutuꝫ est rōnale. Scđa ps est clara:
qꝛ illa que est in toto falsa ois hō est lapis ꝑ nullā ex-
ceptionē pōt fieri vera ⁊ ita in oib⁹ talibus. Et eodeꝫ
modo hic oē aial nō est rōnale que est in pte va scꝫ ꝓ
brutis: ⁊ in pte falsa ꝓ hoib⁹ excipiēdo hoies reddit
tota vera. Sic: oē aial ꝑter hoiem nō ē rōnale. Et ex
isto seqtur ꝙ lꝫ qlibet hō alius a sorte vel platone cur
rat: sorte ⁊ platone qescētibus illa nō est vera. Omis
hō ꝑter sortē ⁊ platonē currit: qꝛ pma exponēs ⁊ se-
cūda sunt false. Sed opꝫ excipere disiūctim ⁊ caute
aspicere ꝓ quot singularibus ꝓpō aliqua falsificatur
⁊ excipe oēs singulares ꝓ quib⁹ falsificat. ⁊ in aliqb⁹
Nōbile facile est hoc videre. in aliquib⁹ vō difficile. ¶ Qui-
quintū. to nota ꝙ si exponibilis fuerit modalis quēadmodū
De ex- est illa. ois hō preter sortē possibilr̄ est. In tertia ex-
ponibi- ponēte quēadmodū in alijs oib⁹ ꝯingit. Accipe co-
lib⁹ mo pulaꝫ ꝯdicētē copule ꝓpōnis exponibilis: vt illa om
dalib⁹. nis hō ꝑter sorteꝫ possibiliter est: sic exponit. ois ho-
mo nō sortes possibiliter est. ⁊ sortes possibilr̄ est ho
mo: ⁊ sorꝫ impossibilr̄ est: qꝛ ꝓpō sonat de se ꝙ omis
hō alius a sorte possibiliter est. ⁊ sorꝫ impossibilr̄ est.
⁊ nō debet capi possibiliter nō est in tertia exponēte.
quēadmoduꝫ in alijs sp ꝯdicimus copule exponibi
lis in tertia exponēte. ois hō ꝑter sorteꝫ currit. tertia
exponēs est. Sortes nō currit. ois hō ꝑter platonē dis
putauit. tertia exponēs est. plato nō disputauit ⁊ sic
facile cognoscunt vitateqꝫ istaꝝ ꝓpōnuꝫ: qꝛ si fuerit ex

ceptiua de pᵒ mō opꝫ ꝑtum cōpetere sbto vlr̄: hoc est
terio a quo fit exceptio scḋm suā restrictionē: ⁊ opꝫ ter
minuꝫ a quo fit exceptio cōpetere pti extra capte scḋm
exigētiā copule. sed ad hoc ꝙ sit ꝓpria nō opꝫ: sꝫ suf
ficit ꝙ possit ei cōpetere: ⁊ opꝫ ꝑtum negari vlr̄ de p
te extra capta si ps extra capta sit cōis. Sꝫ in excepti
uis scđi modi. vt oē aial ꝑter hoieꝫ nō est irrationa-
le. vel nullū aial ꝑter hominēꝫ est irrationale. que est
etiam de secundo modo. licet ponatur null⁹ in pn⁰.

Ad vitatē inquā ꝓpōnis talis reqrit ꝑtuꝫ negari
vlr̄ ō terio a q̄ fit exceptio cū sua restrictiōe: ⁊
opꝫ terium a quo fit exceptio cōpetē pti extra capte ⁊
etiam ꝑtum principale. vt per illā. oē aial ꝑter hoieꝫ
nō est rōnale sigtur ꝙ oē aial qđ nō est hō nō est rōna
le: ⁊ ois hō est aial ⁊ ois hō est rōnalis. Oppᵐ reqrit
ad eaꝝ ꝯdictorias de 3° ⁊ 4° modis. Ex istis vlteri⁹
pꝫ ꝙ prima exponēs est eiusdē qualitatis: ⁊ q̄ntitatis
cū exponibili: imo est preiacēs in forma cū restrictio
ne: ⁊ vltima est opposite qualitatis ad exponsibileꝫ. ⁊
scđa semp est eiusdē vel opposite vt datis q̄tuor de
q̄tuor modis. Ois hō preter sortē currit: ois homo
ꝑter sortē nō currit. Non ois hō preter sorteꝫ currit.
nō ois homo preter sortem nō currit. Prima expo-
nens prime est ois hō nō sortes currit prima exponēs
scđe est. Ois homo nō sortes nō currit. prima expo-
nens tertie est. Nō ois homo nō sortes currit. prima
exponens q̄rte est. Nō ois homo nō sortes nō currit
⁊ sic facile est exponere exceptiuas. Pn̄t poni regu-
le quō ab exceptiua exponibili copulatiue ad quam-
cunqꝫ exponentē ⁊ nō ꝯ vꝫ ꝯña. ⁊ in plurib⁹ talibus
quas relinquo ꝓpter eaꝝ facilitatē etiā sunt tritissime:

Ex dictis seqtur ꝙ ista est vera. Nō oē aial pᵃ ꝓpō
ꝑter non hoiem est hō hoc patꝫ.
Sua ꝯdictoria est falsa. Oē aial ꝑter nō hoiem est hō
cū īplicet hāc. Ois nō homo est aial. ¶ Scđa ꝓpō. Scđa
Ois homo preter platonē loqtur. ⁊ tm̄ nec plato log
tur nec alius a platone loquit. pꝫ posito ꝙ nullus sit
masculus iter hoies nisi plato qui nō loqtur ⁊ loquā
tur mulieres. ¶ Tertia ꝓpositio: illa est falsa. ois hō Tertia.
preter sortē ⁊ platonē hꝫ vnū scutū. posito ꝙ sint so
lum sex hoies in mundo cū istis duob⁹. quoꝝ qlibet
istoꝝ sex hēat vnum scutū ⁊ sortes hēat dimidiū scu
tum ⁊ plato etiā dimidiū: qꝛ prima exponēs qcquid sit
de alijs est falsa scꝫ ois hō nō sortes ⁊ plato hꝫ vnum
scutū: qꝛ pōt subsumi. sortes est hō nō sortes ⁊ plato.
⁊ ex his ꝯcludit hec ꝯclō falsa. Sortes hꝫ vnum scu
tū ⁊ cū minor sit vera. opꝫ reuerti in falsitatē maioris
que est pria exponēs.. ¶ Quarta ꝓpō: oē ens preter Quarta
deū ꝯtingēter est ens: ⁊ tm̄ deus nō ꝯtingenter est ens
prima pars pꝫ ꝑ eius exponētes de prima exponēte
notū est. ⁊ scđa est. ois deus possibiliter est ens. ⁊ ter
tia est. nullus deus ꝯtingenter est ens: qꝛ nō debꝫ esse
ois deus ꝯtingenter nō est ens. eo ꝙ illa copula non
ꝯdicit copule exponibilis qđ reqrit. scđa pars est cla
ra de se. ¶ Quinta ꝓpō: arguēdo ab affirmatiua ad Quinta
negatiuā ꝑto variato penes finitū ⁊ īfinitū in excepti-
uis nō vꝫ ꝯña. vt nō sequit ois homo preter sortē erit
non currēs: ergo ois hō preter sortem nō erit currēs:

quia posito q sortes nūc sit: τ postea nunq̄ erit. añs est verū τ ⁊ñs falsum. ¶ Sexta ppō. Aliqua est vlis falsa de ꝑ̄ter non distributo. τ m̄ p quocūq; supponit sbm pro illo supponit ꝑ̄tum. p3 de hac. oē aial ꝑ̄ter hoiē3 est aial: τ hec ⁊ña est nulla. oē aial aliud ab homine est aial: ergo oē aial preter hoiem est animal: s3 ⁊sequens, vel reputatum ⁊ñs est illatiuū antecedētis.

Rñdet rōnibus ad p^m. Respondet ad rōnes. Ad primā3. Nego q illa sorēt negāda. Oēns preter creaturam necessario est: imo illa est cōcedenda τ dico q male das scdam exponentē: quia nō est illa omnis creatura necessario est: sed hec ois creatura possibiliter est: quia disiunctim ampliat a parte subiecti: vt hic creans necessario est deus: imo necessitas solum in hac propositione denotatur conuenire omni enti non creature τ possibilitas creaturis.

Ad ⁊firmatiōe3. Ad ⁊firmationem nego q illa exceptiua ois hō ꝑ̄ter sortē3 dicit falsum sorēt vera: imo illa est falsa τ se falsificat. ¶ Et ad ꝓbatiōnē ⁊cedo q exponētes sunt vere: sed non sequitur q exponibilis τ hoc quando se falsificat. quēadmodū est in ꝓposito: sed sufficit q si ita sit sicut p exponētes sigr̄ q ita erit sicut p exponibile3 significat: τ ita est in ꝓposito τ sic nisi vna habeat non sicut annexum τ sic consequentia est bona: licet ex vero sequatur falsum.

Ad 2^m. Ad scdm argm ⁊cedo q illa est vera. omne aial ꝑ̄ter hoiē3 est irrationale: τ qñ infers ergo oē aial preter hoiem est rōnale vl irrōnale. nego ⁊ña3. eo q ṽtualiter arguit ab inferiori ad supius cū distributione superioris vt p3 in tertia exponēte. Nullus hō est irrationalis: ergo nullus hō est rōnalis vel irrationalis. ¶ Ad scdm nego q sit affirmatiua cui⁹ sb3 non supponit: imo supponit pro bruto q̄l3: τ ad improbationē de nullo veru3 est dicere hoc est aial ꝑ̄ter hoiem ⁊cedit. nec sic debem⁹ verificare: sed isto modo hoc est aial aliud ab hoie: vel sic hoc est aial non homo. τ hoc est melius in illis de preterito τ futuro.

Ad 3^m. Ad tertium nego hanc ⁊ñam. oē aial preter hominē est irrationale: ergo oē aial preter sba3 est irrōnale: q2 arguit ab inferiori ad supius cum distributione supioris. vt p3 p plures exponentes: q2 secunda exponēs prime est hoc ois hō est aial. scda exponēs scde est ois sba est aial tertia exponēs prie est. nullus hō vel saltē ois hō nō est irrōnalis. τ tertia exponēs scde est. nulla sba est irrōnalis. τ pōt dici q dictio exceptiua ⁊fundit ⁊fuse tm̄: sed melius est ꝑpter eūdem modū loquēdi dicere q distribuit. τ eodē mō dico. sed ibi est vna replica: ergo ad min⁹ bñ sequit. Oē aial ꝑ̄ter sortem est irrōnale hoc nego: imo arguitur equalenter ab inferiori ad supius. vt p3 in prima exponēte añtis τ in prima exponente ⁊ñtis pria añtis est. oē aial qd nō est homo est irrōnale pria exponens ⁊ñtis est. oē aial qd nō est sortes est irrōnale τ aial qd non est sortes est superius ad aial qd non est homo.

Ad ⁊firmatiōe3. Ad confirmationē p descensu3 sub ly hominem dicitur q debemus descendere disiunctim vel immobiliter.

Ad tertiū argumentū nego añs: τ ad ꝓbatione3 Ad alia de negatione noiali posita in pricipio τc. po no. no aliquas ꝓpōnes. ¶ Prima est negatio aduerbialis posita in principio ꝓpōnis cathegorice nō cadit in totū qd sequitur. hoc p3: τ p cadere intelligit exercere suā vim distribuēdi hoc p3 hic. Non ois hō est aial: q2 illa negatio nō: non cadit in ly homo. ¶ Scda propositio. negatio aduerbialis posita in pricipio cathegorice vbi nō impedit nō cadit in totū qd seqt: vt p3 hic. Non oēs apli dei sunt duodicim. vbi ly apli non distribuit. Silr hic. nō sortes videns hoiem currit. ibi ly hoiem ex quo est determiatio accepta vnica acceptione cū suo determiabili τ nō distribuit in affirmatiua neq; etiā in negatiua in talib⁹ negatio nō impedit q2 cōiter non dr impediri nisi a signo etiā distributiuo. aliq idem tenent in quibuscunq; ypotheticis. Sed hoc nō mihi placet. ¶ Tertia ppō. negatio aduerbialis posita in principio ꝓpōnis regulariter negat totū qd sequit qd se tenet ex parte illi⁹ ꝓpōnis. ¶ Ultimā particulā addo: q2 nō op3 negationē positā in principio biblie negare totū qd sequit. τ vlr quo ad copulas: q2 negat oēs sequentes copulas vlr. ¶ 4^a ppō. Negatio aduerbialis posita inter ptes cathegorice nō cadit vltra illā cathegoricā. vt hō nō est aial τ de⁹ est vbi ly de⁹ stat determiate. τ scda ppō est affirmatiua. τ sic negatio nō negat totū qd sequit. sed totū in qd cadit: vt p3 ex tertia ꝓpōne. ¶ Quinta ppō. negatio aduerbialis posita imediate añ copulam ⁊iunctionale3 inter duas cathegoricas: vel tres: vel plures: si fuerit cadit in totū qd seqtur vt hō est aial non τ deus est. τ plato disputat. Etiā in modalib⁹ cōpositis de bonitate intelligētis dādo eqpollētias ex parte dictoꝝ negatio posita in principio nō cadit in totū qd seqt: q2 solet vulgariter dici q ille equalēt ex pte dicti. Nō oē3 hoiem currere est possibile. τ hoiem non currere est possibile. τ cu3 scda est affirmatiua ergo τ pria. ¶ 6^a ppō. Negatio noialis posita in principio ypothetice nō cadit vltra primā cathegoricā τ cadit in totā p̄mā cathegoricā nisi in exponibilib⁹: q2 hic. nullus hō ꝑ̄ter sortē currit. nō cadit in ly preter. nec i talia signa. Nullus hō inq̄tū rōnalis est risibilis: sed hoc nō op3 in oibus signis reddētibus ꝓpōnem exponibilē: q2 satis bñ cadit i ly icipit. vt nullus hō icipit eē. ¶ Propterea illud tenet in reduplicatiuis: τ exceptiuis sp tm̄ cadit in copulā primā nisi in casib⁹ spālibus. vt aliu⁹ nullius hois erit. ¶ Septima ꝓpositio. nec positū in principio solū cadit in cathegoricam in qua ponit τ valet τ nō. vt nec sortes currit nec plato disputat. hoc est sortes nō currit τ plato nō disputat. Et plura istorum depēdent ex visu. Sed possunt suaderi: sed propter breuiloquiu3 relinqui. ¶ Ad confirmationem concedo q illa est vera. omne animal preter hominem non est rationale. τ ad improbatione3 qua dicis infert hanc. omne animal preter homine3 omne rationale non est. Nego ⁊sequentia3: τ nego q termini stent eodem modo in antecedēte τ cōsequente saltem equiualenter: quia distribuitur in tertia exponēte consequentis: τ confunditur confuse tm̄ in tertia

exponēte

exponente antecedentis.

Ad 4m Ad quartuz concedo regulam. et quando dicis potest dari exceptiua vera concedo: sed nõ esset illa de copulato. sed hec. omnis homo preter alteruz istoꝝ studet. per ly istoꝝ demõstrãdo ioannẽ et ciceronez et illa est vera: vt patet per eius exponentes: qꝛ sic exponiẗ. omnis homo qui non est alter istoꝝ studet. et vterqꝫ istorum est homo: et neuter istorum studet.

Ad cõfirmatiões Ad confirmationẽ do casuz. Et dicitur ꝙ iterum male das exceptiuaz illius: sed oportet sic dari. oẽs homines preter eos quoꝝ alter illoꝝ est vnus student. que est vera: quia sic exponiẗ. oẽs homines qui non sunt homines quoꝝ alter illoꝝ est vnus studẽt. et oẽs homines quoꝝ alter illoꝝ est vnus sunt homines. et nulli quoꝝ alter illoꝝ est vnus student. et omnes ille sunt vere. Uel sic in oibus potes accipere oppositu3 predicati cum termino a quo fit exceptio faciendo hoc totuz partem extra captã: vt verbi causa. omne animal est irrationale. sic fit exceptio. omne animal preter animal non irrationale est irrationale. que est vera. et sic exponiẗ. omne animal qḋ non est animal nõ irrationale est irrationale. et omne animal non irrationale est animal. et nulluz animal non irrationale est irrationale. Et signãter oportet addere terminuz a quo fit exceptio ad terminum sequentem ly preter. alioquin cõmuniter secunda exponẽs esset falsa. vt omne nõ irrationale est animal. que est falsa. prima istaruz trium exponentiuz est vera: qꝛ est vna affirmatiua extra casus particulares sic se habẽs ꝙ pro quocūqꝫ supponit sḃm ꝓ illo supponit ꝑtuz. qḋ pꝛ: sḃum precise supponit pro irrõnali: qḋ patet: quia animal nõ irrationale supponit pro rationalibus solum: ergo addendo negationez infinitantem: vt animal ꝙ nõ est irrationale subiectum pro bruto supponit solum. Et tertia exponens est vera. et nullum animal nõ irrationale est irrationale: quia subiectum soluz pro homine supponit et predicatum pro bruto. et est negatiua ꝓpterea est vera. Ueritas secunde exponẽtis claret. Similiter illa que est falsa. omnes homines sunt in hac domo. posito ꝙ sint soluz viginti in domo sic habet exceptiuã verã. omnes homines preter homines non existentes in hac domo sunt in hac domo. quia sic exponitur. omnes homines qui non sunt homines non existentes in hac domo sunt in hac domo. et omnes homines non existẽtes in hac domo sunt homines. et nulli homines nõ existentes in hac domo sunt in hac domo. Secunda et tertia exponentes clarent in veritate: et prima exponens illius probatur sicut prima exponẽs istius. omne aial preter hoiem est irrõnale. et ita in alijs res est facilis preter hoc qḋ est multiplicatio negationum.

Ad 5m Ad quintum nego ꝙ non sequatur: ex admisso casu concedo ꝙ sequitur: ergo sortes non excipitur tanꝗ̃ ab exponibili copulatiue ad alteram eius exponentem. et nego ꝙ sequaẗ. sortes excipitur. et ad ꝓbationẽ casus3 exceptiue q̃libet po extra capta excipiẗ. sortes est po ex capta: ergo sortes excipiẗ. Nego ꝯñaz: qꝛ ẽ falsa eius cãtiõis arguẽdo a suppõne mãli ad ꝑsonalẽ. ¶ Ad ꝯfirmationẽ ꝯcedo ꝙ illa eẽt falsa. oẽ anial ꝑter hominẽ est aial. qꝛ eius tertia exponens est falsa. ois hõ nõ est aial. et qñ iterꝫ ꝓbas illã assumẽdo hãc. aial oẽ aial ꝑter hoiem est. iterꝫ illã nego. Et ad ꝓbationez. hoc aial oẽ aial ꝑter hoiem est: ergo aial oẽ aial preter hoiem est. et ex ꝯña a aial oẽ aial ꝑter hoiem est. qḋ est assumptũ principale. Ad primã haꝝ ꝯñaꝝ cõcedo ꝯñam: qꝛ ꝯñs sic exponiẗ. aial oẽ aial qḋ nõ est hõ est: et ois hõ est aial: et ois hõ nõ est idẽ aial. et hoc est verũ. qꝛ ꝑma ꝓpõ verificaẗ pro brunello. Si aũt nõ ponaẗ ly idem nego ꝯñam: et ꝯcedo secundam. Sed ponendo ly idem nego secundam. Ad cõfirmatiões

Ad 6m Ad sextum do casum et dico ꝙ illa vniuersalis est falsa: et est vera exceptiua data. Si iterum teneatur distributio pro generibus singulorum in ꝑma exponẽte sicut in exponibili ipsa est vera. ¶ Ad ꝯfirmationẽ nego ꝙ illa fuisset vera. oẽ aial ꝑter achillẽ fuit in archa noe. Et dico ꝙ tertia exponẽs est falsa: que est nihil ẽ specie achillis fuit in archa noe. Sed si ireo ad oronem que cõiter explicat sensuz talis. oẽ aial ꝑter achillez fuit i archa noe. Illa eẽt ꝓpꝛo ꝑa nisi sic dicas de q̃lꝫ spẽ aialis nisi ẽ spẽ achillis aliqḋ aial fuit i arca noe. Ad cõfirmatiões

Ad 7m Ad 7m ꝯcedo ꝙ illa est ꝓpꝛia. nõ aial ꝑter hominem est rationale. et nego ꝙ nõ hẽat ꝯdictoriã: imo illa ꝓpõ ei ꝯdicit. nõ oẽ aial ꝑter hoiem est rõnale. et ex hoc seqẗ ꝙ ille equalẽt. nõ aial ꝑter hominẽ est rõnale. et oẽ aial nõ ꝑter hoiem est rõnale. ¶ Ad ꝯfirmationẽ videt ẽt tenẽdo cõem modũ loquẽdi. et ly oẽs collectiue ꝙ ẽ satis ꝓpa: et tunc nõ sꝑ est opꝰ distributiõe: sꝫ sufficit signũ collectiuũ. Ad cõfirmatiões

Ad 8m Ad octauũ ꝯcedo ꝙ est in pte vera et in parte falsa: et nego minorẽ. et dẽ ꝙ opꝫ videre que fuit singularis vera istiꝰ vlis. ois hõ est b aial. ex quo opꝫ ponere ly idẽ nõ habꝫ nisi vnã: et verificeẗ vna singlaris ꝓ sorte: tũc dico ꝙ exceptiua est illa. ois hõ preter hominẽ nõ sortez est b aial. que sic exponiẗ. ois hõ q nõ est hõ nõ sortes est b aial. et ois hõ nõ sortes est hõ. et nullus hõ nõ sortes est idẽ aial. que est vera. Si capiatur singularis vera ꝓ platone opꝫ dare hanc exceptiuam veram. omnis homo preter hominez nõ platonẽ ẽ b aial. Nõ reputo vtile nimis morari i talibꝰ.

Dubitatur circa exceptiuas q̃ñ opponunẗ inter se. Scḋo quõ ꝯuertunẗ. Tertio ẽ materijs caridẽ. ¶ Ad ꝑm dẽ ꝙ duo prima gña opponunẗ cõtrarie quo ad legem. Scḋa duo subꝯrie. Tertiũ et primũ ꝯdicunt et pariformiẗ quartuz et scḋm seruatis seruãdis. ꝙ ꝑꝰ duo ꝯriẽtur quo ad legẽ. ꝓbo sic. due ꝓpões formaliter equalẽtes duabus ꝓpõnibꝰ duoꝝ primoꝝ modorũ pticipãt legez ꝯriaꝝ: ergo et ille ꝓpões de ꝑmis modis. ꝯña est nota: et ꝓbo añs de duabus copulatiuis quaꝝ vna exponit illam. oẽ aial preter sortẽ currit. et altera exponit illam. omne aial ꝑter sortẽ non currit. ꝙ pñt esse false. ꝓbatur. posito ꝙ duo hoies currant. Et ꝙ Dubitatio triplex. Ad primã dubitationẽ.

nõ pñt esse vere p₃:q: tunc due prime exponẽtes illarum duaꝝ ꝓpõnum erunt vere: ꝛ sic ille due essent vere. oẽ aial qḋ nõ est sortes currit. ꝛ oẽ aial qḋ non est sortes nõ currit. que sunt in forma ꝯñe. ꝛ eodem mõ potes practicare in aliis habẽdo ꝑ oculis earũ exponentes. ꝛ sic p₃ q formaliter seqtur. ois hõ preter sortem currit: ergo nõ ois hõ preter sortem non currit ꝛ similiter ois hõ preter sortẽ nõ currit: ergo nõ ois hõ preter sortẽ currit. ꝛ hoc est pspicuũ.

Ad 2ᵐ ¶ Ad secũdũ₃ dr̃ q in cõuertẽte mutandũ est preter in aliud ab vel ens q nõ est: vt oẽ aial preter sortẽ currit: ergo currẽs est aial aliud a sorte. ꝛ est ꝯuersio p accidẽs ipꝛoprie dicta: q: nõ de preciso sᵬo ꝯuerse sit ꝑdm ꝯuertentis nullus hõ preter sortẽ currit: ergo nullũ currens est hõ alius a sorte vl̃ q nõ est sortes. oẽ aial ꝑter hoiem nõ est rõnale: ergo oẽ rõnale nõ est aial aliud ab hoie ꝛ ita in aliis.

Ad 3ᵐ ¶ Ad tertiũ dr̃ q ad variationẽ ꝓpõnũ variant̃ mãe. primo illa. oẽ aial preter hoiem est irrõnale. est in materia nãli: q: ibi ꝑdr ꝯuertibile de suo ꝯuertibili. q: aial preter hoiem ꝛ irrõnale ꝯuertunt̃. sed illa. oẽ aial preter asinum est irrõnale. est in mã remota: q: nunq̃ ꝑdm põt vl̃r affirmari de sᵬo nec ꝯ: q: aial preter asinum multiplicat asinũ sore: ꝛ asinum nõ fore irrationale. ista vo. oẽ aial preter aial album est irrõnale. est in mã ꝯtingenti: quia ꝑdm cõpetit sᵬo pro quolibet. posito q nullũ brutũ sit albũ. ꝛ ois hõ sit albus. ꝛ posito q qõlibet brutũ sit albũ: ꝛ ois hõ niger. illa negatiua est vera. omne aial ꝑter aial albu₃ nõ est irrõnale. ꝛ ex isto p₃ q ꝓpõ cõposita ex teris iferioribus est in materia naturali: ꝛ ex supioribus in materia remota. vt hec. oẽ aial preter hoie₃ est irrationale: ꝛ omne aial preter hoiem est animal.

¶ Quarta questio de reduplicatiuis.

De rẽduplicatis

Nisi de exceptiuis ꝯñter de reduplicatiuis dicendũ est. dictiões reduplicatiue sunt tales ꝫm q: inquantũ: ea rõne q̃: put: ꝛ similes.

que sint reduplicatiui. Propõ reduplicatiua est ꝓpõ obscurũ sensu₃ hñs rõne dictiõis reduplicatiue: ꝛ iste dictiones capiunt̃ tripl̃r.

Diuĩsõ reduplicatiuaꝝ. Capit̃ tripl̃r. ꝑᵒ mõ. Uno modo vt equalent aduerbio tpis: vt xp̃s est petra inquãtum iste terius petra capit̃ transumptiue. Scdo mõ capiũtur illi teri specificatiue: ꝛ appellant ꝓpriã rõne₃: ꝛ de

2ᵒ mõ. alyaco ꝛ postea loquẽtes dicũt q ꝓprie addunt̃ terio importantibꝰ actũ aie: ꝛ infert correlarie eos multum aberrare q vtunt̃ istis teris respectu quoꝝcũq₃ teriorũ. Sed cõis vsus est i oppm̃: nec adducet motiuũ ꝑ se melius: ergo videt̃ nõ recedere a cõi vsu loquẽdi. Et talẽ spãlem virtutẽ habẽt q impediũt terios q ex naturis suis appellãt ꝓpriã rõnẽ: vt deus odit sortem inquãtũ pctõr: nõ sequit̃ deũ odire sortẽ inquantũ sortes: sed rõne peti: ꝛ tunc hec ꝯña est nulla. deus odit sortẽ inquãtũ malus est: ergo deus odit sortẽ. Tertio

3ᵒ mõ. mõ ille dictiones capiunt pure reduplicatiue: ꝛ hoc tripl̃r. q: interdũ ꝯstituũt ꝓpõnẽ de reduplicato sᵬo: vt aliqd qḋ est sortes inquantũ rõnale est risibile. Interdũ ꝓpõnem de reduplicato ꝑdo: vt sortes est hõ inquantũ rõnalis. qñq₃ reduplicatiuã: vt sortes inquãtum rõnalis est risibilis. Et qñ est pars extremi dico consequenter ad illa que dixi in exceptiuis.

Secundo nota q ille dictiões put reddũt ꝓpões reduplicatiuas capiunt̃ adhuc multis modis. Uno mõ cõcomitanter: hoc est exponunt̃ gratia concomitãter: hoc est qñ vltima exponẽs est ꝯditionalis. Aliqñ causaliter: hoc est vltima exponẽs est cãlis. Alio modo capiunt̃ vt denotatur immediationẽ ꝑdi principalis cũ terio reduplicato: ꝛ tunc d₃ addi qnta exponẽs sic terius reduplicatus ꝛ ꝑdm sunt teri imediati: ꝛ hoc modo illa est falsa. hõ inquantũ aial est sᵬa: q: qnta exponens est illa aial ꝛ sᵬa sunt teri imediati: ꝛ hoc est falsu₃: quia ille terius corpus mediat. Alio modo capiunt̃ vt dicunt ꝯuertibilitatẽ ꝑdictoꝝ terioꝝ: ꝛ hoc modo dicta ꝓpositio est falsa. Alio modo capiunt̃ vt denotant alietatẽ rõnis principalis ꝑdi a terio reduplicato: ꝛ tunc qnta exponẽs d₃ esse ista. terius reduplicatiuus ꝛ ꝑdicatum habent diuersas rõnes. Ex isto p₃ quõ illa ꝓpositio aristotelis tertio capite septimi tractatꝰ primi prioꝝ d₃ intelligi. Ois ꝓpõ in qua reduplicat̃ ꝑdm est impossibilis vel nõ intelligibilis itellectiõe adherẽna ꝛ vera. ꝛ hoc si exponat̃ gr̃a cause: vl̃ si reduplicatiua denotet alietatẽ rõnis: vt sortes ẽ aial iquãtũ aial. Nõbile scdm. Qũo capiũt̃ dictiões reduplicatiue.

Sciendũ est tertio q ꝯñter ad ea que dixi i capitulo precedẽti solũ sunt q̃tuor modi reduplicatiuaꝝ. Et ꝑpter falsitatẽ teneo eundem ordinẽ hic sicut in exclusiuis: vt sortes inquantum hõ est risibilis est. de primo. sortes inquantũ hõ nõ est risibilis est. de scdo modo ꝯdictorioꝝ prie est. de tertio mõ qḋ põt dupl̃r fieri. vno mõ anteferendo negationẽ toti. alio mõ ante ly inquantũ ꝛ ꝯdictoria scdi modi est de quarto mõ. Et veritates reduplicatiuarũ facile sic cognoscunt̃. Ad veritatẽ reduplicatiuarũ de primo modo op₃ ꝑdm cõpetere sᵬo ꝫm exigentiã sui signi: ꝛ loquẽdo vt plures voco terium precedentẽ signũ reduplicatiuũ sᵬm. ꝛ op₃ terium reduplicatũ competere sᵬo. etiã ꝫm exigentiã signi sᵬi: ꝛ op₃ ꝑdu₃ vl̃r enunciari de terio reduplicato ꝛ postea op₃ dare vnã conditionalem veram cuius sᵬm añtis est transcendens ꝛ ꝑdm terius reduplicatus: ꝛ sᵬm ꝯñtis est relatiuu₃ identitatis ipsum ꝛ illud: ꝛ ꝑdm ꝯñtis est ꝑdm ꝫm exigentiam copule exponibilis. ꝛ hoc si exponat̃ gratia cõcomitantie. S₃ si exponat̃ gratia cause tunc remanebũt eedem tres prime exponentes. Et pro quarto loco imponat̃ q: exemplũ vt ois hõ inquantũ rõnalis est risibilis. que sic exponit̃: ois homo est risibilis. ꝛ ois hõ est rationalis. ꝛ oẽ rõnale est risibile. ꝛ si aliqd est rõnale ipsum est risibile ꝛ hoc si exponat̃ cõcomitanter. si autẽ cãliter remaneant tres prie exponentes ꝛ loco si ponat̃ quia. S₃ ad veritatẽ reduplicatiue de scdo mõ oium ꝑdm remoueri de sᵬo ꝛ teriu₃ reduplicatũ cõpetere sᵬo ꝛ ꝑdicatum negari vl̃r de terio reduplicato: ꝛ postea cõstituere condictionalẽ vel causalẽ oino sicut in primo mõ nisi ꝯña illud qḋ negatiuũ ꝛ in primo mõ sit affirmatiuũ: vt verbi causa. ois hõ inquantũ rõnalis non est equus sic exponit̃. ois homo non est equus: ꝛ ois hõ est rõnalis: ꝛ nullũ rationale est equus. ꝛ si aliqd est rõnale Nõbile tertiu₃.

est rationale ipsum nõ est equus. oppositũ requiritur ad tertium ꝛ quartũ modos. Ex isto pꝫ ꝙ semper prima exponẽs est preiacẽs. ꝛ tertia exponẽs eiusdẽ qualitatis cũ exponibili. ꝛ scd̃a exponens in primis duobus modis affirmatiua ꝛ in alijs negatiua. Scd̃o patet ꝙ quarta exponẽs in primis duobus modis est cõditionalis affirmatiua. sed in secũdo modo ꝯñs est negatiuum: in primo ꝯñs est affirmatiuũ. in tertio ꝛ quarto modis quarta exponẽs nõ est ꝯña: qꝛ qñ nota illationis negatur tunc non est ꝯña: sꝫ est ꝯditionalis negatiua semp in tertio modo ꝯñs ꝛ añs sũt negatiua. in quarto modo ꝯñs est affirmatiuũ ꝛ añs negatiuũ: vt pꝫ per ptes integrales cõditionaliũ affirmatiuaꝝ qui bus ꝯdicit. Sꝫ reduplicatiue pñt exponi lõge facilius sufficiẽter p scd̃aꝫ ꝛ q̃rtã exponẽtes sic. hõ ĩ q̃tũ rõnal' ẽ risibil' hõ. ẽ rõnal'. ꝛ si aliqd̃ ẽ rõnale ipꝫ ẽ risibile. qd̃ pꝫ qꝛ tertia superfluit: qꝛ si illa conditionalis sit vera cũ positione prioꝝ exponentiũ: opꝫ oẽ rationale esse risibile. qd̃ pꝫ ex falsitate hui⁹. si aliquod est aial ipm̃ ẽ risibile. nec est op⁹ dare primã exponẽtem cũ illa implicet in scd̃a ꝛ quarta. Sed prima exponens ꝛ quarta nõ sufficiunt: qꝛ tũc illa foret vera. oĩs hõ inquantũ chimera est risibilis. ꝯña est falsuꝫ. pbatur tamẽ ꝯña: qꝛ prima exponẽs est vera. omnis hõ est risibilis. ꝛ quarta. si aliquid est chimera illud est risibile. nec tertia ꝛ quarta sufficiũt. qd̃ pꝫ qꝛ tunc staret exponibilẽ esse falsaꝫ exponẽtibus quas ponis sufficientes veris. qd̃ pꝫ. oĩs chimera inquãtũ est hõ est aial. notũ est ꝙ illa est falsa. ꝛ tñ tertia exponẽs ꝛ quarta sunt vere: scꝫ oĩs hõ est aial: ꝛ si aliquid est hõ ipsum est aial. Ex istis infero aliqua correlaria. Primum est. talis est cõcedẽda. oẽ equiuocũ inquãtũ equiuocũ est vniuocũ. pꝫ per exponẽtes tenẽdo sicut cõiter tenet in antepredicamẽtis ꝙ oẽ equiuocũ est vniuocũ. Scd̃m est. oĩa inquãtũ ꝯueniũt differũt. pbat. oĩa dñt ꝛ oĩa cõueniũt: ꝛ oĩa ꝯueniẽtia sunt dña ꝛc. Tertia ppõ. q̃libet reduplicatiua cõposita ex terĩs cõuertibilib⁹ mediate copula nõ modificata seclusa distributione respectu vltimoꝝ terioꝝ est vera. hoc ptꝫ in oĩb⁹. oĩs hõ inquãtũ rationalis est risibilis. dr̃ non modificata: qꝛ illa lꝫ cõponat ex terĩs cõuertibilib⁹ nõ est vera. oĩs hõ inquantum rõnalis nec ĩo est risibilis. dr̃ seclusa distributione: etiã qꝛ illa nõ est vera. oĩs hõ inquãtũ oẽ rõnale est risibilis vl' oẽ risibile est. Quarta ppõ. q̃libet ppõ cuius terius reduplicatiuus est superior ad sb̃ni: dũmodo p̃dicatũ principale sit supi⁹ ad terim reduplicatũ est vera. ꝛ hoc eodẽ modo intellige sicut tertiũ correlariũ. Quintũ correlariũ arguendo ab inferiori ad supius respectu teri reduplicati nõ valet argumẽtuꝫ de forma: sed respectu termi mediati quẽadmodũ ẽ p̃tũ valet forma'r. p̃m pꝫ qꝛ nõ seqt. oĩs hõ inquãtũ rõnalis est risibilis: g⁰ oĩs hõ inquãtũ aial est risibilis forma'r. scd̃a pꝫ p iductionẽ.

De definit.

Uiso de reduplicatiuis dicẽdũ est de definit. sꝫ qꝛ ly imediate ponit in exponẽtib⁹ ei⁹ pri⁹ exponamus ppõnes de ly imediate. vñ imediate capitur multipl'r. Uno mõ importat abnegationẽ spacij intermediati: ꝛ sic si eẽt vacuũ inter celũ ꝛ terrã terra

Imme diate ca pit mlti plr p⁰.

esset imediata celo. Scd̃o mõ importat abnegationẽ tpis intermedij: ꝛ sic dico dr̃ imediata nocti. 3⁰ mõ dicit abnegationẽ cause intermedie: ꝛ sic cause dicunt imediate q̃ sil' in agẽdo ꝯcurrũt: ꝛ nulla cã inter mediat. 4⁰ modo dicit abnegationẽ ordinis: vt ternari⁹ est imediat⁹ binario. Quinto mõ dicit carẽtiã medij demõstratiui: ꝛ sic dicim⁹. qd̃libet est vel nõ est: ẽ ppõ imediata. Sed vt sufficit in pposito capit duob⁹ modis. vno mõ cathegoreumatice: ꝛ sic illud dr̃ imediatum alicui qd̃ se hꝫ ad ipꝫ sine medio ꝛ sic qñ dr̃ sortes curret imediate post hoc instãs. sensus est ꝙ sortes curret in aliq̃ instãti qd̃ est vel erit imediatũ huic instãti: ꝛ sic oẽs affirmatiue de ly imediate cẽnt cõit' false. Alio mõ capit sincathegoreumatice ꝛ ꝯfundit terminos seq̃ntes vt imediate post hoc sortes erit añ sꝫ qd̃libet instãs futuruꝫ sortes erit. ꝛ sic imediate post hoc erit istãs valet hãc i infinitũ ppique post hoc erit instãs. Ab alijs dr̃ imediate capi aduerbial'r ꝛ noial'r ꝛ in ideꝫ redit. Et ppõ de imediate sic exponit. imediate añ hãc horã tu fuisti añ hãc horã tu fuisti. ꝛ nõ fuit dabile istãs añ hãc horã qn inter illud ꝛ hanc horã tu fuisti imediate post hũc diẽ tu eris: post hunc diẽ tu eris. ꝛ nõ erit dabile instãs post hũc diẽ qn inter illud ꝛ hunc dieꝫ tu eris. ꝛ negatiua qñ negatio seqt imediate eodem mõ exponit vt imediate ante hoc tu nõ fuisti. sic exponit añ hoc tu nõ fuisti. ꝛ nulluꝫ fuit instãs ante hoc quin iter illud ꝛ hoc tu nõ fuisti. ꝛ sic in illis de futuro ꝛ modis pportionabilib⁹ sp dicat sic ꝙ p̃iacẽs est pria exponẽs: ꝛ scd̃a exponẽs est opposite q̃litatis ad exponibilẽ dempta negatiõe iclusa in ly qn qd̃ valet q nõ vel in q̃ nõ s̃m exigẽtiã materie in q̃ ponit. Ex istis infero correlaria. p̃m imediate post h⁰ erit aliqd̃ qd̃ nõ imediate post hoc erit. pbat. post hoc erit aliqd̃ qd̃ nõ imediate post hoc erit. ꝛ nulluꝫ erit instãs post hoc qn iter illud ꝛ hoc erit aliqd̃ qd̃ ñ imediate post hoc erit. 2m corre m. imediate post hoc erit instãs qd̃ nõ põt fieri imediate post hoc. ꝛ tñ nullũ instãs erit imediatũ huic instãti. 2ª ps patebit in c. sequẽti. Et prior ps pbat p exponẽtes ei⁹ qꝛ post hoc erit instãs qd̃ nõ põt fieri imediate post hoc instãs: ꝛ nõ erit dabile instãs post hoc qn inter ipm ꝛ hoc instãs est dabile instãs qd̃ nõ põt fieri imediat: post hoc instans. 3m corre m. imediate post hoc hic stilus tãget ptẽ albã ꝛ imediate post hoc hic stil⁹ tãget ptẽ nigrã. ꝛ tñ nunq̃ simul ꝛ semel tãget ptẽ albã ꝛ nigrã. pbatur supponẽdo ꝙ hora futura diuidat in ptes pportionales pportiõe dupla ꝯtinuo sic ꝙ prima ps pportionalis sit dupla ad scd̃am: ꝛ secũda ad tertiaꝫ: ꝛ sic ꝯñter ptib⁹ pportiõalib⁹ minorib⁹ teriatis versus hoc instãs in quo sumus. Preterea suppono vnũ ꝯtinuũ pedale diuisum p partes pportiõales ptib⁹ minorib⁹ teriatis versus illũ q habebat stilũ. Et volo p̃mã ptẽ pportionalẽ ꝯtinui esse albã. secũdã nigrã. tertiã albam. quartã nigrã. ꝛ sic ꝯñter ꝛ incipiat sortes nũc in principio hui⁹ hore. s. in vltimo instãti nõ eẽ hui⁹ hore tãgere ptes pportiõales ꝯtinui p remotiõeꝫ de p̃nti ꝛ positionẽ de futuro. Et in q̃libet pte pportiõali pari hore future tãgat ptem albã: ꝛ in qualibet pte ipa

Scd̃o
Tertio
Quarto
Quito
Primũ corr.
Scd̃m.
Tertiũ

ri tangat partem nigram. Iam certum est ex terminis
bene intelligenti implicat dare vltimam partem pro
portionalē alicuius continui. Iam probat prima pars
correlarij: quia post hoc hic stilus tāget partē albā
⁊ non erit dabile instans post hoc quin inter illud. ⁊
hoc instans hic stilus tanget partē albam: ergo im-
mediate post hoc hic stilus tanget partē albam. cōse
quentia tenet ab exponentib⁹ ad exponibilem: ⁊ pri-
or exponens inotescit. Probat secunda. naʒ da ei⁹
oppositū quod sit dabile instans post hoc inter quod
⁊ hoc hic stilus nō tanget partem albam: ⁊ signetur
illud instans ⁊ sit a tunc vl' a est copulatiuum duarū
partiū ꝓportionaliuʒ hore vel est in aliq̄ pte pari vel
impari ⁊ nō in vltima: q: hoc implicat. qḋ ꝓbo: q: vel
est diuisibilis vl' indiuisibilis. nō scd̄m: q: tūc ꝯtinuū
cōponeret ex punctis qḋ penit⁹ est impossibile: ergo
primū ⁊ illa pōt diuidi. ⁊ ꝑ ꝯñs pars vlterior magis
accedēs ad extremū erit pars ꝓportionalis post illā:
ergo nō est possibile dari vltimā vt pʒ ex Aristo. i de
mocbrini ⁊ leucippū sexto phisicorū. ⁊ in primo de
gñatione. Et sic seqt̄ ꝙ a nō est instās ꝓpinquissimū in
stanti in q̄ sum⁹: imo mediāt infinita instātia. ⁊ ꝑ ꝯñs
ex virtute casus sortes antea tāget suo stilo partē albā
⁊ hoc millies ⁊ etiā partē nigrā cū hoc tñ stat ꝙ nullaʒ
partē ꝓportionalē imediate post hoc tanget. ⁊ codeʒ
mō possum⁹ argumētari de q̄libʒ alio instāti. ⁊ tñ nū
q̄ simul ⁊ semel tanget partē albā ⁊ nigrā: q: solū in
parte pari tangit albā ⁊ in parte impari nigrā: ⁊ eo-
dem mō pōt ꝓbari ꝙ imediate post hoc sortes erit vi
uus ⁊ imediate post hoc sortes erit mortu⁹ ⁊ nūq̄ sit
adequate erit viu⁹ ⁊ mortu⁹. Vltima pars est clara q:
necessaria. Et prima pʒ ponēdo ꝙ in q̄libet pte pari
moriat̄. ⁊ in impari resuscitet̄ an sit viu⁹ vel mortuus
in fine hore sciscitat̄ si volueris: q: est nostro ꝓposito
impertinēs. 4m correm imediate post hoc sortes erit alb⁹
4m cor. ⁊ imediate post hoc nō erit alb⁹ sp stāte casu prior ꝓ
ꝓbata est ⁊ scd̄a pʒ ꝑ eius exponētes: q: post hoc nō
erit alb⁹ ⁊ hoc capiēdo post aduerbialr ⁊ nō ꝓpōnali
ter. Aduerbialiter sensus est in aliq̄ istāti vel tpe post
hoc non erit alb⁹. ⁊ opʒ ꝙ illa determinatio se teneat ex
pte copule vel p̄ti ⁊ nō sbi. ⁊ scd̄a exponēs pʒ ꝑ ei⁹ ꝯ-
dictoriū. 5m corre m sequēs est ex q̄ iste nō ꝯdicūt im
5m cor. mediate post hoc sortes erit alb⁹ ⁊ imediate post hoc
sortes nō erit alb⁹. pʒ. sūt ambo vere ⁊ cā est dicta eq
ualenter in exclusiuis: q: in vtraq; est aliq̄ vlitas pʒ
ly ⁊ equalēter. ⁊ ꝓpterea qñ ly imediate nō negat̄ in
vna ad ꝯdicendum opʒ ipm negari vt ponat̄ vel q̄ est
pticularitas. 6m correm. sortes imediate post hoc in-
6m cor. stās erit senior q̄ erit imediate post hoc instās. pʒ ꝑ
7m cor. exponētes ei⁹. Et hoc de imediate. 7m correm imedia
te post hoc erit instās. ⁊ nullū erit istās imediate post
hoc: imo imediate post hoc erunt duo instātia. tertia
quattuor. ⁊ sic in infinitū. ⁊ tñ nullū erit instans ime
diatum huic instāti correlarium claret ꝑ exponentes.

De inci pit ⁊ de finit. ⁊ modum loquendi de instantibus.

Q
Ueritur utrū
illa que dicunt̄ de incipit ⁊ desi
Op. p⁹ nit sint bene dicta. Et arguitur primo ꝙ non. quia si
sic sequeret̄ ꝙ hec esset vera a homo incipit esse po-
sito a sit signū ꝯfusiuū faciēs terium sequētē stare cō-
fuse tñ vt hʒ cōis logica nūc. ⁊ ꝙ nihil qḋ est hō inci
piat esse. sʒ ꝯñs est falsum: igit̄ falsitas ꝯñtis pʒ: q: bñ
seqt̄ a hō incipit eē ergo incipiēs eē est hō qḋ est fal-
sum ⁊ ꝯña pʒ ꝑ ꝯuersionē. Iterū extrema h⁹ nō sup
ponunt ꝓ eodē stāte casu ⁊ est affirmatiua: ergo falsa
⁊ ꝯña pʒ: q: a hō nūc est hō. ⁊ a hō imediate ante h⁹
nō fuit hō prior exponēs est explorata ⁊ veritatē scd̄e
exponētis ꝯdictoria apit. Forte dicis scd̄a exponens Instat̄.
erit hec a hō imediate añ hoc fuit nō hō ꝑ terium infi
nitū quēadmodū in illis de differt dicet̄. Cōtra. tunc Oppo.
illa foret impossibilis nec seq̄ret̄ hō incipit eē: ergo a
hō incipit eē. arguēdo a suppōne determinata ad suppō
nem ꝯfusam tñ ceteris parib⁹ ꝯ cōem logicā. Et ꝯfir Confir
mo nō seqt̄ aial nūc est hō ⁊ aial imediate añ hoc nō matur.
fuit hō. ergo aial incipit eē hō. ⁊ tñ arguit̄ ab exponē
tibus ad expositā: igit̄ ꝯña tenet cū miore maior ꝓba
tur: q: antecedens est verum ⁊ ꝯsequens falsum: er-
go nō sequitur supposito ꝙ nullum animal incipiat
esse. Forte dicis sicut dicendum est opus eē relatiuo Instat̄.
identitatis in secunda exponente.

Contra
illo dato scd̄a cathegorica huius co- Oppo.
pulatiue nō pōt exponi aial est hō ⁊
idē incipit eē albū qḋ pʒ. q: vel est addēdū idē vl' nō
si primū erit nugatio. si scd̄m ⁊ totū sbm stat determina-
te esto ꝙ ponat̄ idē: ergo illa positio ꝑ idē nō est for
malis. Scd̄o at̄ sic. sequit̄ ꝙ hoc eēt va ois hō ens i- Op. 2.
cipit esse. sed ꝯñs est falsum: ergo ⁊ añs. ꝯñam ꝓbo.
ois hō nunc est ens ⁊ ois hō ens imediate añ hoc nō
fuit: vtriusq; exponētis veritas est nota. si ꝯcedas ex-
ponibilē at̄ sic. ois hō ens incipit eē sortes est hō: ergo
sortes ens icipit eē. ꝯclo est falsa supposito ꝙ sortes nūc
vixit viginti ānos: ergo aliq̄ ꝓmissarū sed nō minor:
ergo maior que est expōibilis. Forte dices sicut dicē Instat̄.
dum est illa vlis resoluēda est in singulares. ⁊ postea
ille sunt exponēde. Cōtra quelibet singularis adhuc
est vera ꝙ probat̄: q: sortes ens incipit esse qḋ pʒ: q:
sortes nunc ens est ⁊ sortes imediate ante hoc ens nō
fuit ⁊ idem est iudiciū de qualibet singulari. etiaʒ illa
vlis non infert oēs illas singulares ⁊ ab expōibili ad
exponentes est formalis ꝯña. ergo ille singulares nō
sunt exponētes eius. ⁊ cōfirmat̄ q: s̄m dicta ille equi Confir
ualerent. sortes ens incipit esse: ⁊ sortes incipit eē ens matur.
sed ꝯñs est falsum: quia eīas in posteriore exponente
prioris exponibilis debet stare determinate in posteriore
secunde distributiue: ergo non est idem. sed ꝙ equi-
ualent patet. equiualent vni tertie. scilicet exponen-
ti: ergo equiualent inter se.

Tertio
at̄ sic. seqtur ꝙ illa esset falsa. nullū Op. 3.
aial incipit esse hō. posito casu ꝙ nul
lum aial incipit esse: sed ꝯñs est falsuʒ: ergo ⁊ añs. fal
sitas ꝯñtis est nota. ⁊ ꝓbo ꝯñam: q: vtraq; exponēs
est falsa q: sic exponit̄. nullū aial in instanti p̄nti fuit
vel oē aial imediate ante istās p̄ns fuit hō. mō vtraq;
exponens est falsa. Forte dices ex quo vlis dʒ resolui Instat̄.
vel exponi per singulares. Cōtra. ꝯdictorie exponi- Oppo.
biles sp sunt exponēde per ꝯdictorias exponētes: sʒ

sua ꝯdictoria exponit per indefinitas: ergo illa venit exponenda per vles. forte dicis sicut dicendum est in secunda exponente opus est relatiuo identitatis quemadmodum fuit in eius ꝯdictorio sic exponendo. nullum aial in instanti pñti est hõ: vel oē idē aial immediate ante instās pñs fuit hõ. vt referat sicut in copulatiua & nõ sicut in disiunctiua. & sensus est. oē idē aial qđ in instanti qđ est pñs est hõ imediate ante: & hoc fuit hõ. & hoc est verum. Cõtra. illo dato sequit q relatiuū referret restricte in disiunctia: sȝ ꝯñs est falsuȝ (falsuȝ qđ) qr tūc hec disiunctiua esset falsa. demon est bonus vel ipse est malus. q sit cõtra cõem logicā pȝ aduertēti: & sequela pȝ de se. Rursuȝ in particulari negatiua non opȝ capere relatiuū idētitatis: ergo nec in particulari affirmatiua: & per ꝯñs nunq̄ ꝯña tenet per simile. & añs pȝ per suā ꝯdictoriā vlem affirmatiuā quā resoluimus in singulares: ergo opposito mõ opȝ capere particularē negatiuā per disiūctiuā cõpositā ex partibus ꝯdicētib' illi copulatię exponēti vlem affirmatiuam.

Confirmatur. ¶ Et ꝯfirmat cõtra tertiū correlariū qđ ꝯcedit hāc ꝓpōnē. sortes incipit equitare equum platonis quē nõ incipit equitare. Et ar sic. bñ sequit. sortes incipit equitare equū platonis: ergo equū platonis sortes incipit eqtare & vltra: ergo equū incipit eqtare: g° illa nõ stat. sortes incipit eqtare equū platonis: & nullum equū incipit eqtare. cuius oppositū innuit correlariū. scđa ꝯñi est nõ. & priorē ꝓbo multiplr. Primo ab equalentib°. Tuȝ scđo. bñ seqtur. sortes eqtat equuȝ platonis: ergo equuȝ platonis sortes eqtat. g° addendo idē añti & ꝯñti adhuc valebit ꝯña. addatur incipit: tūc bñ seqtur. sortes incipit eqtare equū platonis: ergo equū platonis sortes incipit equitare. Tū tertio. sortes incipit eqtare hunc equū platonis: ergo incipit equitare hūc equū. & vltra. ergo hūc equū sortes incipit equitare. & vltra. ergo equū icipit eqtare. ergo de pmo ad vltim sortes icipit eqtare hunc equū plōnis. ergo equū incipit eqtare. pmā ꝯñaȝ ꝓbo a ꝯuertibili ad ꝯuertibilē: qr isti teri ꝯuertūt. hic equ° plōnis & hic equus: qr oē qđ est hic equus plōnis est hic equus: & ꝯtra vt supponit. alie ꝯñe clarent.

Op. 4. **Quarto** ar. nõ sequit. hec ꝓpō nūc nõ est vera: & imediate post hoc pōt fore vera: ergo pōt incipe eē vera: & tñ arguit ab exponētibus ad exponibilē: igit. maior pȝ: qr demōstrata illa ꝓpōne. antixp̄s saluabit. añs est veruȝ & ꝯñs falsum.

Confirmatur. ¶ Cõfirmat: qr ꝑ istū modū illa foret ꝯcedēda. de° & btā vgo inceperūt eē. sȝ ꝯñs est falsum: imo videt sape heresim. ꝓbat tñ ꝯña: qr in pmo instāti btē vgīnis verū erat dicē. deus & btā vgo nūc sunt: & deus & btā vgo imediate añ hoc instās nõ fuerūt. veritas secūde exponētis ꝓbat. qr sua ꝯdictoria. deus & beata virgo imediate ante hoc instans fuerunt. infert btām virginem ante illud instans fuisse demonstrādo primū instans esse beate virginis qđ est falsum.

Op. 5. **Quinto** ar. nõ sequit. xp̄s nūc est: & idē xp̄s nõ imediate añ hoc fuit: ergo xp̄s incipit eē: & tñ arguit ab exponētib° ad exponibilē: igit. ꝯña tenet. & minor pȝ: qr ille sufficiūt ad eius veritatē. & maior pȝ: qr demōstrādo primū instās incarnatōis añs erat verū & ꝯñs falsum. ¶ Et cõfirmat: qr isto mõ exponēdi dato sequit q illa esset vera. sortes incipit esse ois homo. posito q sortes iaȝ vixit solus vnuȝ annuȝ ꝯñs est falsuȝ: qr tā est annus postq̄ incipit esse ois homo. ꝓbo tñ ꝯñam. & sortes nūc est ois hõ: & nõ imediate ante hoc fuit ois hõ. prima exponens est nota. scđa pȝ. qr sua cõtradictoria est falsa. sortes immediate ante hoc fuit omnis homo. Confirmatur.

Op. 6. **Sexto** ar. iste due ꝯuertunt. incipit aliq̄ albedo pduci in a sbo: & aliqua albedo incipit pduci in a sbo demōstrādo ꝯtinue a sbm. qđ ꝓbo sic. ꝯdicunt vni ꝓpōni: ergo equalent. ꝯña est nota: licet quispiā in insolubilib' de ea ꝯteruire poterit: sed loquamur prinēter. añs pȝ: quia in ꝯtradictoria vtriusq; vel in vtriusq; ꝯtradictoria si exacte queras ꝓprietatē sermonis termini stant eodem modo: quemadmodū de ꝯtradictoria istarū. a homo est animal. & homo est animal.

Confirmatur. ¶ Et confirmo illa. incipit aliqua albedo produci in a subiecto. est vna affirmatiua cuius extrema non supponūt pro eodeȝ: ergo est falsa. ꝯsequētia tenet per cōmunē logicā. antecedēs patet. & quero de extremis illius ꝓpositionis. vnum extremuȝ est albedo: vel albedo est vnuȝ extremuȝ: & aliud extremuȝ erit incipiens esse pducta in a subiecto. q si fatearis extrema supponere pro eodē: tūc illa erit vera. albedo incipit produci in a subiecto. quaȝ querimus cum sit extra casus de quibus ale su it sermo qđ si concedas extrema non supponere pro eodem: nec hoc requiri quādo est suppositio confusa tñ. tūc sustinebo tibi hāc verā. chimera incipit eē hyrcoceru°: sȝ nulla chimera icipiat eē hyrcoceru°.

Op. 7. **Septimo** arguitur sic. non quelibet res permanens incipiens esse incipit esse per primuȝ instans sui esse: ergo male ponitur cōmunis modus exponendi. consequētia claret. probo añs: qr deus potest creare vnam animaȝ rationalem imediate post aliam. & anima est res permanens. & scđa aia non incipiet per primuȝ instans sui esse: ergo. possibilitas casus probatur: quia post a animā deus potest creare animā b vel angelum: & redit in idem. & non est dabile instans post a quin inter illud & a deus potest creare animā: ergo imediate post a animam deus potest creare b animam. consequentia tenet ab exponentibus ad expositam. prima pars añtis est clara. secunda patet: quia non est dabilis instantia. Si concedas in sensu diuiso & non in sensu composito contra nulla sequitur ꝯtradictio ad hoc: ergo non est negandum saltem de dei potentia absoluta. q secūda anima non incipit esse per primuȝ instans sui esse. probatur sic: quia da oppositū. incipit esse per primum instans sui esse. vel illud est instans in quo creatur anima a vel aliud. non primum: quia est contra ypothesim nec secundum: quia quocunq; instanti dato post instans in quo creatur anima a iter ipsum & instans in quo creatur anima a sunt infinita

Confirmatur instātia: ergo nō est aliō. p̄terea nō est poſſe dare illō aliō: g°. ¶ Et ꝯfirmaꝛ q2 dato cōi mō exponēdi ꝓpōnes de incipit ſeqꝛ ꝙ hec eēt ꝯcedēda. antixp̄s incipit eſſe. ꝯñs ſuppono fīm: g° ꝓbo ꝯñā3 ſm eos q tenēt celū eē tp̄s: ꝛ ſic argumētoꝛ antixp̄s nūc nō eſt: ꝛ antixp̄s imediate poſt hoc erit: g° antixp̄s incipit eē. ꝯña eſt bona: ꝛ p̄° ps añtis ē clara: ꝓbo ſcd̄am: q2 in ſtes ꝛ ſit a inſtās. Arguiꝛ ſic. i hoc celo antixp̄s erit: ꝛ hoc celū ē vl̄ erit añ a inſtās. ergo añ a inſtās antixp̄s erit. ꝯſequentia eſt ſillogiſmus expoſitorius: ꝛ antecedens patet ſm hanc poſitionem: igitur.

Op. 8° **Octauo** aꝛ. nihil pōt incipe eſſe g° qō falſa. añs p3: q2 ſi aliqd pōt ponaꝛ ꝙ antixp̄s icipiat in a iſtāti. ꝛ aꝛ ꝙ nō: q2 añ a iſtās antixp̄s erit. qō ꝓbaꝛ: q2 tūc antixp̄s erit demſando tp̄s icipiens ab h° iſtāti: ꝛ teriatū ad p̄ᵐ inſtās ñ eē antixp̄i: ꝛ tūc eſt vl̄ erit añ a inſtās: g° añ a inſtās antixp̄s erit: ꝛ ꝙ tūc erit añ a inſtās ꝓbaꝛ: q2 hoc tp̄s erit añ a inſtās q2 oē tp̄s erit ita cito ſicut aliq̄ ps ei° vl̄ inſtās ſaltē in-
Confirmatur triſecū: igiꝛ. ¶ Et ꝯfirmaꝛ: q2 p iſtū modū hec non pt ſaluari. hoc albū icipit eē in hac domo. poſito ꝙ de° creat iſtātanee aliquē i hac domo ꝛ nūc ñ ſit albū: ſ3 imediate poſt hoc ſit albū: hoc ē in iſtāti cū in quo creaꝛ hēat q̄ttuoꝛ ḡdus albedinis ꝛ ſucceſſiue intendaꝛ ei° albedo: ita ꝙ p̄ᵐ inſtās ſue creatiōis ſit vltimū inſtās nō eē albi: q2 nūc nō eſt albū ꝛ imediate p° hoc erit albū iā illa eſt va. qō ꝓbaꝛ: q2 hoc icipit eē in iſta domo demſando ſorte. ꝛ hoc ē vl̄ imediate p° hoc erit albū: ergo hoc albū icipit eē in iſta domo. ꝯña ē ſyllo expoſitori° cui° añs ē verū in caſu dato: g° ꝛ ꝯñs. S3 ꝯ exponētes nō ſīt diſiūctiua va. qō ꝓbo: q2 illa copulatiua ē falſa. hoc albū nūc ē in illa domo. demōſtrādo inſtās in q̄ creaꝛ: q2 in illo nō ē alb°: g° p̄° cathegorica illi° copulatiue exponēdo p pōne3 de p̄ñti ꝛ remotionē de p̄terito ē falſa: ꝛ p ꝯñs tota copulatiua ē falſa. ꝛ idē erit capiēdo aliā copulatiuā. hoc albū imediate poſt hoc erit i illa domo: ꝛ idē albū nūc nō ē in illa domo. q2 2ᵃ cathegorica illi° copulatiue ē falſa: ergo tota illa copulatiua: ꝛ p ꝯñs tota diſiūctiua ē falſa q̄ ē expoſita: ꝛ tñ exponibilis ē va: g° nō ē ꝯūtibilitas inter exponibilē ꝛ exponētes ei°: ꝛ p ꝯñs modus exponēdi nullus. iprobo vitatē negatiue q̄ ē 2ᵃ exponēs: ꝛ idem albu3 nūc nō ē in illa domo: q2 ſigtur ꝙ idē albū qō imediate p° hoc erit nūc nō ē in illa domo. qō ē fīm: q2 niſi ſic illa de vtute ſmōis pt defenſari va. xp̄s icipit eē. exponēdo p remotionem de p̄ñti ꝛ pōnē de futuro. ¶ In oppm̄ eſt ꝯcīo.

Diuiſio q̄ōnis. **In** iſta qōne ponā tres articulos. In q̄rum p̄° notabilia ꝛ concluſiones ponā. ſecundo dubia. ꝛ demum ad obiecta ante oppoſitum reſpondebiꝛ.

Rñſio ad p̄ᵐ **Quantū** ad p̄mū articulum aduertēdū eſt p̄mo ꝙ dictiōes q̄ importāt inceptionē vl̄ deciſionē cuiuſmodi ſunt iſte: incipit. ꝓducit: fit: ḡnaꝛ: deſinit: deſtruiꝛ: corrūpiꝛ ꝓpōnes expoſnibiles reddūt. ꝛ q2 incipit ꝛ deſinit inter ceteras famoſiores ſūt de eis p oīb° dicendū eſt. hoc vbū incipit iportat eſſe ꝛ nō fuiſſe: vel nō eſſe ꝛ fore. ſ3 incipit nō ampliat niſi ad futura in ordine ad p̄ñs. qō p3: q2 illa ampliatio ꝓuenit rōne ſignificationis ꝛ nō rōne tp̄is. p̄terea arguim° ampliationē in illis ſm exigētiam ꝓpoſitionū paſſim ꝯceſſarū. qñ p dictionē tp̄alē non pōt ſuari vitas: vt p3 inductiue in āpliatiōib°. ſic eſt de re ſucceſſiua q̄ nondū eſt: ſ3 imediate poſt hoc erit ſm ſe vel aliqd ei° cōcedim° ꝙ eſt incipiēs eſſe: vt caliditas incipit eſſe in hac aq̄. ꝯcedim° incipiēs ē caliditas in hac aq̄. ꝛ ſi nobis iſeraꝛ ergo caliditas eſt in hac aq̄. negam° ꝯñam: q2 aꝛ ab amplo ad nō amplū ſine diſtributione āpli. idē de re p̄manēte cenſeo ſi p huiuſcemodi inſtās accipiat initiū: ſ3 ſi aliqd icipiat eſſe p p̄ᵐ inſtās ſui eſſe: vt a nō op3 habere ampliationē ad p̄teritū: vt cōcedēdo hāc. a eſt incipiēs eſſe tūc in eodē inſtāti a eſt ens. nec nego qn incipit eſt āpliatiuū quātū ē de ſe reſpectu a ſic reſpectu alteri°. ꝯ eſt de hoc vbo deſinit: q2 ꝯcedim° b deſinit eē qñ nō ē: hoc eſt in p̄mo inſtāti ſui nō eſſe: ergo op3 ꝙ deſinit ampliet ad p̄terita. eode3 mō potes ꝓbare ꝙ incipit āpliat a pte poſt: q2 ſoꝛ ē incipiēs hr̄e albedinē. eſto ꝙ nulla ſit. ſ3 incipit vl̄ deſinit qōcūq3 tp̄s futurum vel p̄teritū nō denotat. vel vt recti° loq̄r nō qōcunq3 tp̄s p̄teritū vl̄ futurū denotat. qō p3: q2 ſi ſoꝛ loq̄reꝛ viginti dieb° ꝯtinue ad imaginationē: ꝛ parū taceret ꝛ iterū loq̄reꝛ: tūc dicim° ſortes incipit loqui. ꝛ dicit reſpectu p̄ñis ad p̄teritum vel futuri in habitudine ad inſtās p̄ñs: ꝛ hoc ꝓprie capiēdo. dꝛ ſignāter proprie: q2 cōiter nō op3: q2 vulgariter loquētes admittūt tales. arboꝛ incipit florere: eſto ꝙ parū ante hoc germinauerit. ꝛ p̄ſbyter incipit dicere miſſam: dato ꝙ nūc dixerit introitū. ꝛ ſi līem diſtictionē pōit Ariſt. 4° ꝓhiſi. i mā de tp̄e. vbi dicit. Nūc pt capi dupl'r. ſ. p aliq̄ indiuiſibili ꝛ p paruo tp̄e ꝓpinquo p̄ñti. S3 q2 i exponētib° de incipit vtimur iſtis terminis inſtans.

Notādū eſt 2° ꝙ inſtās ſm okaniſtas in toto eſt p̄mū mobile: queadmodū tp̄s ꝛ mot°: ꝛ eadē res nūo eſt tp̄s: motus: ꝛ inſtās: puta idē p̄mū mobile. Alij partim okaniſte dicūt motū ꝛ tp̄s eſſe rē ſucceſſiuā diſtinctā a reb° p̄manētib°: ꝛ inſtās eſſe parte3 mot°: ꝛ ſic inſtās ſm eos eſt partibile queadmodū de pūcto in linea eſt vna ps linee. Tertij ſunt thomiſte ꝛ ſcotizātes qui longe aliter cenſent tp̄s ꝛ motū rem ſucceſſiuā a q̄libet re p̄manēte diſtinctam aſſerūt: ꝛ inſtās rem indiuiſibilem terminatiuā continuatiuā ꝛ initiatiuam temporis ponunt. De iſtāti ſ3 okā. ſ3 alios. ſm thomiſtas ꝛ ſcotiſtas

Preterea aduerte ꝙ duplicia ſunt inſtantia. Queda initiātia ꝛ terminātia. Quedā ꝯtinuātia: vt vbi cauſa. ſigno horā p̄mā h3 vnū inſtās ei° initiatiuū ꝛ ſit a: tūc in a inſtāti hora p̄ma nō eſt: ſ3 imediate poſt hoc erit. quodlibet aliō inſtās hore p̄me eſt intrinſecū ei° vſq3 ad inſtās teriatiuū hore p̄me excluſiue qō eſt p̄mū inſtās nō eē hore p̄me: ꝛ inſtans eſt accñs diuiſibile ad diuiſionem ſibi inherēs p̄mo mobili pars inſtātis i pte p̄mi mobilis: ꝛ totū inſtās in toto p̄mo mobili: ꝛ ſic h3 ptes (partes inquā) mēſuratas ad diuiſionē ſibi: ſed non ſm diuiſionē tp̄is: q2 illud inſtās raptim fluit ꝛ cōtinuat ptes tp̄is ſicut punctū ptes linee ꝛ mutatu3 eſſe ptes mot°. nec ſequiꝛ ꝯtinuat ptes tp̄is: ergo eſt cōtinuum Duplicia ſunt inſtātia

nuum

nuum ꝛ q̄diu aliqđ instās intrinsecuȝ hore ṗme est hora ṗma est. ꝛ inter q̄cūq; duo instātia mediat tp̄s ſm mai⁹ ꝛ min⁹: q2 inter instātia teriatiua p̄ˢ ptis proportionalis hore ṗme mediat tp̄s mai⁹ q̄ȝ inter instātia teriatiua scd̄e ptis pportionalis: sed nō sunt plura instātia in tota hora q̄ȝ in 2ª pte pportionali hore quē admodū nō sunt plures ptes in toto ꝯtinuo q̄ȝ in ei⁹ medietate. Sȝ qbuscūq; instātib⁹ datis in 2ª pte proportionali hore ille sunt in tota hora ꝛ aliq̄ alia. nec incōueniēs est dare infinitā multitudinē reȝ in potētia: quēadmodū de ptib⁹ ꝯtinui: sȝ nō actu. ꝛ nō capitur actu p actuali exīntia: q2 hoc nō incōuenit: sȝ actu p sepatis ex ꝯtinuū: quēadmodū nō sunt instātia: q2 sūt in ꝯtinuo successiuo sic̄ ꝛ pūcta sūt in ꝯtinuo permanēti. ꝛ instās q̄dlȝ gn̄at ꝛ corrūpit simul. nec sequitur q̄ aliq̄d instās sil' sit ꝛ nō sit vt infert magr̄ gregorii⁹. hoc ē clarū exponēdo gn̄at. vl' icipit p positionē de presenti ꝛ remotionem de p̄terito ꝛ corrumpitur per positionem de presenti ꝛ remotioneȝ de futuro: quemadmodum ipsemet fatetur de re que pōt durare precise per instans de potentia dei absoluta.

De instāte nūc

Insuper adūte q̄ idē instās nūc respectu diuersoꝝ ē vltimū instās nō eē ꝛ p̄ᵐ instās eē vt pȝ. si sorꝫ gn̄et in p̄n° huius hore p̄ᵐ instās esse sortis est vltimum instās nō esse huius hore. ꝛ sic in casu septimi argumēti si angelus b creet' immediate post angeluȝ a tūc qđ est p̄ᵐ instās esse respectu angeli a est vltimū instās nō esse respectu angeli b.

Quattuor gn̄a instātium

Preterea notādū est 3°. q̄ q̄druplicia sūt instātium gn̄a. s. Primū instās esse. vltimū instās nō eē ꝛ illa rei attribuunt' q̄ ad iceptionē. vltimū instās eē ꝛ p̄ᵐ instās nō esse ꝛ ista rei ad decisionē applicant'. Primū instās eē est instans hui⁹ rei vl' illi⁹ in q̄ veꝝ est dicere hec res nūc est ꝛ nō imediate an̄ hoc fuit: ꝛ hoc pōt dupl'r intelligi. vno⁹ q̄ ipm̄ sit in aliq̄ instāti ꝛ an̄ illud instās nihil ei⁹ fuit acq̄situ. Alio° q̄ ipm̄ sit in aliquo instāti. ꝛ ante illd̄ instās nō fuit: sȝ aliqd ei⁹ fuerit. Ultimū instans non eē rei est instās in q̄ veꝝ est dicere hec res nūc nō est. ꝛ imediate post hoc erit. ¶ Primū instās nō eē alicui⁹ rei est instās in q̄ veꝝ est dicē hec res nūc nō est. ꝛ imediate ante hoc fuit. ¶ Ultimū instās eē rei ē instans in quo veꝝ est dicere hec res nūc ē: ꝛ nō imediate post hoc erit: ꝛ in istis pōt assignari completum instās ꝛ incōpletū. vt de primo instāti esse dictum est.

Duplex est res

Secūda distinctio duplex est res. q̄dā permanēs ꝛ q̄dā successiua. res pmanēs est cui nō repugnat hr̄e oēs ei⁹ ptes sil': ꝛ hoc cōditional'r. vt hō asin⁹: calor: lumē ſm cōiter philosophātes. res successiua est res cui repugnat habē oēs eius partes simul dummodo ipsum habeat partes. dicit' dūmodo: q2 alioquin angelus esset res successiua. Si velimus luctari in logica ad aliquē sensuȝ nō sit op⁹ addere dūmodo habeat partes. vtrū p repugnare quācūq; potentiam intelligam necne altioris est negocij. exemplum vt annus: dies: motus vni⁹ cani: ꝛ filiuȝ. ꝛ in talib⁹ totū est qn̄ aliqđ instās ꝯtinuatiuȝ partiū est: vt dies est: q2 instans continuatiuȝ partium huius diei est: ꝛ sic de āno. ꝛ hec hora ē nūc in istāti medio ꝯtinuatiuo ptiū hui⁹ hore: ꝛ hec pe ꝛ illa copulati in ista hora demfando duas medietates quaꝝ neutra est: q2 in successiuis ad hoc q̄ talia sunt. sufficit q̄ istās coꝝ ꝯtinuatiuū sit sec⁹ est i pmanētib⁹ nec ꝯn̄s est aliqd cōponi ex chimera ꝛ hircoceruo. ppterea vt nōnulli opinant' hoc archūipo p isto suffic̄. Et adhuc duplex ē res successiua q̄dā q̄ ad fieri solū vt calor ptibil'r genit⁹ ꝛ talis simpl'r est res pmanens quedā est successiua quo ad esse ꝛ fieri vt propositio vocalis vel sonus motus ꝛ tempus.

In quibusdaȝ reb⁹ dat' p̄mum instans

Notanduȝ est 4° q̄ in qbuscūq; reb⁹ ē dare p̄ᵐ instās eē in eisdē nō ē dare vltᵐ instās nō eē. pbat' sic. da oppoᵐ a hēt p̄ᵐ instās eē ꝛ vltᵐ instās nō eē. ar' sic. vl' est vnū ꝛ idē instās vel aliud ꝛ aliud. nō p̄ᵐ: q2 hoc iplicat: q2 tūc sil' a foret ꝛ nō foret. vt pȝ ex teris. tūc opȝ dicē q̄ ē aliō ꝛ q̄ ad iceptionē nō eē sp p̄cedit eē. accipio p̄ᵐ instās sui eē ꝛ sit b ꝛ signo ei⁹ vltᵐ ꝛ instās nō eē. ꝛ tunc sic argumētor: c est vltᵐ instās nō eē a: g° in c nō est ꝛ imediate post c erit: sȝ īter quecūq; instātia cadit tp̄us mediū: g° in tp̄e īteriecto īter c ꝛ b erit. ꝛ vltra b ē p̄ᵐ instās eē a rei: g° in b instāti est: ꝛ nō fuit an̄ b instās: g° nō in tp̄e īteriecto īter c ꝛ b fuit q̄ destruit ptē an̄ illatā. ꝛ eodē mō poteris pbare q̄ iplicat eādē rē p̄ᵐ instās sui nō eē: ꝛ vltᵐ instās sui eē hēre sic sp arguēdo vl' est idē instās. vl' aliō ꝛ deduc vt sup: nec negare volum⁹ qn de potētia dei eadē res successiue poterit icipe eē p p̄ᵐ instās sui eē: ꝛ vltimū instās sui nō eē ꝛ ad repiēda ista instātia sic pcede. accipe vnā rē: puta sortē q̄ icipit eē ꝛ accipe totū tp̄s in q̄ nō est ꝛ totuȝ tp̄s in q̄ est ꝛ accipe instās mediū istoꝝ duoꝝ tpoꝝ cōtinuatiuū ꝛ argumētare sic. vel in hoc istāti sors ē vel nō est. si p̄ᵐ: tūc illud est p̄ᵐ instās sui eē. si 2ᵐ ꝛ imediate post hoc erit. tūc illud istās est vltimū instās nō eē sortis. ꝛ ad hoc in tali trāsmutatiōe n̄ali. vt ex 8° phisicoꝝ supponit' instās trāsmutatiōis n̄alis dȝ attribui posteriori passiōi hoc ē nūc ex aere fit aq̄. hoc est mā q̄ p̄us isormabat' forma aeris. postea isormat' forma aq̄. Dabile ē totū tp̄s in q̄ hec aq̄ nō fuit: ꝛ totuȝ tp̄s in q̄ erit tūc accepto instāti medio istoꝝ tpoꝝ ꝯtinuatiuo. tūc d' q̄ in istāti illo aq̄ est ꝛ nō aer: q2 istās dȝ attribui posteriori passiōi. ꝛ nūq̄ȝ mā ē sine forma. g° in illo instāti medio aq̄ est: g° hȝ p̄ᵐ instās sui eē. Aꝝ de' mīma forma aque q̄ pōt p se existere vel maxima que non missa facio ꝛ loquor pertinenter.

Correᵐ p̄muȝ.

Ex illo isero correlaria tria. qn̄i p̄ᵐ est. Aq̄ data q̄ ad decisionē nō hȝ vltimū instās sui: pȝ qn̄ corrūpit' aq̄ illa sorte in aere dat' p̄mū instās eē aeris sequētis qđ instās ē mediū ꝯtinuatiuū illoꝝ duoꝝ tpoꝝ: ꝛ tūc si in illo instāti illa aq̄ foret eadē mā isormaret duab⁹ formis specifice distinctis q̄ nā nō capit. 2ᵐ corrᵐ. Illa aq̄ hȝ p̄mū instās sui nō eē: ꝛ illud est p̄mū instās aeris sequētis. 3ᵐ corrᵐ. hū sequit' hec aq̄ est: ergo ipsa erit p nūȝ itelligo: ꝛ eodem mō intellige in oib⁹ talib⁹ in bobus eq̄s ꝛ capris.

2ᵐ coꝝ.

3ᵐ coꝝ.

Sed q̄ ad res successiuas teneas hāc ppōnē phi p ppōphificaȝ. Oē qđ mouet' an̄ hoc mouebatur ꝛ fiet.

post hoc mouebit: ꝛ capio duo tpa vnū tps in q̄ ca/
lor ꝑtibilr ꝓducit in hac aq̄ . aliud in q̄ nihil ciꝰ est i
hac aq̄ ꝛ capio istās medm ꝯtinuatiuū istoꝝ duoꝝ tpoꝝ
q2 sūt ꝯtinua ꝛ tūc in illo instāti medio: vt aliqd calo
ris est vel nihil si aliqd: ergo nō totꝰ calor ꝑtibilr acq
rit. imo iste quē assignas acqrit in istāti. ¶ Insup il
lud mobile. s. aq̄ mouet ꝑ te ciꝰ motꝰ est calor. ergo
an̄ hoc mouebat ꝑ suppom ꝓhiēm: g° illō nō ē pm
instās in q̄ calor ꝓducit in hac aq̄ vel in illo instanti
nihil caloris est ꝛ imediate post hoc erit aliqs calor.
g° est vltimū instās nō eē caloris. ꝯn̄a tenet ex teris ꝛ
op3 dare scō3: ꝛ ita ð motu locali ꝛ q̄l3 re successiua
op3 cape totū tps in q̄ hec formica gescit: ꝛ totale i q̄
mouet ꝛ instās istoꝝ tpoꝝ ꝯtinuatiuū sic argumētari
vel motꝰ huiꝰ formice nūc est vl nō. nō pm: q2 oē qđ
mouet an̄ hoc mouebat: ergo 2m vt an̄ deductū est:
ꝛ sic motꝰ huiꝰ formice icipit ꝑ vltimū instās non esse
ciꝰ. si teneat more alioꝝ motꝰ idēptificari cū mobili
motꝰ iste nō incipit ꝑ vltimū instās eiꝰ nō eē supposi/
to q an̄ fuerit: s3 iste motꝰ incipit eē motꝰ ꝑ vltimū in
stans nō eē motꝰ: ꝛ sic de vna hora ꝛ de q̄l3 tpe assi/
gnare poteris: sic ṽbi cā inter duodecimā ꝛ pmā est
vnū instās ꝯtinuatiuū qđ qdē instās est pmū nō esse
hore duodecime ꝛ illō idē instās nūo est vltimū in/
stās nō eē hore pe: q2 in illo instāti p° vez est dicē ho
ra 12a nō est ꝛ imediate an̄ hoc fuit: ꝛ de hora p° vez
ē dicē q tūc nō est: s3 imediate post hoc erit. nec seqꝉ
ꝓpterea q aliqđ tps sit inter 12am ꝛ pmā: q2 instās nō ē
tps: ēt hoc nō est incōueniēs magnū ꝯcedē q sit tps
inter 12am ꝛ pmā: q2 medietas pe incipit cū hora p°:
medietas in q̄ 12e vicinior ꝛ teriat an̄ pmā. fieri in in
stāti est fieri in mēsura cui r̄ndet instās vel fieri in in/
stāti est fieri indiuisibilr: ꝛ nō ꝑ ꝑs an̄ ꝑē vl in aliq̄ tpe
ꝛ in nullo toto tpe capiēdo toto sincathegorice. vel
sic ꝛ clariꝰ fieri in aliq̄ tpe ꝛ quocūq3 tpe dato fieri in
minore vt ṽbi cā: a angelus creat a deo in hoc dno ꝛ
hoc die ꝛ postea hac hora demrando p° ꝛ postea in
medietate illiꝰ: ꝛ in medietate illius medietatis ꝛ sic
in infinitū in paruas partes secus est de illo qđ succes
siue producitur vt facile est applicare.

Quintū nōbile. Notandū est 5° q iste ꝓpōnes equalēt. sor
tes incipit currē ꝛ sor̄s ðsinit nō
currē sortes incipit nō currē ꝛ sor̄s desinit currē: ꝓ/
pterea eodē mō exponūt. S3 de mō exponēdi istaꝝ
ꝓpōnū ponā ꝓpōnes supposita vna ꝓpōne. s. q a cō
uertibili ad ꝯūtentē est for̄alis ꝯn̄a ꝛ ecōuerso. ¶ p°
p° ꝓpō ꝓpō. nō seqꝉ for̄alr iste hō incipit eē: g° ille hō nūc ē:
ꝛ ille hō imediate an̄ hoc nō fuit. ꝓbat: nō seqꝉ ergo
nō seqꝉ for̄alr ꝯn̄a tenet ex opposito ad oppositum.
assūptū ꝑꝫ: q2 interdū erit ita sic sig̃tur ꝑ an̄s: ꝛ tunc
nō erit sicut sig̃tur ꝑ ꝯn̄s: ergo nō seqꝉ q2 in instāti p
mo resurrectiōis ista erit ṽa ille hō incipit: ꝛ tn̄ tūc co
pulatiua q̄ est ꝯn̄s ꝓp lapsū3 instātis demrāri erit fal/
2° ꝓpō sa. ¶ 2° ꝓpō. nō seqꝉ for̄alr ille hō incipit eē: g° iste
hō nūc est: ꝛ ille hō imediate an̄ istās ꝑsens nō fuit vl
ille hō nūc nō est: ꝛ iste hō imediate post hoc erit q ꝓ
bat: q2 demōstremꝰ sortē q nūc icipit eē ꝑ pmū istās
sui eē de hinc ad mille ānos ponamꝰ q resurgat: nūc

ita erit sicut sig̃tur ꝑ an̄s: ꝛ tn̄ ꝑ lapsū3 instantiū vt
dcm̄ ē in alia ꝓpōe ꝯn̄s erit fl̄m ꝑ vtrāq3 copulatiuā.
¶ 3a ꝓpō. nō sequit for̄alr. motꝰ incipit eē g° motus 3a ꝓpō.
in istāti pn̄ti nō ē ꝛ idē motꝰ imediate post instās pn̄s
erit vl motꝰ imediate an̄ instās pn̄s nō fuit: ꝛ idē mo
tus in instāti pn̄ti ē: ꝓbat an̄s ē vez posito q motus
vniꝰ eq̄ incipiat eē in a istāti pn̄ti ꝑ vltimū istās nō eē
illiꝰ motꝰ ꝛ ꝯn̄s ē fl̄m. qđ ꝓbat sic vtraq3 copulatiua
illiꝰ disiūctiue ē falsa: g° ꝯn̄s ē fl̄m. ꝯn̄a nō est dubia
an̄s ꝓbat q̄ ad scōa3 ꝑtē: q2 illa ē falsa motꝰ imediate
an̄ instās pn̄s nō fuit ꝛ idē motꝰ in instāti pn̄ti est: q2
oē qđ mouet an̄ hoc mouebat. s3 q altera copulatiua
sit falsa. ꝓbat pors ꝑs illiꝰ copulatiue. s. motꝰ in istāti
pn̄ti nō ē falsa: g° tota copulatiua ꝯn̄a est nota. ꝓbat
an̄s sua ꝯdictoria ṽa. s. ois motꝰ in instāti pn̄ti ē: q2 il
lud nomē motꝰ nō suppōit nisi ꝓ motu q ē i tpe pn̄ti
cū ibi nulla pōat ãpliatio: ꝛ sic extrēa supponūt ꝓ eo
dē vltra casus: g° ē ṽa ꝛ ꝑ ꝯn̄s negatiua ē fl̄a. ꝛ tota
p° copulatiua q restabat ꝓbādū. ¶ Ex istis duabus coꝝ. pm
ꝓpōnibꝰ infero duo correlaria: q̄ꝝ pm ē q disiūctiua
cōposita ex duabꝰ copulatiuis datis cū istis teris sin/
gularibꝰ hoc instāti: ꝛ nūc nō ꝯuertibilr exponūt ꝓ/
pōnes de incipit ꝑꝫ ex 2a ꝓpōne. Scōm correlariū in coꝝ. 2m
exponēdis istis ꝓpōnibꝰ l3 loco terminoꝝ discretoꝝ
capiant termini cōes negatiua non debet preponi.

Pro declaratiōe pmi correlarij adūte q nō ē idē Declaratiō
dicē hoc instās ꝛ istās pn̄s: ꝛ ꝓ isto ponam pmi cor
ꝓpōes. ¶ Pria ē q2 instās pn̄s cras erit: ꝛ hoc istās relarij.
nō cras erit 2a ꝑs ē nota prorē ꝓbo hꝰ cras erit demō p° ꝓpō
strādo instās ichoatiuū diei crastine ꝛ hoc ē vl erit in
stās pn̄s: g° instās pn̄s cras erit. ¶ 2a ꝓpō. sor. ē ro/ 2a ꝓpō.
me in istāti pn̄ti: ꝛ tn̄ nō ē rome i hoc instāti. ꝓbat ꝛ
sit rei ṽitas q sor. in hoc istāti sit parisij: nūc 2a ꝑs est
nota ꝑ prorē ꝑte pono sorti obligatorie hāc sor̄s ē ro
me admisso casu ꝛ eodē ꝓposito: q2 posīs est ꝓpono
sorti hāc copulatiuā sor. ē rome in hoc istāti illa est
negāda. q2 falsa ꝛ ipertinēs tūc ꝓponā ei oē q ē rome i
istāti pn̄ti illa ē ꝯcedēda: q2 ṽa nō repugnās tūc ꝓpo
nā sorti sor̄s ē rome in istāti pn̄ti sor̄s h3 illā ꝯcedē:
q2 seqꝉ ex posito cū bn̄ ꝯcesso i oarij sic arguēdo: oē
qđ ē rome ē rome in istāti pn̄ti sor̄s ē rome: g° sor̄s ē
rome in istāti pn̄ti: ꝛ tn̄ nō h3 illā ꝯcedē sor̄s ē rome
in hoc istāti cū ipsa sit nūc negata. ꝛ bn̄ ꝛ oēs rn̄sio/
nes st retorquēde ad idē instās saltē respectu ꝯcedē
ꝛ negare: imo tūc h3 illā negare: l3 sit ṽa hoc instans
ē eo qđ ē repugnās posito ꝛ bn̄ ꝯcesso: g° nō loco hu
ius teri instās pn̄s l3 ponē hoc instās ꝛ ꝑ ꝯn̄s nō cō
uertunt. ¶ 3a ꝓpō. plo disputat in instāti pn̄ti: ꝛ tn̄ 3a ꝓpō.
nō disputat in hoc istāti. ꝓbat positas ꝯclonis hec ꝯn̄a
ē nulla plo disputat in instāti pn̄ti: g° plo disputat in
hoc instanti. stet g° oppm̄ ꝯn̄tis cum an̄te copulatiue
ꝛ hēbit nr̄a ꝓpō. ¶ 3a ꝓpō. celū mouet in istāti: vel
saltē in istāti pn̄ti mouet celū: ꝛ tn̄ celū nō mouet in
hoc instāti demrando instās pn̄s ꝓbat p° ꝑs copu/
latiue nō ifert ꝯdictoriā 2e ꝑtis cū p° (nālr loqndo)
sit nec̄ia ꝛ 2a ꝯtingēs: ergo copulatiua tota posīs. pro
batio ꝯn̄e vtrobiq3 ꝫ. ¶ 4a ꝓpō ē ṽa. sor. senex in/ 4a ꝓpō.
cipit eē in hoc instāti: ꝛ tn̄ sor̄s senex nō incipit eē in
instanti

5ª ppõ instãti pñti. ¶ 5ª ppõ pncipalis q̄ tãgit exponẽtes de icipit ⁊ desinit est hec: nõ seqˀ: antixp̄s imediate post instãs pñs erit ⁊ antixp̄s in istãti pñti nõ ẽ vl antixp̄s in istãti pñti est ⁊ antixp̄s imediate añ instãs pñs nõ fuit: gᵒ antixp̄s icipit eẽ. pbatˀ: añs est verũ ⁊ pñs fm̃ falsitas pñtis ẽ nota. pbatˀ vitas añtis vna ps pncipalis illiᵒ disiũctiue: puta illa copulatiua ẽ va: gᵒ tota disiũctiua pbo añs: illa ẽ va antixp̄s in instãti pñti nõ ẽ. pbatˀ 2ª ⁊ signo a istãs qd erit pᵐ istãs eẽ antixp̄i tũc pbatˀ hec: imediate post istãs pñs antixp̄s erit ab exponẽtibᵒ de imediate: qꝛ pᵒ istãs pñs antixp̄s erit. qd pbatˀ: qꝛ pᵒ hoc instãs antixp̄s erit demſando per ly hoc a istãs antixp̄s ⁊ hoc ẽ vl erit instãs pñs: gᵒ pᵒ instãs pñs antixp̄s erit. ecce pmã exponẽtẽ de imediate verã. Scdã3 sic pbo q̄ ẽ hec nõ ẽ dabile instãs post idẽ instãs qd ẽ vl erit pñs gn iter ip3 ⁊ instãs qd ẽ vl erit pñs antixp̄s erit q̄ pbatˀ: qꝛ nõ ẽ dabile instãs pᵒ a instãs gn iter ip3 ⁊ a istãs antixp̄s. erit. ¶ 6ª ppõ.

6ª ppõ. q̄l3 ppõ de incipit sufficiẽter exponitˀ ⁊ formalr p disiũctiuã cõpositã ex duabᵒ copulatiuis q̄rũ vna erit per põnẽ de pñti ⁊ remotionẽ pteriti ⁊ altera p põne3 de futuro ⁊ remotionẽ de pñti negãdo istum terim imediate ⁊ capiẽdo hoc cõplexũ istãs qd ẽ pñs: ⁊ hoc restrictiue. p3 ppõ nõ vr aptior modus exponẽdi. Iterũ q̄l3 res icipiẽs eẽ incipit p pᵐ istãs sui eẽ vl p vltimũ instãs sui nõ eẽ nec est põe qd alr incipiat. si pᵐ vificabitˀ p põnẽ de pñti ⁊ remotionem de pterito. si 2ᵐ vificabitˀ p põne3 de futuro ⁊ remotionẽ de pñti: ⁊ p pñs totᵒ ḋbitᵒ vificatiõis exponibilis cõtinebitˀ in disiũctiua illa cõposita ex illis duobᵒ copulatiuis: ⁊ ꝯ nisi sit ipedimẽtũ p terios discretos: vl p aliquã aliã deteriatiõnẽ qd cauetˀ sic exponẽdo (iudicio meo) vt vbi eẽ a incipit eẽ: gᵒ a in istãti qd ẽ pñs ẽ: ⁊ a nõ imediate añ istãs qd ẽ pñs fuit vl a imediate pᵒ instãs qd ẽ pñs erit ⁊ a in istãti qd ẽ pñs nõ ẽ ⁊ desinit expõitˀ p remotionẽ de pñti ⁊ põne3 de futuro: vl p remotõe3 de futuro ⁊ põne3 de pñti: qꝛ q̄l3 res desinẽs esse aut desinit eẽ p pᵐ instãs sui nõ eẽ: vl p vltimũ instãs sui eẽ: vt albũ desinit eẽ albũ in istãti qd ẽ pñs: ⁊ idẽ albũ imediate pᵒ instãs qd est pñs nõ erit: vl albũ imediate añ instãs qd ẽ pñs fuit ⁊ idẽ albũ in istãti qd ẽ pñs nõ ẽ. ponitˀ relatiuũ idẽptitatis pponẽdo affirmatiuã pp cãm q̄ dicetˀ in illo dubio xp̄s incipit eẽ ⁊ meliᵒ ẽ pponẽ negatione3 imediate: qꝛ aliogn daretˀ vltimũ eẽ nigri qd p3. posito q hora futura diuidatˀ p ptes pportionales ptibᵒ minoribᵒ terĩatis vlus hoc instãs in q̄ sit sorͤs niger ⁊ in pᵃ pte pportionali hore future sit sor. niger: ⁊ in 2ª pte pportionali albᵒ: ⁊ sic in singulis ptibᵒ pportionalibᵒ vicissim fit albᵒ ⁊ niger: tũc in hoc instãti sorͤs ẽ niger ⁊ imediate pᵒ hoc nõ erit niger. qꝛ imediate pᵒ hac erit albᵒ ⁊ q̄ñcunq̄ erit albᵒ nõ erit niger: ergo imediate pᵒ hoc nõ erit niger: ⁊ sic in illo istãti desineret eẽ niger: ⁊ nõ p põne3 de pñti cũ imediate pᵒ hoc erit niger: nec p remotionẽ de pñti p3 bñ ꝯsiderãti. Et op3 cape tp̄s cõiter p oĩu3 durationẽ aliogn deᵒ incepisset eẽ in istãti initiatiuo mũdi qd ẽ fm̃: s3 mãlr exponẽdo ppões in qbus põitˀ incipit op3 vidẽ nã3 teri si terius significet rẽ q̄ icipit eẽ p pᵐ instãs sui eẽ op3 dare copulatiuã cõpositã ex põne de pñti ⁊ remotiõe3 de pterito: vt sor. icipit eẽ. ergo sorͤs in istãti qd ẽ pñs est ⁊ sortes nõ imediate ante instãs qd est pñs fuit: ⁊ ꝯ mãliter: sed si ponatˀ terminᵒ significãs rem que incipit esse p vltimu3 instãs sui nõ esse op3 dare copulatiuã cõpositã ex remotione de pñti ⁊ positione de futuro vt motᵒ icipit esse. sequitˀ ergo motᵒ imediate post instãs qd est pñs erit ⁊ idẽ motᵒ in instãti qd est pñs nõ est: ⁊ contra.

Insup nota q qñ põitˀ vnᵒ terius signẽs rẽ successiuã i ppõe: l3 oẽs aliq teri significent rẽ pmanẽtẽ op3 exponẽ totã ppõnẽ s3 nã3 rei successiue: hoc ẽ p vltimũ istãs nõ eẽ nisi vificatio pueniat a re pmanẽti: qꝛ tũc nõ op3 vt tp̄s instãs incipit esse cuiᵒ vificatio puenit rõne instãtis q̄ ẽ res pmanẽs. (ad hũc sensu3 qd nõ ẽ successiua) s3 vificatio i illis de desinit puenit p põne3 de pterito ⁊ remotionẽ de pñti regulr vt motᵒ desinit eẽ imediate añ istãs qd ẽ pñs motᵒ nõ fuit ⁊ idẽ motᵒ in istãti qd ẽ pñs nõ ẽ: sed instãs desinit eẽ expõitˀ p põne3 de pñti ⁊ remotionẽ de futuro ex q̄ instãs h3 vltimũ instãs sui eẽ. ¶ De talibus visio icipit eẽ. lumẽ icipit eẽ dilectio: scia icipit eẽ ad vidẽdũ p q̄ instãtia debẽt expõi op3 hoc psupponere ex phia fm hãc opionẽ vl illã vt qꝛ aliq tenuerũt q successiue pducebatˀ vt empedocles ⁊ alexãder pypathetićᵒ teste cõmẽtatore. Aliq istãtanee vt cõmẽtator non oportet tiruncul um in dyalecticis hoc explorare anteq̄ exponat: sed oportet sic dici exponens talem ppositionem vel si taliter: taliter expono ⁊ dummodo pertinẽter dicat sufficere videtˀ. Nõbile

Notãdũ ẽ 7ᵒ p vitatibᵒ ppõnũ de icipit ⁊ desinit cognoscẽdis ponuntˀ ppões. Nõbile 7ᵐ de incipit ⁊ desinit

Prima ab iferiori ad supiᵒ respectu terioꝝ sequẽtiũ icipit ⁊ desinit nõ v3 argᵐ nisi terius fuerit de pdicamẽto sbe: s3 pcedẽdo bñ v3. pᵃ ps p3: qꝛ nõ sequitˀ sorͤs icipit eẽ geometra: ergo icipit eẽ mathematićᵒ: s3 i aliqbᵒ bñ v3 grã hitudinis mãe: vt ãgelᵒ icipit eẽ albᵒ. gᵒ icipit eẽ coloratᵒ: l3 ad imaginationẽ q̄ nõ d3 negari nõ v3 hec ꝯña vl si põatˀ aliᵒ terius a pte pñti vl sbi nõ valeret ꝯña. dꝫ notãter respectu pdicamẽti sbe i illis bñ v3 eo q ꝯña pmũ vificatˀ iferiᵒ. supiᵒ vificatˀ vt bñ sequitˀ sor. icipit eẽ aial: gᵒ icipit esse corpᵒ. 3ª ps p3 qꝛ bñ seqˀ albũ icipit esse: gᵒ coloratũ icipit esse: ⁊ ita in aliis iductiue ¶ Cõtra scdã3 ptẽ ppõis aꝛ sic. nõ seqtur deᵒ icipit esse hõ: ergo deᵒ icipit eẽ sba. ⁊ tñ aꝛ ab iferiori ad supiᵒ respectu termioꝝ de pdicamẽto sbe: igitˀ. ꝯña appet cũ miore ⁊ maior p3: qꝛ añs iterdum erat verũ ⁊ ꝯñs ipoẽ. 2ᵒ nõ sequitˀ. sor. ⁊ plo incipiũt esse hoies: gᵒ sorͤs ⁊ plo icipiũt eẽ sbe: ⁊ tñ aꝛ ab inferiori ad supiᵒ respectu terminoꝝ pdicamẽti sbe: igitˀ. ꝯña tenet cũ minore: ⁊ maior pbatˀ: qꝛ ponẽdo q coꝝ materie ⁊ forme fuissent ab eterno ⁊ heri vnite. añs est verũ ⁊ ꝯñs falsum. veritas añtis patet p eiᵒ exponentes. falsitas ꝯñtis p3: qꝛ scda exponẽs est falsa sortes ⁊ plato nõ imediate ante hoc instãs fuerũt sbe: qꝛ sua ꝯdictoria est vera. s. sortes ⁊ plato ante hoc istãs fuerunt sbe: q probo illã sillogizãdo ex veris sic quatuor partes imediate ante hoc fuerũt sbe: ⁊ iste quatuor partes sunt vel fuerũt sor. ⁊ pla. imediate añ hoc instãs fuerũt sbe. Forte dicis aliq̄ que fuerũt sortes ⁊ Op. pᵃ Op. 2ª

plato imediate ante hoc nõ fuerunt ibi oportet ɔclu
Oppo. dere. ¶ Contra. tunc aliqd assumis in ɔclone qd nõ
ponebatur in pmissis: ergo male sillogizas et das mi
hi modũ defendẽdi hãc ɔñam. soꝛs est currẽs et soꝛs
Instat. est hõ. ergo hõ alb⁹ ẽ currẽs. forte dices nõ eẽ simile:
qꝛ aliq̃ q̃ sũt soꝛs et plato imediate añ hoc fuerũt ibi
equales isti sortes et plato imediate ex hoc fuerũt ibi
Oppo. ¶ Cõtra. ergo male addis illud in ɔclone qd nõ ha
Op. 3. buisti in pmissis cũ idẽ sit addere et nõ addere. 3° ar
ad idẽ. nõ seqꝛ sortes incipit eẽ sortes: ergo sortes ici
pit esse hõ. tñ arguit ab inferiori ad superius cũ ter
minis de pdicamento substantie: igitur. ɔña tenet cũ mi
noꝛe et pꝛobo maioꝛẽ: quia anteq̃ est baptizatus non
est sortes: et qñ pꝛimũ baptizatur tunc incipit esse soꝛ
tes: et tñ tunc nõ incipit esse homo vt notũ est: igitur.
Op. 4. Quarto arguit. nõ sequit sortes desinit esse hõ vl ani
mal: ergo sortes desinit esse: et tñ arguit in terminis de p
dicamentis ibi: vel entis moꝛe alioꝛũ: qꝛ in idem re
dit: igit. maioꝛ pbatur: qꝛ in pꝛimo instãti nõ esse soꝛ
tis sortes desinit esse hõ: et q̃ nõ desinit pbatur: qꝛ hic
binarius nõ desinit eẽ: et hic binarius est sortes: ergo
sortes non desinit esse. ɔña tenet expositoꝛie et maioꝛ
est certa: qꝛ ad hoc est oꝛthodoxa fides: et minoꝛ pbat
Op. 5. sm positionẽ cõmunẽ totũ est sue partes: ergo. Quin
to nõ sequit. sortes album incipit esse: ergo sortes co
loꝛatũ incipit esse ergo cũ terio precedente incipit nõ
Rñ° ad valet argumentũ. ¶ Tunc rñdet ad rõnes. Ad pri
rõnes. mã negat minoꝛ: qꝛ hõ vt dr de deo est terminus cõ
ad p^am notatiuus: nec est de pdicamento substantie nec amplius
ad logicũ spectat exacte dicere in quo pdicamento est: qꝛ
nõ est suũ disputare de significationibus terioꝛum aliarũ
sciarum. Ex isto p3 q̃ male dicit de alyaco q̃ ab infe
rioꝛi ad supius respectu terioꝛ pdicamenti substãtie post
incipit et desinit valet ɔñia: nisi in terminis diuinis ꝓpter
Ad 2. argumentũ factũ. ¶ Ad scdm cõcessa vtraq; pmissa
et ɔcloni argumenti dico regulã nõ habere verum in
Ad. 3. terminis pluralis numeri vt pbat argumentũ. ¶ Ad ter
tium nego maioꝛẽ et ad pbationẽ: qꝛ anteq̃ est bapti
zatus et c. nego: imo sortes fuit sortes pꝛio instanti sui
esse sed tũc nõ fuit vocat⁹ soꝛ. et l3 põt vocari plato nõ
Ad. 4. est ipossibile q̃ sit plato. ¶ Ad quartũ nego maioꝛẽ
et ad pbationẽ cõcedo q̃ in pꝛio instanti nõ esse sortis
desinit esse hõ: etiã tunc desinit eẽ ens: et ad pbationẽ
p sillogismũ expositoꝛiũ dubito vtru3 sequat hoc est
vtrũ terii teneant vniformiter vl difformiter si pꝛimũ
concedo ɔñam: et dr q̃ si ly esse ens sit pdicatũ maioꝛis
sicut in ɔclone: tunc quẽadmodum ɔclo est falsa: ita
maioꝛ imo illa est vera hic binarius desinit esse ens si
capiat entia in maioꝛe: tunc op3 cape in ɔclone: et sic
quẽadmodũ añs est verita et ɔñs. Et eodẽ mõ hec:
hic binarius est creat⁹ a deo: et hic binarius est sortes:
ergo sortes est creat⁹ a deo: qꝛ materia creabat semel
a deo. et de aia notu3 est. dico sicut in alijs nũc dictũ
est: et cõcedo hanc ɔclone3 sortes est binarius creat⁹
a deo: s3 sortes nõ est creat⁹ a deo nec creat⁹ hõ a deo.
Ad. 5. ¶ Ad quintũ rñdet sicut ad ɔfirmationẽ scdi argu
2ª ppõ. menti pꝛincipalis. Scda ppõ. sortes incipit scire oẽ3
ppõnem: et nõ oẽm ppõnem sortes incipit scire: imo
nullam posito q̃ solũ sint decem ppõnes in mundo:
quarũ nouẽ sciat sortes et desinat decima esse: tũc soꝛ
tes nunc scit oẽm ppõnem et imediate ante hoc nõ sci
uit oẽm ppõnem et eodẽ mõ potes pbare q̃ soꝛ. inci
pit esse ois hõ et nõ ois hõ incipit esse sortes: vt posito
q̃ oẽs alij moꝛiant relicto sorte. imo sortes icipit eẽ
ois homo et sortes desinit esse ois hõ simul et semel vt
posito q̃ sortes sit cũ platone et moꝛiat plato. tunc in
pꝛio instanti nõ esse platonis sortes incipit esse ois ho
mo. et volo q̃ sortes non duret vltra istud instans p
dei potentiã. tũc in illo instãti desinit esse ois hõ. Ter 3ª ppõ.
tia ppositio. sortes incipit eqtare equũ platonis que3
nõ incipit eqtare: pbatur posito q̃ sortes eqtasset to
ta die sup suũ equũ et iam dedisset eũ platoni: tunc sic
sortes in instanti pꝛesenti equitat equũ platonis que3
nõ incipit equitare: et nõ imediate ante instãs qd est p
sens sortes eqtauit equũ platonis quẽ nõ incipit eqta
re: poꝛis exponentis veritas inotescit et scde p3 per su
am ɔdictoꝛiam imediate añ instans pũs sortes eq
tauit equũ platonis quẽ nõ incipit eqtare. et longe cla
rius hoc p3 exponẽdo p positionẽ de futuro et remo
tionẽ de pũti ponẽdo casu3 q̃ sortes sp eqtet equũ
ꝓpꝛium sup quẽ tota die eqtauit et det ipsum imedia
te post hoc platoni: tunc sortes imediate post hoc eq
tabit equũ platõis quẽ nõ incipit eqtare: et sortes nũc
non eqtat equũ platonis quẽ nõ incipit equitare. scda
exponens p3 p eius ɔdictoꝛiã sortes nunc eqtat equũ
platonis quẽ nõ incipit eqtare. qꝛ nũc nõ eqtat equ3
platonis et eodẽ mõ sortes incipit esse in domo plato
nis in qua nõ incipit eẽ. ypotethice nõ est dubiũ. soꝛ
tes icipit esse in domo platonis in qua nõ incipit esse.
Uerifica turpe qꝛ facile est nec te moueat eo q̃ ego di
co relatiuũ iter duas copulas verbales referẽs teriũ
positũ a parte pti facere sensu3 ypotethicũ: qꝛ hoc ẽt
est verum: et ex illo p3 quõ hec copulatiua põt verifi
cari sortes distat ab equo platõis nũc p mille leucas.
et plato ab equo sortis p totidẽ et tñ sortes nũliter ici
pit eqtare in eodẽ: nũc equũ platõis et plato in eode3
istãti incipit eqtare equũ soꝛtis. hoc p3 posito q̃ soꝛs
sit in ethiopia et plato hic et sit vterq; eqtãs suũ ꝓpꝛiũ
equũ et q̃ ɔuẽtio iter eos sit hec q̃ imediate post illõ
instãs cãbiant suos equos tũc soꝛs icipit eqtare equũ
platõis: et plato equũ soꝛtis. 4ª ppõ. sortes icipit esse 4ª ppõ
aliqs illoꝝ demñando soꝛ. et plonẽ: et tñ nec icipit eẽ
iste demñando soꝛtẽ: nec ille dñando platonẽ: hoc
p3 sit solus plato cui adueniat sortes iã soꝛs est aliqs
illoꝝ: et imediate añ hoc nõ fuit aliqs illoꝝ: qꝛ nõ fuit
de nũo istoꝝ. et si velis stare pp successionẽ aduent⁹ p
positionẽ de futuro et remotionẽ de pũti. Uerifica in
qua distãtia sortes icipit eẽ de nũo illoꝝ iocosa est qd
l3 ꝓterua quã missa facio. Et ex illo seqt q̃ hec ɔña ẽ
nulla. soꝛs icipit eẽ ille illoꝝ õmñando sc. g° icipit eẽ
ille ip3met õmñando qꝛ soꝛs icipit eẽ alter istoꝝ: et tñ
soꝛs nihil icipit eẽ. 2° seqt q̃ hec ɔña est nulla. sortes
incipit eẽ istoꝝ illoꝝ et ql3 alter illoꝝ est soꝛs vl plato
ergo sortes incipit eẽ sortes vl plato. 5ª ppõ. de⁹ inci 5ª ppõ.
pit eẽ in hoc instãti et in nullo instãti icipit eẽ. scda pa
est nota et pꝛioꝛ p3 p ei⁹ exponẽtes deus in instanti qd

est pñs est in hoc instāti ⁊ non imediate ante istās qꝫ
ē pñs fuit ī hoc istāti qꝛ hoc instās nūꝗ fuit añ hoc.
6ª ppō Sexta ppō. pᵐ mobile ⁊ hec musca īpiciūt eē demō
strādo muscā q̄ nūc incipit esse. hoc pꝫ qꝛ pmū mo
bile ⁊ hec musca in istāti pñti sunt ⁊ pᵐ mobile ⁊ hec
musca añ istās pñs nō fuerūt. hoc exponēs ē clara. ⁊
7ª ppō 2ª pꝫ p cīª ꝯdictoꝝ. Septima ppō. sortes icipit scire
mille ppōnes ⁊ tñ nō incipit scire duas. posito q añ
sciuerit nōginta nonagintanouē. ⁊ tūc incipiat scire
vnā: pꝫ ṽitas totiª ⁊ ꝯtinue capit ꝯiūctio iclusa i terio
nūali copulatim sed stāte casu duas icipit scire. tres
icipit scire q̄ttuoꝛ icipit scire. Sꝫ h̄ nota q velit expo
nere illā sic soꝛ. icipit scire mille ppōes. soꝛ. nūc scit
mille ppōes ⁊ soꝛ imediate añ instās qꝫ ē pñs nō sci
uit mille ppōes nec aliquā earū cōi hoīum loquendi
mō se ꝯfirmaret in ꝯcedēdis ppōibꝰ sꝫ nō cōi logicē.
8ª ppō Octaua ppō. sortes ⁊ plato incipiūt eē hoies ⁊ soꝛ
⁊ plato nō incipiūt eē. pbaꝛ posito q mā ⁊ soꝛ sor
tis fuerūt ab eterno sicut aliqui nālr loquētes opina
ti sunt. tūc posito q in istāti sil' icipiāt esse vnita iam
poꝛ pe correlarij est ṽa. qꝛ nūc sunt hoies ⁊ nō pus
fuerūt hoies. Scda pe correlarij pbaꝛ qꝛ da ciª oppo
sitū sortes ⁊ plato incipiūt eē ⁊ soꝛ ⁊ plato sunt ille
q̄ttuoꝛ ptes. gº ille q̄ttuoꝛ ptes icipiūt esse. ꝯña ē fīm
⁊ ꝯ ypothesim. gº aliq̄ pmissarū ⁊ nō minoꝛ tenēdo
q nūc passim teneꝛ sicut totū ē sue ptes. gº maioꝛ cū
hic nō sit falsificatio: gº ciª opposita si sit ē ṽa q̄ ē se
cūda pe correlarij. Ex illa octaua ppōne īfero hanc.
sortes ⁊ plō fuerunt ab eterno. ⁊ tñ soꝛ. nō fuit heri:
nec plō fuit ab etno. q pꝫ qꝛ iste q̄ttuoꝛ ptes fuerūt
ab eterno ⁊ iste q̄ttuoꝛ ptes sūt vl' fuerunt soꝛ ⁊ plō
ergo soꝛ ⁊ plō fuerunt ab etno: 2ª pe ē clara nec vꝫ
ꝯcludē sicut aliq ꝯcludūt aliq̄ q̄ sūt soꝛ ⁊ plō. fue
rūt ab etno vt pꝫ ex 4º argu. huic ppōi prio a pte añ i
9ª ppō qōne pª. ❡ Nona ppō. soꝛ ⁊ plō nō pñt incipe esse
⁊ tñ soꝛ ⁊ plō pñt incipere esse soꝛ ⁊ plō. 2ª pe est
clara ⁊ poꝛ pbaꝛ: qꝛ sortes ⁊ plato nec̄io sunt. gº soꝛ
tes ⁊ plō nō possunt incipe esse. ꝯña est clara ⁊ pbo
añs qꝛ ille q̄ttuoꝛ ptes nec̄io sunt ⁊ iste q̄ttuoꝛ ptes
sunt sortes ⁊ plato: ergo soꝛ ⁊ plato nec̄io sunt. ꝯña
est infallibilis ⁊ maioꝛ est nota nālr loquēdo saltē
fm eos q tenuerūt aiaꝫ rōnalē nō posse eē nec define
Op. pª re incipe eē. Sꝫ ꝯ hāc ppōnē aꝛ. sortes ⁊ plato nec̄io
sunt: ergo soꝛ. ⁊ plō nec̄io sunt hec entia demrāndo
Op. 2ª sortē ⁊ plōnē ergo nec̄io sunt soꝛ ⁊ plato. Preter
rea soꝛ ⁊ plato nec̄io sunt entia vel ergo nec̄ia sunt
hec entia demrāndo illas q̄ttuoꝛ ptes vel nec̄io sunt
alia entia pᵐ non pōt dari qꝛ mā istoꝝ pñt augeri ⁊
tūc soꝛ ⁊ plō sūt alia entia ergo soꝛ ⁊ plō nō nec̄io
Op. 3ª sunt hec entia: ⁊ p idē nō nec̄io sūt alia entia. rursus
hec entia possibilr nō sunt soꝛ. ⁊ plō. ergo soꝛ. ⁊ plō
Rñdeꝛ possibilr nō sunt hec entia. Ad illa rñdeꝛ ꝯcedendo
pmo ꝯñaꝫ ⁊ pñs soꝛ. ⁊ plō nec̄io sunt hec entia demōstrā
do sortē ⁊ platonē. nec sequit pñs vltio illatū nec̄io
Rñdeꝛ sunt sortes ⁊ plato. ❡ Ad 2ᵐ ꝯcedo ꝯñam ⁊ pñs ad
secūdo aliā soꝛ arguēdi nō vꝫ qꝛ nō seqꝛ deꝰ nec̄io ē credēs:
vl' nō credēs: gº deꝰ nec̄io ē credēs vel nec̄io ē nō credēs
capiendo añs in sensu disiuncto ⁊ pñs in sensu diuīsū

ctiuo: sed modus arguēdi pſes patiꝛ instātias q̄rū ī
la est vna: sed gfa māe ꝯcedo ꝯñam ⁊ pñs soꝛ. ⁊ plō
nec̄io sunt hec entia: ⁊ sic nego q pmū nō pōt dari ⁊
insto q eoꝝ materie pñt augeri q est fīm de vtute ser
monis qꝛ nihil pōt augeri sed loquēdo vt pſes. tunc
dico q nō sunt āplius soꝛ. ⁊ plō. vnuuoce pmo mō
vniuocationis. ❡ Ad 3ᵐ ꝯña est nulla nec arguiꝛ ab Rñdeꝛ
equiualētibꝰ qꝛ in vna denotaꝛ possibilitas nō cadere tertio
in sortē ⁊ platonē in altera in hec entia ⁊ sic termini
nō eodē modo accipiunꝛ. nec imaginare ppterea q
ego volo istas esse eiusdē forme soꝛ. ⁊ plato nec̄io sūt
hec entia vel alia entia ⁊ deus nec̄io est credēs vel nou
credēs ⁊ eodē mō potes pbare q soꝛ. nō pōt incipe eē
binariꝰ saltē nō pōt incipe esse nūs nec desinere eē nu
merus: qꝛ ille binariꝰ non pōt incipere esse nūs ⁊ ille
binarius est sortes ergo soꝛ nō pōt desinere eē nūs.
ꝯña tenet vt supra. ⁊ maioꝛ patet qꝛ ille binariꝰ neces
sario est numerꝰ. Decima ppō aliq̄ superficies desinet xª ppō
diuidi que nunꝗ incipiet nec icepit diuidi. pbaꝛ: po
sito q sit vnū cōtinuū puta pomū qꝫ diuidiꝛ successi
ue in vna hora cōplete fm crassitudinē iam capio vl
timā superficiē puta infimā q̄ sit a tūc instāti terminati
uo illiꝰ hore a desinet diuidi qꝛ tunc veꝝ est dicere a
nūc nō diuidiꝛ ⁊ imediate ante hoc diuidebaꝛ. pbaꝛ
prioꝛ pe q instāti terminatiuo illiꝰ hore a nō diuidiꝛ
imo tunc est diuisa. scda pbaꝛ. sꝫ imediate ante hoc
diuidebaꝛ qꝛ ante hoc diuidebaꝛ sꝫ in quolibet tpe
terminato ad hoc istās ⁊ nō fuit vnū instās ante hoc
qn inter illud ⁊ hoc instās a diuidebaꝛ ⁊ tñ nō inci
piet diuidi. pbatur qꝛ nō in instāti terminatiuo illiꝰ
hore qꝛ nūc fīm ē dicē nūc diuidiꝛ imo nūc est diuisa
vt dcm ē ⁊ in q̄lꝫ instāti huiꝰ hore añ hoc istās fuit ite
gra. gº in nullo instāti añ hoc diuidebaꝛ. Undecima xjª ppō
ppō b c superficies icipit diuidi q̄ nō desinit nec desinet
diuidi: pꝫ. sit b pª superficies teriatiua corpis c qꝫ vo
lo diuidi in vna hora adeq̄te: tūc capio vltimū istās
nō eē hore ⁊ sic argumētoꝛ b superficies imediate post
instās pñs diuideꝛ ⁊ eadē superficies nō: nūc nō diuidi
diꝛ ergo b superficies incipit diuidi. ꝯña tꝫ a cā ṽitatis
ppōnū cuiꝰ est ṽitas. 2ª exponēs añtis est nota. ⁊ po
rē pbo: qꝛ post istās pñs b superficies diuideꝛ: ⁊ nō est
dabile istās post istās pñs qn iter tpm ⁊ sic istās pñs
b superficies diuideꝛ. Alia pe ppōis pncipalis pbaꝛ q
nō desinit neqꝫ desinet diuidi: qꝛ da ciª oppm desinit
vl' desinet diuidi: ⁊ tūc sic vl' exponēdo desinit p posi
tionē de pñti ⁊ remotionē de futuro vl' p remotionē
de pñti ⁊ positionē de pterito: sed nec hoc nec illud ⁊
igiꝛ nō pᵐ pbo qꝛ vl' hoc ē in vltimo istāti nō esse ho
re ⁊ hoc nō: qꝛ tūc nō diuidiꝛ vl' in aliq̄ instāti itrinse
co illiꝰ hore sequēti vltimū istās nō esse hore ⁊ hoc
nō qꝛ añ qōcūqꝫ tale dabile diuideꝛ nec fm puta ex
ponēdo desinit p remotionē de pñti ⁊ positionē de
pterito. pbaꝛ qꝛ q̄cūqꝫ instāti in q̄ diuidiꝛ (si velis da
re) añ hoc diuidebaꝛ. ⁊ gfa ppōnuꝫ teneo cū realibꝰ
superficiē eē lōgitudinē ⁊ latitudinē crassitudinis imu
nē. Duodecima ppō. icipit aliqs caloꝛ pduci in hoc xijª ppō
sbo. ⁊ nullus caloꝛ icipit pduci i hoc sbo. pbaꝛ ppō
de caloꝛe q pūbilr gīiabiꝛ fm se totū in hora sequēti

Dubitatio incidens — tim icidit dubiu3 nō modicū. De vitate hui⁹ ppōnis plato icipit eē ois hō. casu q̄ sint soꝛ. ꝛ plo ꝛ sit instās pn̄s p^m instās nō eē soꝛtis: ꝛ sic cicero imediate post instās quēadmodū āgelus b ē imediate post angelū a qꝛ tūc illa eēt va: s3 hoc ē fl̄m: igit̄ dicta nō stāt: mi noꝛ p3. qꝛ exponētes illi⁹ sūt ve: plo in instāti pn̄ti ē omnis hō p instās pn̄s capiendo p̄mū instās nō esse soꝛtis ꝛ nō imediate an̄ istās pn̄s, fuit omnis homo: ꝛ probo ꝯn̄am qꝛ homo amplia̅t. ꝛ per ꝯsequēs stabit p hoīe qui est vl̄ imediate post hoc erit ꝛ sic stabit pro platone ꝛ cicerone ꝛ distribuit̄: g⁹ illa ē falsa.

Confirmatur — Et ꝯfirma̅t. plo incipit eē ois hō: g⁹ plo incipit eē ois hō q ē vl̄ imediate post instās pn̄s erit per exp̄ssionē ápliatiōis. s3 ꝯn̄s ē fl̄m: vt p3 p el⁹ exponētes plo ē ois hō q ē vl̄ imediate post instās pn̄s erit. illa est falsa alijs exponētib⁹ relictis: g⁹ nō ē va. exponēdo per positionē de pn̄ti ꝛ remotionē de p̄terito ꝛ p idē si velis exponē p pōne3 de futuro ꝛ remotionē de pn̄ti. qꝛ bn̄ sequit̄. plato est ois hō q est vl̄ imediate post instās pn̄s erit cicero est hō q est vel imediate post instās pn̄s erit: ergo plato vel erit est cicero.

Rn̄⁹ ad arg^m dubij — Ad arg^m rn̄det negādo q hec sit falsa plo icipit eē ois hō. stāte casu ꝛ ꝯcedo q hō aplia̅t qn̄ ponit̄ sine distributione. ¶ Et ad ꝯfirmationē nego ꝯn̄a3. ꝛ dico q ppō de icipit cū distributiōe nō equalet ppōni exp̄mēte ápliationē ei⁹. hoc idē p3 in modalib⁹ tenēdo q ois ampliatio d3 exp̄mi disiunctim ille nō equalēt de⁹ nec̄io est creās ꝛ de⁹ nec̄io ē creās qd est fuit erit: vl̄ pōt eē cū 2⁹ sit va ꝛ p̄ falsa. Siīr illa est falsa de⁹ posīter nō est creās qd est fuit vl̄ erit vl̄ pōt esse: ꝛ de⁹ possibilr̄ nō ē creās: est va. Ex illo seq tur. q l3 ille equaleāt soꝛs icipit esse hō: ꝛ soꝛs icipit esse hō q est vl̄ imediate post istās pn̄s erit addēdo tn̄ vtriq3 puta ꝛ illi disiūcto ꝛ ly hō signū distributiuū nō equalebūt. quēadmodū i istis hois asin⁹ ē asin⁹ ꝛ asin⁹ hois ē asin⁹: s3 iterserēdo ly nō: nō equalebūt.

Dubitationi oppōsit p⁹ — Dubitat̄ sup vitate hui⁹ ppōnis xp̄s incipit eē. Et ar̄ q sit va arg⁹ 5⁹ an̄ opp̄m p̄ncipale. Et ꝯfirmo qꝛ volo q successiue deus assumat humanitatē hoc ē p vltimū instās nō esse xp̄i: ꝛ tūc sic argumētoꝛ xp̄s in instāti pn̄ti nō ē de⁹ ꝛ idem xp̄s imediate post istās pn̄s erit de⁹ g⁹ xp̄s icipit esse de⁹. ꝯn̄a t3 ab vna cā vitatis ppōis ad ppōnē cui⁹ ē ve ritas. ꝛ p̄oꝛ exponēs p3: qꝛ i triduo tūc s̄bm nō supponebat: ꝛ ē negatiua vltra casus. g⁹ tūc fuit va: hoc ē ita fuit tunc sic ipsa sig̅t ꝛ si fuisset foꝛata tūc fuisset

Op. 2⁹ — ppō va: ꝛ 2⁹ exponēs ē nota. ¶ 2⁹ ar̄ ad idē ens incipit eē xp̄s. g⁹ xp̄s icipit esse ens: g⁹ icipit esse. ꝯn̄a est ꝯūsioꝛ ꝛ 2⁹ ē p locu3 ab equalētib⁹. Itez xp̄s incipit eē f̄m humanitatē: g⁹ xp̄s incipit eē. t3 ꝯn̄a saltē per cōicationē ydiomatū.

In oppositu3 — ¶ In opp̄m ar̄ xp̄s icipit eē. signet ille ex q̄ nō ē nisi vn⁹. ar̄ sic. iste xp̄s incipit eē ꝛ iste xp̄s ē de⁹. g⁹ de⁹ icipit eē. ꝯn̄a ē bona: qꝛ syllo expositoꝛi⁹ ꝛ ꝯclo nō mō ē falsa. Uerūetiā ipossi: g⁹ aliq̄ p̄missaꝝ ē falsa (saltem) ꝛ nō minoꝛ. g⁹ maioꝛ: ꝛ esto q mioꝛ equaleat vni de oi ē vera: nec hoc h̄ est

Rn̄sio — q̄rēdū. Rn̄det̄ q ppō hec xp̄s icipit eē est ipossi: qꝛ hec ꝯn̄a ē optima. ille xp̄s icipit esse g⁹ iste de⁹ incipit eē, quēadmodū seq̄t hoc albū icipit eē: ergo soꝛ, in cipit eē: nec v3 dicē q xp̄s suppōit p aggregato ex diuinitate ꝛ hūanitate: qꝛ tūc xp̄s nec eēt d̄s nec accn̄s: nec creatoꝛ: nec creatura: nec eiusdē sp̄ei cū deo qd ē fl̄m: s3 xp̄s suppōit p 2⁹ p̄sona i diuinis: l3 connotatiue ꝛ extrīsece respectu dei: ꝛ pp̄terea xp̄s icipit eē xp̄s ꝛ xp̄s nec̄io ē: s3 nō ē nec̄io xp̄s: nec nec̄io nō xp̄s: l3 xp̄s nec̄io sit xp̄s: vl̄ nō xp̄s disiūctim ꝛ hec copulatiua ē possi xp̄s nec̄io ē. ꝛ xp̄s nō ē. oēs iste sunt clare ad illā copulatiuā vsq3 ꝛ eā sic pbo. p̄oꝛ ps ē nec̄ia. ꝛ 2⁹ ps est possis. g⁹ tota copulatiua est possis. ꝯn̄a est nota: qꝛ nunq̄ ꝯsurgit icōpossibis iter posse ꝛ nec̄iu3 ꝛ vt p3 p disiūctiuā oppositā: ꝛ pbo an̄s. illa xp̄s nec̄io ē. sequit̄ ex hoc nec̄io: hoc nec̄io ē demādo deū ꝛ hoc ē vl̄ pōt eē xp̄s. g⁹ xp̄s nec̄io est ꝯcludēdo possibilitas 2⁹ p̄tis p3: qꝛ fuit va an̄ icarnationē: s3 foꝛte argumētaris xp̄s nō ē de⁹: ꝛ ois xp̄s ē eēntia diuina. g⁹ eēntia diuina nō ē de⁹. — Instat

Rn̄sio — ¶ Ad hoc rn̄r facile q ē ipossi ꝛ q̄l3 p̄missaꝝ ꝯtigēs: s3 icōpossibitas ē respectu p̄missaꝝ: tūc rn̄det ad arg⁹ an̄ opp̄m: ꝛ do casu3 q successiue assumat: ꝛ dico q ille exponētes nō sufficiūt ad expositionē illi⁹: nec ēt op⁹ est 3⁹ exponēte. quēadmodū geoꝛgi⁹ ꝛ plerīq3 ponūt. S3 op3 p̄ponere affirmatiuā sp addēdo idē in 2⁹ cathegoꝛica vt teri teneant eē ápliē ꝛ eē restricte cū alijs pp̄etatib⁹ logicalib⁹ ꝛ op3 exponē xp̄s imediate post istās pn̄s erit de⁹: ꝛ idē xp̄s in istāti pn̄ti nō ē de⁹. mō hoc fuit fl̄m i triduo. ¶ S3 hoc ar̄ h̄ xp̄s incipit eē de⁹: ergo xp̄s icipit eē de⁹ ab iferioꝛi ad supius cū terio p̄cedēte icipit. pbo an̄s ꝛ p tota pbatiōe volo q nos sim⁹ i tpe tridui i vltimo istāti nō eē assumptiōis: ꝛ tunc sic argumētoꝛ. h̄ xp̄s imediate post istās pn̄s erit de⁹: ꝛ h̄ xp̄s in instāti qd ē pn̄s nō ē de⁹ ergo h̄ xp̄s incipit eē de⁹. pbo ꝯn̄a3 ab exponētib⁹ ad exponibile3: nec v3 dicē q op3 cape relatiuū idēptitatis viso q s̄bm ē terius singularisat⁹: ꝛ si dicas op3. adhuc nō min⁹ tota copulatiua erit va: qꝛ p̄oꝛ ē va ꝛ 2⁹ ē vna negatiua cui⁹ s̄bm nō suppōit: g⁹ est va. — Oppōit

Rn̄⁹ ad p̄mum — Rn̄r negādo an̄s. ꝛ ad pbationē dico q op3 accipe cū termio discreto saltē ꝯnotatiuo relatiuū idemptitatis: ac si eēt terius cōis ꝛ nego q scda cathegoꝛica sit va ꝛ dico q s̄bm suppōit nō i oꝛdie ad copulā de pn̄ti: s3 i oꝛdie ad copulā de futuro: qꝛ relatiuum ꝛ ei⁹ suppō ex suppōne an̄tis depēdēt ꝛ suppōit i oꝛdie ad copulā de futuroꝛ qꝛ sensus hui⁹ copulatiue ē h̄ xp̄s p⁹ istās pn̄s erit: ꝛ idē xp̄s q imediate post istās pn̄s erit i istāti pn̄ti nō ē ens: mō hoc est fl̄m: qꝛ xp̄s qui imediate post istās pn̄s erit nūc est ens: qꝛ de⁹ nec pp̄terea sequit̄ q ante xp̄s erit ꝛ ipse nūc est: qꝛ ipse nūc nō est ens: l3 adam p⁹ hoc erit ꝛ ipse ē binari⁹: nec h̄ capim⁹ relatiuū in scda cathegoꝛica respectu copule in q̄ ponit̄: qꝛ tunc adhuc s̄bm nō supponeret. quēadmodū in illa oīe qd erit est: vbi terminus stat f̄m exigentiam vtriusq3 copule: sed capimus f̄m exigētiam pꝛioꝛis copule.

Ad 2^m — Ad 2^m d̄r q ꝯūsio ē nullis: qꝛ nō fit de extrēo ex/ tremū: s3 op3 sic dicē icipiēs eē xp̄s est ens.

Ad 3^m — Ad 3^m d̄r q raro fit cōicatio i abstracto: qꝛ humanitas ē assūpta: ꝛ de⁹ nō ē assūpt⁹: sed hoc ad altioꝛē sciā3 relinq̄m⁹: nec impertinēter magis locut⁹ sum de hoc xp̄s incipit eē q̄ de hoc albū incipit esse

Dubitatur 4°. Dubitatur 4° quo exponitur hec: sortes et plato incipiunt esse posito q istud instans sit primum instans esse sortis et ultimum instans non esse platonis: et ro dubitationis est: quia unus eorum incipit per positionem de presenti: et alter per positionem de futuro. ergo videtur q modus datus non sufficit in istis. dicitur ad hoc facile q exponuntur per positionem de futuro et remotionem de presenti: ut sortes et plato immediate post instans quod est presens erunt capiendo in istis primum instans esse sortis et sortes et plato in instanti quod est presens non sunt: et hoc capiendo coniunctionem copulatim si copulative resolvenda est: et exponitur per cathegoricas: et eodem modo dicatur de hac sortes et mortuus incipiunt esse: quia copulati incipiunt per ultimum instans non esse mortui: quod est primum instans esse sortis: et hoc per positionem de futuro et remotionem de presenti: sed mortuus et hoc instans nullo modo incipiunt esse copulatim: nec hic aspicio an consequentia sit bona cum incipit: sed solum de modo verificandi et hoc sufficit cum frequentius querimus propositionum veritatem quam habitudinem consequentie.

Quo. Similiter queritur de veritate huius sortes incipit esse omnis homo q est vel sortes incepit esse omnis homo q est: vel sortes incipiet esse omnis homo qui est: posito q sortes prius fuerit et secum cicero: et sit illud instans primum non esse ciceronis: et primum esse platonis: tunc ro dubitationis est: quia sortes non fuit ab eterno omnis homo q est: quia non fuit ab eterno: et sortes fuit omnis homo q est: ergo incepit esse omnis homo q est: vel incipit vel incipiet q sortes fuerit omnis homo qui est. probatur: extrema adequate supponunt pro eodem: quia primum instans non esse ciceronis est primum instans esse platonis: quia predicatum non supponit nisi pro homine qui fuit et est: et solum talis est sortes: igitur.

ppo 1ª. Pro illo dubio ponam propositiones: quarum prima est. sortes in instanti dato fuit omnis homo q est: et sortes non omnis homo q est fuit. prior patet: quia extrema adequate accipiunt pro eodem nec aliud impedit: ergo est vera. secunda patet: quia sua contradictoria est falsa: sortes omnis homo q est fuit: quia ly homo distribuitur pro sorte et platone: quia plato est homo q est et ly fuit disiunctim accipitur in ordine ad est vel fuit: et sic predicatum distribuitur et predicatum supponit pro aliquo pro quo non supponit secundum: ergo illa est falsa. ¶ Secunda propositio. numquam erit verum dicere sortes est omnis homo q est: patet nec in primo instanti esse platonis: quia cum medio mentico inferretur sortem esse platonem: nec ante hoc instans: quia fuit cum cicerone continue sicut supponitur. nec post illud instans: quia habebit secum platonem. ¶ Tertia propositio ex hac sequens est q in hoc instanti sortes non incipit esse omnis homo. patet vel hoc esset per positionem de presenti et remotionem de preterito: vel per positionem de futuro et per remotionem de presenti: sed perspicuum est ex dictis utrumque illorum esse falsum: igitur. ¶ 4ª propositio. sortes numquam post instans presens incipiet esse omnis homo q est: nec umquam ante instans presens incepit esse omnis homo q est. patet ex ypothesi. ¶ 5ª propositio. sortes incepit esse omnis homo q est. patet. sortes in primo instanti platonis erat omnis homo q est. et in nullo instanti ante illud fuit omnis homo q est: nec oportet q habeat respondentiam unius de presenti terris in forma reservatis. queris in quo instanti fuit sortes omnis homo q est. dicitur in a quod est primum instans esse platonis: nec sequitur sortes fuit omnis homo q est in a instanti: ergo a instans fuit: sed sequatur sortes fuit

2ª ppo.

3ª ppo.

4ª ppo

5ª ppo.

homo: et sortes est homo qui est: quia a instanti est determinatio copule secunde et eam precise respicit.

Dubitatur 5°. Dubitatur 5°. utrum iste equaleant homo nunc non est animal: et homo non est animal. et de oppositis in istis et terminorum suppositionibus. et ro dubitationis quo ad primam partem est q illa homo incipit esse animal concedenda est quando sortes incipit. et tamen communiter capitur ista exponens prima: homo nunc non est animal si exponatur per remotionem de presenti et positionem de futuro. ¶ Sed contra bene sequitur homo nunc non est animal: ergo omnis homo non est animal particularis et universalis in materia naturali equalent de predicatione directa deducta ampliatione. Respondetur q illa est falsa quandocumque formatur homo nunc non est animal: immo omnis homo nunc est animal: quia ibi nullus ponitur terminus ampliativus: immo de quocumque in hoc instanti verum est dicere q est homo de eodem in hoc instanti verum est dicere q est animal: et sic semper illa est falsa quando formatur homo nunc non est animal. nunc ad rem ipsam respondeo q ille non equalent: homo nunc non est animal: et omnis homo non est animal. et possum dicere q non sunt in eadem materia: quia homo nunc non est animal: est in materia contingenti: et post lapsum huius instantis ipsa est vera: et ipso nunc existente affirmativa est vera. secus est de alia: sed illud non est valde ronabiliter dictum ex quo nunc est deteriatio copule: et iste due propositiones componuntur ex eisdem extremis. propterea sunt in eadem materia. et dico q illa regula plurimum fallit: sicut cum istis deteriationibus a parte copule. Etiam iste non equalent: omnis homo est b animal: et homo est b animal. hominis asinus non est asinus. nullius hominis asinus est asinus: de quibus alibi dictum est.

Oppo.

Rndet

Quo ad terminorum suppositiones dicitur q termini supponunt sicut in aliis per regulas suppositionum communes: ita q terminus sequens incipit supponit determinate si nihil aliud impediat: ut sortes incipit esse albus: formaliter sequitur: ergo sortes incipit esse hoc album: vel sortes incipit esse illud album. posita constantia et ita in aliis. Sed hic sortes incipit esse omnis homo potest dici q supponit confuse tamen: quia possumus descendere disiunctim formaliter: quia non possumus descendere copulative: et licet sequatur immediate ly omnis non sequitur q distribuatur post hoc verbum incipit et descensus disiunctus est effectus suppositionis confuse tamen: et arguendo ab effectu ad causam potest dici q supponit confuse tamen: sed quia facilius est iuvenibus tenere communes regulas valde malo dicere q distribuitur ratione de ly omnis quod non impeditur per incipit: et hoc immobiliter quia non valet descensus: vel possumus descendere disiunctim sic. sortes incipit esse omnis homo: ergo sortes incipit omnis iste vel iste vel iste homo. et sic de singulis posita constantia. et ista tria dicta solum verbaliter distant. hic terminus stat confuse tamen post hoc totum incipit omnis et distribuitur immobiliter: vel distribuitur mixtim more aliquorum vel disiunctim. et sic pono terminum distribui absolute: et terminum secundum quid: ut hic sortes incipit esse omnis homo: quod patet per exponentes eius ubi ly homo in prima distribuitur: et in secunda stat determinate: nec propterea volo dicere exponibilem hanc sortes ypotheticam: sed habendus est oculus frequenter ad exponentes.

Suppones terminorum.

Ex dictis redditur causa quare hec consequentia non valet. sortes incipit esse omnis homo: ergo omnis homo incipit esse sortes. licet sequatur sortes potest incipere esse omnis homo: ergo omnis homo potest incipere esse sortes: et ex eodem patet quare iste non contradicunt. incipit omnis homo esse sortes: et non homo incipit esse sortes: quia facile ambe sunt vere: quia prima harum equalet isti. sortes incipit esse omnis homo

Explo gatio.

ois hō. nec ɔ̄ña est ppterea q̄ iste nō ɔ̄rient si recte intelligas oē aial fuit in archa noe: ꝛ oē aial non fuit in archa noe: suppo⁹ q̄ sb̄m distribuat p gn̄ib⁹ singulorum in affirmatiua ꝛ singulis giīuz in negatiua. si quis velit dicere eas esse ɔ̄rias ꝛ nō hēc p incōueniēti nō claudit ei via: sed cū hoc est ɔ̄ cōem scolā ꝛ p3 alr̄ mod⁹ malo nō fateri in hoc de dubijs pōt q̄spiā dubitare de expōnib⁹ taliū soꝛs icipit vl' dsinit eē. Et vtrū hec sit ppria. soꝛs icipit nō addēdo ly eē ꝛ magis de extrisecis tpib⁹ ꝛ modalib⁹ q̄ oia relinquo lectorib⁹.

Nunc respondetur ad rationes concedēdo q̄ illa sunt bene dicta.

Ad p^m. Et ad p^m arg^m de illa a hō incipit esse. nego q̄ illa debet ɔ̄cedi: sed tenēdo exponentes cum ly a ipsa videt ɔ̄cedēda: ꝛ eius ɔ̄uertēs videt eā ostēdere falsaz. vel si scd̄a exponēs capiat cū terio infinito: vt dicebat arguēdo ipsa est ipossibilis. vl' saltē hec a angel⁹ incipit esse: nec seqt hō incipit esse ergo a hō incipit esse: nec iuuat cape relatiuū idēptitatis: qꝛ scd̄a exponēs erit vera. Facile diceret volēs euadere op3 exponere istā eodē mō cum hac hō incipit eē credo qd̄ pōt exponi sic a hō incipit eē a hō est hō: g° nō imediate an̄ hoc fuit ita q̄ sit vna cathegorica cui⁹ p̄tum est hoc totū hō qui nō imediate an̄ hoc fuit capiendo alterā pte3 disiūctiue si respiceres ad formalitatē: ꝛ eodē modo de alijs dici pōt homo incipit esse hō est aliqd q̄d nō imediate ante hoc fuit mot⁹: incipit eē mot⁹ imediate p⁹ hoc erit aliqd qd̄ nūc nō ē.

Ad 2^m. Secundū arg^m parū cogit eius ɔ̄cessiones cū nō habeat magnū incōueniēs concedere affirmatiuam exponibilem cuius vnuz extremum non supponit: vt est in exclusiuis de hac nō tm̄ chimera non est chimera.

Ad ɔ̄firmatiōe3. Ad ɔ̄firmationē negat minoꝛ: ꝛ ad pbationem arguēdo rn̄det: ꝛ de expositione cathegorice huius copulatiue animal est homo: ꝛ idem incipit esse album dicitur q̄ sic exponitur animal albū nunc est homo: ꝛ ide3 aial homo immediate hoc non fuit albuz vel ꝛc̄. nec est opus geminare idē qn̄ ponitur.

Ad 2^m. Ad scd̄m arg^m de illa ois hō ens incipit eē. dr̄ q̄ illa est resolubilis rōne primi teri. s. ois ꝛ q̄libet resoluēs d3 exponi: qꝛ p̄° expositio nō debet incipe a 2° terio: s3 a p̄° ꝛ h° ɔ̄gruēter: qꝛ resoluit p hāc hō icipit eē: ꝛ nihil ē hō qd̄ nō icipiat eē ꝛ p̄° est resoluenda rōne hui⁹ termi homo: ꝛ postea exponenda.

ad ɔ̄fir. Ad ɔ̄firmationē credo q̄ iste equalēt soꝛtes ens incipit esse: ꝛ soꝛs incipit eē ens: ꝛ l3 ptes soꝛtis fuissent ꝛ non vnite ante hoc instans illa est vera. soꝛtes ens incipit esse quēadmodum ista. soꝛtes incipit esse ens: secus est in talibus soꝛtes hominem incipit videre: ꝛ soꝛtes incipit videre hominem.

Ad 3. Ad tertiū nego ɔ̄ña3: ꝛ ad pbationē arguēdo sb̄ditur soꝛs: l3 arguēdo ēt tangat nō solutio: ꝛ qn̄ istud iprobas: qꝛ tūc relatiuū referret restricte i disiūctiua distinguo: vel de p accidens ꝛ gr̄a ɔ̄dictionis ex quo in ɔ̄dictorijs terminis debēt stare eque restricte: ꝛ sic ɔ̄cedo: vel de p se ꝛ sic nego: ꝛ idē p3 hic ens ɔ̄tigēter est de⁹ sic in pposito dicat: nec sequitur q̄ hec disiunctiua est falsa. demon est malus vel ipse est bonus: qꝛ habebit vnā copulatiuā ex cathegoricis negatiuis ei ɔ̄dicētem vbi teri nō stant aliter q̄ i ista disiūctiua: vl' disiūctiuā negatiuā ꝛ redibit in idē: qꝛ ista nō demon est malus: ꝛ ipē nō est bonus v3 hanc. Ex illo p3 istud coꝛrelariū alberti vigesimo sophismate in mā de relatiuis nō esse ver̄ vbi infert q̄ disiūctiua ꝛ copulatiua composite ex partibus cōtradicentibus non ɔ̄dicunt in materia de relatiuis qꝛ ipse non capit terminos eque restricte: ꝛ per consequens non capit copulatiuā ꝛ disiūctiuā ex partib⁹ ɔ̄dicētibus.

ad ɔ̄fir. Ad ɔ̄firmationē ɔ̄ tertiū coꝛrelariu3 soꝛtes icipit eqtare equū platonis: g° equū platonis soꝛs incipit eqtare. nego ɔ̄ña3: nec at̄ ab equiualentibus.

ad pba. Ad aliā pbationē ɔ̄cedo q̄ hec ɔ̄ña est bona soꝛtes equitat equū platonis. ergo equū platonis soꝛtes equitat: sed nō op3 q̄ eodem addito valeat ɔ̄ña: qꝛ nec hoc tenet cū sincathegoreumate nec sine sincathegoreumate. exēplū primi l3 seqtur. deus pducit angelū a. ergo de⁹ est: tn̄ nō seqtur addendo vtriq3 ɔ̄tingēter. deus ɔ̄tingēter pducit angelu3 a: g° de⁹ ɔ̄tingenter est. ex^m scd̄i l3 seqt. soꝛs est ianitoꝛ. g° ē hō. nō tn̄ seqt soꝛs ē magn⁹ ianitoꝛ. g° est magn⁹ hō.

Ad 3^m. Ad tertiū nego ɔ̄ñam hāc. soꝛtes incipit equitare equu3 hūc platonis ergo incipit equitare hunc equū. ¶ Et ad pbationē arguit a ɔ̄uertibilib⁹ dicit de aliaco de scd̄a dubitatione de icipit q̄ hec regula patitur multas instātias. Prima est in suppōne mālī. Scd̄a est qn̄ addit aliq̄d sincathegoreūa sb̄to. ¶ Tertio non seqt in multis ppōnibus de preterito vel futuro vel connotātibus tēpus p̄teritū vl' futur̄.

Declarat regula. Similiter r̄la non tenet qn̄ sunt ɔ̄uertibilia: vt nūc. ego nō intelligo scd̄am ꝛ tertiā instātias: nec credo quēpiā eas ośdere posse: sed sua lr̄a est mēdosa quo ad scd̄am instātia3 voluit dicere determiatio a parte copule: vt p3 in okan quē in hoc imitat⁹ est ꝛ okan sic declarat: qꝛ nō sequit hō est p se risibilis scd̄o mō. ergo hō est p se hō scd̄o mō: s3 istud nihil ē: qꝛ nisi hō ē risibilis capiat mālr̄: ista nō ē ɔ̄cedēda: ꝛ sic nō debuit addē vltra p̄mā instātiā si sigtiue capiāt oēs teri. ɔ̄ña ē optia. ¶ Ego credo sic soꝛe dicēdū q̄ a ɔ̄uertibili ad ɔ̄uertibile qn̄ accipiunt s̄m sigtionē s̄m quā sunt ɔ̄uertibiles teri: ɔ̄ña sp est bona. dr̄ notāter s̄m sigtionē s̄m quā teri sunt cōuertibiles: qꝛ ista ɔ̄ña nihil valet aial rōnale est diffō hois: ergo hō est diffō hois: qꝛ ibi aial rōnale capit p ipsa voce aial rōnale: ꝛ nō pro sigto vltimato. ꝛ s̄m illā sigtionē illi teri nō sūt ɔ̄uertibiles: ꝛ hec non discrepat ab hoc q̄ vulgo dr̄ in suppōne mālī: ꝛ tūc argumētū de istis teris hic equus: ꝛ hic equus plonis dr̄ q̄ nō sūt ɔ̄uertibiles: qꝛ anteq̄ teri sūt ɔ̄uertibiles oꝛ q̄ vificent de se iuicē mediāte q̄cūq3 copla. i. q̄ vn⁹ illoꝝ nō pōt vificari de aliq̄ qn alter vificet de eodē: vt hō ꝛ risibile secludēdo ei⁹ ápliatōe3 q̄ ad mālr sic chimera ꝛ hyrcoceru⁹. Alij sūt ɔ̄uertibiles vt nūc vt hic equ⁹: ꝛ hic equ⁹ plonis qn̄ vificant mediāte aliq̄ copla de istis ab vno ɔ̄uertibili vt nūc ad aliū: nec a cōuertibili simplr̄ ad ɔ̄uertibile vt nūc valet ɔ̄ña.

Ad 4m Ad 4m ɔcedo q̄ nō seq̄t: q: añs est ver cū p⁹ po sit va ꝛ 2ª ponectia ꝛ ɔñs ē fl̄m cū nō pōt in cipe eē va: q: si illa sit va antixp̄s saluabit ab eterno fuit va. ꝛ nego q̄ ille sint ei⁹ exponētes: q: in añte p̄t p̄cedit solū vnā exponētē ꝛ in ɔñte p̄cedit illō ifinitiuū icipe: ꝛ sic equaliter p̄cedit vtrāq; exponētē ɔñtis: q: in añte nō denotat q̄ tota copulatiua de ieē cōposita pōt eē va: s3 solū q̄ vna illaꝝ ꝛ in ɔñte denotat q̄ tota coplatiua pōt eē va. S3 hec ɔña ē bona: posse est q̄ hec nūc nō est va: ꝛ imediate post hoc erit va. ergo pōt incipere esse vera capiēdo añs in sensu composito: ꝛ sic denotat copulatiuā eē possibilē: ꝛ hoc ē falsum propter partium incompossibilitatem.

ad ɔfir. Ad ɔfirmationē ɔcedo hāc de⁹ ꝛ beā vgo incepe rūt eē capiēdo ɔiūctionē copulatim copulatiue. nego: q: deus non pōt incipere esse: nec hoc est hereticum nec heresim sapiens q̄ amplius est.

Ad 5m Ad 5m nego q̄ nō seq̄t: ꝛ ad p̄bationē nego q̄ in p⁹ istāti icarnatiōis añs erat vez: imo tūc 2ª exponēs erat falsa. s. idē xp̄s imediate añ hoc nō fuit: s3 idē xp̄s imediate añ hoc nō fuit xp̄s. ¶ Ad cō-

ad ɔfir. firmationē nego q̄ illa eēt va. s. oīs icipit eē oīs hō in casu dato. ꝛ ad p̄bationē q̄ tāgit illā difficultatē: s. oīs imediate añ hoc nō fuit oīs hō. ꝛ p⁹ rn̄deo ad mā3: ꝛ postea rn̄debo ad formā: ꝛ q: facili⁹ ducit p̄ hāc senix fuit oīs senix: vel adā fuit oīs hō dr̄ q̄ illa pōt cōcedi adā fuit oīs hō: q: adā in a istāti fuit oīs hō supposito q̄ a fuit vnū istās añ q̄ eua creabat ꝛ ly a applicet se a p̄te p̄ti: nec seq̄t adā fuit oīs hō ꝛ abel fuit hō. ergo adā fuit abel: q: i maiore sensus est adā in aliq̄ tp̄e fuit oīs hō vbi aliq̄ tp̄e se applicat a p̄te p̄ti ꝛ ad sillogizādū o3 cape relatiuū idēptitatis in miore sic. abel in eodē tp̄e fuit hō: mō hoc est fl̄m: quēadmodū nō seq̄t. hoīs q̄l3 asin⁹ currit brunellus est asin⁹. g⁹ hoīs brunellus currit: vl̄ g⁹ brunellus currit: ꝛ op3 addē idē vl̄ alr̄ nihil hēbis: ꝛ sic p̄tū hui⁹ adā in a instāti fuit oīs hō nō supponit p̄ abel: q: non fuit hō in a instāti: s3 istā nō ɔcedo adā in aliq̄ tp̄e posit fuit oīs hō ꝛ sic nō seq̄t. adā aliq̄ tp̄e fuit oīs hō: g⁹ ada3 fuit oīs hō q̄ fuit aliq̄ tp̄e: q: p̄tu3 ɔñtis est determiatio accepta vnica acceptiōe cū suo determiabili ꝛ distribuit p̄tū añtis vō nō quēadmodū non seq̄t iodnes alicubi est oīs hō: q: in sua bibliotheca iodnes ē oīs hō: tñ nō est oīs hō alicubi: q: nō i camera. Alio⁹ tales dteriatiōes p̄tī se applicat a p̄te sbi: vt adā i a istāti fuit oīs hō ꝛ sic ē sīa. ꝛ nō seq̄t. adā fuit oīs hō i a istāti: g⁹ adā i a istāti fuit oīs hō cū p̄tu3 solū in añte stet p̄ hoīe q̄ fuit in a istāti ꝛ in ɔñte p̄ q̄l3 hoīe q̄ fuit. ¶ S3 ɔ̄ istō ar-

Oppo. bn̄ seq̄t adā fuit oīs hō in a instāti: g⁹ adā fuit oīs hō q̄ fuit. p̄bat ex opposito: seq̄t oppo^m. Nā seq̄t adā nō fuit oīs hō qui fuit: ergo adam in nullo tēpore fuit omnis homo qui fuit: ergo nec isto tēpore fuit omnis homo qui fuit demonstrando a istās vel tēpus.

Rn̄det Ad argūm dr̄ q̄ argūm non p̄bat bonitatē ɔñe nec ex opposito seq̄t oppm̄. ꝛ hec ɔñtia nō v3. adā nullo tp̄e fuit oīs hō q̄ fuit: g⁹ adā nō fuit oīs hō q̄ fuit in a istāti. s3 ifert illā: adā in a istanti nō fuit oīs hō q̄ fuit vt in a istāti se applicet a p̄te sbi ꝛ sic ista stat adā in nullo instāti fuit oīs hō q̄ fuit ꝛ adā fuit oīs hō q̄ fuit in a istāti. Nūc rn̄deo ad formā ꝛ dico q̄ ly imediate o3 se applicat a p̄te p̄ti. ꝛ sic ar^m ē exhaustū

Ad 6m Ad 6m nego añs ꝛ nego q̄ ɔ̄dicāt vni eo q̄ terius distribuit distributiōe opposita suppōni determiate in vna ꝛ i alia distribuit distributiōe opposita

ad ɔfir. suppōni ɔfuse tm̄. ¶ Ad ɔfirmationē nego añs ɔñtiā cū ɔñte. s3 q: difficultas argumti depēdet ex añte obuio illi: ꝛ dico q̄ albedo est vnū extremū ꝛ icipiēs eē p̄ductū in a sbo est aliud extremū. Et qñ q̄ris vtꝝ

Extrēa suppo nūt fm̄ eodem. extrema supponāt p̄ eodē possū dicē q̄ sic: q: albedo supponit p̄ aliq̄ re q̄ post hoc erit stati fm̄ se vel aliqd ei⁹: s3 arg^m hoc ad hec nō venat: q: sic albedo icipit eē ꝛ dico q̄ ex̄ supponūt p̄ eodē l3 p̄ nullo determiato ꝛ icipit hec vl̄ hec vl̄ hec albedo p̄duci i a sbo l3 nulla disiūctiue quēadmodū in illa fm̄ modū antiq̄ꝝ sophistaꝝ ꝛ modernoꝝ m̄ltoꝝ ɔcedētiū hāc ad eq̄tādū req̄rit equ⁹ vl̄ ad vidēdū req̄rit oclus: l3 nullus oclus req̄rit ad vidēdū ꝛ nego tibi q̄ ɔcedendo q̄ albedo nec p̄ aliq̄ nec p̄ aliq̄bus supponit q̄ p̄pea dat tibi modus sustinēdi hāc icipit chimera eē hyrcocerru⁹: vt p3 p̄ exponētes falsas vni⁹ ꝛ nō alteri⁹ si dicas si nō hēt exponētes tūc q̄d discrimunis ponerē. dr̄ q̄ tūc nō itelligerē nec vni⁹ v̄itatē nec alteri⁹.

Ad 7m Ad 7m trāseat añs: q: nolum⁹ dicē q̄ ip̄m p̄supponit s3 solū q̄ q̄l3 res incipiēs eē incipit p̄ p̄^m istās sui eē: vel vltimū nō eē: s3 reg̃lariter ita fit sicut añs p̄supponit. ¶ Sed dubiū ibidiū est altioris

ad ɔfir. methodi. ¶ Ad ɔfirmationē ɔcedo q̄ seq̄t de v̄tute fmonis: imo plura absurda sequunt. cras antixp̄us erit. q̄ð p3 i hoc celo antixp̄s erit ꝛ hoc celū ē vl̄ erit crastia die: g⁹ i crastia die āntxp̄s erit maio: de obliq̄ ꝛ miore ð recto. seq̄t ɔclo eādē obliq̄tatē ɔcludēdo

Ad 8m Ad 8m nego añs ꝛ ad p̄bationē do casū ꝛ ɔcedo q̄ tūc antixp̄s eēt demādando tp̄s icipiēs ab hoc istāti ꝛ teriatū ad p̄^m nō eē antixp̄i ꝛ mioꝛ ēt ē vera q̄ illud tp̄s erit añ p̄^m istās eē antixp̄i: s3 nō p̄pea seq̄t hec ɔclo q̄ antixp̄s erit i aliq̄ istāti añ a istās q̄ð est istās p̄^m sui eē: nec ē ɔcedēda antixp̄s erit in aliq̄ tp̄e añ a istās: q: hec p̄pō duo denotat. vnū est q̄ āntixp̄s erit i aliq̄ tp̄e q̄ð erit añ a istās ꝛ hoc ē vez. aliud est q̄ antixp̄s erit exn̄s in tp̄e ip̄3 adeq̄te mēsurante añ a istās mō hoc ē fl̄m: q: iuoluit existētiā āntxpi añ

ad ɔfir. a istās. ¶ Ad ɔfirmationē octaui de ista. hoc albu3 icipit eē in hac domo. dr̄ q̄ pōt sic exponi. hoc albū imediate post istās q̄ð ē p̄ñs erit in hac domo ꝛ idez hoc albū in istāti q̄ð ē p̄ñs nō est i hac domo vel hoc albū q̄ð imediate post istās q̄ð est p̄ñs erit in istāti p̄senti ē in hac domo: ꝛ idē hoc albū nō imediate añ instās q̄ð ē p̄ñs fuit in hac domo ꝛ eā pōt eē: q: v̄isicatio illius p̄pōnis partim prouenit rōne rei permanētis: hoc ē per positionē presentis: ꝛ partim per positionem de futuro. Vel dicitur q̄ ipsa est resolubilis sic. hoc incipit eē in hac domo. ꝛ hoc ē vl̄ imediate post h⁹ erit h⁹ albū: g⁹ h⁹ albū icipit eē i hac domo.

Excep. de cōpatio ꝛ sug lanuo ɔdib⁹. Veritur vtrū cōis modus de expōnib⁹ p̄pōnib⁹ de cōpatiuo ꝛ suplatiuo sit sufficienter assignatus.

Etas

Oppo. **Et** arguitur quod non quia secundum eum hec esset concedenda aliqua pars continui est maior aliqua parte a continui. consequens est falsum: ergo antecedens. falsitas consequentis probatur: quia signetur illa pars et sit b: et tunc sic b: que est pars a continui est maior aliqua parte a continui et capio partem a continui que nec est b: nec pars eius et sit c: tunc capio medietatem c: et tunc sic b est maior aliqua parte a continui et d et b est pars a continui: ergo b est maius d et b. et sic pars a est maior suo toto contra communem conceptionem. consequentiam probo per exponentes eius aliqua pars a continui est magna et similiter tempore quelibet pars a continui est magna et nulla pars a continui est ita magna sicut aliqua pars a continui. prime due exponentes clarent capiendo magna de predicamento quantitatis: et quando esset de predicamento relationis hoc non impediret: quia quolibet totum in ordine ad partem potest vocari magnum: et tertia exponens patet: quia sua contradictoria est falsa. scilicet aliqua pars a continui est ita magna sicut aliqua pars a continui que ante reprobata est. forte dices tertiam exponentem habere ly eadem sic exponendo nulla pars a continui est ita magna sicut eadem pars a continui contra adhuc eque militat argumentum ex quo propositio antecedens verificatur pro toto pro quot supponit sed si dicas pro uno discrete: contra tunc exponentes erunt vere exponibili falsa vt patet hic. asinus est maior homine posito quod sit solum unus asinus maior homine tunc in tertia exponente per ly idem restringitur ad standum solum pro illo asino et isto mortuo exponentes sunt vere et exponibilis falsa igitur.

Confirmatur. **Confirmatur** non sequitur sortes possibiliter est magnus et similiter tempore sortes possibiliter est magnus: et sortes possibiliter non est ita magnus sicut sortes ergo sortes possibiliter est maior sorte: et tamen arguitur ab exponentibus ad expositam. ergo modus exponendi nullus: consequentia tenet cum minore et maiorem probo: quia antecedens est necessarium cum quelibet pars eius principalis sit modalis divisa vera de nullo extremo restricto: et consequens impossibile: vt patet per eius de inesse sortes est maior sorte. forte dices hanc non esse falsam sortes est maior sorte: quia sortes erit sua pars: et sic sortes in recto capitur pro toto et in obliquo pro parte inexponibili vel forte dicis oportet capere ly hoc a parte sibi ponendo eam in esse hoc est maius sorte. modo hoc est possibile: quia est maius sorte in iuventute hoc est habens maiorem quantitatem quam habuerit in iuventute: et illa de inesse concedit in illo sensu.

Instatur.

Op. primo ¶ Contra. capio terminos propriissime et duco argumentum vt supra quod quelibet exponens sit necessaria patet de duabus primis clarum: et pariter de tertia: quia sua contradictoria est hec sortes necessario est ita magnus sicut sortes que falsa est. forte dicis sic dictum est in illis de differt illam exponentem debere esse affirmativam de pro infinito: sic sortes possibiliter est non ita magnus sicut sortes: modo ista est falsa: vt patet per eius de inesse contra posito quod sortes sit in loco sicut benedictum christi corpus in sacro eucharistie: et tunc currit argumentum: et hoc est possibile vt notum est: igitur forte dicis ly non infinitat similiter copulam copule cum qua ponitur: et sic est falsa quia sensus est sortes possibiliter est non ita magnus sicut sortes possibiliter est tunc illa esset falsa. sortes possibiliter est maior platone posito quod sortes sit eo maior quod non est dicendum cum sortes sit maior platone: ergo sortes possibiliter est maior platone ab esse ad posse affirmative sine distributione et equivalenter ab infra ad supra.

Op. 2. **Secundo** arguitur non sequitur sortes est albus et similiter tempore homo est albus et homo non est ita albus sicut sortes ergo sortes est homine albior: et tamen arguitur ab exponentibus ad expositam: igitur. consequentia patet cum minore: et arguitur maior posito quod solus sortes sit albus et omnes alii nigri. antecedens est verum et consequens falsum: quia sortes tunc nullo homine est albior non sic notum est nec homine nigro vt patet: igitur.

Confirmatur. **Et** confirmatur non sequitur adam est prior antichristo: ergo adam est pridem et simul tempore antichristus est pridem et antichristus non est ita pridem sicut adam. et tamen arguitur ab exponibili ad exponentes eius. igitur maior patet: quia antecedens est verum et consequens falsum vel ineptum vel saltem vocatum. antecedens est vera propositio.

Op. 3. **Tertio** arguitur. non sequitur sortes est albior quam plato est niger. ergo sortes est albus et similiter plato niger est albus et plato niger non est ita albus sicut sortes albus: et tamen arguitur ab exponibili ad eius exponentes: igitur.

Confirmatur. ¶ Et confirmatur. Non sequitur sortes est in infinitum perfectior asino ergo sortes est in infinitum perfectus et similiter quilibet asinus est in infinitum perfectus: et nullus asinus est ita perfectus sicut sortes: et tamen arguitur ab exponibili ad exponentes eius igitur. consequentia tenet et apparet minor et maior arguitur: quia exponibilis est vera: quia sortes plusquam in duplo est perfectior asino plusquam in triplo: et sic sine proportione quod si negeas tunc debet stare proportio et tunc asinus potest augeri quousque fueris adeo perfectus sicut homo: et sic duo individua diversarum specierum essent eque perfecta quod non est dicendum. Item infinita individua possent creari inter sortem et brunellum quorum quelibet sortis est perfectior: nec valet dicere quod res diversarum specierum non sunt comparabiles: quia licet hoc dicatur septio phisicorum propriissime capiendo: tamen philosophi comparant vulgariter res diversarum specierum: ergo exponibilis est vera: et tamen due prime exponentes sunt false: ergo etiam habetur maior quam remanet probanda.

Op. 4. **Quarto** arguitur per illum modum non potest exponi talis fortior homine sortes non est. probatur quia nec copulative nec disiunctive. si dicas primum sicut dat georgius bruxellensis sic fortior homine sortes non est: ergo sortis non est et omnis homo fortis non est: et omnis homo ita fortis est sicut sortes contra antecedens est necessarium: vt patet per impossibilitatem sui contradictorii et mortuo sorte. consequens est falsum si dicas illa est exponenda disiunctive: quia illa est negativa.

Op. primo **Contra** hoc argumentor dupliciter. Tum primo tum homo non est animal licet sit negativa exponitur copulative: eo quod signum non negatur: et ita in preter et inquantum et in aliis respicimus ad signum et non ad copulam ergo sic faciendum est in presentiarum. Tum secundo. quia hoc dato

Op. 2. non potest exponi hec et similes: sortes est fortior: vel non est albior asino. cum sit mixte qualitatis non est maior ratio quod exponatur copulative quam disiunctive. nec contra. Et confirmatur quia

Confirmatur secundum illum modum hec esset concedenda: sortes est de sortior asino licet consequens est falsum quia liquido apparet falsa declaratur consequentia: quia sortes est fortis: et similiter quelibet asinus est fortis et nullus asinus est ita fortis sicut sortes posito quod sortes sit multum fortis vel ponatur a elephas suo in loco et in idem redit.

Op. 5. **Quinto** arguitur quia tunc hec esset vera templum nostre domine est maius vna formica et templo sancte genovefe. consequens est falsum quia vna musca non est magna et consequentia patet per exponentes: immo similiter de musca diceres eam esse magnam: dirigo tibi totum argumentum de hac propositione templum nostre domine est maius templo sancte genovefe et sancto michaele si dicas illam esse falsam quia secunda exponens est falsa templum sancte genovefe et sancti michaelis quia infert sancti michaelem esse magnum.

Oppo. **Contra** Goliath fuit maior dauid: g° ille pces goliath fuerũt maiores ptib° scti regis demõstrando mãm τ formã τ tñ nõ seqꝭ hec po fuit magna demfando aiam regis vl gigãtis dati: igi

Confirmatur tur. Et ↄfirmaꝭ qꝛ ꝫ illũ nõ põt saluari ṽitas hui° q̃ est de cõparatiuo aliq̃ miore τc: τ quolꝫ maiore τc tu es maior τ tñ ipsa est vera: g° mod° poncedi nihil vꝫ ↄña claret τ mioꝛ pbaꝭ qꝛ ex h° seqꝭ ex vo ꝙpꝫ isto tu es maior õmfando sorte miorẽ τc τ illõ ẽ mi° τc τ q̃lꝫ maiore τc g° aliq̃ miore τc τ q̃lꝫ maiore τc tu es maior ↄña pꝫ exposito°. τ maior pꝫ p exponẽtes ei° τ silr õ talib° bꝛu. ẽ maior hois asino vbi hoĩs nõ distribuiꝭ

Op. 6. **Sexto** aꝭ. seq̃reꝭ ꝙ hec esset ṽa. aliqs est fortissim° hõ q nõ est fortissim° hõ ↄñs est falsũ τ ↄ̃dictiõis iplicatiuũ ergo τ añs. ↄñam pbo posito ꝙ sint tres hoĩes: sortes plato τ cicero. q̃ꝛ fortissim° sit sortes mĩme fortis cicero τ mediocriter plato. tũc facio hãc ↄñam plato est fortissim° hõ q nõ est fortissim° hõ ergo aliqs hõ est fortissimus hõ q nõ est fortissim° hõ. ↄña est bona τ añs est verũ τ ↄñs nõ se fallit ꝙ semp intelligiꝭ: ergo ↄñs est veꝝ pbaꝭ veritas añtis deducẽdo ipm ex alio vero scꝫ suis exponẽtib° scꝫ plato est fortis τ simul qlꝫ hõ ali° hõ a platone q nõ est fortissim° hõ est fortis: τ nullus hõ ali° a platone q nõ est fortissim° hõ est ita fortis sicut plato. pꝛia exponẽs pꝫ τ etiã scða cui° sðm p cicerone solo supponit: τ nõ p platone qꝛ excludiꝭ p ly alio nec p sorte excludiꝭ p hoc cõpositũ q non est fortissimus homo: τ ex illo patet veritas tertie exponentis: ergo originale. antecedens est verum quippe sciscitamur.

ↄfirmaꝭ **Et** cõfirmaꝭ. seqꝭ ꝙ hec est vera. sortes est fortissimus istoꝝ demfando platonẽ ciceronẽ τ calliam. τ nõ sit sortes de numero istoꝝ ↄñs est falsum ergo τ añs. falsitas ↄñtis pꝫ qꝛ sortes nõ est aliqs istoꝝ ergo nõ est fortissim° istoꝝ. añs pꝫ qꝛ sortes ẽ fortis τ silr pe qlibet istoꝝ est fortis: τ nullus istoꝝ ẽ ita fortis

Op. 7. sicut sortes: vt pono igiꝭ. ¶ 7° aꝭ sequereꝭ ꝙ hec eẽt vera brunellus est fortissim° istoꝝ hoium demfando tres hoĩes cũ brunello quoꝝ qlꝫ est debilioꝛ brunel

ↄfirmaꝭ lo: ↄñs est falsũ ergo τ añs. Et ↄfirmaꝭ qꝛ seq̃reꝭ ꝙ iste equalerẽt sortes est fortissim° hoiꝫ τ soꝛ. oiꝫ hoiꝫ

Op. 8. est fortissim°. ↄñs ẽ falsũ: ergo. ¶ 8° aꝭ pbãdo ꝙ nõ distribuiꝭ: qꝛ tũc hec ↄña eẽt bõa. sortes est fortissim° hoim ergo sortes est fortissim° istoꝝ hoim posita ↄ̃stãtia: sed ↄñs posito ꝙ sortes nõ sit de nũero istoꝝ ẽ falsum τ eodẽ casu stãte facile ṽificaꝭ añs igiꝭ. Et ↄfir

ↄfirmaꝭ matur vel ly hoim distribuiꝭ p quolꝫ hoĩe alio a sorte in illa sortes est fortissim° hoium vel p quolibet. nõ scðm qꝛ tũc foret falsa. vt pꝫ p descensuꝫ neqꝫ primũ qꝛ tũc ly hoim distribuereꝭ in istis duab°: sortes ẽ fortissim° hoim τ plato est fortissim° hoim rursus in ista ois hõ est fortissim° hoim nõ põt signari p q̃ hoim distribuiꝭ cũ nõ sit maioꝛ rõ p sorte q̃ p platõe vel aliis ergo absolute p nullo distribuiꝭ ꝙ nõ ẽ dicẽdũ: vel p q̃lꝫ. τ idẽ erit iudiciũ i aliis. In oppm ẽ ↄ̃clo rũsaꝭ.

Nõbile primũ **Notandũ** est pꝛimo ꝙ cõparatiu° frequẽter teneꝭ p positiuo hoc ornatus gra apud oratores τ in cõi modo loquẽdi dialecticoꝝ: vt pꝫ in porphirio spẽs est qð pdr de plurib° differẽtibus nũero τ reliq̃. i. de multis uerdũ teneꝭ positiue τ poniꝭ loco suplatiui τ regit gm̃ iuxta illud alexandri. Pone gradũ mediũ partitio qñ notaꝭ: τ sic capitur in pposito. tertio mõ capiꝭ cõparatiue τ hoc tripliciter. vno mõ ipꝛopꝛiissime τ abusiue: τ tũc equalet opposito sui positiui cũ hoc aduerbio magis vel minus: vt melius est peccare venialiter q̃ moꝛtaliter idẽ min° malũ est venialr peccare q̃ moꝛtaliter. scðo mõ capiꝭ impropꝛie τ tũc denotat positiuũ verificari de terio signante rem excedẽtẽ. vt de° est melioꝛ diabolo sensus est. de° est bonus τ diabolus nõ est ita bonus. τ ille modus loquẽdi est cõis τ isto mõ loquendi vsus est phus primo posterioꝝ caplo scðo rõne secunda: ad pbãdũ ꝙ magis assentim° pmissis q̃ ↄ̃clo ni: τ vocat istã possibilẽ ꝙ aliqs nõ magis cognoscit ea que scit q̃ ea que nõ scit τ sua opposita est vera: sꝫ ois hõ magis cognoscit ea q̃ scit q̃ ea q̃ nõ scit τ hoc q̃drat littere aristo. hoc dixerim qꝛ georgi° τ pleriqꝫ multiplicãt verba sup illa ppõne aristo. τ eam gratis damnãt non respiciẽtes ad cõparatiuũ: τ ppoꝛtiõabiliter possum° istas acceptiões variare sicut qñ cõparatiu° pprie capiꝭ. sꝫ de istis modis nõ intẽdo loq. tertio mõ capiꝭ cõparatiu° pprie τ tũc denotat positiuũ cõpetere terio sigãti rem excedẽtẽ τ etiã terio signi rẽ excessam τ sic capim° in pposito. suplatiu° etiã capitur nõnũq̃ ipꝛopꝛie vt luce decio. Maria optimã partẽ elegit τc. i. valde bonaꝫ. alio mõ capiꝭ pꝛie τ hoc duobus modis. vl affirmatiue vel negatiue. hoc est tertia exponens potest esse affirmatiua vel negatiua quia penes tertiam exponentem denominatur affirmatiua vel negatiua superlatiui expositio.

Notandũ est scðo ꝙ ppõnũ de cõparatiuo τ suplatiuo q̃dã sunt affirmatiue τ q̃dã negatiue q̃dã pñt eẽ mixte q̃litatis q̃dã de mõ q̃dã de extrinsecis tpib° q̃dã de cõparatiuis ampliatiuis: vt pꝛioꝛ τ posterioꝛ: qꝛ fm pꝛiscianũ in pꝛio cap. tertii libri pꝛioꝛ est cõparatiu° hui° aduerbii pꝛidẽ qñ terius excedẽs τ terius signs rẽ excessam stant pcise in oꝛdie ad idẽ tpe. τ tũc in duab° vltimis exponẽtibus opꝫ addere idẽ vt dicat idẽptitatẽ tpis. qñqꝫ nõ stãt pcise ad idẽ tps vt adã est pꝛioꝛ antixpo. aiax fuit fortioꝛ q̃ antixpꝰ erit. nõnũq̃ vero fit cõparatio fm diuersas habitudies vt sortes est albioꝛ q̃ plato est niger τ in q̃lꝫ ppõne de cõparatiuo ad min° tria sũt scꝫ res excedẽs rex excessa τ illas õ actu exercito capim° loco ppõnũ de actu signato: τ illud in q̃ ẽ cõparatio. vt soꝛ est albioꝛ platone: ecce sortes res excedẽs plato res excessa τ albedo qualitas in qua fit comparatio. τ sic res excedens interdum precedit interdum sequitur: vt diomede fortioꝛ erat achilles.

Nõbile scðm.

Notãdũ est 3° ꝙ q̃lꝫ ppõ de cõparatiuo pure affirmatiua de simplici copula τ vni° habitudis exponiꝭ p tres exponẽtes copulatie in q̃rũ pꝛia positiu° affirmaꝭ õ terio signte rẽ excedẽtẽ τ in scða affirmaꝭ idẽ positiu° de re excessa cũ hoc addito silꝭ. 3° erit negatiua i q̃ negabiꝭ positiu° cũ h° addito ita sic τ terio signte rẽ excedẽtẽ de re excessa vt callias ẽ albioꝛ platõe callias ẽ alb° τ silꝭ plato ẽ albus°, τ silꝭ plato nõ ẽ adeo alb° sic callias. dico notãter

Nõbile tertiũ.

pure

pure affirmatiua et nõ ppõ in qua nulla ponit negatio: qr ista ppõ nõ sortes est fortior platone. exponit copulatiue esto q negatio pcedat ly fortior et illa ppõ equalet isti sortes est fortior platone. Et dicit pure affirmatiua: qr aliq negatiua de cõparatiuo puta pgnans exponit copulatie. s3 hoc nõ puenit rõne cõparatiui sed rõne alteri signi. vt tãtu3 soꝛs nõ est fortior hoie: que copulatiue exponit. s3 illa expositio puenit rõne de ly tãtũ a q expositio incipit ex q ponit in pn° s3 qlibet negatiua exponibilis rõne cõparationis disiũcti ue exponit siue cõpatiu° negeꝛ siue nõ. Dicit notãter vni° hitudis qr nisi sic op3 hẽre respectũ ad exponibiles: vt sortes est albior q plo est niger. sic exponitur sortes est albus et sil tpe pcise plo est niger: et plo non est adeo niger sicut soꝛs ẽ alb°: qr ibi est cõparatio in intẽtione qlitatis vel saltẽ sm denoiationẽ intẽtionis et hic est vna habitudo copulaꝛ s3 non qlitatis et op3 ad hoc aduertere: sed hic aiax fuit fortior q antixps erit nõ o3 hẽre sil tpe in exponẽtib°: qr sic expõit aiax fuit fortis: et antixps non erit ita fortis sicut aiax erat.

Nõbile **Notandum** est tertio q ppõ de cõparatiuo põt satis bñ exponi p ly excedit. vt sortes est fortior plone: sortes excedit plonẽ in fortitudine: et qñ terius sigt rez excessaz stat deteriate vl ↄfuse tñ: tũc in tertia exponẽte o3 addi relatiuũ idẽptitatis et ex illo p3 solo scdi argumẽti: soꝛs est homine albior: que sic exponit soꝛs est alb° et sil tpe hõ est alb°. et ide3 hõ nõ est ita alb° sic soꝛs: et hoc fit qñ terius signe rẽ excedẽtẽ stat dteriate: qr aliogn staret exponibilẽ fla3 exponẽtib° vis. q p3 hoie asinus est fortior asino q est falsa. et tñ si sic exponaꝛ hois asin° est fortis: et sil gl3 asin° est fortis et nullus asin° est ita fortis sic hois asin°. tertia est va si ponanꝛ ifiniti asini se excedẽtes in fortitudie. s3 illõ idẽ põt fieri de pdi b° ↄtinui vt p3 ex p°. argumẽto añ opp^m: s3 cauti° est illã resoluẽ rõne pmi teri resolubilis vt p3 ex dcursu pmi argumẽti. ex q p3 hãc eẽ fla3 a hõ est fortior homie. et ex illo seqꝛ arguẽdo a terio ftãte cõfuse tñ ad eũdẽ ftãtẽ deteriate respectu multitudinis gra forme valet arg^m: qr formalr seqꝛ a hõ est fortior hoie g° hõ est fortior hoie. et codẽ mõ hic. soꝛs est a hoie albior: qr ille exponẽtes nõ sufficiũt sortes est alb° et hõ est alb°. et hõ nõ ẽ ita alb° sic soꝛs: s3 o3 dicẽ idẽ a hõ nõ ẽ ita alb° sic soꝛs aliogn i casu h° soꝛs ẽ hoie albior exponẽtes eẽnt ve expõibili fla. et qñ terius distribuit i expõibili nẽ distribuiꝛ i exponẽtib°. vt soꝛs ẽ doctior hoie. soꝛs est doct°. et sil gl3 hõ est doct°: et null° homo est ita doct° sic soꝛs qñ cõparatiu° sumiꝛ cũ signo vli vel singularitate. tũc tertia o3 esse ipamet exposita solũ mutãdo cõparatiuũ in ly excedit et q teri codez mõ stẽt sicut in exposita. vt sortes ẽ oẽ fortius asino. sortes est oẽ ens qd excedit asinu3 in fortitudie. Silr qñ cum cõparatiuo poniꝛ casus rect° vtute positiui ille o3 addi positiuo in exponẽtib° vt sortes est plenior vino platone. soꝛs est plen° vino et sil tpe. plo est plenus vino: et plo non est ita plen° vino sic soꝛ. sp hnd° est oculus sm exigẽtiã exponibilis vt soꝛs est albior plone p duos grad° albedis soꝛs est alb° et sil plo est alb° et plo nõ ẽ ita alb° sic soꝛs p duos grad° albedis.

Nõbile **Notanduz** est q̃rto q ad illa cognoscẽda pono ppõnes. Prima est due exponẽtes p^e sunt eiusdẽ qlitatis cũ exponibili et tertia opposite. Scõa ppõ. deus nõ est melior diabolo: nec peior: nec adeo bonus. Tertia ppõ. musca est fortior oi aiali: s3 nõ est fortior aliq aiali: iste ppõnes pbationis nõ egẽt. Quarta ppõ. musca non est minor toto mũdo nec maior nec eqlis. due ptes patent de se et tertia pars patet. qr totus mundus non est paruus. Quita propositio: sortes nõ maiore ratione est sortes q plato. patet per suam contradictoriam.

quartũ; p^e ppõ 2ª ppõ. 3ª ppõ. 4ª ppõ 5ª ppõ.

Oppõsit 3^e ppõni. **Contra** tertiã ppõnẽ aꝛ sic q ad vtrãq eius ptes. p^a illa est vna affirmatiua cui° ptu3 nõ supponit: qr hec deteriatio oẽ aial nõ supponit: ergo est falsa: aliogn illa tibi ↄcederet soꝛs ẽ fortior oi chimera. ergo ps qud asserit pposito eẽ vera3 est falsa. Quo ad aliã ptẽ aꝛ sic. aliq musca ẽ musca fortior. ergo ois musca ẽ fortior musca. s3 añs ẽ ve3 ergo et ↄñs. ↄña p3. qr pticularis et vlis in mã remota equalẽt. s3 illa est in mã remota musca est fortior musca: g° et altera musca est musca fortior. pbaꝛ ↄña qr oẽs ppõnes cõposite ex eisdẽ teris sũt i eadẽ mã.

Rñ° ad pmu3. **Ad** p^m arg^m facile rñdeꝛ q ly oi ibi nõ ponit tãq ps: s3 ad coartãdũ ly aiali ne distribuaꝛ saltẽ in ordie ad totã illã ppõnẽ. Scdo rñdeꝛ et piculosius ↄcedẽdo q ẽ ps pti et negãdo q totũ ptu3 nõ supponit s3 de hoc q ly oẽ aial nõ supponit et tñ totũ supponit ponã ppõnes dtualr: aliqd totũ cõplexũ cui° vna ps nõ supponit: suppõit. pbaꝛ fenix est ois fenix: hoc ptũ supponit vel saltẽ hoc cõplexũ: ois fenix et tñ ois nõ supponit. silr sortes est nõ chimera ptũ suppõit: et nulla ps ei° suppõit nec ly nõ: nec ly chimera suppõit illic addo ly nõ vt causeꝛ suppõ mãlis: qr hoc puenit rõne pti 2^e sigtõis: s3 vt amicabili° explicet. silr sbm hui° asin° cuiuslib3 hois currit suppõit in casu q esset vn° asin° cõis: et tñ hoc totũ glibet hõ nõ suppõit s3 in talib° sufficit ad supponẽ dũmõ totũ sit verificabile. Dr dũmõ totũ sit verificabile. pptera i illa sortes est ois hõ hoc totũ nõ supponit esto q hõ suppõit: qr totũ de nullo est verificabile. ex his seqꝛ has esse falsas sortes ẽ fortior ente q3 ẽ ois hõ. soꝛs ẽ doctior chimera. brunell° est albior asino ãtichristi vel oi chimera.

Ad 2^m **Ad** scdm arg^m ↄcedo añs. sed ↄñam nego cum ↄñte. Et ad pbationẽ nõ op3 esto q sint i eadẽ mã cõposite ex teris eisdẽ vel similib° q valerent eque vt p3 de istis hõ est hõ et ois hõ ois hõ est. scõa ẽ ipossibilis nãliter. et ꝑor necña. 2° dico q nõ sũt in eadẽ mã: qr ista musca est fortior musca. ẽ in mã remota: qr ptũ nõ põt cõpetere sbo et illa est in mã ↄtigẽti: musca musca ẽ fortior. tũc ad formã dico nõ o3 oẽs ppõnes cõpositas ex eisdẽ teris esse in eadẽ mã qñ puenit alia acceptio terioꝛ vtputa suppositio vel aliud in vna q nõ puenit in alio et hoc itrinsece. Dr itrisece: qr alias videreꝛ q ille nõ eẽnt in eadẽ mã hõ est hõ et ois hõ ois hõ ẽ. qd ẽ falsũ et dico videreꝛ qr i rei vitate ex mea solutiõe negatiua nescis hoc iferre. 5ª ppõ tu eris senior q tu es et in illo instãti tu eris senior q

tu eris. pria pz p3 pbat: nūc tu es senex: ⁊ nūc tu ñ es ita senex sicut tu eris: ergo tu eris senior q̄ tu es: ꝯña tenet qꝛ sufficiūt ille due expon̄etes qñ ē cōparatio ad idē. 2ª ppō p3 sua ꝯdictoria est falsa in aliq̄ instāti tu eris senior q̄ tu eris: qꝛ signet illud instās ⁊ sit a. ⁊ af sic: in a tu eris senior q̄ tu eris ergo in a tu eris senior q̄ q̄cunq3 istāti futuro tu eris: tenet ꝯña: qꝛ senior q̄ distribuit tp̄s ipoꝛtatū p copulā vel instās: ⁊ loquor vt plures addēdo duo signa ipeditiua ac si esset sola distributio ⁊ sic illa est falsa tu eris senior q̄ tu eris: qꝛ valet istā: tu in aliquo instāti eris senior q̄ in q̄cunq3 tp̄e eris ⁊ hoc itez est falsum si capiat difformiter sic. in aliq̄ tp̄e tu eris senior q̄ in quocūq3 instanti tu eris ⁊ hoc pōt cōcedi. ⁊ tunc exponēdo illā tu eris senior q̄ tu eris capiatur relatiuum idēptitatis vt dictū est.

Oppo. **Contra** priorē partē hui⁹ ptie ppōnis af sic. de ineē isti⁹ est ipossibilis tu eris senior q̄ tu es. p3 de hac tu es senior q̄ tu es. ad hoc rñ

Rñsio pma. deī duob⁹ modis. p° sophistice nō op3 q̄ qualibet talē cū dictionib⁹ tp̄alib⁹ de futuro habē vnā de p̄senti vel verā vel possibilē. 2° ad rem dico q̄ hec est sua de p̄nti

Rñ° 2ª tu es senior q̄ tu fuisti in a tp̄e. q̄ p3: qꝛ ista sig̃t q̄ in aliq̄ instāti puta b. vel c. tu eris senior q̄ tu es. in hoc instāti qd̄ supponim⁹ eē a. tūc ad rē sua de ineē ē hec

6ª ppō. in b tu es senior q̄ tu fuisti in a. ¶ 6ª ppō. nix hoīe ē

7ª ppō. albior. p3 p exponētes ei⁹. ¶ 7ª ppō. sortes est maior sua pte. l3 sortes nō sit maior pte. p3 prior pars p exponētes ei⁹. ⁊ hoc tenēdo q̄ cōparatiu⁹ distribuit terium sequentē p restrictionē sui positiui: qꝛ sic dicēdo nix est albior hoīe. hoīe distribuit p hoīe albo. solum si teneret q̄ distribuat absolute vtrūq3 corre⁹ est falsū qꝛ hō nō ē maior sua aīa. assertiões correlarioꝛ

8ª ppō. stāt ad nomē. nō in se sed in suo fundamēto. ¶ Octaua ppō. Alexāder fuit debilior q̄ fuit achilles: s3 alexāder nō fuit debilior achille. ppō p3 tota. supposito cōi mō loquēdi. q̄ qñ sic est geminatio copule tūc nō est addēdū ly simul in exponētib⁹ ⁊ qñ ē simplex copula. tūc op3 ⁊ q̄ diu achilles (vt rei veritas est) p̄cessit alexandrū. ¶ Nona ppō. hoc totū est mai⁹ sua

9ª ppō. pte. ⁊ in nulla ppoꝛtiōe est mai⁹ sua pte. p̄or ps ē nota ⁊ scđa p3. qꝛ nec in duplo: qꝛ est p̄cise in duplo maius sua medietate nec in triplo qꝛ in triplo est precise maius sua tertia pte. hoc nō obstāte oē totū in aliqua ppoꝛtiōe est maius sua pte. p3 iductiue nec seq̄: ergo

10ª ppō. aliqd̄ totū in aliq̄ ppoꝛtiōe est mai⁹ sua parte. ¶ Decima ppō. ille monachus est albior platōe: sed ille monachus nō est albior monach⁹ platōe. prior p3 p eius exponētes. ille monach⁹ est alb⁹ ⁊ plato est alb⁹ ⁊c. ⁊ hic alb⁹ nō h3 ly monachus p substātiuo. Scđa pars p3: qꝛ implicat p pria exponēte hāc ille monach⁹ ē albus mōach⁹ q̄ est falsa. imo l3 sit nudus ⁊ nō habeat

11ª ppō vestes monachales: l3 sit apparētia. ¶ Undecia ppō sortes cordiger est melior platone cordigero. s3 sortes nō est melior cordiger platone tota ergo verificat posito q̄ sortes ⁊ plato sint boni. ⁊ sortes melior platōe ⁊ plato habeat meliorē habitū. prior ps p3 ex ppōne p̄cedēti. Scđa pars p3: qꝛ sortes nō h3 meliorē habitū platone. ⁊ hoc ibi denotat qd̄ pbo. qꝛ p illā sortes est albior monachus q̄ plato signt q̄ habet habitū meliorē s̄m vnā cōnotationē de ly monachus ⁊ si ita esset q̄ sortes haberet habitū albiorem platone eēt vera. sic p istā sortes est bonus monachus signt q̄ h3 bonum habitū monachalē: l3 nō s̄m cōsuetū modū loquendi. ergo idē erit hic sortes est bonus cordiger qꝛ ꝯnotatū de ly bon⁹ pōt cōpetere ꝯnotatiuo minus p̄ncipali de ly cordiger. ⁊ eodē mō de comparatiuo

⁊ habet scđa pars. ¶ Duodecima ppō. sol est maior hac stella. ⁊ idē sol est maior hac stella. ⁊ sic de singulis. Et tñ sol nō est maior hac stella ⁊ hac stella. ⁊ sic de singulis easdē stellas demonstrando. p3 posito q̄ sol nō sit de spē stellaꝝ. ⁊ capiēdo ⁊ in priori parte copulatiue. ⁊ in scđa copulati quēadmodū sol est maior ista medietate. ⁊ sol est maior ista medietate. ⁊ tñ nō est maior ista ⁊ ista copulati easdē medietates demonstrando. ¶ Tridecima ppō. Aristo. nō fuit sciētior deo ⁊ theophrasto. ⁊ sic ponas oppositū ipm pbando more cuiusdam q̄ Aristo. fuit scientior deo ⁊ theophrasto: qꝛ dicit. tertia exponēs est falsa: deus: ⁊ theophrastus fuerūt scientiores Aristo. cū sequat: ergo theophrastus fuit sciētior Aristo. illa ꝯña est nulla. capiēdo ⁊ cōplexiue quēadmodū capit. ¶ Decimaquarta ppositio. ens nō est generalius q̄ corpus vel homo. nec animal generalius hoīe. p3: quia neutrum est generale: l3 ens sit cōius q̄ corpus siue homo non est terminus cōior q̄ sortes. patet de se. 12ª ppō

13ª ppō

14ª ppō

Notandū est quinto q̄ ppō in qua suplatiuus ponit potest dupl'r exponi. vno mō affirmatiue vt dictū est. sortes est doctissim⁹ hoīm. sortes est doctus. ⁊ q̄uilibet hō alius a sorte est doct⁹. ⁊ nullus hō alius a sorte est ita doct⁹ sicut sortes. ⁊ hoc si exponat negatiue: si affirmatiue tertia exponens est ista. sortes quol3 hoīe alio a se est doctior. sed vbi pōitur suplatiuus sine terio sequenti: tunc h3 duas exponētes ⁊ hoc est dupl'r. qꝛ scđa pōt esse affirmatiua vel negatiua. vt sortes est fortissimus. sortes est fortis. ⁊ sortes est quolibet alio a se fortior. vel nullus ali⁹ a se est fortior sorte. decē sūt gñalissima. decē sunt generalia: ⁊ nulla sunt gñalioꝛa illis decē negatiue exponēdo vel illa sunt oībus alijs gñalioꝛa affirmatiue. ⁊ qñ nō est distributio in exponibili cauēdū est ne sit distributio in exponentibus. vt hic sortes est fortissim⁹ oīum hoīum: sortes est fortis. ⁊ homo est fortis ⁊ aliquis hō non est fortior sorte. addēdo relatiuū idēptitatis in tertia exponēte: qꝛ alias nō valeret formal'r. vt p3 hic sortes est albissim⁹ oīm hoīū. Rursus aduerte q̄ terius rect⁹ a suplatiuo d3 pōi ad posituū in exponētib⁹. ⁊ d3 esse suū substantiuū si fuerit gñis pluralis nūeri ⁊ terius nō collectiu⁹: s3 si fuerit collectiu⁹ d3 poni cū ppōne in exēplū. vt leo est fortissim⁹ lincum. sic exponit leo est fortis linx. ⁊ simul linx est fortis ⁊c. diomedes fuit atrocissimus in exercitu diomedes fuit atrox in exercitu ⁊ simul quilib3 alius fuit atrox in exercitu. ⁊ simul nullus in exercitu fuit ita atrox sicut diomedes nouissime venit sortes ad lectionem. tarde venit sortes ad lectionem. ⁊ nullus ita tarde vel nullus tardius. Nōtabile quintū.

Notandū

Notabile sextum. p^a ppo. **Notandū** est sexto p istis cognoscēdis ponunt ppōnes. Prima est. sortes q nō est fortissim^o hoium est fortissim^o oium hoium p3 posito q sortes habeat platonē fortiorē se τ cice-
2ª ppo. ronem debiliorē. Scda ppō de cōparatiuo est impti-nens de forma respectu ppōnis de suplatiuo cōposite oino ex similib^o teris p3 neutra est formaliter illatiua alterius: qz nō sequit sortes est fortior lince: ergo sortes est fortissimus lincū nec credendū est q vocatum ɔñs est incōgruū: imo est ɔñs tenendo q ɔña mala est ɔña nec alexander voluit dicere oppositū in gradibus cōparatiōis: sed capit ibi ɔgrua pro vera. vt dicu. Cōgrua nō est hec fortissim^o est leo lincum. nec ɔ sequit sortes est fortissim^o hoium. ergo sortes est for-
3ª ppo. tior hoie cum aiis sit ɔungēs τ ɔñs impossibile. Tertia ppō. celum imo nullū celū mouet velocissime corporū. esto q teneam^o q mobile moueat. ita velociter sicut aliq pars ei^o que velocissime mouet sicut tenet h:nusber. τ dato cū hoc teneat q aliq̄ superficies distinguat realiter a corpore. pbatur. qz sua opposita est falsa. celū mouet velocissime corporū. qz scda
4^a ppo exponens est falsa qōlibet corpus mouet. Quarta ppō. sortes fuit primus in lectione τ vltimus in lectiōe posito q ipse cum alijs nouem pcise fuisset in lectione. quorū nullus intrasset ante alium. τ hoc negatiue exponendo. Conclusio responsiua illa que dicuntur de comparatiuo: τ superlatiuo sunt bene posita.

Rñ^o ad pmā ppōnē. **Et ad** primā rōnē ad oppositū nego q illa debeat ɔcedi aliq̄ pars a cōtinui. est maior aliq̄ parte a ɔtinui: imo est impossibilis. τ p isto toto decursu rñdetur sufficiēter in vno verbo in tertio notabili q op3 illam prio resoluere rōne primi teri resolubilis. τ capta vna istarū hec pars a ɔtinui est maior aliqua parte a continui. notum est q illa est falsa.

ad ɔfir. **Ad** ɔfirmationē de ista. sois politer est maior sorte. Diceres forte q op3 cape terium ifinitum vt dr arguēdo. τ sic exponit sois politer est magnus τ nl sois politer nō est ita magnus sicut sois. mō exponētes sunt copulatiua ipolis pp partiū incōpossibilitatē nō denotet idēptitas tpis in illis cathegoricis: s3 illud nihil valet cū q̄libet p̄s sit necessaria: qz ē modalis diuisa de possibili. possibilis de nullo extremo restricto. ppterea credo tertiā exponentē3 debē dari cū ipoliter: qz op3 semp cape copulā oppositā in tertia exponēte ad copulā pncipalē: τ sic sua exponēs erit hec. sois ipoliter est ita magnus sicut sois. τ sic vt paucis absoluā sois nō politer est albior platone: s3 sit albior plone. nec ab eē ad posse eē exclusa distributiōe semp v3 arg^m τ potissimu3 respectu dictionis includētis negationē. quēadmodū est cōparatiuus.

Ad 2^m ad ɔfir. Scdm arg^m solutū est: τ dr q op3 cape relatiuū idēptitatis. Ad ɔfirmationē de ista. adā est p̄or antixpo. vbi cōpatiuus est ampliatiu^o. positiu^o vo nō dr q terius d3 sic capi ample nec hic denotat simultas tpis. τ op3 sic exponē adā est vel fuit añ. antixpē est vel erit in aliq̄ tpe. τ tēpus q̄ est vel fuit adā est vl fuit ante tēpus antixpi vel aliqd sile: s3 si p pridē iporteē tpus pportionabilr sicut p suū cōgnatū accōmodatius esset addere positiuū in exponētibus. τ eodē modo dicat antixp̄s est posterior adā habēdo respectum ad oppositam ampliationem.

Ad 3^m ad ɔfir. **Ad** 3^m arg^m dr q nō bñ exponit. vt p3 ex 3° notabili. Ad ɔfirmationē ɔcedo q non sequit sortes est in infinitū pfectior asino: ergo sois est in infinitū pfect^o. nec illa est p^a exponēs: qz expō incipit a ly infinitū τ exponat. p^o fm acceptiōes de ly ifinitū. Et ad arg^m in se esto q detur status asinus non potest attingere perfectionem hominis: quia asinus nō potest esse perfectior q̄ sit essentialiter.

Ad 4^m **Ad quartu3** argumentu3 de ista fortior homine sortes non est mihi videor q illa debet exponi disiunctiue per disiunctiuā cōpositā ex ɔdictorijs exponētiū isti^o dē forti^o homine sois est: τ qñ illud iprobas de ista tñ hō nō est aial: qa ista exponit copulatiue fateor. nec seqt q ppterea ita dicēdū est in alijs. qa in exclusiuis τ in reduplicatiuis ppō de signo negato nō equalet ppōni formalr gra acceptiōis terior de eodē signo affirmato. secus est de istis τ indifferens silr. τ sic respice ad vnā affirmatiuā que copulatiue exponit: τ sua opposita disiunctiue exponit vt sois fortior asino currit. sic exponit: sois fortis currit τ sl ql3 asinus est fortis: τ nullus asinus est ita fortis sicut sois currēs. qa ad verificādū istā ppōnē nō op3 asinū currē sua ɔdictoria sois fortior asino nō currit. disiunctiue exponit τ ɔdictorio mō. τ ex isto seqt q ppō de cōpatiuo in qua cōpatiuus negat copulatiue exponit. hoc pbat. iste ɔdicūt sois fortior asino currit. τ sois fortior asino nō currit: ergo p pmā regulā eqpollētiaz iste eqpollebūt. nō sois fortior asino nō currit. τ sortes fortior asino currit. τ vna exponit copulatiue ergo τ altera. nec valet refellere pbationē ɔñe. qa diceres arg^m pbaret ista3 ois hō currit. expōi copulatiue eo q eqpollet isti tñ currēs est hō. hoc est falsu3 nō eqpollet. s3 pcise equalet. Ad aliud de ppōne de disiūcta copula pōt dici q due pme exponētes sūt q̄litatis eiusdē cū exponibili sicut in alijs. τ 3^a d3 eē opposite q̄litatis. hoc est ql3 copula affirmata pricipalis i exponibili d3 negari in 3ª exponēti. τ ql3 negata affirmari: s3 est vnū aliud ibi notādū q non d3 exponi copulatiue: quia non est maior ratio q copulatiue exponatur q̄ disiunctiue nec contra. nec ista foret vera. sortes est melior vel non est melior platone. posito q sortes esset melior platone: quod patet: quia tertia exponens est falsa cum sit hec plato non est vl nō est ita bonus sicut sortes: vel sic plato non est vel est ita bonus sicut sortes: vt virtus negationis feratur p̄cise super est: vel quia sic vel valet. τ modo illa tertia exponens est falsa: τ sua contradictoria est vera. scilicet plato est vel non est ita bonus sicut sortes. propterea dico istam sortes est vel non est melior platone. debet exponi partim copulatiue τ partim disiunctiue: τ hoc est irrationale sic Sortes est vel non est bonus. τ Plato est vel non est bonus: Ecce nunc vnam copulatiuam. τ postea oportet capere ly vel: τ addere tertiam exponentem: τ dicere sic Pla-

to nõ est vł est ita bonᵒ sicut soꝛs. mõ hoc totũ ẽ veꝝ ex q̃ est vna disiũctiua cuiᵒ poꝛ ps q̃ est vna copulatiua ẽ va: vł si ꝛ sit copula pncipalis adhuc exponẽtes sũt vẽ ex q̃ pᵒ exponẽs ẽ va: ꝛ 2ᵒ cathegorica que disiũctim vificat scđam ptẽ pncipalẽ illiᵒ copulatiue adhuc exponẽtes sũt ve: sʒ dicis q̃re ciiiᵒ capio vł in 2ᵒ loco ꝛ i pᵒ ꝙ ↄcouerso ad hoc dico ꝙ modica me mouet rõ: sʒ opʒ in vno vł in alio ꝛ illud nõ posse sufficere: qꝛ illo dato staret exponibilẽ esse falsam exponẽtibᵒ veris qḋ incõuenit in ppõnibᵒ in pposito ptinẽtibᵒ. pʒ volo ꝙ plato fuisset minoꝛ soꝛte. ꝛ nũc sit eq̃lis: tũc capio hanc. soꝛs est vł nõ fuit maioꝛ platone: tũc illa exponibilis est falsa qḋ pʒ: equalet vni disiunctiue: qa ly vel ex pte copule nõ negani disiũctiõi equalet. mõ vtraq ps est falsa. pᵒ hec. soꝛs ẽ maioꝛ platone. 2ᵒ hec. soꝛs nõ fuit maioꝛ platone: ꝛ tñ isto mõ exponẽdo exponẽtes sũt vẽ soꝛs est vel nõ fuit magnus ꝛ plo ẽ vel nõ fuit magnᵒ ꝛ reliq̃. vtraq istarũ est va: gᵒ quãcũq ppõnẽ disiũctim addẽdo tota disiũctiua est va si ponas disiũctionẽ in pnᵒ in idẽ redibit. credo melius illã debẽ exponi p copulatiuam ꝛ disiunctiuã cõpositas ex partibᵒ ↄdicẽtibᵒ. vt a soꝛs est vel nõ est melioꝛ platone. sic exponit. soꝛs est bonus. ꝛ sic plato est bonus ꝛ plato nõ est ita bonᵒ sicut soꝛs: ꝛ postea propter negationem addere ei disiunctiue hanc disiunctiuam soꝛs nõ est bonus: vel plato nõ est bonus vel plato non est ita bonus sicut soꝛtes.

Ad 5m **Ad** quintũ ↄcedo ꝙ tẽplũ nr̃e dñe est maiᵒ vna formica ꝛ templũ sancte genouefe ꝛ nego illã tẽplum nr̃e dñe est maiᵒ tẽplo sctẽ genouefe ꝛ sctõ michaele: qa iplicat hãc sctũs michael ẽ magnᵒ: qa 2ᵒ exponẽs est hec. tẽplum sctẽ genouefe ꝛ sctũs michael sũt magna. sʒ ↄ hoc ar. vnᵒ bos est maioꝛ hac mã ꝛ hac aĩa demõstrando ptes soꝛtis. ꝛ suppono gra argumẽti ꝙ aĩa sensitiua idẽptificet cũ itellectiua: sʒ nõ sit opᵒ: ꝛ tñ nõ sequit ꝙ aĩa itellectiua ẽ magna ꝛ bos sit maioꝛ. pʒ: qꝛ hic bos ẽ maioꝛ hoc hoĩe: gᵒ hic bos ẽ maioꝛ his partibᵒ aĩa ꝛ materia demonstratis.

Ad argumẽtũ **Ad** ar. rñdeo tripłr. vnoᵒ negãdo illã. ꝛ iteꝝ nego ꝙ h bos sit maioꝛ soꝛ. ꝛ nihil pt eẽ maiᵒ soꝛte: qa soꝛs nõ põt eẽ magnᵒ qꝛ vna ps est idiuisibilis nec hoc ẽ ext̃neũ valde. georgiᵒ bruxellen. pᵒ phisicoꝝ. negat hãc hõ ẽ sua q̃titas ↄtinua: sʒ appeat ꝙ sic qa hoc ẽ medietas ꝛ illa q̃ copulãt ad vnũ terim cõem ꝙ ipse hr̃et negare. 2ᵒ ↄcedo illã vnᵒ bos ẽ maioꝛ hac mã ꝛ hac soꝛa. nec seqt ꝙ hec forma sit magna: sʒ sufficit ꝙ hec mã ꝛ hec soꝛa sĩt ptes magne qḋ ẽ veꝝ. quẽadmodũ h nõ hõ demõstrando mãʒ. ꝛ h nõ hõ demõstrando soꝛaʒ sĩt h hõ demõstrando soꝛtem. nec opʒ ꝙ h nõ hõ sit hõ: nec ẽ sĩle de sctã genouefa ꝛ michaele: qa nõ sũt res magna nec res magne. 2ᵒ soꝛs mihi vr̃ melioꝛ (saltẽ bona) qa pᵒ soꝛte nõ est bona.

Ad ↄfirmatiõeʒ ❡ Ad ↄfirmationẽ de ista aliq̃ minore ꝛ q̃lʒ maioꝛe te tu es maioꝛ dr̃ ꝙ põt hr̃e plures sensus vnus est quẽ ptendit pbatio argumẽti: vʒ ꝙ tu est maioꝛ aliq̃ qḋ est minᵒ te: ꝛ minᵒ q̃lʒ maiore te. ꝛ ille est verᵒ: ꝛ tũc opʒ sic exponẽ pᵒ resoluẽ illaʒ rõne de ly aliq̃. ꝛ capiat hoc pnomẽ isto demõstrando soꝛtem: ꝛ tũc ista ppõ. isto minore te ꝛ q̃lʒ maiore te tu es maioꝛ. sic expõit. tu ꝛ qḋlʒ maiᵒ te estis magna: ꝛ iste ẽ magnᵒ: ꝛ iste nõ ẽ ita magnᵒ sicut tu: ꝛ qḋlʒ maiᵒ te. ꝛ hoc totũ ẽ veꝝ. si sit sensus ypotheticᵒ falsa ẽ: vł cathegoricus talis. tu es maioꝛ aliq̃ qḋ ẽ minᵒ te: ꝛ q̃lʒ maiori te. ꝛ tũc sic expõit. tu es magnᵒ ꝛ aliqḋ minᵒ te: ꝛ qḋlibet maiᵒ te sũt magna: ꝛ nulla q̃ sũt minᵒ te ꝛ maiᵒ te sũt ea magna sic tu. ꝛ hoc est fłm. ꝛ codeʒ mõ põt hec distingui. aliq̃ maiore te ꝛ qḋlʒ miore te tu es minoꝛ. Et illa codẽ mõ põt hr̃e sensus. hec medietas ẽ minoꝛ illa medietate demõstrando medietateʒ q̃ ei equalet: ꝛ tantũ q̃tũ ẽ illa medietas: qa est sensus. hec ps ẽ minoꝛ illa: ꝛ aliq̃ qḋ ẽ tãtũ q̃tũ ẽ illa. nõ est dubiũ. sʒ ille sensus nõ ẽ pprie huiᵒ ppõnis sed potiᵒ ad hũc sensuʒ tẽdit illa exponẽs. hec medietas est minoꝛ illa: ꝛ aliq̃ illi eq̃li. ❡ Et ad aliud de ista. brunellus ẽ maioꝛ hoĩe asino. pt dici ꝙ totũ distribuit: ꝛ sic nõ opus esset addere idem in exponẽtibus. si placet ingredi difficultatem adde relatiuum identitatis.

Ad sextũ dr̃ ꝙ hec est distinguẽda. plo ẽ fortissimus hõ q nõ ẽ fortissimᵒ hõ. vel ly q refert ly plo in pnᵒ: ꝛ tũc resoluit p ꝛ ille. ꝛ est ypothetica. ꝛ sic illa ẽ falsa: nec modus pbãdi vʒ. sʒ opʒ pbare illas cathegoricas. mõ poꝛ ẽ falsa i casu: ꝛ 2ᵃ iplicatiua cũ poꝛe. addo cũ poꝛe iplicatiua: qa absolute possibilis ẽ. si plo nõ eẽt illa eẽt va plo q ẽ fortissimᵒ hõ nõ ẽ fortissimᵒ hõ. quẽadmodũ chimera q̃ ẽ fortioꝛ te nõ ẽ fortioꝛ te. nec credẽdũ ẽ tales ponẽ ↄstãtiã sic aliq opinant. vł illa capit in sensu cathegorico: ꝛ sic illã ↄcedo put argᵐ apit: qa illa ẽ vna affirmatiua cu3 sus extrema supponũt p eodẽ. plo ẽ fortissimᵒ hõ q nõ ẽ fortissimᵒ homo: qꝛ fortissimus homo qui non est fortissimus hõ solum p plone supponit. nec aliud ipedit: ꝛ sic illa ẽ va: sʒ soꝛs nõ ẽ fortissimᵒ hõ q nõ ẽ fortissimᵒ hõ. ꝛ etiã cicero. ❡ Ad ↄfirmationẽ nego ꝙ sequat. ꝛ male accipiunt exponẽtes: sed opʒ dicẽ soꝛtis est soꝛs de numero istorum: ꝛ illa est falsa. Ad 6m

Ad ↄfirmatiõeʒ

Ad 7m facile est ꝛ resoluitur ex dictis. Ad confirmationeʒ concedo ꝙ equiualent. Ad 7m

Ad 8m dr̃ si pportionabiłr loq̃ris ꝛ ponas ↄstãtiã cuʒ hoc adiecto de nũo istoꝝ credo ꝙ bñ seqt si teneat ꝙ soꝛs sit fortissimus istoꝝ hoĩuʒ: sʒ nõ sit de numero eorundẽ: nõ est opus tũc tali constantia. ❡ Ad ↄfirmationẽ octaui argumẽti dr̃ ꝙ distribuit absolute: nec argᵐ de ascẽsu valet ꝛ exponendo hanc oĩs hõ est fortissimᵒ hoĩuʒ. opʒ pmo resoluere rõne signi vlis: ꝛ postea singulares exponere. Ad 8m

Ad ↄfirmatiõeʒ

q **Ueritur** vtrũ illa q̃ dñr de signis collectiuis sint bñ dicta. Et ar. ꝙ nõ: qa fm illum modũ ista dʒ negari. oẽs duo apłi dei sunt duodecim: sʒ ↄñs est fłm: gᵒ ꝛ añs. falsitas ↄñtis pbat: qa bñ sequit. oẽs duo apłi dei sũt duodecim: ergo duo apłi dei sunt duodecim. a tota copulatiua ad vnã eiᵒ ptẽ equalẽter: qa pᵒ exponens est placẽs. Sʒ ista est falsa. duo apłi dei sunt duodecim: qa nulli duo sunt duodecim saltẽ apłi dei. ↄñaʒ pbo: qa bñ sequit. isti duo ꝛ isti duo ꝛ isti duo. ꝛ sic de singulis iuncti sunt duodecim demõstrãdo duodecim Oppo. pmo

decim: ergo oēs duo apl'i dei sunt duodecim. ꝯña ē ascensus: ⁊ antecedens est verū: ergo ⁊ consequens.

Op. 2. **Secūdo** arguitur. sequeretur quod hec esset falsa. oēs apl'i dei pauciores duodecim sūt duodecim ꝯñs est affirmatiua: ergo ⁊ añs. ꝯña p3: quia bñ sequitur. oēs apl'i dei pauciores duodecim sūt duodecim: ergo apl'i dei pauciores duodeci sūt duodeci. ꝯñs ē affirmatiua ⁊ contradictorie oīs implicatiui: ergo ⁊ añs. ⁊ ꝯña p3 a ppōe exponibili copulatiue ad vnā ei' exponētē. falsitas ꝯñtis pbatur: quia bñ sequitur isti apl'i dei sunt pauciores duodeci ⁊ isti apl'i pauciores duodecim: ⁊ sic de singulis sunt sūt duodecim: ergo oēs apl'i dei pauciores duodeci sūt duodeci. ꝯña est ascēsus ⁊ añs verū: ergo ⁊ ꝯñs.

Op. 3. **Tertio** arguitur. sequeretur quod hec esset vera. oēs hoīes futuri erūt. ꝯñs ē affirmatiua: ergo ⁊ añs. falsitas ꝯñtis p3 p ei' de inesse tenēdo viā Arist. quod infiniti erūt hoīes: quia nunquam verū ē dicē oēs hoīes futuri sunt: quia sic daretur vltim' hō quod repugnaret ipossibile. Et idem argumentum pōt fieri fm veritatē supposito quod de' ꝯseruet mūdū sicut nūc ꝯseruat ppetuo. ꝯña p3 p exponētes. aliqui

Instatur hoīes futuri erūt: quia isti hoīes futuri erūt demonstrando oēs hoīes futuros. nec iuuat dicē nō possum eos demōstrare: quia sunt infiniti. ¶ Cōtra. possum demōstrare

Oppo. ptes ꝯtinui quae sūt infinite: ergo infinitas nō tollit rōne demōstrationis: tūc sic. isti hoīes futuri erūt demōstrādo oēs hoīes futuros: ⁊ nulli sūt hoīes futuri qui non sint vel erūt de nūo istoꝝ: quia si sint aliqui hoīes futuri qui nō sūt vel erūt de nūo istoꝝ nō demōstrauim' oēs hoīes qui erūt p isti' ꝯpositi. ¶ Insup demōstrando ad itellectū oēs hoīes futuros sic. isti sūt oēs hoīes qui erunt. pbatur illa singularis quilibet istorū erit. ergo oēs isti erunt: ⁊ per consequens isti sunt omnes hoīes futuri quia sequitur. quilibet istoꝝ currit: ergo omnes isti currūt vniuoce demōstrādo ergo idem erit in proposito.

Op. 4° **Quarto** arguitur. sequeretur quod hec esset vera collectiue. oēs aīe creabiles pñt esse causate: sed ꝯñs est affirmatiua ergo ⁊ añs. falsitas ꝯñtis p3: quia h3 nisi vnā singularē in qua op3 demōstrare oēs. s. hāc ille oēs pñt esse causate demōstratio saltē est possibilis intellectui diuino: ⁊ quamlibet ppō singularis si est vera in sensu diuiso: ē vera in sensu cōposito: ergo hec erit vera possibile est istas aīas esse creatas demonstrādo oēs aīas creabiles. ⁊ ponat inesse: ⁊ pducant tunc sic. vel deus pōt creare vnā aīam vel nullā. Si scōm. potētia ei' ē exhausta quod nephas ē dicere: vel pōt: ⁊ tūc vel illa aīa est creabilis vel nō. scōm nō pōt dici: quia iplicaret: ergo pmum. s. quod ē creabilis: ⁊ p ꝯñs aūi nō creauit oēs aīas creabiles ꝯ positi. ꝯña pbatur: quia oēs aīas creabiles de' pōt pducere: ergo oēs aīas creabiles de' pōt pducere. capiēdo oēs diuisim in añte ⁊ collectiue in ꝯñte: ⁊ añs ē verū: vt patet per ei' singulares: ⁊ per exponētes aliquas aīas creabiles. deus pōt creare ⁊ nō sunt vel possunt esse alique anime creabiles: quin illas deus pōt creare: igitur. ⁊ illa istas aīas creabiles deus pōt creare demōstrādo oēs collectiue est vna singularis illi' vlis: ergo si vlis est vera ⁊ illa capiēdo oēs collectiue.

Op. 5° **Quinto** arguitur. quia per illū modū pōt saluari veritas huius iter pmum instans huius hore ⁊ oīa alia eiusdē est instans mediū: ⁊ tñ ipsa est vera ⁊ de signo collectiuo: ergo dicta sūt minus bene posita. probatur veritas ei' per ascensum inter pmum instans ⁊ istud instās quodcūque signatū post illud est instans medium ⁊ sic de singulis: igitur.

Sexto arguitur pbādo illā falsam. oēs apl'i dei sunt xij. collectiue capiēdo oēs. Et arguitur sic. oēs apl'i dei nō sunt. xij. ergo nō oēs apl'i dei sunt. xij. añs p3. oīa. xij. apl'i dei nō sunt: ergo oēs apl'i dei nō sunt. xij. tenet ꝯña. Noīa ⁊ vba trāsposita idē significāt ⁊ añs p3 p ascēsum. illa. xij. apl'i dei nō sunt: quia si esset instātia maxime esset in hoc. ista. xij. apl'i dei non sunt demōstrando illos. xij. sed illa est vera vt p3 p ei' ꝯdictoriā. ista duodecim oēs apl'i dei sunt que est falsa. Op. 6.

Et ꝯfirmatur. nō oēs apl'i dei sūt. xij. collectiue: ergo ppō ꝯcessa est falsa. pbatur añs: quia nec isti apl'i dei sunt. xij. nec isti apl'i dei sunt. xij. Et si instes demonstrādo duodecim. tunc hēbunt hic duo ꝯdictoria falsa oēs apl'i dei sunt decem. ⁊ non oēs apl'i dei sunt decem descendendo copulatiue sub decem. Confirmatur

Septimo arguitur. hec ppō oēs apl'i dei in sensu distributiuo est falsa: ⁊ hec propositio in sensu distributiuo est hec ppositio in sensu collectiuo. ergo hec ppō in sensu collectiuo est falsa. Op. 7.

Deinde 8° arguitur. pbādo quod hec ppō sit vera capiēdo oēs distributiue. Et arguitur sic. sua ꝯdictoria capiēdo sic est falsa. ergo illa sic capta est vera. añs pbatur: quia sua ꝯdictoria est hec. Nō omnes apl'i dei sunt. xij. vt notū est. sed illa est falsa. quod pbatur: quia equalet isti oēs apl'i dei nō sunt. xij. quod pbatur argumēns laurētij valle in sua logica. dicitur in psalmo. Nō oēs qui descēdūt in infernū laudabūt te dñe. vel ibi homines stat deteriate ⁊ hoc nō: quia nō est potior rō de aliquib' quam de aliis vel stat distributiue ⁊ habet intētum. Et eodē mō hic nisi abbreuiati fuissent dies illi non fuisset salua oīs caro. Et nō est dictū quod sacra scriptura abutatur proprietate sermonis: igitur. Op. 8.

In oppositum est ꝯclo. In ista qōne duo erūt articuli. In quoꝝ pori ponā notabilia de expōnib' ppositionum de signis collectiuis. in secundo responde bitur ab obiecta ante oppositum. In oppositum

Notādum est p° quod quedam sunt signa que fm Nobilē vsum semp capiunt distributiue ⁊ pmum nunquam collectiue: vt vnusquisque singul' vterque neuter. Et quedā capiunt vtrobique collectiue vt cūctus vniuersus. alis notari addētes hec duo signa superfluerēt dicē tes vniūsis ⁊ singulis ⁊c. Et quedā sunt signa que iter dū capiunt collectiue ⁊ quandoque distributiue vt oēs. Vñ hoc signum oēs iproprie capit collectiue in singulari nūo nōnunquam: vt oīs terra adoret te de': sed pprie i singulari capit distributiue: ⁊ in plali collectiue. ⁊ hoc voluit alexāder quando dixit. Distribuit si vim tribuas ⁊ colligit oēs ⁊ reliqua: ⁊ hoc signū oēs collectiue sūptū nō h3 singularē nūm fm significationē sed solū fm vocē. Etiā hoc signū cuius3 sapit naturā signi collectiui in singulari nūo: vt dicēdo asinus cuius3 hoīs currit. posito quod sint solū tres hoīes in mūdo: sortes: plato: ⁊ cicero: ⁊ hēant vnū asinū cōem brunellū qui curratur. De signis vario rum acceptionibus.

tūc illa p̄cedit. asinus cuiuslʒ hoīs currit. Sʒ dupliciter pōt itelligi q̄ brunellus sit asinus cōis. Uno mō q̄ sit cōis copulatim ⁊ copulatiue. quēadmodū antiq̄tus oīa erāt cōia: ⁊ hoc nō p̄barēt: q̄ cuiuslʒ eēt signum collectiuū. Alio mō copulatim sic.s. q̄ in illo casu brunellus nō eēt asinus sortis: nec eēt asinus platonis: neq̄ ciceronis: ⁊ p̄ p̄ñs nō eēt asinus hoīs. sʒ asinus hoīuʒ: vel asinus cuiuslʒ hoīs: vel oīuʒ hoīuʒ collectiue. ⁊ istoꝝ triū copulatim. ⁊ sic capit copulatim ⁊ hoc signū oēs in p̄lali nūo capit indifferenter distributiue ⁊ collectiue. distributiue vt oēs hoīes currūt. collectiue vt citeris oēs ⁊ singulos. Uñ ad v̄itatē p̄pōnis affirmatiue in qua ponit ly oēs distributiue reqrit q̄ p̄tuʒ seorsuʒ p̄ueniat cuilʒ supposito sibi ⁊ si sit negatiua q̄ remoueat: sʒ qñ capit collectiue hoc nō reqrit: sʒ exigit q̄ p̄tuʒ p̄ueniat toti collectiōi suppositoꝝ sibi. lʒ nō sit v̄ificabile de aliq̄ supposito sibi seorsuʒ sūpto: vt ad v̄itatē hui⁹ oēs apli dei sunt. xij. reqrit q̄ illud p̄tuʒ. xij. p̄ueniat toti collectioni aploꝝ dei: ⁊ in negatiua proportionabiliter dicatur.

Ex illo p̄ʒ q̄ q̄lʒ talis est distinguēda ⁊ īterdū v̄a in vtroq̄ sensu: vt oēs angeli p̄ se positi sūt eq̄les. īterdū v̄a in vno sensu ⁊ falsa in altero. interduʒ in neutro sensu v̄a. Etiā signū oēs distributiue sumptū aliqñ distribuit pro oī alio a re sig̃ta p̄teriuʒ p̄cedentē signū ⁊ vocat distributio accōmoda vt celū tegit oia ⁊ laurēti⁹ loquēs sic. hoc later omnes dialecticos ibi omnes distribuit pro alijs a laurentio.

Nōdūe scdm. Notandū est 2° q̄ p̄pō in qua ponit signū oēs pōt exponi duob⁹ modis. Uno⁹ cathegorice. Alio⁹ ypothetice. Cathegorice sic vt oēs apli dei sūt. xij. tota collectio aploꝝ dei ē. xij. nō capiēdo tota sincathegorēatice: sʒ vt tm̄ vʒ vt totalis. ⁊ iteꝝ ū totalis collectio aploꝝ dei vʒ tm̄ sič collectio aploꝝ dei q̄ nō est ps alteri⁹ collectiōis. tūc expō nō vʒ: q̄ totalis collectio aploꝝ dei est bñ ps alteri⁹ collectionis. s. totius mūdi: vel sanctoꝝ dei.

Sequela. Ex isto seq̄t q̄ hec p̄ña est nulla. xij. apli dei sunt totalis collectio aploꝝ dei: g°. xij. apli dei sūt totalis collectio: q̄ aū cuʒ dictōe negationē includēte: sʒ capiēdo. vt hoc totū totalis collectio aplorum dei vʒ tm̄ sicut collectio aploꝝ dei q̄ nō est ps alteri⁹ collectiōis aploꝝ dei. tūc tibi expō sufficit. Nec incōuenit hoc signū tot⁹ (q̄q̄ exponibile sit) poni in exponēte signi collectiui: q̄ respectu illi⁹ est min⁹ obscurū. Alio mō exponit p̄ ly maxim⁹ nūs siue p̄ ly maxima multitudo. ⁊ nūs capit extēso vocabulo vt infinita multitudo dicat nūs. Ulterius sup ques dictio collectiua cadat in exponēte dʒ eē gti casus: ⁊ maximus nūs vel tota collectio illi⁹ casus cui⁹ est signum collectiuū in exposita. vt oēs hoīes sunt exercit⁹. maxima multitudo hoīuʒ est exercit⁹. Oīuʒ hoīuʒ oēs filij sunt legitimi maximi nūeri hoīuʒ maxima multitudo filioꝝ est legitima: vel loco de ly maximi nūeri ponēdo tot⁹ collectiōis. Alio mō tales exponunt ypothetice vt oēs apli dei sunt. xij. ⁊ copulatiue q̄ sunt affirmatiue ⁊ p̄⁹ exponētū est placēs. ⁊ 2° talis ⁊ nō sunt aliq̄ qui sit de nūero illoꝝ sʒ exigēdū terioꝝ vt oēs apli dei sunt. xij. apli dei sunt. xij. ⁊ nulli sūt apli dei q̄ nō sint de nūero illoꝝ. ⁊ hic nō capit illoꝝ demōstratiue: sʒ relatiue: q̄ demōstratiue istis oībus mortuis ⁊ alijs. xij. aplis acceptis. aūs est verū puta exponibilis: ⁊ exponēs copulatiua falsa: vel potes illā resoluē rōne hui⁹ termi. xij. statis determiate: ⁊ data vna resoluēte potes illā exponere cuʒ hoc signo oēs collectiue sumpto tento illoꝝ demōstratiue. Nec obstat illud in p̄ma questiōe dictū. q̄ expositio incipit a p̄mo: q̄ hoc verū regulariter est: ⁊ hoc est accommodatiue: ⁊ tūc p̄ñter dictū est. q̄ glibet talis in qua ponunt plura signa: vt tm̄ soꝛ differt a platone. Si exponat p̄mo per differt est vera. si v̄o per tm̄ est falsa. ⁊ nihil aliud ibi sequit nisi q̄ eadē p̄pō est vera ⁊ falsa diuersimode accepta: ⁊ hoc idē cōtingit mētali vltimata. ⁊ duo p̄dictoria v̄a sed nō in sensib⁹ p̄dictorijs. De hoc q̄ dico hāc verā. tm̄ sortes differt a platone gr̄a exēpli sic dictū. ⁊ sic p̄ʒ tales esse distinguēdas: oia cōpossibilia istoꝝ sunt aliq̄ cōpossibilia istorū demōstrādo binariū p̄dictiōis q̄ distributiue ē v̄a collectiue aūt falsa. hoc p̄ʒ demōstrando has q̄tuor p̄pōnes sortes currit. soꝛs nō currit. plato disputat plato nō disputat: q̄ soꝛs currit ⁊ plato disputat non sunt oia cōpossibilia istoꝝ affirmatiue: ⁊ eodē mō plato non disputat ⁊ sortes currit. ⁊ sic combinando. p̄ p̄pō

Istis notatis pono p̄positiōes. Prima est hec. est falsa omnes apostoli dei sunt duodecim: q̄liter cūq̄ capiat signū oīs. p̄batur cum sit sermo de petro ⁊ paulo: ⁊ de illis p̄bat subiectū illi⁹ nō supponit. ex q̄ petr⁹ nō est: neq̄ paulus: q̄ ābo sunt occisi p̄ fide: ⁊ nōdū resuscitati. nec fallimur nos n̄ra spe: orādo sctm̄ petrū vt oret p̄ nobis: q̄ aīa q̄ fuit petri orat p̄ nobis: ⁊ hoc sufficit ad hāc saluādā loquēdo vt plures ⁊ synodothice sctūs petr⁹ orat p̄ nobis. 2ª p̄pō

Secunda p̄pō. oēs apostoli dei sūt duodecim q̄liter cūq̄ capit oēs loquendo ac si illi apostoli essent. collectiue capiēdo nō est dubiū. Distributiue capiendo. p̄bat. q̄ oēs apli dei sūt duodecim entia. ergo oēs apli dei sūt duodecim. p̄ña tenet a p̄uertibilib⁹. aūs patet: q̄ isti apostoli dei demōstrando duos sūt duodecim: q̄ duodecim partes siue duodecim duodecime vl̄ duodecim sexte demōstrando sex sextas vni⁹ apli: ⁊ sex sextas alteri⁹ ⁊ p̄ idē tres apli dei sunt duodecim. demonstrādo q̄tuoꝛ q̄rtas istoꝝ: ⁊ ita de alijs potes ex teipso practicare. sed nō oēs apli dei (distributiue capiēdo) sūt duodecim apostoli dei: q̄ apostolus non est vnigenitus. 3ª p̄pō.

Tertia p̄positio. aliqui apli dei sunt oēs apli dei collectiue capiendo: sed nulli apli dei sūt oēs apli dei distributiue. p̄oꝛ ps arguit. q̄ sequit. oēs apostoli dei sunt aliq̄ apli dei: ergo aliqui apostoli dei sunt oēs apli dei per cōuersionē simplicem. Secūda pars p̄bat: q̄ da eius oppositū aliqui apli dei sunt oēs apostoli dei: ⁊ signētur. tunc opʒ q̄ illi oēs iunctim sint oēs apli dei. puta isti demōstrādo illos duodecim sunt oēs apli dei. ⁊ vltra oēs apli dei sunt isti apli dei. p̄ña est ifallibilis: ⁊ tūc sic argumentoꝛ. oēs apli dei sunt isti apostoli dei petr⁹ ⁊ paulus sunt

lue sunt apli dei: g° petrus et paulus sunt isti apli dei demõstrãdo duodecim. ɔclusio est impolis: g° aliq̃ p̃missarũ est falsa: et non minor: g° maior: et per ɔn̄e discurrendo: scd̃a pars nostre tertie ꝓpõnis est vera.

4° ꝓpõ **Quarta** ꝓpositio. oẽs apostoli dei collectiue sunt tres q̃ternarij: vel duo senarij: vel q̃ttuor ternarij vel q̃ttuor trinitates. et nõ oẽs apli dei sunt quattuor nec sex. p̃ma pars hui° cõclusiõis est nota: et secũda patet: q: non sunt q̃ttuor entia nec duo entia nec aliq̃ mõ etiam absolute sub duodecim queadmodũ ista grana sunt q̃ttuor cumuli et tñ non sunt q̃ttuor demõstrando oia grana i q̃ttuor cumulis.

5° ꝓpõ. **Quinta** ꝓpositio. aliquis est numerus maximus istoꝝ aploꝝ dei intransitiue. p3 de istis duodecim transitiue. p3 de vndecim: imo de q̃buscũq3 vndeci istoꝝ et h° negatie capiẽdo maxim°.

6° ꝓpõ. **Sexta** l3 ille repugnent oẽs apostoli dei currunt et aliqui apostoli dei nõ currunt. Non tamẽ cõtradicunt collectiue capto semꝑ termino. Prior ps p3: q: copulatiua ex illis duab° est impossibilis. Scd̃a p3: q: ɔ̃dictio est oppõ foꝛalis. S3 in simili due tales se cõpatiuntur. p3 hic. oẽs apli dei sunt duodecim et aliq̃ apli dei nõ sunt duodecim.

7° ꝓpõ **Septima** ꝓpõ. hec ɔn̄a est nulla. oẽs apli dei sũt duodeci: g° oẽs hoies dei sunt duodecim. p3: q: an̄s est ve3 et cõsequẽs falsu3.

8° ꝓpõ. **Octaua** propositio. non sequitur. oẽs apostoli dei sũt duodecim: ergo omnes apostoli dei possibiliter sunt duodecim.

9° ꝓpõ. **Nona** propositio. due ꝓpões cõtrariant. quarũ vna est vniuersalis et alia indefinita. patet de istis duab° oẽs apostoli dei sunt duodecim. et nulli apostoli dei sunt duodecim: hec ꝓpõ h3 duas ptes. quaꝝ vna est idefinita. hoc patet de hac. oẽs apostoli dei sunt duodecim: q: nullus termin° in ea distribuitur: ergo nõ est vniuersalis. ɔn̄a tenet per cõmunẽ logicã. qd̃ ille ɔ̃triant. pbo sic. iste due ꝓpões repugnant gratia acceptionis terminoꝝum. et componũtur precise ex terminis synonimis dempto vno signo opposite qualitatis et sunt ambe false: et nõ possunt esse vere: nec due tales in forma: nec gratia acceptionis terminoꝝum: ergo contrariantur.

x° ꝓpõ. **Decima** ꝓpositio. due ꝓpões ɔ̃trariãtur. quarũ subiectu3 vnius nõ est synonimum subiecto alterius. patet de istis datis: q: oẽs collectiue est pars subiecti in affirmatiua et nõ ponitur in negatiua. q᷑ omnes collectiue sit pars subiecti ꝓbatur: q: virtus eius precisa cadit in subiectum: ergo est pars eius. probo consequentiam a ɔ̃trario sensu de oẽs distributiue. q: dicimus hic. omnis homo est animal q᷑ omnis nõ est pars subiecti. q: l3 ponatur a parte subiecti: tamẽ queadmodũ virtus eius cadit in subiectũ ipm confundẽdo distributiue. code3 mõ cadit in p̃dicatũ ipsum cõfundendo cõfuse tñ et sup tẽpus impoꝛtatũ per copula3. et ꝓpterea est pars totius ꝓpositiõis et nõ pars alicuius extremi. Unde etiam ꝓpositiones iste subalternant oẽs apli dei sunt duodecim: et aliqui apli dei sunt duodecim. probatur sicut octaua. prioꝛ infert scd̃am et nõ cõtra: et hoc gratia acceptionis terminoꝛum nec videtur aliquid aliud requisitum ad subalternas hic deesse: igitur.

xj° ꝓpõ **Undecima** ꝓpositio. due indefinite ɔ̃triãtur. patet de his. omnes apli dei sunt duodecim et oẽs apostoli dei nõ sũt duodecim. qd̃ ꝓbat: q: bñ sequit. oẽs apli dei sunt duodecim: g° oẽs apli dei sunt duodecim. Silr sequit. oẽs apli dei non sunt duodecim: g° nulli hoies apostoli dei sunt duodecim per locum ab equiualentibus.

Op. 9° ꝓpõni **Contra** nonã ꝓpositionẽ arguitur sic. in qua dicit q᷑ iste cõtrariãtur. omnes apostoli dei sunt duodecim: et nulli apostoli dei sunt duodecim. et hoc sic. Si ille cõtrariantur vel hoc ꝭm legem tñ: vel ꝭm legem et modum enunciandi. Sed neutrum est dicendum: igitur. ¶ Et confirmatur. q: ɔ̃firmat iste codẽ modo cõtrariarentur. homo est ois homo: et hõ nõ est homo foꝛmalr. q: ille due pñt esse false: nec due tales pñt esse vere in foꝛma: igit. Jtẽ tũc ille ɔ̃trarent. homines nigri currunt: et nulli hoies currũt. qd̃ non vr̃ bene dictũ. hoc p3: q: possunt esse false: et in simili foꝛa nõ est possibile dare duas veras.

Op. x° ꝓpõni **Deinde** arguitur cõtra decimã propositionem qua dicit signum collectiuu3 est pars subiecti etc̃. et hoc contra modum probandi illud dictum: q: si modus probãdi valeret sequeret q᷑ iste esset pars subiecti huius singularis. iste numerus est pariter par. sed consequens est falsum: q: nũc non subijceretur terminus cõmunis determinatus ꝓnomine demõstratiuo: sed subijceretur termin° cõmunis cũ signo copulatim. ꝓbatur cõsequẽtia sicut ꝓbatur q᷑ oẽs collectiue sumptũ est pars subiecti: q: precise cadit in subiectũ: sed sic est de ly iste in propositione data: q: predicatũ stat determinate. et per idẽ probaretur q᷑ ly aliquis esset pars subiecti hui°. aliquis homo currit. cum nõ cadat in predicatu3 quod est falsum cũ cõtradicat isti. quilibet homo currit. et sic ꝓpositiones cõtradictoꝛie nõ componerent ex terminis sinonimis. Scd̃o seq̃ret q᷑ ois esset pars subiecti huius ois hõ est foꝛtes. cum nõ cadat in predicatũ. Et si dicas q᷑ cadat in tempus impoꝛtatum ꝑ copulam capio hanc. omnis hõ non est animal. vbi ois non cadit in tempus impoꝛtatum per copulam.

Ad p° ɔ̃ nonã **Ad primum** argumentum contra nonam propositionẽ dicitur q᷑ ꝓpositiones date cõtrariantur ꝭm legẽ tñ: l3 facile esset saluare quo ad legem et modu3 enunciandi: exponendo diffinitiones cõtrariarũ quo ad legem et modu3 enunciandi. ¶ De alijs. hõ ois homo est: et homo non est homo dicit q᷑ foꝛmaliter contrariantur quo ad legem: sed hoc non est gratia acceptiõis terminoꝛum: q: in simili acceptione terminoꝛũ dantur iste vere. auis omnis fenix est: et auis nõ est fenix. sed hic non remanet talis foꝛma cum alijs. ¶ Ad aliũ de istis. homines nigri currũt: et nulli homines currunt. nego q᷑ ɔ̃trariantur: q: in simili acceptione terminoꝛum possunt dari due tales vere. an foꝛmaliter repugnant dico q᷑ non: sed hoc tibi relinquo.

ad arm ꝯ decimã. Ad argumentũ cõtra decimam ppositionem potest cõcedi q̄ iste est pars subiecti: ⁊ etiam in illis potest concedi q̄ due singulares nõ ex subiectis similibus ꝯdicũt: vt iste hõ currit. ille hõ nõ currit. sȝ tenendo modũ cõem nego ꝯñam. qꝛ lȝ iste precise cadat in sbm̃ quo ad suppositionẽ: nõ tñ quo ad denotationẽ acceptiõis: qꝛ denotat ꝑtũ cõpetere sbo p vno discreto supposito: ⁊ h° sufficit de ista. aliqs hõ ẽ aial

Teneo hanc positionẽ q̄ aliqs est pars subiecti. ppter argumentũ factũ nõ q̄ de necessitate cõcludat ⁊ preueniẽdo argumẽtis q̄ ꝯ me facere inferã ꝯclusiones.
1ª ꝯclo ¶ Prima. due sunt oppositę ppões extra illas de signis collectiuis q̄ non cõponunt ex teris simili⁹. pȝ de istis. marcus orat tulli⁹ nõ orat. petra est aliqd: ⁊ nihil qd̄ est lapis est aliqd. Sed forte dicis sufficit q̄ ille subordinent mentalib⁹ ex teris silibus. probo p istas. qlibet hõ currit: ⁊ aliqs hõ nõ currit. aliqs est ps sbi in scḋa ⁊ nõ in prima cũ virtus ꝑcise cadat in sbm ⁊ oẽs cadit in totũ qd̄ sequit.
2ª ꝯclo ¶ Scḋa ꝯclo. illa copulatiua hõ albus nõ currit: ⁊ qlibet hõ currit. nõ est eiusdẽ forme cũ hac. qlibet hõ currit: ⁊ aliqs hõ nõ currit. pbat. due scḋe ꝯdicunt ⁊ ꝯdictio est oppositio formalis: ⁊ alie due nõ ꝯdicunt: ergo nõ sunt eiusdẽ forme cũ eis.
3ª ꝯclo ¶ Tertia ppõ. due ppões nõ cõposite ex teris sinonimis ꝯdicunt eiusdẽ. pȝ de istis duab⁹. aliqs vel aliq̄ hõ ẽ aial ⁊ hõ est aial. q̄ ꝯdicũt isti. ois hõ nõ est aial. ⁊ hoc nõ ꝯtingit in aliis teris q̄ nõ sunt signa quãtificantia. Et hoc nõ videt magis incõueniẽs in istis q̄ in modalibus. vbi nõ est eadẽ copula: qꝛ iste ꝯdicũt vt nõ est sortes necessario est aial: ⁊ sortes possibilr nõ est aial. tñ nõ est eadẽ copula tenẽdo sicut cõiter tenet q̄ modi sunt ptes copular: quare ergo nõ videt maius incõueniẽs ex pte signoꝝ.
4ª ꝯclo ¶ 4ª ppõ. sbm ppõnis particularis nõ stat magis determiate q̄ sbȝ idefinite: qꝛ sbȝ huius. aliqs hõ est aial. est hoc totuȝ. aliqs hõ. ⁊ nullum signũ cadit in ipm. Nec ppterea ppõ dr particularis: qꝛ cadit particulare in sbȝ: sed qꝛ in principaliorem partẽ subiecti. nec ppterea sequit hanc esse vlem differens ab homine currit. ⁊ in verificationẽ totius subiecti oportet dicere. hoc est aliquis homo.

Oppõit Contra illud arguitur. sequeret q̄ iste ꝯdicerẽt. qlibet asinus cuiuslibet hois currit. ⁊ aliqs asinus alicuius homis nõ currit. ꝯñs est falsuȝ qꝛ pñt sil' esse vere. ⁊ ꝯña pȝ: qꝛ nihil impedit: nisi qꝛ nõ cõponunt ex eisdem extremis. que qdẽ diuersitas ꝓuenit ex diuersitate signoꝝ.
Rñdet ¶ Rñdet q̄ istud argumentũ nõ concludit. ⁊ dico cã quare nõ ꝯdicunt: nõ est illa quã innuit argumentũ: sed est causa: qꝛ extrema nõ capiunt pro eodẽ: vel saltẽ non opȝ q̄ accipiant p eodẽ. Secus est de istis. qlibet homo ẽ aial: aliqs hõ nõ ẽ aial. vbi sbra adequate accipiunt p eodẽ. ¶ Ad scḋȝ de ista. ois homo nõ est sortes ⁊c̃. negatur q̄ ois esset pars subiecti: imo est pars totius. ⁊ ad hoc sufficit q̄ ponatur in loco in quo caderet in totũ q̄tuȝ est ex parte eius.
Cõclo rñsalis. ad p̄mã rõnem. ¶ Cõclusio rñsalis. dicta de signis collectiuis sunt bene posita. Ad rõnes rñdet ad primaȝ que tangit veritatẽ huius. oẽs duo apli dei sunt duodecim. duo sunt modi rñdendi de illa ppõne oppositi. quoꝝ vnus concedit illam. oẽs duo apli sunt duodecim. qui modus videre meo est subtilis: qꝛ ista de copulato est vera. isti duo ⁊ isti duo ⁊ sic de aliis demonstrãdo duodecim sũt duodecim tunc addendo signũ collectiuũ oẽs dicendo oẽs isti duo ⁊ isti duo ⁊ sic de aliis sunt duodecim. tota ppositio erit affirmatiua in qua extrema supponũt pro eisdẽ ⁊ nihil aliud impedit: ergo est vera. Et eodem modo pbant iste pbationes. oẽs tres apli dei sunt duodecim: qꝛ isti tres ⁊ isti tres ⁊ sic de aliis sunt duodecim. ⁊ isti tres apli ⁊ isti ⁊ sic de aliis sunt oẽs tres: g° oẽs tres apli dei sũt xij. omnes quattuor apli dei sunt duodecim. omnes sex apli dei sunt duodecim. quia isti sex ⁊ isti sex sunt duodecim demõstrando illos duodecim. oẽs septeȝ apli dei sunt duodeciȝ: qꝛ isti septẽ apostoli dei numerando septem: ⁊ isti septẽ numerãdo alios septẽ (esto q̄ vnus aplˢ cõmunicet cuȝ duobus septenariis) sũt duodecim vł plures oẽs duodecim apli dei sũt duodecim quia isti oẽs demonstrãdo oẽs preter andreã. ⁊ isti vndecim demõstrando alios decẽ cum andrea sunt duodecim. oẽs nõ duo apli dei sunt duodecim apli dei. ⁊ ante ly nõ intelligo apostoli: qꝛ isti nõ duodecim apli demonstrãdo sex: ⁊ isti non duodeci apostoli demonstrãdo alios sex sunt duodecim apli dei.

Contra istũ modũ arguit sic. bene seqt. oẽs nõ duodecim apli sunt duodeci apli dei: ergo duodeci apli dei sunt duodeci. ꝯñs est falsũ qꝛ ꝑtur oppositũ de opposito affirmatiue. ⁊ pbatur ꝯña a ppõne de signo collectiuo ad ei⁹ piacentes vel a tota copulatiua equiualẽter ad alterã eius partem. Op. p°.

Secũdo arguit. bene sequit. oẽs apli non duodecim apli dei sũt duodecim ergo tñ duodeci sunt nõ duodecim apli dei: sed ꝯñs est falsum: ergo ⁊ añs. falsitas ꝯñtis pȝ per primã exponentem. ⁊ ꝯña pȝ a ppõne de signo collectiuo ad exclusiuã exponibilem gratia pluralitatis. ⁊ eodem modo potes improbare hãc ⁊ similes. oẽs duo apli dei sunt duodecim: inferendo ergo duo apli dei sunt duodecim. ⁊ etiam tñ duodecim sunt duo apli dei. quorũ vtrũq3 liquet esse falsum. Op. 2.
¶ Ad primã horũ negat ꝯña nisi addat aliquid sbo limitans ipm ad talem acceptioneȝ sicut in añte. Et ad probationẽ ꝯñe qꝛ arguit a tota copulatiua equiualẽter ad vnaȝ eius partẽ. dr q̄ illa non dȝ exponi copulatiue (saltẽ sine limitatione) sed cathegorice sic. maxima multitudo aploꝝ dei nõ duodecim est duodecim. vel maxima multitudo duoꝝ apostoloꝝ dei est duodecim. nec sequit. maxima multitudo duoꝝ aploꝝ dei est duodecim: ergo magna multitudo duoꝝ apostoloꝝ dei est duodecim. Rñ° ad ad p̄mũ
¶ Ad aliud argumentũ vbi infers exclusiuam. nego ꝯñam: sed oportet hanc inferre tñ duodecim sunt oẽs apli dei nõ duodecim apli vel tñ duodecim sunt oẽs duo apli dei: ⁊ tunc ꝑm modũ istum oẽs apli dei sunt duodeci. nõ est subalternãs ꝑȝ legẽ ad hanc. aliqui apli dei sunt duodecim. Ad 2m
Sȝ ꝯ vtrãq3 solutionẽ arguit pbando q̄ sequit. omnes nõ duodecim apostoli dei sunt duodecim: ergo nõ duodecim apli dei Oppo.

dei

dei sunt duodecim. qr arguit ab iferiori ad supius re spectu illi⁹ toti⁹. oes nō duodecim apli dei ad terim nō duodecim apli dei qr semp aggregatū ex aliq̄ termino cōi ꝛ signo collectiuo est iferi⁹ ad illū terminuȝ cōem. vt oes apli dei ad apli dei. qr ly oes est signuȝ restrictiuū. ꝛ sic vr esse paris in mō respectu alterius.

Instat. Forte dices sicut dicēdū est ꝙ hoc nō semp est verū: ꝛ signāter in terīs nūalibus. quēadmodū est in ꝓposito. qr hoc signū ois facit istuȝ terminū nō duodecim apli dei vel saltē aggregatū ex his accipi pro aliqbus quib⁹ nō cōpetit nō duodecim apli dei: imo non supponit pro oibus nō duodecim aplis: qr demōstrādo oes aplos dei. falsum est dicere isti sūt nō duodecim apli dei. imo sūt duodecim apli dei. ꝛ tñ eisdē demōstratis verū est dicē sunt oes nō duodecim apli dei.

Oppo. Contra hoc af. nō duodecim apli dei vr apli nō duodecim. qd ꝓ eodem capio est terius cōis ꝛ supponit ꝓ istis. nō duodecim aplis dei demrando sex. ꝛ ꝓ istis nō duodecim aplis dei demōstrādo alios sex. ꝛ non est potior rō ꝙ accipiat ꝓ istis sex q̄ ꝓ aliis. g⁹ supponit ꝓ his sex ꝛ illis. ꝛ eodē mō ꝓbat ꝙ tres apli dei supponūt ꝓ oibus aplis dei. qr tres apli dei supponunt ꝓ petro andrea ꝛ iacobo. ꝛ nō est maior rō ꝙ supponat pro illis trib⁹ q̄ pro quibuscūq aliis. ergo pro oibus trib⁹ supponit. sȝ oes tres sunt duodecim: ergo supponit pro duodecim. ꝛ sic est termin⁹ supior qd restat ꝓbandū.

Rñsio. ¶ Rñdet ad hoc argumentū negādo ꝙ apli dei nō duodecim sit termin⁹ supior ad hoc totū. oes nō duodecim apostoli dei. ꝛ eodeȝ mō negatur ꝙ tres apli dei est terminus supior ad oes tres apli dei. ꝛ arguēdo subditur causa. Et ad istā vltimam ꝓbationē tres apli dei supponūt pro istis tribus. ꝛ non est potior ratio ꝛc. ¶ Ad hoc rñdet ꝙ supponit ꝓ istis trib⁹ ꝛ etiā pro aliis sub disiūctiōe: ꝛ fateor ꝙ nō est maior rō ꝙ supponit ꝓ istis trib⁹ q̄ illis. imo nulla est: imo ꝓ qbuscunq trib⁹ supponit sub disiūctiōe copulatiue etiā sȝ copulatim nō. qr demōstrādo sex aplos dei falsuȝ est dicē. isti sunt tres apli dei. ꝛ sic pȝ ꝙ hoc signuȝ oes facit aggregatū ex isto terio tres apli dei accipi ꝓ aliqbus quib⁹ ipossibiliter cōpetit tres apli dei dabo tibi vnū sīle supponēdo ꝙ hec sit ꝓpria vtrūq aial currit. vbi animal distribuit pro duob⁹: imo pro quibuscunq duob⁹ sub disiunctione: qr est potior ratio ꝙ distribuat istum terim aial pro istis q̄ pro aliis quibuscūq duob⁹ animalib⁹ demonstratis. lȝ discrimē aliquod sit inter vtrunq ꝛ signum collectiuum.

Alia rñsio. Alius est modus rñdēdi qui negat tales. oes duo apli dei sūt duodecim. ꝛ pōt habē apparētias q̄s introduxim⁹ cōtra aliū modū. ꝛ istuȝ

Georgius. insegt magister Georgi⁹ ꝛ isert correlarie hāc eē falsam oes duo apostoli dei sunt duodecim. eo ꝙ dicit oēm ꝓpōnem de signo collectiuo affirmatiuā iferre eius preiacentem. Sed tunc argumenti de ascēsu factū in ꝑncipio toti⁹. s. isti duo ꝛ isti duo ꝛ sic de singulis enumerando duodecim sunt duodecim videt difficile. ¶ Ad hoc argumētū pōt dici ꝙ nō est ascēsus eo ꝙ in oi ascēsu termin⁹ ad quē ascēditur debet eē terius supior respectu terioꝝ singulariū. mō duo apli dei nō est supior terius ad hoc copulatū: isti duo ꝛ isti duo ꝛ sic de aliis quia ista est falsa. isti duo ꝛ isti duo ꝛ sic de aliis. enumerando. xij. sūt duo apli dei ꝛ qñ ascēdimus copulatiȝ opȝ ꝙ terius ad quē ascēdimus sit supior ad totū copulatū: ꝛ hoc totuȝ ꝯtigit hic. oes apli dei sunt. xij. qr isti ꝛ isti qbuscūq aplis dei demōstratis sūt apli dei. Etiā capiēdo totū copulatū pro sbo ēt ꝯstātia sic est falsa si terius supior debeat vīficari de toto copulato. solo hȝ apparētiam. nec pro nūc occurret mihi ad arg^m aliter rñdere.

Oppo. Sed ꝯ hoc af. georgi⁹ ascēdit ꝛ descēdit copulatiȝ sub isto terio hō in ista. nullū caput ois hō hēt. sic nullū caput iste hō ꝛ iste hō hēt ꝛ sic ō singulis. ꝛ est modus cōis: ꝛ tñ hoc totū copulatuȝ iste hō ꝛ iste hō ꝛ sic de singlis nō est iferi⁹ ad ly hō: qr ista est falsa. iste hō ꝛ iste hō (cōplexiue capiēdo sicut capim⁹) sunt hō: ergo. Credo ꝙ nō stāt ista dicta georgij sīl: ꝓpterea alr dicereȝ sustinēdo hāc falsam. oes duo apli dei sunt. xij. de descēsu ꝛ ascēsu hic. nulluȝ caput ois hō hēt. s. ꝙ opȝ descēdē ꝛ ascēdē disiūcti in ꝓpria forma sic. nullū caput ois iste hō vel iste hō ꝛ sic de singulis hēt. ꝛ hoc est verū. qr sic dicēdo. nullū caput hēt ois hō: ergo nulluȝ caput hēt iste hō vel iste hō ꝛ sic de singulis. af a nō distributo ad distributū: qr in hac. nullū caput ois hō hēt. hō stat confuse tm: vt pȝ ꝑ regulas supponū ꝛ ei⁹ ꝯdictoriū: ꝛ tñ disiunctū in ꝯñte distribuit. Etiā pueril'r pōt dici ꝙ nō possumus descēdē ꝛ ascēdere q̄usq illa resoluat in vnā ei equalentē hāc. s. oē caput hō nō hȝ. ꝛ tūc possum⁹ descēdere disiunctim sb ly hō. ꝛ sic dicē ꝯñter. sȝ qr vr ꝙ sufficit ꝙ q̄lȝ ps copulati sit iferior ad terminū ad quē ascēdit est bona apparētia ꝙ tales sūt cōcedende. omnes duo apostoli dei sunt duodecim. ꝛ sic vterq modus est sustinibilis credo.

Ad 2^m. Ad 2^m arg^m rñdet Hētisber in eodē sophismate hāc negādo. oes apli pauciores. xij. sc. xij. (sȝ vidē meo iō logi ꝯñr: qr ꝯcedēdo hāc. oes duo apli sunt. xij. dȝ illā ꝯcedere. oes apli pauciores. xij. sunt. xij. vt pȝ ex discursu scdi argumēti. ꝛ ꝓ illo ponā ꝓpōnes. ¶ Pria est. oes apli dei pauciores. xij. sunt pauciores. xij. ꝓbat ꝑ ductionē ꝛ ꝑ exponētes. aliq pauciores. xij. sunt pauciores. xij. ꝛ nulli sunt apli dei pauciores. xij. gn illi sint pauciores duodecim. vtraq exponēs est nota: igit. ¶ Scda ꝓpō. oes apli dei pauciores. xij. sunt vndecim vel pauciores vndecim. ꝓbat ꝑ exponētes. aliq apli dei pauciores xij. sunt vndecim. vel pauciores ꝛc. ꝛ in istis duab⁹ capio oes distributiue: vt pȝ ex ꝓbatiōe. ¶ Tertia ꝓpositio. oes apli dei pauciores. xij. sunt. xij. que ꝓpositio ꝓbat ꝑ scdm arg^m ꝑncipale. ¶ Quarta propositio. oes apli dei pauciores. xij. sūt oes duo apli dei: oes tres apli dei. ꝛ sic de talib⁹. ¶ Quinta ꝓpō. oes apli dei pauciores. xij. sunt oes pauciores oib⁹. ꝓbat hec qnta ꝓpō expositorie demrando. xij. apostolos dei. isti sunt oes pauciores oib⁹. ꝛ isti sūt oes apli dei pauciores duodecim: ergo oes apli dei pauciores. xij. sunt pauciores oib⁹. ꝯña tenet expositorie

(Right margin: p^a ppō; 2ª ppō; 3ª ppō; 4ª ppō; 5ª ppō.)

rie. et minor pbata est. illa pbat maior: qr sunt isti pau ciores oib⁹ demrando ser: et isti pauciores oibus de
Rñño mrando alios ser. ¶ Ad 2ᵐ de ista. oēs hoies futu ri erūt. dr capiēdo oēs distributiue illa est vera. quia aliq hoies futuri erūt: et nulli sunt vel erūt hoies futu ri quin illi erūt. Si collectiue dico q est falsa: qr nul li erūt oēs hoies futuri: qr nō duo nec tres et sic d sin glis: et sic sbz nō suppōit. et dēmrando ad imagiatiōez totā mltitudinē hoiuz futurorz stm ē dicē q hec mltitudo erit: s3 q̄l3 ps h⁹ mltitudis erit ps saltē finita.

Oppo. **Contra** hoc ar. ista oēs hoies futuri erunt di stributiue hēt vnā singularē falsam: puta hanc. isti hoies futuri erūt demrando oēs ho mines futuros: qr isti nunq̄ erūt: ergo ista est falsa di stributiue capiēdo. ¶ Ad argumētū rñdet negādo q hēat vnā singularē falsam: imo illa data nō est sin gularis ei⁹: qr sbm vlis d3 vere pdicari de sbo singu laris. mō hec est falsa. isti hoies ad intellectū demran do oēs hoies futuros erūt hoies futuri: qr nunquaz erūt: s3 qlibet istorz erit: vt p3 p inductionē: sed ex q sbm est pluralis numeri: et piunctio inclusa in ly isti

Ad 4ᵐ pōt capi diuisiue. hec pōt pbabilr pcedi. ¶ Ad 4ᵐ argᵐ de ista. oēs aie causabiles pñt eē causate. dr q il la distributiue capiēdo est vera: qr de quocūq est ve rificabile sbm de illo est pdicatū verificabile. s3 colle ctiue capiēdo illa est falsa: qr sbm nō supponit: qr nul le aie pñt esse oēs aie cābiles: qr nec due nec tres nec quattuor: qr quotcunq cābilib⁹ datis plures pñt esse causate. nec sequit. qlibet istarz aiarz pōt esse cāta de mōstrādo totā multitudinē ad intellectū causabilez: ergo oēs ille pñt eē causate: queadmodū non sequit (nō bñ dicit Gregori⁹) demrando duas lineas equa les a et b. qlibet pars linee b est excessa a b. ergo oēs ptes linee b sunt aliqd excessum ab a. silr nō sequit. quelibet ps sortis est minor sorte: ergo oēs ptes sor tis sunt aliqd minus sorte. nec sequit qlibet ps peda lis linee infinite est finita: ergo oēs ptes pedales sunt finite vel ens finitū. nec sequit. qlibet ps pedalis hu ius linee infinite itrabit hoc foramē. ergo oēs partes pedales intrabūt hoc foramē demrando vnā lineam infinitā ozientē vsus teriatā hic partiū cui⁹ extremi tas sit in foramē a: et q̄l3 die ad imaginationē trahat p spaciū pedale. et nego hāc pñam. oēs aiae causabi les de⁹ pōt pducē: ergo oīnes animas causabiles de us pōt producere capiēdo oēs distributiue in añte: et collectiue in pñte. nec hoc sp op3. ecce instantiā. oēs duo apli dei sunt pauciores duodecim: ergo omnes duo apli dei sunt pauciores. xij. añs est vez vt p3 per ascēsuz et exponētes. et pñs est falsum. Etiā hec for ma arguēdi nihil valet. iste aie pñt esse causate: ergo posse est q iste aie sint cāte. queadmodū nō seqt hec duo pñt eē va. demrando istas duas. rex sedet et nul lus rex sedet: ergo posse est has duas esse veras. et sic

Ad 5ᵐ non est opus rñdere ad formā argumentorz.

ppō p⁹ 2ᵃ ppō. **Ad** 5ᵐ argᵐ rñdet p tres ppōnes. ¶ Pzimo a est inter vltimū instās nō eē hore: et qdl3 aliō est instans mediū. pbat ascēdēdo sub ly qlib3. ¶ 2ᵃ ppō. iter vltimū istās nō eē hore et oia alia collectiue nō est istās mediū. ¶ 3ᵃ ppō. iter vltimū istās nō esse hore: et omnia alia distributiue est instans medium.

Ad 6ᵐ nego añs. et ad pbatiōez oia duodecim et c. negat pseqūtia. et causa est: qr in vna est sup positio cōfusa tm̄ disiunctim et in altera copulatim. Ad 6ᵐ

Ad cōfirmationē que tāgit hic descensuz. nō oēs apostoli dei sunt duodecim. dicit Georgi⁹ q apli dei nō distribuit. et sic nō est descēdēdū copulati ue: qr tūc darent pdictoria falsa vt qrit argᵐ: sed stat cōfuse tm̄. et ppterea dicit q signū collectiuū impedit negationē ne distribuat terim sequentē. S3 malo di cere q distribuit distributione opposita suppōni con fuse tm̄ copulatiui tenēdo regulas suppōnuz vlr: qr tūc eodē modo haberet dicere hic. nō tm̄ decez sunt apli dei. q apli dei stat cōfuse tm̄: qr si copulatiue de scēdamus sicut in alijs. darent pdictoria falsa videt eq̄lis ratio hic. nō tm̄ sba nō est accñs. q substāda nō distribuit. et eodē mō in multis alijs. q pter confun dat cōfuse tm̄: et tunc dicēdo q distribuit distributio ne opposita suppositiōi pfuse tm̄ copulatim op3 sic descēdere: ergo nō isti et isti apostoli. et sic de singu lis sunt decem vel duodecim. et eodem modo hic di catur. et ita dicatur de pdicato huius nō tm̄ decē sunt apostoli dei cam exponendo gratia pluralitatis. Ad cōfir matiōez

Ad 7ᵐ argᵐ q3 est: hec ppositio in sensu distribu tiuo est falsa. Pono duas ppōes. quaz pōr est hec propositio in sensu collectiuo est falsa. proba tur propositio per sillogismū expositoriuz qui est se ptimū argumētū. Scda ppō. hec ppositio nō est fal sa in sensu collectiuo. patet ex dictis questione pma. Ad 7ᵐ p⁹ ppō 2ᵃ ppō

Ad 8ᵐ argᵐ quod ē magistri laurētij nego añs. saltem q hec ppō est va in sensu distributiuo: s3 in sensu distributiuo sit vera. Et ad pbationē sua pdictoria est hec: nō oēs apli dei sunt duodecim. si qs teneret pn⁹ laurentij quo ad hoc negaret q esset sua pdictoria: qr idem est p eū dicere nō oēs apostoli dei sunt duodecim et oēs apli dei non sunt duodecim. et scda nō pdicit isti oēs apostoli dei sunt duodecim: er go nec altera. Sed ego nego ei⁹ pncipia cū sint con tra Aristotelē et cōem modū artistarū. Aristote. 2⁹ peryarmenias caplo scdo. dicit q est idē preponere et postponere negationē termino singulari. Sed de termino cōi non est idē et dicit. si qs querat est ne ois homo sapiēs et qs rñdet q nō: tunc ex illa responsio ne nō pōt inferri q ois homo nō est sapiēs. sed bñ in fert q nō ois hō ē sapiēs qd ē directe p modū laurē tij. et ad hoc q adducit ex sacris lrīs vbi est vnū decī p eo sūt viginti p eū qd ē adeo notū q nō ē op⁹ hoc nisi pbare. Etiā qn nihil aliō eēt p sp3 op3 vidē pces sum lre et ei⁹ intētionē et nō currere ad fantasmata. Ad 8ᵐ

P **Ropositiones** de fit et factū est. etiam ex ponunt pro quo nota q res dr fieri dupli citer. pmo mō absolute. i. qn depnoie de mōstrāte illā rē. verū est dicē hoc fit et hoc mō forma substātialis fit et totū cōpositū. l3 nō mate ria pma naliter loquēdo et etiā accñs sine sit ens sim plr siue ens in alio mō res dr fieri sm qd qn nō si ne additio ppōnes d fit et fa ctum ē.

ne addito ille terius fit. de isto ꝑtur vel sui pricipiū: sed gualr cū addito vt hoc fit sedēs vel hoc fit albū.

Nobile. **Nota** secūdo q rei que dicit fieri aliqua fit successiue permanēter tamē quo ad esse vt ca lor partibiliter genitus vel albedo partibiliter geni ta. et talis quādo fit nō est fm totam. et de talib⁹ intel ligitur illud ꝑmi perarmenias qd fit nō est vt qñ ca lor est in acquiri hoc est qñ aliqui gradus caloris iā sunt acquisiti et aliq sunt acquirēdi. tūc tot⁹ ille calor dicit fieri. et tñ tūc ille calor totalis nō est. et talis ꝓpō sic exponit. aliqua pars hui⁹ caloris qui erit est. et ali qua pars eius est acquirēda. alia est res successiua q ad esse et quo ad fieri vt mot⁹ localis et talis est qñ fit et quādo fact⁹ est nō est. et ꝯfirmando me phisicis di cens videre meo nō est idē incipit et fit. sed in talibus sufficit q est dato q mot⁹ celi fuerit ab eterno motus celi nūc est. ꝓpterea fit et si aliqua forma substātialis successiue ꝓducat quo ad extēsionē eodē modo ex ponatur sicut calor partibiliter genit⁹ si instātance ꝑ positionē presentis et remotionē preteriti et idē est in illis fieri et factū esse: sed in instāti terminante motuz verū est dicere mot⁹ nūc fact⁹ est et prius verū erat di cere fit. et eodē modo corrūpitur: qz in ꝑmo instanti nō esse rei successiue corrūpitur. tunc verū est dicere q corrupta est. sz ante corrūpebat. Ex quo patet q ille modus exponēdi est nullus celum factū est celū fuit et nō fuit ab eterno: qz si celū crearetur in hoc in stanti verum est dicere q celum factū est. et tamē fal sum est dicere q fuit et nō fuit ab eterno. insuper si ce lum fuisset ab eterno ad imaginationē et corruptū tē pore Aristotelis: nūc falsum esset dicere celū factum est et tamē fuit et nō fuit ab eterno. Sed iterū magis est mutādus cōmunis modus et nolo exacte querere rigorem cōsequentiarū sed veritatē propositionū cre do q melius est has propositiones resoluere ratio ne tpis inclusi in copula. vt celum factū est celum in hoc tempore factū est demonstrādo tempus in quo factum est. et tūc dicere celum in hoc tpe est vel fuit et non fuit ab eterno. Antichristus fiet antichristus in hoc tempore est vel erit et non erit ab eterno.

Nobile **Nota** tertio q facit āpliat termini in quē trāsit ciue actus ad ea que sūt vel erunt nō ime diate: sed sane plixe. qz esto q sortes strueret vnum templū qd nō cōsummaret in viginti annis. in ꝑmo anno diceremus sortes facit templuz et a factione fm qd ad factionē simpliciter nō valet argumētū: qz nō sequitur sortes facit cutelluz: ergo sortes facit aliqd. ꝓbatur. añs est verū et ꝯsequēs falsum vitas añtis pa tet ex oib⁹ et falsitas ꝯñtis ꝓbatur: qz bene sequit sor tes facit aliquid. ergo hoc ens vel illud: sed hoc ē fal sum demōstrādo cutellū: qz nec materiā nec formaz nec hoc ferrū: qz oia ꝑus fuerūt et illud patet ex phi losophia iam cōi ex scdo phisicoꝝ. Ex quo infero correlaria. Primū est. sortes facit tunicā et nihil fa cit. secūda pars patet: qz nec facit filum nec lanā nec aliquam aliam rem. Secūdo sequitur q sortes facit tunicam: et tunica eadem nō fit a sorte. ꝓbatur secūda pars: qz da oppositum tunc per vnam significarē hec tunica fit a sorte: et hec tunica est ille pannus. vel sal tem ille pannus et fila: ergo ille pannus fit a sorte. cō clusio est falsa et nō minor: ergo maior: et ꝑ ꝯsequēs sua cōtradictoria est vera que est secūda pars secūdi correlarij. ¶ Tertiū correlarium est. sortes facit tu nicā: g⁹ tunica fit a sorte. nō arguit ab actiua ad pas siuam: sed oportet inferre a sorte fit tunica. sed que ris quare datur pecunia sorti pro laboribus cū nihil faciat. dicit q causa est: qz facit rem demōstrādo pā num esse tunicam: et sic nō manet ociosus. nec sequi tur. facit hāc rem esse tunicā: et hanc rem esse tunicā est aliquid: ergo facit aliquid. Quēadmodū non se quitur. plato facit ciceronem examinatorem: et cice ronem esse examinatorem est cicero: ergo plato facit ciceronem: quia in antecedētibus est factio fm quid: et in consequente factio simpliciter. Et eodem modo soluitur talis modus arguendi. sortes facit hāc rem taliter se habere et hanc rem taliter se habere est hoc ens: ergo sortes facit hoc ens et ille conuertuntur si cut alie propositiones. sortes facit templum: ergo fa ciens templum est sortes. et sic in alijs.

De infini to **Circa materiā** de infinito no ta q quanti tas ꝑpropriē attribuit quibuscunq in qui bus reperitur proportio: vel durationis vel vigoris: vel perfectionis: vel intentionis. durationis sicut celum. perfectiōis sicut deus. sed proprie capiē do reperitur in quātitate: et maxime de illa est ad pro positum. et eodē modo proprie vel improprie capit infinitū vel finitū: qz ꝓprie capiēdo ꝯuenit quātitati fm illud ꝑmi phisicoꝝ. Infiniti ratio quātitati con gruit improprie capiēdo ꝯuenit alijs quib⁹ quātitas improprie cōuenit. Tunc supposito q nō loquimur de infinito scđe intentionaliter sicut logicus dicit: nō homo est nomē infinitum vel grāmaticus distinguit nomen infinitum ab interrogatiuis et talib⁹: sed capi tur hic pme intētionaliter: et potest capi sincathego reumatice et cathegoreumatice. et vtrūq mēbrū pōt diuidi fm q duplex est quātitas. s. ꝯtinua et discreta Diuisio diuisio finiti et multi plex sincathegoreumatice vt ꝯuenit quātitati ꝯtinue trib⁹ modis exponit cōiter. Uno mō aliquātū et nō tm qn mai⁹. Alio⁹ sic exponit aliquātū et quātulibet mai⁹ et ita q quantūlibet nō capitur vt vis vocabuli vt sigre quātūlibet. i. placet: sed capit vt tātū valet sicut quo cunq tali dato: qz alr ista esset concedēda infinitum pōdus ego possum portare: qz vnā librā et forte nō li beret mihi ferre amplius. que negat sic exponendo. Tertio modo exponit per cōtinuā reduplicationem spērū quātitatis ꝯtinue sic infinitū corp⁹ de⁹ pōt crea re aliquātū corpus deus pōt creare. et duplū ad illud et triplū ad illud: qdruplū ad aliud ad illud et sic si ne statu. vl sic. pedale pōt creare bipedale pōt creare tripedale pōt creare: et sic sine statu. Alio⁹ capit vt at tribuit multitudini: et silr triplr pōt exponi. Uno⁹ ꝓ portionabilr sic. aliqt et non tot qn plura. Scđo mō sic. aliqt et qtlibet plura. Tertio mō ꝑ ꝯtinuā repli cationē spēꝝ nūi: vt ifiniti sūt angeli. duo sūt angeli tres sūt angeli. qtuor sunt angeli, et sic sine statu, sz

ꝫdicis ponam⁹ ꝙ decē portant vnum lapidē: ꝛ duo vnū aliū: ꝛ triginta tertiū: ꝛ sic semꝑ cumulādo ꝛc. Jam illa ꝯcedit īfiniti hoīes portāt lapidē: tres portāt lapidem: ꝛ tm̄ fīm ē ꝙ duo portāt lapidē ꝑ ypothesim: dꝫ ad illa ꝙ illa nō ꝯcedit fm tertiā expone͂tē: sed fm duas p̄mas. vl' dꝫ illam ꝯcedēdo fm oēs istas acceptiones. ꝛ ꝯcedo ꝙ duo portāt lapidem in casu: ꝛ silr vn⁹ ꝛ silr tres ꝑ se vel ꝑ accn̄s. Portare ꝑ accn̄s voco qn̄ iuuat ad portādū. an ferre ꝑ accn̄s sit ferre simplr. pōt dici ꝙ sic: ſꝫ difficultas stat ad nomē. ꝛ si teneat ꝙ sic ꝯn̄a est vnū pulicē ferre tantū sicut oēs eq in mūdo. Ferre ꝑ se est qn̄ ferēs sine auxilio alteri⁹ fert. 3° dico ꝙ exponit per ꝯtinuā replicationē spēi quātitatis ꝯtinue vl' discrete. hoc ē ascēdēdo ꝛ cumulādo. ꝛ hoc ꝯtingit in casu: qn̄ decē portant lapidē viginti portāt aliū. ꝛ sic cumulant decē: ꝛ postea triginta portāt aliū lapidem. ꝛ esto ꝙ q̄ttuor portāt vnū: ꝛ tres vnū: dūmō sit ascēsus in infi^m vocatur ibi cumulatio. ꝛ eodē mō exponunt ꝑpōes de extrinsecis tꝑib⁹ ꝛ modis. Alio° capiunt isti teri cathegorematice: ꝛ hoc duplr: vno° vt attribuunt magnitudini: ꝛ tunc tantū valet infinitū sicut ens extensum sine terio vel quantū nō terminatū: ꝛ sic opponit isti terio finitū: ꝛ dꝫ ab in ꝙ est nō ꝛ finitū terminatū. Ex q̄ sequit ꝙ hec ꝯn̄a est nulla. hec linea ē infinita oriētē v̄sus: ergo hec linea est īfinita. qꝛ nō sequitur. hec linea est nō teriata orientē v̄sus: gͦ hec linea est nō teriata. Alio° attribuit multitudini ꝛ tantū vꝫ sicut multitudo cui⁹ ꝯn̄ter n̄n̄ando nō est dabilis vltima vnitas sicut nullū ꝯtinuū est finitū: imo q̄ōlibet est infinitū qꝛ nulli⁹ talis est dabilis vltima vnitas.

Istis notatis pono ꝑpōes. Prima ē. infinitū pondus hec formica pōt ferre: ꝛ hec formica nō pōt ferre vnā librā nec pōdus īfinitū. 2ª pe est nota q ad ferre librā. ꝛ aliā ꝑbo: qꝛ regulr īfinitū captū a pte p̄ti capit cathegorematice ꝛ addit alter terius cōnotatiuus a pte eiusdē extremi. s. pōdus. ꝛ sigr̄ ꝙ hec formica non pōt ferre aliqd infinite pōderositatis. Poꝛē partē ꝯclonis ꝑbo. qꝛ aliquātū pōdus hec formica pōt ferre: ꝛ nō tātū qn maius: ergo infinitū pōdus ꝛc. in p̄ª acceptiōe de ly īfinitū scōaꝫ expone͂tē ꝑbo: qꝛ da ei⁹ oppm̄. hec formica tm̄ pondus pōt portare sic ꝙ nō mai⁹ ꝛ signet illud pōdus ꝛ sit a ꝛ tūc sic. vl' a est eq̄lis resistētie cū actiuitate huius formice vel maioris vel minoris. non duo p̄ma: qꝛ a ꝑportione eqlitatis nec a proportione minoris equalitatis fit actio: nec vltimuꝫ. quod ꝑbo: qꝛ tūc potētia portatiua hui⁹ formice excedit resistētiaꝫ hui⁹ pōderis dati ꝛ nō indiuisibilr: qꝛ indiuisibile additū diuisibili nō reddit totū mai⁹: ergo ꝑ aliqᵭ diuisibile diuidat: ergo ille excessus ad imaginationē in duas ptes: ꝛ addat ponderi minoris resistētie q̄ sit. actiuitas fortis aliqᵭ tm̄ resistēs sicut medietas excessus formice est actiuitatis: tūc pōdus a cū hoc addito est graui⁹ q̄ p̄us fuerit: ꝛ ip̄m pōt portare: qꝛ ab oī ꝑportione maioris ineq̄litatis fit actio: ergo pōdus a nō fuit maximū pōdus ꝙ hec formica pōt portare. ꝛ eodē mō ꝑbabit de q̄libet alio pōdere dabili. ꝑꝛoꝛ exponēs est nota ꝙ aliquantum pōdus pōt portare.

¶ Scōa ꝑpō. hec ꝯn̄a est nulla. quālibet ptē b pōderis hec formica pōt portare: ergo b pōderis hec formica pōt portare ꝑbat. posito ꝙ b sit minimū pōd⁹ ꝙ hec formica nō pōt portare iā añs est ver. qꝛ q̄ōlibet min⁹ b pōdere hec formica pōt portare: ꝛ q̄lꝫ pe b pōderis est minor b pōdere: ergo quālibet ptē b pōderis pōt portare. ꝛ tm̄ b pōdus nō pōt portare: vt pꝫ ex terio. 2ª ppō.

¶ Tertia ꝑpō. nō sequit. hec formica sustentat b. pōdus in dorso: ergo b pōdus pōt portare. pꝫ. si ponat b pōdus sup dorsum formice formica succūberet: ſꝫ nō instātanee tūc in puo tꝑe sustētat b pōdus ꝛ sic añs est ver. 2ª pe ꝑbat: qꝛ ad motū nō pōt se mouere: qꝛ tūc a ꝑportione q̄litatis fieret actio. ꝛ si esset po⁹ indebilitabilis semꝑ supferret: nec sequit. si resistit ergo agit. queādmodū si eēnt duo foꝛs ꝛ plato eq̄liter fortes trahētes vnā chordā ad oppositas differētias positionū vn⁹ resistit alteri: ſꝫ nō agēdo sic i ꝑposito capitur. 3ª ppō.

¶ Cōtra. forte dices si hec formica ponat in plib⁹ locis pōt portare b pondus: qꝛ añ per me poterat quālibet ptē b pōderis portare in loco in q̄ erat: ꝛ in alio loco pōt tm̄ portare: ergo iā pōt totū pōdus portare. Oppōꝫ

¶ Rn̄det ꝙ n̄aliter locut⁹ sum nullo p̄supposito miraculo: ſꝫ p̄supposito casu quē reputo possibilē dico ꝙ vna formica pōt ferre mille libras vl' vrbē parisiā si eēt diuisio ptiū vrbis ad formicā in suo loco. 2° dico fm p̄n͂ª doctoris subtilis ꝙ formica hec nō ampli⁹ ferret in trib⁹ locis q̄ in duobus vel in vno. ſꝫ ꝯ dices ponat b pōdus parisij: ꝛ rome pōdus eq̄le ꝛ applicet istis. hec formica in istis duobus locis ꝛ auferat ab vno pondere in vno loco vna millesima pe vl' minima sensibilis: ꝛ tantūdē in altero loco nūqd hec formica pōt leuare vtrūq̄ corp⁹. dico ꝙ vtrūq̄ corp⁹ hec formica pōt leuare: ſꝫ nō pōt leuare vtrūq̄ corp⁹: ſꝫ si formica icipiat leuare suū pōdus parisij anteq̄ icipiat rome. tūc dꝫ ꝙ leuabit suū pōdus parisij. ꝛ illo leuato nō est cōpossibile ꝙ leuet illō pōdus rome. qꝛ est resistētia. ſꝫ si simul ꝛ semel incipiat leuare. vel vt rectius loquar si simul ꝛ semel nitat incipe leuare nullibi leuabit. Rn̄det

¶ 3ª ppō. īfinituꝫ corp⁹ de⁹ pōt creare: ꝛ de⁹ nō pōt creare infinitū corpus. 2ª pe est ꝑblema neutrū: ſꝫ ꝑpterea eā suppono gr̄a ꝑpōis vel qꝛ poꝛ pe nō antecedit ad oppm̄ 2ª ptis. Poꝛ pe pꝫ: qꝛ aliquantū corpus de⁹ pōt creare ꝛ nō tm̄ qn maius vl' duplū ad illud triplū ad illud. ꝛ sic ꝯn̄ter. 3ª ppō.

¶ 4ª ppō. infinita est aliq̄ pe hui⁹ ꝯtinui. ꝑbat. aliquāta est aliq̄ pars hui⁹ cōtinui ꝛ nō tāta qn aliq̄ est maior. eo ꝙ nulli⁹ pure ꝯtinui dat maxima pe. 4ª ppō.

¶ 5ª ppō. infinitus caloꝛ acgrebat in hoc mobili demōstrādo hāc aquā ante hoc istās demfando istās cōplete acq̄sitionis: qꝛ aliquātus caloꝛ acgrebatur in hoc mobili ante hoc instās: ꝛ nō tātus qn maior eoꝛ qꝛ in nullo instāti ante hoc instās fuit tantus caloꝛ in hoc mobili qn post illō fuit maioꝛ caloꝛ ante hoc instās. 5ª ppō.

¶ 6ª ppō. in īfinitū tarde rotat aliq̄ pars hui⁹ rote demōstrando rotā mole fabꝛi. ꝛ in infinitū velociter mouet aliqua pe eiusdē rote: ſꝫ hec rota nō mouet īfinita velocitate nec infinita tarditate. scēa pars 6ª ppō

patet

p3 de tarditate hoc iplicat: ꝛ de velocitate etiā ꝑprie capiēdo motū. p° ps p3 q2 aliquāta tarditate mouet aliqua ps huius ꝛ nō est dabilis vna pars tarde mota quin aliqua tardi° moueat: q2 nulla ps magis accedit ad cētrū: ꝛ quāto ps aliqua magis accedit ad cētrum tāto tardius mouet. ꝛ codē mō ꝓbat de velocitate ac
7° ppō cedēdo ad circūferētiā. ℂ Septima ppō. ifinitos angelos de° creabit in aliq̄ pte ꝓportiōali hore future: ꝛ in nulla pte ꝓportionali hore future creabit infinitos angelos. scd'a ps p3 p inductionē viso casu q in p̄ma pte ꝓportionali hore future creet vnū angelū. in scd'a duos. in tertia tres. ꝛ sic crescēdo fm ptes ꝓportionales. tunc p3 pria ps: q2 duos creabit in aliq̄ pte ꝓportionali hore future q2 in scd'a pte: q̄ttuor q2
8° ppō in q̄rta pte. ꝛ sic ꝯñter: igit. ℂ Octaua ppō. hec formica portat infinitā multitudinē. ꝓbat. hec formica fert vnum ꝯtinuū: ꝛ quodl3 tale est infinita multitu
9° ppō do: q2 ibi nō est vltima vnitas. ℂ Nona ppō sequēs ex illa est. q nō sunt plures ptes in primo mobili q̄ in hac formica. ꝓbat sic: q2 in vtroq3 sunt infinite ptes. forte dices sunt infinite sincathegoreumatice ꝛ nō ca
10° ppō thegoreumatice. hoc iplicat: vt p3 intelligēti. ℂ Decima ppō. si infinita est linea giratiua: linea giratiua est infinita: q2 supposito casu cōi de corpe columnari cuius crassitudo est vnius pedis: tūc dicit buridanus infinita est linea giratiua: s3 nulla linea giratiua est infinita. hoc ego nō possum intelligere: ꝛ credo q ipli cat. q2 hec gira demōstrādo illā totalē girā habet infinitas ptes quaꝝ q̄l3 est pedalis in valore: g° op3 q sit infinita cathegoreumatice. sed bñ verū est q gira girans primā ptem ꝓportionalē nō est ifinita nec gira girās scd'am. sed gira girans oēs est infinita. nec snia mea aliqua ꝓbatio v3 in oppm: q2 eodē modo pōt di ci supposito q de° crearet infinitos angelos q sunt ifiniti sincathegoreumatice: ꝛ nō cathegoreumatice: q2 nec duo sunt infiniti nec tres nec quattuor. ꝛ sic cōsequenter sicut ipse ꝓbat. nec ꝓpterea volo dicere q ppō de ifiniti sincathegoreumatice inferat ꝓpōnē de
11° ppō infinitū cathegoreumatice regulariē. ℂ Undecima ppō. in hoc corpe bipedali sunt ifinite pedalitates eq̄les quaꝝ nulla est altera: ꝛ tñ illō corpus bipedale nō est infinitū magnitudie hoc p3 de ptib° pedalib° cōicantib°. p° sunt due medietates pedales eq̄les ꝛ ttia ps erit cōposita ex trib° q̄rtis vni° medietatis ꝛ vna quarta alterius medietatis: ꝛ sic ꝯñter inuenies infi
12° ppō nitas. ℂ Duodecima ppō. infinite sunt ptes equales nō cōicātes in hoc corpe bipedali. ꝓbat. due sunt ptes equales nō cōicantes. q2 due medietates tres sunt ptes equales nō cōicātes: q2 tres tertie q̄ttuor sunt ptes equales nō cōicātes: quinq3 sunt ptes equales nō cōicātes: ꝛ sic sine statu: igit ifinite sunt ptes eq̄les nō
13° ppō cōicātes in hoc corpe bipedali. ℂ Tredecima ppō. infinite sunt ptes equales in hoc ꝯtinuo vni certe pti
14° ppō date. ꝓbat. due sunt ptes equales nō cōicātes vni certe parti date tres quattuor: ꝛ sic sine statu. ℂ Quartadecima ppō. nulli certe pti date alicuius ꝯtinui ei dātur infinite ptes eq̄les in illo ꝯtinuo. ꝓbat. da oppm sequr hoc corpus est ifinitū magnitudie q2 hec ꝯña

est bona in hoc corpe sunt infinite ptes nō cōicantes eq̄les isti pti date demōstrando ptes pisales: digitales ꝛ vl pedales: g° hoc corpus est infinitū actu. ꝛ hoc phisice loquēdo: q2 fm cōem modū ꝓcedēdi in phisica tales ꝯñe recipiunt: hoc est infinite lōgū: ergo est infinitū: l3 de vtute fmōis nō seq̄tur. ℂ Quintadecima ꝓpō. hec linea est ifinite lōga i a loco: ꝛ tñ hec linea nō 15° ppō
est infinite longa: q2 posito q linea aliqua ponatur in duobus locis: scilicet in a secundum infinitam longitudinē: ꝛ in alio loco teriata verificatur propositio.

Circa ꝓpōnes de hoc signo totus. notandū est q hoc nomē totus capit dupl'r. vno mō cathegoreumatice. alio mō sincathegoreumatice vl' mixtū. Cathegoreumatice dupl'r. vno mō vt tātū v3 sicut aliquid qd nō est ps alterius rei. alio mō vt tātū v3 sicut ens hñs ptes. scd'o° q̄l3 ps itegralis fortis vel alterius rei est totū: ꝛ nō primo mō. ꝛ istos modos tāgit Ari. v. metaphi. c. ix. ptim cathegoreumatice: ꝛ ptim sincathegoreumatice capit duob° modis. vno mō vt tātū v3 sicut q̄l3 ps. vel vt alij volūt q̄l3 ps itegralis diffi cultas est ad nomen. ꝛ dicit aristo. loco p̄allegato q hoc discrimis est inter totū ꝛ oē q totū dr ō illis in q̄bus est cert° ordo ptiū ad inuicē. nō eni dicim° oia vestis sed tota vestis. omne aūt de separatis ab ordine. alio modo tantum valet sicut aliquid ꝛ nihil ipsi° qn vt tota anima rationalis est in digito. anima rationalis est in digito: ꝛ nihil est ipsius quin est in digito. De sig° totus.

Istis notatis pono aliq̄s ꝓpōnes. ℂ Prima est. tot° sortes est ps sortis: ꝛ nō tot° sortes est ps sortis. hec cōclo ꝓbat capiēdo tot° mixtū in prima pte: ꝛ cathegoreumatice in scd'a pte. ℂ Scd'a ppō. tot° sors est ps sortis ꝛ nō tot° hō est ps sortis. ppō p3 capiēdo vtrobiq3 tot° mixtim. ℂ Tertia ppō. totum q est in mūdo est in archa tua: ꝛ tota pecunia possibilis est i bursa tua. ꝓbat ppō capiēdo totū cathegoreumatice. ℂ Quarta ppō. non seqtur. hō tot° est in scolis: ergo tot° hō ē in scolis. ꝓbat. posito q sors sit in scola. añs est verū: ꝛ ꝯñs falsū: vtrobiq3 capiēdo totum ptim cathegoreumatice ꝛ pti sincathegoreumatice: quia añs valet hanc hominis q̄libet ps ē in scolis: ꝛ ꝯñs valet hanc quelibet ps homis est in scolis. ℂ Quinta ppō. arguēdo a tot° cathegoreumatice ad tot° sincathegoreumatice nō v3 argm̄ nec ꝯ̄. ꝓbat. nō seq̄tur tot° brunellus v3 viginti libras: g° tot° brunell° valet viginti libras. secūda ps patet. nō sequit totus sortes est minor sorte: g° totus sortes est minor sorte. p° ppō / Scd'a / Tertia / Quarta / Quinta

Contra arguit. q tot° nō tm̄ v3 sicut q̄l3 ps vl' q̄l3 ps integralis: q2 tūc hec foret iꝓpria totū ps integralis sortis ē ps sortis: q2 ibi geminaretur pars integralis. ꝛ iterū hec foret impossibilis tot° plo est ps plonis: q2 valet hāc. q̄l3 ps itegralis plo vl q̄ ē plo: q2 h° videt mirabile q nō pōt addi ps itegralis isti termino plato: nisi ponatur in genitiuo. Op. p°

Secundo arguit. ꝯ̄ priorem partē quarte ppōnis qua cōcedit hec. hois quel3 pars est in scholis: q2 bene seqtur hois quelib3 ps est in scholis: ꝛ hois quelibet ps est extra scholas: g° q̄l3 Op. 2.

pars in scholis est extra scholas: pña tenet vtualr in barbara: sʒ pclo est falsa: g° aliq̄ premissarū ʒ eq̄lis est rō de miore ʒ maiore: g° maior est fl'a in illo casu.

pfirmat Et pfirmat ꝯ modū pbādi: qa nō sequit̃ sortis q̄ libet ps est in scholis ergo hois q̄libet pars est in scholis: quia arguit̃ ibi ab inferiori ad superi° cum distributione supioris: q: hoc totū distribuit̃. hoīs pars vel saltē ille terius ps qui in pñte capit̃ p cuius libet hoīs parte. ʒ in añte p sortis quacūq₃ pte accipitur. scdo bene seqtur per descēsū hois q̄libet pars est in scholis: ergo hois ista pars est in scolis demraṅ do vnā ptē sortis ʒ eiusdē hois. ista ps est in scholis demōstrādo ptē alterius hois: sed pñs istud est fl'm: ergo ʒ añs. ʒ pña p₃: q: ibi ps accipit̃ p quacūq₃ hominis pte. Tū scdo: q: ꝯdictoria h° est v'a. s. cuiusl₃ hois ps nō est in scholis: ergo ipsa est falsa si sit añs. p₃ q: bene sequit̃ cuiusl₃ hoīs qōlibet ens in scholis pars nō est: ergo cuiusl₃ hois ps non est in scholis ab equiualentibus: ʒ antecedens est verum: q: istius hominis quodlibet ens in scholis pars nō est. ʒ istius hois qōl₃ ens in scholis ps nō est. ʒ sic de singulis.

Oppo. Deinde ar ꝯ quintā ppōnē vbi dicit̃ q nō sequit̃ tot° brunellus valet viginti li bras: ergo totus brunellus valet viginti libras: capiendo totus cathegoreumatice in antecedente: ʒ sincathegoreumatice in consequente.

Oppo. Contra quelibet pars brunelli valet aliquid: ʒ illud nō pōt assignari nisi per viginti libras: ergo pñtia fuit bona. ¶ Rñdet̃ ad obiecta negando q hec foret impropria tota pars integralis sortis est pars sortis: q: valet hanc quelibet pars integralis partis integralis sortis est pars sortis: que est satis propria: ʒ ad illud quod illa foret impossibilis totus plato est pars platonis hoc nego: quia per additum capitur plato oblique.

Ad 2ᵐ Ad 2ᵐ argᵐ quo niteris probare in barbara. nego pseqūentiā: qa medium virtualiter particularizat̃. sed op₃ habere eiusdem in minore al's cōbinatio erit inutilis nec adhuc pprie est sillogismus: quia plus p̄dicat̃ in minore q̄ subijcit̃ in maiore.

ad pfir. Ad pfirmationē respondet̃ negando q non sequatur sortis quelibet pars est in scholis: ergo hois quelibet pars est in scholis: ʒ negat̃ q totum superius distribuat̃: imo hoc totum accipitur determinate. ʒ esto q pars accipiat̃ pro pluribus in cōsequente q̄ in antecedēte hoc non impedit ppter determinationē acceptā non vnica stantē determinate.

Ad 2ᵐ ¶ Ad scdm argumētū per descensum qd videtur tangere difficultatē negatur descensus ibi factus. Et dico q quādo est determinatio accepta nō vnica quē admodū est in pposito op₃ primo descendere sub determinatione: ʒ postea sub determinabili ʒ ad oīa supposita pro quibus stetit determinabile: vt vbi causa. hominis quelibet pars est in scholis istius hominis quelibet pars est in scholis: ʒ ibi pars precise capitur pro parte istius hominis: ʒ tunc op₃ descendere sub ly pars sic. istius hominis ista pars est in scholis demonstrādo caput istius hominis ʒ istius hominis ista pars est in scholis demonstrando manū sortis ʒ sic demōstrare oēs partes eius. ʒ postea alia singularis capiet̃ rōne ly hominis sic vel istius hominis demonstrando platonem quelibet pars est in scholis. ʒ tunc demōstrare oēs partes eius: ʒ sic disiunctiue capiendo hominis ʒ copulatiue pars descendens ad omnia supposita pro quibus distribuitur pars.

Ecce analogiā Cuiuslibet hoīs q̄libet asinus est. posito q sint tres homines solum in mundo sortes plato ʒ cicero. sortes habeat precise vnum asinum. s. brunellum. plato precise fauellum cicero baudellum. tunc illa est vera. quia istius hominis q̄libet asinus est asinus: ʒ sic de singulis: ʒ tamen si descendas sub ly asinus primis terminis reseruatis in forma reperies descensum verum ʒ descēdētes falsas: cuiuslibet hominis iste asinus est asinus illa est falsa quocunq₃ asino demonstrato: quia demonstrādo brunellum sic arguitur in darij. Cuiuslibet hominis iste asinus est asinus. plato est homo. ergo platonis iste asinus est asinus vbi conclusio est falsa ʒ minor vera. ergo oportet dicere q maior est falsa que fuit vna descendens ppositionis date: ʒ eodem modo demonstrando alios asinos poteris argumentari. tunc demonstrando sortem descendes per omnē asinum eius: ʒ demonstrando Platonem per omnes asinos eius. ʒ sic de alijs descendendo ad omnia supposita pro quibus distribuitur asinus: quia asinus restringitur ʒ hominis stat absolute s'm positionem cōmunem.

Et ex isto sequitur q non op₃ terminos stare eque restricte formaliter in descēdentibus: ʒ in descēsa licet bene virtual'r hoc oportet ʒ potissimū quādo est sic determinatio accepta non vnica vt cuiuslibet hois asinus currit: ergo istius hois asinus currit. posita cōstantia quā semp suppono vbi asinus in singlari descensu stat pro istius hois asino ʒ in descensa pro cuiuscūq₃ hoīs asino: sed virtualiter ex parte plurium singulariū pro tot stabit in descendētibus sicut in descēsa: vel sic hominis quelibet pars est in scholis: ergo hominis ista pars est in scholis ʒ eiusdem hominis ista pars est in scholis demonstrando aliam partē eius: ʒ sic demōstrādo omnes partes vnius hominis ʒ postea vel ratione huius termini hois stantis determinate ʒ copulatiue ratione huius termini pars sic v'l hominis ista pars est in scholis: ʒ eiusdē hominis ista pars est in scholis: ʒ sic consequenter.

Ad aliud argumētum de contradictorio huius. hominis quelibet pars est in scholis dicit̃ q est hec. cuiuslibet hominis b: ps non est in scholis: q: quādo terminus distribuitur in ordine ad duos terminos: quorū vnus stat cōfuse tm̄ qui est totale extremum respectu partis extremi stantis determinate: vt hominis quilibet asinus est anial non occurrit mihi instantia quin ille terminus distributus potest formaliter contradicendo stare determinate: nec amplius volo inquirere pro nūc de illa difficultate contradictionis. Ad aliud argᵐ rñsio.

Oppo. Sed ꝯ hoc arguit sic. hec est vera cuiuslibet hominis h pars nõ est in scholis: ergo nõ ꝯdicit alteri. ꝯña est nota. Et pbo añs cuiuslibet hois hec pars nõ est in scholis: vl cuiusl3 hois hec pars nõ est in scholis: ꝛ sic de singulis: ergo cuiuslibet hois h ps nõ est in scholis. añs est verũ. ergo ꝛ ꝯñs. veritas añtis pz. q: volo ꝙ hec affirmatiua pcise verificet pro sorte hec erit vera cuiuslibet hois hec pars non est in scholis demõstrando vnã partẽ platonis: igitur. s3 ꝙ opz ascẽdere disiũctiue pz: q: pars stat determinate.

ad arm. Ad hoc argumentũ rñdetur ꝙ male ascendit: sed opz primo ascẽdere sub determinatione sic istius hois aliq̃ pars nõ est in scholis. ꝛ istius hois aliq̃ pars nõ est in scholis: ꝛ sic de singulis mõ añs est falsum p singulari q̃ demõstrat sortes: q: istius hois ql3 pars est in scholis. vl dr ꝯñr ad scdaz solutionẽ descensus ꝯic hois q̃libet ps est in scholis ꝙ opz descẽdere copulatiue sub disiũctiõe sic. cuiuslibet hois ista pars nõ est in scholis: vel cuiuslibet eiusdẽ hois ista ps nõ est in scholis cuiuslibet eiusdẽ hois ista ps nõ est in scholis. ꝛ sic de singulis. oẽs partes demonstrãdo opposito mõ ad hanc. ꝛ ois q̃lib3 pars est in scholis: ꝛ postea capere ly ꝛ sic dicẽdo: ꝛ cuiuslibet hois hec pars non est in scholis. Uel cuiuslibet eiusdez hois hec pars non est in scholis ꝛ sic ꝯñter.

Contra solonez pmam. Contra primã harũ duaꝝ solutionum ar sic. ibi ar a pluribus suppõnibus determinatis respectu partiũ multitudinis in ordine ad vnã determinatam respectu toti9. ꝛ talis modus arguẽdi nihil v3: igit. q: aliogn illa esset ꝯcedẽda. corpus ẽ vbiq3. q: corpus est in hoc loco ꝛ corp9 est in hoc loco. ꝛ sic de singulis: ꝛ idẽ eẽt iudiciũ de talibus. caput ois hõ h3: vel aial ois homo est q oẽs sunt false: ergo opz sic ascẽdere. isti9 hois aliqua ps nõ est in scholis. ꝛ istius hois eadẽ pars nõ est in scholis. ꝛ sic sp assumendo eadẽ. ꝛ sic demõstrãdo vnũ hoiem cui9 nulla ps est in scholis in pria singulari ipa erit vera ꝛ addẽdo relatiuũ idẽptitatis oẽs alie erũt ve. rñdet breuit ꝙ nõ opz cape eadẽ: sed hoc solũ est verũ qñ verificatio ꝯuenit rõne diuersoꝝ. vt aial ille homo ẽ aial iste hõ est: ꝛ sic de singulis vbi diuersa acceptio de ly aial formaliter ꝛ ṽtualiter verificat has indefinitas sec9 est in istis. cuiuslibet hois aliq̃ pars nõ est in scholis: ꝛ hoc virtualiter. vt pz p singulares: ꝛ ita in alijs qñ est determinatio accepta nõ vnica tali determinabili applicata: sed postea hita vna istaꝝ singulariũ isti9 hois aliq̃ ps non est in scholis nõ l3 ascẽdere ibi isto terio ens qn capiatur relatiuũ idẽptitatis addẽdo isti terio pars. q: nõ seqt isti9 hois aliq̃ pars nõ est hoc ens i scholis ꝛ isti9 hois aliq̃ pars nõ est hoc ens in scholis. ꝛ sic de singulis: ergo isti9 hois aliq̃ pars nõ est ens i scholis: q: demõstrãdo sortẽ ꝛ ptes eius. añs est verũ ꝛ ꝯñs falsum. ppterea opz ibi cape relatiuũ idẽptitatis sic ascẽdendo isti9 hois aliqua ps nõ ẽ in scholis: ꝛ isti9 hois eadem pars non est hoc ens in scholis: ꝛ sic de singulis: ꝛ eodez mõ potes soluẽ hoc argm cuiusl3 hois h asin9 nõ est currẽs posito ꝙ sint solũ duo hoies sortes ꝛ plato. quoꝝ vterq3 hẽat duos asinos: ꝛ currant tres istoꝝ quarto qescẽte. tũc ista negatiua est falsa. vt pz p eius contradictoriam: ꝛ eandem difficultatem potes hic applicare patet intelligenti.

Deinde rñdeo ad argm factũ ꝯ q̃ntã ppõem vbi dr ꝙ nõ sequit esto ꝙ sequat in ex9 dato. notũ est ꝙ forma arguendi nihil v3: q: nõ sequit tot9 sortes est magister partiũ ẽũs: ergo tot9 sortes est magister partiũ ẽũs. sed postꝙ exẽplũ est ppositum põt dici ꝙ emens equũ viginti libris emit totũ p se viginti libris ꝛ q̃libet ptem vẽdibilẽ viginti libris p accidẽs: ꝛ hoc pz p cõem modũ loquẽdi quez in hoc õbem9 imitari. dicim9 eni satis care hoc caput demõstrando caput eq a nobis empti. ꝛ si q̃rat q̃ care rñdemus pecunia totius p viginti vel trigita scuta. ad arm.

Ita sicut aduerbiũ cõparatiuũ aliquoꝝ in aliq̃ pprietate reddit ppõnẽ exponibilẽ. ꝛ sic exponit ppõ in qua ponit vt sortes est ita doct9 sicut plato sortes est doct9 ꝛ plato est doct9. ꝛ plato nõ est magis neq3 min9 doct9 q̃ sortes. ꝛ hoc si dicat oimodã similitudinẽ interdũ nõ dicit oimodam similitudinẽ: s3 negat excessum rei signte p sequẽs extremũ respectu extremi pcedẽtis vt aiax est ita fortis sicut vlixes vbi tertia exponẽs erit vlixes nõ est fortior aiace: ꝛ istud intelligit qñ est cõparatio ad idẽ. Si autẽ ad diuersa opz dicere ꝯñter sicut in cõparatiuo dictũ est: vt sortes ẽ ita alb9 sicut plato est niger q̃ sic exponit si pcisa similitudo sit sortes est alb9 ꝛ plato est niger ꝛ sortes est non magis neq3 min9 alb9 q̃ plato est niger vl sortes est eq̃liter alb9 sicut plato est niger si nõ dicat oimodã similitudinẽ tertia exponẽs erit. plato nõ est magis niger q̃ sortes est alb9. sortes est ita alb9 sicut plato erit alb9 sortes est alb9 ꝛ plato erit alb9. ꝛ Plato non erit albior q̃ sortes est alb9 in exti inseciis tpibus simplicibus addat relatiuũ idẽptitatis i mixtis nõ opz teris pportionabiliter tentis in exponibili ꝛ exponẽtib9. ¶ Nota scdo. ꝙ ita ꝛ sicut cũ positiuo distribuũt teriũm capacem sue distributionis: ꝛ etiã tpus importatum p copulam: ꝛ vt ista intelligatur pono propositiones.

Prima est sortes ẽ ita magn9 sicut ois hõ ꝛ sortes nõ est ita magn9 sicut aliq̃s hõ nec sortes est eq̃liter magn9 cuiuslibet hoi tota ppõ est clara ex casum tu ipse l3 q̃stiũ põt insurgẽ de suppõne pñti h9 sortes est ita magn9 sicut ois hõ: sed in cõparatiuo ꝛ differt rñsum est. p9 ppõ

¶ 2a ppõ. sortes erit ita alb9 sicut plato erit: ꝛ sortes nõ erit ita alb9 sicut plato. hoc pz si denotetur idẽptitas respectu simplicis copule: ꝛ nõ respectu mixte. Scda

¶ 3a ppõ. sortes erit ita alb9 sicut plato erit ꝛ nũq̃ verũ est dicẽ sortes est ita alb9 sicut plato. hoc pz posito ꝙ intẽdant eoꝝ albedines siue cõtinue siue discõtinue p vnam horã vel diem ꝛ semp maneat plato albior sorte: ꝛ postea mortuo platone magis dealbetur sortes. Tertia

¶ Quarta ppõ. sortes est ita doct9 sicut iste hõ ꝛ sortes non est ita doct9 sicut hõ. Quarta

¶ Quita ppõ. sortes qñ albescit ab extrinseco pñbiliter extẽsiue fm applicationẽ nõ habebit gradũ mediũ ita cito sicut gradũ vltra mediũ pbat: q: da oppositũ hẽbit gradũ mediuz ita cito sicut gradũ vltra mediũ: ergo aliquẽ gradũ mediũ habebit ita cito sicut gradũ vltra mediũ: ꝛ signet Quinta

ille τ sit a. tūc sic arguo a gradus est diuisibilis extē sus p aliquā partē sortis: ergo ps ppinquor agēti citi⁹ acqrebat: τ quācito erat illa medietas erat grad⁹ aliqs vltra mediū: qꝛ oē agēs forti⁹ agit ī ppinquū ꝙ in instāⁿs ceteris parib⁹ τ p ꝯñs sortes non habebit ita ci to gradum medium sicut gradum vltra medium.

De differt.

Oppo.

Queritur circa exponibiles de differt an sint sufficiēter assi gnate. ¶ Et aꝫ ꝙ nō: qꝛ p illas expōibiles ista esset ꝯcedenda hoīs asin⁹ differt ab asino: sed ista est falsa: ergo exponētes male dant. mior p3. oē differēs ab asino est nō asin⁹ hoīs asin⁹ differt ab asino: ergo hoīs asin⁹ est nō asinus ī darij ꝯclusio est falsa nō falsificans τ mior vera: ergo maior falsa ꝙ est minor ꝓbanda. ꝓbatur maior: qꝛ hoīs asinus est τ simul tpe glꝫ asin⁹ est: τ hoīs asinus nō est asin⁹. de duab⁹ primis exponētibus nō est dubiū. τ tertia pars p3 p eius ꝯdictoriā que est hec. cuiuslibꝫ hoīs glꝫ asi nus est asin⁹ ꝙ cū cōstantia infert ioānē nō habentez asinū habere asinū. Et ꝯfirmaꝫ. nō seqꝫ a hō est τ sit tpe glibet hō est τ a hō nō est hō: ergo a hō differt ab homie: τ tñ arguiꝫ ab exponētibus ad expositā ꝯña claret cū minore ꝓbaꝫ maior. añs est veꝝ τ ꝯñs falsū. de duab⁹ primis exponētibus nemini cadit in dubiū. τ tertia ps p3 p ei⁹ ꝯdictoriā ꝙ est hec. oīs hō ē b hō vel hec hō oīs hō est. ¶ Et falsitas expōibilis aꝫ du plr. ¶ Tū primo: qꝛ p cōuersionē simplicē bñ sequi tur a hō differt ab hoīe: ergo drñs ab hoīe est hō vel a hō: sed ꝯñs est falsum: ergo τ añs. ¶ Tum scdo oē drñs ab hoīe est nō hō: a homo differt ab hoīe: ergo a hō est non hō ꝯclo est falsa: imo impossibilis τ maior p3 p inductionē τ singulares sue ꝯdictorie: ergo ma ior est falsa. ¶ Scdo aꝫ. nō seqꝫ deus est τ sctā tri nitas est τ deus nō est sctā trinitas: ergo de⁹ differt a sctā trinitate: tñ arguiꝫ ab exponētib⁹ ad expositā: igꝫ maior p3: qꝛ añs est verum. de duab⁹ primis exponē tib⁹ notū est: τ tertia exponens p3 si sbm eius cōplete pticularizaꝫ. Et ꝯfirmaꝫ. nō seqꝫ sortes differt ab al bedine ergo sortes est τ albedo est τ sortes nō est albe do: τ tñ arguiꝫ ab exponibili ad exponētes: ergo mo dus arguēdi nullus. maior p3: qꝛ tenendo ꝙ ens dꝫ analogice de sba τ accidēte añs est veꝝ τ ꝯñs falsuꝫ p scda exponente. ¶ Tertio aꝫ. nō seqꝫ sortes si ē sor tes differt a sorte: ergo sortes est τ simul tpe sortes si est sors est τ sortes si est sors non sors: τ tñ aꝫ ab ex ponētib⁹ ad expositā: igꝫ: ꝯña claret cū minore. ma ior p3: qꝛ añs ē veꝝ τ ꝯñs falsū ṽitas añtis p3: qꝛ pło differt a sorte τ plato est sors si est sors: ergo sors si ē sors differt a sorte: sꝫ ꝯñtis falsitas suadetur: ex eo ꝙ tertia exponens sit vna negatiua extra instantias vbi ꝑtur synonimum de synonimo. ¶ Et cō firmatur. non seqꝫ populus rotundus differt a populo quadrato ergo populus rotundus est: τ populus q̄dratus est τ populus rotūdus nō est quadratus: τ tñ arguitur ab exponibili ad exponentes. maior p3: quia añs est ve rum in casu facili: τ due prime exponētes false: igꝫ.

Op. p⁹

2⁹ opp.

3⁹ op.

ꝯfirmaꝫ

ꝯfirmaꝫ

Op. 4.

Quarto arguiꝫ. Non seqꝫ. deus cōtingen ter differt ab hoīe ergo deus ꝯtingē ter est: τ simul tēpore glibet homo ꝯtingēter est: τ gli bet deus ꝯtingenter nō est hō: τ tñ aꝫ ab expōibili ad exponētes. ꝯña tenet cū minore: τ maior ostendiꝫ. qꝛ añs est verum τ ꝯñs falsum. falsitas ꝯñtis est nota ca piēdo ꝯtingēs ꝑpālīter sicut ꝑtendim⁹. Et añs est veꝝ qō ꝓbo exponēdo illd p ꝯtigēter: qꝛ sic exponiꝫ. de⁹ potr differt ab hoīe: τ de⁹ potr nō dꝫt ab hoīe: vtraqꝫ illaꝝ iteꝝ exponēdo eas ex pte de ly differt est vā. Et ꝯfirmaꝫ non seqꝫ. adaꝫ differebat ab asino: ergo adā erat τ simul tpe glibet asinus erat τ adā nō erat asin⁹ τ tñ arguiꝫ ab exponibili ad exponētes: ergo modus exponēdi nullus. ꝯña tenet cum minore τ maior p3: quia añs est concedendum: quia si adā nō differebat ab asino: τ asinus erat secum: tunc adaꝫ erat asinus.

Quinto aꝫ. non seqꝫ sortes est τ simul tē pore glibet homo est: τ sortes nō est glibet hō: ergo sortes differt a quolibet hoīe: τ tñ ar guiꝫ ab exponētibus ad expositā: igꝫ. ꝯña tenet cum minore. probo maiorē. añs est verum vt notū est fal sitatem ꝯñtis arguo tripliciter. pmo ab eo qō nihil est nihil differt: sed nihil est oīs homo: ergo nihil differt ab oī hoīe. Tum scdo. sortes differt ab oī hoīe: ergo sortes differt ab oī hoīe a quo differt: vel ab oī hoīe a quo non differt: sed ꝯñs est falsum: ergo τ añs. Tuꝫ tertio: qꝛ est vna affirmatiua de ꝑto nō supponēte: qꝛ hoc totū nō supponit oīs hō. τ est determīatio accepta vnica: ergo hoc totū differēs ab oī hoīe nō suppoit.

Op. 5.

Et ꝯfirmaꝫ nō seqtur deus differt ab angelo: ergo deus est τ sit tpe. quilibet angelus est τ de⁹ nō est angelus: τ tñ aꝫ ab exponibili ad exponētes: igꝫ. ꝯña nō est dubia cū minore: τ maior p3 posito ꝙ de⁹ destruat totū mundū preter vnū angelū. Jā ita est si cut p exponibilem denotatur τ non per exponentes.

ꝯfirmaꝫ

Sexto non seqꝫ tantū sba differt ab accidēte: ergo tm sba est τ tm accidens est: τ nō tm sba est accñs. τ tñ arguiꝫ ab exponibili ad exponē tes: igitur. maior p3: quia añs est verū exponendo p tm. quia sba differt ab accidente: τ nihil non sba dif fert ab accidente. τ vtraqꝫ istorū est vera igꝫ. ꝙ con sequens sit falsum. p3 exponendo per differt.

Op. 6.

Et ꝯfirmaꝫ qꝛ ꝑm istum modū exponēdi ista esset vera brunellus differt ab hoīe qui nō differt ab hoīe: sed hoc est falsum: igꝫ. τ p3 falsitas illius qꝛ be ne seqꝫ. brunellus differt ab hoīe qui non differt ab hoīe: ergo brunellus differt ab hoīe τ ille non differt ab homine per resolutionem de qui in illud.

ꝯfirmaꝫ

Et principale ꝓbaꝫ: qꝛ brunellus est τ simul tpe q libet hō qui nō differt ab hoīe est τ brunellus non est hō qui nō differt ab hoīe. iste exponentes sunt vere de duabus primis notū est veritas tertie exponē tis. p3 per eius contradictorie falsitatem que est bru nellus est homo qui non differt ab homine.

Septimo aꝫ. qꝛ p istum modū exponendi hec eēt vera: ab asino differt oīs homo. sed hoc est falsum: igꝫ. ꝓbaꝫ maior: qꝛ expo nentes sunt vere. s. asin⁹ est τ simul tpe glibet hō est. τ asinus nō est hō. sed ꝙ exponibilis sit falsa. p3: qꝛ tūc eadē rōne a brunello differt oīs hō. τ sic a brunel

Op. 7.

lo δrñs ẽ ois hõ. Et nũc sic differẽs a brunello est ois hõ ⁊ omne δrñs a brunello est vna res: ergo vna res est ois hõ. ɔña est i δysamis ⁊ ɔc'lo falsa ⁊ minoꝛ δa: ergo maioꝛ falsa quã querim⁹. Et ɔfirmaꝛ: qꝛ ꝑ istuz modum hec esset ɔcedẽda. sortes nõ differt ab hoie. sed hoc est falsum: igiꝛ. probaꝛ minoꝛ: qꝛ ly homine est δeterĩatio accepta vnica acceptione cũ suo δeterminabili: ⁊ δistribuit in affirmatia ergo talez habebit suppõnem in negatiua per logicã cõmunem: g⁹ opꝫ δescẽdere copulatiue sed ɔñs est falsum sic δescẽdẽ-

Op. 8. do: ergo ⁊ añs. Octauo aꝛ. qꝛ ꝑ istũ moduz ista esset vera homo est oẽ differens ab asino. ſꝫ hoc est falsuz igiꝛ. falsitas exponibilis pꝫ. ꝓbaꝛ tamẽ ꝑncipale: qa exponẽtes eius sunt iste. hõ est ⁊ simul tpe asinus est ⁊ hõ asinus nõ est: vl' hõ nõ est asin⁹. sed oẽs iste sunt vere. In oppm̃ est cõis logica. In ista questione ponentur notabilia articulatum respondẽdo ad rõnes.

Nõbile pmuz. **Notandum** est ꝑ° ꝙ ꝓpõ exponibilis δe differt est ꝓpõ in qua poniꝛ terius impoꝛtãs alietatẽ vel δiũsitatẽ: vt differt ab vel a distinguiꝛ δiuersum aliud ab altero ⁊ hmõi. Sed ly alterũ capiꝛ tripl'r. Primo relatiue quẽadmodũ capitur qñ dicimus vna ɔ̃dictoꝛiaꝝ est vera: ergo altera est falsa. Scdo mõ capiꝛ indefinite vt est signũ pticulare in oꝛdie ad ly vterqꝫ ⁊ sic hec ɔña est bona. vn⁹ istoꝛũ currit: g⁹ alter istoꝝ currit. ſꝫ in cõi vsu in scdo loco nõ capiaꝛ indefinite. Tertio mõ capiꝛ vt dicit diuersitatẽ inter res sigñtas terioꝝ secũ positoꝝ. ⁊ sic capitur in ꝓposito. Et põt capi ꝓpꝛie: ⁊ tũc poniꝛ ɔstãtiam extremoꝝ: qꝛ ois differẽtia vel alietas dicit existẽtiam rerũ iuxta illud cõe. nec ens nõ enti nec nõ ens enti est idẽ neqꝫ δiuersum. Alio mõ isti teri capiũtur impropꝛie ⁊ ꝑcise dictã ɔstantiã teri ꝑcedẽtis ⁊ negationẽ teri sequẽtis a terio ꝑcedẽte: vt soꝛtes differt ab antixꝑo. que sic exponitur. soꝛs est ⁊ soꝛs nõ est antixꝑs. Ex isto pꝫ ꝙ ꝓpꝛie captis teris nõ est idez dicere nõ idẽ ⁊ δiuersum. qꝛ ista est ɔcedẽda. soꝛtes est non idez antixꝑo. ⁊ ista neganda. soꝛs distinguiꝛ ab antixꝑo vl' δiuersus ab antixꝑo. Scdo sequr ꝙ relatiuũ identitatis rectũ mediãte a vel ab nõ equaleꝛ noi infinito sui casualis: immo ifinitus est superioꝛ vt soꝛtes est nõ antichꝛistus ⁊ tamen non est alius ab antixꝑo:

Nõbile scdm. **Notandum** est scdo ꝙ ꝓpõnuz δe differt quedaz sunt in qb⁹ ly differt affirmatur. ⁊ hoc põt ꝓuenire multipl'r. qꝛ vel nulla negatio precedit: vel negationẽ paritas: sed in vnum redit: vel ly differt negaꝛ. Et iteꝝ differt affirmaꝛ põt esse δe pñti δe ꝑterito futuro vel mõ. Etiã põt esse ꝓpõ mixte qualitatis: ⁊ hoc multipl'r. vel bis capiẽdo differt vl' pluries vl' semel differt ⁊ aliã copulam. Et iterum qñ poniꝛ bis differt vel bis differt est copula eque ꝑncipalis. vt soꝛtes differt ab hoie vel differt ab equo: vel tñ semel copula principalis: vt brunellus differt ab hoie qui nõ differt ab hoie. vl' terius sequẽs ly differt distribuiꝛ vl' nõ distribuiꝛ etiã cum ly differt pñt poni alia signa exponibilia: ſꝫ incipiẽdũ est a capite signoꝝ si differt affirmeꝛ: hoc est ꝓpõ in qua ponitur sic affirmatiua opꝫ exponere eaz per copulatiuam trimẽbꝛẽ ſm exigentiã copularum signorum ⁊ extremoꝝ ſi negatur δisiunctiue exponere: vt verbi causa. soꝛtes differt ab asino. sic exponitur. soꝛtes est ⁊ simul tpe quilibet asinus est: ⁊ soꝛtes nõ est asinus.

Nõbile tertiuz. **Notandũ** est tertio ꝙ tps nõ capiꝛ propꝛie hic: sed pro quacũqꝫ re durante ois homo differt ab equo. sic exponiꝛ. ois homo est ⁊ simul tẽpoꝛe ois equus est: ⁊ nullus hõ est equ⁹. ⁊ opꝫ respicere ad restrictionẽ vel acceptionẽ terminorum. quare ista ꝓpositio hoie asinus differt a rudibili. non bene exponiꝛ per istã hoie asinus est ⁊ simul tpe quodlibet rudibile est ⁊ hoie asinus nõ est rudibilis. sed tertia exponẽs est ista. ⁊ eiusdem hoie asinus nõ est rudibilis. ⁊ hoc qñ terminus sequẽs ly differt distribuitur. sed si terius cum differt non distribuitur neqꝫ distribuetur in exponente: vt soꝛtes ab homine differt. sic exponitur. soꝛtes est ⁊ simul tempoꝛe quilibet homo est: ⁊ soꝛtes homo non est.

Nõbile quartũ. **Notandũ** est quarto ꝙ negatiua est exponenda ꝑ ɔ̃dictoꝛias exponentes ⁊ hoc qñ affirmatiue ɔ̃dicit. ⁊ per ɔ̃rias si affirmatiue ɔ̃rietur: ⁊ sic δe alijs oppositionibus: sed talis soꝛtes differt a populo. sic exponiꝛ. soꝛs est ⁊ simul tpe populus sunt: ⁊ soꝛtes nõ est populus: qꝛ nõ est incõueniens nomẽ collectiuũ singularis numeri reddere suppositũ verbo pluralis numeri. sed δe ista soꝛtes vel cumulus lapidũ differt a platone vel exercitu. satis bene exponiꝛ per verbũ singularis numeri: vt soꝛtes vel cumulus lapidũ est: ⁊ simul tpe plato vel exercitus est: ⁊ soꝛtes vel cumulus lapidũ non est plato vel exercitus. Sed δe ista. soꝛtes differt a platone vel nõ differt a platone. videꝛ sic exponi. soꝛtes est vl' nõ est: ⁊ simul tpe plato est vel nõ est: ⁊ soꝛtes non est vel est plato. ita ꝙ ly vel non negeꝛ. ⁊ nõ respicimus δisiunctiue ex parte scdi signi negati. ⁊ ita in alijs ꝓpõnibus δe copulatis copulis dicatur ſm exigentiã copularũ ⁊ modoꝛũ: sed ly aliud nõ est eiusdez vigoꝛis cũ ly differens. sed debet aliter exponi: vt tu es aliud a platone. sic exponiꝛ. tu es aliqd ⁊ plato est aliqd: ⁊ tu nõ es plato. q̃re hec ɔña nihil valet. exercit⁹ achillis differt ab exercitu hectoꝛis: ergo exercitus achillis est aliud ab exercitu hectoꝛis. ℭ Scdo seqꝛ. sctũs gabꝛiel est nõ idem populo: sed nõ est aliud a populo: nec est alia a pplo. ℭ Tertio sequiꝛ has ɔñas nihil valere. Pater in diuinis differt a filio: ergo pater in diuinis est aliud a filio. vel nõ idẽ filio. ſꝫ bñ sit alius a filio. imo pater est alius pater a filio. nec sequiꝛ ꝓpterea filiũ esse patrẽ. quẽadmodũ soꝛtes est aliud soꝛtes ab asino: nec ibi est cõparatio soꝛtis cuz asino. ℭ Quarto sequiꝛ hanc ɔñaz nõ valere. aliqs hõ currit. ⁊ nullus ali⁹ a soꝛte: ergo soꝛtes currit. ℭ 5° seqꝛ. ista sil' stant soꝛs erit ⁊ sil' tpe. ois scribens erit ⁊ soꝛs nõ erit scribẽs nec differet a scribẽte istud pꝫ posito ꝙ aliqd sit nũc scribẽs. ⁊ postea nihil scribat ſꝫ maneat tecũ. ℭ 6° seqꝛ. hãc esse verã soꝛtes est aliud q̃ plato ⁊ nihil aliud q̃ plato vt pꝫ ꝑ exponentes que sunt iste soꝛtes est ⁊ simul tempoꝛe plato ⁊ nihil aliud q̃ plato est ⁊ soꝛs nõ est plato ⁊ nihil aliud q̃ plato. δe

prima τ tertia exponētib° notū est: sed scḋa p3. hoc ē demonstrādo platonē τ hoc ē plato τ nihil aliud q̄ plato: ergo plato τ nihil aliud q̄ plato est. ¶ 7° seqꝫ hanc esse verā τ p̄cedenti cōpossibilē sorꝫ ē aliud q̄ plato τ aliud q̄ plato. p3 p exponētes: q2 sortes est τ simul tpe plato τ aliud q̄ plato est. τ sortes nō ē plato τ aliud q̄ plato. prima τ tertia relinquunꝫ note. scḋa aꝫ hoc est demonstrādo platonē. τ hoc est plato τ aliud q̄ plato: ergo plato τ aliud q̄ plato est. ꝯña est sillogismus expositori° τ maior est nota. τ minor ꝓbaꝫ: q2 hoc est plato τ caput ei°: ergo hoc est plato τ aliud q̄ plato cū caput sit aliud q̄ plato. ¶ Octauo sequitur. l3 marcus τ tullius differāt a brunello: tñ marcus τ tullius nō differunt. hoc p3: q2 in prima est

Rñ° ad arg°. differētia extrinseca. in scḋa est differentia intrinseca.

Respondetur ad argumēta añ oppositum p̄rio negādo añs q2 illa esset ꝯcedēda homis asinus differt ab asino τ solutum est

Op. p° arg^m in tertio notabili. Sed ꝯ̄ istud aꝫ. hois asin° nō est asin° est falsa: ergo ꝓpter illā nō op3 ponere relatiuum idēptitatis ꝯña apparet. ꝓbaꝫ añs duplici via. primo ex pte ipsiusmet. scḋo ex pte sui ꝯ̄dictorij. ex pte eius aꝫ sic. iste equalent hois asinus nō est asinus τ asinus hois nō est asin°: sed scḋa est falsa. vt notum est: ergo τ altera maior ꝓbaꝫ q̄druplicite r. Tū p̄rio: q2 sbta ꝯuertunꝫ: q2 de q̄cunq3 verū est dicē q2 ē hois asin°. de illo verū est dicere q2 est asinus hois τ ecōuerso. copule τ p̄ra silr se hñt: ergo ille ꝓpōnes equalent. Tum scḋo: q2 ibi negaꝫ supius de inferiori stāte deteriāte: ergo est falsa: q2 nō aliter reputaꝫ hec falsa hō nō est aial. Tum tertio. bñ sequiꝫ. hois asin° nō est asinus τ hois asin° est: ergo hois asin° est nō asin° a negatiua ad affirmatiuā p̄ro variato penes finitū τ infinitū posita ꝯstantia τ ꝯclusio nō modo est falsa: s3 impossibilis τ minor vera: ergo maior est falsa. Tū3 q̄rto. bñ sequiꝫ hois asinus nō est asin°: ergo nō asinus nō est nō hois asin° p ꝯuersionē p ꝯ̄positionē. s3 ꝯñs est falsu3. vt p3 p ei° oppositū. q2 hois nō asin° ē nō hois asin°: q2 ille nō asin° est nō hois asinus: τ iste nō asin° est nō hois asin°. τ sic de singulis. τ iste tres rōnes applicanꝫ ad ꝓpositū sic si nō equalerēt. tūc p̄t ita fore sicut vna sigt qñ nō erit ita sicut p alterā sigꝫur propter prolixitatē multa puerilia sunt supponēda.

Op. 2. **Secundo** aꝫ ex parte ei° ꝯ̄dictorij hoc triplr. Tum p̄io sic. ista cuiuslib3 hois glibet asin° est asin° est vna vlis sic se hñs q2 p̄tū est supius ad sbm p̄rum eui stans ꝯfuse tñ: ergo vā cū extrema supponūt p eodē. Tum scḋo. istius hois iste asin° est asin° τ isti° hois ille asin° est asin°. τ sic de singulis. ergo cuiuslibet hois quilibet asin° est asin°. Tū tertio iste equalēt cuiusl3 hois gl3 asin° est asin°. τ glib3 asin° hois est asin°: sed vna est vera: ergo τ altera. ꝯña tenet cū minore τ maior ꝓbaꝫ triplr. Tum primo equalēt vni tertio. s. exclusiue in terīs trāspositis: ergo equalent iter se. ꝯña est cōis ai ꝯceptio. añs p3: q2 exclusiua hui° glib3 asin° hois est asin°. est hec tm asin° est hois asinus τ ē exclusiua alteri°. p3 p suppositiones terminoꝝ τ extrema. igitur. Tū3 scḋo indefinite illaꝝ equiualent ergo ille equiualent. Tum tertio oēs singulares vnius inferunt singulares alterius τ ecōuerso: ergo ille se inferunt. Ad istas rōnes

Rñ° ad p̄mū3. respondeo negando q2 ille equiualeāt homis asinus nō est asinus τ asinus hois nō est asinus: q2 scḋa ifert priorē: τ nō econuerso. τ ad ꝓbationē nego ꝯñam instātia est hec a homo nō est aial τ homo nō est aial ubi subiecta ꝯuertūtur τ reliqua sunt sinonima: τ tamen vna tota ꝓpō nō equiualet alteri etiā denotatur amplior acceptio huius teri hois asinus q̄ huius asinus hois: ex quo hois stat absolute: τ ꝓpterea illa est

Ad 2^m falsa cuiuslibet hois asin° est asinus hois. Ad scḋm nego ꝯñam. τ maxime qñ est deteriatio accepta non

Ad 3^m vnica. ¶ Ad tertiū nego ꝯñam: q2 male ponis ꝯstantiam sed op3 sic ponere ꝯstantiā τ eiusdē hois asinus

Ad 4^m est. ¶ Ad quartum de conuersione per contrapositionem negatur consequentia: quia modus arguendi ratio tenet. τ ista instantia est vna.

Deinde rñdeo ad rōnem q̄ nitiꝫ ꝓbare hāc verā. Cuiuslibet hois q̄libet asinus est asin°. ꝯquid sit de añte siue dicaꝫ mixte q̄ntitatis puta bis vlis p nūc nō facio vim siue vlis. nego ꝯña3 τ p3 hic instātia casu facillimo oē falsu3 est ꝓpositio.

Ad 2^m **Ad** scḋm hic isti° hois ille asin° est asin° τc̄. añs est falsu3 demādando hoies nō hñtes asinos.

¶ Ad tertiū nego q2 equaleāt: imo p̄ria infert scḋa3 τ nō ecōuerso. τ ad ꝓbationē primā nego q2 equaleant vni tertio. nec est verū q2 hñt eandē exclusiuā nec hoc dictū ē in exclusiuis. ¶ Ad aliud idefinite illaꝝ equalent. si illud argumentū aliqd ꝓbaret ꝯcluderet has duas equalere. oē aial est homo. τ oē risibile est hō: q2 ille equiualent risibile est hō τ aial est homo.

Ad 3^m **Ad** 3^m argumētū. oēs singlares vni° inferūt singulares alteri° τ ecōnerso. dꝫ q2 si ꝓportionabilr capiāꝫ h° ē ve𝔯. vt sic asin° isti° hois currit isti° hois asin° currit. ille asin° hois currit: g° hois iste asinus currit sed q2 vna h3 vel habere pōt plures singulares q̄ altera τ ex parte deteriationis stantis absolute: τ ex parte alterius teri non ꝓcedit argumentū: sed fateor q volueri t tenere hanc veram. cuiuslibet hois glibet asinus currit dicēdo q2 equalet huic glib3 asinus hois currit sicut tenet petrus mātuanus poterit τ facilius longe absoluet plures difficultates in ꝯ̄dictorijs. ¶ Ad cōfirmationē que tangit expositionē huius a hō differt ab hoie. rñdeꝫ q2 exponentes cōes nō sufficiunt pro ista ꝓpōne. rñderet volens euadere q2 hec h3 easdē exponentes cū illa hō differt ab hoie sed hoc nihil est dictū: q2 pari facilitate potest dicere q2 hō non est homo τ a hō non est hō habebunt eandem ꝯ̄dictoriam. ꝓpterea credo melius q2 ille ꝓpōnes p̄nt exponi p affirmatiuā de predicato opposito. vt sortes differt ab hoie. sic exponitur: oīs hō est τ sortes est nō hō. a homo differt ab hoie oīs hō est τ a homo est non homo. sortes differt a non hoie. oīs non hō est τ sortes est homo. sortes ab hoie differt homo est τ sortes est non idem homo. vel sortes est non oīs hō. ab a hoie oīs hō differt resoluatur in singlares τ postea exponaꝫ: τ ita de talibus sortes differt ab hoie si opus

si opus fuerit. forte dicis non op3 illud dicere ꝓpter tales a hõ differt ab hoie. quia illa tertia exponẽs est falsa. a homo non est hõ: quia bene sequitur a homo nõ est homo ꝛ a hõ est ergo sortes vel a homo nõ est homo ab inferiori ad superius negatiue posita constantia saltem si loco de sorte ponatur brunellus r̃ñdetur negando cõsequẽtiam queadmodum non sequtur a aial ois homo est. ergo substantia vel a animal ois homo est: qꝛ arguitur a suppositione ꝯfusa tñ ad deteriatum respectu multitudinis: l3 alibi tales ꝯcesserim malo eas negare nunc: qꝛ illa est falsa vir vel a mulier ois homo est: ꝛ si homo stet deteriate in ꝯtradictorio ista erit falsa etiam ois vir vel a mulier b homo nõ est. incipiẽs scire logicalia insurgeret ꝯtra plura que dixi in qbus non est difficultas. nec quia vocaui hanc singularem istius hois asinus currit ꝙ asin⁹ est superius ad hois asinus ꝛ sic in multis alijs. s3 de istis sortes possibiliter differt a sorte dico tertiã exponentem debere dari ꝑ impossibiliter: qꝛ tertia exponens est ꝯ̃dictoria copule ad exponibilem vt in alijs

Ad 2^m dictum est. ¶ Ad scdm nego ꝙ non sequatur: qꝛ ibi ꝯñs etiam est veru3 sicut añs: qꝛ deus differt a sancta

ad ꝯfir. trinitate. ꝛ deus non differt a sancta trinitate. ¶ Ad cõfirmationẽ negatur minor sed oportet sic exponere albedo est ens in alio ꝛ sortes ẽ ens vel ens in alio si teneat ꝙ ens dicatur analogice de sba ꝛ accidente.

Ad 3^m ¶ Ad tertium negatur maior ꝛ negat falsitas ꝯñtis ꝛ negatur ꝙ tertia exponens sit vna negatiua in qua predicatur synonimũ de synonimo. vnde subiectũ est transcendens ꝛ supra transcẽdens ꝛ predicatũ terminus discretus. Unde nota pro ꝯditionatis ꝙ qͦlibet conditionatũ cuius terius precedens si est subseqũẽs sunt synonimi. vel terius sequẽs si est inferius ad terminũ precedentẽ si est transcendẽs ꝛ supra transcendens. hoc est supponit pro oi ente ꝛ non ente: qꝛ plato est sortes si est sortes ꝛ chimera est sortes si est sortes. ꝛ sicut dicit martinus magistri in consequẽtijs. ꝛ iacobus de iuya quodlibet tale habet amplũ modu3 significandi. Ex quo patet hic non esse sillogismum expositorum sortes si est sortes est sortes. sortes si est sortes est plato: ergo plato est sortes. cum antecedẽs sit verum ꝛ cõsequens falsum. ꝛ ista ad longu3 posui

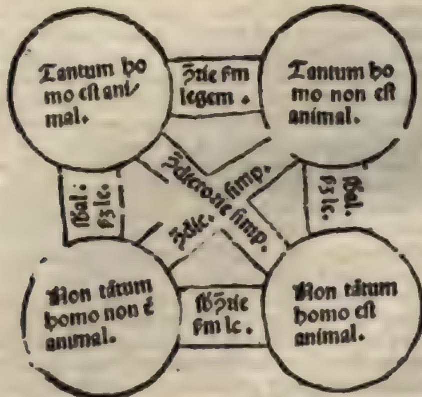
Oppo. in prima cõtione insolubilium. Sed contra illũ modum arguitur. bene sequitur chimera est sortes si est sortes. .ergo sortes si est sortes est chimera. per conuersionem simplicẽ. sed cõsequens est falsum. vt p3 per oẽs eius singulares: qꝛ si dederis vnam verã maxime erit hec. iste sortes si est sortes est chimera demonstrando chimerã ad imaginatione3. sed hoc est falsum. qꝛ bene sequitur ille sortes si est sortes est chimera. ꝛ ille sortes si est sortes est hircoceru⁹: ergo hircocerũus est chimera. cõclusio est falsa. ergo aliqua premissarum. ꝛ per consequens quelibet premissaꝝ:

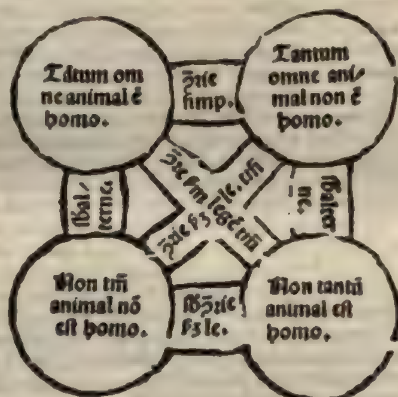
Rñdet qꝛ equalis est ratio in vtraq3. Ad hoc argumentum respõdetur. primo per conuersionẽ si chimera eodẽ modo respiciat conditionatũ in cõsequẽte sicut in antecedẽte cõcedo ꝯuersionẽ. ꝛ ita d3 de virtute sermonis ꝛ postea concedo singularẽ datam demonstrãdo chimerã ad imaginationẽ ꝛ ad sillogismũ expositoriũ dr̃ ꝙ illatio nulla est: sed op3 concludere: hircocerũus est chimera si est chimera vl aliqḋ simile vt teneat adeo amplus modus sigñdi i ꝯclone sicut in ꝓmissis queadmodũ nõ sequr antixp̃s põt esse iste hõ demonstrando antixp̃m. ꝛ antixp̃s põt esse de tribu dan. ergo existẽs de tribu dan est iste hõ. ꝛ hoc est clarissimũ dicẽdo ꝙ illud cõditionatũ ampliat. si dicat

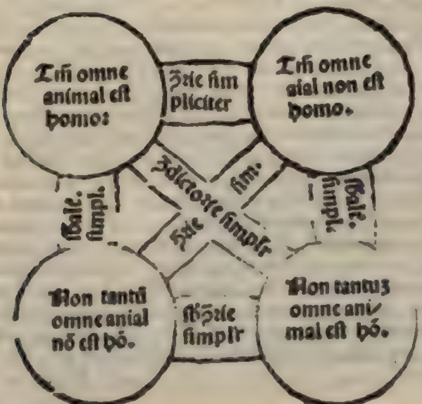
ꝙ nõ ampliat. sed h3 modũ sigñdi amplũ in idẽ redit. sed tunc dicis illa d3 cõcedi brunellus est hõ si est aial cu3 ꝓtum sit ampliatiuũ. vel saltẽ sapit nãm teri ampliatiui. Ad hoc rñdeo negãdo ꝯñam: qꝛ ampliat respectu hitudinis sue ꝯditionalis vel h3 amplum modum sigñdi. sicut magister thomas bricot dicit in additione ꝓmentoꝝ ꝙ albedo q̃ nõ est est q̃litas. illa negat: qꝛ respectu teri sigñtis rem ꝑmanente3 nõ põt de eo ꝙ nõ est. sed bñ respectu teri sigñtis rem successiuam ꝛ hoc p3 in illis de ꝓmento ad aliqd clarius. ꝛ ex illo soluit aliud arg^m qḋ feci in isolubilib⁹ sortes si est sortes est chimera. ꝛ ois sortes si est sortes est aliqd aliqua vel impossibile: ergo ꝛc̃. Etiã potest dicere nõ possumus hic passiones cathegoricarũ in istis cõditionatis: sed op3 ꝓpositiones regulari ꝑ habitudinem conditionaliũ. quibus rñdent. Confirmatio soluitur in notabili. Ad quartũ argumentũ de hac propositione deus cõtingẽter differt ab hoie incipiendo vbi volueris illa est falsa: qꝛ prima exponens est falsa deus possibiliter differt ab hoie. exponendo rõne de ly ꝯtingenter: qꝛ tertia exponens huius deus possibiliter differt ab hoie est hec. deus impossibiliter est hõ ꝛ ista est falsa deus possibiliter non differt ab hoie. vt p3 ꝑ eius ꝯ̃dictoriũ. sed illa deus ꝯtingenter differt a creatura incipiẽdo a ꝯtingenti est vera: ꝛ incipiendo primo a differt est falsa. Ad cõfirmationẽ de ista adã differebat ab asino. dr̃ ꝙ si asino distribuat solũ pro asino q erat cũ adã illa est vera. si pro quolibet asino q erat est falsa. sed secundus modus accipiẽdi est magis ꝓprius nec seqr propterea ꝙ adã erat asinus. Ad 5^m negat maior ꝛ nego falsitatẽ ꝯñtis: ꝛ ad triplicem ꝓbationẽ primus decursus nihil v3: qꝛ procedit ex negatiuis. Ad scdam cõcedo ꝙ sortes differt ab oi hoie a quo differt q̃litercunq3 capiat siue ypothetice siue cathegorice. Ad tertium de ista sortes differt ab oi hoie vtrum predicatũ supponat. dicit primo facile ꝙ ibi ponitur oi non vt est pars ꝑdicati: sed vt causet suppositionẽ deteriatam respectu de ly hoie. secũdo dicit ꝑ ꝓpositiones. prima est aliqḋ totum supponit cuius nulla pars supponit p3 de predicato huius. sortes est non chimera. ¶ Scda ꝓpositio. aliqḋ totum supponit cuius nulla pars supponit. p3 in terminis cathegoreumaticis. hec hora est hec medietas. ꝛ illa medietas demonstrando duas medietates vnius hore in medio instanti illius hore. veru3 est dicere ꝙ hec medietas ꝛ illa medietas sunt quia instans continuatiuum illarum medietatum est. cõfirmatio est facilis. qꝛ tps large capitur pro quacunq3 duratione. Sextum ar. solutum est. ¶ Ad confirmationem dr̃ ꝙ copulatiue illa est falsa copulatiui est vera.

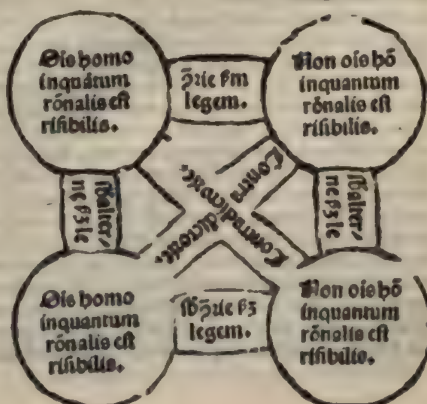
Margin notes (right column): Instã⁹ · Rñsio · Ad 4^m · Ad ꝯfirmatiõe3 · Ad 5^m · p⁹ ꝓpõ · Scda · Ad 6^m

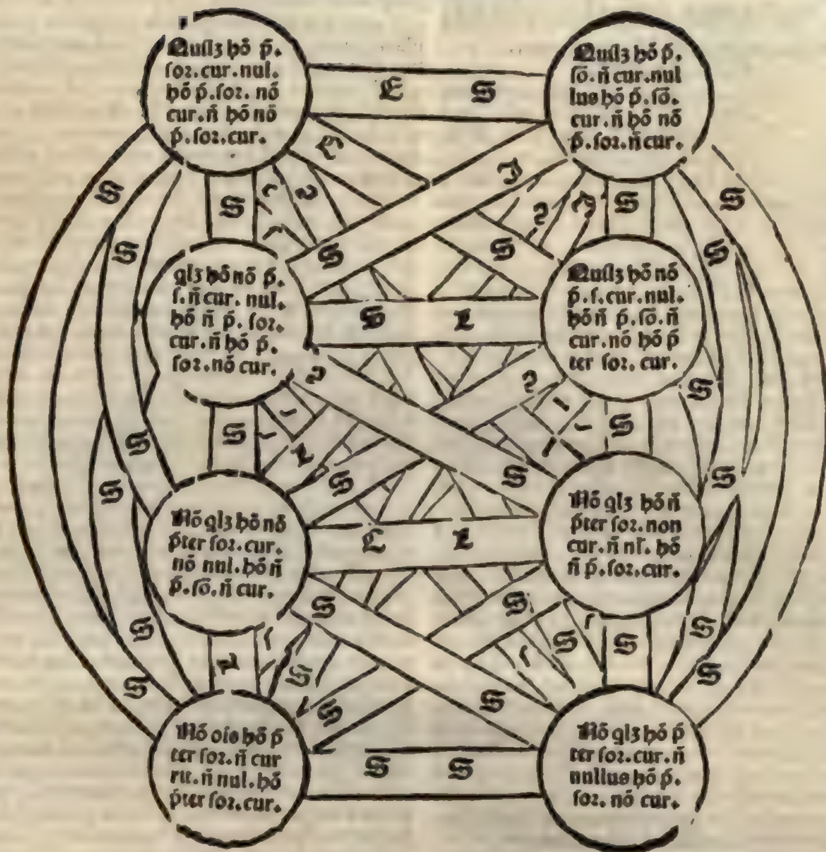
Ad 7m Ad 7m de ista ab asino differt oīs hō nego ꝙ illa ēēt vera: qꝛ debet sic exponi. asin⁹ est ⁊ oīs hō est b nō asinus: vel ipsa dꝫ resolui rōne termi distributi. ⁊ postea quelibet singularis exponi. ¶ Ad ad ꝯfir. ꝯfirmationē de hac. so꞉s nō differt ab hoīe dr̄ ꝙ illa est vera. ⁊ hoīe supponit determiate. ⁊ opꝫ disiunctiue descēdere: ⁊ nō opꝫ ꝙ determiatio supponit eodē mō in ꝯdictorijs. scđo dr̄ ꝙ esto ꝙ teneat hec positio ꝙ hō distribuit in negatiua nō sequr. so꞉s nō differt ab isto hoīe: qꝛ arguit cū distributiōe supioris latenter: qꝛ hoc totū differēs ab isto hoīe est supi⁹ ad differēs ab hoīe: ⁊ lꝫ hoc sit verꝫ non tangit difficultatē nisi in supficie. qꝛ capiēdo hanc so꞉s nō est hoc differēs ab hoīe. p ly hoc demōstrando sortē redit eadē difficultas de descēsu sub ly hoīe. qꝛ tūc non potes dicere ꝙ hoc totū distribuit. nec potes descēdere in talib⁹ cū termio cōi ⁊ singulari inuoluto vt aliq dicūt oē aial qđ non est hō est irrōnale: ergo oē aial ꝙ non est hō: ⁊ iste hō est irrōnale: qꝛ manifeste coꝛ añs est verū ⁊ ꝯñs fl̄m: qꝛ vel capit copulatiue: ⁊ tūc hoc est notissimū vl̄ copulatim ⁊ hoc etiā est verꝫ: qꝛ demonstrādo sortem p Oppo. ly iste hō. Sic arguit in varijs. oīne aial qđ nō est homo: ⁊ ille hō est irrōnale ⁊ plato est aial qđ non est homo ⁊ iste homo: ergo plato est irrōnalis. cōclusio est falsa non se fallens ⁊ minoꝛ vera. vt patet bene intelligenti: ergo maioꝛ est falsa: ⁊ eodē modo hic. Omne aial preter hoīem est irrōnale: ergo omne aial preter hoīem ⁊ hūc hoīem est irrōnale. añs est verum ⁊ ꝯñs falsum. Credo tutius in oībus istis descendere Rñsio disiunctim. vt sortes non differt ab hoīe: ergo sortes nō differt ab hoc hoīe vel ab h⁹ hoīe. ⁊ sic de singlis. ⁊ etiā hec sortes differt ab hoīe: ergo sortes differt ab hoīe vel ab hoīe: ⁊ sic de singulis. ⁊ hoc ꝓpter formalem acceptionē terminoꝝ. Ad ꝯfirmationem de ad ꝯfir. hac homo est omne differens ab asino dicit ꝙ potest sic exponi. omnis asinus est ⁊ homo est omnis non asinus. vl̄ pōt resolui in singulares homo est hoc differens ab asino. ⁊ sic de singulis. ⁊ tunc quelibet illarum venit exponenda de ista a quolibet ente quodlibet differens est ens non est difficultas. primo descēdendo sub ly ente. ⁊ postea sub ly differens. Iuxta illa que dicta sunt in capitulo de totus. Et hec de differt ⁊ per consequens (licet non per consequentiaꝫ) de exponibilibus.

ppōnes in q̄rta figura. **In quarta** figura ppōnes sic se hñt q͛ oēs ppōnes loco vlis affirmatie eq pollēt iter se. Et eodē mō in angulo cī ꝯdictorie opposito. Sꝫ ppōnes posite loco vlis negatiue nō eqpollēt: qꝛ posito q͛ nihil eēt hō in mūdo exclusiua eē set falsa ꝛ vlis vera: ꝛ eodē mō ppōnes posite in angulo cī ꝯdictorie opposito nō equipollent: qꝛ eodeꝫ casu retento exclusiua est vera indefinita falsa.

His nō obstātib⁹ inter plures est bona ppō: qꝛ oēs ppōnes loco vlis negatiue ꝯriant singlis ppōnib⁹ positis loco vlis affirmatiue: qꝛ oñsuꝫ est in oppōnib⁹ nō incōuenire nō equalētes ꝯriare subꝯriare ꝛ subalēnare eidē. ¶ Et adūtēduꝫ est q͛ in ꝓ⁹ figura poterimus dicere duas capitales ppositiones ꝯriare simpl͛r auēdēdo vniuersalitatē ex parte de ly ꝛ. ꝛ eodem modo de subcontrarijs.

Contra tertiā figuram. **Notandū** est scđo circa tertiā figuraꝫ in q̄ ponunt ppōnes ꝯrie fm legem in angulis ꝯdictorijs illud sic oñdit. iste possunt esse false. Tm̄ omne animal est homo: ꝛ non tm̄ animal est homo. ꝛ non possunt esse vere de forma: igit contrariant quo ad legem. ꝯñtis patet cum pꝛima parte antecedētis. scđam partem sic pꝛobo deducendo oppositum ad impossibile. iste due sunt vere. Tm̄ omne a est b: ꝛ non tm̄ a est b: ergo omne b omne a est: ꝛ b nō est a que repugnāt: ergo ppositū. quo ad alios angulos arguit sic. Tm̄ ois substātia nō est accidēs: ꝛ nō tm̄ substātia nō est accidens: ergo tm̄ substantia nō est accidens a subalternante respectu ꝓme partis ad subalternatā. sed cōsequens formaliter ꝯdicit vni parti copulatiue: ergo eius oꝛigo. q͛ possint esse false non est dubium. studiosus lectoꝛ facile potest illas figuras exceptiuaꝝ cape q̄re nō adieci canones. ꝛ in reduplicatiuis fingant figure sicut in exceptiuis.

¶ Finis exponibiliū magr̄i Joānis Maioris Scoti

Tractatus insolubilium

magistri Joannis maioris Hadingthonen̄.

¶ Questio prima.

Op. pᵒ **Ueritur** vtrū oīs cathegorica affirmatiua cuiᵘ s̄bm̄ ꝛ p̄tū nō supponūt ꝓ eodē͂ sit fa. ¶ Et arḡ. pᵒ ꝙ nō per Aristo. iiij. methaphi. illa est v̄a. nō ens est nō ens. ꝛ t̄n s̄bm̄ ꝛ p̄tū nō supponūt ꝓ eodē: imo vtrūqꝫ extremuz non

ꝯfirmaṫ supponit: ergo. Et ꝯfirmaṫ ꝑ illud cōe boetij. Nulla ꝓpō ē v̄ioꝛ illa in q̄ p̄tur affirmatiue idē de eodē: sed in multis talibᵒ s̄bm̄ ꝛ p̄tū nō supponūt pro eodē: gᵒ qꝺ falsa. ¶ Scd̄o arḡ. ꝫ porphiriū in p̄dibᵒ.

Op. 2. iste sunt sp̄ v̄e. socrates est hō: socrates est rōnalis. ꝛ t̄n socrate nō exn̄te extrēa nō supponūt ꝓ eodē: igiṫ. Et ꝯfirmaṫ. ista ē v̄a. homerᵒ viuit vt poeta. ꝫ Ar. c. iij. p̄mi ꝑiar. Et in eodē libro caplō de v̄bo dicit ꝙ v̄bū īfinitū p̄tur tā de eo qꝺ ē ꝙ̄ de eo qꝺ nō est. vbi videṫ hec ꝯcedēda. adā nō currit. capiēdo ly nō infinitāter. Et idē v̄r h̄re in postpredicamentis. vbi dicit siue socrates sit siue nō sit. altera istaꝝ est falsa ꝛ altera v̄a. socrates lāguet vel socrates nō lāguet. vbi loquiṫ de ꝯdictione incōplexa. Similr̄ dicit istā demōstrabilē in libris posterioꝝ. tonitruū ē sonᵘ factus in nubibᵒ: gᵒ nō est falsificabilis ꝑ nō suppōnem s̄bi. Similr̄ euclides demōstrat hāc. ōis triāgulus habet tres angulos. ꝑ angulū extrinsecū: gᵒ non suppō s̄bi nō falsificat illā. ¶ Tertio arḡ. sequereṫ ꝙ hec cēt fal

Op. 3. sa. nō t̄n chimera nō est chimera. ꝛ silr̄ ista nulla chimera ꝯtingēter nō est chimera. sed ꝯn̄s est fl̄m: ergo

ꝯfirmaṫ ꝛ añs. qꝺ ē q̄stio. Et ꝯfirmaṫ. sequereṫ ꝙ hec cēt falsa. sanctᵘ petrus est i celo sed ꝯn̄s est fl̄m: gᵒ ꝛ q̄stio. ꝯn̄a est clara. ꝛ falsitas ꝯn̄tis arḡ: qꝛ frustra tūc oraremus sanctū petrū vt oraret pro nobis: cū nō sit. Et si dicas est: qꝛ aīa que fuit eius est. Ex illo sequiṫ ꝙ adā ꝛ abrahā sunt qꝺ est fl̄m. ꝛ eodē mō ꝓbaṫ ꝙ hec esset falsa in exodo. Ego sum deᵘ abrahā deᵘ ysaac deᵘ iacob. qꝺ nō videṫ dicēdū. ¶ Quarto arguiṫ. ista cēt

Op. 4. vera. a hō differt ab hoīe. ꝛ t̄n extrema eiᵘ nō supponūt ꝓ eodē: ergo q̄stio falsa. ꝯn̄a tꝫ cū minore ꝛ maior arguiṫ ꝑ exponētes: qꝛ 3ᵃ exponēs ē hec: a hō nō ē hō q̄ v̄a est: qꝛ signū ꝓpositū toti exponibili dꝫ preponi in 3ᵃ exponēte. Et ꝯfirmaṫ. seq̄reṫ ꝙ hec cēt fal

ꝯfirmaṫ sa: asinᵘ cuiuslꝫ hoīs currit. posito ꝙ eēnt tres hoīes t̄m i mūdo h̄ntes vnū asinū cōem currētē: ꝫ ꝯn̄s est fl̄m. ꝛ ꝯ cōem modū loquēdi. gᵒ ꝛ añs ꝛ pꝫ ꝯn̄a: qꝛ s̄bꝫ nō suppōit qꝺ pꝫ. qꝛ determiatio hᵒ totū cuiuslibꝫ hoīs nō suppōit. qꝛ de nullo veꝝ ē dicē hoc ē glꝫ hō.

Op. 5. **Quinto** arḡ. seq̄reṫ ꝙ hec cēt falsa. chimera ē ens cōpositū ex impossibilibᵒ ꝛc̄. sed ꝯn̄s ē fl̄m: qꝛ p̄tur diffō de diffinito: igiṫ. Et ꝯfirmaṫ qꝛ pari rōe ista cēt f̄la: antixp̄s ē aīal si ē hō ꝫ ꝯn̄s est fl̄m (cuiuslibet veritatem illius concipiat) igitur.

Op. 6. **Sexto** arḡ. seq̄reṫ ꝙ ꝑ p̄uā regulā nō posset cognosci v̄itas huiᵒ: hoc ē p̄tū qꝺ nō supponit qn̄ illa sola ē cū suis ꝑtibᵒ: ꝫ hoc nō ē dicēdū: igiṫ. ꝛ pꝫ ꝯn̄a: qꝛ nec supponit: nec nō supponit: pᵐ pꝫ: qꝛ da oppīn supponit. oꝑꝫ ꝙ pro illo p̄to. tūc ista

Instaṫ esset vera. hoc est p̄tum qꝺ nō supponit. Et si dicas ista singularis repugnat p̄mo casui. tūc capias istam hoc est hoc p̄tū qꝺ nō v̄ificat vel istā hoc est hoc p̄tū qꝺ nō supponit. ꝛ redibit difficultas. Et si dicas eam esse verā. tūc ita est sicut ipsa sig̃t. sed ipsa sig̃t ꝙ hoc est p̄dicatū qꝺ nō supponit vel nō verificat. ꝛ ita est per te: igiṫ. ip̄m nō supponit ꝛ nō verificat. qꝺ si forte ꝯcedas. arḡ sic. illꝺ p̄tū ē v̄ificabile de ꝓnoīe demōstrāte ip̄z. ꝛ hᵒ sufficit: igiṫ. Et ꝯfirmaṫ: qꝛ dādo istā.

ꝯfirmaṫ ꝓpōis affirmatiue extrēa supponētia ꝓ eodē ꝫ extrema nō supponētia ꝓ eodē nō pt̄ cognosci eiᵘ v̄itas ꝑ hāc regulā qꝺ pꝫ: qꝛ nec extrēa supponūt ꝓ eodē nec nō supponūt pro eodē: igiṫ minoꝛ pꝫ qn̄ illa sola est: qꝛ nec veꝝ est dicere hec sūt extrema supponētia pro eodē nec hec sūt extrema nō supponētia pro eodeꝫ.

Op. 7. **Septimo** arḡ. sequereṫ ꝙ hec esset falsa: album imaginarie ē albedo. ꝫ ꝯn̄s ē fl̄m: igiṫ maioꝛ pꝫ: qꝛ cōuer dr̄ ꝙ terius ꝯnotatiuus h̄ns sig̃tū formale distinctū a mali nō supponit pro illo formali sig̃to. Etiā mediāte q̄cūqꝫ copula. minoꝛ pꝫ: qꝛ ista cōuer ꝯcediṫ. hō imaginarie ē asinᵒ. ꝛ idē ē iudiciū de vno ipoli ꝛ reliq̄: imo albū ē albedo. forte nō est ipolis: nisi sit repugnātia ex terīs: qꝛ vna albedo supnālr̄ pōt alteri ih̄erē. Et ꝯfirmaṫ: ista ē v̄a chimera ē vel nō est. ꝛ t̄n s̄bm̄ nō supponit: igiṫ. silr̄ ista est v̄a. foꝛs hō fuit posito ꝙ foꝛs nūc pᵐ sit: ꝛ t̄n extrema nō supponūt ꝓ eodeꝫ: igiṫ. maioꝛ pꝫ: qꝛ alꝭ iste nō differrēt foꝛs hō fuit ꝛ foꝛs fuit hō qꝺ nō v̄r dicēdū ꝛ minoꝛ pꝫ: qꝛ ex q̄ ly hō poniṫ cū ly fuit dꝫ stare ꝑ illo q̄ fuit ꝛ sensus erit foꝛs q̄ est vl̄ fuit fuit hō q̄ ē vel fuit q̄ ē falsa. ꝛ foꝛs nō supponit ꝓ hoīe p̄terito ꝑ casū: gᵒ extrema nō supponūt ꝓ eodē. ¶ In oppīn

Inopᵐ est r̄la cōis. In ista q̄ōne ponenṫ ꝓpōnes ꝛ correᵃ pro pᵒ articulo ꝛ in 2ᵒ r̄ndebiṫ ad argᵃ iducta ante oppositū. ¶ Prima ꝓpō. aliq̄ ē affirmatiua v̄a cuiᵘ s̄bm̄

pᵃ ꝓpō ꝛ p̄tū nō supponūt ꝓ eodē. pꝫ de ista antixp̄s non est

2ᵃ ꝓpō. fortes ꝛ adā nō est abrahā. ¶ Scd̄a ꝓpō aliq̄ est cathegorica affirmatiua v̄a cuiᵘ extrema nō supponunt ꝓ eodē imediate ꝫm aliq̄s. pꝫ de ista: oīs essentia diuina eēntialr̄ distinctū a q̄libet alio est pater: sed sufficit (dicunt) ꝙ supponant pro eodem mediate.

Nōbile **Unde** notandū est (dicit Georgiᵘ bruxellensis in 2ᵃ q̄ōne p̄mi p̄oꝝ) ꝙ illa vt est vlis ꝛ nō est oīm est vera oīs essentia diuina est pater. ꝛ tūc denotaṫ oē qꝺ est essentia diuina essentialr̄ distinctuꝫ ab alio ente est pr̄. ꝛ ille sensus est verᵘ. ꝛ declaṫ hoc sic. s̄bm̄. n. illiᵘ ꝓpōis supponit solū ꝓ eēntia diuina ꝛ nō ꝓ filio. nā filiᵘ nō ē ens a q̄libet alio eēntialr̄ distinctū qm̄ nō essentialr̄ distinguiṫ a pr̄e a q̄ ē aliᵘ. Et si dicas ꝙ eadē rōne s̄bm̄ illiᵘ nō supponit ꝓ p̄te qm̄ pater nō est ens a quolibet alio essentialr̄ distinctuꝫ. nā pr̄ nō distinguiṫ a filio essentialr̄: a quo t̄n est aliᵘ ꝛ si s̄bm̄ illius nō supponat ꝓ patre. sequiṫ ꝙ s̄bm̄ ꝛ p̄dicatū illius ꝓpōnis nō supponunt pro eodē ꝛ per ꝯn̄s cum sit affirmatiua sequitur ꝙ illa est falsa.

R̄ndeṫ **Ad** hoc r̄ndeṫ ꝙ s̄bm̄ illiᵘ ꝓpōnis vt ꝯcessuꝫ est nō supponit ꝓ pr̄e neqꝫ ꝓ filio. saltem immediate

mediate neqꝫ ad veritatē ꝓpōnis affirmatiue req̄rit q̄ subiecti ⁊ p̄dicati supponāt imediate pro eadē re: sꝫ
Op. p° satis est q̄ supponāt pro illis que sunt eadem res.

Cōtra hoc arguit. sequit ex hac solone q̄ hec esset vera pater est filius capiēdo mēta- lem vltimatā ⁊ pro supposito imediato. ꝯñs est fl̄m: quia hec est heretica. ⁊ ꝯña ꝓbatur: q: extrema. s. pr̄ ⁊ filius supponūt pro illis. que sunt eadem res: quia
Op. 2. pro illis personis que sunt eadem essentia diuina.

Secundo arguit. q: ex solutione data seq̄tur q̄ ipsa est falsa: ⁊ ꝑ ꝯñs modus declarādi destruit dictū p̄ncipale. ꝓbat: q: fl̄m nō supponit pro pr̄e imediate nec ꝑ filio ⁊ ꝑ ideꝫ nec ꝑ spūsancto: q: si pro aliq̄ coꝝ pro q̄libet: q: eq̄lis est rō vbiqꝫ. Si dicas mediate supponit pro pr̄e. ꝯ ergo ꝑ illud mediate supponit ꝑ filio ⁊ spūsancto. ⁊ ex q̄ fl̄m distribuit ⁊ pro aliqb° suppōit ꝑ qb° nō supponit p̄tū sequit q̄ illa est falsa. Rñderes forte q̄ modus arguēdi est paꝝ vehemēs: q: ꝑ idē fm oēs ꝓbarē tibi hāc falsaꝫ. ois eēntia diuina est pr̄. q̄ aliter explicāt istaꝫ distributionem: q: fm oēs fl̄m supponit adeo imediate pro pr̄e sicut filio ⁊ econuerso ⁊ distribuit: ergo fl̄m supponit ꝑ aliq̄ re pro q̄ nō supponit p̄tum: ergo est falsa. nō sequit vt pꝫ si est distributio in terio tñ fm istū modū explicādi. essentia diuina est pr̄: ⁊ nulla est essentia diuina que nō sit pr̄. mō hoc totū est verū. Fateor difficile est q̄ istud arg° arceat: q: pōt esse equocatio in ly imediate: ⁊ q: mā est partim impn̄ēs nr̄o ꝓposito trāseo. verifico ꝯclonē de hac ꝓpōne. cumulus pipis est cumulus grani. nec te moueat q̄ cumulus pipis supponat ꝑ toto cumulo: esto q̄ pipis sit singularis nūi: q: ille cumulus est istius pipis ⁊ isti° ⁊ cuiuslibet in illo cumulo cōtenti
3ª ꝓpō. sufficeret mihi cumulus ē cumulus. ¶ 3ª ꝓpō. aliq̄ est cathegorica affirmatiua vā cui° extrema nec ꝑ eodē nec ꝑ eisdē supponūt. ⁊ hoc fm Arist. pꝫ de hoc albedo est color: q: fm euꝫ ens dr̄ analogice de sbā ⁊
4ª ꝓpō accn̄te vt dixi in p̄bilib°. ¶ 4ª ꝓpō. aliq̄ est cathegorica affirmatiua vā cui° extrema nec ꝑ eodē nec ꝑ eisdē nec ꝑ aliq̄ alicui° aut aliquib° aliquoꝝ supponūt.
5ª ꝓpō pꝫ per tertiuꝫ arg™ ante oppsiti. ¶ Quinta ꝓpō. aliq̄ ē cathegorica affirmatiua cui° vā extrēa nec ꝑ eodeꝫ nec pro eisdē nec ꝑ aliq̄ alicui° nec aliquib° aliquoꝝ
6ª ꝓpō supponūt etiā nō exponibilis. ista ꝓpō pꝫ i casu sexti argumēti de ista hoc est p̄tum qd̄ nō supponit. ¶ 6ª ꝓpō. aliq̄ est cathegorica affirmatiua vā cui° extrēa nec ꝑ eodē nec ꝑ eisdē nec ꝑ aliq̄ alicui° nec aliqbus aliq̄ꝝ ēt nō expōibilis ⁊ sine reflexiōe: ⁊ hoc si teneat q̄ terius sequēs copulā determiatā ꝑ neēe dꝫ verificari ꝑ necesse. pꝫ de hac. de° nō neēio nō est creans vbi p̄tū nō supponit. ⁊ tñ ipsa est vera ⁊ ꝑ suo ꝯdictorio pōt poni ꝓpō pro negatiuis nisi fiat verificatio ꝑ ly nō generatā. ⁊ ex isto sequit q̄ nō ois negatiua cuius vnū extremū nō supponit est vā: vt pꝫ de hac. tñ chimera nō est trigelasus. de ꝯditionatis postea tāget. sed q: mihi nō occurrit instantia vltra dicta vtar regula vlr
Regla itelligēdo tñ eā extra casus tactos. ¶ Regula ē hec. Ois cathegorica affirmatiua cui° extrema nō supponunt pro eodeꝫ est falsa. Et ex eo infero correlaria.

¶ Primū. ois negatiua cuius vnū extremū nō sup- p™ cor. ponit est vera: ¶ Scđo sequit has cōsequētias va- 2™ cor. lere hec est vna negatiua cui° subiectū nō supponit: ergo est vā similr est vna negatiua cui° p̄dicatū non supponit: ergo est vera. Euā est vna negatiua cuius vtrūqꝫ extremū supponit ⁊ nō pro eodē: ergo est vā. ¶ Tertiū correlariū sequēs ex primo hec est vā. an- 3™ cor. tixp̄s qui necessario est nō neēio est. ¶ Quartū. chi- 4™ cor. mera que possibilr est nō possibiliter est chimera nō pōt esse de° qui contingenter est nō contingenter est. ¶ Quintū hec est falsa. oēs apostoli dei sunt duode- 5™ cor. cim. ⁊ similr hec. a hō est ois homo: lꝫ a hō omnis homo sit. ¶ Sextū. iste sunt false. de° pōt videre vl- 6™ cor. timā partem ꝓportionalem cōtinui. deus pōt producere minimū. oēs anime ꝓducibiles possunt esse ꝓducte a deo capiendo ly oēs collectiue. aliqua istoꝝ sūt oia compossibilia istoꝝ demōstrando binariū vel ternariū ꝯdictionis. Tunc respondetur ad argumēta.

Ad primū ꝯcedo maiorē: ⁊ ad minoreꝫ Ad p™ arg™ tñ oportet scđa ꝓpō post op- positū de cumulo grani. ¶ Ad ꝯfirmationē dicit q̄ Ad ꝯfir illud Boetij itelligit in terijs supponētib°. ⁊ adhuc matiōēꝫ hoc nō sufficit. ¶ Ad tertiū dr̄ q̄ illud Porphirij Ad 3™ sic itelligit. si socrates sit semꝑ est rōnalis: ⁊ hō vt ſꝑ determinet ly sit: ⁊ in illo sensu nō ꝓcedit argumētū. ¶ Ad aliud scđi peryar. homer° viuit vt poeta. quā cōcedit Aristo. dicit q̄ viuit vt poeta est termin° amplatiuus tātū valēs sicut in memoria. qd̄ exponens cōmētator ait homerus est inuēt° verificator aut inuētus opinabilis qm̄ eū separent hec. Et dicit homer° est iuētus est falsuꝫ qm̄ sit nūc priuat°. ⁊ cā i hoc est: q: dictio dicti nostri inuētus predicat de homero ex pte que est opinat aut verificator si non predicatione p̄ma ꝓpter se. Et eādē sniaꝫ habet Albert° magnus c. v. scđi peryar. Ad illud de v̄bo infinito p° pyar. Albtus dicit q̄ sic itelligit q̄ p̄dicat de eo qd̄ est affirmatiue magn° ⁊ de eo qd̄ nō est negatiue ⁊ sic dicere nō arguit magnū discrimē iter v̄bū finitū ⁊ ifinitū fm q̄ sonat lra Aristo. q̄ idem cōtingit de v̄bo finito q̄ predicatur de eo q̄ est ⁊ illo modo de eo q̄ nō est. Ad illas ꝓpōnes demōstrabiles dicit q̄ demōstrant in sensib° ypotheticis ⁊ nō cathegoricis: vel in cathegoricis cum copulis modificatis: vel in ꝓpositionib° doctrinalibus verbū absolutū a tpe. Ad illud in postpredicamētis subtiliter rñdet cōmētator in octaua dr̄ia oppositio- Cōmen nis. postq̄ ostēdit q̄ duo requirunt fm eū priuatio- tator. nis semꝑ plato est cec° vel vidēs supposito q̄ sit: ⁊ nō in matrice. ⁊ sequit in cōmēto. Sꝫ affirmatiōis q̄dā aūt abnegationis sꝑ erit vna vā. s. vna ipsaꝝ: ⁊ altera falsa. si sit fl̄m aut nō ⁊ ꝯcludit in fine. hac g° ꝓprietate differūt opposita fm viā affirmatiōis ⁊ negationis ab alijs enūciationib° ꝯpositis ex oppositis vbi clare exponit illud de oppōsitiōe cōplexa ꝯdictoria. Sed Albert° magnus caplo. ix. in postpredicamen- Albtus tis allegat Auicēnam Alpharabiū ⁊ Algazeleꝫ cō- magn° cedentes has hō est aial ⁊ hō est hō: dato quo ois hō non sit: ⁊ post illos dicit se velle sequi eadē p̄ncipia.

Et eūdē modū tʒ doctor subtilis: ꝛ hoc bñ pōt tenē do per vbū absoluit a tpe in teris sinonimis vł ī ppō

Ad 3m nib⁹ de duob⁹ primis modis perseitatis. Ad 3m dr ꝙ argm bñ ɔcludit nō eē icōueniēs in exponibilibus quēadmodū sunt illa exclusiua ꝛ illa de ɔtingēti spā

Adɔfirmatiōeʒ liter capto. ¶ Ad ɔfirmationē de ista. scrius petrus ē in celo. nego ꝙ sit falsa ꝛ dr ꝙ ibi est suppō sinodorica: ꝛ est qñ dictio signē totū vł rē q̄ fuit totū suppōit pro pte vel ɔ: quēadmodū dicim⁹. soꝛs dixit miserē mei de⁹. vbi hoc cōplexū supponit ꝑ toto psalmo. ꝛ cōiter nos vtimur hic suppōne sinecdotica. adā est. ꝛ istud depēdet ex vsu ꝛ cōi mō loquēdi. nec potes ħ hēe aliud: qꝛ cōiter modus loquēdi admittit tales diues epulo sepultus ē in iferno: ꝛ lazar⁹ i sinu abrahe. noialiter ēt captis teris. Si aūt ɔcēdas de sensu ꝓprio dico illā falsaʒ: ꝛ ipsa ē saluata i sensu in q̄ fit: ꝛ hoc

Ad 4m sufficit. ꝛ eodē mō ad ꝓpōnē exodi dicat. ¶ Ad 4m mihi videbat hec interdū ṽa. a hō differt ab hoie pp argm adductū de exponētib⁹. sʒ magis me mouēt in oppm rōnes iste. ɔuertēdo p⁹: qꝛ dr̄ns ab hoie ē hō vel a hō. ꝛ nō pt dari ꝙ dr̄ns ab hoie sit hō vel a hō. Insup vtrūqꝫ extremū suppōit ꝛ ꝑ nullo eodē: g⁹ ē falsa. sed foꝛa arguēdi 2e rōnis nō ē multū pōderanda: vt pʒ ħ. nō tm̄ hō non est asin⁹. ¶ 3a rō: qꝛ hic vr bonū argm in darij. oē dr̄ns ab hoie est non hō. a hō differt ab hoie: ergo a hō ē nō hō. cui⁹ ɔclo ē falsa nō se fallēs. imo ipossis ꝛ maioꝛ ṽa. opʒ nūc dare minorē falsaʒ. ꝛ ꝙ bñ sequat in darij pʒ: qꝛ ex opposito cōclusionis cū maioꝛe isert oppm mioꝛis i camestres. Sic arguēdo oē dr̄ns ab hoie ē nō hō: ois hō nō est nō hō. ex his ɔclude ois hō nō differt ab hoie. qꝛ illa mioꝛ de camestris ɔdicit ɔcłoni de darij. ꝛ illa ɔclo minoꝛi de darij. Propterea alr̄ dico ꝙ illa ē falsa: ꝛ nego exponētes ei⁹ eē veras. 3a exponēs nō est illa. a hō nō est hō. sed possuʒ dicē hec. qd̄ est hō nō ē hō. cū equaleat illi. hō differt ab hoie. quēadmodū ille equalēt. a hō est hō ꝛ hō est hō formalr̄. sed dico ꝙ 3a exponēs ē hec. a hō est nō hō. ꝛ hoc maxie est qñ illa negatiua de finito vł ifinito p̄ro cū ɔstātia nō isert affirmatiuā de p̄ro opposito. Sʒ forte isurgis ꝑ istaʒ viā. illa eēt falsa. ab a hoie differt hō. qd̄ ē fīm ei⁹ falsitas pʒ: qꝛ bñ sequit. ab hoie differt hō: g⁹ ab a hoie dr̄t hō. a suppōne deteriata ad ɔfusaʒ tm̄ ceteris parib⁹. vł a ppōe hn̄te pauciores cās v̄itatis ad ꝓpōnē hn̄tē plēs: q̄ ɔn̄a ē isallibił (nec istabis ad rē equum debeo: g⁹ debeo equū) ꝛ añs est veꝝ: g⁹ ꝛ ɔn̄s. ꝛ ɔn̄a pʒ: qꝛ 3a exponēs ponēdo terim infim ē falsa. ꝙ illa ē ṽa ꝛ 3a exponēs dʒ eē cōis. s. a hō hō nō est. nā de nfm stat qñ terius distribut⁹ seqt̄ differt i obliq̄ recto p̄cedēte in foꝛa vł in valoꝛe. ꝛ ex istis potes soluere argm qd̄ pōt ħ fieri ad ꝓbādū ꝙ soꝛe politer differat

Adɔfirmatiōeʒ a forte. de istis forte dicā in exponibilib⁹. ¶ Ad cōfirmationē de ista. asin⁹ cuiusʒ hoie currit casu stāte argumēti nego ꝙ esset falsa. ꝛ ꝑ illo pono ꝓpōnes.

p⁹ ppō ¶ Pꝛia ē. vnū totale sbm suppōit cui⁹ vna ps q̄ est deteriatio nō supponit. hoc pʒ ħ. hō alb⁹ currit. vbi totū sbm suppōit: ꝛ tm̄ alb⁹ qd̄ ē deteriatio pʒ viā cōeʒ

3a ɔclo nō suppōit. ¶ 2a ppō. aliqd̄ sbm suppōit cui⁹ vna ps que ē substātiuū nō suppōit. hoc pʒ i ista. nō antixp̄s

3a ppō. est. ¶ 3a ppō. aliqd̄ sbm suppōit cui⁹ vna ps nō supponit: ꝛ nō ē adiectiuū nec terius ifinitat⁹ ēt ps ꝓpinq̄ (de q̄ loquoꝛ) vt hic. asin⁹ cuiuslibet hoīs currit. ibi sbm est hoc totuʒ asin⁹ cuiuslibet hoīs lʒ cuiuslʒ hoīs nō supponit: qꝛ de nullo veꝝ est dicē. hoc est glʒ hō. sed forte dices ꝙ tūc p̄tuʒ hui⁹. fortes est ois hō supponit eo ꝙ sufficit suppō p̄ncipalioꝝ partiū: nego qꝛ nō est siłe. qꝛ hoc totū ois hō de nullo nec aliqb⁹ est verificabile (in potētia saltē ꝓpinq̄) sed bñ hoc totuʒ asinus cuiuslibet hoīs. vñ hic pono ꝓpōnē q̄ est hec. Nū est determinatio substātialis supponēs respectu deteriabilis supponēti ꝛ aduigit signū qd̄ cū deteriatione reddit deteriationē nō supponētē imptinēs ē totū extremū supponē. ꝓbat: qꝛ nec sequit nec repugnat cū interdū aliqd̄ tale mixtū supponit: vt asinus cuiuslibet hoīs. nōnunq̄ vō nō supponit: vt nūc sim pliciter sine casu. sed hic asin⁹ antixp̄i currit: vel anti xp̄i asinus currit. dico ꝙ subiecta nō supponūt eo ꝙ nō sunt v̄ificabilia. ex illo pʒ ꝙ illa. asin⁹ cuiuslibet hoīs currit. nō valet hāc. asin⁹ alicui⁹ entis. qd̄ ē glibet homo currit. sʒ hāc. asin⁹ a q̄libet hoie possessus

Ad 5m currit. ¶ Ad quintū de illa. chimera est ens cōpositū ex ipossibilib⁹ posse cōponi. dr ꝙ illa de actu exercito ponit loco vni⁹ de actu signato. ꝑ q̄ nota ꝙ ꝓpō de actu signato est ꝓpō cui⁹ copula est vbū scōe intentionis: vel hoc vbū est ꝑ se vel suū cōdeclinīū cū participio tali incluso scōe intētiōis in recto. ꝛ sic scōam ptē addo ꝓpter istā. chimera est signē. q̄ ē de actu signato q̄re posuerim in recto est satis facile cognitu. Propō de actu exercito opposito modo diffinitur.

Adɔfirmatiōeʒ ¶ Ad ɔfirmationē de ista chimera ē aial si est hō. dicūt aliq ꝙ qd̄libet ɔditionatū est trāscēdens ꝛ supra transcēdēs: hoc est v̄ificat de ente ꝛ nō ente. Alij ꝙ est trāscēdens tm̄. Primi cōcederēt hāc. chimera ē aial si est hō. ꝛ oēs tales scōi negarēt. Etiaʒ pōt dici ꝙ idē est indiciū de cōditionatis ꝛ alijs termis: ita illud totū. hō si est fortes. solū accipit ꝑ forte. homo si est alb⁹. solū pro hoie albo. hō si est asin⁹. ꝑ nullo accipit. Et breuiter loco de ly si licet ponere illū terminū existēs. sʒ glibet illoꝝ modoꝝ est volūtari⁹ qd̄ nolo nūc ipugnare. cōiter assentim⁹ talib⁹ adā est aial si est hō. ꝛ dissentim⁹ talib⁹. brunellus ē hō si ē aial. ꝛ hoc est ɔ duas p̄mas opiones. ꝓpterea dicit magister Gregori⁹ exponēdo illā ꝓpositionē phi p̄mo peryar. oīe qd̄ est qñ est necesse est esse ꝙ putat quālibet talē de cōditionato equiualere cōditionali. ꝛ lʒ hoc sit fīm: pōt sane exponi ꝛ tūc do hoc documētū dādo cōditionalē opʒ capere sbm cōditionati ꝑ sbo antecedētis cōditionalis: ꝛ terim sequētē ly si ꝑ p̄dicato añtis cōditionalis: capiēdo idē sbm in ɔn̄te qd̄ habes in añte: ꝛ terim p̄cedentem ly si pro p̄ro ɔn̄tis seruādo signa ꝓportionabiliter in ɔditionali fm̄ situ cōditionati: vt fortes est aial si est homo: si fortes ē homo fortes est aial: fortes est aial si est omnis hō: si fortes est ois homo fortes est aial. fortes est aial si nō est currēs: si foꝛs nō ē currēs fortes est aial. Sed statim hic occurrit dubitatio: qꝛ sequit hāc eē negādā animal

aial est hō si est aial. vt p3 per cōditionalē ei⁹: q2 ista
ɔditionalis est falsa. si aial est aial aial est hō. s3 q il
la sit ɔcedēda arguit dupl'r. Tum p°. nullū aial est
hō si est aial sortes est aial: ergo sortes nō ē hō si est aial
in terio. τ minor est va: τ maior ɔ̄dicit ppōi quā po
nis falsam: τ nō se fallit: ergo est va. τ p ɔñs ɔclo est
va. τ ista est va. sortes est hō si est aial. vt iterum dicit
sua conditionalis. ergo duo ɔ̄dictoria va. Scdo ar
ad idē pbādo hāc verā. aial est hō si est aial: hoc ē hō
si est aial hō est aial: igit aial est homo si ē aial. ɔña est
syllo expositori⁹. τ maior vera vt dicit sua ɔditiona
lis. τ minor liquet: g° ɔclo est va. Scdo sequeret q
hec esset va. sortes currēs est mouens si est stās. p3 per
suā ɔditionalē que erit hec. si sortes currēs est stās sor
tes currēs est mouēs. dr̄ q regula intelligit dādo cō
ditionalē qñ sbm est terius cōis d3 accipi p aliqd inse
rius ad sbm: τ si vna ɔditionalis fuerit va illa de cō
ditionato est va: τ illa rñdebit illi de ɔditionato: τ sic
illa est va. aial est hō si est aial q2 sufficit de aliq aiali
verū sit dicere. hoc est hō si est aial. τ ita est vt p3 de
sorte: τ sic tales sunt ɔcedēde. aliqd est hō si est aial.
τ sic duo pma argumēta soluunt. Etiā qñ subiectū
est terius cōnotatiu⁹ dādo ɔditionalē capias pnomen
demonstratiuū demōstrās ad sensum vel ad intelle
ctū signtum termini ɔnotatiui vel terim absolutū hoc
signtez: τ sic soluit scdm argm. Et vt illa mā melius
p° cōbinatio intelligat facio cōbinationes. Et pono vnum funda
mentū. Quodlibet ɔditionatū sic se habēs q terius
sequēs ly si nō pōt alicui ɔuenire nisi terius pcedens
eidē cōpetat (qdlibet inqñ tale) est trāscendēs τ sup
transcendēs. Transcendēs q2 verificat de quolz. Su
p°m cor. pratrāscēdēs q2 de nō existēte vificat. Infero cor
relaria: quor p°m est: qdlibet ɔditionatū vbi terius in
ferior sequit ly si τ terius superior pcedit est trāscēdēs
cor. 2. τ supratrāscēdēs: τ talia vocabo de p° gñe ɔditiona
tor. Scdm correlariū. qdlibet ɔditionatū vbi terius
cor. 3. sequēs ly si τ pcedēs ly si ɔuertunt est de pmo mō:
vt risibile si est hō: sortes si est sortes. Tertiū correlariū
seqt has eē ɔcedēdas. chimera ē sortes si ē sortes τ plo
necio ē sor. si ē sor. iste due ppōes patēt: q2 pra sunt
de p° gñe ɔditionator: g° ve pntur de qcunq terio
saltē secluso mō. Et q secūda debeat ɔcedi tali mō
patet per Aristo. p° periermenias ɔcedentē hāc. sortes
necessario est quando est. vbi op3 dicere q ly qñ in
cor. 4. cludit ly si τ capit cōditionatū. Quartū correlariū
sortes si est sortes est sortes: τ sortes si est sortes est plato. τ
tñ plato nō est sortes. p3 copulatiua: q2 due pme ptes
sequunt ex dictis. τ tertia est necessaria nec ibi ē sillo
expositori⁹: sed arguit ex puris indefinitis. sed ɔ̄ di
cta instat ista est vna affirmatiua cui⁹ sbm nō suppo
nit chimera est sortes si est sortes: ergo est falsa p regulā
cōem. Scdo istud cōditionatū sortes si est sortes non si
gnificat platonē (nō facio vim) nec platonem signt qd
pbo: q2 nulla ps illius cōplexi platonē signt τ est vnū
cōplexū: ergo totū platonē nō signt. Ad negeo. cōseque
tiā dat occasio tenēdi q ly iohānes scribēs lapides si
gnificat. q2 illud iprobādo argueres sic. nulla ps il
lius signt lapidē: ergo nec totū iuste possem. videt ne

gare tibi ɔñam: q2 negas mihi silem formā arguēdi.
Ad pmū istor rñdet cōcesso añte negādo ɔñam: Ad p^m
q2 regula patit instātias plures: quarū istam addo cum
datis. Pōt etiā dici q tale cōditionatū h3 amplum
modū signdi. ppterea pdicat de eo qd nō ē. Ad Ad 2^m
scdm nego añs. Et ad pbationē nulla pars illius cō
plexi significat platonē nego: q2 illud ɔditionatū rō
ne de ly est includit trāscendens vel cōcesso añte ne
gatur ɔña: q2 illud cōditionatū signt aliqd qd non si
gnificat per vnā partē eius. quēadmodū signo ɔdi
tionalis distinguit a significatione extremor l3 depē
deat ex illis: ita suppositio τ significatio toti⁹ cōditio
nati cōsurgit ex termio sequēte ly si in habitudine ad
terminū pcedentē. Secūda cōbinatio est talium ho 2°cōbi
mo si est aial qñ terius sequēs ly si potest verificari de natio
aliquo de quo nō verificat terius precedens. sed non
ɔ̄: τ tale supponit p qlibet pter brunum. τ verificatur
de chimera τ hyrcocervo lapideve docet sua condi
tionalis. Infero correlariū q hō si est aial τ qdlz ta Corr^m:
le nec est trāscendēs nec supra trāscēdēs nec infra trā
scēdēs: s3 est iferi⁹ ad ɔditionatū p° mō. Prima pe
hui⁹ correlarij pbat: q2 nō verificat de brunello: g°
rō trāscēdētalis in eo sopita est. τ 2ª ps sequit ex p°.
3ª ps p3: q2 verificat de aliq de q nō verificat trāscē
dēs vt de tragellapho. 4ª ps p3. q2 oīs hō si est aial
est aial si est hō τ nō ecōuerso. vt p3 ex dictis. τ talia
ɔditionata sunt de scdo gñe. Tertia cōbinatio est in 3°cōbi
talib⁹ hō si est asinus. τ dr̄ q illud ɔditionatū suppo natio.
nit p oī ente alio ab asino τ p chimera: s3 trāsponē
do terios sic: asinus si est hō supponit pro oī ente qd
nō est hō τ pro monte aureo. Et hec sūt de 3° gñe cō
ditionator. 4ª cōbinatio est terior ipertinētiū. vt albū
si est currens τ supponit pro impossibilibus.

Ex dictis inferunt correlaria. Quor p°m est. qd
libet ɔditionatū nō restrictū ex terīs singula p°m cor.
rib⁹ est terius cōis. Scdm est q sortes si est sortes est Scdm.
superius ad hō si est aial. Tertiū est plato si est plo Tertiū.
τ ens si est ens: ɔuertunt. Quarto sequit q cōdi
tionata de pmo gñe ɔuertunt: sed de aliis non op3.
Sz ɔ̄ dicta instat adhuc seqret ex dictis hāc eē ne
gādā tñ chimera est sortes si est sortes ɔñs est falsum: et Instat
go τ añs. ɔñam declaro: q2 ɔñs est vna exclusiua af pmo.
firmatiua cui⁹ pntum distributū verificat de aliq de q
nō verificat sbm: ergo est falsa. Scdo. sua vlis in Instat
teris trāspositis est falsa. s. oīs sortes si est sortes est chi scdo.
mera: q2 cū ɔstātia va antixpi respectu illi⁹ ɔditiona
lis isert antixpm eē chimerā. falsitas ɔñtis p3: q2 ex
ponētes illi⁹ exclusiue sunt ve. chimera est sortes si est
sortes. τ nihil aliud a chimera est sortes si est sortes que p
fert chimerā eē: ergo sua ɔ̄dictoria q est 2ª exponēs
illi⁹ exclusiue est va. falsitas ɔñtis p3 p ei⁹ exponētes.
de p° notū est. de scda p3 per eius oppositum.

Tertio ar. bñ sequit sortes si est sortes est chi 3°opp.
mera. τ oīs sortes si est sortes est aliqd
aliqua vel ipossibile: ergo aliqd aliqua vel ipossibile
est vel sunt chimera. maior est vera vt p3 p ɔuersio
nē simplicē. τ minor est vlis cui⁹ pdicatū cōpetit oī

illo pro quo stat sbm etiã stante ɔfuse tñ: ergo vera ꝛ
Instat. ɔclusio est falsa: ergo modus nihil valet. Et si dicas
ɔditionata ampliare quero tunc vtrũ ad imaginabi-
lia. ꝛ si sic. ista deberet concedi brunellus est hõ si est
animal cuꝫ p̃dicatum ampliet ad imaginabilia.

Ad pᵐ Ad pᵐ istoꝝ ɔcedo sequelaꝫ ꝛ nego exponentes
eius esse veras: imo scd̃a est falsa. ꝛ concedo
istã aliqd aliud a chimera est sorꝫ si est sorꝫ: non tñ
sequit aliqd aliud a chimera est. quẽadmodũ nõ se-
quit chimera est imaginabilis. ergo chimera est. vel
aliud a chimera est imaginabile: ergo aliud a chime
ra est: quãtũ ad ɔuersionẽ huiꝰ chimera est sorꝫ si ẽ
sorꝫ nisi termini capiant vniformiter in ɔuertẽte si-
cut in conuersa notum est ꝙ conuersio nihil valet.

Rñsᵒ ad scd̃m. Ad 2ᵐ argᵐ in disiamis negatur ɔña eo ꝙ arguit
a magis amplo mõ signdi ad minus amplũ
ꝛ si dicas tunc qꝫlibꝫ ɔditionatũ ampliare hoc nego
sꝫ ꝑm rñdentiã sue ɔditionalis attẽdẽda est ãpliatio.

Ad 6ᵐ Ad 6ᵐ nego añs ꝛ ad ꝓbationẽ de ista hoc ẽ hoc
p̃dicatuꝫ qꝺ nõ supponit. dꝭ ꝙ illud p̃rum
non supponit ꝛ singularis per quã exercet verifica-
tio est vera: sed hoc nõ sufficit cum intrinsece recalci-
tret sup suã suppõnem. Sed forte iterũ dicis ꝙ opꝫ
oino respicere ad ꝓpõnem per quã exercet verifica-
tio: qꝛ ly falsum in ista insolubili hoc est falsum sup-
ponit pro ipsamet ꝓpõne que nõ est vera: sed respici-
mus ad aliã. dꝭ ꝙ nõ est simile ꝓpter reflexionẽ. Sꝫ
resolutorie dico ꝙ ista est vera hoc est p̃dicatũ quod
nõ supponit ꝛ tñ p̃dicatuꝫ non supponit: mouet me
dicere eam veram: quia ita est sicut ipsa significat. ꝛ
ad taliter esse non sequitur eam fore falsam vt patet
de hac non tñ chimera non est chimera.

Instãᵒ. Forte dicit ꝙ supponit ꝛ qñ arguis. ergo veri-
ficat de ꝓnoie demonstrãte suũ significa
tum dicendo sic. hoc est predicatuꝫ qꝺ nõ supponit
concedo ɔña ꝙ verificatur: sed nõ sicut tu verificas:
sed sic hoc est hoc: ꝛ ista est vera quod sufficit.

Oppo. Contra p̃ncipalis ꝓpõ est da. gᵒ ita est sicut
ipsa sigt. sed ipsa sigt ꝙ hoc est hoc
p̃dicatuꝫ ꝙ non supponit: ꝛ ita est per te tunc nõ sup
Ɔfirmat ponit: igit. ❡ Ad ɔfirmationẽ de ista ꝓpõnis affir-
matiue extrema supponẽtia pro eodẽ qñ illa sola ei
set. dꝭ eodẽ mõ ꝙ predicatũ non supponit ꝓpter re-
flexionẽ ꝛ eodẽ mõ soluit hoc sophisma extremum
nõ supponẽs est extremũ supponens posito ꝙ nulla
ꝓpositio sit alia ab ista. ꝛ sub partibꝰ iã questio est an
illa est vera vtroqꝫ extremo sigtiue sumpto: ꝛ notuꝫ
est ꝙ non põt ibi fieri argumẽtuꝫ ad ꝓbãduꝫ ꝙ sbm
supponit dicẽdo sic hoc est extremuꝫ nõ supponens
demõstrãdo sbm. verũ est ꝙ ista singularis est vera:
sed hoc nõ sufficit: sed cuꝫ hoc requirit ꝙ terminus
de cuiꝰ suppõne ɔtẽdit nõ hẽat nõ suppõnẽ annexã:
quẽadmodũ est in ꝓposito. ❡ Ad 7ᵐ de ista ꝓpõne
albu ꝛ imaginarie est albedo. difficultas est de ista al-
bum imaginat albedo. vel de hac albedo imaginat
alba. ꝑm oẽs ɔcedit ꝛ dicunt aliqui nõ opꝫ extrema
supponere pro eodẽ qñ ponit ampliatio: sed ibi da-
ret occasio pluriuꝫ erroꝝ nolumus ergo ita dicere.

Marti ni magi strio pro- Propterea aliter dicit ❡ Martinus magri ad simile
argumẽtum in p̃dicabilibꝰ caplo de indiuiduo du-
plr. qñ saluare nitit veritatẽ huiꝰ asinus imaginatur
sortes vno mõ dicit ꝙ p̃dicatuꝫ non est ly sortes: sed
hoc totuꝫ ens qꝺ est vel fuit vel erit vel põt esse vł po
test imaginari esse sortes. ꝛ hoc ꝑm illos qui ponunt
talẽ ampliationẽ. Scd̃o dicit ꝙ alij dicũt ꝙ lꝫ in af-
firmatiua vera opꝫ sbm ꝛ p̃dicatũ supponere pro eo
dem: nõ tñ pro quocũqꝫ supponit sbm opꝫ ꝙ p̃dica
tum supponat pro illo vt pꝫ in affirmatiuis in quibꝰ
p̃dicat suplus de inferiori. Sed vtrũqꝫ istoꝝ dictoꝝ
mihi videt falsum. p̃muꝫ qꝛ lꝫ p̃dicatũ amplict dis
iunctim vel sbm: nõ tñ opꝫ extremũ esse vnũ disiun-
ctum sicut ampliatio huiꝰ sbi homo fuit aial debꝫ ex
primi disiunctim: tñ sbm non est vnum disiunctum.
❡ Scd̃m dictũ destruit se qꝛ hic asinus imaginatur:
sortes vel p̃dicatũ solũ supponit pro sorte ꝛ sbm nul
lo mõ. ꝛ sic nõ supponũt ꝓ eodeꝫ vł p̃rũ supponit ꝓ
alio a sorte ꝛ sic eadẽ rõne ꝓ qꝫlꝫ alio a sorte qꝛ eq̃lis
ẽ rõ in oibꝰ ꝛ sic ꝓ q̃cũqꝫ supponit sbm ꝓ illo suppo
nit p̃rũ tñ fateor ꝙ verꝫ dicit in hoc ꝙ nõ oꝫ p̃rũ sup
ponere ꝓ omni illo ꝓ quo supponit sbm in ꝓpõnibꝰ.
Geor- gij bru- xellẽsis opinio ❡ Alij dicũt aliter vt georgiꝰ bruxellẽ. ꝙ p̃rũ nõ ẽ ly
sorꝫ. sed hoc totũ imaginatꝰ sortes: sꝫ hoc repugnat
georgio eo ꝙ dicit in ɔ̃ntatibꝰ in summulis ꝛ p̃bilibꝰ
ꝛ plerisqꝫ locis ꝙ sorꝫ mediãte copula de ly ymagi-
nat supponit ꝓ asino vt asinꝰ imaginat sorꝫ vbi si te-
neat ꝙ imaginatũ albedo sit p̃rũ in pᵒ sic dicaꝫ in 2ᵒ
p̃rum est imaginatꝰ sortes ideꝫ dico accidẽ hic asinꝰ
imaginarie ẽ sorꝫ tenendo imaginarie a pte copule.
Rñsio auctoris Signo duplex ❡ Propterea aliter dico duplex est sigtio q̃dã est ab-
soluta ꝛ illa est de q̃ cõiter loquimur. Altera ẽ respe
ctiua vbi terius ꝑ ampliationẽ ad qncꝫ diuas sigt ali
qd ꝛ sic dꝭ ꝙ sorꝫ sigtione respectiua asinum sigt ꝛ
supponit ꝓ asino. Similꝫ distictionẽ dat okan in p̃nꝰ
sue logice ꝛ in q̃libeto 5ᵒ: vbi loquit de sigre vbi di-
cit. terius interdũ sigt mediãte copula de p̃nti qñ pt
supponere ꝓ illo ꝑ copulam de p̃nti circũscripta am
pliatione. Alioꝰ sigt mediante copula de possibili ꝛ
dicit ꝙ albũ nigrũ sigt 2ᵒᵒ. sed non p̃moᵒ: sic ergo
ɔ̃iter dico terius sigt mediãte copula de imaginat ꝛ
ita dicit amẽtis. Sꝫ ɔ̃ dicta insurgis sequit pᵒ ꝙ sor-
tes eẽt trãscẽdẽs: qꝛ quãlibet rẽ sigt mediãte copula
de imaginat. Scd̃o vel ista absolute est ɔcedẽda sor
tes asinũ sigt vel nõ. si pᵐ ɔ̃ cõem modũ loquẽdi in
artibꝰ ꝛ ceteris scietijs. si 2ᵐ sequit hec ɔclõ: sorꝫ pro
aliq̃ supponit qꝺ nõ sigt. Tum 3ᵒ vel sorꝫ asinuꝫ ad
placitũ sigt cũ illa additiõe vel nã lr: sed nec hoc nec
illud: igitur nõ asinũ significat. Tum q̃rto. sequeret
ꝙ terminꝰ caderet a sua significatione per hoc qꝺ nõ
ponit in ꝓpositione quẽadmodũ cadit a sua suppõ-
ne qꝺ nõ videt sanuꝫ. Probat tñ ɔña. qꝛ in hac asi-
nus imaginarie est sortes: sorꝫ asinuꝫ significat ꝛ eꝫ
ꝓpõnem nõ est ɔcedẽdũ ꝙ asinum significet: igitur.
Ad pᵐ Ad pᵐ nego ɔñaꝫ qꝛ significatio respectiua solũ
nõ sufficit ad trãscẽdẽs: sed reqrit absoluta.
Ad 2ᵐ Ad 2ᵐ dꝭ ꝙ ñ ẽ absolute ɔcedẽda ꝑꝫ cõeꝫ modũ
loquẽdi ꝛ ɔcedo ɔclõnẽ quã infers imo ipsa
nõ est

non est inconueniens in significatione absoluta quemadmodū est hic huius est dictio sēm supponit p se et tñ nec se nec aliquid significat proprie captis terminis.

Ad 3ᵐ Ad 3ᵐ d: q ipropre sigñtōe respectiua asinū sigñt ad plm eo q ad plm addit ei talis copula.

Ad 4ᵐ Ad 4ᵐ cōcedo sequelā nec habeo sequēs pro inconuenienti extra hāc mām qr iste terminus pillare vel circulus lapides ligna et arbores significat propter talē vel talē situ a quo si remouerent nō amplius sigñrent per tales terios. Nec te moueat illud cōe mo dictarum sosse defuncto sorte: sortem sua dictio monstrat vbi in terīs absolutis et de pmento subsistēte loqtur tñ qcqd sit de illo p locū a fortiori nō habeo pro icōuenienti ɔcedē illatū mediāte copula de imaginat.

Ad ɔfirmatiōē3 Ad ɔfirmationē de ista chimera ē vel nō est tenēdo viam cōmunem argumētum nō procedit eo q nō est affirmatiua vel negatiua: sed affirmatiua et negatiua. ¶ Tamen contra illud arguit sic. Opposit pncipalior pars copule affirmat: ergo tota affirmatiua ē. Probat añs ly est in priori loco est adeo pncipale sicut ly est in 2ᵒ loco et ecōuerso: et ly vel est pe copule: et cū hoc totū est vel est magis pncipale q̄ ly est se solo sequit q tota ppō affirmatiua est. Ad illud pōt qsptā rñdere ɔcedēdo ɔclonem quā ptēdit replica Rñsio et sēm in vno eius ɔdictorio nō supponit in q̄ ponit et: qr vel in ɔdictoriis ex parte copularū pōt mutari in et sni q duplr pōt esse contradictio. vt hic sortes est vel nō est: pōt habere has ei ɔtradicētes non sortes est vel nō est. et sortes nō est et est. vt vtus negatiōis pcise cadat in est. Sed istud nō saluat qn aliqua ppō est vel esse pōt mixte q̄litatis. ¶ Ad illud de ista: sortes aial fuit posito q nūc sit pᵐ istāe sortis: mihi vr ɔcedēda: et nego q valeat hāc: sor. q est vl fuit: fuit aial qd ē vel fuit nisi copula pncipalis respiciat disiūctū a pte pti: sed vz hāc sor. ē vl fuit aial: et qñ dicis opz cape hoc additū in tpe pterito eo q copula ē de pterito. df dupl. vnoᵒ negādo qñ vtrūqz extremū ampliat. secūdo dicit q nō includit de pterito de rigore sed cōiter ptū respectu copule de pterito stat fm statum sue positiōis in ordine ad copulā de pterito: propterea sumᵘ assuefacti dicē in tpe pterito. et qñ ptum ampliatur hoc nō opz si vis eum negare non obuio.

¶ Questio secūda de ppositione affirmatiua.

Op. pᵒ q Ueritur vtrum q̄libet affirmatiua cuiᵘ sēm et ptū supponūt p eodē sit va. Et af q nō: extrema huiᵘ: ois hō: ois hō ē supponūt p eodē. et tñ nō est va: igit. Et similr istiᵘ ois hō est b hō. posito q b faciat terim sequētē stare deteriate. Et ɔfirmat ista ē ɔfirmat falsa: pʒ in diuinis est filius in diuinis: et tñ extrema supponūt p eodē: gᵒ titulus qōnis nullus. ɔña tʒ cū maiore et minor pbat: qr p eadē eēntia diuina supponūt: gᵒ supponūt p eodē vel saltē p eodē supponūt.

Op. 2. Secūdo af ad idē extrēa hᵒ supponūt p eodē: deᵘ necio ē creās et tñ ipsa nō ē va. gᵒ qō falsa. ɔña tʒ cū minore et maior pbat: qr necessario āpliat ad possa: sʒ istud ptū vificat p ly pōe: als sēm huiᵘ nō supponeret creās necio ē deᵘ qd est fllm. Si dicas i ordie ad sēm opʒ cape pōe: et necē ordie ad ptū. qrit q ē maior rō vniᵘ q̄ alteriᵘ ēt tunc terius suppōit i vna ɔdictoria: q nō suppōit i altera qd vr incōueniēs saltē i nō mixtis copulis. Itē tunc ista eēt ɔcedēda ois deᵘ necio ē oē ens. cū ptū sitp ente qd necio ē et vltra: gᵒ ois deᵘ oē ens necio ē sed hoc est fllm: qr eiᵘ contradictoriū est verū. Et cōfirmatur. ista non est vera sortes dicit falsum et tamē extrema supponūt pro eodem casu de insolubili: igitur. ɔfirmat

Op. 3. Tertio af. extrēa huiᵘ supponūt p eodē: ego mētior. posito q solū dicā illā et suas pces et tñ ipsa non est va: igit. ɔña claret: et minor pʒ qr mētior p illā. gᵒ nō ē va. ɔña vʒ cē nota et añs pʒ pbādo maiorē qr vl illa est va ego mētior vl nō. Si pᵐ tūc ita ē sic ipsa sigñt. sʒ ipsa sigñt mētiri: tūc ita est q ego mētior. Si 2ᵐ tūc mentior et sic qcqd dixeris oñdit maior q̄ restabat pbāda. Et ɔfirmat ista nō est va p deū ego sū piurᵘ posito q iurauerim solū p illā ɔfirmat et tñ extrēa supponūt p eodē: gᵒ qō falsa ɔña tʒ et minor depēdet ex pbatiōe maioris q̄ sic pbat. qr vl illa ē va p deū ego sū piurᵘ vl nō. si pᵐ tūc ita ē sic ipsa sigñt sʒ ipsa sigñt me esse piurū et ita est p te q ego sum piurus: igitur nō est vera et etiā habetur minor si nō est ita sicut ipsa significat et ego iuro q ita est tunc iuro aliter esse q̄ est. et per ɔñs sū piurus: et sic iterū habētur maior et minor: opʒ ergo q ego iurē fllm.

Op. 4. Quarto af. ista nō ē va: sor. credit pcise q aliqs hō decipit et tñ extrēa supponūt p eodē posito q sor. assentiat illi solū: et plo credat hoiē3 cē aial et cicero deū cē et ñ sint plēs hoīes. q nō sit va: pbat qr da oppm ē va: tūc ita ē sic ipsa sigñt. sʒ ipsa significat q aliquis homo decipitur: et ita est in casu: et plato nō decipitur: et cicero non decipit: et ex quo non sunt plures hoies opʒ q sortes decipiatur et vltra: gᵒ credit alr cē q̄ ē p qd noie de decipit: et p ɔñs nō ē va qd ē pbādū si nō sit va: et sor. assentit illi: tūc sor. decipit: et sic aliqs hō decipit: et tūc nō ē va et extrēa supponūt p eodē: igit. ¶ Et ɔfirmat ista nō ē va ego pecco. posito q nullo alio pctō peccē: et dicā istā. ego pecco: et tñ sēm et ptū supponūt p eodē. ɔfirmat ɔña tʒ et mior i pte depēdet ex maiore iā pbat maior: qr vl ē va vl nō. si pᵐ tūc ita ē sic ipsa sigñt. sʒ ipsa sigñt q ego pecco: gᵒ oʒ dare tūc q peccē: et sic extrēa supponūt p eodē p miore: sʒ pbo q nō sit va qr da oppm ē va q̄ro tūc q̄ pctō pecco et hoc nō pt dari qr nō cōmitto mēdaciū imo p eiᵘ ɔdictoriā p te: gᵒ nō p affirmatiuā. Si dicas 2ᵐ nō ē va tūc facio mēdaciū: et sic pecco et habet mior et p ɔñs totū argᵐ. ¶ In oppm af p regulā cōe3. i ista qōne erūt qnqz articuli. In pᵒ In opᵐ declarabit i tellectᵘ t le et illud pncipalr q̄rit. 2ᵒ declarabit illō qd iplicat i 3ᵒ argᵒ et ɔfirmatiōe q̄rti de mētiri. In 3ᵒ dicet de illo qd iplicat in ɔfirmatiōe tertij argumēti. In 4ᵒ de illo qd q̄rit in 4ᵒ argᵒ. Et in 5ᵒ rñdebit ad argᵃ añ oppm iducta. Pro pᵒ pono ppōnes. ¶ Quaz pᵃ ē nō q̄lʒ affirmatiua ē va cuiᵘ sēm et ptū supponūt p eodē. hoc pʒ p eiᵘ ɔdictoriū: siue capiat in sensu ypothetico siue cathegorico eiᵘ oppᵐ in sensu ypothetico isert quālibet affirmatiuā cē veram pᵃ ppō pmi articuli

2ª ppō in sensu cathegorico idem infert. ¶ Scōa ppositio. non quelibet affirmatiua cuiꝰ sbm ꝛ predicatū sup/ ponūt p eodē est vā ꝛ p ꝯñs destruit qō. Istā ꝯclonē
3ª ppō apit pmū argm. ¶ Tertia ppō. non ql3 affirmatiua cuiꝰ sbm ꝛ pdm supponūt pro eodē vbi nulla po/ nit distributio est vā. Istā ꝯclonē manifestat ꝯfirma
4ª ppō tio pmi argumēti. ¶ Quarta ꝯclo nō quelibet affir matiua cuiꝰ sbm ꝛ pdm supponūt pro eodē suppo sito imediato vbi nulla ponit distributio est vā hanc
5ª ppō. ppōnē ostēdit ꝯfirmatio secūdi argumēti. ¶ Quin ta ppō nō quelibet affirmatiua nō insolubilis vbi nul la ponit distributio cuius sbm ꝛ pdm supponūt p eo/ dē supposito imediato est vā: p3 de ista: soꝛtes in q̄tū
6ª ppō hic logicꝰ est hic cytharedus. ¶ Sexta ppō. nō que/ libet affirmatiua nō isolubilis nō exponibilis vl in q̄ nulla ponit distributio: cuiꝰ sbm ꝛ pdm supponūt pro eodē supposito imediato est vā. p3 de hac: iste hō ē ioannes p ly iste demōstrādo soꝛtem illa nō est vā: vt noti est. sed extrema supponāt pro eodē: pbat sup/ ponēdo partē ppōnis esse ppōne3. ¶ Tūc sic arguo
Oppōit capta sua placēte hec extrema supponūt p eodem ꝛ hec extrema huiꝰ placēte sunt extrema huiꝰ singula ris: ergo extrema huiꝰ singularis supponūt p eode3: ꝯña est infallibilis: ꝛ añs verū: ergo ꝛ ꝯñs. ¶ Septi
7ª ppō ma ꝯclo ꝛ affirmatiua iterptatiua qōnis: qlibet affir/ matiua nō insolubilis. nō exponibilis vbi nulla poni tur distributio. cuiꝰ extrema supponūt pro eodē sup posito imediate rōne talis ppōnis est vā. ista p3 p in/
pª ppō ductionē. Ex ista septima cōclusione videt seq vna alia: q oīs negatiua cuius extrema supponūt pro eo dem est falsa. Et pro illa ponā ppōnes. q̄rum pma est. Aliqua negatiua cuiꝰ subiectū ꝛ predicatū sppo/ nūt pro eodē est vā. patet de ista aial non est homo.
2ª ꝯclo Secunda ppositio. nō oīs negatiua cuius extrema supponunt pro eodem cuius predicatum supponit pro tot sicut subiectū est falsa. hoc patet de ista homo animal non est.
3ª ppō. Tertia ppō. nō oīs negatiua cuiꝰ pdm3 ꝛ sbm supponūt ꝛ pdm supponit pro tot sicut sbm de pro distributo est falsa: vt p3 de ista a hō non est aial. ¶ Quarta ppō. nō oīs negatiua cuius extre
4ª ppō ma supponit pro eodē ꝛ pdm stat pro tot sicut sbm: ꝛ est distributiuū respectu sbi stātis deteriate est falsa: hoc p3 de ista a hō nō est aial nō oñdēdo q sbm stat deteriate: qō pbo. supponēdo q pe prepōnis sit ppō quo supposito sic arguo. hoc sbm in hac pte suppo/ nit determinate p ly hoc demonstrando istā hō nō est aial: ꝛ hoc sbm in hac pte est hoc sbm in hac ppōne a hō nō est aial stat determinate. ¶ Quinta ppō ꝛ pba
5ª ppō bilis: nō oīs negatiua cuiꝰ extrema supponūt p eodē: ꝛ pdum stat p tot sicut sbm: ꝛ est distributu3 respectu sbi stātis determinate ꝛ nō cōfuse est falsa: p3 de ista. soꝛs vel a hō nō est aial: vbi totū sbm stat determina/ te. ¶ Sexta ppō ꝯñr ad opinionē nūc cōem in inso
6ª ppō lubilibꝰ nō oīs negatiua cuiꝰ extrema supponūt pro eodē ꝛ pdum stat p tot sicut sbm: ꝛ est distributum ꝛ neq sbm: nec pe ciꝰ stat cōfuse tm̄ est falsa: hoc p3 de ista que est vā fm illā. soꝛs nō dicis falsu3 q̄ ꝯdicit in solubili. ¶ Septima ppō. nō oīs negatiua cuiꝰ extre/ 7ª ppō
ma supponūt p eodē ꝛ pdū distributū supponit pro tot sicut sbm: dūmō sbm nec aliq̄ pe ciꝰ stat ꝯfuse tm̄: nec ꝯdicēs insolubili est falsa. p3 de hac hoīe asinus nō est asinꝰ. ¶ Octaua ppō. nō oīs negatiua cuiꝰ ex/ 8ª ppō
trema supponūt p eodē: ꝛ pdū distributū pro tot sup ponit sicut sbm: dūmō sbm: nec aliq̄ pe ciꝰ stat ꝯfuse tm̄: nec est determinatio nō vnica: nec ꝯdicēs insolu/ bili est falsa. hoc p3 de hac creās possibilr nō est cre/ ans: posito q deꝰ crearet. ¶ Nona ppō. nō oīs nega 9ª ppō
tiua cuiꝰ extrema supponūt p eodē ꝛ pdū distributu3 p tot supponit sicut sbm: dūmō sbm nec aliq̄ pe ciꝰ ꝯfundit: nec est deteriatio accepta nō vnica: nec cuiꝰ copula determinat mō: nec ꝯdicit isolubili est falsa. ¶ Probat de ista nō soꝛs in q̄tū h̄ logicꝰ est cytha redus in casu facili. ¶ Decima ppō ꝛ affirmatiua. xª ppō
oīs negatiua cuiꝰ extrema supponūt p eodē ꝛ pdū di stributū p tot supponit sicut sbm: dūmō sbm nec ali qua pe ciꝰ stat ꝯfuse tm̄: nec deteriatio accepta nō vni ca: nec cuiꝰ copula deteriat mō: dūmō est nō exponi/ bilis vel nō ꝯdicit insolubili est falsa: hec ꝯclo p3 in/ ductiue mihi nūc nō occurrūt plures instāte. ¶ Ex Corm
istis infero correlaria. Primū est. aliqd impole sim pmu3
pliciter est vez. Probat de ista hoc est impole sim/ pliciter fm hāc sigtionē: qd sit impole: oñdet suo lo co. Et q sit verū pbat: qz si sit fałm hoc maxie eēt: qz se falsificaret: s3 nō est necesse ita dicē: imo volūtariū ꝛ extrema supponūt p eodē: igit. ¶ Scō3. ista ē vā. coz. 2.
deꝰ est quātitas discreta. p3 extrema supponūt p eo/ dē imediato. igit. cū deꝰ sit trinitas. ¶ Tertiū. soꝛs coz. 3.
ē soꝛs ꝛ nō hō: p3 qz pdū supponit p soꝛte ꝛ ciꝰ aia: ꝛ sb3 p eodē: igit. ¶ Quartū hec est vā dico q nullus coz. 4.
deꝰ est. ¶ Quintū deꝰ est deꝰ: est nō vā: hoc p3 caplē coz. 5.
do nō vā plurālr. ¶ Sextū. hec ē vā. hō est nō hō ꝛ coz. 6.
nō hō: hoc p3 qz illud copulatū supponit p mā ꝛ for ma sicus: ꝛ sbm supponit p eodē: igit. ¶ Quantu3 ad 2m articulū pbabo vnā ꝯclonē ꝛ eliciā correlaria ex ea. ¶ Cōclusio ē talis. aliqs mētit. ꝛ tñ oino dić Conclo
verū. Probat in casu tertij argumēti si soꝛtes dicat scōi arti
istā ego mētioꝛ: vel dicet vez vel fałm. si 2m mentitur. culi
Si pm tūc ita est sicut illa sigt. ꝛ illa sigt q soꝛs mē tit. gº soꝛs mētit. ¶ Ex istis isero correlaria ista nō ē bona iterptatio de mētiri. Mētiri est dicere aliꝰ eē q̄ ē. sed op3 addere vł dicere ppōnē q̄ isert dicētē mē/ coz. pm
tiri: ꝛ hic capio mētiri vulgariter: sicut cepit Aristo. 2º elēchoz. ¶ Scōm corm. soꝛs mētit p vtraq pte coz. 2.
ꝯdictiōis. p3 de ista ego mētioꝛ: ꝛ si pferat hāc nega/ tiuā p rpe q̄ ptulit affirmatiuā mētit p illā ēt. ¶ Ter coz. 3.
tiū corm. casu q̄ soꝛs dixerit oīs hō mētit: ꝛ plo oīe aial mētit vterq istoz mētit l3 vterq dicat verū: qō pbat: qz vł vterq mētit ꝛ habet intētū pro pª pte: vł neuter tunc vterq dicit vez. ꝛ p ꝯñs ita est sicut per vtrinsq dictū sigtur: s3 vniꝰ dictū sigt oēm hoie3 mē tiri. ꝛ alteriꝰ oē aial mētiri q̄ isert ppom. Si vterq dicat aliter vterq mētit si dicat q vnꝰ mentit ꝛ alter nō signēt qe mētit cū rōne. scōa3 ptē correlarij pbo qa extrema supponūt p eodē vltra casus datos: igit. ¶ Quartū correlariū. casu q̄ soꝛs dixerit hanc oīs coz. 4.

hō mētit & plato istā aliqs hō mētit: tūc sor̄s mētit &
5ᵐ cor. nō plato. ¶ Quintū correlariū casu q̄ sortes & plato simul clament aliqs hō mētit: opȝ dare vnū qui mētiat & illo inuēto alter nō mētit. & ꝯcesso ꝙ ꝑmus nō mētit ꝯñs est scðm mētiri: sed diceret nō tritꝰ sophista in talibꝰ casibꝰ vterqȝ mētit: q2 nō est maior rō de
Sextū. vno ꝙ̄ de altero & satis apparēter. Sextum corre^m: sor̄s & plato dicūt ꝓpōnes oino synonimas veras: & tñ sor̄s mētit platone nō mentiente: hoc pȝ posito ꝙ sor̄s dicat sor̄s mentit & plato hāc sor̄s mentit: & sic erit aliqua ꝯña bona scita eē bona a sorte: & sor̄s scit ꝙ plato nō mētit per añs lȝ mētiat per ꝯñs. hoc pȝ: si plato dicat sortes mētit & inferat sor̄s: ergo sortes mētit. ¶ Hic possunt poni casus posito ꝙ sor̄s dicat plato mētit & plato dicat ecōtrario sor̄s mentit: vel plato dicit hanc negatiuā sor̄s nō mentit: sȝ istos & alios relinquo studētibꝰ. Et codē mō dicēdum est posito ꝙ sor̄s ꝯfiteat se vni ꝑsbytero bñ de oibꝰ suis peccatis & tūc dicat ego pecco vel transgredior legeȝ dei & redeat ad ꝑsbyterū dicēs. ego peccaui post vltimā ꝯfessionē: tunc opȝ dare ꝙ sor̄s peccauit peccato mēdacij: & transgressus est legē mentiēdo: lȝ dixerit
Cōclo 3. articuli. verū. ¶ Quantū ad 3ᵐ articulum ponit hec cōclusio: aliqs iurans oino taliter esse qualr̄ est periurus. pȝ si sor̄s dicat istā per deum ego sum periurus vel iurat verū vel falsum. si ꝑmū tūc ita est sicut iurat. & p ꝯñs est piurus. si falsum est piurus: & tñ nō est necesse di
Regla cē ꝙ se fallit: imo volūtariū & puerile: igit. ¶ Propterea obseruāda est hec regula. nunꝙ̄ ꝯcedendum est ꝙ aliqua ꝓpō significet oino taliter esse qualr̄ est. & sit falsa nisi clare seipsam falsificet ꝓpinque vel remote: sed si aliqs sic iuret per deum ego dico falsum: ille iurat falsū: & tñ nō est piurus: & ex illo potes intelligere quō capio terium falsum. Ex isto sequit ꝙ piurus nō bene diffinit sic. Periurus est ille qui iurat aliter esse quā est: sed opȝ addere: vel iurat p ꝓpōnem inferentē iurantē esse periurū. vt de istis per deuȝ ois hō est piurus: per deuȝ oē aial est periuruȝ: & sic stat aliquē eē periurū per vtrūqȝ extremum ꝯdictionis. Possunt poni correlaria & casus sicut in ar
De 4ᵒ articlo ticulo ꝓcedēti. ¶ Quantū ad 4ᵐ de ista. sor̄s credit ꝙ aliquis hō decipit quā coiter sophiste tangūt: & videri meo nullus bene tetigit. Propterea in isto articulo mouebo nōnullos casus circa m̄ā̄m de decipit volēdo ꝓbare: ꝙ casu possibili dato sequit idem decipi & nō decipi. Et hoc arguo multiplici argumēto.
Op. pᵒ Primo sic: posito ꝙ sor̄s credat precise isti ꝓpōni: plato decipit: & ꝯtra plato credat precise isti: sor̄s decipit tunc vel vterqȝ decipit: vel neuter: vel vnus & vnus nō: nō tertiū q2 nō est maior ratio de vno ꝙ̄ de altero. nō ꝑmū ꝓbat: q2 tunc sor̄s decipit & vltra: ergo non est ita sicut sor̄s credit: & sor̄s credit precise ꝙ plato decipit. & ex quo nō & ita: imo aliter. tunc plato nō decipit: & sic nō vterqȝ illoꝝ decipit. nō scðm: ꝓbat: q2 si neuter istoꝝ decipit: & vterqȝ istoꝝ credit ita esse sicut est. & sortes credit precise ꝙ plato decipitur: opȝ ꝙ plato decipiat: & sic alter istoꝝ decipitur.
Op. 2. que fuit ꝓbanda. ¶ Scðo arguit. ponēdo ꝙ sortes credat precise isti ꝓpōni plato decipit: & plato precise isti sortes nō decipit isto casu sortes decipit & non decipit. & silr̄ plato: igit. añs arguit. & quero an sortes decipiat: si sic. tunc plato non decipit. & vltra plato nō decipit: & credit isti ꝓpōni sortes nō decipit: ergo sortes nō decipit & sic si sortes decipit: sortes non decipit. Si dicas sortes nō decipit. & sortes tūc credit isti plato decipit tunc plato decipit in credēdo & credit isti. sortes nō decipit. ergo sortes decipit. & sic si sortes nō decipit. sortes decipit: & codē mō potes argumentari de platone. ¶ Tertio at. posito ꝙ sortes Op. 3ᵒ
credat ꝓcise aliquē hoiem decipi. & ꝙ nullus hō non sortes decipiat: tunc quero an sortes decipiat vel nō: si ꝑmū tunc ita est oino sicut sortes credit: ergo nō decipit. si scðm ergo decipit. ¶ Quarto arguit & ca Op. 4
pio ista sortes credit aliter esse ꝙ̄ est: & quero an sor̄s credat aliter esse ꝙ̄ est vel nō. si ꝑmū tunc sortes decipit. si scðm ꝙ non credat aliter esse ꝙ̄ est: & credat: credit taliter esse qualr̄ est: & tunc ita est sicut ipse credit & ipse credit ꝙ ipse credit ꝓcise aliter esse ꝙ̄ est: ergo decipit. ¶ Isto notato ponā ꝯclusionem que est Cōclo
hec: possibile est aliquē assentire credēdo oino taliter esse qualr̄ est: & tñ ipm sic credēdo decipi. quā conclusionē sic ꝓbo stat aliquē iurare oino taliter eē qualiter est: & tñ illū esse piurū. vt pȝ per 3ᵐ articulū huiꝰ qōnis. Silr̄ stat aliquā ꝓpōnē sigre oino taliter esse qualr̄ est: & tñ ipsam fore falsam eo ꝙ se fallit: ergo p idem stat aliquē credere taliter esse qualr̄ est & ipsuȝ esse deceptū: & hoc qñ ad taliter esse sicut credit seqt illum sic credentē decipi. Ex isto infero correlaria. Corrᵐ.
decipi est credere aliter esse ꝙ̄ est vel credere ꝓpōnē ꝑmuȝ.
ad quā sequit credentem decipi. Scðo sequit ꝙ stat Corrᵐ scðm.
sortē credere ꝓcise se decipi pȝ. nulla sequit ꝯdictio & qñ aduersarij arguūt vel sor̄. decipit vel nō. cōcedo illā disiunctiuā pro ꝑma parte & qñ inferunt tūc oino ita est sicut sortes credit: ergo sortes nō decipit libēter audirē ꝓbationē ꝯsequētie. Sed forte dices limito tibi terios sic. Decipi est credē aliter eē ꝙ̄ est.

Respōdet

ꝙ tua limitatio nihil vȝ quē ad modū argueres in se falsificātibꝰ ꝙ illa ꝓpō q̄ sic se hēt ꝙ oino ita est in re sic ipsa sigt dꝫ vera & q̄libet talis. Et tūc q̄reres de illa hoc est falsuȝ in casu isolubili dꝫ ꝙ limitatio nihil vȝ: vt p amplius postea dicemus. Tertiū corre^m hoc est non 3ᵐ cor.
obstāte hec ꝯña est bona sor̄s credit ꝓcise ꝙ ipse decipit: ergo ipse decipit. ꝓbat: q2 oppᵐ ꝯñtis itereimit añs. Quartū corre^m stat sor. credere ꝓcise aliquem 4ᵐ cor.
hoieȝ decipi: & nullū nō sortē decipi. hoc pȝ q2 nihil aliud seqt in casu illo nisi ꝙ sor̄s decipiat. Quintuȝ 5ᵐ cor.
corre^m. stat sortē & plonē credē duabꝰ ꝓpōnibꝰ sino nimis: & tñ sortē decipi & plonē nō decipi: pȝ posito ꝙ sor̄s credat ꝓcise se decipi & plo credat idē de sorte. Sextū corre^m: stat sortem decipi p vtrūqȝ ꝯdicto 6ᵐ cor.
rioꝝ simul & semel tñ scit vnū illoꝝ eē verū. Septimū 7ᵐ cor.
corre^m: sor̄s credēdo plonē non decipi & ꝯ plo credens sor. nō decipi neuter coꝝ decipit. vñ seqt ꝙ si obligator obligauerit te ad hanc nullus hō decipit & postea ꝓponit: tu credis ꝓcise ꝙ tu decipis. illa est ne

gāda tanq̄ repugnās posito ⁊ per istā potes euadē plures deceptiones de decipit: ⁊ facile est videre possibilitatē huius sortes credit p̄cise q̄ ipse decipitur ⁊ deus est. Ex isto seqtur q̄ sortes credēdo isti disiūctiē so͛s credit p̄cise q̄ ipse decipit: vel baculus stat in angulo dum nullus baculus stat in angulo decipitur. ⁊ baculo existente in angulo non oportet. ¶ Prima pars p3: quia vl' est ita sicut sortes credit vel non si scōm decipit. si p̄mū arguit sic. so͛s decipit: vl' baculus stat in angulo. nullus baculus stat in angulo: ergo sortes decipit. hec ɔ̄ña currit ⁊ ita est sicut sigtur per añs. ergo ita est sicut sigtur per ɔ̄ñs que infert sortez decipi: si so͛s credat p̄lonē p̄cise decipi. ⁊ p̄lo cicerone3: ⁊ cicero sortē vl' p̄lonē tūc p̄lo decipit: q2 credit alit' eē quā est. ⁊ sortes ⁊ cicero non decipiuntur.

Rn̄o ad p̄mū Istis notatis rn̄o ad arg'. Ad p̄m posito q̄ sortes credat p̄cise isti p̄lo decipit ⁊ ɔ̄ assentiat p̄lo isti. p̄cise so͛s decipit. tūc op3 dare vnū q̄ decipit: sed remanet difficultas. ⁊ pōt p̄° puerilr̄ dici q̄ vterq̄ illoꝝ decipit ⁊ ex quo vnus illoꝝ decipit ⁊ nō est maior rō de vno quā de alio vterq̄ decipit: s3 speculatiue sic rn̄dendū est: q̄ tm̄ vnus coꝝ decipitur: ⁊ illo inuento non est opus dare alium deceptu3: immo nō deceptū: ⁊ tūc admitto totū casum. ⁊ qn̄ q̄ris vel vterq̄ decipit vel nō: do scd̄3 nō vterq̄ decipitur ⁊ qn̄ q̄ris quis decipit. Rn̄det ꝓpone ⁊ videbis. Et qn̄ p̄° ꝓponis so͛s decipit nego: ⁊ me mouet: q2 credit oino talit' esse q̄liter est ⁊ ad taliter eē nō seqt ip̄3 decipi cū tota vtute casus. sed scd̄us decipit: q2 seqt expo͛ito cu3 opposito bn̄ negati. q2 bn̄ seqt: vn° isto ru3 duoꝝ decipit: ⁊ so͛s nō decipit: g° p̄lo decipitur tn̄ si istā ꝓposuisses iste decipit demr̄ando p̄lone3 in p̄lo loco dixisse3 q̄ p̄lo nō eēt decept°: s3 solū so͛s. Et de oib° istis casib° vide vnū sile i dubijs vltis opio

Ad 2m nis isolubiliū de istis: h° ē fl̄m ⁊ h° ē fl̄m: q̄ꝝ vtraq̄

Ad 3m demr̄at reliquā. ¶ Ad scd̄m d' q̄ vterq̄ illoꝝ decipit mediate. ¶ Ad tertiū admitto casum ⁊ qn̄ q̄ris an so͛s decipit vel non: dicit q̄ decipit. ⁊ qn̄ arguis

Ad 4m ita est oino sic so͛s credit: g° nō decipit: nego ɔ̄ña3: vt p3 ex dictis. ¶ Ad 4m qn̄ ponis q̄ so͛s assentiat isti sortes credit p̄cise aliter eē quā est admitto totu3 casu3: ⁊ d' q̄ ipse credit tūc alit' eē quā est. q2 credit̄ū est mediū sufficiēs ad inferrēdū sortē credere alit' eē quā est. Ex isto p3 q̄ inanis ē ille lōg° discursus que3 facit hētisber trigesimo sophismate ad ꝓbādū impossibilitatē huius so͛s credit p̄cise q̄ ip̄e fuit decept° post a ⁊ q̄ erat decept° ante b posito qd̄ sit vna hora cui° p̄m instās sit a ⁊ vltim instās sit b per quā so͛s credidit cōtinue p̄cise qd̄ fuit deceptus post a ⁊ erit deceptus an̄ b dico casum possibile3. Et qn̄ arguit q̄ rōne fuit decept° in illo instanti istius hore fuit decept° in q̄l3: esto ⁊ qn̄ arguit qd̄ nō. q2 ille in illo instāti nō fuit deceptu°: q2 ɔ̄tinue p illā hora3 fuit ita sicut ille credidit eē. q2 tūc fuit ita qd̄ so͛s fuit decept° post a ⁊ fuit decept° an̄ b ⁊ ɔ̄tinue p totā illā horā fuit ita sicut sortes credidit ⁊ n̄ sic seqt q̄ in nullo instāti hore fuit deceptus. manifestū est ex dictis istā ɔ̄ña3 esse nullā. s3 ad mā3 casus d' q̄ in nullo instāti illi° hore so͛s est deceptus: q2 q̄cunq̄ instāti illi° hore dato illud p̄cedūt infinita instātia ⁊ totidē3 sequūt ⁊ dato q̄ ꝓponātur sorti iste singulares so͛s est decept° in isto instāti: vel in isto instanti d3 quāl3 eaꝝ negare tanq̄ falsam ⁊ impertinētē. forte dices. so͛s erit decept° in tota illa hora. ergo in aliqua eius pte. etiā nego ɔ̄ñam. quēadmodū nō seqt in tota ista hora scribo vnū totū librū: ergo in aliqua eius parte ɔ̄ hoc arguit ⁊ diuido ista3 horā in quattuor q̄rt̄s. sit p̄a a scd̄a b tertia c: ⁊ q̄rta d. tūc ꝓpono tibi hāc so͛s decipit in a ⁊ eodē mō de b: ⁊ c: qb° negatis tāq̄ falsis ⁊ ipertinētib° ꝓpono tibi hāc so͛s decipit in d. rn̄det illā adhuc negādo: s3 sufficit q̄ so͛s decipiat in istis q̄ttuor q̄rtis coplatis. pōt longe facili° dici ⁊ satis bene etiā q̄ so͛s decipiat in quol3 instāti: q2 nō est potior rō de vno q̄ de alio.

¶ Tūc rn̄deo ad arg° ante oppm̄ totius q̄ōnis q̄rū oēs solones patent dēpto scd̄o argumēto qd̄ tanget hanc ꝓpōnē deus necessario est creans pro mā illius pōt p̄mo dici sicut d' in fine diffōnis suppōnis georgij q̄ anteq̄ terius supponit qui ponit cū copula deteriata p necesse op3 q̄ verificet p necesse ⁊ sic p̄rum hui° nō supponit: q2 d nullo pōt verificari ⁊ sic argm̄ in se est exhaustū. S3 ɔ̄ tunc vt argm̄ arguit p̄tu3 huius de° de necessitate est ens solu3 supponit pro deo. ⁊ p ɔ̄ñs ista erit vera. deus de necessitate est oē ens ⁊ vltra. bene sequit deus de necessitate est oē ens. ergo de° oē ens de necessitate est ab equalētib°. nec v3 dicē q̄ nō equaleāt eo q̄ nō cōponāt ex eisdē extremis q2 ille equalēt ois hō ois hō est. ⁊ ois hō est ois hō: g° idē erit in ꝓposito: s3 ɔ̄ ɔ̄ñs est fl̄m. f. de° oē ens necessario est. q2 sua ɔ̄dictoria est va. ois de° aliqd̄ ens politer nō est. vitas huius est nota. ⁊ q̄ ɔ̄dicāt p3. q2 vna est d purpurea ⁊ altera d edētuli. huatis huādis pōt Scd̄o dici q̄ creās supponit ⁊ negādo q̄ terius sequēs copulā deteriatā p necesse d3 p ip̄m vificari. s3 sufficit p possibile. ⁊ cū hoc nō seqt hāc esse verā. de° de necessitate est creās: esto q̄ extrema pro eode3 supponant. quia hec regula patit instātias. vt notu3 est tenēdo etiā q̄ ois ampliatio venit ex p̄mēda diffiū etim. q2 nō op3 q̄ ꝓpō explicans sensu3 ampliatiōis semp ɔuertat cū ꝓpōne cui° sensu3 explicat. s3 hoc si ne spālib° modis teneat. ⁊ idē forte ɔtingit in illis de incipit ⁊ desinit. sed p necesse reqrit verificatio copulatiue nō q̄ ampliatio debeat ex p̄mi. nec q̄ terius sequēs copulā deteriatā p necesse anteq̄ supponat d3 vificari p necesse sic anteq̄ ꝓpō sit vera in qua ponit necē op3 q̄ coplatiue p̄tu3 vificet de ꝓnoie demr̄ante rē sigtā p s̄bm. vt vbi cā anteq̄ hec sit va a: de necessitate est b: op3 q̄ a sit b. fuerit b. ⁊ erit b. ⁊ q̄ d necessitate sit b seu nō possit nō eē b. Et d' notāter de ꝓnoie demōstrāte ⁊c. ⁊ nō huato s̄bo: q2 hec est vera. creās de necessitate est de° q̄q̄ nō creat. ⁊ tn̄ copulatiua rn̄dens erit falsa. hoc p3 de hac creās est de°. ⁊ hoc si capiat s̄bm in ꝓpria forma. ⁊ tūc ad obiectiones ɔtra p̄mū modū ɔcedit q̄ p̄dicatu3 hui° tn̄ de° de necessitate est ens supponit p̄cise pro deo. ⁊ qn̄ infers tunc hec esset va de° de necessitate est oē ens illa pōt negari. q2 qn̄ ponit signū vle āpliat suppōnē p̄ti vl' ptus ei° nō q̄ sit terius āpliatiuus: s3 facit terin3 accipi p oi suo sigto nō hn̄do respectū ad necesse. Ecce analogiā

te analogiā sortes est vidēs lapidē: ibi lapidē nō p q̄ libet lapide stat: q2 ē determinatio accepta vnica acceptio ne cū suo determinabili ⁊ p ꝯn̄s p viā cōem se mutuo re stringūt: ergo lapidē nō p q̄lȝ lapide stat: sȝ p lapide viso addat̄ signū vl'e dicēdo. sortes videt oēȝ lapidē iam lapidē p q̄lȝ lapide stat hoc est facit terim cui ad dit̄ accipi p pluribꝰ quā si nō adderet̄: ⁊ satis bn̄ pos- sum dicere ꝯn̄ter de ista deꝰ de necitate est oē creans. Sed istud videt̄ extraneū qd̄ terius pticularizatꝰ: hꝰ est nō distributꝰ accipet̄ pro aliq̄bꝰ p̄cise ⁊ signo distri butio adueniēte p pluribꝰ accipet̄: ppterea malo hāc ꝯcedere ꝯn̄r deꝰ de necessitate est oē ens. ⁊ tunc ad il lā deꝰ oē ens de necessitate est. rn̄det̄ q̄ iterū pōt esse impedimētū in argumēto hāc negādo queadmodū pōt dici q̄ deꝰ de necessitate est creās p̄tum nō suppo nit: sȝ in ista supponit deꝰ creās de necessitate est ꝯtine tenēdo creans p̄tum: sȝ eadē argumēta pn̄t fieri ad p bandū idē fore iudiciū ppterea ꝯcedo vtrāq̄ ꝯn̄r: ⁊ nego q̄ illa data sit sua ꝯdictoria: q2 opȝ terios accipi eodeȝ mō. sed ꝯdictoria huiꝰ deꝰ oē ens nec̄io est. est hec. ois deus ens necessariū possibilr nō est vt teri ca piant eodē mō. ⁊ sic ppōnes de purpurea edētuli sa- tis bn̄ ꝯdicūt. ⁊ etiā ppōnes posite in eodē angulo sa tis bn̄ eq̄pollēt seruans seruādis. scd̄s modus p nūc nō mihi placet eo q̄ est bona apparētia q̄ ppō expli- cās sensum alteriꝰ dȝ ꝯuerti cū illa alias non explicat sensuȝ illiꝰ. aliogn daret̄ occasio ita dicēdi in multis aliis. Etiā ēēt difficultas eadē ꝯuertēdo vnā ppōneȝ explicātē ꝯuertibiliter sensuȝ ppōnis explicabilis in- dagādo an disiūcti sit explicāda vel copulatiue. Sȝ p me nūc dico tenēdo modū cōem q̄ vis āpliatio est exprimēda disiūcti ⁊ cū hoc in illa deꝰ de necitate est creās q̄ p̄tum suppōit: ⁊ tūc dr̄ q̄ ipsa est ipossibilis ⁊ nūc ad illud argm̄ sua explicās est vera deꝰ de necita te est creās qd̄ est qd̄ fuit vel qd̄ erit vel qd̄ pōt esse: dr̄ q̄ male explicat̄ p q̄ aduerte q̄ i explicāte ⁊ in expli- cabili opȝ terios hr̄e similē respectū q2 p istū denotat̄ deꝰ de necessitate est creās q̄ actꝰ creādi de necessitate cōpetit deo: q2 ibi sunt duo teri ꝯnotatiui scȝ de neces sitate vel necessario ⁊ creās ⁊ denotat̄ q̄ necessitas ca dat in creationē ⁊ in ppōne explicāte opȝ idē seruare q̄ euadat in formale hoc est in connotatū de ly creās ⁊ nō in mā̄le: ⁊ sic explicat̄. deꝰ de necessitate est creās qd̄ ē vel qd̄ fuit vel qd̄ erit vel qd̄ pōt ēē res nec̄io cre ans: ita q̄ ly nec̄io se applicet cū ly creans ⁊ possibile cū mā̄li signo. s. res: ⁊ sic illa est falsa: q2 illud disiun ctū nō cōpetit illi subiecto mediāte sili copula: q2 ni- hil pōt esse necessario creās: sed illud ꝯcedo deꝰ neces sario est creās qd̄ est vel qd̄ fuit vel qd̄ erit vel qd̄ pōt esse: q2 deus necessario est creans quod potest esse.

Instat. **Contra** forte dicis: ego nego illā actꝰ creādi de necessitate ꝯuenit deo ꝯ bn̄ seq̄tur hoc de necessitate ꝯuenit deo demōstrādo deū: ⁊ hoc

Oppo. ē actꝰ creādi: posito q̄ creat: ergo actꝰ creādi de neces sitate ꝯuenit deo. pungis ad nomē ⁊ nihil ad rem. q2 mēs mea nō erat illā negare in sensu in q̄ fit: sed in il

Instat. lo deo d̄ necessitate ꝯuenit actꝰ creādi. etiā forte impu gnas hoc vbi dico q̄ necessario ē terius ꝯnotatiuꝰ qd̄ tibi relinquo. Sȝ ꝯ hoc ar̄ bn̄ seq̄t̄. Tm̄ deus de ne- cessitate est ens. ergo oē q̄ de necessitate est ens ē deꝰ ab exclusiua ad vl'em in teris trāspositis p locū ab eq ualentibꝰ sȝ in equalētibꝰ teri debēt stare eodē mō: sȝ ens in vli stat p ente nec̄io solū. ergo ita dȝ stare in ex clusiua. si dicas q̄ illa nō ē sua vlis: sȝ hec. oē ens de necessitate est deꝰ vbi ens stat etiā p creaturis. ꝯ tūc ip sa est falsa. ergo nō ē sua vlis: igit̄. Rn̄det̄ q̄ nō seq̄t̄ formalr: saltē gr̄a forme acceptiōis teriorū: q2 nō seq tur tm̄ creās de necessitate est ens. ergo oē q̄ de neces sitate est ens ē creās (sȝ hoc par̄ facit ad rē) rn̄deo q̄ argm̄ ē vnū sophisma qd̄ ego pbo. tu edificas sup hāc maximā. exclusiua ⁊ vlis equalent: tūc ex eodē argu mēto arguo ꝯ te. bn̄ seq̄t̄. oē ens de necessitate ē deꝰ. ergo tm̄ deus de necessitate est ens ab equalētibꝰ: etiā in equalētibꝰ teri sūt accipiēdi eodē mō: sȝ ens in vli stat pro q̄libet ente. ergo ⁊ in exclusiua ecce quō mili tat ꝯ te sicut p te: sed ad argm̄ dr̄ in se q̄ exclusiua nō hȝ vl'em vt iacet in teris: nisi qn̄ p̄iacens est ꝯuertibil' in forma qd̄ pȝ ex fundamēto ex cuiꝰ v̄tute pēdet re- gula: vt tm̄ aial est hō: ergo ois hō est aial: sic tenet si tm̄ aial est homo aial est homo: ⁊ nullū non aial est hō: ⁊ vltra vtraq̄ ꝯuersa simplr nullus hō est nō aial ⁊ hō est: ergo ois hō est ⁊ vltra a negatiua ad affirma tiuā p̄to variato penes finitū ⁊ infinitū nullus hō est nō aial: ⁊ ois hō est: ergo ois hō est aial: sȝ de alia hoc nō opȝ: q2 creās nec̄io est deꝰ: nō ꝯuertit̄ in forma: sȝ modus vlis i pticularē mutat̄: nec adhuc seq̄t̄ q̄ vlis rn̄dens isti tm̄ creās nec̄io est deꝰ erit hec ois deꝰ pos sibiliter est creās: q2 nō seq̄t̄. tm̄ creans de necessitate est ens: ergo oē ens possibilr est deꝰ: q2 nō dȝ q̄ si de us de necessitate sit ens ⁊ nullū nō deus de necessitate sit ens q̄ oē ens possibilr est deꝰ: sed dabit hec oē q̄ de necessitate est ens possibiliter est deus: vt seruet̄ si- milis casus necessitatis quo ad verificationē: vel quo ad denotationē eiusdē: ⁊ non ppterea q̄ p̄ui exclusi ue stetit p̄cise ente nec̄io. ¶ Nō 3ꝰ. ¶ De ipositate.

Utrum illa q̄ dicunt̄ de possibilita- te ppōnum sint bn̄ dicta. Et Op. pꝰ ar̄ primo q̄ nō: q2 tunc ista nō est possibilis oē ens qd̄ est est deꝰ. Sȝ ꝯn̄s est falsum: ⁊ ꝯ vnū corre: ergo ⁊ an̄s. ⁊ probo ꝯn̄am: q2 bn̄ seq̄t̄ oē ens qd̄ est esse deū est possibile. brunellus ē ens qd̄ est ergo brunellū esse deū est possibile. sed ꝯn̄s est im possibile ⁊ minor vera: ergo maior est falsa: ⁊ ꝯn̄a tȝ sbsumēdo sb terio distributo: imo equalēter i variis.

Secundo ar̄ hec nō est possibilis hec ē ve Op. ra: hō est asinus: ergo dicta nul la. an̄s pȝ: q2 antecedit ad ipossibile: ergo nō est pos sibilis: an̄s ar̄: q2 bn̄ sequit̄ hec est vera. hō est asinus ergo hō est asinus: sed ꝯn̄s est impossibile: igit̄ qd̄ se- quat̄ probo. oppositū ꝯn̄tis interimit an̄s qd̄ pbo: q2 si nō ista sil' stabunt in v̄itate hec ē v̄a hō est asinus: ⁊ nullus hō est asinꝰ: ⁊ tūc sic. hec est vera hō ē asinꝰ: ⁊ nullus hō ē asinꝰ. ergo nullus hō ē asinꝰ a tota copu latiua ad alterꝫ mēbrū ⁊ an̄s ē verꝫ p ypothesim. gꝰ ⁊ ꝯn̄s ⁊ vltra hec est vera hō ē asinꝰ: ⁊ nullꝰ hō ē asinꝰ ergo hec est vera hō est asinꝰ, p eādē viā an̄s est verꝫ.

ergo ⁊ ꝯñs: ⁊ sic dabis ꝯdictoria vera vel bonā ꝯñā:

ꝯfirmat ¶ Et cōfirmatur bonitas ꝯñe: qr si non sequat: hoc maxime esset: qr p nouā impositionē pōt eē ita sicut significatur p añs absq hoc qd ita sit sicut significatur p ꝯñs: ⁊ tunc das añs verum: ⁊ ꝯñs falsum ponēdo q homo significet tm̄ sicut rudibile: vel asinus tm̄ sicut risibile: sed pbo q nō qr iam ꝯñs est verū: qr tunc hō est asinus: vt pz ex significatione terminorum impositorū.

Op. 3. **Tertio** arguitur bonitas huius ꝯñe hec est vera hō est asinus: ergo hō est asinus: p aristotelem in postpredicamentis capitulo de prius. vbi dicit. videtur aūt preter eos q dicti sunt alter etiam prioris modus eorum que ꝯuertunt sm essentie ꝯñam q alterū alterius quolibz modo cā est: ⁊ sequitur in textu. nam si hoc est vera est oratio: ⁊ si vera est oratio hoc est: ꝯsequitur esse hoiem qd exponēs cōmentator in eodē loco ait: ⁊ est alius modus modorum prioris ⁊ est prius ex eo qd est cā alicuius q ꝯuertit: ⁊ sz ꝯñam inuentionis. s. q qr inuenit q est cā enunciationis posterioris inuenit posterius ⁊ cū inuenit posterius inuenit prius: ⁊ intēdit de talibus a esse b est verū ⁊ a est b: sed forte dices opz sic arguere hec est vera: homo est asinus: ⁊ illa precise significat hoiem esse asinum. ergo hō est asinus modo illud añs est impossibile nō propter impossibilitatē alicuius partis: sed propter incōpossibilitatē ptium inter se.

Oppo. **Contra** illud añs erit verū post nouā impositionē ⁊ verificationē prime partis copulatiue: qr tūc scđa est vera: qr illa tunc hō est asinus significat hoiem esse asinū ⁊ nihil aliud igit.

ꝯfirmat ¶ Et cōfirmat pbando impossibilitatē eius hoiem esse asinū est verū qr bn̄ sequet hoiem esse asinū est verū ergo hoiem esse asinū est possibile. ⁊ si hominem esse asinum est possibile eadem ratione quelibet propositio est possibilis: ⁊ sic nulla erit ipossibilis simpliciter: vel eadem erit possibilis ⁊ impossibilis copulatiue.

Op. 4. **Quarto** arguitur sic pbando q male assumit possibilitas huius p nouā impositionē sic. qlibet ppō mundi esset possibilis: qr quacunq ppōne data ita pōt esse sicut ipsa significat p nouam impositionē.

ꝯfirmat ¶ Et cōfirmat: qr p istum modū nō pōt saluari possibilitas huius. ois ppō est pticularis. ergo dicta sunt minus bn̄ posita añs pz: qr da qd est possibilis ponat inesse. ⁊ tunc sic ita est sicut ipsa significat ergo ipsa ē: ⁊ sic nō ois ppō est pticularis: ⁊ tunc eius positio infert eius depositionē quod nō ꝯtingit ex ppositione possibili.

Op. 5. **Quinto** arguitur. in mētali hec est bona ꝯñā. hec ē vera hō est asinus. ergo hō est asinus ergo in voce ꝯñā tenet: qr voces sunt note earum passionum q sunt in aia. ⁊ añs pz: qr ibi nulla cadit impositio.

ꝯfirmat ¶ Et ꝯfirmat. sequeret q ista nō esset possibilis a erit frater antixpi: sed ꝯñs est falsum. ergo ⁊ añs ⁊ ꝯñā pz: qr nō pōt ita esse sicut ipsa significat sz significationē sz quā teri capiunt falsitas ꝯñtis pbat ponendo q antixps habeat vnū fratrē q vocabit a tunc sic arguitur hoc erit frater antixpi demōstrando fratrē futurum: ⁊ hoc ē vel erit a: ergo a erit frater antixpi. ꝯñā tenet expositoris: Etiā sua de inesse est vera: vel saltē erit. s. a est frater antixpi

In oppositum. In oppositū sūt notabilia ⁊ correlaria cū pbationibus.

Nobile primū de termio vero ⁊ possibile. **Notandū** est primo q isti teri verū ⁊ possibile sūt impertinētes qr nec oē verū est possibile: nec oē possibile est verū. pria pars pz de ista hoc est ipossibile p ly hoc demōstrando ppōnē: cuius est pars ipsa est impossibilis: vt docebit qd sequēs. ⁊ tn̄ q sit vera suadet: ita est sicut ipsa significat: ⁊ ad taliter esse nō sequitur ipsam eē falsam: sz solū impossibilē idē hz dicere opinio: nūc cōiter currēs insolubilium extra hūc casum: vtputa in hac hec nō est vera: ⁊ hec est cōtinue demōstrādo negatiuā p ly hec. scđa ps pz de talibus nulla ppō est negatiua nulla ppō est. nulla ppō est vera: ois ppō est indiffinita. ois ppō est falsa: ois ppositio est negatiua. Sed si tres prie sint false illarum ꝯdictorie sunt vere: nec est opus alia ꝯstātia eo q de necessitate gignant ꝯdictionē: vt pz p earum placētes. Sz si due penultime sint false illarum subalternate sūt vere: ⁊ rō est. qr hec vlis ois ppō est indiffinita est dubitanter pgnās. s. eius placentē. ⁊ hec ois ppō ē falsa esto q ipsa sola sit cū suis prib indefinita sua placēs significat taliter esse qliter est: ⁊ nō se falsificantē est hec nulla sillaba est litera vna: ista nō pōt esse vera. ⁊ tn̄ nō est possibilis: qr cū sua existentia stat sua ꝯtradictoria ꝯtinue aliqua sillaba est vna littera: vt patet de ly vna.

primū corl. **Ex** istis infero tria correlaria. primū alicuius bone ꝯñe añs pōt eē verū: ⁊ ꝯñs nō pōt esse verū. tn̄ non ꝯtingit ppea ex vero seq falsum. primū pz de his ꝯñtijs ois ppō negatiua ē nō vera. ergo nulla ppō negatiua est vera: ois sillaba est plures lr̄e: ergo nulla sillaba est vna lr̄a. Ois ppō est affirmatiua: ergo nulla est negatiua. 2a pars pz in vna: qr est eadē rō in oibus: qr qntūcunq añs vel illud qd est nūc añs est verū. nō est verū añs. saltē respectu huius ꝯñtis.

2m corl. Scđm correlariū aliq copulatiua est possibilis cuius ptes nō pñt esse simul in veritate nec falsitate: vt pz de hac nulla ppō ē negatiua ⁊ aliq ppō ē pticularis. q sit possibilis pbat neutra pars infert ꝯdictoriū alterius. scđa ps pz: qr qciēscūq vna est est vera: ⁊ qñq altera est est falsa (nec hic respicias ad nouā impositionē)

3m corl. 3m correlariū. aliq ppō ē ꝯtingēs ⁊ actus exercitus repugnat veritati eiusdē: hoc est eius existētia: ⁊ aliq est ꝯtingēs cuius actus exercitus destruit falsitatē eius. primū pz ꝯ his. ois ppō est pticularis. oē ens est deus. sm de hac ppositio est indiffinita. Sz qr rara est instantia de vero non possibili: ⁊ forte illa non est impossibilis voco oē verum possibili ⁊ non econtra

Nobile scđm. **Notandū** est scđo q propter breuiloquium loquar de possibilitate ppōnū affirmatiuarum ⁊ de inesse: qr illud facile pōt applicari ad ppōnes de pterito mutādo esse in fuisse ⁊ ad ppōnes de futuro mutādo esse in fore: ⁊ in negatis qliter significat nō esse vel nō fuisse. ⁊ sic de alijs sm exigētiam modorum ⁊ copularum: etiā hic non est sermo de ppōne de possibili nisi p accñs. Dicit p accidēs: qr qñ ipsa est possibilis de ea hic intēdimus. Tūc dr q ppō eo est possibilis qr pōt esse sicut p eam significatur snia eius totali sm acceptionē sm quā teri capiant in illa dūmō se nō ipossibilitat dr snia eius totali: qr nō opz ita esse. snia prialis dicit sm significationem sm quā teri capiunt in ea: qr esto qd impossibile est ita eē sicut p aliquā ppōnē significatur

sm illā

ſm illá ſigtionē hoc nihil facit. qḋ ſic ḋclarat̄ de iſta hō eſt aſinꝰ eſt in mā nāli: nihil aliud ḋnotat niſi ꝙ illud cóplexū ſit in mā nāli: ⁊ ita pōt eſſe: qꝛ ſi ly hō imponat̄ tm̄ ad ſiḡndū ſicut rudibile ita eſt oino túc ſicut p iſtá totalē ſiḡtur qñ totuꝫ capit̄ mālıter an partes capiant̄ ſiḡtiue: vel nō: nō mō curo. Et vt iſta meliꝰ intelligant̄. Aduerte tertio duplex eſt impoſitio: q̄dá eſt ſic ſe hñs ꝙ ad impoſitionē termioꝝ vel termi ſe ḡtur mutatio acceptiōis totiꝰ: vt vel bi cá iſta. hō eſt aſinꝰ ſigt ꝙ res q̄ eſt hō eſt res q̄ eſt aſinꝰ. Sꝫ ſi ly hō imponat̄ ad ſiḡndū tm̄ ſicut rudibile nō ampliꝰ manet illa ſigtio totalis: ⁊ nō remanet eadē acceptio ſm quá termi pꝛiꝰ accipiebant̄: ⁊ iſta ipoſitio nō ſufficit ad poſſibilitatē ꝓpōnis. Alia eſt impō ad cuiꝰ ſigtionis mutationē remanet eadē ſigtio ſm quá termi pꝛiꝰ accipiebant̄: ⁊ hec ſufficit ad poſſibilitatē ꝓpōnis: vt vbi cá hec. ſoꝛ. eſt genꝰ gñaliſſimū ſigt ꝙ iſte termiꝰ ſoꝛ. ē genꝰ gñaliſſimū ⁊ ſi ille termiꝰ iponat̄ ad ſiḡnduꝫ tm̄ ſicut iſte termiꝰ ſbá vel ens túc iſta eſſet vera: ⁊ poſtea adhuc ſigt ꝙ iſte termiꝰ ſoꝛ. ē genꝰ gñaliſſimū. Ecce quō remanet eadē acceptio termioꝝ: ⁊ dicebat̄ in diffōne dū ſe nō impoſſibilitat ꝓpter iſtá ⁊ ſiles. hoc ē ipoſſibile q̄ nō ē poſſibil: ⁊ tm̄ pōt eē ſic ipſa ſigt: imo ita ē. Ex iſta diffōe ſic ḋclarata iſero coꝛrelaria duodeci

Coꝛrm pmuꝫ. **Pꝛimū** eſt. aliqua ꝓpō eſt poſſibilis q̄ pōt eē vera: ⁊ tm̄ nō ſine noua ipōne vel depōne. pꝫ de his huiꝰ imponat̄ ad ſiḡndū hāc deponit̄ a ſua ſigtione. ℂ 2m coꝛrem ſupflum dicere in diffōnes

Scōm. ꝓpōnis ipoſſibil ſine noua ipōne: hoc pꝫ: qꝛ impone ḡtuꝫ volueris hō vel aſinꝰ nunꝗ̄ facies: ⁊ ꝙ ita ſit ſicut hec ſigt hō eſt aſinꝰ: ⁊ ſic ego cócedo ꝙ aliq̄ ꝓpō

Tertiū. pōt eē vera: ⁊ tm̄ nō pt ita eē ſicut ipſa ſigt. ℂ 3m coꝛm nō opꝫ addere in diffōne ꝓpōnis ipoſſibilis q̄liter ipſa pōt ſiḡre ꝓpter iſtá q̄ poſſibilis eſt. oē ens ē deꝰ: q̄ vꝫ ſiḡre ſoꝛ. eē deū: hoc nō eſt veꝝ de ſigtione totali. imo pt ita eē ſic ſigt nec ſigtione ꝓpōnali: qꝛ ipſa ſigt qḋ oē ens eſt deꝰ. ⁊ ſi deus deſtrueret oia alia a ſe túc ita eſſet. tm̄ iſta nō pt eē vera cū eiꝰ actꝰ exerciꝰ obuiet

Quātū veritati eiꝰ. ℂ 4m coꝛm. oē ens qḋ eſt eē deum ē poſſibile: ⁊ ſoꝛ. nō pt eſſe deꝰ coꝛrem pꝫ. pꝛima ps eſt poſſibilis vt dicit tertiū coꝛm. ⁊ ſcḋa pars eſt nec̄ia. ergo

Quītū. coꝛm poſſibile. ℂ 5m coꝛrem poſſibile eſt oēm hoiem eē oēm hoiem: ſꝫ nullū aial pōt eē oīs hō. pbat̄ ſicut p̄cedēs rōa. ſcḋa ps eſt nec̄ia: qꝛ iſta eſt ipoſſibilis aial

Sextū. pōt eē oīs hō. ℂ Sextū oē demōſtratū p hoc ꝓnomē hic. eſt aſinꝰ. ⁊ tm̄ hoc eſt hoc demōſtrádo deū. pꝫ ſicut coꝛrelaria p̄cedētia tm̄ deꝰ eſt demonſtratꝰ p hoc ꝓnomen

Sepm hoc pꝛimá deſtruit. ℂ 7m coꝛrem. hoc qḋ demōſtrat̄ nō eſt deꝰ: hic deꝰ eſt deꝰ vtrobiq̄ ad intellectuꝫ demōſtrádo deū. aliq̄ putát pꝛimá partē huiꝰ ipoſſibilē eo ꝙ credūt valere vná copulatiuá impoſſibilē: ⁊ eos mouet: qꝛ qḋ nō negat̄ ⁊ negát iſtaꝫ illi ḋdicere hoc ꝙ ḋmōſtrat̄ eſt deꝰ eo ꝙ ly qḋ in neutra negat̄: ſꝫ iſtud nihil eſt: qꝛ ſingularibꝰ nō refert p̄ponē vel poſtponere negationē ḡtū ad acceptionē termi ſingularis ſed ſic eſt ꝙ hoc totū hoc qḋ demōſtrat̄ eſt termiꝰ ſingularis etiá eſt iꝓꝓꝛie dictū ſbm nō negat̄. vl ps eiꝰ niſi ad iſtū ſenſum qḋ p̄mū enūciet̄ de ſbo mediāte copula negata ⁊ ita eſt in ꝓpoſito. ℂ Octauū. nō ſeq̄t̄. hoc qḋ demonſtrat̄ nō eſt deꝰ ergo hoc qḋ demōſtratur poſſibilr nō eſt deꝰ. pbat̄ añs ⁊ ḋtingēs: ⁊ ꝯñs eſt ipoſſibile. ergo nō ſeq̄t̄. Añs aſſumptū. qꝛ añ mundi creationē ita fuit ſicut ſigtur p añs: qꝛ túc deꝰ nō erat demōſtratꝰ ipoſſibilitas ꝯñtis declarat̄ ex eiꝰ ḋdictoria hoc qḋ demōſtrat̄ nec̄io eſt deꝰ explicādo ampliationē diiuncti. nec capias ly ꝙ pure reſtrictiue: ſꝫ differētialr. ℂ Nonuꝫ coꝛm ſequens eſt hec copulatiua eſt ipoſſibilis hoc ens qḋ demōſtrat̄ nō eſt deꝰ: ⁊ hoc qḋ demonſtrat̄ eſt hoc pꝫ qꝛ añcedit ad hoc impoſſibile hoc qḋ demōſtrat̄ poſſibilr nō eſt deꝰ nō ꝓpter impoſſibilitatē vniꝰ ptis: ſꝫ incópoſſibilitatē ptiū añtis. ℂ Decimū coꝛrem. iſta eſt poſſibilis ꝓpō mea eſt ſilis ꝓpōni platonis poſito ꝙ plato dicat iſtá hō eſt aſinꝰ: ⁊ ſilr iſtá ꝓpō mea eſt diſſilis ꝓpōni cicerōis poſito ꝙ dicat iſtá deꝰ eſt ſolū. ℂ Undecimū coꝛrelariuꝫ tales ſunt poſſibiles hō eſt aſinꝰ eſt nec̄iū. nullus deꝰ eſt verū hoiem eē caprá eſt poſſibile. nullus deꝰ eſt: eſt ꝓpō affirmatiua. ℂ Duodecimū ⁊ vltim iſte ſūt poſſibiles hō eſt aſinꝰ ⁊ deꝰ eſt ḋuertunt̄ aliq̄ hō currit: ⁊ nullꝰ hō currit ſe mutuo inferūt. hō eſt aſinꝰ ⁊ nullꝰ ē aſinꝰ ſunt ſynonimi. tm̄ falſe ſūt iſte: ſed iſte ſunt vere hō eſt aſinus eſt falſum hō eſt aſinus eſt impoſſibile: homo eſt aſinus eſt in materia remota. ⁊ etiaꝫ p illá particulam diffinitiōis ſm acceptionē ſm quaꝫ termi capiunt̄.

Octauū

Nonū.

Decim

Undecimū.

Duodecimū.

Rñſio **Reſpondet** ad tales caſus ſi hō eſt aſinꝰ ſigret in greco deū eē ⁊ nob tm̄ ḡtū ſigt. Deide rñdet ad argumēta añ oppiti.

Ad pm **Ad** pꝛimū nego maioꝛē ⁊ ad pbationē oē ens eē deū eſt poſſibile ⁊c. nego ꝯñam: maioꝛ ē indefinita ⁊ etiá male ſubſumit̄: ſed ſi capes ly oē ſiḡtiue ⁊ ens eē deū mālıter p hac ꝓpōne ens eſt deꝰ túc debes ſubſumere brunellꝰ eſt ens eē deū capiēdo ens eē deū mālıter p hac ꝓpōne ens ē deꝰ: ⁊ hoc eſt falſum.

Ad 2m **Ad** ſcḋꝫ nego añs: ⁊ ad pbationē iteꝝ nego añs: ⁊ qñ arguis ſeq̄t̄ hec eſt vera hō eſt aſinꝰ. ergo hō eſt aſinꝰ: nego ⁊ tūc dicis oppoſitū ꝯñtis ſtabit in ṽitate cū añte: nego ſꝫ ipoſſibilitateꝫ: ⁊ ſic frangit̄ totꝰ diſcurſus. ⁊ ad ḋfirmationē ḋcedo ſequelá: ⁊ p pbatione oñdit̄ poſſibilitas añtis. ⁊ qñ arguis iaꝫ ꝯñs eſt verū ſicut añs: ⁊ p ꝯñs nō eſt falſum. ℂ Ad hoc dr̄ vno mō diſtiguēdo ꝙ ita ſit ſic ſigtur p ꝯñs vl ſm ſigtionem ſm quá termi pꝛius capiebant̄ in ꝯñte: ⁊ ſic nego: vel ſm nouá ipoſitionē termioꝝ in añte: ⁊ ſic ḋcedit̄ vel dr̄ ꝙ nūc ita eſt ſicut priꝰ ſiḡbat̄ p añs: ⁊ nō eſt ita ſicut pꝰs ſiḡbat̄ p ꝯñs qḋ ſufficit ad maliciá ꝯñe.

Ad 3m **Ad** tertiū arguēdo ſubdit̄ ſolutio qḋ ariſto. ⁊ cómentatoꝛ eiꝰ volūt dicere hác ꝯñam eē boná hec eſt vera hō eſt aſinꝰ: ⁊ p̄ciſe ſigt hoiem eē aſinuꝫ: ſed illud eſt ipoſſibile ꝓpter incópoſſibilitatē partiū. ⁊ qñ arguis illud añs erit veꝝ poſt impoſitionē negatur: ⁊ ḋcedo ꝙ ſigt hoiem eē aſinū: ſed poſt ipoſitionē nō eſt verū dicere ſigt: hoc ē. illud demonſtrádo p ly hoc. ⁊ illud hoiem eē aſinū: nec ſtandū eſt in appellatione de ly ſigt. ℂ Et ad ḋfirmationē hoiem eē aſinū eſt verū. ergo hoiem eē aſinū eſt poſſibile ḋcedo ꝯñaꝫ: ⁊ dico ꝙ ꝯñs ē poſſibile ſicut añs: qꝛ hoiem

esse asinus est possibile: est possibile: imo esse verum.

Ad 4m Ad quartu nego q male assumit possibilitas illius: et qn arguis. qcunq ppone data: ita pot ee sicut ipsa sigt p nova impositione negat tibi: et ad pfirmatione qn dicis no pot saluari possibilitas huius ois ppo est pticularis restat duo dicere. s. ondere eius possibilitate et quo dz poi inee. Primu pz: ponamus q nulla ppo sit in mudo pter ista aliqs ho currit et cu hoc imaginemur nulla parte ppois ee ppone q si negaueris accepta hac ois ppo totalis est pticularis redibunt ois iam claru est q ita fuit sicut ipsa sigt quod sufficit ad eius possibilitate: et dr breuiter q sic dz poni inee: ita est sicut talis ppositio sigt quod non contingit de impossibilibus: et hic non intelligo de ppoibus ipossibilibus p reflexione: qz hoc no sufficeret i eis.

Ad 5m Ad quintu nego q sit bona in mente et ca est: qz no subordinat vni metali oino de na mentalius vltimatoz: et hoc pringit qn terius stat maliter in voce queadmodu in ista aristo. est nome: esto q sbm illius metalis supponit psonalr p voce: p qua ipsa vox maliter supponit: secus est hic aristo. studuit athenis. ¶ Ad pfirmatione pcedo q ista non est possibilis. a erit frat antixpi: qz sigtur nuc q hra a erit frater antixpi: et qn argues hec erit frater antixpi: hoc est vel erit a. ergo etc. negat minor in sensu in quo capiebat ista a erit frater antixpi: et dr q ista est eius de iee hec littera a est frater antixpi. Et hec de questione tertia.

Quarta questio.

Op. pa Utrum ista q dicunt de ipossibilitate ppoum sint bn dicta. Et af q no. nulla est ppo impossibilis: ergo titulus qonis psupponit falsu. ans af si eet aliqua maxie eet hec. ho est asinus. sed hoc est falsu: igit. maior pz exponedo eam negatiue: et minor pz. deus pot mam vnius asini forma sortis isormare quo pfirmat dato ho est asinus. ergo no est ipossibilis. ¶ Et pfirmat bn seqt no tm ho no est asinus. ergo ois ho ois asinus est. et vltra. ergo ho est asinus: vltima pna e clara pbat prima. noia et verba traspoita ide signt manetibus pprietatibus logicalibus: qz ppterea ista pna est bona tm a est b. ergo oe b est a: et p: sed q pprietates logicales maneat. pbat claru est de qlitate: et teri supponit eode mo qo pz prio ly ho supponit eode mo. et ly asinus q si neges. Quero quo suppoit si dteriate tuc valet hac ois ho est b asinus. Si pfuse tm valet ista ois ho est asinus: et vtraq istaz ancedit ad ppositu. forte dices qn signu exclusiuu negat no pvertit cu vna no exponibili cathegorica. pbo q sic iste pvtut formalr al bn no e curres et no tm curres e albu: igit male dicis

Op. 2. Secundo af. ista est ipossibilis tm pr est: et tm pot ita ee sicut ipsa sigt. ergo dicta nulla. maior pz: qz ifert pdictoria. prio ifert ista nihil aliud a pre est scdo ifert ista. filius est q infert istaz aliqd aliud a pre est. ergo exponibilis eande inferta primo ad vltimu minor pz: qz bn seqt. pr est et nihil aliud a pre est ergo tm pr e ita fuit sicut sigtur p ans an creatione mudi: ergo tuc ita fuit sic sigtur p pns: prima expones nulli cadit in dubiu. 2a pz p eius pdi

ctoria aliqd aliud a patre e et fuit ita sicut ista sigt tuc qz lz filius sit alius a pre no tm aliud. Et pfirmat. sequeret p dicta q ista esset possibilis oe aial in stabulo regis est equus: sed pns est falsum: igit. minor pz posito casu q solus sortes et plato stabularij sint in stabulo tuc oes singlares st ipossibiles: ergo et vlis. pna tenet qz vlis isert singulares p descensuz. Et ex q singulares sut ipossibiles: et sut pns salte cu copula ans erit ipossibile: sz forte negas pnam sicut est negada p pter defectu pstatie: et tuc e impossibilitas ptii antis.

Opposit duplr. Contra hoc af duplr: prio qz hee ptes sut hus pposibile et hoc pposibile: ergo sut duplr. hec pposibilia. pna tenet p simile hee ptes sunt hoc coloratu et hoc coloratu: ergo sut colorata. Et ans pz qz hec po. Oe aial i stabulo regis e equus: est hus pposibile hinc deus est. tuc e hoc copossibile. Et eode mo de altera argumetari poteris. 2o pbatur possibilitas antis hee ptes sunt possibiles et hee ptes sut hoc ans: ergo hoc ans est possibile a resoluentibus ad resolutu.

Op. 3. Tertio af. no pot ita ee sic p hac sigtur: plato est irronalis et tm no est ipossibilis: igit pna tz cu maiore et minorem pbo ipsa e vera: q p bat qz seqt ex vo na bn seqt. oe aial qd non e ho e irronale: et isti hoies sut oes hoies: ergo oe aial qd no e iste ho est irronale demrando sorte. pz p descesum et tuc sic: oe aial qd no est iste ho est irronale: plato est aial qd no e iste ho: ergo plato e irronalis in darij minor est va et maior deducebat p descesum ex vo: ergo maior est va. Et pclo no se fallit: ergo pclo e va. Et pfirmat pfirmat ho est auis: ergo ho e asinus. pna e bona et ans pz: qz ho fuit auis et cu sbm sit terius absolutus: op; q pnialr ho sit auis vl esto q ponat pnomen loco teri absoluti in ide redibit. pbo ia ans p socijs diomedis vt pz. xiiij. methamorphoseos: et ide pz ibide de socijs vlixis pu er sie i porcos ide testat boetius. iiij. d co solatioe forte dicis no sut crededi poete p aristo. hoc hz de socijs diomedis in libro que copsuerat de mirabilibus et Aug. xviij. de ciuitate dei hoc habet igit.

Op. 4. Quarto af p ista distinctione de ppone ipossibili p reflexione volo q vocem mi hi oem ppone signte qliter ipossibile est ee ipossibile et solu tale ta ista hoc e ipossibile no e ipossibilis imo possibilis et tuc vltra: ergo pot ita esse sic ipsa sigt: sed ipsa sigt q ipsa est ipossibilis: ergo ipsa e ipossibilis: ergo dicta no stat. Et pfirmat ista no pot saluari ipossibilis hoc est ipossibile et no p reflexione: et tm ipsa est pfirmat ipossibilis: igit maior pz qz: vel e ipossibilis absolute vel no: no pm qz no ancedit ad qd lz: no 2m qz nuq pt ita ee sic ipsa sigt. ipsa eni sigt q ipsa e ipolis et no p reflexione et ita no pot ee. Et pfirmat no pot ista ee sic ista sigt aliqd no est tm no est ipolis: igit maior pz: qz pdicit pponi simplr necie: vt docebit qo seqne: go ipsa e ipossibilis ia pbat minor multiplr. Tu prio ista e de possibili possibilis aliqd possibilr no e: ergo habebit vna de pnti possibile et nulla nisi hac aliqd no est: go illa e possibil. Tu 2o hus ens no e vel hus ens no e numerado oia etia et n st plra etia: go aliqd ens n e pna e ascesus et ans possibile vt dic eius pdictoriu: go et pns

cū nō ſe ipoſſibiľr. Tū tertio. hoc ens vel hoc ens vľ
hoc ens: ꝛ ſic ō ſingulis nō eſt: ergo aliqd nō eſt: ꝯñā
tenet a ꝯūibilibꝰ. qꝛ illō diſiūctū ꝯuertit cū ſibco iſtiꝰ
aliqd nō eſt ꝛ reſidua eodēꝰ accipiuť ꝛ añs eſt poſſe:
ergo ꝛ ꝯñs. Tūꝫ 4ᵒa ens nō ē. gᵒ tñ ens ñ ē vltra. gᵒ
ens nō eſt que infert hāc aliqd nō eſt. pᵃ ꝯñā tenet ab
equiualētibꝰ. Scōa tenet a tota copulatiua equalenť
ad alterā eius partē. Tertia ꝯñā claret: ꝛ pmū añs eſt
In oppositū. poſſibile: ergo ꝛ vltimū ꝯñs. ¶ In oppm̄ ſunt nōbi
lia. In pmis ſuppono ꝙ nō determinauimus de ꝓpōne
de impoſſibili niſi p accñs. ſcōo ſuppono ꝙ impoſſi
bile pōt capi ſcōe intētionaľr ꝛ pme ꝛ ꝭꝫ hoc hec eſt
ꝯcedēda aliqd eſt ipoſſibile qō non eſt ipoſſibile ſiue
capiť in ſenſu copulato: ſiue in ſenſu copulatio: hoc
Triplx est ipossibile. pꝫ capiēdo pᵐ terinꝫ ſcōe intentionaliť ꝛ ſcōm pme.
Tūc dico ꝙ triplex eſt ipoſſibile. Qōdā p ſe qōdā p
accñs. tertiū per reflexionē. Impoſſibile p ſe eſt ꝓ
Priuz pō ſic ſe hñs ꝙ nō pōt nec potuit nec poterat ita eē ſi
cut ipſa ſigť ꝛ hic capiť eē: vt icludit fuiſſe fore ꝛ ſilia.
Et negatiua dꝛ impoſſibilis p ſe qꝛ ipſa ſigť nō eē q̄
liter neceſſe eſt eē ꝛ duplex eſt ipoſſibile. Quodā grā
materie: vt hō eſt aſinꝰ ꝛ tale iplicat ꝯdictionē ꝓpꝛie.
Quoddā grā forme: vt copulatiua cōpoſita ex dua
bꝰ ꝯryꝭ q̄ q̄ñ explicat ꝯdictionē: vel copulatiua cōpo
ſita ex ꝯdictorijs q̄ ꝯdictionēꝫ de directo explicat in
cathegoricis ſimplicibus: pauce ſūt formaľr ipoſſibi
les. Quia iſta hō eſt nō hō: hꝫ vnā in ſili formaꝫ veraꝫ
pater eſt nō pꝛ ſiliꝰ eſt nō ſilius tñ ꝭꝫ ariſt. mihi videť
formaľr impoſſibilis. Nec valet illud puerile vtēdo
tpe pñti p vno die calidū eſt nō calidū. Et dꝛ ſimpli
cibꝰ: qꝛ ſtat formaľr impoſſibilitas huiꝰ nō qōlꝫ eſt vľ
nō eſt vbi ly vel ex parte copule negatū mutať in ꝛ.
Scōm ipoſſe. ¶ Etiā ꝓpōnū impoſſibiliū qdā eſt ipoſſibilis pp vni
us partis impoſſibilitatē: quedā pp partiū incōpoſſi
bilitatē tñ: vt iſta copulatiua ois hō eſt rōne: ꝛ ſortes
nō eſt rōne: ꝛ ſortes eſt hō: vbi qlꝫ haꝝ cathegoricarū
ē cōpoſſibilis cuilꝫ alteri cathegorice: ſꝫ nō alijs dua
bus cathegoricis: ſortes currit ꝛ ſoꝛ. nō currit ſūt co
pulatiua ipoſſibilis pp partiū repugnantiā: ſed nūq̄
veꝝ vero repugnat. ſaltē in nō reflexis: nec neceſſarium cō
tingēti: ſꝫ bñ ꝯtingens ꝯtingēti. Propō ipoſſibilis p
accidēs eſt ꝓpō nō ipoſſibilis de p̄terito falſa q̄ in po
ſterū nō pōt eſſe vera: vt adā nō fuit. Hic poniť non
ipoſſibilis: qꝛ aľs iſta hō fuit aſinꝰ eēt ipoſſibiľ p acci
dēs: ꝛ capiunť vera ꝛ falſa p ita eē vľ nō eē: qꝛ aľs iſta
Tertiū ipoſſe. nulla ꝓpō eſt negatiua eēt ipoſſibilis p accidēs: qō nō
eſt dicēdū. ¶ 3ᵐ eſt ipoſſibile p reflexionē: ꝛ eſt ꝓpō
cuiꝰ reflexio ſe ipoſſibilitat. i. q̄ ſigť ſe ipoſſibilē cuiꝰ
modi eſt iſta. hoc eſt ipoſſibile p ſe: hoc eſt ipoſſibile
ſimpľr: ꝙ oporteat addere illud mēbꝝ: pꝫ. qꝛ vľ iſta
eſt poſſibilis: hoc eſt ipoſſibile p ſe vľ nō. Si ſcōꝫ tūc
ipoſſibilis eſt ꝛ hꝫ itentū. Si pᵐ. ſ. eſt poſſibilis po
nať ineſſe ꝙ ita ſit ſic ipa ſigť: ꝛ cū ipſa ſignificet ꝙ ip
ſa ſit ipoſſibilis ꝛ ita eſt p te. ergo eſt ipoſſibilis. ergo
adhuc habeť intentū ꝙ ipſa eſt ipoſſibilis. Sed ꝓpō
ꝯfuſe ſe ipoſſibilitās: quēadmodū ſūt iſte ois ꝓpō eſt
ipoſſibilis: ois ꝓpō vlis eſt ipoſſibilis nō eſt opus di
cere ꝙ ſūt ipoſſibiles p reflexionē: qꝛ ad taliter eē ſi

cut ipſe ſnīa totali ſignt nō ſequiť eas eē impoſſibiles
qꝛ ita pōt eſſe ſicut iſte nūc ſignt iſtis nō exiſtentibꝰ.
Secus eſt de ſingularibꝰ ſicut de hac. hoc eſt ipoſſibi
le demonſtrādo ꝓpōnem cuius eſt pars: qꝛ ad ita eſſe
ſicut ipſa ſigť ſeqtur ꝛ ipſam eē ꝛ ipſam eſſe ipoſſibi
lem. Sed ad ꝓpōnem ſe falſificare non opꝫ ꝙ ad ta
liter eſſe ſicut ipſa ſigť in bona ꝯñā ſequať ipſam fore
falſam vt poſtea dicemus: ſed quis reputat tales im
poſſibiles p reflexionēꝫ nolo ſecū ꝯtendere de noie. pᵐ corr

Ex iſtis iſero correlaria. Primū eſt aliqua
ꝓpō eſt ipoſſis tñ ita pōt eē ſicut ip
ſa ſigť. imo ita eſt vt pꝫ de hac ſingulari hec ꝓpō eſt
ipoſſis p ſe. ¶ Scōm correᵐ. dabiles ſunt due ꝓpō Scōm.
nes ſynonime mere nāľr ſignātes: quaꝝ vna ē ipoſſis
ſimpľr ꝛ alia ſimpľr poſſis. hoc pꝫ de iſtis. hoc eſt i
poſſe ſimpľr. ꝛ hoc eſt ipoſſe ſimpľr i mēte. poſito ꝙ
nomē vtriuſq̄ꝫ vel ſaltē vtriuſq̄ꝫ ꝓnomē demonſtret
pmā. ¶ 3ᵐ corrᵐ due ꝓpōnes ꝯdicūt: quaꝝ vna eſt Tertiū.
ipoſſis ꝛ altera falſa. pꝫ de iſtis. hoc eſt ipoſſe hoc nō
eſt ipoſſe demīſantibꝰ affirmatiuā in caſu reflexionis.
¶ Quartū correlariū. nō ois copulatiua affirmatiua Quartū.
cuiꝰ vna ps eſt ipoſſis: imo cuiꝰ qlꝫ ps eſt ipoſſis ē cō
poſita ex ptibꝰ repugnātibꝰ. ꝓbať ſic. nulla copulati
ua vā cōponiť ex ptibꝰ repugnātibꝰ. Sꝫ iſta copulati
ua hoc ē ipoſſe: ꝛ hoc ē ipoſſe demīſando illas duas p
duo ꝓnoia eſt vā. gᵒ nō cōponiť ex ptibꝰ repugnātibꝰ
ꝯñā i ferio ꝛ maioꝛ rōnabilis ꝛ minoꝛ oñſa eſt in qōne
2ᵃ. ¶ 5ᵒ ſeqť ꝙ nō ex qlꝫ ipoſſi ſeqť qōlꝫ pꝫ: qꝛ nō ſe Quintū.
quiť: hoc ē ipoſſe. gᵒ hō eſt aſinꝰ: ꝓbať ita eſt ſic ſigť
p añs: ꝛ nō ſic ſignatur p ꝯñs. igiť. ¶ Sextū corrᵐ ꝛ ꝓ Sextū.
babiliꝰ oppoſito vel ſaltē oppm̄ nō eſt ita ꝓbabile eſt
iſtud. Aliq̄ ꝓpō ſignās q̄ľr neceſſe eſt eē eſt ipoſſis. vt pꝫ
de hac: hoc poſſiter eſt ipoſſe: qō neceſſe eſt ita eē ſic ipa
ſigť oñdiť. Eſt modaľ diuiſa de nullo extremo reſtri
cto ſigno taľr eē q̄ľr eſt. gᵒ neceſſe eſt ita eē ſic ipa ſigť
ꝙ ſe ipoſſľr ſuadeť ſic: qꝛ ſigť ꝙ ipſa pōt eſſe ipoſſis: ꝛ
q̄ľrcūq̄ꝫ pōt ſe hēe ꝭm ſignificationē quaꝫ termi hñt
nunc ſe habet. ergo ſi poteſt eſſe impoſſibilis nūc eſt
ipoſſis. ꝛ iſta ſeqť ex qlꝫ. Appꝫ ꝙ bñ pōt dici ꝙ iſta
eſt poſſis: hoc eſt ipoſſe: qꝛ ita pōt eē ſic ipſa ſigť: ꝛ ad
taľr eē nō ſeqť ipſaꝫ eē ipoſſeꝫ: imo citiꝰ poſſeꝫ: eo ꝙ
pōt taľr eē. Vñ ſi iſta iponať ad ſignduꝫ tm̄: ſic hec
hō eſt aſinꝰ iā ita eſt ſic ipa ſignit ꝙ nunq̄ ꝯtingē po
teſt per quācūq̄ꝫ impoſitionē: de iſta homo eſt aſinꝰ ꝛ
vel tali. Tamen bene veruꝫ eſt ꝙ illa impoſitiōe fa
cta nō remanet eadeꝫ ſignificatio ꝭm quā termini pri
us capiebanť. igiť. Et illud nō eſt mirabile quādo il
la ꝓpoſitio habet reflexionē ſupra ſuā ſignificationē
ꝛ tunc ad argᵐ quo iſta ꝓbať ipoſſibilis rñdeť nega
do. Et qñ aꝛ: vel pōt ita eē ſicut ipſa ſigť: vel non. do
pᵐ: ꝛ qñ dicis ponať ineſſe tūc ipſa erit ipoſſis: dꝛ ꝙ
hoc pōt dupľr intelligi ꝙ ponať ineſſe. vno modo ſic
ꝙ iſta ponať vera ꝭm ſignificationē ꝭm quā terminī
capiunť: ꝛ tunc argumētum curreret: ſed ille curſus
non eſt velox: qꝛ curreret ad impoſſibilitateꝫ huius.
¶ Ois ꝓpoſitio eſt particularis. Alio modo ꝓpoſi
tionē poni ineſſe pōt intelligi ꝙ nos ponamus ita eē
in re: ſicut ꝓpoſitio ſignificat: ꝛ ſic debet capi quādo

dicit possibili posita inesse nullu sequit inconueniens. et hoc mo ista ponit inesse post qz iponit ad significandu hoiem esse asinu ia veru est dicere: ita est sicut ipsa significauit. tn tunc redit difficultas de hac hec est impossibilis fm hac significationem in mentali vltimata a q ne scio bn euitare: qn teneat mebra posita: sed qris forte an ista sit ipossis sortes scit se errare. Et dr q est possibilis: qz sortes pot assentire isti ppoi sortes errat no habendo aliu errorem: et tunc sic vel ista est va vel falsa. Si vera ita est sicut illa significat: illa signt sorte errare. ergo ita e. sortes errat vel illa est falsa: et tunc assentit pponi false: et sic iteru erraret. Et vtrūqz istoz est possibile etia illa no se falsificat: sed est va. et hoc sortes pot scire: qz pono sorte esse bonu logicu peritu in insolubilib9 qui sciat q q assentit isti pponi sortes errat: tunc dat mediu iserens sorte errare. Et tc ad argm hetisberi et sophistaz q solet pbare hac ipose3. Si sortes scit se errare no errat qd pbat sic: qz si scit se errare: ergo scit se falso assentire aut vero dissentire: nego ptam nec dependet ex terio: qz stat aliquem errare assentiendo pcise ho et hoc no est inconueniens qn illud veru est ptinens ad inferendu ipm errare. Et sic p3 q errare d3 sic describi. Est falso assentire vl vero dissentire vl assentire ppoi ad qua seqt assentientez errare. tuc poit vna pclo illa que dicunt de ipossibilitate sunt bene dicta.

Ad argumentu hetisberi

Respodet ad rones ante oppm. Ad primā nego ane. Et ad probationē negat minor. Et ad illu casu3 esto q ita sit nego q ho sit asin9: imo ibi sunt duo supposita coicantia i mā. Et si esset tertia forma esset tria supposita: quemadmodu si de9 caperet nuc eadē mām q est in sorte et ponet rone et iso iaret sorta elephātis: tuc certu e q elephas n e ho: sic dr i casu posi demostrando mā3 et formā ronalē. illud est ho: et nullo mo asin9: et eadē materiā cū forma asinina illud e asin9: et nullo mo ho et illa trinitas demostrando duas formas et mā3 no sunt aial: sed aial et aial ex q sunt ho et asin9: et nihil sunt et sit nihil. Ad pfirmationē qre solonē i exponibilib9.

Ad rones i oppositu3

Ad pm

Ad scdm argm dicit q si teneat aliud ab inexponentib9 exclusiuoz et capiendo patre pro pte in diuinis ista no est iposiis. S3 p pte creato iposiis est.

¶ Ad pfirmationē de ista oe aial in stabulo regis est equ9 pcedit eius positas. Et ad pbationē singulares ei9 sunt ipossibiles pcedit no tn op3 vlem ee iposibilē. Et qn dicis vlis infert singulares p descensum hoc negat. S3 ista vlis cū pstātia secu icopossibili isert singulares impossibiles. Et qn arguis hec ptes sunt hoc copoie: et hoc poie. g9 hec ptes sut copossibiles. Negat pña: qz denotat adeqta copulatas intrinseca in pñte: no aūt in ante. Et ad sile assumptum hec ptes sunt hoc coloratu et hoc et c. dr q no est sile. Et qn arguis 2o hec ptes sut poies pcedo maiore: et ad minore p9 nego ea: qz hec ptes no sut hoc ane imo hec pte et copula piūgēs has sut ane. 2o do gratis mino re: s3 nego pñā: s3 debea pcludē. g9 aūe e ptes possibiles: vt p3 p maiore cū vniuersalitate maioris ppōnis.

Ad 2m

Ad 3m

Ad 3m pcessa maiore negat minor: et ad pbationē ipsaz sequit ex vero p descēsu3 negat: sed dr p nuc q op3 sic descēdere oe aial brutu qd no est iste ho e irronale: vt ly aial stet eque restricte in descēsu et descēdētibus: an iste descēsus sit formalis: vl an oporteat descēdere sub determinatione accepta vnica alibi practicādu est. ¶ Ad pfirmationē q tāgit socios diomedis: rndet sicut rnsu3 est: et ad aristotelē dicit q ipse narrat pendiut. et ad Augu. xviij. de ciuita. dei caplo. xvij. vbi et Aug. dicit q ibi e isula diomedia no loge a mote gargano q e in apulia: vbi e templū qd circūuolāt iste aues tā mirabilr obsequo vt rostrū aqua ipleāt: vt si eo greci veniut eis applaudūt no grecos venietes diris vberib9 cedūt: s3 btūs Aug. in. xviij. caplo eiusde libri dicit q dispsis socijs diomedis pter eoz pctā demoes caute adduxerut tales aues de partibus remotis loco socioz diomedis: et sic hoc instinctu demonu deo pmittēte factum est quēadmodum de agamenonis filia: sed pro poetis sufficit q illud qd intellexerunt per eoz fabulas erat verum. argumentu esset melius de pūersione vxoris loth q retrospexit: sed no spectat ad mām subiectā.

ad pfir.

Ad 4m dico q tua vocatio no e sufficiēs vt argm arguit. S3 op3 addē qd additum e. ¶ Ad pfirmationē dr est impoiis p reflexionē et falsa. Sed qris an pot ita esse sicut ipsa signt dr q sic: qz si illa imponat ad signdu tm: sicut ista ho e asinus: tuc ita est sic ipsa signuit qd e pnāz ppōnū ipoliu3 ppissime dictarū: s3 sp eēt difficultas h: b9 e ipoie fm hac signtionē: et no p reflexionē. et dr q illa est simpliciter ipossibilis: et cū hoc p reflexionem et añcedit ad qd libet.

Ad 4m

Ad confirmationem

Ad 5m qn dicis no pot ita ee sicut ipsa signt aliqd no est pcedit et negat minor. Et qn eaz pbas multiplr. ¶ Ad pmā pcedo q ista e possibilis. Aliqd poiter no est et op3 vidē pro q reddit va et clarū e pente creato iā op3 demostrare vnā creaturam sic dicēdo hoc ens no e. Et illa e poiis et no d3 dari ista aliqd no e eo q ib3 sit terius absolut9. ¶ Ad tertiā pbationē nego pñā: qz no est assensus. vt bn arguit argm: qz ane e pringēs: et pñs ipoie: sed op3 ponere pstātiā affirmatiue sic: et ista entia sunt oia entia: mō ista copulatiua est ipoiis hoc ens no e: vl hoc ens no e: et sic de singlis. Et ista entia sut oia entia: qz i dirū etia dicis hoc ens no e: et pstātia dicit idem ens esse. ¶ Ad 3m pcedo pñā: et dr q ane e ipoie: ista est necessaria oe qd e hoc ens vl hoc ens: vl hoc ens: et sic de singulis est. ¶ Ad qrtu3 nego pñam: et nego eas equiualere. potest fieri argumētū ad pbandu3 q ho sit asinus: posito q rpe assumat asinitatē: tam vr q homo sit asinus. veru3 est per coicationē ydiomatū: et connotatiue captis terminis: no aute absolute. sed hec materia non est presentis speculationis.

Ad 5m

¶ Quinta questio de necessitate.

Utrum illa que dicit de necessitate sint bn dicta. Et ar q no: ista no e necia oe ens e. g9 dicta nulla ane ar: qz bn seqt. oe ens e. g9 hoc ens e et h ens e: sed pñs e pringēs. g9 ane no e neciu3: qd bn sequitur: p3 p descēsu3: et abrlt ad suas singulares. Et pfirmat ista no e necia fm Aristo. ois ho est aial. g9 dicta nullaz ane p3:

Op. p9

pfirmat

añs pꝫ: qꝛ oēs hoies pñt occidı̄ se: ⁊ silr pōt esse vīe diluuiū: vl' vīis strages: ⁊ tunc nullus homo erit.

Op. 2. **Secūdo** ar. nullus hispan⁹ est aial: nullus gallus ē aial: nul⁹ scot⁹ ē aial: nullus anglic⁹ ē aial: ⁊ sic de singlis nationib⁹: g⁹ nullus hō ē aial: ⁊ꝫ ꝯña p assensū singulariū in respectu. añs ē ꝯtingēs: g⁹ ꝯña nō ē ipoīe: ⁊ silr de talib⁹ nulla femīa ē aial: ⁊ nullus asin⁹ ē aial: ⁊ null⁹ bos est aial. ⁊ sic de singulis spēb⁹ aialis. Et ꝯfirmat̄ qꝛ istū hoiem eē aial ē ꝯtingēs. g⁹ hoiēꝫ eē aial ē ꝯtingēs ab īfra ad supra: vel sic oēm hoiem eē aial est necesse. g⁹ istum hoiem esse aial est necesse ⁊ istū hoiem esse aial ē necesse. Sed ꝯña est fiñ ergo ⁊ añs ⁊ ꝯña descendit.

Op. 3. **Tertio** ar p dicta hec eēt nec̄ia. brunell⁹ non comedit auenā vl' comedit aliqd. sed h⁹ ē fiñ: qꝛ ē disiūctia cōpo⁹ ex ptib⁹ ꝯtigētib⁹: neqꝫ ꝯdictorijs: neqꝫ subꝯrijs. g⁹ ē ꝯtigēs. Sed ꝙ eēt necessaria. pbat̄. ptes ei⁹ pticipāt legē subꝯriaꝝ ⁊ ꝯdictoria ei⁹ ē ipoīis: igit̄. Et ꝯfirmat̄. seq̄ret̄ p dicta ꝙ hec eēt nec̄ia: hec nō ē nec̄ia demfando se: sꝫ ꝯña est fiñ. g⁹ male dcīn ē. pbat̄ ꝯña: qꝛ vl' ipsa ē ipoīis vel ꝯtingēs vl' nec̄ia. nō pmū: qꝛ ita est sic ipsa sigt̄ neqꝫ 2ᵐ: qꝛ nō pt ita esse sic ipsa sigt̄: ꝙ pꝫ qꝛ dādo oppm pt ita eē: sicut ipsa sigt̄: ⁊ pt alr esse cū sit cōtingēs: ⁊ tūc pōt eē nec̄ia sic signādo ꝙ si ꝯcedas est nec̄ia: tūc ita est sicut ipsa sigt̄. Sꝫ ipsa sigt̄ ꝙ ipsa nō est nec̄ia: ⁊ ita est p te. ergo si ipsa ē nec̄ia nō est necessaria: nec potest dari tertiū: qꝛ asserit se nō fore necessariam.

Op. 4. **Quarto** ar. ista ē nec̄ia: h⁹ ē nec̄iū demfando se: g⁹ male dicūt nōbilia ⁊ corre⁹ añs pꝫ: qꝛ q̄lꝫ ꝑpō signās se eē falsaꝫ ē fl'a: g⁹ q̄lꝫ ꝑpō signās se fore nec̄iaꝫ ē nec̄ia. ꝯña ꝫ ꝯuenīēcū similitudie. Et ꝯfirmat̄: qꝛ qñ nōbilia oñdūt ei⁹ ꝯtingētiam. hoc nō ē fꝫ acceptionē terioꝝ fꝫ quā capidt̄: ⁊ h⁹ reqrit̄: qꝛ alā ita oñderes ꝯtingētiam hui⁹ homo est asinus.

Op. 5. **Quinto** ar p istū modū nō pt saluari nec̄itas hui⁹ hec ē nō nec̄ia: sꝫ ipsa est nec̄ia: igit̄. pbat̄ mioꝛ: nō ē ipoīis nec ꝯtingēs. qḋ pꝫ qꝛ nūc pt fore sic p eā sigt̄ur: ⁊ p ei⁹ ꝯdictoriū icōplexū: qꝛ si pt alr eē ꝙ p illā sigt̄ur: sors ē currēs pt ita fore sic hec sigt̄: sors est currēs: sed ꝙ nō pt saluari nec̄ia. pꝫ

ꝯfirmat̄ ꝙ recalcitrat sup suā nec̄itatē. Et cōfirmat̄. seq̄ret̄ ꝙ hec eēt nec̄ia fm Ar. iste hō erit vl' iste hō: vl iste hō erit: ⁊ sic de singlis demfando oēs hoies futuros: sꝫ ꝯña ē fiñ g⁹ ⁊ añs ⁊ pbo ꝯñam. qꝛ ē vna disiūctiua q̄ sic seh̄ꝫ ꝙ sp ita erit sic p vnā ptē sigt̄ur: qꝛ sꝫ īfinite eq̄ualiter signōnes: falsitatem ꝯñtis pbo multiplr. Pōno ē vna disiūctiua cui⁹ q̄lꝫ ps ē ꝯtingēs: ⁊ nulla ps ei⁹ ē negatiua: ⁊ q̄lꝫ talis ē ꝯtingēs: igit̄. ¶ Tū 2⁹ nulla cathegorica copulatiue ꝯdicētis isti disiūctiue repugnat alicui alteri pti cathegogoricē: g⁹ copulatiua nō repugnat disiūctiue. ¶ Tūc 3⁹. q̄lꝫ singularis istius disiūctiue ē falsificabilis: ergo ipsa nō est nec̄ia ꝯña est apparēs: añs ar ista ps erit falsa demōstrando hoiēꝫ q erās erit debinc ad cētuꝫ ānos ⁊ 2⁹ singularis erit fa'sa. Et sic de q̄lꝫ ꝙ si neges tūc iniste aliq̄ singularis nō erit falsa: vl' pnomeni illi⁹ demōstrabit hoies vl' nihil. si scōꝫ nō ē singlaris ei⁹. Si p̄ᵐ certū ē ꝙ illa singularis falsificabit̄ mortuo illo hoīe: igit̄. ¶ Tū 4⁹. oēs ille singlares erūt false: g⁹ ⁊ illa disiūctia añs pꝫ qꝛ due erūt false ⁊ iteꝝ alie due erūt false ⁊ sic ꝯñter mille erūt false: ⁊ bis mille sine statu. ergo oēs erunt false. ¶ In oppositum sunt notabilia. In o^m.

Notādū p⁹ ꝙ iste terius necessariū capit dupl'r. vno⁹ p⁹ itētōalr. ⁊ sic tūc sꝫ sic res nec̄ia ⁊ sic nihil ē nec̄iū nisi solus de⁹ ⁊ eo mō negat h⁹ sophisma nec̄iū ē ꝙ de⁹ nō ē sꝫ p nāꝫ ē veꝝ: qꝛ hoc est qḋ de⁹ nō est demfando māꝫ priam ⁊ hoc est necessariū: ergo nec̄iū est ꝙ deus nō est ⁊ illa est v'a: si ne capiat̄ in sensu cathegorico siue ypothetico. Alio⁹ scōe intētionalr ⁊ sic capit̄ p ꝑpōne nec̄ia: ⁊ sic oīe ens esse est nec̄iū lꝫ nullū nec̄iū ē oē ens eē: hoc pꝫ capiēdo nec̄iuꝫ in p⁹ scōe intētionalr qꝛ tūc sbꝫ supponit mālit̄ p hac oē ens est q̄ est nec̄ia. scōa ps pꝫ capiendo nec̄iū prie intētionalr imo scōe qꝛ de rigore ꝑ tum stat sigt̄iue: qꝛ sbm scōe intētiōis nō restringit ꝑ tū. Sꝫ qcqd sit iste terius nec̄iū in ꝑposito capit̄ scōe intētionalr. supponit̄ ēt ꝙ nō loq̄mur de ꝑpōnib⁹ de nec̄io nisi per accidēs. sꝫ solum de ꝑpositione nec̄ia Nōbile pmuꝫ. Nec̄iuꝫ dupl'r capit̄.

Notādū est scōo ꝙ sunt aliq̄ distinctiones ꝑ notāde. q̄rū est ꝑpōnū nec̄iarum. Nōbile scōm.

Quedā est nec̄ia p nāꝫ. q̄dā simpl'r. voco illā nec̄iaꝫ per nāꝫ quā solū nālit̄ loq̄ntes vocarēt necessariaꝫ. Et sub alio vocabulo vocatur necessaria secundū aristotelem qui fuit princeps naturaliter loquentium. Nec̄ia p nāꝫ ⁊ simpl'r.

Propō nec̄ia simpl'r ē q̄ absolute nec̄ia est ⁊ ista est diuisio analogi in sua analogata ptialr: qꝛ nō seq̄t est nec̄ia fꝫ nāꝫ: ergo est nec̄ia. Et dr ptialr: qꝛ interdū idē est nec̄iū fm nāꝫ: ⁊ simpl'r vt pꝫ de hac oē qḋ est qñ est: aliqñ est aliqḋ est necessariū simpl'r qḋ nō est nec̄iū fꝫ nāꝫ: vt de⁹ pt creat̄ Ex illo pꝫ ꝙ ptialr hec diuīo ē analogi ⁊ nō absolute.

Secūda distinctio. ꝑpōnū nec̄iaꝝ q̄dā est necessaria necessitate cathegorica siue simpl'r siue ꝯñtis. Quedā est nec̄ia nec̄itate ꝯditionali siue fm qd siue nec̄itate ꝯñe. Et vtriqꝫ mēbrū p⁹ diuisionis pōt diuidi in ista mēbra ⁊ ꝯ si volumus. Alia distinctio.

Propō nec̄ia nec̄itate ꝯditionali est qñ pōt ꝯstitui vna ꝯditiōalis nec̄ia cui⁹ añs erit ꝑpō de scōo adiacente ⁊ sbm erit illud qḋ sbijcit̄ directe ⁊ illḋ qḋ ꝑtur directe de altero ꝑbit̄ in ꝯñte ꝑ bī cā. ista est nec̄ia nec̄itate ꝯditiōali hō est aial. qꝛ ꝯditionalis ei corrñdēs est hec si hō est hō est aial. Et dr directe qꝛ alias ista eēt nec̄ia nec̄itate fꝫ qd albū ē corp⁹ q̄ nullo mō est nec̄ia. sꝫ sua ꝯditionalis dꝫ sic dari si corp⁹ est corp⁹ est albū ⁊ nō sic si albū est corp⁹ est.

Tertia distinctio ꝑpōnū nec̄iaꝝ. Quedā est 3⁹ distin nec̄ia per se. quedā per accñs. ⁊ pbabilit̄. q̄dā per reflexionē ꝑpō nec̄ia p reflexionē est ꝑpositio adeq̄te asserēs se foꝛe nec̄iaꝫ. et pꝫ de ista hoc est nec̄iū demfando ꝑpōnē cui⁹ ly hoc est ps dꝫ adequate pp istaꝫ que nō est nec̄ia per reflexionē. ¶ Vla ꝑpō est nec̄ia omnis ꝑpō vlis est nec̄ia Sꝫ ista nec̄itas multū inclinat ad possibilitatē. Et pōt dici ꝙ ipsa absolute ꝯtingēs est ⁊ nūc est falsa. ⁊ pōt ita esse sicut per eā sigt̄ur qꝛ per eā sigt̄ur ꝙ ipsa est nec̄ia. ⁊ si tm

ponat ad significandum deum esse id ita est sicut ipsa significat. Tamen difficilius est de ista hec est necessaria secundum hanc significationem propositio necessaria per accidens est propositio sic se habens quod non potest aliter esse quam ipsa significat. potuit tamen aliter esse ut est ista: Aristoteles studuit athenis. et ita est de qualibet alia propositione de preterito de simplici extremo deducto signo distributivo vel collectivo cuius veritas non dependet ex una de futuro contingenti dico de simplici extremo propter tales sortes fuit super equum quod nunc est albus quia casu facili est vera falsificabilis tamen. Eodem modo de ista. Omnes apostoli dei fuerunt. xij. quia falsificabilis est dico deducta distributione propter istam que interdum fuit vera. Saul fuit omnis rex israelitarum que tempore david falsificabatur. dico cuius veritas non dependet ex una de futuro contingenti propter tales. antixpus fuit futurus que dependet ex hac antixpus erit.

4ª distinctio ¶ Necessarium per se adhuc dividitur. Quia quedam est necessaria gratia materie. et quedam gratia forme.

Notandum est 3º. quod propositio non dicitur necessaria quia quandiescumque forma(tur) semper est vera. Quia tunc ista sortes

Quid propositio necessaria — est necessaria aliqua propositio est particularis que est contingens. Sed dicitur propositio necessaria: quia non potest aliter esse quam ipsa significat significatione totali et propositionali. ut ista omne ens est quia non potest aliter esse quam ipsa significat quia dato quod una musca corrumpatur omne ens est. Nec sequitur propterea istam esse necessariam omne ens est deus esto quod solus deus sit quia potest aliter esse quam ipsa significat significatione totali. ¶ Ex ista diffinitione infero correlaria. Quorum primum est. si deus est omne ens quod est est: patet correlarium: quia est una conditionalis cuius consequens est necessarium

pm cor. ¶ Secundum correlarium illud est falsum quod communiter dicitur. quod non datur

2m cor. una de 2º adiacente necessaria et de inesse: nisi ista: deus est patet infinite dabiles sunt necessarie ut patet de istis omnis vera est: omnis vera est non chimera est omnis spiritus est. tamen mihi non occurrit una necessaria de simplici copula non exponibilis: non absoluendo verbum a connotatione temporis dico exponibilis: quia ista est necessaria non tamen chimera non est exponendo per aliud ad nisi unum extremum supponat pro deo. ¶ 3m correlarium Nihil facit ad necessitatem propositionis universalis habere singularem unam necessariam et alias omnes

3m cor. veras. patet stat universalem esse contingentem et habere unam singularem necessariam et alias veras. ergo correlarium verum. antecedens patet quia quando solus deus est ista omne ens est deus habet unam singularem necessariam. scilicet. hanc hoc ens est deus demonstrando patrem in divinis et alias singulares veras. Et si dicas non habet alias singulares veras probatur propositum hic. Sequeretur quod hec esset necessaria omne ens est deus vel propositio vel pars eius. posito quod deus esset cum ista propositione omne ens est deus vel propositio: vel pars eius cum singularibus quod est falsum falsitas consequentis relinquatur: et consequentia est clara: quia habet unam singularem necessariam et alias veras. Et idem potest probari de ista omne ens est indivisibile. posito quod deus esset cum multis angelis qui haberent propositiones iam quolibet ens est indivisibile: ut indivisibile distinguitur contra divisibile extensum. Et tamen certum est quod non est necessaria. ¶ 4m correlarium

4m cor. aliqua universalis et similiter indefinita est necessaria secundum Aristo. cuius nulla singularis est necessaria immo quelibet est contingens. hoc patet de

Ad 5m omnis homo est animal et singularibus et de sua precedente. ¶ 5m correlarium. sequens est ex isto 4º quod aliqua est universalis impossibilis cuius quelibet singularis est contingens patet de contradictoria istius universalis omnis homo non est animal cum suis singularibus. Similiter ex opposito aliqua singulares sunt impossibiles quarum universalis est contingens. hoc patet de ista. Omne animal in curia est asinus posito casu quod sint duo logici in curia. Ex illo sequitur. altera propositio. quod est aliqua universalis contingens cuius quelibet singularis est necessaria. ut patet de contradictoria huius omne animal in curia est asinus cum singularibus eius posito quod soli illi duo homines sunt in curia. Nec ex omnibus his iunctis ex possibili sequitur impossibile. Nec ex necessario contingens iste omnes sunt necessarie secundum Arist. Omnis homo vivit omne futurum contingens est futurum. omnis homo morietur vel morietur. Semper animal non est substantia semper erit homo. quelibet homines precessit asinus quelibet asinum precessit homo quelibet habet patrem precessit filius: quelibet filium sequetur pater. et descendendo ad singulares infima contingentes sunt omnes.

Istis notatis ponitur hec conclusio. ista est que de necessitate ponuntur sunt sufficienter dicta. patet per notabilia et eorum probationes. ¶ Tunc respondetur ad argumenta ante oppositum. Ad primum nego antecedens et ad probationem quando dicitur omne ens est: ergo hoc ens est et hoc ens est. negatur consequentia oportet ponere constantiam in antecedente et sic totum antecedens est contingens propter contingentiam constantiam. Et similiter ab universali ad singulares descendendum est. Ad confirmationem nego antecedens et ad probationem omnes homines possunt occidere se transeat. Sed quia non est possibile omnes homines occidere se non currit propositum. quemadmodum omnis homo possibiliter non est animal: sed impossibile est hominem non esse animal. Et de universali diluvio nego antecedens naturaliter. et si dicatur de diluvio quod fuit tempore deucalionis naturaliter dicitur quod illud fuit partiale. si per naturaliter loquentes caperemus platonem quem bene Augu. viij. de civita. dei capitulo. xij. preferet Aristoteli aliter idem foret. Quia licet quelibet patria potest esse diluvium: quia cum hoc stat in quelibet patria esse diluvium est impossibile non sequitur universale diluvium. Et de strage dico quod est magna strages in una patria erit non strages in alia immo hec est necessaria secundum Aristoteles. aliquis homo comedet et videri meo aliquis homo curret: et ex illo sequitur quod est aliqua mere de inesse necessaria cuius illa videlicet primum est contingens homo comedit est contingens.

Conclusio principalis

Ad pm argumentum

Ad secundum argumentum nego consequentiam: in omnibus illis deductionibus: quia stat homines esse animal quando nullus erit hyspanus scotus nec anglicus nec gallus: et sic de talibus denominationibus. Et ad illud de fenice transeat: quod nulla fenix est animal: non sequitur de hominibus qui sunt principaliores partes universi qui non possunt generari nisi per homines. Secus autem est de fenice secundum naturaliter loquentes de asinis et bobus dicendum est sicut de hominibus de muscis hoc non oportet. Nec Aristo. dedisset unquam istum casum quod esset una mulier cum fetu masculino in ventre eius. ¶ Ad confirmationem istam hominem esse animal est contingens: ergo homines esse animal est contingens: negatur consequentia: nec arguitur ab inferiori ad superius secundum acceptionem terminorum: immo a disparato ad disparatum. Et ad aliud omnes homines esse animal est necesse et isti homines sunt: ergo istum hominem esse animal est necesse: negatur consequentia nec est descensus. si oportet sic descendere. ergo hoc lo omnes homines esse animal est necessarium et hoc lo omnes homines esse animal est necessarium: et sic de singulis. Et sive lo homines stet signative sive materialiter non oportet descendere sub eo quemadmodum hic homo albus audiens missam est quod completum non licet inferre singulares subsumendo sub isto termino homo qualitercumque capiatur quia non denotatur quod illud predicatum conveniat cuilibet parti sibi. Sed quod conveniat toti subiecto propterea habendus est respectus in ordine ad idem predicatum.

Ad 2m

Ad 3m videlicet hac brunellus non comedit avenam vel brunellus comedit aliquid. dicitur quod ista est necessaria quod patet quia bene sequitur si brunellus comedit avenam brunellus comedit aliquid

Ad. 3.

Ad confirmationem ad ista

dit aliqd. g° brunellus nõ comedit auenã vł brunellus comedit aliqd. ꝯña tz a ꝯditionali affirmatiua ad disiũctiuã cõpositã ex ꝯñte: ⁊ ꝯdictorio añtis eiusdez ꝯditionalis. Et talis modus arguẽdi ẽ. Et tũc ad formã argumẽti neutra ps est necia: nec ptes ꝯdicũt vel subꝯriant. g° nõ est necia. negaṭ ꝯña. sz suffic ꝙ ptes pricipẽt legẽ subꝯriaꝝ vel ꝯdictoriaꝝ queadmodũ ẽ in ꝓposito. lz mãłr nec seqṭ ꝓpea ꝙ hec disiũctia sit necia. Secana fluit vel aliq̃ ꝓpõ est pticularis ⁊ lz nõ põt eẽ falsa sz ⁊c. põt tñ alr eẽ ꝙ̄ vtraqꝫ sigt fz acceptionẽ terioꝝ ꝙ destruit legẽ subꝯriaꝝ.

ad ꝯfir. ¶ Ad ꝯfirmationẽ q̃ vr acris. vno° nego seq̃lã ⁊ ad ꝓbationẽ ipsa ẽ ꝓpõ ⁊ nõ ipolis neqꝫ ꝯtingẽs. g° necia. negaṭ ꝯña. Sz necẽ est eẽ sic ipsa sigt. sz qꝛ se nõ necessitat est nõ necia. Et ꝯñr ois est ꝙ sua ꝯdictoria ẽ ipolis ⁊ ꝙ ꝓpõ ipolis ꝯdicit ꝓpõni necie ⁊ ẽt ꝓpõni nõ necessarie. Et ꝙ due ꝓpõnes synonime sũt. q̃rũ vna est necia: ⁊ altera nõ necia. hoc totũ pz accipiẽdo illã negatiuã synonimã illi se nõ necessitãtẽ: puta hec nõ est necia: tñ artificiosi° dr ꝙ ipsa est ꝯtingẽs ⁊ va. ⁊ dico ꝙ nũc ita est sic ipsa sigt. ⁊ põt alr eẽ qꝛ põt ita eẽ sicut sigtur p ei° ꝯdictoriũ qñ ista negatia iponiṭ ad signũ deñ eẽ tũc est sic sua ꝯdictoria nũc sigt. Et sic clarũ est ꝙ põt alr eẽ ꝙ̄ ipsa sigt. Tñ difficultas curreret de hac hec nõ est necia fm hanc significationẽ. ⁊ de ista hec nõ significat sicut necesse est esse fm hanc significationẽ quas relinquo q̃ônibus inuenum.

Ad. 4. Ad 4m dici põt ꝙ ipsa est necia fm reflexiones ⁊ vt argm ꝯcludit vel saltez si accipiaṭ ista hec est necia pcise fz hãc sigtionẽ ⁊ hoc est facili° dicẽ. Tñ ista hec est necia addẽdo fm hãc sigtionẽ est ꝯtingẽs qui velit dicẽ ꝙ est ipolis difficile est calũniare eo ꝙ ipsa sigt ꝙ ipsa est necia fm hãc sigtionẽ: ⁊ nõ est ita nec esse põt. Et ista hoc nõ est ipolẽ demẽdando seipsam põt dici necia. Et illa que sigt se esse ꝯtingentez vt ista hec est ꝯtingens dr cõtingens. ⁊ ita de talib°.
¶ Ad ꝯfirmationẽ concedo añs ⁊ nego ꝯñam.

Ad. 5. Ad 5m negaṭ mior imo est ꝯtingẽs: ita ⁊ nunc sic ipsa sigt ⁊ qñ ipsa nõ est: nõ est ita sic sigñr. ⁊ sic nõ est necẽ eẽ sic ipsa sigt. ⁊ ad iprobationez ꝙ tũc põt fieri sic p suũ ꝯdictoriũ incõplexũ sigtur: dr ꝙ nõ opz: vt ita est sic hec sigt aial est nõ chimera. ⁊ põt alr fore sz nõ opz ꝙ aliqd sit chimera.

ad ꝯfir. ¶ Ad cõfirmationẽ reor ꝙ illa disiũctiua est necessaria fz aristotelẽ. Et qñ illud iprobas mĩnplr p° est vna disiũctiua cui° q̃lz cathegorica est ꝯtingẽs ⁊ nulla negatiua: g° tota ꝯtingẽs nego ꝯñ. Et ad scdz i sua ꝯdictoria nulla cathegorica repugnat alteri cathegorice h° ꝯcedo. Sz q̃lz repugnãt alteri pti capiẽdo ad itellectũ ifinitas singulares. ¶ Ad 3m q̃lz cathegorica illi° disiũctiue est falsificabilis: g° disiũctiua nõ ẽ necia dr ꝙ ꝯña nulla est. ¶ Ad 4m oẽs ille singłares erũt false. nego siue ly oie capiaṭ distributiue siue collectiue. qꝛ ifinite sunt. ⁊ ꝯcedo hãc copulatiuã in qua stat resolo argumẽti. Quelz cathegorica illi° disiũctiue erit falsa. Et nõ oẽs cathegorice erũt false. q̃litercũqꝫ capiaṭ ly oie queadmodũ si eẽt vna linea ifinita oriẽtẽ versus finita occidẽtẽ viues teriata in puo ponte ⁊ trahaṭ p infim ⁊ps occidẽtẽ vsus. sub puo põte. tunc q̃lz ps pedalis illi° linee ifinite itrabit sub puo põte. Et tñ nõ oẽs pedales itrabũt sub puo põte. Et codez mõ i casu isto: si p° ps pedalis illi° linee ifinite eẽt alba ⁊ 2a nigra ⁊ 3a rubea ⁊ 4a alba ⁊ sic alternatim tũc q̃lz ps pedalis alba itrabit sb puo ponte ⁊ q̃lz nigra. Sed nõ oẽs albe itrabũt nec oẽs nigre intrabũt. Eo dẽ modo de disiunctis dicendũ est. Et hec de q̃ône.

¶ Sexta questio de insolubilibus.

Circa insolubiles ꝓpones plẽs emergũt difficultates: sz opinionũ varietas eas reddit iteriabiles ita ꝙ fuerunt pscoꝝ artistaꝝ capita ⁊ modernoꝝ tot volũt i eis dũtes opiones. Quaꝝ aliq̃s cõpẽdiose narrabo epilogãdo q̃liꝫ ꝯueniũt ⁊ dñt i fine: ⁊ ne gñet tediũ lectorib° vnã i fine subnectã ceteris ꝓbabiliorẽ reliq̃s ipugnãdo. p° opio Est vna positio tenẽs ꝙ nullũ isolubile ẽ ꝓpõ: qꝛ lz sit ois signũ sicut est vel nõ ẽ: sed qꝛ nõ sigt qescẽter sicut ẽ vel nõ ẽ: ideo sua sigtio nõ sufficit ad hoc ꝙ sit ꝓpõ hoc declaro sic accepto hoc isolubili cõi hoc ẽ fłm: arguiṭ sic: qꝛ vel est va vel fłs. si pmũ tũc ita est sicut ipsa sigt: sz ipsa sigt ꝙ ipsa est fłs: ergo ipsa ẽ falsa: ⁊ vltra ipsa ẽ falsa. ergo nõ sigt sicut ẽ ⁊ sic ãbulat de ly sicut ẽ ⁊ nõ sicut est ⁊ nõ stat qescẽter i vno terio: si dicaṭ ꝙ est falsa. tũc nõ sigt sic est: qꝛ est ꝯ nãz ꝓpõnis false sigre sicut est: sz pz ꝙ nõ ipsa sigt qð ipsa ẽ falsa: ⁊ ita ẽ ꝙ ipsa sigt ita sicut ẽ. Ecce q̃lr currit de nõ sicut ẽ in sicut ẽ ⁊ nõ stat quiescẽter in vno extremo. Sz hec opio hz ꝯcedẽ ꝙ aliq̃ oõ nõ ẽ ꝓpõ p hoc ꝙ vna ꝓpõ distãs p mille leucas ab ea icipit esse ꝓpõ. Et aliq̃ oõ q̃ est ꝓpõ ipsa remanẽte in sili situ oino sicut pus desinit esse ꝓpõ p hoc ꝙ vna musca volat. ista ꝯña ẽ absurda: ergo ⁊ añña illa ꝯñia apitur q̃ ad pmã ei° partẽ de ista ꝓpõ indefinita est falsa qñ ipsa sola est ipsa est isolubilis. ergo per positũ nõ est ꝓpositio. ⁊ incipiat ista esse falsa. hõ currit: tũc ipsa nõ est insolubilis ⁊ est ꝓpõ: igiṭ ꝯña q̃ ad scdam ptẽ pz: qꝛ ista est ꝓpõ falsum est exñte alia falsa ⁊ desinẽte altera desinit esse ꝓpõ. Et idubitãter hec opio hz idẽ dicẽ de plurib° nõ isolubilib°: vt pz de istis. p deũ ego suz piur° ego mentior: sorꝫ credit pcise ꝙ ipse decipiṫ i casib° scdẽ q̃nis. ꝓpterea relinquaṭ h opio.

2a opio ¶ 2a opio ꝙ q̃dlz isolubile ẽ ꝓpõ ⁊ sic ꝯdicit pme opinioni: ⁊ per ꝯñs q̃libet insolubile ẽ vez vel fłm. saltẽ fm quid nullũ tñ insolubile est vez simplr: vel falsuz simplr: hec opinio sic declaratur. Proponũz aliq̃ simpliciter est va. vt parisius ẽ magnũ studiũ. Aliq̃ ẽ simplr falsa vt hõ est asin°. Aliq̃ mixta fm qd va: ⁊ fm qd falsa: vt ꝓpositio insolubilis: que pro quãto asserit se esse falsaz: est falsa: ⁊ pro quãto ita ẽ sicut ipsa sigt ipsa est va. Et sic ꝓpõ isolubilis nõ est va vel falsa simpliciter. sed fm qd.

Oppõit pmo ¶ Sz cõtra opinionez hãc arguitur sequereṭ ꝙ essent duo contradictoria quoꝝ neutrũ est verum: nec aliquod eoꝝ est falsuz vel quod falsum ꝯdiceret nõ vo vel nõ verũ ꝯdiceret falso. Et similiter ꝙ ex vero sequereṭ nõ verũ. ꝯña est ꝓ vtraqꝫ sui pte dissonuz: ergo ⁊ añs quod est opinio ⁊ ꝯña declaratur quo ad pmã ptẽ

q demonstrata hac hoc est falsuz cū ꝯdictorio q̄ demōstrat ipsaz tūc affirmatiua non est vera. vt dicit ppō et silr nō est falsa. Et tūc sic vel negatiua est vera vel fl'a. vel nec hoc nec hoc. si ꝑmū hn̄tur duo ꝯdictoria quoꝝ neutrū est veꝝ. Silr q̄rū neutrū erit fl'm. Si dicat q est vera et sua ꝯdictoria nō est falsa. g° veꝝ ꝯdicit nō falso. Si dicat q ista negatiua ē fl'a tūc sic. sua ꝯdictoria nō est vera. g° fl'm ꝯdicit nō vero. et sic ostēdit ꝯn̄a q̄ ad p̄mā ei° ptē. ℂ Quo ad scd'az ptē pȝ. q: bn̄ seq̄t hoc est ꝯn̄s fl'm. ergo hoc ꝯn̄s ē fl'm ꝯtinue demrādo ꝯn̄s. Et an̄s ē veꝝ et ꝯn̄s nō ē veꝝ. g° ppo^m q̄ ad scd'az ptē pȝ 2° si est vera vel opȝ q sit vera tn̄ vel fl'a tn̄

2° qpp. qd negat opio et p ꝯn̄s destruit se. ℂ 2° ar. illa nō est vera fm qd hoc est fl'm pbat. q: p aduersariū ppō vocat vera fm qd: qm̄ ita ē sic ipa sig̃t. et ad alr seq̄t ipaz fore falsam. sȝ fm opionē hāc: nō est ita sic sig̃t q: ipsa

Ad p^m rn̄detur sig̃t de se q ipsa ē fl'a et nō ē ita: igit. ℂ Ad ista arg^a pōt rn̄deri ꝯcedēdo q sūt duo ꝯdictoria q̄ꝝ neutrū est veꝝ et ēt q̄ꝝ neutrū est fl'm: sȝ vnū est veꝝ fȝ qd. alteꝝ est fl'm fm qd. imo vtrūq̄ ē veꝝ fm qd: et vtrūq̄ est fl'm fm qd. Tn̄ fm illā fm qd affirmatiua est vera negatiua ei opposita ē fl'a. et ꝯ hoc pȝ: q: accepta hac hoc ē fl'm: q̄ est isolubilis. Dr̄ q illa est vera p quāto sig̃t ita eē sic est. Si p quāto se falsificat ē fl'a: tūc negatiua ei opposita ē fl'a p quāto sig̃t ita eē sic est et vera p quāto sua ꝯdictoria se falsificat. vel pōt dici q negatiua est vera simplr eo q sig̃t q affirmatiua nō est fl'a. et ita ē qd nō est fl'a. Ad aliō qn̄ dixi ex vero seq̄t non veꝝ. ꝯcedo nō tn̄ hēo ppea ꝯcedē q ex vero sequat falsuz: q: illō ꝯn̄s nō ē fl'm: sȝ fl'm fm qd: et ꝯcedit q ex vero seq̄t fl'm fm qd. Et eodē mō pōt opio dicē ꝯnr q ista hoc est ipossibile nō est ipossibilis nec possibilis simplr. sed impossibilis fm quid et possibilis fm quid. et sic de alijs passionibus propositionum.

Ad 2^m Ad 2^m qn̄ arguis. Si sint vera vel falsa disiunctiue opȝ q illa sit vera vel falsa diuisim: q: illa de disiūcto equalet vni disiunctiue. istud arg^m currit ex falso p̄supposito. q: opio nō dicit q est vera vel falsa. sȝ qd est vera fm qd vel qd est falsa fm qd ad sensum declarati an̄. Et ꝯcedit q illa de disiuncto equalet vni disiūctiue et tūc arg^m nō currit. Sȝ ꝯ istud replico q accepta hac hoc est fl'm quā dicis sig̃re sic est et cū h° falsificare vel hoc sig̃t copl'atiue vel disiūctiue aut cōiūcti. ℂ Si p^m tūc vna pars: est falsa. et sic ipsa ē falsa simplr cui° oppm̄ dicis. vel disiūctiue. Et ita est ipsa est vera simplr. si incōiūcte est ppō plures et nō ppō. Dr̄ q ipsa est cathegorica sig̃ns oino sic est. sȝ q: reflexiue falsificat se ex ꝯn̄te est falsa saltē in respectu. Et sic nō opȝ sig̃t copulatiue disiūcte vel incōiuncte: nisi ly nō capiat ifinitāter. ℂ Ad tertiaz rōnē pōt qs dicē q ita est sic ipsa sig̃t fm qd. et ad talr eē seq̄t eā eē falsā q in p̄sentiaꝝ nō declaro: quēadmodū nō teneo hāc opionē opȝ q aliq̄ volūtaria ꝯcedat. et cuȝ hoc ferme ꝯdictoria falsa. vel ex vero seq̄t falsū. ℂ 3^a

3° opio Albertus de saxonia. est opio quā ifeq̄t Albert° de saxonia tenēs eas yportheticas. Pro qua ponit aliq̄s descriptiōes: et suppōnes ꝯcl'ones ex eis p isolubilib° iferēs. ℂ p° descriptio est. ppō vera est q̄ qualrcūq̄ sig̃t ita est et cuȝ hoc possibile est eā eē. ℂ Propō falsa est q̄ nō q̄lrcūq̄ sig̃t ita est: tūc supponit aliq̄. ℂ p° suppō. ois ppō est affirmatiua vel negatiua. p° suppō

ℂ 2° suppō. oēm ppōnē affirmatiuā eē verā: est idē eē p q̄ supponit sbm ei° et p̄tū et ecōuerso ppōnē eē falsā est nō idē eē p q̄ supponit ei° sbm vel p̄tū. Scd'a

ℂ 3° suppō. oēm ppōnē negatiuam nō eē verā est nō idē eē p q̄ supponit suū sbm et p̄tū. et ecōuerso. Tertia.

ℂ 3° suppō est. ois ppō affirmatiua sig̃t idē p q̄ supponit ei° sbm et p̄tū. et hoc ondit manifeste copula affirmatiua. Quarta

ℂ 4° suppō est. ois ppō negatiua sig̃t nō eē idē pro q̄ supponit ei° sbm et p̄tum: et hoc ondit copula negata. ℂ Ultimo supponit iposibile est eandē ppōnem esse veram et falsam.

Istis suppositis ifert ꝯcl'ones. p° ois ppō affirmatiua sig̃t se eē verā: pȝ. ois affirmatiua sig̃t idē eē p q̄ supponit ei° sbm et p̄tū p q̄rtā suppōnē. Sȝ oēm ppōnē affirmatiuā eē verā est idē pro q̄ supponit illud sbȝ et p̄tū: et ecōuerso p illā suppōnē. p° ꝯcl'o

ℂ 2° ꝯcl'o. ois negatiua sig̃t se eē verā. pȝ. ois negatiua sig̃t nō idē eē p q̄ supponit ei° sbm et p̄tuȝ p q̄rtā suppōnē. Sȝ ppōnē negatiuā eē verā est nō eē idē p q̄ supponit ei° sbm et p̄tuȝ. et ecōuerso p tertiā suppōnē. g° ois negatiua sig̃t se eē verā qd fuit pbāduȝ. et sic ois ppō sig̃t se eē verā. Scd'a

ℂ 3° ꝯcl'o. ois ppō affirmatiua sig̃ns se eē verā et falsā est falsa. pȝ. Nā seq̄t ppō sig̃t se eē verā: et sig̃t se eē falsā. igit. Sig̃t idem eē p q̄ supponit ei° sbm et p̄tuȝ et sig̃t nō eē ideȝ p q̄ supponit ei° sbȝ et p̄tuȝ. p scd'az suppōnē. et vltra sig̃t idē eē p q̄ supponit ei° sbm et p̄tuȝ. g° nō qualrcūq̄ sig̃t eē ita est. ꝯn̄a tenet. q: nō pōt simul ita eē qd idē sit p q̄ supponit ei° sbm et ei° p̄tuȝ. et nō idē p q̄ supponit ei° sbm et ei° p̄tuȝ. Et vltra nō qualrcūq̄ sig̃t ita est. ergo est falsa ista ꝯn̄a tenet p scd'az descriptionē. Finalr ergo si aliqua ppō affirmatiua significaret se esse veram et falsam est falsa. nec ista propositio ego dico falsum: significat taliter esse qualiter est. Sȝ nō q̄litercūq̄ sig̃t ita est sig̃t me dicē falsuz: et ita est. Et vltra hec sig̃t se esse veram. q: idē esse sig̃t p q̄ supponit eius sbm et p̄tū: et ista hoc est fl'm sig̃t de sig̃tione formali idē p q̄ supponit eius sbm et p̄tū. et de sig̃tione mālī sig̃t se eē falsaȝ. Et ppea ista est ipossibilis pp icōpossibilitatē sensuuȝ iter se. Et lȝ ita sit sicut ista sig̃t de sig̃tione mālī. nō tn̄ hoc sufficit: q: nō est ita sicut significat de significatione formali: et p cōsequens non est ita qualitercunq̄ ipsa significat. Sed ista opinio parum valet et deducitur ex radice falsa. Tertia.

Primo ad scd'az descriptionē dr̄ q ipsa nihil vȝ: q: aliq̄ ppō est falsa: et tn̄ q̄lrcūq̄ sig̃t eē ita est. Et ad suppōnes qn̄ suppōit q ois ppō est affirmatiua vel negatiua possuȝ negare illā: vt pȝ de ista qdlȝ est vel nō est: et su° mod° deducēdi nō pōt applicari ad illā. ℂ Quātū ad tertiā suppōnē negatur ipsa: Nā aliq̄ est affirmatiua vera: cui° sbm et p̄tū nō supponūt p eodē. Et silr aliq̄ fl'a affirmatiua cui° sbm et p̄tū supponunt p eodē. ℂ Primū pȝ de ista non tn̄ homo non est asinus. ℂ Scd'm de ista omnis homo omne risibile est. et etiam ad veritatem negatiue stat bene extrema supponere pro eodem. vt

pȝ de his

pz de his. a hō nō est hō: hō hō nō est. Et tūc iste erūt false p eūq; de sigtione formali signt sbm ꝛ p̄tū sup ponere pro eodē. ¶ Quarta est opio quā isequit buridanus parꝫ differēs ab hac Alberti: ꝛ pro fundamēto tenet ꝙ q̄libet ppō iplicat vnū cui⁹ sbm stat pro ppōne q̄ iplicat: ꝛ p̄tuz est ly verꝫ: vt bn̄ seqtur. qlz hō currit: ꝛ hec ppō hō currit ē. ergo hō currit ē veruz. Postea dicit ꝙ sigtio quā ppō ħit ex sigtiōe negatiuorꝫ est formalis: ꝛ dicit ꝙ talis sigtio nō sufficit ad veritatē ppōnis. Sed dicit ꝙ reqrit veritas ppōnis iplicite: ꝛ sic tenet ꝙ qn̄ ista sola est oīs ppō est falsa: casu quo oēs ꝯe eēnt ānihilate. ꝛ false remanerēt qꝫ est falsa. ꝛ arguit ꝯ tripl̄r. ¶ Primo sic est vlis nullā hn̄s instātiā nec in se nec in alia. ¶ Scdo si in ipsa est falsa sbm ꝛ p̄dicatū nō supponunt pro eodē vl̄r. ¶ Tertio qualitercūq; sigt ita est: ergo ipsa est vera.

4ᵒ opio buridani.

Op. p̄ᵒ Op. 2. Op. 3.

Ad p̄ᵐ Ad p̄ᵐ ꝯcedit ꝙ nō est instātia ꝯ ei⁹ sigtionē formalē: sed bene in illa quā iplicat tanq̄ ꝯn̄az.

Ad 2ᵐ Ad 3ᵐ Ad 2ᵐ dicit ꝙ extrema ꝯn̄tis iplicite nō supponūt pro eodē qꝫ reqrit. Et ad 3ᵐ ꝙ nō est ita sicut sigtur p ꝯn̄s iplicitū postea dicit ꝙ ista est bn̄ polis. oīs ppō est falsa: tn̄ copulatiua ex ea ꝛ casu est ipolis ꝛ iplicatiua ꝯdictiōis: ergo seqt ꝙ ipsa est v̄a ꝛ falsa. ꝛ sua ꝯdictoria dꝫ dari disiūctiue: ꝛ sic in aliis pcurrēdū est. Sꝫ istud nō videt eē bn̄ dictuz. Preterea in p̄mis destruā ei⁹ fundamētum. Primo qn̄ dicit ꝙ q̄libet ppō cū ꝯstātia isert ipsaz verā. Probo ꝙ nō: nō sequit de⁹ est ꝛ hec ppō deus est est: ergo hec ppō de⁹ est: est v̄a: ergo p̄ncipale fundamentū debite añs

Op. p̄ᵒ At sic ꝯstita eē: sicut sigtur p añs qn̄ nō erit ita sicut sigtur p ꝯn̄s. ergo nō opꝫ. pꝫ añs posito ꝙ ista deus est iponat ad sign̄dū tm̄ sicut hec ppō hō est asinus. iā ita est sicut sigbat p maiorē: imo ita necesse est eē. ꝛ minor est v̄a ꝛ ꝯn̄s falsuz ꝛ remanet adhuc eadem sigtio s̄m quā teri p̄us capiebant. igit. nec hic repu-

Op. 2. to difficultatē apō itelligētes qōnez tertiā. ¶ 2ᵒ at ꝯ modū ponēdi esto ꝙ ꝯn̄a eēt bona seqret ꝙ parī rōne iplicaret istā hoc est polē cū ꝯstātia ꝛ forte quālibꝫ ppōnē q̄ ad eā seqt ꝛ sunt isinite ipotētia: qꝫ est ab-

Instat. surdū. Si dicas hn̄dus est aspect⁹ ad ppōnē quā insert ꝯuertibilē hoc nō valet: qꝛ iterꝫ iste nō ꝯuertūtur

Rn̄det hō est asinus: ꝛ hō est asinus est verꝫ. Tunc rn̄deo ad rōnes ei⁹ qn̄ ponit ꝙ ipsa sola est ꝛ dꝫ ꝙ ipa est falsa: ꝛ ꝙ sigt aliter eē q̄ est: qꝛ sigt oēm ppōnē eē falsā: ꝛ tal̄r nō est qꝛ sua placēs quę est idefinita est vera: nec dedissem casuz nisi cuz suis partib⁹. Sꝫ qꝛ ista rn̄sio

Buridanus. nō est ad intētionē Buridani in vno alio p̄ncipio. s. ꝙ ps ppōnis nō est ppō ꝛ ipē replicando pōt capere istā oīs vlis ppō est falsa: vel istā oīs ppō totalis ē falsa. Postea aliter rn̄deo ei ꝙ ipsa est falsa ꝛ qn̄ arguit est vlis nullā hn̄s instātiā: ergo est vera: nego ꝯn̄az qn̄ ꝯn̄s se falsificat quēadmodū est in pposito: qꝛ ex vero seqtur falsuz in talib⁹ videlꝫ: vt docebit vltima opio isolubiliū. Ad aliud qn̄ arguit: si ipsa eēt falsa sbꝫ ꝛ p̄tū nō supponūt pro eodē vl̄r hoc nego. In pposito ꝛ eꝫ ppoᵐ oīs hō ē b: ꝛ plerisq; aliis. ¶ Ad 3ᵐ rn̄det ꝙ ꝯn̄a nulla est. sꝫ cuz hoc opꝫ ꝙ nō se falsificet. Et sic clare pꝫ ꝙ copulatiua cōposita ex ista ppōne ꝛ casu nō est ipossibilis imo mere possibilis.

Quinta est opinio quā insequtur olā tenēs ꝙ pars ppōnis nō pōt supponere p pro positione cui⁹ est pars ꝛ sic in talib⁹ ppōnib⁹ ego dico falsum qn̄ solū dicerē istaz ꝛ ei⁹ partes eēt falsa co ꝙ falsum nō supponit: qꝛ sensus est. dico falsuz qꝫ nō est ista ppō: dico falsuz ꝛ sic rn̄dendū est ad alia ꝛ ista qn̄ sola dꝫ ego non dico verū: est vera. Suadet opio p cōem modū dicēdi. Si queratur ab vno tacēte vel nihil audiente qd loqueris vel qd dicis rn̄detur nihil ꝛ assistentes iudicabūt eū dicere verꝫ ꝛ hoc nō eēt: si ps ppōnis supponeret pro ppōne cui⁹ est ps. Sed istud est vnū volūtariū nec pbat fundametū: ideo ista opinio nūc inoleuit lꝫ plures ātiquorꝫ adheserūt illi quā q̄ non placuerit doctori subtili: vt pꝫ in vltima qōne quarto methaphi. Ista opio hꝫ negare tales. aliqua ppō est vera: posito ꝙ ipsa sit sola: ꝛ silr istā ista ppō est vera vel falsa q̄ sunt satis absurda: etiā cū noīa significent ad placitū saltē de nō nāliter pure signib⁹ nō videt qn impositor pōt iponere ly falsum vel ly pposito ad standū p illa ppōne sicut pro alia. Et hoc nō pōt rōnabiliter negari: ꝛ illo dato opꝫ habere aliā viā in insolubilib⁹. Et si negaueris pter incōueniēs hoc nō est soluere: etiā opinio hꝫ negare hāc ꝯn̄am. oīs ppō particularis est falsa. ergo aliq̄ ppō particularis ē falsa: qꝛ si nō sit particularis alia ab ista añs erit verum: ꝛ ꝯn̄s falsum: ꝛ qn̄ suadet de tacente vel nihil audiēte. Certe suasio nulla est est ptransicasio in talib⁹ illa ppō nō capit pro tpe in quo pfert. Sed pro tpe pro quo pfert qꝛ si fortes taceret nūc diu corā me ꝛ ego querā fortes qd dicis: ille rn̄debit nihil: iam loqtur pro tpe in quo tacuit. qn̄ primo q̄rebā ꝛ nō pro tpe in quo pfert ppō eius: qꝛ si capetur pro tpe in quo pfert falsa est. ¶ Sexta est opio petri aliacēsis tenens idē in ppōnibus mētalib⁹ cū okam ꝙ pars ppōnis petri aliā nō suppōit pro ppōne cuius est ps nec p ei⁹ ꝯdictoria acēsio. vel ꝯuertibili. ¶ 2ᵒ ps pꝫ p dicta in qōne pcedēte ꝛ p illo suppōit priꝰ ꝙ dupl̄r aliqd dꝫ significare. Vno mō formal̄r id est mediāte seipso. alio mō obiectiue.

5ᵒ opio okam.

6ᵒ opio

Secunda suppositio ē. nulla res creata pt esse formalis ꝛ distincta noticia suipsius pꝫ hoc: qꝛ si aliq̄ pōt parī rōne q̄libꝫ cognitio esset propria ꝛ distincta suipsius: qꝛ cq̄lis est ratio in oībus. sed hoc est falsum: qꝛ tunc q̄libet cognitio esset reflexa istis suppositis ponunt ꝯclōnes quarꝫ prima est nulla mētalis ppie dicta pōt significare seipsā esse falsam: qꝛ dā oppositū seqt aliqd esset formalis ꝛ distincta cognitio suipsius qꝫ est ꝯ scdaz suppōnē. ꝛ ꝯfirmat sic. intellect⁹ nō pōt formare cōceptū ppōnis demōstrātis demonstrātē seipsaz: ergo nō pōt formare propōnē singularē cuius pronomē demonstrat seipsum quia nōn est maior ratio de vno q̄ de alio.

2ᵒ suppositio.

p̄ᵐ arᵐ

Secundo arguit ad idē: qꝛ aliogn eēnt dabiles due mētales ppie dicte q̄rum teri oīno sigrent idem ꝛ supponerēt pro codeꝫ ꝛ eodem mō: ꝛ vna earū esset falsa: ꝛ altera vera: qꝫ non est dicendū. ergo cū ille habent ptes eiusdē spēi ille sunt eiusdē speciei iter se. ꝛ sic si vna est vera ꝛ re

2ᵒ arᵐ.

Tertium arg^m — liqua. ¶ Tertio pbat q pe ppōnis mentalis non pōt supponere pro ppōne cui^s est pe τ hoc sic: qz accepta mētali hui^s ois cognitio mea quā nō itelligo alia cognitione ē i mēte mea vel sbm illi^s in mēte supponit p illa ppōne vł nō si sedz habet ictū τ nō ē maior rō in vna q in ceteris. nō p^m qz nō pōt vificari de pnoie demōstrāte illā: qz p hoc q demōstro illā itelligo illā alia itellectōe. s. p pnomē demōstratiuū: ergo adhuc

Quārtū arg^m — habet ppositū. ¶ Quarto sic ar. capta ista mētali. ois ppō mētalis est vlis illud pdicatū non supponit pro hac ppōne. ergo pe ppōnis imo nulla pōt supponere pro ppōne cui^s est pe. añs pz: qz illud pruz non est vificaile de pnoie demōstrāte illā vlem ppōnem: qz tunc vlis erit falsa. iste sunt rōnes eius que fuerūt holkot τ roseti ante eū. Istis notatis ponit modum soluēdi insolubilia qui dicit q qlz insolubilis ad pla ciū signs subordinat duabus mētalib^s incōiunctim sumptis q̄rū vna est va τ alia falsa τ vna mētalis significabit sicut teri pcēdūt in ppōe isolubili τ regulr erit va τ 2^a mētalis cui subordinat sigbit illā mētalē eē falsaz q va est vt h hec ē falsa i voce vbi pnomē demōstrat illā ppōnē cui^s ē pe subordinat duab^s mētalibus q̄rū p^a sigbit vocalē esse falsaz τ illa est va τ secūda sigbit illā mētalē esse falsaz τ ē falsa. τ dicebat gnālr qz nō opz q semp p^a sit vera τ 2ª falsa imo interdū ecōuerso: vt pz de hac: ois ppō vocalis ē falsa. Sed modus pbādi est multū ieffica x τ rōnes sue sūt

R̄n^o ad rōnes — sophistice. Et breuiter rñdeo ad rōnes ei^s admittendo vtrūq suppositū τ tunc ad pmā ɔclōnē quā po-

Ad p^m — nit nego eam τ ad pbationē dato opposito sequit q eadem noticia creata eēt formalis τ distincta noticia suipsius. nego. imo staret q esset confusa. vt hic ois ppositio est falsa τ hoc nō est incōueniēs imo pz ipz alibi in plerisq locis τ vitatē eadē est notitia formalis ɔfusa suimet τ sic sua pbatio nō ɔcluderet nisi de singularib^s. Et nō cōcludit eūa qz nō icōuenit candē esse noticiā cōplexā suimet: vt patebit i vltima opinione vbi acrius psequet hoc arg^m. ¶ Et ad ɔfirma-

ad ɔfir. — tionē nūc certū est q ɔña nihil vz. ¶ Ad 2^m arg^m cō-

Ad 2^m — cedit ɔña cū illato nec hoc inconuenit: vt postea di-

Ad 3^m — cemus. ¶ Ad tertiū arg^m quo nitit pbare q pe propositionis nō pōt supponere p ppōne cui^s est pe per istā. omnis cognitio quā nō intelligo alia cognitiōe est in mēte mea: dico q subiectū illi^s non supponit p illa ppōne: imo hec est cognitio quā intelligo alia cognitione ab ista imo cōcept^s entis est pe pdicati τ cognosco illā ppōnez cognitiōe de ly ens τ qñ subiectū supponeret nō esset difficultas vt pz ex solutione q̄rti

Ad 4^m — argumēti. ¶ Ad 4^m qñ ponit q illa sola sit ois ppō est vlis τ querit an pdicatū supponat pro illa. rñdet q sic. Et qñ q̄rit verificationem: sic verificat. hec est ppositio vlis demōstrādo illā vlem τ in rei veritate miror qd arg^m velit: qz nulla est apparētia difficultatis. Si velit pbare vlis adueniēte singulari erit falsa hoc nihil est ad ppositū τ hoc darem ei in infinitis casibus (p modū dicēdi) τ cū dicit q qñ anteponit pe nō pōt supponere p toto ibi pe accipit distributiue vt

2ª opio — oñdit m̄i subiecta τ sic relinquit hec opio. ¶ Septima est opinio magri nostri thome bricquot quā desensabim^s lz eā nō teneam^s que nunc est cōis q inso-

thome bricqt — lubiles sunt cathegorice. τ q in illis nunq dant cōtraria va vel falsa. Et pro ista opinione plane intelli-

Ad vitatē ppōnis affirmatiue duo requiruntur — gēda nota q duo requirunt ad veritatez ppōnis affirmatiue. Primū est q significet taliter esse q̄liter est. Scōm q nō se falsificet. Et ad vitatē negatiue sufficit vtrūq istoz hoc declarat accepta ista hoc est falsū in casu insolubili talr est oino sic ipsa sigt. Sz pter defectū scōe cōditionis regsite ad veritatē affirmatiue nō est va τ pter candē cām sua ɔdictoria est va.

p^m corr. — ¶ Ex istis infero correlaria quoz pmum est. qlibet ppō signs se adeq̄te nō fore verā est vera pbo correlariū per fundamenta accepta vna q sigt se non fore verā adequate: qz equalis ē ratio in oibus accipiam^s hāc hec nō est vera: illa est vera: ergo ppositū ɔsequēs tia claret: τ pbo añs q sua cōtradictoria falsificat se: ergo est falsa. ɔña tenet a causa sufficiēte falsitatis affirmatiue. añs pz: qz significat negatiuā fore veraz. Et tūc sic vel est ita sicut affirmatiua sigt vel nō. Si p^m tūc affirmatiua est. falsa: qz nunq dant ɔdictoria falsa p suppo^m vł nō ita est cū sit affirmatiua: ipsa ē falsa p suppo^m vł nō ita est cū sit affirmatiua: ipsa ē falsa tūc sua ɔdictoria est va p idem suppositū: g^o q̄liter-cūq dicat illa erit va hec nō ē va q demōstrat seipsaz

2^m corr. — qd fuit pbādū. ¶ 2^m corre^m ex nullo vero sequit falsum pbat: qz ds oppm correlarij ex vero sequit fl̄m. tūc capio añs qd vocas vez τ ɔñs fl̄m vt a est: ergo b tūc sic ɔñs ē fl̄m: g^o oppm ɔñtis si sit ē vez τ ɔñs ē verū: g^o copulatia cōposita ex añte τ ɔdictorio ɔñtis nō est ipolis ɔ cōem logicā: ergo añs est fl̄m. s. ex vero sequit fl̄m τ per ɔñs eius oppm verū q est scōm correlariū. Itē pbat eadē ɔclō aliter qlibet ppō ɔdicens ppōni false est va. Sz qlz ppō signs pcise se nō fore verā ɔdicit ppōni false. g^o qlz ppō signs se pcise fore verā: ē va. ɔña tz in pmo^o p^s figure τ maior nō fore verā: ē va. ɔña tz in pmo^o p^s figure τ maior est fundamētū pncipale q nō dant ɔdictoria falsa τ minor pz: qlz ppō ɔdicēs ppōni signti se nō fore verā ɔdicit ppōni se falsificāti: ergo ɔdicit ppōni false. Insup dicit opinio q qlz ppō signs se fore falsaz est polis τ signs se nō fore verā est ipolis vel saltē min^s ab ipolitate recedit: vt ista hec nō ē va: qz absolute pt ita esse sicut ipsa sigt: qz qñ nō ē ita ē sicut ipsa significat ita esse sicut ipsa sigt: qz qñ nō ē ita ē sicut ipsa significat lz ista nulla ppō ē va qñ ipsa sola ē: ipsa ē va cui^s rō qz tūc addita eē sicut sua ɔdictoria sigt eē si sit. segt aliquā ppōnē esse verā. τ ex q nulla ē nisi illa negatiua ppterea casu illo illa negatiua dz eē va: lz nō ē va: qz sigt talr nō esse q̄liter nō est: lz pter cām dictaz τ si dicas tūc ista nulla ppō est va est va: qz aliq ppō est va τ p ɔñs nōnulla ppō est va ɔcedit ɔñam τ ɔñs q iste sunt vere: hec est va nulla ppō est va τ aliq ppō est vera. Sz iste nō repugnāt quēadmodū ista hec ē vera hō ē asin^s τ ois hō nō ē asin^s. Sz tenēdo suum fundamētū malē aliter dicere q ista ɔtinue est falsa p^o hz sua ɔdictoriā annexā: vt pz p ei^s placentē. Itē nō stādo in hoc adhuc dz q ipsa ɔtinue ē falsa: τ ista vera hec nō ē vera: qz ɔdictoria vlis negatiue verificat se: lz aliq ppositio est vera. ɔsonū ē ergo q vlis negatiua se falsificaret secus ē de ɔdictorio singularis negatiue

ris negatiue q se falsificet. Nolo tamē negare quin
aliq̄ vl'is negatiua signs se nō esse verā sit vera saltē
cōiter loquēdo vt est de ꝯdictione quā inferim⁹ in ce
larēt in arg⁹ sequēte. Ex dictis infero duo correlaria
ꝯñter. Primū ē hec ꝯña ē nulla. nō est ita sicut hec
ꝓpō sigt: ergo nō ē vera: vt pz de hac hec nō est v̄a q̄
demōstrat seipsaz. Scdo sequit hāc ꝯñam nihil valē
hec ꝓpō nō est vera: ⁊ hec ꝓpō ē: ergo hec ꝓpositio ē
falsa: pz añs est verū ⁊ ꝯñs falsuz. dī notāter incōstā
tia ⁊ hec ꝓpō est. qz al's non esset apparētia bonitatis
ꝯñe: qz demfando pᵐ mobile hec nō est vera ⁊ hec
ē non sequit hāc esse falsaz. Ecce oppōnez cōez in ra
Oppõit ꝯdictõis pmo dice cōpēdiose oñsam. ¶ Cōtra dicta af ꝓbando q
ex vero sequit fłm. Sequit nulla ꝯclō est vera: ⁊ ois
cōclusio de celarēt est ꝯclō: ergo nulla cōclō de cela
rēt ē vera arguēdo in celarent ⁊ nolo q sit alia ꝯclō
Op. 2. ab ista. Jam añs ē verū ⁊ ꝯñs falsuz: igit. Scdo af.
Seqtur in darij ois ꝯclusio ē falsa. cōclusio de darij
est conclusio: g⁹ ꝯclō de darij est falsa posito q nul
la sit ꝯclō alia ab ista iam añs ē verū ⁊ ꝯñs falsuz: er
Instat go ex vero sequitur falsuz: ⁊ si dicas ꝯñs se falsificat:
Oppõit añs v̄o nō ꝓpterea nō sequit. ¶ Cōtra hoc arguo qz
ista ꝯña ē bona. pz: qz est eiusdē forme cum ista. ois
mulier est alba mulier de pōte ē mulier. ergo mulier
de pōte ē alba: pz. qz maior vnius ē eiusdē forme cuz
maiore alteri⁹ ⁊ minoris cū minore ꝯclusio cū cōclō
ꝯfirmat ne ⁊ silis habitudo terminoꝝ inter se. Et ꝯfirmat: qz
si non sequit sequeret q ꝓmissa de darij esset cōbina
tio inutilis. ꝯñs est falsuz ⁊ ꝯtra aristotelē ⁊ declara
tionē cōmētatoris pᵒ prioꝝ: g⁹ ⁊ añs: ꝯña pz p istaz
viaz. Dabunt termini in quib⁹ oī ⁊ in qb⁹ nulli. q dē
tur teri in qb⁹ oi hoc nulli cadit i dubiū. qz cuz istis
premissis oñe aial ē sba ⁊ ois homo est aial stat hoc
vniuersalis cōposita ex earum extremitatib⁹. ois hō
est sba: ergo dant termini in qbus oi quā capit a pn
cipijs ⁊ cuz istis ꝓmissis ois ꝯclō est falsa. conclusio
de darij ē ꝯclō stat hec vlis negatiua in v̄itate nulla
ꝯclusio de darij ē falsa cū ꝯdicat ꝯñe quā inferebant
in darij false ⁊ nō dant ꝯdictoria falsa per positum:
Op. 3. igit. ¶ Tertio af. sequeret q aliq̄ ꝯña esset bona ⁊
mala ad nutū vnius muris. ꝯñs ē absurdū: g⁹ ⁊ añs
declaro ꝯñaz: nā bñ sequit hoc ꝯñs est fłm. ergo hoc
ꝯñs est falsum vel mus ē in angulo ꝯtinue demfan
do ꝓmā ptē ꝯñtis posito q mus sit in angulo argui
tur a pte disiunctiue ad totā disiūctiuā ⁊ ꝯñs se non
falsificat. imo ꝯñs est verū quādo mus ē in anguloꝛ
⁊ tamē mure egrediente angulum non sequitur: qz
añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum: igitur. ¶ Quarto af. bene
sequitur hec nō ē vera ⁊ hec ē vera: ergo verū nō est
verum. antecedēs est verū ⁊ consequens falsum: er
go est cā nulla ꝯñtis falsitas relinquet ⁊ v̄itas añtis
patet: posito q ly hec in negatiua demōstret ꝓpōnez
Instat cui⁹ est pars: sed forte dicis affirmatiua est vera que
demonstrat negatiuaz: eo q est eius contradictoria.
Oppo. Cōtra volo q sit vna negatia synonima illi ne
gatiue q̄ se demōstrat: etiā signs illā ne
gatiuā nō fore verā: iā illa est falsa: tūc capio suā ꝯdi
Op. 5. ctoriā ⁊ facio añs: qd erit veꝝ in casu. 5⁹ af hec non

est vera ⁊ hec est. ergo est nō vera. ꝯña pz a negatiua
ad affirmatiuā ꝓdicato variato penes finitū ⁊ infini
tum: posita ꝯstātia ⁊ añs est veꝝ ꝯm oppositionem ⁊
ꝯñs falsum. ergo ex vero sequitur falsum.

Ad rōnes. Ad pᵐ rñdet negando q illud argᵐ Ad pᵐ
in celarēt nō valeat: ⁊ ad ꝓbationē añs est ve
rū ⁊ ꝯñs falsuz: hoc nego: ⁊ dī q illa ꝯclō de celarēt
est vera: qz sua ꝯdictoria se falsificat: qd pz ex virtute
casus: qz sigt aliquā ꝯclōnē eē verā. ⁊ ex q̄ nulla ne
gatiua est nisi ꝯclō de celarēt p positū opz q illa sit
v̄a ⁊ affirmatiua falsa: qz se falsificat. Et ex isto pz q
maior est falsa ⁊ añs falsuz ⁊ ꝯñs veꝝ: ꝯ hoc replicat
tūc ꝯdictorium maioris est veꝝ. s. aliq̄ ꝯclō est v̄a: ⁊
tūc sic aliq̄ ꝯclō est v̄a: ⁊ nulla est ꝯclō nisi ꝯclō d ce
larēt. ergo ꝯclō de celarēt est v̄a. Ad istud rñdet ne
gādo ꝯñaz: qz ꝯñs se falsificat. añs v̄o non.

Ad 2ᵐ argᵐ in darij. ois ꝯclō est falsa ꝯclō de da Ad 2ᵐ
rij est ꝯclō. nego q arguat i darij: qz ꝯñs se
falsificat: añs v̄o nō: ⁊ qñ illud iprobas est eiusdem
forme cū alia ꝯña in darij. s. ois mlier est alba: nego
qz ꝯclō vni⁹ nō est eiusdē forme cū ꝯclōne alteri⁹: eo q
ꝯñs vni⁹ se falsificat: añs v̄o nō: ⁊ ꝯñter dico q ꝓpō
se falsificās nō est eiusdē forme cū ꝓpōne nō se falsifi
cāte. ¶ Et ad ꝯfirmationē nego seqlā: ⁊ ad ꝓbōnez
dant teri in qb⁹ oi ⁊ qb⁹ nulli: nego q dent teri in q
bus nulli. ⁊ qñ arguis p diffōnē termioꝝ in qb⁹ nulli
dat vlis negatiua cōposita ex extremitatib⁹ ꝓmissarū
stans in v̄itate cū eis. ergo dant teri in qb⁹ nulli disti
guit añs: vel q det vl'is negatiua stans in v̄itate cum
eis ꝓmissis: qz est signs talr nō esse qualr nō est: ⁊ sic
ego vel stans in v̄itate cū ꝓmissis pp falsificationem
ꝯdictorij: ⁊ sic ꝯcedit pᵒ mō cepit Arist. sz forte re
plicas ille ꝓmisse sunt nate iferre aliquā ꝯclōnē: sed
nullā nisi illaꝝ. ergo illā iferūt. ¶ Ad hoc rñdet cō
cessa maiore negādo minorē: imo iferūt vnā ꝯclōnē
cui⁹ pnomē demōstrat illā ꝯñs se falsificās. Sz isur
gis illa ꝯclō est sinonima cū ꝯñte illato qd se falsifi
cat: ⁊ quecūqz ꝓpō est apta nata iferre vnū synonioꝝ
est etiā apta nata iferre qdlz synonimū ei⁹ ꝯcedo ma
iorē: ⁊ ad minorē eam nego qñ vna se falsificat: alte
ra v̄o non quēadmodum est in proposito.

Ad 3ᵐ negat ꝯña ⁊ ad ꝓbationez hoc est fłm. g⁹ Ad 3ᵐ
hoc est fłm: vł mus est in angulo: nego ꝯñaz
qz ꝯñs se falsificat vł se falsificare pōt: ⁊ añs se nō fal
sificare pōt. ꝓpea ꝯña nihil vz: ⁊ opz itelligē qñ ꝯñs
se falsificat vł falsificare pt ꝯz sigñonē terioꝝ. Etiam
ꝯña nihil vz: al's argᵘ ꝯcludit illā absurditatem.

Ad 4ᵐ de ista hec nō est v̄a: ⁊ hec est v̄a in casu ar Ad 4ᵐ
gumēti: nego ꝯñaz. nec ē silr's: qz añs reddit
veꝝ nō qz sigt talr nō eē q̄lr nō est: ⁊ tūc nō lz iferre
ꝯñs signs alr eē q̄ ē: vł sb alijs v̄bis. Et ꝓpōne cui⁹
ꝯdictoria se falsificat nō lz iferre ꝓpōnē signtē alr eē
q̄ est. Sz ꝯ hoc replicat ita est eiusdē forme cū hac
hec nō est mulier: ⁊ hec est mulier. ergo mulier nō ē
mulier: g⁹ ill's expositori⁹ non vz formalr. Nego q
sit eiusdē forme: qz ꝓpō cui⁹ ꝯdictoria se falsificat nō ē
eiusdē forme cū ꝓpōne cui⁹ ꝯdictoria se nō falsificat. quē
admoᵐ ꝓpō se falsificās nō ē ei⁹dē forme cū ꝓpōe se nō fal

Instan. significat. Sed forte replicas aliqua ꝯña est bona cuius ꝯñs quens se falsificat: añs vero non: ergo dicta nulla ꝯña tenet et añs arguit: quia bene sequitur homo est asinus. ergo hoc est falsum demonstrando ꝯñs. tamen ꝯñs se falsificat: añs vero

Rñsio non: igitur. ¶ Ad istud argumentum respondetur distinguendo maiorem: vel quando añs significat taliter esse qualiter est. et sic negatur: vel quando significat aliter esse quam est: et sic conceditur: nec hoc est inconueniens.

5ᵃ opp. ¶ Sed contra hoc dicis oppositum ꝯñtis destruit añs. ergo ꝯña

6ᵃ opp. est bona. Ad hoc postea respondebitur. ¶ Sexto arguitur: et sic secundum istum modum dantur secundo contradictoria vera et contradictoria falsa. ergo destructio totius. añs arguitur et capio hanc: hoc est falsum quod se fallit et vocetur a: et capio vnam similem que demonstrat a et vocetur b. iam b est vera vt dicit opinans et tunc sic a est falsa et b est vera. ergo habebunt duas contradictorias non equaliter si sint. Sic nego contradictoria a c: iam c erit vera: quia sua contradictoria se falsificat: et capiam contradictoriam b et erit d: iam d erit falsa: quia b ei contradicens est vera: et tunc sic arguitur a et d sunt falsa: b et c sunt vera: a et d contradicunt et similiter b et c. ergo contradictoria vera et contradictoria falsa ꝯña est euidens cum maiore et minor ostenditur: quia a et b sunt due singulares opposite qualitatis quibus nulle conditiones requisite ad bonam conditionem desunt ergo contradicunt. Et eodem modo c et b quod si neges ostende que conditio deest: quare citius c contradicit a quam d cum demonstrant idem. et si dicas quod alias darentur contradictoria falsa et darentur contradictoria vera: hoc est pueriliter dictum quia ad hoc vult argumentum deducere. Etiam in contradictoriis non oporteret addere aliam conditionem nisi sic quod non possunt esse

7ᵃ op. vere vt false. ¶ Septimo arguitur ex vero sequitur falsum. ergo male opinaris. añs probatur quia bene sequitur hoc est falsum: ergo hoc est falsum demonstrando ꝯñtis consequens.

Instan. Quod si negaueris: quia ꝯñs se fallit: añs vero non.

Oppo. **Contra** hoc arguo dupliciter. tamen primo quia non potest ita esse sicut significatur per añs quin ita sit sicut significatur per ꝯñs: modo ꝯña bona non diffinitur per añs posse esse verum: quia tunc hec esset bona: nulla propositio est vera. ergo homo est asinus. tum secundo: quia oppositum ꝯñtis interimit añs: quod patet quia ei contradicit: quod si neges quero quare contradicit ꝯñti et non añti cum sint due singulares opposite qualitatis: vt supra argutum est et non potest responderi: ergo

8ᵃ opp. altera ꝯñtia est bona. ¶ Octauo arguitur probando ex vero sequi falsum sic arguendo: hec non est vera: et hec propositio est. ergo hec est falsa: posito quod pronomen maioris demonstret maiorem: et ita de aliis pronominibus. forte dicis

Instan. quod non sequitur: quia contradictoria maioris se falsificat et minor vera et ex talibus non sequitur propositio significans aliter esse quam est.

Oppo. **Contra** hoc arguitur: tum primo non potest ita esse sicut significatur per añs quin ita sit sicut significatur per ꝯñs: ergo ꝯña bona: quia impertinens est ire ad veritatem añtis et ꝯñtis vt añ argutum est. tum secundo da oppositum non sequitur tunc oppositum ꝯñtis stabit cum añte. ergo iste simul stabunt hec non est vera: et hec est propositio et hec non est falsa cum sit copulatiua composita ex veris. Sed probo quod non ex ista copulatiua sequitur contradictio: igitur est impossibilis: ergo partes non stant sed ille se impossibilitant. Quod sequatur sic arguitur hec ꝯña est bona: hec non est vera: et hec non est falsa. ergo hec non est propositio tamen ꝯña a negatione passionis ad negationem subiecti eius et ex altera parte sequitur tamen quod a copulatiua ad alterum membrum hec est propositio. ergo inferuntur hec duo: hec non est propositio et hec est propositio: sed ꝯñs explicat contradictionem: ergo añs saltem implicat: et tamen de facto quicquid sit de veritate apparet copulatiua impossibilis. Item probatur hec ꝯña non vera: et hec est propositio et hec est propositio: ergo hec est falsa: quia si non sequitur staret oppositum ꝯñtis cum añte: puta hec non est falsa et vltra hec copulatiua habebitur hec propositio non est vera: et hec propositio non est falsa: et ex altera parte habebitur quod hec propositio est vera vel falsa: saltem disiunctim: sed ista equiualet disiunctiue et ista disiunctiua contradicit illi copulatiue: igitur. ¶ Nono arguitur. hec

Op. 9ᵃ opinio habet concedere contraria vera et subcontraria falsa: sed hoc non est minus inconueniens quam concedere contradictoria falsa: ergo positio est irrationabilis ꝯña claret cum minore: et probatur maior: posito quod sint iste due particulares solum inter particulares aliqua propositio particularis affirmatiua est falsa: et aliqua propositio particularis affirmatiua non est falsa tamen affirmatiua se falsificat et per ꝯñs falsa est et sua subcontraria est falsa quia significat aliter esse quam est. vel

Instan. si vis ita loqui est negatiua significans taliter non esse qualiter non est: immo significans taliter non esse qualiter est: ergo est falsa: sed forte negas ꝯñam et dicis illam negatiuam fore veram non quia significat taliter non esse qualiter non est: sed quia sua subcontraria falsificat se.

Oppo. **Contra** hoc arguitur quod illud commentum in subcontrariis nihil valet: sequitur ex illo quod duo contradictoria vera sunt: sed ꝯñs destruit totum. ergo añs non est verum ostendendo ꝯñam quia ista vlis est vera in illo casu. omnis propositio particularis est falsa: quia significat taliter esse qualiter est et non se falsificat: vt patet intelligenti aliquid in hac materia insolubilium: ergo est vera et contradicit illi particulari negatiue quam tu ponis veram. ergo duo contradictoria vera quod intendimus. et ex altera parte. vel sequitur nulla propositio particularis affirmatiua est falsa. ergo aliqua propositio particularis affirmatiua non est falsa. et si sic añs est verum quod probo: quia contradicit proponi se falsificanti. ergo est verum. ꝯña est radix positionis: et añs claret. et sic adhuc habebo contradictoria vera. ergo oportet dicere quod non sequitur: et sic inculcabiliter dabis subcontrarias falsas puta istas: aliqua propositio particularis affirmatiua est falsa aliqua propositio particularis affirmatiua non est falsa et duas contrarias veras: puta istas. omnis propositio particularis affirmatiua est falsa: et nulla propositio particularis affirmatiua est falsa. ¶ Decimo ar- 10ᵃ opp.

guitur. bene sequitur falsum est exclusiua et nihil aliud a falso est hec exclusiua. ergo tantum falsum est hec exclusiua. et añs est verum et ꝯñs falsum ergo ex vero sequitur falsum: et patet ꝯña ab exponentibus ad expositam oportet quod hec opinio dicat non sunt sue exponentes: quia exclusiua se falsificat: exponentes vero non: sed oportet addere: et hec exclusiua se non falsificat contra modum antiquorum et modernorum. ¶ Un- 11ᵃ op.

decimo arguitur. et vltimo contra illud vbi dicitur quod ista hec non est vera est impossibilis: vel saltem minus ab impossibili recedit quod ista hoc est falsum: sed vtraque possibile est: quia potest non esse: et tunc ita est in re sicut ipsa significat. Sequeretur etiam ex illo quod esset aliqua propositio impossibilis etiam se non impossibilitans vera. ꝯñs est absurdum: etiam tale non inferret quodlibet: ergo dicta illa non sunt vitati consona: sed aperitur ꝯña: quia capta hac: hec non est vera in casu suo

casu suo τ capio vnā aliā ponētē ꝯdictoriā suā. s. hāc: τ hec est ꝓpō: tūc ipole ē ita eē sicut p hāc coplatiuā sigt vt p3 p ei⁹ ꝯdictoriū. s. hec ē va: vl hec nō ē ꝓpō τ tn̄ vtraqȝ pars ei⁹ est vera: vt clarū est ergo ꝓpositum.

Ad 6m rñño. Rn̄ °ad rōnes. Ad sextā rōnē q̄ nitit̄ ꝓbare duo ꝯdictoria va vl fl'a. rn̄det negādo añs. τ ad ꝓbationē capiēdo hāc hoc est fl'm q̄ se demōstrat q̄ est a q̄ τ vnā oino ei silē3. s. hoc ē fl'm q̄ sit b: τ sit ꝯdictoria a c: τ ꝯdictoria b d: do tibi totū illū casū3: τ dico q̄ b τ c sūt va a τ d sūt fl'a c ē va: q̄ sua ꝯdictoria se falsificat: s3 nō sigt talr nō eē q̄lr nō ē: τ d ē fl'a: q̄ nec opponit̄ ꝓpōni se fallēti: nec sigt talr nō esse q̄lr nō est. ¶ Et tūc rn̄deo ad formā argumēti q̄ dicis a τ d sūt falsa. b τ c sunt va τ a τ d ꝯdicūt τc. Possū3 dicē q̄ a τ d nō ꝯdicūt eo q̄ vtraqȝ illa3 ē fl'a: τ cā ē: q̄ nūq̄ ꝓpō isolubilis hēbit oppositā nisi illa reddat̄ pp falsificationē isolubilis. Et hoc qn̄ isolubilis sigt oino talr eē q̄lr est. ¶ Scd'a3 ptē addo pp tales. ois ꝓpō vlis est fl'a aliq̄ ꝓpō vlis nō est fl'a vbi negatia nō reddit̄ va pp falsificationē ꝯdictorij: τ qn̄ dicis nulla cōditio reqsita ad bonā ꝯdictionē3 deest: hoc nego: τ cā est qn̄ dat̄ affirmatia fl'a: τ ita ē in re sicut ipsa sigt illa nō pōt hēre ꝯdictoriā nisi illa reddat̄ va pp fl'sificationē3 suī ꝯdictorij: mō sic nō ē d cū signabas eā ꝯdictoriā b ꝓpōnis vē: τ ꝓpterea ꝯdicit c τ nō d ꝓpōni.

Cōtra dictis loco ꝓpōnis ponat̄ dτ ecōuso qd tunc dicis vtra illarum est vera. ¶ Respondet̄ q̄ nihil dicam quousqȝ reddas me certioratū quam accipis pro contradictorio: τ tunc respondebo vt supra.

Scd'o rn̄debo τ forte melius ꝯcedēdo q̄ c τ d ꝯdicūt a ꝓpōni: τ ēt b ꝓpōni. Et dr q̄ c ꝓpō pp duū3 modū ꝯsiderādi ē va τ fl'a q̄ ꝯpata ꝯdictorie ad a est va: q̄ sua ꝯdictoria se falsificat. s. a. τ eadē c ꝓpō ꝯpata b: ꝓpōni est fl'a: q̄ b ꝓpō cui ꝯdicit est va. τ sic in ordie ad b ꝓpōnē est falsa: q̄ sigt talr nō eē q̄lr nō est. nec sua ꝯdictoria b. s. se falsificat: τ codē mō dico de b compata in ordie ad illas duas. s. ad a τ ad d.

Cōtra hoc ar: q̄ tūc realr dant̄ duo ꝯdictoria va τ fl'a. qd̄ p3 q̄ de sūt b. τ c fl'e añt a τ d. g° icidis in hoc qd̄ euitare itēdis. Etiā hec arg° in mētalib° vitiatis facia3: τ sic dabis vna3 ꝓpōne3 plēs mēte vitiata. ¶ Rn̄det̄ q̄ nō itēdebā h° euitare ab exordio: q̄ realr ꝯcedo duo ꝯdictoria va τ duo ꝯdictoria fl'a: s3 h̄ nō est in sensib° ꝯdictorijs. nec h̄ est icōueniēs ex hāc mā3 in ꝓpōnib°: saltē ad pl'3 signtib° τ ꝯcedo ꝓpōnē plēs i mēte viciata: h̄ āt nō arbitror mltū absurdū ex hāc mā3 in mētalib° vitiat̄.

Ad.7. ¶ Ad 7m argm qd̄ itēdit ꝓbare ex vo seq fl'm capta hac ꝯña h̄ ꝯña est fl'm g° h̄ ꝯña est fl'm. nego añs τ ad ꝓbationē nego q̄ seqt̄ τ itez ad ꝓbationē ꝯcedo q̄ nō pōt ita eē τ reliq̄: sed nego ꝓpter̄a q̄ ꝯña sit bōa: nec pōt ex hoc qd̄ dico q̄ sufficit ad maliciā ꝯñe añs ē vez τ ꝯñs fl'm iferre aliā bonā: q̄ añs nō pt eē vez τ reliq̄. ¶ Ad 2m ꝓbōnē nego q̄ oppm ꝯñtis iterimat añs: q̄ coplatiua ꝯpo° ex opp° ꝯñtis: τ añte est va qd̄ excludit iterēptionē3

Ad.8. ꝯñalē. ¶ Ad 8m negat̄ h̄ ꝯña h̄ nō est va. τ h̄ est g° hec est fl'a: q̄ oppm ꝯñtis stat: saltē i vitate cū añte. Et sbdit eā arguēdo q̄re nō seqt̄: τ ad p°m rn̄sionē rn̄sū est. Ad 2m ꝯcedo q̄ istē sit stāt h̄ nō est va: τ h̄ ē ꝓpō: τ h̄ nō ē fl'a. ¶ Et p illo aduste q̄ ꝓpō dr possz dupl'r. Uno°: q̄ pōt ita fore sic p illā sigtur. Alio° q̄ ipa est va. tūc dico q̄ h̄ coplatia ē ipolis capiēdo ipole opp° ad p°orē acceptionē: s3 nō ad 2m mēbrū τ longe alr est h̄ q̄ de ipoli p reflexionē quēadmodū añ dictū est qōne 4a. Ul alr dr q̄ aliq̄ ꝓpō dr ipolis vno°: q̄ nō pōt eē sic p eā sigt: τ nō eē va. Alio° l3 n̄ pōt eē sic ipa sigt: tn̄ est va vl eē pōt. Et sic scd'o ipole p3 hāc vlā nō isert q̄dl3. τ tc veniēdo ad rē nego q̄ illa copulatiua iferat ꝯdictionē: q̄ hec ꝯña ē nulla: hec ꝓpō nō est va: τ hec ꝓpō nō est fl'a. g° hec ꝓpō nō est ꝓpō capiēdo maiorē in sensu q̄ ꝯdicit isolubili: q̄ in illo sensu añs ē vez τ ꝯñs fl'm: i alia hitudie ꝯña ē bona: nec ar a sbo ad passionē: q̄ illa passio ē vnū diuisū. Et ad ꝯfirmationē ibi factā ꝯcedo q̄ ipa ē va vl fl'a disiūctiu τ disiūctiue sitr. s3 ad illō qd̄ tāgit̄ de disiūctiua τ cathegorica. de disiuncto dr ꝯñter ad hanc opionē bn̄ pōt ꝯcedi ꝓpō de disiūcto affirmatiua negādo disiūctiuā: qd̄ p3 volo q̄ nō sit alia ꝯña in mūdo nisi ista ꝯña quā facio 2a cathegorica ꝯñtis est va. g° 2a cathegorica ꝯñtis est va vl fl'a. añs est vez: τ 2a cathegorica ꝯñtis se falsificat τ p°or ps ꝯñtis est falsa signs alr esse q̄ est. g° tota disiūctio q̄ est ꝯñs ē falsa τ tn̄ ista i sensu cathegorico est va: puta 2a ps ꝯñtis ē va vel fl'a: q̄ est vna ꝓpō signs ita eē sic ē nō se fallēs Silr hic hoc est fl'm: vel hoc ē vez p vtrūqȝ ꝓnomen demōstrando illā hoc est fl'm illa disiūctiua est fl'a. τ tn̄ illa de disiūcto ē va: puta hoc ē fl'm vel hoc est verū.

¶ Ad 9m argm qd̄ ē q̄ hec opio hēt ꝯcedē duo ꝯria va vel subꝯria fl'a: hoc ego nego τ admisso casu vez est q̄ hec pticularis affirmatia est fl'a: q̄ se falsificat: τ alia est va pp cā3 tactā in arg° τ tūc ad ꝓbōnē bene sequit̄ ois ꝓpositio pticularis affirmatiua est falsa. ergo aliqua ꝓpō pticularis affirmatiua est falsa. concedo ꝯñam. sed nego veritatem añtis: τ dico q̄ se falsificat mediate q̄ pticularis negatiua se vificat pp falsificationē pticularis affirmatie imediate: τ ista pticularis negatia ꝯdicit vli affirmatie. τ sic vlis affirmatia mediate se falsificat p vificationē pticularis negatiue ei ꝯdicētis: τ vlis negatia isert suā pticularē negatiuā τ vtraqȝ illa3 est va vlis negatia est va: q̄ pticularis ei ꝯdicēs se fl'ificat τ sic nō hēs ꝯ opinātē pp h̄ argm duo ꝯria va vl duo sbꝯria fl'a. 2° possū3 dicē q̄ nō inconuenit dare ꝯria va in isolubilib° τ sbꝯria fl'a. sec° est de ꝯdictorijs: q̄ h̄ eēt ꝯ p°m pn̄m: quēadmodū gcorgi° bruxellēsis ex hāc mā3 fatet̄: vt p3 in ꝓpōnib° de ꝯtingēti spālr capto. Ad.9.

¶ Ad xm argm nihil rn̄deo pro nunc in exponibilib° forte rn̄deo. Ad. x.

¶ Ad xjm ꝯcedit ꝯña argumēti. S3 tenēdo pn̄° gn̄alia hui° 7e opionis puta q̄ nūq̄ dant̄ ꝯdictoria va vel falsa: saltē in sensibus ꝯdictorijs: nec q̄ ex vo seqt̄ fl'm malo dicē quālib3 ꝓpōnē signtē se nō eē verā eē falsā τ se falsificat τ tūc soluit̄ vnum de potiorib° argumētis cōtra opinionē de hac nulla ꝓpositio est vera: sic dico falsam τ hec non est vera demonstrando seipsam. Ad.xj.

Cōtra h̄ ar. h̄ est fl'a h̄ nō est va demōstrando se τ sua ꝯdictoria se falsificat: puta ista h̄ ē va: q̄ q̄l3 ꝓpō signs suā ꝯdictoriā tā fore verā3 falsificat se: q̄ ad ita eē sic p talē ꝓpōnē sigt seqt suā ꝯdictoriā esse verā. Oppo.

ergo opz dare ꝯdictoria ſta vł hãc verã: h̄ nõ ē vera.
ꝯfirmat ¶ Et ꝯfirmaŧ q: rõnabili⁹ ē hẽre aſpectũ ad affirma tiuã. p⁹ q̃ ad falſificare vel nõ falſificare ꝙ̄ ad nega tiuã hñdo reſpectũ. p⁹ ad falſificationẽ hui⁹ hec eſt vera que dem̄fat ſuã ꝯdictoriã tūc ꝯn̄s eſt dare nega tiuaz verã. rurſus nõ meli⁹ ſaluat ꝯdictoria nõ poſſe eſſe v̄a vel falſa magis ꝙ̄ p opp᷑ ⁊ ſic ĩ aliis iductis que forte videŧ aliq̄b⁹ icõuenĩētia. g⁹ hoc nõ eſt aſſe rendũ. añs pʒ. q: capio hãc quã ponis falſaz: puta h̄ nõ eſt v̄a q̃ dem̄fat ſe: ⁊ ſit a. capio vnã aliaz ei ſiſ̄ez q̃ dem̄fat p̄mã illam hec nõ eſt v̄a quã ſigno b tũ a eſt falſa ⁊ b v̄a tūc vł vna affirmatiua ꝯdicit vtriq̄ʒ vł vna vni ⁊ altera alteri. ſi p᷑ dabis ꝯdictoria v̄a vł ꝯdicto ria falſa: vt deductuʒ eſt argumẽto ſexto. ſi ſcd̄m q̃re contradicit vni ⁊ nõ alteri ibi ſemp remanet queſtio.

Rñdeŧ R ñdeŧ ad arg⁹. h̄ nego ꝙ iſta hec eſt v̄a q̃ dem̄fat ſuã ꝯdictoriã ſe ſſificet: ⁊ nego hãc ꝓpõnē aſſum ptaz in ꝓbõne. ſ. ꝙ oĩs ꝓpõ ſignis ſuã ꝯdictoriaz eſſe verã ſit ſſa: imo dico opp᷑ vł̄r. ſ. ꝙ nulla ꝓpõ ſignis ſuã ꝯdictoriã verã eſt falſa in p̄miſſis iſta que ꝯdicit iſti nulla ꝓpõ ē vera: dico ꝙ h̄ȝ falſitatē intrinſecã: quẽ admodũ ſua ꝯdictoria hʒ v̄itatē innatã. ſ. hec aliqua ꝓpõ eſt v̄a: q: qñ ſola eſt: eſt v̄a qñ ſola eſt ⁊ eſt v̄a in ſingularib⁹ ꝓportionabilr̄ dico ⁊ qñ ꝓbas ad ita eſſe ſicut hec ſig̃t: hec eſt v̄a q̃ dem̄fat ſuã ꝯdictoriã: ſeq̄ tur ſuã ꝯdictoriã eſſe verã ve℞ eſt: ſʒ nego ꝙ ita ſit ſi cut hec ſig̃t: imo talr̄ eſt: ipſa eni ſig̃t qȯ negatiua eſt vera ⁊ aliter eſt: q: negatiua ſe falſificat ⁊ eſt ſſa. tñ ſig̃t ſe nõ eſſe verã: ſʒ ꝯ hoc aŧ dãdo ita eſſe ſicut hec ꝓpõ ſig̃t dem̄fando affirmatiuã ſeqŧ ꝙ affirmatiua eſt ſſa ſed dãdo ita eſſe ſicͭ negatiua ſig̃t nõ ſeqͭr ꝙ ſit falſa imo ſtat ꝙ nõ ſit. rñdeo ꝙ hoc arg᷑ currit ex malo in tellectu in inſolubilib⁹: q: ad hoc ꝙ aliq̃ ꝓpõ ſe falſi ficet nõ opʒ ꝙ ad talr̄ eē qualr̄ eſt ſeq̃tur in bona ꝯn̄a ipſaz eē falſam: q: iſta aliq̃ ꝓpõ p̄ticularis eſt ſſa caſu quo ipſa ſola ſit ipſa eſt falſa ſm̄ oēs. ⁊ tñ notũ eſt ꝙ ad talr̄ eſſe ſicut ipſa ſig̃t: nõ ſeqͭr ipſaz eē falſaz: ſʒ hoc ſufficit ꝙ ſeq̄ cũ poſitione caſus aſſumptis aliis ꝓnoib⁹ veris ſic eſt in ꝓpoſito accepta hac ꝓpõne hec nõ v̄a: ita eſt ſicut ipſa ſig̃t: ⁊ ipſa ſig̃t ꝙ ipſa nõ eſt v̄a: ergo ipſa nõ eſt v̄a. ¶ Ad 2᷑ nego: q: ꝯuenĩētius eſt ſp̄ hẽre reſpectũ ad ꝓpõnē q̃ de ſe ſig̃t ſic vel ſic quã de q̃cunq̄ʒ ꝓpõne alia que de alia ſig̃t. ¶ Ad 3᷑ vbi dicis nõ meli⁹ ſaluo ⁊ rñdeŧ. p⁹ eſto ꝙ ita ſit nõ ſeqŧ ꝙ hic modus nõ ſit aſſerẽdus: q: ſufficit mihi ꝙ̃ oĩa adeo bñ ſaluanŧ: vt pʒ de iſtis argumẽtis h̄ nõ eſt v̄a: ⁊ hec ꝓpõ ergo eſt falſa. Cõcedo talē ꝯn̄am: ſiſ̄r hoc nõ eſt ve℞ ⁊ h̄ eſt ve℞. g⁹ ve℞ nõ eſt ve℞ ⁊ ſic de mul tis aliis. ¶ Iſte modus poteſt meli⁹ reſpõdere quo ad cõtrarias eodem modo reſpondetur ſicut alij.

Forte dicis hec ꝯn̄a eſt bona: hec eſt affirmatiua v̄a er go ita eſt ſicut ſig̃t illa ꝓpõ. Sic tibi dicã hec eſt ne gatiua vera: ergo ita eſt ſicͭ negatiua ſig̃t. ¶ Huic po nitur vna ſictio nõ oĩno irrõnabi'is ⁊ eſt qñ vnũ inſo lubiliũ ſe falſificat ſuũ ſynonimuʒ ſe falſificabit: q: ex quo ſunt ſynonime ſig̃būt eodē mõ: q: ſi vna ſe falſi ficat altera nõ ſe falſificãte nõ videnŧ penit⁹ ſynonime declarabit iſtud: q: iſta hoc eſt falſum in caſu inſolu bili eſt falſa ſm̄ oēs: ⁊ ſic iſta hec eſt falſuʒ que dem̄õ

ſtrat p̄mã. Et eodē mõ dicaŧ de iſtis hec nõ eſt vera ⁊ hec nõ eſt vera dem̄fantib⁹ vnã ꝑ vtriuſq̄ʒ ꝓnomē qȯ vtraq̄ʒ ſit vera. pʒ p⁹ 2⁹ ſigne ſe nõ fore verã ē v̄a: vt dicit opĩo ꝑcedēs ⁊ p⁹ eſt vera ꝑp v̄itatē ſue ſynõime ⁊ ꝯ huc modũ nõ currũt arg⁹ de ꝯdictoriis q̃ fuerũt grauiſſima ꝯ opionē ꝑcedētē ſʒ hũc modũ hec ꝯn̄a eſt bõa: hoc ē ſſm: ergo h⁹ eſt ſſm: nec danŧ ꝯdictoria falſa nec ex v̄o ſeqŧ ſſm. ¶ Sed ꝯ hũc modũ arguo breuiter eſt ꝯ oēs loquẽtes de iſolubilib⁹ ꝯcedi ꝓpõ nes inſolubiles q̃s nulli alij ꝯcedũt: q: ſi forte dicas ſoꝛ dicit ſſm. ⁊ nihil aliud iã ſe falſificat: tũ p̄ſo di cẽs idez dicit ve℞: vt cõiter dr̄ ꝙ habet h̄niõi negare.

Cõtra ſeq̄reŧ qȯ aliq̃ ꝓpõ eēt falſa: ⁊ aliq̃ eſſet v̄a: de q̄b⁹ nõ poſſum ve enũciare falſã eē ſſam: ⁊ verã eē verã adeq̃te hoc pʒ de iſtis. hoc eſt ſſm ⁊ h⁹ nõ ē ve℞. ¶ 3⁹. ꝓbaŧ capiẽdo exponẽtes iſti⁹ oĩs ꝓpõ ꝑter hãc exceptiuã ē vera ⁊ hãc exceptiuaʒ ꝑ ꝯn̄te añs eſt ve℞ ⁊ ꝯn̄s ſſm. ergo ꝓpoſitũ ſi hic dicas qȯ añs ſe falſificat: q: ꝯn̄ti ſe falſificanti equalet mõ ſi vna equalēs ſe falſificat ⁊ aliʒ. ¶ Cõtra h⁹ arguo po nẽdo vbi nõ poſſes euadē ꝑ equalẽtes. ꝙ ꝓbo qȯ iſte exponẽtes nõ ſe falſificẽt. p⁹ pare aŧ. q: bñ ſeqŧ: iſta ꝓpõ p̄ticularis eſt falſa: ergo aliq̃ ꝓpõ p̄ticularis ē fal ſa. ⁊ tñ dabile eſt añs ve℞ ꝯn̄te falſo. Forte dices aliʒ ꝓpõ añs ad ꝓpõnē inſolubilē ſe falſificat ⁊ eſt falſa ſſ lo dato ſeqŧ iſta ꝯclo qȯ hõ eſt aſinus ſe falſificat qȯ nemo diceret ⁊ ſi dicas hoc eſt ve℞ qñ añs ſig̃t taliter eē q̃liter ē: hoc grãtis eſt dictũ ⁊ facile eſt oñdere op poſitũ illi⁹: iam ꝓbo qȯ ille non ſe falſificant ille ſunt oēs v̄e: ergo nulla ca℞ ſe falſificat. Forte dicis ille me diate ſe falſificãt ⁊ ſũt copulatiua falſa. ꝓbo qȯ nõ q̃ libet ca℞ eſt vera: vt pʒ inductiue. ergo tota copulati ua v̄e ⁊ vltra: ergo ille mediate nõ ſe falſificẽt ⁊ plu ra argumẽta opionis ꝑcedẽtis currũt ꝯ iſtã ⁊ pari rõ ne dicã tibi hãc i caſu iſolubili. h⁹ eſt ſſm verã: q: ſua ſynõima ſe v̄ificat ⁊ hec ꝑ cõplemẽto ſeptie opionis.

¶ Queſtio ſeptima.

Op. 8ᵃ Verũ ve℞ illa q̃ dñr i ꝯclonib⁹ ſeptē ſint bñ dicta. Et aŧ p⁹ ꝙ nõ q Ille ꝯcloneſ ponũt duo ꝯdictoria falſa: ſʒ illud eſt adeo abſurdũ ꝙ nõ videŧ ipugna tione dignũ: igiŧ ꝯcloneſ nulle. minoꝛ pʒ: q: antiq̄ ſo phiſte quã plures laborabãt ad defendēdũ opp᷑ illi⁹ ⁊ vł̄ mai⁹ incõueniens ad qȯ hõ põt deduci q̃re abſo na ⁊ temeraria eſt hec opĩo imo eadē rõne duo ꝯdi ctoria eſſent ſiſ̄ vera. Et pari facilitate idē põt defen di. Et ꝯfirmaŧ iſte mod⁹ eſt ꝯ ariſto. iiij. metha. cap. vlti. vbi dicit dicam⁹ igiŧ qȯ nõ eſt ve℞ aliud niſi qȯ cũ affirmatiua ſit vera ⁊ negatiua ſit falſa. ergo impoſſi bile eſt qȯ oĩa ſint falſa qm̄ neceſſe eſt qȯ alte℞ duoꝝ extremoꝝ ꝯdictiõis ſit ve℞: vbi hic modus vł incide re in eãdē errorē cũ antiqs. Et forte cã ē ꝙ̄ dat Ari. ibi cũ ſubiũgit ⁊ ꝯtigit iſta exiſtimatio hoib⁹ ſicut aliẽ opiones mirabiles. q: nõ potuerũt diſſoluere rõnes aduerſarioꝝ ⁊ iõ dixerũt ſermões illoꝝ ⁊ v̄ificauerũt eo qȯ exponẽs cõmẽtatoꝛ cõmento vigeſimooctauo dicit accidit iſta exiſtimatio mirabilis qͥ uſdã hoib⁹ ſicͭ accidũt alie opiones mirabiles q̃ nõ exiſtimanŧ ni ſi ab aio: ergo hoc eſt ex h⁹ ꝙ nõ potuerũt diſſoluere

que ſiloica

ꝯfirmaŧ

qñto volum qrentiũ ⁊ dicẽtiũ hãc opionẽ eẽ. Et iõ dixerũt sermõcs coꝝ. i. iõ opiati sũt hãc opionẽ ⁊ sic duxerũt in ↄseruãdo idẽ error vt hic ↄtingẽ idez hꝫ Aristo. pͦ piarmẽias de lege ↄdictoriaꝝ ⁊ in plerisqꝫ locis ⁊ ꝙ ex õo nõ seqꝉ n̄ıĩ hꝫ in pͦ prioꝝ qð ad longũ deducit cõmẽtator. ¶ 2ͦ af. n iste sint sil sic vt dicũt notabilia ⁊ ↄclones. s. hoc ẽ fl̃m: hoc nõ ẽ fl̃m demõstrãdo affirmatiuã seq̃ret ꝙ due ppõnes nõ equalentes vni ↄdicerẽt: sꝫ ↄña est fl̃m ⁊ ↄ illud aristo. tm̃ vnũ vni oppõit ⁊ pbaꝉ ↄña: q: due ppõnes q̃ꝝ vna est õa ⁊ altera fl̃a ↄdicũt eidẽ ppõni ⁊ nõ vꝫ rõnabile dicere ppõnẽ verã falsę equalere: igiꝉ. Hoc totũ pꝫ capiẽdo aliã singularẽ affirmatiuã similẽ pͤ signtẽ pͥmã eẽ falsam: tũc illa ẽ vera ⁊ negatiua ↄdicit ei ⁊ illi se falsificãt. ¶ Et ↄfirmaꝉ: q: isto mõ dato seq̃ret ꝙ ppõ signs alr eẽ quã ẽ ↄdiceret ppõni signti aliter eẽ quã est ↄña ẽ fl̃m. ergo ⁊ añs. falsitas ↄñne reliqꝉ: q: lꝫ inuẽtes huic opioni dicãt duas ↄdictorias fl̃as: nõ t̃n dicũt vtrãqꝫ sig̃re aliter eẽ quã est. ⁊ ↄña pbat ꝙ istis. ois ppõ vlis affirmatia sig̃t alr eẽ quã ẽ aliq̃ ppõ vlis affirmatiua nõ sig̃t aliter eẽ quã est casu quo sint solũ iste tres vles. ois hõ est asinꝰ. ois hõ ẽ lapis. ois ppõ vlis affirmatiua sig̃t aliter eẽ quã est sit pͥa a. 2ͣ b. tertia c. ⁊ ↄdictoria c. sit d. tunc sic af. vꝉ c sig̃t aliter eẽ quã est vel nõ si pͫ ppositũ ꝑ vna pte. si scðm tũc sic nõ sig̃t aliter eẽ quã est ⁊ sig̃t. ergo sig̃t talr eẽ q̃lr est: ⁊ vltra taliter est sicꝫ c sig̃t: sꝫ c sig̃t ꝙ ois vlis affirmatiua sig̃t aliter eẽ q̃ꝫ ẽ. ergo ois vlis affirmatiua sig̃t aliter eẽ quã est: ⁊ c ẽ vlis affirmatiua. ergo c sig̃t aliter eẽ quã est. ergo adhuc ppõ. itũ ꝑ eadẽ pte: ⁊ vltra c sig̃t aliter eẽ quã est vt argutũ est: ⁊ d sig̃t ꝙ c nõ sig̃t aliter eẽ quã ẽ. ergo d sig̃t aliter eẽ quã ẽ. ⁊ sic vtrũqꝫ ↄdictoriũ sig̃t aliter eẽ quã est qð fuit pbandũ: ⁊ eodẽ modo hic põt probari ꝙ vna ppositio significans aliter esse quã est ↄdicat duabus: quaꝝ vna sig̃t aliter esse quaꝫ est ⁊ alia taliter esse qualiter est: ⁊ ꝙ taliter esse equivaleat aliter esse: deduc vt supra.

Op. 3. **Tertio** af. pbãdo ꝙ cũ sig̃t aliẽ eẽ quã ẽ sed oĩno aliẽ eẽ q̃lr ẽ ⁊ bñ seqꝉ hec ppõ vlis affirmatia demõstrando a sig̃t alr eẽ quã est: ⁊ hec demõstrando sig̃t alr esse quam est: ⁊ hec demõstrando c sig̃t aliẽ eẽ quã est: ⁊ iste ppõnes vles affirmatiue sunt oẽs vles affirmatiẽ. ergo ois ppõ vlis affirmatia sig̃t aliter eẽ quã est ꝑ assensũ talr est oĩno sicꝫ sig̃t ꝑ añs

ↄfirmaꝉ ergo nõ ẽ talr quã sig̃t ꝑ ↄña ꝑ cõez logicã. ¶ Et cõfirmaꝉ iste modus nõ saluat bonitatẽ ↄñe nullã ↄñs sig̃t sicut ẽ. ergo nullũ ↄñs sig̃t sicut est. tñ ↄña ẽ bona. ergo modus insufficiẽs. Cõsequẽtia pꝫ ⁊ minor: q: arguiꝉ a synonimo ad synonimũ. maior pbaꝉ posito ꝙ nulla alia ↄña sit q: vꝉ est bona vꝉ nõ. nõ ſm vt dicit minor. Si pͫ ↄ ita est sicut sig̃t ꝑ añs: ⁊ nõ ẽ ita sicut sig̃t ꝑ ↄñs cũ habeat: nõ sicut annexũ. qð pꝫ q: vel sig̃t sicut est vel nõ sicut ẽ. Si 2ͫ intẽtũ. si pͫ tũc ita est sicut ipm sig̃t sꝫ ↄñs sig̃t qð ipm nõ sig̃t sicut ẽ ergo nõ sig̃t sicut est. gͦ seqꝉ ꝙ nõ est bona ⁊ sic modus nõ põt saluare illã bonã: ⁊ cũ ↄñs nõ sig̃t sicut est copĺatia ex opposito ↄñtis ⁊ añte cõposita sig̃t sicut ẽ ⁊ per consequens nihil ualet consequẽtia pncipalis.

Op. 4. **Quarto** af. iste modꝰ hꝫ ↄcedere duo ↄđria falsa sed hoc est ↄ legẽ ↄđriaꝝ: igiꝉ. modꝰ nullꝰ. maior pꝫ de istis aliq̃ ppõ pticularis affirmatia est falsa. aliq̃ ppõ pticularis nõ ẽ falsa qñ ille due sole sunt cũ eaꝝ ptibꝰ: imo hꝫ ↄcedẽ ↄdictoria õa qð pꝫ hic aliq̃ ppõ pticularis: vꝉ indefinita affirmatiua est falsa tenendo ptẽ ppõnis eẽ ppõnẽ: ⁊ pono istã pticularẽ solũ cũ vli negatiua ei ↄdicẽte ⁊ eaꝝ ptibꝰ. Tũc sic af vlis negatiua est õa qð pbo: q: sig̃t ꝙ nulla pticularis vel ppõ idefinita est falsa ⁊ ita est: igiꝉ. ↄña tenet cũ maiore: ⁊ minor pꝫ q: aliqua ppõ pticularis vel indefinita est falsa sunt due ppõnes: q̃rũ vna est pticularis ⁊ secũ ⁊ alia indefinita ⁊ pe ⁊ tñ vna illaꝝ se falsificat: q: pticularis sig̃t ꝙ aliq̃ pticularis vel idefinita est falsa ⁊ idefinita data falsa pticularis est õa: q: se nõ falsificat ⁊ sig̃t talr eẽ qualr ẽ: vꝉ pticularis data fl̃a idefinita est vera eadẽ rõne. Neutra illaꝝ se falsificat: ⁊ ꝑ ↄñs vtraqꝫ est vera: ⁊ ex illo reddiꝉ veritas negatiue ergo duo ↄdictoria vera qð volumus. ¶ Et cõfirmatur.

ↄfirmaꝉ nullus est modus saluãdi tales: tot sunt adeq̃te vere quot false posito ꝙ iste q̃tuor sĩ deꝰ est hõ est aial: hõ est asinus: ⁊ tot sunt adequate vere quot sũt false que vocet a tunc sic. vel a est veꝝ vel falsum. si pͥmũ ergo ita est sicut a sig̃t. Sed a significat tot adequate eẽ veras q̃t sunt false: sed due sunt vere: tunc opꝫ ꝙ due sunt false ⁊ non pñt dari due false nͥ a sit vna illaꝝ: ergo a est falsa: quod si concedas sicut ↄcedẽdũ est.

Cõtra ita est sicꝫ a sig̃t ⁊ nõ se falsificat: gͦ est õa ↄña claret cũ maiore: ⁊ mior pbaꝉ: q: eodẽ mõ se v̓ificat eo ꝙ asserit tot eẽ õas q̃t eẽ fl̃as

Op. 5. **Quinto** af. iste modus põt saluare tales hec ppositio ẽ dissimilis illi ꝑ ly hec demonstrãdo istãmet: ⁊ ꝑ ly ille istã baculus est in angulo posito ꝙ baculus stet in angulo: ⁊ ꝑ dissimile intelligo sicut obligatores dissimile quo ad veritatẽ ⁊ quo ad fl̃itatẽ: q: vel est õa vel falsa. Si pͥmũ tunc ita est sicut ipsa significat: sed ipsa significat quod ista est dissimilis isti baculus est in angulo ⁊ ista est vera baculus stat in angulo: ergo altera est falsa qð si cõcedas.

Oppo. **Cõtra** ita est sicut significat ⁊ non se falsificat. pͥmũ claret: probaꝉ scðm: q: non ponitur iste terius falsũ vel nõ verũ affirmatiue: nec verũ vel nõ falsum negatiue. imo breuiter ꝑum nõ est

ↄfirmaꝉ terius adeq̃tus ppõnibꝰ. ¶ Et ↄfirmaꝉ ꝑ istũ modũ indefinita ⁊ sua pticularis nõ equalẽt: nec regule eqpollẽtiaꝝ tenẽt: nec ab actiua ad passiuã vꝉ ecõtra nec a subalternãte ad subalternatã: nec a ↄuersa ad ↄuertentẽ: nec ab vli ad exclusiuã de terio transpositis vꝫ argumentũ: sed ista ↄña sunt absurda. ergo ⁊ añtiaꝝ ↄña pꝫ quo ad pͥmã partẽ qñ iste due sũt sole cũ earũ partibꝰ aliq̃ ppõ pticularis est falsa: ⁊ ppõ pticularis est falsa. pticularis falsificat se ⁊ idefinita est vera: ergo nõ equalẽt. ¶ Eodẽ mõ af hic q̃ ad scðaꝫ partem. ois ppõ vlis in q̃ ponit negatio est falsa. ⁊ nõ ppositio vlis in q̃ ponitur negatio non est falsa. scða se falsificat: ⁊ pͥma est vera. ¶ Tertiũ pꝫ hic. sortes dicit fl̃m ergo falsum dꝫ a sorte: posito ꝙ plato dixerit añs ⁊ sortes ↄñs iam ↄñs se falsificat: ⁊ añs est verũ.

Et q̄ a passiua ad actiuā ñ vȝ. pȝ paulo mutato casu posito q̄ plo dicat istā. Sim dī a forte ⁊ for reliquā. ¶ 4m pȝ hic. oīs ppō pticularis affirmatiua ē falsa. ergo aliq̄ ppō pticularis est falsa: casu q̄ solū illa pticularis sit vlis ē va: ⁊ pticularis ē falsa. ¶ 5m pȝ hic. hoc ɔuertēs ē falsum. gº falsū ē hoc ɔuertēs ōmfan do ɔtinue ɔuertēs. ¶ 6m. hic ondit tm̄ falsū est ppō vlis: ergo oīs ppō vlis ē falsa. silr pōt q̄ri in q̄ mā est ista hº ē falsum ⁊ cuiº pbilis est p̄rio: ⁊ an ista de p̄ntī falsa hēat vnā de p̄terito corrn̄dentē verā: ⁊ breuiter nō ē vnº modº arguēdi in logica ad quē nō p̄nt flecti

In op. ppōnes isolubiles. ¶ In opm sūt ɔclones: ēt pbat q̄ aliq̄ isolubiles sint cathegorice ⁊ nō ypothetice: nec ppōnes plures vno argº qd equalenter currit ɔ̄ vtrūq̄

Primū argm. alioꝝ modoꝝ. ¶ Ar sic: posito q̄ sint iste mētales aliq̄ hō ē asinº ⁊ aliq̄ ppō pticularis ē fla tā certū ē scdaȝ ppōnē eē cathegoricā ⁊ nō se falsificare: ⁊ tūc sic vel deº pt destruē illā mētalē hō est asinº reliquā ɔseruādo vl nō. si scdm vr derogare potētie diuie cū vna ppō nō sit altera: nec pe ciº nec deº. si pm (qd oȝ dicē) ppositū. ¶ 3º ar spēaliter pbādo hūc vltimū modū

3m arg. rōnabilē: q2 vel aliq̄ modº isolubiliū vȝ vel nullº ad huc datº. 2m eēt nimis leue asserē: ⁊ ita asserēs dat aliū modū. ergo dabit pm ⁊ nullº modoꝝ añpositoꝝ forte vȝ seq̄t istū valē opinabilr. Anuq̄ q̄ dixerūt eas eē ypotheticas ⁊ ppōes plures: ⁊ in oībº alijs modis differētibº fundabāt sup hāc ɔ̄nam: ita ē sic hec ppō sig̃t. ergo ē va in q̄ si nos cū eis adhuc starēmº eēt difficile adhuc rn̄dē ⁊ iter opiones sp appentio: ē reputo q̄ tenuit aliq̄e isolubiles cathegoricas ceteis paribº Opio imediate p̄cedēs q̄ tȝ si vna ppō synōima se falsificet altera se falsificabit dat mām alteriº opionis ⁊ alteriº erroris: q2 q̄s pōt dicē q̄ illa se falsificās verificat se p suū synonimū: lȝ ō se eēt falsa: nec oȝ nos mouere qd modº quē acceptamº: ɔcedit ɔ̄dictoria falsas: q2 forte cā ē quā dat arꝫ. ij. metha. q̄ ē hec plerūq̄ assuetū audiēdi falsa putāt falsa eē va qm̄ assueti sumº dicere qd nunq̄ dant ɔ̄dictoria falsa: q̄ ppō ē falsa: lȝ teneat cōiter putamus: igitur oppositum esse falsum hunc vltimum modū teneo. ⁊ pro tota hac materia.

Notabile pmū vex ⁊ falsum duplr sumunt. Nota pº q̄ isti teri vex sim capiunt duplr. vno mō pº itētionalr. alio mō scdē itētionalr. pº itētioālr ɔuertunt cū ente: ⁊ sic oē ens ē vex: ⁊ oē vex ē ens. ⁊ isto mō dr q̄ deº est pº vitas: ⁊ nihil est sim capiēdo opº mō: q2 lȝ auricalcū sit sim auꝝ: ⁊ nō tm̄ est sim: ⁊ sic isti teri vex ⁊ sim opponūt realr ɔ̄dictorie sic ens ⁊ nō ens. alio mō capit iste terius vex scdē itētionalr: ⁊ hoc duplr. vno mō tm̄ vȝ sic sig̃ne talr eē q̄lr ē: sȝ in ista acceptiōe fm alios accipit pº itētioālr. Sȝ ego nō curo: q2 ibi non stat difficltas insolubilium. 2º mō tm̄ vȝ sic ppō va. silr iste terius sim capit duplr. vno mō pº intētioālr: ⁊ hoc triplr pº acceptio dicta est. 2º mō capit p illo q̄ pfert ppōnes falsas ⁊ eas tanq̄ vas asserit: ⁊ sic ois mēdax dr falsus. Alio mō capit p illa re que hȝ i se aliqd vn̄ nob pt cāre estimatiōeȝ flaȝ de se quēadmodū denariº falsus dr q̄ nō ē de mā debita vel de fabrica pncipis ad quē vȝ ptinē. alio mō capit scdē itētioālr: ⁊ hº duplr: vno mō vt tm̄ vȝ sic alr esse q̄ est signo. 2º vt tm̄ vȝ sic ppō falsa: ⁊ distāt iste acceptiōes iter se fm supiº ⁊ iferiº. Illa vex put tm̄ vȝ sic sig̃ne talr eē q̄lr ē: ē supiº ad vex. alio mō sūptū ⁊ sim tm̄ valēs sic sig̃ne alr eē q̄ est: ē iferius ad sim scdo mō sūptū: sȝ ex ppōnes se falsificātes ē dicē ppō sig̃ne talr eē q̄liter est: ⁊ ppō va: ⁊ ita de ly sim in duplici acceptione eius: lō illi teri reputant ɔuertibiles.

Scdm nōbile. Notādū est scdo vt videat qd ē ppōnē hēr reflexio nē supra se duplex ē notitia directa seȝ ⁊ est q̄ est formalis silitudo rei q̄ non est noticia vt silitudo sor. Alia est noticia reflexa vel ɔceptº reflexº .i. silitudo notitie: vt noticia cui sbordinat hec vox noticia ɔceptº eius vl q̄litas isto nōio. dicūt aliq̄ q̄ q̄lȝ ppō sig̃ns seipsaȝ hȝ reflexionē sup̄ se sȝ alijs hoc nō placet: sed dicūt ppōnē hēr reflexionē sup̄ se q̄ sig̃t seipsaȝ sō rōne appropate ɔueniēte ppōnibº: vt ois ppō est negatiua nulla ppō est negatiua difficltas est ē talis sȝ mihi vȝ scds modº pp: lor pº: sȝ neuter istoꝝ modoꝝ amplectit oēs ppōnes q̄s cōiter sophiste ponūt reflexiuas. pptera aliter describo ppō hn̄s reflexionē sup̄ se est ppō sig̃ns se sub aliq̄ passiōe ɔueniēte ppōnibº vel est ppō sic se hn̄s qd ad ita eē sic ipsa sig̃t: seq̄t eiº opm p regulas cōes: vel qn̄ realr apparet va ⁊ falsa p regulas cōes vltimā partē addo pp tales ego mētior p deū: ego sū piurº: ego peccaui post vltimā ɔfessiōeȝ pijcies me in aquā: sor posito q̄ sor steterit sup pōtē ⁊ q̄rat plato facultatē ptrāseūdi ⁊ dicat sor nisi pmū qd pferes sit vex pijciā te in aquā: ⁊ dicat plato. ppōnē nostrā pijcies me in aquā sor. dico illā ⁊ siles hn̄t reflexionē sup̄ se hoc declarat: q2 ista p deū ego sum piurº est va: ⁊ tn̄ ita iurās est piurº tūc appet manifeste p reglas cōes iurat vex: ergo nō ē piurº. Silr sortes assentiēdo isti sortes decipit vt añ diximº: ⁊ tūc illa ē va: vt seq qd ex q̄ assentit ppōni sig̃nti sic est qd nō decipit: ⁊ ista acceptio ē ɔformis: q2 cōiter oēs clamāt qn̄ fiūt talia argª tales hn̄t reflexionē sup̄ se: ⁊ ita dn̄t pbari sig̃tiōes terioꝝ: nec seq̄t ex isto hō est asinº hēr reflexionē sup̄ se: nec istā parisiº ⁊ rome vēdit piper esto q̄ vtrūq̄ fortes rōnes. ad vtrāq̄ ptē isero corelaria. pm est ista nō hȝ reflexionē sup̄ se deº ē eius. Scdm tenēdo q̄ deus est ppō nō tm̄ hȝ reflexionē supra se opm teneret primus modus accipiēdo terium.

Tertiū nōbile. Notādū est 3º q̄ ppō isolubilis ē ppō sig̃ns se eē falsaȝ mediate vl imediate: ⁊ hoc fit duplr. vno mō affirmatiue p istos terios sim nō vex vel p equalētes vt hº ē sim hº ē nō vex ē mfando se p equalētes pp tales. ppō quā ego loq̄r ē silis isti hō ē asinº hº sig̃t alr eē q̄ est hec nō sig̃t sicut est vel p istos terios negatiue vel nō sim: vel equalētes. exm vt hec nō est va ōmfando se hec nō est nō falsa. dr imediate pp tales hº ē isolubile dr mediate pp circūstātiā casus ⁊ taliaꝝ ppōnū ¶ Ex isto pȝ q̄ iste terius hēr reflexionē sup̄ se trāscēdit istū terinum isolubile: q2 oē isolubile hȝ reflexionē sup̄ se: ⁊ tn̄ ecōuerso. Ex oībº hijs seq̄t has eē distiguēdas due ɔ̄dictorie sūt false. ex vo seq̄t sim. pº ppō hȝ vnū sensum q̄ ē iste due ɔ̄dictorie sūt: q2 vtraq̄ ē ppō falsa. Aliº sensus est due ɔ̄dictorie sūt: q2 vtraq̄ sig̃t aliter eē q̄ est. 2º ppō ēt hȝ duos sensus ad ppositūȝ vnº ē. ex vo seq̄t sim: vel ex ppōne va seq̄t ppō falsa. alter sensus est ex ppōne sig̃nte taliter eē q̄lr est: seq̄t

ppō

ppō signe aliter eē quā ē. 2° seqꝛ aliq̄s ppōnes falsifi care se: ⁊ cū casu ⁊ sine casu: vt iste oīs ppō est f'la oīs ppō vl'is ē falsa nulla ppō est v'a. ¶ 3° seqꝛ. aliquas ppōnes falsificare se ex casu: ⁊ hoc duplr. naȝ aliq̄ se falsificāt imediate. Exm̄ p'mi vt hec mediate se falsificat demfando se. Exēplū scd'i: vt hec imediate se v'ificat demfando suū ꝯdictoriū: ⁊ sic p3 singl'ares se falsifi care signtes alit' eē quā est nec putet aliqs qū dr ē p pō se falsificās: qꝛ ad tal'r eē sicē ipa sigt seqꝛ ipsā fore falsā ꝙ i bōa ꝯña oꝫ seq: s3 cū circūstātia casus ⁊ alijs ppōnib' veris sufficit. ¶ Tūc dr ꝙ ad v'itatē affirma tiue duo reqrunt. vnū est ꝙ significet tal'r eē q̄l'r est: vel fuisse q̄l'r fuit: vel fore qual'r erit s3 exigētiā copu laruȝ. 2m est ꝙ nō se falsificet: ita ꝙ vtrūq3 istoꝝ suffi cit ad falsitatē ppōnis affirmatiue. ¶ Interdū ppō est falsa pp p'm tm̄: vt hō est equ' iterdū pp 2m tm̄: vt h est falsuȝ. Interdū pp vtrūq3 vt omis ppō est falsa.

Quid reqrat ad v'itatez negatiue. ¶ Ad v'itatē negatie reqrit ꝙ significet tal'r nō eē q̄ lit' nō est: vel tal'r nō fuisse q̄l'r nō fuit. ⁊ sic de alijs co pulis ⁊ modis: ⁊ nullo alio' negatiua est v'a: vt hō nō est asin'. sigt ꝙ hō nō est asin': ⁊ tal'r nō est ꝙ hō est asin'. ⁊ eodē mō hic dici pōt. hō nō fuit asin'. Et iste est modus nūc satis vulgaris. ¶ S3 mihi videt paꝝ valē qꝛ eo dato seq̄ret ꝙ hec eēt v'a. tm̄ hō nō ē asin' sed ꝯña est falsum. ergo añs. falsitas ꝯñtie est clara ⁊ sequele sine maioꝛ p3: qꝛ ista sigt tal'r nō esse qual'r nō est. sigt eniȝ ꝙ tm̄ hō nō est asin': ⁊ tal'r non est ꝙ tm̄ hō est asin': vel tal'r nō est ꝙ hō est asin' ppea dico ne gatiua dr v'a: qꝛ sigt tal'r nō eē q̄l'r est: vt hec hō nō est asinus est v'a: qꝛ sigt hoiem nō fore asinū ⁊ tal'r est ꝙ hō nō est asin'. ⁊ tūc nō currit replica de exponibili: qꝛ illa oꝫ sic explicari sigt ꝙ tm̄ hō nō est asin': ⁊ tal'r est ꝙ tm̄ hō nō ē asinus qd' est fl'm q velit tenere prio rē modū pōt dicere tm̄ hō nō est asin' sigt tm̄ hoiem nō fore asinum: ⁊ tal'r nō est qd' nō tm̄ homo non est

Nōbile quartū. negatiue asinus assumendo contradictorium huius.

p' ꝯcl'o Scda Tertia. Notādū est 4° p hac mā plene itelligēda pono. 7 ꝯclōnes. p' est. due ppōnes ꝯdicūt iter se: q̄ruȝ vtraq3 est f'la et in sensib' in qb' ꝯdicūt. 2a ꝯ° ex v'o seqꝛ fl'm. 3a ꝯ° due ppōnes ꝯdicūt: quaꝝ vtraq3 sigt al'r eē ꝙ̄ est: ⁊ loquēdo v pl'es nō facio vim inter esse ⁊ nō eē qꝛ nō est suādus oīno rigor aliaꝝ ppōnū ipti nētiū isolubilib' qꝛ illō nō pt fieri sine mag' pl'ritate.

Quāta Quita. Sexta Septia 4a ꝯ°. due ppōnes ꝯdicūt q̄ꝝ vtraq3 nō sigt sic est.

Quinta ꝯ° ex ppōne signte tal'r eē q̄l'r est: seqꝛ ppō signs al'r eē ꝙ̄ est. ¶ 6a ꝯ° ex ppōne signte sic ē seqꝛ ppō nō signs sic est. ¶ 7a ꝯ° hōs pl'es ptes. p° nūq̄ȝ dant due ꝯdictorie false nisi vna illarū se fallat vel due q̄rū vtraq3 nō sigt al'r eē ꝙ̄ est nisi vna illaꝝ sigt aliter eē ꝙ̄ est eē vel due q̄rū vtraq3 sigt sic ē ni si vna illaꝝ significet nō sigre sic est ex ppōne signte tal'r eē q̄l'r est: seqꝛ ppō signs al'r eē ꝙ̄ est nisi signi ficet eē qd' significet al'r eē ꝙ̄ est: ⁊ de sic est dicat p po: nonabil'r ⁊ vt pgā facili' vocabo ppōnē signtem

pbatio p' ꝯcl'o nis. se sigre al'r eē ꝙ̄ est al'r ānectēs. Et illā q̄ sigt se non sigre sic est ppōnē nō sic ānectēs. Primā ꝯclōnē sic pbo. iste ꝯdicūt hoc est fl'm. hoc nō est fl'm vtrobiq3 demfando affirmatiuā ⁊ sūt sil' false ergo ꝯcl'o v'a.

Maioꝛ tenet cū ꝯña ⁊ mioꝛ af de affirmatiua notuȝ est. de negatiua p3 ꝙ sigt al'r eē ꝙ̄ est: qꝛ sigt affirma tiuā nō fore falsā ⁊ tal'r nō est imo affirmatiua est fal sa nec v3 dicē ꝙ negatiua se v'ificat pp falsitatē sue ꝯ dictorie vt topice añ pbatū est. ¶ Scdaȝ ꝯclōnē p

pbatio 2e ꝯclu sionis. bo. Bñ seqꝛ hoc ꝯñs est fl'm: ergo hoc ꝯñs est fl'm. ꝯtinue demfando ꝯñs h' entymematis: añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsū: ergo ꝯcl'o v'a. ꝯña t3 cū miore ⁊ maioꝛ af: qꝛ oppm̄ ꝯñtis destruit añs cuȝ ei ꝯdicat qd' si negeꝛ dcē cā q̄re non ꝯdicūt. ¶ 3a ꝯcl'o sic pbaꝛ. iste ꝯdi

pbatio 3e ꝯclu sionis. cūt. hec sigt al'r eē ꝙ̄ est: hec nō sigt al'r eē ꝙ̄ est cōti nue demfando affirmatiuā ⁊ vtraq3 sigt al'r eē ꝙ̄ ē: ergo ppositū ꝯña t3 cū miore ⁊ maioꝛ af. Prio af firmatiua sigt al'r eē ꝙ̄ est: qd' pbo: qꝛ vel sigt al'r esse ꝙ̄ est ⁊ hēo ppositū vel tal'r oīno sic est: ⁊ tūc sic ita est oīno sic ipa sigt: s3 ipa sigt ꝙ ipa sigt al'r eē ꝙ̄ ē: ⁊ ita ē p vos: ergo adhuc hēo ppositū de ipsa. Et ꝙ negatiua significet al'r eē ꝙ̄ est pbo. negatiua sigt ꝙ affirmatiua nō sigt aliter esse ꝙ̄ est ⁊ nō est ita vt pro batum est: igitur minoꝛ vera que fuit probanda.

pbatio 4e ꝯclu sionis. Quarta ꝯcl'o. due ppōnes ꝯdicūt ⁊c̄. Sic pbatur hec ꝯdicūt hec nō sigt sic est ⁊ hec sigt sic est sp demfando negatiuā: ⁊ neutra illaꝝ sigt sic est. ergo ppositū. ꝯña t3 cū maiore ⁊ mioꝛ pbaꝛ. p° illa nega tiua nō sigt sic est. qd' pbo qꝛ vel sigt sic est vel non. Si scd'3: ergo ppositū. Si p'm sic argumētoꝛ: ita ē sic ipsa sigt s3 ipa sigt qd' ipsa nō sigt sic est. ergo ipa nō sigt sic est: ⁊ tūc vltra affirmatiua sigt illā negatiuaȝ sigre sic est ⁊ nō est ita. ergo nō est ita sic affirmatiua sigt ⁊ nūc neutra illaꝝ sigt sic est qd' remanebat pbā dū. ¶ 5a ꝯ° pbaꝛ. bñ seqꝛ hoc ꝯñs sigt al'r eē ꝙ̄ est.

pbatio 5e ꝯclu sionis. ergo hoc ꝯñs sigt alit' eē ꝙ̄ ē demfando ꝯtinue ꝯñs p ly hoc: ⁊ tm̄ añs nō sigt alit' eē ꝙ̄ est ⁊ ꝯñs sigt alit' eē ꝙ̄ est: qꝛ est ppō alit' ānectēs ⁊ qd' sequaꝛ. p3 de sy nonimo ad synonimū. ¶ 6a ꝯcl'o pbaꝛ bñ seqꝛ. nul

pbatio 6e ꝯclu sionis. lū ꝯñs sigt sic est. ergo nullū ꝯñs sigt sic est. Posi to ꝙ ista ꝯña sola sit vel alie cū ꝯñtib' ipolib' p se: qd' sequaꝛ: p3 p locū ab equalētib' ⁊ qd' añs sigt sic est. pbaꝛ oñdēdo qūo ꝯñs nō sigt sic est. qꝛ vel ꝯñs sigt sic est vel nō. Si 2m ⁊ ex q̄ nullū aliō ꝯñs sigt sic est p ypothesim. seqꝛ ꝙ nullū ꝯñs sigt sic est. ⁊ vltra ipȝ est ꝯñs ergo nō sigt sic est. Si p'm sigt sic est ⁊ tūc vl tra cū sigt nullū ꝯñs sigre sic est. Seqꝛ ꝙ nullū ꝯñs sigt sic est ⁊ ipm̄ est ꝯñs. ergo nō sigt sic est. ¶ 7a ꝯ°

pbatio 7e ꝯclu sionis q̄ ad oēs ei' ptes p3 iductiue. Ex istis ꝯclōnib' sic p batis isero corre'. q̄rū p'm est. aliq̄ ppō sigt al'r eē ꝙ̄

p'm coꝛ. est: ⁊ tm̄ oīno in re ita est sic ipsa sigt. p3 de hac hec si gnificat al'r eē ꝙ̄ est: vel de ista hec sigt al'r eē ꝙ̄ est a

Scdm. pte rei. ¶ 2m corr' eadē ppō sigt tal'r eē q̄l'r est ⁊ ali ter eē ꝙ̄ est. p3 de ppōnib' p'satis. S3 si alicui illud appeat extneū pōt dicē ꝙ nullā pdictaꝝ sigt talit' eē q̄ lit' est. ⁊ l3 ita sit in re sic vna sigt. nō tm̄ sigt tal'r eē q̄ lit' est: s3 ad hoc ꝯcludēdū oꝫ addē in añte. ⁊ nō al'r

Tertiū. ānectit mō hoc est fl'm in casu. ¶ 3m coꝛ. dabiles sūt due ppōnes synonime mētales mere nāl'r signtes q̄ rū vna sigt al'r eē ꝙ̄ est: ⁊ altera nō. hoc p3 de hac in mēte q̄ demfat seipsā hec sigt al'r esse ꝙ̄ est ⁊ de vna

Quātū alia sibi eadē demfante. ¶ 4m coꝛ. necē est ita eē sic

appõ sigt τ tñ ipsa sigt aliter eẽ quã ẽ. hoc p3 de ista hec possibiliter sigt aliter eẽ q̃ est scdm hanc sigtionem demrando seipsam est ista modalis diuisa possibilis de nullo extremo restricto: ergo est nec̃ia. τ istõ pño isert pmã prẽ correlarij: tñ qõ significet aliter eẽ q̃ est. p3: q2 põt sigre alr eẽ q̃ ẽ s3 hãc sigtionẽ. τ q̃litercuq3 põt se hẽre nũc se hẽt s3 hãc sigtionẽ: ergo

Quintũ. nũc sigt alr eẽ q̃ est. ℂ Quintũ correlariũ. dabiles sunt ppõnes synonime. quaz vna nõ sigt sicut est τ altera sigt sic est. hoc p3 de his duab⁹ hec nõ sigt sicut

Sextũ. est hec nõ sigt sicut est demrantib⁹ pma. Sextũ correlariũ. hec pña nihil v3. ita est in re sic hec ppõ sigt ergo hec ppõ sigt sicut est. hoc p3 demrando illa3 q̃ nõ sic ãnecit. s3 op3 addẽ in añte τ ip3 nõ est mediũ ad iserẽdũ mediate vel imediate se nõ sigre sicut est. τ eodẽ mõ hic hec nõ sigt sicut est in re qõ sit aliqua vlis vã cui⁹ nulla singularis vã est τ ecõuerso nulla ẽ difficultas. vt p3 in istis. ois ppõ singularis est falsa. posito q̃ sint solũ ille tres singulares. iste hõ est asin⁹ iste hõ nõ est aial hec singularis est falsa se demrando. Scda pars p3 in istis. ois ppõ vlis est falsa. posito q̃ sint ille due vles. ois hõ est aial τ ois ppõ vlis ẽ falsa. iã q̃libet singularis est vã. τ illa vlis est falsa: q2 se fallit. τ totũ istud psurgit: q2 mihi vr qõ sanior modus in istis reflexiuis est q̃ q̃l3 propõ sigñs se adeq̃te fore verã est vã: τ q̃l3 sigñs se adeq̃te eẽ falsa3 est falsa: τ se esse nõ verã est nõ vã. τ se eẽ nescitã est nescita: τ se eẽ ipossibilẽ est ipossibilis τ se eẽ necessariã est necessaria τ sigñs se sigre aliter eẽ q̃ est sigt aliter eẽ q̃ est: τ sigñs se non significare sicut est nõ sigt sicut est: τ sigñs se esse ptingentẽ est ptingẽs τ significans se nõ se nõ esse impossibilẽ non est impossibilis.

Dubitatur circa pdicta. **Circa** pdicta dubitaẽ circa aliquas ppõnes an sint isolubiles. τ p⁹ dubitaẽ de hac hec nõ est falsa demrando seipsa3 τ est rõ dubitationis: q2 sigt se nõ eẽ falsa3: ergo nõ d3 eẽ vera. In oppm suadet hec rõ affirmatiua ei pdicẽs sigt negatiuã fore falsa3: ergo videẽ mediate se verificare. τ ois propositio se verificans est vera: vt nupertime dictum est: ergo illa negatiua est falsa.

In op^m

Dubitatur scdo. **Dubitat** 2°: an ista hec ppõ de qua sortes cogitat est falsa. sit falsa. τ dubitationis rõ est: q2 ista affirmatiua se falsificãs negatiuã triplex mouet rõ. vna est ly hec nõ põt demõstrare ppõnẽ cui⁹ est pars: q2 demõstratio pnois est sua sigtio. τ tũc si demõstraret se distincte sigret se. τ sic eadem noticia esset distincta τ formalis suimet qõ est falsu3.

p⁹ rõ.

2ᵃ rõ. ℂ Rõ scda est illa de pterito est vera dehinc ad vna3 horã ppõ de qua sortes cogitauit est falsa. τ silr illa de futuro añ tẽpus illi⁹ cogitatiõis. s. ppõ de qua sortes cogitabit erit falsa. ergo hẽbit vnã de psenti veram.

3ᵃ ratio. ℂ Tertia rõ est. si sit falsa sigt talr eẽ qualr est. τ tũc scit ita eẽ sic ipsa sigt vel sciri põt. τ p pñs fim scitur. ptra Aristotelẽ qõ nõ est nõ scitur primo posterioz.

3ᵃ dubitatio. **Tertia** dubitatio est. posito q̃ sint iste due sole cu3 ca3 ptib⁹ fim est τ oẽ fim est q̃ illaz est vã. q2 op3 dare vnã falsa3. τ si dederis vlem ergo trãscendẽs nõ vere pdicaẽ de q̃lib3 tertio supponente qõ videẽ inconueniens seclusis etiam signis ex parte copule τ predicati. ℂ Dubitaẽ 4° de ista ppositio cuius pdictoria est vera: nõ est vera per ly hec demonstrãdo affirmatiuã ei pdicentẽ. ℂ Dubitaẽ quinto. an iste sint insolubiles hec ppositio non se falsificans est falsa hoc est insolubile. hoc est falsum vel in voce vel in scripto que demõstrat mẽtalẽ se falsificãtem. ℂ Ad primũ dicit q̃ illa negatiua significãs se non fore falsam est vera. τ qñ arguis affirmatiua sua pdicens ei se verificat nego: imo quelibet ppositio significãs suã pdictoriã adequate fore falsam est falsa. Si dederis affirmatiuã verã nõ est peccatũ mortale. ℂ Ad scdm dubiũ de ista: hec ppõ de qua sortes cogitat est falsa dr q̃ est falsa. τ qñ arguiẽ ly hec nõ põt demõstrare ppositionẽ cuius est pars: q2 tunc eade3 esset formalis noticia sui. pro illo pono ppositiões. Quarũ pma est. aliqua noticia pfusa significat se formaliter: hoc p3 de noticia cui subordinaẽ hec vox cõceptus: q2 formalr oẽm pceptu3 significat. τ ipsemet est cõceptus: ergo formaliter seipsu3 significat.

4ᵃ dub.

5ᵃ dub.

Rñ ad pmu3.

Ad 2ᵐ.

pᵃ ppõ.

Secunda ppõ. aliqua noticia distincte significat se. pbaẽ noticia qua de⁹ distinctissime significat se. igiẽ. Tertia. nulla noticia creata simplex distincte sigt se. pbaẽ hec ppõ: q2 da oppm. sequiẽ q̃ idem pduceret se. pñs est falsum: ergo τ añs τ pbo pñam. q2 obiectu3 cognitũ partialiter in genere cause efficiẽtis pducit noticiã eiusde3: ergo si a noticia distincte representaret se partialiter produceret se q̃ est falsum. Et ex isto sequiẽ q̃ ly hoc non põt demonstrare se in mente. sed istud non sequitur ad hoc q̃ noticia cõfusa sit formalis noticia sui: q2 illa nõ pducitur a se s3 psurgit ex cõsignificatione partiu3. Nec sequitur de noticia pfusa: q2 illa pduciẽ ptialr ab vno subiecto particulari. queadmodũ ego videns sortẽ pduco noticiam oium hoium. Sed instatur ptra tertiam ppositionẽ sic. ly a potest imponi ad significandũ conceptũ eius adequate quo dato ille conceptus formaliter τ distincte repsentabit se: igitur. tertia ppositio est falsa. maior τ pseq̃ntia intelligenti clarent τ minor patet: quia semp conceptus illud significat naturaliter proprie adequate q̃ terminus ad placitum significans significat vltimate. Sed terminus ad placitum significans vltimate τ adequate significat cõceptum: ergo ille conceptus adequate significabit seipsum. ℂ Ad illud argumentum non respondet: q2 parum conducit ad ppositũ nostru3.

2ᵃ ppõ.

3ᵃ ppõ.

Instaẽ.

Ad pᵐ argᵐ.

Ad secunda3 rationem dicitur q̃ non est incõueniens q̃ sit aliqua propositio de preterito vel de futuro vera: cuius de presenti est falsa. τ hoc maxime quãdo illa de presenti se falsificat: sed sufficit q̃ ita sit sicut per illam de inesse significaẽ: imo interdum illa de presenti significat aliter esse q̃ est vel non sicut est illis de preterito τ de futuro significantibus taliter esse qualiter est. τ sicut est vt retento eodem casu cum istis terminis aliter. τ non sicut est loco de illi falso.

Ad. 2.

Ad tertiã

Ad. 3. Ad tertiã rõnẽ distinguif φ aliq̃ ppõ falsa sciatur vel falsa signo taliter esse q̃liter est ɔcedit vel signo aliter esse q̃ est. negat nisi habeat aliter ãnerũ. nec opʒ ppterea φ hoc sciat diameter q̃drati est simeter coste eiusdẽ ¶ Ad tertiũ dubiũ dr φ ex quo opʒ dare vnã illaꝝ tñ do illã oẽ fiñ est. tñ nõ imaginieris φ ista absolute falsificet se quẽadmodũ ista ois ppõ ẽ falsa: imo si sua particularis daret falsa. ipsa bñ põt dari vera. pʒ: qꝛ qñ est cum ista hõ est asinꝰ est vera: sʒ in dubio ɔcedo φ transcendẽs nõ vere affirmabit de tertio supponẽte. ⁊ hoc qñ ppõ se falsificat. ¶ Ad q̃rtũ dubiũ de ista hec ppõ cuiꝰ ɔdictoria est vera nõ est vera. dr φ negatiua est vera cũ extrema nõ supponãt p eodẽ. ¶ Ad qntũ dr. φ due prime se falsificãt: qꝛ nos accipimꝰ ly insolubile vt tm̃ vʒ sic falsificare. Sʒ de illis vltimis dr φ sunt vere nec se falsificãt: sʒ mẽtalis se falsificat: si qs velit dicere opm̃ ppter subordinationẽ vocalis ad mẽtalẽ in noie dñi. ¶ Dubitatur pñter de talibꝰ an se falsificẽt. posito φ sortes dicat solũ plato dicit fiñ ⁊ plato dicat sortes dicit fiñ. 2° dubitat. posito φ cicero dicat ioãnes dicit fiñ ⁊ ioãnes dicat. Ci. dicit veꝝ. Tertio dubitat. posito φ oẽs logici de collegio mõtisacuti dicãt vnus nostꝝ dicit falsum hoc est dicat primꝰ vnus nostrũ dicit fiñ. ⁊ dicat scðus vnus nostrũ dicit fiñ ⁊ tertius ⁊ q̃rtus. ⁊ sic de alijs ⁊ sic clament q̃rit qs dicit falsum vel tm̃ vnꝰ ⁊ q̃ritur qs est ille ⁊ nõ est maior rõ de vno quã de alio. Quarto dubitat. dicit sortes plato dicit fiñ ⁊ dicat plato cicero dicit fiñ. ⁊ iterũ dicat cicero sortes dicit falsũ. q̃rit qs dicit fiñ. 5° dubitat. dicat sortes plato dicit aliter eẽ quã ẽ. ⁊ ɔ dicat plato sortes dicit aliter eẽ quã est vel dicat plato nõ est ita sicut sortes dicit ⁊ plato. ɔ dicat nõ est ita sic sortes dicit. 6° dubitatur dicat sortes plato dicit falsum. ⁊ ɔ dicat plato sortes nõ dicit falsum nihil aliud dicendo saltem pro tunc.

Ad tertiũ dubitationẽ. — Ad q̃rtũ dubi. — Ad. 5. dubita. — pꝰ dub. — Scða — Tertia. — Quarta — Quinta — Sexta.

Ad pm̃ Ad primũ rñdemr. φ possumus dare vnũ illoꝝ q dicit fiñ quẽcunq̧ voluerimus. ⁊ illo inuento dr φ scðus dicit verũ vel si ɔcedat qõ primus dicit veꝝ sicut melius dicendũ est dr φ scðus dicit falsum. Sed qꝛ istud videt acre rñdebo ad formam qñ ponis casum admitto eum. Et postea q̃ris an iste falsificent. dico φ nõ. ⁊ qñ q̃ris que est illa falsa. rñdet. ppone ⁊ videbis. ⁊ postea pponis ppõnem quã profert sortes. sʒ hanc plato dicit falsũ. dr φ illa est vera. ⁊ postea pponis. scðam dico φ ipsa est falsa. tñ si pposuisses illã quã dico falsam prio loco ɔcessissem ipsam verã ⁊ alterã falsam. Sed forte arguis non est maior rõ de vna quã de alia nego: qꝛ oʒ dare vnã falsam in ppoito. ⁊ illa data superfluit aliã dare falsam: imo de facto oʒ dari vera. ⁊ sic est maior ratio de vna quã de alia ſm locũ in quo pponit. Et citius do primam verã quam scðam: qꝛ cõiter iste modus arguẽdi tenet. ita est sicut hec ppõ signt: ergo est vera. Et qꝛ est oino impertinens primã cõcedo. qꝛ q̃litas rñdendi hoc querit ⁊ alterã esse falsam est ptinens sequẽs dabo tibi vnũ simile. Pono tibi istam aliqs hõ est sup pinaculũ nostre dñe ⁊ sit rei veritas φ nullus sit ibi. ⁊ ppter breuilogũ suppono tñ duos hoies in mũdo

Ad pm̃ casũ rñsio. — Instat.

sʒ sortẽ ⁊ platoẽʒ. Tũc ppono tibi istã tñ duo hoies sʒ sortes ⁊ plato sunt quo ɔcesso tanq̃ vero ⁊ impertinenti. Propono tibi hãc sortes est supra pinaculum nostre domine. qua negata tanq̃ falsa ⁊ impertinente. Propono tibi istam plato est supra pinaculum nostre domine. Certuʒ est ex arte obligatoria φ illa est ɔcedẽda: qꝛ sequens exposito cũ bene concesso ⁊ opposito bene negati. Sed forte clamas. hic est obligatio ⁊ in isolubilibus nõ est obligatio: ergo nihil dicis ad propositũ veꝝ est qõ hic est obligatio. in altera vero non saltem publica neq̧ proprie occulta. tñ illud est maxie simile qõ scio tibi dare in proposito. Et si intelligas obligationes nihil est hic difficultatis. Si nescias istud bene capere potes dicere vtranq̧ se falsificare mediate: quia vna est falsa. ⁊ non est maior ratio de vna q̃ de altera: ergo vtraq̧ est falsa.

Ad 2m̃ casuʒ q̃ cicero dicit iohãnes dicit fiñ. ⁊ extra dr qõ vtraq̧ ẽ falsa qõ sic oñdit vl' vtraq̧ est va vel pria va ⁊ scða falsa vel ɔ vel neutra va. Si vltimũ ppositũ. Si primum. tũc illa dicta ciceroni: sʒ iohãnes dicit fiñ est va: ergo ita est sicut ipsa signt. Sʒ ipsa signt iohãneʒ dicere falsum: ergo ita est φ iohannes dicit falsum ergo ad minꝰ vna illaꝝ est falsa. ⁊ sic si det ppõ Ciceroĩs va oʒ dare ppõneʒ iohãnis falsã ⁊ ad ppõneʒ iohannis esse falsaʒ. sequit ppõneʒ ciceronis eẽ falsam. Propterea in talibꝰ casibus quãdo vna ppõ signt alterã esse falsam ⁊ ɔ altera signt illã esse verã vel qñ ppõ a signt ppõneʒ b esse falsaʒ ⁊ ppõ b significat ppõnẽ a esse verã illa in qua ponit falsuʒ signt taliter esse qualr est ⁊ se falsificat. Et illa in qua ponit verũ signt alr eẽ q̃ est. ⁊ p ɔñs vtraq̧ ẽ falsa in casu. Ad. 2. casum.

Ad tertiũ casuʒ rñdet sicut ad pmũ: qꝛ vnus dicit falsum. ⁊ illo inuẽto reliq dicũt veꝝ. ⁊ ille inuenitur sicut dictũ est in pmo casu. vel dr φ glʒ coruʒ dicit falsum: qꝛ vnus dicit ppositioneʒ falsam. ⁊ nõ est maior ratio de ppositiõe vniꝰ q̃ cuiuslibet alteriꝰ ergo oẽs illi dicũt falsuʒ. ⁊ h sufficit p isolubilibus. Ad. 3. casum.

Ad quartũ de istis hoc ẽ falsuʒ q̃ erit a demõstrãdo b. ⁊ b demõstrabit hoc est falsuʒ que erit c ⁊ c iteꝝ demonstrabit a signo a fore falsuʒ idẽ est ac si diceret sortes plato cicero in casu expresso. Dicit φ a est vera ⁊ b est falsa declinãs ad veritatẽ. declinare ad veritateʒ voco falsum signo talr esse qualr est ⁊ hoc magis declinat ad vitatẽ q̃ falsa signo alr q̃ est suadet istud sic vel oẽs iste tres sunt vere vel oẽs iste tres sunt false vel due vere. ⁊ tertia falsa: vl' due false ⁊ tertia vera. Si primũ. tunc a est vera: ergo ita est sicut a signt: sʒ a significat φ b est falsa ⁊ ita est p te: ergo b est falsa. ⁊ p ɔñs non oẽs sunt vere: qꝛ veritas a destruit veritatẽ b: ergo opʒ φ b sit falsa: nec est opus dicere oẽs eas falsas. vt pʒ subtiliter calculanti ⁊ breuiter in talibꝰ dico primã verã ⁊ scðam falsam parũ declinare a veritate tertiã falsam: maxie a vitate declinare vel sic facile intelliges si essent due se demõstrãtes. q̃rum vtraq̧ signt alteram esse falsam: tũc prima est vera ⁊ secunda falsa. signo aliter esse q̃ est hoc patet ex dictis. vbi paulo ante respondi ad formam. sic dico in pposito ex media. tũc non põt teneri vera nec falsa Ad. 4. casum.

signe aliter eē q̄ est. pȝ aduertēti op⁹ est ergo dicē ꝙ est falsa se fallēs. Tñ si essent q̄ttuor: quaꝝ q̄lȝ distri cte signet alterā esse falsaȝ. puta p⁹ scḋaȝ. ⁊ scḋa tertiā. ⁊ tertia q̄rtā. ⁊ iteꝝ q̄rta primā hoc est fl̄m ⁊c̄. Dr̄ eodē mō ꝙ pria est vera ⁊ vltia falsa signs aliter eē quā est ⁊ scḋa falsa: qꝛ veritas prie destruit veritatē scḋe: sȝ scḋa sigt aliter esse quā est. ⁊ tertia vera ⁊ sic qñ sunt qnqꝫ pria est vera ⁊ vltima est falsa. ⁊ q̄rta vera. ⁊ tertia falsa signs aliter esse quā est ⁊ scḋa fl̄a se falsificās ⁊ sic qñ excedūt q̄ttuor. p⁹ est vera: ⁊ vltima falsa significet primā eē fl̄am ⁊ sic de alijs. Tñ in oib⁹ attēdēdus est ordo ꝓponū mediaꝝ. Sed si fiat talis cōbinatio sicut istaꝝ triū hoc est fl̄m hoc est fl̄m vnū istoꝝ est falsū ꝙ pria demr̄at scḋaȝ. ⁊ secūda tertiā ⁊ tertia duas primas dr̄ ꝙ prima ⁊ tertia sunt vere. ⁊ secūda falsa maxime a veritate aliena. ⁊ ista declarabūtur ꝑ formulas subsequentes in fine questionis.

Ad 5ᵐ casuȝ. **Ad** qntū dr̄ ꝙ pria est vera signs oino taliter eē q̄liter est. ⁊ scḋa falsa signs primā sigre aliter esse quā est. ⁊ nō est ita de illis trāsco. qꝛ pñt cōbinari sicut ꝓpōnes de qb⁹ ante dictū est. de istis non est ita. sic sortes dicit ⁊c̄. dr̄ breuiter ꝙ nō est ita sicut sortes dicit: qꝛ hȝ non sicut dicit ānexum ⁊ aliter dicit sicut est. Opinabile est in sexto casu qḋ affirmatiua est vera ⁊ negatiua falsa: qꝛ negatiua nō pōt defendi vera: sȝ pōt defendi significare taliter esse qualiter est.

Ad vltimū casuȝ. **Ad vltimum** casum dico vtriusqꝫ propositionē se falsificare.

Rñ⁹ ad arg⁹. **Deinde** rñdet ad arg⁹ añ opp^m qḋ illa sunt bñ dicta ⁊ qñ arguis illa ꝯcedit ꝯdictoria falsa ꝯcedit: ⁊ qñ dicis nō est ipugnatiōe dignū si itelligas qḋ est adeo bñ dictū qḋ nō est dignū impugnatiōe volo si capias in sinistrā partē sic pdictis nego: ⁊ qñ dicis plures sophiste resilierūt ab hoc ne ꝯcederēt ꝯdictoria falsa veꝝ est: sȝ ꝓpterea iciderūt i malas incōueniēs. nec seqꝛ ꝓpterea duo ꝯdictoria vera: vt pȝ capiēdo duas ꝓpōnes se verificātes quaꝝ vna ē vera ⁊ altera est falsa: vt aliqua ꝓpō est vera ⁊ ois propositio est vera quarum prior est vera ⁊ secūda falsa.

Oppōit rñsioni **Cōtra** hoc arguo. si hec sit sola. ois ꝓpō est v̄a tūc ipa est vera aduēiat sua ꝯdictoria puta aliq̄ ꝓpō nō est vera: q̄rit̄ vtra illaꝝ est vera. ⁊ nō ē maior rō de vna q̄ de alia: ergo vtraqꝫ est vera. dr̄ ꝙ vtraqꝫ illaꝝ est falsa. ¶ Et ad ꝯfirmationē ꝑ Arist. iiij. metaphi. ca. vltimo dr̄ ꝙ nihil dicis ad ꝓpositū qꝛ Aristo. ibi nō loqꝛ de isolubilib⁹ sed opȝ cape suū ꝓcessum ſm mām ſbām. ¶ Sed ibi Aristo. in q̄rto arguit ꝯ anaxagorā pythagorā eraclitū ⁊ cratillū q̄ꝝ aliq̄ volebāt oia esse vera eo ꝙ oia q̄ apparēt sunt vera. ⁊ aliq̄ volebāt oia esse falsa: qꝛ oia sūt in ꝯtinuo motu. ⁊ Aristo. ibi nō loqꝛ de isolubilib⁹ vt certū est saltē specialr̄ imo phisice queadmodū ego in oi mā ex̄ insolubilia negarē ꝯdictoria falsa sine limitatiōe. vel dicē potes ꝙ Aristo. intellexit ex̄ isolubilia. ⁊ eodē mō pōt rñderi ad illud primi prar. circa legē ꝯdictoriaꝝ. ⁊ ad illud scḋi prioꝝ ⁊ ad similes auctes ari. Et ista vr̄ expsse snia ei⁹ scḋo elenchoꝝ vbi paralogizat de istis sortes dicit fl̄m ꝑ deuȝ ego sum periurus.

Ad. 2. **Ad** scḋm argᵐ nego sequelā. ⁊ ad ꝓbationē due ꝓpōnes quaꝝ vna est vera ⁊ altera falsa ꝯdicūt eidē ꝓpōni ⁊c̄. Cōcedo maiorē negaꝛ minorē: imo ille sunt synōime ⁊ equalētes. ¶ Et ad ꝯfirmationē ꝯcedo seq̄lā: ⁊ illud argumētū est pro tertia ꝯclōne.

Ad. 3. **Ad** tertiū argᵐ quo arguis ē nō sigt aliter esse q̄ ē. nego: ⁊ ad ꝓbationē ꝑ ascēsuȝ ꝯcedo añs ⁊ etiā ꝙ talr̄ est sicut sigtur ꝑ añs: ⁊ aliter ē q̄ sigtur ꝑ ꝯñs. nec h⁹ icōuēit qñ ꝯñs hȝ aliter ānexū. ¶ Ad ꝯfirmationē de ista ꝯña. nullū ꝯñs sigt sicut est ergo ⁊ extra nego ꝙ modus iste nō pōt saluare bonitatem hui⁹ ꝯñe. ⁊ argumētādo subdit solutio ꝙ nō est incōueniēs añs bōe ꝯñe sigre sicut ē ꝯñte signte nō sicut est qñ hȝ nō sic ānexū. ⁊ qñ iprobas illud tūc copulatiua cōposita ex opposito ꝯñtis ⁊ añte sigt sic ē. h⁹ nego: imo opᵐ ꝯñtis sigt sicut non est sicut ꝯñs ipsum.

Ad. 4. **Ad** q̄rtū ꝯcedo ꝙ hȝ ꝯcedere subꝯria falsa aliq̄ nō hñt ꝑ incōueniēte extra hāc mām vt in cōtingēti spāliter capto. Et qñ subdis hȝ ꝯcedere ꝯdictoria vera negaꝛ hoc absolute. ⁊ ad casum quē ponis cum similis omnino solutus est. ¶ Ad confirmationem facile est respondere q̄ illa se falsificat.

Ad. 5. **Ad** qntū dr̄ ꝙ illa se falsificat mediate ⁊ equalēter: ⁊ ꝯcedo ꝙ eēt v̄a q̄uīscūqꝫ nullus baculus est in angulo. Nec hoc absurdū imo q̄lȝ opināns in isolubilib⁹ hȝ hoc ꝯcedere. ¶ Ad ꝯfirmationem que inducit plures ꝓpōnes: sed sunt faciles: nego ꝙ non equiualeant: vel ꝙ ꝯña nō teneat in illis. ⁊ negationis causa plerumqꝫ in hac materia est ostensa. Et hec de questione. ¶ Questio. viiij.

Op. p⁹ **Q**uerit an ꝯformiter sit modus saluādi ꝓpōnes isolubiles exponsibiles: ⁊ vr̄ ꝙ nō: qꝛ ꝑ istū modū nō pōt saluari falsitas hui⁹ tñ hec exclusiua est falsa: ⁊ tñ se falsificat: ergo mod⁹ ponēdi null⁹. ꝯña est clara cū minore ⁊ maior pȝ: qꝛ sue exponētes sūt v̄e ⁊ veritas expōibilis cognoscit̄ ꝑ v̄itates exponētiū: ⁊ volo ꝙ nulla ꝓpō sit nisi hec exclusiua cū exponētib⁹: tūc exponētes sūt v̄e ⁊ expōibiles false. ¶ Et ꝯfirmaꝛ: qꝛ posito ꝙ iste exponētes sint cū eaꝝ ꝯdictorijs fl̄m est ꝓpō vlis ⁊ nullū ens qḋ nō ē fl̄m est ꝓpō vlis cū vlē de terijs trāspositis illi⁹ exclusiue in illo casu nō pt̄ defendi: neqꝫ veritas neqꝫ falsitas hui⁹ scḋe exponētis. Et ꝙ nō pt̄ defēdi fl̄itas: pȝ: qꝛ ei⁹ ꝯdicto⁹ puta aliqḋ ens qḋ nō ē fl̄m ē ꝓpō vlis ē fl̄a: ⁊ scḋa exponēs nō se fallit tūc ē v̄a. Sȝ ꝙ ei⁹ v̄itas nō pt̄ ōsendi aꝛ qꝛ si sit v̄a tūc sua ꝯdictoria aliqḋ ens qḋ nō ē fl̄m ē ꝓpō vlis erit v̄a si sit. ⁊ sic dabunꝛ ꝯdictoria v̄a ꝯ oēm modū.

Op. 2. **Se**cūdo aꝛ. qꝛ ꝑ istū modū non pōt saluari v̄itas tñ nō hoc fl̄m nō est hoc fl̄m. demr̄ando ꝑ ly hoc istā exclusiuā: ⁊ tñ ista est vera: igiꝛ. minor pȝ: qꝛ disiunctū ex p̄ro ⁊ ſbo est trāscēdēs vtroqꝫ terio supponēte: ergo talis exclusiua est v̄a ꝑ regulā cōem exclusiuaꝝ de scḋo mō. Sȝ ꝯ se falsificat g⁹ nō est v̄a vl̄ nō ois ꝓpō se falsificās ē nōvera cui⁹ opᵐ dixim⁹. Et ꝯfirmaꝛ iste mod⁹ nō pōt saluare falsitatē hui⁹ tñ sortes dicit veꝝ. ⁊ tñ ipsa est falsa. posito ꝙ sortes dicat istā de⁹ est ⁊ plato istā exclusiuā p̄cise tñ sortes dicit ve

rũ:maior p3:qꝛ exponẽtes sũt vere:ergo illa expõibilis erit vera:ergo tũc nõ saluat eius falsitas. minor p3:qꝛ ista exclusiua se falsificat:qꝛ sigt sortẽ tm̃ dicẽ verũ. ꝛ ad tm̃ sortẽ dicẽ verũ. seqt platonẽ nõ dicẽ verũ. ꝛ ex q̃ dicit ppõnem dicit falsum ꝛ sic illa exclusiua est falsa.

Op.3. **Tertio** ar. iste modus nõ pt saluare falsitatẽ huius. ois ppõ pter hãc exceptiuã ẽ vera ꝛ tñ ipsa ẽ falsa:igit. minor p3 cũ maiore: qꝛ posito q ista exceptiua sit cũ suis exponẽtib⁹ exponẽtes sũt ve. ꝛ illa se falsificat:igit ẽ falsa. ❡ Et ꝯfirmat ista reduplicatiua. ois ppõ reduplicatiua inq̃tũ reduplicatiua falsa ẽ nõ vera. exponẽdo gra ꝯcomitãtie qñ illa sola ẽ cũ suis exptib⁹ exponentes sunt vere ꝛ reduplicatiua se falsificat:ergo est falsa. ꝛ per ꝯsequẽs modus nullus ꝛ breuiter oẽs exponsibiles põt adduci in proposito.

Op.4. **Quarto** ar. iste mod⁹ nõ pt saluare falsitatem hui⁹. de⁹ ẽ ois ypothetica ẽ falsa. ꝛ tñ ipsa ẽ falsa:g⁹ mod⁹ null⁹. mior p3:qꝛ da opm̃ remotũ ẽ vera:g⁹ ita ẽ sic sigt. Et p ꝯñs ois ypothetica ẽ falsa. s3 ipsa ẽ ypothetica:g⁹ ẽ falsa:maior p3:qꝛ vtraqꝫ ps sigt talr esse q̃liter est:ergo vtraqꝫ ps ẽ vera. Forte negas

Instat. ꝯñam. ꝛ dicis secundã partẽ se falsificare.

Oppo. Instãtie ꝯfirmat **Cõtra**: 2ª ps sigt nisi oẽ3 ypotheticã eẽ falsã ꝛ ad talr eẽ nõ seqt scđa3 ptẽ eẽ falsam ex q̃ ẽ cathegorica. Et ꝯfirmat iste modus nõ pt saluare falsitatẽ hui⁹. ois ppõ ꝯdicẽs negatiue est vera. ꝛ tñ ipsa ẽ falsa:igit. mior p3:qꝛ da opm̃ est vera:g⁹ ita ẽ sic ipsa sigt. s3 ipsa sigt q ois ppõ ꝯria ppõni vlĩ est vera: ergo sua ꝯria est vera si sit. ꝛ vltra: ergo ipsa est falsa. maior p3:qꝛ ita ẽ sicut ipsa sigt. qđ patet qñ illa sola vniuersalis est cũ sua contraria cũ ꝯtraria sit falsa.

Op.5. **Quito** sic ar. iste mod⁹ nõ pt saluare falsitatẽ h⁹ de⁹ nõ ẽ vl oppm̃ hui⁹ disiũctiue ẽ verũ. S3 tñ ipsa ẽ falsa:igit. minor p3: qꝛ da oppm̃ ẽ vera:g⁹ ẽ ita sic p illã disiũctiuã sigtur. s3 p illã sigtur q oppm̃ ill⁹ disiũctiue ẽ verũ. saltẽ de pte posi. tũc o3 oppm̃ illi⁹ disiũctiue eẽ verũ ꝛ vltra:g⁹ illa disiũctiua ẽ falsa:g⁹ mior vera. maior p3:qꝛ ita ẽ sic illa disiũctiua sigt:g⁹ ei⁹ falsitas nõ saluat. Et ꝯfirmat. iste mod⁹

ꝯfirmat nõ pt saluare falsitatẽ hui⁹. ❡ Si de⁹ ẽ aliq̃ ꝯditionalis ẽ falsa. ꝛ tñ ipsa ẽ falsa:igit. mior p3:qꝛ ẽ ipossis. maior pbat:qꝛ posito q illa ꝯditional falsa sit. tunc sic argumẽtor. Ex quo nõ sequit. Si de⁹ est aliq̃ cõditionalis est falsa stabũt oppositũ ꝯñtis ꝛ añs: ergo iste simul stabũt deus est ꝛ nulla conditionalis est falsa. ꝛ vltra nulla ꝯditionalis est falsa. ergo ꝛ ista nõ ẽ falsa ꝛ est :ergo est vera:ꝛ omnis vera ẽ necĩa : ergo illa ꝯditionalis nõ ẽ falsa:ꝛ sic nõ saluatur ei⁹ falsitas.

In oppm̃ ar p illa q̃ dicta sũt p solõne argumẽtorũ iductoꝝ ꝛ potius in pposito nihil aliud op3 dare ad falsificationẽ i exponibilib⁹ vl ypotheticis vltra illa q̃ dicta sũt de cathegoricis ꝛ nõ exponibilib⁹. tñ nõ ẽ incõueniẽs aliquã exponibilẽ eẽ falsa3. cuius oẽs exponentes sẽ ve. vt p3 de multis argumẽtis añ oppm̃. ẽt nõ ẽ icõueniẽs exponibilẽ eẽ verã aliq̃ exponẽtiũ exñte falsa qñ se falsificat. Exm̃ vt tm̃ fim̃ est hec pª expõnẽs demrãdo p ly hec pmã exponẽtẽ i casu facili:imo nõ icõueniet exponsibilẽ sigre alr esse

q̃ ẽ nulla exponẽte sigñte alr eẽ q̃ est. ꝛ hoc qñ h3 alr annexũ ꝛ ꝯ. Et eodẽ mõ de nõ sicut ẽ qñ h3 non sic annexũ ex istas reflexiones exponibiles ꝛ exponẽtes se imitant q̃ ad vitatẽ vl falsitatẽ ypothetice põt se fsificare. quẽadmodũ cathegorice iterdũ rõne cathegorice tm̃. Aliqñ nõ rõne cathegorice s3 rõne totius ypotethice. Exẽplũ primi vt de⁹ est ꝛ ois ppõ est falsa. Exẽplũ scđi vt hoc est fim̃. ꝛ hoc nõ est fim̃ demõstrantes ꝯtiue se inicẽ. tũc p copulatiuis dr q ois copulatiua cui⁹ vna pars principalis se falsificat ẽ falsa. ꝛ se totã falsificat rõne partis dr pars principalis. qꝛ ista nõ se falsificat de⁹ est vel hoc est fim̃ ꝛ hõ ẽ aial ꝛ sic p3 oẽs istas se falsificare de⁹ ẽ:ꝛ hec copulatiua est falsa hõ est aial ꝛ opm̃ huius copulatiue est verũ asinus est aial. ꝛ nõ qđl3 istoꝝ est verũ demrãdo istas duas ꝛ suo mõ põt dici de istis de⁹ est. ꝛ hec copulatiua sigt aliter esse quã est. hõ est aial. ꝛ hec copulatiua nõ sigt sicut est de disiunctiua dr q cuius vna pars ẽ falsa. ꝛ alia se falsificat ẽ falsa ꝛ se falsificat. vt ista hõ est asinus vel hec cathegorica est falsa hõ est lapis vel hec disiũctiua est falsa hõ est asin⁹ vel sortes dicit duas ppões falsas. positoq nihil aliud dicat. Sed ibi est difficultas ex quo dicit tres. Ex oĩbus dictis isero pm̃ coꝝ correlaria. Quoꝝ primũ est:aliq̃ disiũctiua est necessaria gra forme cuius q̃libet pars est falsa. hoc p3 de ista,disiunctiua hoc est fim̃ vel hoc nõ est fim̃ demonstrando affirmatiuã se fallentẽ. Qđ sit necessaria gra forme:p3:qꝛ est disiunctiua cõposita ex partib⁹ ꝯdicẽtibus ꝛ q sit falsa p3 p vtriusqꝫ ptis falsitatẽ. ❡ Secundũ corm̃ aliq̃ disiunctiua est necessaria cui⁹ vtraqꝫ pars principalis sigt aliter esse quã est. vt hic hec sigt aliter esse quã est ꝛ demõstrando candẽ p ꝯdictoria3 eius negatiuã. Qđ sit necĩa gra forme p3. sicut argutum est in correlario pcedente. q sigt aliter esse q̃ ẽ: p3:qꝛ vtraqꝫ pars significat aliter esse q̃ est. tñ ita est in re sicut vna cathegorica significat. ꝛ eodem modo potes argumentari de non sicut est. Scđm̃

Tertio seqt.aliq̃ disiunctiua est vera ꝛ ipossis. hoc p3 de hac hoc est ipossẽ fm hãc acceptionẽ terioꝝ vel hõ est asin⁹. ❡ 4m̃ corm̃. aliq̃ disiũctiua se falsificat p hoc q baculus aufert ab angulo. Et post q̃ iponit nõ se falsificat. hoc p3 de hac disiũctiua baculus in angulo:vel q hec disiũctiua se falsificat. Scđa ps p3:qꝛ tũc est disiũctiua vera ꝛ pª ps pbat:qꝛ ad taliter eẽ sicut ipsa sigt cũ circũstãtia casus seqt ipsa3 se fallẽ. ❡ Quintũ correlariũ. ista disiũctiua se falsificat hec disiũctiua est falsa. vel hec cathegorica est falsa p ly hec,in pmo loco demrãdo totã disiũctiuã. ꝛ p ly hec in scđa cathegoricã. Tertiũ. Quartũ Quintũ

Istis notatis ponit ꝯclusio rñsalis. modus positus sufficiẽter rñdet ad isolubilia ypothetica ꝛ exponsibilia sicut ad cathegoricas. ❡ Tunc rñdet ad rõnes añ oppm̃ qñ ar non põt saluari falsitas hui⁹ tñ hec exclusiua est falsa nego. ꝛ qñ arguis sue exponẽtes sunt vere ꝛ exponibilis imitamur veritatem exponẽtium ꝯcedo exponẽtes veras:ꝛ distinguit q veritas exponsibilis imitet veritatẽ exponẽtiu3 vel qñ exponsibilis se falsificat. ꝛ sic nego vel qñ exponẽ Cõclio rñsalis. Rñsio ad oppõnẽs. ad pmã

res nō se falsificant. ꝯcedo. ꝛ qñ optas relationē ve/ritatis vel falsitatis supaddē istaꝫ. ꝛ hec exponibilis nō se falsificat vel ille exponentes non se falsificant.

ad ꝯfir. ¶ Ad ꝯfirmationē qñ ille exponētes. cū eaꝝ ꝯtrīe sunt. dicit ꝙ scḋa exponēs. s. nullū ens qḋ nō est falsum est ꝓpositio vlis est falsa ꝛ se falsificat sigt aliquo mō equalr̄ nullū veꝝ est ꝓpositio vlis ꝛ suuꝫ ꝯdictoriuꝫ affirmatiuū ēt se falsificat. nec hoc te moueat: qꝛ hoc plerūqꝫ ꝯtingit quēadmodū hic nullus verū est ꝓpositio vlis vtraqꝫ illarū se falsificat: qꝛ ad taliter eē sicut ꝑ affirmatiuā sigt̄ur sequit̄ affirmatiuā fore falsaꝫ. ꝛ eodē mō de negatiua. tñ ita est sicut negatiua sigt ꝛ aliter ꝙ̄ affirmatiua significat.

Ad 2m Ad 2m ꝛ 3m cū eoꝝ ꝯfirmationibus sufficiēter respondent notabilia cuꝫ euidentia ꝓbationū.

Ad 4m Ad 4m de illa ypothetica deꝰ est ꝛ ois ypothetica est falsa. dr̄ ꝙ se falsificat. ꝛ qñ cōtra hoc replicas scḋa pars illius copulatiue sigt illā ypotheticam esse falsaꝫ. Et ad illā ypotheticā esse falsaꝫ nō sequit̄ illā cathegoricā eē falsaꝫ. ꝯcedo maiorē negata minore: qꝛ cū illa ypothetica sit falsa. ꝛ altera ps ē vera. sequit̄ reliquā esse falsaꝫ. nec imaginare qḋ oporteat seq̄ i bona ꝯña sp. Sꝫ cū tota circūstātia vt añ in nuimꝰ. Ad ꝯfirmationē facile est rñdere ex dictis.

Ad 5m Ad 5m dr̄ ꝙ illa disiūctiua se falsificat. Ad ꝯfirmationē de ista ꝯditionali si deꝰ est aliq̄ ꝯditionalis est falsa. dr̄ ꝙ illa est impossibilis. ꝛ ꝯcedo ꝙ oppiū ꝯsequentis stabit cū añte: qꝛ iste nō repugnāt deus est. ꝛ nulla cōditionalis est falsa: imo qñ nulla cōditionalis est. ita est sicut nūc significat per hāc cōditionalē. ꝛ ita fuit ante creationeꝫ mūdi. Et qñ arguis deus est ꝛ nulla cōditionalis ē falsa: ergo ista nō est falsa. cōcedo. Sed quēadmodū ꝯsequēs est falsum. ita ꝛ añs: ꝛ qñ arguis nō est falsa. ꝛ est: ergo est vera trāseat ꝯña: sed añs est falsum sicut ꝛ ꝯñs. Nec oportebit ponere illā inesse aīr. Tū forte replicas de hac cōditionali si deꝰ est. ꝛ hec cōditionalis ꝑm hāc figtionē est: ergo hec cōditionalis est falsa. vr̄ ꝙ illa sit bona. ad hoc dicit̄ ꝙ illa replica oino pricipat naturā huius. hec ꝯña est bona: ergo hō est asinꝰ de q̄ postea videbimus in argumētis sophisticis.

¶ Questio nona.

Nō de scire q
Op. pᵒ Ueritur an illa que dñr in notabilibꝰ de scire sint bñ dicta ꝛ arguit̄ ꝙ nō ꝯ illā interpretationeꝫ scire: qꝛ ex illo sequit̄ ꝙ falsum scit̄. sed ꝯña est falsum ꝛ ꝯ Aristotelem pᵒ posterioꝝ dicentē. ꝙ hec nō scitur diameter est cimeter. ꝛ pꝫ ꝯña discurrendo

ꝯfirmat̄ per oēs pticulas diffōnis. Et ꝯfirmat̄ eadē ꝓpositio est scita ꝛ nescita ab eodē: ergo diffō de scire nulla ē. añs patet pro pma parte de ista. homo est aial ꝛ pro secunda probatur: qꝛ est hoc nō scitū demonstrando subiectū. ꝛ hoc nō scitū demōstrādo copulaꝫ. ꝛ hoc nō scitum demōstrādo pdicatum: ergo est nescita.

Op. 2ᵒ Secūdo arguit̄. eadem ꝓpositio est scita ꝛ nescita ꝑm istā diffōnem de scire: ergo ipsa nulla est. añs pꝫ. de ista hec ē nescita a deo ꝙ ipsa est nescita. pbo: qꝛ eis oppiū est scita. tūc scit̄ esse sicut ipsa significat: sꝫ illa significat ꝙ ipsa est nescita a deo: ergo si est nescita a deo ē nescita ab eodē. sed ꝙ sit scita patet dupliciter. tum pmo: qꝛ scitur a forte: ergo ꝛ a deo. ꝯsequētia tenet: qꝛ quicqd scit sortes illud scit deꝰ: qꝛ oppositū dicere videt̄ hereticuꝫ. Tum secūdo. pbatur ꝙ ipsa sciatur a deo oē verum est scitum a deo. illa ꝓpositio est vera: ergo est scita a deo. oppositū maioꝛ videt̄ absurdū. maioꝛ est sana. ꝛ minoꝛ significat taliter esse q̄liter est. nec se falsificat: ergo totū añs est verū. Et confirmat̄: qꝛ nisi eēt scita. sequeret̄ ꝙ ꝯabiles essent due sinonime. quarū vna est scita ꝛ altera nō est scita ab illo qui scit illas eē sinonimas. ꝯsequēs est incōueniēs: ergo ꝛ añs. ꝯña patet: qꝛ de ista q̄ hꝫ nescire annexū. ꝛ de ꝓpōne demonstrante pmam que est hec: hec est nescita. Op. 3ᵒ

Tertio arguit̄. eadeꝫ ꝓpositio est scita ꝛ dubia ab eisdē: ergo dicta nulla. añs pꝫ de hac copulatiua iacobꝰ est rex. ꝛ baculus stat in angulo. posito ꝙ sortes sciat iacobū esse regē ꝛ dubitet baculū stare in angulo. ꝛ cōtra plato dubitet iacobū esse regem: tamē sciat baculū stare in angulo. Tunc sic. hec copulatiua ē scita ꝛ dubia ab eisdē scilicet sorte ꝛ platone: ergo ꝓpositū. añs patet: qꝛ hec ps est scita ab isto demōstrando sortē ꝛ partē quam ipse scit. ꝛ hec est scita ab ipso demōstrādo platonē. ꝛ partem quā ipse scit: ergo hec cathegorica. ꝛ illa sūt scite ab istis. ꝛ per ꝯsequēs tota copulatiua est scita ab eis. ꝛ eodē mō ꝓbat̄: qꝛ hec copulatiua est dubia istis duobus. Et ꝯfirmat̄ eadē ꝓpositio est scita ꝛ dubia: igit̄. ꝯfirmat̄ añs pꝫ. ꝛ pono ꝙ ad aliquā ꝓpōnem verā ꝓbādā habeas sex apparētias. q̄ ad vitatē ꝛ totidē apparētias q̄ ad falsitatē. iam illa ē scita ꝛ dubia: ergo ꝓpositū.

Quarto arguitur. posito ꝙ sint quinqꝫ propositiones. quarū due sunt scite a te. s. a ꝛ b ꝛ due dubie. s. c ꝛ d ꝛ e erit qnta ꝓpō signo tot sunt adequate scite quot sunt dubie. iam illa qnta ꝓpositio est scita ꝛ dubia: ergo ꝓpositū. añs patet. ꝛ ꝓpono tibi istaꝫ. tot sunt adequate scite quot sunt dubie. Si illā cōcedas bñ rñdendo cū sit impertinens vt supra. tunc est vera ergo ita est sicut ipsa sigt. ꝛ aduertis circa illam ergo illa est scita a te qḋ si ꝯcedas. Op. 4ᵒ

Contra ipsa sigt aliter esse ꝙ̄ est cū due alie. s. a ꝛ b sunt scite ē est scita: tunc sunt tres scite. ꝛ solum due dubie: ergo nō est ita sicut ipsa significat: si dubitas eam pbo ꝙ nō scis eā significare aliter esse ꝙ̄ est: ergo non habes illam dubitare: qꝛ si neges eam cum sit impertinēs ꝛ bene respōdens. tūc significat nō taliter esse qualiter est. ꝛ per consequēs est vā. Si dicas eā falsaꝫ. pbo ꝙ nō: qꝛ sigt tot adeq̄te fore scitas sicut dubias. ꝛ ita est in casu: qꝛ sūt solū due scite ꝛ due dubie: qꝛ illa nec est scita nec dubia. Sed scita a te fore falsa. Et cōfirmatur ista propositio est tibi dubia ꝛ a te scita simul ꝛ semel ioānes est in camera vel hec disiunctiua est mihi dubia. posito ꝙ dubites primam partem. ꝛ sis doctus logicus. bene aduertēs circa totam disiunctiuam. ꝛ tunc propono tibi hāc disiunctiuā. Si eam cōcedas. tūc est vera scita a te esse vera. saltem si bene respōdeas cū sit

imptinens

impertinens. et non componitur ex partib⁹ repugnantibus. tunc scis vnam partem esse veram et non primã per casum: ergo secundã et vltra secunda est scita a te: ergo ita est sicut secunda significat. Et ipsa significat tibi hanc disiunctiuã esse dubiam: ergo hec disiunctiua est tibi dubia. et per cõsequens eadẽ ppositio est scita et dubia qđ fuit probandũ. Si dicas q̄ est falsa. pbo q̄ non. ita est sicut ipsa significat. et scis ita esse et ad taliter esse non sequitur ipsã esse falsã: quia ad ipsam fore dubiam non sequitur ipsam fore falsam. Si dubites eam. probo q̄ non scis ita esse sicut illa propositio significat: ergo est scita a te.

Op. 5. Quinto arguitur. eadẽ ppõ est scita et dubia: ergo dicta nulla. añs p3 de ista dubiũ tibi pponitur. posito q̄ nihil tibi pponatur ab ista et a suis ptib⁹. et aduũas bñ circa illã ppõnẽ. tũc scis ita eẽ sicut illa sigñt: ergo est scita et si sic est dubia: q: ad talr eẽ sequitur eã eẽ dubiã: ergo eadẽ ppõ est scita et dubia arg⁹ vt sup̄. Et ɔfirmatur ad idẽ. posito q̄ sortes sit i duob⁹ locis in vno claro et altero obscuro et sit plato ẽt i duob⁹ locis secũ. tũ plato scit hoc eẽ sortẽ: q: in loco claro. et dubitat hoc eẽ sortẽ in loco obscuro: ergo eadẽ ppõ est scita et dubia simul et semel ab eodem.

In op^m Nobile pmuz. Nũo capit scia vl scire. ppõ p⁹ In op^m est resolo qõnis. Notãdũ est p⁹ q̄ scia vl scire in pposito nõ capitur p noticia ppõnis gñãte p demrõnẽ neq3: q: est neq3 pp qđ est: nec solũ p noticia ppõnis nectis. S3 capitur cõiter vt declarabunt ppões et ei⁹ diffões. Ponunt ppões. Quaꝝ p⁹ est. ppõ nõ dr scita ab aliq̃: q: ipsa est vã: q: tũc ista esset scita. papa dormit. quã dubito. ¶ 2ª ppõ. non dr

Secda ab aliq̃ scita eo q̄ ipsa est vã: et assentit illi sine hesitatiõe. p3: q: tunc hec eẽt scita a me. plato currit. posito q̄ currat in vrbe et ego in prato clericoꝝ videã sortez currẽ quẽ platonẽ credã: tũc ita est a pte rei sicut ista sigñt plato currit et assentio illi sine hesitatiõe. S3 illa non est pprie scita a me: q: in sic credẽdo aliq̃liter decipior eo. Credo platonẽ eẽ sortẽ: vel saltẽ platonẽ credo

Tertia. eẽ sortẽ. ¶ 3ª ppõ. ppõ nõ est ex eo scita a me eo q̄ assentio illi sine formidie: et cũ hoc ipsa est vã: et in sic assentiẽdo nõ decipior. pbatur: q: tũc hec eẽt scita a me hec nõ est scita a ioãne q̄ hẽt nescire annexũ respectu

Quãta veri: vel q̄ se nescitat. ¶ 4ª ppõ. ppõ nõ dr a me scita: q: ipsa est vã et assentio illi sine hesitatiõe: et in assẽsu nõ decipior nec se nescitat: q: tũc hec eẽt scita a me. hec ppõ visa a me est mihi dubia demrãdo illã quã video. S3 forte dices q̄ se nescitat remote vel equalẽter: et sic 4ª ppõ nihil cumulat sup tertiã. Sed tũc addo in 3ª se nescitat formalr. voco nescire formalr qñ ponitur ly nescitat affirmatiue vel scitat negatiue in

Quinta casu reflexiõis. ¶ 5ª ppõ. ppõ nõ ex eo dr a me scita q: ipsa est vã et assentio illi sine hesitatiõe et illo assensu nõ decipior: nec q: se nescitat formalr vel equalenter. p3. aliq̃ est nescita a q̄ illud totũ remouetur: vt p3 de ista. hec est falsũ. demrãdo seipsã que est falsa et

Sexta. scita: vt p3 in p⁹ argumẽto añ oppiũ. ¶ 6ª ppõ. ppõ ex eo nõ dr a me scita: q: nõ sigñt alr eẽ q̄ est: et assentio illi sine dubitatione nõ decipior: nec q: se nescitat formalr vel equalẽter. p3. aliq̃ est ppõ scita a qua totum illa diffõ remouetur. p3 de ista. hec sigñt aliter esse q̄ est casu reflexiõis. ¶ 7ª ppõ. ppõ ex eo dr a me scita: q: assentio illi sine hesitatiõe. et cũ hoc ita ẽ a pte rei

Septima et nõ decipior sic assentiẽdo: dũmõ nõ repugñt illã sciri.

cor. p^m Ex ista diffõne infero correlaria. Quoꝝ pmũ est. dabiles sũt due ppões sinonime quas scio eẽ sinonimas: quaꝝ vna est scita a me et altera vo nõ: p3 de istis duab⁹. hec nõ est scita. quaꝝ vtriusq3 pnomen demrat pmã. Et rõ est q: pma se nescitat altera vo nõ. ¶ Scdm correlariũ. sortes scit ita eẽ sicut a ppõ

cor. 2. sigñt: et de⁹ scit sicut eadẽ sigñt: et tñ a ppõ est scita a sorte: et tñ nõ põt sciri a deo. hoc p3 de hac. hec est nescita a deo. fm eandem significationem. nec illud dicit aliquid imperfectionis respectu dei cũ tota causa est quia repugnat illam sciri a deo et non a sorte. ¶ Ter-

cor. 3. tiũ correlarium. aliqua disiunctiua est scita a me cuius vtranq3 partem scio significare aliter esse q̄ est. patet de hac disiũctiua. hoc significat aliter esse q̄ ẽ: vel hec non significat aliter esse q̄ est cõtinue demõstrando affirmatiuam. ¶ Quartum correlariũ non

cor. 4. est verum scitur a deo. patet de ista. hec non est scita ab aliquo ente demõstrando per ly hoc ppositionem cuius est pars. q̄ sit vera probatur ita esse sicut illa significat: vt illa significat non esse qualiter non est qđ pro eodem accipio: et non se falsificat: ergo est vera. consequentia est clara et maior patebit. probando secundam partem correlarij et minor suadetur: q: ad ita esse sicut ipsa significat non sequitur ipsam fore falsam. Sed si cuiq̄ videatur illud absurdum respectu dei qđ sit aliquod verum qđ nõ potest sciri. potest dicere q̄ se falsificat equiualenter: tamen hoc nõ est logice dictũ. ¶ Secũdam partẽ probo q̄ non sciatur ab eo: q: da oppositum scitur ab eo tũc deus scit ita esse sicut ipsa significat. Sed ipsa significat q̄ ipsa nõ scitur ab aliquo ente: et ita est tunc non scitur a deo.

cor. 5. ¶ Quintum correlariũ. aliqua propositio de psenti est nescita: et tamẽ ppositiones de pterito et futuro ei respondẽtes erũt vel fuerũt scite. hoc patet de istis hec est nescita post meridiez: hec erit nescita post meridiẽ: hec fuit nescita post meridiẽ: cõtinue demõstrãtibus illam de presenti. q̄ illa de psenti non põt esse scita pbatur: q: vel ante meridiẽ et hoc nõ: q: tũc nõ significat sicut est. nec in meridie ppter eandem causam. nec post meridiez: q: tunc se nescitat de illis. de preterito et futuro claret. Ex istis patet q̄ scire ẽ firmiter credere absq3 hesitatiõe alicui cõplexo: et cum hoc ita esse a parte rei et non decipi in sic credẽdo: dũmõ nõ repugnat. illã scire ponitur firmiter ad dñias opinionis. Alie particule clarent ex dictis. Supponitur etiã q̄ hic determinatur de scito ppinquo et similiter dubitato et non remoto vel remotissimo. Supponitur secundo q̄ isti termini scio: credo: opinor: dubito: cognosco: intelligo: appareo et hmõi verba cuz eoꝝ pticipijs ipoꝛtãtia actũ aie interiorẽ interdum faciũt sensuz cõpositũ qñ pcedũt totalr vel in fine ponunt nisi interueniat terius a pte copule reddẽs sensum diuisuz. et qñ ponunt a pte copule faciũt modales diuisas et faciũt terios se sequẽtes appellare suas

ꝓprias rōnes: vt scio sortē currere. antequā hec sit va
opȝ ꝙ sciā sortē currē ſ3 hāc. sortes currit. tñ ista. sor
tē scio currē. hoc nō reqrit: qꝛ si sortes curreret añ me
quē nescirē eē sortē ē va: qꝛ ſm hāc. ħ homo currit.
Duplr cōtingit scire. Suppono 3° ꝙ duplr ꝯtingit scire. Uno°i vli: ꝛ hoc
mō scio sor. i affrica vel aña eē aial. Nihil aliud ē sci
re i vli ꝙ̄ scire vleȝ cui⁹ illa ē singularis. Alio° ꝯtigit
scire in pticulari ꝛ in ꝓpria forma. Scđo mō capim⁹ ꝛ
nō ꝑmo. Et ꝯūt isti termi iter se: qꝛ aliq coꝝ ferunt su
pra cōplexa ꝑcise formalr vel ṽtualr: vt assentio: dissen
tio: credo: opinor. dī ṽtualr: qꝛ nō ferunt supra cō
plexā formalr: qꝛ cōiter dicim⁹ assentio pncipali: cre
do Aristoteli. Sȝ hoc ē ṽtualr scire suꝑ cōplexam:
hoc ē sup eoꝝ dicta ꝛ ꝓpōnes. Sȝ hoc ṽbū scio fert
suꝑ cōplexū vl' suꝑ terim supponētē ꝓ cōplexo. Se
cundā partē addo: qꝛ dicim⁹ scio insolubilia: scio le
ctionē: scio aliqd: scio bibliā. Sȝ hoc est ṽtualr suꝑ
cōplexuȝ. Cognosco: appeto: desidero: glisco ꝛ hu
iusmodi ferunt ꝛ suꝑ cōplexa ꝛ supra incōplexa dici
mus eīn cognosco sortē currere: cognosco antixp̄3.

Nobile scōm **Nota** scđo ꝓ ṽitatib⁹ hmōi ꝓpōnū cognoscēdis
qñ iste modales cōposite sūt officiabiles si
cut cetere de possi vel ꝯtingēti: vt scio oēm hoieȝ esse
aial. sic officiat talis ē scita a me. oīs hō est aial. q̄ ad
equate sigt oēȝ hoieȝ esse aial. in sensib⁹ diuisis ꝓbā
de sunt ꝑ ascēsuȝ descēsuȝ silīm ꝛ alias cōes ꝓbatio
nes ꝛ nō ꝑ officiātes: qꝛ in illis sensib⁹ nō sūt officia
biles: l3 in sensib⁹ cōpositis pñt eodem mō ꝓbare dū
mō id recte fiat. Et ꝓ istis ꝯñtijs intelligēdis ponunt
ꝑ° rla aliq regule. Quaꝝ ꝑ° ē. ābab⁹ exñtib⁹ ꝑmissis de sen
su diuiso vȝ argᵐ hic sic in alijs: vt oēm hoiem scio
eē aial. albū scio eē hoiem: ergo albū scio eē aial. ql3
hō a me scit esse aial. plato scit eē hō: ergo a me plo
scit esse aial. Nec currēdū est ad illud cōe nō ꝑtur in
2° rla minore qđ distribuebat in maiore. ℂ Scđa regula.
ābab⁹ ꝑmissis de sensu cōposito sequit rñdēs de sen
su cōposito accepto signo vli vel exclusiuo ſm exigē
tiā modi i minore vt bñ sequit. tu scis a esse veruȝ: ꝛ
scis ꝙ oē a est papa dormit: ergo tu scis illā eē veraȝ
papa dormit. Et dī accepto signo vli vel exclusiuo:
qꝛ alr nō opȝ ꝯñaȝ valē: vt nō seqt. tu dubitas a esse
veꝝ ꝛ scis ꝙ a ē hoc: igit tu dubitas hoc eē veꝝ. Sȝ
dicēdo in miore. tu scis ꝙ oē a est hoc. bñ seqt ꝙ ꝑ°
ꝯña nō valeat. pȝ. posito ꝙ a sit iste due. papa dor
mit: hō est asin⁹. ꝯtinue demrando ꝑ ly hoc istā. hō
est asinus. añs est veꝝ ꝛ ꝯñs flm. Etiaȝ nō sequit. tu
dubitas hoc eē veꝝ: ꝛ scis ꝙ hoc ē a: igit tu dubitas a
esse veꝝ. qꝛ posito ꝙ ql3 illaꝝ. hō est aial: papa dor
mit sit a. ꝛ hoc bñ scias ꝑ ly hoc demrando istā. pa
pa dormit. añs ē verū ꝛ ꝯñs flm. Sed opȝ dicere in
minore ꝛ scis ꝙ tm̄ hoc ē a. ℂ 3ª regula. ex vna de
3° rla sensu diuiso ꝛ altera de iesse vȝ argᵐ vt bñ seqt. istuȝ
scio disputare: ꝛ iste ē ꝑor sarbone: ergo ꝑorē sarbo
4° rla ne scio disputare. ℂ 4ª rla. maiore de sensu cōposi
to ꝛ minore de iesse nō vȝ ꝯña inferēdo vnā de sensu
cōposito: l3 bñ ꝯcludēdo vnā de sensu diuiso. Pri
ma ps pȝ: qꝛ nō sequit. tu scis hoc esse verū: ꝛ hoc ē
a: igit tu scis a eē verū. posito ꝙ a sit illa. de⁹ est ꝛ la

teat te. añs est verū ꝛ ꝯñs falsum. Sed bñ licet ꝯclu
dere hāc. tu a scis esse veꝝ. ℂ Etiā hic notāda ē vna Regula ꝯñalis
regula ꝯñalis. ꝙ si aliqua ꝯña est bona ab aliq scita
eē bona: si añs ē scitū ꝯñs ē ab eodē scitū si se nō ne
sciret. dī scita eē bona: qꝛ l3 seqt sic. rex egtat añ me:
ergo iacob⁹ rex egtat añ me. esto ꝙ sciā añs nō opȝ
scire consequens: qꝛ forte cōsequentia est nescita.

Istis notatis dī ꝙ plerūqȝ ꝓpōnes de sensibus
cōpositis sunt impertinētes ꝓpōnib⁹ de sen
sibus diuisis. hoc pȝ: qꝛ plures sunt composite vere:
q̄rū diuise sunt false ꝛ ē. Ponā exēpla ꝑme partis
per ꝓpōnes. Quarū ꝑma est. scio quēlibet hoieȝ pa ꝑ° ꝓpō
risius esse parisius. ꝓbat sic. bñ sequit. aliqs hō pa de sensu
risius est parisius. ergo qlibet hō parisi⁹ est parisi⁹. ꝛ cōposi
ꝯñam scio esse bonā: ꝛ scio ita esse sicut significatur to
per añs: ergo scio ita esse sicut significat ꝑ ꝯsequēs.
ℂ Scđa ꝓpositio. scio alterū istoꝝ duoꝝ esse falsuȝ. 2ª ꝓpō
papa dormit: nullus papa dormit: quoꝝ vtrūqȝ du
bito. Scđaȝ ptē suppono: ꝛ ꝑmā ꝓbo. bene sequit.
iste ꝯdicūt demōstrādo ꝑfatas: ergo vna illaꝝ est fal
sa. hec ꝯsequētia est bona scita a me fore bona. ꝛ scio
ita esse sicut significat per antecedēs. ergo scio ita eē
sicut significat per cōsequēs. ℂ Tertia ꝓpō. eodē ca 3ª ꝓpō
su stante alterū istoꝝ dubito esse verum: ꝛ nō dubito
vnū istoꝝ esse verū. Prima ps pȝ: qꝛ hoc istoꝝ dubi
to esse verū: ꝛ hoc est alteꝝ istoꝝ: ergo alteꝝ istoꝝ du
bito esse veꝝ. ℂ Quarta ꝓpō. scio aliqs ꝓpōnes esse 4ª ꝓpō
veras q̄s dubito eē veras. ꝓbat. aliq ꝓpōnes sunt ve
re q̄s dubito esse vās: ꝛ talis est scita a me: igit. ℂ 5ª 5ª ꝓpō
ꝓpō. scio aliquā ꝓpōneȝ esse verā quā dubito esse fal
sam. ꝓbat. talis ē scita a me. aliq ꝓpō est va quā du
bito esse falsaȝ. ℂ Sexta ꝓpō. scio ꝓpōnes q̄s nullus 6ª ꝓpō
hō pōt scire. ꝓbat. talis est scita a me. ꝓpōnes sūt q̄s
nullus hō pōt scire. ℂ Septima ꝓpō. scio ex quoli 7ª ꝓpō
bet ipossibili sequi qđlibet: ꝛ tñ ex aliquo impossibili
nō scio sequi quodlibet. Prima pars pȝ. talis est sci
ta a me. ex quolibet impossibili sequitur quodlibet.
Secunda pars probatur. quia aliquod est impossibi
le quod non scio esse impossibile: ꝛ sic nō scio ex illo
sequi quodlibet. ℂ Octaua ꝓpositio. scio aliqd esse 8ª ꝓpō
quod nō scio esse. ℂ Nona ꝓpositio. scio aliqs ꝓpo 9ª ꝓpō
sitiōes esse similes quas nec scio esse similes nec scio
esse dissimiles. ℂ Decima ꝓpositio. scio oēm duali x ª ꝓpō
tatem esse parem. ꝛ omnes iste patent per caruȝ offi
ciantes cum ista decima stat aliquā dualitatem quaȝ
nescio esse parē. ℂ Undecima ꝓpositio. sortes scit so xjª ꝓpō
lum duas ꝓpositiones esse veras: ꝛ plato octo esse ve
ras: ꝛ tamen sortes scit in duplo plures q̄ plato. pro
batur ponēdo casum ꝙ plato sciat octo esse veras ꝛ
sortes solū duas: quaꝝ vna sit ista. nulle sunt ꝓpōnes
vere quā plato scit esse veras. patet per officiantes.

Deinde ponunt ꝓpōnes vere in sensu diui
so q̄s nō opȝ eē vās i sensu cōposi
to. ℂ Prima ꝓpō. regē scio egtare ante me. posito ꝑª ꝓpō
ꝙ videā vnū hoieȝ egtare ante me qui sit rex quē tñ
nescio esse regē. ꝓbatur per tertiā regulā. ℂ Secū 2ª ꝓpō
da ꝓpō. deū trinū ꝛ vnū cognouit cōmētatoꝛ: tñ non
cognouit deū trinū ꝛ vnum. Prima pars ꝓbat. vnū
deum

deū cognouit ꝯmētatoꝛ: ⁊ idē ē trin⁹ ⁊ vn⁹: g⁰. 2ᵃ ps
p3: q2 ħ nō fuit cognita a ꝯmētatoꝛ. de⁹ ē trin⁹ ⁊ vn⁹.
3ᵃ ꝑpō ❡ 3ᵃ ꝑpō. pꝛēm meū credo esse asinū: ⁊ tn̄ nō credo
pꝛēz meū eē brutū. Pꝛia ps posito ꝙ pꝛ me⁹ ĝdiat
pedib⁹ ⁊ māib⁹ idut⁹ pelle asinina de lōge quē credo
esse asinū: tūc sic hoc credo eē asinū ⁊ hoc ē pꝛ me⁹: ergo pꝛēm meū credo esse asinū. Secunda ps p3: q2
4ᵃ ꝑpō hec nō ē credita a me. pꝛ me⁹ est brutuz. ❡ Quarta
ꝑpō. saturnū scio eē supra nos: ⁊ tn̄ nō scio saturnū
eē sup̄ nos. posito ꝙ saturn⁹ sit sup̄ nr̄3 hemisperiū
⁊ illō ego nesciā: s3 saturnū credā eē mꝛe3 vł mercu
riū. tūc ꝓbaƚ p⁹ ps. hūc planetā scio sup̄ nos. demō
strādo saturnū sup̄ nr̄3 hoꝛizontē: ⁊ ħ planeta est sa
turn⁹: g⁰ saturnū scio eē sup̄ nos. 2ᵃ ps p3. q2 tal ñ ē
5ᵃ ꝑpō scita a me. saturn⁹ ē sup̄ nos p ypothesim. ❡ 5ᵃ ꝑpō
⁊ vlti⁹. vtrūq3 istoꝝ dubito esse verū: ⁊ tn̄ nec dubito
vnū istoꝝ eē veꝝ nec alteꝝ eē veꝝ. ꝓbaƚ acceptis istis
duab⁹. rex sedet: null⁹ rex sedet. Pꝛia ps p3 p ascē
sum: ⁊ secūda pars per officiātem sue ꝯdictoꝛie.

Propositio dubia sic describit. ē ꝑpō circa quaz
qs dubitat vel sigt se eē dubiā. Secūa3 pticulā
addo pp hāc ⁊ siles. ħ ꝑpō ē mihi dubia. Ex ista seq
tur ꝙ aliq̄ ꝑpō ē mihi dubia: ⁊ tn̄ scio ita esse sic ipsa
sigt: vt p3 de ista data. ❡ 2⁰ seqƚ ꝙ due ꝑpōes sūt sino
nime q̄s scio eē sinonimas. q̄ꝝ vna ē mihi dubia altera
vo nō. P3 i istis ħ ē ioāni dubia. ħ ē ioāni dubia
demrandib⁹ ꝯtinue p⁹ᵐ. ❡ 3⁰ seqƚ ꝙ soꝛ. regēs spe
culaƚ circa a ꝑpōnē q̄ ꝯtinue manet ei dubia: ⁊ tn̄ ea
dē ñ ē pꝛoni simulisse dubia. Pꝛia hoꝛa q̄ speculaƚ
circa eadē. hoc p3 de ista. hoc est soꝛti regēti dubia.
p⁹ ꝯclō Istis notatis pono ꝯclōnes. ❡ Pꝛia ē. eadez
ꝑpō ē scita ⁊ dubia respectu diuersoꝝ itel
Scđa lectuū. ❡ 2ᵃ ꝑpō. idē ē scitū ⁊ dubiū remotū respcū
eiusdē ⁊ siłr remotissimū: vt p3. q2 ista hō est aial. ⁊
hō ē scribēs i palatio. q̄ꝝ p̄mā scio ⁊ 2ᵃᵐ dubito: ⁊ p
ꝯn̄s hō ē scitū remotū ⁊ siłr dubiū. ⁊ sic hō ad eꝝ est
Tertia scitū ⁊ dubiū remotissimū. ❡ 3ᵃ ꝑpō. idē est scitū ⁊
dubiū ꝓpinquū respectu eiusdē supn̄āłr. Si ly dubiū
nō icludat negationē: s3 dīc actū positiuū sic opio p3
Quārta i ꝯfirmatōe qnti argumēti ❡ 4ᵃ ꝑpō. eadē ꝑpō ē sci
ta ⁊ dubia nāłr. ꝓbaƚ ħ disiūctiua. soꝛs cur. vel soꝛs
nō cur. ē scita ⁊ dubia: igiƚ. ꝙ tota disiūctiua sit scita
claꝝ ē. ⁊ ꝙ sit dubia ꝓbaƚ: q2 ē due dubia: q2 vtraq3
illaꝝ cathegoricaꝝ ē mihi dubia. S3 q2 ħ disiūctiua
nō ē solū ille cathegoꝛice: s3 cathegoꝛice cū copula.
Pꝛobō nō ē efficax. ꝓbo tn̄ ꝑpōnē alta via. ħ ē scita
⁊ dubia. nō ois mr diligit filiū. qđ ꝓbo: q2 ħ est tres
ꝑpōes. Quaꝝ p⁹ ē pticular⁊ ⁊ totū respcū aliaꝝ dua
rū. 2ᵃ vlis ⁊ totū respcū 3ᵉ q̄ ē idefi⁹ ⁊ sūū piacēs tūc
sic. Indefi⁹ ē scita ⁊ vlis ē dubia: g⁰ pticular⁊ ē dubia
p illō cōe. dubitato vno ꝯdic̄onoꝝ dubitādū ē ⁊ re
liquū. Et ex q̄ ħ ꝑpō ē hec pticular⁊: ⁊ ħ idefi⁹ ē sci
Quinta ta ⁊ dubia s3 hoc ē copulatiue. ❡ 5ᵃ ꝑpō: eadē ꝑpō est
scita ⁊ dubia copulatie ⁊ nāłr ab eisdē. p3 i cāu tertij
Sexta argumēti añ op⁹ᵐ. ❡ 6ᵃ ꝑpō. nlla eadē ꝑpō ē scita ⁊
dubia ab eodē: saltē i eodē sēsu: p3 q2 eaꝝ diffōnes re
Rñ⁹ ad pugnāt: ⁊ tē dī ꝙ ista. ħ ē mihi du⁹ᵐ. rōne se nesciat.
rōnes Deinde rñr ad rōnes añ op⁹ᵐ. Ad p̄mā p3 solo
ad p⁹ᵐ ex dictis ꝙ nō icōuenit sim siğnata łr eē q̄łr est
scireƚ vł eē sigñe ałr ānexe. ❡ Ad ꝯfirmatiōes pono ad ꝯfir.
ꝑpōes. Quaꝝ p⁹ ē. aliq̄ sūt scita ꝑpō a me q̄ꝝ nullū ē p⁹ ꝑpō
scitū a me. p3. ista sūt scita a me demrando istos tres
terios. hō ē aial. ⁊ tn̄ nullū istoꝝ ē scitū a me cū sit in
cōplexū. ❡ Secūda ꝑpō: ex ista seqūes est ꝙ aliqua 2ᵃ ꝑpō
ꝑpositio scita est nō scita. patet capiēdo nō scita plu
raliter. Pꝛobatur de p̄dicta ꝑpōne que est hoc ne
scitū demōstrādo subiectū: ⁊ hoc nō scitū demōstrā
do copulā: ⁊ hoc nō scitū demōstrando predicatū3.

Ad 2ᵐ argᵐ nego añs: ⁊ ad ꝓbōnē dī ꝙ ipsa ē ne Ad. 2.
scita a deo: ⁊ qñ arguis icitur a soꝛte: g⁰ scit a
deo. nego ꝯn̄a3. S3 ad bn̄ arguēdū o3 addē i añte
⁊ ꝯn̄s nō h3 nescire ānexū respcū dei: ⁊ tē negabo ti
bi añs. ⁊ qñ alio⁹ ꝓbas eē veꝝ ē scitū a deo. dico ꝙ
illa vlis ē falsa. S3 q2 vr bn̄ sonare distinguo eā. vel
dūmō se nō nesciat ꝯcedo: si se nesciret nego. ❡ Ad ad ꝯfir.
ꝯfirmatōe3 ꝯcedo seq̄lā: nec reputo seq̄ns icōueniēs
dūmō vna ꝑpō hēat nescire annexū altera vo non.

Ad 3ᵐ argᵐ ē ꝯcedit seq̄la: ⁊ hoc ē p 5ᵃ ꝑpōne. Ad. 3.
S3 si dubia icludat negatiōe3 ꝯcedo ꝙ ē sci
ta: ⁊ nego ꝙ ē dubia. ❡ Ad ꝯfirmatiōe3 nego añs: ⁊ ad ꝯfir.
ad ꝓbōnē do casu3. dr̄ ꝙ tūc itellect⁹ nō scit ꝑpōnē il
lā. Et pro illo adūte ꝙ intellect⁹ est tanq̄ iudex ⁊ ap
parētie aduocate. ⁊ qñ sunt eq̄les iudex ē suspēsus
⁊ nulli pti declinat: ⁊ sic tota ꝑpositio manet dubia.

Ad 4ᵐ admitto casu3 ⁊ dī ꝙ hec ꝑpō sigt se esse Ad. 4.
dubiā equaliter. ❡ Ad ꝯfirmationem q̄rti ad ꝯfir.
admitto casū: ⁊ nego ꝙ ħ scit a me. imo ē mihi du
bia. Et vtraq3 ps ē dubia. ō p⁹ p3 ex casu. ō 2ᵃ ē du
bia q2 ad talr eē sic ipsa sigt seqƚ ipsam esse dubia3.

Ad 5ᵐ nego añs: ⁊ ad ꝓbōnē de ista. dubiū mihi Ad. 5.
ꝑpōit. dī ꝙ ē dubia: q2 sigt se eē dubiā: s3 nō
dubitē ita eē sic ipsa sigt. ⁊ sic p3 ꝙ nō ē faciēda diffi
cultas i ipositate casus: quēadmodū Albr⁹ de saxōia
⁊ Joānes buridan⁹ q i suis sophismatib⁹ tāgunt ista
duo arg⁹. ❡ Ad ꝯfirmatiōe3 qnti dī ꝙ ꝑpositio est ad ꝯfir.
scita in casu illo ⁊ nō dubia. ⁊ ista ꝯn̄a nihil valet est
dubia in hoc loco: ergo est dubia ꝓpter negationē in
clusam btualiter in ly dubia. Et hec de questione.
❡ Expliciūt isolubilia magři Joānis maioꝛis scoti.

Sequuntur obligationes

magistri Joannis Maioris Hadingthonensis.

Obligatio bifariam accipi solet. Obliga
Uno⁹ ciuilr ⁊ illa acce tio du
ptio huic negocio ē ex̄nea. Alio⁹ capiƚ lo plex ac
gice instar obligatiōis ciuilis: q2 quēadmo cipiƚ.
dū ex ceteris vbis emptoꝛis ⁊ vēditoꝛis ⁊ silium ciuil
obligatio realis. ita ex admissione ⁊ positione oppo
nentis ⁊ respōdentis consurgit obligatio logicalis.
Et diffiniƚ sic. Obligatio est oꝛo cōposita ex signis Obliga
obligādi ⁊ obligato. Signa obligatiōis sunt hec. po tio ⁊ issi
no tibi hāc depono tibi illā dubie tibi pono istam. niƚ

Cōtra hāc diffōnē aliq̄ istāt ꝙ cōueniat aliis a Oꝛ pōiƚ
diffinito. vtputa huic oꝛōni q̄stiue: qs diffōni
posuit tibi hāc oꝛonē. ois hō ē rome. Sed rñdeƚ cō
declinia vboꝝ pñtis idicatiui nō sūt signa obligādi nō
ꝯcedo ħ eē obligatōes posui tibi hāc rōa ē i 5⁰ clima
respōdā tibi istā cras britānia ē in post climatib⁹. Itē

q posuit tibi hāc oīs hō ē ro° nō est ppō sine o ōo sit
gen° obligatiōis siue nō huic negocio ē exneū. Obli
gatū ē ppō quā qs obligat° ē sustinē vt hec hoīes diu
tissime viuūt in mōtib° ipborēis in hac pono tibi hāc
hoīes diutissime viuūt i mōtib° ipborēis. Et ptingit
obligatū tripharīā sustineri fm q triplex ē stat° affir
matiu° negatiu° τ dubitatiu°. Ex^m pmū pono tibi
hāc partis° ē i vltio cliate hāc obsevverā sustinē affir-
matie rñdēdo. Ex^m scōi depono tibi hāc asya ē me-
dia ps mūdi hāc falsam tutare debes τ sic de 3° exē-
plificari pt. Ex istis liquet obligatū ē ps obligatiōis.
Secūdo seqt. hec pña nihil vz hec oīo est obliga
tio: g° p eā aliqs est obligat° ad obligationē suffi
cit q dictū est ad eē obligatū reqrit vltra obligatio-
nē ab opponēte positā rñdētis admissio ifra tps ob
ligationis. hoc pz ex cōi mō loquendi. Aliter terioz
sēntias pbare nō possuz. Idē pz in istitutis in obli-
gatiōib° τ stipulatiōib° de obligatiōe reali: τ teri scōe
dēitionis sūt simeē terioz p°. Tps obligatiōis ex ad-
missione rñdentis capit exordiū. τ durat quūsq op-
ponēs τ rñdēs pueniūt de suo statu tacite vl expſ
se hoc p circūstātias rei dinoscitur. Ex isto pz q hec
pña nihil vz. a est tps i q obligatio ē: ergo a ē tps ob-
ligatiōis loquēdo. vt plēs in pñte tps obligatiōis ex
pirat altera pte abeūte vel dū opponēs repugne posi
to ponit vl ōdmō trāsfert se ad mā3 exneā. puta ad-
cosmographiā vl phicā. Dicebā. ponit τ nō ppo-
nit: qr ppō repugnāte posito durat tps obligatiōis hoc
sic dinoscit. de° dixit Petro anteq̄ gallus cātet ter
me negabis. sim° nos i tpe itermedio. nūc petis a me
an Petr° negabit xpm. Rñdeo q sic. Insup petis
an pōt non negare xpm. Itez rñdeo q sic. τ si dicas
ponat in eē q nō neget eū. id nō defensabo q xps di
xit petrū eū negatuz. Sz si pposuisses petrus nō ne-
gabit xpm. illā negassem tanq̄ posi repugnantem.
Finis obligatiōis est vt sciam° defendere falsuz sicut
τ vez pcedēdo oē sequēs negādo repugnās ad im
ptinēs rñdē fm q̄litatē. Et istud pcludit. si qs a casu
i falsaz solonē fuerit lapsus aliq̄lit appar ēter pñter
rñdeat. Op° opponētis ē ponē τ pponē ppōnes quo
usq bz arg^m p rñdētē. τ in fine dicat cedat tps obli-
gatiōis. τ ondat si potuerit q rñdēs ifra tps male se
habuerit. Ex tps obligatiōis rei vitas ē tacēda. Op°
rñdētis ē solū poīe admittē. saltē ex depositionez τ
oculate aduerte ad ptinēs τ iptinēs. q si bñ memor
ppōnuz iter ipsos tractaz. si videat opponētē astutū
i decipiēdo repetat ppōnes vt clari° oīa fulgeāt. In-
sup ppōnū qdā sūt ptinētes qdā impertinētes. Impti
nens ē ppō q neq sequit neq repugnat. Pertinēs
est ppō q sequit vel q repugnat. Pertinēs sequēs di
uidit q̄dā ē ptinēs sequēs ex obligatiōe tm q̄dā ex
obligato tm q̄dā ex obligatione τ admissiōe simul
q̄dā ex obligato cū bñ pcesso vl cū bñ pcessis q̄dā
sequēs ex obligato cū opposito bñ negate vl opposi
tis bñ negatoz. sextū pōt dari mēbz mixtū ex q̄rto τ
qnto. Ex^m pmi. pono tibi hāc pigmei nascunt in in
dia. seqt ergo aliqd ē tibi positū capio aliqd trāscē-
denter. Exēplū scōi. pono tibi hāc pigmei pariūt in
3° āno. seqt g° aliq hoīes pariūt in 3° āno. Ex^m ter-
tij vt pono tibi hāc pigmei senescūt in octauo anno.
τ tu eā admittis. ergo tu es obligat° tu es obligat° ex
neutra seorsum sequit. Ex q pz q aliq ppō sequit ex
obligatione τ obligato copulatiui ex obligatiōe τ ob
ligato copulatiue. Ex^m pono tibi hanc. aliqd est tibi
positū: ergo aliqd est tibi positū. Secūdo sequit q
tm redditur ppōnes de excluso extremo τ non exclusi-
uas. Exēpluz q̄rti post admissionē huius. oīs hō est
partilis. τ pcessionē hui°. papa est hō. sequit papa
est partis°. qr sequit in darij ex posito cū bñ cōcesso.
Exēplū quinti admisso isto. alter istoz est idoct°. de
mōstratis aristotele τ platone. negata hac. iste hō est
idoct° demōstrato plato. qr falsa τ imptinēs sequit.
iste est idoct°. demōstrando Aristotelē: qr est ptinēs se
quēs ex posito cū opposito bñ negate. bñ sequit. al-
ter istoz est indoctus: τ iste nō est indoctus: ergo iste
est indoctus. Exemplifica tuipse de sexto membro.
Istis nōtatis ponūt aliq̄ rl'e fūdamētales. ¶ p° p° rl'a
oēs rñsiōes sūt retorquēde ad idē instās.
hoc pbat: qr aliogn nūq̄ hō redargueret: qr p varia
tpa pdictionē euadēt. ¶ 2° rl'a. ad iptinēs rñdēdū ē Scda
fz suā q̄litatē hoc ē si sit vā scita eē vā pcedat: si fīa
scita eē falsa negabit: si sit dubia dubitet. cū sit imptī
nēs nō est rō q magis variabit rñsio ifra tps q̄ ex.
¶ 3° rl'a. oē poīe scitū eē tale est admittēdū. hic extē Tertia
do teriuz scire ad optinare τ eredē. hoc pbat: qr alr
eēt misoz fuga facilia possia admittē τ nō difficilia cū
oīa eq̄lr pcēdi pñt: lz nō cū equa facilitate. ¶ Post
posito icē ingr Arz. nullū seqt incōueniēs p poīe ppō
nē poīez itellige. τ scias q est illa difficile aliogn fre-
quēter te inodabis. q̄re hic nō ē obliga° pono tibi oē
poīe: qr positū nō est ppō: sed bñ est terius p ppōne
supponēs: quēad modū hic pono tibi oē ens. Nec h
est obligatio pono tibi oē poīe cōpoīe: lz bñ hic ē ob
ligatio pono tibi hāc. oīs ppō est possia. illa est admit
tēda. poīe 2° intētionalr nō ampliat. itcrdū in vsu est
q nulla ppō est in rez nā nisi possis. q̄re et si oppo-
nēs dicat. pono tibi ppōnē de q̄ cogito. rñdēs nō dz
eā admittē quūsq sciuerit q est illa. hoc pz: qr da op^m
q eā admittit: tūc pponet ei. hō est aīn°. quā pcedē
nō potes. τ si eā neget opponēs arguet. seqt ex posi-
to: ergo illa est pcedēda. aña est dubitādū. ergo pñs
nō est negādū. nec admittat ppō de q̄ cogitat. esto q
sit certificatio q ipsa sit possis. hoc mō pñt ipediri ta-
les casus. a signbit altez istoz. papa dormit vel nullus
papa dormit. puta illā q est vā τ me lateat: sec° est de
hac. aliqs hō currit. lz ignorē qs hō sit currēs. scito
tm q ppō mihi ponit. ¶ 4° rl'a. pp nullū poīe posi- Quarta
tū est necium negādum vel ipoīe pcedēdū. ¶ 5° rl'a Quinta
positi sb forma positi ppositū est pcedēdū. df sb for
ma positi: qr si poneret in alio sensu negabit. Ex^m
pono tibi hāc. alter istoz est vez. demōstratis duob° pdi
ctorijs. postea ppono tibi illā quā dignoscis verā q̄
pcessa negabis altez istoz est vez. postq̄ ibi capit re-
latiue ex cōi mō loquēdi pp pcedētē. In p° idiffini-
te ex hijs ppōnib° isero coz°. ¶ p^m est. nūq̄ duo p p^m coz
dictoria ifra idē tpus obligatiōis sūt pcedēda vel ne-
gāda: qr tūc hō eēt redargut° cū oēs rñsiones sūt re-
torquēde ad idē instās. ¶ Scdz coz^m. oē ptinēs re- Scdm coz
pugnans

Margin notes, left column: Finis obligatiōis (beside "Finis obligatiōis est…"); Op° opponētis (beside "rñdeat. Op° opponētis…"); Op° rñdētis (beside "habuerit…"); Diuisio ppōnū in obligatione (beside "ppōnuz iter ipsos…").

pugnās ē negādū ⁊ oē sequēs ꝯcedēdū. hoc ꝑo seqꝉ
cor. 3. ex ꝑᵃ rła. 2ᵒ ꝑo ex 4ᵒ oīs ꝯña bōa ē necīa. ¶ 3ᵐ corᵐ
nō oʒ ad oēʒ qōnē dare rñsionē. hᵒ pʒ posito tibi ista
ethiops ē badigthone. ē admittēda: qꝛ postis si petaꝉ
qs est ille: nō pōt signari: qꝛ si dicas sortes ꝯcedis fīnē ⁊
ꝑtinēs ꝯ tertiā regulā: ⁊ ita de qlʒ singulari ex q̄ hec
idefinita est ꝯcedēda cuiᵒ nulla singularis est ꝯceden
da: imo quecūqꝫ ꝓposita ipsa negabit nisi vnā fecerit
sequētē ex ꝯcessis cū oppositis negatoꝝ singulariuʒ.
cor. 4. ¶ Quartū corᵐ. nō icōuenit negare necīā p accñs
⁊ ꝯcedē ipoſe p accñs. hoc pʒ p ꝉtiā regulā. oē poſe
est admittēdū ipoſe p accñs est poſe: gᵒ est admitten
dū: ⁊ p ꝯñs ꝯcedēdū ¶ Dic adūte ꝙ hec participia
ꝯcedēdū negādū bifariā solēt accipi apō obligato/
res noīalr. s. ⁊ pñcipialr. noīalr ꝯcedēdū tātū vʒ sic
dignū ꝯcedi: negādū dignū negari. pñcipialr ꝯcedē
dū est illud qō cōcedetur. Ex quo liquet ꝙ vna ꝓpo
sitio est cōcedenda participialiter ⁊ nō noīaliter: vt pʒ
in malo rñdēte. aliqua noīaliter ⁊ nō participialiter:
aliqua vtroqꝫ mō: ⁊ sic potes multiplicare tales. aliq̄
ꝓpositio est cōcedenda ⁊ negāda. ¶ Quintū corre/
cor. 5. larium pñcipale nō est inconueniens ꝙ homo ꝯce/
dat se male respondere. patet: omne possibile est ad
mittēdū. sortes male respōdet est possibile: ergo sor
tes male respōdet est admittēda: ⁊ ex cōsequēte cōce/
denda. Eodem mō nō incōuenit cōcedere tales. ego
concedo duo ꝯtradictoria: ego nego sequēs ex posi/
to. Sed metā in hac arte est cessante tpe obligatio/
nis cōcedere ꝙ homo male respōdet: vel ꝙ ei rōna/
biliter regulis obligationum obuiauerit ostendere.
cor. 6. ¶ Sextuʒ correlariū. concessa vtraqꝫ parte copula/
tiue tota copulatiua est cōcedēda. patet. sequitur ex
partibus antiqui obligatores solēt copulatiue vtrāqꝫ
partem concedere negādo totāʒ copulatiuā. hoc pa
rū soliditatis habet: lʒ posset proterue defendi illum
modū nō impugno: qꝛ nunc inoleuit parisijs. ⁊ ex cō
sequenti concederēt disiunctiuā cōpositam ex ptibᵒ
contradictorijs quālibet parteʒ eius negādo iste mo
dus oxonie ⁊ cantebrigie adhuc est in honore anti/
quoꝝ dicta parū interdum ꝓbabilia aliquid pneuma
cor. 7. tis habere videntur. ¶ Septimū correlarium. ad/
missa parte falsa copulatiue ⁊ postea parte falsa cum
parte vera proposita tota est negāda. probatur: qꝛ est
falsa ⁊ impertinens. ¶ Positio ypothetica vocatur
positio cōposita. Positio cathegorica positio sim/
plex. Declaratur exemplo posita ⁊ admissa hac. oīs
homo est parisius. si ꝓponaꝉ oīs homo est parisius:
⁊ rector est parisius ꝓteruᵒ negabit: sed si fuisset pro
posita rector est parisiᵒ in scdo loco tota copulatiua
in tertio loco fuisset cōcedēda. Ex quo patet ꝙ ordo
proponēdi multū facit ad respōsionē. vltimo sequiꝉ
non esse incōueniens cōcedere repugnans positioni:
hoc est ꝯ multos antiquos nō admittētes tales tu nō
es obligatᵒ: nihil est positum tibi correlarium. patet
per tertiam regulam. ¶ Ex omnibᵒ colligitur ꝙ ob
ligatio est superius ad positionem: ⁊ ꝙ positio peti/
tionem ⁊ rei veritatem includit: ⁊ sic tres species fa/
mose positio depositio ⁊ dubie positio sufficiunt. de
duabᵒ vltimis speciebus futurus est sermo, vt regu/

le intelligantur formabuntur quedam sophismata.

Contra primam regulam arguitur sic. pro/ Oppōit
bando ꝙ nō omnes respōsiones sūt
retorquende ad idem instans pono tibi hanc. egyptᵒ
est in affrica: vel omnis homo est parisius. hec disiū
ctiua est possibilis qua admissa ꝓpono tibi hanc. egy
ptus est in affrica. illaʒ dubitas quēadmodū salustiᵒ
⁊ geographi. postea ꝓpono tibi hanc. omnis homo
est parisius. illa est falsa ⁊ impertinens. ꝙ sit imper
tinēs ꝓbatur sic. nō sequitur. omnis homo est paris/
ius: vel egyptᵒ est in affrica. sʒ hec est tibi dubia. egy
ptus est in affrica: ergo omnis hō est parisius. Forte Instā
eam negas sicut negāda est: tunc ꝓpono tibi rursus.
egyptus est in affrica. si concedas iam eandē ꝓposi/
tionē dubitas ⁊ concedis. ⁊ hoc est incōueniens pro
eodeʒ instāti: ergo oportet pro varijs instātibus: ⁊
sic nō omnes respōsiones sunt retorquēde ad ideʒ in
stans. Si iterum dubitas arguiꝉ sic. bene sequiꝉ. oīs
homo est parisius: vel egyptus est in affrica: sed non
omnis homo est parisius: ergo egyptus est in affrica.
a tota disiūctiua cū destructiōe vnius ptis ad positio
nem alterius totuʒ añs est concedendū: ergo ⁊ ꝯñs.
maior est posita: minor oppositū bñ negate: igitur.

Ad hoc argumentum admittitur illa disiū Rñs
ctiua: ⁊ postea dubitetur illa. egy/
ptus est in affrica. ⁊ negeꝉ secunda cathegorica. post
cuius negationem conceditur illa. egyptus est in af/
frica. quia sequitur ex posito ꝙ cū posito bene nega
te: ⁊ concedatur ꝙ eadeʒ propositio simul dubitetur
⁊ conceditur: sed nunq̄ conceditur ⁊ negatur.

Contra hoc arguitur sic. sequeretur ꝙ alicu Oppōit
ius bone ꝯsequentie antecedens eēt
concedendum ⁊ consequens dubitandum cōtra re/
gulā generalē hoc patet in ꝓposito. ¶ Respōdetur
per ꝓpōnes. ¶ Prima est. illatū nō est incōueniēs. pᵃ ꝓpō
patet hic. hoc consequens est dubitandum: ergo hoc
consequens est dubitandum. ¶ Secunda ꝓpositio. Scda
pro illo instanti quo antecedens conceditur: egyptus
est in affrica non dubitatur: sed conceditur. sed pro
illo tempore quo dubitatur non sequebatur ex posi/
to cum opposito bene negate nihil erat bene negatū
tunc. Et si iterū dicas cum omnes respōsiones sunt
retorquende ad idem instans ꝙ pro eodem instanti
habes vltra reflexiuas antecedēs concedendū ⁊ ꝯñs
dubitandum solutionē habes ante oculos ex dictis:
sed illud non euenit causa cōcedere ⁊ negare.

Preterea arguitur. omnes responsiones Oppōit
sunt retorquende ad idē instās:
sed nōnunq̄ sunt decem vel duodecim ꝓpositiones
successiue ꝓlate que non possunt esse in eodem instā/
ti: igitur. ¶ Respondeꝉ ꝙ lʒ non possunt esse in eo/ Rñdeꝉ
dem instanti: sunt tamē accipiende pro eodē: quēad
modum post ꝓlationē tue vocalis tibi contradico.

Secundo arguitur cōtra secundaʒ regulā Op. 1.
⁊ pono tibi hanc aliquid tibi po
situm nō est admittēdum. casus est possibilis: qꝛ pos
sibile est ꝙ ponā tibi ꝓpōneʒ ipossibileʒ admisso casu
addo hāc nihil est tibi positum nisi poſe: ergo aliqd
poſe nō est admittēdū. ¶ Et ꝯfirmaꝉ pono tibi hāc.

necessariā si ordie c̄ trǣrio haberet sigtionē ipossibilem. Scōo rñdeł ⁊ melius negando illā hō est asin⁹: ⁊ qñ arguis deus est ⁊ hō est asinus ↄuertunł: sed deus est ergo hō est asin⁹ nego ↄñā: qꝛ añs est possibile ⁊ ↄñs impossibile. maioꝛ est possibilis ⁊ mioꝛ est necessaria ergo totū añs est possibile. ⁊ qñ arguis ille ↄuertunł ⁊ vna ē ↄcedēda: gº ⁊ alia. ↄcedo ↄñā ⁊ ↄcedo ꝙ hō est asinus est ↄcedēda. quēcūqꝫ tñ ꝑponis negabo.

Nōbile **Unde** hic notādum est ꝑ fundamēto ꝙ sigtio actētica oꝫ manere īfra tp̄us sicͭ extra: qꝛ hec ↄñā nihil valet. ego pono ꝙ ille ↄuertunł. ⁊ tu illud admittis: ergo ita est sicͭ ꝙ ego nō habeā auctoritateꝫ totius cōitatis loquēdū est vt plēs. scōo de celo ⁊ ille modus est bifurcat⁹ aliqbus dicētib⁹ ꝙ impositio actētica oꝫ manē in teriis sigtiuis. vt hō aīal bipes in teriis nō sigtiuis vt a b buf. debeo rñdere fm nouā impōnē postꝙ nulla impō est actētica in illis. Alys dicētib⁹ ꝙ hoc hꝫ verū in teriis sigtiuis ⁊ nō sigtiuis. Scōus modus est cōioꝛ iter veteres obligatores ⁊ sāo rōni ↄsentane⁹ quo circa cū teneo. ⁊ fm hoc tales ꝑpōnes sūt ↄcedēde a ē b ⁊ nullū b est a. posito ꝙ a. significet tm̄ sicut ois hō ⁊ b sicut hō a videt b. sꝫ nullum b videt a illa clarē aliqd est b. sꝫ nihil est a. Alij dicūt eos decipi concedentes a est b. ⁊ negantes b est a. sed isti edificant in fundamēto ꝙ priores negarent.

ad ↄfir. **Ad** ↄfirmationē admitto casuꝫ ⁊ ↄcedo ꝙ hō est aīal est indiffinita ⁊ hoieꝫ currit est ꝑpō idiffinita sed quando ꝑponis hominē currit non rñdebo postꝙ non est ꝑpositio in rei veritate. Et si arguatur quare non respondeo ad hanc postꝙ est propositio.

Rñdeł **Respondet** ꝙ extra tp̄us obligationis ⁊ dicā ei căꝫ. ⁊ tūc dicā ei ꝙ infra tp̄us debebā rñdere fm sigtionē actēticā. ⁊ qꝛ ipsam esse ꝑpōnē infra tp̄s fuit sequēs ↄcessi ipsam esse ꝑpōnē sed nūc dicā ei nō erat ꝑpō. ⁊ arguēs excedit suos limites si ↄ me edificet argᵐ. postꝙ ex tp̄e obligationis rei veritas est faciēda. ⁊ si īfra tp̄s arguat hominē currit est ↄgrua. ↄcedā post ↄcessioneꝫ ꝑpōnis ad eaꝫ tñ nō rñdebo: sed si illo ordie arguēs arguat. pono ꝙ hoieꝫ currit. ⁊ hō est aīal ↄuertunł admittaꝫ ⁊ si ꝑponat hoieꝫ currit est ꝑpō negabo qꝛ falsum ⁊ imptinēs. ⁊ ex ↄñti negabo ꝙ hō est aīal est ꝑpō. ⁊ nego ꝙ hꝫ sbꝫ p̄ñi: ⁊ copulā tanꝙ ptes pncipales sui.

Op. 4. **Quarto** ał. possibile est ꝙ a in ꝑpōne vā significet asinū in ꝑpōne falsa. hoies in ꝑpōne tm̄ sicut hō vel nō hō. tūc ꝑpono tibi hanc tu es a. si ↄcedas. tunc tu es asin⁹. postꝙ ad iptinens rñdes. illa ē vā si negas. tūc negas illā tu es hō si dubitas. tūc dubitas illā tu es hō vł nō hō. ¶ Et ↄfirmatur. pono tibi hanc tu ↄcedis duo ↄdictoria casus est possibilis. multi male rñdētes ita ↄcedūt ⁊ illud non est admittēdū: gº regula nulla. ꝑbō minoris admittes ego ꝑpono tibi hanc de⁹ est. debes ↄcedere ꝑpono tibi. papa dormit debes dubitare ꝙ si facias ał sic. ex illo seqł ꝙ bñ rñdes ⁊ male rñdes: bene sequitur: cōcedis duo contradictoria: ergo male respondes ⁊ vltra arguo. concedis omne sequens ⁊ dubitas dubitandū ergo bene respondes per artem obligatoriam.

Ad pmū. pꝛio rñdeł nego casuꝫ: qꝛ ponił ꝙ idē teriius significet eque ce in ↄdictoꝛys tu es a: ⁊ tu nō es a ↄdicunt. ⁊ tūc vna ē vera ⁊ altera ē falsa. ⁊ ꝑ ↄñs a capieł ꝑ diuersis. Scōo rñdeł negādo illam tu es a: qꝛ añ casum erat negāda. ⁊ adhuc nō est facta certificatio. ⁊ hoc teneat ꝑ regula ⁊ ↄcedił ꝙ ē falsa. ⁊ ꝙ tu es hō est falsa: sed qñcūqꝫ ꝑponił ꝙ ego sū hō ↄcedā quēadmodū supius dictū est. ¶ Ad ↄfirmationē admitto casum ⁊ ↄcedo illā de⁹ est: ⁊ dubito illā papa dormit ⁊ qñ ꝑponis male rñdeo ↄcedo: qꝛ sequens est posito ⁊ ↄcedo ꝙ bñ rñdeo. qꝛ me male rñdere seqł ex vna ⁊ in rei veritate bñ rñdeo ad hoc. nec est incōueniēs bñ ⁊ male rñdere ad diuersas ꝑpōnes. ⁊ istud pōt defendi: sed qꝛ oēs rñsiones sunt retorquēde ad idē instās. ⁊ arguēs pōt ꝑpōnē solā vnā ꝑpōnem. nego ꝙ bñ rñdeo. ⁊ qñ ał ↄcedo sequens nego repugnās: dubito dubitādū: ergo bñ rñdeo nego ↄñam. stat ꝙ male rñdeā ad imptinens stat ꝙ nō admittam omne possibile mihi positum. Rñ° ad pmuꝫ. ad ↄfir.

Op. 6. **Sexto** ał ꝙ non oē repugnās obligato est negandū sit rei veritas ꝙ tu sis parisius. pono tibi hāc tu es rome q̄ precise manet tibi posita quūsqꝫ tibi ꝑponił aliqd negādū ⁊ ñ vltra ad illā obligaberis. q̄ posita ⁊ admissa ꝑpono tibi illā tu es parisius. si ↄcedas ⁊ bñ rñdes. ⁊ ꝑcedo naliē ↄcedis repugnās posito forte. dices tūc ñ manet tp̄s obligationis.

Instał. **Contra** tp̄s obligationis durat quūsqꝫ ꝑponił aliqō negādū sed adhuc nō ꝑponił tibi aliqō negandū a te: igitur. Forte tu negas illā cum pꝛio ꝑponił tu es parisijs. ↄ. tūc tu negas veꝝ nō obligatus: igł. male rñdes: qꝛ obligatio nō durat ex ꝑpo theñ nisi quūsqꝫ ꝑponił aliqō negāduꝫ a te: sed cū ista tu es parisius tibi ꝑponił aliqō negādū a te ē: est tibi ꝑpositū. aliogn nō negasses illā vł saltē male rñdisti. ¶ Et ↄfirmał ↄ tertiā rł aꝫ. puta ꝙ nō est rñdendum ad oē imptinēs fm suā q̄litatē. pꝫ. ⁊ pono tibi hanc existēti parisius tu es rome. postea ꝑpono tibi hāc tu es rome ⁊ tu nō es electus in summū pontificē illa est falsa ⁊ iptinens. ergo neganda per tertiā regulaꝫ qō si facias ꝑpono tibi istā tu es elect⁹ in summū pontificem. Si neges ał sic. tu nō es rome vł tu es elect⁹ in summū pōtificē: sed tu es rome: ergo tu es electus in summū pōtificē. añs ē a te ↄcedēdū. maioꝛ ↄdicit copulatiue negate disiūctiua ⁊ copulatiua ↄpoītē ex ptib⁹ ↄdicētib⁹ ↄdicūt ⁊ mioꝛ est tibi posita: ergo ↄclō est a te ↄcedēda quā si cōcedis. seqtur hec ↄclō ꝙ admisso aliq̄ falso ↄtingēte qōlꝫ aliud falsum ⁊ impertinens esset ↄcedendum. hoc videtur incōueniens eodem modo probabitur ꝙ tu dormis vel disputas sicut ista. tu es electus in summum pontificem. Oppo. Instał. Argł ↄfirmał

Rñdeł **Respōdet** admittēdo positū ⁊ cū ꝑponił tu es parisi⁹ ↄcedał. ⁊ oīs ꝙ tūc nō manet tp̄s obligatiōis vt inter arguendū dicebał: imo illa ego sum parisi⁹ dū ꝑponebał mihi fuit negāda. ¶ Cōtra hoc ał. illa fuit negāda a te ⁊ ↄcessisti illā: ergo ↄcessisti negādū a te. nego ↄñam: sed seqł negandū a me ↄcessi sed nō ↄcessi negādā a me ꝙ tp̄e cōcessiōis illa nō erat negāda: sꝫ añea: qꝛ lꝫ añ rñsionē Oppo.

illa erat negáda a me. nõ tñ post in tpe adeq̃to q̃ ꝯces
ſi. ¶ Ad ꝯfirmationẽ admitto caſuꝫ. ꝛ qñ ꝑpõis co
ad ꝯfir. pulatiuã nego eam tanq̃ falſaꝫ ꝛ ipꝺinẽteꝫ poſt cuiꝰ
negationẽ ꝯcedo hãc. ego ſum electꝰ in ſummũ põti/
ficẽ nec habeo ꝓ incõueniẽti admiſſo vno falſo ꝯtin/
genti q̃ꝯcũq3 aliud falſuꝫ: tunc ipꝺinens ꝯcedere. mõ
illud falſum erit pertinens ſequens poſt totam copu
latiuam negatam: quia tunc ꝙ ante erat impertinens
ſequitur ex poſito cum oppoſito bene negati.

Contra hoc arḡ. ꝛ pono tibi hãc ſoꝛtes ẽ rome: ꝛ de
Oppo. ſorte pariſius loquoꝛ deinde ꝑpono tibi hãc ſoꝛ/
tes eſt roꝭ. ꝛ a alter iſtoꝝ nõ eſt alter iſtoꝝ demõſtrando
te ꝛ me. ſuppoſito ꝙ a ꝯfundat ꝯfuſe tm̃. illa eſt falſa
ꝛ impꝺinẽs ſꝫ dicta: ergo negáda q̃ negata ꝑpono ti
bi hãc vterq3 iſtoꝝ eſt b. alr̃ iſtoꝝ volo ꝙ b faciat ter/
minũ ſequẽtẽ ſtare deteriãs ſi ꝯcedas. ꝯcedis ipoſſe il
la non põt eſſe vera. ꝛ nulla eſt reflexio in veritatem:
ergo eſt impoſſibilis vtroq3 exiſtente illa eſt falſa. ſo/
lo vno nihil eſt alr̃ iſtoꝝ ꝛ a foꝛtioꝛi qñ vterq3 nõ eſt.

Rñdet Rñdet. admittẽdo caſuꝫ ꝛ qñ ꝑponit illa copulati
ua ſoꝛtes eſt rome ꝛ alter iſtoꝝ nõ ẽ alter iſtoꝝ cõ
cedat: lꝫ ſit falſa: q2 ſeq̃tur ex poſito q̃cunq3 ꝑpõ infert
a ꝯtingẽtẽ infert b neccĩũ. ꝛ oẽ neccĩũ incertuꝫ ipſi a iſtõ
clarius põt deduci altera via ponẽdo illud ſtm̃ ꝯtin/
gens cũ oppoſito poſiti diſiũctiue. vt pono tibi hanc
nulla eſt acceptio ꝑſonaꝝ in ꝯferẽdis bñficijs qua ad
miſſa q2 poſſis deinde ꝑponit tibi hec diſiũctiua. aliq̃
eſt acceptio ꝑſonaꝝ in ꝯferẽdis bñficijs vel ois hõ eſt
iuſtus. illa diſiũctiua eſt va rõne p̃e ptis. qe eſt q du/
bitat ꝛ ipꝺinẽs: ergo ꝯcedenda. Deĩde ꝑponit ois hõ
eſt iuſtus ſi neges arḡ ſic. aliq̃ eſt acceptio ꝑſonarũ in
ꝯferẽdis bñficijs. vel ois hõ eſt iuſtus: ſed nulla ẽ ac
ceptio ꝑſonaꝝ in ꝯferẽdis bñficijs: ergo ois hõ eſt iu
ſtus. hec ꝯña eſt bona maioꝛ a te conceſſa. minoꝛ eſt
tibi poſita. ꝛ ſic totuꝫ antecedens eſt ꝯcedendũ: ergo
ꝛ conſequens extra reflexiones procedo. patet ergo
ꝙ illa eſt concedenda omnis homo eſt iuſtus.

Op. 7. Septio arḡ ꝯ tertiã rñſaꝫ. pono tibi hãc tu es rome q̃
admiſſa: q2 poſſis (quã tñ ſuppono falſaꝫ) deinde
pono tibi hãc. tu es rome in hoc inſtãti illa eſt negã/
da: q2 falſa ꝛ impꝺinẽs ꝑ regulã. Sed ꝯ oẽ qđ eſt ro
me eſt rome. in hoc inſtãti ſoꝛtes eſt rome: ergo ſoꝛ/
tes eſt rome in hoc inſtãti. ſi neges maioꝛem. quẽad/
moduꝫ debes: q2 repugnat poſito cũ oppoſito bñ ne
gati. bñ ſeq̃r ſoꝛ eſt rome. ꝛ nõ eſt rome in hoc iſtãti
ergo nõ oẽ ꝙ eſt rome eſt rome in hoc inſtanti: q2 nõ
ſoꝛtes. Sꝫ ꝯ hoc arḡ. oẽ qđ eſt rome eſt rome in inſtã
ti pñti ſoꝛ eſt rome. gͦ ſoꝛtes eſt rome in inſtãti pñti
ſed nullũ eſt inſtãs pñs niſi hoc iſtãs aliogn in eodeꝫ
inſtãti eſſent plura inſtãtia. qđ ꝯdictionẽ claudit. Lo
q̃mur vt pl̃es de iſtãtibꝰ ſiue iſtãs ſit celuꝫ ſiue acciñs
raptuꝫ trãſiẽs. ¶ Et ꝯfirmat ad idẽ. ponẽdo tibi hãc
ꝯfirmat ois hõ eſt ediuburgi ꝛ ſit rei veritas ꝙ nullus ibi ſit.
nec aliq̃ qua admiſſa: q2 poſſis ꝑpono tibi hãc ſoꝛtes
eſt ediuburgi illa eſt negãda: q2 falſa ꝛ impꝺinens.
¶ Sꝫ ꝯ hoc arḡ. ꝑpono eodẽ mõ plo ẽ ediuburgi il
Oppo. lã pari rõne hẽs negare: ꝛ q̃lꝫ ſinglarẽ illius vlis.
tũc ꝑpono tibi hãc. nõ ſũt pl̃es hoĩes illa eſt va poſt
oẽs ſinglares negatas ꝛ ipꝺinẽs: gͦ ꝯcedẽda ꝙ ſit ip/
tinẽs. Arḡ ſic. nõ eſt ſequẽs. vt notũ eſt nec repugnãs
q2 illa ſil ſtãt ſoꝛ nõ ẽ ediuburgi plo nõ ẽ ediuburgi
ꝛ ſic de ſinglis ita ꝙ ſingulis hẽat pro ſbĩtãtiuo plu
res terminos diſcretos in ſingulari nũo acceptos co
pulatiue. q2 ſi deberẽt ad mille ãnos. oĩbꝰ iſtis mo/
tuis ois hõ ſit ediuburgi illa ſimul ſtant.

Rñdet Rñdet admittẽdo poſitũ ꝛ in arguẽdo bñ rñ
ſuꝫ eſt vſq3 ad illđ pũctũ. ſꝫ nullũ eſt i
ſtãs pñs niſi hoc iſtãs. aliogn eẽnt ſil plura iſtantia
hoc nego tanq̃ repugnãs. nec ſeq̃r ꝙ ſil ſint pl̃a iſtã
tia. ¶ Et ſi petas qđ eſt iſtans pñs. Rñdet ꝑpone ꝛ
forte videbis. Dr̃ forte: q2 põt ſic arguens ꝑponẽ ꝙ
ꝯcedã ꝙ b iſtãs ſit pñs vl̃ c. eſto ꝙ ſit ſtiñ: ſꝫ q2 ſeq̃ns
ſi nõ ſequat̃ nõ inueniet qđ iſtãs ſit pñs. hic nõ oꝫ cer/
tificare rñdentẽ: q2 ſi dicã a hoc iſtãs mihi aduſoꝛ ſi
b vel c ſtiñ eſt ipꝺinens. ¶ Ad ꝯfirmationẽ admitto ad ꝯfir.
caſũ. ꝛ q̃lꝫ ſingularẽ nego ꝛ ꝯcedo hãc nõ ſũt plu
res. ẽt ois illa ſtãt ſil cũ hac ois hõ ẽ ediuburgi vt de
clarabat arguẽdo. Sꝫ ꝯ hꝰ arḡ. bñ ſeq̃r ſoꝛ nõ ẽ ediu/
burgi plo nõ ẽ ediuburgi: ꝛ ſic de ſinglis. ꝛ nõ ſunt
pl̃es hoĩes: gͦ ois hõ nõ ẽ ediuburgi ꝑ inductionẽ. ẽt
negatiue ꝓcedẽdo nõ eſt opꝰ ꝯſtãtia: ſꝫ illđ ꝯñs repugñt
poſito: gͦ ꝛ añs ad illđ ꝯñs. puta ois hõ nõ eſt ediu/
burgi. ¶ Rñdet negãdo ꝯñaꝫ: imo opus eſt conſtã Rñſio
tia a ſingularibus negatiue. ꝛ tunc añcedens erit im
poſſibile propter partium incõpoſſibilitatem: ſed a
ſupioꝛe diſtributo negatiue ad ſingulares nõ eſt opꝰ
ꝯſtãtia ſm̃ Ariſt. hec ꝯña eſſet negãda. iſte hõ nõ eſt
aĩal: ꝛ iſte hõ nõ eſt aĩal. ꝛ nõ ſunt plures hoĩes: ergo
ois hõ nõ eſt aĩal. añs eſt ꝯtingẽs ſm̃ eũ ꝛ ꝯñs ipoſſe:
eodẽ mõ nõ ſequit̃ hoc ens nõ eſt vel hoc ens nõ eſt.
ꝛ nõ ſunt plura entia: ergo aliqđ ens nõ eſt ꝯñs ẽ im/
poſſibile ſimplr̃: ꝛ añs ꝯtingẽs. ¶ Contra iſtud arḡ.
hec vl̃is ois hõ nõ eſt edinburgi infert ſuas ſinglares
ꝑ deſcẽſuꝫ ſine ꝯſtãtia: ſed de rõne deſcẽſus eſt ꝙ eꝯ
rio valeat aſcẽſus: gͦ male dictũ eſt. Rñdet tibi q̃dra
plr̃ eſt impꝺinens ſtare in deſcẽſu ꝛ aſcenſu.

Scđo Scđo peto a te quonã pacto ꝓbabis mihi ꝙ ſit de
rõne deſcenſus ꝙ econtrario valeat aſcenſus.

Tertio dico ꝙ eꝯrio valet aſcẽſus ex oppoſi
to ꝯñtis ad oppoſitũ añtis: ſequit̃ bñ
ois hõ nõ eſt edinburgi: ergo ſoꝛtes non eſt ediubur
gi ꝛ plato nõ eſt ediuburgi. ꝛ ſic de ſingulis. ex op/
poſito arguas. plato eſt ediuburgi vel ſoꝛtes eſt ediu
burgi. ꝛ ſic de ſingulis. ergo aliqs hõ eſt ediuburgi:
an ille deſcẽſus ſit mãlis more pariſiẽſi non inſiſto.
alij vocarẽt eũ formalẽ accipe terios cões cuꝫ ꝓnoĩe
demõſtratiuo: arguẽdo ab inferioꝛi ad ſupiꝰ affirma
tiue nõ eſt opus ꝯſtãtia alia ab inata. ſecꝰ eſt negatiue.

Quarto dico. capiẽdo iſtas ſingulares nega
tiue ꝛ copulatiue in re aſcẽdẽdo de
bes vti ꝯſtãtia affirmatiua iſto mõ potes mltas copu
latiuas ꝯcedere poſſibiles que repugnare vident̃: im
mo debes eas ꝯcedere veras. pꝫ pono tibi hãc anti/
xp̃s eſt ediuburgi qua admiſſa: q2 poſſibilis: deinde
ꝑpono tibi hanc antixp̃s eſt in hoc inſtãti alicubi i la
eſt falſa. ꝛ nõ ſequit: q2 poſt lapſuꝫ huiꝰ inſtãtis ſi an/
tixp̃s ſit ediuburgi. añs eſt veꝝ ꝛ ꝯñs falſuꝫ. ꝛ ꝯña ſe
mel mala ẽ ipoſſe. ꝛ pp nullũ poſſe poſitũ ẽ ipoſſe cõ
cedendum

cedēdum: ꝛ si nō sequatur vt dictum est habes ꝯcedere hanc copulatiuā bene respōdendo antixp̄s est ediuburgi ꝛ antixp̄s nō est alicubi in hoc instāti ꝛ idē est nunc: q2 discrete signat tp̄s ꝑsens. vl saltē supponit discrete pro tp̄e p̄nti antixp̄s currit. ꝛ nūc nō h3 pedes. p3 pono tibi hanc antixp̄s currit illa est possibilis. l3 falsa ꝓpono tibi hanc antixp̄s nunc h3 pedes illa est falsa ꝛ imptinēs. ergo negāda. tūc debes ꝯcedere suam ꝯdictoriā q̄tienscunq3 ꝓponitur ſm prius dicta sortes est magister. ꝛ nūc nō h3 discipulū sortes est rex ꝛ nunc nō h3 regnū sortes curat⁹ ꝛ nūc nō h3 curā: curatus nōialiter participialr nō cēt qd: sed si sortes est rex sortes in instāti p̄nti h3 regnu3. sortes currit toto tp̄e p̄nti. ꝛ ꝑ tp̄s ꝑsens capio vnā septianā. ꝛ tn̄ in tota hac septiana nō h3 pedes: illd ē ꝑspicuū ꝓ ꝯcessum.

De ꝓpōnib⁹ simib⁹ ꝛ dissimilib⁹

Circa ꝓpōnes similes ꝛ dissiles solet iter obligatores esse disceptatio pro q̄ notabis. Ille ꝓpōnes dicuntur similes q similē veritatē vel falsitatē amplectuntur dissimiles qn̄ vna est vera ꝛ reliq̄ falsa. vel qn̄ vna ē possibilis ꝛ altera ipossibilis. vel vna ꝯtingens ad vtrūlibet ꝛ altera necia. ꝛ in istis rn̄deas vt sup̄ de istis de⁹ est ꝛ hō est asin⁹ ꝯuertuntur. verbi cā pono tibi hanc tu es parisi⁹ ꝛ tu es rome. sūt similes illa est admittēda intelligo silitudinē veri vl falsi. alia passione nō tāgere solēt obligatores ꝓposita tibi hac tu es parisi⁹ est ꝯcedēda tanq̄ vera ꝛ imptinēs. ꝛ altera neganda imptinens falsa: nō sequitur. ego sum parisius ꝛ ego sum rome sūt siles: sed ego sum parisi⁹: ergo ego sum rome queadmodū nō sequitur: de⁹ est ꝛ hō ē asinus ꝯuertuntur ꝛ de⁹ est: ergo hō est asin⁹: ꝛ ex ꝯn̄ti negabo ego sum rome signat me eē rome. vt dictū ē in insolubilib⁹: hec est vera ego sum asin⁹ ꝛ ego nō sum asin⁹. nec tibi dicā qd illa signat vt frequēter memini⁹

1ª reg⁹ pro oibus istis ponuntur alique regule. Qn̄cunq3 ponuntur due ꝓpōnes esse siles in illis ad placitū signatib⁹ post admissionē casus negatur ꝓpō falsa ꝓposita ꝛ vera ꝯcedatur mō sciant esse tales: ꝛ dubia dubitetur. S3 si addatur in casu ipsis sic signatib⁹ videatur an sit repugnantia: ꝛ tunc nō admittatur casus vt pono q deus est ꝛ homo est asinus ſm istam precisam significationē ſm quam signat sunt similes ille casus est negandus.

2ª reg⁹

Secūda regla qn̄cūq3 ponuntur due ꝓpōnes esse similes ſm signōnem hanc quā habent. quarum vna sequitur ad ꝯdictoriā alterius ille sūt similes in veritate. ꝛ qn̄cunq3 ꝓponitur vna earum vel ambe sunt ꝯcedēde vel ꝯcedēda: sed si ex vna sequitur oppositum alteri⁹ ille sunt siles in falsitate. ꝛ qn̄cunq3 ꝓponuntur sūt negāde declaratur exēplis. pono tibi q tu nō curris ꝛ tu moueris sic significando sunt similes: tūc quero a te an isallibiliter op3 defensare has veras qn̄cunq3 ꝓponuntur ꝛ habeo propositū vel ꝯcedis eas falsas. ꝛ tunc ꝓpono tibi hanc tu curris. op3 cōcedere: q2 ꝯdicit ꝓpositiōi quā sustines falsam. ꝛ vltra tu curris. ergo tu moueris. concedis an̄s verū: ergo debes ꝯcedere ꝯn̄s ex insolubilia ꝓcedimus. Eodē modo exēplificare potes hic. tibi ꝯcluditur: ꝛ tu nescis tibi ꝯcludi. sunt siles. tu scis tibi ꝯcludi. infert hanc. tibi ꝯcluditur qd nō est non scitur primo posterior tu scis tibi concludi. ꝯdicit huic. tu nescis tibi cōcludi. vel saltem huic. tu non scis tibi concludi. non pono pro nunc discrimen inter illas. Exemplu3 secundi tu es hō ꝛ non es aial. facile est tibi intueri. tibi nō concludit: ꝛ tu scis tibi ꝯcludi. da q sunt ambe vere. tūc tibi ꝯcluditur infert hanc. tibi ꝯcluditur. ꝛ sic habes ꝯcedere has duas. tibi ꝯcluditur: ꝛ nō tibi ꝯcluditur. si dicas illas falsas ꝛ primas veras in priore parte exēpli istud non sequitur. Ex istis duabus regulis potes ꝯn̄r rn̄dere in dissimilib⁹. ꝛ q2 mā non est multū in vsu: nec forte conducit in illis regulis non magis insisto.

Secunda species obligatiōis est depositio que expositione claret. Depositio vnius ꝓpōnis est vt ipsa teneatur falsa ꝛ sua ꝯdictoria vera deponere hanc. ois hō est rome. nihil aliud est q̄ ponere tibi hanc. hō nō est rome. Ex isto sequuntur correlaria. ¶ Primū est. nullū necessariū est admittendū in depositione: sed bn̄ impossibile. prior pars p3: q2 si sic impossibile esset sustinendū scitu3 esse tale semp intellige. scd̄a pars est clara. ¶ Scd̄m correlarium. oē an̄s ad depositū est negandū: ꝛ oē sequens ad oppositū depositi ꝯcedēdum prior pars p3: q2 da oppositū an̄s ad depositum est ꝯcedendū: ergo ꝛ depositū. ꝗcunq3 concedit an̄s bone ꝯn̄tie ꝛ ꝯn̄s concedere h3. scd̄a pars p3 ex dictis capl̄o priori. Ex isto facile est repire imptinens in depositione gratia exēpli depono tibi hanc. hō nō est ediuburgi. debes tūc defendere hanc. ois hō est ediuburgi. tunc ꝓpono tibi hanc. hō nō est ediuburgi. debes cā negare postq̄ depositum in forma depositi ꝓpositū est negandum. Itē repugnat virtualiter posito ois hō ē ediuburgi. virtualiter ponitur. dr̄ virtualiter: q2 non ponitur in ꝓpria forma: sed ꝯsecutiue ꝛ virtualiter. postea ꝓpono tibi hanc. rector parisiensis non est ediuburgi. illa est ꝯcedēda: q2 vera ꝛ imptinens. ista sil stant. hō nō est ediuburgi: ꝛ rector parisiēsis non est ediuburgi. postea ꝓpono tibi hāc. rector parisiēsis est hō. illa est neganda: q2 repugnat opposito depositi cū bn̄ cōcessor vel antecedit ad depositū qd idē est: q2 bene sequitur. rector parisiensis nō est ediuburgi: ꝛ rector parisiensis est hō: ergo homo nō est ediuburgi Ex istis p3 q regule de ꝑtinētia repugnantia ꝛ imptinētia an̄ tacite intelligende veniūt in positiōe ꝛ nō in depositiōe vl sub alijs verbis in positione vel in depositione virtuali.

2ª spēs obligationis.

Corr^m pmu3.

Scd̄m.

Cōtra ista arguitur. depono tibi hāc. alique ꝓpōnes nō sūt vere quo admisso ꝓpono iste sūt ꝓpōnes demōstratis illis. tu curris: tu nō curris. illa est ꝯcedēda q2 nō repugnat opposito depositi stat q vna significet forte currere. ¶ Et ꝯfirmatur. depono tibi hanc. tu es asinus. vel aliqd impossibile an̄cedit tibi deposito admisso: q2 ꝯdictoria depositi nō est impossibilis ꝓpono tibi aliqd impossibile antecedit ad tibi depositū qua negata q2 antecedit ad ꝯpositū a parte disiunctiue affirmatiue ad totā ꝓpono tibi hāc. hec est impossibilis. homo est asinus. illa est ꝯcedenda: q2 vera ꝛ imptinens: ꝛ tunc arguitur sic. homo est asinus. est impossibilis ꝛ antecedit ad tibi depositū: igitur aliquod ipossibile antecedit ad tibi depositū. ¶ Rn̄detur admittendo depositum ꝛ cōcedo illā: iste sunt ꝓpōnes. iste simul stant. oēs propositiones sunt vere

Oppo.

ꝯfirmat

Rn̄det

⁊ sortes currit: ⁊ sortes nō currit. sūt ꝑpōnes ⁊ ex ꝯñi
ꝯcedit ꝙ sūt vere: ⁊ ꝯcedo ꝙ ꝯdicūt: qꝛ illa est vera ⁊
impertinēs qꝛ nō est incōueniēs ꝙ due ꝯdictorie sint ve
re: sed nulle ꝑpōnes sūt ꝯdictorie vere ⁊ si ꝑponat il-
le ꝑpōnes nō sūt plures hāc ꝯcedo: vt pȝ ꝺ mētalib⁹
Instan. istarū. de⁹ est ⁊ sortes currit. Forte dicis. nulle ꝑpōnes
sūt ꝯdictorie nisi q̄ ꝯdicūt sibijnuicē tunc nego ꝙ nō
sint ꝑpōes plures: sed si ꝑposuisses hāc añ negassem
ꝙ iste eēnt ꝯdictorie. ⁊ si dicas sūt due singulares op
posite q̄litatis qbus nulla ꝯditio deest ad bonā ꝯdi-
ctionē reqsita: ergo ꝯdicūt. nego añs. ꝑ scðā pte defi-
cit vna ꝯditio quā tibi nō dicā ꝑpter eām añ creberri
ad ꝯfir. me agitatā. ¶ Ad ꝯfirmationē admitto depositū: ⁊
nego illā aliqð ipossibile añcedit ad tibi depositū. ⁊
ꝯcedo ꝙ hec ē ipossibilis. hō ē asin⁹. sȝ nego ꝙ añce
dit ad mihi depositū tāq̄ repugnās: qꝛ bñ seqꝛ. ego
nō sum asin⁹. ⁊ nihil ipossibile añcedit ad depositū:
⁊ hō est asin⁹ est ipossibilis: ergo nō añcedit ad depo
situ. hic arguitur ex opposito depositi cum bene concessio.
Oppo. Cōtra hō est asin⁹ añcedit ad depositū: g⁹ aliqð ipossibile añcedit ad depositū dic ꝯñter.
Rñdet ¶ Indubie positiōe admittat ꝑpō dubia ⁊ qñ ꝑponi
tur dubitet si ꝑponat sua ꝯdictoria dubitet: qꝛ regu-
la ē dubitato vno ꝯdictoriorū dubitādū ē ⁊ reliquū ⁊
h⁹ ē rōnabile si cōmētatoꝛ dubitauit eē eccētricos ⁊ epi
ciclos ad saluādas apparētias in planetis dubitauit
de suo ꝯdictorio hic seruādū est si admittis vnā ꝑpō
nem dubie nō debes ꝯcedē añs eius: qꝛ q ꝯcedit añs.
⁊ ꝯñaȝ eē bonā ꝯñs hȝ ꝯcedē. ⁊ ꝑ illo istāti nō hȝ du
bitare. vt vbi cū pono tibi hāc dubie papa ē rome. tu
eā admittis postea ꝑpono eādē. illā dubitas. postea ꝑ
pono. nullꝰ papa ē ro⁹ dubitas. postea ꝑpōis papa ē
in castro sctī angeli. tu itez dubitas si ꝯcedas cōcedis
añs ad dubie positū ad impertinēs rñdeas fm suā q̄-
litatē ⁊ silr ad ꝯñs. alios formā casus alibi q̄s hic ꝑp
varia impedimēta digito cōpescere labellū opeꝓciū
est. In copulatiuis vnū casum habes in ꝯditionalib⁹
vbi cōiter sophiste infringūt casus difficiles ꝑ ꝯditio
nales ipossibiles vel necias qð ad rem nihil vȝ vbi di
ctū est in darij in ꝯuersionib⁹ nullū a est ꝑūm in ar-
gumētis sophisticis in fine de talib⁹: hō est asin⁹. vel
prima rñsio tua est negatiua de ista hec ꝯñs est bona:
ergo hō est asin⁹. malo ꝑ obligatiōes diluere q̄ dicē
ꝙ est copulatiua vel copulatiua virtualr valēs. esto ꝙ
ita diceri in argumētis sophisticis vel dicere ꝙ nō ad
oē ipossibile seqꝛ qðlȝ: ⁊ hoc qñ solū sic est impossibil
le ꝑ reflexionē. Epistola post puerilia q̄ mihi in mē-
tem occurrerūt in sūmulis ⁊ in insolubilib⁹ vobis tra
dere q̄dā ꝑn⁹ in obligationib⁹ existimaui nō eē inuti
le quā q̄ (vti videtis) in aliq̄ gñe studēdi multipharias
ꝑpedit⁹ sim. In hac arte nimis imorari est noduȝ in
cirpo q̄rere ⁊ recedē ieiune incōsultū ꝑ frequenter
multarū sciarū vite huiane nimie ꝯducētiuȝ nouerca est
vbi solida regnare diū infelix loliuȝ ⁊ steriles dñant
auene. Scðm ad altiora tollit fundamētū. Quocir-
ca alios nec noiando nec ipugnādo: sȝ qð mihi sati⁹
appet succicte scribē conaboꝛ ciniphes egypti nō sūt
oino reijciēde q̄s malefici pharaonis ꝑducere nō po
terāt Exodi. viij. rebecca dno abrahe paruulū de hy
dria sua ad bibendum impartita est genesis. xxiiij.

¶ Expliciunt obligationes.

Argumēta sophistica magistri Joānis maioris ad quālȝ ꝑpōnē impugnādā.

Nunc adducā aliq̄ arg⁹ sophistica: ꝑ q̄ poteris ipugnare q̄cūq; ꝑpōez
volēdo sp̄ ꝓbare vitatē h⁹ hō ē asin⁹: qꝛ eo
dē mō pt argumētari ꝑ eadē media i aliis

Et arguitur primo sic. bñ seqꝛ. sortes est asin⁹: ergo hō Op. p⁹
est asin⁹. ꝯñs claret ⁊ añs arguitur. oīs hō vel asin⁹
est asin⁹. sortes est hō vel asin⁹: ergo sortes est asinus
in darij. añs est verū ergo ⁊ ꝯñs. qð ē ꝑpositū. ¶ Cō
firmo tripl̄r. Tum p̄io omne corpus hoīs est hō: ꝯfirmat
brunellus est corpus hoīs: ergo brunellus est hō. primo.
Et vltra: ergo asin⁹ est hō ab iferiori ad supius. Et ꝑ
ꝯñs hō est asin⁹. ꝑ ꝯuersionē simplicē. vel ꝑ locū ab
equalētib⁹. ꝯñs principalis tenet in darij. ⁊ maioꝛ ꝓ-
bat: qꝛ oē cōpositum ex mā ⁊ forma hoīs est hō. minoꝛ
pȝ: qꝛ brunellus ē asin⁹ hoīs: ergo corpus hoīs ab in
feriori ad supius. Tū scðo. sortes est asin⁹: vel sortes Scðo
nō est asin⁹: sed sortes nō est asin⁹: ergo sortes est asin⁹
a tota disiūctiua cū destructiōe vni⁹ ptis: ad positionē
alteri⁹. ⁊ añs est verū: ergo ⁊ ꝯñs. qð est illatiuū opta
ti. ¶ Tum tertio. hō est asinus vel tu loqueris. Sed Tertio.
tu nō loqueris: ergo hō est asinus. ꝯñs tenet vt prece
dens. Et totum añs est verum: posito ꝙ tu loquaris
tpe disiunctiue. ⁊ taceas tēpore ꝓlationis minoris.

Secūdo pncipalr arguitur. Sortes nō ē asin⁹: ergo sortes nō est asin⁹ vel sortes nō est Op. 2.
sortes. ⁊ sortes est asin⁹ a parte disiūctiue ad totā disiū
ctiuā. Et vltra: ergo sortes est asin⁹ a tota disiūctiua: cū
destructiōe vni⁹ partis ad positionē alterius. Et totū
antecedens est verū: ergo ⁊ ꝯñs. A primo ad vltimū.

Confirmo tripl̄r. Tū primo. Tm̄ sortes est asin⁹: vel ꝯfir. p⁹
tm̄ sortes nō est asin⁹. sȝ nō tm̄ sortes nō est asin⁹:
ergo tm̄ sortes est asin⁹. ꝯñs tȝ vt supra. ⁊ minoꝛ ē vā.
Et maioꝛ disiūctiua cōposita ex partib⁹ ꝯdicētib⁹: qꝛ
sūt due singulares opposite q̄litatis qb⁹ nihil deest ad ꝯ
dictionē. ergo ꝯdicūt. Et disiūctiua est vera: ⁊ ꝑ ꝯñs
maioꝛ vera. ⁊ totū añs. Tū scðo. Sortes est asin⁹ est Scðo
vera: g⁹ illa dȝ ꝯcedi vbicūq; ꝑponit: cū nō loquimur
obligatorie. ꝓbo añs. Predicat idē de eodem terio
supponētib⁹ vltra casus añ in isolubilib⁹ tactos: ergo
est vā. ꝯñs tenet ꝑ dicta in q̄ne scðā. Et ꝓbo añs ca-
piēdo istā: asin⁹ est asin⁹ q vocet a: ⁊ ista sortes est asin⁹
vocabit b. Tūc sic sillogizo. Quicqd ꝑtur in a ꝑtur
i b: sȝ idē ꝺ eodē ꝑtur i a: ergo idē de eodē ꝑtur i b.
ꝯñs tȝ in darij. Et añs est verū: ergo ⁊ ꝯñs. Tū tertio Tertio.
Sortes est nō hō vel nō hō ergo hō ē asin⁹ ꝯñs tenet
ꝑp ipossibilitatē añtis. ⁊ ꝓbo añs. oē aīal pter hoīez
est hō vel nō hō: ergo sortes est nō hō vel nō hō. Pro
bat ꝯñs: qꝛ bñ seqꝛ. oē aīal pter hoiem est hō vel nō
hō: ergo oīs hō est aīal. ⁊ nullus hō est hō vel nō hō ⁊
vltra: g⁹ oīs hō est. ⁊ oīs hō est nō hō vel nō hō. Ista
vltia ꝯñs tȝ: qꝛ p̄ia ps añtis isert primā partē ꝯñtis.
Et p̄ia ps ꝯñtis cū scðā pte añtis scðam partē ꝯñtis

a negatiua

a negatiuis ad affirmatiuā p̄ter variato penes finiti ꝛ in finitū posita ꝯstātia. Et pͦ ꝯn̄a tenet a tota copulatiua affirmatiua trimēbri equalent ad duas ptes eiꝰ. Jaȝ pbat añs. ꝙ oē aial pter hoīeȝ est hō vel nō hō bene segt̄ in barbara. oē aial qd̄ nō est hō est hō vl nō hō. ꝛ oē aial pter hoīeȝ est aial qd̄ nō est hō: gͦ oē aial pter hominēȝ est homo vel non homo. antecedens est verum: ergo ꝛ consequens est capitale añtecedens.

Rñͦ ad pmuȝ. Ad pͫ argͫ rn̄det negādo añs. Et ad pbationē qua dicis: bn̄ segt̄. distinguit. vel si maior capit in sensu diuiso negat ꝛ sic nō ar̄ i darij. Ul in sensu cōposito ꝛ cathegorico. ꝛ sic distiguo. Uel si soluȝ pͦ ps disiūcti distribuat. ꝛ sic nego: q̄ꝛ plus p̄tur in minore ꝙ̄ distribuit in maiore. Uel si totū disiunctū distribuit: concedo ꝙ sequit: sed tunc queadmoduȝ ꝯsequens est falsum ita ꝛ antecedens pro maiore.

Contra rn̄sionē oppōit Jnstat. Cōtra hoc ar̄. Ly asinus segt̄ mediate ly oīs: gͦ nō pōt distribui ab hoc signo oīs: q̄ꝛ alās pōt dici hic cuiuslȝ hoīs asinꝰ currit: ꝙ ly asinꝰ distribuit. Sed forte dicis ꝙ hoc totum computat pro vno termīo. in alia est determīatio accepta non vnica. ideo subiectum non reputatur vnus terminus.

Oppōit instātie. Cōtra hoc ar̄: q̄ꝛ ex illo seq̄ret ꝙ sine distictione hēs dicē totū sbȝ distribui cū sit vnꝰ

Jnstat. termīus capax distributiōis sequēs signū vl̄e imediate deducto ipedimēto. Sȝ forte dicis ꝙ non est simplr vnus termīus. ppea iterdū reputat vnus termīus: iterdū vo duo terī. Et ēt coīs vsus distiguēdi suffic̄ ad hͦ.

Oppōit instātie pumo. Cōtra Esto ꝙ totū sbm distribuit est fa. qd̄ pbo multiplr. Tuȝ pͦ: q̄ꝛ bn̄ segt̄. Oīs hō vel oīs asinus est asinus: gͦ oīs hō vel asinꝰ est asinus: posito ꝙ totū sbm ꝯn̄tis distribuat ab equalēte ad equalēs. Et añs est verū: cū valeat hāc de q̄cūq; vificat hō: vel de q̄cūq; vificat asinus. de illo vificat

Scdo ly asinꝰ. Tuȝ 2ͦ. Jste hō vel asinꝰ est asinꝰ: ꝛ iste hō vel asinꝰ est asinꝰ: ꝛ sic de singlis. ꝛ isti hoīes vel asini sunt omnes homines vel asini: ergo omnis homo vel asinus est asinus. Consequentia est ascensus: ꝛ

Tertio añcedens est verū: gͦ ꝛ ꝯn̄s qd̄ q̄rimus. Tū 3ͦ. Contradictoria huiꝰ oīs hō vel asinus est asinꝰ est falsa: gͦ ipsa est va: q̄ꝛ añtis nō oīs hō vel asinꝰ est asinꝰ est ꝯdictoria que valet hanc homo nō est asinus: ꝛ asinus non est asinus: q̄ꝛ disiunctū negatū vt cōiter dicit. est ly ꝛ affirmatum ꝛ ista est falsa vt notum est.

Rñͦ ad pmuȝ. Ad pmā istaꝝ rōnū negat ꝙ sequat. Et ad pmā pbōnē ꝯcedo añs ꝛ nego ꝯn̄aȝ. Et nego ꝙ arguat ab equalēte ad equalēs: q̄ꝛ totū disiunctū distribuit in ꝯn̄te: ꝛ non totum in antecedente.

Oppōit rn̄sioni Sed ꝯ istud forte replicas. Utraq; ps disiuncti distribuit in añte: ꝛ totū disiunctū supponit. quero quō supponit: hoc est qua specie suppōnis supponit. ꝛ rōnabilr nō potes dicere nisi istud totuȝ distribuatur: ergo ille due equiualent.

Jnstat. Forte dicis. Stat ꝯfuse tm̄. Cōtra. vel hoc est a ly oīs in principio. vel a ly oīs in fine. Nō pmū: q̄ꝛ pma pars distribuit ab eo. ꝛ vtus eius impedit in scdm termīȝ. Nec a ly oīs in scdo loco. cū illud disiunctum neq; precedit neq; sequitur.

Jnstat. Sed forte dicis ꝛ apparēter ꝙ totū stat determinate: cū sit termīus coīs supponēs: nullo mō ꝯfusus. i. neq; distributiue neq; cōmuniter tm̄.

Oppo Tamē ꝯ hͦ ar̄. Tūc sua ꝯdictoria erit vl̄is. s. nō oīs hō vel oīs asinus est asinus. Sȝ pbat ꝙ nō. vtraq; ps supponit determīate. Et nunc tenentius partē ppōnis nō eē ppōnē cuā nūc sbȝ huiꝰ: hō nō vel brunellus currit. distribueret. posito ꝙ distributio signi vl̄is oīs hō vel brunellus currit: cadat supra pmā ptē tm̄. ꝛ opȝ dicē sbm huiꝰ silr stare determinate. hō non vel omnis asinus est. etiam quero quō descendis si totum stet determinate.

Rn̄sio Possumus sustinere ꝙ stat determīate. Tamē mallē dicere totum subiectum stare diuersis acceptionibus: ꝛ distribui diuersis distributionibus: ꝛ hoc maxime quādo geminant signa. dicimus hic. cuiuslibet hominis asinus currit. esto ꝙ sbm sit termīus coīs nō singularizatꝰ nec particularizatus nec distributus: ꝛ adhuc nō est indiffinita. Sed indiffinita ꝛ vl̄is sic hic. oīs hō vel asinus est asinus. si solum pma pars distribuatur est mixte quātitatis. ꝛ refello argͫ: quo probas sbiectū stare determinate: q̄ꝛ pbaret idem de subiecto huius cuiuslibet hominis quilibet asinus currit.

Ad. 2. Ad 2ͫ qn̄ arguebas p ascēsuȝ ꝯcedo ꝯn̄aȝ ꝛ nego añs p oībꝰ singularibus p qbꝰ demfas hoīes. Sȝ forte moueris. eo ꝙ n̄ pōt hēre singlares eo ꝙ in illis subiectum est vnum disiūctum stans p diuersis.

Ad illō dr̄. ex q̄ illō totū disiūctuȝ est termīus cōis ꝛ reputat talis vnus termīus. saltē vbi nō est distributio distribuēs totū diūsis distributiōibus nō vr̄ rōnabile qn̄ pōt singularizari p vno supposito eius. Et ex quo p quolibet hoīe ꝛ quolibet asino supponit demfando vnum illorum potest singularizari p illo. ita demonstrando sortem. pcise stat pro sorte.

Replicatur. Sed nūc replicat. Seq̄ret ꝙ iste due equalerēt Jste hō vel asinus est asinus. ꝛ iste hō ē asinus. ꝯtinue demfando idem. sed ꝯn̄s est falsum: ergo ꝛ añs. ꝯn̄a ē clara. Falsitatē ꝯn̄tis pbo: q̄ꝛ ppō de disiuncto hēt disiunctiuā corrn̄dentē veraȝ. s. iste hō est asinus. vel iste asinus est asinus. Scdo pbo ꝙ illō disiunctuȝ non pōt singularizari: q̄ꝛ isto mō q̄ro quō supponit pma ps disiūcti quō secunda pars.

Ad pͫ Ad pͫ istoꝝ dr̄ ꝯcedēdo ꝙ ille equalent ꝛ nego falsitatē ꝯn̄tis. Et ad pbationē. ppō de disiūcto ꝛ disiūctiua equalent. Pro illo ponunt ppōnes

pͦ ppō quaꝝ pma est. Nō oīs ppō de disiuncto equalet disiūctiue corrn̄dēti. Hoc pȝ: q̄ꝛ ista est fl̄a in sensu disiūcto: sorte vl̄ antixps nō est sorte. va i sensu disiūctio

2ͦ ppō. Scda ppō. Nō oīs ppō affirmatia de disiūcto eq̄ualet disiūctiue ei corrn̄dēti. Hoc pȝ hic. Oīs hō est hoc aial vel hoc aial. ꝛ sic de singulis cū sua disiunctiua. Et silr hic. Oīs hō vel asinꝰ est asinꝰ. q̄ falsa est in sensu disiuncto. ꝛ vera in sensu diuiso.

3ͦ ppō. Tertia ppō. nō oīs affirmatiua de disiuncto vbi nulla ponit distributio equalet disiūctiue ei corrn̄dēti. pȝ hoc: q̄ꝛ ista est va in sensu disiūcto sorte vl̄ plo ē vnū disiūctū: fl̄a i sensu diuiso.

4ª ppō **Quarta** ppō. Nō ois affirmatiua de disiūcto vbi nulla ponit distributio terīs sigtiue sumptis: equiualet disiunctiue ei corrūdenti. Hoc pz: qz ista est vera in sensu disiuncto: sortes iuuenis equitat: equitauit vel equitabit supra equuz regis. posito ꝙ nunꝗ̄ equitauerit. sed nunc sit adultᵘˢ ꝛ postea equitabit: vt patet per eius resoluentes. Et falsa in sensu disiunctiuo: qz quelibet harum triū est falsa. sortes iuuenis equitat supra equum regis. ꝛ sortes iuuenis equitauit supra equum regis. ꝛ sortes iuuenis equitabit equum regis.

5ª ppō **Quinta** ppō. nō ois affirmatiua de disiūcto vbi nulla ponit distributio terīs sigtie acceptis deducta ampliatione equalet disiūctiue ei corrūdenti. Hoc pz quia ista est vera in sensu disiuncto deus necessario est creans quod est. vel non creans qd est. capiēdo qd est restrictiue: respectu ptis ꝛ totiᵘˢ

6ª ppō **Sexta** ppō. non ois affirmatiua de disiuncto vbi nulla ponit distributio deducta ampliatione terminis sigtiue sumptis vbi copula nō modificat equiualet disiunctiue. Hoc patet: quia ista tm̄ duo apostoli dei sunt duo vel tres exponendo eā gfa pluralitatis ē va in sensu disiūctio. ꝛ sla i sēsu disiūcto.

7ª ppō **Septima** ppō. Omnis affirmatiua de disiūcto vbi nulla ponit distributio. deducta ampliatiōe terīs sigtiue sumptis vbi copula nō modificat: nō exponibilis: equalet disiunctiue ei corrspōdēti: ita ꝙ iste equiualent ad equitanduz requiritur iste vel iste equus. ꝛ ad equitanduz requirit iste equus: vel ad equitanduz requirit iste equus. vel ad equitandum requiritur iste equus. demonstrando ꝑ portionabilr. Tūc rūdeo ad soīas argumētoꝝ.

Ad pᵐ **Ad** pmū quādo dicis ppō de disiūcto equalet disiunctiue. verꝝ est extra casus tactos. si bn̄ dederis. Sed dicit ꝙ ista est disiunctiua ei corrūdens. iste hō est asinus: vel iste asinus est asinus. demōstrando semper illud pro quo toni disiūctuz singularizabat. Uel dr pro illo casu ꝙ opz addere aliā ppōnem.

Ad 2ᵐ **Ad** scdm qn̄ queris. esto ꝙ totuz disiunctum singularizetur quō supponit pars pma: ꝛ quō secūda. Dicit ꝙ si demonstret vnus homo totuz disiunctū singularizat: ꝛ prima pars etiam ꝑpter demōstrationē rei significate per primā partē. Et secunda pars stat determinate: qz tantū valet sicut hoc ens qd est homo vel asinus: est homo vl asinus. Et si demōstretur vnus asinus dicit ꝙ totum disiūnctū singularizatur. ꝛ secūda pars. esto ꝙ mediate sequat pronomen: ꝛ prima pars stat determinate. Sed qz tunc eēt difficultas in talibus singularizando ista tota. hic hō vel aial: hoc aial vl albū. vbi opz dicē vtrāqz ptē singularizari: vel vtrāqz stare deteriate ꝛ totuz discrete.

Ad 3ᵐ ppōnū de disiū cto ꝙdā affirma tiua ꝙ dā nega tiua. **Ad** tertiū argumentū quo dicis. cōtradictoriū huius. ois homo vel asinus est asinus. est falsa eo ꝙ equiualet vni copulatiue. hoc nego. Et vt intelligat pond distinctiones. ¶ Prima est. ppositionum de disiuncto extremo: quedā est affirmatiua: ꝛ quedā negatia. Et affirmatiuaꝝ. quedā vbi nulla ponit distributio: q̄dā vbi ponit. Et vbi ponit distributio ē triplr. vel pᵒ ps disiūcti distribuit tm̄: vl vtraqz ps diuersis distributionibᵘˢ: vel totā vnica distributione. Si duo pᵒ equalet disiūctiue corrūdēti. In alijs currēdū est ad regulas cathegoricaꝝ p ascēsuz ꝛ descēsuz. ad cognoscēdū an extrema stant pro eodem: vel nō pro codē. ¶ Sed qz cōiter dogmatizat qn̄ totuz disiunctū distribuit: tūc illa de disiūcto equiualet copulatiue: ꝛ qd vel negatū ꝗ̄ ꝛ affirmatū. Pro illo pono ppōnes. Qn̄ toti illud disiūctū. ois hō vel asinus est asinus. est distributū. ꝛ nulli eēnt hoies in mūdo: illa de disiūcto eēt va: vt pz p rlas pnoiataes ꝛ coplatiua eēt fla. ¶ Scda ppō. vel negatū nō valz ꝛ affirmatū. Hoc pbo deducēdo oppositū ad incōueniēs: qz da oppositū. dabunt ꝯdictoria vera ꝛ ꝯdictoria falsa. Primuz pz: soīs vel antixp̄s est soīs. q̄ va est. ꝛ sua ꝯdictoria p te que est hec. nō soīs vl antixp̄s est soīs. valebit illā soīs ꝛ antixp̄s nō sūt sortes. sz ista est vna negatiua cuiᵘˢ sbm nō supponit. gᵒ va. ¶ Scdo sequit ꝙ vnū extremū supponeret in vna ꝯdictoria ꝛ nō in altera nō modali. ¶ Tertio. copula vniᵘˢ eēt pluralis numeri: ꝛ alteriᵘˢ singularis: que oia sunt absurda ꝛ nō impugnatione digna. ꝛ ꝯtie clarent practicanti. ¶ Secundū ostēdo hic. deus vl chimera non est deus. que est falsa. ꝛ sua ꝯdictoria erit hec. non deus vel chimera non est deus. que valet hanc per aduersariuz. omnis deus ꝛ chimera sūt deus. que falsa est. Propterea dico ꝙ cōtradictoria huius. sortes vel antichristus est sortes est hec. non sortes vel antichristus est sortes: que valet hanc. omne ens quod est sortes vel antixp̄us non est sortes. que falsa est. qz cum minore infert sortem nō eē sortem in scrio. Sed in disiunctis copulis fateor ꝙ vl i vna ē ꝛ in altera. ꝛ eꝯ. Et si in vna ppōne ponat ꝛ sine vel. ponet opposito mō in ꝯdictorio eiᵘˢ. ¶ Sed adhuc replicat. ꝯ illā quā dicis equalē disiūctie. ois hō vl ois asinᵘˢ est asinᵘˢ. eo ꝙ qn̄ vtraqz ps distribuit ꝛ diuīsis distributiōibᵘˢ tūc equalet disiūctiue. Ex illo seqret ꝙ illa eēt fla. oē aial ois hō vl ois asinᵘˢ est: posito ꝙ nulla eēnt aialia nisi soīs ꝛ brunellus: vt pz p suā disiūctiuā. Sz ꝯn̄s ē fl̄m: gᵒ ꝛ an̄s. Falsitatē ꝯn̄tis pbo duplr. Tū pᵒ p ascēsū. illud aial ois hō vel ois asinus est. ꝛ idem animal omnis homo vel omnis asinᵘˢ est. ꝛ sic ꝯn̄ter. Tū 2ᵒ: qz sua exclusiua in terīs trāspositis q̄ isert hāc vlez ē va vt dicūt eiᵘˢ exponentes: gᵒ ipa vlis ē va. Pōt dici ꝙ ipsa vlis est va vt arguūt rōnes. nec hoc obuiat dictis. vbi fuit vnū pꝰuz stans confuse tm̄ respectu vtriusqz distributi. Replicatur.

Cōsequēter rūdet ad alia argᵒ qn̄ ꝯfirmas pᵐ arᵐ triplr. Et pᵒ de illo argᵒ. oē corpᵘˢ hois ē hō. distinguo maiorē. vl si sic ꝯstructio itrāsitiua: ꝛ sic eā cōcedo. ꝛ sic sbsumēdo in eodē sensu mior est fl̄a. Ul si sit ꝯstructio trāsitiua in maiore: puta rei possesse in ordie ad rē possidentē. ꝛ sic maiorez nego ꝛ cōcedo miorē. Sz si in maiore capit itrāsitiue: ꝛ trāsitie i minoꝛ. nego ꝯn̄tiā. nec vꝫ argᵐ in darij. nisi capiēdo vi deri sophistice. Et qn̄ pbas miorē. brunellᵘˢ ē asinus hois: gᵒ corpᵘˢ hois si ꝯn̄s capiat itrāsitiue ꝛ p̄ n̄ aīitis trāsitiue nō ē iseriositas extremi ad extremū. qd requirit: qz iseriositas pus ad ptē nō sufficit arguēdo ab iseriori ad supius: quēadmodū nō seqt. soīs icipit eē albus: Rūdet.

albus: ergo incipit esse coloratus. eo q licet album sit inferius ad coloratum. tamen incipiens esse album non est inferius ad incipiens esse album inferius esse coloratum.

Ex isto seqt q aliq̃ ꝯña est bona. et tñ vtriq3 addē do idē nō valet argm: q2 clare seqtur sortes est magister: ergo sortes est homo. Et tamen nō seqt sortes est magister parisieñsis: ergo est homo parisieñsis.

Sed forte dices. Aristo. secūdo prar. in cqpollentijs modaliū arguit ꝯ antiquos vbi suū primū argm videt in hoc stare eo q sic arguit qm ꝯrij impossibile reddit idem valens neċio. Nā si impossibile est esse necesse est nō eē. si vō impossibile est nō esse neċio est esse. Ad certe impossibile est sic ponī necessarij ꝯdictionis vbi vult dicē q ex quo neċiū nō et ipossibile equalent: ergo addēdo vtriq3 negatio nem equalebūt: et totū argumentū stat in hac ꝯña.

Dicitur q ꝯña aristotelis nō stat in illo: sed isto. Iste due ꝯriant: ergo postponendo negationē vni equalebūt: quēadmodū qlibet hō nō currit: et nullus homo currit: ergo adhuc pponendo vtriq3 negationem equiualebunt: quēadmodum iste. non quilibet homo non currit: et nōnullus homo currit. Et ille modus probandi est efficax.

Ad 2m confirma. Ad scđam ꝯfirmatiōnē negatur ꝯña: nec arguit ad positionem alterius capiendo alterius relatiue: quēadmodum oporet: sed bene capiendo indiffinite. Sed oportet ꝯcludere sortes nō est asinus.

Ad 3m. Ad tertiū negat ꝯña si tpe importat p ly loquēs in affirmatiua et negatiua non sit idē nec bñ af: q2 tunc non af cum destructione vnius partis: eo q nō ꝯdicunt: vt p3 ex diffinitione elenchi. Si referā tur ad idem tempus concedo ꝯñam, et sed nego añs.

Ad 2m Ad scđ3 argm principale dr q si ꝯña pro añte alterius ꝯñe accipiatur in eodem sensu nego ꝯñam scđam. nec af a tota disiunctiua cū destructiōe vnius partis. imo af a tota copulatiua cuius pria pars est vna disiunctiua. et altera pars destructio vnius partis disiunctiue inferēdo alterā partē. et talis ꝯña non valet. Ubi autē in scđa ꝯña fit vna copulatiua tūc media sunt variata q2 primum ꝯñs prime ꝯñe fuit vna disiunctiua. et añs scđe ꝯñe vna copulatiua. et ad cōfirmationē triplicē vel triplicem ꝯfirmationem. Ad primā ꝯcedo ꝯñam et nego añs: et nego q ille ꝯdicāt tñ sortes est asinus: et tñ sortes nō est asinus eo q est aliqua vlitas in vtraq3: vel in vtraq3 est vlitas: scz ly et ex quo tñ non negatur vtraq3 exponitur copulatiue.

ad ꝯfir. Ad ꝯfirmationē qua dicis hāc esse veram. sortes est asinus. nego. et totū casum admitto. Et ad argm q̃d facis in darij. qcqd pdicatur in a pdicatur in b. solet dici q est fallacia figure dictionis eo q sub signo distributiuo pmend sbe subsumitur terius alterius pdicamenti quēadmodū est ly idē vel simile. Sz ꝯ sequeretur q hic nō esset argm in darij. oē aial currit: album est aial: ergo albū currit. Qđ si concedas. ꝯ. est eiusdē forme cū ista que est in darij. oē aial currit: lignum est aial: ergo lignū currit. p3. maior illius est eiusdē forme cum maiore alterius: et minor cū minore alterius: et ꝯclo cū ꝯclone: ergo ille sūt eiusdē forme inter se. De facto illud argm nō ꝯcludit ꝯñter: q2 dabiles sunt due ꝯñe quarum añtia sunt eiusdē forme et ꝯña. et tñ non sunt eiusdē forme inter se vt hic. aial est hō: ergo hō est aial. et hō est aial: ergo lignū est lapis. hoc est q2 nō est talis habitudo vnius ꝯñe in se sicut alterius. Sic pōt dici in pposito q nō est talis habitudo istarum duarum ꝯñarum: q2 in minore vnius subsumitur terius de pmento cuius signū est distributiuum in maiore: in altera vero nō. Et l3 istud pōt defendi: cētm occasio pluriū errorum in logica et plures difficultates frangerent. nec ēēt apparētia difficultatis in isto. ois essentia diuina est pater: filius est essentia diuina: igit et cē. eo q sub signo distributiuo pmenti sbe subsumitur terius de pmento relatiōis. ppterea relinqt modus ille. Et tunc ad argumēta videtur negando maiorē eo q nihil ē in duabus ppōnibus nō coicantibus. Et si replices qcquid pdicatur in a pdicatur in b sm se vel suū simile. sed simile de simili pdicatur in a: ergo simile de simili pdicatur in b. negatur ꝯña: q2 plus pdicatur in minore q̃ subijcitur in maiore: q2 simile de simili se tenet a parte pdicati in minore: aliter pō forte non intelligibilis: ideo d3 sic argui qcqd pdicatur in a pdicatur in b. vel secū ꝯuertibile. sed simile pdicatur in a. igit simile pdicatur in b. vel secū ꝯuertibile: et illud ꝯño ꝯcedit sicut añs.

Ad tertiā partē ꝯfirmationis nego ꝯñam. Et ad probanōē3 nego añs. Et ad pbationē in barbara. nego consequentiam eo q illa exceptiua non est pure affirmatiua: sed signit negatiuam.

Tertio principalr af. sortes est asinus: ergo ppositū. pbo añs. alicuius spēi qdlз suppositū est asinus. et ista supposita sunt: ergo alicuius speciei istud suppositū est asinus: et alicuius speciei istud suppositū est asinus. et sic ꝯñr demōstrādo ois supposita aialium: q2 pro his oībus supponit. Sz forte dices. op3 capere relatiuū identitatis in oibus singularibus preter q̃ in prima. adhuc manifeste sequitur hoiem esse asinum. ascendendo sub ly suppositum. Op. 3.

Cōfirmo tripliciter. Tum primo. bñ seqtr alicuius speciei qdlibet suppositum est asinus: sortes est alicuius speciei suppositum: ergo sortes est asinus. Et si dicas plus pdicatur in minore q̃ distribuit in maiore. tunc ergo adminus bñ sequitur. alicuius spēi qdlibet suppositū est asinus: ergo alicuius speciei sortes est asinus. ꝯfirmat

Tum scđo. oē indiuiduū alicuius speciei est asinus: sortes est indiuiduū alicuius speciei ergo est asinus. antecedēs patet: q2 omne indiuiduū istius speciei est asinus ergo omne indiuiduum alicuius speciei est asinus ab inferiori et c.

Tum tertio. oē currens est asinus: sortes possibiliter est currens: ergo sortes possibiliter est asinus. in darij. Forte negas ꝯñam eo q ly currens stat ample in vna premissarum et non in altera. Cōtra. sequeret ex illo q Aristo. supflue tradidisset modum sillogizandi ex vna de inesse: et altera de modo. cuius oppositum docet ad longum primo priorum.

Quarto principaliter af. tu es genitus ab asino: ergo tu es asinus. Añs probat impossibile est aliud q̃ asinū te genuisse: et tu es genitus: ergo tu es genitus ab asino. Cōsequētia tenet cū Op. 4.

minore: τ maior ꝓbatur demōstrata ista ppōne. tu es asinꝰ. hoc est aliud ꝙ asinū te genuisse. τ hoc est impossibile: ergo impossibile est aliud ꝙ asinū te genuisse. ꝯña tenet expositorie. τ maior pꝫ: qꝛ tu es: τ tu non es asinū te genuisse. ergo tu es aliud ꝙ asinuꝫ te genuisse.

ꝯfirmat primo. **Et** cōfirmatur tripliciter. Tum primo. sortes est aliud ꝙ brunellus: τ nihil aliud est ꝙ brunellus: ergo sortes est brunellus. ꝯña est clara: τ añs arguitur. sortes est τ brunellus est τ brunellus: τ nihil aliud ꝙ brunellus est. τ sortes non est brunellus: τ nihil aliud ꝙ brunellus: ergo sortes est aliud ꝙ brunellus. τ nihil aliud ꝙ brunellus. cōsequentia tenet cum maiore: τ minor probatur. hoc est demonstrando brunellū: τ hoc est brunellus τ nihil aliud ꝙ brunellus: ergo brunellus τ nihil aliud ꝙ brunellus est.

Scdo **Tum** secundo. posito ꝙ a conuertatur cuꝫ ly homo. τ hoc disiunctū a vel b cum isto terio asinus. tunc sic af. tu es a. ergo tu es a vel b. a parte disiuncti ad totū disiunctū. Et vltra. tu es a vel b. ergo tu es asinus. a conuertibili ad conuertibile.

Tertio **Tum** tertio. tu es frater brunelli: ergo tu es asinus. Cōsequentia est bona τ probo añs posito ꝙ tu habeas fratrē τ brunellus alium. tūc demonstrādo vos duos. isti sunt fratres: ergo vnus est frater alterius. ꝯsequentia est clara. ꝓbaṫ antecedēs. isti sunt fratres istoꝝ duoꝝ demonstrādo fratrē asini τ fratrem tuū: ergo isti sunt fratres. ꝯña pꝫ: qꝛ ex opposito sequitur oppositum sic arguendo. isti nō sunt fratres: ergo isti non sunt fratres istorum duorum.

Ad pᵐ **Ad** primum argumentū respondeṫ negando cōsequentiam: quia esto ꝙ ly suppositi distribuatur pro omnibus suppositis: quia ly speciei nō restringit ipsum. propterea quia pro tot stat ac si nō poneretur ly speciei: sed qꝛ ly speciei stat determinate nego ꝯsequentiam. Unde oportet sic descendere. alicuius speciei aliquod suppositum est asinus: ergo alicuius speciei istud suppositum est asinus. τ sic copulatiue demonstro oia supposita asinoꝝ. τ postea disiunctiue ratione de ly speciei. τ copulatiue rōne de ly asinus. Et quia erit vna pars cum oibus singularibꝰ suis copulatiue vera: totus descensus est verus.

Secundo dico ꝙ oportet dicere. alicuius speciei istud suppositum est asinus. demonstrando vnum asinum τ eiusdeꝫ speciei demonstrando vnum alium asinum istud suppositū est asinus. τ sic consequenter ad supposita asinoruꝫ. τ quia vbi ponitur eiusdem non oportet capere aliā speciem. τ omnes ille singulares sunt vere.

Tertio dico opꝫ prius descēdere sub isto terio spēi. τ ibi dabiṫ vna singularis vā: τ postea descēdēdū ē ad alia iferiora ꝺ ly suppoᵐ. Tñ bñ verꝫ ē ꝙ ly suppositi stat magis stricte in descēdētibꝰ ꝙ in descēsa: sꝫ hoc nō nocet: vt dꝫ in descensu.

ad pᵐᵐ ꝯfir. **Ad** pmam cōfirmationem arguendo subdiṫ solutio. Et ad replicam nego cōsequentiā: sed oportet capere relatiuum identitatis in minore.

ad 2ᵐ ꝯfir. **Ad** secūdam ꝯfirmationē cōcedo ꝯñaꝫ sed quēadmodū ꝯñs est falsuꝫ: ita τ añs pro maiore. Sꝫ forte dicis. omne idiuiduū istius spēi est asinus: ergo oē indiuiduū alicuꝰ spēi est asinꝰ. ab inferiori ad superius sine distributiōe superioris respectu de ly istius spēi τ spēi. Et si dicas superius distribuiṫ. Contra. mediate sequiṫ signū vl'e affirmatiuū. Sed forte dicis. ad distributionē recti sequiṫ distributio obliqui. Cōtra. ly hoīs non distribuiṫ hic. quilibet asinꝰ hoīs est asinus. quia tūc sequitur ꝙ bene sequeretur quilibet asinus hoīs currit: τ isti hoīes sunt oēs hoīes: ergo quilibet asinus istius hominis currit. demonstrādo hominem non habentem asinum qꝺ est falsum. Oppōit

Respōdeṫ ad replicam. qñ arguis ab inferiori ad superius sine distributione ꝭm tenētes ꝙ ad distributionē recti sequiṫ distributio obliqui negaṫ. ꝭm alios arguiṫ cū distributione totius. ꝙ ꝙ ly hoīs stet ꝯfuse tm̄: tū hoc totuꝫ asinus hoīs est vnū ſbm distributiuū: vt facile pōt ostēdi expositorie. tenēdo ꝙ totum est sue partes. Et qñ reprobas pmū dictū p descēsuꝫ tenēdo ꝙ ly hoīs distribuiṫ. diciṫ ꝙ male descēdis: qꝛ ly hominis in descensa solum stat pro hominibꝰ habentibus asinos: τ in cōsequēte pro alio. τ hoc incōuenit in proposito. Rñdeṫ

Ad tertiā cōfirmationē negaṫ ꝯsequētia. nec arguiṫ in dariȷ. τ cū nō assumitur arguēdo pp mediū qꝺ stat ample in vna pmissarū τ nō in altera. sed causa est: qꝛ suppositio minoris ꝗ ad tpꝰ dꝫ contineri sub suppositiōe maioris vel esse ei sitis. nō aūt debet suppositio minoris trāscendere suppositioneꝫ maioris quoad tpꝰ. qꝛ maiore de necessario possibili futuro vel pterito subsumēdo de inesse sequiṫ formaliter: sed maiore de inesse τ minore de pdictis nihil sequiṫ syllogistice: qꝛ nō sequiṫ. oīs homo est aīal: antichꝰs erit homo: ergo antichristus est aīal. omnis deus est creans: τ oīs essentia diuina necessario est deꝰ: ergo omnis essentia diuina necessario est creans. ad 3ᵐ ꝯfir.

Ad 4ᵐ argumētū pncipale nego antecedēs. Et ad ꝓbationē nego illā: hoc est aliud ꝙ asinū te genuisse. Et quādo eam iterū ꝓbas per exponētes nō sufficiēter accipis eas: sed secūda exponēs dꝫ esse ista. τ asinū te genuisse est. τ hoc est falsuꝫ: qꝛ asinuꝫ te genuisse nihil est: qꝛ nulla res est asinus qui te genuit. Sed si ly asinum te genuisse capiaṫ māliter pro hac ppōne. asinus te genuit. cōcedo exponētes. τ distinguo ꝯñs: qꝛ hoc impossibile est. aliū ꝙ asinū te genuisse. hꝫ duos sensus. vl' ly aliud ē noīatiui casus: τ tunc est sensus. alqͥd est impossibile qꝺ nō est illa propositio asinus te genuit. ad bonuꝫ sensum est valēs: qꝛ illa exponibilis affirmatiuā cōsequentiā ista nō parit. vel si sit accusatiui casus ly aliud: τ tūc est falsa. τ sensus est. impossibile est aliā rē ꝙ asinuꝫ te genuisse. Ad 4ᵐ argᵐ

Ad pmā parteꝫ triplicis ꝯfirmationis distinguo añs. vel ipm capiṫ in sensu copulato: τ sic nego ꝯñam: qꝛ añs est veruꝫ τ ꝯñs impossibile. Uel in sensu copulatiuo. cōcedo cōsequētiā τ nego añs. nec sufficienter ꝓbaṫ. Ueritas istius pꝫ in vno ṽbo. sortes ē aliud ꝙ brunellus: τ nihil aliud ꝙ brunellus. qꝛ ista est falsa. sortes est brunellus τ nihil aliud ꝙ brunellus. quia predicatuꝫ solūmodo supponit pro brunello. addatur ergo relatiuum diuersitatis: tunc aggregatum ex relatiuo τ residuo sopponit pro sorte. ad pᵐᵐ ꝯfir.

Ad scdam

Ad 2um ꝯfirma. **Ad** scḋaꝫ ꝯfirmatiões pt̄ dici ſ3 artē obligatoriā ꝯcedēdo ꝯñam: ⁊ negādo añs ⁊ ꝯñs q̄tienſcūq3 ꝑponuntur. Tñ realiꝰ dicit ꝙ non arguit a pte disiūcti ad totū disiūctū: eo ꝙ nō ē nisi apparēter disiunctiū. Vel esto ꝙ sit disiūctiū nō r3. seqꝛ ꝙ rla illa nō tenꝫ mꝰ q̄ pars participat significationē totiꝰ.

Ad 3um **Ad** tertiā ꝯfirmationē nego istā. Ego sum frater asini. Et ad ꝓbationeꝫ do casuꝫ. ⁊ nego ꝙ simꝰ frēs. Et ad ꝓbationeꝫ sumꝰ frēs istoꝝ duoꝝ. gꝰ frēs nego ꝯñaꝫ: qꝛ mutaꝛ relatio extrinseca in intrinsecā affirmatiue. ⁊ talis ꝯña nihil v3. Vñ tūc est relatio extrinseca qñ terim relatiuū seqꝛ terius specificās dependētiaꝫ. et hoc cōiter fit per obliquū. ⁊ tunc est relatio intrinseca quādo nihil sequiꝛ. vt sortes ⁊ brunellus sunt fratres. ibi denotatur ꝙ sunt fratres inter se. Et qñ arguis. ex opposito sequiꝛ oppm̄. nego: qꝛ mutatur relatio intrinseca in extrinsecam negatiue.

Op. 5. **Quito** ꝑncipalr̄ aꝛ. Tu es asinꝰ vl̄ tua ꝑꝰ rñsio ē negatiua: s3 nulla tua ꝑꝰ rñsio est negatiua: gꝰ tu es asinꝰ. Et voco rñsionē negatiuam qñ rñdes p nego. ⁊ affirmatiuā qñ rñdes p cōcedo. Tūc ꝓpono tibi disiūctiuam in q̄ latet difficultas argumēti si eam ꝯcedas. Tunc secūda ps est falsa. ⁊ sic ꝯcedis eā pro ista. tu es asinꝰ si neges disiunctiuam.

Oppōm **Cōtra** ē vna disiūctiua cuiꝰ vna ps ē vā. s. ista ꝑꝰ rñsio tua est negatiua. ⁊ sic male rñdes. ¶ Cōfirmaꝛ tripl̄r. Tñ ꝑꝰ. Vñ sequiꝛ. Hō est

Con firmat ꝑꝰ asinꝰ vel hec copulatiua ꝯdicēs disiunctiue sigt̄ talr̄ esse q̄lr̄ ē. demonſtrando per ly hec: copulatiuā isti disiūctiue ꝯdicentē. s3 hec copulatia isti disiunctiue ꝯdicēs non significat taliter esse qualiter est: ergo homo est asinus. Taliter est sicut sigt̄ur p añs. gꝰ talr̄ est sicut sigt̄ur p ꝯñs. Jam ꝓbo ꝙ talr̄ sit sicut sigt̄ur p añs ꝑꝰ. p disiūctiuā sigt̄ur ꝙ hō ē asinꝰ. vl̄ hec copulatiua ꝯdicēs isti disiunctiue sigt̄ talr̄ eē q̄lr̄ ē. ⁊ si ita est sicut sigt̄ur p scḋaꝫ ptē: tūc ita ē sicut sigt̄ur p totaꝫ. S3 ꝓbo ꝙ sic. Jta est sicut sigt̄ur p copulatiuā disiūctiue ꝯdicētē ⁊ hoc 2ª ps disiūctiue sigt̄: ergo ita ē sicut p totū añs sigt̄ur. Cōsequētia ē clara cū minore. Et ꝓbo maiorē. Jta ē sicut p istā sigt̄ur. nullus hō ē asinꝰ. ⁊ ita ē sicut p istā parteꝫ sigt̄ur hec copulatiua ꝯdicēs isti disiūctiue nō sigt̄ talr̄ esse q̄lr̄ est. ꝓbo: qꝛ vel ita ē sicut p illā ptē sigt̄ur vel nō. Si ꝑmū ꝓpositū. Si scḋm tūc sic nō est talr̄ q̄lr̄ illa 2ª cathegorica sigt̄: ⁊ talr̄ ipsa sigt̄: ergo taliter ē sic ipsa sigt̄: gꝰ adhuc habeꝛ ꝓpositū. Jtē si nō sit ita q̄liter illa copulatiua sigt̄ nō est talr̄ q̄lr̄ p disiūctiuā sigt̄ur. ⁊ sic non erit taliter sicut p vnū ꝯdictoriū sigt̄ur qḋ est incōueniēs. ¶ Tñ 2ᵒ. hō est asinꝰ vl̄ hec disiūctiua ē ipossis

Scḋo ſm hāc sigt̄ionē: s3 hec disiūctiua nō ē ipossis ſ3 hāc sigt̄ionē: gꝰ hō ē asinꝰ. añs huiꝰ ꝯñe ē ꝯcedēdū a te: ergo ⁊ ꝯñs. Qḋ añs sit ꝯcedēdū. arguiꝛ ꝑꝰ ps. s. disiunctiua est ꝯcedēda. Qḋ ꝓbo. Jta est sicut sigt̄ur p secūdā ptē qḋ p3: qꝛ vl̄ ita ē vl̄ nō ita ē. Si ꝑm̄ oꝑtatū. Si 2m: tūc si nō pt̄ ita eē sic p eā sigt̄ur: qꝛ q̄litercūq3 pt̄ sigr̄e ſ3 hāc sigt̄ionē iā sigt̄: gꝰ si pōt eē possis nūc ē ipossis. ⁊ sic itez habeo ꝙ ita ē sicut ipsa sigt̄. Jam ꝯdictoriū huiꝰ ꝓbo. sigt̄ sic ē. ⁊ p ꝯñs cū añs sigt̄ sic ē qḋ ꝓbo. negatia sigt̄ ꝙ ipsa nō ē ipossis ſ3 hāc sigt̄ionē: ⁊ ita est: imo ita ē sicut p affirmatiuā significatur: ergo negatiua sigñs ꝙ ipsa nō est impossis est vera.

Tertio **Tum** 3ᵒ hō ē asinꝰ vel hec copulatiua ē vā. demōstrādo copulatiuā isti disiūctiue ꝯdicētē: s3 hec copulatiua nō ē vā: gꝰ hō ē asinꝰ. añs est veꝝ: gꝰ ⁊ ꝯñs: qḋ breuiter ꝓbo. copulatiua ē vā. ⁊ sic ꝑꝰ ps ē vā. ⁊ ita ē sicut sigt̄ur p scḋaꝫ ptē vel vt reqꝛꝰ dicā. 2ª ps sigt̄ talr̄ nō eē q̄lr̄ nō est. qḋ capio p eodē in toto ꝓcessu. p3 2ª ps copulatiue sigt̄ ꝙ hec copulatiua nō ē vā. tūc vl̄ ita ē ⁊ ꝓpositū. vel nō ita ē. ⁊ tūc ita est sicut p eiꝰ ꝯdictorium sigt̄ur. ⁊ op3 dare ꝙ hec copulatiua est vera. ⁊ sic ita est sicut ipsa significat. ⁊ adhuc ꝓpositū ꝙ illa copulatiua est vera. ⁊ hoc secūda pars illius disiunctiue significat: ergo secūda ps disiunctiue est vera. consequens est totam disiunctiuam: imo totale antecedēs esse verū. qḋ querimus.

Ad 5m ꝑncipale rñsio **Ad** 5m ꝑncipale. Rñdeꝛ negādo disiūctiuā mihi ꝓpositā de directo. Et qñ arguis nego disiūctiuā cuiꝰ vna ps ē vā scita a me fore vā. nego hoc ꝙ ꝑꝰ rñsio ē negatiua. sꝫ negaꝛ ꝙ ꝑꝰ rñsio fuit per nego ⁊ nego ꝓpriū actū i casu. S3 ꝯ illō replicas tua rñsio fuit p dubito: nego vel ꝯcedo nō p duo ꝑꝰ per te: gꝰ p 3m. s. ꝯcedo. ⁊ illa disiūctiua fuit tibi ꝑꝰ ꝓposita: tūc illa fuit a te ꝯcessa. ⁊ vltra. gꝰ disiūctiua nō ē vā. ⁊ ꝯcedis eā: gꝰ male rñdes. ¶ Ad replicā rñdeꝛ.

Rñꝰ ad replicaꝫ esto ꝙ non dubitē neq3 dicā me negare. nō seqꝛ ꝙ cōcedā: qꝛ stat plēs eē modos rñdēdi actu: vt p distinguo ⁊ multis alijs modis poꝰ. ⁊ si clauseris viā per istā nō sūt plēs modi rñdēdi. ꝯcedo ꝙ fuit ꝯcessa: ⁊ qñ īfero tūc nō fuit vā cū nō ꝯcedebaꝛ pp ꝑtinētiā sequēs. dico ꝙ nō op3: imo dabo tibi ꝓpōnē falsam q̄ q̄liteꝛcūq3 loco ꝓponiꝛ ē ꝯcedēda. qḋ p3. qꝛ aliq̄ ē falsa ⁊ pertinens sequens formaliter: vt patet de hac disiunctiua hoc est falsum vel hoc nō est falsuꝫ. ꝯtinue demōstrādo istā affirmatiuā fallētē. ¶ Scḋo ꝯcedo ꝙ male rñdeo. nec hoc incōueniēs: vt p3 ex obligationibus. mō hic est obligatio latēter in hoc argumēto.

Ad primā ꝯfirmatiōeꝫ **Ad** ꝑmā ꝯfirmationē ꝯcedo ꝯñaꝫ nego ꝙ ita sicut sigt̄ur p añs. ⁊ dico disiūctiuā sigt̄ nō taliter eē q̄liter ē: qꝛ copulatiue 2ª ps significat illā copulatiuā significare nō talr̄ eē q̄lr̄ ē. ⁊ ꝓpterea copulatiua sigt̄ nō talr̄ eē. ⁊ 2ª ps disiūctiue significās copulatiuā sigr̄e talr̄ esse q̄lr̄ est sigt̄ alr̄ esse q̄ est ⁊ tñ ita ē in re sicut p totā copulatiuā significatur. nec habeo pro incōuenienti ꝙ vtraq3 pars cōtradictiōis significat nō talr̄ esse q̄liter est. ⁊ hoc maxime qñ vna h3 non taliter annexū. ⁊ hoc est clarū ex isolubilibꝰ ¶ Ad alias duas ꝯfirmationes vide in isolubilibꝰ.

Op. 6. **Sexto** ꝑncipalr̄ aꝛ. si hec ꝯña ē bona. hō est asinus. sed hec consequentia ē bona: ergo homo est asinus. posito ꝙ ly hec demōstret totam consequentiā. cuiꝰ est pars in maiore: ⁊ in minore demonstret maiorē q̄ ē ꝯña. ꝙ maior sit ꝯcedēda aꝛ. qꝛ vl̄ ē bona ꝯña vel nō. si ꝑm maior ꝯcedit pariter ⁊ minor. si 2m tūc nō v3. ⁊ ex q̄ nō v3 est impossis: qꝛ oīs mala ꝯña est ipossis ꝯña: ⁊ ex q̄ añs sigt̄ hanc consequentiam esse bonā. añs est impossibile. Et vl-

vltra: ergo ɔña bona. τ sic currit maior τ minor.

ɔfirmat **Cōfirmat** tripl'r. Tū p° pbādo hanc esse verā ꝑm hāc sigtionē. hō ē asinus. Si hec ppō est va ꝑm hāc sigtionē hō est asin°. demōstrādo istā mētalē. hō est asin°. hō est asin°: g° si aliq̄ ppō ē va. hō est asin° ab iferiori ad supius: sed aliq̄ ppō est va: ergo hō est asin°. Tū 2°. hec est va: hō est asin°. qḋ pbo. qa oppitū ē falsa. Tūc sic bn̄ seq̄tur. hō ē asin°. ē falsa: g° ei° ɔ̄dictoria ē falsa: ſʒ ɔño est sim: ergo τ añs. Et pbo ɔñā3. bn̄ sequit. hec ppō est falsa: g° ɔ̄dictoria ei° est va. saltē si fit: ſʒ nō stem° in illo. Et vltra ɔ̄dictoria ei° est va: ergo ei° ɔ̄dictoria ē falsa: g° de p° ad vltimū si hec ppō est falsa ɔ̄dictoria ei° ē ista q̄ fuit ɔña pbāda. Tū 3° pbādo ɔña3 bn̄ sequit. hec ppō ē falsa: ergo ɔ̄dictoriū ɔ̄dictoriū eius est falsū vt notū est. Et vltra: ergo ɔ̄dictorium ei° ē sim a ɔuertibili ad ɔuertibile: q: isti termini conuertunt ɔ̄dictoriū τ ɔ̄dictoriū ɔ̄dictorij: q: omne cōtradictorium est ɔtradictorij cōtradictoriū τ ecōuerso.

Ad 6^m arg^m **Ad** 6^m arg^m qḋ idubitāter est difficile. a multis negat casus q̄ ly hec pōt demōstrare ppōnē cui° est pe pp difficultatē argumēti: ſʒ bn̄ admitterēt in facilibus. ppterea dato casu si ɔña fuerit in illis ad placitū sigtib° negat ɔña: τ negationis cā ondit: q: añs ē poſe τ ɔñs ipoſe. Scḋa pe est nota: τ pmā sic pbo: q: añs sigt illā ɔña3 eē bonā: τ hoc ē poſe: q: si homo est asin° imponat ad sigtdū deum esse: tūc ita est sicut añs sigt. τ sic añs non est impossibile.

Op. p° **Sed** ɔ̄ hoc replicas. capiat ɔña in illis n̄ aliter sigtib°: τ deducat arg^m vt sup̄. Sʒ forte iterū frāgis arg^m ɔcedēdo ipositionē posse cadere in mēte vltimata. Tūc capio hāc ɔña3. hec ɔña ē bona ꝑm hāc p̄cisam sigtionē. g° hō est asin°. τ redibit difficultas arguēdo vt sup̄. Pōt forte dici q̄ añs illius cōsequētie sic ex cōsequenti significat hoīe3 esse asinum. ¶ Sed cōtra hoc arguit: q: vel sigt hoiem eē asinū ad placitū vel n̄ aliter. Sʒ nec hoc nec illud potest dici: ergo non significat hoiem esse asinum.

Op. 2. **Secūdo** ar. seq̄ret q̄ si eēt vnū ɔñs cōpositū ex decē vel viginti ppōnib° tale añs ex ɔñti sigret qcq̄d sigtur p illas decē: ſʒ hoc est absurdū. nec ē op° ad ɔña3 defendēdā ita dicē: vt capta hac ɔña hec ɔña ē bona p̄cise ꝑm hāc sigtionē. ergo homo est asinus τ equ° est capra. sufficit ad defendendū illā cōsequentiā bonā. τ q̄ añs ex ɔseq̄nti solū significaret hominē esse asinū. Qḋ si forte cōcedas. ɔ̄. nō est maior rō q̄ vnū significet q̄ aliud.

Op. 3. **Tertio** ar. sequeret q̄ data rñsione p̄dicta q̄ ista ppō hec ɔña ē bona ꝑm hanc significationē antecedit ad quālibet ppōne3 mūdi. qḋ nō videt dicēdū. Cōsequētia p3: q: ex consequēte arguerēt a tota copulatiua ad alteram eius partem.

Op. 4. **Quarto** sequeretur q̄ hic esset nugatio. hec consequentia est bona. ergo hec cōsequentia est bona. eo q̄ antecedens significat directe τ consecutiue quod significatur per consequens.

Op. 5. **Quinto** ar. ex opposito ɔñtis nō seq̄t oppositū añtis: q: nō seq̄t. nullus hō est asin°: ergo hec ɔña nō est bona. patet. añs est necessarium τ non cōsequēs. q̄ añs sit necessariū patet. Si dederis cōsequens esse necessariū: tūc hec consequentia non est bona. τ sic sequitur destructio totius.

Rñdet ad p^m **Respōdet.** Jsti rōnes sunt apparētes: τ ɔñter loquēdo ad p^m arg^m rñdet ad pmū q̄ añs nec pprie ad placitū nec pprie naturaliter significat hoiem esse asinu3: q: ista membra intelliguntur de significatione directa non reflexa. etiā pōt dici q̄ significat ex ɔsequenti ad placitum.

Ad 2^m **Ad** 2^m ɔñter ɔcedo q̄ sigt quicq̄d sigtur p ɔñs: dato q̄ sint mille ptes. Si qs velit obligatorie loqui pōt illud negare τ iubere opponētē opponere ppōes rñdēdo ad pposita ꝑm artē obligatoriā.

Ad 3^m ¶ Ad tertium concedo illatum.

Ad 4^m **Ad** 4^m nō seq̄t dato q̄ esset geminatio in añte: et dī q̄ nō op3 q̄ geminet sigtionem q̄n directe añs cū ɔñte idētificat: vl' idētificarent si eēnt. Sʒ h̄ q̄ris an añs huius hec ɔña est bona: ergo deus est significat ex cōsequente deum esse. potest dici q̄ sic: ſʒ hoc non sit adeo necessarium ppter necessitatem consequētie. sicut cum alijs passionib° ppositionis.

Ad 5^m **Ad** 5^m nego q̄ ex opposito ɔñtis nō seq̄t oppositū añtis. τ ɔcedit q̄ añs sit nec̄ium τ sil'r ɔñs: q: sigt equalēter distinctiue nullū hoie3 esse asinum. Uel al'r dī ad totā p̄ncipalē ɔñam cā negādo quēlibet cuiq3 pponit. τ q̄n dicis añs est ipossibile. negatur. τ tūc queris oppositum: tūc est possibile: ergo ɔñs est possibile. concedo ɔsequentiam τ ɔñs. τ cōsequēter nego q̄ significet hominem esse asinū: τ defendas te per artem obligatoriam: q: opus est in proposito.

Ad primā ɔfirmatiōes **Ad** pmā ɔfirmationē nego ɔditionalem. Et ad probationē pōt dici q̄ ar ab iferiori ad superi° cū distributione supioris: q: al's argueret a nō distributo ad distributū arguēdo sillogistice a tota ɔditionali cū destructione cōsequentis ad destructione3 añtis. sed nō stando in hoc dico consequentiā nō valere ab iferiori ad supius in cōditionalib°: quēadmodū nō sequit. si sorꝫ est hoc aial demōstrādo asinu3, sortes est asinus: ergo si sortes est aial: sorꝫ ē asinus.

ad 2^m **Ad** scḋa3 nego añs. Et ad pbationē nego consequentiā. τ ad illā de pmo ad vltimū dī q̄ ly sua vel ly eius refert diuersimode. quare non valet.

ad 3^m **Ad** tertiā ɔcedo ɔña3: τ q̄n vlteri° isers nego scḋam consequentiam. τ quando probas a cōuertibili ad conuertibile. negatur saltem respectu extremi ad extremum: ſʒ bene partis ad partem.

Op. 7. **Septimo** p̄ncipal'r ar. sor. ē asin°: g° ppositū. añs pbo. sorꝫ ɔtingēter nō ē aial: g° sorꝫ ɔtingēter nō ē hoc aial demrādo vnū asinū. τ vltra. g° sor. ɔtigēter ē hoc aial demrādo idē. τ sic sorꝫ ē aial dādo illā esse. Pria ɔña est de sēsus. scḋa est cōuersio in oppositā3 qualitatem.

ɔfirmat **Et** ɔfirmat tripl'r. Tū p°. hec ē va. hō ē asinus. pbo. hec ē va cui° ɔ̄dictoria ē falsa: g° hec ē vera. ɔña claret τ añs. hec nō est va cui° ɔ̄dictoria ē falsa τ hec ē: g° hec ē nō va cui° ɔ̄dictoria ē falsa a negatiua ad affirmatiuā p̄to variato penes finitū τ isinitū

positum

poſita ɔſtāntia. Et vltra. hec ē nō vā cui⁹ ɔ̄dictoria eſt falſa: g° hec ē falſa cui⁹ ɔ̄dictoria ē falſa. a ɔuertibili ad ɔuertibile qḋ idē ē dicere. nō veꝝ cui⁹ ɔ̄dictoriuȝ ē fīſi. ꝛ fīſi cui⁹ ɔ̄dictoriū eſt falſuȝ. ſed vltimū ɔñs eſt fīm: ergo pᵐ añs nō eſt veꝝ. ꝛ nihil falſi ibi apparet niſi hoc. hec nō eſt vera cui⁹ ɔtradictoria eſt falſa. tunc ſua contradictoria eſt vera ... quos querimus.

Scđo Tum 2°. ſoꝛ eſt aſin⁹ vel hec ē negāda. p ly hec demſtando illā ... hegoricā. ſed hec nō ē negāda: ergo ſoꝛ ē aſin⁹. ɔñia ſepe ante arguta Et pbaꝭ minoꝛ: qꝛ 2ᵃ ps illius diſiūctiue ſic ſe hȝ ꝙ taliter eſt ſicut ipſa ſigt. ꝛ nō ſe falſificat: g° ē vā. ꝛ cuȝ nō ſit obligatio nō eſt negāda. ꝙ ſi forte ɔcedas. ɔ̄. 2ᵃ ps diſiūctiue ē negāda. qḋ pbo. da oppiſi. ē ɔcedēda p te: ergo ɔcedē habes ita eē ſicut ipſa ſigt: ſed ipſa ſigt eā eſſe negādā: ergo ipſa ē a te neganda.

Tertio Tum 3° bene ſequiꝭ. ſoꝛtes nō eſt aſin⁹: g° ſoꝛ ē aſin⁹. añs ē neceſuȝ: ergo ꝛ ɔñs. Conſequētia tȝ cū pma pte añtis. Et pmā pbo ſic. ad ſoꝛtē nō eſſe aſinū ſequiꝭ ſoꝛtē nō eē aſinū. ꝛ ad ſoꝛtem nō eſſe aſinū ſequiꝭ ſoꝛtē nō eſſe aſinuȝ: vel ſoꝛtē eſſe aſinū a pte diſiuncti ad totū diſiūctū. Et vltra ad ſoꝛtē nō eſſe aſinū vel ad ſoꝛtē eſſe aſinuȝ ſequiꝭ ſoꝛtem eſſe aſinū. Quod pbaꝭ. ad ſoꝛtē eſſe aſinuȝ ſequitur ſoꝛtem eſſe aſinuȝ: ergo ad ſoꝛtē eſſe aſinū vel nō eē aſinū ſequitur ſoꝛtē eſſe aſinū a parte diſiuncti ad totū diſiunctū: ergo de pmo añte ad vltimum ɔñs. ad ſoꝛtem non eſſe aſinum ſequitur ſoꝛtem eſſe aſinuȝ.

Ad 1ᵐ pncipale rñſio Ad 1ᵐ pncipale nego añs. Et ad pbationē nego ɔñaȝ. Et qñ pbas p deſcēſuȝ nego ꝙ ſeqtur: quēadmodū nō ſeqꝭ i ei⁹ equalēte i ɔñdo. ſoꝛ poſſr ē aial: ꝛ ſoꝛ poſſr nō ē aial: ergo ſoꝛ poſſibiliter nō eſt hoc aial: ꝛ ſoꝛ poſſibiliter eſt hoc animal.

Ad primā ɔfir. Ad pmā ɔfirmationē nego añs. Et qñ pbas iterū nego añs: ꝛ do oppoſitū añtis. Et qñ dicis a negatiua ad affirmatiuā pdicato variato ꝛc̄. ɔcedo ɔñam cuȝ ɔñte. Et cuȝ iſfers: ergo hec eſt falſa: dicūt aliq ꝙ a ɔuertibili ad ɔuertibile nō valet argᵐ vbi eſt cōpoſitio vboꝝ: quēadmodū eſt hic. Sȝ iſtud nihil valet: ppterea nego ꝙ arguiꝭ a ɔuertibili ad ɔuertibile. Pꝛimo nō veꝝ cui⁹ ɔ̄dictoriū eſt falſuȝ verificaꝭ de oī nō ppōne. Scđo verificaꝭ de qualȝ ppōne falſa: vt pȝ p teriuȝ finitū ꝛ oppoſitū mō falſuȝ cuius ɔ̄dictoriuȝ eſt falſum de nullo tali verificatur.

Ad. 2. Ad ſcđaȝ ɔfirmationem ɔcedo ɔñaȝ: ꝛ dico añs īpoſſibile. ꝛ dico in illo caſu vtraqȝ ɔ̄dictoriarū eſt negāda. affirmatiua qdeȝ. ſ. hec eſt negāda eſt vera. nō inſolubilis. ſed recalcitrat ſupra eius ɔceſſionē: ꝛ ſic aliqḋ verū impertinēs negaꝭ quotienſcūqȝ proponitur: quia hoc querit ſua qualitas.

Ad. 3. Ad tertiā ɔfirmationē nego ꝙ bñ ſeqnaꝭ. Et ad probationem ɔcedo ɔñam cum ɔñte. Et ad ſcđaȝ ɔñaȝ ... diſiunctū capiꭍ mālíter nego eaȝ. ſi aūt ſigtiue ɔcedo: ꝛ nego ɔñam de pmo ad vltimuȝ: qꝛ eſt equoca illatio. pma valuit: qꝛ ſoꝛtes nō eſt aſinus iſfert iſtā. ſoꝛtes nō eſt aſinus. Et ſcđa: qꝛ ſoꝛtes eſt aſinus infert ſoꝛtem eſſe aſinum. propterea ad bene arguenduȝ opoꝛtet ꝙ in minoꝛe totum diſiunctum diſtribuatur: ꝛ tunc minoꝛ fuiſſet falſa.

Nec te moueat ꝙ hic nō ſunt ɔñe a pmo ad vltimuȝ: qꝛ cuȝ iſtis teris ſequiꭍ. añcedit. idem eſt ac ſi eſſet ɔña qꝛ idē eſt dicere. ad ſoꝛtē nō eſſe aſinum ſequitur ſoꝛtem non eſſe aſinum vel ſoꝛtem eſſe aſinum. ꝛ dicere. ſi ſoꝛtes non eſt aſinus ꝛ ſoꝛtes nō eſt aſinus ꝛ ſoꝛtes eſt aſinus. nec impedit ly ſi a parte diſiuncti ad totum diſiunctum dūmodo ſequatur remote. Et eodē mō pōt paralogizari cum ly antecedit. ſic. ſoꝛtes nō eſt aſinus antecedit ad ſoꝛtē nō eſſe aſinum. ergo antecedit ad ſoꝛtem non eſſe aſinū vel ad ſoꝛtē eſſe aſinū. Et eodē mō ſicut ibi dicatur.

¶ Expliciunt argumenta ſophiſtica.

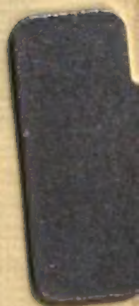
¶ Expliciunt cōmētaria magiſtri Joānis Maioꝛis in ſummulas magiſtri Petri hyſpani. Impreſſa Venetijs per Lazaruȝ de Soardis: qui obtinuit a dñio Veneto ꝙ nullus poſſit imprimere nec imprimi facere in eoꝛ dñio ſub pena vt patet in ſuis priuilegijs Die. 28. Julij. 1506.

Regiſtrum.

a.b.c.d.e.f.g.h.i.k.l.m.n.o.p.q.r.ſ.t.v.x.y.
aa.bb.cc.dd.ee.ff.gg.hh.ii.

Omēs ſunt quaterni excepto ii q eſt ternus.

.L.S.

IORICCIO MARIO
Borgo
ROMA
Digitized by Google

